Khiếm Thị Bẩm Sinh
KHỞI NGHIỆP TỪ CHƠI ĐÀN NHỊ
Ai Hào Đích Cuồng Phong

KHIẾM THỊ BẨM SINH KHỞI NGHIỆP TỪ CHƠI ĐÀN NHỊ

Tác giả: Ai Hào Đích Cuồng Phong

Thể loại: Sảng Văn, Cổ Đại, Nhẹ Nhàng

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Hắn là thằng mù hát rong đầu phố chỉ vì một văn tiền mà diệt một môn phái.

Hắn là tên sâu rượu ngủ cả ngày trong miếu hoang.

Hoàng triều sụp đổ, quần hùng bốn cõi tranh vương.

Bang phái tàn sát lẫn nhau, Cửu châu điên loạn.

Một kẻ mù mãi nghệ giữa giang hồ viết một câu chuyện không muốn kể ai nghe.

Chương 1: Tên mù chơi đàn nhị

Thiên Nguyên năm thứ mười, hạt tuyết đầu tiên rơi.

Lần tuyết đầu mùa này đến trễ hơn mọi lần trước.

Tuyết phủ một lớp dày trên mặt đất, gió lạnh đến thấu xương.

Trên con đường vắng nay lại càng vắng bóng người.

Chỉ nghe tiếng đàn nhị ung dung không ngừng vang bên tai.

Chỉ thấy chóp của một chiếc mũ rơm.

Chỉ có một cái áo lót cũ nát và một băng ghế nhỏ để ngồi.

Phối nên đoàn biểu diễn đường phố này.

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt: LV 1 (500/10000)]

[Chơi năm lần mỗi ngày: Khai thông khí huyết, đả thông kinh mạch, hong khô ẩm ướt, làm ấm cơ thể]

[Hiện tại thọ thêm: 8 canh giờ]

. . . . .

Mãi đến khi tiếng thông báo của hệ thống vang lên bên tai thì tiếng đàn nhị mới dần dần dừng lại.

Cất đàn xong rồi lại kéo con trâu sau lưng.

Con trâu dùng sừng nhấc băng ghế lên một cách thuần thục.

Một người một trâu đạp tuyết đi về nơi xa.

Lý Bình An, năm nay hai mươi tuổi.

Hai mươi năm trước xuyên việt trở thành một thằng mù.

Nhân vật chính nhà người ta hoặc là nhìn thì bình thường nhưng kỹ năng thuộc hàng nhân tài kiệt xuất.

Hoặc là phong nhã hào hoa, có ngoại hình tuấn mỹ nhất thiên hạ.

Đến lượt mình thì cho một đôi mắt chỉ có thể thấy mờ mờ trong phạm vi nửa mét.

Chẳng khác gì bị mù.

Xuyên việt vào ngay một tên ăn mày đang xin cơm.

Tài sản duy nhất hắn có được từ lúc nhỏ đến giờ là một con trâu!!

Thế là phải kiếm cơm bằng cách ngả nón xin, giành giật lấy mọi thứ.

Cũng may nửa năm trước mở khoá được hệ thống.

Hệ thống Nhị Hồ, chỉ cần chơi đàn nhị là có thể mạnh lên.

Về phần tác dụng cụ thể thì Lý Bình An chưa rõ lắm.

Chỉ biết là mình cần làm theo yêu cầu của hệ thống.

Chỉ chơi đàn nhị bên lề đường là thu hoạch được phần thưởng tương ứng.

[Danh tính: Lý Bình An, tuổi tác: 21]

[Tuổi thọ: 55, căn cốt: Phàm cốt]

[Công pháp: Không có]

[Kỹ năng: Nhị Tuyền Ánh Nguyệt]

[Đẳng cấp: LV 1 (500/10000)]

[Tác dụng trước mắt: Gia tăng tuổi thọ, khai thông khí huyết, đả thông kinh mạch, hong khô ẩm ướt, làm ấm cơ thể]

. . . .

Hi vọng hệ thống có thể giúp mình sống một cuộc sống bình thường.

Lý Bình An không hề chờ mong sẽ có chuyện đánh bại trùm cuối hay giải cứu công chúa rồi được báo đáp này kia.

Vào triều làm quan? Thủ hộ biên cương? Bảo vệ thế giới?

Toàn là những chuyện viển vông.

Chỉ cầu mình được bình an khoẻ mạnh thôi.

Đây là nguyện vọng bình thường thuộc về một người bình thường như Lý Bình An.

Lý Bình An cầm trong tay một cây gậy để dò đường, con trâu ung dung đi theo sau lưng.

“Ê, tên mù!”

Một thanh âm đột ngột vang lên.

Trong tầm mắt Lý Bình An xuất hiện ba hình bóng mơ hồ.

Lấy Đại Hổ cầm đầu, ba người đứng ở trước mặt Lý Bình An.

Ba người Đại Hổ thuộc loại vô công rồi nghề sống với phường chợ búa.

Bình thường không có chuyện để làm là đi gây sự tìm thú vui.

Một thằng mù thân cô thế cô chỉ biết chơi đàn nhị tất nhiên sẽ trở thành đối tượng cho bọn họ khi dễ.

Lý Bình An không buồn để ý, quay người muốn đi.

Nhưng Đại Hổ đã kịp đưa chân ngáng đường làm Lý Bình An vấp ngã.

“Ha ha ha!”

Ba người buông tiếng cười nhạo không chút kiêng kỵ gì.

Những người bày hàng bán quán bên đường đều làm như không nhìn thấy, vì họ nhìn quen lắm rồi.

Rất ít người dám chọc ba tên côn đồ này.

Lý Bình An bình tĩnh đứng dậy, phủi tuyết trên người.

Đại Hổ lại đưa tay giật cây gậy dò đường, giễu cợt mà nói: “Đuổi theo lấy lại đi đồ mù!”

Lý Bình An vẫn không hề để ý tí nào, hắn lại muốn đi lên phía trước.

“Ê! Ngươi nhăn mặt cái gì!”

Thân hình hùng tráng như một tòa núi nhỏ của Đại Hổ ngăn trước mặt Lý Bình An.

Lý Bình An bất đắc dĩ thở dài một hơi trong lòng.

“Mấy người các ngươi còn không chịu đi là tuần nhai tới đó!”

Người lên tiếng là Vương cô nương hàng đậu hũ.

Là mỹ nhân nổi danh cả con phố này, tuổi còn trẻ lại có cả nhan sắc lẫn vóc người.

Nghe nói khi nàng còn son, nam nhân theo đuổi nàng đánh nhau cả ngày.

Cũng may nàng lấy chồng sớm.

Nhưng vẫn còn nhiều người mê luyến, góp phần giúp quán bán đậu hũ của nàng đắt khách vô cùng.

Dù gì cũng đâu có ai chê ăn đậu hũ vừa trắng lại vừa tròn~

Đại Hổ cười một tiếng dâm đãng, “Bà chủ, ngươi đừng có hù ta sợ, ta sợ ta đậu hắn bây giờ.”

Vương cô nương nói : “Rảnh không có việc gì làm hay sao mà kiếm chuyện với người ta, đi chỗ khác chơi!”

Ba người Đại Hổ dùng ngôn từ đùa giỡn Vương cô nương một phen rồi mới ung dung rời đi.

Lý Bình An lại vỗ tuyết trên người tỏ ý muốn rời.

“Ăn miếng đậu hũ này.”

Vương cô nương cho một túi đậu hũ mới ra lò, còn cho thêm năm văn tiền.

“Cảm ơn.”

Lý Bình An gật đầu gửi lời cảm tạ.

Vương cô nương cười một tiếng mà sờ đầu con trâu.

“Đường trơn trượt nên đi chậm thôi.”

Lý Bình An hơi híp mắt lại, trong mắt hiện ra bóng dáng Vương cô nương.

Thân hình thon thả, khuôn mặt hài hoà, cả người có lồi có lõm.

Mặc dù thấy không rõ hình dạng, nhưng tướng do tâm sinh không phải sao.

Lý Bình An dắt con trâu giẫm từng bước một trên mặt tuyết.

Thu hoạch hôm nay: Chơi đàn kiếm về mười văn tiền, Vương cô nương cho năm văn tiền.

Thu hoạch ngoài định mức một miếng đậu hũ nóng miễn phí.

Bỏ chín văn tiền mua một bát mì nóng trong tiệm bên đường.

Được tặng kèm thêm dưa muối và đậu hũ.

Lý Bình An ăn uống no đủ xong nhưng không vội rời đi ngay.

Trở về thì phải chịu cái lạnh mùa đông, mà ở lại cũng không bị lão bản đuổi.

Lúc khách khứa đến đông, Lý Bình An rất biết tự giác rời đi.

Tuyệt đối không gây phiền toái cho lão bản.

Tuỳ lúc hắn còn biết chơi một khúc nhạc ngắn góp vui cho mọi người.

“Lão bản, một tô mì.”

Người mới tới là nam nhân của Vương cô nương bán đậu hũ, Ngưu Nhị.

Mấy năm trước còn là một người biết an phận với bản thân.

Mấy năm này không biết có chuyện gì mà dính vào bài bạc.

Bài bạc là bác thằng bần, xưa giờ đã vậy, mặc kệ có là ai, một khi đã dính vào là bất chấp đến cùng.

Trên chiếu bạc, không cần biết có phải cao thủ hay không, không cần bàn chuyện có tiền hay không.

Không chơi đến táng gia bại sản là nhất định không dừng tay.

Kéo cho cả nhà Vương cô nương không được bình an.

“Chẳng may mắn cái mẹ gì!” Ngưu Nhị phàn nàn.

Lão bản tiệm mì khuyên nhủ: “Ngưu Nhị, ngươi còn muốn cái gì nữa,

nhà cửa sản nghiệp có cả, còn có cô vợ xinh đẹp như vậy.”

Ngưu Nhị hừ một tiếng, “Có cái mả mẹ!”

Lão bản thở dài lắc đầu.

“Ngưu… u… Ngưu… u.. u!!”

Con trâu kêu hai tiếng.

Cũng là đang nhắc nhở Lý Bình An, sắc trời không còn sớm, cần phải trở về.

“Ta nói nè mù, ngươi cả ngày dắt trâu theo làm gì, ngươi có đất để cày đâu!”

Ngưu Nhị thuận miệng nói.

“Không bằng bán con trâu này lấy ít tiền tiêu xài.”

Lý Bình An thản nhiên nói: “Trâu không bán, của gia truyền.”

Nói rồi hắn mở cửa theo gió tuyết mà đi.

Tên mù có một con trâu, đây là chuyện mọi người trong thị trấn này đều biết.

Tên mù xem con trâu này như là bảo bối.

Nghe nói năm đó có người lòng mang ý xấu muốn trộm trâu, mắt thấy đã sắp đắc thủ.

Kết quả, tên mù phát điên cưỡi trâu cầm dao phay đuổi theo hai dặm.

Sau sự kiện đó, không còn một ai trong thị trấn dám dòm ngó con trâu của thằng mù này lần nào nữa.

Ngay cả Đại Hổ suốt ngày khi dễ tên mù cũng không dám đụng chạm con trâu kia.

Trở lại miếu hoang với tấm thảm cũ nát dùng để quấn thân.

Lý Bình An nhắm mắt thôi động khí huyết trong cơ thể, xua tan tạp niệm trong đầu.

Không lâu sau đó, bụng dưới của hắn dần dần nóng rực.

Gân mạch bắt đầu co bóp, tứ chi đông cứng cũng được khôi phục về

nhiệt độ cơ thể.

Trong trấn nhỏ này không có công pháp võ đạo nào là miễn phí.

Lý Bình An chỉ có thể thăm dò từng chút một, còn tự đặt cho một cái tên thân thiện:

Ấm người thần công >

Cũng may có nó, Lý Bình An mới có thể vượt qua những đêm rét lạnh.

Chương 2: Lại là một năm có tuyết

Lại là một đêm tuyết lớn.

Tuyết đã lớn lại còn dày, khi dẫm lên mặt tuyết sẽ tạo ra tiếng xốp giòn.

Các quầy hàng rong bán buổi sáng đã bày biện xong xuôi, cái gì cũng có.

Bánh quẩy, sữa đậu nành, bánh mì, hoành thánh.

Hương thơm tung bay trong không khí lôi kéo thêm nhiều người đến ăn.

Lý Bình An một tay dắt trâu một tay sờ túi tiền.

Hôm qua đã dùng chín văn tiền, bây giờ còn lại sáu văn tiền.

Vẫn không nên ăn sáng.

Lý Bình An sớm đã quen lối sống bữa đói bữa no.

Khi hắn đến lề đường thường đứng hát rong, tên ăn mày họ Lưu nhích sang một bên chừa chỗ.

“Ta tới rồi.”

Lý Bình An gật đầu như đang chào hỏi đồng nghiệp.

Tiếng đàn nhị ung dung vang lên.

Cùng lúc đó, lực lượng khí huyết sôi lên trong thể nội.

“Nghe nói gì chưa, hôm trước hậu duệ của Trương gia đầu cửa trấn thi đỗ tú tài, sắp mở tiệc to.”

Ăn mày họ Lưu nói.

“Đến lúc đó ngươi chơi một đoạn nhạc sôi nổi vui tai, nói không chừng ngươi còn được thưởng một bàn rượu với thức ăn ngon.”

Đoạn nhạc sôi nổi vui tai?

Lý Bình An hơi suy nghĩ.

Giai điệu hiện ra trong đầu.

Trước khi xuyên việt, hắn chính là nhạc công đàn nhị chuyên nghiệp.

Những ca khúc này đối với hắn tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

Vào ngày Trương gia tổ chức yến hội, gần như mọi người trong thị trấn đều đi.

Trương gia cũng hào phóng dựng rạp ngoài đất trống, bàn nào cũng đầy rượu ngon thức ăn ngon.

Tiếng pháo nổ lốp bốp liên miên không dứt bên tai.

Lý Bình An chuyển băng ghế nhỏ vào trong sân để ngồi.

Giai điệu vui sướng vang lên khiến mọi người nhịn không được mà vỗ tay.

Qua thủ khúc này, Lý Bình An có được cơ hội ngồi lên bàn ăn cơm.

Cá sốt chua ngọt, thịt viên Tứ Hỉ, ruột non nhồi thịt, ngỗng nướng, gà quay…

Toàn những món ăn ngày thường không thể nào có được điên cuồng khơi gợi cảm giác thèm ăn của Lý Bình An.

Không đợi yến hội kết thúc.

Một đám người vội vàng lấy túi lấy giỏ đã chuẩn bị từ trước để đóng gói mang về mà gom hốt đồ thừa cơm dư.

Lý Bình An không tham gia tranh đoạt, không phải là hắn khinh

thường làm loại chuyện này.

Mà vì hắn không đồ để đựng.

Ngoài ra, mắt hắn có thấy gì đâu, sao tranh được với đám người này.

Thế là chỉ có thể thừa cơ ăn cố thêm cơm.

Ăn no căng bụng mới lau miệng dừng.

Khi muốn rời khỏi.

“Đây nè đây nè.” Có người gọi hắn.

Là Vương cô nương bán đậu hũ.

Một tay dắt con một tay đưa túi cho Lý Bình An.

Lý Bình An dùng tay sờ thử.

Được nửa con gà quay, một ít đậu phộng và các loại rau trộn.

Vương cô nương lại đưa cho hắn một cái trứng luộc nước trà mà phàn nàn: “Đám người này ra tay nhanh quá, ngươi cầm trước đi.”

Nói xong lại tiếp tục chen vào đoàn người mà tranh đoạt.

Tiếng người huyên náo làm nàng không nghe thấy tiếng Lý Bình An nhỏ giọng nói một câu:

“Đa tạ.”

…

Lại là một năm có tuyết.

Lý Bình An bấm đốt ngón tay.

[Kỹ năng: Nhị tuyền ánh nguyệt]

[Đẳng cấp: LV 2 (5000/10000)]

[Tác dụng LV 1: Gia tăng tuổi thọ, khơi thông khí huyết, đả thông kinh mạch, hong khô ẩm ướt, làm ấm cơ thể]

[Tác dụng LV 2: Thính Phong đao pháp (40%), Quy Tức công (60%)]

Lý Bình An không có đao, cây gậy chống chính là đao của hắn.

Mỗi khi tu vi tăng lên, hắn có thể nhận thấy thân thể mình có biến hóa cực lớn.

Nhất là ngũ giác, trở nên càng thêm tinh thuần.

Thậm chí có thể cảm nhận được quỹ đạo rơi của bông tuyết.

Cuộc sống trong năm vừa rồi của Lý Bình An được cải thiện rất nhiều.

Người xưa thường nói "Làm vua một nghề, làm chủ một phương".

Lý Bình An chơi đàn nhị quá tốt, rất nhanh đã ôm đồm mọi tiệc vui trong thị trấn này.

Chỉ cần có nơi nguyện ý bỏ tiền là có mặt hắn biểu diễn một khúc.

Mang đến không khí nhộn nhịp cho trấn nhỏ cô liêu.

Cũng ngay trong năm đó, Lý Bình An học thói uống rượu.

Đồng thời dạy luôn thói quen xấu này cho con trâu.

Trong đống đồ bất ly thân của Lý Bình An có thêm một cái hồ lô rượu.

Mỗi khi hắn cầm hồ lô muốn uống rượu.

Trước khi cho vào miệng đều sẽ ngửi qua.

Sau đó lại lắc đầu thở dài một tiếng.

Khi nào mới kiếm được nhiều tiền, khi nào mới có thể được uống rượu mãi.

Ước vọng đẹp của hắn chỉ có thế thôi.

Sắc trời không còn sớm.

Theo thường lệ, Lý Bình An dắt con trâu đi dưới ánh chiều tà.

Bỗng nhiên hắn dừng bước, tò mò liếc nhìn qua một phương hướng.

Không nghe thấy tiếng bán đậu hũ quen thuộc, cũng không trông thấy dáng người thường gặp kia.

Vương cô nương… chắc là bị bệnh.

Ngày thứ hai, như cũ không có nhìn thấy Vương cô nương.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư cũng là như thế.

Ngày thứ năm.

Lý Bình An ăn xong mì rồi đặt một văn tiền trên bàn.

Sau mới dò hỏi tin tức về Vương cô nương với trưởng quầy.

“Nghe nói tiểu tử Ngưu Nhị kia vay nặng lãi chơi bài, thế chấp nhà xong người cũng chạy.”

Lý Bình An trầm giọng hỏi: “Trong thị trấn chúng ta có vay nặng lãi từ bao giờ? Quan phủ mặc kệ sao?”

Trưởng quầy cười khẩy, “Chất tử của quan huyện cho vay, thế có khác gì chính quan huyện làm chủ, ai dám quản!”

Lý Bình An chống gậy ra khỏi quán.

Ngoài trời đang có tuyết lông ngỗng, một màu trắng xoá.

Nhà của Vương cô nương ở phía đông thị trấn, một căn nhà khang trang với tường trắng ngói xanh.

Chỉ tiếc không hợp phong thuỷ, nuôi ra một tên hỗn đản như Ngưu Nhị.

Bị người ta gài bẫy trên chiếu bạc, thiếu một đống nợ.

Chạy như chân được bôi mỡ.

Lý Bình An gõ cửa một cái, không có tiếng đáp lại từ bên trong.

Chỉ có chó sủa.

“Có người ở nhà không?”

Một hồi lâu, bên trong mới vang lên một giọng run rẩy.

“Là… Bình An sao?”

Chỉ có Vương cô nương mới nhớ người mù tên là Bình An

“Là ta.”

Cửa mở.

Vương cô nương trông thấy Lý Bình An thì hơi kinh ngạc, lập tức nói: “Hôm nay ta không làm đậu hũ, ngày mai hẵng quay lại.”

Lý Bình An muốn nói lại thôi, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Như thể hắn thật sự chỉ đến mua đậu hũ.

“Ai, chờ một chút.”

Vương cô nương cầm mấy cái bánh bao từ trong bếp ra, bỏ vào trong túi.

“Ngươi cầm lấy đi.”

Lý Bình An không có khả năng vô duyên vô cớ tìm đến mình.

Cho nên Vương cô nương nghĩ, nhất định dạo gần đây đối phương túng thiếu đến cùng đường rồi.

Vương cô nương lại cho hắn một muôi cháo, kẹp một củ cải muối.

Lý Bình An dứt khoát ngồi xổm ngay cửa ra vào mà ăn uống hăng say.

“Sau này tính thế nào?”

Vương cô nương sững sờ, mãi mới kịp hiểu ra là Lý Bình An đang nói chuyện với chính mình.

Cúi đầu, cắn môi, trong giọng điệu mang theo vài phần quật cường.

“Có nợ thì trả là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta tính trả lại tiền cho bọn họ thôi.”

Lý Bình An không nói gì.

Nếu thật chỉ cần trả hết tiền đơn giản như vậy thì quá tốt.

Nhưng vay nặng lãi, lãi mẹ đẻ lãi con mài chết con nợ.

Coi như trong nhà có cả núi vàng cũng vô dụng.

Hắn húp cháo thiếu điều lật úp chén vào mặt.

Bỗng lại có tiếng bước chân vang lên, Đại Hổ cầm đầu năm sáu tên côn đồ đi vào sân.

“U, cái tên mù loà này cũng biết chọn thời điểm để đến thế, trượng

phu người ta vừa đi là đã mò lại đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?”

Đại Hổ cười mắng.

“Cút đi! Đừng xuất hiện trước mắt lão tử nữa, ta không rảnh quản ngươi.”

Nửa năm trước Đại Hổ leo được lên đùi chất tử quan huyện, lần này đến chủ yếu là đòi nợ.

Đạo hữu nào tò mò ca khúc được nhắc đến thì tìm “奔驰在千里草原”.

Chương 3: Phiền phức

Đại Hổ đẩy Lý Bình An ra mà đi vào cổng.

Mắt hắn híp híp nhìn chằm chằm Vương cô nương, nhếch miệng cười một tiếng.

“Ta nói này, rốt cuộc có gom góp được tiền chưa, cấp trên hối thúc ta rất gấp rút.”

Vương cô nương khổ sở nói: “Chờ một chút, ta không thể lập tức bỏ ra nhiều tiền như vậy, nhưng ta cam đoan sẽ có.”

“Cam đoan sẽ có?” Đại Hổ lạnh hừ một tiếng.

“Vậy phải đợi tới ngày tháng năm nào, chờ ngươi mỗi ngày bán mấy khối đậu hũ?

Nằm mơ sao?”

“Nhưng ta thực sự không bỏ ra được nhiều tiền như vậy.”

Vương cô nương không ngừng run rẩy, rõ ràng sợ hãi muốn chết nhưng vẫn cố bình tĩnh.

Đại Hổ nhíu mày, khóe miệng nở nụ cười thú vị.

“Hoặc là lấy tiền, hoặc là bắt người.”

“Hiện tại ta thật sự không có tiền.”

“Vậy đơn giản, không phải còn có người đây.”

Đại Hổ giọng nhẹ nhàng.

Mấy tiểu đệ sau lưng Đại Hổ đều cười rộ, có tên còn huýt sáo.

Vương cô nương nắm chặt tay, mặt đỏ gay.

Nàng muốn làm một việc gì đó khiến đám nam nhân này không dám lỗ mãng.

Nhưng cô nhi quả mẫu như nàng lại không thể nào phản kích.

Đại Hổ tiếp tục nói:

“Mỹ nhân như ngươi không biết sẽ có bao nhiêu người trong thanh lâu ưa thích, nhất là còn từng sinh hài tử.

Ngươi không biết đâu, hiện tại có một ít người chuyên ưa thích lão bà của người khác.

Trong mắt bọn họ, hết lần này tới lần khác lại không thích những chú chim non.”

Nói xong, Đại Hổ quay đầu nhìn thoáng qua thủ hạ huynh đệ.

“Các ngươi có ưa thích dạng này sao?”

“Có! ! Ta ta ta!”

“Cút sang một bên, đồ chơi của ngươi dùng được sao?”

“Ha ha ha.”

Lại là một trận tiếng cười.

Vương cô nương cắn môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt, hận không thể đập đầu chết ở chỗ này.

Nếu quả thật bị bán vào chỗ kia, còn không bằng chết đi cho xong.

Nhưng con của mình làm sao bây giờ…

Đại Hổ rất có kinh nghiệm.

Biết sau đòn roi là cần dỗ ngọt.

Thế là tiện tay cầm cái ghế ngồi xuống.

Giọng điệu thay đổi, mang theo vài phần trìu mến.

“Ta biết ngươi khổ, cô nhi quả mẫu, ta cũng không muốn làm khó ngươi.

Thế nhưng cấp trên thúc giục, ta không thật có biện pháp nào.

Quách công tử nói nếu còn không đưa tiền thì không phải là ta tới nữa.

Đến lúc đó ngươi suy nghĩ xem, con của ngươi…”

Hắn còn chưa nói hết câu kế tiếp, Vương cô nương đã sợ đến choáng váng hỏi.

“Ta… Ta nên làm gì…”

Đại Hổ xoa xoa đôi bàn tay, cười hắc hắc.

“Với quan hệ giữa ta và Quách công tử, ta có thể nói giúp ngươi.

Thư thả kéo dài cho ngươi thêm nửa năm một năm cũng là việc nhỏ.”

Vương cô nương hoài nghi nhìn hắn, “Ngươi có thể giúp ta?”

“Đương nhiên, chỉ cần…”

Đại Hổ đưa tay vỗ vỗ bàn tay của Vương cô nương.

Ý hắn đã rõ, nhưng mà…

Xì xụp xì xụp ~

Đại Hổ đưa tay, đang muốn sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Vương cô nương thì từ cổng có âm thanh không hài hoà đột nhiên truyền đến.

Tựa như là heo đang ăn gì đó.

Đại Hổ nhíu nhíu mày.

“Ngươi có thể nói với Quách công tử sao? Thật là kỳ lạ, ta còn chưa thấy qua chó có thể nói chuyện với chủ nhân.”

Đại Hổ kinh ngạc, một lúc sau mới phản ứng.

Là thằng mù đang nói với mình.

Con hàng này… bị điên sao??

Đại Hổ mặc kệ thằng mù có điên hay không, hôm nay phải cắt đầu lưỡi thằng mù xuống.

Tiểu đệ của Đại Hổ đã vây quanh Lý Bình An.

Đại Hổ vặn eo, thịt mỡ trên mặt vì tức giận mà bắt đầu uốn éo.

“Con mẹ nó, ngươi muốn chết?”

“Chuyện không liên quan tới hắn, Bình An, ngươi đi trước đi.”

Vương cô nương vội la lên.

Đại Hổ rút thanh đao sáng bóng từ bên hông ra.

Vũ khí của hắn vốn là một cây gậy gỗ, nhưng từ khi hắn đi theo Quách công tử gia nhập Hoả Hùng bang thì gậy gỗ đổi thành một thanh đao.

Thanh đao lạnh lẽo dán trên mặt Lý Bình An.

“Thằng mù không đến đầu đường ăn xin mà chạy chỗ này làm anh hùng cứu mỹ nhân, không biết soi mặt vào vũng nước tiểu sao.”

Vừa dứt lời, ánh đao chợt lóe lên.

Đại Hổ chỉ cảm thấy thanh đao trong tay mình tung bay rồi hạ xuống.

Nháy mắt, lưỡi đao liền dán trên cổ hắn.

Giờ phút này, thằng mù đã từng bị hắn khi dễ vô số lần đang giơ tay nắm lấy cán đao, đứng trước mặt hắn.

Hàn ý thấu xương!!

Đại Hổ run lên.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dọc lưng Đại Hổ.

“Lão tử chính là người của Quách công tử, ngươi có bản lĩnh cứ chém lão tử!”

Đại Hổ không tin mù lòa này dám động thủ.

Lý Bình An dùng chuôi đao chọc mạnh vào lồng ngực hắn, cảm giác đau đớn truyền đến.

“Oa!”

Đại Hổ phun một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ mặt đất.

[Quy Tức công (60%)]

Với người tu hành, hô hấp dài ngắn, nạp khí lâu nhanh chính là một môn công pháp nội công.

Lý Bình An đã tu luyện nội công nên nội lực thâm hậu.

Nếu như dùng thêm mấy phần lực, lục phủ ngũ tạng của Đại Hổ sẽ bị chấn vỡ.

Đại Hổ mở to mắt nhìn, thở không nổi.

Tiểu đệ của Đại Hổ đều sợ ngây người.

Những người này ngày bình thường tối đa cũng chỉ quần ẩu đánh nhau chút thôi, nào có thấy qua cảnh tượng hiện giờ.

Nhìn thằng mù mà ngày thường bọn họ tùy ý ức hiếp mà cả đám không khỏi cảm thấy có chút lạ lẫm.

“Cút đi.”

Đại Hổ bị tiểu đệ đỡ lấy, hốt hoảng bỏ chạy.

Lý Bình An đưa chén cho Vương cô nương, lau miệng nói.

“Tạ ơn.”

“... Ngươi vẫn ra ngoài tránh đầu gió đi, đám người này sẽ làm phiền ngươi nữa.”

Vương cô nương tràn đầy lo lắng.

Mặc dù nàng rất cảm kích Lý Bình An ra mặt thay mình, nhưng hiện tại Đại Hổ là người của Quách công tử.

Không phải loại tiểu dân như bọn họ có thể chọc.

Lý Bình An lấy tay đè mũ rơm trên đỉnh đầu, xoay người rời đi.

Nhưng hắn cũng không có đi xa mà là núp trong một ngõ nhỏ cách đó không xa.

Dựa tường kéo trâu ngồi xuống.

Lý Bình An lấy ra hai cái bánh nướng, phân cho lão ngưu một cái, một cái đút vào trong mồm.

Chân trời có mây đen kéo tới, trời dần ảm đảm.

Tiếng giày vải bông giẫm trên đất tuyết vang lên trong bóng đêm.

Từ đầu đường có hơn hai mươi hán tử cầm các loại vũ khí.

Bộ dạng đều như hung thần, ngực áo phanh ra để lộ cơ bắp dữ tợn.

Lần đầu tiên Đại Hổ ăn thiệt thòi lớn như thế, còn là trong tay một tên mù lòa.

Nếu hôm nay không lấy lại mặt mũi, về sau hắn cũng cần lăn lộn.

“Tránh tránh!!”

Đầu đường còn có không ít người, bọn họ thấy cảnh này vội vàng lui sang một bên, không dám thở mạnh.

Đầu lĩnh tên Trương Võ, là thủ hạ của Quách công tử.

Hắn cầm một thanh kiếm sáng loáng, mang đến cho người ta cảm giác lạnh lưng.

Người Đại Tùy ưa luyện võ, đầu năm nay chiến loạn không ngừng.

Nam tử trưởng thành trên đường phố luôn thấy vinh dự khi hông đeo binh khí.

Một đám người tiến thẳng đến nhà Vương cô nương, thời điểm đi qua hẻm nhỏ đột nhiên ngừng lại.

Lý Bình An đang nghiêng người dựa vào tường.

Sau lưng còn có một con trâu già nằm chặn đường trong ngõ nhỏ.

“Trương đại ca, là tiểu tử này!”

Vừa thấy được Lý Bình An, Đại Hổ lập tức nổi trận lôi đình.

“Bị mù sao?”

Chương 4: Kịch chiến

Trương Võ không nghĩ tới kẻ có thể dọa đám Đại Hổ tè ra quần lại là tên mù hát rong.

“Ta muốn nói chuyện với ông chủ của các ngươi, có thể dẫn đường không?”

Giọng tên mù trầm thấp theo cơn gió bay tới.

Trương Võ hừ lạnh một tiếng: “Ông chủ nhà chúng ta không rảnh gặp ngươi! Ngươi đánh huynh đệ của ta bị thương, chuyện này phải giải quyết.”

Tên mù vuốt ve cây gậy chống, lẩm bẩm nói: “Tháng này ta nhận việc vào ngày ba, ngày sáu và ngày mười hai, đủ cho ta ăn hai tháng còn có thể uống thêm hai bữa rượu ngon.”

Trương Võ cười lạnh nói: “Đây chính là cái giá phải trả cho việc xen vào chuyện của người khác.”

“Ta cũng không muốn quản nhiều nhưng ai bảo nàng mỗi ngày đều cho ta ăn đậu hũ, ngươi thấy có ai chê ăn đậu hũ đâu.”

Hù hù hù ~

Gió tuyết thổi làm người ta mở mắt không ra.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh răng rắc răng rắc.

Bóng đen đột nhiên đánh vỡ màn tuyết mang theo tiếng gió gào thét.

Dường như còn kèm theo cả tiếng đao rút ra khỏi vỏ đao.

Tốc độ của tên mù cực nhanh, người đứng xa chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Còn người đứng gần thì chỉ thấy một luồng ánh sáng nhàn nhạt.

“Phốc phốc” vài tiếng trầm đục.

Lập tức có mấy tên thủ hạ kêu thảm ngã xuống đất.

“Đừng hốt hoảng!”

Trương Võ hét lớn một tiếng.

Đồng thời xoay tay cầm đao xẹt thành một đường vòng cung chém tới phía trước.

Nhưng mà đối thủ lại nhẹ nhàng tránh thoát.

Bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy hắn, dùng sức ném đi.

Trương Võ lập tức ngã gục.

Con mẹ nó đây mà là một tên mù sao?

Tiếng sắt thép va chạm không ngừng vang lên, có vài tên bị chém bay binh khí.

Có vài tên bay thẳng ra xa mấy trượng rồi ngất xỉu.

Vài tên khác thì miễn cưỡng chịu được một kích nhưng rốt cuộc cánh tay cũng không cầm nổi binh khí.

Trong một mảnh hỗn loạn, đao của tên mù giống như bông tuyết trên không trung, yên tĩnh bay múa.

Chính xác mà nói thì đây không phải là đao.

Mà là cây gậy chống.

[Thính Phong đao pháp (40%)]

Trương Võ nín thở, biết rõ đối phương là tên mù.

Thừa dịp bất ngờ, đại đao trong tay mang theo tiếng gió bén nhọn vẽ ra một cái tàn ảnh trên không trung.

Tên mù xoay tay đánh trả lại một đao, mượn tốc độ trả đao.

Ánh đao màu xanh nhạt giống như đuôi sao xẹt một đường vòng cung trên không trung.

Trương Võ lộn vài vòng trên mặt đất, “phịch” một tiếng ngã xuống đất.

Trên ngực có một vết thương dài hơn một thước, máu tươi ào ào chảy ra.

Khuôn mặt vặn vẹo, hai tay run rẩy.

Đại Hổ sớm đã sợ choáng váng, tóc gáy toàn thân dựng đứng.

Hắn co quắp ngồi ở một góc, hoảng sợ nhìn Lý Bình An.

Bất kể thế nào hắn cũng sẽ không ngờ được tên mù thường ngày mặc

cho hắn tùy ý bắt nạt vậy mà lại là cao thủ tuyệt đỉnh.

Đậu mẹ ta gặp quỷ!!

“Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng, tiểu nhân đây có mắt không tròng xúc phạm đại nhân.”

Trương Võ bình thường uy phong lẫm lẫm, giờ phút này lại nằm rạp trên mặt đất, hoàn toàn không có dáng vẻ oai phong ngày xưa.

Tên mù trầm giọng nói: “Dẫn ta đi gặp ông chủ của các ngươi.”

...

Uyên Ương lâu.

Chỗ ăn chơi lớn nhất trong huyện An Khánh, là một khu phức hợp gồm quán rượu, thanh lâu, sòng bạc.

Sòng bạc có tấm rèm ngăn, bên trong chỉ có một cái bàn nhỏ.

Khách đánh bạc đứng thành một vòng, trước mặt mỗi người đều chất đống những thẻ đánh bạc.

Loại địa phương này không phải nơi người bình thường có thể tới.

Ông chủ tên là Quách Vũ, cháu trai của Quách huyện lệnh.

Không phải người khác, chính là cháu trai của Quách huyện lệnh.

Đương nhiên, công khai mở thanh lâu sòng bạc cũng không thể thỏa mãn được lòng tham của Quách Vũ.

Nên đã lén lút mua bán người.

Đem bán con gái bản địa đến các vùng khác như Tây Vực, Đột Quyết, khắp trời nam biển bắc.

Trong góc sòng bạc có rất nhiều hộ vệ đầy tớ đứng quanh.

Đều là người mặc đồng phục, trong tay cầm binh khí, rất có dáng vẻ của một môn phái.

Một nam trung niên mặt dữ tợn đang ôm một cô gái xinh đẹp.

Vừa uống rượu vừa chuyện trò vui vẻ.

Chính là ông chủ của nơi này, Quách Vũ.

“Phịch!!”

âm thanh không hài hòa phá vỡ cảnh náo nhiệt có phần giả tạo này.

Đám thủ hạ của Trương Võ bị ném vào, tên mù đi sát ngay sau.

“Ta tìm ông chủ.”

Lông mày Quách Vũ nhướn lên, cho người ta một cảm giác khinh thường.

Uyên Ương lâu này đã bao lâu không có ai tìm đến gây chuyện.

Hắn phất phất tay ra hiệu thủ hạ đuổi đám khách đánh bạc đi.

Rất nhanh, sòng bạc lớn như vậy chỉ còn lại Quách Vũ và một đám hộ vệ.

Còn có một tên mù đội mũ rộng vành.

“Muốn tìm các hạ bàn chuyện làm ăn.”

Quách Vũ đứng ở lầu hai, từ trên cao nhìn xuống hắn.

“Ta nhớ ra ngươi tên là…… Lý cái gì ấy nhỉ?”

“Lý Bình An.”

“Lý Bình An.” Quách Vũ bừng tỉnh đại ngộ nhẹ gật đầu, “Nhìn không ra tiểu tử ngươi bản lĩnh không nhỏ, lá gan cũng không nhỏ.”

“Các hạ quá khen, chẳng qua là kiếm miếng cơm ăn.”

“Làm sao? Đến chỗ của ta đoạt bát cơm?” Quách Vũ cười lạnh.

Một đám thủ hạ đã lặng lẽ không một tiếng động bao vây tên mù, chỉ đợi Quách Vũ ra lệnh một tiếng.

Từ hành động đâu ra đấy của bọn họ có thể thấy, mặc dù cách ăn mặc giống như người trong giang hồ nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được.

Bọn họ đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, đã ở trong quân đội thời gian rất dài.

Nhất là Y Huyền cầm đầu, còn không giống người Trung Nguyên.

Hai lỗ tai đeo một đôi khuyên tai màu vàng kim lóng lánh.

“Các hạ hiểu lầm, ta và các hạ không oán không thù, cũng không phải đến để đoạt mối làm ăn.

Có phải Ngưu Nhị ở thôn Đông thiếu ngài một số tiền lớn hay không, tiền này để ta trả.

Mong rằng các hạ cho chút thể diện, đừng tiếp tục gây khó dễ cho hai mẹ con kia.”

Quách Vũ thoáng suy nghĩ mới nhớ ra.

“Không được, nữ nhân kia được đại gia ta coi trọng.

Nếu ngươi cũng coi trọng nàng, đợi ta chơi chán, ngươi tốn ít tiền tới thanh lâu này, nói không chừng có thể chuộc được nàng.

Khóe miệng Quách Vũ nhẹ nhàng cong lên.

Một tiếng thở dài không thành tiếng: “Tội gì phải khổ như thế chứ.”

Giọng Quách Vũ lành lạnh: “Giết hắn!”

Sau lưng, một tráng hán vung dao róc xương bổ tới đầu tên mù.

Phập phụt!!

Máu tươi bắn tung tóe.

“A…” Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang lên.

Tiếp theo là tiếng đao rơi xuống đất, “phịch” một tiếng, có người ngã xuống.

Tên mù đâm thẳng cây gậy chống vào con mắt bên phải của người nọ.

Lại có hai tên hán tử kêu thảm một tiếng, thân thể cao lớn bay ra ngoài.

Phịch một tiếng rơi ra xa hơn hai trượng.

Một người khác cũng hét thảm một tiếng, trên vai chịu một đao, máu tươi lập tức điên cuồng phun ra.

Tên mù đoạt lấy một thanh Hồ đao.

Lưỡi đao sắc bén, sống đao mỏng, chuôi đao uốn lượn.

Y Huyền đạp mạnh một bước, bổ một đao về phía đầu.

Hai bóng người đan vào một chỗ, mỗi một đao đều mang theo kình phong bén nhọn.

Một đao rồi lại một đao, nhanh đến mức làm người ta hãi hùng khiếp vía.

Sau mấy hơi thở, Y Huyền bị thương mà thốt lên.

“Đao pháp hay!!”

Rời quân doanh nhiều năm, cao thủ bậc này đúng là hiếm thấy.

Tên mù mở bàn tay, dùng Quy Tức công làm thẻ đánh bạc trong tay bắn ra.

Vù vù vù!!

Mục tiêu là đèn đuốc bốn phía, lập tức sòng bạc sa vào trong bóng tối.

Bóng người đan xen vào nhau, ánh đao chớp liên tục.

Lúc sáng lúc tối, hỗn chiến với nhau tạo tình cảnh hỗn loạn tới cực điểm.

Y Huyền hét lớn một tiếng, “Không cần loạn!!”

Mấy cận vệ hạ vây xung quanh Y Huyền, ánh đao chĩa ra ngoài.

Dường như muốn dùng phương pháp này ngăn cản tên mù.

Đám người không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Từ lúc bọn họ làm những chuyện thương thiên hại lý này thì kết cục của bọn họ đã được chú định.

Mấy người Y Huyền tạo thành trận hình, tạm thời không bị trúng công kích.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết bốn phía giống như một thanh đao nhọn đâm vào trái tim của bọn họ.

Một ánh đao lóe lên một cái trên không trung rồi biến mất, nghiêng nghiêng bổ vào người một đại hán.

Người nọ kêu thảm một tiếng, lộn một vòng trên mặt đất.

Ánh mắt Y Huyền ngưng tụ, hai tay cầm đao vẽ ra một đường đao trên không trung, cơ thể lóe lên một cái đã đến chỗ đại hán ngã xuống.

Tên mù vụt tránh về phía bên trái, tránh né một đao kia.

Phản ứng đã cực nhanh nhưng vẫn bị quẹt trúng, bị thương.

Nhân cơ hội này, một người từ phía sau nhảy ra.

Ánh đao tuyết trắng nhanh như thiểm điện.

Nhưng lại nghe người nọ kêu thảm một tiếng, cả đầu và vai đều bị bổ xuống một đao.

Chương 5: Máu nhuộm Uyên Ương lâu

Toàn bộ quá trình nhìn như dài dằng dặc nhưng kỳ thật chỉ diễn ra trong chớp nhoáng.

Y Huyền hít sâu một hơi, biết hôm nay gặp phải kẻ tàn nhẫn.

Ánh đao chói mắt lần nữa xẹt qua, đan xen vào nhau.

Nhờ ánh đao mà hai bên đều lần nữa thấy rõ đối phương.

Đôi tròng mắt trắng bệch lập lòe ở trước mắt.

Mấy năm nay tâm của Y Huyền đã đủ lạnh lẽo cứng rắn, đủ ngoan độc vì nhìn quen sống chết.

Thế nhưng giờ khắc này lại chợt thấy bất kỳ trận ác chiến nào mình đã trải qua trong cuộc đời này cũng không chấn động lòng người bằng trận chiến này.

Lại là một đao đánh tới.

Một đao này có tốc độ nhanh chóng, khó mà diễn tả bằng lời.

Y Huyền nhấc đao lên để phòng ngự.

Nhưng một đao kia lại chỉ ở trong không trung đan xen vào nhau tạo

thành một cái lưới lớn lơ lửng không chừng.

Cái gì!?

Phốc!!

Tên mù lui lại, thu đao.

Vô cùng lưu loát

Một đao không cách nào tưởng tượng được chậm rãi rơi xuống.

“Đây là. . . . . đao pháp gì?”

Y Huyền miệng phun máu tươi, giọng điệu mang theo sự tuyệt vọng.

“Thính Phong.”

“Thính Phong đao pháp? Tên rất hay.”

Y Huyền nặng nề ngã xuống đất.

Ánh lửa lại xuất hiện, Quách Vũ muốn xông ra.

Tên mù lắc hông nhanh như gió lốc, trở tay đánh một đao.

“A!!”

Trực tiếp đâm thủng cùng lúc bàn tay Quách Vũ và cái cửa gỗ.

Quách Vũ cắn răng, trơ mắt nhìn tử thần từng bước một tới gần.

“Thân thủ của các hạ cao minh, là tại hạ đường đột.

Hôm nay việc này coi như xong, khoản nợ của Ngưu Nhị ta không tính toán nữa.”

Quách Vũ cuối cùng vùng vẫy giãy chết.

“Ở đây còn có ngân phiếu ba ngàn lượng ngươi cầm lấy đi, chuyện hôm nay trời biết đất biết ngươi biết ta biết. . . .”

Tên mù không có trả lời mà dùng đao thay đáp án.

Sờ người mình đầy vết máu, hắn thở dài một hơi.

“Lời này của ngươi nếu như nói sớm hơn thì không phải là đã không có việc gì rồi sao.”

Đao đã xuất khỏi vỏ thì làm gì có chuyện đàm phán đường sống.

Tên mù sờ được một vò rượu trên bàn.

Đó là loại rượu mạnh mà hắn thích uống nhất, hương vị cay xè nồng đậm.

Bên ngoài tuyết rơi đậm, còn đậm hơn hương rượu, đậm đến mức không tan nổi.

Thiên Nguyên năm thứ mười hai, vừa qua cuối năm.

Tiếng chuông năm mới vang lên thế nhưng trên thị trấn lại không hề có hương vị của năm mới.

Hơn mười ngày trước có người huyết tẩy Uyên Ương lâu.

Kể cả Quách Vũ cháu trai Quách huyện lệnh, tổng cộng hai mươi lăm người chết thảm.

Uyên Ương lâu chìm vào trong biển lửa.

Có người lưu lại một tờ giấy, trên đó chỉ viết bốn chữ lớn.

“Thay trời hành đạo!!”

Mà hung thủ chính là tên mù hát rong, Lý Bình An.

Chân dung Lý Bình An truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mười dặm tám hướng đều dán đầy.

Quan phủ đưa ra một phần thưởng lớn.

Trong thời gian ngắn, nhiều bộ khoái, thợ săn đổ xô ra ngoài.

Vài ngày sau, mọi người phát hiện Đại Hổ cả ngày trà trộn ở đầu đường xó chợ đã phát điên.

Tên lưu manh vô lại này cuối cùng cũng đã bị báo ứng.

“Đậu hũ! Bán đậu hũ.”

Giọng nói quen thuộc, quán nhỏ quen thuộc, còn có mùi thơm đậu hũ quen thuộc.

Vương cô nương mặc chiếc áo bông, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến đỏ bừng.

Trong trận tại nạn này, nàng may mắn thoát khỏi nguy cơ.

Cảm thấy an tâm vì toàn bộ đã táng thân trong biển lửa đêm đó rồi, cũng không có người nào đến tìm nàng đòi nợ nữa.

Nàng nhìn về hướng kia như thường ngày.

Nhưng lại không nhìn thấy người thường ngày dắt trâu đâu.

Nàng biết tại sao Lý Bình An lại phải giết Quách Vũ.

Nhưng mà nghĩ mãi không ra, vì mình làm vậy đáng giá sao?

Cho nên nàng muốn gặp hắn hỏi cho rõ ràng, còn có. . . ân tình lớn như vậy mình phải làm sao trả đây?

Nhưng bây giờ nàng cũng không có bất luận câu trả lời thuyết phục nào, chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Chờ đợi người kia.

Chờ một ngày còn có thể lần nữa xuất hiện trước mặt nàng.

Trên đường núi gập ghềnh.

Lý Bình An dắt con trâu chậm rãi từng bước giẫm trên tuyết.

Trong tay cầm một khối đậu hũ đông lạnh còn dính một chút vụn băng.

“Ừm, ăn ngon.”

Thật ra hắn cũng không phải vì công lý chính nghĩa gì.

Chỉ là bởi vì thời điểm hắn sắp chết đói đã từng nhận được một khối đậu hũ nóng hổi, còn có một nụ cười xán lạn.

Cắn một miếng đậu hũ, cảm giác tuyết lạnh lập tức muốn tan ra.

Chỉ thế thôi.

Vào một ngày giữa tháng ba.

Chợt có mấy tia sấm chớp mùa xuân trên trời giáng xuống, ngay sau đó là mưa xuân tí tách rơi.

Mưa xuân quý như mỡ, khi thì thanh nhã như tơ, khi thì như chim sợ hãi.

Cũng thật sự là một cảnh đẹp.

Cạch cạch cạch ~

Lý Bình An dắt con trâu ngồi xuống trước một quán trà.

Tiểu nhị bưng tới một ấm trà lớn và một cái chén, thay hắn rót một trà.

“Khách quan, ngài từ đâu tới?”

“Không có chỗ cố định.”

Tiểu nhị cười một tiếng.

Lý Bình An uống nửa chén trà, lại đưa cho con trâu sau lưng.

Con trâu già uống nửa chén còn lại.

Lý Bình An từ trong túi đổ ra mười lăm văn tiền, còn dư lại mười lăm văn cuối cùng.

Hắn khẽ thở dài không thành tiếng.

Ngày xưa xem phim truyền hình hay tiểu thuyết, làm gì có đại hiệp nào lại bị những thứ vụn vặt ngoài thân làm phiền lòng.

Con người khi còn sống đều chạy theo đồng tiền.

Cũng chính vì những đồng tiền này mà rất nhiều người lo lắng.

Nhưng có tiền thì những chuyện phiền lòng này cũng lập tức tan thành mây khói.

Tổng kết một câu, có tiền thật tốt.

Lý Bình An lấy cần câu cơm ra, kéo tiểu khúc.

Thủ khúc ở đầu ngón tay hắn chậm rãi tuôn ra, phóng khoáng hào hùng, mạnh mẽ hùng hồn.

[Đẳng cấp: LV 2(5500/ 10000)]

[Tác dụng LV1: Gia tăng tuổi thọ, khơi thông khí huyết, đã thông kinh mạch, hong khô ẩm ướt, làm ấm cơ thể]

[Tác dụng LV2: Thính Phong đao pháp (40%), Quy Tức công (60%)]

“Nghe nói gì không, hôm qua lại có người chết.”

“Thế đạo này cực kỳ loạn, chết hai người cũng không có gì ngạc nhiên.”

“Nghe nói là kẻ đang bị truy nã Mã Tam Đao đã chạy tới nơi này, thu hút không ít người đuổi giết.”

“Trả thù lao bao nhiêu?”

“Sống một trăm, chết năm mươi.”

“. . . .”

Cuộc nói chuyện của hai người khách uống trà rơi vào trong tai Lý Bình An.

Lý Bình An mím môi, hơi xúc động.

Trên thực tế, bản thân hắn cũng nằm trong danh sách bị truy nã.

Có đôi khi nhìn số tiền trên lệnh treo thưởng mà thấy xúc động muốn tự tố cáo chính mình.

Lý Bình An cất đàn nhị đi, trong đôi mắt xuất hiện cảnh tượng không rõ ràng lắm.

Chỉ là ánh sáng mờ ảo, cũng không thấy rõ gì.

Ở Lạc Thủy thành.

Người đến người đi, nam nhân thì vội vàng kiếm sống nuôi gia đình.

Nữ nhân thì đi chợ mua thức ăn, đám lái buôn thì tụ tập ở đầu đường.

Tòa thành thị này dường như cũng không bị án mạng ảnh hưởng, ngược lại trở thành chủ đề câu chuyện lúc mọi người uống trà.

“Lão bá, một bát mì hoành thánh bao nhiêu tiền?”

“Mười sáu văn tiền.”

“Mắc vậy sao?”

Toàn bộ gia sản trên người Lý Bình An cộng lại cũng không mua nổi một bát.

Thành trì lớn quả nhiên không thể so với tiểu trấn.

“Trước giờ vẫn giá này.”

Ông chủ cũng không ngẩng đầu lên, lão vốn tưởng rằng tên ăn mặc rách rưới này đến xin ăn.

Cuối cùng Lý Bình An chỉ mua hai cái bánh bao, còn xin ông chủ một bình nước nóng miễn phí.

Hắn ngồi chồm hổm ở một góc.

Lý Bình An và con trâu, một người một trâu mỗi người một cái bánh bao lớn.

“Hình như bánh bao nhân thịt trâu.” Lý Bình An bỗng nhiên nói.

Con trâu: “Ngưu… u… ~ ”

Chương 6: Người làm thay

Tháng ba, không khí lạnh ở Lạc Thủy thành còn chưa giảm bớt.

Bầu trời tối tăm mờ mịt mang theo ba phần trang nghiêm, bốn phần tĩnh lặng.

Lại thêm mấy phần bình yên trước cơn bão.

Người làm thay Tiểu Ngũ gọi một ít thức ăn và một bầu rượu.

Vừa uống rượu vừa quan sát dòng người qua lại trên đường phố.

Người làm thay là chỉ những người được quan phủ cấp lệnh bài.

Loại người này chuyên dựa vào đuổi bắt tội phạm truy nã để kiếm sống.

“Năm đó lúc ở Mã Nam sơn, tiểu gia ta một mình đối mặt Lĩnh Nam thất quái, một chọi bảy cũng không hề rơi xuống hạ phong.”

Tiểu Ngũ đang khoác lác với những người xung quanh về việc mình tài giỏi như thế nào.

Những giọng nói khinh bỉ vang lên xung quanh

“Tuổi không lớn lắm nhưng tài khoác lác lại lớn hơn tuổi mẹ ngươi.”

Một tràng cười phá lên.

Tiểu Ngũ hừ lạnh một tiếng, đập lệnh bài người làm thay lên trên bàn.

Đồng thời vén quần áo lên để lộ ra vết sẹo trên bụng.

“Ha ha ha, này ta biết, là tiểu tử ngươi lén trộm tiền nên bị cha ngươi đánh.

Sau ngần ấy năm mà vết sẹo vẫn còn.”

Đám người lại cười rộ lên khiến Tiểu Ngũ đỏ mặt.

Lúc này, ánh mắt của hắn lóe lên.

Tên tội phạm truy nã Mã Tam Đao bước ra khỏi quán rượu, đi chầm chậm trên phố.

Mã Tam Đao?

Tiểu Ngũ dụi dụi con mắt, mặc dù chỉ là bóng lưng. . . .

“Ơ kìa! Tiểu Ngũ, ngươi đi đâu vậy?”

“Thằng nhóc này không đùa được đâu.”

Tiểu Ngũ xách theo cây đao và lệnh bài, vội vã chạy khỏi tiểu điếm.

Cách hắn bước đi rất kỳ lạ.

Chân phải bước trước, chân trái mới chậm rãi bước theo sau, thoạt nhìn mỗi bước đi đều rất khó khăn.

Bị thương?

Khóe miệng Tiểu Ngũ hơi cong lên, thật sự là ông trời cũng giúp mình.

Bắt được Mã Tam Đao rồi xem ai còn dám cười ta.

Mã Tam Đao lượn quanh một vòng, chân của hắn đạp trên mặt đất đầy đá nhỏ, phát ra tiếng sột soạt.

Cuối cùng hắn đi xuống một con phố, rẽ vào một hẻm nhỏ.

Tiểu Ngũ trèo lên nóc nhà bên cạnh, lặng lẽ quan sát Mã Tam Đao.

“Này! Ra đi.”

Gió lạnh mang theo giọng nói khàn khàn của Mã Tam Đao.

Tiểu Ngũ nhịn không được rùng mình một cái, gương mặt non nớt lộ ra vẻ sợ hãi.

Không có ai trả lời, chỉ có một con chuột chui ra từ trong rãnh nước nhỏ, đôi mắt to đen láy nhìn xung quanh.

Xoạc!!

Mấy bóng người bay tới, như những bóng ma lao ra khỏi bóng tối, bay thẳng đến chỗ Mã Tam Đao.

Thứ đột nhiên xuyên qua bóng tối có cả tiếng đao ra khỏi vỏ.

Một tiếng hét thảm, trường đao rơi xuống đất.

Một bóng người bay ngược hơn một trượng, phịch một tiếng ra đường.

Chết ngay lập tức.

Người đến tốc độ cực nhanh, nhưng đao của Mã Tam Đao còn nhanh hơn.

Quá nhanh, nhanh đến mức người ta nhìn không rõ động tác của hắn, giống như hắn biến mất khỏi hư không.

Tiểu Ngũ nín trọn ba hơi thở.

Trong hẻm nhỏ có thêm bốn cái xác.

Bắp chân của Tiểu Ngũ mất kiểm soát, bắt đầu run rẩy,

Mã Tam Đao xoay tròn phi đao trong tay, mặt không biểu cảm.

Trái tim của Tiểu Ngũ lập tức treo lên, không dám cử động.

Bỗng nhiên phi đao đột ngột bắn ra.

Giống như một ngôi sao băng vụt qua bầu trời đêm, cái đuôi lóng lánh trong chớp mắt đã đến trước người Tiểu Ngũ!!

Tiểu Ngũ theo bản năng cúi đầu, phi đao chém xẹt qua da đầu hắn.

Trong cái rủi có cái may.

Chạy!!

Trong đầu Tiểu Ngũ bây giờ chỉ có một suy nghĩ này.

Ở trước mặt người này, lòng hắn không hề có bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.

Hắn nhanh chóng trượt xuống nóc nhà, nhảy lên một cây đại thụ.

Hai chân bỗng nhiên đạp một cái, nhảy vọt qua bức tường đáp tới bờ bên kia.

Ngay khi định chạy tiếp thì một cây phi đao đã cắm vào sau chân của hắn.

“Phịch!” một tiếng.

Cả người hắn ngã văng ra ngoài.

Mã Tam Đao cũng rơi xuống đất, đứng cách hắn trăm mét.

Nghiền ngẫm nhìn tên tiểu tử thiếu kinh nghiệm sống này.

Dũng khí muốn bắt sống Mã Tam Đao Tiểu Ngũ có vừa rồi, bây giờ không còn sót lại chút gì.

Bị dọa đến mức sắp tè ra quần.

“Khục!”

Đúng lúc này, một âm thanh đột ngột vang lên.

Mã Tam Đao quay đầu lại nhìn mới phát hiện trong góc còn một người đang ngồi xổm.

Bên cạnh có một con trâu già nằm sấp.

Lý Bình An không muốn quản việc không đâu nên giả bộ làm người chết.

Cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy.

Hai mắt Mã Tam Đao híp lại, hắn không định bỏ qua người nhìn thấy cảnh này.

Tiểu Ngũ cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Chạy mau! Hắn là tội phạm truy nã Mã Tam Đao, ngươi đi tìm quan phủ, ta ngăn cản hắn!”

Nói xong thì cầm đao đứng lên thật.

Mã Tam Đao lạnh hừ một tiếng: “Oắt con chưa đủ lông đủ cánh mà cũng bắt chước người ta chơi đao.”

Sắc mặt Lý Bình An khẽ động.

Hắn lấy tờ giấy treo thưởng nhăn nheo từ trong ngực ra.

Sống một trăm, chết năm mươi.

“Ngươi là Mã Tam Đao?”

Mã Tam Đao liếc qua Lý Bình An: “Thì ra là một thằng mù.”

Hy vọng Tiểu Ngũ vừa mới có được lập tức tan biến, vậy mà gặp phải một gã mù.

Đoán chừng ngay cả cửa nha môn ở đâu đối phương cũng tìm không ra.

Lý Bình An đến gần mấy bước nhưng vẫn nhìn không rõ dáng vẻ của Mã Tam Đao.

Mã Tam Đao nhìn thấy hắn bị mù nên không quá coi trọng.

Trở tay, một đao bay qua.

Lý Bình An nghiêng đầu bình tĩnh tránh thoát phi đao.

Mã Tam Đao sửng sốt, trầm giọng hỏi: “Các hạ là ai?”

“Tên mù.”

Chỉ lúc giết người hắn mới nhận mình là tên mù.

Tên mù cầm cây gậy chống tiến lên một bước.

Mã Tam Đao vội vàng lui về phía sau, đưa tay bắn ra hai đao nữa.

Hai phi đao nhanh như gió táp, lao thẳng đến chỗ hiểm.

Vì đêm tối, người bình thường vốn dĩ không cách nào ứng phó.

Vào ngay nháy mắt ánh đao lướt qua.

Tên mù nghiêng đầu, lần nữa tránh được một đao.

Đồng thời vung cây gậy lên ngăn cản một đao khác.

Lại sải bước, không để Mã Tam Đao kịp phản ứng.

Tên mù đã tới trước mặt hắn.

Nhờ ánh trăng, hắn quan sát Mã Tam Đao trong khoảng cách gần.

Đôi mắt Lý Bình An có thể nhìn thấy trong tầm nửa mét, mặc dù thấy không rõ lắm nhưng cũng có thể nhìn được đại khái.

Vừa ốm vừa cao, đơn giản giống như một cây gậy trúc.

Khuôn mặt ngựa, sóng mũi cao, xương gò má cao nhô ra.

Giống như đúc với người trên bức họa.

Thật sự đúng là Mã Tam Đao.

“Làm giao dịch đi.” Tên mù bỗng nhiên mở miệng.

Tiểu Ngũ ngơ ngác nhìn tên mù.

Thật… Thật là lợi hại!!

“Ngươi là người làm thay đúng không? Ta bắt giữ hắn, ngươi đưa đến quan phủ đổi tiền, hai ta chia ba bảy ngươi thấy sao?”

Tên mù không có lệnh bài người làm thay nên coi như bắt được Mã Tam Đao cũng uổng phí sức lực.

Huống chi chính hắn cũng là tội phạm truy nã.

Tiểu Ngũ còn chưa lấy lại tinh thần.

“Trả lời!”

Tiểu Ngũ lúc này mới kịp phản ứng, sững sờ gật đầu: “... Được…”

Sắc mặt Mã Tam Đao tái xanh, bị người khác giao dịch ngay trước mặt.

Đối tượng giao dịch lại còn là chính mình.

Điều này khiến Mã Tam Đao cảm thấy bị sỉ nhục trước nay chưa từng có, lật tay một cái ném ra năm cây phi đao.

Năm cây phi đao được bắn ra cùng lúc, mỗi một cây đều vô cùng tàn nhẫn, mang theo luồng gió bén nhọn.

Lỗ tai tên mù giật giật, hắn lấy cây gậy chống làm đao.

Mũi đao vừa chuyển, cổ tay hắn cũng khẽ đảo.

Gọn gàng, nhanh nhẹn, lưu loát.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên mang theo ánh đao bén nhọn hung hăng đánh lên người Mã Tam Đao.

Chương 7: Kẻ có tiền

Nha môn.

Trương Bộ đầu thấy tiểu Ngũ: "Thế nào, ngươi lại tới đây làm gì?"

"Nhận thưởng."

Trương Bộ đầu cười, biết tên tiểu tử này lại muốn khoác lác.

Nhưng không ngờ tiểu Ngũ dẫn Mã Tam Đao đang bị trói chặt vào.

"Mã Tam Đao, còn sống."

Vẻ mặt của Trương Bộ đầu cứng đờ năm giây, sau đó trở nên vui vẻ như ánh mặt trời đầy màu sắc.

Chỉ ngắn ngủi nửa ngày, tin Mã Tam Đao bị bắt đã lan truyền như gió ra khắp Lạc Thủy thành.

Ngay khi tin tức truyền ra, một làn sóng kinh hãi lập tức nổi lên.

Tên tội phạm Mã Tam Đao đã lang thang trong vùng này một thời gian dài.

Cả nha môn và những người làm thay đều căm thù hắn đến tận xương tủy.

Nhưng Mã Tam Đao là một đao sĩ giỏi, quỷ thần khó lường.

Muốn bắt hắn càng khó hơn.

Nhưng hôm nay hắn lại bị Tiểu Vũ bắt được, còn chuyện gì đáng huênh hoang hơn.

Tiểu Ngũ khập khiễng đến tìm Lý Bình An, đưa hết một trăm lượng nha môn thưởng cho hắn.

“Đã nói là chia ba bảy.”

Lý Bình An lấy ra ba thỏi bạc: “Ta không lợi dụng ngươi.”

“Không cần, không cần, nếu không phải nhờ đại hiệp ra tay, bây giờ ta đã đến báo cáo chỗ Diêm Vương rồi.”

Tiểu Ngũ cũng không phải không để ý đến tiền, nhưng chuyện khiến hắn để ý hơn là danh tiếng.

Bây giờ, khắp các hang cùng ngõ hẻm không ai không biết tên Tiểu Ngũ hắn.

Chuyện này khiến lòng hư vinh của hắn cực kỳ được thỏa mãn.

Lý Bình An cũng không nói gì, cầm số bạc nặng trĩu, kéo con trâu già đi.

“Đại hiệp, ta còn không biết đại hiệp tên gì, ở đâu?”

Tiểu Ngũ vội vàng gọi Lý Bình An lại.

“Cứ gọi ta là tên mù đi, ta đang hát rong ở đầu đường phía đông thành phố.” Lý Bình An không quay đầu lại, chỉ nói.

Tiểu Ngũ thầm nghĩ: “Đúng là cao nhân, rất khuôn phép!”

Một trăm lượng, dựa theo sức mua của thời đại này thì tương đương với khoảng hai mươi vạn đến bốn mươi vạn ở hiện đại.

Đây không phải là số tiền nhỏ, đủ để mua một căn nhà ở Lạc Thủy thành.

Nhưng hiện tại Lý Bình An đang là tội phạm truy nã, quên chuyện mua nhà đi.

“Lão Ngưu, chúng ta có thể ăn no rồi.”

Hiếm khi giọng điệu của Lý Bình An đầy vẻ vui sướng.

“Ngưu…. ưu…~”

Con trâu già kêu lên sung sướng.

Hai con gà quay, bốn món ăn, một chén canh và một bình rượu.

Còn có hai bát cơm thơm ngào ngạt.

Đây là bữa ăn thịnh soạn nhất mà Lý Bình An ăn được trong một năm qua.

Sau khi ăn uống no say, Lý Bình An quyết định hôm nay tự cho mình nghỉ một ngày.

Sau khi đánh chén đến chạng vạng tối hắn mới từ từ ra về.

Hắn tìm một quán rượu có thể mở cả đêm, ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Lại uống một lần nữa.

Vừa uống rượu, hắn vừa ngắm cảnh đêm trong Lạc Thủy thành.

Mặc dù nhìn không rõ lắm nhưng cảm giác như được đặt mình ở trong đó, Lý Bình An cũng không biết khi nào hai mắt mình mới lành lại.

Dù sao uống rượu một người cũng hơi nhàm chán.

Trong lúc rảnh rỗi, hắn cầm đàn nhị, thong thả kéo.

[Đing! Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV2 (6000/10000)]

[Chúc mừng kí chủ lấy được đơn thuốc: Sinh Mạch tán]

[Có tác dụng bổ khí huyết, thể dịch, dưỡng nguyên khí, ngưng khí, an thần]

Nhị Tuyền Ánh Nguyệt cấp 1 là để tăng tuổi thọ và khơi thông khí huyết cho Lý Bình An.

Còn được gọi là xây dựng nền móng.

Cấp 2 là cung cấp nhiều loại nội lực, công pháp…

Đây là cách hắn lấy Thính Phong đao pháp và Quy Tức công.

Tu luyện nội lực dần dần theo tuần tự, cần tu luyện từng bước một, tích lũy ngày tháng.

Dễ hiểu là khi vừa mới bắt đầu, luyện nội lực cũng giống như bồi

dưỡng chân khí trong cơ thể.

Cách chọn công pháp và kinh mạch như thế nào, cách đánh bại kẻ địch giành chiến thắng như thế nào.

Dùng đan dược hỗ trợ tu luyện nội lực sẽ được hiệu quả gấp đôi.

Như Quy Tức công Lý Bình An tu luyện chính là nén tinh khí thần cùng khí huyết chi lực của mình lại, tự bảo tồn năng lượng và lực lượng của chính mình.

Sức bộc phát càng mạnh thì năng lượng tiêu hao sẽ càng lớn.

Bình thường chỉ cần ba đòn tấn công toàn lực liên tiếp sẽ khiến hắn kiệt sức.

Nói cách khác, Lý Bình An cũng không thể duy trì trạng thái này trong thời gian dài.

Một khi qua khoảng thời gian đó, hắn sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

Nhưng nếu có Sinh Mạch tán, hắn có thể hồi phục nhanh hơn.

Quy Tức công cũng sẽ tiến bộ hơn rất nhiều.

Đơn thuốc Sinh Mạch tán hiện lên trong đầu Lý Bình An.

9 cân Mộc Hương, Bạch Thược và Mẫu Tham mỗi loại 12 cân, 3 cân Sinh Long cốt…

Vài loại thuốc lúc lên lúc xuống, chênh lệch mỗi thứ khác nhau.

Dùng chung cùng nhau sẽ khiến cỗ máy ở trong cơ thể con người vận động khác đi.

Sắc lấy nước uống, mỗi ngày một thang.

Sắc hai lần, chia ra dùng hai lần.

Rạng sáng ngày hôm sau.

Lý Bình An dẫn con trâu già đến hiệu thuốc để mua dược liệu cần thiết cho Sinh Mạch tán.

Giá của một thang Sinh Mạch tán khoảng hai mươi lượng.

Giá đắt muốn chết.

Mà chuyện phiền phức hơn là những dược liệu này không thể mua được từ các tiệm thuốc bình thường.

Hắn liên tiếp tìm bốn năm tiệm thuốc, nhưng vẫn không được gì.

Lý Bình An lắc đầu, chỉ có thể tạm thời buông suy nghĩ này xuống.

Hắn thuê phòng trong một quán trọ.

Nửa năm chỉ có mười lượng, Lý Bình An đưa thêm hai lượng bạc.

Hắn tìm cho con trâu già một chỗ ở trong quán trọ.

Mặc dù tự lo đồ ăn thức uống nhưng điều kiện không đến nỗi nào.

Dù sao vẫn tốt hơn ngủ dưới gầm cầu.

“Ông bạn già, chúng ta có chỗ ở rồi.”

Lý Bình An bỏ cỏ khô vào trong máng.

Con trâu già: “Ngưu… ưu…~”

Lý Bình An mỉm cười, xoa đầu nó.

Có rất nhiều điều có thể khiến Lý Bình An cảm thấy hạnh phúc.

Ví dụ như ăn một bữa thật ngon, ngủ một giấc thật đầy.

Hoặc là còn sống.

Khi một người dễ dàng đạt được mong muốn thì cũng sẽ dễ dàng đạt được vui vẻ.

Trong nháy mắt đã hơn hai tháng trôi qua.

Trong hai tháng qua, mặc dù Lý Bình An không tìm thấy nguyên vật liệu cho Sinh Mạch tán.

Nhưng dựa vào chăm chỉ, cuối cùng hắn đã đẩy cấp độ của Nhị Tuyền Ánh Nguyệt lên [9000/10000]

Đồng thời, Lý Bình An cũng nhận được một kỹ năng mới.

[Khóa chặt hơi thở]

Giống như cảm ứng nhiệt, mặc dù bây giờ hắn không thể nhìn rõ những người ở xa.

Nhưng chỉ cần có kỹ năng [Khóa chặt hơi thở] này thì hắn có thể nhìn thấy ảnh nhiệt của kẻ thù.

Không chỉ có kẻ thù, chỉ cần là sinh vật sống và trong cơ thể có nhiệt độ là có thể bị hắn nhìn thấy ảnh nhiệt.

Giống chức năng của kính hồng ngoại, nhưng cảm nhận được khoảng cách xa hơn.

[Khóa chặt hơi thở (30%)]

[Có thể cảm nhận được ảnh nhiệt của các sinh vật sống trong phạm vi mười mét]

Đồng thời, tất cả các khía cạnh khác của Lý Bình An đã được cải thiện rất nhiều.

[Tính danh: Lý Bình An, tuổi: 23]

[Tuổi thọ: 70, căn cốt: Phàm cốt]

[Công pháp: Quy Tức công (80%), Thính Phong đao pháp (70%)]

[Kỹ năng: Khóa chặt hơi thở (30%)]

[Trạng thái: Mù]

Sớm tinh mơ, Lý Bình An dẫn con trâu già đi chợ sáng.

Bây giờ đã khác ngày xưa.

Lý Bình An phóng khoán gọi tám chiếc bánh bao thịt lớn và hai bát súp nội tạng bò.

Từ sau khi tập luyện, sức ăn của hắn càng ngày càng tăng lên.

“Đại hiệp, đại hiệp, ta đã gặp được ngươi!”

Chương 8: Kinh biến

“Đại hiệp, đại hiệp, ta đã tìm được ngươi.”

Lý Bình An rất nhanh nhận ra giọng nói quen thuộc này.

Là người làm thay Tiểu Ngũ.

“Đại hiệp.”

Lý Bình An cắn một cái bánh bao lớn vỏ mỏng nhiều thịt: “Tên của ta không phải Đại Hiệp.”

Tiểu Ngũ vuốt mồ hôi trên đầu: “Đại hiệp, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi.”

“Tìm ta?” Lý Bình An ngừng động tác ăn lại: “Tang lễ mười lăm tiền, hôn sự hai mươi tiền, còn phải chuẩn bị cơm cho ta và con trâu của ta.”

Tiểu Ngũ nói: “Không phải tìm huynh hát ma chay cưới khỏi, là việc khác.”

Hóa ra từ sau khi mọi người tưởng Tiểu Ngũ bắt được Mã Tam Đao, Tiểu Ngũ đã trở nên nổi tiếng hơn với danh nghĩa “người làm thay”.

Bất luận là quan phủ hay là dân thường hiện tại đều coi hắn là miếng bánh thơm ngon.

Nhiệm vụ nhận được cũng càng ngày càng nhiều.

Lúc đầu Tiểu Ngũ còn thích cảm giác được hư vinh vây quanh, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng khi xem xét nhiệm vụ được giao phó, hắn lập tức suy sụp.

Không phải truy nã giang dương đại đạo, thì cũng là bắt đệ tử tà giáo, hoặc là điều tra những chuyện yêu thú tấn công người.

Đối với những nhiệm vụ này, cho Tiểu Ngũ mười cái mạng hắn cũng không đủ xài.

Lúc đầu thì có thể tìm lý do không nhận, nhưng nếu dần dà không nhận một nhiệm vụ nào, sớm muộn cũng sẽ bị người ta phát hiện mánh khóe.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải tìm tới Lý Bình An.

Tiểu Ngũ thành khẩn nói: “Đại hiệp, ngươi giúp ta chút đi, cũng không phải là giúp không công. Tiền thưởng ta sẽ không lấy một đồng nào, đều đưa hết cho ngươi được không?”

Lý Bình An do dự một hồi, sau đó lấy ra phương thuốc “Sinh Mạch tán”.

“Ngươi có cách nào tìm được dược liệu ở trong phương thuốc này không?”

Tiểu Ngũ nhìn thoáng qua: “Đa số dược liệu trong này không thể mua được trên thị trường, chỉ có thể mua được ở chợ đen, nhưng mà giá tiền sẽ đắt hơn.”

Tiểu Ngũ bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Đúng rồi, người ủy thác lần này chính là chủ nhân của Đồng Nhân đường trong Lạc Thủy thành, hắn nhất định có cách kiếm được những dược liệu này.”

Lý Bình An uống một ngụm canh tạp nham, trong lòng hơi dao động.

Dược liệu trong “Sinh Mạch tán” nếu chỉ một mình hắn sẽ rất khó mua được.

Đồng Nhân đường đã nổi tiếng lâu năm, là mắt xích của cả nước.

Nếu quả thật có thể xây dựng quan hệ cùng đối phương, chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên sông Lạc.

Một chiếc thuyền lớn chạy trên mặt nước, con quái vật khổng lồ này mang theo một loại năng lượng thần bí khiến cho người ta không thể kháng cự.

“Công chúa, thuyền sắp đến Lạc Thủy thành rồi.”

Liễu Vận đứng ở đầu chiếc thuyền, ngắm nhìn mặt nước.

Không nói một lời, nhưng trên mặt nàng hơi mỉm cười.

Mỹ nhân cười lên một tiếng, là cảnh đẹp tuyệt trần của nhân gian.

Tựa như một miếng ngọc ướt, dịu dàng thanh khiết như làn nước.

Tựa như yêu nữ ở dưới sông, toát ra vẻ quyến rũ mê hoặc lòng người.

Cung nữ thiếp thân Phương Nhược nhỏ giọng nói: “Công chúa, nô tì nghe nói Lạc Thủy thành gần đây không được yên ổn lắm, chúng ta phải cẩn thận.”

“Chúng ta cũng không ở lại Lạc Thủy thành nghỉ chân, ngươi sợ cái gì? Huống chi kẻ nào dám tập kích ngự thuyền hoàng gia?”

Phương Nhược nhìn qua chung quanh, lại hạ giọng xuống mấy phần.

“Công chúa, hoàng thượng bệnh nặng, bên phía nhị hoàng tử… Nô tỳ lo lắng bọn họ không có ý tốt.”

Đại Tùy đã trải qua tám đời vua, trong đó ba đời là nữ hoàng.

Hoàng đế đương nhiệm cũng là nữ hoàng, vẫn luôn vừa ý người thừa kế tiếp theo chính là nàng, trưởng công chúa Liễu Vận.

Mọi người trong triều đều biết, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi nữ hoàng băng hà sẽ do Liễu Vận tiếp nhận hoàng vị.

Chỉ là bây giờ thế cục trong triều rối ren quỷ quyệt, chư vị hoàng tử bắt đầu rục rịch.

Đại thần trong triều kéo bè kết cánh, quân phiệt các nơi cấu kết với nhau, làm theo ý mình.

Đại Tùy sớm đã loạn đến chia năm xẻ bảy.

Liễu Vận khẽ thở dài.

Vừa mới vui vẻ khi được nhìn thấy phong cảnh xinh đẹp hai bên bờ sông, rất nhanh lại bị suy nghĩ nặng nề kéo tâm trạng.

“Những dược liệu này quả thực không dễ kiếm, nhưng mà xem như ngươi tìm đúng người, ta chỉ lấy ngươi một nửa giá chợ đen. Nếu như ngươi hoàn thành nhiệm vụ này, ta sẽ tặng miễn phí ngươi những dược liệu này.”

Đồng Nhân đường, Vương Đại Lực nhìn thoáng qua phương thuốc của Lý Bình An, sảng khoái đáp ứng.

Lý Bình An chắp tay: “Vậy làm phiền ngài.”

Nhiệm vụ mà Vương Đại Lực giao phó là bắt được một tội phạm trốn chạy tên là Lưu Ba.

Hắn từng làm việc ở Đồng Nhân đường, sau đó lấy trộm rất nhiều phương thuốc bí truyền của Đồng Nhân đường, còn đánh chết cháu trai của Vương Đại Lực.

Nhưng quan phủ vẫn chưa bắt được.

Vương Đại Lực hận hắn thấu xương nên mới tìm tới “người làm thay” Tiểu Ngũ.

“Không thành vấn đề, ông chủ Vương, chuyện này cứ giao cho chúng ta.”

Vương Đại Lực nói: “Người của ta đã tìm được tung tích Lưu Ba, chỉ là tên Lưu Ba này thời gian trước đã trà trộn vào Ngư Long bang. Có thể thường xuyên đối đầu với quan phủ vì hắn có võ nghệ hơn người, thành thạo đao pháp. Bổ khoái quan phủ đối đầu với hắn đã chịu không ít khổ sở.”

Đang vào giữa trưa, mặt trời lớn một cách lạ thường.

“Đại hiệp, ngươi có thể dạy ta một ít đao pháp không, chính là chiêu mà ngươi dùng đêm đó.”

Trên đường đi, Tiểu Ngũ vẫn luôn nói chuyện không ngừng.

Lý Bình An không để ý tới hắn, chỉ nhìn về phía mặt sông.

Dựa vào tin tức mà Vương Đại Lực cung cấp, tên Lưu Ba này có lẽ đang trốn ở bờ sông.

“Này! Đang làm gì vậy?”

Hai quân binh đi lại từ phía đông.

“Quân gia, ta đang ngắm cảnh.” Tiểu Ngũ tươi cười trả lời.

“Mau đi đi! Ngắm cảnh cũng không biết chọn thời điểm, ngự thuyền của công chúa sắp đến, người không có phận sự phải tránh ra.”

Hai người bất đắc dĩ đành phải quay đầu rời đi.

“Thuyền của công chúa sắp tới đây à?” Lý Bình An hỏi.

Tiểu Ngũ vừa đi được ba bước liền quay đầu lại, ngắm nhìn mặt sông.

“Chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết? Nửa tháng trước tin tức đã truyền đến đây rồi. Ai da, nghe nói vị công chúa này của chúng ta thế nhưng lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, không biết chúng ta có may mắn được nhìn ngắm thiên nhan hay không?”

Lý Bình An mở nắp bầu rượu ra, uống một ngụm.

“Ngưu… ưu…”

Lý Bình An lại mở nắp một bầu rượu khác ra, đưa đến bên mồm con

trâu già.

“Uống đi ông bạn.”

Con trâu già phe phẩy cái đuôi, bộ dạng vô cùng vui vẻ.

Tiếng kèn trống bỗng nhiên vang lên trên mặt sông yên tĩnh.

Từ đằng xa, một chiếc thuyền lớn rẽ nước mà đi, khiến mặt sông cuộn lên từng cơn sóng bạc.

“Oa! Thật là khí thế!”

Tiểu Ngũ cảm thán.

Lý Bình An không quay đầu lại, dù sao hắn cũng không nhìn thấy.

Con trâu già phát ra tiếng kêu bất an.

Lý Bình An nhíu mày.

Con trâu già này không phải con trâu bình thường, Lý Bình An sớm đã biết điều này.

Con trâu già nhất định là có năng lực đoán trước tương lai, từ tiếng kêu của nó có thể nhận biết được nhiều điều.

Lý Bình An quay đầu, [Khóa chặt hơi thở] tạm thời vẫn không thể khóa chặt ở khoảng cách xa như vậy.

“Bùm.”

Vẻ mặt của Tiểu Ngũ trong nháy mắt đông cứng lại.

Ngự thuyền to lớn rất nhanh liền chìm trong biển lửa.

Một luồng áp lực căng thẳng và sắc bén lan tỏa trong nước theo một cách khó có thể dùng lời để diễn tả.

Tạo thành một vùng nước có màu đỏ như máu, dường như muốn chém mỗi một tấc của ngự thuyền thành mảnh vỡ.

Đây đúng là một cảnh tượng ngoạn mục!

Ngự thuyền của công chúa vậy mà bị nổ?

Toàn bộ mặt sông rung chuyển dữ dội, ngự thuyền bị nổ tức thì bị chia thành năm bảy phần.

Thuyền hủy người vong, thuyền hủy người vong!

“Đi!”

Lý Bình An kéo Tiểu Ngũ còn đang ngây người bên cạnh, xoay người muốn chạy.

Ngự thuyền của công chúa bị tập kích, người của quan phủ nhất định sẽ thà bắt nhầm một ngàn người, cũng không thể bỏ sót một người.

Bọn họ vừa rồi đứng ngay tại bờ sông, nhất định sẽ bị xem như người bị tình nghi.

Nếu để bị đưa đến nha môn thì mặc kệ ngươi có chứng cứ ngoại phạm hay không, đầu tiên vẫn sẽ bị nghiêm hình tra khảo.

Nếu như may mắn, cuối cùng có lẽ sẽ được thả ra.

Nếu như xui xẻo, nhẹ thì ngồi tù mục xương, nặng thì khó giữ được tính mạng.

“Dưới nước có người!”

Tiểu Ngũ bỗng nhiên lên tiếng.

Chương 9: Hiện thực tàn khốc

“Trong nước hình như có thứ gì!”

Xa xa phía dưới mặt nước tựa hồ có người đang bơi vào bờ.

“Chúng ta đi xem đi.” Tiểu Ngũ nói.

Tiểu Ngũ không giống Lý Bình An.

Lý Bình An sống được hai đời, mắt cũng mù hơn hai mươi năm.

Hắn lớn lên trong cảnh đầu đường xó chợ nên sâu sắc hiểu được đạo lý nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Tiểu Ngũ thì đọc tiểu thuyết võ hiệp, nghe thấy những chuyện truyền kỳ trong giang hồ, trưởng thành trong sự không buồn không lo.

Làm sao có thể hiểu được sự đời nguy hiểm.

Chỉ cần hơi không cẩn thận, chính là vạn kiếp bất phục.

Lý Bình An kéo con trâu già, muốn rời đi một mình.

Hắn vĩnh viễn tuân theo một nguyên tắc: Tất cả những chuyện không nên làm thì nhất quyết đừng làm.

“Đứng lại!”

Hai tên quân binh trước đó lại ngăn trước mặt Lý Bình An.

Bọn họ lộ ra thần sắc lạnh lùng, trên mặt mang nụ cười dữ tợn.

Trong mắt bọn họ, hai người này giống như hai con dê đang đợi làm thịt, mặc cho bọn họ xâu xé.

Thích khách làm nổ thuyền?

“Hắn bị mù à?” Quân binh bên trái nhướng mày, nhìn tên còn lại.

Tên còn lại thấp giọng nói: “Mù cũng không thể bỏ qua.”

Vừa dứt lời.

Lý Bình An liền xoay cánh tay, ánh đao như điện xẹt qua cổ hai người bọn họ.

Trong nháy mắt, máu tươi phun ra như suối.

Hai người chết ngay lập tức.

Tiểu Ngũ thì đã nhảy xuống nước cứu người đang bơi.

Đó là một cô nương, nói cho chính xác thì là một cô nương cực kỳ xinh đẹp.

Tiểu Ngũ nhếch miệng cười một tiếng, mình là anh hùng cứu mỹ nhân.

Loại tình tiết này đối với người thường xuyên đọc tiểu thuyết như hắn mà nói, đơn giản là quá quen thuộc.

Cô gái xinh đẹp nằm rạp trên mặt đất, phun ra một ngụm nước.

Bộ dạng vô cùng chật vật.

“Cô nương, nàng không sao chứ?”

Ngực nàng phập phồng lên xuống, không thể nói thành lời.

Đợi đối phương bình tĩnh hơn Tiểu Ngũ mới mở miệng hỏi thăm thân phận.

Liễu Vận rất nhanh tỉnh táo lại, quan sát Tiểu Ngũ.

“Đưa ta… Đưa ta đi tìm thái thú của các ngươi.”

Thái thú?

Tiểu Ngũ hơi kinh hãi.

Mặc dù trí thông minh của hắn không cao, nhưng hắn không phải người ngu.

Cô nương này vừa mở miệng liền muốn đi gặp thái thú.

Nhìn kỹ lại người này, hắn kinh động như gặp người trời.

Tuyệt đối không thể nào là cung nữ bình thường.

Một suy nghĩ to gan xuất hiện trong đầu Tiểu Ngũ, người này… không phải là công chúa trong truyền thuyết sao?

Tiểu Ngũ bị dọa sợ bởi ý nghĩ của mình, ngay sau đó đột nhiên cảm thấy kích động.

Hắn vậy mà lại cứu được công chúa.

Không nói tới vinh hoa phú quý, chắc chắn có một đời áo cơm không lo.

Công chúa có thể sẽ coi trọng hắn, cũng rất có thể vừa gặp hắn đã yêu.

Đây chẳng phải là nội dung thường gặp trong tiểu thuyết sao?

“Đại hiệp!” Tiểu Ngũ quay đầu tìm kiếm.

Nhưng hắn lại không thấy bóng dáng của Lý Bình An đâu, chỉ có thi thể hai tên quân binh vừa chết vì bị cứa cổ.

Tiểu Ngũ và Liễu Vận rời khỏi bờ sông, rất nhanh liền gặp phải một đám tráng sĩ mặc quân phục màu đen.

Người cầm đầu là một nam tử mặt đen, thân hình cao lớn như một

tòa tháp sắt, vác trên lưng một thanh trường đao vừa dài vừa rộng.

Cẩm Y vệ!

Đúng lúc lại gặp được bọn họ.

Tiểu Ngũ vội vàng tiến tới: "Chư vị thượng quan, ngự thuyền của công chúa bị tập kích, vị này là công chúa trên thuyền."

Đại hán mặt đen nhếch hàng lông mày kiếm, không nói không rằng mà chỉ quan sát Tiểu Ngũ.

Sau đó, ánh mắt rơi vào Liễu Vận đang đứng sau lưng.

"Ngươi là người phương nào?" Đại hán mặt đen trầm giọng hỏi.

"Tại hạ là người làm thay, Tiểu Ngũ."

Tiểu Ngũ không chút phòng bị mà khai thẳng ra danh tính của mình.

"Còn có người nào đi chung với ngươi không?" Đại hán mặt đen lại hỏi.

Tiểu Ngũ định khai ra Lý Bình An, nhưng hắn bỗng nhiên giật mình.

Đối phương không hỏi thăm chuyện công chúa bị tập kích trước, mà ngược lại là hỏi về hắn.

Hơn nữa thần sắc của người này rất bình tĩnh, giống như… giống như đã sớm biết ngự thuyền của công chúa sẽ bị tập kích.

Tiểu Ngũ nuốt nước miếng, bàn tay âm thầm mò tìm thanh đao bên hông.

Hắn vậy mà lại đụng phải mấy tên sát thủ giả trang thành Cẩm Y vệ.

Cho dù Lý Bình An chưa đi, đối mặt nhiều cao thủ như vậy chỉ sợ cũng không có khả năng phản kháng.

Huống chi một mình Tiểu Ngũ hắn.

Một tia sáng xẹt qua, thân thể Tiểu Ngũ cứng đờ.

Hắn ôm cổ họng, ngũ quan vặn vẹo.

Lúc nhóm sát thủ đang muốn tấn công Tiểu Ngũ thì Liễu Vận đứng sau lưng hắn đã ra tay trước.

Bùm!

Kèm tiếng nổ thật lớn là khói trắng mù mịt đột nhiên tỏa ra xung quanh.

“Không ổn! Trong khói có độc.”

Cả đám sát thủ vội lùi ra ngoài mấy trượng.

Tiểu Ngũ ngã ra đất, ánh mắt kinh ngạc nhìn theo phương hướng mà Liễu Vận biến mất.

Có lẽ đến chết hắn vẫn không nghĩ ra, vì sao bản thân hắn lại chết một cách qua loa như vậy.

Hắn rõ ràng còn có rất nhiều mơ tưởng.

Cưới công chúa, một bước lên trời, tạo nên thiên hạ của riêng mình trong thế giới loạn lạc này.

Nhưng mà… sự thật rất tàn khốc.

Lý Bình An trở lại quán trọ, sau khi cởi giày xong thì ngồi ở trên giường.

Hắn dựa lưng vào vách tường, ngồi xếp bằng.

Vận chuyển chân khí, tập trung ý chí, bổ sung khí hư, định thần.

Nhắm mắt một hồi lại mở mắt.

Trời cũng đã sáng.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bầu trời ảm đạm.

Lý Bình An rời khỏi quán trọ, thấy rất nhiều quân binh trên đường phố.

Thỉnh thoảng còn có vài con ngựa chạy qua.

Tin tức ngự thuyền của công chúa bị tập kích đã truyền đến kinh thành, ở một Lạc Thủy thành nhỏ nhoi lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Nghe nói đêm qua có rất nhiều người bị bắt, toàn bộ phủ đô đốc Lạc Thủy thành, đội binh mã, Kim Ngô vệ, Cẩm Y vệ đều bị điều động.

Có có binh mã được khẩn cấp điều tới từ hai tỉnh gần nhất.

Chỉ là, cho đến giờ vẫn không có chỉ huy thống nhất, mỗi bên tùy ý làm theo ý mình dẫn đến hỗn loạn.

Lý Bình An cho con trâu già ăn, ở trong quán trọ cả ngày.

Hắn cũng không có ý định tiếp tục đi làm nhiệm vụ được giao phó.

Mặc dù hắn rất muốn có được dược liệu của "Sinh Mạch tán", nhưng tình thế hiện tại quá hỗn loạn.

Chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ gây ra rắc rối lớn.

Nếu như bị xem như phản đảng rồi bị bắt lại, vậy thì cái có được không bù nổi cái mất đi.

Ngày thứ hai.

Lý Bình An biết được tin tức về cái chết của Tiểu Ngũ.

Người của quan phủ phát hiện thi thể của Tiểu Ngũ ở bờ sông, còn có hai thi thể của hai tên quân binh.

Tiểu Ngũ tự nhiên trở thành người bị tình nghi.

Người có quan hệ với hắn, cha mẹ người thân hắn đều bị áp giải đến đại lao, ngay cả mấy bằng hữu của hắn cũng bị bắt đi.

Chân dung hắn treo khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Lý Bình An để chân dung lên bàn, nghe khách uống trà xung quanh bàn luận.

Trong lòng hắn lặng lẽ thở dài một hơi.

Không biết là đồng cảm, hay là tiếc thương.

Tiếc thương số mệnh của người này cũng bi thảm giống như mình.

Trong khoảng thời gian này, quan phủ tuần tra rất nghiêm ngặt.

Cứ cách hai ba ngày là quán trọ bị lục soát, thỉnh thoảng còn có một nhóm người bị dẫn đi.

Để đảm bảo an toàn, ông chủ quán trọ liền sắp xếp cho mấy người khách thường trú vào những căn phòng ở sân sau.

Lý Bình An cứ như vậy bỏ ra một ít tiền, thuê một phòng nhỏ chỉ có một mình hắn ở.

Còn có vườn hoa ở trước cửa, có thể trồng một ít rau.

Nếu như không có việc gì, hắn sẽ dẫn con trâu già đi vài vòng trong sân.

Không quá hai ngày, những khách trọ khác đều rời đi.

Cả gian nhà chỉ còn một mình Lý Bình An, và một con trâu già.

Ông chủ quán trọ là người đàng hoàng, thấy Lý Bình An là người mù thì để hắn giúp quét dọn sân vườn, không thu tiền thuê nhà của hắn.

Dù sao viện này cũng chỉ là nơi để đồ lặt vặt, có người ở đây còn có thể làm tăng chút sinh khí.

Bằng không thì sẽ có chuột hay con gì đó gặm nhấm khắp nơi làm hỏng đồ đạc trong nhà.

Ngày hôm nay, Lý Bình An mua thức ăn từ ngoài trở về.

Liền nghe con trâu già kêu "Ngưu… ưu!" như là đã xảy ra chuyện.

Chương 10: Nữ nhân thần bí

"Lão Ngưu, ngươi kêu cái gì vậy?"

Mặc dù Lão Ngưu đang kêu, nhưng trong tiếng kêu không hề lộ ra cảm giác phòng bị.

Chứng minh đó không phải là kẻ địch.

Lý Bình An đến gần nhìn kỹ, thì ra là một người.

Nói cho chính xác thì là một người đang hôn mê.

Ở cánh cổng có dấu vết kéo lê, xem ra là do Lão Ngưu đã kéo người này trở về.

"Lão Ngưu à, sao ngươi lại mang người này về đây?"

Còn là một cô nương.

Lý Bình An khẽ nhíu mày.

Hình ảnh cảm biến nhiệt độ từ người này do [Khoá chặt hơi thở] tạo thành hiện lên trong đầu Lý Bình An.

Chà… To quá…

Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu Lý Bình An, ảnh nhiệt chỉ có thể mô tả hình dáng của người đó.

Mà hình dáng của cô nương này, hiển nhiên là có dáng người nổi bật nhất mà Lý Bình An từng gặp qua.

“Lão Ngưu, ngươi mang người này về đây làm gì?”

“Ta biết nàng bị thương, thế nhưng vết thương của nàng là do bị đâm, nếu nhúng tay vào chuyện này chúng ta sẽ gặp rắc rối, không phải ta đã nói với ngươi đừng dây vào phiền phức hay sao?”

“Ngưu… ưu! Ngưu… ưu!”

Lão Ngưu dụi dụi vào người Lý Bình An.

Lý Bình An nghi hoặc: “Tại sao ta nhất định phải cứu nàng?”

Lão Ngưu dùng sức kêu, cái đuôi không ngừng vẫy qua vẫy lại.

Mặc dù Lý Bình An không hiểu vì sao Lão Ngưu nhất quyết muốn hắn phải nhúng tay vào chuyện của người khác.

Thế nhưng đây là tiên đoán của Lão Ngưu, dù thế nào Lão Ngưu cũng sẽ không hại hắn.

Trước đó có thể thoát khỏi sự truy bắt của quan phủ và của người làm thay cũng là nhờ có Lão Ngưu.

Nên Lý Bình An chỉ hơi do dự là đã đóng cổng hậu viện lại.

Hắn bế cô nương nằm trên đất lên.

Cô ấy rất nhẹ, không hề nặng như trong tưởng tượng.

Đây là lần đầu tiên sau hai mươi năm kể từ khi xuyên việt đến giờ hắn tiếp xúc gần gũi với một cô gái.

Ngẫm lại cũng rất thú vị.

Lý Bình An bế nàng đặt lên giường, mặc dù không biết mặt mũi của nàng trông như thế nào.

Nhưng hắn dựa vào trực giác phán đoán, hẳn là nàng không hề kém sắc.

Lý Bình An cởi áo ngoài của nàng ra, không cần nhìn cũng có thể xác định được vị trí vết thương trên người.

Da thịt lộ ra, bên trong là một mảng đỏ máu tựa như một đóa hoa đào nở rộ.

Nhìn rất thê thảm, nhưng cũng may nàng chỉ bị thương ngoài da.

Bỗng nhiên, Lý Bình An cảm nhận được một ánh mắt rất mãnh liệt.

“Ngươi tỉnh rồi à?”

“Ừm…”

Rất lâu sau hắn mới nghe được một tiếng đáp lại.

“Đừng nhúc nhích, để ta chữa thương cho ngươi.”

“Được.”

Hai người giao lưu vô cùng ngắn gọn.

Không có hiểu lầm cẩu huyết nào.

Không có bàn tay nào đánh lên mặt hắn, hay là một giọng nói với âm lượng lớn mà chửi hắn là dâm dê.

Cũng không có bất kỳ cảm xúc dao động gì trong lòng.

Lý Bình An lấy ra một ít thuốc dự trữ dùng để chữa thương, lại tiện tay lấy ra một cây gậy.

“Cắn đi, nếu không sẽ cắn trúng lưỡi.”

“Ta không cần.”

Lý Bình An cũng không ép nàng, bắt đầu làm sạch vết thương.

Nàng cắn môi, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng lộ da thịt trước mặt một người đàn ông xa lạ.

Đường đường là công chúa một nước, vậy mà lại lưu lạc tới nơi đầu đường xó chợ.

Ngay cả một tên thị vệ cũng không có ở bên.

Nếu không nhờ người có lòng tốt này cứu, chỉ sợ bản thân nàng sẽ phải chết dưới gầm cầu.

Liễu Vận hít sâu một hơi, gương mặt nóng bừng.

Ánh mắt của nàng lướt qua mặt Lý Bình An, bỗng nhiên khẽ giật mình.

Hả?

Thì ra… là một người mù?

Liễu Vận bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Đồng thời từ đáy lòng cũng dâng lên một sự cảm kích,

Sau khi làm sạch vết thương, Lý Bình An bắt đầu đổ một ít bột màu trắng lên đó.

Thân thể mềm mại của Liễu Vận không nhịn được có chút run rẩy, nàng cắn chặt răng.

Trên trán cũng toát ra mồ hôi hột.

“Ngươi từng nghe qua câu chuyện này chưa?” Lý Bình An bỗng nhiên mở miệng.

“Chuyện gì?” Liễu Vận sững sờ.

“Ngày xửa ngày xưa, có một que diêm, một hôm nó bỗng cảm thấy ngứa đầu. Nó liền dùng sức gãi đầu, gãi tới gãi lui. Gãi một hồi thì bị thiêu chết.”

Lý Bình An kể xong, rất lâu sau Liễu Vận mới phản ứng lại.

Này tựa hồ là một câu chuyện cười.

Đối phương vừa rồi cố ý dùng việc kể chuyện cười đến phân tán sự chú ý của mình, khiến mình bớt đau đớn hơn.

Chỉ là giọng điệu bình dị này, phối hợp với loại chuyện cười như vậy…

Phụt!

Liễu Vận không nhịn được bật cười, nàng chợt cảm thấy vết thương đã không đau lắm.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã tiến đến bước cuối cùng là băng bó.

“Thương thế của ngươi cần tĩnh dưỡng ít nhất ba tháng, mấy ngày nay đừng vận động quá gắng sức, có chuyện gì thì nói với ta.”

Lý Bình An thu dọn đồ đạc.

“Đa tạ.” Liễu Vận chân thành nói.

“Không có gì.”

Trong sân này có rất nhiều phòng, Lý Bình An muốn chuyển tới một căn phòng khác để được ở một mình.

Chỉ là ông chủ quán trọ thỉnh thoảng sẽ vào đây xem.

Lý Bình An lo lắng sẽ lộ sơ hở gì đó, cuối cùng đành phải quyết định ở lại trong phòng, nhưng hắn nằm nghỉ dưới đất.

Bữa tối, Lý Bình An mua một phần thịt bò kho tương.

Lại xào thêm một món ăn, nấu một tô canh.

Liễu Vận ở trong phòng buồn bực ngán ngẩm nên táy máy cây đàn nhị của Lý Bình An.

Động tác của nàng rất nhẹ, giống như là sợ làm hỏng công cụ kiếm sống của Lý Bình An.

“Ăn cơm thôi.” Lý Bình An đẩy cửa bước vào.

Liễu Vận ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời lóe lên ánh sáng.

“Làm phiền ngươi rồi.”

Liễu Vận đặt đàn nhị xuống, ngồi vào trước bàn ăn, khép chặt hai chân.

Quần áo trước đó của nàng đã sớm bị rách tơi tả nên không mặc được nữa.

Trên người chỉ mặc nội y, và lớp băng vải màu trắng dùng để quấn vết thương.

Lộ ra da thịt trắng như tuyết, đường cong đẹp đẽ cực kỳ mê người.

Đáng tiếc Lý Bình An vô phúc không thể nhìn thấy cảnh này.

Liễu Vận cầm đũa, chớp mắt nhìn mấy món ăn trên bàn.

Nàng nếm thử một miếng, mùi vị cũng không tệ lắm.

Hai người cũng không nói gì nhiều.

Liễu Vận tựa hồ có chút không chịu được sự im lặng này, cố ý tìm chủ đề để mở lời.

Đáng tiếc hai người đều chỉ biết ăn cơm.

Cuối cùng đành phải vừa ăn vừa chịu đựng sự nhàm chán.

Dựa vào tướng mạo, Liễu Vận phán đoán đối phương tuyệt đối không vượt quá hai mươi lăm tuổi.

Nhưng trên mặt lại mang theo một loại khí chất dãi dầu sương gió, dáng người của hắn tuy không vạm vỡ lắm, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác cường tráng.

Phơi gió phơi nắng, lưu lạc đầu đường.

Vốn dĩ ngoại hình Lý Bình An trông còn già hơn nữa.

Nhờ có được hệ thống cho phép tu luyện.

Tu luyện giúp cơ thể tràn đầy khí huyết, dẫn đến làn da cũng trở nên đẹp hơn, trông có vẻ trẻ ra rất nhiều.

Ăn xong bữa cơm, Lý Bình An như thường ngày, ngồi ở bên ngoài vừa phơi nắng vừa nhàn nhã kéo tiểu khúc.

Vẫn như cũ là khúc “Nhị Tuyền Ánh Nguyệt”.

Liễu Vận chuyên tâm lắng nghe, không tự chủ được bị cuốn vào trong khúc nhạc đó.

Không có ân oán, không có lưu luyến, chỉ là rót lại một đời phiêu bạt hờ hững vào dòng sông thời gian vô tận.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, đong qua đưa lại mãi chẳng dừng.

Đọng lại không là trống vắng, là kết cục đã định từ lâu.

Chất chứa cảm giác yên bình và thanh thản không nói ra được bằng lời.

Sau khi khúc nhạc kết thúc, Liễu Vận rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Đây là từ khúc gì vậy?” Nàng không nhịn được liền hỏi.

“Nhị Tuyền Ánh Nguyệt.”

“Tại sao trước kia ta chưa từng nghe qua?”

“Chỉ là từ khúc ít người nghe, không nổi tiếng.” Lý Bình An thản nhiên nói.

Ánh nắng ấm áp, gió nhẹ vờn xoay.

Liễu Vận nhìn bóng lưng Lý Bình An, bên tai quanh quẩn giai điệu đã dứt.

Nàng ưu nhã nhấc chân, cánh tay trắng nõn như ngọc nghiêng đỡ thân thể.

Để bản thân tiến vào trạng thái thả lỏng nhất, khiến cho nàng càng thêm mấy phần quyến rũ.

Chương 11: Cuộc sống bình yên

Ba ngày tiếp theo, cuộc sống không có thay đổi gì mấy.

Ngược lại là vô cùng bình lặng, yên bình giống như cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ bình thường.

Liễu Vận không nằm lì trên giường quá lâu, các vết thương đã khá hơn.

Đủ khả năng làm một vài việc vặt vãnh như rửa bát.

Lạc Thủy thành khôi phục vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong lại là gió nổi mây phun.

Lý Bình An đến quán ăn cơm nghe người ta nói công chúa đã bị nổ chết trên bảo thuyền.

Hài cốt không còn nhưng mà tìm được ngọc bội thiếp thân của công chúa, còn có đồ vật có thể chứng minh thân phận.

Xem ra trời Đại Tùy sắp trở.

Chỉ là triều đình ở trên cao, những chuyện kia không trong tầm Lý Bình An.

Hắn cũng không muốn quản những chuyện hư hỏng kia.

Lý Bình An đang chuẩn bị tính tiền, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc.

Đó là giọng của Vương Đại Lực, Vương chưởng quỹ của Đồng Nhân đường.

Lý Bình An khẽ tính toán rồi đi tới.

“Vương chưởng quỹ.”

Vương Đại Lực đang uống rượu với mấy người bạn, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Bình An thì giật nảy mình.

Trước đó hắn ủy thác tiểu Ngũ và Lý Bình An, kết quả trời xui đất khiến gặp phải chuyện bảo thuyền công chúa bị nổ.

Tiểu Ngũ bởi vậy bị giết, người nhà cũng bị liên lụy.

Điều này khiến cho Vương Đại Lực cảm thấy sợ hãi, sợ liên lụy đến mình.

Có điều cũng may tiểu Ngũ đã chết.

Ai ngờ lại gặp Lý Bình An.

Vương Đại Lực vội vàng kéo Lý Bình An sang một bên.

Lý Bình An nói: “Vương chưởng quỹ, mấy ngày nay xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, chuyện ủy thác không biết còn tính hay không.”

Thấy đầu sóng ngọn gió đã đi qua, lúc này Lý Bình An mới nhớ tới chuyện Vương Đại Lực giao phó cho hắn và tiểu Ngũ làm.

Vương Đại Lực kinh ngạc nhìn Lý Bình An, không biết trong lòng hắn có mưu đồ gì.

“Đương nhiên.”

Vương Đại Lực hơi do dự nhưng vẫn gật đầu.

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, “Vậy là tốt rồi, còn làm phiền

Vương chưởng quỹ giúp ta để ý hành tung người kia.”

“Không thành vấn đề.”

Vương Đại Lực không nghĩ tới Lý Bình An vẫn rất để ý chuyện hợp tác.

Có điều hắn không quá coi trọng, dù sao Lý Bình An cũng chỉ là một tên mù.

Lúc trước hắn chọn ủy thác chủ yếu là vì danh tiếng của tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ có thể bắt sống Mã Tam Đao.

Chắc hẳn cũng có biện pháp đối phó với kẻ thù Lưu Ba của hắn.

Nhưng ai nào ngờ tiểu Ngũ gặp chuyện, chỉ có thể trách hắn không may.

“Vậy thì cáo từ trước.” Lý Bình An chắp tay chào rồi rời đi.

Vương Đại Lực nhìn bóng lưng Lý Bình An chống gậy rời đi, lắc đầu.

Lý Bình An vừa về đến nhà, đột nhiên sắc mặt hơi đổi.

Bởi vì hắn đã nhận ra hơi thở của một người khác.

Ông chủ khách điếm.

“Chưởng quỹ, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây.”

Chưởng quỹ đang ễnh cái bụng đi dạo trong tiểu viện.

Thấy Lý Bình An trở về, hắn cười nói: “Không có việc gì nên đi dạo xung quanh.”

Lý Bình An nói: “Không bằng ở lại chỗ ta ăn cơm tối.”

“Không được, ở nhà đã nấu cơm xong, vào trong uống chút trà vậy.”

Sau vài chén trà, hai người nói chuyện trời nam biển bắc.

Chưởng quỹ rất thích nói chuyện phiếm với Lý Bình An.

Lý Bình An kiến thức rộng nên cũng biết cách nói chuyện.

Hai người vừa uống vừa trò chuyện, sau nửa canh giờ thì chưởng quỹ mới ung dung rời đi.

Đợi chưởng quỹ đi khỏi, Lý Bình An thở dài một hơi.

“Ra đi, người đã đi rồi.”

“Phù~”

Liễu Vận núp bên trong lúc này mới chui ra.

Nàng chỉ khoác một cái áo ngoài rộng, tóc ướt nhẹp, nút áo trước ngực còn chưa kịp cài.

Rõ ràng là vừa nãy lúc nàng đang tắm thì bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh.

Nên vội ẩn nấp.

Khuôn mặt Liễu Vận giống như được phủ một vầng sáng, đôi mắt cong hình trăng khuyết, lộ ra nét quyến rũ khác thường.

“Làm ta sợ muốn chết~”

Lý Bình An khẽ nhíu mày, “Ngươi đang tắm.”

“Ừm.”

Có đôi khi Liễu Vận hoài nghi Lý Bình An có bị mù thật hay không.

“Không được để vết thương dính nước.”

“Ta gần như là khỏi rồi.” Liễu Vận nói.

Lý Bình An quả thực cảm nhận được hơi thở Liễu Vận khôi phục rất nhanh, đã đạt đến tiêu chuẩn người bình thường.

Hắn không yên tâm nên đi qua kiểm tra vết thương trên người Liễu Vận.

Ngạc nhiên phát hiện phần lớn vết thương trên người Liễu Vận đã khép lại, thậm chí đã mọc da non.

Lúc này mới ngắn ngủi mấy ngày mà đã khôi phục gần như khỏi hẳn.

Với một nàng yếu đuối như Liễu Vận mà nói thì đây dường như là chuyện không thể nào.

Có điều Lý Bình An cũng không hỏi nhiều, mỗi người đều có riêng mình những bí mật nhỏ.

Hắn cũng không muốn thăm dò.

Gương mặt tuyệt mỹ của Liễu Vận giờ phút này đỏ rực giống như một quả đào mật.

Da trắng ửng hồng lộ ra nét oánh nhuận rực rỡ.

Mặc dù biết Lý Bình An không nhìn thấy.

Nhưng lúc này mình vừa tắm rửa, vải gần như dính vào da nên vẫn luôn có cảm giác không được tự nhiên.

“Ngày mai có thể ta sẽ về muộn một chút, ngươi cứ ăn cơm tối trước đi.” Lý Bình An nói.

“Được.” Liễu Vận nhu thuận nhẹ gật đầu.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Hôm sau, khi Liễu Vận rời giường phát hiện đã không thấy Lý Bình An.

Trên bàn sớm đã chuẩn bị xong màn thầu và bát cháo.

Đêm đến.

Tiếng huyên náo trong thành dần dần bị đêm dài tĩnh lặng thay thế.

Chỗ thì một dãy nhà dân đều sáng tỏ, khu thì lốm đốm những căn đen.

Từ sau khi bảo thuyền công chúa xảy ra chuyện, Lạc Thủy thành đã thi hành quản chế cấm đi lại vào ban đêm.

Thương thuyền cũng không thể thông qua, dường như tất cả đội thuyền xuôi nam đều bị giam giữ.

Lưu Ba ngồi ở đầu thuyền nhỏ nhìn nước sông cuồn cuộn mà không khỏi thở dài một tiếng.

“Ừm? Lão trượng, thuyền này đi nơi nào?”

Lưu Ba chợt phát hiện có điều không thích hợp.

Lão trượng chèo thuyền ghì mũ rơm xuống, không trả lời câu hỏi của hắn: “Cố chủ có muốn sống không, nếu như ngươi không muốn bị ta đánh gãy tay chân, tốt nhất nên ngoan ngoãn lại.”

Lưu Ba đưa tay đặt lên bội đao bên hông mà cảnh giác đánh giá đối phương.

Thấy đối phương nhắm hai mắt thì có hơi sửng sốt.

Sau đó kịp phản ứng, thì ra là tên mù!

Có điều Lưu Ba lại không dám xem thường, nhẹ rút một con dao ngắn ra từ bên hông.

Ánh trăng lờ mờ lúc sáng lúc tối.

Cây gậy như gió vung đến, trong nháy mắt con dao bị chém đứt.

Cả người tên mù hóa thành một tàn ảnh rồi xuất hiện ở phía bên phải Lưu Ba, một gậy đánh hắn rớt xuống nước.

Đồng Nhân đường.

Vương Đại Lực uống rượu suốt một ngày, giờ phút này mới phát giác có chút mệt mỏi.

Hắn dựa người vào bàn.

“Thúc phụ! Thúc phụ!”

Trong lúc hoảng hốt dường như hắn nhìn thấy đứa cháu trai chết thảm.

Tâm thần hắn rung động, tay cũng run theo.

“Xoảng” một tiếng, chén rượu rơi xuống đất.

Quản gia vội vàng lại gần: “Lão gia, lão gia.”

Vương Đại Lực thở dài một hơi.

Vương Đại Lực cả đời không con, chỉ có duy nhất đứa cháu trai trở thành chỗ dựa tinh thần.

Đứa cháu này của hắn trời sinh thông minh, có thiên phú đặc biệt trên phương diện y dược.

Ai biết trong một lần kiểm tra thuốc vào ban đêm, ngoài ý muốn phát hiện Lưu Ba ăn cắp phương thuốc.

Lưu Ba sợ bại lộ nên giết hắn diệt khẩu.

Sau đó, Vương Đại Lực không tiếc bỏ ra nhiều tiền mời thế lực giang hồ đuổi bắt Lưu Ba này.

Đáng tiếc Lưu Ba võ nghệ cao siêu, còn rất giảo hoạt.

Rất nhiều sát thủ kỳ cựu đã ngã dưới tay hắn.

Quản gia an ủi: “Lão gia chớ có thương tâm, ngày mai người của Vương gia trang đến rồi.

Có bọn họ, nhất định có thể bắt sống tiểu tử Lưu Ba này.”

Vương Đại Lực thở dài một hơi: “Hy vọng là như thế.”

Chương 12: Mặt dày thét giá

Vừa rạng sáng ngày hôm sau.

Vương Đại Lực vừa tỉnh thì biết được người của Vương gia trang đã đến.

Vương gia trang là tổ chức gần giống với tổ chức thích khách.

Khác xã hội đen ở chỗ Vương gia trang có chứng nhận của quan phủ.

Cũng làm việc trong phạm vi pháp luật nhất định.

Đối tượng đối phó đều là những kẻ giết người cướp của, phần lớn nằm trên danh sách truy nã của quan phủ.

Lần này Vương Đại Lực đặc biệt mời một gã Ất đẳng và hai gã Bính đẳng của Vương gia trang, vậy thôi mà đã bỏ hết cả vốn liếng.

Chỉ cần có thể bắt sống Lưu Ba, cho dù táng gia bại sản thì hắn cũng không tiếc.

Trong đại sảnh là ba người của Vương gia trang mặc áo bào xanh đen.

Người cầm đầu khoảng hơn ba mươi tuổi, cả người đầy sát khí nồng đậm, sau lưng đeo một cây đao lớn, nhìn qua hết sức khoa trương.

Hai người còn lại thì trẻ hơn rất nhiều.

“Chào Vương chưởng quỹ, tại hạ Mãn Quảng, hai vị này đều là huynh đệ của tại hạ.”

Mãn Quảng cũng chỉ ôm quyền chứ không đứng dậy.

Hai người còn lại càng là bày ra bộ dáng cao cao tại thượng, chỉ hừ một tiếng xem như đáp lại.

Vẻ mặt Vương Đại Lực không khỏi hơi xấu hổ: "Ba vị đường xa vất vả đến đây, để ta cho người chuẩn bị tiệc rượu tiếp đãi ba vị."

"Không cần, chúng ta tới đây không phải để ăn cơm."

Mãn Quảng thẳng thừng từ chối.

"Đã làm phiền." Vương Đại Lực đành khách sáo.

Mãn Quảng nói: "Lưu Ba nổi danh với đao pháp gió lốc, đã từng giúp phó bang chủ Ngư Long, khá có danh tiếng trên giang hồ.

Mặc dù huynh đệ ta có lòng tin đối phó hắn, thế nhưng cũng phải tốn không ít sức lực.

Nói rõ hơn, Vương chưởng quỹ chính là ông chủ, không thiếu tiền, về phần thù lao…"

Không chờ hắn nói xong, Vương Đại Lực đã giành nói: "Yên tâm, tuyệt sẽ không để ba vị huynh đệ uổng công khổ cực."

Nói xong quản gia đã bưng lên một cái hộp.

Triệu Lâm sau lưng Mãn Quảng mở hộp ra, nhìn lướt qua thì khinh thường hừ một tiếng.

"Đây là muốn đuổi ăn mày sao, Vương chưởng quỹ, ta thấy có vẻ ngươi không để huynh đệ chúng ta vào mắt."

Vương Đại Lực xoa xoa đôi bàn tay mà cười khan: "Vậy theo ý của ba vị?"

Triệu Lâm cười cười, cười đến có chút âm trầm: "Vương chưởng quỹ làm ăn lớn như vậy, một ngàn lượng bạc cũng không tính là gì."

Một ngàn lượng!?

Biểu cảm Vương Đại Lực đột nhiên biến đổi.

Đây rõ ràng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mặt dày thét giá.

Vương Đại Lực cố nén cơn giận: "Cái này… Một ngàn lượng… Ta đi

đâu lấy được nhiều như vậy.”

Mãn Quảng mỉm cười: “Vương chưởng quỹ nhà to nghiệp lớn, bạn bè nhiều giao thiệp rộng, gom góp một ngàn lượng chẳng phải dễ sao.

Có điều ta vẫn muốn nhắc nhở Vương chưởng quỹ gom góp cho tốt, người này khó bắt lắm.

Thời gian cũng không chờ người, vạn nhất tên Lưu Ba này chạy mất dạng.

Vương chưởng quỹ không báo được thù lớn, làm sao xứng với cháu trai đã mất.”

Vương Đại Lực trừng mắt nhìn Mãn Quảng, cuối cùng hết cách đành phải nói: “Được! Một ngàn lượng, ta sẽ nghĩ cách.”

Ba người Mãn Quảng cười đắc ý.

Trước khi đến đây, bọn họ đã tìm hiểu rõ ràng.

Cố ý kéo dài thời gian chính là vì không cho Vương Đại Lực có lựa chọn khác.

Lúc này, hạ nhân bỗng nhiên vội vàng chạy tới.

“Lão…. Lão gia!”

“Hô cái gì hô, có người chết sao?”

Vương Đại Lực dồn sức ném chén trà trong tay xuống.

Một bụng tức giận phát tiết toàn bộ lên trên thân người này.

Hạ nhân xui xẻo kia vội vàng giải thích: “Bên ngoài có một tên mù muốn gặp ngài, nói là… đã bắt được Lưu Ba.”

“Cái gì!?”

Cộc cộc cộc ~

Gậy chống nện trên mặt đá hoa cương phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Lý Bình An vác một cái bao tải đi đến.

Vương Đại Lực nuốt nước miếng một cái, trong cái bao bố rõ ràng chứa một người.

Thật sự là Lưu Ba?

Ba người Mãn Quảng của Vương gia trang vừa rồi nghe nói có người đoạt trước một bước bắt được mục tiêu Lưu Ba.

Trong lòng cũng dồn dập cả kinh, lo lắng việc làm ăn của mình bị người quấy nhiễu.

Nhưng khi thấy Lý Bình An thì càng thêm nghi ngờ.

... Bị mù?

Triệu Lâm lạnh hừ một tiếng: "Vương chưởng quỹ, ta thấy tên mù này đơn thuần là tới quấy rối."

Mãn Quảng cũng khinh thường cười cười, mới vừa rồi còn lo lắng người này thật sự bắt được Lưu Ba.

Nhưng giờ phút này thấy đối phương bị mù thì lập tức biết đây là một kẻ ngu xuẩn giả mạo vì muốn lĩnh tiền thưởng.

Vương Đại Lực cũng nhìn Lý Bình An nhưng không hề kết luận ngông cuồng.

Tính há miệng lại nhớ bản thân vốn không biết tên của Lý Bình An.

Lý Bình An mở miệng bao, nói: "Vương chưởng quỹ, ta đã mang người đến."

Lưu Ba nhô đầu ra khỏi bao bố mà thở hổn hển.

Vương Đại Lực mở to hai mắt nhìn một cách không dám tin.

Thật đúng là Lưu Ba!!

Vương Đại Lực cố nén kích động: "Tốt.. Tốt! Tốt!"

Lưu Ba bỗng nhiên hung bạo, phun ra một lưỡi đao sắc bén từ trong miệng bắn tới yết hầu của Lý Bình An.

Biến hóa này quá nhanh, không cho đám người thời gian phản ứng.

Lý Bình An lại chẳng buồn di chuyển đầu, hắn vung ngang cây gậy quất mạnh lên bao tải.

Lưu Ba kêu thảm một tiếng, cả người bị đập bay ra ngoài.

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Vương chưởng quỹ, giá tiền lần trước chúng ta đã nói, còn có mấy phần dược liệu kia.”

“... Dễ tính dễ tĩnh.”

Vương Đại Lực điên cuồng gật đầu.

“Trưa ngày mai tại hạ sẽ tới lấy, giờ không làm phiền nữa, cáo từ.”

Lý Bình An nói xong, quay người rời đi.

Từ lúc hắn bước vào cửa cho đến khi rời đi tổng cộng không được thời gian uống nửa chén trà.

Ba người Mãn Quảng của Vương gia trang còn chưa lấy lại tinh thần thì người đã đi rồi.

“Đại ca, tiểu tử này!”

Trong mắt Triệu Lâm lóe lên một tia sát ý.

Một ngàn lượng bạc là một khoản lớn cỡ nào.

Đủ để mua một căn nhà ở kinh thành, cưới vợ đẹp, áo cơm cả đời không phải lo.

Nhìn thấy đã sắp tới tay, kết quả nửa đường nhảy ra một tên thánh sống, con vịt đã nấu chín lại bay đi mất.

Mãn Quảng trầm giọng nói: “Kẻ này tuyệt không phải người thường, chớ có ý nghĩ xấu.”

Mãn Quảng vào nam ra bắc nhiều năm nên đương nhiên biết người nào có thể chọc, người nào không nên dây vào.

....

“Ông chủ, đong đầy rượu vào ấm này, lại cho ta ba con vịt quay và một ít cải muối.”

Lý Bình An lấy tiền từ trong túi ra.

“Được!”

Mang theo thịt rượu về đến nhà, thấy Liễu Vận đang cho trâu ăn.

Nàng bắt gặp hắn trở về, trong tay còn mang theo thức ăn ngon thì

mỉm cười.

“Hôm nay là ngày gì mà mua nhiều đồ ăn ngon như vậy?”

“Bồi bổ cho ngươi.” Lý Bình An nói.

Liễu Vận không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng.

Nàng biết, Lý Bình An sống cảnh này tất nhiên không phải người có tiền.

Đoán chừng ngày thường cũng không được thấy đồ ăn mặn, bây giờ vì mình lại bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Nếu như có thể trở lại cung, nhất định phải khao thưởng hắn thật tốt.

Liễu Vận nhìn thịt vịt nướng trước mặt nhưng không biết ra tay từ đâu.

Đây là nguyên một con vịt nướng, ăn như thế nào cũng có vẻ không được nhã nhặn.

Nhất là với thân phận công chúa Liễu Vận.

Nhưng khi nàng thấy Lý Bình An cầm miếng thịt lên gặm, miệng dính đầy mỡ.

Mím môi, nàng cũng bắt đầu ăn.

Dù sao… cũng không ai nhìn thấy.

Nơi này chỉ có một người mù và một con trâu.

Làm nàng có chút ngoài ý muốn chính là Lý Bình An mua ba con vịt quay.

Hai người mỗi người một con, con trâu cũng được chia một con.

Trâu cũng ăn thịt vịt?

Liễu Vận hơi nghi hoặc nhìn con trâu.

Dường như nhìn ra nghi ngờ của nàng, Lý Bình An nói : “Nó không phải trâu bình thường, ngay cả thịt trâu nó cũng ăn.”

“Ngưu… ưu…~”

Con trâu kêu một tiếng.

Chương 13: Sinh Mạch tán

“No quá~”

Liễu Vận nhìn nước sốt ở trên những ngón tay ngọc, vô thức liếc xung quanh.

Lúc này nàng mới nhớ ra không ai có thể nhìn thấy mình, lập tức cho ngón tay vào miệng mà mút sạch sẽ.

Sau khi ăn bữa tối xong, Liễu Vận chủ động thu dọn bát đũa.

Bóng đêm dày đặc như khối mực không thể tan chảy.

Lý Bình An ngồi trên mái nhà, vừa uống trà vừa nhìn ra bên ngoài.

“Đang nhìn gì thế?”

Liễu Vận đi đến, nhẹ nhàng rũ những giọt nước còn chưa kịp lau khô ở trên tay.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, nàng mới nhớ Lý Bình An không nhìn thấy.

“Nhìn ánh trăng.” Lý Bình An nghiêm túc trả lời.

“Nhìn bằng cái gì?”

“Bằng tâm.”

Liễu Vận vuốt vuốt lọn tóc.

Một hành động trong lúc lơ đãng cũng có thể thành tao nhã vô song.

“Đôi mắt của ngươi… Đại phu nói thế nào?”

“Không chữa được.” Lý Bình An nói.

“Thế giới luôn có đại phu giỏi y thuật, nói không chừng có thể chữa khỏi mắt cho ngươi.” Liễu Vận nói.

“Thế giới rộng lớn như vậy, muốn tìm thấy có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian, dù sao ta cũng đã quen rồi.”

Liễu Vận nói: “Thói quen này không tốt, đợi khi về nhà ta sẽ tìm thầy thuốc cho ngươi.”

Lý Bình An mỉm cười không trả lời, rót cho mỗi người một tách trà hoa cúc.

Liễu Vận uống một ngụm hết sạch.

Cuộc sống êm đềm mấy ngày nay khiến nàng quên đi những lục đục, lừa gạt ở trong triều đình.

Tính kế với nhau?

Ha ha ~

Bây giờ, ngay cả thuyền cũng bị nổ, hầu hết các tuỳ tùng của nàng đã chết trong vụ nổ.

Tình hình ở kinh thành giả dối quỷ quyệt, thật ra nàng cũng không biết liệu mình có còn đường quay trở lại hay không.

“Có rượu không?”

Lý Bình An lấy từ trong ngực ra một bình rượu.

Liễu Vân uống một ngụm, nhịn không được thè đầu lưỡi đầy thịt ra: “Cay quá.”

“Lúc đầu cay, sau sẽ ngọt, nhưng uống ít thôi.” Lý Bình An nhắc nhở.

Liễu vận uống càng nhiều, lời nói càng không lưu loát, nhưng càng uống càng nói nhiều.

“Ngươi từ đâu đến?”

“Ổ ăn mày.”

“Cha mẹ ngươi đâu?”

“Không nhớ rõ.”

Liễu Vận khẽ gật đầu đồng cảm: “Hai chúng ta rất giống nhau, phụ thân ta mất khi ta vừa mới ra đời.

Ta được nhũ mẫu và một vài người hầu nuôi dưỡng, cả năm gặp mẫu hẫu chưa đến vài lần.

Nhũ mẫu nói chỉ cần ta đủ ưu tú thì mẫu hậu sẽ chú ý đến ta.

Thế là ta liều mạng cố gắng, cố gắng, cố gắng hết sức…

Đến cuối mẫu hậu vẫn không thật sự công nhận ta.

Trước giờ người chưa từng xem ta là con gái người, mẫu hậu chỉ thấy mỗi địa vị của người thôi."

Một lúc sau, khuôn mặt của Liễu Vận đã chuyển sang màu đỏ quyến rũ.

Nóng rát như thể chạm vào sẽ phỏng tay.

Lý Bình An tự rót cho mình một ly rượu rồi uống cạn.

Đúng là một đêm khiến người khác khó quên.

Ngày hôm sau.

Lý Bình An đến Đồng Nhân đường theo đúng hẹn, yêu cầu trả tiền công của mình.

Vương Đại Lực rất thẳng thắn, không chỉ trả công cho Lý Bình An mà còn trả gấp hai lần.

Dược liệu Sinh Mạch tán mà Lý Bình An quan tâm nhất cũng được đựng trong một chiếc túi lớn rất dễ nhớ.

Lý Bình An cúi người: "Cảm ơn."

"Lão đệ, ngươi khách sáo quá."

Vương Đại Lực báo được thù, cũng không mất oan một ngàn lượng bạc.

Cho nên hắn rất biết ơn Lý Bình An.

Lý Bình An cầm dược liệu rời khỏi Đồng Nhân đường.

Hai người ở Vương gia trang núp trong bóng tối nhìn Lý Bình An đi vào ngõ, lặng lẽ đi theo.

Từ hôm qua đến giờ Triệu Lâm vẫn luôn không cam tâm.

Mặc dù đại ca Mãn Quảng đã ngăn cản hai người, bảo không nên trêu chọc Lý Bình An.

Nhưng người chết vì tiền, chim chết vì ăn!

Không phải hụt mấy chục lượng, mấy trăm lượng.

Mà trọn vẹn một ngàn lượng!!

Triệu Lâm không thể nuốt trôi cơn giận này, đồng thời cũng không thể bỏ được khoản tiền này.

“Không phải chỉ là một tên mù thôi sao, phi!”

Triệu Lâm nhổ một ngụm nước miếng.

Một người khác tên Diêu Quang nghiến răng: “Không thể nói chuyện này với đại ca được.”

“Nói nhảm!”

Hai người lặng lẽ đi theo Lý Bình An.

Mặc dù đối phương là người mù, nhưng có thể bắt được Lưu Ba thì không phải người bình thường đâu.

Mặc dù Triệu Lâm và Diêu Quang thấy tiền sáng mắt, nhưng bọn họ không ngốc.

Hai người đã thảo luận xong biện pháp đối phó.

Đầu tiên, Diêu Quang sẽ gõ chiêng làm nhiễu loạn thính giác của tên mù.

Sau đó, Triệu Lâm lợi dụng lúc hắn không chuẩn bị mà tấn công giết chết hắn.

Hai người đã thảo luận kế hoạch xong xuôi.

Lý Bình An cũng cho bọn họ cơ hội này, hắn rẽ vào một con hẻm vắng vẻ.

Diêu Quang gõ chiêng.

Đùng đùng đùng!!

âm thanh nổ vang ở bên tai.

Cho dù tên mù này có lợi hại đến đâu, cuối cùng hắn cũng sẽ bị ít đi một vài mánh khóe.

Nếu chỉ có thể dựa vào thính giác, một khi tiếng chiêng vang lên, lỗ tai coi như vô dụng.

Triệu Lâm nhân cơ hội rút đao, nhanh chóng lao tới.

Trong tầm mắt của Lý Bình An, một bóng người sáng loáng xuất hiện, vênh váo đi về phía hắn.

Hai người này thật sự nghĩ hắn bị mù.

Biện pháp này quả thực đáng tin cậy, nhưng áp dụng sai người.

Lý Bình An không có ý định nương tay.

Hắn đã cảm nhận được hai người này ở Vương gia trang ngày hôm qua.

Thà giết người diệt khẩu còn hơn gây thù chuốc oán.

Để thần không biết quỷ không hay.

Nghĩ đến đây, tên mù nắm chặt cây gậy của mình.

Trong nháy mắt, những cái bóng đan xen vào nhau.

Cây đao ở thắt lưng của Triệu Lâm bị giật mất, vẽ ra một đường vòng cung đẹp đẽ.

Cộc cộc cộc~

Tên mù chống gậy bước ra khỏi ngõ.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Chẳng mấy chốc, có người phát hiện hai xác chết ở trong hẻm.

Hai người đều chết dưới đao của đối phương, trông giống như bọn họ đã giết lẫn nhau.

Trở về nhà, Lý Bình An cẩn thận phân chia theo đơn thuốc Sinh Mạch tán.

Nghiền thành bột, thêm ba lần nước và đun sôi.

Một bát Sinh Mạch tán là đủ.

Nấu thuốc xong thì để sang một bên, Lý Bình An ngồi thiền tu hành.

Quy Tức công đã tu luyện đến (80%)

Hệ thống phụ trợ tăng tiến độ công pháp lên cao nhất là 80%.

20% còn lại không có đường tắt để đi, chỉ có thể tự tu luyện.

Điểm đặc biệt của Quy Tức công là trong động có tĩnh, trong tĩnh có động, vừa động tâm thì tự sinh khí.

Tu luyện đến 100% thì không cần tu luyện nữa.

Muốn luyện thành công môn công pháp này cũng không mất nhiều năm.

Nhưng luyện càng sâu, nội công càng nồng, chân khí sẽ càng mạnh.

Có thể tự hồi phục nội lực trong một thời gian dài, hơn nữa cho dù có bị nội thương nặng đến đâu, thì cũng có thể phục hồi trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Hai giờ sau, Lý Bình An phun ra một ngụm hơi bẩn.

Trên người hắn cũng xuất hiện một tầng mồ hôi.

Tay chân không còn chút sức lực, giống như vừa trải qua một trận bệnh nặng, cả người yếu ớt.

Đây là trạng thái suy yếu khi vừa mới tu luyện xong.

Đến lúc này, Lý Bình An không thể không ngừng tu luyện.

Phải đợi ít nhất ba ngày mới có thể bắt đầu tu luyện lại.

Nhưng bây giờ đã có Sinh Mạch tán.

Lý Bình An uống cạn Sinh Mạch tán.

Chỉ trong chốc lát, một luồng khí mát chảy từ ngực bụng đến đan điền, lại đến trăm mạch trên tay chân, rồi lại lên đầu.

Trước giờ hắn chưa từng cảm thấy thoải mái như vậy.

Hắn cảm thấy một cỗ chân khí đang từ từ dâng lên từ đan điền của mình, chảy vào khí hải và ngày càng lớn hơn.

Chẳng mấy chốc, Lý Bình An đã lấy lại phong độ.

Hắn lại ngồi thiền tiếp tục tu hành.

Chương 14: Sống tiếp

Khi giặt quần áo về, Liễu Vận lặng lẽ thở dài.

Trước kia nàng từng nghĩ mình có thể làm bất cứ chuyện gì.

Tinh thông mọi thứ từ trị quốc lý chính, ra trận giết địch đến cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú.

Văn có thể nâng bút để ổn định thiên hạ, võ có thể cưỡi ngựa để bình định giang sơn.

Nhưng sống được một thời gian rồi nàng mới nhận ra thậm chí mình còn không thể học được những chuyện bình thường nhất như giặt giũ quần áo và nấu cơm.

Nhìn thấy Lý Bình An ngồi thiền tu luyện ở bên cạnh, Liễu Vận liếc đôi mắt sáng ngời qua đánh giá.

“Quần áo ngâm trước đi, để lát nữa ta giặt.” Lý Bình An cũng liếc mắt nhìn, nói.

Liễu Vận có chút xấu hổ: “Không cần, ta có thể tự giặt.”

Thứ cần giặt đều là một số quần áo cá nhân, Liễu Vận nào không biết xấu hổ mà nhờ Lý Bình An làm.

Nàng ngồi ở trên giường, vô cùng chán nản nhìn Lý Bình An tu luyện.

Thật ra nếu nhìn kỹ, dáng vẻ Lý Bình An cũng xem như dễ nhìn.

Ngũ quan góc cạnh rõ ràng.

Làn da phơi nắng phơi gió trông hơi sạm đen.

Không giống như con trai của các quan chức mà nàng từng biết, mỗi người đều có làn da trắng hơn cả phụ nữ, trên người còn có mùi son phấn.

Vẽ lông mày và mắt là thao tác cơ bản của bọn họ.

Một lúc lâu sau, Lý Bình An đứng dậy, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Dường như thể lực của hắn đã tốt hơn trước đây, mỗi hơi hắn hít vào đều có một luồng không khí phập phồng theo nhịp hắn thở.

Hiệu quả của Sinh Mạch tán khiến hắn có cảm giác mà hắn chưa từng cảm thấy trước đây.

Tu luyện Quy Tức công ít mà hiệu quả gấp đôi.

Chỉ là giá của dược liệu Sinh Mạch tán thật sự quá cao, cho dù có Vương Đại Lực giúp đỡ.

Nếu như hắn không nghĩ cách kiếm thêm tiền, sớm muộn gì cũng ngồi không ăn hết mỏ vàng.

“Tối nay muốn ăn gì?” Lý Bình An hỏi.

Liễu Vận không trả lời, hai tay đan chặt đặt lên bàn, chẳng biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Lý Bình An khoác cho nàng một chiếc áo ngoài, rồi đi chuẩn bị bữa cơm tối nay.

Liễu Vận duỗi chiếc lưng mệt mỏi, liếc mắt nhìn thoáng lên bầu trời bên ngoài.

Lại nhìn chiếc áo khoác ở trên người mình, lòng ấm áp.

Đi ra ngoài, thấy Lý Bình An đang ngồi xổm dưới bếp lò, đang thêm củi nhóm lửa.

“Hôm nay nấu gì đấy?” Liễu Vận nói nhỏ.

“Bánh bắp với canh thịt bò.”

Đôi môi của Liễu Vận mím lại thành một đường, giống như nàng đã nếm được mùi vị ngon tuyệt.

Nửa giờ sau.

Lý Bình An bưng bánh bắp và canh thịt bò đặt lên trên bàn.

Liễu Vận nếm thử một miếng, vừa thơm lại vừa mềm.

Rồi hớp thêm một ngụm canh thịt bò.

“Canh thịt bò phải thêm một chút ớt vào.” Lý Bình An đẩy lọ ớt đến.

Tương ớt chảy ra nhỏ vào trong canh.

Lại hai ba ngày trôi qua nhạt nhẽo và không có công việc.

Thời tiết đang càng ngày càng trở nên nóng hơn.

Mùa hè năm nay ở Lạc Thủy thành cực kỳ khô nóng, thậm chí không có lấy một giọt mưa.

Trời nắng đến hoa mắt choáng đầu.

Có vẻ như Lạc Thủy thành đã trở lại yên tĩnh, dường như vụ nổ thuyền công chúa gây chấn động kia chỉ tồn tại trong miệng dân đầu đường xó chợ.

Mọi người ở khắp nơi trên đường phố có đến xem náo nhiệt, rồi uể oải lui đi.

Trời nóng oi bức không có một ngọn gió, không khí nặng nề giống như bị ngưng lại.

Lý Bình An bắt đầu làm công việc cũ, ngồi ở trong một góc.

Kéo đàn.

Người ăn mày ở bên cạnh đã đổ đầy mồ hôi, nhưng trên người Lý Bình An lại có hơi thở mát lạnh.

Chân khí của Quy Tức công khiến hắn cảm thấy mát mẻ.

“Lại một người nữa ngất xỉu.”

Thỉnh thoảng trên đường lại xuất hiện người vì nắng nóng mà ngất xỉu, mọi người đã không buồn kinh ngạc.

Đám ăn mày ngồi xổm ở trong góc, có người nằm ngủ, có người ngồi dưới đất lắc đầu không ngừng.

Có người ngẩn ra đứng nhìn trời.

Thiên hạ hối hả, thiên hình vạn trạng.

Tạo thành mỗi người một vẻ.

“Ngưu… ưu…~”

Lão Ngưu kêu lên nhắc Lý Bình An trời đã tối.

Lý Bình An cất tiền trong bát vào.

Lạc Thủy thành không giống như thị trấn nhỏ.

Ở thị trấn nhỏ, mỗi ngày hắn kiếm được không đến vài văn tiền.

Còn ở Lạc Thủy thành, ít nhất mỗi ngày cũng kiếm được hơn hai mươi văn tiền.

Lý Bình An đi ngang qua tiệm trái cây.

Ông chủ đang bưng một chậu nước đá lớn châm vào hộp.

Trong hộp là dưa hấu ướp lạnh.

“Ông chủ, một cân dưa hấu bao nhiêu tiền.” Lý Bình An hỏi.

Ông chủ liếc mắt nhìn thoáng qua Lý Bình An, nói: “Bảy bạc một cân.”

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu…~”

Lý Bình An hiểu ý của Lão Ngưu: “Ông chủ, đừng bắt nạt một tên mù như ta, trâu của ta nói với ta rõ ràng là ngươi viết năm bạc một cân.”

Ông chủ có vẻ ngạc nhiên, liếc mắt nhìn thoáng qua con trâu ở phía đằng sau hắn.

Ngươi là trâu thần sao?

Lão Ngưu kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Liễu Vận đang ngồi trong phòng, không ngừng phe phẩy quạt.

Nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng.

Phần ngực vô cùng rộng rãi và đầy đặn, tôn lên vòng eo thon gọn vừa đáng yêu vừa độc đáo của nàng.

Nàng búi cao tóc, cắm một chiếc đũa tre.

Nhìn ra cửa sổ, chờ Lý Bình An về.

Trông dáng vẻ giống như một người vợ đang chờ chồng về nhà.

Cảm giác này khiến nàng nhớ đến khi còn bé, nàng cũng ở trong cung chờ đợi mẫu thân như vậy.

Sự khác biệt là khi ở trong cung, bất kể nàng chờ đợi đến thế nào.

Cũng không gặp được mẫu hậu, chỉ có đêm dài dằng dặc làm bạn.

Nhưng bây giờ Liễu Vận biết, Lý Bình An nhất định sẽ trở về.

“Cộc cộc cộc ~”

Tiếng gậy.

Ánh mắt Liễu Vận sáng lên, người đã về~

Điều khiến Liễu Vận vui mừng hơn là trên tay Lý Bình An đang cầm một quả dưa hấu.

“Dưa hấu?”

Liễu Vận nhịn không được mỉm cười, trong đôi mắt sáng ngời hiện lên một tia dịu dàng.

Hai người một trâu ngồi trong sân nhỏ, ăn dưa hấu mát lạnh.

Gió mát nhè nhẹ, ánh trăng sáng chiếu rọi hai người.

Nhiều năm sau, Liễu Vận vẫn nhớ lại quãng thời gian này.

Nàng luôn cảm thấy trên đời này không có quả dưa hấu nào ngọt như lần đó cả.

“Cốc cốc!”

Chợt trước nhà vang lên tiếng gõ cửa, sân này rất ít khi có khách đến.

Liễu Vận ôm quả dưa hấu, cầm băng ghế trốn vào trong phòng.

Lý Bình An đi mở cửa.

Người đến là Vương Đại Lực ở Đồng Nhân đường và một người đàn ông trung niên xa lạ.

Người đàn ông trung niên tên là Tiền Sinh, là lão bản Vận Thông đại tửu lâu.

Thuyền của công chúa đã bị nổ, các con kênh xung quanh đã hoàn toàn bị phong tỏa.

Dẫn đến tất cả hàng hóa lúc trước của Vận Thông đại tửu lâu được vận chuyển từ kênh đào đều không thể hoạt động, chỉ có thể đi đường bộ.

Nhưng đường bộ không yên bình, trên đường có vô số kẻ cướp và sơn tặc.

Cũng có một số đào binh từ biên cương trốn về, những đào binh này đều biết võ công, là lợi hại nhất.

Chiếm núi làm vua, cướp bóc thương lữ, quấy rối bách tính.

Cũng không phải quan phủ không tổ chức bao vây, nhưng quan lại cấu kết với thổ phỉ đã là định luật không thay đổi được.

Quan binh lên núi đánh cướp, cướp trốn sâu vào núi.

Quan binh mệt mỏi, làm gì cũng tốn công vô ích.

Binh đến cướp đi, binh đi cướp đến.

Nên Tiền Sinh muốn tìm một cao thủ có thể trấn áp cục diện này.

Tiền Sinh nói chuyện này với Vương Đại Lực, Vương Đại Lực đã tiến cử Lý Bình An cho hắn.

“Ba ngày đường, đây là tiền đặt cọc.”

Tiền Sinh nịnh nọt cười nói.

Lý Bình An đưa tay ra sờ, phần thưởng rất hậu hĩnh.

Nhưng hắn không nói gì.

Tiền Sinh liếc mắt nhìn Vương Đại Lực, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là ngại trả tiền ít sao?”

Vương Đại Lực nói: “Hay là để ta cung cấp thêm mười phần thuốc mà Lý lão đệ muốn?”

“Thành giao.”

Chương 15: Áp tiêu

“Có thể là ta phải rời đi mấy ngày.”

Vừa nghe thấy Lý Bình An muốn rời đi, Liễu Vận không khỏi nhướng mày.

“Cả đi đi về về có thể mất khoảng sáu hoặc bảy ngày.”

“Vậy ta… đi cùng ngươi, hay là ở lại chỗ này?” Liễu Vận thăm dò.

“Vì sự an toàn, có lẽ ngươi nên ở lại đây.”

Liễu Vận ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Trước khi rời đi, Lý Bình An để lại đủ lương thực trong bảy ngày cho Liễu Vận.

Lý Bình An dắt Lão Ngưu lên đường, chỉ mang một gói hành lý đơn giản trên lưng.

Liễu Vận nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút cô đơn.

Ông chủ Tiền Sinh của đại tửu lâu Vận Thông không chỉ mời Lý Bình An đến hộ tống thương đội hộ giá lần này.

Ngoài ra còn có mấy tiêu sư của tiêu cục Bình An, có thể thấy được hắn coi trọng thương đội này đến mức nào.

Thiếu tiêu đầu Trần Thuận là người dẫn đội của tiêu cục Bình An.

Thương đội đang bốc vác hàng hóa để chuẩn bị xuất phát.

“Công tử Trần, lần này lại làm phiền rồi.” Tiền Sinh nói.

“Ông chủ Tiền yên tâm, còn chúng ta không ai phải lo.”

Tuy Trần Thuận còn trẻ tuổi nhưng từ khi còn nhỏ đã theo cha đi đây đi đó, từng trải lại am hiểu võ công, không ai có thể sánh kịp.

“Ông chủ Tiền, ngươi cứ yên tâm đi, sư huynh ta áp tiêu chưa bao giờ phạm phải sai lầm.”

Người lên tiếng là nữ tiêu sư Yên Yên, mặc trên người bộ y phục buộc đai ở thắt lưng, gọn gàng sạch sẽ.

Nàng buộc kiểu tóc đuôi ngựa, tươi tắn đến động lòng người.

“Đúng vậy, công tử Trần tuổi trẻ tài cao…”

Ông chủ Tiền còn muốn nói thêm gì đó, thì tiểu nhị ở đằng kia đột nhiên gọi hắn.

Yên Yên ngáp một cái.

“Tối hôm qua ngươi nghỉ ngơi không tốt sao?” Trần Thuận nói.

Yên Yên nói: “Thức khuya đọc tiểu thuyết.”

“Hôm nay đi áp tiêu, không giữ gìn thể lực tốt thì làm sao được?”

Yên Yên lộ ra vẻ mặt chẳng hề để ý: “Lộ trình chỉ có sáu ngày, chung quanh cũng chỉ có ít thế lực nhỏ, ai dám cướp đoàn hộ tống của tiêu cục Bình An?”

Hai người đang nói chuyện thì thấy một người đàn ông chống gậy dắt một con trâu bước lại.

“Cảm phiền cho hỏi chút, ông chủ Tiền có ở đây không?”

“Ngươi là ai?” Trần Thuận nhìn đối phương một cái.

Lý Bình An nói: “Ông chủ Tiền bảo ta đến.”

“Người mù?” Yên Yên khẽ nói.

Một lúc sau, Tiền Sinh đã quay lại.

Nhìn thấy Lý Bình An, hắn vội vàng chạy tới.

“Lý lão đệ, để ta giới thiệu cho ngươi một chút.

Vị này là Trần công tử, thiếu gia của tiêu cục Bình An, còn đây là Yên Yên, sư muội của hắn.

Trần công tử, Lý lão đệ sẽ đi cùng các ngươi chuyến này. ”

Trần Thuận khó hiểu: “Ông chủ Tiền, điều này có nghĩa là gì?”

Tiền Sinh giải thích: “Vị Lý lão đệ này là ta đặc biệt mời để hộ tống lần này.”

Vừa nghe thấy lời này, Trần Thuận ngay lập tức cau mày.

“Ông chủ Tiền, điều này có nghĩa là ngươi không tín nhiệm tiêu cục Bình An bọn ta sao?”

Tiền Sinh cười làm lành nói:

“Làm sao ta có thể, ta không tin ai chứ cũng không thể không tin các ngươi.

Lý do chính là chuyến này khác với trước kia, chung quy, bất cứ việc

gì cũng cần đề phòng vạn nhất.

Ngươi yên tâm, đảm bảo sẽ không bị bớt tiền đâu. ”

Mặc dù Trần Thuận không hài lòng, nhưng chủ thuê sẵn sàng trả thì mời bao nhiêu người cũng không phải chuyện của hắn.

Hắn chỉ cần chịu trách nhiệm bảo vệ hàng hóa cho tốt, vì vậy hắn cũng không nói gì thêm.

“Sư huynh, ông chủ Tiền này có ý gì mà mời một người mù đến?”

Yên Yên liếc nhìn Lý Bình An đang uống trà cách đó không xa.

“Hắn mời một vị thần tiên đến cũng không liên quan chúng ta.”

“Lúc trước ta đã từng thấy hắn, hát rong kiếm ăn trên đường phố ở thị trấn phía đông.” Yên Yên chợt nhớ tới chuyện này.

“Hát rong kiếm ăn?” Trần Thuận không nhịn được cười: “Xem ra ông chủ Tiền này bị người ta lừa.”

Loại chuyện này Trần Thuận đã nhìn thấy rất nhiều.

Những cao nhân đầu đường xó chợ, đạo sĩ mù xem tướng số giả thần giả quỷ khiến người ta cảm thấy thần bí khó hiểu.

“Vậy chúng ta có nên nhắc nhở ông chủ Tiền không?” Yên Yên nói.

“Nếu chúng ta nói ra, ngược lại lại lộ ra chúng ta có ý đồ khác, dù sao thì cũng không phải chuyện chúng ta nên quản.”

Vào buổi trưa, sau khi ăn cơm trưa ở Lạc Thủy thành.

Mọi người lên đường rời khỏi Lạc Thủy thành.

Đi dọc theo con đường chính.

Yên Yên rất tò mò về Lý Bình An, nàng cưỡi con ngựa đỏ thẫm của mình đi đến bên cạnh Lý Bình An.

“Này người mù, có phải trước đây ngươi hát rong kiếm ăn ở phía đông thị trấn?”

“Đúng.”

Lý Bình An không giấm diếm điều gì.

“Ngươi không hát rong ở ngoài đường mà đến đây làm gì?”

“Ông chủ Tiền tìm đến ta.”

Yên Yên tò mò nói: “Ta biết, ý của ta là làm thế nào mà ngươi lừa được ông chủ Tiền.”

Lý Bình An vẫn nói câu ban đầu kia.

Yên Yên bĩu môi: “Không nói thì thôi, đồ hẹp hòi.”

Thương đội đã đi đường suốt một ngày một đêm.

Tuy đi đường chính, nhưng đầu năm này thật sự không được bình yên.

Đặc biệt là loại xe ngựa bắt mắt này, trong một ngày bọn họ đã gặp phải ba đợt người đến gây chuyện.

Có hai đợt là thổ phỉ chiếm giữ đỉnh núi để cướp giật, trong tay cũng có mấy chục người ngựa.

Đợt còn lại là đoàn ngựa thồ không dưới một trăm người.

Nhưng cũng may, có danh hiệu của tiêu cục Bình An nên chỉ cần nộp một số phí qua đường tượng trưng.

Suy cho cùng, mọi người cũng ra đường để kiếm miếng cơm, cần tiền chứ không màng đến mạng.

Tiêu cục chính là như vậy, ăn cả trắng đen.

Để “ăn cả trắng đen” thành công, không những phải có quan phủ đứng sau mà còn phải có mối quan hệ mật thiết trên giang hồ.

Sống trong giang hồ, tên tuổi chiếm hai phần, bản lãnh chiếm hai phần.

Sáu phần còn lại còn phải dựa vào quan hệ bằng hữu cả hai đạo trắng đen.

Hồ Nhị, quản gia của Tiền Sinh chính là người dẫn đoàn thương đội.

Hồ Nhị thấy Trần Thuận còn trẻ tuổi nhưng đã có danh tiếng bên ngoài.

Bọn giang hồ trên đường đều nể mặt, khó tránh khỏi có chút nịnh

nọt.

Trần Thuận rất hưởng thụ loại cảm giác này, ngoài miệng hắn nói những lời khiêm tốn nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý.

Nửa đầu hành trình diễn ra suôn sẻ, cho đến ngày thứ ba.

Mọi người bất ngờ biết rằng con đường chính mà họ sẽ đi đã bị phong toả.

Nếu muốn đi đường khác thì chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đi xuyên rừng cây đước, hoặc là đi đường vòng qua trấn Đào Nguyên.

Trần Thuận của tiêu cục Bình An đề nghị đi đường rừng cây đước, bởi vì đi đường vòng qua trấn Đào Nguyên phải mất thêm hai, ba ngày đi đường.

Quản gia Hồ Nhị nhớ đến dặn dò của lão gia Tiền Sinh nhà mình trước khi rời đi, bảo hắn, mọi thứ trên đường đi đều cần hỏi Lý Bình An.

Một người có thể khiến lão gia nhà mình vừa ý, chắc chắn là có chút bản lĩnh.

Hồ Nhị đến hỏi ý kiến của Lý Bình An.

Lý Bình An lại không trả lời, thuận miệng hỏi Lão Ngưu.

“Ngưu~” Lão Ngưu kêu một tiếng.

Lý Bình An nói với Hồ Nhị rằng rừng cây đước có thể có nguy hiểm.

Vì mục đích an toàn, tốt hơn là nên đi đường vòng qua trấn Đào Nguyên.

Nghe Lý Bình An nói như vậy, Yên Yên liền có chút bất mãn.

“Tại sao rừng cây đước lại nguy hiểm.”

Lý Bình An cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nói: “Đoán.”

“Đoán?”

Yên Yên hừ một tiếng.

Trần Thuận cũng có chút không hài lòng, những người áp tiêu ghét nhất những người không hiểu mà giả vờ hiểu.

Có danh hiệu của tiêu cục Bình An, chỗ nào ở khu vực xung quanh sẽ có nguy hiểm gì.

Nếu đi đường vòng qua trấn Đào Nguyên, nếu may mắn không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Người mù này sẽ đứng ra nhận công, thuận tiện tiếp tục lừa bịp ông chủ Tiền.

Trần Thuận vốn không muốn can thiệp vào những việc vớ vẩn này.

Nhưng đi đường vòng qua trấn Đào Nguyên sẽ mất thêm hai ngày.

Ai sẽ sẵn sàng làm thêm giờ mà không có lý do chứ, vì vậy giọng điệu của hắn có chút không khách khí.

“Các hạ không hiểu về đi áp tiêu, không nên nói nhảm, trong rừng cây đước có nguy hiểm gì?”

Lý Bình An cũng không có khó chịu, bình tĩnh nói: “Ta tùy tiện nói mà thôi, tin hay không tùy các ngươi.”

Chương 16: Hổ dữ

“Lưỡi không xương trăm đường lắt léo.”

Yên Yên thè lưỡi.

“Các vị các vị, cũng là vì có thể vận chuyển hàng hóa an toàn.

Chính chúng ta không thể tự làm loạn đội hình, xin dĩ hòa vi quý.”

Hồ Nhị đứng ra hoà giải.

Trần Thuận nói thẳng: “Hồ quản gia, rừng cây đước hay Đào Nguyên trấn, ngươi chọn cái nào?”

Hồ Nhị có chút xấu hổ, nhìn qua Trần Thuận, lại nhìn Lý Bình An.

Không thể đắc tội ai, lại không thể hỏi ai.

“Cái này… Nếu không chúng ta lại thương lượng thêm đi.”

Trần Thuận đến cùng vẫn là trẻ tuổi nóng tính.

Sống đến từng tuổi này còn chưa từng bị ai bác bỏ một lần.

Bây giờ Hồ Nhị còn dám tin một tên lừa đảo hát rong đầu đường, khiến hắn nhịn không được.

Biểu lộ lúc này của hắn trông thật khó coi.

“Được! Thứ lỗi ta không phụng bồi tiếp.”

Dứt lời, hắn quay người muốn đi.

“Ai, Trần công tử, đang còn nói cười vui vẻ sao lại bỏ đi rồi.”

Nghe Trần Thuận muốn đi, Hồ Nhị vội vàng kéo hắn lại.

Không còn người của Bình An tiêu cục thì còn đi làm gì.

“Ta cũng không nói muốn đi vòng Đào Nguyên trấn, không phải là cần thương lượng thêm sao.” Hồ Nhị cười làm lành.

“Thương lượng? Thương lượng cái gì?” Trần Thuận lạnh lùng hỏi lại.

“Cái này…”

Hồ Nhị lúng túng nhìn về phía Lý Bình An.

“Lý công tử, ngươi xem…”

Lý Bình An dùng ngữ khí bình thản nói ra: “Ta nói ta chỉ là thuận miệng, tin hay không tùy các ngươi.”

“Vậy chúng ta đi rừng cây đước đi, đi rừng cây đước.” Hồ Nhị vội vàng nói.

Trần Thuận liếc qua Lý Bình An, tức giận rời đi.

Tiếp đó, thương đội bắt đầu đi theo phương hướng rừng cây đước.

Đi ước chừng bốn canh giờ, rốt cục phía trước xuất hiện một mảnh rừng cây rậm rạp.

Mấy chục cây đại thụ bị đốn ngã tạo thành khoảng đất trống.

Lối vào rừng cây đước.

“Nghỉ chân ở đây chút đi.” Hồ Nhị hô.

Đám người liền tìm địa phương tạm dừng, lấy lương khô nước ấm ra bổ sung thể lực.

Lý Bình An lấy hai cái bánh nướng ra từ trong ngực.

Người và trâu chia đều, một miếng bánh, một ngụm nước.

Hồ Nhị đi đến trước người Trần Thuận, nói ra: “Trần công tử, ta thấy sắc trời cũng không sớm.

Khách điếm gần nhất phía trước còn tại ngoài ba mươi dặm, không bằng hôm nay xây dựng cơ sở tạm thời ở chỗ này.”

Trần Thuận vẫn còn giận trong lòng, nhìn thoáng qua sắc trời đáp bâng quơ.

“Ta không có ý kiến gì, không bằng ngươi đi hỏi thử vị thầy mù kia xem, xem hắn nói như thế nào.”

Hồ Nhị cười nói: “Trần công tử, ngài nói đùa.”

Sau đó, Hồ Nhị lại nói với Lý Bình An một lần.

Lý Bình An không có ý kiến gì.

Hắn rất dễ ngủ.

Trải một tấm vải lên mặt đất để nằm là ngủ được.

Chẳng qua hôm nay Lý Bình An không hiểu sao khó vào giấc.

Lão Ngưu trước đó đã nhắc nhở, đi rừng cây đước có khả năng gặp nguy hiểm.

Mặc dù theo ý lão Ngưu, hắn là không tạo được cái uy hiếp gì cho hắn.

Nhưng vẫn nên có tí đề phòng, dù sao cẩn thận là động cơ của thuyền vạn năm.

Lý Bình An tựa người bên cây, vận khí dưỡng thần.

Chỉ vừa nghỉ một lát, bầu trời liền u ám.

Không đầy lát sau, lại bắt đầu mưa.

Mưa càng rơi càng lớn, càng mưa càng sấm, trời mưa như thác đổ.

Tất nhiên là đã chẳng thể tiếp tục hạ trại trong rừng, bất đắc dĩ, cả đoàn phải đội mưa đi tiếp.

Đường núi hẹp dài, sình lầy khó đi.

Lý Bình An dắt lão Ngưu đi ở phía sau cùng.

“Rống rống!!”

Bỗng có tiếng vang từ sau cây, to hơn cả tiếng sấm trên trời.

Tiếng động này tới quá đột nhiên, nhóm người dẫn đầu còn chưa kịp

giật mình.

Đã nhìn thấy một bóng đen nhảy vút ra từ trong bụi rậm, đáp ngay trước mũi chân bọn họ.

Nương theo ánh lửa mà nhìn lên.

Những thành viên đội Bình An tiêu cục đi tiên phong suýt nữa là đã bị hù chết.

Chỉ thấy một con hổ mặt mày hung thần ác sát, hình thể sắp to bằng con trâu Lý Bình An đang dắt.

Đều là người vào Nam ra Bắc, kiến thức rộng rãi.

Nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp một con hổ nào to bằng con trâu.

Hai chân trước của con hổ thoảng nhấn một cái xuống đất, toàn thân nó đã bổ nhào về phía trước, nhảy vồ lên đến giữa không trung rồi đáp xuống.

Một tiêu sư lập tức táng thân miệng hổ.

Hổ dữ lập tức tấn công một người khác.

Người kia sớm đã bị sợ choáng váng, bụng như nhũn ra.

Binh khí cũng đã nắm không chặt, chỉ vừa chần chờ nửa giây đã quay đầu chạy.

Thế nhưng động tác con hổ này quá nhanh, nhún nhảy mấy cái đã rơi vào giữa đám người.

Quơ một chi trước đập tên tiêu sư kia bắn vào trong bụi cây, không rõ sống chết.

Người chung quanh nhao nhao ngẩn ngơ, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đúng lúc này, một lưỡi đao to sáng láng chặn tới trước.

Chính là thiếu gia Trần Thuận.

Mãnh hổ lại là chẳng buồn nhìn, đuôi hổ quét ngang.

Gió thu vờn lá rụng, chấn động khiến không khí phải kêu “ong ong”.

Phanh!

Trần Thuận kịp thời thu chiêu đón đỡ, dùng thân đao ngăn trở một kích này.

Nhưng lực lượng kinh khủng kia làm toàn thân hắn chấn động, té ngã đặt mông trên đất.

Đao trong tay cũng rớt xuống đất.

“Sư huynh!”

Yên Yên cầm trong tay trường kiếm chém tới, kiếm quang như điện.

Bay đến nhanh, bay đi cũng nhanh.

Rơi vào chạc cây cách xa ba mét, phun ra một ngụm lớn máu tươi.

“Xông lên!!”

Các tiêu sư còn lại kịp phản ứng, muốn cùng tiến lên.

“Rống!!”

Một tiếng hổ gầm vang vọng như sấm nổ.

Đám tiêu sư lúc này bị dọa đến không dám động dù chỉ là một li.

Cũng không dám đánh, càng không dám trốn, chỉ có thể nơm nớp lo sợ mà đứng tại chỗ.

Con hổ này, vô luận là hình thể, vẫn là khí thế trên người, thật sự là quá có tác dụng uy hiếp.

Lòng Trần Thuận là một mảnh lạnh buốt, tự biết đã sắp chết đến nơi.

Rõ ràng trước một giây vẫn còn cười cười nói nói, nhưng ai có thể rõ được thế gian vô thường.

Này đã đâu còn là hổ, rõ ràng này là hổ yêu.

Không phải yêu thì sao có thể có được kích thước đó.

Nhưng đó giờ nào nghe nói xung quanh rừng cây đước này có hổ yêu ẩn hiện.

Ánh mắt con hổ sáng ngời, ngẩng đầu to, há miệng dữ.

Thụt thè cái lưỡi nhuốm máu, liếm liếm hàm răng sắc nhọn.

Ánh mắt lạnh như băng phảng phất là đang đánh giá thức ăn của mình, đến cùng nên ăn cái nào trước.

Đột nhiên, trong mắt hổ dữ lóe lên một tia sát ý.

Nghiêng đầu ré lên một tiếng bén nhọn về phía trước, rồi lại khè ra hàm răng chết người.

“Ngưu… ưu…”

So sánh với tiếng hổ dữ kêu, tiếng Lão Ngưu kêu vừa lười biếng lại còn xen lẫn vài phần dân dã thật thà.

Lý Bình An chậm rãi đi tới, chậm rãi dừng lại tại vị trí cách mặt con hổ chừng mười bước.

Rất nhiều tiếng động ẩn dưới tiếng mưa rơi ồn ã.

Hơi nóng tỏa ra trên chóp mũi con hổ không quá mạnh này, luồng khí áp khủng bố từ thân thể con hổ phát ra.

Vân vân…

Đều bị Lý Bình An cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Nhịp con hổ hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, tựa hồ là cảm ứng được sự tồn tại của kẻ địch mạnh mẽ.

Mưa càng rơi càng lớn, mưa trắng xóa trời, trắng cả tầm mắt người trong mưa.

Nhiệt độ lạnh lẽo của nước mưa khi truyền vào trong cơ thể mỗi người lại tạo ra cảm giác lạnh như băng.

Trần Thuận dùng ánh mắt không dám tin mà nhìn Lý Bình An.

Chợt nhớ trước đó Lý Bình An từng cảnh cáo, giờ phút này, ruột cũng sắp biết hối hận.

Tên mù đưa tay ghì mũ rơm, tay còn lại cầm cây gậy chống.

Nhẹ hít một hơi, “Trần công tử, có thể mượn đao dùng lát không?”

Trần Thuận sững sờ, lập tức gật đầu liên tục không ngừng, “... Được được…”

Chương 17: Giết hổ

Lý Bình An dùng gậy khều bảo đao Trần Thuận làm rơi trên mặt đất lên.

Đao hẹp mà dài, mỏng như giấy, sáng rực như bạc.

Vừa sờ liền biết là một thanh đao tốt.

Hổ dữ rít lên một tiếng.

Bóng dáng nó lập tức biến mất.

Đám người Trần Thuận đứng gần chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh đã rơi vào vị trí cách Lý Bình An không tới nửa thước.

Xong!

Lòng Trần Thuận lạnh ngắt.

Hổ dữ há miệng máu như muốn một ngụm nuốt trọn đầu Lý Bình An.

Một luồng hơi thở tử vong bao trùm khiến nó cảm thấy rất là không thoải mái.

“Ông ——!!”

Bên tai chỉ có tiếng xé gió bén nhọn.

Trong khoảnh khắc đó, đám người như là nhìn thấy một vòng ánh sáng mỏng xẹt qua không trung.

Hổ dữ còn lơ lửng trên không trung, mưa máu đã tung tóe rơi xuống đất.

Hai nửa xác hổ đập thật mạnh lên đất, chết đến mức không thể chết thêm.

Giọt máu nóng ấm rơi trên mặt Trần Thuận, đánh thức hắn.

Một làn sóng mùi máu tanh nồng đậm đập vào mặt.

Trần Thuận bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Lý Bình An không biết lấy ra miếng vải rách từ chỗ nào, tay phải thu

đao, tay trái cầm miếng vải.

Thân đao lia qua bàn tay cầm vải, một lần lau sạch hết máu dính trên đao.

Quay người tiến đến gần, tra lại thanh đao vào chiếc vỏ treo bên hông Trần Thuận.

Lần này, hổ dữ đột nhiên tập kích làm Bình An tiêu cục lập tức tổn thất ba tiêu sư.

Yên Yên, sư muội Trần Thuận trọng thương, cũng may là người tập võ từ nhỏ, nếu không có thể đã bị hổ dữ một phát chụp chết tại chỗ.

Chẳng qua nếu như không được trị liệu kịp thời, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Thế là thương đội chỉ đành nghỉ ngơi đơn giản trong chốc lát, đóng gói thi thể để mang đi.

Rồi vội vàng rời rừng cây đước.

Ai nào khẳng định được sau đó có thể sẽ còn một con hổ y như con hổ này nhảy ra không.

Cũng may, bọn họ kịp đến dịch trạm gần nhất vào trưa ngày hôm sau.

Yên Yên đã được trị liệu, tạm thời thoát tình trạng nguy hiểm tính mạng.

Lúc này, mọi người mới hoàn hồn từ chuyện tối ngày hôm qua.

“Lý tiên sinh, lần này thật sự là may mắn có ngài.

Ai u, đều tại ta lúc trước không nghe ngài khuyến cáo.

Chẳng qua may có Lý tiên sinh không ngại hiềm khích trước kia mà xuất thủ tương trợ…”

Hồ Nhị líu lo không ngừng.

Xưng hô cũng từ Lý công tử biến thành Lý tiên sinh.

Lộ ra mấy phần cung kính.

Lý Bình An đang cho trâu ăn, thản nhiên nói: “Không ngại.”

Lúc này, Trần Thuận vịn Yên Yên bị thương đi tới.

“Đa tạ Lý tiên sinh xuất thủ tương trợ, chúng ta trẻ tuổi nóng tính không nghe tiên sinh khuyên can, hối hận thì đã muộn.

Mong rằng tiên sinh không muốn so đo cùng chúng ta, đại ân đại đức tất có tương báo.”

Kinh lịch một màn sinh tử tối hôm qua, Trần Thuận trưởng thành không ít.

Trọng yếu nhất vẫn là thực lực Lý Bình An biểu hiện ra, để hắn học được một đạo lý mới.

Núi cao có núi cao hơn.

Ngày sau hành tẩu giang hồ, tuyệt không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Yên Yên cũng nói: “Tiểu nữ vô tri, mong tiên sinh không trách tội.”

Cô nhóc này da mặt mỏng, trước đó vẫn muốn biểu hiện bản thân.

Giờ hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Giờ phút này, khuôn mặt càng đỏ hơn, cúi thấp đầu.

“Không trách.” Lý Bình An như cũ dùng ngữ khí lạnh nhạt.

Không kiêu không gấp, không có ngạo mạn, cũng không nổi giận.

May cũng không xảy ra cái gì.

Ánh mắt Trần Thuận dùng để nhìn Lý Bình An càng nhiều hơn mấy phần kính nể, người này giống như đúc hình tượng cao nhân siêu trần thoát tục trong các loại tiểu thuyết võ hiệp.

Yên Yên mặc dù không còn nguy hiểm tính mạng, nhưng đã bị thương rất nặng.

Khẳng định là không thể đi theo thương đội để tiếp tục áp tiêu.

Trần Thuận đành phải lưu lại mấy người chăm sóc Yên Yên, trên đường trở về Lạc Thủy thành sẽ ghé rước nàng.

Trưa hôm sau, thương đội một lần nữa xuất phát.

Lại mất một ngày đường, rốt cục đến được đích.

Lý Bình An tạm thời được an bài trong một khách điếm có thể được xem là xa hoa.

Hoàn cảnh tốt, tay nghề đầu bếp cũng không tệ.

Khuyết điểm duy nhất là rượu.

Nói đúng hơn, ở đây bán loại rượu có hương liệu, mùi rượu lẫn thêm nhiều mùi khác.

Mà Lý Bình An thích uống rượu cay.

Trần Thuận nghe được tin này, đêm đó liền mang hai bầu rượu đến tặng Lý Bình An.

Lý Bình An ngửi thử, mùi rượu nồng cay đập vào mặt.

“Rượu ngon.”

Trần Thuận thấy Lý Bình An hài lòng thì rất cao hứng, “Đây là rượu phụ thân ta mang về từ lần áp tiêu qua thảo nguyên, tên là “Hương bay trăm dặm, lừa uống cũng say.”

Lý Bình An nếm thử một hớp.

Mới vừa vào miệng đã thấy cay.

Sau khi qua cổ họng, phần bụng tựa như bị lửa thiêu đốt khiến toàn thân khô nóng.

“Công nhận rượu ngon.”

Trần Thuận lại rót cho Lý Bình An một chén, “Hôm nay ta bồi ngài uống chút, liền xem như là bồi tội.”

Rượu châm ba lần, ăn qua ngũ vị.

Trần Thuận sớm đã say khướt, nói chuyện không còn lưu loát.

Mặt đỏ tía tai như thể một giây sau là nằm sấp ngất ra mặt bàn.

Mặt Lý Bình An cũng hơi đỏ.

Cái loại cảm giác này thật thoải mái, hắn không nỡ dùng chân khí xua tan men rượu trong cơ thể.

Uống một hơi cạn sạch, lại tự rót một chén cho mình.

“Ngưu… ưu…!”

Lão Ngưu kêu một tiếng ra hiệu cho Lý Bình An, nó cũng muốn uống thêm một chén.

Lý Bình An sờ đầu Lão Ngưu, “Rượu tuy ngon, nhưng không được nghiện.”

Lão Ngưu dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Lý Bình An, rõ ràng là muốn chừa riêng chén cuối, còn lừa nó bảo không được nghiện rượu.

Lý Bình An cười cười cảm thán: “Ngươi quả là đồ trâu tham rượu.”

Hết cách, chỉ có thể chia một nửa chén cuối cùng này cho Lão Ngưu.

Một trâu một người đối mặt uống chung một chén cuối cùng.

Lý Bình An thuần thục cầm đàn nhị lên, kéo một tiểu khúc.

Thủ khúc đã được kéo vô số lần, hạ bút thành văn.

Một khúc xong, nối ngay sau lại là một khúc.

Không biết qua bao lâu, cũng không biết kéo bao lần.

Nương theo điệu đàn ung dung, Lý Bình An nhẹ nhàng vào giấc.

Tỉnh lại, bên ngoài trời đã sáng choang.

[Leng keng! Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV 2 (9000/10000)]

[Chúc mừng kí chủ thu hoạch được đao pháp: Bạt Đao thuật * tà liêu xuất vỏ

(Độ thuần thục (20%)]

Thông báo đã lâu không thấy của hệ thống lại vang lên trong đầu, lần này vẫn là ban thưởng đao pháp.

Quy củ cũ.

Lý Bình An nắm gậy chống, bước vào sân thí nghiệm một phen.

Vừa đúng lúc này, Trần Thuận tỉnh rượu, đi ra ngoài.

Trùng hợp thấy một màn.

Sân trống đầy gió trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng thần bí chèn ép, sân yên gió lặng.

Một tia sáng trắng như chớp bắn về phía một cây đại thụ cách đó mấy trượng có hơn.

Trần Thuận vốn cho rằng sẽ nhìn thấy tràng diện đại thụ ầm vang sụp đổ.

Nhưng khi không thấy phát sinh bất kỳ thứ gì, Trần Thuận cẩn thận nhìn lên.

Một trời lá rụng được cắt tỉa tinh chuẩn.

Trần Thuận hít sâu một hơi.

Lý Bình An nào nắm trong tay một món thần binh, chỉ là một cây gậy gỗ.

Chẳng khác gì que cời lửa nhà nhà có, lại lợi hại hơn nhiều bảo bối trong tay các tiêu sư.

Nếu như có thể học được một hai chiêu…

Con mắt Trần Thuận sáng lên.

Hôm sau, thương đội lên đường trở về Lạc Thủy thành.

Đường trở về thuận lợi rất nhiều, một đường không gặp chuyện.

Sau bốn ngày, đám người rốt cục về tới Lạc Thủy thành.

Chương 18: Về nhà

Lạc Thủy thành vẫn như cũ như cũ.

Phong ba sau vụ bảo thuyền công chúa bị đánh nổ cũng dần lắng lại, Lạc Thủy thành như thể lại khôi phục vẻ yên tĩnh ngày xưa.

Lý Bình An và thương đội chào tạm biệt xong, liền dắt Lão Ngưu rời đi.

Trước khi rời đi, Trần Thuận đưa một bình “Lừa uống cũng say” cuối cùng cho Lý Bình An như quà chia tay.

Lại không quên nói, ngày khác muốn đến nhà bái phỏng.

Lý Bình An nể tình bình rượu ngon mà đồng ý.

Ung dung quẹo vào hẻm nhỏ quen thuộc, đẩy cửa ra.

Nghe thấy tiếng vang, Liễu Vận trong phòng đầu tiên là nhô ra một đôi mắt sáng.

Mắt to chớp chớp, thấy rõ ràng người đến là Lý Bình An.

Lập tức vui mừng, lại xác định sau lưng Lý Bình An không có ai.

Đến lúc đó mới hồ hởi ra đón, "Ngươi về rồi."

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Lý Bình An cười nhạt một tiếng.

"Ừ, về rồi."

Mấy ngày không gặp, Liễu Vận nhìn người trước mắt, cảm thấy càng thêm thân thiết mấy phần.

"Mùi gì thế?" Lý Bình An đột nhiên hỏi.

"A, ta… làm cơm, sẵn rồi thì ăn chung đi."

Trên mặt Liễu Vận hiện lên vẻ lúng túng.

"Tốt."

Liễu Vận nói: "Vậy ngươi đi rửa tay trước đi, ta đi bưng thức ăn."

Rất nhanh, Liễu Vận đã bày xong thức ăn lên bàn.

Mặc dù nhìn không thấy bộ dáng món ăn, nhưng ngũ giác Lý Bình An cực nhạy, có thể cảm nhận được mùi hương của từng món.

Lý Bình An hít sâu một hơi, "Này… Ngươi hạ độc sao?"

"Sao ta lại làm vậy." Liễu Vận phản bác.

Sau đó nàng kịp phản ứng, Lý Bình An đang tránh nói thẳng cơm nàng nấu không ngon.

Lúc này, khuôn mặt đỏ lên, mạnh miệng nói: "Ngươi không nếm thử làm sao biết không ngon?"

Lý Bình An đành nếm thử một miếng.

Ngoại trừ không ngon thì không còn gì để hình dung.

Liễu Vận tựa hồ cũng biết mình nấu dở, nhưng vẫn kiên trì nuốt từng miếng một.

Đôi mắt đẹp không nháy mắt nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Cảm nhận được ánh mắt Liễu Vận, Lý Bình An không khỏi cười khổ.

Nhớ năm đó khi mình còn lưu lạc cũng chưa từng ăn qua thứ nào khó ăn như vậy.

Lý Bình An vội ho một tiếng, cũng kẹp chút đồ ăn bỏ vào trong chén.

“Mấy ngày nay ngươi chỉ ăn thế này?”

Liễu Vận đang còn ngậm một ngụm miến nửa sống nửa chín, nhẹ gật đầu.

Lúc này Lý Bình An đề nghị: “Ta đi làm thêm hai món, thế nào?”

Liễu Vận hưng phấn nuốt luôn mớ miến trong miệng.

Nàng đã liên tục ăn đồ ăn mình tự nấu mấy ngày rồi, đơn giản là có thể dùng vô cùng thê thảm để hình dung.

Đối với tay nghề Lý Bình An, dùng ngày nhớ đêm mong để hình dung cũng không quá phận.

Vừa định mở miệng đồng ý, lời đến khóe miệng nhưng lại nuốt xuống.

“Ngươi đi đường mới về hẳn là mệt chết rồi, không bằng ta đi làm tiếp mấy món.”

Lý Bình An cười nói: “Không có việc gì, ta đã ngủ được một giấc trên đường.

Ngươi cứ chờ một lát, ta xem qua trong nhà còn cái gì để ăn.”

Nhìn thấy Lý Bình An đi vào phòng bếp, Liễu Vận nhịn không được hé miệng cười một tiếng.

Trong cặp mắt trong suốt như sóng biếc lộ ra một nét trìu mến nồng nàn.

Ngay cả đường cong nơi khóe miệng cũng đẹp như thơ như vẽ.

“Ngưu… ưu…~”

Lão Ngưu kêu một tiếng, như thể đang nói mình đói bụng.

Liễu Vận bầu bạn với nó lâu như vậy, đại khái cũng có thể nghe hiểu ý của Lão Ngưu.

Thế là bưng một dĩa đồ ăn cho Lão Ngưu.

Lão Ngưu hít hà, ghét bỏ mà quay đầu sang chỗ khác.

Liễu Vận: …

Cuộc sống của Lý Bình An khôi phục bình tĩnh.

Phải nói, cuộc sống của hắn hiếm có thời điểm kinh tâm động phách.

Thù lao chuyến áp tiêu này, công thêm tiền tích lũy trước đó.

Đủ Lý Bình An và Liễu Vận xài một hồi.

Vương Đại Lực bên Đồng Nhân Đường cũng biểu thị nguyện ý cung cấp dược liệu Sinh Mạch tán trường kỳ cho Lý Bình An.

Trời tờ mờ sáng.

Lý Bình An bắt đầu tu luyện trong sân.

Hắn cũng không biết phương pháp tu luyện gì, chỉ biết vài đường quyền, chưởng phổ thông.

Đều vốn là các bài tập trong bản một văn tiền bán quanh năm trên sạp.

Bên trong còn có các loại bí tịch võ công Đại Thiên Tạo Hóa chưởng>, vân vân…

Danh tự không hợp thói thường đến phi lí nên bị Lý Bình An đào thải.

Luyện xong bài quyền buổi sớm thì chuẩn bị bữa sáng.

Sau đó liền cầm chiếc cần câu cơm của mình đi hát rong đầu đường.

Ngẫu nhiên còn có thể tìm vài nhà còn sống có người chết, kéo vài tiểu khúc góp bầu không khí.

Là có thể kiếm thêm chút thu nhập.

Ban đêm về đến nhà, ăn cơm với Liễu Vận xong.

Lại bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Khi tu luyện đến lúc xuất hiện cảm giác kiệt sức thì dùng Sinh Mạch tán.

Thở ra đẩy chân khí và đan điền, hít vào đưa chân khí lên não bộ.

Hô tinh hấp khí, độc lập thủ thần.

Khác ở chỗ, hắn không tu luyện theo phương pháp ngồi thiền bình thường, Lý Bình An thích tu luyện bằng cách đi.

Mắt nhìn vị trí cách trước mặt năm bước, ý thủ chóp mũi, thần không rời thân.

Tốc độ đi đường vẫn là ba bước thở ra, một bước hít vào.

Chân khí chạy thẳng một đường mạch Đốc, từ cuối xương cụt lên tới đỉnh đầu, sinh cơ bừng bừng tỏa khắp toàn thân.

Như là dòng lũ đánh vào đê ngăn, đập ra những con sóng càng nối càng cao.

Sóng trào khỏi đỉnh lại rớt ngược về vực sâu không đáy, cực dương nối vòng cực âm.

Vượt được đê ngăn là một vòng tuần hoàn thẳng tắp.

Đến cuối cùng, mỗi lần thở ra một hơi, trong lỗ chân lông đều sẽ toát ra một tia khí nóng.

Cứ thế trôi qua từng ngày.

Đảo mắt đã hết non nửa năm, Lạc Thủy thành bước vào mùa đông.

Gần tới giao thừa, gió đông lạnh thấu xương xem khẽ tiết xuân nóng ẩm thay ca tuần khắp thành thị.

Bông tuyết tản mát đầu ngõ nhà Lý Bình An bị một luồng khí áp như có như không hòa tan.

Trên đường phố rất nhiều người, Lý Bình An thoải mái lách giữa đám đông.

[Tính danh: Lý Bình An, tuổi tác: 24]

[Tuổi thọ: 110 năm]

[Căn cốt: Phàm cốt]

[Công pháp: (82%), (80%), Bạt Đao thuật * tà liêu xuất vỏ) (40%)]

[Kỹ năng:

cũng đến bình cảnh. Từ khi Quy Tức công đạt 80%, tốc độ tiến triển chậm dần.

Ròng rã nửa năm, chỉ tăng được thêm 2%.

Bạt Đao thuật và Khóa chặt hơi thở ngược lại là tiến triển thần tốc.

Lý Bình An cũng không nóng nảy, tu luyện là tốn thời gian.

Về đến nhà, Liễu Vận đang nấu cơm trong bếp.

Nghe thấy động tĩnh, cũng không quay đầu lại mà nói: “Cơm sắp xong, ngươi rửa mặt trước.”

“Hôm nay ăn cái gì?”

“Màn thầu và canh củ cải.”

Kỳ thật Lý Bình An đã ngửi thấy hương thơm của màn thầu và canh củ cải, chỉ là theo thói quen mà hỏi.

Nhưng thể thấy nhau thì chào.

Nửa năm này Liễu Vận học được cách nấu cơm, trù nghệ cũng càng ngày càng tốt.

Hai người càng ngày càng hòa hợp, không còn quá câu nệ như lúc trước, thay vào là mấy phần thân thuộc theo tháng năm.

Lý Bình An rửa mặt rửa tay, đi giúp Liễu Vận bưng một nồi canh lớn.

“Còn nửa tháng là Tết, có muốn thứ gì không?”

Lý Bình An đột nhiên hỏi.

Liễu Vận cắn một cái màn thầu, lắc đầu, “Không muốn gì, có đồ ăn ngon là được rồi.”

Liễu Vận biết Lý Bình An không có nhiều tiền.

Chính bản thân mình còn là người sống nương nhờ nhà hắn, có thể yêu cầu gì đây.

Liễu Vận nói: “Đúng, ta mới làm một cây gậy chống mới, để ở trong phòng, lát nữa ngươi xem thử có thích hợp cho ngươi dùng hay không.”

Hai ngày trước, cây gậy chống Lý Bình An dùng đã lâu bị hỏng.

Gọi là gậy chống, chẳng qua là một cây gậy gỗ.

Phơi gió phơi nắng, nó có thể kiên trì lâu như vậy quả đáng khen.

Chương 19: Phi Ưng bang

Lý Bình An trở về phòng, dùng thử cây gậy.

Một đầu được quấn bằng một lớp vải mềm, phía trên còn được buộc một sợi dây đỏ treo chuông nhỏ.

Chất liệu từ gậy gỗ biến thành gậy trúc rắn chắc đẹp mắt.

Lý Bình An cười.

Chắc hẳn Liễu Vận đã bỏ ra không ít tâm tư, vừa sờ vào lớp vải thì hắn đã biết.

Mặc dù đường may không đẹp, nhưng rất chắc chắn.

Không biết cô nương này bị kim đâm vào tay bao nhiêu lần, chẳng trách hắn cảm giác tư thế ăn cơm của nàng hai ngày nay có hơi kỳ lạ.

Lý Bình An cầm cây gậy mới đi trên đường, không đi theo lộ trình thường ngày để hát rong.

Mà đi đường vòng qua phố Khánh Phong.

Trên phố Khánh Phong, cửa hàng san sát, phần lớn đều bán đồ trang sức châu báu, tơ lụa quần áo.

Con đường này rất được các cô nương ở Lạc Thủy thành yêu thích, có không ít nam tử thường xuyên đến đây.

Giữa đám người đi tới đi lui, có một cô nương xinh đẹp chen tới.

“Khách quan, mua trang sức cho phu nhân sao? Ngài vào xem thử đi, cuối năm bán đại hạ giá rất có lời.”

Cô chủ xinh đẹp nhiệt tình mời chào Lý Bình An.

Nhưng Lý Bình An không đi vào, chỉ hỏi thăm giá cả, sau đó quay người rời đi.

Nhìn thì đẹp, nhưng giá trên trời.

Phần lớn tiền của Lý Bình An đều dùng để mua "Sinh Mạch tán", đã sớm không còn thừa lại bao nhiêu.

Số tiền còn lại chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tiền thuê nhà và phí sinh hoạt của hai người.

Hắn nghĩ rằng đồ trang sức có hơi mắc, cho nên định mua một ít vải vóc để Liễu Vận may một bộ quần áo.

Kết quả là ngay cả tấm vải rẻ nhất mà Lý Bình An cũng không mua nổi.

Cuối cùng sau khi đi một vòng, đành phải rời khỏi phố Khánh Phong.

Xem ra bất luận là thời đại nào, tiền vẫn là thứ không thể thiếu.

Trước mắt sắp qua năm mới, mặc dù trong nhà thiếu thốn nhưng dù sao cũng phải chuẩn bị đồ ăn tết.

Với lại hắn cũng đã dùng hết "Sinh Mạch tán" hơn nửa tháng trước.

Vương Đại Lực ngược lại rất biết làm việc.

Thấy Lý Bình An không thể trả tiền liền miễn phí cho hắn hơn hai tháng nữa.

Đây là một số tiền không nhỏ, Lý Bình An không thích nợ ân tình của người khác, nên mỗi một khoản tiền hắn đều nhớ kỹ, sớm muộn gì hắn cũng sẽ trả.

Kéo xong tiểu khúc, thời gian một ngày thoáng chốc đã trôi qua.

Trên đường về nhà, lúc đi ngang qua quán trọ của chủ nhà, bỗng nhiên hắn dừng bước.

Trong khách điếm có rất nhiều hơi thở, theo lý thuyết thì chuyện này không có gì hiếm lạ.

Quán trọ ngày nào cũng có rất nhiều thực khách.

Nhưng những hơi thở hôm nay này lại rất khác trước, đều là nam.

Hơn nữa đều là những tên nam tử cường tráng.

Lý Bình An còn nghe thấy tiếng đồ vật bằng sắt va chạm mặt đất phát ra âm thanh.

Nhưng mà Lý Bình An chỉ hơi dừng lại một chút liền tiếp tục đi về phía trước.

Người ta thường nói "Ăn no mặc ấm, bớt can thiệp chuyện vô bổ."

Chuyện khổ không nói ra ngoài, chuyện vui không tự đắc, chuyện vô bổ không quan tâm thì mới có thể sống dài lâu.

Ai ngờ về đến nhà không bao lâu, bên ngoài nhà liền vang lên tiếng đập cửa dữ dội.

"Mở cửa! Mở cửa!"

Cửa vừa mở ra, mấy đại hán vạm vỡ liền bước vào từ bên ngoài.

Không nói hai lời đã tìm ghế trong sân ngồi xuống.

Những đại hán này đều mặc quần áo màu nâu thống nhất, mang lại cho người ta một cảm giác hùng hổ dọa người, vừa nhìn liền cảm thấy không giống người tốt.

"Mấy vị là?"

Đại hán cầm đầu nói: "Ở đây có phải là nhà của Thường Tứ không?"

Thường Tứ, chính là chủ nhà của Lý Bình An.

"Nếu mấy vị muốn tìm ông chủ Thường nói chuyện, thì tới quán trọ Cát Tường là được." Lý Bình An nói.

"Ngươi không cần nhiều lời! Phòng này không cho thuê nữa, mau thu dọn đồ đạc của ngươi rồi rời khỏi đây đi."

Đại hán không khách sáo chút nào.

Giọng điệu của Lý Bình An vẫn bình tĩnh như cũ: "Mấy vị là người của ông chủ Thường?"

"Chúng ta là chủ nợ của hắn."

Một người khác rút ra thanh đao ngắn bên hông ra để lên bàn: "Đừng có nói con mẹ nó nhảm nữa, mau cút xéo đi!"

Ý định uy hiếp hết sức rõ ràng.

Lý Bình An nói: “Thiếu nợ trả tiền là chuyện đương nhiên, chỉ là vội vàng như vậy không kịp dọn đồ. Không biết các vị có thể cho ta một ngày để thu dọn đồ đạc, tiện thể tìm một chỗ ở khác hay không?”

Đại hán cầm đầu lúc này mới đứng dậy: “Coi như tiểu tử ngươi thức thời, nhớ tranh thủ thời gian đó.”

Đợi mấy người đó rời đi, Liễu Vận mới thò đầu ra từ trong nhà.

“Chúng ta phải dọn đi sao?”

“Không cần, để ta đi tìm Thường Tứ nói chuyện.”

Lý Bình An tìm được Thường Tứ tại quán trọ.

“Là Bình An à? Có chuyện gì không?”

Vẻ mặt Thường Tứ buồn thiu, trong giọng nói cũng hơi mệt mỏi.

“A Phúc, cho một bình trà.”

“Ông chủ Thường, ta không tới đây để uống trà.”

Lý Bình An đi thẳng vào vấn đề, kể lại một lần chuyện xảy xa lúc nãy.

Thường Tứ thở dài một hơi: “Đám khốn kiếp đó vậy mà lại đến tìm ngươi.”

“Ông chủ Thường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thường Tứ một bụng nước đắng, một năm một mười kể ngọn nguồn mọi chuyện cho Lý Bình An nghe.

Gần đây trong Lạc Thủy thành có một bang phái mới nổi, tên là “Phi Ưng bang”.

Cộng lại không tới hơn năm mươi người, thế nhưng mỗi người đều có thân thủ cường tráng.

Cùng với bang phái bản địa phát sinh mấy trận đấu lớn, nhưng không thể áp chế Phi Ưng bang, ngược lại còn để nó trở thành một thế lực.

Thậm chí còn đoạt địa bàn, địa bàn không đoạt được thì đến từng nhà đòi phí bảo hộ.

Lúc Thường Tứ còn trẻ từng vào nam ra bắc, cũng có vài phần địa vị tại Lạc Thủy thành.

Thời điểm trước đây, những bang phái khác quản lý cũng chưa từng thu phí bảo hộ của Thường Tứ.

Hiện tại bang phái mới đến này là nghé con mới sinh không sợ cọp, có thể bất chấp tất cả.

Thường Tứ muốn nhượng bộ cho yên chuyện, bèn nộp một ít phí bảo hộ.

Thế nhưng Phi Ưng bang này lại không vừa lòng, dường như muốn lấy Thường Tứ lập uy.

Liền chơi nhổ lông dê.

Hắn không trả tiền, vậy thì cho người đến quán trọ của Thường Tứ, kêu ấm trà liền ngồi cả ngày.

Dọa cho khách khác không dám đến.

Lý Bình An uống một hớp trà: “Vậy bây giờ ông chủ Thường định làm sao?”

Thường Tứ hừ một tiếng: “Cùng lắm thì cá chết lưới rách. Mẹ! Lão tử cũng không phải quả hồng mềm.”

Tuy lời nói cứng rắn, nhưng Lý Bình An có thể nghe được.

Thường Tứ cũng không muốn làm lớn chuyện, dù sao hắn đã lớn tuổi như vậy rồi, còn có một nhà lớn nhỏ.

Không phải như lúc còn trẻ, một người ăn no cả nhà không đói bụng.

Nhưng nếu nhường nhịn nhiều lần, đám gia hoả này sẽ được đằng chân lân đằng đầu.

Hiện giờ không chỉ uy hiếp Thường Tứ, ngay cả người thuê nhà của Thường Tứ như Lý Bình An cũng chịu liên luỵ.

Lý Bình An có thể rời đi ngay, thế nhưng ở Lạc Thủy thành làm gì còn có nhà cho thuê nào rẻ như vậy.

Huống chi trong thời gian ngắn, cũng không thể tìm được chỗ thích hợp.

Thường Tứ nhìn ra sự khó xử của Lý Bình An, có hơi áy náy nói:

“Lần này là do ta liên lụy ngươi, để ta kêu quản gia lấy một ít tiền, ngươi tìm chỗ khác ở đi.

Chờ đến khi ta thu xếp bên này xong, ngươi có thể trở về bất cứ lúc nào.”

Không đợi Lý Bình An nói gì, quản gia liền mang tiền đi tới.

Lý Bình An duỗi tay lần mò, số tiền lúc trước hắn đưa cho Thường Tứ chỉ đủ tiền thuê nhà hai tháng.

Mà số tiền này lại đủ để thuê nhà trong một năm.

Nói thế nào thì Thường Tứ vẫn luôn đặc biệt quan tâm hắn.

Lý Bình An do dự một chút: “Ông chủ Thường, tụ điểm của Phi Ưng bang này ở đâu?”

“Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?” Thường Tứ khó hiểu.

“Ta đi tìm bọn họ nói chuyện.”

“Vô dụng thôi, nếu có thể nói chuyện được thì đã nói từ lâu rồi.”

Thường Tứ lại nói: “Ta nhận ý tốt này của ngươi, đám người kia không phải là người dễ nói chuyện, cẩn thận tự rước lấy họa.”

Nói đến đây, Thường Tứ thở dài.

Hắn từng cho rằng ngày thường bản thân giao thiệp với rất nhiều bằng hữu, lấy nghĩa làm đầu.

Ai ngờ được lúc xảy ra chuyện, những bằng hữu cáo chó kia đều lập tức giải tán, sợ tránh hắn còn không kịp.

Đến cuối cùng lại phải nhờ một khách trọ ra mặt thay.

Chương 20: Đàm phán hòa bình

“Ta muốn tìm bọn họ nói chuyện, nói không chừng có thể đàm phán thành công.”

Thường Tứ khoát tay: “Thôi bỏ đi.”

Lý Bình An vốn là một người khuyết tật, lỡ như vì việc của hắn mà xảy ra chuyện gì đó.

Thường Tứ không muốn liên lụy đến hắn.

Lý Bình An nhìn ra suy nghĩ của hắn, khẽ cười: "Thường chưởng quỹ không cần lo cho ta. Lý mỗ nếu không có chút tự tin nào dĩ nhiên sẽ không xen vào việc của người khác."

Thấy Lý Bình An kiên quyết như vậy, Thường Tứ cũng không nói gì nữa.

Sau khi nói với Lý Bình An địa chỉ của Phi Ưng bang, trước khi chia tay hắn lại không tránh khỏi thuyết phục một hồi.

Sau đó Lý Bình An dựa theo địa chỉ mà Thường Tứ đưa cho mình, tìm được địa bàn của Phi Ưng bang.

Bang chủ của Phi Ưng bang tên là Lương Thừa Cương.

Mở một thương hội tại Lạc Thủy thành, nhưng mà chỉ là bề ngoài.

Vẫn là dựa vào thu phí bảo kê để kiếm tiền.

Hai hán tử mặc mã quái giữ cửa quan sát Lý Bình An từ trên xuống dưới: "Từ đâu tới?"

"Tìm bang chủ Lương Thừa Cương của các ngươi, phiền hai ngươi thông báo một tiếng."

Hán tử mã quái thấy Lý Bình An mặc áo bào xanh.

Tướng mạo đoan chính, khí độ phi phàm.

Vừa nhìn liền biết không phải hạng người dung tục, không dám thất lễ.

Vội vàng xoay người đi bẩm báo.

Một lát sau, hán tử mã quái đi tới.

"Bang chủ không có ở đây, chi bằng ngài vào bên trong chờ một lát?"

"Vậy hắn có nói khi nào về không?"

"Việc này ta không biết."

Lý Bình An không muốn chờ đợi suông, thừa dịp lúc này lại đi đến của hàng trang sức nhìn xem có món đồ trang sức nào thích hợp hay không?

Vừa rẽ vào đầu hẻm nhỏ liền đối mặt với mấy người.

Cầm đầu là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo hơi có vẻ gầy gò.

Một thân áo trắng, trên người mang theo cảm giác thư sinh.

Sau lưng còn có hai hán tử cường tráng đi theo.

Mặc dù Lý Bình An không nhìn thấy, nhưng có thể thông qua hơi thở có thể cảm giác được.

Người trung niên sau lưng hán tử cường tráng chính là thành viên của Phi Ưng bang sáng sớm hôm nay tới cửa gây chuyện.

Ngõ nhỏ yên tĩnh như thế, bước chân của người trung niên lại không gây ra tiếng động nào.

Khả năng khinh công quả là hiếm thấy.

“Các hạ chắc hẳn là bang chủ Phi Ưng bang, Lương Thừa Cương.”

Lương Thừa Cương có hơi nhướng mày, dừng bước: “Các hạ là?”

“Ai da, ngươi không phải là người thuê nhà của Thường Tứ sao?”

Lúc này, hán tử sau lưng Lương Thừa Cương nhận ra Lý Bình An.

“Kêu ngươi dọn đi, ngươi tìm được chỗ rồi sao.”

“Tạm thời vẫn chưa.”

“Vậy con mẹ ngươi còn không mau tranh thủ đi, chờ chúng ta tới cửa à?”

Lương Thừa Cương giơ tay ngăn thủ hạ của mình lại: “Các hạ, tìm ta có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là không biết Thường Tứ, Thường chưởng quỹ đắc tội Lương bang chủ chỗ nào, không biết Lương bang chủ có thể tha cho hắn hay không?”

Lương Thừa Cương hơi nheo mắt: “À? Thì ra là biện hộ cho hắn.”

Thủ hạ sau lưng hiểu ý, nhanh chân bước đến, hung thần ác sát mà nói.

“Cũng không biết soi vào nước tiểu xem bản thân mình là cái gì, chạy đến nơi này nói khoác không biết ngượng.”

Bàn tay lớn của đại hán vồ tới, như muốn nắm lấy Lý Bình An giống như bắt con gà con.

“Bốp!”

Đùi phải của đại hán chịu một cú đá, đau đớn khiến hắn kêu lên rồi ngã ra mặt đất.

Một người khác theo sát phía sau đã nhanh chân vọt tới.

Tay trái vung lên, chỉ nghe một tiếng “bốp”.

Cuồng phong gào thét, dồn lực như núi.

Trách không được người theo hắc đạo trong Lạc Thủy thành đều không làm gì được Phi Ưng bang này.

Thủ hạ có công phu như thế, lưu manh bình thường sao có thể là đối thủ.

Một quyền của đại hán thất bại, lại bị Lý Bình An đá một cước vào chân.

Đại hán kia vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đá đến nghiêng sang phải, kêu lên một tiếng.

Trên huyệt thái dương bên phải lại chịu một chưởng.

Mắt hoa lên, ngất đi.

Lương Thừa Cương duỗi tay nắm chặt bội kiếm bên hông, ánh mắt nghiêm nghị.

“Keng” một tiếng rút bội kiếm ra, vẽ một đường kiếm trên không trung.

Thân thể chớp mắt một cái đã đến trước mặt Lý Bình An.

Một chiêu này không có dấu hiệu báo trước nào.

Nhìn có vẻ như không có gì lạ, nhưng vừa ra tay chính là một đòn

quyết phân thắng thua.

Lý Bình An xoay người làm tư thế rút đao.

Hơi thở cả người đột nhiên chuyển động, sát khí mãnh liệt.

Cảm nhận được hơi thở đáng sợ này.

Ánh mắt Lương Thừa Cương biến đổi, không chút do dự từ bỏ thế tấn công.

Lưng khẽ cúi, lồng ngực bỗng nhiên co lại.

Hai chân bật lên, vạch ra một đường vòng cung tuyệt đẹp ở giữa không trung.

Giống như quả bóng da, bay ra ngoài một trượng.

Nhưng khi hai chân của hắn vừa tiếp đất thì đã không dám nhúc nhích nữa.

Một cây gậy trúc đè vào cổ họng hắn từ bao giờ.

“Công phu tốt!”

Trên trán Lương Thừa Cương chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Thời gian từ lúc Lý Bình An ra tay cho đến giờ chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt, ngay cả bản thân hắn cũng phản ứng không kịp.

Nếu như thứ Lý Bình An dùng chính là kiếm, hoặc là vũ khí khác chứ không phải là cây gậy trúc dò đường, thì hiện giờ chỉ sợ hắn đã sớm đầu một nơi thân một nẻo.

“Lương bang chủ quá khen.”

Lý Bình An thu gậy trúc về.

“Mong rằng Lương bang chủ cho chút thể diện, đừng tìm Thường chưởng quỹ gây rắc rối nữa.”

Lương Thừa Cương gật đầu, cứng nhắc nói: “Như các hạ mong muốn.”

Vào thời điểm này, ngay cả đồ ngốc cũng biết phân biệt rõ lợi và hại.

Bây giờ người ta có thể cùng mình nói chuyện ôn hòa bình tĩnh,

không có nghĩa là sau khi mình từ chối, người ta còn có thể cho mình cơ hội nói chuyện.

“Đa tạ.”

Lý Bình An chống cây gậy trúc, không nhanh không chậm mà bước đi.

“Bang chủ… cứ buông tha tiểu tử này như vậy sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Lương Thừa Cương vang lên: “Vừa rồi hắn có thể lập tức giết hết tất cả chúng ta ở chỗ này.”

“Hai tay khó địch bốn tay, chỉ cần bang chủ nói một câu, ta sẽ lập tức trở về triệu tập huynh đệ tới giết hắn!”

Bọn thủ hạ tức giận bất bình, bọn họ chưa từng trải qua cảm giác ngậm bồ hòn này.

“Ngu xuẩn! Người này tuyệt đối không phải người bình thường, nhớ kỹ sau này nếu có gặp hắn thì phải đi đường vòng.”

Đêm đó, chủ nhà Thường Tứ lập tức tìm tới cửa.

“Lý tiên sinh, lần này thật sự cảm ơn ngài.”

Buổi chiều, người của Phi Ưng bang tìm đến Thường Tứ.

Không chỉ nói chuyện khách sáo, còn hoàn trả lại toàn bộ phí bảo hộ kếch xù trước đó lấy của hắn.

Thậm chí còn bồi thường cho Thường Tứ một khoản tiền.

Bang chủ Lương Thừa Cương còn nói muốn tự mình mời hắn ăn cơm tạ tội, việc này khiến Thường Tứ cảm thấy rất khó hiểu.

Nếu như không phải Lương Thừa Cương bỗng nhiên đổi tính, thì chắc là đã có chuyện gì đó xảy ra.

Thường Tứ rất nhanh nhớ tới buổi sáng Lý Bình An nói với hắn rằng bản thân muốn đi tìm Phi Ưng bang nói chuyện.

Nhưng hắn vẫn không dám tin vào ý nghĩ này.

Sau khi nghe ngóng một phen, rốt cuộc mới biết được chân tướng.

Thế là vội vàng kêu người chuẩn bị quà tặng thật tốt, tự mình đến

thăm Lý Bình An.

“Thường chưởng quỹ quá khách sáo rồi.” Lý Bình An nói.

“Lần này may mà có Lý tiên sinh, ít lễ vật nhỏ này e không đủ để tỏ lòng cảm ơn.”

Thường Tứ chuẩn bị cả một xe ngựa quà tặng, Lý Bình An cũng không từ chối nữa, nhận hết toàn bộ.

Thường Tứ còn đề nghị muốn giao cái sân này cho Lý Bình An, bị Lý Bình An từ chối.

Sau đó hai người lại trò chuyện thêm một lát, lúc này Thường Tứ mới ngàn ân vạn tạ mà cáo từ.

Đợi Thường Tứ rời khỏi, Liễu Vận mới bước ra từ trong phòng.

Nhìn thấy đồ vật chất chồng ở một bên thì mừng rỡ nhìn tới nhìn lui.

“Chỗ này đủ để trang trải qua năm mới.” Lý Bình An nói.

“Ừm.” Khóe miệng Liễu Vận tràn đầy ý cười.

Lạc Thủy thành lại có tuyết rơi.

Liễu Vận ngẩng đầu, cười cười.

Đưa tay chộp lấy giống như muốn bắt được bông tuyết.

Nhưng lại không bắt được cái gì.

Cùng lúc đó.

Một bức mật thư từ Lạc Thủy thành được ra roi thúc ngựa nhanh chóng đưa đến kinh thành Đại Tùy.

Chương 21: Một tướng công thành vạn cốt khô

Ba ngày sau.

Hắc đạo của Lạc Thủy thành đều tề tụ tại Huệ Khách trai.

Người đưa thiếp mời không phải ai khác, chính là bang chủ Phi Ưng

bang nổi tiếng gần đây, Lương Thừa Cương.

Xung quanh Huệ Khách trai, mấy trăm tên thủ hạ hắc đạo đều tề tụ.

Vì đề phòng Phi Ưng bang động tay động chân, mỗi bang phái đều cố gắng bố trí đủ thủ hạ của mình xung quanh.

Bên trong Huệ Khách trai toàn là những cường khấu đến đây gia nhập liên minh hắc đạo.

Chưa đầy một lúc, bang chủ Phi Ưng bang, Lương Thừa Cương xuất hiện.

Cả người hắn mặc một bộ trường sam màu xanh, bên hông đeo một thanh trường kiếm, phong thái nhẹ nhàng.

“Chư vị lão đại có thể cho Lương mỗ này một chút thể diện, Lương mỗ xin ở tại đây cảm ơn chư vị.”

“Có chuyện gì thì mau nói đi, kêu chúng ta tới chỗ này rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hoắc lão thuộc Liễu thành nói với giọng cáu kỉnh.

Bởi vì Phi Ưng bang, Hoắc lão đã mất rất nhiều địa bàn.

“Ta biết các vị đang ngồi ở đây đều có rất nhiều ý kiến đối với Lương mỗ. Trước đó Lương mỗ cũng đã đắc tội nhiều người. Thế nhưng Lương mỗ cũng chỉ là thay người khác làm việc, vẫn xin các vị lão đại đừng trách.”

Lời nói của Lương Thừa Cương hôm nay phá lệ khách sáo.

Điều này khiến cho thần sắc của mọi người trở nên căng thẳng, rốt cuộc trong hồ lô của tên này đang đựng thuốc gì?

“Lương bang chủ, tất cả mọi người đều là người sảng khoái, vẫn là có chuyện gì thì mau nói thẳng đi.”

Lương Thừa Cương cười nói: “Không giấu gì các vị, Lương mỗ muốn cho các vị một cơ hội thăng quan phát tài.”

. . .

Lạc Thủy thành, Cẩm Y Vệ sở.

Phó thiên hộ Lục Thành đọc thư xong thì hít vào một hơi thật sâu,

hai tay không khỏi run rẩy.

Cẩm Y Vệ bọn họ là một bộ phận của triều đình, là tai mắt của hoàng đế.

Không chỉ phụ trách tra xét kinh thành, còn phụ trách giám sát quan viên địa phương.

Ngay cả vương công đại thần cũng phải kiêng nể bọn họ ba phần.

Đời này Lục Thành từng thắng cược một chuyện, chính là thời điểm hai vị hoàng đế tranh chấp.

Kiên định đi theo đương kim thiên tử, từ một tiểu tốt vô danh liền nhảy vọt trở thành phó thiên hộ.

Nhưng tình hình mà Lục Thành đối mặt bây giờ, không thể chỉ nói là hơi giống vài thập niên trước.

Mà chỉ có thể nói là giống hệt nhau.

Công chúa tranh chấp với nhị hoàng tử, đã tranh đến mức ngươi chết ta sống.

Vốn nghĩ rằng ngự thuyền của công chúa phát nổ, trận tranh giành đoạt đích này đã có kết luận.

Ai ngờ công chúa lại may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Thậm chí bây giờ còn đang ẩn thân trong Lạc Thủy thành.

Lục Thành đốt bức thư đi, để nó hóa thành tro tàn.

Ánh mắt lộ ra cảm giác bất an, lại ẩn chứa vẻ tham lam.

Một tướng công thành vạn cốt khô!

Cuộc sống là một ván bạc, người thua không phải trả tiền, mà nhất định mất cả một đời.

Thay vì chết trong im lặng, không bằng buông tay đánh cược một ván lớn.

[Leng keng! Nhị Tuyền Ánh Nguyệt Lv 2 (9500/10000)]

Xem ra năm nay có thể đột phá cấp độ 2.

Hôm nay, Lý Bình An kéo đàn xong thì chuẩn bị đi đến tiệm cầm đồ.

Chủ nhà Thường Tứ lúc trước đã cho Lý Bình An không ít đồ vật.

Lý Bình An chuẩn bị đi ra ngoài một chút, đổi ít tiền tiêu xài.

Sẵn tiện mua cho Liễu Vận một món quà năm mới.

Chỉ là vừa ra khỏi cửa, Lý Bình An liền nhận ra có gì đó không thích hợp.

âm thầm có thêm mấy tên mật thám, là người của Phi Ưng bang?

Nhưng những hơi thở này rõ ràng mạnh hơn.

“Thế nào?”

Liễu Vận định giặt quần áo, bưng cái chậu đi ra.

Nhìn thấy Lý Bình An đi vòng trở về thì hỏi: “Có phải quên cái gì hay không?”

“Không có việc gì.”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng.

“Hôm nay không đi nữa.”

“Vì sao vậy?” Liễu Vận thắc mắc.

“Muốn nghỉ ngơi một ngày.”

Liễu Vận chớp chớp đôi mắt sáng, đưa tay đặt lên trán Lý Bình An.

“Có phải bị bệnh rồi không?”

Tay của nàng thanh mát lành lạnh, mang theo một mùi hương nhàn nhạt.

“Thật sự không có chuyện gì, trời lạnh nên ta không muốn ra ngoài, đợi lát nữa cùng chơi một ván cờ đi.”

“Được, gần đây ta đã nghiên cứu được rất nhiều chiêu thức, ngươi nhất định không phải đối thủ của ta.” Đôi môi đỏ của Liễu Vận hơi cong lên.

Lý Bình An đi đến hậu viện, Lão Ngưu đang uể oải nằm rạp trên mặt đất phơi nắng.

“Ngưu… ưu…!”

Lão Ngưu kêu lên.

Lý Bình An khẽ nhíu mày: “Lão Ngưu, có phải ngươi lại dự liệu được cái gì hay không?”

Lão Ngưu lại kêu mấy tiếng.

“Một trận đại chiến? Là có liên quan tới ta, hay là liên quan tới Liễu Vận.”

“Ngưu… ưu…”

“Liễu Vận?”

Lý Bình An đã sớm đoán được sẽ có ngày như vậy.

Ngự thuyền của công chúa phát nổ, sau đó Lý Bình An lập tức gặp được Liễu Vận.

Lão Ngưu lại kiên trì muốn Lý Bình An cứu Liễu Vận.

Lão Ngưu kêu hắn làm chuyện gì, trăm phần trăm là có ích đối với hắn.

Từ cách ăn nói đến nhất cử nhất động của Liễu Vận đều chứng tỏ nàng tuyệt đối không phải một cô nương bình thường.

Thân phận dĩ nhiên không cần nói cũng biết, chỉ là Liễu Vận chưa từng nói ra.

Lý Bình An cũng không chủ động vạch trần.

Kỳ thật, dựa theo tính cách của hắn, nếu không phải lúc trước Lão Ngưu kiên trì kêu hắn cứu người.

Lý Bình An tuyệt đối sẽ không cứu người xa lạ này.

Thế nhưng trải qua qua hơn nửa năm sống chung, hắn giống như đã quen với việc có một nữ nhân tồn tại trong nhà.

Bây giờ mọi thứ đều dường như sắp kết thúc.

Lý Bình An sờ lên đầu Lão Ngưu.

Trời sắp nổi gió, tiếng gió ào ào thổi khắp sân.

Tại tiêu cục Bình An.

“Vũ khí? Lý tiên sinh, ngài nói cụ thể một chút, ngài muốn loại vũ khí gì?” Trần Thuận hỏi.

Giết người cần binh khí.

Thường nói: “Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí.” (Người thợ muốn hoàn thành tốt công việc của mình thì trước tiên phải mài công cụ cho sắc bén.)

Từ trước đến giờ, binh khí của Lý Bình An đều là gậy chống.

Đối với những tình huống nhỏ thì vẫn có thể ứng phó, nếu như bị cao thủ bao vây.

Thì phải có một thứ vũ khí có thể đối đầu.

Thế nên Lý Bình An liền nghĩ đến ông chủ trẻ của tiêu cục Bình An, Trần Thuận.

Nửa năm trước, trong một lần áp tiêu, Lý Bình An từng cứu Trần Thuận một lần.

Hai người vì vậy mà quen nhau.

“Ta quen dùng đao.” Lý Bình An nói.

“Đao à? Có đây!”

Trần Thuận vội vã gật đầu không ngừng.

Khó khăn lắm Lý Bình An mới tìm tới hắn nhờ làm một chuyện, trong lòng Trần Thuận rất kích động.

Lần đó sau khi áp tiêu trở về, hắn liền muốn bái Lý Bình An làm thầy.

Chỉ là Lý Bình An vẫn luôn không đồng ý.

Lần này không thể nghi ngờ chính là cơ hội tốt nhất của hắn.

Trần Thuận dẫn Lý Bình An đi vào kho vũ khí của tiêu cục.

Cửa kho vũ khí mở ra, một mùi đồ sắt xông vào mặt.

“Chỗ này chính là kho vũ khí của tiêu cục chúng ta.”

Trần Thuận tự hào giới thiệu với Lý Bình An.

Diện tích gian phòng chừng hơn tám mươi mét vuông, có hai hàng giá đỡ trưng bày, phía trên treo đầy các loại vũ khí.

Trần Thuận cầm lấy một thanh đao lớn dài ba thước, hỏi: “Thanh đao này thế nào?”

Lý Bình An đưa tay gõ gõ, lại không thấy hài lòng lắm.

Trần Thuận lại cầm lấy một thanh đao khác, không dài không ngắn.

Lưỡi đao vừa rộng vừa mỏng, cực kỳ sắc bén.

Lý Bình An thử vung đao lên, không đủ tiện tay.

Sau đó Trần Thuận lại giới thiệu cho Lý Bình An không dưới mấy chục thanh đao tốt, chỉ là không có một cái nào hợp ý Lý Bình An.

Trần Thuận thầm nghĩ: “Cao nhân chính là cao nhân, vốn dĩ chướng mắt binh khí bình thường!”

Hắn cắn răng, không nỡ bỏ con săn sắt sao bắt được con cá rô.

Nói không chừng đây chính là khảo nghiệm mà Lý tiên sinh đặt ra cho hắn.

“Lý tiên sinh, nếu những vật tầm thường này không lọt nổi vào mắt xanh của ngài, thì để ta dẫn ngài đi xem một nơi khác.”

“Còn có nơi khác sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy thì đa tạ.”

Trần Thuận nói: “Tiên sinh không cần khách sáo với ta, mời đi bên này.”

Chương 22: Giao thừa

Trần Thuận âm thầm dẫn Lý Bình An đi đến một căn hầm, mở cửa ngầm ra.

Bên dưới cửa ngầm là một cầu thang, hai người men theo bậc thang đi xuống dưới.

Trong đó tối đen như mực, vừa tiến vào bên trong đã cảm giác được

một làn khí lạnh lẽo đập vào mặt.

Đây là nơi chuyên cất giữ bảo vật của phụ thân Trần Thuận.

Tiêu sư vào nam ra bắc, ít nhiều cũng từng gặp được một số kỳ trân dị bảo ở các nơi khắp cửu châu.

Phụ thân Trần Thuận đặt tất cả những món kỳ trân dị bảo này trong phòng tối.

Trần Thuận thắp đèn lên: "Tiên sinh, ngài nhìn xem có binh khí nào tiện tay không?"

Lý Bình An lướt qua những kỳ trân dị bảo kia, đi tới bên cạnh một giá vũ khí.

Khi tới gần hơn, đôi mắt của hắn vẫn có thể nhìn ra được chút gì đó.

Lý Bình An cầm lấy thanh đao thứ hai bên tay trái.

Thân đao hẹp dài, hơi uốn lượn, toát ra ánh xanh như điện.

Lưỡi đao sắc bén và sống đao dày tạo thành nét tương phản vừa phải.

Vừa dẻo vừa sắc, đường cong mềm mại tuyệt đẹp.

Bề mặt được khắc nhiều hoa văn cầu kỳ, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

"Thanh đao này tên gì?" Lý Bình An hỏi.

"Ta nhớ thanh đao này là do phụ thân ta mang về từ Tây Vực, tên là Thiên Thanh, là nhặt được bên cạnh một võ giả trong sa mạc. Phụ thân ta chôn cất hắn ta xong, nhìn thấy thanh đao này không tệ nên mang về."

"Đao này không tệ."

Lý Bình An tán thưởng từ tận đáy lòng.

"Tiên sinh thích là tốt rồi, ta tặng thanh đao này cho tiên sinh."

Lý Bình An cười: "Ta chỉ là muốn mượn dùng một lát, nếu như Trần công tử không phiền. Sau khi giải quyết xong mọi chuyện Lý mỗ sẽ trả lại thanh đao này."

Trần Thuận vội vàng nói: “Tiên sinh nói lời này chính là xem thường ta. Ta thật lòng coi tiên sinh là bằng hữu, đừng nói tới một thanh đao, cho dù là tất cả vàng bạc châu báu ở chỗ này ta cũng có thể cho tiên sinh.”

Nói xong, Trần Thuận lại hiếu kỳ hỏi: “Không biết chuyện mà tiên sinh nói là chuyện gì, nếu có chỗ cần dùng đến Trần mỗ thì cứ việc mở miệng.”

“Vậy tại hạ đa tạ Trần công tử.”

“Đúng rồi, chỗ này của ta còn có một ít nhuyễn giáp cùng với những thứ binh khí khác, tiên sinh có thể xem thử.”

Nhuyễn giáp thì không cần, Lý Bình An không thích mặc món đồ chơi đó.

“Có cung nỏ không?”

Trần Thuận sửng sốt: “Cung?”

Phản ứng xong thì cũng không cảm thấy kinh ngạc bao nhiêu.

Mặc dù mắt của Lý Bình An không dùng được, nhưng đối với loại cao thủ này mà nói, bắn tên hẳn là không cần dùng tới mắt.

“Cây cung này thế nào?”

Trần Thuận cố hết sức lấy một thanh cung trên kệ binh khí xuống.

“Cây cung này tên là Chấn Thiên cung, cực kỳ uy lực, cánh cung được làm bằng sắt đen nặng hơn một trăm cân. Dây cung nghe nói là được làm bằng gân lưng của một con trâu yêu, cực kỳ cứng cáp.”

Trần Thuận thử kéo nhưng không thành, không khỏi cười xấu hổ.

Lý Bình An nhận lấy cây cung, cây cung này giống như là chế tạo riêng cho hình thể của hắn vậy.

Hắn rất dễ dàng kéo căng dây cung.

Lý Bình An và Trần Thuận đi ra bên ngoài, nhắm vào một cái cây ở phía xa.

“Vút!”

Dây cung phát ra âm thanh lớn, mũi tên như chớp bắn về phía cây

đại thụ ở đối diện.

Một tiếng "bập" vang lên, vỏ cây chấn động, cành lá rung lên.

Mũi tên cắm từ bên này của thân cây tráng kiện xuyên qua phía bên kia.

"Tiễn pháp thật cừ!"

Cho đến giờ, Trần Thuận chỉ từng nhìn thấy mỗi phụ thân kéo được cây cung này.

Khi Lý Bình An về nhà, trên người có thêm một cây cung, một thanh trường đao tên là Thiên Thanh.

Sau bữa cơm tối, Lý Bình An ngồi trên nóc nhà lau trường đao.

Liễu Vận rón rén vòng qua từ phía sau: "Sao lại đột nhiên mua đao vậy?"

"Đúng rồi, sao hôm nay ngươi lại ăn ít như vậy, không hợp khẩu vị sao?" Lý Bình An hỏi.

Liễu Vận vừa mới rửa bát đĩa xong, nàng cuốn ống tay áo để lộ một nửa cánh tay.

Nàng ngửa người ra sau, dùng hai tay chống đỡ thân thể, giả bộ lơ đãng nói: "Không có gì, chỉ là hôm nay không thấy thèm ăn."

Hai người cũng không nói gì nữa, im lặng nhìn lên bầu trời đầy sao.

"Ta có thể không đón năm mới với ngươi hay không? Ta vừa nhận được tin tức sẽ phải đi vào ngày mai."

Bỗng nhiên Liễu Vận khẽ nói.

"Được, ngày mai ta đưa ngươi ra khỏi thành." Lý Bình An bình tĩnh đáp.

Liễu Vận lắc đầu: "Không cần đâu. Ngày mai sẽ có người đón ta ở ngoài thành."

"Trong thành rất nguy hiểm, bằng hữu của ngươi có thể vào thành sao?"

Liễu Vận cắn môi, ánh mắt phức tạp.

Lý Bình An nhìn ra sự khó xử của nàng, không đợi nàng trả lời liền nói: “Để ta đưa ngươi ra khỏi thành.”

Liễu Vận nắm chặt tay, cúi đầu xuống, một lúc lâu sau mới nói: “Rất nguy hiểm, ngươi… vẫn nên ở lại đây đi.”

“Không sao đâu.”

Liễu Vận: “Thật xin lỗi, là ta đã liên lụy ngươi.”

Lý Bình An sững sờ, lập tức mỉm cười: “Không sao đâu, đáng tiếc là không thể cùng đón năm mới.”

Lý Bình An đến thế giới này đã hơn hai mươi năm, còn chưa từng cùng người khác đón năm mới lần nào.

Tiêu cục Bình An.

“Phụ thân, gần sang năm mới rồi, người muốn đi đâu vậy?”

Hai ngày nay Trần Thuận phát hiện hành động cử chỉ của phụ thân đều rất kỳ lạ, hơn nữa có rất nhiều người quen thuộc trong tiêu cục đều không thấy bóng dáng.

“Không phải chuyện của ngươi, mau về ngủ đi.”

Sắc mặt Trần Trung Thực nghiêm túc.

“Phụ thân, có phải lại có tiêu hay không?” Trần Thuận hiếu kỳ hỏi.

Trần Trung Thực nhìn đứa con trai duy nhất này của mình, trong lòng đột nhiên có cảm giác cô đơn.

“Có người nói với ta, cuộc sống là một canh bạc. Hoặc là không có tiếng tăm gì, hoặc là vung tiền như rác, đánh cược một lần. Con trai ta, phụ thân ngươi đời này vẫn luôn đánh cược. Lần này đã có thể thắng!”

Trần Thuận nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy phụ thân trước mắt sao lại xa lạ như vậy.

“Phụ thân… Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Trần Trung Thực cười cười: “Làm một chuyện thay trời đổi đất.”

Cùng lúc đó, gần như tất cả các thành viên bang phái ngầm thuộc hắc đạo đều tụ tập ở Lạc Thủy thành.

Bọn họ đang cáo biệt với người nhà, thậm chí còn lập di chúc.

Ai cũng không biết, sau trận đại chiến này bản thân còn có thể còn sống trở về hay không?

Thường nói: Cầm đao trêu quả phụ, xuống biển cướp thuyền người.

Đêm không trăng hợp giết người, trời nổi gió thuận phóng hỏa.

Tối nay, Lạc Thủy thành không ngủ.

Đầu ngõ.

Lý Bình An tự tay khép cửa lớn lại, giống như đang cáo biệt với ngôi nhà đã sống rất lâu này.

“Đi thôi.”

Tuyết lớn bay đầy trời mang theo cái lạnh thấu xương.

Lý Bình An lấy ra áo choàng đã chuẩn bị từ trước đưa cho Liễu Vận.

Liễu Vận xoa khuôn mặt đỏ ửng, thở ra một làn hơi lạnh: “Híc～“

Bông tuyết rơi trên mặt hơi nhói.

Một lát sau, tuyết tan trên mặt, từng giọt từng giọt chảy xuống cổ nàng.

Liễu Vận lạnh run cả người.

“Lạnh sao?”

“Ừm, lạnh quá.” Liễu Vận nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Bình An cầm tay nàng.

Một luồng chân khí nóng bỏng từ lòng bàn tay của hắn truyền vào cơ thể nàng, xua đi cái lạnh dưới da thịt.

Liễu Vận rụt người lại, cảm nhận được sự ấm áp nơi lòng bàn tay nên sắc mặt tựa hồ càng đỏ hơn.

Lý Bình An vung gậy chống qua một bên, trong bóng tối truyền đến một tiếng kêu đau.

Liễu Vận cầm dù, khẽ nghiêng che đỉnh đầu Lý Bình An.

“Tối nay tuyết rơi thật lớn.”

“Đúng vậy.” Liễu Vận nhẹ nhàng thở ra, có chút mất mát mà nói: “Vốn dĩ tối nay hẳn là đang ở nhà làm sủi cảo, ta cũng trộn bột mì xong rồi.”

Chương 23: Ác chiến đêm tuyết

Ra khỏi đầu hẻm, ánh đèn đuốc từ xa ánh lên một ngôi nhà.

Cộc cộc!!

Lửa khói nở rộ giữa không trung, chiếu các nóc nhà trên đường phố loang lổ một mảnh mờ mịt.

Trên con đường trải đá xanh lót đường không có một ai.

Con trâu già đi theo sau hai người thỉnh thoảng kêu lên một hai tiếng.

Một bóng người đi từ bên đầu phố khác tới, cúi thấp, khom lưng.

Sau đó xung quanh đều vang lên tiếng bước chân.

Đủ loại tiếng động vang lên, tiếng đế giày đạp tuyết, tiếng vũ khí ra khỏi vỏ.

Đám người đông nghịt tựa như một con dã thú còn sống.

Lẳng lặng tới gần bọn họ, chờ thời nuốt chửng họ.

“Đừng sợ.”

Lý Bình An nắm chặt tay của Liễu Vận, nói khẽ.

“Ừm.” Liễu Vận gật nhẹ một cái.

Đám người tựa như bị đao cắt ra chia thành hai bên, từ giữa xuất hiện một lối đi rộng khoảng bảy thước.

Bang chủ Phi Ưng bang Lương Thừa Cương đi ra từ lối đi giữa: “Chúng ta lại gặp mặt nhau rồi tiên sinh.”

“Lương bang chủ hăng hái thật. Gần tới năm mới không về nhà ăn tết mà lại mang theo các huynh đệ tới đây ngắm tuyết.”

Lương Thừa Cương cười khẩy:

“Tiên sinh, người sáng suốt không nói lời mờ ám.

Vì sao hôm nay huynh đệ chúng ta tới nơi này chắc hẳn tiên sinh biết rõ hơn bất kì ai.”

Nụ cười trên mặt Lý Bình An rất thản nhiên.

Lương Thừa Cương chuyển đề tài:

“Giới thiệu với tiên sinh, những người này đều là nhân vật có mặt mũi trong Lạc Thủy thành.

Bình An tiêu cục của Đông gia, Trần Trung Thực.

Lãnh sự Tào bang, Lưu Quán Ký.

Hổ Đầu bang, Trương Đại Bưu, xuất thân từ quân đội biên giới.

Với cả Hoắc lão từ Liễu Thành…”

Lương Thừa Cương giới thiệu.

“Tiên sinh, ta từng được thấy thực lực của ngài, chúng ta không muốn coi ngài là địch.

Từ đây hãy quay về nhà ngủ một giấc, coi như chưa xảy ra chuyện gì.

Lương mỗ xin cam đoan ngươi bình an vô sự.”

Lý Bình An siết chặt Thiên Thanh bên hông thay câu trả lời của mình.

Hạ thấp trọng tâm xuống, theo đó là tầng ánh sáng màu xanh mờ nhạt.

Cơ thể hắn bay vụt lên không trung vạch ra một đường vòng cung, xông thẳng vào trong đám người.

“Cẩn thận!”

Nhưng khi ở giữa không trung, cơ thể hắn lại đột nhiên xoay ngang.

Quẹo cong thật nhanh, đột ngột rơi xuống mặt đất.

Ánh đao nhắm thẳng vào đầu Lương Thừa Cương.

Chuyện đột ngột thay đổi khiến mọi người không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy một tiếng xé gió bén nhọn.

Tựa như có một thanh đao nhọn mạnh mẽ đâm vào trái tim mỗi người.

Một tiếng "phụt" trầm vang lên, cắt đầu của hắn thành hai nửa.

Lương Thừa Cương đã chết!

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, mùi máu tanh nồng tràn ngập không khí.

"Giết hắn!"

Không biết ai là người hét lên, mấy trăm người lao vụt trong bóng đêm tựa như thủy triều.

Bạt Đao thuật, tà liêu xuất vỏ.

Không trung bùng lên một mảnh ánh tuyết, tựa như tất cả không khí và gió trời đều bị một đao này hấp thụ, hình thành khí thế tựa như thái sơn áp đỉnh.

Không ai thấy rõ được một đao kia kéo ngược ra thế nào.

Cho tới khi nhìn thấy một đao này, mọi người đều cảm thấy thị giác bị kích thích mãnh liệt.

Màn máu che trời xuất hiện chỉ trong giây lát.

Không có tiếng hét thảm, bóng người trước mặt đã ngã xuống rầm rập.

Trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh to lớn.

Tựa như một tảng đá lớn bị cái búa lớn đập vỡ ngay chính giữa.

Chỉ trong chốc lát, đất trời lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Cảnh này khiến tất cả mọi người khó thở.

Cảm giác sợ hãi xâm chiếm khắp cơ thể bọn họ.

Lý Bình An lùi một bước, thu đao lại.

"Các vị, Lý mỗ không muốn đối địch với các ngươi, ta lấy khe rãnh

làm ranh giới. Người nào vọt qua khe rãnh này thì xin đừng trách Lý mỗ.”

Vừa dứt lời, ánh kiếm đã lóe lên.

Bốn thanh trường kiếm mang theo thế gió tấn công tới.

Tiếng rút đao khỏi vỏ cùng lúc vang lên với lời nói của Lý Bình An.

Người ra tay là tứ kiếm của Yên Sơn.

Là những người làm thay nổi danh ở Lạc Thủy thành, lấy danh xưng xuất kiếm cực nhanh, tốc độ xuất kiếm rất nhanh.

Bốn thanh kiếm dùng chiêu thức giống nhau, đều đâm một cái.

Rất đơn giản, rất bình thường, không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Nhưng lại mang tới cảm giác vô cùng ác liệt.

Nhưng bóng dáng mục tiêu lại đột ngột lóe lên rồi biến mất.

Sau đó, ánh đao chợt lóe ngăn cản bốn ánh kiếm đâm, tựa như bổ một ngọn núi lớn cho dòng sông chảy giữa.

Chỉ trong chớp mắt, bốn người đã ngã vào vũng máu.

Mọi người ngơ ngác nhìn một cảnh này, trái tim giá lạnh tựa như băng tuyết.

Khe rãnh trên mặt đất hiện tại không chỉ đơn giản là một vết đao chém, mà là lằn ranh sinh tử.

Một khi vượt qua nó thì tương đương với từ biệt thế nhân.

Lặng như tờ, không một ai dám tiến lên một bước.

Lý Bình An lặng lẽ kéo Liễu Vận đi về phía trước.

“Nếu bọn họ còn sống rời khỏi đây thì các ngươi nghĩ vẫn còn đường sống sao!”

Mọi người vô thức tránh ra một con đường, bởi vì mọi người đều cảm giác được một cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Một lão già còng lưng đi ra.

Tay nắm chuôi đao như thể nắm cây quải trượng đang chống đỡ cơ

thể lão.

“Lấy được đầu người thưởng ức kim, cắt đất phong hầu!”

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn.

Từ trước tới nay, trên thế gian có không ít người bằng lòng chết vì tiền.

“Hắn chỉ có một mình, sợ hắn làm gì!”

Một tiếng hét giận dữ vang lên, ngân xa có lực, đinh tai nhức óc.

Sĩ khí của mọi người lập tức dâng cao, cùng gào lên.

“Giết, giết, giết!”

Một đại hán thân thể khỏe mạnh mang theo trường thương điên cuồng hét lên xông về phía trước.

Đám người theo sát sau lưng.

“Bám sát ta.” Lý Bình An nói.

Một tiếng rên khẽ vang lên, tên đại hán ngay cả kêu thảm cũng không kịp đã mất mạng ngay tại chỗ.

Một vùng gió tanh mưa máu, một vùng tuyết bay trắng trời.

Một cái đầu chưa kịp nhắm mắt chậm rãi rơi xuống từ không trung.

Theo từng tiếng kêu thảm thiết là những thi thể ngã ngổn ngang trên mặt đất.

Ánh đao phi như bay, lập tức nhào về phía một kẻ địch khác.

“Chuẩn bị!”

Trần Trung Thực của Bình An tiêu cục giơ tay lên, quát to.

“Bắn!”

Vèo vèo vèo!

Trong không khí vang lên từng tiếng nổ chói tai.

Đây đều là nỏ quân dụng chính thống.

Độ chính xác cao, lực bắn mạnh.

Trong khoảng cách từ tám trăm đến chín trăm thước là có thể bắn xuyên được binh linh khoác thiết giáp.

Mấy chục mũi tên tựa như một con mãnh thú mạnh mẽ phóng về phía Lý Bình An.

Thiên Thanh đao lúc chẻ lúc quét, lúc chống lúc vung.

Mỗi một đao đều mang theo thế gió ác liệt, ép mưa tên bên địch bắn tới phải rẽ mở.

Nhân lúc Lý Bình An bị mưa tên làm khó.

Một đám hán tử xông tới từ phía sau muốn ép buộc Liễu Vân.

Và cả con trâu đen chướng mắt kia.

“Giết nàng!”

Một người rút đao xông tới.

Vinh hoa phú quý gói gọn trong một giây này.

Trên mặt người nọ không kìm được vẻ mừng rỡ như điên.

“Chết đi!”

Hắn gần như hét lên.

“Uỳnh!”

Nhưng chỉ trong nháy mắt tiếp theo, con trâu già đã nhấc mạnh chân sau lên.

Đá một chân vào lồng ngực hắn.

Chỉ nghe thấy tiếng “rắc rắc”, một cú đá nát bấy xương lồng ngực, hắn chết tại chỗ.

Lão Ngưu: “Ò…”

Ngưu Ngưu dũng cảm, không sợ cực khổ.

Đối diện thế vây công của quân địch, lão Ngưu kêu to một tiếng.

Một đá đá bay kẻ địch, hai cái sừng trâu to lớn tựa như hai lá chắn

tự nhiên.

Bên trên còn mọc gai nhọn, ai đụng tới người đó chết.

Chương 24: Người tu hành

Khóe miệng Trần Trung Thực hơi run rẩy.

Nhìn bóng người ở bên dưới mà chỉ biết nuốt ực một cái.

Đây… con mẹ nó có còn là người không?

Thiên Thanh đao trong tay Lý Bình An như thể hóa thành trăm ngàn thanh đao khác.

Ánh đao lập lòe phát ra từng tiếng vang quỷ dị.

Lý Bình An đạp hai chân thả người nhảy lên.

Tránh tiếp xúc với mũi tên xông tới, bay ra xa một trượng.

Chém ra một đao hóa thành một tấm lưới đao.

Chém chết mấy tên bắn nỏ máy.

Bay lên lầu hai nhẹ tựa một con chim.

Trần Trung Thực hét lớn, trường đao chém xuống phủ đầu.

Lý Bình An đột nhiên rơi xuống đất, lộn một vòng tránh thoát một đao kia.

Vũ khí của Trần Trung Thực là một thanh Trảm Mã đao rất dài.

Lưỡi dao vừa dài vừa dày, trông vô cùng đáng sợ.

Mượn lực vặn của cánh tay và eo.

Sức lực trong một đao này của Trần Trung Thực rất lớn, khiến người ta trông mà hoảng.

Lý Bình An không lùi lại mà còn xông thẳng lên.

Eo lắc một cái, trở tay đánh lại một đao nhanh như gió xoáy.

Ánh đao chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng thế gió tạo ra bởi đao lại xé

phăng không khí.

Vẻ mặt Trần Trung Thực chợt thay đổi, tay thu vũ khí mà nhanh chóng lùi về phía sau.

Một tiếng soạt vang lên, trường bào rách ra một vết thương.

Trên bụng xuất hiện một vết máu dài bảy tấc.

“Lên! Lên đi!!”

Mọi người ào ào vứt nỏ máy, cầm vũ khí xông về phía Lý Bình An.

Ánh đang sáng như tuyết lập lòe xuất hiện, chỉ nháy mắt đã thấy máu bắn tung tóe.

Trần Trung Thực chỉ nhìn thấy một luồng sáng hồng nhạt, hoàn toàn không thể nhìn ra được người kia ra tay thế nào.

Chỉ đành trơ mắt nhìn ánh đao đang xông về phía mình.

Nhân sinh vốn là một trận cá cược, cần phải buông tay đánh cược một lần.

Thắng, thì mỉm cười nhìn trời.

Thua, thì vạn kiếp bất phục.

Lúc sắp chết, trong đầu Trần Trung Thực vô thức hiện lên những lời mình từng nói.

Thực lực cách biệt thực sự quá lớn.

“Thiên Thanh đao?”

Lúc sắp chết, Trần Trung Thực vô thức lẩm bẩm một câu.

“Ngươi biết thanh đao này sao?”

Chờ tới lúc Trần Trung Thực phản ứng lại kịp thì mới phát hiện lưỡi đao đã chỉ cách cổ mình hai phân.

“Thanh Thiên đao, là đao của tiêu cục Bình An bọn ta.”

“Quan hệ giữa ngươi và Trần Thuận là gì?”

“Ta là cha của hắn.”

Người kia im lặng chốc lát rồi nói: “Đi đi.”

“... Được…”

Trần Trung Thực ngồi co quắp trên mặt đất, vẻ mặt đờ đẫn.

Hắn ta… Vì sao hắn ta lại đột nhiên không giết mình?

Lúc Trần Trung Thực phản ứng lại thì cảm thấy bắp chân đang run lẩy bẩy không ngừng.

“Đông gia, Đông gia, ngài có sao không?”

Đám thủ hạ vội vàng đi tới.

“Đi! Đi thôi!”

Giọng của Trần Trung Thực hơi run rẩy.

Gió đêm rít gào, ánh trăng lúc sáng lúc tỏ.

Bầu không khí mờ ảo khiến mọi người hít thở khó khăn.

Mùi máu tươi nồng đậm xen lẫn cảm giác ớn lạnh run rẩy…

Trên mặt Liễu Vận còn dính mấy giọt máu.

Vút!

Một mũi tên nhọn phóng thẳng về phía lồng ngực nàng.

Cả người Liễu Vận chợt lóe lên.

Thế nhưng lại như đâm vào một bức tường kín kẽ, ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện mình đâm vào lồng ngực của Lý Bình An.

Mũi tên sắp chạm tới cũng bị chém gãy.

“Không sao chứ?”

“... Ừm.”

Lý Bình An sờ lão Ngưu, nói: “Huynh đệ làm tốt lắm.”

“Ngưu… ưu…”

Lão Ngưu vui vẻ kêu lên.

Đã thanh trừ sạch sẽ đám lâu la, tiếp theo mới là phần quan trọng nhất.

Lý Bình An cảm giác được có hai hơi thở cường đại ở phía trước.

“Là hắn sao?” Đôi mày thanh tú của Liễu Vận hơi nhăn lại.

“Ngươi biết sao?”

“Ừm.” Liễu Vận gật đầu, nói:

“Cẩm Y vệ, Lục Thành, năm đó là do chính tay mẫu thân đề bạt hắn.

Hừ! Lòng người quả nhiên rất giỏi thay đổi.”

Nói tới đây, Liễu Vận lo lắng nhìn Lý Bình An.

“Cẩn thận một chút, người này rất có bản lĩnh.”

Lý Bình An cẩn thận nhìn kỹ vết máu trên thân đao.

“Hắn là người tu hành.”

“Người tu hành?”

“Ngươi không biết à.” Liễu Vận tò mò hỏi.

Lý Bình An lắc đầu.

Mình là một thằng ăn mày, mãi về sau cuộc sống mới tốt hơn một chút.

Hát rong ở đầu đường, sống nhà thuê.

Thành thật lo nghĩ chuyện của mình, những người hắn tiếp xúc đều là người bình thường.

Sao mà biết được người tu hành gì gì đó.

“Hắn là một tên vũ phu.” Liễu Vận nói.

Cuối ngã tư đường.

Một lão đầu lưng còng lom khom, tay chống đao.

Người mặc y phục thường ngày là Lục Thành của Cẩm Y vệ, giữ chức Phó Thiên Hộ.

Lý Bình An tay phải cầm đao, tay trái ấn lên sống đao.

Đao trong tay hắn phản xạ ra tia sáng trắng dưới ánh trăng.

“Thân thủ của các hạ rất tốt, lão phu lăn lộn ở Lạc Thủy thành lâu như vậy mà chưa từng nghe tới đại danh của các hạ bao giờ.”

Người nói chuyện đầu tiên là lão đầu còng lưng kia.

“Chỉ là phường hát rong đầu đường thôi.” Lý Bình An thản nhiên đáp.

“Ngươi có biết thân phận của cô nương sau lưng ngươi không?”

“Biết.”

Lão già nói: “Các hạ đừng nên đứng sang một bên, chỉ hơi không cẩn thận thì phía trước chính là vạn kiếp bất phục.”

Bầu không khí ngột ngạt kiềm hãm tựa như hũ bị bịt kín.

Không ai nói chuyện, cũng không ai di chuyển.

Yên tĩnh như thể chỉ cần một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy được.

Lão già chậm rãi bước ra, bước chân của lão mặc dù chậm chạp nhưng lại như có nhịp, mỗi một bước chân đều mang tới cảm giác áp bách vô hình.

Tiếng đao như tiếng hổ gầm rạch phá không khí xông tới.

Hai tay lão già rung lên một cái, một cơn gió lớn rít gào xông ra.

Thế đao của Lý Bình An dù nhanh, nhưng khi đối diện với đôi tay khô gầy này lại y hệt một chiếc thuyền nhỏ trong cơn giông bão kinh hoàng, bất kì lúc nào cũng có thể lật thuyền.

Chân khí trong cơ thể phun trào, ổn định cơ thể Lý Bình An.

Ánh đao xoáy vòng tựa như gợn sóng trên mặt hồ liên miên bất tận.

Nhanh như chớp xông thẳng tới mệnh môn của lão giả.

Trên khuôn mặt già khô gầy của lão nở nụ cười lạnh.

Lão già nâng cánh tay khô gầy lên chặn một kích kia.

Thậm chí còn chạm vào cả Thiên Thanh đao.

Bóng người của Lục Thành vọt tới bên cạnh Lý Bình An, chém một đao xuống.

Người Lý Bình An xoay nhanh như con quay, tránh được một đao kia dễ như ăn kẹo.

Nhưng vũ khí trong tay cũng bị đoạt mất.

Hắn lăn về phía sau một vòng, lại quay về vị trí cũ.

Trong tay nhiều thêm một cây cung dài.

Chấn Thiên cung.

Tên đâu?

Lão giả phất ống tay áo, một cơn gió lớn bắn ra từ trong tay lão, thổi bay phi tiễn.

Không để Lý Bình An kịp bắn ra mũi tên thứ hai, Lục Thành vội vàng xông lên.

Lý Bình An đã mất binh khí, hiện trong tay chỉ còn lại một cây cung dài.

Ánh mắt Lục Thành lạnh lùng, trường đao trong tay tựa như phóng từ trên trời xuống.

Một đao này dù là ngựa cũng bị hắn chém một khúc thành hai.

Nửa giây sau, trường đao rơi xuống mặt đất.

Lục Thành thét lên đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi.

Đao của hắn đã chém chính xác vào vai trái của Lý Bình An, thế nhưng cổ tay của Lý Bình An cũng cùng lúc đâm xuyên trái tim của hắn.

Vẻ mặt của lão già thay đổi: “Lục Thành?”

Vút vút vút!

Chớp mắt, lại ba mũi tên liên tục được bắn ra.

Lão già vừa định ra tay thì đột nhiên nhận ra động tĩnh sau lưng.

Quay đầu nhìn, một con trâu đen có dáng người khổng lồ đang chạy vụt tới chỗ lão với tốc độ cao nhất.

Lão già không để ý, tùy tiện vung tay lên.

Định nghiền chết con trâu đen này.

Mặt đất vỡ vụn, bụi bay mù trời.

Nhưng lại chẳng thể ngăn cản bước chân của con trâu đen kia, nó đang dùng tốc độ nhanh hơn lao về phía lão.

Lão già vội vã phất tay áo, bức ra một luồng nội lực.

Trước người lão hình thành một tấm màn khí ngăn con trâu đen kia lại.

“Uỳnh!!”

Một kích kia khiến tường khí suýt nổ tung.

“Phụt!” Một tiếng trầm thấp vang lên.

Lão giả rú lên đau đớn, há mồm phun ra một ngụm máu.

Một thanh trường đao đâm xuyên lồng ngực già.

Lý Bình An cầm thanh đao đen của Lục Thành, nặng nề thở ra một hơi.

Chương 25: Sống còn

Một thanh trường đao xuyên qua lồng ngực lão ta.

Lý Bình An cầm thanh đao đen của Lục Thành, nặng nề thở phào một hơi.

Lão già trợn trừng mắt, cảm giác chân khí khắp người không thể điều động được.

Trường đao đã đánh nát trái tim lão, xé rách máu thịt lão.

Lão già rú lên tiếng kêu rên đau đớn.

Lão vốn đâu ngờ một con trâu lại có thực lực như vậy.

Cổng thành Lạc Thủy thành.

Một lão giả tóc trắng xóa đang cúi đầu ăn lạc.

Bên cạnh đặt một hũ rượu, vừa ăn vừa uống.

Bịch bịch bịch…

Tiếng bước chân vang lên trên con đường trống trải.

Trong trận tuyết lớn, gió bắc nổi giận rít lên một tiếng.

Gió đập vào tường thành phát ra tiếng nổ lớn tựa như sét đánh.

Ngô Thế Thuận nhận được thư bổ nhiệm của Lại bộ, bảo hắn đi quan ngoại.

Lúc đi ngang qua Lạc Thủy thành, hắn đột nhiên nhận được một mệnh lệnh đặc biệt.

Lý Bình An dừng chân, vết máu trên vai đừng ngừng chảy.

Nhưng hắn bị thương tới xương cốt, không thể khỏi lại ngay trong chốc lát được.

Lý Bình An cau mày.

Người ta vẫn chưa ra tay nhưng hắn đã mơ hồ cảm giác được không khí xung quanh đang giao động.

Trong không khí tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Đây là trực giác, tựa như dã thú lúc gặp phải nguy hiểm sẽ có cảm giác đến từ bản năng.

“Ngươi có biết hắn không?”

Lý Bình An hỏi khẽ.

Liễu Vận cau mày nhìn vết thương của Lý Bình An, giờ mới phản ứng lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn Ngô Thế Thuận đứng đằng xa.

“… Hình như từng gặp qua… Nhưng không nhớ rõ…”

Liễu Vận là công chúa một nước, là người nối nghiệp tương lai của đế quốc.

Mỗi ngày, số người phải gặp, số việc phải là làm nhiều vô cùng.

Không phải ai nàng cũng nhớ được.

“Nhưng trông có vẻ là một Luyện Khí sĩ.”

“Luyện Khí sĩ? Chắc là lợi hại lắm.”

“Ừm.” Liễu Vận nói:

“Chắc không phải là Luyện Khí sĩ tu kiếm, chỉ là một Luyện Khí sĩ bình thường thôi.”

Lý Bình An siết chặt cánh tay bị thương.

Đột nhiên kéo Chấn Thiên cung ra, vết thương rỉ máu.

Trong không khí lan truyền tiếng gào bén nhọn.

Ba mũi tên phá bỏ từng lớp màng tuyết, bay thẳng về phía Ngô Thế Thuận.

Cùng lúc ấy, Thanh Thiên đao trong tay vẽ một đường vòng cung lên không trung.

Ngô Thế Thuận nhìn những bông tuyết đang rơi xuống.

Thuận tay phủi một cái, mũi tên đang phóng tới lập tức hóa thành một vệt cầu vồng.

“Phục” một cái, bắn trúng vào một cây đại thụ cách mấy trượng.

Lý Bình An đối diện lập tức cầm đao phi tới.

Cơ thể Ngô Thế Thuận vẫn không cử động, tay áo vung lên.

Phủ lên trên lưỡi đao, tạo ra một tiếng vang trầm.

Lý Bình An chợt cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong người đặt sai vị trí.

Cơ thể bị một luồng kình phong thổi ngã ngửa ra sau, uỳnh một cái ngã xuống đám rễ cây cách đó mấy trượng.

Sau lưng Ngô Thế Thuận phát ra những tiếng vù vù.

Đó là vô số bông tuyết, lượng lớn bông tuyết phi tới.

Lý Bình An xoay nửa người trên.

Một tiếng "phốc" vang lên, trên vai truyền tới cảm giác đau tới tận tim.

Dưới sự điều khiển của Ngô Thế Thuận, những bông tuyết đó đã biến thành những vũ khí sắc bén có thể giết người.

Trường đao rơi xuống đất, Lý Bình An lại bay vụt ra xa.

Uỳnh một cái ngã xuống mặt tuyết.

Chưa kịp bò lên thì vùng áo trước ngực đã bị rách một đường.

Tơ máu từ vết rách quần áo lan tràn khắp ngực hắn.

Máu tươi nhuộm đỏ người hắn, khiến cả người hắn càng run mạnh hơn.

Có một bông tuyết đâm xuyên qua bụng phải của hắn, một bông khác lại đâm vào trái tim hắn.

Máu tươi chảy ra ào ạt, đã không nghe thấy tiếng thở.

"Bình An!" Liễu Vận hét lên.

Ngô Thế Thuận cười khẩy: "Không tồi, nếu có thể dạy dỗ thêm chút nữa thì tương lai vô lượng, đáng tiếc."

Hắn chắp tay lại, sải bước tới.

"Không biết công chúa còn nhớ tại hạ hay không?"

"Không nhớ."

"Thiên Lâm năm thứ hai mươi lăm làm tiến sĩ cập đệ, Thiên Lâm năm thứ ba mươi đảm nhiệm chức thị lang, sau đó lại bị cách chức bãi miễn ra ngoài làm huyện lệnh…

Chìm nổi cả đời trong quan trường, tới nay vẫn tầm thường không tiến thủ."

Liễu Vận cười lạnh: "Một hớp uống một miếng ăn ghi nhớ quân ân, ngươi làm quan mà vẫn không chí tiến thủ, không muốn làm việc vì bách tính, trái lại còn tới đây giết vua hại chủ là đạo lý gì?"

Ngô Thế Thuận bật cười:

"Ha ha ha, công chúa chửi hay lắm.

Nhưng bây giờ quan trường chính trị việc quân của Đại Tùy đã mục nát nặng nề.

Người vô năng được thượng vị, người có tài thì ảm đạm mờ nhạt.

Những người thượng vị như các ngươi lại chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, một vị vua ngu ngốc như thế thì sao có thể chịu đựng được ngôi vua?"

Ánh mắt của Liễu Vân đặt lên người Lý Bình An đang nằm trên tuyết, vội nói:

"Vậy ngươi thì có thể làm à? Đại thế đã vậy, ngươi nghĩ giết ta là có thể thay đổi được?

Ngươi thực sự nghĩ lời hứa người bên trên đồng ý với ngươi là có thể thực hiện hay sao? Bọn họ cũng chỉ là một đám tầm thường không có chí tiến thủ mà thôi.

Ngươi làm ra chuyện như vậy rồi thì ngươi nghĩ bọn họ có thể để ngươi sống tiếp không?

Nếu ta thượng vị ta chắc chắn sẽ cải cách trừ bỏ những chỗ hỏng, bây giờ ngươi vẫn còn có cơ hội quay đầu.

Người kia tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được, ngươi mau cứu hắn đi."

Ngô Thế Thuận thở dài một hơi thật nhỏ: "Công chúa, ngươi ngây thơ như vậy không thể đấu lại huynh trưởng của ngươi đâu."

Vừa dứt lời, một luồng ánh bạc loáng qua mang theo tiếng sấm sét.

Những nơi thứ đó đi qua, tuyết đọng trên mặt đất bị chém ra một con đường.

Sắc mặt Liễu Vận thay đổi, còn… còn sống…

Ngô Thế Thuận cau mày, không ngờ người kia lại có thể chết đi sống lại.

Trước thềm sinh tử, Quy Tức công của Lý Bình An cuối cùng cũng đột phá cực hạn.

[Quy Tức công (90%)]

Chân khí trong cơ thể như hóa thành một dòng lũ lớn lao vù vù.

Tựa như một con ngựa hoang mất cương, lập tức bạo phát ra ngoài.

Luồng khí cường đại của Ngô Thế Thuận sâu như vực không đáy, lại âm u đầy tử khí như núi lửa.

Nhưng lúc này, trong cơ thể của Lý Bình An cũng có một luồng khí vô cùng mạnh.

Tựa như sinh cơ tràn trề không có điểm cuối đang bành trướng.

Cơ thể Lý Bình an như một cái lò đang thiêu đốt, cháy bỏng hừng hực.

Nhiệt khí ngày càng mạnh, thế công của hắn cũng ngày càng mãnh liệt.

Vẻ mặt của Ngô Thế Thuận thay đổi liên tục, cơ bắp trên mặt đang run lên.

Hắn rít lên một tiếng như muốn lực lượng trong người phát huy lớn nhất.

Dao động điên cuồng khuếch tán từ người hắn, không gian xung quanh tựa như xuất hiện từng vòng gợn sóng.

Khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, bắt đầu phản kích lần cuối.

Uỳnh!

Dưới nguồn lực khổng lồ, Thiên Thanh đao phát ra tiếng vang rất lớn, gãy thành vài đoạn.

Lý Bình An dùng thân làm đao, lao mạnh đến.

Ngô Thế Thuận bị ép đến chiêu thức hỗn loạn, rơi vào thế nguy hiểm.

Lảo đảo muốn giết ra một đường sống.

Thế nhưng ánh đao lại lóe lên, trên lồng ngực hắn xuất hiện một vết thương, máu tươi trào ra.

Ngô Thế Thuận nghiến răng, đâm vào vai trái của Lý Bình an.

Dưới thế tấn công dốc toàn lực của hắn, toàn bộ cánh tay trái hóa thành đống thịt nát.

“Ngưu… u…!!”

Lão Ngưu bên cạnh phóng vụt tới.

Ngô Thế Thuận vỗ một chưởng xuống, đập mạnh làm con trâu đen ngã xuống đất.

Một cái bóng lướt qua, Lý Bình An lao vụt tới.

Ngô Thế Thuận chưa kịp tụ khí, cơ thể hơi xoay, tay trái vừa lật đã tóm được cổ Lý Bình An.

Lúc hắn chuẩn bị dùng toàn lực để bóp nát cổ Lý Bình An…

Chương 26: Tuyết ngừng rơi

Một tiếng “phù” vang lên.

Đột nhiên, một tia sáng lạnh lẽo bắn ra từ trong miệng Lý Bình An, nhanh như chớp đâm vào giữa mi tâm của Ngô Thế Thuận.

Đó là một mảnh vỡ của Thiên Thanh đao.

Thân thể Ngô Thế Thuận cứng đờ, ánh mắt trở nên ngây dại.

Nhân cơ hội đó, Lão Ngưu lập tức đứng lên rồi đẩy ngã hắn, dùng thân hình khổng lồ đè hắn đến khi đối phương bị ép không thành hình người mới thôi.

Lý Bình An ôm cánh tay trái trống rỗng, nhanh chóng cầm máu cho mình.

Liễu Vận nhìn xung quanh rồi dùng răng xé y phục của mình.

Nàng lấy một ít bột thuốc từ trong túi ra, bôi lên vết thương, thành thạo băng bó cho Lý Bình An.

“Không sao, không cần khóc.” Lý Bình An cười nhạt.

Liễu Vận cắn môi, giọng nói có chút khàn khàn, “Yên tâm, sau khi trở về, ta sẽ tìm y sĩ tốt nhất chữa thương cho ngươi, tứ chi trùng sinh không phải là không có khả năng.”

Lý Bình An hít sâu một hơi, đứng lên, “Tiếp tục đi thôi.”

Bên ngoài thành.

Hơn mười người khoác áo xanh đứng lặng giữa tuyết lớn.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Quỷ Đầu đao trong tay bọn họ lóe ra vòng sáng âm u.

Giống như sắc mặt của bọn họ, lạnh như băng, cứng ngắc.

Những người này được gọi là tử sĩ, chủ yếu làm nhiệm vụ đột kích và ám sát.

Phía sau những người này, ở trong Phong Vũ đình.

Một người đàn ông đeo mặt nạ mặt quỷ thản nhiên uống trà.

Dường như hắn không phải tới làm thứ có thể thay đổi tương lai Đại Tùy.

Hắn chỉ đang làm một vụ ám sát thông thường, không có gì khác biệt.

“Công chúa Đại Tùy là mỹ nhân đệ nhất Yên Chi bảng, thật sự đáng tiếc.”

Mặt nạ mặt quỷ khẽ thở dài một hơi.

“Nếu như… nếu như trước khi chết… có thể…”

Mặt nạ mặt quỷ xoa xoa tay, phát ra âm thanh chậc chậc.

Bỗng nhiên mí mắt hắn run lên.

Hắn ngẩng phắt đầu lên, cảm giác được một luồng khí làm người hết hồn hết vía.

Làm tâm thần hắn chấn động.

Đột nhiên không biết từ lúc nào, đối diện hắn xuất hiện một người hơn bốn mươi tuổi, râu dài, lưng đeo một thanh bảo kiếm.

“Ngươi…”

Mặt nạ mặt quỷ quá sợ hãi.

Hắn không hề biết đối phương làm cách nào lặng lẽ xuất hiện trước mặt mình được.

Trong mắt người trung niên toát ra một đạo sát ý đáng sợ.

Trường kiếm rút ra khỏi vỏ, phát ra một tiếng kiếm minh trầm thấp.

“Giết hắn!” Mặt nạ mặt quỷ quát.

Từ bên cạnh hắn, từng bóng người xuất hiện, từng thanh trường kiếm sáng loáng như tuyết không ngừng đâm về phía người trung niên.

Dưới ánh trăng.

Người trung niên khoác một chiếc áo xanh trên người, trong tay nắm một thanh nhuyễn kiếm.

Từ trên mũi kiếm nhỏ xuống những giọt máu đỏ sẫm, dưới trời đêm, bảo kiếm tản ra ánh sáng hồng nhàn nhạt.

Cho người ta một cảm cảm rất đáng sợ.

Mặt nạ đang còn đeo trên mặt đã xuất hiện một vết nứt lớn.

Hắn quỳ trên mặt đất, ngơ ngác nhìn lên không trung hồi lâu.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống, tay cũng không ngừng run rẩy.

“Ngươi là… Nho gia kiếm…”

Người trung niên bình tĩnh nói: “Lên đường bình an!”

Cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi, âm thanh của người cầm canh vang lên.

Sắp đến giờ tý, giờ tý vừa qua.

Là năm mới.

Liễu Vận không yên tâm nên lại kiểm tra vết thương của Lý Bình An, khi chắc chắn tính mạng của hắn tạm thời không có nguy hiểm thì mới chịu yên lòng.

Người trung niên một tay cầm kiếm, đứng ở Phong Vũ đình nhìn về phía cửa thành, khẽ gật đầu với Liễu Vận.

“Không cần lo lắng, đó chính là người tới đón ta, hắn tới… coi như đúng lúc.”

Lý Bình An lau vết máu trên mặt.

Bên cạnh Phong Vũ đình có rất nhiều thi thể, đủ để chỉ rõ sự cường hãn của người này.

Nhưng khí thế của người trung niên mạnh đến mức nào thì Lý Bình An không cảm nhận được.

Vậy chỉ có thể chắc chắn người này mạnh hơn mình rất nhiều.

“Vậy ta yên tâm, lên đường bình an.”

Liễu Vận quay đầu nhìn Lý Bình An, kinh ngạc thốt ra:

“... Ngươi… Ngươi không đi cùng ta sao?”

“Ừ.”

“Vì sao?” Liễu Vận bật hỏi.

“Ta còn có con đường của riêng mình mà.”

“Bọn họ sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Yên tâm, khi bọn họ phát hiện ngươi không ở cạnh ta, tất nhiên sẽ không dây dưa với ta.”

Im lặng một lúc lâu, Liễu Vận gật đầu, nhẹ giọng nói ra:

“Theo ta trở về đi, điều kiện cuộc sống nơi ta ở rất tốt… Có thể bồi thường cho ngươi.”

Lý Bình An mỉm cười: “Cuộc sống ở đó có lẽ sẽ không thích hợp với ta.”

“Không thử làm sao ngươi biết được.”

Liễu Vận cúi đầu, bất mãn lầm bầm.

Lý Bình An im lặng chốc lát rồi mở miệng: “Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, có duyên sẽ gặp lại.”

Bang bang bang – -!

Pháo hoa khổng lồ nở rộ trong không khí.

Cánh hoa như mưa, rối rít rơi xuống.

Trong nháy mắt, một màn khói đủ mọi màu sắc phủ xuống.

Ánh trăng sao chiếu rọi nên cảnh tượng lộng lẫy.

Liễu Vận ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cảnh đẹp lúc này.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng trong lòng nàng đột nhiên có một loại cảm giác mất mát khó hiểu.

Liễu Vận phát hiện Lý Bình An cũng đang ngẩng đầu nhìn pháo hoa giữa không trung.

“Ngươi có thể nhìn thấy sao?”

“Trong phạm vi không quá nửa mét thì có thể thấy rất mơ hồ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được.”

Lời còn chưa dứt, một hơi thở nóng bỏng bỗng nhiên đập vào mặt.

Trán hắn hơi nhăn lại.

Lý Bình An sững sờ, trong tầm mắt xuất hiện khuôn mặt mơ hồ của Liễu Vận.

“Như vậy có thấy rõ không?”

Liễu Vận nhẹ giọng mở miệng hỏi.

“Hơi mờ.”

“Lần này thì sao?”

Liễu Vận lại gần hơn một chút.

Lý Bình An bỗng nhiên nở nụ cười.

“Cười cái gì?”

Liễu Vận gắt giọng.

Lý Bình An cười nói: “Không có gì, ngươi rất xinh đẹp.”

“Vậy ngươi phải nhớ kỹ ta, lần sau gặp nếu không nhận ra ta, ta sẽ không tha cho ngươi.”

“Đây là cái gì?” Liễu Vận nhíu mày.

Lý Bình An cài cây trâm trong tay lên đầu Liễu Vận.

“Ta định tặng ngươi một món quà mừng năm mới, kết quả quá đắt

không mua nổi. Chỉ có thể tự mình làm một cái bằng gỗ, chúc mừng năm mới!"

Trong mắt Liễu Vận xuất hiện nét dịu dàng trước nay chưa từng có, lộ ra cảm xúc trìu mến êm đềm như nước.

"Chúc mừng năm mới."

Trên bầu trời, pháo hoa kéo mãi không tan đã ngưng tụ lại rồi tản ra chút ánh sáng và nhiệt độ cuối cùng.

âm thanh quen thuộc bỗng nhiên vang lên.

Giai điệu Nhị Tuyền Ánh Nguyệt ấm áp quanh quẩn trong bóng đêm.

Liễu Vận bỗng nhiên quay đầu lại, cười dịu dàng.

Lúc này, nụ cười của nàng thoáng nét buồn.

Lý Bình An còn một tay, cầm đàn nhị, chân khí cuồn cuộn gảy dây đàn.

[Đinh đông! Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV2 (10000/10000)]

[Chúc mừng kí chủ, Nhị Tuyền Ánh Nguyệt thăng cấp thành công]

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (0/10000)]

[Chúc mừng kí chủ, thu hoạch được 30 năm tuổi thọ]

[Chúc mừng ký chủ, Thính Phong đao pháp tăng 10%]

[Bạt Đao thuật * Tà Liêu xuất vỏ: gia tăng 10%]

[Quy Tức công: tăng 2%]

[Khóa chặt hơi thở: tăng 10%]

[Chúc mừng kí chủ thu được công pháp mới: Yến Tử Xuyên Vân tung]

[Thuộc loại khinh công, phiêu dật nhẹ nhàng, đứng tại một điểm rẽ được vạn phương, tùy ý linh hoạt vượt nóc băng tường]

[Tiến độ hiện tại: 10%]

Lý Bình An sờ sờ đầu Lão Ngưu, "Lão Ngưu, giờ chỉ còn lại hai chúng ta."

“Ngưu… ưu… ~ ”

Lý Bình An cười cười.

Chương 27: Hồ dương mọc sa mạc

Thiên Nguyên năm thứ mười lăm.

Hồ dương mọc sa mạc, lác đác thành rừng cây.

Gió tây thổi, nổi cát vàng.

Mặt trời lúc chiều tà như cái bánh xe lửa lăn trên thảm lá mùa thu.

Rồi dần biến mất trong vạt nắng cuối ngày, mang đến một vẻ đẹp khiến tâm hồn rung động.

Cát vàng lắng xuống.

Trong ánh nắng chiều, quán trọ lặng yên đứng sừng sững.

Từ phía bên kia của sa mạc.

Trên núi truyền đến từng tiếng chim ưng làm cho hoàng hôn tăng thêm vài phần ảm đạm, hoang vắng.

Trong nhà trọ nhỏ, hơn mười gã đại hán dáng người to lớn ngồi chật kín phòng ngoài.

Tại trung tâm của bọn họ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Hắn đang nằm ung dung trên một cái ghế lạnh, bên cạnh có một người hầu đang lắc quạt hương bồ lớn cho hắn.

Két két~

Cửa bị đẩy ra, gió bên ngoài tràn vào.

“Khách quan, ngài muốn nghỉ chân hay ở trọ?” Tiểu nhị đi tới gần hỏi.

“Một bát mì trắng, thêm một đĩa thịt, hai bầu rượu.”

Người nọ nói xong vỗ vỗ con trâu phía sau.

“Cho con trâu này một phần đồ ăn như vậy, kèm một bầu rượu.”

“Trâu?”

Tiểu nhị kinh ngạc.

Cưỡi trâu đi trong sa mạc sao? Hôm nay thật đúng là gặp chuyện lạ.

Trâu còn có thể uống rượu?

Tiểu nhị nhìn lại vị khách, nghi ngờ đối phương có phải đang đùa mình.

Vị khách này đầu đội nón lá, vành mũ để thấp chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

Ống tay áo bên trái trống rỗng, bên tay phải cầm một cây gậy trúc.

Sợi dây nhỏ màu đỏ buộc bên trên gậy trúc cực kỳ nổi bật.

Tiểu nhị do dự một hồi, mím môi nói:

“Khách quan, mời ngài vào trong.”

Thanh niên được những đại hán vây quanh liếc mắt đánh giá người nọ, không tiếp tục để ý.

Ngược lại, những đại hán xung quanh hắn tràn đầy cảnh giác.

Nhưng họ quan sát thấy người này thiếu một cánh tay, đôi mắt nhắm chặt, trong tay cầm một cây gậy trúc.

Người này bị mù lại còn mất một bên cánh tay.

Lòng cảnh giác của bọn họ thả lỏng không ít.

Một lát sau, tất cả đồ ăn tên mù yêu cầu đã mang ra đặt ở trên bàn.

Tên mù uống rượu từng ngụm từng ngụm, ăn đến say sưa, như thể không có ai ở đó.

Rồi hắn bắt đầu ăn đến bát mì nóng hổi.

Ăn uống no nê, hắn ngồi phịch xuống ghế ợ hơi một cái.

Thanh niên trong miệng ngậm cây tăm, nhìn tên mù mà cảm thấy thú vị.

Mặc dù bị mù nhưng nhìn không khác người bình thường.

“Này, ngươi thật sự bị mù sao?”

Thanh niên nhịn không được mở miệng hỏi.

Tên mù gật đầu: “Nghe giọng nói của công tử, tôi nghĩ công tử nhất định là một một người trẻ tuổi có vẻ ngoài oai phong, con cháu nhà phú quý.”

“Tuy ngươi mù loà nhưng rất biết nói chuyện”

Thanh niên cười cười, người xưa nói rất đúng, giơ tay không đánh kẻ tươi cười.

Cho dù là lời nói thật hay lời nói dối, lời nói tốt đẹp vĩnh viễn làm cho người ta vui vẻ lắng nghe.

“Công tử là người ở đây, tại hạ muốn hỏi thăm công tử một chuyện.”

“Cứ nói đi đừng ngại.” Thanh niên đáp.

“Công tử có biết một người tên là Kỳ Mộc Đắc, hắn là con trai của một thương nhân người Hồ.

Dựa vào gia đình có chút thế lực nên chuyên làm việc sai trái

Gây ra không ít chuyện kinh khủng khác người, hắn thậm chí đã cưỡng hiếp, giết hại một người phụ nữ có chồng, vứt xác nàng vùng hoang dã.

Sự tình nghiêm trọng gây náo loạn lớn, hắn bị quan phủ truy nã.

Phụ thân hắn đã mua chuộc quan phủ để cho hắn ra ngoài trốn một thời gian.”

Tiếng nói của tên mù chậm rãi vang lên, sắc mặt thanh niên càng ngày càng đen.

“Ha ha, ngươi tìm hắn làm gì?” Thanh niên lạnh lùng hỏi.

Đại hán xung quanh lần lượt cầm vũ khí lên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm tên mù.

Dường như tên mù hoàn toàn không phát hiện sự thay đổi của bầu không khí xung quanh, tự mình nói tiếp:

“Nói ra thật xấu hổ, tại hạ là một thợ săn người không có lai lịch, không có lệnh bài đề cử của quan phủ, cho nên chỉ có thể nhận một ít việc tư nhân.

Lần này, ta được người nhờ vả đến lấy mạng hắn.”

Vừa dứt lời, hơn mười đại hán trong quán đập bàn đứng lên, lấy ra binh khí cầm ở trong tay.

Thanh niên kia nhấc chân lên, cực kì kiêu ngạo mà nói:

“Trùng hợp, ta chính là Kỳ Mộc Đắc người ngươi muốn tìm, nhưng mà có thể lấy mạng ta hay không còn phải xem bản lĩnh của ngươi.”

Người mù cười thản nhiên: “Đa tạ, mắt của ta có nhiều bất tiện, ngươi có thể chủ động thừa nhận đã giảm được rất nhiều phiền phức cho ta.”

Thanh niên nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng bóng, nói ra lời vô cùng tàn nhẫn.

“Tháo cánh tay kia của hắn xuống.”

Tiểu nhị lúc này cho trâu ăn xong, từ bên ngoài đi vào.

Tay dính đầy dầu mỡ xoa ở trước ngực khiến cho phần áo chỗ đó lập tức càng thêm bóng nhẫy.

“Khách quan……”

Từ phía sau, một trận bão cát lớn thổi tới, tiểu nhị phản xạ nhắm hai mắt lại.

Gió vốn là gió xuân nhưng gió từ phía sau thổi tới lại như biến thành đao.

Từng đợi ánh đao bóng kiếm, theo gió mà đến.

Trong gió giống như cất giấu một con dao nhỏ.

Trong không khí mang theo một cảm giác mát lạnh, một mùi máu tanh, còn một hương rượu êm dịu.

Tiểu nhị mở to mắt, lấy tay sờ sờ gò má đột nhiên bị ướt.

Máu?

Tiểu nhị cau mày nghi hoặc nhìn vào trong quán.

Người đâu cả rồi? Tại sao toàn bộ nằm sấp như vậy.

Nửa giây sau, tiểu nhị phát ra tiếng la hét sợ hãi, ngã ngồi dưới đất giữa hai chân đã ướt đẫm.

Tên mù kéo Kỳ Mộc đang ngất xỉu, lấy tiền trong túi ra, nhưng tiền không đủ.

Thế là hắn đưa tay móc trong ngực Kỳ Mộc Đắc, đặt tiền lên bàn.

“Tính tiền.”

.....

Đại Tùy vì khống chế Tây Vực nên thiết lập bốn trấn An Bắc.

Mở ra quan ải ven đường, không ngừng mở ra các con đường mới, thương nhân đến từ bên ngoài không ngừng tràn vào.

Làm cho việc buôn bán trao đổi hàng hoá của bốn trấn An Bắc bước vào thời kỳ phồn vinh, thịnh vượng kéo theo các thành thị dọc tuyến đường cùng phát triển.

Điều này đóng vai trò thúc đẩy sự phục hồi và phát triển kinh tế Tây Bắc nhưng cũng khiến cho an ninh của bốn trấn An Bắc bị ảnh hưởng.

Thương nhân người Hồ, thương nhân Trung Nguyên, lữ hành, tội phạm bỏ trốn, quyền quý quan viên có cả, hỗn tạp, trị an xã hội ngày càng không ổn định.

Lý Bình An tay dắt Lão Ngưu đang chậm rãi bước đi.

Trên lưng Lão Ngưu đặt một cái bao tải, thỉnh thoảng bao lắc lư.

Bên trong hình như đựng một sinh vật sống.

Lý Bình An buồn bực mở túi rượu uống một ngụm lớn.

Từ năm tháng trước hắn đã tới bốn trấn An Bắc.

Sau trận chiến dưới tuyết tại Lạc Thủy thành, Lý Bình An không ngừng gặp phải truy sát.

Cuối cùng, Lý Bình An đi tới bốn trấn An Bắc.

Mặc dù, bốn trấn An Bắc trên danh nghĩa do Đại Tùy khống chế nhưng trên thực tế lại do thế lực quân đội địa phương và thương nhân người Hồ khống chế.

Sòng bạc, quán rượu, kỹ viện là nghành nghề phổ biến nhất nơi này.

Hai nữ nhân quyến rũ, dáng người mê hoặc, ăn mặc hở hang gọi chào Lý Bình An.

Trên người họ giống như chỉ quấn hai miếng vải.

“A~ Lý công tử lại tới nữa rồi.”

Hai nữ nhân quyến rũ một trái một phải, dịu dàng ôm lấy Lý Bình An.

Lý Bình An mang theo bao tải, sắc mặt không thay đổi, thoát khỏi vòng tay hai người, đi thẳng xuống tầng hầm của kỹ viện.

“A~”

Một nữ tử mặc y phục làm từ lụa mỏng màu hồng nhạt, bắt chéo chân tạo tư thế không đứng đắn.

Phần lớn cơ thể nàng lộ ra ngoài nhưng nàng cũng không để ý.

“Đáng tiếc, khuôn mặt đẹp trai như vậy nhưng lại có đôi mắt bị mù, tay còn cụt một bên.”

Nữ tử khẽ thở dài.

“Ta mang người tới, còn sống.”

Lý Bình An ném bao tải xuống đất.

Bên trong bao tải phát ra một âm thanh uất nghẹn, là Kỳ Mộc bị Lý Bình An bắt sống.

Chương 28: Lệ Xuân viện

Nữ nhân này dùng bút khoanh một vòng tròn lên trên một tấm bảng.

Mỉm cười quyến rũ mê hoặc: “Ngươi ra tay ta yên tâm nhất, thành tích tháng này lại phá chỉ tiêu.”

Nữ nhân đi tới mở bao ra.

Kỳ Mộc thò đầu ra sắc mặt trắng bệch liên tục hít thở.

“Ngươi… các ngươi tha cho ta… Ta cho các ngươi tiền, kẻ thù của ta trả bao nhiêu, ta trả gấp đôi.

Không! Gấp ba.”

Nữ nhân cầm cằm hắn nâng lên: “Xin lỗi anh chàng đẹp trai, chúng ta là người chuyên nghiệp.”

Đôi mắt của nàng vừa xinh đẹp vừa quỷ dị.

Nụ cười khoé miệng như có như không, mang đến cảm giác gian xảo khó lường.

Kỳ Mộc phát lạnh trong lòng, hắn ý đồ muốn kháng cự, tay nắm chặt đấm tới phía trước.

Nhưng trước khi hắn nhào tới, sau lưng đã bị đánh thật mạnh.

Cả người tê liệt ngã xuống đất.

Nữ nhân phủi tay: “Đưa hắn đến chỗ khách hàng, đối phương muốn hắn còn sống.

Nhân tiện hỏi khách hàng có cần dụng cụ tra tấn hay không, chúng ta có thể cung cấp.”

Hai thuộc hạ mang Kỳ Mộc đi.

“Đây là tiền thưởng nhiệm vụ của ngươi lần này.”

Lý Bình An nhận lấy túi, ước chừng trọng lượng.

Nói cám ơn, định rời đi.

“Đừng đi vội, ta còn có chuyện muốn nói với ngươi.”

“Còn có chuyện gì?”

“Dược liệu ngươi nhờ ta mua đã có.”

Nữ nhân đặt mấy bao dược liệu Sinh Mạch tán ở trên bàn.

“Đúng rồi, ngày mai ngươi có thời gian không, cùng ta uống một chén.”

“Công việc?” Lý Bình An hỏi.

Nữ nhân liếc mắt: “Ngươi ngoài công việc thì sẽ không làm gì khác sao, ngày mai uống chút rượu cùng ta, chỉ hai chúng ta.”

“Gần đây đại phu nói ta không thể uống rượu.”

“Vậy uống trà nhé.”

“Uống trà cũng không thể.”

“Cút!”

Lý Bình An giơ tay đón lấy cái chén trà bị ném tới, cười nói: “Ta đi trước.”

Nư nhân này là bà chủ Lệ Xuân viện, người ta gọi là Mã tam nương.

Là con thứ ba trong gia đình, trượng phu đã chết nhiều năm trước

Sau đó nàng mở Lệ Xuân viện.

Ở nơi này, người làm ăn đơn thuần rất khó sống an ổn.

Mã tam nương bí mật bao che một nhóm người, bọn họ có thể là nhân sĩ giang hồ gặp khó khăn, có thể là quân lính vi phạm quân quy đào trốn…

Bọn họ chuyên thay người khác làm việc để thu tiền.

Bởi vì nàng làm việc rất có quy củ cho nên có chút danh tiếng ở địa phương.

Lý Bình An tình cờ kết bạn với Mã tam nương và kiếm được tiền từ việc làm thuê này.

Ở bốn trấn An Bắc, tấc vàng tấc đất, Lý Bình An chỉ mua một căn nhà độc lập.

Lý Bình An mới vừa ra khỏi phòng Mã tam nương thì nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến tiếng kêu thảm thiết thót tim.

Đó là tiếng kêu của Kỳ Mộc Đắc.

Hắn hành hạ tra tấn nữ nhân có chồng kia đến chết, cũng làm như vậy với ba nữ nhân khác.

Bây giờ trừng trị hắn chính là người nhà của bốn nữ nhân đó.

Về đến nhà, Lý Bình An bắt đầu chuẩn bị bữa cơm tối hôm nay.

Thức ăn thừa buổi sáng vẫn còn mì xào với khoai tây, hai cái bánh mì hâm nóng lại là có thể ăn.

Lão Ngưu nằm trên mặt đất, cẩn thận đọc báo hôm nay.

Vừa đọc, vừa kêu.

“Ngưu… Ngưu… ưu…~”

Lý Bình An ăn bánh mì thỉnh thoảng gật đầu.

Ta tuy rằng không nhìn thấy nhưng Lão Ngưu biết chữ, có thể thay hắn làm rất nhiều chuyện.

Ví dụ như… đọc báo.

Từ tin tức trên báo, Lý Bình An biết được Liễu Vận đã an toàn trở lại trong cung.

Tờ báo chính thống cố tình viết một bài luận văn lưu loát ca ngợi công chúa.

Ăn cơm xong, Lý Bình An vẫn tu luyện như thường ngày.

Nhị Tuyền Ánh Nguyệt thăng cấp để cho thân thể của hắn đạt tới một cảnh giới mới.

Ngũ tạng lục phủ cũng càng ngày càng tốt, kinh mạch thông suốt, khí lực và tinh thần cũng được cải thiện rõ rệt.

Chỉ là đã mất một cánh tay, vẫn làm cho hắn có chút không thoải mái.

“Cộc cộc cộc!”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Từ mặt đất, Lão Ngưu đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài cửa là một cô bé mặc quần áo màu hồng nhạt, trong tay cầm một cái bình.

Cô bé có đôi mắt rất đẹp, to tròn, trắng đen rõ ràng.

“Đại thúc, đây là canh tỷ tỷ bảo A Lệ Á mang cho đến thúc.”

Lý Bình An cười: “Thay ta cám ơn tỷ của ngươi.”

Cô bé phồng cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Lý Bình An sờ sờ đầu cô bé: “Cũng cám ơn ngươi, A Lệ Á.”

A Lệ Á lúc này mới nhếch miệng cười, xoè hai bàn tay nhỏ bé ngã nhào lên trên người Lão Ngưu.

A Lệ Á và Đoá Cáp là hàng xóm sát vách với Lý Bình An.

Tỷ tỷ cô bé, Đoá Cáp mở một cửa hàng tạp hóa, bán một số hàng thủ công mỹ nghệ địa phương như hoa và vòng tay.

Người xung quanh nói rằng năm năm trước, phụ thân của bọn họ theo một đoàn lữ hành đi sâu vào đại mạc tìm bảo vật, từ đó một đi không trở lại.

Hai chị em vẫn luôn ở chỗ này chờ phụ thân trở về.

Lúc Lý Bình An mới chuyển đến, tình cờ gặp A Lệ Á bị kẹt trên cây đang oa oa khóc.

Lý Bình An cứu cô bé lạ mặt này.

Đóa Cáp thấy Lý Bình An là người tàn tật nên thường xuyên đưa tặng một ít đồ ăn và đồ dùng sinh hoạt.

Dần dần họ thân quen.

Lý Bình An lát nữa còn phải dùng Sinh Mạch tán cho nên nhiệm vụ chăm sóc đứa nhỏ giao cho Lão Ngưu.

Lão Ngưu trợn trắng mắt, cái nhà này quả nhiên là việc gì cũng đến tay ta~

Chớp mắt một cái đã nửa tháng trôi qua.

Lý Bình An vẫn đi sớm về trễ, thỉnh thoảng đi Lệ Xuân viện nhận hai nhiệm vụ kiếm ít tiền.

Một mặt dùng để ứng phó chi tiêu hàng ngày, một mặt cũng phải mua Sinh Mạch tán.

Phần lớn thời gian hắn hát rong trên đường.

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (50/10000)]

Thời gian dài trôi qua mà Nhị Tuyền Ánh Nguyệt chỉ tăng thêm 50.

Khi cấp bậc tăng lên, tốc độ lên cấp càng ngày càng chậm.

Đến bây giờ hắn vẫn không biết cấp 3 mang đến tác dụng gì.

Lý Bình An cũng không vội.

Tuy rằng hiện tại hắn chỉ còn một tay nhưng có thể dùng chân khí điều khiển âm tiết hoàn hảo.

Rèn luyện khả năng điều khiển chân khí tỉ mỉ, không ngừng trao dồi thực lực bản thân.

Hôm nay, Lý Bình An vừa về đến nhà thì thấy một phiến đá xanh bên trên có đặt một cục đá ở trên bàn giữa sân.

Đây là ám hiệu ước định giữa hắn cùng Mã tam nương, lại có ủy thác mới.

Lý Bình An cũng không vội mà đi vào trong sân nhà của mình.

Từng chùm tia sáng ánh vàng lấp lánh xuyên thấu qua tầng mây mỏng rơi vào trong khoảng sân nhỏ.

Trong sân trồng mấy cây cỏ nhỏ và một vài đóa hoa bé xinh thơm ngát đang nở rộ.

Gió nhẹ thổi tới đưa hương hoa ngào ngạt xông vào mũi.

Chính giữa sân có một cây chà là.

Mặc dù bề ngoài chà là rất giống táo đỏ nhưng không phải táo đỏ.

Quả chà là trên sa mạc bị sấy khô nên bề ngoài có màu nâu đậm.

Sau khi tách ra, dưới ánh mặt trời, thịt quả óng lên ánh đường, ngọt ngào động lòng người.

Vị tương tự như kẹo trái cây tự nhiên.

Một số tôn giáo có tình cảm đặc biệt sâu sắc đối với chà là, họ cho rằng chà là mọc trong sa mạc là thức ăn do thần ban tặng.

Qua vài ngày nữa là sẽ chín.

Giữ lại một ít để mình ăn, đưa tặng vài người và cầm đi bán một ít.

Lý Bình An kẹp một chiếc lá rụng, búng ra.

Chuẩn xác bắn một quả chà là rơi xuống lòng bàn tay.

Lý Bình An lấy tay xoa xoa cắn một cái, hài lòng gật đầu.

Sau đó mới đóng cửa bước ra khỏi sân.

Chương 29: Tịch Nghiêm hòa thượng

“Quả chà là?”

Mã tam nương cầm lên một quả ném vào trong miệng, tiếp tục nói:

“Ngon thật, mọc trong sân nhà ngươi sao?”

Lý Bình An cầm cốc lên nhấp một ngụm trà rồi nói:

“Đây chính là giỏ trái cây đầu tiên trong sân của ta đấy.”

Mã tam nương nhướng mày:

“Xem như tiểu tử ngươi còn có chút lương tâm, không uổng công lão nương bấy lâu nay quan tâm chăm sóc cho ngươi.”

“Lần này nhiệm vụ là gì?”

“Ngươi biết Tịch Nghiêm hòa thượng chứ?”

Mã tam nương không trả lời câu hỏi của Lý Bình An mà châm lửa đốt thuốc trong tẩu, rồi từ từ nói.

Mã tam nương nói tiếp:

“Hắn là cao tăng đến từ Tây Vực, là một người có Phật pháp cao thâm, tục truyền hắn còn là một người tu hành.

Hắn từng đi du lịch khắp các nước chỉ để truyền bá Phật pháp.

Lần cuối cùng hắn xuất hiện là tại một chỗ sâu bên trong sa mạc, nghe người ta kể lại đó là nơi mà hắn đã viên tịch.

Cũng là nơi có thể tìm được vàng bạc châu báu cả đời tiêu xài không hết, hoặc là tuyệt thế công pháp.

Người ta còn đồn đại Xá Lợi Tử mà hắn biến thành sau khi chết còn có thể 'Sinh tàn, bổ khuyết'.

Nghĩa là nó có thể phục hồi thị lực cho người mù và mọc lại tay chân cho người tàn tật, ngươi hiểu chứ."

Nghe vậy, Lý Bình An hơi nhướng mày.

Mã tam nương mỉm cười:

"Thế nào, có hứng thú chứ, đừng nói tỷ tỷ không quan tâm chăm sóc ngươi. Có vài người đã chạy đến chỗ ta giành lấy nhiệm vụ này, nhưng tỷ tỷ đã đè xuống hết để giữ nó lại cho ngươi đấy."

Mã tam nương nhả một làn khói thuốc ra trước mặt rồi nói tiếp.

"Những năm gần đây có rất nhiều người đã cố gắng tìm đến chỗ Tịch Nghiêm đã viên tịch, nhưng tất cả đều thất bại.

Cho đến năm năm trước, một nhóm người đã tìm thấy kho báu thần bí này ở sâu bên trong sa mạc.

Sau đó, bọn họ đã xảy ra tranh chấp nội bộ với nhau, vì ai cũng muốn chiếm lấy kho báu này làm của riêng, nên cuối cùng bọn họ đã ra tay tự giết lẫn nhau.

Kết quả chỉ có một người duy nhất sống sót và lấy được kho báu này.

Kể từ đó, người nọ che giấu tung tích và biến mất không còn bóng dáng.

Chẳng qua… chúng ta vẫn tìm được hắn.

Có một vị thái giám trong cung đã giao nhiệm vụ cho chúng ta, phải tìm bằng được Xá Lợi Tử thần kỳ này cho hắn."

Lý Bình An nói:

"Nói như vậy, ý của ngươi là muốn ta nuốt riêng Xá Lợi Tử trong lúc ta thực hiện nhiệm vụ phải không?"

"Sao có thể làm như vậy được? Danh tiếng của Lệ Xuân viện thật vất vả mới gây dựng nên, ta cũng không muốn hủy nó trong tay ta."

Nói xong, Mã tam nương ngả người ra phía sau, nàng vốn mặc quần áo đã ít, nên hành động này càng làm cho trước ngực thêm phập phồng sinh động.

“Cho nên… vì tiểu tử ngươi, ta đã không tiếp nhận nhiệm vụ. Điều này cũng không xem là phá luật, chữa khỏi tay của ngươi rồi tiếp tục làm việc cho lão nương.”

Lý Bình An trầm mặc một lát, mở miệng nói:

“Cám ơn.”

Mã tam nương nói thì có vẻ nhẹ nhàng, chẳng qua những chuyện quanh co trong đó không cần nói cũng biết.

“Lão thái giám kia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, sau khi bị ta từ chối, nghe nói hắn lại tìm đến sát thủ Thính Phong các.

Ngươi phải cẩn thận, những người trong Thính Phong các cũng không phải kẻ ăn chay.”

Đường phố vẫn hết sức náo nhiệt như mọi ngày.

Tiếng rao bán, tiếng gào to, tiếng trả giá… trộn lẫn vào nhau.

Tiểu nhị trong quán rượu bên đường không ngừng bưng rượu thịt qua lại như thoi đưa.

Còn trong kỹ viện thì vang lên tiếng đoán số, tiếng người cười nói, tiếng chạm cốc vào nhau.

Lý Bình An dắt con trâu già từ từ bước đi trên đường.

Lúc hắn đi ngang qua chỗ lối vào phường thị, hắn cảm nhận được một hơi thở hết sức quen thuộc.

Là Đóa Cáp hàng xóm, chị gái của A Lệ Á.

Giống như những cô nàng khác đến từ Tây Vực, Đóa Cáp đang mặc một chiếc áo váy ngắn tay. Chiếc áo này không hề có dây buộc, được buộc lại bằng một sợi dây lưng quấn quanh áo ở trước ngực.

Nàng có một mái tóc đen dài như suối, trên mái tóc còn được chen vào một cây trâm cài tóc.

Nhưng lúc này, trên khuôn mặt xinh đẹp kia lại nhiều thêm mấy phần tức giận ít thấy.

Bởi vì có một số thiếu niên lang thang đang trêu đùa xô đẩy lẫn nhau quanh quầy hàng của Đóa Cáp.

“Cút ngay!”

Kể từ khi không tìm được tung tích của phụ thân cách đây năm năm trước, Đóa Cáp đã dẫn muội muội đến vùng này để kiếm sống.

Vì vậy nàng đã gặp không biết bao nhiêu lần những chuyện như thế này.

Một nữ hài rõ ràng là người dịu dàng và thanh lịch lại bị buộc phải giống như một phụ nhân chanh chua đứng mắng chửi người khác ngay bên đường.

“Về mà uống sữa lão nương nhà các ngươi đi!”

Đóa Cáp vừa đập mạnh thanh loan đao đang cầm trong tay xuống bàn vừa quát.

Nhưng những thiếu niên lang thang đó ngược lại không hề tỏ ra sợ hãi mà còn tiếp tục cười đùa, nói:

“Không uống của lão nương, uống của ngươi có được hay không?”

Tuy Đóa Cáp đã lấy cơ thể che chắn cho muội muội ở sau lưng, nhưng những thiếu niên đó vẫn không chịu bỏ qua.

Bọn họ xô đẩy Đóa Cáp một cách đầy thô bạo, thỉnh thoảng lại còn phát ra những tiếng cười hết sức vô lễ.

“Này! Để ta ôm một cái nào.”

Thiếu niên cầm đầu vừa nói xong, cơ thể của hắn chợt cứng đờ lại vì cánh tay đã bị một bàn tay to lớn giữ chặt lại.

Hắn nhìn vào cơ bắp cuồn cuộn trên cánh tay của đối phương, rồi nhìn lại cánh tay trông giống như một con gà con của chính mình.

Thiếu niên đứng sững người ra rồi ngẩng đầu nhìn lên thì nhìn thấy đó là một khuôn mặt rất đáng sợ.

“Lão gia nhà chúng ta nói sau này không muốn nhìn thấy các ngươi ở bốn trấn An Bắc nữa.”

Thiếu niên nuốt xuống một ngụm nước bọt rồi nghiêng đầu qua nhìn lại.

Hắn nhìn thấy một chiếc xe ngựa lộng lẫy và sang trọng đang ngừng lại bên vệ đường, hơn nữa còn có mấy tên hộ vệ đi theo ở phía sau

xe.

Mông gia trong Nam thành là kẻ giết người không chớp mắt.

Những thiếu niên còn lại bị dọa cho không dám nói được câu nào, nhanh chóng chạy biến đi.

“Cảm ơn.”

Đóa Cáp tỏ ra hết sức dè dặt, nói cảm ơn.

Tên hộ vệ này cũng không nói gì mà chỉ tùy ý chọn lấy vài món đồ trên quầy hàng, tiếp đó hắn ném tiền xuống rồi rời đi.

Sau khi đợi Nam thành Mông gia đi khuất, Lý Bình An đứng cách đó không xa mới từ từ đi lên phía trước.

“Đại thúc! Trâu trâu!”

A Lệ Á vui mừng khôn xiết chạy ngay đến trước mặt trâu trâu.

“Vừa lúc, ngươi và đại thúc cùng đi về nhà đi. Đừng quên hâm nóng lại đồ ăn ngày hôm qua, nếu lại không ăn hết thì hỏng mất đấy.”

Nói xong, Đóa Cáp nhanh chóng thu dọn quầy hàng.

Mỗi ngày sau khi đóng quầy hàng, Đóa Cáp sẽ đi đến căn nhà cũ ở bên kia để nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Hơn nửa năm sau khi phụ thân rời đi, căn nhà cũ đã bị người ta lấy mất.

Đóa Cáp sợ phụ thân sẽ không thể tìm được nhà mới của hai người khi người quay về, vì vậy nàng sẽ đi dạo xung quanh căn nhà cũ này mỗi khi rảnh rỗi, với hy vọng nàng ta có thể gặp được phụ thân đã quay về nhà.

Trong năm năm qua, chưa một ngày nào nàng không quên làm như vậy.

“Đại thúc đại thúc, hôm nay ta kiếm được rất nhiều tiền.”

Trên đường đi, A Lệ Á dùng đôi bàn tay nhỏ bé bảo vệ số tiền đang giấu trong ngực, lúc này khuôn mặt của nàng tràn đầy hưng phấn.

“Bây giờ A Lệ Á có thể mua được rất nhiều mứt quả rồi.”

Lý Bình An cười và nói:

“Một mình ngươi có thể ăn hết nhiều mứt quả như vậy sao?”

“Ta còn muốn đưa cho tỷ tỷ, đại thúc và cả trâu trâu nữa. Nếu như phụ thân trở về…”

A Lệ Á chần chờ một lúc, rồi tiếp tục nói:

“Ừm… Không đưa cho phụ thân nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì phụ thân là người xấu, lâu như vậy mà cũng không có trở về xem tỷ tỷ như thế nào, mỗi đêm tỷ tỷ đều khóc.”

Lý Bình An muốn mở miệng nói gì đó, nhưng hắn chỉ há miệng ra rồi không biết phải nói gì.

Rồi hắn lấy tay xoa đầu A Lệ Á.

Vừa về đến nhà, hắn đã thấy có mấy thanh niên mặc áo ngắn đang ngồi ở cửa sân trước nhà.

“Về rồi à? Tiền lãi tháng này đã đến hạn rồi.”

Những người này đều là thành viên của Hỏa Hùng bang.

Ở bốn trấn An Bắc cũng có không ít bang phái như Hỏa Hùng bang này, bang phái lớn thì trông coi một khu vực, nhỏ sẽ trông coi một con đường.

Một quy trình hoàn chỉnh như vậy đã được tạo ra ở bốn trấn An Bắc.

Hắc bang sẽ trông coi việc trị an giúp cho quan phủ.

Tất nhiên là bọn họ sẽ không làm miễn phí, mỗi tháng mọi người đều phải trả lãi cho bọn họ.

Ngoài ra còn phải trả một số tiền trong những ngày lễ tết, đó đều là những điều không thể tránh khỏi.

Lý Bình An trả tiền lãi của tháng này, sau đó hắn lại móc ra thêm một ít tiền nữa, nói:

“Làm phiền nhị ca rồi, số tiền này là ta mời các huynh đệ uống trà.”

Lưu Nhị gật đầu:

“Dễ nói, mấy ngày nay ngươi thu hoạch thế nào?”

“Nhờ phúc của nhị ca, thu hoạch cũng không tệ lắm.”

Lưu Nhị vỗ bả vai của Lý Bình An rồi nói:

“Được rồi, nếu có người gây rắc rối cho ngươi, nhớ báo tên của ta ra.”

Sau đó hắn lập tức dẫn đám huynh đệ rời đi, bọn họ còn phải đi đến nhà tiếp theo để thu lãi hàng tháng.

Công việc này thường sẽ không gặp phải rắc rối gì.

Trong bốn trấn An Bắc này, những người bình thường càng thêm sẵn lòng tin tưởng các bang phái hơn cả quan phủ.

Bởi vì phần lớn thời gian các bang phái còn đáng tin cậy hơn nhiều so với quan phủ.

Mặc dù đó là vì tranh giành lợi ích cho chính họ, thế nhưng bọn họ cũng hiểu được một lý lẽ, kiếm ít nhưng lâu dài.

Chương 30: Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi ích

“Ài…”

Sau khi trả xong tiền lãi tháng này, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Lệ Á đã không còn vui vẻ như trước nữa.

Cũng khó trách A Lệ Á không vui, vì tiền lãi tháng này còn cao hơn tháng trước khoảng chừng ba phần mười.

Lý do là vào thời gian gần đây đã xảy ra mấy trận ẩu đả với quy mô lớn giữa Hỏa Hùng bang và Độc Xà bang, điều này đã làm cho hai bên đều có người chết và bị thương.

Cho nên bọn họ cần bạc để xoa dịu người nhà có người đã chết và động viên đám thủ hạ.

Lý Bình An cũng đành lắc đầu hết cách.

Tất nhiên, hắn có thể không trả tiền lãi hàng tháng và cũng không có gì phải sợ Hỏa Hùng bang.

Nhưng Diêm Vương dễ nói, tiểu quỷ mới khó chơi.

Hôm nay ngươi không trả tiền lãi hàng tháng mà còn ra tay giết người.

Thì ngày mai Hỏa Hùng bang sẽ đi tìm tới ngươi để tính sổ.

Đằng sau những bang phái này luôn có người che chở, vì thế nếu diệt Hỏa Hùng bang chắc chắn sẽ đưa đến một tầng rắc rối khác.

Rắc rối chính là như vậy mà đến, chỉ cần một khởi đầu, sau này sẽ mãi mãi bị lôi cuốn vào bên trong.

Thay vì phải đến mức không chết không thôi như vậy, tốt hơn hết là nên trả một ít tiền hàng tháng để cầu sự bình yên.

Về đến nhà, Lý Bình An mau chóng tắm rửa sơ qua.

Nói là tắm rửa, chính là hắn bưng một thùng nước lớn dội mạnh từ đầu xuống chân.

Sau khi tắm xong, hắn định đi nhóm lửa nấu cơm, không ngờ A Lệ Á lại đến nhà.

Vì hôm nay là sinh nhật của A Lệ Á, Đóa Cáp tỷ tỷ đã chuẩn bị cả một bàn tiệc thịnh soạn cho nàng.

A Lệ Á đến mời Lý Bình An dự tiệc sinh nhật của mình.

Bữa tiệc này chỉ có ba người và một con trâu. Trên bàn tiệc có năm món ăn gồm ba món thịt và hai món rau.

Ngoài ra còn có một bát mì Trường Thọ đang tỏa hương thơm ngào ngạt do chính tay Lý Bình An nấu.

“Sinh nhật không nên quên ước một điều.”

Lý Bình An nhắc nhở.

“Ta đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.”

A Lệ Á lập tức lấy từ trong túi ra một tờ giấy nàng đã viết, đọc to lên:

“Điều ước đầu tiên của ta là mong tỷ tỷ sẽ gả cho một nam nhân tốt.”

Khi nghe được điều này, khuôn mặt xinh đẹp của Đóa Cáp đỏ bừng lên, nàng gắt giọng:

“Còn nhỏ đã ranh mãnh.”

A Lệ Á đọc tiếp:

“Điều ước thứ hai là muốn phụ thân sẽ mau quay về. Điều ước thứ ba là mắt của đại thúc sẽ mau chóng được chữa khỏi.”

Nghe vậy, Lý Bình An chỉ hơi mỉm cười.

“Điều ước thứ tư là sẽ có thật nhiều thật nhiều tiền, điều ước thứ năm…”

Đêm đã thật khuya.

A Lệ Á nằm cuộn trong tấm chăn, chìm vào giấc ngủ từ lâu, trong mơ nàng còn nói lẩm bẩm gì đó.

“Đã không còn sớm nữa, ta đi về đây.”

Lý Bình An nói xong rồi đứng dậy.

Đóa Cáp nhẹ gật đầu, nói: “Cám ơn ngươi tối nay đã cùng nàng chơi lâu như vậy.”

“Không có gì.”

Đóa Cáp cười một tiếng: “Đại thúc, ngày mai gặp.”

“Ừ, ngày mai gặp.”

Lý Bình An rời khỏi sân, nhưng hắn lại không trở về nhà. Thay vào đó hắn giẫm lên con đường phủ đầy ánh trăng đi về một hướng khác.

Đêm đã khuya nhưng bốn trấn An Bắc vẫn náo nhiệt như cũ.

Một đội lính bảo vệ thành tay cầm đèn lồng đang nhàn nhã đi tới đi lui tuần tra xung quanh, tuy vậy, bọn họ lại cố ý không xem xét tình huống ở xung quanh.

Vào lúc này, vài bóng đen vội vàng lướt qua rồi lao thẳng đến một tòa nhà sang trọng ở Nam thành.

Phủ đệ của Mông gia trong Nam thành nằm trên một con phố cổ.

Nghe nói con phố này đã tồn tại từ trước khi bốn trấn An Bắc chưa được thành lập.

Nơi này ghi lại nguyên vẹn vết tích của cả một thời đại.

Ghi lại những dấu vết của năm tháng được gột rửa qua biết bao mưa gió cát bụi.

Những tiếng reo hò và ngựa hí trong quá khứ như vẫn còn hiện ra rõ mồn một ngay trước mắt.

Dưới sự che chở của bóng đêm, mấy chục bóng đen đã rơi vào trong phủ đệ của Mông gia Nam thành.

Cầm đầu là một đại hán mặt đen, cả người mặc quần áo màu đen.

Hắn có vóc người cao lớn, trên lưng vác một thanh trường đao vừa dài vừa rộng.

“Chư vị từ xa mà đến, tha lỗi cho tại hạ đã không tiếp đón.”

Một giọng nói già nua nhưng lại to rõ và mạnh mẽ chợt vang lên, phá vỡ sự yên lặng.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, bốn tên đại hán cùng lúc rút đao ra.

Sau đó bốn người hạ thấp người xuống lấy đà rồi vọt mạnh về phía chỗ đã phát ra tiếng nói.

Tuy nhiên, cả bốn người này đều một đi không trở lại, ở chỗ đó không còn phát ra tiếng động nào nữa.

Một lát sau, một bóng người được che kín bởi áo giáp xuất hiện ở trước mặt của đám đại hán này.

Hắn chỉ lộ ra một đôi mắt sáng với hai màu đen trắng rõ ràng.

Nhìn thấy cảnh này, đại hán mặt đen cười khẩy, nói:

“Nguyên một bộ áo giáp được chế tạo từ Ô Kim, Nam thành Mông gia đúng một kẻ là bạo tay.

Hay ta nên gọi ngươi là tên dắt ngựa Hách Mục Đức mới đúng đây.

Năm năm trước, ngươi đi theo một đám người giang hồ cải trang

thành đội buôn tiến về tận sâu trong sa mạc để tìm kiếm kho báu do Tịch Nghiêm hòa thượng lưu lại.

Mặc dù tìm thấy kho báu, nhưng vì bọn họ xảy tranh chấp nội bộ nên đã dẫn đến việc tự giết hại lẫn nhau.

Cuối cùng, chỉ có một người lấy được kho báu của Tịch Nghiêm hòa thượng, vì thế vào thời gian đó mọi người trong giang hồ đều nhao nhao ra sức tìm kiếm tung tích của người này.

Chỉ tiếc người này lại hoàn toàn biến mất ngay sau đó, như thể hắn ta đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Nhưng ai ngờ cuối cùng người lấy được kho báu lại không phải người cầm đầu của đám người kia và cũng không phải đao khách có võ công cao nhất. Mà đó lại là một tên dắt ngựa đã dẫn đường cho bọn họ! Đúng là ý trời trêu người."

Hách Mục Đức ngẩng đầu nhìn vào bầu trời đêm rồi lặng lẽ thở dài:

"Ta mệt mỏi vì phải chạy trốn rồi."

Đại hán mặt đen vừa từ từ rút đao ra vừa nói:

"Đúng vậy, mọi chuyện nên đến lúc kết thúc."

Đêm nay ở Nam thành không có quan binh, không có người gác đêm để duy trì trật tự.

Ngay cả một người cầm canh gõ mõ cũng không có.

Chỉ có tiếng ném rìu và tiếng sắt thép va chạm vang khắp trời.

Bởi vì những bang phái lớn đã tấn công địa bàn của Nam thành Mông gia cùng một lúc vào đêm nay.

Nam thành Mông gia là kẻ bí ẩn được đồn đại là người nắm giữ sinh mạng của mọi người trong Nam thành.

Người ta nói rằng khuôn mặt của hắn đã từng bị hủy hoại, nên không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt thật của hắn, vì tất cả những người từng nhìn thấy nó đều đã chết.

Chỉ ngắn ngủi trong vài năm, Mông gia đã kinh doanh Nam thành trở thành một trong những khu vực sầm uất nhất của bốn trấn An Bắc.

Nhưng mà hôm nay, cửa hàng mà hắn dày công kinh doanh đã trở

thành đống đổ nát dưới chân của biết bao hán tử.

Quán rượu vốn từng là nơi ca hát nhảy múa nay cũng biến thành một lò mổ đẫm máu.

Trên hai cánh cửa chính vừa cao vừa lớn sơn son đỏ của phủ đệ Nam thành Mông gia có treo hai chiếc đèn lồng.

Dưới ánh sáng leo lét tỏa ra từ chiếc đèn lồng, chỉ thấy hơn mười tên đại hán có vóc người vạm vỡ cả người mặc quần áo màu đen đeo trường đao trên lưng đang nhìn chằm chằm vào cánh cửa này.

Một con đường ngắn ngủn như vậy mà đã bị vây chặt đến ngay cả một con kiến cũng không thể chui lọt.

“Két…”

Cùng với tiếng chói tai vang lên, cánh cửa này bị đẩy ra hai bên.

Nam thành Mông gia mặc áo giáp Ô Kim chợt xuất hiện trước mặt của đám người này.

Nói đúng hơn phải gọi hắn là Hách Mục Đức.

“Giết!!”

Một tiếng hô rung trời vang lên.

Mười mấy tên đại hán có vóc người vạm vỡ tay giơ cao binh khí lập tức lao đến hắn như một bầy hổ điên!!

Vào giờ phút này, toàn bộ Nam thành gần như chìm trong một mớ hỗn loạn.

Tiếng đánh nhau kịch liệt vang lên bên tai không ngớt, từng bộ thi thể nằm ngổn ngang khắp nơi trên mặt đất.

Các bang phái lao đến từ khắp mọi nơi như muốn san bằng Nam thành.

Lúc này, có một đám đại hán chợt xông vào trong một kỹ viện, sau đó bọn họ giơ khảm đao và côn sắt trong tay lên rồi lao tới chém loạn xạ vào những người đang ở bên trong.

Tiếng kêu la thảm thiết vang lên bên tai không dứt.

Chủ quán rượu nghe thấy động tĩnh ở phía đối diện, hắn muốn đóng

cửa lại nhưng đã quá muộn, một đám người nhanh chóng xông vào.

Chủ quán thấy vậy bị dọa sợ đến mức ngã lăn ra đất.

“Nhanh đi lấy tiền!”

Vài người nhanh chóng đi thẳng vào trong quầy lấy tiền, trong khi những người còn lại đi tới cướp những người khách đang ở trong quán rượu.

Hai tên côn đồ phát hiện ra một phu nhân xinh đẹp nên đã lập tức vây lại.

“Các ngươi muốn làm gì!”

“Dừng tay dừng tay, ngươi có biết ta là ai không hả?”

Ngay khi trượng phu của vị phu nhân xinh đẹp này vừa hô lên hai tiếng, hắn đã bị tên côn đồ này này đá ngã lăn ra đất.

“Tiểu gia không cần biết ngươi là ai, nhanh để gia hưởng thụ một lát nào.”

Nói xong, hắn lập tức xé toạc quần áo của vị phu nhân này.

“Mau lấy tất cả những thứ đáng giá ra đây!”

Một tên đại hán khác nhìn thấy một chỗ xó xỉnh trong quán có một người đang nhàn nhã ngồi uống rượu nên xách đao đi tới rồi quát lên.

Trong nháy mắt, đèn đuốc trong quán rượu “hưu” một tiếng, bị dập tắt.

Sau đó có vài tiếng trầm đục chợt truyền đến từ trong bóng tối.

Vài giây đồng hồ trôi qua, mọi thứ ở đây lại trở nên yên tĩnh.

Lý Bình An bưng một bầu rượu trên tay, từ từ bước ra khỏi quán rượu.

Hắn vừa bước đi vừa lẩm bẩm:

“Rượu này ngon thật, nhưng mắc quá.”

Còn lúc này, chủ quán rượu đang lấy hai tay ôm đầu, cả người vì sợ hãi mà run rẩy nằm rạp trên mặt đất.

Sau khi đợi một lúc, hắn nghe thấy xung quanh không phát ra động tĩnh gì nữa.

Một lát sau, mượn ánh trăng chiếu từ ngoài vào, chủ quán nhìn thấy trong một mớ lộn xộn có vài tên hán tử đang nằm trên mặt đất.

Hả? Chuyện này là sao?

Chương 31: Bảo tàng lưu lạc

Thi thể người nằm ngổn ngang trên mặt đất tựa như một bức tranh đáng sợ.

Một con đường ngắn nhưng nhìn đâu cũng thấy những thi thể chết thê thảm không dám nhìn.

Có thi thể xoắn lại, mặt mũi máu me be bét, có thi thể cụt chân cụt tay…

Hách Mục Đức kéo áo giáp Ô Kim, chậm rãi bước tới.

Mỗi bước đi như muốn mạng của hắn.

Lại có thêm một đợt người phóng từ cuối đường tới.

Nhưng khi những người kia nhìn thấy Hách Mục Đức, họ sững người ra.

Đối diện với sự vây công của nhiều cao thủ, áo giáp Ô Kim trên người hắn đã tróc ra hơn nửa.

Lộ ra diện mạo ban đầu.

Đó là một khuôn mặt rất kinh khủng.

Không đúng! Đây không thể nào gọi là khuôn mặt.

Nhìn thoáng qua giống một bộ xương khô.

Chỉ có đường nét khuôn mặt, tựa như bị ai lột bỏ lớp da ngoài.

Ngoài đôi mắt và cái mũi hư thối ra thì không tìm được một chút đặc điểm khuôn mặt nhân loại nào cả.

Đáng sợ hơn là bên ngoài cơ thể trần trụi của hắn đầy những cái lỗ đen như mực.

Lỗ nào cũng to như mắt ngựa, tựa như bị côn trùng đào rỗng vậy.

Giống ác quỷ bò lên từ địa ngục, hung ác và điên cuồng.

Thấy cảnh này, cả đám không hẹn mà cùng nín thở, những người ở đây gần như đều là loại người lòng dạ độc ác.

Đều mạo hiểm kiếm ăn, muốn nổi bật ở bốn trấn An Bắc.

Họ rất ngoan độc, nhưng bây giờ bọn họ đang cố gắng khống chế bản thân.

Không để vẻ mặt của mình tỏ ra sợ hãi.

Hách Mục Đức đi từng bước, mỗi một bước đều nặng nề chậm chạp.

Tựa như dẫm lên trái tim mọi người.

“Giết! Giết hắn!”

Hán tử dẫn dầu dùng hết sức lực cả một đời, cuối cùng cũng hét lên được.

Thế nhưng Hách Mục Đức lại đột ngột tăng tốc, xông vào giữa đám người.

Hai hán tử cao lớn béo mập bị hắn đập ngã xuống đất như đánh gà con, cuối cùng cũng không bò dậy nổi.

Chạy!

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng bọn họ.

Không biết ai là người quay đầu chạy trốn trước, sau đó là người thứ hai, người thứ ba…

Hách Mục Đức tiếp tục tiến lên, tựa như sắp biến từ một con ác quỷ thành một lão nhân khô quắt vậy.

“Lâu vậy rồi vẫn không chịu ra?”

Giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng hắn.

Lát sau, trong bóng tối xuất hiện một người đang chống gậy.

“Làm giao dịch được không, ta hộ tống ngươi sống sót ra ngoài, ngươi đưa Xá Lợi Tử cho ta.”

Lý Bình An bình tĩnh nói.

Hách Mục Đức nhếch miệng bật cười, nụ cười nom còn khó coi hơn khóc, vô cùng kinh khủng.

“Ta nhận ra ngươi! Ngươi là hàng xóm cạnh nhà nữ nhi ta.”

Lý Bình An không phủ nhận.

“Có phải ngươi đã biết tới sự tồn tại của ta từ lâu nên mới cố tình tới gần nữ nhi của ta?” Hách Mục Đức nghiêm túc hỏi.

“Chỉ trùng hợp mà thôi.”

Lý Bình An nhớ lúc chọn phòng thuê, Lão Ngưu không để cho mình chọn gian sân viện kia.

Vì vậy hắn mới trở thành hàng xóm của hai tỷ muội Đóa Cáp và A Lệ Á.

Hách Lệ Đức bật ra tiếng cười đáng sợ, vô cùng chói tai.

Sau đó trở thành tiếng khóc to, tiếng khóc càng ngày càng to, cuối cùng là khóc không thành tiếng.

Lý Bình An yên lặng nhìn hắn, trong lúc ấy có mấy tên áo đen đang áp sát hắn từ đằng sau.

Sau đó, trước mắt họ tối sầm lại, ngã xuống mặt đất.

“Nếu thời gian có thể quay lại thì tốt biết bao, ta không nên dẫn họ vào sa mạc vì thù lao họ trả.

Cũng càng không nên để tâm đến số bảo tàng kia, tất cả đều là báo ứng.”

Hách Mục Đức yếu ớt nói ra, mặc kệ Lý Bình An có nghe hay không.

Hắn kìm nén quá lâu, tựa như muốn nói ra chuyện cuộc đời mình trước khi chết vậy.

“Vì sao không dẫn nữ nhi của ngươi rời khỏi nơi này?” Lý Bình An nói khẽ.

“Ta không thể đi được, ta không thể đi khỏi nơi này được.

Đó nào phải bảo tàng, mà là nguyền rủa.

Vì nó mà ta biến thành một con quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Vì nó mà ta dù có nhà cũng không thể về.

Hàng ngày ta chỉ có thể trốn sau lớp y phục thật dày, chờ ngày sinh mạng của ta kết thúc.

Vận mệnh của ta lẽ ra không nên như vậy, không đáng bị như vậy.

Ngươi có biết hai nữ nhi của ta đáng yêu biết bao không?

Đáng ra ta phải ở bên chúng, nhìn chúng lớn lên từng ngày.

Sau đó nhìn chúng lập gia đình, sinh con.

Còn ta mỗi ngày uống một chút rượu, nghe ca hát, còn được nhìn thấy cháu ngoại trai và cháu ngoại nữ…"

Nói xong, hắn lại bật khóc lớn tiếng.

Khóc vì cái gì ư?

Khóc vì vận mệnh thảm thương, khóc vì lựa chọn ngày xưa của mình.

Trên đời này có vô vàn con đường, nhưng lại không có đường lui.

"Ta giấu bảo tàng ở trong Thành Hoàng, ngươi hãy tự đi tìm, công pháp tà môn hại người mà tên ác ma kia để lại đã bị ta đốt bỏ.

Ta chỉ có một yêu cầu, đó là chăm sóc tốt cho nữ nhi của ta thay thay."

Im lặng thật lâu, cuối cùng trong bóng tối cũng vang lên giọng nói.

"Hôm nay là ngày sinh nhật đứa con gái út của ta, tiếc rằng cuối cùng ta vẫn không được nhìn thấy ánh trăng đẹp đẽ rồi."

Cộp cộp cộp!

Trong bóng tối lại vang lên tiếng bước chân như tiếng mưa rơi.

Vô số hán tử mặc áo xanh phóng như bay về phía này.

Hách Mục Đức thét lên đau đớn, rồi bắt đầu nâng cao giọng hát.

Tiếng hát bi thương tựa như đang oán tiếc linh hồn, khiến người ta

đau đớn chết đi sống lại.

Lý Bình An giẫm lên ánh trăng chậm rãi rời đi.

Tiếng xương cốt vỡ vụn quỷ dị vang lên sau lưng, tiếng vũ khí rạch ngang không khí và tiếng máu chảy, tiếng hát quỷ dị đan xen vào nhau.

Tạo nên một bản nhạc khiến người nghe cả đời cũng không quên được.

Sáng sớm hôm sau.

Tại miếu Thành Hoàng thành đông.

Đây là ngôi miếu đã tan hoang, hai cánh cửa bên mở bên đóng.

Nhìn vào bên trong chỉ thấy tối om, mang tới cảm giác âm trầm khủng bố.

Lý Bình An dắt Lão Ngưu xuất hiện trước cửa miếu Thành Hoàng, chống gậy đi vào trong.

Vừa bước vào cửa, một mùi hương ẩm mốc đặc trưng của nhà cổ ập vào mặt.

Cảm giác ngạt thở và đè nén.

Sau khi vào miếu Thành Hoàng, hắn thầm niệm trong miệng.

“Xin lỗi.”

Ngón tay vừa điểm đã phá vỡ miếu Thành Hoàng.

Ầm ầm…

Vàng bạc châu báu trong miếu trào ra.

Lý Bình An lần sờ được một viên Dạ Minh châu, cầm trong tay vuốt ve một phen.

Giá trị của viên Dạ Minh châu này có lẽ đủ để mua mười căn nhà của mình.

Lý Bình An tiếp tục vươn tay ra sờ soạng, không để ý tới số vàng bạc châu báu kia.

Cuối cùng hắn mò được một hộp gấm.

Mở hộp gấm ra, bên trong là một viên Kim Đan hình bầu dục.

Lý Bình An cầm Kim Đan lên dán sát nó vào mắt mình.

Chỉ có làm như vậy thì hắn mới lờ mờ thấy được chi tiết trên Kim Đan.

Đây chắc là thứ gọi là Xá Lợi Tử, giờ nên làm thế nào, ăn hết luôn?

Lệ Xuân viện.

“Theo truyền thuyết là có thể ăn luôn, ăn xong có thể mọc lại những vị trí bị tàn khuyết, nhưng cụ thể thế nào thì ta không biết rõ.”

Mã tam nương lắc đầu, tỏ vẻ mình không dám chắc.

“Lúc ngươi tìm thấy chẳng lẽ không có cái gì tương tự sách hướng dẫn sao?”

Lý Bình An lắc đầu, Hách Mục Đức mới là người phát hiện ra bảo tàng đầu tiên.

Có lẽ hòa thượng Tịch Nghiêm có để lại vài ba câu.

Còn Lý Bình An chỉ là người phát hiện thứ hai, chỉ có thứ đó chứ không biết cách dùng cụ thể.

“Buồn quá, khó khăn lắm mới tìm được mà lại chẳng biết dùng thế nào.”

Mã tam nương châm chọc.

Chương 32: Cuộc sống bình thường

Mã tam nương vắt chéo chân, nói: “Nếu không yên tâm thì ta sẽ hỏi thăm giúp ngươi, dù sao chuyện thế này vẫn nên cẩn thận mới tốt.”

“Vậy xin đa tạ.”

Lý Bình An định rời đi.

Mã tam nương gọi hắn lại, nói tiếp: “Này! Ngươi xác định ngươi

không cần đống của cải vàng bạc mà ngươi mang về kia à?"

"Không thể lấy món lợi bất chính được, ngươi cứ giữ lại coi như tiền đền bù tổn thất ủy thác đi, đừng quên lấy một chút đưa cho tỷ muội bọn họ."

Mã tam nương hừ khẽ, nói: "Tiểu tử nhà ngươi đúng là cáo già, gì mà không lấy món lợi bất chính chứ, rõ ràng là sợ rước họa vào thân."

Lý Bình An mỉm cười, không giải thích nhiều.

Thực ra số tài bảo kia đúng là không có tác dụng gì với hắn cả.

Những thứ kia nếu để lộ ra ngoài thì gần như đều được coi là văn vật.

Muốn đổi thành tiền giấy, đừng nói bốn trấn An Bắc, ngay cả khắp Đại Tùy này cũng ít ai có nguồn tài lực để đổi được.

Nói nó là gân gà cũng không ngoa, ăn thì nhạt nhách, bỏ thì lại tiếc.

Huống hồ một khi lưu truyền chúng ra ngoài, chắc chắn bị hai giới hắc bạch để ý.

Tới lúc đó mình sẽ trở thành mục tiêu tấn công, bị cả giang hồ truy sát.

"Ôi chao… Có lẽ ta chỉ có thể mang số tài bảo kia vào mộ mà thôi."

Mã tam nương đột nhiên đổi đề tài câu chuyện: "Nhưng để lão nương ôm chúng đi ngủ hàng ngày thì cũng được."

"Cẩn thận, đừng để người có lòng dạ xấu nhận ra."

"Yên tâm đi, lão nương đi lại trên giang hồ bao nhiêu năm, vẫn hiểu đạo lý tài không được lộ."

Lý Bình An rời khỏi Lệ Xuân viện, trên đường đi gặp mấy thính khách, hắn gật đầu xem như chào hỏi.

Trời đã sẩm tối, vài tiệm nhỏ bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bất giác hắn đã đi tới cổng thành.

Đóa Cáp ngồi trên một con sư tử đá, tay chống đầu nhìn về ra ngoài cổng thành.

Khi nhìn thấy Lý Bình An, nàng lanh lảnh gọi: “Đại thúc, sao ngươi lại tới đây.”

“Rảnh rỗi nên đi dạo một vòng, ngươi vẫn đang chờ cha mình sao?”

Đóa Cáp khẽ gật đầu.

Lý Bình An im lặng một chốc rồi nói: “Ngươi có nghĩ liệu cha ngươi có khả năng sẽ mãi mãi không quay về được nữa không?”

“Không đâu!” Đóa Cáp kiên quyết nói:

“Bởi vì cha đã đồng ý với ta là nhất định sẽ quay về rồi, chúng ta còn móc tay với nhau.

Cha còn nói lúc về sẽ có tiền, cả nhà chúng ta sẽ được ở trong căn nhà to hơn.

A Lệ Á cũng sẽ được đi học, đại thúc có biết trường tư thục không?

Là nơi có rất nhiều lão tiên sinh râu bạc đó.

A Lệ Á tới trường sẽ có thể kết giao với rất nhiều bằng hữu, học được rất nhiều thứ.

Sau đó còn có thể mua cho A Lệ Á một đôi giày thật đẹp, cha cũng có thể tái giá lấy một nương khác.

Cha một mình rất cô đơn…”

Đóa Cáp líu lo nói liên tục về nguyện vọng đẹp đẽ của mình cho Lý Bình An nghe.

Lý Bình An cũng kiên nhẫn lẳng lặng lắng nghe.

“Tới lúc đó còn có thể tìm cho đại thúc một đại phu rất lợi hại, nhất định có thể chữa trị mắt cho đại thúc.”

Tấm lòng của tiểu cô nương rất tốt bụng, nghĩ tới cha, nghĩ tới muội muội.

Thậm chí ngay cả Lý Bình An và Lão Ngưu cũng được nghĩ tới, chỉ duy nhất không có bản thân tiểu cô nương này.

Lý Bình An mỉm cười, nói: “Ta tin những điều này chắc chắn sẽ được thực hiện.”

Đóa Cáp nhìn mặt trời ban chiều, khẽ gật một cái.

Thời gian vụt trôi, nhoáng cái đã tới tháng mười một.

Nói toàn diện thì đây là một tháng khá bình thường, mọi chuyện trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Sau khi “Nhị Tuyền Ánh Nguyệt” đạt tới cấp 3 thì tốc độ tăng trưởng trở nên rất chậm.

Có lẽ trong một thời gian dài sẽ không có bước đột phá nào.

Về phần tiến độ của Lý Bình An thì cũng tăng lên một chút.

Chỉ là không có sự thay đổi nào rõ rệt.

[Tính danh: Lý Bình An, tuổi: 26]

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt Lv 3 (52/10000)]

[Tuổi thọ: 130]

[Bạt Đao thuật * Tà Liêu xuất vỏ: 60%]

[Quy Tức công: 92%]

[Yến Tử Xuyên Vân tung: 30%]

[Kỹ năng: (Khóa chặt khí tức: 60%)]

Trong đó, thứ có đột phá lớn nhất chính là Yến Tử Xuyên Vân tung và Khóa chặt khí tức.

Yến Tử Xuyên Vân tung thuộc về khinh công.

Thân pháp của Lý Bình An càng nhanh nhẹn thì khi phát huy càng thêm thuật lợi.

Nếu gặp phải tình huống như lúc ở Lạc Thủy thành, cái khác không nói chứ ít nhất vẫn chạy được.

Khóa chặt khí tức khi đột phá 50% cũng có xảy ra thay đổi.

Dù không giao thủ với đối phương thì cũng đánh giá được kình khí của đối phương thông qua ánh mắt, khí độ vô tình phát ra, xem thực lực của đối phương thế nào và mục tiêu tấn công các thứ.

Nhưng đã dùng hết dược liệu Sinh Mạch tán rồi.

Do đây là địa vực nên giá cả mua ở bốn trấn An Bắc cũng cao hơn bình thường mấy lần.

Cho dù sống dựa vào nguồn thu lao phong phú từ ủy thác thì Lý Bình An cũng khó mà gồng gánh nổi.

Cuộc sống của Lý Bình An trôi qua trong yên bình, nhưng bên ngoài thì không được như vậy.

Sau khi thế lực Mông gia ở Nam thành biến mất, các đại bang phái ở Nam thành bắt đầu bị chia cắt.

Phần lớn vì một chút lợi ích mà xung đột không ngừng.

Hỏa Hùng bang quản lý khu vực Lý Bình An ở cũng bắt đầu cạnh tranh kịch liệt với Độc Xà bang.

Số lần Lưu Nhị tới cửa ngày càng nhiều, không phải đòi tiền thì là cần tiền.

Tần suất đòi tiền ngày càng cao, lòng tham càng lúc càng lớn.

Mỗi lần tới đòi đều có lí khác nhau, điều này khiến Lý Bình An rất đau lòng.

Không thể làm gì khác hơn đành giảm bớt số lần uống rượu.

“Tại sao lại đòi tiền nữa? Không phải vừa đưa hôm qua rồi sao?”

Một bà cụ trên đường không nhịn được phàn nàn.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt hung ác của Lưu Nhị, bà ấy lập tức ngừng nói.

Mặc dù Lưu Nhị lăn lộn khắp giang hồ nhưng tâm nhãn của hắn ta vẫn chưa hỏng. Bất đắc dĩ nói:

“Bây giờ chúng ta đang đấu đá rất dữ dội với Độc Xà bang.

Phí an gia, phí chữa trị đều cần tới tiền.

Nhưng mọi người cứ yên tâm, chờ bọn ta tiêu diệt được Độc Xà bang là mọi người có thể có được một cuộc sống tốt.”

“Mong là thế đạo có thể yên bình hơn.”

Lý Bình An thầm nghĩ trong lòng.

Có người vui, cũng có người buồn.

A Lệ Á đã đi học, mỗi khi đi học về đều vui vẻ cõng một bó củi về nhà.

Lý Bình An nhờ Mã tam nương đưa cho hai tỷ muội Đóa Cáp và A Lệ Á một khoản tiền.

Với hai tỷ muội, hiện tại thì đó là một khoản tiền khổng lồ.

Mã tam nương giả bộ làm hảo hữu của phụ thân hai tỷ muội đưa số

tiền đó cho họ, đồng thời còn soạn ra một lý do rất tốt đẹp.

Phụ thân họ đang làm việc ở một nơi rất xa, tạm thời không thể rời đi được.

Nhưng bù lại kiếm được rất nhiều tiền, số tiền này là do chính hắn đưa cho bằng hữu nhờ mang tới cho nữ nhi của mình.

Do có số tiền đó nên A Lệ Á được đi học.

Đóa Cáp cũng mở rộng tiệm bán vỉa hè của mình.

Lý Bình An rất thích cuộc sống yên bình này.

Lúc sắp tới cuối năm xảy ra một chuyện rất lớn, Hòa Hùng bang bị Độc Xà bang chiếm đoạt.

Nghe người bên trên nói là lão đại Hỏa Hùng bang làm ra vài chuyện khác người nên đã bị đào thải.

Bang phái mới là bên quản lý con đường Lý Bình An đang ở.

Chuyện đầu tiên chính là đi trấn an lòng người, lão đại Độc Xà bang mang theo chút quà thăm hỏi, thu phục lòng người từng nhà.

Chương 33: Lá mặt lá trái

Bang chủ Độc Xà bang là một hán tử hơn ba mươi tuổi, vóc dáng vừa cao vừa gầy, mắt trái có một vết sẹo.

Thoạt nhìn rất đáng sợ.

Người dẫn đường cho hắn chính là Lưu Nhị, thành viên cũ trong Hỏa Hùng bang, giờ hắn đã biến thành người của bang Độc Xà.

Lưu Nhị chỉ từng nhà giới thiệu cho lão đại mới của mình.

“Bang chủ, chủ nhà này là một người mù, còn mất một cánh tay, rất khổ.

Hàng ngày phải ngồi dưới cầu hát rong, gảy nhạc rất hay.

Đôi lúc có việc hiếu hỉ gì cứ gọi hắn, người này còn rất được việc.”

Bang chủ Lý Trung Xương khẽ gật đầu.

Trên đường có một đám người tụ tập lại, bảo tới xem náo nhiệt còn không bằng nói là bị ép ra xem bang chủ Lý Trung Xương của Độc Xà bang thân thiết với dân chúng thế nào, thu mua lòng người ra sao.

Xung quanh đứng đầy thành viên bang Độc Xà nhìn chằm chằm vào đám người.

Lưu Nhị gõ cửa một ngôi nhà, lát sau cửa nhà đã mở ra.

“Tên mù, đây là bang chủ của chúng ta, hôm nay hắn tới đưa ngươi hoa quả ướp lạnh.”

Lưu Nhị nói.

Lý Bình An mỉm cười:

“Làm tại hạ thực sự không dám nhận.”

Lý Trung Xương giả bộ hòa ái bật cười, dang tay vỗ vai Lý Bình An.

“Về sau đều là người nhà với nhau cả, đừng nói những lời như vậy.

Nào! Cầm hoa quả đi.”

Lý Bình An đưa bọc vải đỏ, nói:

“Vậy đa tạ bang chủ, đây là chút tấm lòng của ta.

Không có bao nhiêu cả, mong bang chủ bỏ qua cho.”

“Sao lại nói như vậy được.”

Lý Trung Xương hài lòng gật đầu, người này đúng là rất hiểu chuyện.

Lưu Nhị nhận bọc vải đỏ.

Lý Trung Xương lại nói:

“Mắt ngươi bị làm sao?”

“Mấy năm trước sinh bệnh, từ đó không nhìn thấy được.”

Lý Trung Xương nói với thủ hạ:

“Sau này tìm một đại phu xem thử cho hắn, phí thuốc men ta trả.”

“Vâng.”

Tất nhiên Lý Bình An sẽ không tin lời Lý Trung Xương.

Miệng kẻ này gạt người gạt quỷ.

Lý Trung Xương chỉ nói như vậy trước mặt mọi người mà thôi.

Còn sau này có làm hay không thì trời mới biết.

Tuy nhiên hắn đã nói rõ ra rồi, Lý Bình An vẫn coi như là thật, cảm ơn một chặp.

Sau khi khách sáo vài câu, Lý Trung Xương lại tới một nhà khác.

A Lệ Á sợ hãi trốn sau lưng tỷ tỷ Đóa Cáp.

Ánh mắt Lý Trung Xương thay đổi, đánh giá Đóa Cáp trẻ trung xinh đẹp từ trên xuống dưới.

Đóa Cáp đã thành thiếu nữ, trổ mã duyên dáng yêu kiều.

Trên đầu tết một bím tóc, xinh đẹp ẩn nét khí khái hào hùng.

Khó tránh khỏi người gặp người thương.

Lý Trung Xương bật cười lộ ra hàm răng vàng khè.

“Tiểu cô nương lớn lên rất xinh đẹp, không biết đã lập gia đình hay chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy cha nương ngươi đâu?”

“Nương ta qua đời từ sớm, cha tới nơi khác kiếm tiền.”

Lý Trung Xương gật khẽ, nụ cười trên mặt tươi rói lộ ra nếp nhăn.

Hôm sau, Lưu Nhị mang theo lễ vật tới nhà Đóa Cáp.

“Đây là tấm lòng của bang chủ.”

Đóa Cáp mím môi nói:

“Ngươi mang về trả lại cho hắn, ta không cần.”

Lưu Nhị chớp mắt, kéo Đóa Cáp sang một bên nói khẽ.

“Bà cô của ta ơi, sao ngươi có thể không nhận cái này được!

Ngươi có biết đó là ai không? Ngươi còn muốn cái mạng này hay không.”

Tất nhiên Đóa Cáp biết ý của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Lưu Nhị khuyên:

“Chuyện này có gì không tốt chứ, nghĩ mà xem hai tỷ muội các ngươi đã chịu bao nhiêu bắt nạt rồi chứ.

Sau này không có ai dám bắt nạt các ngươi nữa, ngươi muốn làm gì thì làm cái đó.

Ngày mai bang chủ tới Minh Nguyệt trai mua đồ, mời ngươi đi dùng cơm chung.

Đừng không biết điều, dù ngươi không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho muội muội ngươi.”

Vừa nhắc tới A Lệ Á, sắc mặt Đóa Cáp lập tức thay đổi.

Nàng im lặng một lúc thật lâu rồi gật khẽ:

“Ta biết rồi.”

Lưu Nhị bất đắc dĩ thở dài, thật ra hắn cũng rất thích Đóa Cáp.

Bình thường cũng hay quan tâm hai tỷ muội nhà này, nhưng hết cách.

Thích thì thích.

Lưu Nhị không ngu tới mức vì cái gọi là thích mà không muốn sống nữa.

Trong tiểu viện của Lý Bình An có hai khoảnh đất nhỏ, một mảnh hắn trồng ít lúa.

Mảnh còn lại hắn trồng một ít khoai tây.

Với khí hậu ở bốn trấn An Bắc, muốn trồng lúa nước hơi khó.

Thế nên hàng ngày Lý Bình An đều độ một ít chân khí vào lúa mà mình gieo để không bị khí hậu ảnh hưởng.

Nhiệm vụ của Lão Ngưu là cày đất.

Lý Bình An ra đầu đường, muốn mua một con cá.

Cá còm hầm cách thủy với thịt ba chỉ, rất hợp với rượu trắng.

Thế nhưng bốn trấn An Bắc thuộc vùng biên thùy tây bắc, phàm là đồ trong nước đều rất quý giá.

Lý Bình An lâu rồi chưa được ăn cá.

Lần này quyết tâm mua một con.

Đi vòng vo một vòng, chờ khi người bán bắt ra thì cá còm đã là cá chết.

Như vậy giá tiền sẽ giảm một nửa.

Trùng hợp gặp A Lệ Á đi học về, A Lệ Á cõng bó củi còn to hơn người nàng, đầu cúi thấp, hai chữ không vui hiện thẳng lên mặt.

“Đại thúc.”

Nhìn thấy Lý Bình An, A Lệ Á cố mỉm cười.

Sau đó lấy một miếng kẹo trong túi ra đưa Lý Bình An.

“sao thế? Bị tiên sinh mắng à?”

A Lệ Á lắc đầu.

“Bị đồng học bắt nạt?”

Lúc này A Lệ Á gật khẽ, nói: “Bọn họ nói A Lệ Á là con hoang không có cha nương.”

“Sau đó ngươi phản kích lại thế nào?”

A Lệ Á trừng mắt, nói: “A Lệ Á không để ý tới họ nữa.”

“Vậy lần sau có ai bắt nạt ngươi thì ngươi sẽ đánh lại, được không?”

“Nhưng A Lệ Á không biết đánh người.”

“Về đại thúc dạy ngươi.”

A Lệ Á bật cười vui vẻ: “Vậy hôm nay A Lệ Á sẽ làm chút đồ ăn ngon cho đại thúc, tỷ tỷ không có nhà.”

A Lệ Á muốn đích thân xuống bếp.

“Tỷ tỷ ngươi đi đâu?” Lý Bình An thuận miệng hỏi.

“Tỷ nói có người mời ăn cơm.”

Lý Bình An nhướng mày, lại hỏi thêm vài câu.

A Lệ Á chỉ nói mình cũng không rõ, hôm qua Lưu Nhị tới đưa cho tỷ tỷ rất nhiều đồ, sau đó còn nói có người mời tỷ tỷ ăn cơm.

Lý Bình An lập tức hiểu ra, sau khi đưa A Lệ Á về nhà bèn tới sòng bạc bình thường Lưu Nhị hay tới, tìm thấy Lưu Nhị ở đây.

“Ôi chao, sao ngươi lại tới đây?”

Lưu Nhị kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý An.

“Đặt hay đợi?”

Bên kia có người gọi.

Lưu Nhị vội vã quay đầu lại, hô hét cùng với đám người: “Đặt đặt hết!”

Lý Bình An đứng yên tĩnh một bên một lúc mới nói.

“Nhị ca, xin hỏi ngài chuyện này, có phải hôm nay Lý bang chủ bang Độc Xà mời Đóa Cáp ăn cơm không?”

Sắc mặt Lưu Nhị thay đổi, ngữ khí không tốt: “Ngươi nghe ngóng cái này làm gì?”

“Chỉ muốn hỏi một câu mà thôi.”

“Tiểu tử nhà ngươi muốn làm gì? Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng làm ẩu.”

Lý Bình An thản nhiên nói: “Nhị ca hiểu lầm rồi, ta đã thành thế này còn có thể làm gì, chỉ muốn hỏi qua mà thôi.

Nếu Đóa Cáp theo Lý bang chủ thật thì sau này ta có thể nịnh bợ.”

Lưu Nhị bật cười, ban đầu hắn còn tưởng, bình thường Lý Bình An và hai tỷ muội kia có quan hệ tốt, lần này hắn sẽ ngăn cản Đóa Cáp bước vào miệng cọp.

Hóa ra là mình nghĩ nhiều.

“Tiểu tử ngươi đúng là cái gì cũng làm.

Hôm nay Lý bang chủ mời Đóa Cáp tới Minh Nguyệt trai ăn cơm, ngươi nghĩ nàng có thể toàn thân trở ra à?”

Lưu Nhị đột nhiên vỗ đùi, nói: “Ngươi nhắc ta mới nhớ, ta phải đi đón người, không nói chuyện với ngươi nữa.”

Nói xong, Lưu Nhị vội vàng chạy đi.

Chương 34: Đoán

Con đường vội vã, ngựa xe như nước.

Ai cũng muốn tìm một mảnh trời thuộc về riêng mình trong tòa thành này.

Đóa Cáp ngồi trong xe ngựa nhìn bầu trời bên ngoài, lo lắng.

Lưu Nhị đáng xe bên ngoài kể chuyện cười cho Đóa Cáp thả lỏng tâm trạng.

Thế nhưng tác dụng không tốt lắm.

Minh Nguyệt trai.

Khác với vẻ náo nhiệt mọi hôm, hôm nay Minh Nguyệt trai rất yên tĩnh.

Xe ngựa dừng lại ở cửa.

“Chúng ta tới rồi.”

Lưu Nhị muốn đỡ Đóa Cáp xuống, Đóa Cáp lại tự nhảy xuống.

Hai người vào Minh Nguyệt trai, đi thẳng lên tầng cao nhất.

Món ngon bày đầy bàn, hơn nửa chỗ đó là những món Đóa Cáp không biết tên.

“Bang chủ, tiểu thư Đóa Cáp tới rồi.”

Lý Trung Xương hài lòng gật đầu, nói:

“Đi lĩnh thưởng đi.”

“Dạ.”

Lưu Nhị ra bên ngoài, dựa lưng vào tường, thở dài lắc đầu.

Hôm nay Đóa Cáp thật xinh đẹp, đáng tiếc sau này phải gọi nàng là tẩu tử.

“Có thích nơi này không?”

Lý Trung Xương hỏi.

“Rất đẹp.”

Lý Trung Xương bật cười:

“Ban đầu ta không thích nơi này, nhưng giờ ta thích nó.”

“Vì ngươi.”

Lưu Nhị thầm bày dáng vẻ nôn mửa, lòng muốn chửi bậy:

“Buồn nôn vãi.”

Ánh mắt hắn nhìn thoáng qua đám người bên dưới, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Tên mù?

Hắn tới đây làm gì?

Tim Lưu Nhị co lại, một dự cảm xấu ập tới.

Tên này liệu sẽ… không làm việc gì ngu ngốc đó chứ?

Nhớ chuyện lúc sáng Lý Bình An tới tìm mình hỏi thăm Đóa Cáp, càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Nguy rồi!

Nhân lúc tên này chưa làm ra chuyện gì điên rồ, nhất định phải cản hắn lại.

Lưu Nhị rón rén xuống tầng, vội vã đi ra ngoài.

Hắn ta kéo tay Lý Bình An, gầm khẽ:

“Ngươi điên mẹ rồi à!”

Lý Bình An sửng sốt, nói:

“Hả? Sao thế?”

“Ngươi đừng giả ngu với ta, ngươi đừng có đi tìm chết! Ngươi có biết người đó là ai không?

Một tên mù còn thiếu một cánh tay như ngươi thì ngươi đòi bảo vệ ai?

Người ta sắp phất lên như diều gặp gió, ngươi đừng tự mình đa tình…”

Lý Bình An im lặng nghe, mãi tới khi Lưu Nhị mắng mệt.

Lúc này hắn mới từ từ nói:

“Nhị ca hiểu lầm rồi, ta không tới đây gây chuyện, ta tới đón người.”

“Đón người? Ngươi đón ai?”

Lưu Nhị nghi hoặc.

“Đóa Cáp.”

“Ta nhổ vào!”

Lưu Nhị nhổ một ngụm nước bọt:

“Mù ơi là mù, ta cứ tưởng ngươi là người thông minh!

Ai ngờ ngươi lại ngu ngốc tới thế, có nịnh nọt cũng không phải nịnh như vậy.

Tối nay Đóa Cáp về nhà cái rắm!”

Lý Bình An mỉm cười, không tranh cãi với hắn:

“Ta có dự cảm đêm nay Đóa Cáp sẽ về nhà.”

Lưu Nhị cười lạnh, hắn lắc đầu rồi nói:

“Ta thực sự không biết nên nói thế nào với ngươi nữa! Ngươi đang ngốc thật hay giả ngốc thế, ngươi cảm thấy Lý bang chủ sẽ thả nàng về sao?”

Lý Bình An hời hợt nói:

“Có lẽ.”

Lưu Nhị tức không nói nên lời:

“Nếu đêm nay nàng có thể về cùng ngươi thì hôm nay ông đây ăn luôn xe ngựa!”

“Nhị ca an tâm, đừng vội.”

Lúc nói chuyện, một con ngựa chạy tới.

Có một hán tử khoác áo xanh nhảy xuống.

“Ai?”

Thủ hạ bang Độc Xà đang canh ngoài cửa ngăn hắn ta lại.

“Làm phiền bẩm báo một tiếng, là Mã tam nương Lệ Xuân viện truyền lời.”

Thủ hạ nghe thấy danh tiếng Mã tam nương của Lệ Xuân viện thì không dám thất lễ, vội đi vào.

Rồi nhanh chóng trở ra.

“Mời vào trong.”

Lưu Nhị nghi ngờ cau mày, Mã tam nương của Lệ Xuân viện?

Sao nàng lại phái người tới.

Hán tử khoác áo xanh đi lên tầng cao nhất, chắp tay nói:

“Lý bang chủ.”

Lý Trung Xương cười đáp:

“Tam nương có gì phân phó sao.”

So với Lệ Xuân viện thì mấy bang phái như Hỏa Hùng bang, Độc Xà bang chỉ thuộc quy mô nhỏ bé.

Phóng mắt nhìn khắp bốn trấn An Bắc, danh tiếng Lệ Xuân viện rất có tiếng.

Tất nhiên Lý Trung Xương không dám khinh thường.

Hán tử áo xanh cao giọng nói:

“Tam nương nói cảm ơn Lý bang chủ đã mời muội muội của nàng ăn cơm, hôm nào Tam nương nhất định sẽ đáp lễ.

Ta đã dẫn lời, xin cáo từ Lý bang chủ.”

Nói xong, hán tử khoác áo xanh bèn sải bước rời đi.

Lý Trung Xương đứng im tại chỗ, cả người cứng đờ.

Trước ngực như bị một vật nặng đè ép, nặng tới mức khiến hắn không thở nổi.

Sau lưng ướt sũng vì mồ hôi lạnh.

Muội muội?

Lý Trung Xương từ từ quay đầu lại nhìn Đóa Cáp.

Khuôn mặt kiều nộn kia lúc này lại tựa như một con dao nhọn đâm vào trái tim Lý Trung Xương.

May! Quá may!

Cũng may mình không ra tay nhanh.

Nếu không bây giờ mình đã bị chôn ở bãi tha ma rồi.

“Tên mù, ta biết ngươi quan tâm Đóa Cáp, nhưng ngươi cũng phải biết nhìn tình hình.”

Lưu Nhị tận tình khuyên bảo Lý Bình An.

“Ngươi đừng tưởng Lý bang chủ dễ nói chuyện, người lăn lộn ngoài đường có ai không tâm ngoan thủ lạt, giết người với họ còn dễ hơn giết chó hoang.”

Lý Bình An chỉ yên lặng nghe.

Một lát sau, Đóa Cáp ra khỏi Minh Nguyệt trai.

“Đại thúc, sao ngươi lại ở đây?”

Đóa Cáp vui vẻ nói.

Cuối cùng cũng nhìn thấy người quen, tinh thần đang căng cứng của nàng được thả lỏng.

“Tới đón ngươi về.”

“Đại thúc, sao ngươi biết bây giờ ta có thể ra ngoài?”

Lý Bình An cười khẽ, nói:

“Đoán.”

Nhìn bóng lưng của Lý Bình An và Đóa Cáp dần biến mất, Lưu Nghị ngơ ra tại trận.

Ặc…

Bang chủ… đổi sang ăn chay rồi?

Lưu Nhị lúng túng sờ miệng, tên mù này nói đúng à.

Ngẩng đầu thì thấy Lý Trung Xương nổi giận đùng đùng đi xuống.

Lưu Nhị vội sấn tới:

“Bang chủ…”

Chưa nói xong lời thì mặt đã ăn một cái tát.

Lý Trung Xương to lớn vạm vỡ, sức rất mạnh.

Một tát khiến Lưu Nhị đầu óc rối loạn, mất cả buổi cũng chưa ổn định được.

“Đồ trứng thối! Cô nương kia có liên quan tới Tam nương ở Lệ Xuân viện, sao ngươi không nói sớm.”

Lưu Nhị ôm mặt ngồi sụp xuống, ngơ người nhìn Lý Trung Xương.

Lệ Xuân viện gì, Tam nương gì cơ?

“Bang chủ… ta không biết.”

Lý Trung Xương bình ổn cảm xúc, hắn cũng biết tên nhóc này không dám nói dối mình.

Có lẽ là do Mã tam nương cố tình che giấu mối quan hệ này.

“Đúng là đen đủi!’

Lý Trung Xương mắng mỏ.

Giang hồ đôi lúc không phải cứ chém chém giết giết, còn phải biết đạo lý đối nhân xử thế.

Có thể không cần ra tay thì cố gắng không ra tay.

Mặc dù có đôi lúc Lý Bình An không thể sử dụng bạo lực, nhưng hắn càng muốn không dùng tới bạo lực để giải quyết xích mích.

Một khi ra tay thì có lẽ không chết không thôi.

Thay vì kết thù kết oán, không bằng tìm chút cách để giải quyết mâu thuẫn.

Sau chuyện này, quả nhiên Lý Trung Xương không dám làm phiền Đóa Cáp nữa.

Hàng tháng cũng không dám thu lãi của nàng.

Cuộc sống lại trở nên yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh đó rất ngắn ngủi.

Chương 35: Ủy thác mới

Hai tháng sau.

Trên sa mạc mênh mông, nhìn đâu cũng là cát vàng vô tận.

Cát vàng tựa như vòi rồng, càng cuộn càng cao.

Tựa như vạn mã đang phóng nhanh, như cơn sóng điên cuồng vỗ vào bờ.

“Mẹ! Người ta thì đua ngựa, ngươi thì cưỡi trâu.”

Một giọng nói vang lên bên tai trong cơn bão cát.

Lý Bình An coi như không nghe thấy, chỉ nắm chặt sừng trâu.

Bốn vó của Lão Ngưu phi nước đại càng thêm mạnh mẽ, tựa như một con dã thú đang phát cuồng.

Sau lưng Lý Bình An còn có một nữ nhân.

Dáng người bốc lửa, tóc màu vàng nhạt tỏa ra hào quang sáng chói.

Trên đùi khoác một chiếc áo choàng thêu hoa, làm nổi bật lên dáng người hoàn hảo tuyệt mỹ.

Chân đeo đôi ủng da đậm màu, đầu quấn một chiếc khăn vải màu lam.

Mặt dính đầy cát bụi, nhưng lại chẳng thể che lấp được khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng.

“Nhưng con trâu này chạy nhanh quá, đây là lần đầu tiên ta gặp một con trâu chạy nhanh như này!” Nữ nhân kia hét lớn.

Sau nửa canh giờ.

Lão Ngưu dừng phi nước đại, chậm rãi di chuyển trên sa mạc.

Sa mạc quay về yên tĩnh, tà dương treo ngang như bánh xe lửa, chậm rãi biến mất sau đường chân trời.

Nữ nhân kia thở dài một hơi, vỗ lên bộ ngực to lớn.

“May quá may quá.

Này, con trâu này ngươi mua ở đâu vậy, sao lại có thể chạy nhanh như thế trong sa mạc?”

Nữ nhân tò mò hỏi.

“Ngưu… ưu…”

Lão Ngưu không vui kêu lên.

“Ta nói ngươi thả ta, tên chết tiệt kia đưa ngươi bao nhiêu tiền thì ra giá gấp ba.”

Cái miệng nhỏ của nữ nhân nói liên tục không ngừng trên đường đi.

Nữ nhân này là Bùi Trúc Hiên, là nhiệm vụ lần này của Lý Bình An.

Ba tháng trước, Bùi Trúc Hiên tới nhà một thương nhân người Hồ.

Đêm tân hôn vốn là ngày lành để đoàn tụ sum vầy.

Nhưng Bùi Trúc Hiên lại giết chết trượng phu của mình, rồi mồi lửa đốt trụi nhà.

Sau biến mất khỏi bốn trấn An Bắc.

Gia nhân trong nhà tìm tới Lệ Xuân viện, Mã tam nương giao nhiệm vụ này cho Lý Bình An.

“Chỉ cần ngươi thả nô gia ra thì bảo nô gia làm cái gì cũng được. Cả đời này nô gia đều là của ngươi.”

Bùi Trúc Hiên bị trói hai tay, dính sát lấy Lý Bình An ở đằng sau.

Nhưng Lý Bình An lại không có động tác gì, sau lưng hắn có một lớp khí mỏng hình thành, ngăn chặn bộ ngực Bùi Trúc Hiên tập kích.

“Cuối cùng ngươi đã chạm vào nữ nhân bao giờ chưa? Thủ đoạn của nô gia như này chắc chắn ngươi chưa gặp bao giờ nha.”

Lý Bình An vẫn thờ ơ như cũ, lại đi thêm nửa canh giờ.

Cuối cùng phía trước cũng xuất hiện một khách điếm.

Khách điếm có hai cánh cửa, một cái đang đóng, cái kia cũng vậy.

“Tiểu nhị, mang chút đồ ăn lên đây, mang một bầu rượu nữa.”

“Đến đây.”

Lý Bình An chọn một vị trí vắng vẻ.

Một tay cầm chặt dây thừng, tay còn lại kéo Bùi Trúc Hiên.

Có lẽ do bão cát hôm nay rất lớn nên người ở trong khách điếm rất nhiều.

Mấy gã sai vặt đang bưng trà mang thức ăn, chạy tới chạy lui.

Hai người Lý Bình An vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nữ nhân như Bùi Trúc Hiên rất khó khiến mọi người không chú ý, nhất ở tư thế đi đường của nàng ta.

Eo đong đưa, dáng đi uyển chuyển, cảnh tượng dưới váy tuyệt đẹp.

Khóe miệng Bùi Trúc Hiên hơi nhếch lên, im lặng nhìn lướt qua mọi người xung quanh.

Ngồi trên ghế cũng không thành thật, giơ hai tay bị dây thừng trói lên.

Rồi ủy khuất bĩu môi, đôi mắt long lanh ngấn lệ.

Như bị Lý Bình An bắt nạt, đang chờ người ta tới cứu.

Thời gian chầm chậm trôi qua, cuối cùng cũng có người đứng dậy.

Đó là bốn đại hán ngồi cạnh cửa, bốn người họ mặc áo ngắn, đao

treo đai lưng.

Sải bước về phía Lý Bình An.

Người đi đầu có hai vết đao chém trên mặt, như cười như không.

Bùi Trúc Hiên mỉm cười giả dối, biết mưu kế của mình đã thành.

Hán tử cầm đầu chắp tay nói:

“Tại hạ là Võ Thịnh ở Kim đao, ba vị này đều là huynh đệ của tại hạ, không biết xưng hô của vị huynh đài này là thế nào?”

“Chỉ là người qua đường mà thôi, Võ huynh có gì cần căn dặn?”

“Căn dặn thì không dám, chỉ thấy vị tiểu thư này xinh đẹp như hoa, cớ sao lại dùng dây thừng trói nàng.”

Võ Thịnh đánh giá Bùi Trúc Hiên, yếu hầu lăn lộn.

“Tại hạ là người làm thay, người này là phạm nhân ta phải dẫn về.”

“Đại ca, ngươi đừng nghe hắn nói lung tung, gì mà người làm thay chứ. Rõ ràng hắn là một tên trứng thối, giết phu quân của ta còn có ý cường bạo ta.”

Kỹ năng diễn xuất của Bùi Trúc Hiên rất đáng sợ, tỏ ra điềm đạm đáng yêu, phối hợp cùng là đôi mắt ầng ậng nước.

Khiến nam nhân nhìn thấy đều dâng trào mãnh liệt ý muốn bảo hộ.

Ánh mắt Võ Thịnh ác liệt hơn.

Không khí xung quanh như đông đặc lại, đám người xung quanh im lặng quăng ánh mắt tò mò sang.

Lý Bình An cười khẽ:

“Nữ tặc này vô cùng xảo quyệt, Võ huynh đừng để nàng lừa.”

“Là thật hay giả ta sẽ tự phân biệt, bây giờ thả vị cô nương này ra!”

Mấy người còn lại bao vây Lý Bình An.

Mấy tráng hán này người nào người nấy cao lớn vạm vỡ, đứng vây tựa như một bức tường kín.

Trái lại, Lý Bình An trông còn giống một người bình thường hơn.

Võ Thịnh đặt tay lên chuôi đao bên hông, chuẩn bị rút đao xuất thủ.

Nhưng khi bàn tay hắn vừa đặt lên trên chuôi đao thì mu bàn tay đã tê rần.

Võ Thịnh hít sâu một hơi.

Cây gậy trúc đập lên mu bàn tay, Lý Bình An nói:

“Huynh đài chớ nên kích động.”

“Muốn chết!”

Võ Thịnh giận dữ, dùng tay khác rút thanh đao.

Một tiếng keng vang lên, trở tay hạ một đao.

Ngón tay Lý Bình An nhẹ nhàng búng lưỡi đao, một tiếng “Ung” nhỏ vang lên.

Chân khí vọng lại, thân đao tựa như mặt kính, chấn động chia năm xẻ bảy.

Võ Thịnh bị luồng nội kình đánh lùi ra sau mấy bước, trái tim đập bình bịch trong lồng ngực.

Hô hô hô…

“Giết chết hắn!”

Mấy người đứng sau lưng Võ Thịnh đồng loạt hét lên, muốn cùng xông lên.

“Dừng tay!”

Võ Thịnh ngăn cản kịp thời mấy đồng bạn của mình, nặng nề thở ra hít vào.

Sau đó chắp tay, run rẩy nói:

“Tại hạ có mắt không thấy thái sơn, đã đắc tội rồi.”

Vừa rồi, thực lực tên mù triển lộ hơn xa mình.

Một chạm, nát đao.

Muốn lấy mạng của mình cũng chỉ mất một giây.

Lý Bình An uống một ngụm rượu.

Nói: “Không dám.”

Thấy Lý Bình An không truy cứu, Võ Thịnh hoảng hốt dẫn mấy huynh đệ chạy khỏi khách điếm, không dám ở lại lâu thêm một giây nào.

Những người còn lại trong khách điếm thấy Lý Bình An biểu lộ chiêu này cũng giật mình.

Đừng nói có ý đồ xấu, ngay cả nhìn Bùi Trúc Hiên thêm một lúc cũng không dám.

“Xí, đám phế vật vô dụng.”

Bùi Trúc Hiên vắt chéo chân, khinh thường lắc đầu.

Hôm nay trời đã tối muộn, chỉ đành ngủ lại khách điếm một đêm.

“Này, không lẽ ngươi thực sự không muốn trải nghiệm công phu trên giường của ta.”

Bùi Trúc Hiên nằm trên giường nhìn thoáng qua Lý Bình An đang tựa vào tường.

“Ngươi định đứng đó cả tối à?”

“Ừm, ở bên ngoài không có chỗ ngủ.”

Bùi Trúc Hiên thở dài:

“Đáng tiếc là mắt của ngươi bị hỏng.

Mỹ nhân kế của lão nương thành không hiệu quả, đúng là trời muốn ta chết mà.”

Lý Bình An không có ý định đáp lời nàng ta.

Bùi Trúc Hiên chán nản quấn tóc trên ngón tay, nói:

“Nếu ta bị bắt về thì chắc chắn sống không bằng chết.

Đám người kia rặt một lũ biến thái, còn chẳng bằng tự kết liễu chính mình.”

“Ta cần đánh gãy tay gãy chân ngươi đúng không?” Lý Bình An đột

nhiên nói.

Bùi Trúc Hiên vui vẻ, đột nhiên nói:

“Ngươi có biết vì sao ta lại giết chết trượng phu không?”

Chương 36: Nghỉ đêm tại quán trọ

Lý Bình An ngừng nói chuyện.

Bùi Trúc Hiên tự mình nói:

“Hắn là kẻ thù của gia đình ta, mười ba năm trước phụ thân ta làm quan trong triều, phát hiện ra con trai hắn tham nhũng phạm pháp coi mạng người như cỏ rác.

Nhà hắn tìm phụ thân ta, hi vọng phụ thân ta mở cho hắn một con đường.

Nhưng phụ thân ta là một người đọc sách, tự cho bản thân hơn người.

Nhất định phải làm theo lẽ công bằng, thế đạo này không chứa người như hắn.

Ngay từ đầu, tội danh của hắn phải mất đầu nhưng nhà bọn họ tác động can thiệp kết quả hắn chỉ phải đi lưu đày.

Không tới hai năm hắn nhanh chóng không sao.

Ngược lại là phụ thân ta, bị bọn họ cấu kết hãm hại tội danh.

Khiến nhà tan cửa nát, ta và mẹ ta cũng bị lưu đày.

Sau đó mẹ ta chết, ta ngay lập tức nghĩ cách rời khỏi nơi đó.

Ngươi biết không, ta vốn dĩ có cơ hội giết chết cả nhà bọn họ.

Tuy nhiên, ta nghĩ tới một phương thức tàn nhẫn hơn, cứ như vậy chết thật sự quá thuận tiện cho bọn họ.

Ta giết đứa con trai độc nhất của nhà họ để cho bọn họ sống trong đau khổ cả đời.”

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút.

“Này! Rốt cuộc ngươi có nghe không?”

Lý Bình An không lên tiếng, đã ngủ.

Hay là chưa ngủ, chỉ đang giả vờ không nghe thấy.

Bùi Trúc Hiên hừ một tiếng, nhìn trần nhà, tiếp tục nói:

“Thật ra chết như vậy cũng rất tốt.

Báo thù xong, ta cũng không biết nên làm gì.

Thù hận có thể cho người ta sức mạnh, trước kia luôn có cảm giác sức lực dùng không hết.

Nghĩ đến việc báo thù cho phụ mẫu, ta khổ thế nào cũng chịu đựng được.

Chỉ chờ đến ngày báo được đại thù, nhưng chân chính báo xong thù, ngược lại là… có loại cảm giác kỳ quái nói không nên lời.

Ai~dù sao sau này khi ta chết cũng có thể gặp phụ mẫu ta bàn giao.”

Ánh trăng ngoài cửa sổ sưởi ấm bầu trời đêm.

Trên cây hồ dương, một con chim đứng dưới ánh trăng đang phát ra tiếng kêu thê lương.

“Này, ta đã nói lâu như vậy, chẳng lẽ ngươi không có biểu hiện gì sao?”

Bùi Trúc Hiên bất mãn nói.

“Lúc này, ngươi không phải nên đối với ta sinh ra đồng tình. Sau đó, ngươi dùng lòng chính nghĩa đầy căm phẫn của mình cùng ta phát tiết đi ra sao?”

Lý Bình An vẫn không trả lời, giống như đang ngủ thật.

“Cắt, thật không thú vị~”

Bùi Trúc Hiên phàn nàn rồi quấn chặt chăn.

Tiếng bão cát dữ dội vang lên, điên cuồng đập mạnh vào vách tường.

Lý Bình An mở to mắt, xen lẫn trong bão cát có một vài giọng nói rất

nhỏ.

“Chưởng quỹ, mấy người này đều là quỷ nghèo, cộng lại đều không có bao nhiêu tiền.”

Nói chuyện chính là tiểu nhị trong quán.

“Chết tiệt! vất vả lắm mới đến một vụ làm ăn lớn, kết quả người sau nghèo hơn người trước.”

“Chưởng quỹ, ta thấy trong túi người mù nhất định có hàng, nhưng mà... có chút không dễ giải quyết.”

Bọn tiểu nhị nhớ lại một chỉ của Lý Bình An hôm nay đánh gãy nát một thanh đao, trong lòng có chút chột dạ.

“Không dễ đối phó? Lão tử rải một gói mê hồn tán ra, để hắn phải gọi ta là gia!”

Chưởng quỹ hừ lạnh một tiếng.

Nhưng bọn họ không biết rằng mưu đồ của mình đã bị Lý Bình An nghe rõ ràng một chữ cũng không bỏ sót.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Khi bước chân đến cách cánh cửa, ngay sau có một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Một cái ống to bằng ngón tay chọc thủng một lỗ nhỏ trên tờ giấy dán cửa, phun ra một dòng khói.

Lý Bình An vươn ngón tay nhúng vào trong bát nước.

Dùng chân khí ngưng kết nước thành giọt, ngón tay cong lại đan vào nhau, nhẹ nhàng bắn ra.

Những giọt nước xẹt thành một đường cong thẳng tắp chui vào trong đường ống.

Trong bóng tối truyền đến một tiếng vang trầm thấp, là tiếng động có người ngã xuống đất.

“Cút.”

Giọng nói Lý Bình An không lớn nhưng khiến cho người bên ngoài rung rẩy.

Nghe thấy tiếng bước chân nhanh chóng đi xa, Lý Bình An một lần nữa tiến vào trạng thái minh tưởng nhập định.

Lý Bình An và Bùi Trúc Hiên ăn điểm tâm xong chuẩn bị rời đi.

“Chưởng quỹ tính tiền.”

Chưởng quỹ run rẩy cười cười, không dám nhìn Lý Bình An.

Vừa nghe Lý Bình An nói muốn tính tiền, sắc mặt chưởng quỹ đột nhiên biến đổi.

Hắn vội nói:

“Bèo nước gặp nhau chính là có duyên, ta làm sao có thể thu tiền của khách quan chứ.”

Lý Bình An cười nhạt.

Chưởng quỹ lại lấy ra một vò rượu ngon:

“Đây là rượu ngon ta trân quý hơn mười năm, kính xin các hạ vui lòng nhận cho.”

Nghe đến rượu, sắc mặt Lý Bình An mới hơi chút biến đổi.

“Vậy tại hạ không khách khí.”

Một người trẻ tuổi đứng ở phía sau lưng Lý Bình An, nghi hoặc nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi.

Cái này… nhà trọ tốt như vậy sao? Không chỉ miễn phí tiền phòng.

Còn tặng rượu ngon.

Sau khi Lý Bình An rời đi, người trẻ tuổi mỉm cười đi qua.

Chưởng quỹ lập tức thay đổi sắc mặt:

“Tiền phòng một trăm văn, tiền cơm hai mươi văn, ngày hôm qua ngươi còn làm vỡ một cái chén hai văn tiền.”

“Chết tiệt!”

Người trẻ tuổi bật thốt.

“Tại sao ta phải trả tiền phòng?”

“Ngươi muốn đi ăn chùa sao?”

Chưởng quỹ trừng mắt.

Người trẻ tuổi bất lực lấy túi tiền ra từ trong ngực rồi thanh toán.

Sau đó nói:

“Đưa rượu cho ta đi.”

“Rượu gì?”

“Chính là rượu ngon mười mấy năm đó.”

Mí mắt chưởng quỹ run lên:

“Ngươi là tới gây chuyện phải không?”

Người trẻ tuổi nhạy bén nhận ra tình hình bốn phía xung quanh không ổn, trong ngực tiểu nhị xuất hiện chuôi đao.

Hắn hít sâu một hơi, quay đầu bỏ chạy.

“Cáo từ!”

Lý Bình An rời khỏi nhà trọ đi chưa xa.

Người trẻ tuổi nhìn bóng lưng rời đi của Lý Bình An, trong lòng càng thêm tò mò.

Cưỡi một con trâu? Cái quái gì thế này?

Người trẻ tuổi họ Tô, tên một chữ, Vân.

Năm nay vừa tròn mười tám tuổi, yêu thích thế giới trong tiểu thuyết võ hiệp.

Thích khoái ý và ân oán trong giang hồ.

Vì thế hắn để lại một phong thư, cưỡi một con ngựa rời khỏi nhà.

Sẵn sàng một mình lang bạt giang hồ, mơ tưởng đến những cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ giống như trong tiểu thuyết, những cuộc gặp gỡ tốt đẹp, đi theo khát vọng của trái tim, đi bất cứ nơi nào mình muốn đi…

Tô Vân nhất thời hứng thú với người mù, cưỡi ngựa đi theo.

Dưới hạ thân Tô Vân là một con Mặc Long câu.

Toàn thân không có một sợi lông rối, uy phong lẫm liệt.

Chỉ cần liếc mắt có thể nhìn ra đây là một con tuấn mã hiếm thấy.

Ngày đi ngàn dặm không thành vấn đề.

Lúc đầu, Tô Vân định thả chậm tốc độ, nhưng ngay lập tức hắn phát hiện mình không nhìn thấy bóng dáng Lý Bình An.

Trên mặt đất còn có dấu chân rõ ràng, nhưng mặc kệ Tô Vân tăng tốc như thế nào vẫn đuổi không kịp.

“Giá… giá… giá… Giá!”

Tô Vân cưỡi hắc long mã điên cuồng chạy.

Không biết chạy bao lâu, lúc Tô Vân tuyệt vọng hắn cuối cùng nhìn thấy phía trước cách đó không xa một bóng người.

Lý Bình An đang tựa vào một đống cát, cầm trong tay rượu ngon vừa mới được chưởng quỹ tặng.

Tô Vân sờ mồ hôi trên trán.

Sau khi chạy như điên trong một thời gian dài, con ngựa cũng mệt.

Hắn nhìn sang, con trâu đối phương cưỡi đang… uống rượu?

Tô Vân mở to hai mắt, đây là hành vi gì.

Bùi Trúc Hiên phàn nàn oán trách ánh nắng mặt trời xui xẻo đã làm đen làn da mềm mại của mình.

Tô Vân hít một hơi, sau đó tiến đến gần nói:

“Tại hạ không biết có thể xin các hạ một chén rượu uống?”

“Các hạ cứ tự nhiên.”

Tô Vân cũng là người luyện võ, thở phào nhẹ nhõm.

Rượu ngon ủ hơn mười năm, mùi vị quả nhiên không tệ.

Tô Vân ngửa cổ uống ừng ực, ừng ực.

So với uống nước còn thoải mái hơn, nửa chén rượu ngon uống một

hơi cạn sạch.

“Vèo!!”

Vừa định nói gì đó, đột nhiên trong không khí truyền đến tiếng xé gió sắc bén.

Chương 37: Người Đột Quyết

Vèo!!

Tô Vân phản xạ khom người xuống, rượu trong tay bị văng ra ngoài.

Lý Bình An giơ tay lên dễ dàng bắt được mũi tên đang lao tới.

Tháo bình rượu treo ở phía trên đeo trở về bên hông.

Mũi tên là mũi tên gỗ ngắn tay nghề chế tạo rất thô ráp.

Trong sa mạc xem ra có tội phạm cướp giật.

Tô Vân quỳ rạp trên mặt đất tư thế chật vật mông hướng lên trời, lén nhìn ngó chung quanh.

Xa xa hơn mười con khoái mã đang nhanh chóng chạy tới hướng này.

“Mã phỉ!”

Tô Vân hơi kinh hãi.

Ngay sau đó, một nhóm người bao vây bọn họ.

Mỗi người mang một thanh cương đao và một bộ cung tên trên lưng.

Sắc mặt Tô Vân căng thẳng như lâm đại địch, tay nắm chặt bội kiếm bên hông.

“Hai vị huynh đài không biết từ đâu tới? Dạo gần đây tiền bạc các huynh đệ chỗ này có chút khó khăn eo hẹp, không biết có thể mượn ít ứng phó khẩn cấp hay không?”

Dẫn đầu là một hán tử râu quai nón.

Rõ ràng là mã phỉ, song vẻ mặt chính khí giống như là người trong quân ngũ.

“Đại ca, có nữ nhân.”

Tiểu đệ ở một bên mắt nhìn chằm chằm Bùi Trúc Hiên.

Hắn bị một ánh mắt của hán tử râu quai nón dọa sợ không dám nhìn nữa.

Tô Vân sờ sờ tiền trong túi, do dự không biết nên đưa cho đối phương hay là đấu với bọn họ một trận.

Dựa theo tình tiết cốt truyện của tiểu thuyết võ hiệp, Tô Vân không nên sợ họ.

Nhưng trên thực tế, đối phương người đông thế mạnh trông họ không giống kiểu người dễ dàng bị đánh bại.

Tô Vân lén liếc Lý Bình An ở phía sau, chờ đợi phản ứng của hắn.

Thấy Lý Bình An thờ ơ giống như hoàn toàn không coi những tên cướp này ra gì.

Lòng Tô Vân tự tin hơn, dựa vào kinh nghiệm đã xem hơn năm trăm bản tiểu thuyết của hắn.

Người mù này tuyệt đối là một cao thủ ẩn tàng.

Ngày hôm qua, một cái búng tay của người mù đã làm vỡ nát thanh đao.

Hay ngày hôm nay, chưởng quỹ quán trọ vô duyên vô cớ lấy lòng.

Tất cả đều khiến cho Tô Vân khẳng định điều này.

“Hừ! Chỉ là đám tiểu tặc, Tô Vân ta sợ gì.”

Tô Vân lớn giọng nói.

Hiện tại hắn chính là muốn cho người mù nhìn thấy dũng khí của mình.

Cho dù có hàng ngàn người ta cũng sẽ tiến tới.

Tầm mắt người râu quai nón nhìn lên trên người Lý Bình An:

“Vậy còn ngươi? Giống như hắn sao?”

“Không! Ta giao tiền.”

Lý Bình An lấy ra một ít tiền:

“Tại hạ ra ngoài mang theo không nhiều kính xin các vị anh hùng hảo hán chớ chê trách, coi như tại hạ mời các huynh đệ uống chén nước trà.”

Lời này nói ra kín kẽ giọt nước không lọt, biểu cảm của đám mã phỉ thoải mái hơn.

Lý Bình An hơi chắp tay:

“Chư vị xin cáo từ.”

Tô Vân ở một bên trợn tròn mắt.

Lúc này, trong lòng giống như có vạn con thảo nê mã phi nước đại.

Nội dung cốt chuyện này không đúng?

Dựa theo suy nghĩ của hắn, không phải hai người sẽ hợp lực đối phó mã tặc sao.

Sau đó vị tuyệt thế cao thủ này nhìn trúng phẩm chất của mình, thu mình làm đồ đệ…

Râu quai nón vung tay lên, đám người nhường ra một con đường.

Lý Bình An cứ như vậy dễ dàng đi ra từ trong vòng vây.

Tô Vân sững sờ đứng nguyên tại chỗ, lúc này hắn mới kịp phản ứng.

Đối mặt với ánh mắt hung ác của hơn mười tráng hán.

Tô Vân nuốt một ngụm nước bọt cười gượng hai tiếng.

“Vừa rồi… Ta chỉ đùa mà thôi…”

“Này! Ta nói con người ngươi thật kỳ quái.”

Bùi Trúc Hiên cưỡi trên lưng Lão Ngưu, Lý Bình An thì ở phía trước dắt Lão Ngưu.

Nhìn Lý Bình An giống như là người hầu vậy.

“Mấy người kia không phải là đối thủ của ngươi, sao ngươi phải giao tiền chịu thua.”

Bùi Trúc Hiên tò mò.

“Chuyện có thể dùng tiền giải quyết sao phải động thủ.” Lý Bình An nói.

“Vậy, bây giờ ta đưa tiền cho ngươi, ngươi thả ta ra được không?”

“Đây là hai chuyện khác nhau.”

Bùi Trúc Hiên liếc mắt xem thường.

“Đại ca, tiểu tử kia rất có tiền, khối ngọc bội trên người hắn vừa nhìn đã thấy vô giá, sao không lấy.”

Hán tử râu quai nón nói:

“Trộm cũng có đạo, chúng ta vào rừng làm cướp chỉ là hành động bất đắc dĩ.

Huống chi đoạt tiền tài của người khác vốn là hành động bất nghĩa.”

Hán tử râu quai nón là Lưu Dũng, trước đây làm tướng sĩ biên quan, bởi vì thân thủ mạnh mẽ cho nên chỉ huy một tiểu đội trinh sát.

Một lòng bảo vệ quốc gia, thế nhưng thế đạo đen tối.

Cuối cùng, hắn lại bị kẻ xấu bức ép phải chạy trốn khỏi biên quan trở thành lưu binh.

Có nhà không thể trở về, lưu lạc bốn phương.

Vì kiếm sống hắn bị ép trở thành mã phỉ.

Nhưng dù như thế Lưu Dũng cũng không tự cam đọa lạc.

Chỉ cướp tiền không cướp mạng.

Dân chúng nghèo khổ thì coi như không thấy, chỉ chọn cướp người có tiền.

Đoạt một nửa để lại một nửa, đối với nữ quyến, thu tiền không xúc phạm, so sánh với những mã phỉ khác quả thực chính là bồ tát sống.

Cát vàng cuồn cuộn, đảo mắt đã qua hai ngày.

Lưu Dũng mang theo hơn mười huynh đệ đi ngang qua một thôn trang định nghỉ chân.

Nhưng nhìn từ xa, thôn trang khói đặc tràn ngập.

Một đám binh lính dị tộc đang phóng ngựa giương roi đại khai sát giới người trong thôn.

“Mẹ nó! Bọn này có mẹ đẻ không có mẹ nuôi.”

Một người nhịn không được chửi ầm lên.

Đại Tùy suy nhược, thế cục triều đình hỗn loạn.

Khổ nhất vĩnh viễn là bách tính.

Nhất là dân chúng sống ở vùng ven biên cương, vừa phải chịu quan phủ bóc lột.

Còn phải đề phòng dị tộc tập kích.

Giết người, cướp đoạt, bán làm nô lệ.

Đều là hoạt động thông thường nơi đây.

Đại Tùy cũng sẽ không bởi vì một hai thôn mà khai chiến với một quốc gia.

“Các huynh đệ, giết!!”

Lưu Dũng vung mã đao lên, giận dữ quát.

Hơn mười con khoái mã xông thẳng tới, những người này đều là tướng sĩ biên quan đào ngũ theo Lưu Dũng.

Nam nhi máu lửa, nhìn thấy tình cảnh như vậy, lòng đầy căm phẫn nhiệt huyết dâng cao.

Là người Đột Quyết!

Một binh sĩ Đột Quyết phát hiện nhóm người Lưu Dũng vội vàng thổi kèn lệnh.

Lưu Dũng hét lớn một tiếng, một đao chém nghiêng chém đứt đầu người nọ.

Máu nóng bắn tung tóe lên trên mặt hắn.

“Giết!”

Trong thôn có khoảng hơn ba mươi binh sĩ Đột Quyết.

Đám người Lưu Dũng tuy rằng số lượng không chiếm ưu thế nhưng

bọn họ đều dũng mãnh thiện chiến.

Lại bất ngờ đánh lén làm những binh sĩ Đột Quyết đang đắm chìm trong đốt giết cướp bóc không kịp phản ứng.

Ánh mắt Lưu Dũng tập trung, phát hiện cách đó không xa.

Một bóng dáng quen thuộc đang giằng co với mấy binh sĩ Đột Quyết.

Chính là Tô Vân, người bị bọn họ đánh cướp mấy ngày trước.

Tô Vân ban đầu nghĩ Lý Bình An là một cao nhân, muốn một đường đi theo bái sư học nghệ.

Ai ngờ bị đám mã phỉ Lưu Dũng đánh cướp, Lý Bình An lại giao tiền rời đi.

Điều này làm cho Tô Vân nản lòng thoái chí, biết là mình tưởng tượng quá nhiều.

Nhưng hắn vẫn muốn xông pha giang hồ, đi ngang thôn trang này.

Ban đầu Tô Vân định nghỉ chân một chút, ai biết gặp phải người Đột Quyết tập kích thôn.

Tuy Tô Vân ngăn không được những người Đột Quyết nhưng nhân hỗn loạn chạy trốn là không thành vấn đề.

Thấy hành động của đám súc sinh này, Tô Vân từ bỏ ý nghĩ chạy trốn.

Hắn chủ quan đánh giá thấp những binh sĩ Đột Quyết có kinh nghiệm sa trường.

Dưới sự vây công của bốn người, Tô Vân rất nhanh rơi vào thế hạ phong.

Mắt thấy sẽ mất mạng ở đây.

Bỗng nhiên Lưu Dũng xuất hiện, một đao chém ngang.

Thanh mã tấu dày vẽ ra một đường cong màu đen trong không trung, gào thét chém về phía đầu người nọ.

Tô Vân cũng nhân cơ hội phá tan vòng vây ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc nói:

“Là ngươi!”

Lưu Dũng cười sang sảng:

“Tiểu tử làm tốt lắm!!”

Chương 38: Tiệc ăn mừng

“Cẩn thận!”

Tô Vân chỉ vào phía sau Lưu Dũng, vội vàng hô.

Một binh sĩ Đột Quyết tay cầm thiết chùy phóng ngựa xông đến.

Thiết chùy trong tay hắn ít nhất cũng phải hơn năm mươi cân, cực kỳ doạ người.

Lưu Dũng hoàn toàn không sợ, chân kẹp chặt bụng ngựa tay ghìm siết dây cương.

Móng trước của chiến mã giơ cao lên, mã đao nặng nề vung xuống.

“Keng”, tiếng kim thiết va chạm vang lên thanh thúy.

Binh lính Đột Quyết cảm thấy lực chấn động trùng kích rất mạnh, cả người lẫn ngựa lui về phía sau ba bốn bước.

Không đợi hắn kịp phản ứng ánh đao chợt lóe lên.

Binh lính Đột Quyết ngay lập tức bị chặt xuống từ trên lưng ngựa.

Trong lòng Tô Vân giật mình kinh ngạc thực lực quá mạnh.

“Này tiểu tử! Đừng ngây ngốc nữa. ” Lưu Dũng hô.

Tô Vân kịp phản ứng nắm chặt kiếm lao tới hướng một gã binh sĩ Đột Quyết.

Sau đó, binh sĩ Đột Quyết trong thôn rất nhanh đã bị đám người Lưu Dũng giết không còn mảnh giáp nào.

Binh sĩ Đột Quyết hốt hoảng chạy trốn.

Nhóm người Lưu Dũng hiển nhiên không muốn buông tha đám hỗn đản này.

Ở phía sau đuổi theo không bỏ cho đến khi bọn chúng chạy đi thật xa.

Bởi vì sợ bọn chúng có người tiếp ứng lúc này nhóm người Lưu Dũng mới quay người trở về.

Đi dọc theo con đường nhỏ hơn hai khắc (hai mươi phút) phía trước xuất hiện hình dáng một thôn làng.

“Nóng chết lão nương rồi.”

Bùi Trúc Hiên không ngừng kéo quần áo trên ngực giật giật khiến từng đợt sóng lớn phập phồng lên xuống.

“Thân thể đều nháp nháp không thoải mái ngươi hay là giúp ta gãi gãi?”

Lý Bình An đã quen Bùi Trúc Hiên ăn nói lung tung không phản ứng.

Đi vào thôn làng phát hiện trong thôn đang rất náo nhiệt.

Giống như là lễ mừng năm mới không biết hôm nay là ngày gì.

Sau khi nghe ngóng mới biết, thôn làng đã gặp phải người Đột Quyết càn quét cũng may có hiệp sĩ ra tay giải cứu đánh đuổi người Đột Quyết.

Thôn làng dù nghèo nhưng hiện giờ đều lấy ra toàn bộ đồ vật đáng giá.

Mở tiệc chiêu đãi các vị tráng sĩ.

Có thịt ăn có rượu uống Lý Bình An đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Từ trong ngực lấy ra một ít tiền giao cho thôn trưởng trong thôn.

Coi như là góp một phần tiền làm phiền trưởng thôn cho thêm hai vị trí ngồi.

Thuận tiện tìm cho con trâu này một ít đồ ăn.

Trưởng thôn vui vẻ đồng ý.

Loại đồ ăn nông thôn hẻo lánh làm tất nhiên không tính là ngon lắm nhưng cũng có một hương vị riêng.

Lý Bình An lấy ra rượu ngon của mình chia cho những người khác

đang ngồi trên bàn xem như kéo gần quan hệ.

Bùi Trúc Hiên vừa cắn hạt dưa vừa cùng bác gái bên cạnh nói chuyện.

Hoàn toàn không có cảm giác không hài hoà.

Không bao lâu mấy vị anh hùng xuất hiện ngồi tại chủ vị phía trên.

Mọi người thay nhau tiến lên kính rượu.

Tô Vân tửu lượng không cao, hai má rất nhanh đỏ lên.

Cảm giác được mọi người xem là anh hùng này khiến thiếu niên hơi ngất ngây.

Mọi người vừa uống rượu vừa nói vừa cười, bầu không khí rất hòa thuận.

“Ồ… Là ngươi?”

Tô Vân phát hiện Lý Bình An trong đám người.

Lý Bình An khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Tô Vân ghét bỏ bĩu môi xoay người đi.

Vừa nhìn thấy Lý Bình An, Tô Vân nhớ lại trải nghiệm xấu hổ khi ngày đó coi đối phương là cao thủ tuyệt đỉnh.

Cuối cùng làm hại mình không chỉ mất mặt còn bị mã phỉ lừa gạt một khoản tiền.

Nhưng vận mệnh là không thể đoán trước.

Một ngày trước, trong lòng hắn còn ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của đám mã phỉ.

Bây giờ lại cùng đám mã phỉ đuổi người Đột Quyết đi.

Cuối cùng lại còn cùng đám mã phỉ xưng huynh gọi đệ, trở thành thiếu niên anh hùng trong miệng mọi người.

Tô Vân ợ một hơi rượu, không nghĩ tới trận chiến đầu tiên mình bước vào giang hồ lại hoàn mỹ như thế.

Sắc trời dần tối, tiệc mừng công đã kết thúc.

Lý Bình An đặt cốc trà xuống, sờ sờ bụng, cảm thấy hài lòng.

Có rất ít ánh nến trong thôn làng nhỏ này, trời vừa lặn, toàn bộ thôn làng đều chìm trong bóng tối yên tĩnh.

Lý Bình An được sắp xếp ở tại một hộ gia đình phía đông.

Trong phòng rất đơn sơ chỉ có một cái bếp lò và một cái giường đất.

Trên giường trải tấm ga giường sờn rách và một đống chăn bông cũ.

Cậu bé Trần Sở Sinh chạy tới:

“Đại Thúc, bên ngoài trời lạnh đi vào trong thôi.”

Khí hậu sa mạc có sự chênh lệch nhiệt độ lớn giữa ngày và đêm.

Sớm mặc áo khoác lông, trưa mặc lụa mỏng.

Chỉ có tự mình trải nghiệm mới phát giác được lời này nói thật không sai.

“Không sao, ta hóng gió.”

Chân khí lưu chuyển quanh thân Lý Bình An, không lo lắng nhiệt độ bên ngoài biến hóa.

“Đại thúc, đại thúc từ đâu tới vậy?”

“Bốn trấn An Bắc.”

Trần Sở Sinh giật mình:

“Bốn trấn An Bắc cách nơi này rất xa, đại thúc thật lợi hại.”

Lý Bình An nhẹ nhàng cười.

“Vậy khẳng định thân thủ đại thúc rất cao, nếu không không có khả năng một mình đi đường xa như vậy.”

“Chỉ là biết sơ sơ mà thôi.”

“Đại thúc chờ ta một chút.”

Trần Sở Sinh mang vẻ mặt hưng phấn, chạy vào trong phòng.

Một lúc sau, cậu bé chạy ra, trong tay cầm một cái hộp nhỏ.

Khi cậu bé vừa mở ra bên trong toàn là đồng xu.

“Đại thúc, đây là toàn bộ tiền tích góp của ta, ngươi dạy ta võ công có được không?”

Lý Bình An cười cười:

“Tại sao ngươi muốn học võ công?”

“Đương nhiên là vì tòng quân, sau đó đi tiêu diệt người Đột Quyết báo thù cho gia gia và cha!”

“Gia gia và cha ngươi cũng là quân nhân?”

“Vâng.”

Thần sắc Trần Sở Sinh ảm đạm:

“Bọn họ đều bị người Đột Quyết giết chết, ta muốn báo thù.”

Lý Bình An không nói gì thêm, chẳng trách căn nhà lớn như vậy chỉ có một đứa bé Trần Sở Sinh.

“Chiến trường rất nguy hiểm.”

Trần Sở Sinh lại ngẩng đầu lên:

“Sợ cái gì, người nhà ta đều đã chết, ta đã không có gì để mất.”

Lý Bình An ngẩng đầu lại lần nữa im lặng.

“Đại thúc, ngươi dạy ta đi. Van cầu ngươi, số tiền này đều cho ngươi…”

Bầu trời hửng sáng nhưng lại bị sương mù bao phủ.

Khiến thời tiết vốn đã rét lạnh trở nên càng thêm âm lãnh.

Không khí trở nên nặng nề, đè nén đến mức làm cho người ta không thở nổi, giống như bão táp sắp tới.

Mặt đất truyền đến âm thanh nặng nề phá vỡ sự yên tĩnh.

Giống như là động đất.

“Kỵ binh!”

Lưu Dũng đột nhiên tỉnh lại từ trong giấc ngủ, âm thanh này, đối với

cựu binh như hắn, là quá quen thuộc.

Nghe âm thanh, không dưới trăm người!

“Không tốt! Kỵ binh Đột Quyết tới rồi.”

Lưu Dũng không nghĩ tới người Đột Quyết có thể đi còn quay lại, thậm chí mang theo kỵ binh quy mô lớn như vậy.

Tiếng chiêng trống của trưởng thôn không ngừng vang lên trong thôn.

Điều này có nghĩa là đã có chuyện lớn xảy ra, không phải thổ phỉ đột kích thì chính là… người Đột Quyết!!

“Không tốt, người Đột Quyết tới.”

Trần Sở Sinh cuống quít mặc quần áo, tay cầm xiên sắt còn cao hơn người.

“Người Đột Quyết không phải bị đuổi đi rồi sao?”

Bùi Trúc Hiên còn ngái ngủ, dụi mắt.

“Đại thúc, thúc đi mau đi, đám người Đột Quyết kia rất lợi hại.”

Nói xong Trần Sở Sinh liền vội vàng chạy ra ngoài.

Bên ngoài thôn làng.

Lưu Dũng nhìn một vùng đen nghịt phía xa ,cả người trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Hơn ba trăm kỵ binh Đột Quyết được trang bị đầy đủ!

Đủ để phát động một trận chiến đột kích quy mô nhỏ.

Làm gì bây giờ?

Biện pháp tốt nhất chính là chạy, nhưng thôn làng đã sớm bị vây chật như nêm cối.

Thôn này cũng không phải tường đồng vách sắt, làm sao có thể ngăn được một đội kỵ binh Đột Quyết tinh nhuệ?

Chương 39: Một trận chiến công

bằng

Tô Vân đêm qua uống không ít rượu, hiện tại tỉnh lại còn hơi say.

Nghe tin người Đột Quyết lại tới, Tô Vân vội vàng cầm kiếm xông ra ngoài.

Kết quả vừa chạy ra ngoài thôn hắn liền trợn tròn mắt.

Một trận gió lạnh thổi qua, đầu óc lập tức thanh tỉnh hơn.

“Chạy… Chạy đi…”

Lưu Dũng thần sắc lạnh lùng:

“Chạy đi đâu, kỵ binh quy mô loại này, trước khi càn quét đều sẽ bao vây thôn, cung tiễn đã không biết nhắm vào những nơi nào.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Hai chân Tô Vân không tự chủ được phát run.

“Cùng lắm thì liều mạng với bọn họ!” Một người nói.

Một con đại bàng dang cánh vẽ một đường cong duyên dáng trong không trung bay vụt qua đỉnh đầu bọn họ.

Sau đó nó đáp xuống trên cánh tay của một nam tử cao lớn.

Kỵ binh Đột Quyết chậm tốc độ lại, giống như một con dã thú khổng lồ đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người, thân hình khổng lồ tản ra khí thế áp lực khiến mọi người cảm giác khó thở.

Thủ lĩnh giơ tay dừng đội ngũ dùng một đôi mắt hung ác gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Dũng cách hắn gần nhất.

Lưu Dũng cầm mã đao trong tay đứng ở ngoài đám người.

Sử dụng tiếng Đột Quyết để nói:

“Ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện một chút!”

“Nói chuyện gì?”

Giọng nói thủ lĩnh khàn khàn.

“Xin hãy cho chúng ta một cơ hội chiến đấu công bằng! Chết trên chiến trường chân chính thay vì để thuộc hạ như ong vỡ tổ xông lên. Đó không phải dũng sĩ chân chính thực sự.”

Thủ lĩnh tháo mũ giáp xuống, ánh mắt hắn như một con rắn đuôi chuông, chậm rãi nói.

“Nói hay lắm nhưng ta lấy làm tiếc cho các ngươi trước vũ lực các ngươi hoàn toàn không đủ sức đối mặt.”

“Một chiến binh trong sa mạc không sợ hãi bất cứ kẻ nào.”

Tiếng Đột Quyết trong miệng thủ lĩnh biến thành tiếng Trung Nguyên khiến các thôn dân đều có thể nghe hiểu.

“Ta sẽ cho các ngươi một cơ hội công bằng.”

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người Lưu Dũng:

“Nếu ngươi có thể đánh thắng hắn, ta sẽ tha cho một nửa người trong thôn này.”

Trong đám người Đột Quyết, một tráng hán mặc trọng giáp xuống ngựa.

Trong tay cầm hai cái thiết chuỳ sắt nhỏ.

Tục xưng là Tiểu Kim Qua đầu hình củ tỏi, thân thể hình bầu dục.

Các thôn dân hồi hộp, không nói một lời, họ hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Lưu Dũng.

“Công bằng cái rắm!”

Một hán tử thấp giọng mắng.

Thân thể tráng hán Đột Quyết khoác trọng giáp, đây không phải là thứ mà đao kiếm bình thường có thể làm bị thương.

Trừ phi là dùng vũ khí đủ nặng như búa hoặc chuỳ sắt cách khôi giáp đập gãy xương cốt.

Mà toàn thân Lưu Dũng trên dưới không có bất kỳ đồ phòng ngự nào.

Chỉ nhìn đã biết tương quan lực lượng hai bên.

Lưu Dũng bị Tiểu Kim Qua đập trúng, xương cốt sẽ phải gãy, trực

tiếp đánh mất sức chiến đấu.

“Hy vọng các hạ sẽ không nuốt lời!”

Dứt lời, Lưu Dũng một tay cầm vỏ đao một tay cầm chuôi đao.

Lòng bàn tay đều là mồ hôi, nhưng vững vàng.

Tay cầm đao không thực hiện bất kỳ động tác dư thừa nào.

Giống như một mũi tên đang chờ phát động đột nhiên bắn ra ngoài.

Keng!!

Tiếng kim loại va chạm phát ra âm thanh chói tai.

Cánh tay Lưu Dũng tê dại trong lòng giật mình.

Lực lượng sức mạnh của hán tử Đột Quyết này quả nhiên là khủng bố.

Hán tử Đột Quyết vung chuỳ khiến gió lạnh gào thét.

Lưu Dũng nhảy về phía sau.

Hán tử Đột Quyết lao tới giống như một bức tường, lấp kín các phương di chuyển.

Lưu Dũng lại lùi một bước một đao bổ xuống.

Hán tử Đột Quyết giơ kim qua lên ngăn cản, “Răng rắc” một tiếng, hắn chặn được một đao.

Lưu Dũng quay người đá một cước vào bắp chân đối phương nhưng giống như đá vào tường đá.

Hai bên ngươi tới ta lui đánh hơn hai mươi chiêu.

Lưu Dũng dựa vào thân pháp linh hoạt chém trúng hán tử Đột Quyết mấy đao.

Tuy nhiên phần lớn đều bị trọng giáp trên người hán tử chặn lại, chỉ có một ít vị trí khớp xương bị đao làm thành vết thương.

Chỉ là bên trong hắn còn mặc một lớp nhuyễn giáp nên không có tạo thành bao nhiêu thương tổn.

Lưu Dũng dần trở nên kiệt sức.

Hán tử Đột Quyết nhân cơ hội bỏ xuống đao của mình, bỏ xuống kim qua, hạ thấp người ôm chặt eo Lưu Dũng đâm sầm vào cây hồ dương to lớn bên cạnh.

“Rầm” một tiếng, Lưu Dũng bị lực lượng sức mạnh khổng lồ kia đâm, trước mắt tối sầm suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Mọi người chứng kiến kinh hồn bạt vía, tim như bay ra ngoài trong giây tiếp theo.

Hán tử Đột Quyết đứng dậy đấm một quyền.

Lưu Dũng không kịp né tránh, phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra.

Miệng phun máu vừa trúng mặt che khuất tầm mắt hán tử Đột Quyết.

Lưu Dũng nhân cơ hội ôm lấy cổ hắn.

Đối mặt với hán tử Đột Quyết toàn thân trọng giáp, cơ hội duy nhất thành công chính là vị trí đầu của hắn.

Tay Lưu Dũng vặn chặt đầu hắn chế trụ mạch môn, vặn người ngã xuống.

Sử dụng thủ pháp đấu vật thượng thừa.

Đại hán kia người xoay trên không trung, phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Bành” một tiếng rơi xuống đất.

Hãn tử Đột Quyết không ngừng vung nắm đấm đánh vào bụng Lưu Dũng.

Sắc mặt Lưu Dũng tái xanh, từng ngụm máu tươi từ phun ra từ trong miệng.

Buông cổ đối phương, thay vào đó chọc vào tròng mắt đối phương.

Từng tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế khiến người khác run rẩy.

Tình cảnh khiến Tô Vân vốn đã khôi phục chút tỉnh táo lại cảm thấy bụng nhỏ nhộn nhạo.

Không bao lâu hán tử Đột Quyết kia ngã xuống trên mặt đất, không còn hơi thở.

Lưu Dũng gian nan đứng lên, lau máu tươi trên miệng.

Hít thở đều một hơi, chậm rãi nói:

“Ta thắng! Thủ lĩnh nói lời phải giữ lời.”

Khóe miệng thủ lĩnh hơi cong lên:

“Đương nhiên, ta sẽ tha cho một nửa thôn dân nhưng mà một nửa khác…”

Không chờ hắn nói xong Lưu Dũng nói:

“Lại đến, nếu như ta còn thắng, lần này đánh cuộc một nửa còn lại!”

“Tốt! Có can đảm.”

Ánh mắt thủ lĩnh có thêm vài phần kính nể:

“Từng đi lính?”

“Kỵ binh doanh, Lưu Dũng, mười tám tuổi nhập ngũ, tham gia một trăm mười một trận chiến, mười một lần bị thương.”

“Ta kính nể chiến sĩ ưu tú, cho ngươi một cơ hội quy thuận theo ta.”

“Chờ ngươi có thể thắng được đao trong tay ta rồi hãy nói.”

Lưu Dũng nhặt trảm mã đao:

“Kế tiếp!”

Ngầu quá!!

Trần Sở Sinh đứng trong đám người, nội tâm không ngừng kích động nhìn chằm chằm bóng lưng Lưu Dũng.

Khoảnh khắc này, tất cả các đại hiệp vì nước vì dân trong tiểu thuyết võ hiệp như đã tìm được khuôn mẫu.

Đây mới là anh hùng chân chính.

Một nam nhân cầm trường đao bước ra.

Một bộ dáng âm trầm, ánh mắt băng lãnh bắn sát khí ra bốn phía.

Lưu Dũng gầm lên một tiếng rống giận, lần nữa ra tay.

Nam nhân âm trầm dường như biết Lưu Dũng chỉ là hồi quang phản chiếu, tránh khỏi Lưu Dũng đang điên cuồng tấn công.

Quả nhiên chưa ra được mấy chiêu thì Lưu Dũng bắt đầu kiệt sức.

Tay trái nam nhân âm trầm vung lên cuồng phong gào thét.

Vô số điểm lửa từ trong tay áo bay ra, sương đen quay cuồng.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, khói bụi nổi lên khắp nơi.

Lưu Dũng không ngờ nam nhân âm trầm lại dùng một chiêu như vậy để công kích mình.

Dù phản ứng khá nhanh nhưng vẫn bị lan đến.

Thân thể giống như chịu một chùy nặng nề, bay ra.

“Hèn hạ!”

Tô Vân nhịn không được, nói.

Nam nhân âm trầm nhân cơ hội, cầm đao tiến lên bổ xuống một đao.

Lưu Dũng giãy dụa né tránh bị lưỡi đao chém vào bả vai bên trái.

Lưu Dũng nắm chặt lấy thanh đao, hai chân cùng đá.

Lúc này mới có thể tránh thoát một kích trí mạng.

Lưu Dũng bắt lấy đao của nam nhân âm trầm.

Xoay thắt lưng trở tay bổ một đao như gió lốc.

Nam nhân âm trầm giơ cánh tay lên để phòng ngự, trên cánh tay hắn buộc áo giáp cứng.

Tuy nhiên, khi Lưu Dũng bổ ra một đao này, khuỷu tay hơi hướng vào bên trong khẽ đảo, tránh qua bộ giáp cứng mà chém vào thân thể.

Nam nhân âm trầm kêu thảm một tiếng.

Năm ngón tay đều bị chặt đứt.

Lưu Dũng xoạc chân dùng đao đâm vào dưới hông đối phương.

Thật sự thắng!?

Cho đến khi nam nhân âm trầm ngừng la hét, Tô Vân mới tin tưởng sự thật trước mắt.

Được cứu rồi, được cứu rồi.

Trong lòng tất cả thôn dân đều không hẹn mà cùng xuất hiện một ý nghĩ.

Chương 40: Mạnh được yếu thua

Lưu Dũng cười hắc hắc ngẩng đầu nhìn nhóm kỵ binh Đột Quyết cách đó không xa.

Thần sắc không sợ hãi, giống như hắn thật sự là người thắng.

“Ta thắng!”

Thủ lĩnh không nói gì.

Con đại bàng trên vai vỗ hai cánh bay lên bầu trời sa mạc.

“Thắng? Đây chẳng qua chỉ là một trò chơi.”

Thủ lĩnh thản nhiên nói:

“Ngươi thắng chỉ vì ta thiết lập quy tắc trò chơi cho ngươi thắng mà thôi.

Cho ngươi thắng cho ngươi thua chung quy chỉ là một ý niệm trong đầu của ta.

Thế giới này chính là như vậy cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua.

Người Trung Nguyên các ngươi rất thích chơi dế, ta cảm thấy trò chơi này rất thú vị.

Rõ ràng những con côn trùng có thể bị một ngón tay người nghiền chết nhưng hết lần này tới lần khác để cho chúng nó truy đuổi, chiến đấu, phân thắng bại với nhau.

Nghe nói một con dế thượng hạng có thể bằng với mấy căn nhà ở kinh thành.

Nhưng con dế cuối cùng vẫn chỉ là con dế, cho dù là con dế mạnh nhất cũng vẫn có thể bị một đầu ngón tay nghiền chết."

Lưu Dũng đột nhiên nở nụ cười trong tiếng cười có cảm giác cô đơn và thê lương nói không nên lời.

Giống như một con sư tử đực sắp chết phát ra một tiếng gầm thét không sợ hãi.

Đây chính là nỗi bi ai của tiểu nhân vật.

Bọn họ vừa không có thiên thời địa lợi của đại nhân vật, lại không cam lòng sống như người bình thường yên phận không tranh quyền thế.

Có người nói bi ai lớn nhất của tiểu nhân vật là bọn họ không biết mình là tiểu nhân vật.

Bọn họ vẫn đấu tranh với vận mệnh, nhưng kết cục phần lớn đều là tồi tệ.

Thủ lĩnh cũng cười dùng tiếng Đột Quyết nói:

"Giết bọn chúng."

Binh lính Đột Quyết ở hàng đầu chỉ huy chiến mã từng bước tiến lên.

Hơn năm mươi kỵ binh tạo thế trận hình quạt xông về phía trước, hoàn toàn phong kín đường lui của bọn họ.

Tốc độ của bọn hắn từ chậm thành nhanh, từ chậm đến gấp.

Tiếng vó ngựa phát ra âm thanh dồn dập trên cát giống như tiếng bùa đòi mạng của Diêm Vương.

Không có tiếng la hét, không có kèn lệnh.

Chỉ có tiếng huýt sáo như chết chóc cuốn bụi đất khắp nơi.

Lưu Dũng hít sâu một hơi tay nắm chặt bội kiếm.

Mở hai mắt ra lần nữa trong ánh mắt tràn ngập chiến ý và sát ý.

Vô số cảm xúc ở trong thân thể hắn quay cuồng dâng trào.

Cuối cùng chuyển hóa thành một tiếng gầm rống giận.

“Phốc!!”

Chiến mã giống như bị một sợi xích sắt vô hình quất trúng, một con lại một con ngã xuống đất.

Bụi đất tung bay, tầm nhìn của mọi người đều trở nên mơ hồ.

... A… A…

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng ngựa hí.

âm thanh ồn ào nhấn chìm mọi thứ, không còn nghe được âm thanh nào khác.

“Hả?”

Lưu Dũng sửng sốt không biết tại sao.

Tô Vân đang định quay đầu bỏ chạy, nghe thấy động tĩnh thì tò mò quay đầu nhìn xung quanh.

Cái này…

Chẳng lẽ Lưu Dũng là một cao thủ ẩn giấu thực lực?

Một ý niệm tự nhiên xuất hiện ở trong đầu Tô Vân, bản thân đã đọc mấy trăm bộ tiểu thuyết.

Gần như ngay lập tức đã thông tình tiết câu chuyện.

Trong cơ thể Lưu Dũng ẩn chứa sức mạnh thần bí, vào thời khắc sinh tử tồn vong mới bộc phát ra.

Nhưng mà, cát bụi dần dần tiêu tán, một bóng người xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lý Bình An cầm gậy trúc trong tay đưa ngang trước người.

Khí thế lạnh lẽo tản ra thần uy như địa ngục như biển rộng khiến mọi người cảm giác hít thở không thông.

Chiến mã cảm nhận được uy hiếp, kêu lên bất an, chậm rãi lùi về phía sau.

“Là… Là ngươi!”

Lưu Dũng giật mình nhận ra người mù mấy ngày trước bị các huynh

đệ trong nhóm đánh cướp.

Thủ lĩnh nhướng mày nhìn người thần bí đột nhiên xuất hiện trước mắt, mở miệng nói.

“Các hạ là thần thánh phương nào?”

Lý Bình An trầm giọng:

“Tại hạ chỉ là khách qua đường xem náo nhiệt.

Tại hạ đã định rời đi nhưng không ngờ tướng quân không giữ chữ tín, bất đắc dĩ đành phải ra tay. Nếu có mạo phạm mong rằng các hạ lượng thứ bỏ qua.”

Thủ lĩnh cười lạnh:

“Ồ, nói như vậy ngươi là tới bênh vực kẻ yếu?”

“Không dám, mong rằng tướng quân có thể giữ lời hứa, lui binh rời đi.”

Đôi mắt thủ lĩnh hung ác như dã thú nhìn chằm chằm Lý Bình An, cười nhạo:

“Nếu ta không làm thì sao?”

Nói xong, hắn liếc nhìn mấy binh sĩ bị Lý Bình An đánh ngã trên mặt đất.

Hắn thừa nhận người này đúng là có chút thực lực, nhưng phía sau hắn là một đoàn thiết kỵ tinh nhuệ.

“Thật sự là buồn cười, ngươi cho rằng bằng vào lực một người có thể ngăn cản ba trăm thiết kỵ của ta!”

Lưu Dũng dùng kiếm chống đỡ thân thể, không vì Lý Bình An xuất hiện mà trong lòng dâng lên hy vọng nào.

Tuy rằng vừa rồi thực lực Lý Bình An thể hiện ra khiến Lưu Dũng phải giật mình kinh ngạc.

Nhưng trước ba trăm thiết kỵ tinh nhuệ, lại ở loại địa hình sa mạc này.

Ngay cả là người tu hành trong truyền thuyết cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Trừ phi hắn là thần tiên.

Lý Bình An trầm ngâm chốc lát:

“Tại hạ tất nhiên không đủ thực lực ứng đối với ba trăm thiết kỵ, chỉ là...”

Lời còn chưa dứt, gió nổi lên.

Thân hình Lý Bình An chợt lóe, không ai có thể hình dung cảnh tượng quỷ dị này.

Hắn giống như một tia chớp xuyên qua đám mây đen.

Cổ họng thủ lĩnh siết chặt, một cây gậy trúc đang đè vào yết hầu hắn.

“Chỉ là giữa trăm quân lấy đầu tướng địch vẫn dễ dàng.”

Thanh âm lại không nhanh không chậm vang lên.

Binh lính Đột Quyết xung quanh kịp phản ứng, phản xạ muốn xông tới.

“Dừng tay!”

Thủ lĩnh hung dữ trừng mắt nhìn những binh sĩ đang muốn nhào tới.

Mấy người này cảm thấy sống lưng phát lạnh như bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu, không dám tiến lên vượt qua giới hạn.

Thủ lĩnh hoàn toàn rõ ràng, với khoảng cách này là Lý Bình An có thể lấy mạng của hắn bất cứ lúc nào.

Toàn trường nhất thời lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Ban đầu, cảnh tiếp theo nên là binh sĩ Đột Quyết tàn sát thảm khốc thôn trang và thêm một nhóm người chết thảm cùng mà thôi.

Nhưng mà không ai đoán được tình cảnh trong lúc này đột ngột chuyển biến.

“Thân thủ tốt!”

Thủ lĩnh trầm giọng.

“Xin tướng quân hãy giữ lời hứa.”

Lý Bình An thu hồi gậy trúc, đường hoàng đứng giữa đám thiết kỵ.

Thủ lĩnh trầm mặc một lát, đưa tay vung lên nói một câu bằng tiếng Đột Quyết.

Hơn ba trăm binh sĩ Đột Quyết ngay ngắn trật tự điều chuyển đầu ngựa, quay đầu.

“Hôm nay thụ giáo rồi!”

Thủ lĩnh liếc nhìn Lý Bình An lần cuối, giơ roi ngựa lên.

“Giá!”

Binh lính Đột Quyết giống như thủy triều, nhanh chóng thối lui, không bao lâu sau đã biến mất trong sa mạc.

Mọi chuyện qua đi, Lý Bình An cũng không ở lại nữa.

Dắt theo Lão Ngưu, mang theo phạm nhân Bùi Trúc Hiên chuẩn bị tiếp tục lên đường.

“... Các hạ xin dừng bước...”

Phía sau lưng, Lưu Dũng lấy hết dũng khí để lên tiếng.

Lý Bình An quay đầu trêu chọc:

“Huynh đài, còn có chuyện gì? Trên thân tại hạ cũng không có bao nhiêu bạc cho ngươi đoạt.”

Lưu Dũng lúng túng xấu hổ vô cùng, vài ngày trước mình còn không biết sống chết đánh cướp người ta.

“Lưu mỗ có mắt không tròng lúc trước mạo phạm tiên sinh, tiên sinh khoan hồng độ lượng không so đo tính toán.

Lại ra tay cứu chúng ta, ân cứu mạng không thể báo đáp.

Chỉ là không biết tên họ tiên sinh, ngày sau cũng để cho các huynh đệ báo đáp tiên sinh.”

Lý Bình An cười nói:

“Bèo nước gặp nhau chính là duyên, các hạ hiệp nghĩa can đảm.

Lấy yếu đánh mạnh, gan dạ kiên cường khiến tại hạ rất bội phục.”

Lưu Dũng vội chắp lại:

“Lời này của tiên sinh thật sự khiến Lưu mỗ xấu hổ không thôi, tại hạ ở trong quân bị người hãm hại.

Tình nguyện cam chịu đọa lạc trở thành giặc cỏ, làm mấy chuyện cường đạo, tại hạ thật sự không đảm đương nổi lời khen của tiên sinh.”

Chương 41: Kinh Thành

“Lưu tướng quân có tấm lòng chân thành lương thiện, sợ gì nhân sinh khó khăn, dù sống đáy sông rồng vẫn chúa bầu trời.”

Nói xong, Lý Bình An chuẩn bị rời đi.

“Nếu Lưu tướng quân thật sự muốn trở lại quân doanh, tại hạ một có chủ ý.”

Lý Bình An đột nhiên nhớ tới cái gì.

Ánh mắt Lưu Dũng sáng lên vội vàng nói:

“Mong tiên sinh chỉ giáo.”

“Tại hạ ở phủ công chúa có quen biết một vị bằng hữu bình thường, ngươi có thể đi tìm nàng hỗ trợ, có lẽ có thể giúp được ngươi.”

“Phủ công…... công chúa?”

Lưu Dũng lắp bắp hỏi.

Lưu Dũng còn muốn hỏi thêm điều gì đó nhưng Lý Bình An đã rời đi.

“Nếu như ngươi thật sự có cơ hội đi đến phủ công chúa, nhắc với họ về một người mù, có lẽ có thể giúp được ngươi.”

Lý Bình An cũng không biết Lưu Dũng có thể đi phủ công chúa hay không, càng không biết tình huống cụ thể của phủ công chúa.

Sở dĩ nói như vậy hơn phân nửa là vì Lý Bình An thật sự không muốn thấy người như Lưu Dũng bị chôn vùi.

Về phần có thể thật sự giúp được hắn hay không, toàn bộ xem ý trời.

Tô Vân cầm kiếm sững sờ hồi lâu nói không nên lời.

Tình huống gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra thế?

Các câu hỏi xoay quanh trong đầu hắn.

Đầu tiên hắn nghĩ rằng người mù này là một cao thủ nhưng kết quả hắn đã lầm tưởng, người mù này chỉ là một người nhát gan.

Bây giờ lại đảo ngược, điều này khiến Tô Vân khó có thể chấp nhận trong thời gian ngắn.

Chờ hắn phục hồi tinh thần, muốn đi tìm người mù.

Sa mạc mênh mông, nơi nào còn có bóng người.

Khác với sự mất mát của Tô Vân.

Đám người Lưu Dũng lại tràn đầy kích động, Đại Tùy luôn luôn trừng phạt nghiêm khắc đối với những lưu binh.

Nhẹ thì lưu đày nặng thì mất đầu.

Vốn tưởng rằng cả đời này mình sẽ xuống làm giặc cỏ nhưng không nghĩ tới lại có cơ hội làm lại từ đầu.

Thậm chí còn trực tiếp từ phủ công chúa.

Cậu bé Trần Sở Sinh nhìn phương hướng Lý Bình An biến mất, trong ánh mắt đầy hâm mộ.

Sau đó dường như cậu bé đã hạ quyết tâm, trên khuôn mặt non nớt xuất hiện vẻ kiên định.

Lưu Dũng bị thương không nhẹ, được chăm sóc trong thôn hơn nửa tháng.

Sau đó, hắn không thể chờ đợi nên cùng với đám huynh đệ vội vàng xuất phát đi thẳng đến kinh thành.

Bọn họ không có chứng minh thân phận lại là lưu binh nên đương nhiên không thể đi qua cửa trạm dịch.

Vì thế, hắn đi men theo một con đường nhỏ, trái phép lẻn vào thành.

Dọc theo đường đi coi như thuận lợi, đảo mắt đã hai tháng trôi qua.

Kinh thành.

Đây là lần đầu tiên mọi người tới kinh thành, họ ngay lập tức bị hấp dẫn bởi cảnh tượng phồn hoa chốn kinh thành.

Du khách đông như dệt, người xe ồn ào.

Náo nhiệt vô cùng.

Khắp nơi đều là kiến trúc cao lớn, phồn hoa chưa từng thấy qua.

Trên chợ trưng bày nhiều loại châu ngọc trân bảo muôn màu muôn vẻ, tiếng la hét liên tiếp vang lên.

Đám đông rộn ràng nhốn nháo, có người ngồi kiệu, có người đi bộ, cũng có người gồng gánh, còn có người đi xe ngựa, người vận chuyển hàng…...

Nhất là những nữ nhân đi ngang qua, mỗi người đều ăn mặc hở hang.

Hoặc hở ngực, hoặc lộ một phần ngực.

Hoặc che chắn ngực bằng một chiếc khăn lụa hoặc khăn choàng để thể hiện rõ vẻ ngoài phong tình quyến rũ.

Lưu Dũng đưa các huynh đệ đi tìm phủ công chúa nhưng tới cửa lại gặp khó khăn.

Thủ vệ nghiêm ngặt không thể nghi ngờ là đang cảnh cáo bất luận người nào có ý đồ gây rối.

Mà Lưu Dũng và những người khác không có bất kỳ tín vật giới thiệu hay giấy tờ chứng minh thân phận nào.

Chỉ có “một người mù” từ miệng Lý Bình An, cũng không biết đi tìm ai.

Lộ phí đã tiêu gần hết nên họ cứ như vậy sống dưới gầm cầu kinh thành mấy đêm.

Màn trời chiếu đất, cũng may đây là kinh thành dưới chân thiên tử.

Tự nhiên thoải mái hơn mấy lần đất cằn cỗi nơi biên cảnh.

Lưu Dũng nghĩ ra một phương pháp thông minh, phủ công chúa mỗi ngày đều có người ra vào.

Hắn chọn một ít nha hoàn người hầu ăn mặc bình thường, gặp mỗi

người hắn đều nhắc về "người mù."

Chỉ là liên tiếp nửa tháng không có kết quả, đám người Lưu Dũng không khỏi có chút nhụt chí.

Cho đến một ngày đến phiên Lưu Dũng và một huynh đệ canh gác.

Các huynh đệ khác đi làm việc lặt vặt ở các nơi trong kinh thành, dù sao ăn uống vệ sinh đều cần dùng đến tiền.

Một nữ tử dáng người mảnh mai, trang phục phú quý đi ra từ phủ công chúa.

Lưu Dũng như thường ngày lại gần:

"Vị cô nương này, tại hạ làm phiền hỏi thăm một chuyện."

Nữ tử ăn mặc trang phục phú quý lạnh lùng liếc mắt nhìn Lưu Dũng:

"Nói."

" Trong phủ công chúa có ai biết về một người mù không?"

"Ta làm sao biết được."

Nữ tử trang phục phú quý thốt ra, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt hơi đổi.

Người mù!

Nữ tử trang phục phú quý đánh giá Lưu Dũng từ trên xuống dưới:

"Nói rõ ràng một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lưu Dũng lập tức giải thích rõ ràng chuyện hắn như thế nào gặp được người mù và như thế nào đi tới nơi này.

"Đi theo ta!"

Lưu Dũng và tiểu huynh đệ liếc nhìn nhau, kiềm chế kích động trong lòng.

Thành công rồi! Rốt cục đã thành công rồi.

Hai người từ cửa nhỏ đi vào phủ công chúa.

Ngay khi bước vào cửa, họ cảm giác được thế nào là hào khí.

Hai người không dám nhiều lời, chỉ biết đóng vai nhà quê lên phố.

Sau đó, họ được sắp xếp trong một gian phòng nhỏ, người hầu mang đến đồ uống và bánh ngọt tinh xảo.

Một lát sau, nữ tử trang phục phú quý lúc trước đi vào.

Tiếp theo, hai người lại được đưa tới một đại điện rộng lớn.

Vàng son lộng lẫy, rèm châu cánh ve, mỗi một món đồ nội thất đều được chế tác tỉ mỉ tinh xảo chói mắt khiến người say mê.

Những bức danh họa và tác phẩm điêu khắc nổi tiếng bố trí đan xen tinh tế.

“Đại ca…... Chuyện này…... Sao lại có chút không đúng.”

Tiểu đệ bên cạnh nhịn không được, hỏi.

Trong lòng Lưu Dũng cũng có chút thấp thỏm e ngại.

Ban đầu, hắn nghĩ người Lý Bình An giới thiệu cho bọn hắn khả năng cao là một phụ tá phủ công chúa hoặc là người có thể nói chuyện với công chúa.

Nhưng…... cũng không đến mức sắp xếp cho họ đến trong một đại điện như vậy chứ.

Liếc nhìn thoáng qua hộ vệ cầm kim đao ngoài cửa, trong lòng Lưu Dũng không khỏi run rẩy.

Ngay khi Lưu Dũng nghi hoặc bối rối, hắn nhìn thấy một nữ nhân dáng người cao gầy được hai thị nữ đỡ bước đi vào.

Nữ nhân mặc một chiếc váy dài màu lam, phần trước ngực cao ngất.

Vòng eo thon thả, lông mày như họa.

Giữa hai đầu lông mày lộ ra khí chất dung hoa yêu kiều quý phái, mặc dù chỉ khoác một bộ váy suông nhưng khó che giấu vẻ cao quý.

Ánh mắt nàng lạnh lùng, lộ ra tham vọng bừng bừng.

Nữ nhân ngồi xuống, vẻ mặt cử chỉ tựa như một vị đế vương, rất bình tĩnh.

Trong ánh mắt nàng lộ ra sự bá đạo, nhưng rõ ràng trên mặt lại nở

nụ cười ôn hòa.

Khiến mọi người không dám tới gần, thậm chí không dám nói chuyện với nàng.

“Lớn mật! Thấy công chúa còn không quỳ xuống.”

Một thị nữ bên cạnh lạnh lùng mở miệng.

Đầu óc Lưu Dũng “Ong” một tiếng, lỗ tai như mất đi thính giác.

Hai mắt hắn mở to, hắn không biết nên dùng ngôn ngữ gì để diễn tả tâm tình hiện tại của mình.

Công…... Công chúa!?

Tuy nhiên, Lưu Dũng cũng là chiến sĩ có kinh nghiệm sa trường, hắn nhanh chóng phản ứng lại.

Lôi kéo tiểu đệ của mình quỳ xuống.

“Tội thần tham kiến công chúa điện hạ, công chúa điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Đứng lên đi, ban chỗ ngồi.”

Liễu Vận khẽ mở miệng ngọc.

Hai người Lưu Dũng quỳ xuống tạ ơn, sau đó run rẩy ngồi xuống.

Lưu Dũng cúi đầu thật sâu, không dám nhìn mỹ nhân truyền thuyết đứng đầu bảng danh sách.

Hắn nghe mọi người nói rằng ngửa mặt nhìn vua sẽ bị hiềm nghi đâm vương sát giá.

Hắn nghiêm túc mắt nhìn mũi, mũi chĩa miệng, miệng kề tim.

Chương 42: Bằng hữu bình thường

“Ngươi biết Bình An?”

Đối mặt với câu hỏi của công chúa, Lưu Dũng ngạc nhiên.

Hắn cũng không biết tên của Lý Bình An.

Nhưng hắn rất nhanh chóng phản ứng lại, nhận ra đó là tên của tiên sinh.

“Tội thần không có duyên được biết đại danh của tiên sinh.”

“Vậy sao ngươi biết Bình An?”

Lưu Dũng kể lại chi tiết sự tình một lần.

Trên mặt Liễu Vận lộ ra vẻ không thoải mái, nàng lầm bầm nói:

“Còn biết cách giúp đỡ người khác nhưng lại không nghĩ đến chính mình.”

Lưu Dũng nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng vạn mã phi nước đại.

Đây là “bằng hữu bình thường” trong miệng tiên sinh!?

Thật con mẹ nó đủ “bình thường.”

Công chúa trước mắt hắn chính là người kế vị nối nghiệp giang sơn Đại Tùy.

Ta…... Đây coi như là…... trực tiếp đi tới trước mặt vua?

Lưu Dũng đã bình tĩnh trở lại nhưng tiểu đệ bên cạnh hắn đã sớm bị dọa sợ choáng váng.

Cả người mồ hôi chảy không ngừng, miễn cưỡng khống chế không run.

Thời gian trước, bọn họ bị một chỉ huy tiểu đoàn ở biên quan bắt đi huấn luyện thay cho cháu trai của hắn.

Bị người ta vu khống, bị người cướp công lao.

Cuối cùng, họ trở thành giặc cỏ, có địch không thể giết, có nhà không thể về.

Nhưng hiện tại bọn họ lại đi thẳng đến phủ công chúa, quỳ gối trước mặt vị thiên tử tương lai này.

Cuộc đời…... lên xuống thăng trầm có chút quá kích thích ~

Liễu Vận nhấp một ngụm trà.

Vừa rồi, nàng đang thương lượng sự tình cùng nhóm phụ tá thủ hạ của mình.

Lưu Bích nói cho nàng biết bên ngoài có người hỏi trong phủ công chúa có ai biết một người mù không.

Liễu Vận bảo Lưu Bích dẫn người đi vào, nàng vội vàng đi ra ngoài mà ngay cả nước cũng chưa kịp uống.

“Kim Ngô vệ, ngũ quân phủ đô đốc, Vũ Lâm quân, Thần Vũ quân, chọn một đi.”

Liễu Vận vừa mở miệng đã là mấy vị trí đãi ngộ tốt nhất trong trung ương cấm quân.

Lưu Dũng do dự một chút, quỳ trên mặt đất:

“Tội thần chỉ nguyện ở biên quan giết địch báo quốc! Mong công chúa thành toàn.”

Liễu Vận hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn Lưu Dũng thay đổi.

“Ngươi ngược lại là rất có chí hướng, so với những kẻ tại vị ăn bám mạnh hơn nhiều, ngươi đã muốn đi biên quan, vậy đi chỗ Hạ Hầu tướng quân đi.”

“Hạ Hầu tướng quân!”

Lưu Dũng mừng rỡ.

Hạ Hầu tướng quân là một trong bốn đại tướng quân Đại Tùy, trị quân nghiêm minh, trung thành với cương vị công tác, cương trực công chính.

Đại quân do Hạ Hầu tướng quân chỉ huy chết cóng không phá nhà, chết đói không cướp bóc.

Có thể nói, ngài là tấm gương mẫu mực của chí sĩ Đại Tùy.

“Tội thần nguyện đi!”

Đợi hai người Lưu Dũng lui xuống, Liễu Vận xoa xoa huyệt thái dương đau nhức.

Lưu Bích đi lên trước cẩn thận xoa bóp cho nàng.

“Công chúa nếu muốn gặp thì dứt khoát phái người đi tìm là được

rồi.”

Liễu Vận trầm ngâm một lát, thở dài một hơi:

“Được rồi.”

Khác với sự phồn hoa của kinh thành, sa mạc vẫn hoang vu cằn cỗi.

Nóng rực vô cùng, không có một ngọn gió, không có một đám mây, chỉ có cát vàng chói mắt.

“Này, chúng ta còn bao lâu nữa mới tới.”

Bùi Trúc Hiên yếu ớt vô lực.

“Đại khái còn ba bốn ngày đường.”

Lý Bình An không quay đầu lại.

Đang đi về phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập từ góc đông bắc.

Gió mạnh gào thét như bị sói đuổi theo.

Ở phía sau lưng bọn họ, không biết là thứ gì tiến về bên này với tốc độ cực nhanh.

Cát bụi che lấp, không thể thấy rõ đó là vật gì.

“Này! Đó là cái gì?”

Bùi Trúc Hiên giật mình.

Lý Bình An xoay người leo lên con trâu.

Mặc kệ là cái gì, chạy trước nói sau.

Bùi Trúc Hiên vỗ mông lão Ngưu một cái.

Lão Ngưu: ...

Ngươi có biết lễ phép không?

“Đại ca, phía trước có người!”

Mấy người này là binh đoàn lính đánh thuê, bọn họ ở trong sa mạc tìm bảo vật, kết quả ngoài ý muốn gặp Thi Quỷ quân trong sa mạc.

Thi Quỷ quân là một loại quái vật đặc thù trong sa mạc, không sợ đao thương, rất khó đối phó.

“Để bọn họ làm mồi thay chúng ta.”

“Tên kia đang cưỡi một con trâu?”

Mấy người trừng mắt, sợ mình nhìn lầm.

“Hắn đáng đời bị xui xẻo, đuổi theo.”

Mấy người giơ roi quất ngựa tăng nhanh tốc độ.

Nhưng dù bọn họ đuổi theo thế nào vẫn không đuổi kịp bóng dáng trước mặt, ngược lại, khoảng cách càng kéo càng lớn.

Ước tính không bao lâu thì ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

“Đại ca, chuyện này không thích hợp, tên kia chạy quá nhanh.”

“Mẹ kiếp, lão tử bắn hạ hắn.”

Một người trên ngựa giương cung cài tên.

Vút vút!!

“Đám hỗn đản, sinh con ra sẽ không có lỗ đít!” Bùi Trúc Hiên chửi ầm lên.

Lý Bình An không để ý, vẫn vội vã lên đường.

Tốc độ của Lão Ngưu lại tăng lên một cấp bậc, tiếp tục tiến về phía trước, bỏ xa mấy người phía sau.

“Phía trước! Phía trước!”

Sắc mặt Bùi Trúc Hiên biến đổi.

Phía trước, bụi đất sa mạc bốc lên bốn phía phả ra một mùi tanh hôi.

Một đội quân Thi Quỷ dày đặc đang chạy về phía bọn họ dưới sự yểm hộ của cát bụi.

Lý Bình An mở miệng nói:

“Ngồi vững vàng!”

Rất nhiều năm sau, Bùi Trúc Hiên cũng không thể quên cảnh tượng

đó.

Xa xa, một con rồng màu vàng bay vút đâm thủng mây xanh, âm thanh như trâu rống.

Ẩn giấu phía dưới rồng vàng chính là vô số thi quỷ, một số con nhỏ chỉ bằng trẻ sơ sinh, cũng có con to lớn như mãnh hổ.

Có con ngẩng đầu thè lưỡi giống như muốn cắn nuốt bầu trời.

Có con giương nanh múa vuốt giống như muốn chọn người ăn tươi nuốt sống.

Nhưng có một người làm như không nhìn thấy.

Trong tình cảnh biển máu và xác chết chất thành núi này, hắn trơ mặt như vừa mới tỉnh ngủ.

Bùi Trúc Hiên nhìn đôi mắt nhợt nhạt của Lý Bình An, như nhìn vũng nước đọng sâu không thấy đáy, lại giống như ngôi sao lạnh lùng.

Sâu thẳm mà xa xăm, mang đến cho người ta cảm giác khó đoán.

Bùi Trúc Hiên không nhịn được cười lớn: "Ngươi… con mẹ nó thật giỏi giả bộ!"

Hồi lâu sau, hai người thành công thoát khỏi miệng cọp.

"Này! Sau này ngươi muốn làm gì?"

Bùi Trúc Hiên nằm trên tấm da dê, nhìn bầu trời đêm sáng sủa.

Lý Bình An thản nhiên nói:

"Kiếm tiền, uống rượu, ăn đồ ngon, còn sống sót."

"Hết rồi?"

"Hết rồi."

"Cắt~"

Bùi Trúc Hiên cắt ngang:

"Ngươi không có hoài bão lớn hơn sao? Không nói kiến công lập nghiệp xưng vương xưng bá, ít nhất ngươi cũng phải cưới mấy cái lão bà, mua mấy căn nhà to."

Lý Bình An kiên nhẫn rửa sạch cát trên người lão Ngưu, cũng không ngẩng đầu lên.

“Lưu lạc hơn hai mươi năm, nguyện vọng lớn nhất của ta có lẽ là có một gia đình.”

Trong mắt Bùi Trúc Hiên hiện lên một tia phức tạp, nhìn ánh trăng chiếu tỏa.

Nàng mở lòng bàn tay, quan sát ánh sáng nhảy nhót lên xuống như một con chim.

“Ta vốn cũng có một gia đình.”

Nàng khẽ thì thầm.

Lý Bình An không trả lời, không biết là không nghe thấy hay là cố ý không trả lời.

Hai người lại một lần nữa im lặng.

Một lát sau, Lý Bình An đột nhiên nói.

“Thế giới này luôn luôn như vậy, có người không xu dính túi, có người đau đớn mất đi người mình yêu.

Có người, đến cả sống cũng đã là cố hết sức.

Trải qua muôn vàn khó khăn, nhân gian vẫn đáng giá!

Quãng đời còn lại không dài, thời gian trôi qua vội vã, chỉ nguyện quý trọng hiện tại và yêu thương bản thân thật tốt.”

Bùi Trúc Hiên chớp chớp đôi mắt sáng ngời, dường như có chút xúc động, nhưng ngoài miệng lại nói:

“Ồ, ta không nhận ra ngươi có thể nói chuyện mạch lạc như vậy.”

Lý Bình An không nói gì nữa.

Chương 43: Có duyên gặp lại

“Khi ta còn bé đã muốn mở một quán trọ tự mình làm bà chủ.”

Bùi Trúc Hiên vui vẻ nói.

“Mở một quán, người giang hồ uống rượu không cần trả tiền, ta chỉ muốn nghe người trong giang hồ kể chuyện xưa của chính họ.

Mỗi ngày ta đều tính toán sổ sách, nghe những câu chuyện cuộc đời khác nhau.

Bi hoan ly hợp nhân sinh muôn màu muôn vẻ.”

Lý Bình An cười cười, nhẹ giọng nói:

“Nghe không tệ.”

Bùi Trúc Hiên bỗng nhiên đứng lên:

“Ta nghĩ kỹ rồi chờ sau khi ta chết sẽ không đi tìm ngươi báo thù.

Ta sẽ trực tiếp đầu thai nắm chặt thời gian hoàn thành giấc mộng của mình.”

Giờ phút này, hai người dường như không còn là sát thủ cùng tù nhân.

Mà là hai bằng hữu bình thường đang tán gẫu.

Ba ngày sau, hình dáng biên quan dần hiện ra xa xa.

Đó là một tòa thành nhỏ cũ nát được gọi là Thư thành.

Đến Thư thành, họ đã cách bốn trấn An Bắc không xa.

Người vào cổng thành rất nhiều, binh lính thủ biên kiểm tra người rất nghiêm ngặt.

Hai người ngồi cạnh nhau bên một tảng đá lớn.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh chỉ có tiếng gió thổi qua.

“Này, ta còn chưa biết tên ngươi.” Bùi Trúc Hiên nói.

“Gọi ta là người mù là được rồi.”

“Cắt, không muốn nói thì thôi ”

Bùi Trúc Hiên bỗng nhiên thở dài:

“Ngươi làm ơn đi, ta rơi vào trong tay đám hỗn đản đó khẳng định sẽ bị bọn họ tra tấn đến chết.

Ngươi có độc dược gì đặt ở trong hàm răng, cắn một cái có thể lập tức độc phát bỏ mình.

Ta không muốn bị bọn họ tra tấn.”

Lý Bình An trầm ngâm một lát:

“Được, đợi đến lúc đó ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

“Vậy thì đa tạ rồi.”

Bùi Trúc Hiên bỗng nhiên ôm lấy cổ Lý Bình An:

“Một vấn đề cuối cùng, ngươi chắc chắn không cần ta giúp ngươi thả lỏng?”

Đến ban đêm, hai người cuối cùng bước vào cổng thành.

Tìm một quán trọ ở lại.

Bùi Trúc Hiên biết đây là đêm cuối cùng của mình.

Lúc này thay vì giống như trước kia khẩn trương cùng bất lực, nàng đã bình tĩnh hơn.

Nàng tắm rửa, lừa Lý Bình An một bữa ăn lớn, nhìn bộ dáng hắn đau lòng.

Bùi Trúc Hiên rất hài lòng, sau đó nàng lôi kéo Lý Bình An cùng mình trò chuyện tới đêm khuya.

Đáy lòng nàng chợt dâng lên cảm giác buồn bã mất mát.

Còn sống… kỳ thật cũng rất tốt.

Nhưng nếu cho nàng một cơ hội lựa chọn lần nữa, nàng vẫn sẽ không do dự báo thù cho người nhà.

Nhìn ánh trăng mông lung bên ngoài, Bùi Trúc Hiên cuối cùng nhắm hai mắt lại.

Ánh mặt trời buổi trưa chiếu lên mặt Bùi Trúc Hiên.

“Nhìn mặt trời chắc là đã giữa buổi trưa rồi.”

Bùi Trúc Hiên lầm bầm lầu bầu.

Nàng đứng dậy rời giường hít một hơi thật sâu.

Nhìn chung quanh, nàng không thấy bóng dáng người mù.

Hắn đi mua đồ ăn sáng?

Bùi Trúc Hiên không suy nghĩ nhiều tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Đây là giấc ngủ thoải mái cuối cùng trong đời nàng đương nhiên phải ngủ thêm một lát.

Một giấc này, nàng ngủ thẳng đến buổi tối.

Bùi Trúc Hiên lần nữa mở mắt nhìn bóng tối bên ngoài cửa sổ.

Nàng không khỏi có chút buồn bực, người mù chạy đi đâu rồi?

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trái tim Bùi Trúc Hiên xiết chặt vô thức bắt đầu lo lắng cho người mù.

Hoàn toàn quên gia hoả này là tới bắt mình.

Bùi Trúc Hiên mặc quần áo tử tế đang chuẩn bị ra ngoài hỏi thăm.

Bỗng nhiên, nàng thoáng nhìn thấy trên bàn có một tờ giấy và một túi tiền.

[Đời người khác gì vài trang giấy

Chứa bài thơ sửa mãi không ưng

Có người chết đi vẫn ảm đạm

Còn ngươi còn sống đã trầm luân

Vui thay phận nay ở đáy rồi

Ít nhiều không thể xấu hơn thêm

Mai này gặp lại thân khách chủ

Bà chủ phất rồi đừng quỵt tiền.

Sau này có duyên gặp lại thì cùng nâng chén chúc mừng, hiện tại hai ta từ biệt]

- Lý Bình An –

Nhìn nét chữ đẹp đẽ trên giấy, Bùi Trúc Hiên sững người trong giây lát.

Nàng đưa tay chạm vào túi tiền bên cạnh rồi phì cười.

Ngay sau đó, nước mắt nàng to như hạt đậu không ngừng rơi xuống bên chân.

Lý Bình An?

Bình An ngược lại là một cái tên hay, nhưng không phải là một sát thủ giỏi.

.....

“Không mang người về.” Lý Bình An thành thật nói.

Mã Tam Nương gật đầu giống như đã đoán trước được.

“Biết rồi.”

“Phải bồi thường bao nhiêu tiền?”

“Hỏi cái này làm gì? Ngươi bồi thường sao?”

“Ta không có tiền.” Lý Bình An đáp không chút do dự.

“Vậy ngươi hỏi làm cái gì.”

Mã Tam Nương lườm hắn một cái:

“Ngươi không giải thích nguyên nhân tại sao, nói cho ta biết lý do ngươi không thể mang nữ nhân kia về?”

“Là sai lầm của ta.”

“Thôi đi, tiểu tử thật không uổng công hiểu biết của ta về ngươi, ngay từ đầu ta đã biết nữ nhân kia sẽ không về.”

Lý Bình An:

“Vậy tại sao còn giao ủy thác cho ta.”

“Ta cố ý đó~“

Mã Tam Nương nói:

“Chuyện của nữ nhân kia ta biết, phụ thân nàng là thị lang Bùi

Huyền làm quan chính trực, một vị quan tốt hiếm thấy, thật đáng tiếc.

Ta ngược lại rất bội phục nữ nhân này, nàng vì báo thù mà chịu nhục lâu như vậy, cuối cùng cũng đã thành công."

Lý Bình An lẳng lặng nghe.

Mã Tam Nương tiếp tục nói:

"Ta cố ý tha cho nàng, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có cách phái ngươi đi thì nàng mới có thể sống sót."

"Cho nên nói tiền công của ta không bị khấu trừ?"

"Khấu! Đương nhiên phải khấu!"

Mã Tam Nương đáp không chút do dự.

"Ngươi không hoàn thành ủy thác. Đây là sự thật rõ ràng, ta sẽ tính toán phí ủy thác, tiền công, tiền thưởng…"

"Tham tiền."

Lý Bình An nhỏ giọng lầm bầm, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Này! Thuốc của ngươi."

Mã Tam Nương để mấy bao dược liệu sinh mạch tán lên trên bàn.

"Gần đây ta không đưa tiền cho ngươi mua." Lý Bình An tò mò.

Mã Tam Nương nhíu mày cố ý nói:

"Ta mua thừa mấy phần, vốn muốn ném đi, tiện cho ngươi."

Lý Bình An nhàn nhạt cười cười, trong đầu chợt hiện lên một từ.

"Ngạo kiều~"

Lý Bình An nhận lấy thù lao mà Mã Tam Nương biến tướng trả cho mình.

Rời khỏi Lệ Xuân viện, Lý Bình An đi trên đường phố quen thuộc.

Lắng nghe tiếng rao và ngửi mùi thơm quen thuộc từ các quán bên đường.

Lý Bình An bước chân nhẹ nhàng đến một quán mì Lưu Ký mình thường đến.

Từ xa lão Lưu đã nhìn thấy Lý Bình An.

“Ôi, Lý lão đệ bao lâu rồi không tới, mau ngồi mau ngồi.”

“Vài ngày trước ta đi xa một chuyến, hôm nay ta vừa trở về đã đến chỗ lão ăn mì.”

Miệng lão Lưu cười tươi như hoa:

“Vẫn là một bát mì thịt dê sao?”

Lý Bình An gật gật đầu.

Chẳng bao lâu một bát mì đầy thịt dê đã được bưng lên.

Kèm theo một đĩa thức nhắm và một bát thịt hầm.

“Thức nhắm và thịt hầm là ta mời, coi như đón gió cho Lý lão đệ.”

Lão Lưu rất biết làm người, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao công việc làm ăn của lão tốt như vậy.

“Vậy xin đa tạ.”

Lý Bình An cười nói.

Đào một muỗng nhỏ mỡ lợn hoặc nhỏ vài giọt dầu hào vào mì.

Phối hợp thêm với lát tỏi sẽ mang tới hương vị món ăn gia đình.

Sự nhộn nhịp của thành trấn dần lắng xuống, mặt trời chiều ngả về tây.

Ánh chiều tà rơi trên người Lý Bình An khiến trên mặt hắn có thêm vài phần thoải mái.

Lý Bình An cúi đầu ăn mì.

Đây là cuộc sống thuộc về Lý Bình An, cuộc sống yên bình thỏa mãn thuộc về một người mù.

Chương 44: Thiếu niên tìm đến

Ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào tiểu viện, khi gió thổi qua một mùi thơm ngát phả vào mặt.

Cây chà là phát ra âm thanh "rắc rắc", hương hoa nhàn nhạt thoang thoảng trong sân.

Hàng loạt âm thanh xé gió vang vọng trong khoảng sân trống trải.

Chứa đựng quy luật nhịp điệu kỳ lạ dường như có một lực lượng sức mạnh khiến lòng người kinh sợ.

Như thường ngày, Lý Bình An cảm thụ những biến hoá rất nhỏ trong thân thể trong khi đang tập luyện.

Một lần, hai lần, ba lần, bốn lần……

Một luồng chân khí từ đan điền chậm rãi dâng lên chảy vào khí hải càng lúc càng nhiều.

Lý Bình An thở ra một hơi thật dài.

Nội lực lưu chuyển, tinh thần nâng lên.

Ngày qua ngày tu luyện.

Hô hấp của hắn cũng tự nhiên trở nên mỏng nhẹ hơn, biến thành một sợi tơ mỏng tinh tế.

Vừa sâu vừa dẻo dai kéo dài đến đan điền.

Sự chuyển hoá không phải diễn ra một lần là xong cần phải chậm rãi rèn luyện.

Lý Bình An lặp lại cuộc sống bình thản và đơn giản của mình.

Mỗi ngày luyện võ, luyện công, chậm rãi hoàn thiện thân thể của mình để cho bản thân trở nên càng thêm cường đại.

Sau đó ra đường bán dạo, hát rong, thỉnh thoảng nhận mấy ủy thác để duy trì cuộc sống.

【 Tính danh: Lý Bình An, tuổi thọ: 132 】

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (100/10000)

[Tư chất: Phàm cốt]

[Thính Phong đao pháp: 90%]

[Bạt Đao thuật * Tà Liêu xuất vỏ: 63%]

[Quy Tức công: Tăng 92%]

[Yến Tử Xuyên Vân tung 35%]

Kỹ năng: [Khóa chặt hơi thở: 62%]

Tất cả các thuộc tính đang dần dần tăng lên.

Năm tháng trôi qua như mưa trôi nước chảy.

Hàng nghìn hộ gia đình đổi cây đào mới, thay bùa phù cũ.

Năm mới sắp tới, Lý Bình An đang chọn hàng tết trên đường.

Tỷ muội Đóa Cáp hàng xóm mời Lý Bình An cùng nhau đón năm mới.

Vì vậy năm nay chắc hẳn hắn sẽ không quá cô đơn.

Thuốc lá lạp dược, y phục vải vóc, lịch mới, các loại thần bảo vệ nhà cửa lớn nhỏ.

Lục bình đào, thiệp xuân ánh vàng, dây hoa, tiền giấy ngũ sắc, bát đĩa tráng men những thứ này đều là những thứ không thể thiếu.

Trong "Đông Kinh mộng hoa lục" có ghi lại: "Ngày mồng một tháng giêng, tiểu dân dù nghèo cũng phải mặc một bộ quần áo mới sạch sẽ."

Lúc này, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền đến.

"Này! Tiểu tử ngươi mắt mù có phải không? Ta đang hỏi ngươi đó, tiểu tử ngươi từ đâu tới?"

Lưu Nhị của Độc Xà bang đánh giá đứa nhỏ đụng vào mình.

Tiểu tử nhìn lạ mắt chưa từng thấy qua bao giờ.

Cậu bé đội một chiếu mũ tre thật lớn, sụt sịt cảnh giác nhìn chằm chằm Lưu Nhị.

"Ta hỏi ngươi, cha ngươi là ai!"

Lưu Nhị sờ sờ đầu hắn.

Lý Bình An cảm nhận được hơi thở quen thuộc không khỏi nở nụ cười.

Quả nhiên là thực sự tìm tới đây.

Thế là hắn đi tới:

“Nhị ca.”

Lưu Nhị nghe thấy giọng nói của Lý Bình An quay đầu:

“Vừa ăn cơm xong?”

Lý Bình An cười gật đầu.

Cậu bé vừa nhìn thấy Lý Bình An lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy đến nghênh đón.

“Tiên sinh!!”

Cậu bé không phải ai khác, chính là thiếu niên Trần Sở Sinh ngày đó ở trong thôn nhỏ.

“Hai người quen nhau?”

Lưu Nhị tò mò.

“Là một người họ hàng xa của ta, tiểu tử thối này đụng vào Nhị thúc thúc cũng không biết nói xin lỗi.”

Trần Sở Sinh thuận thế nói xin lỗi với Lưu Nhị.

Lưu Nhị cũng không so đo với một đứa bé nên không nói thêm gì.

Sau đó, Lý Bình An đưa Trần Sở Sinh về nhà, hâm nóng một ít đồ ăn cho cậu bé.

Tiểu gia hoả giống như mấy ngày nay chưa được ăn no, ăn ngấu nghiến như hổ đói.

Chẳng mấy chốc, trên bàn chẳng còn lại gì.

Lý Bình An im lặng chờ hắn ăn xong.

Trần Sở Sinh no nê ợ mấy cái, lau miệng quỳ xuống trước mặt Lý Bình An.

“Xin tiên sinh thu ta làm đồ đệ.”

Ngày đó, cảnh tượng Lý Bình An một người ngăn chặn ba trăm thiết kỵ hùng vỹ đến mức khiến cho cậu bé Trần Sở Sinh rung động cực lớn.

Đêm đó, Lý Bình An ngủ lại nhà Trần Sở Sinh, trong lúc nói chuyện phiếm từng tiết lộ mình ở bốn trấn An Bắc.

Chỉ là bốn trấn An Bắc cách thôn Trần Sở Sinh ở rất xa.

Hơn nữa khí hậu trong sa mạc hay thay đổi, mã phỉ đạo tặc nhiều không đếm xuể.

Nếu không cẩn thận sẽ mất cả tiền lẫn người.

Không nghĩ đến thiếu niên này lại có thể tìm được tới đây.

Lý Bình An không trả lời mà ngược lại hỏi:

“Ta vì sao phải thu ngươi làm đồ đệ?”

Trần Sở Sinh ấp úng nói không ra lời:

“Bởi vì..... Bởi vì.....”

Lý Bình An cười nhạt:

“Từ xa chạy tới đây cũng không dễ dàng, ngươi cứ ở lại đây đi.”

“Vậy tiên sinh khi nào thì dạy võ công cho ta?”

“Ngươi lúc nào có thể đụng tới ta thì lúc đó ta dạy võ công cho ngươi.”

Trần Sở Sinh ngạc nhiên, không rõ đây là ý gì.

“Ý tứ trên mặt chữ.”

Trần Sở Sinh trừng mắt nhìn:

“Tiên sinh, ta vẫn không hiểu.”

Vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên bạo khởi lao về phía Lý Bình An.

“Phốc~”

Một tiếng trầm đục vang lên.

Trần Sở Sinh kêu rên một tiếng, chổng vó ngã ngửa trên mặt đất.

Gậy trúc của Lý Bình An quất hắn.

“Ngươi còn kém xa lắm.”

Nói xong, Lý Bình An chắp tay rời đi.

Trần Sở Sinh nhìn theo bóng dáng Lý Bình An xoa bắp chân bị đánh tê dại.

Trong mắt thiếu niên lóe ra tia sáng quật cường.

Từ đó, trong viện của Lý Bình An có thêm một người hầu miễn phí.

Bản chất trời sinh của thiếu niên là khi thấy Lý Bình An tu luyện thì lén lút học.

Ở nơi vắng vẻ bẻ cành làm kiếm, luyện quyền, luyện chưởng.

Khát vọng có một ngày được như Lý Bình An.

Đương nhiên cũng không quên ước định với Lý Bình An.

Trần Sở Sinh đã thử các loại phương pháp khác nhau, chẳng hạn như đánh lén lúc Lý Bình An ngủ, thất bại.

Chẳng hạn như đánh lén khi Lý Bình An ăn cơm, vẫn là thất bại.

Lại ví dụ như mai phục trong nhà xí, kết quả không đợi được Lý Bình An.

Thay vào đó, hắn đợi được phân trâu của lão Ngưu.

Giây phút Trần Sở Sinh thoát ra từ trong hầm cầu đã làm lão Ngưu vô cùng sợ hãi.

Khiến mấy ngày sau lão Ngưu cũng không dám đi nhà xí.

.....

Năm mới tới đúng hạn, tiếng pháo nổ không ngừng văng vẳng bên tai.

Làm cho không khí lễ mừng năm mới trở nên càng thêm long trọng, càng thêm náo nhiệt.

Trần Sở Sinh và A Lệ Á tranh nhau dán câu đối xuân.

Hai người tuổi xấp xỉ nhau rất nhanh trở thành bạn bè tốt.

Lý Bình An và Đóa Cáp bắt đầu chuẩn bị bữa cơm tối tất niên.

Khi cơm tất niên đã sẵn sàng, bên ngoài cũng có thêm một người tuyết lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Sở Sinh và A Lệ Á đỏ bừng vì lạnh.

Bữa cơm có sáu món mặn ba món nhạt, là bữa ăn thịnh soạn nhất trong năm.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, bếp cụ phải lau rửa sạch sẽ, thắp đèn cho tất cả phòng trong nhà.

Cả nhà cùng nhau quây quần canh giữ "ngọn lửa đầu năm" không bị tắt.

Chờ đến thời khắc tạm biệt năm cũ đi, đón chào năm mới đến.

Người ta còn nói "chiếu sáng năm mới" phải đặc biệt đốt đèn dưới gầm giường, chỗ đèn này gọi là "xua tan thất bát".

Nghe nói sau khi thắp đèn như thế sẽ khiến cho tài phú năm sau phong phú hơn.

Trần Sở Sinh tìm một cái bàn vuông nhỏ, trải giấy lên mặt bàn cầm bút viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đóa Cáp thấy vậy tò mò hỏi:

"Sở Sinh, ngươi đang làm gì vậy?"

"Ta đang viết thư cho mẫu thân."

"Mẫu thân ngươi? Lần trước ta đến đó sao không thấy bà ấy."

"Mẫu thân ở kinh thành."

Trần Sở Sinh nói:

"Sau khi phụ thân chết, mẫu thân tái giá đi đến kinh thành."

A Lệ Á hỏi:

"Vậy tại sao ngươi không cùng mẫu thân đi kinh thành?"

Trần Sở Sinh có chút mất mát đáp:

"Ta đi theo, mẫu thân không thể đi được."

A Lệ Á lập tức nói:

“Mẫu thân Sở Sinh là người xấu, vì phú quý mà vứt bỏ con của mình.”

“Mẫu thân không phải người xấu!”

Trần Sở Sinh ngẩng đầu, giọng nói tăng lớn, trên mặt có vài phần tức giận.

“Nàng….. đã bỏ rơi ngươi.”

Lần đầu tiên A Lệ Á thấy Trần Sở Sinh luôn ôn hòa nổi giận, giọng nói nhỏ lại.

“Gia gia và phụ thân đều bị người Đột Quyết giết chết, mẫu thân không ai nương tựa, nàng gả đến kinh thành là có thể sống tốt hơn.”

A Lệ Á phồng khuôn mặt nhỏ nhắn, tức giận nói:

“Vậy cũng không thể vứt bỏ ngươi.”

“Ta là nam tử hán Trần gia không sợ chịu khổ, hơn nữa ta muốn báo thù cho gia gia và phụ thân.”

Giọng nói của thiếu niên hoà cùng với tiếng pháo nổ.

Chương 45: Con đường của thiếu niên

Một năm cũ trôi qua, một năm mới bắt đầu.

Sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng.

Thiếu niên Trần Sở Sinh lưng đeo một chiếu giỏ đan, khoác một chiếc áo màu xanh sạch sẽ.

Bước chân vui vẻ chạy trên con đường mòn có mùi cỏ cây, hương đất và làn gió ấm áp.

Năm tháng trôi qua, núi đồi dần xa khuất.

Rất nhanh đã qua hai năm.

Năm nay, Trần Sở Sinh mười lăm tuổi.

Thiếu niên đã đủ tuổi tham gia quân đội nhưng hắn chưa thành công bái Lý Bình An làm thầy.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa chạm vào được Lý Bình An.

Hắn đã giả bệnh, giả chết, biện pháp nào có thể nghĩ ra đều thử một lần.

Nhưng ngày qua ngày, năm này qua năm khác.

Từ một cậu bé thiếu niên bồng bột thấp thỏm không yên, một lần lại một lần thử thách đều là một lần lại một lần thất bại.

Tính tình được ma luyện càng thêm kiên cường bền bỉ.

Thân thủ của hắn sau những lần so chiêu cùng Lý Bình An cũng chậm rãi trưởng thành.

Ngay cả chính hắn cũng không cảm giác được.

Cho đến khi một lần, hắn đánh nhau với côn đồ gây rối ở trên đường.

Đối mặt với mấy người thân hình to lớn, thiếu niên thành thạo ứng phó.

Sau khi quen với cách chiến đấu của Lý Bình An.

Lúc hắn đối mặt với những đòn tấn công của đám côn đồ đường phố này.

Giống như chơi game đã quen với chế độ địa ngục, hiện tại quay về chơi chế độ đơn giản.

Vì vậy đến một ngày, thiếu niên xin cáo biệt Lý Bình An.

Hắn chuẩn bị đi tòng quân, tuy cuộc sống nơi này rất tốt.

Nhưng hắn vẫn không quên sứ mệnh của mình.

Ngày chia tay là vào tháng chín.

Lý Bình An không thể nhớ nổi cụ thể là ngày nào.

Chỉ nhớ ngày hôm đó, Lý Bình An, Đóa Cáp, A Lệ Á, lão Ngưu đều đến tiễn Trần Sở Sinh.

“Đây là giày làm cho ngươi và một ít lương khô ngươi giữ lại trên

đường ăn.”

A Lệ Á hai mắt đẫm lệ đưa một gói đồ cho Trần Sở Sinh.

Trần Sở Sinh cười cười:

“Ừ, cám ơn.”

Đóa Cáp nói:

“Nhớ phải viết thư cho chúng ta.”

Trần Sở Sinh lại gật đầu, tiếp theo, hắn nhìn về phía Lý Bình An.

Hắn trịnh trọng quỳ xuống dập đầu ba cái với Lý Bình An.

“Ơn tiên sinh dạy bảo, Sở Sinh vĩnh viễn không quên!”

Lý Bình An cười nhẹ dùng sức vỗ vỗ bả vai hắn.

Sau hồi lâu im lặng, Lý Bình An nhẹ giọng nói:

“Lên đường bình an.”

Trần Sở Sinh đi thật xa, quay đầu vẫy tay với bọn họ.

“Khỏi tiễn!! Chờ ta báo thù xong sẽ trở lại thăm các người.”

âm thanh từ nơi rất xa truyền đến.

Chiến sự kéo dài ba tháng, thư nhà đáng giá ngàn vàng.

Thư của Trần Sở Sinh từ biên quan đưa về đứt quãng.

Từ trong thư, Lý Bình An biết được hắn đã thuận lợi trở thành lính.

Cũng biết biên quan thỉnh thoảng xảy ra xung đột, gần đây có tin tức nói Đại Tùy chuẩn bị có hành động lớn đối với Đột Quyết.

Quả nhiên không bao lâu, Trần Sở Sinh gửi thư nói đại quân sắp xuất phát, mình có thể tạm thời không viết được thư.

—— Đừng chờ.

.....

Đại quân đóng trại ở vùng đất cằn cỗi.

Cấp trên thông báo sẽ quyết chiến với kỵ binh Đột Quyết sau vài ngày nữa.

“Này! Nhanh lên, nhanh lên.”

“Mọi người ở bên kia!”

Tiếng ồn ào không ngừng.

Trời đông giá rét khiến người ta phát run, Trần Sở Sinh mặc bộ quân trang cũ nát, sụt sịt mũi.

Sau khi đến chiến trường, vì tuổi còn nhỏ, Trần Sở Sinh được giao nhiệm vụ hậu cần.

Mãi đến ngày hôm qua, chiến sự phía trước căng thẳng, hắn mới được điều đến doanh trại tiên phong.

Lần đầu tiên ra chiến trường hắn đã cứu được bách sĩ trưởng, giết ba tên lính Đột Quyết.

Bách sĩ trưởng ban thưởng cho hắn một cái áo bông dày, như vậy mỗi đêm Trần Sở Sinh cũng không phải tỉnh lại vì lạnh.

Không chỉ như thế, bách sĩ trưởng còn cho hắn hai củ khoai lang và một bầu rượu trắng.

Trần Sở Sinh không biết uống rượu nhưng uống rượu có thể làm ấm dạ dày. Khi trời lạnh uống một chút sẽ bớt lạnh hơn.

Trần Sở Sinh tận dụng thời gian nghỉ ngơi, tìm một chỗ nhóm lửa.

Cẩn thận nướng khoai lang.

“Gia gia, cha, hôm nay ta giết ba tên lính Đột Quyết.

Bọn họ tuổi đều không lớn, hình như chỉ hơn ta mấy tuổi.

Bọn họ có phải cũng có người thân hay không?

Họ chết rồi, người thân của họ có buồn không?”

Trần Sở Sinh tự nói với chính mình.

Giết chóc…... dường như không phải chuyện dễ dàng.

Chiến tranh vẫn tiếp tục diễn ra.

Trần Sở Sinh quen biết rất nhiều bằng hữu, có một cậu bé trạc tuổi hắn.

Mọi người đều gọi cậu bé đó là mập mạp.

Mập mạp là một người nói nhiều, sở dĩ muốn tham gia quân ngũ là vì kiếm tiền.

Trần Sở Sinh hỏi hắn sau này thì sao.

Mập mạp nói sau này hắn sẽ trở về mua nhà lớn, nương cũng không cần dệt vải bán lấy tiền.

Mập mạp lại hỏi Trần Sở Sinh tương lai muốn làm gì.

Trần Sở Sinh suy nghĩ một chút rồi kiên định nói:

“Sau này, ta muốn hoàn toàn không còn chiến tranh ở biên quan, ta muốn người Đại Tùy và người Đột Quyết chung sống hòa bình.”

Đoạn đường này, Trần Sở Sinh đã nhìn thấy rất nhiều điều.

Hắn thấy binh lính Trung Nguyên cướp đoạt, giết chóc dân chúng Đột Quyết.

Giống binh lính Đột Quyết cướp đoạt thôn trang của bọn họ lúc trước.

Hắn sâu sắc cảm nhận được sự thù hận giữa hai dân tộc, loại chiến tranh vì sinh tồn này diễn ra không ngừng nghỉ.

Trong hai năm được Lý Bình An chỉ bảo.

Trần Sở Sinh đã học được rất nhiều điều.

Hắn không còn một lòng muốn giết sạch người Đột Quyết báo thù cho gia gia và cha.

Hắn muốn Đại Tùy và Đột Quyết không bao giờ có thêm những người mất đi thân nhân vì chiến tranh nữa.

Đằng sau vinh quang của các tướng quân và quốc gia là những gia đình đổ nát và những oán phụ phòng đơn.

Trần Sở Sinh đã nói với người khác về giấc mộng này nhiều lần, đổi lấy chỉ là cười nhạo và chế diễu.

Duy chỉ có lần này là ngoại lệ, mập mạp nuốt nước bọt sau đó nói.

“Ta tin tưởng ngươi nhất định có thể thực hiện được, đến lúc đó đừng quên bảo vệ ta.”

“Nhất định!”

Trần Sở Sinh ôm bả vai mập mạp.

Đại quân xuất phát, mập mạp và Trần Sở Sinh bị điều chuyển đến hai đội ngũ khác nhau.

Trước khi đi, mập mạp bẻ chiếc bánh trong tay ra làm hai nửa.

“Sau này còn gặp lại, huynh đệ.”

Sau này còn gặp lại…

Khi Trần Sở Sinh gặp lại mập mạp lần nữa, là lúc hắn đang quét dọn chiến trường.

Mập mạp luôn miệng nói muốn kiếm tiền về quê mua nhà, cưới vợ, hiếu kính lão nương, hiện tại nằm lạnh như băng giữa đống thi thể.

Trần Sở Sinh ngồi lặng lẽ một đêm, sau đó mai táng mập mạp.

Chiến tranh đã đến giai đoạn khốc liệt, ai cũng biết rằng đây sẽ là trận chiến cuối cùng.

Tất cả quân lính đều thầm vui mừng vì họ có thể về nhà sau trận chiến này.

Nhưng cũng có nghĩa, trận chiến này sẽ vô cùng thảm thiết.

Bởi vì hai bên ai cũng biết rõ, chỉ có giết chết đối phương mới có thể sống sót trở về.

Trần Sở Sinh bởi vì biểu hiện anh dũng nên được điều đến doanh trại tiên phong.

Đêm trước trận chiến, Trần Sở Sinh mài kiếm trong tay.

“Ngươi đã nghe nói chưa? Một tu sĩ đã đến quân doanh chúng ta!”

“Thật hay giả?”

“Thật sự, hắn có thể ngự kiếm, một mình chống lại được hơn một

trăm người, rất lợi hại.”

“Ngày mai hắn sẽ cùng chúng ta ra chiến trường.”

“Đúng vậy, nghe nói hắn sẽ cùng chúng ta đánh lén địch nhân.”

Binh lính trong quân doanh xì xào bàn tán nói về một tu sĩ lợi hại gia nhập.

Làm cho tất cả mọi người yên tâm không ít.

Đêm nay không ngủ.

Trần Sở Sinh ngồi ở trên gốc cây, nhìn ánh mặt trời xa xa từ từ dâng lên.

Bỗng nhiên cười.

Chương 46: Ngươi hơn ta

Vừa qua tháng ba, Lý Bình An ở nhà dọn vườn rau.

A Lệ Á ló đầu ra từ tường rào:

“Đại thúc, Sở Sinh có gửi thư về không?”

Theo tuổi tác dần lớn lên, A Lệ Á đã trở thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều.

Làn da đẹp hơn, khuôn mặt đầy đặn, ngũ quan dịu dàng.

Tính cách vẫn cởi mở hoạt bát như trước.

“Vẫn chưa.”

Lý Bình An nói.

Chiến tranh ở tiền tuyến vừa kết thúc, tướng sĩ còn chưa ổn định.

Thư không thể đến nhanh như vậy.

Lần này, Đại Tùy giành được thắng lợi không nhỏ nhưng phải trả giá thảm trọng.

Rất nhanh lại qua hơn hai tháng, tin tức về Trần Sở Sinh vẫn chưa tới.

Đóa Cáp cùng A Lệ Á đều lo lắng hắn đã xảy ra chuyện, A Lệ Á nhiều lần mơ thấy Trần Sở Sinh chết ở trên chiến trường.

Lại qua vài ngày.

Lý Bình An quyết định đi tiền tuyến nghe nghóng, đúng lúc Mã tam nương yêu cầu hắn ra tiền tuyến làm một việc.

Lý Bình An dắt lão Ngưu lên đường.

Đường càng đi càng hẹp, người đi đường càng ít.

Đường hoang vắng, chỉ có gió thổi dọc hàng hồ dương.

Trên đường, Lý Bình An gặp một vị phụ nhân dắt theo một đứa nhóc mười bảy mười tám tuổi.

Phụ nhân này có ngoại hình dễ nhìn, tuổi cũng không lớn.

Chỉ là thân thể gầy đến mức da bọc xương, nhìn giống như là một con gà mái khô.

“Nương nghỉ một lát, uống ngụm nước đi.”

Đứa nhóc lấy ra một bình nước, từ trong túi lấy ra bánh nướng.

Sau đó, đứa nhóc đi tới trước mặt Lý Bình An.

“Mời đại thúc ăn bánh nướng và dưa muối nhà tự làm, thúc đừng ghét bỏ.”

Lý Bình An dịu dàng cười cười:

“Đa tạ.”

Qua hỏi thăm biết được, hai mẹ con này cũng đi tìm thân nhân.

Con trai lớn của lão phụ nhân cũng tham gia quân ngũ, hiện tại chiến tranh kết thúc vẫn không có tin tức.

Phụ nhân lo lắng nên mới dắt đứa con út chuẩn bị đến quân doanh hỏi thăm.

“Nương yên tâm, đại ca sẽ không sao.”

Đứa nhóc an ủi.

“Đại ca không phải nói rồi sao, đại ca trở về sẽ có tiền, chúng ta có

thể ở nhà lớn, người cũng không cần dệt vải nữa.”

Lão phụ nhân thở dài một hơi:

“Ở nhà lớn làm gì, ta chỉ cần các ngươi bình an là tốt rồi.”

Mấy ngày sau, Lý Bình An đi tới tiền tuyến quân doanh.

Đại chiến kết thúc, tiền tuyến cũng buông lỏng không ít.

Lý Bình An đi tới trước người một lính gác:

“Làm phiền quân sĩ cho hỏi thăm một chuyện.”

Lính gác nhìn Lý Bình An.

“Không biết ngươi có quen một người tên là Trần Sở Sinh không?”

Lính gác không nói chuyện.

Lý Bình An bình tĩnh đưa qua một vài đồng tiền xu.

Người lính gác suy nghĩ một chút, thản nhiên nói:

“Không biết.”

Lý Bình An lấy ra một khối bạc, giá trị tương đương một quan tiền.

“Mời các huynh đệ uống chút rượu.”

Lúc này lính gác mới chuyển đề tài:

“Tìm người thì đến chỗ điển tịch.”

Lính gác gọi tới một tiểu binh, hắn dẫn mấy người Lý Bình An đi tới chỗ điển tịch.

Lão phụ nhân và đứa nhóc cũng được đi theo.

Đến chỗ điển tịch, người tới nơi này tìm kiếm thân nhân rất nhiều.

Lo lắng tìm không được tin, cũng lo lắng tin tìm được lại là tin tử.

Có người che mặt khóc lóc, có người lặng lẽ cầu nguyện…

“Kế tiếp, kế tiếp!!”

Sắc mặt quan viên chỗ điển tịch có vẻ không kiên nhẫn.

Lý Bình An cùng lão phụ nhân đợi ước chừng hai canh giờ mới đến lượt bọn họ.

Kết quả, vị quan viên kia vỗ bàn nói:

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi, muốn tìm người ngày mai lại đến.”

Người phía sau nghe xong lời này đều lo lắng không yên.

Nhưng ngoại trừ phàn nàn vài câu thì cũng không thể làm gì.

Lý Bình An nghiêng người lại gần, từ trong ngực lấy ra một đồng bạc.

“Quân gia, chúng ta đã đi đường mấy ngày rồi, phiền quân gia giúp đỡ chúng ta.”

“Đây là quy định ta cũng không có cách nào.”

Người nọ dùng lời lẽ chính nghĩa.

“Hiểu, đã hiểu rõ.”

Lý Bình An lại lấy ra một nắm bạc vụn.

“Phiền quân gia tạo điều kiện, lão nương lớn tuổi rất lo lắng cho đứa nhỏ.”

Người nọ giả vờ gật đầu, thay đổi lời nói:

“Đều là người tận trung vì nước, ta có thể hiểu được, nói đi tên là gì? Quê quán ở đâu?”

Lý Bình An và lão phụ nhân nói thông tin của con mình.

Vị quan kia ôm ra một chồng điển tịch thật dày:

“Tự mình tìm đi, cái có vẽ gạch đỏ chính là đã chết.”

Mở ra xem, toàn là tên người.

Cả phụ nhân và con trai út đều mù chữ.

Lý Bình An chỉ có thể ghé sát mặt vào giấy, banh mắt nhìn.

Hiệu suất như vậy thật sự quá chậm.

Lý Bình An viết tên con trai của lão phụ nhân, để cho hai người bọn

họ nhớ kỹ hình dáng, sau đó tìm kiếm.

Mặt trời tròn trịa lặn xuống dính sát đường viền của sa mạc, vẽ ra từng đường từng đường viền khác nhau.

Lý Bình An dụi dụi mắt đặt điển tịch xuống.

Hắn ngồi ở đó hồi lâu không nói gì.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy trước mắt là một mảnh sương mù.

Chữ viết trên giấy như những con giun đang bò, không sao nhìn tiếp nổi.

Bỗng nhiên lão phụ nhân cầm một quyển sách nhỏ, chỉ vào một cái tên trên đó mà hỏi:

“Tiên sinh, phiền ngài xem giúp ta đây có phải là tên con trai ta không?”

“Phải.”

Lão phụ nhân tựa hồ đã đoán được cái gì:

“Vậy gạch đỏ phía trên……”

Thấy Lý Bình An không trả lời, nàng ngẩn ngơ.

Phụ nhân giơ tay lên nhưng yếu ớt buông xuống, nàng ngồi xuống.

Lý Bình An khép sách lại, muốn an ủi một chút.

Nhưng trước sự sống và cái chết, bất kỳ ngôn ngữ nào cũng có vẻ yếu ớt.

Lý Bình An rời khỏi quân doanh.

……

Năm ngày sau, Lý Bình An tìm thấy xác Trần Sở Sinh ở một sườn núi.

Nơi này không phải chiến trường chính, không ai thu dọn xác bọn họ.

Trong núi có sói nhưng may mắn xác Trần Sở Sinh vẫn nguyên vẹn.

Chắc là còn chưa đến lượt hắn.

Trước khi chết, có lẽ hắn đã chống cự một cách tuyệt vọng.

Toàn thân dày đặc vết thương, đầy kín mỗi tấc da thịt, dường như không còn thấy chỗ máu thịt nào hoàn chỉnh.

Khuôn mặt thiếu niên vẫn kiên cường.

Có lẽ trước khi chết, hắn vẫn đang tưởng tưởng về tương lai tốt đẹp thuộc về hắn.

Người ta nói rằng có một tu sĩ trong tiểu đội, trận chiến cuối cùng của bọn họ vốn là chấp hành nhiệm vụ đánh lén.

Kết quả tên tu sĩ kia phản bội Đại Tùy, dẫn đội ngũ tới vòng mai phục của người Đột Quyết.

Lý Bình An đào một cái hố to chôn cất tất cả thi thể.

Ban đầu, hắn định đào một cái hố riêng cho Trần Sở Sinh nhưng nghĩ đứa nhỏ này không muốn cô đơn.

Nên đứa nhỏ được chôn cất cùng những đồng đội của mình.

Lý Bình An ngồi bên cạnh phần mộ, nói thầm:

“Trước kia lúc còn đi học, ta đọc được một câu như này.

Tất cả mọi thứ trên đời đều có thể chọn nhưng ngày chết thì không thể.

Tất cả mọi chuyện trên đời đều khó mà soi xét.

Một khi đã soi xét, mỗi một chuyện đều cất giấu nỗi đau.

Ta đến thế giới này và đã phải chịu nhiều đau khổ.

Trước kia, ta chỉ nghĩ sống qua một ngày là một ngày, không có tham vọng ước mơ cao cả gì.

Thành công hay thất bại không đáng kể, nhưng khi chọn buông bỏ thì mọi thứ sẽ thành công dã tràng.

Ta cho rằng mình là một lão thiền sư, hiểu rõ thế gian bi hoan ly hợp, nhưng thật ra là ta không muốn trải qua nỗi đau sinh ly tử biệt thôi.

Từ khi còn nhỏ, ta đã luôn mềm lòng, ta đã ngăn cản các bạn chơi

chung nghiền chết kiến, do đó không ai muốn chơi với ta.

Cha ta nói ta không thể trở thành một người thành công.

Nhưng ngươi thì khác, ngươi hơn ta.”

Chương 47: Đòi một lời giải thích

Bên ngoài Ngọc Môn quan.

Đây là cửa ngõ quan trọng từ Trung Nguyên đến Tây Vực.

Gần Ngọc Môn quan có rất nhiều hồ nước, đầm lầy dày đặc, cỏ lau mọc thành bụi rậm rạp.

Giống như một hòn đảo nằm giữa hồ, phía đông, phía nam và phía bắc đều là đường thuỷ, chỉ có một con đường bộ phía tây dẫn đến sa mạc.

Trên sa mạc hoang nguyên, chiếm giữ nguồn nước chính là chiếm thế chủ động về mặt quân sự.

Bởi vậy nơi này luôn là địa điểm tuyệt vời để xây dựng quan ải, nơi các nhà quân sự thao lược phải tranh giành.

Gió chợt nổi lên, càng thổi càng nhanh.

Dương Khai mặc bộ quần áo màu trắng, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm màu xanh lam.

Quanh eo thắt một cái đai lưng màu nhạt, đối mặt gió thổi.

Các đường nét trên khuôn mặt của hắn rất đẹp nhưng vẫn toát lên vẻ ngông cuồng.

Giống như là một thanh kiếm sắc bén vừa rút ra khỏi vỏ, chói mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Dương Khai chính là một người như vậy, toàn bộ sự sắc bén của hắn đều được bộc lộ ra bên ngoài.

Lúc này, một chiếc xe ngựa xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Một nam nhân tướng mạo trung hậu chạy ra phía ngoài, nói vội vàng.

“Huynh đài! Huynh đài!

Nương tử của ta sắp chết rồi, con ngựa này không chạy nổi nữa, huynh đài có thể cho mượn ngựa được không?”

Thấy Dương Khai không trả lời, người nam nhân nhanh chóng lấy ra một ít tiền.

“Ta không mượn không, không mượn không, đại ân đại đức tại hạ vĩnh viễn không quên.”

Đối mặt với lời cầu xin đau khổ của người nam nhân.

Dương Khai chỉ lộ ra ánh mắt khinh thường, hắn rất hưởng thụ loại cảm giác coi trời bằng vung này.

Từ khi hắn tám tuổi vào tiên môn tu đạo cầu trường sinh, phàm nhân chỉ là con heo con chó.

“Huynh đài……”

Người nam còn muốn nói tiếp cái gì.

Dương Khai lạnh lùng phun ra một chữ.

Người nam nhân lập tức đứng im tại chỗ, chỉ cảm thấy giây phút này trái tim như đã ngừng đập.

Một áp lực mạnh mẽ thổi quét tới, người nam nhân bay ngược ra ngoài.

Trước mắt tối sầm, sinh tử không rõ.

Khi người nam nhân tỉnh lại, trời đã đổ mưa phùn lất phất.

Nam nhân nghe tiếng mưa rơi bên ngoài bỗng nhiên phục hồi tinh thần.

Hắn ngồi dậy thấy một nam tử xa lạ đang ở trong xe ngựa bắt mạch cho nương tử của mình.

“Tướng công, ngươi tỉnh rồi!”

Thê tử nói.

Người nam nhân đang muốn nói chuyện nhưng bỗng nhiên cảm thấy ngực nóng lên.

“Cục máu tụ đã tan, nhưng ngươi cần nghỉ ngơi thêm một thời gian.”

Nam tử xa lạ chậm rãi mở miệng.

Người nam nhân nhìn nam tử xa lạ quấn vải đen quanh mắt…... người mù?

Lý Bình An lấy ra một cây bút từ ống tay áo, rồi lấy ra một quyển sách to bằng bàn tay.

“Xuyên Khung, Nhũ Hương, Đỗ Trọng, Tang Ký Sinh, Trọng Lâu, Hoàng Thảo Ô.”

Hắn vừa nói vừa viết, viết xong xé xuống đưa cho nam nhân.

“Đây là thuốc của ngươi, dùng nước sắc uống, mỗi ngày hai lần, nhớ kỹ mấy ngày sắp tới không được làm việc nặng.”

Nói xong, hắn lại cúi đầu viết từng nét từng nét trên giấy.

Mắt hắn tuy mù nhưng chữ viết lại rất đẹp.

Từ trong chữ viết của hắn bộc lộ ra sự nhẹ nhàng khoan khoái và yên bình.

Không giống chữ viết của một số người, như gà bới.

Vội vã mà không ổn định, không ổn định chính là tâm không yên.

“Tính mạng của phu nhân ngươi tạm thời không còn nguy hiểm, nhưng cần nghỉ ngơi như ngươi, dùng theo phương thuốc của ta trong ba tháng tới.”

Người nam nhận lấy phương thuốc, bây giờ mới kịp phản ứng.

“Đa tạ ân công cứu mạng!”

Nói xong, hắn muốn quỳ trước Lý Bình An.

Lý Bình An nhanh chóng giành trước một bước, đỡ lấy hắn:

“Không cần khách sáo, tiện tay giúp đỡ mà thôi.”

“Tại hạ họ Triệu, tên một chữ Thượng, còn chưa hỏi đại danh ân công, nhà ở nơi nào, ngày sau xin được báo đáp.”

“Tiện tay mà thôi, không cần báo đáp.”

Triệu Thượng lại nói:

” ân công, người cũng là muốn vào thành? Hay đi cùng chúng ta.

Nhà ta tuy không giàu nhưng vẫn có công việc làm ăn không nhỏ.

Dù sao cũng phải để chúng ta mời ân công ăn bữa cơm.”

“Vâng, đúng vậy.”

Thê tử Triệu Thượng phụ họa.

Lúc trước hơi thở của nàng suy nhược, thân thể lúc lạnh lúc nóng, dường như chỉ cách Quỷ Môn quan nửa bước.

Ai ngờ rằng nàng lại được đối phương kéo về.

“Không được, ta còn có việc.”

Triệu Thượng vội vàng nói:

” ân công, nếu ngài có việc gì xin cứ nói, Triệu mỗ nhất định dốc hết toàn lực.”

“Không làm phiền các ngươi, ta chỉ tới… thay một thiếu niên đòi một lời giải thích.”

Bên ngoài xe ngựa, mưa phùn liên miên không dứt, mưa nhòa đất trời.

Lý Bình An một lần nữa đội mũ tơi, đứng dậy, xuống xe.

“Tạm biệt.”

Trong giây phút hắn đứng dậy, người nam rõ ràng nghe thấy tiếng kim loại va chạm.

Giống là tiếng đao kiếm va chạm vào nhau.

Lúc này, họ mới phát hiện phương tiện di chuyển của Lý Bình An là một con trâu.

Một người một trâu rất nhanh biến mất trong làn mưa phùn mù mịt.

“Sư huynh!”

Dương Khai vừa nhìn thấy hình dáng Ngọc Môn quan, lập tức thấy phía trước có bốn bóng người đang chờ hắn.

Ba nam và một nữ.

Đều là đệ tử đồng môn.

“Sư huynh, lần du ngoạn này thế nào?”

Nữ tử tên là Oánh Nhi, tuổi tuy nhỏ nhưng tinh quái thông minh, vô cùng đáng yêu.

Dương Khai là một người vô cùng mâu thuẫn.

Một mặt, hắn ta khinh miệt người trần tục, coi họ như những con heo con chó.

Mấy lần xuống núi du ngoạn đều giết người vô tội.

Vì việc này hắn thường bị sư phụ trách mắng.

Thậm chí một lần làm việc quá mức hắn suýt bị chưởng giáo đuổi khỏi sư môn.

Chỉ là Dương Khai rất có thiên phú tu hành, sư phụ không muốn lãng phí một nhân tài như vậy.

Cố gắng bảo vệ hắn, sau đó Dương Khai mới kiềm chế phong cách làm việc lại.

Lần du ngoạn này, Dương Khai làm việc cho quân Đại Tùy.

Nhận được một khoản thù lao lớn.

Trong bóng tối lại âm thầm liên lạc với người Đột Quyết, thu thêm được một khoản thù lao phong phú.

Hắn tuy là người Đại Tùy, nhưng trong mắt hắn, đây chỉ là trận tranh đấu giữa heo chó, cho dù ai thua ai thắng hắn vẫn là ngư ông đắc lợi.

Mặt khác, Dương Khai lại rất quan tâm đến người đồng môn.

Dù là sư huynh sư tỷ nội môn hay là sư đệ sư muội ngoại môn thì đều đánh giá Dương Khai rất cao, nhân duyên trong sơn môn vô cùng tốt.

“Sư huynh, ta nhớ ngươi lắm.”

Dương Khai cười sờ sờ đầu tiểu sư muội: “Nhìn xem sư huynh mang về cho ngươi cái gì này.”

Nói xong lật tay, trong tay xuất hiện một hộp bánh ngọt xinh đẹp đóng gói cẩn thận.

Bánh hoa đào.

Ánh mắt Oánh Nhi sáng lên:

“Sư huynh là tốt nhất.”

Dương Khai lại chắp tay với một nam tử lớn tuổi:

“Làm phiền Hàn sư huynh tới đây đón Dương Khai.”

Hàn sư huynh khoát tay áo:

“Chúng ta là sư huynh đệ đồng môn, đừng nói những lời này.”

Tiếp theo Dương Khai lại chào hỏi hai vị sư đệ khác, lễ nghĩa chu toàn.

Thái độ của Dương Khai hiện tại trái ngược với thái độ trước kia, tưởng như hai người khác biệt.

Nhóm người vừa nói vừa cười đang bàn bạc đi đến quán ăn nào trong thành.

Trong cơn mưa phùn gió nhẹ xuất hiện một bóng người đi về phía này.

Hắn đi rất chậm, nhưng vừa xuất hiện.

Mang đến khí thế của một thanh kiếm sắc bén đã rời vỏ kèm một loại sát khí tự nhiên.

Mấy người Dương Khai lập tức quay đầu, cảnh giác mà nhìn chằm chằm người nọ.

Chỉ thấy người nọ mặc một bộ quần áo màu xanh, ống tay áo bên trái trống rỗng, tay phải cầm cây gậy trúc.

Mắt được che bởi một băng vải đen.

Sau lưng có một con trâu đen đi theo, trông rất kỳ quái.

Người nọ đi đến gần rồi đứng ở nơi đó.

Dương Khai nhận ra hơi thở của đối phương không phải là người bình thường, mở miệng nói:

“Các hạ có chuyện gì?”

“Tại hạ muốn đòi Dương công tử một lời giải thích.”

Người này vừa mở miệng đã nói thẳng họ của mình khiến Dương Khai không khỏi nhíu mày.

Chương 48: Những nhân vật con sâu cái kiến

Lý Bình An hơi cúi đầu, cảm nhận hạt mưa chảy qua mũ tơi.

“Dương công tử là người tu hành, tự nhiên hiểu rõ bản tâm.

Nhận ân huệ của Đại Tùy nhưng trên chiến trường lại thông đồng với ngoại địch, hại chết một trăm hai mươi tám tướng sĩ Đại Tùy.

Tại hạ vì chuyện này mà đến đây đòi một lời giải thích.”

Nước mưa thấm ướt bụi đất, bầu không khí trở nên im lặng kì lạ.

Mấy vị sư huynh đệ kinh ngạc nhìn về phía Dương Khai.

Chuyện này rất phù hợp với phong cách làm việc của Dương Khai, mấy năm nay các sư huynh đệ đã thành quen.

Ngay cả sư phụ cũng lười mắng.

Nhưng giúp đỡ kẻ địch bên ngoài, sát hại tướng sĩ đất nước.

Chuyện làm lần này thật sự hơi quá đáng.

Đại Tùy tuy rằng yếu ớt, mâu thuẫn nội bộ nổi lên khắp nơi.

Nhưng không ai muốn tiếng xấu hợp tác với địch nhân ngoại tộc truyền khắp thiên hạ.

Huống chi, chưởng giáo đương thời năm đó đã từng ở biên cương suất lĩnh đệ tử đối kháng đại quân ngoại tộc.

Mọi người ai cũng đều có tình cảm với gia đình với đất nước.

Trong mắt Dương Khai hiện lên vẻ tàn nhẫn hung ác, mặc dù hắn không quan tâm đến loại chuyện này.

Nhưng các sư huynh đệ mà biết là sẽ giữ khoảng cách với hắn.

Nếu như bị tố cáo đến Chấp Pháp các, ước chừng lần này ngay cả sư phụ cũng không bảo vệ được hắn.

Chỉ là hắn lại khinh thường phản bác, làm thì đã là làm, không làm chính là không làm.

Đây mới là hành động của quân tử.

Huống chi tác phong làm việc mấy năm nay của hắn rõ như ban ngày, cho dù phản bác, có lẽ họ cũng sẽ không tin hắn.

“Đòi giải thích? Vậy ngươi đòi giải thích cho ai trong số bọn họ?”

Dương Khai hỏi ngược lại, tương đương với việc gián tiếp thừa nhận hành động của mình.

“Nói ra thì Dương công tử cũng không nhớ được.”

Lý Bình An bình tĩnh nói:

”Hắn chỉ là người tầm thường nhất trong một trăm hai mươi tám tướng sĩ mà thôi.”

Lý Bình An cởi dây mũ tơi rồi cởi áo tơi.

Mũ tơi và áo tơi rơi xuống đất.

Lúc này mấy người mới thấy rõ, ở thắt lưng hắn treo đầy đao kiếm.

Vũ khí trong tay là một thanh đao dày ngắn.

Đao vẫn ở trong vỏ, bên ngoài bọc một lớp lụa trắng.

Khóe miệng Dương Khai nhẹ nhàng nhếch lên:

“Không biết tự lượng sức mình!”

Một giọng nói vang lên.

Người lên tiếng chính là sư huynh của Dương Khai, Lục Bân.

Trong những người này, tuổi hắn cao nhất, tu vi sâu nhất.

Xảy ra chuyện như vậy, Lục Bân tất nhiên không thể ngồi yên không để ý tới.

Quá khứ Dương Khai tuy rằng làm ít chuyện quá phận nhưng may đã xử lý sạch sẽ, không làm mất thanh danh sơn môn.

Lần này khác, hắn bất chấp làm điều sai trái, làm phản thiên hạ, cấu kết với ngoại địch.

Hơn nữa còn bị người khác tra ra danh tính, nếu sự việc không thể xử lý thỏa đáng, sợ rằng sẽ mang tai hoạ đến cho sư môn.

Lục Bân dùng uy nghiêm của sư huynh mà nghiêm khắc trừng mắt nhìn Dương Khai:

“Tất cả về sơn môn rồi nói.”

Sau đó, hắn quay về phía Lý Bình An, chắp tay:

“Vị huynh đài này, tại hạ Lục Bân, là sư huynh của mấy người bọn họ.

Việc này chưa có kết luận, tại sao không cùng chúng ta trở về sơn môn rồi quyết định.

Nếu đúng như lời ngươi nói, chưởng giáo sư môn tất nhiên sẽ không thiên vị sư đệ, sẽ cho các tướng sĩ chết oan một lời giải thích.

Nhưng sư đệ ta bị người khác hãm hại thì lại là chuyện khác.”

Lý Bình An im lặng một lát:

“Nếu đúng như lời ta nói, sư môn các hạ sẽ xử lý người này như thế nào?”

Lục Bân mím môi, trong lòng hiểu rõ.

Xảy ra tai tiếng lớn như vậy, sư môn sẽ che giấu việc này.

Sẽ không xử lý công khai mà để Dương Khai đóng cửa suy nghĩ.

Hoặc xử phạt lao động khổ sai trong khuôn viên sư môn.

Nhưng sư môn tuyệt đối sẽ không đuổi Dương Khai đi, dù sao không thể bảo đảm khi thả người như vậy ra ngoài sư môn thì sẽ còn để lại vết nhơ gì.

Về phần một trăm hai mươi tám tướng sĩ chết oan kia……

Chết cũng đã chết rồi, còn có thể làm gì khác.

Lý Bình An bỗng nhiên nở nụ cười, nhấc chân đi về phía Dương Khai.

“Một câu hỏi cuối, theo ta được biết, ngươi không thiếu số tiền đó, tại sao trợ giúp người Đột Quyết hại chết những tướng sĩ kia?”

Thanh bảo kiếm màu xanh lam sau lưng Dương Khai vang lên một tiếng.

Bay ra khỏi vỏ, rung lắc với tốc độ cực nhanh.

Chỉ có thể nhìn thấy một vài bóng hình mờ ảo.

“Những nhân vật như con sâu, cái kiến chết thì chết thôi.”

Dương Khai khinh thường.

Lý Bình An rút đao ra khỏi vỏ, động tác đơn giản gọn gàng.

“Đúng vậy, là những nhân vật như con sâu cái kiến, nhưng hôm nay ngươi cũng phải chết trong tay con sâu cái kiến.”

Động tác của hắn từ chậm chuyển thành chậm hơn dường như chỉ trong một khoảng khắc.

Không có quá trình tăng tốc.

Thanh đao trong tay đơn giản xé rách màn mưa, giống như đang gánh vác giấc mộng đáng buồn của thiếu niên kia, lại không thể ngăn cản.

Thanh bảo kiếm màu xanh lam mang hơi thở rực lửa nóng bỏng, chấn động tan nát những giọt mưa rơi trên thân kiếm.

Chỉ nghe một tiếng kiếm reo rất nhanh và gấp gáp vang lên, một vệt bóng kiếm rất mảnh bắn ra.

Xẹt qua tạo thành một đường vòng cung, giống một chiếc cầu vồng tàn lụi, u buồn mà lại đẹp đẽ.

Đao và phi kiếm giao nhau, va chạm mạnh mẽ tạo ra một vùng không gian ngăn cách tất cả, ngăn chặn toàn bộ nước mưa đang rơi xuống ở phía bên ngoài.

Thanh đao bị gãy thành mấy đoạn vì sức mạnh to lớn.

Nhưng cũng vì thế mà ngăn cảnđược tốc độ tấn công của phi kiếm.

Lý Bình An rút ra một thanh đao dài nhỏ khác từ bên hông.

Hắn biết bằng vào những loại vũ khí thô sơ này sẽ không phải là đối thủ với thanh phi kiếm của Dương Khai.

Nhưng một thanh đao không đủ, vậy thì hai thanh, ba thanh, bốn thanh……

Con sâu cái kiến tuy nhỏ cũng có thể quật ngã voi!

Keng keng keng keng!!

Sấm sét vang dội, trời đất hoàn toàn yên lặng, giống như đang chuẩn bị cho một trận mưa to hiếm gặp đang ập đến.

Lý Bình An vẫn duy trì tốc độ tấn công của mình, hai tay không có chút thả lỏng, đao trong tay cũng không dừng lại.

Mặt hắn không chút biểu cảm, từng bước đi về phía trước, tiếp tục đi về phía trước.

Một loại đao ý vô hình thông qua trái tim truyền đến trí óc.

Đây là một loại cảnh giới kỳ diệu.

Bên hông Lý Bình An tổng cộng có chín thanh đao.

Phi kiếm của Dương Khai đã phá hủy tám thanh trong đó.

Tay Lý Bình An cầm một thanh đao, trong đầu không có bất kỳ ý niệm nào.

Khoảnh khắc này chỉ tồn tại trời, đất, và con người.

Phi kiếm muốn quay lại cứu chủ nhưng đã quá muộn.

Nó run lên ở giữa không trung, sau đó suy yếu rơi xuống đất.

Thân thể Dương Khai ngã sấp xuống trong mưa, đầu bay ra ngoài một trượng, rơi trong vũng máu.

Nước mưa từ trên trời rơi xuống khiến máu loãng càng nhanh lan ra.

Mặt Dương Khai đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng trên mặt hắn lại không có nỗi thống khổ của "tử vong", chỉ có một sắc thái mờ mịt.

Giống như là đến chết, hắn cũng không kịp phản ứng.

Hắn không ngờ Lý Bình An lại nhanh như vậy, càng không ngờ đối thủ kết thúc chiến đấu một cách gọn gàng sạch sẽ như thế.

Hắn còn chưa kịp đẩy thân thể lên trạng thái tốt nhất, còn chưa kịp sử dụng kiếm chiêu.

Còn chưa kịp vận chuyển chân khí……

Đao của Lý Bình An đã cắt đứt đầu hắn.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, cánh tay phải…… dường như cũng bị phế rồi.

Sau khi, hắn cứng rắn đón đỡ phi kiếm công kích tám lần, kiếm khí bàng bạc đã cắt đứt từng tấc da thịt.

Quả thật, nếu như cho Dương Khai một cơ hội.

Để Dương Khai có chuẩn bị, Lý Bình An sẽ không thắng lợi dễ dàng như vậy.

Chỉ là cuộc sống không bao giờ có cơ hội làm lại.

Lý Bình An thở ra một hơi thật sâu:

"Chuyện này đã kết thúc, tạm biệt."

Hắn không để ý tới những người khác, xoay người từng bước rời đi.

Những người này đều là đồng môn của Dương Khai, không biết ai sẽ nguyện ý báo thù cho hắn.

Nếu tái chiến, Lý Bình An không có khả năng thắng.

Chương 49: Ra là bi kịch

Dương Khai chết rồi.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Lục Bân, sư huynh có tu vi cao nhất, đều sững sờ.

Từ lúc bắt đầu đến khi ra tay chỉ trong vòng ba hơi thở.

Lục Bân nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi, khóe miệng không kiềm chế được, run lên.

Nếu vừa rồi đổi thành hắn đối đầu với người này.

Trong vòng ba hơi thở, hắn nắm chắc có thể vận chuyển chân khí để thân thể đạt tới trạng thái tốt nhất.

Nhưng vấn đề mấu chốt là hắn bây giờ là người đã xem qua và có thời gian tính toán lại.

Nếu như hắn thật sự ở vào vị trí của Dương Khai, chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ chỉ trong ba hơi thở, đối thủ có thể một đao giết chết hắn.

Sức mạnh của người này……

Đám người Lục Bân còn không có can đảm lên tiếng, đừng nói đến việc ra tay.

Lý Bình An và con trâu kia chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt.

Khi đó áp lực vô hình mới tiêu tán, mấy người không hẹn mà cùng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nhìn thi thể Dương Khai, bọn họ đều có vài phần mờ mịt.

Người một khắc trước còn đang cùng bọn họ cười cười nói nói, giờ khắc này đã trở thành cái xác.

Mưa xuân giống như sương mù mờ ảo.

Lướt qua đầu cành, lướt qua đám lá cây khô vàng, rơi tí tách……

Lý Bình An ngồi trong một ngôi miếu Thành Hoàng cũ nát, cắn nát viên kim đan trong miệng rồi nuốt xuống.

Báu vật Tịch Nghiêm hòa thượng để lại là hạt xá lợi.

Giang hồ đồn rằng có năng lực tái tạo, cải thiện sức khoẻ.

Sau khi Lý Bình An tình cờ có được, hắn lo lắng có cái gì mờ ám nên không dùng.

Cho đến ngày hôm nay.

Đan dược ở trong miệng nhanh chóng tan ra chảy trong cơ thể hắn.

Toàn thân Lý Bình An lập tức đổ mồ hôi đầm đìa, mỗi một lần hô hấp đều sẽ phun ra một hơi khói trắng.

Khí lưu chuyển đến đan điền, bức ép thông xuống bộ vị.

Khi một dòng khí cuối cùng trở lại đan điền, lượng lớn mồ hôi chảy ra từ lỗ chân lông.

Một áp lực khủng khiếp ép thẳng vào lục phủ ngũ tạng khiến hắn có cảm giác nghẹt thở.

Nhưng rất nhanh, cơ thể đã khôi phục lại sức mạnh.

Năng lượng sống mạnh mẽ phát ra từ trong cơ thể hắn, từng chút từng chút chữa trị gân mạch trên cánh tay hắn.

Mặc dù chỉ là những dòng khí năng lượng nối tiếp nhau, nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Cánh tay trái vốn trống rỗng lúc này lại rất ngứa ngáy.

Hắn cố gắng mở mắt, nhưng hai mắt có cảm giác đau đớn nóng bỏng.

Một dòng chất lỏng ấm áp trượt xuống từ khóe mắt của hắn, từng giọt từng giọt chảy xuống.

Mọi cơ bắp trên cơ thể đều co giật, mọi dây thần kinh đang run lên, mọi xương cốt đều đang chịu đựng cơn đau khủng khiếp.

Không biết qua bao lâu, Lý Bình An mới yên tĩnh nằm xuống, chỉ có một vài chỗ cơ bắp còn đang chậm rãi nhúc nhích.

Hắn muốn thở ra một hơi thở dài, nhưng cổ họng bị chặn lại bởi một chất lỏng sền sệt ngọt ngọt.

Hắn dùng sức ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Ưu…. Ngưu… ưu!”

Lão Ngưu háo hức kêu vài tiếng.

Lý Bình An cố gắng hoạt động cánh tay, cảm giác sức mạnh đã quay về.

Cánh tay trái vốn dĩ trống rỗng cũng mọc trở lại.

Chỉ là khi hắn còn chưa quen sử dụng, cánh tay trái có vẻ hơi vướng víu.

Nhưng……

Mắt Lý Bình An vẫn thấy một mảnh mờ mịt tối tăm, không có bất kì dấu hiệu khôi phục.

Có thể hạt xá lợi này chỉ có thể tái tạo lại cơ thể, không thể thay đổi chức năng.

Cũng có thể là lý do gì kháckhông rõ.

Lý Bình An cũng không tính toán quá nhiều, tay của hắn có thể khôi phục, không có tác dụng phụ là ắn đã cảm thấy hài lòng.

Lý Bình An thử vận hành chân khí, nhưng chân khí trong cơ thể hỗn loạn khó khống chế.

Hắn rõ ràng có thể cảm giác được trong cơ thể có thêm một phần chân khí không thuộc về mình.

Hắn phải liên tục kích hoạt chân khí ngăn cản không cho nó lan rộng, lúc này Lý Bình An mới tạm thời bình tĩnh trở lại.

Ba ngày sau, lão Ngưu đưa Lý Bình An về bốn trấn An Bắc.

“Đại thúc đại thúc!!”

A Lệ Á mừng rỡ, kêu lên vui sướng.

Lý Bình An mỉm cười sờ sờ đầu của nàng.

“Đại thúc…… Tay của thúc?”

A Lệ Á kinh ngạc phát hiện cánh tay trái của Lý Bình An vốn trống

rỗng, giờ phút này lại mọc ra.

“Ta tìm được một thần y nối lại.”

“Thần y gì mà lợi hại như vậy!?”

A Lệ Á mở to hai mắt, không thể tin được.

Lý Bình An thản nhiên lừa gạt vài câu.

“Đại thúc, Sở Sinh đâu? Sở Sinh thế nào rồi?”

A Lệ Á sốt ruột hỏi.

Lý Bình An trầm mặc một lát, lấy ra một phong thư từ trong ngực.

“Hắn đi kinh thành tìm mẫu thân hắn, ngắn thì mấy tháng, dài thì ba năm, bảo chúng ta không cần lo lắng hắn.”

“Tiểu tử này đi kinh thành cũng không đến chào chúng ta, làm hại ta lo lắng nhiều ngày như vậy.”

A Lệ Á giận dỗi nhận lấy bức thư, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phồng lên.

“Chờ lần sau ta gặp hắn, nhất định sẽ đánh hắn thành đầu heo.”

Đoá Cáp cũng đi ra đọc bức thư.

Như thể ý thức được cái gì, biểu cảm vui vẻ cứng đờ trên mặt, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An.

“… Đại thúc.”

“Hắn sống rất tốt, chúng ta đừng quấy rầy hắn nữa, có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ tới thăm chúng ta.”

Gió xuân thổi qua, tơ dương liễu bay tán loạn.

Như muốn thổi tan giấc mộng thiếu niên.

Thì ra đó là một bi kịch, Lý Bình An ghét bi kịch.

Nhưng cuộc đời này chính là như thế, cố gắng chăm chỉ chưa chắc đã có kết quả, vất vả quan tâm cũng sẽ không được đền đáp.

Thiếu niên một bầu nhiệt huyết đón gió mà đi, không ngừng đan dệt giấc mộng của mình, tự thiêu đốt chính mình.

Không có thành công, không có danh vọng, không có sắc hoa rực rỡ.

Ba tháng sau, Lệ Xuân viện.

“Trong khoảng thời gian này ngươi làm sao vậy? Trạng thái không tốt sao?”

Mã tam nương bắt chéo chân, liếc nhìn Lý Bình An mang sắc mặt tiều tụy.

“Có hơi.”

Lý Bình An thấp giọng nói.

Từ khi ăn vào viên xá lợi có năng lực “tái tạo khiếm khuyết” kia, tuy rằng cánh tay khôi phục.

Nhưng trong cơ thể có thêm một phần chân khí tán loạn.

Tiêu hóa không được, đẩy ra ngoài cũng không được.

Mỗi lần phải mất rất nhiều năng lượng để ổn định lại.

“Được rồi, vậy ngươi nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Mã tam nương nói.

Mấy ngày nay chính là thời điểm Lệ Xuân viện bận rộn.

Mỗi sát thủ đều nóng lòng không thể dùng một người như hai người.

Nhưng lúc này Lý Bình An lại không thể tiếp nhận ủy thác.

Rời khỏi Lệ Xuân viện, Lý Bình An có chút phiền não.

..... Tối nay ăn gì đây?

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định mua mấy cái bánh lá sen.

Bánh lá sen cũng không phải lá sen thật, bánh mỏng như tờ giấy, mềm mại và trắng trẻo.

Giống như một chiếc lá sen nên được đặt tên như vậy, khi nhai dai dai.

Các quán trọ, tửu lâu cũng thường dùng bánh lá sen để cuốn gà quay hoặc vịt nướng, ăn kèm tương đậu ngọt, hành lá.

Tuy nhiên, mức kinh tế hiện tại của Lý Bình An không mua nổi gà vịt nướng.

Mua mấy cái bánh và gọi thêm một bát canh cay.

Ngồi ở bên đường ăn từng miếng bánh, uống từng ngụm canh.

Canh cay bốc hơi nóng nghi ngút, vừa uống vừa thổi.

Sau khi uống canh, mồ hôi hột toát ra.

Vẫn còn hơn nửa cái bánh, cuối cùng bỏ luôn vào trong bát canh.

Ngửa đầu lên uống một hơi cạn sạch.

Bên tai truyền đến những chuyện thú vị đầu đường cuối ngõ.

“Ngươi nghe nói chưa? Gần đây có một kiếm khách từ Tây Vực tới gây náo loạn ồn ào.

Hắn ở ngoài Thu Phong đình chờ võ giả Trung Nguyên, đến nay đã có không dưới mười người bại dưới tay hắn.”

Người nọ tò mò hỏi:

“Bây giờ đi đến còn có thể nhìn thấy không?”

“Cứ cách mười ngày kiếm khách Tây Vực này lại xuất hiện ở Thu Phong đình.”

Chương 50: Kiếm khách Tây vực

Lý Bình An im lặng lắng nghe, hắn đã sớm nghe nói qua chuyện kiếm khách Tây vực này.

Nghe nói kiếm khách Tây vực rất giỏi kiếm thuật, vũ khí sử dụng là một thanh kiếm mỏng.

Hắn tuyên bố thách đấu kiếm thuật với toàn bộ võ lâm Trung Nguyên.

Lời này vừa ra lập tức khiến không ít võ giả Trung Nguyên không hài lòng.

Không chỉ một lần muốn diệt trừ hắn, nhưng võ công của hắn cực cao, mỗi lần đều bị hắn đánh bại.

Lý Bình An lau miệng, trả tiền.

Dắt lão Ngưu chậm rãi đi.

Cho dù hắn vô địch Thần châu thì cũng không liên quan tới mình.

Bị chân khí trong cơ thể ảnh hưởng, Lý Bình An không thể tu luyện trong khoảng thời gian này.

Ngày nào cũng có thời gian rỗi, lúc không có việc gì thì hắn luyện thư pháp.

Mắt tuy mù nhưng trong vòng ít hơn nửa mét là đủ để thấy rồi.

Luyện tập thư pháp, hắn không dùng giấy trắng hay giấy tuyên mà là dùng giấy báo cũ.

Chỉ là buổi luyện chữ hôm nay khác thường, viết xong một đoạn, hắn không thấy hài lòng.

Đành đặt bút xuống, đi bưng một chén đậu tương nấu chín.

Ngồi ở cửa, vừa ăn đậu tương vừa suy nghĩ lung tung.

“Đại thúc, đại thúc!”

A Lệ Á thành thạo nhảy qua tường rào vào sân.

Thiếu nữ mặc xiêm y màu lam, lông mày lá liễu, mắt hạnh nhân, sống mũi thẳng, cái miệng nhỏ nhắn cong cong.

Nhìn qua lớp vải mỏng có thể thấy hai chân thon dài thẳng tắp tạo nên một vẻ đẹp khác biệt.

Lý Bình An nghe thấy động tĩnh cũng không quay đầu lại, nói:

“Hôm nay thư viện nghỉ?”

“Vâng, đại thúc chúng ta đi xem náo nhiệt đi.”

“Hôm nay có hội chùa sao?”

A Lệ Á nói:

“Không phải hội chùa nhưng so với hội chùa còn náo nhiệt hơn.

Có rất nhiều người đều đi xem cuộc chiến giữa võ giả Tây Vực và võ giả Trung Nguyên.”

Lý Bình An không có hứng thú:

“Đánh nhau có gì đáng xem.”

“Nghe nói họ đánh rất đặc sắc, đi thôi đi thôi.”

Cuối cùng Lý Bình An vẫn không lay chuyển được A Lệ Á, bị nàng kéo đi Thu Phong đình.

Đi theo còn có đồng môn của A Lệ Á, hai nam một nữ.

Đoàn người vừa nói vừa cười làm quen với nhau, đi rất chậm.

Vừa thưởng thức phong cảnh vừa nói cười rôm rả.

Lý Bình An đi theo sau bốn người, trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ.

Nghĩ lại, lúc mình bằng tuổi này thì vẫn còn đang xin ăn trên đường phố.

Triệu Linh Nhi xuất thân từ dòng dõi thư hương.

Nàng vốn có dung mạo xinh đẹp, môi hồng răng trắng, có thể đoán được nàng đẹp từ khi còn là phôi thai.

Từ nhỏ nàng đã là một tài nữ, có thể đọc thuộc lòng rất nhiều thơ văn, chữ viết rất đẹp.

Vương Nghị mặc trang phục sang trọng, tướng mạo anh tuấn.

Đồng thời cũng có gia cảnh tốt nhất trong mấy người.

Phan Tuấn hay được gọi là Bàn Tuấn.

Người cũng như tên, mập mạp, không có tâm tư gì khác.

Vương Nghị là thủ lĩnh trong mấy người, đi dạo phố cùng tiểu đệ và nhóm hậu cung, ắt trong lòng dương dương tự đắc.

Chỉ là……

Hắn có chút ghét bỏ, liếc nhìn Lý Bình An ăn mặc mộc mạc đi theo phía sau.

Một người mù, phía sau còn một con trâu già.

Muốn bao nhiêu quê mùa có bấy nhiêu quê mùa.

Vương Nghị không phải là người xấu, ngày thường hắn cũng có nghĩa khí, chỉ cần là bằng hữu kết giao với hắn, hắn sẽ không bạc đãi ngươi.

Nhưng vì tuổi còn trẻ, tính còn trẻ con, hay chú ý phô trương bề ngoài, thích sỹ diện.

Lý Bình An cảm nhận được cảm xúc của Vương Nghị, cười thản nhiên.

Cố ý đi chậm lại, duy trì khoảng cách với nhóm người.

Nhưng đi được một đoạn, A Lệ Á đi ở phía trước thấy Lý Bình An rớt lại phía sau thì quay lại lôi kéo hắn đi cùng.

Lý Bình An không còn cách nào, đoàn người rất nhanh đã tới Thu Phong đình.

Mà lúc này không ít người đã tụ tập ở Thu Phong đình, họ phần lớn đến xem náo nhiệt.

Trong Thu Phong đình có một chiếc kiệu.

Có mấy người hầu đang đứng bên cạnh, chắc hẳn người trong kiệu chính là kiếm khách Tây vực.

Khung cảnh này nhìn cũng đáng kiêu ngạo.

[Khóa chặt hơi thở 62%]

Lý Bình An lặng yên cảm ứng hơi thở của người ngồi trong kiệu.

Cảm thấy gai ốc nổi lên chạy dọc sống lưng, cảm nhận được đó là một luồng sức mạnh rất lớn.

Nhưng đồng thời Lý Bình An cũng không cảm nhận được chân khí trong cơ thể người kia.

Hoặc có thể nói chân khí trong cơ thể hắn rất suy yếu.

Giống như người già yếu hoặc đang bị bệnh tật, điều này làm cho Lý Bình An có chút ngạc nhiên.

Càng thêm tò mò vị kiếm khách Tây vực cổ quái này.

Xung quanh, không ngừng có tiếng ồn ào, không còn một chỗ trống.

Cũng thuận tiện cho những người bán nước trà, mứt hoa quả, đồ ăn vặt.

Không cần lớn tiếng la to, rất nhanh đồ ăn mang đến đều được mua sạch.

Vương Nghị hào phóng mua một túi lớn mứt hoa quả đồ ăn vặt hạt dưa, chia cho mọi người.

“Đại thúc, kẹo này ăn ngon lắm.”

A Lệ Á đưa một viên kẹo vào tay Lý Bình An.

Lý Bình An cắn mạnh một miếng, cảm nhận vị ngọt ngào bùng nổ ở trong khoang miệng.

Rất nhanh, người đầu tiên khiêu chiến đã xuất hiện.

Là một đao khách, mặc trang phục màu xanh sẫm, trong tay cầm một thanh đao lớn.

“Kim Đao thuộc Nghiêm gia, xin chỉ giáo!”

Chưởng môn Nghiêm gia có danh hiệu Kim Đao Vô Địch, cũng khá nổi tiếng trong giang hồ.

Kiếm khách trong kiệu không lộ diện, cũng không đáp lại một lời.

Đao Khách nhíu mày không hài lòng, giơ đao trong tay lên.

“Đao này không dễ rút, một khi xuất đao sẽ thấy máu.”

âm thanh đao rút ra khỏi vỏ và giọng nói của hắn đồng thời van lên.

Vừa dứt lời, một ánh sáng trắng chớp lóe.

Trên lưỡi đao giống như có làn thu ba chập chùng không ngừng.

Thanh đao của đao khách rơi “rầm” một tiếng xuống đất, ánh mắt đao khách có chút đờ đẫn ngây dại.

Hồi lâu sau mọi người mới kịp phản ứng, kết thúc!?

Đao khách nhặt thanh đao trên mặt đất lên, nhanh chóng bước chân rời đi.

“Oa! Thật lợi hại, các ngươi có thấy luồng ánh sáng trắng vừa rồi

không?”

Hai mắt Vương Nghị sáng ngời, hưng phấn nói.

Bàn Tuấn, A Lệ Á và Triệu Linh Nhi đều đồng thời mở to hai mắt.

Cảnh tượng này đối với thiếu niên thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi mà nói là rất rung động.

“Hắn dùng kiếm pháp gì?”

Bàn Tuấn nhìn về phía Vương Nghị.

Gia cảnh Vương Nghị tốt, trong phủ thuê không ít môn khách giang hồ phụ trách an toàn.

Trong đó có nhiều người võ nghệ cao cường.

Vương Nghị thường xuyên học được mấy chiêu, bởi vì việc này nên luôn lấy làm tự hào trước mặt nhóm đồng môn.

Lúc này thấy Bàn Tuấn hỏi như vậy, hắn đương nhiên không thể nói mình không biết.

“Chắc là chiêu Bình Sa Lạc Nhạn trong truyền thuyết.”

Vương Nghị ra vẻ suy nghĩ mà nói.

“Nghe tên thôi cũng thấy rất lợi hại.”

Bàn Tuấn đáp.

Khóe miệng Vương Nghị nhẹ nhàng nhếch lên, nóivới vẻ đắc ý:

“Đã là cái gì, nếu như các ngươi muốn xem, tới nhà ta để những sư phụ biểu diễn cho các ngươi xem.”

Triệu Linh Nhi chớp chớp mắt, trông rất tò mò.

A Lệ Á thì thẳng thắn nói:

“Lát nữa đi được không?”

“Không thành vấn đề!”

Vương Nghị lập tức đồng ý.

Kế tiếp, một vài người nữa xuất hiện.

Không có ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Không ai có thể tới gần chiếc kiệu, thậm chí kiếm khách trong kiệu cũng không bước ra.

Cho đến cuối cùng, một vị hòa thượng xuất hiện.

Hòa thượng mặc áo vải, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt, nét mặt hiền từ.

Khuôn mặt anh tuấn, da trắng như ngọc, lông mày đen như kiếm.

Nhìn không giống như là một hòa thượng mà giống như là một công tử mặc áo hoà thượng.

Vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của rất nhiều nữ tử xung quanh.

“Pháp Hỉ tự Trường Thanh, xin thỉnh chỉ giáo.”

Dứt lời, hòa thượng tên Trường Thanh bước lên trước.

“Keng!”

Một tiếng kim loại va chạm chói tai vang vọng bốn phía.

Chương 51: Ngươi muốn nghe?

Một tiếng “Keng” chói tai vang vọng xung quanh.

Nhiều người quay mặt nhìn nhau không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vì họ rõ ràng không nhìn thấy hai người ra tay.

Chỉ có một số ít võ giả cảm nhận được hai người vừa rồi đã thực sự chiến đấu.

Hòa thượng tuy tuổi còn trẻ nhưng đã có thể dùng chân khí bảo vệ cơ thể.

Dùng chân khí ngăn trở một đòn của đối phương.

Hòa thượng không dừng bước mà tiếp tục tiến về phía trước.

Lý Bình An có thể cảm nhận được, trên người hòa thượng xuất hiện một vầng sáng vàng mờ nhạt chứa một nguồn sức mạnh rất lớn.

Keng keng keng!

Hai luồng sức mạnh đụng vào nhau phát ra những tiếng nổ như sấm rền, hình thành từng vòng

từng vòng dao động.

Bả vai hòa thượng bị chấn động khẽ run lên, ngay sau đó thân thể của hắn giống như bị một lực rất lớn đẩy lui về phía sau một bước.

Hòa thượng bình tĩnh lại, tiếp tục đi về phía trước.

Đi tiếp, tới khi cách trước kiệu không quá nửa bước.

Một dòng nước nóng từ trong kinh mạch của hắn chảy ra, sau đó thân thể hòa thượng bỗng nhiên cứng đờ.

Một cảm giác lạnh thấu xương truyền đến khiến hắn ngã thẳng xuống đất.

“Trong vòng một canh giờ đi tìm Vương lão y sư ở phố Tây còn có thể giữ lại kinh mạch”

Giọng nói của kiếm khách Tây Vực lần đầu tiên vang lên trong kiệu.

Trường Thanh hòa thượng dùng sức ráng đứng lên, trên cánh tay của hắn có một vết máu thật dài, nhìn rất đáng sợ.

“Đa tạ thí chủ hạ thủ lưu tình”

Dứt lời, hắn xoay người chậm rãi rời đi.

Qua một hồi lâu không ai dám tiến lên nghênh chiến nữa.

Bốn người hầu khiêng kiệu về phía đông.

Người xem náo nhiệt cũng tản.

Cảnh tượng xảy ra hôm nay chắc chắn sẽ sớm truyền khắp đầu đường cuối ngõ.

Bàn Tuấn và nhóm người còn muốn đi đến nhà Vương Nghị xem võ giả mà hắn nói là lợi hại hơn. Lý Bình An không muốn đi xem tiếp náo nhiệt.

Thấy đại thúc muốn trở về, A Lệ Á cũng mất hứng thú.

Vương Nghị vẫn đang cố gắng theo đuổi A Lệ Á hoạt bát sôi nổi, nên vội vàng khuyên can.

“Thúc mù, đến nhà ta ngồi lát đi, không phải ngươi thích uống rượu sao, trong nhà ta bảo đảm có loại rượu ngươi chưa từng uống”

Lý Bình An cũng chỉ đành đồng ý.

Mấy người đi Vương gia, phủ đệ nhà này to lớn và khí thế.

Đình viện chiếm một diện tích rộng lớn, trong sân có mấy tòa lầu nhỏ, trên núi giả có mấy dòng suối nhỏ róc rách chảy xuôi.

Chính là chỗ ở của vương công quý tộc.

Hiếm khi các bằng hữu đồng học đến nhà, Vương Nghị đương nhiên muốn khoe khoang, dẫn mấy người đi dạo quanh trong phủ.

Đi tới hậu viện, Vương Nghị kéo hai võ giả trẻ tuổi khỏe mạnh, khẽ nói nhỏ gì đó với bọn họ.

Hai người cười cười, ngầm hiểu suy nghĩ của tiểu thiếu gia.

Dù sao họ đang nhàn rỗi nhàm chán nên tỷ thí võ nghệ ngay ở trong sân.

Cả hai người không dùng vũ khí, chỉ so quyền cước.

Quyền cước giao nhau đánh khó phân thắng bại, càng đánh càng nhanh.

Thỉnh thoảng nghe thấy rõ ràng có tiếng gió rít vang trong trẻo.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hai người đã đánh đến hai ba mươi lần.

Trong mắt A Lệ Á, Bàn Tuấn, Triệu Linh Nhi, cuộc đấu này còn đặc sắc hơn nhiều so với mấy trận chiến ở Thu Phong đình.

Mấy người không ngừng trầm trồ khen ngợi, vỗ tay tán thưởng.

Lý Bình An ngồi phía ngoài mỉm cười không nói gì.

âm thanh quyền chưởng giao nhau tuy rằng liên tục không dứt bên tai, nhưng công phu hai người đều chỉ là hình thức bên ngoài, có tính biểu diễn phô trương.

Trong mắt người thường là rất đẹp.

Nhưng trong mắt người nhà nghề, có thể nói rằng thua cả dặm so với

các trận chiến ở Thu Phong

đình.

Hai người cũng biết không phải là đang thật sự phân thắng bại, mà chủ yếu là mua vui cho các bằng hữu của tiểu thiếu gia.

Dù sao da dày thịt thô, cả hai đều thu bớt lực, chịu mấy quyền cũng không sao.

Lý Bình An ngồi đó có chút buồn chán, muốn thử điều chuyển chân khí trong cơ thể.

Nhưng chỉ cảm thấy ngực càng lúc càng căng tức, khó chịu ngột ngạt.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải bỏ cuộc thở ra một hơi dài.

Hít vào một luồng gió mát, xua tan khô nóng trong người.

“Đạo hữu cũng là người tu luyện?”

Bên cạnh truyền đến một giọng nói hiền từ.

Lý Bình An hơi giật mình, vừa rồi hắn không hề phát hiện có người đến bên cạnh.

Có thể vừa rồi vì chân khí hỗn loạn dẫn đến tinh thần lo lắng, mất cảnh giác.

Mặt Lý Bình An không tỏ ý gì, bình tĩnh nói chậm rãi.

“Tại hạ chỉ là một người đã học qua vài ngày công phu mà thôi, không dám nhận là người tu luyện. Lão giả hơi nheo mắt lại, đánh giá Lý Bình An.

Hắn mặc trang phục rất bình thường, nhìn không ra pháp lực đạo hạnh, nhưng tâm tính bình tĩnh trầm ổn, lộ ra hơi thở mỏng nhẹ.

Hiển nhiên là một cao thủ thực lực không tầm thường.

Lý Bình An không muốn tỏ ra rụt rè trước mặt người khác, đành phải nín thở, kích hoạt chân khí trong cơ thể để hô hấp của mình trở nên thông thuận giống như bình thường.

“Rượu thơm quá”

Mũi lão giả khẽ nhúc nhích.

Lý Bình An mở ra bầu rượu:

“Rượu ngon được ủ hơn mười năm.

Đây là rượu hắn được chưởng quỹ quán trọ tặng miễn phí trong lần nhận ủy thác trước.

Lão giả nuốt một ngụm nước bọt, hai người lập tức bắt đầu uống rượu.

Vừa uống rượu, vừa nói chuyện.

Lão giả liếc mắt nhìn cây đàn nhị phía sau lưng Lý Bình An.

“Tiên sinh có hiểu biết về âm luật sao?”

“Miễn cưỡng kiếm miếng cơm ăn thôi.

“Không biết lão hủ có may mắn được nghe tiên sinh đàn một khúc hay không?”

Lý Bình An cười ấm áp, người này ăn nói bất phàm, nếu không phải trưởng bối Vương gia thì chắc hẳn là khách quý ở đây.

Mình đã mạn phép đến làm khách, cũng không có lý do để từ chối.

Lúc này, hắn cởi bỏ dây thừng buộc đàn nhị ra:

“Vậy xin xấu mặt”

Lão giả vốn dĩ là một phút cao hứng, hai mắt lim dim giống như mở mà không mở.

Chỉ là càng nghe càng cảm thấy thú vị.

Thoải mái như trời có mưa phùn, hạt mưa tí tách rơi ở bên cửa sổ.

Trong phòng có lửa hâm nóng rượu.

Hai người ngồi đối mặt, đang thản nhiên trò chuyện về cuộc sống của mình.

Sau đó các nốt nhạc trở nên chậm lại, như báo trước nỗi đau, dâng lên cảm giác bất lực.

Giai điệu ảm đạm thê lương, giữa thoải mái tự do tự tại là chút

muộn phiền u sầu, một loại bi thương cô đơn hoang vắng của nhân sinh.

Khi loại cảm xúc này sắp đạt tới cực hạn, trong bóng tối chợt loé lên ánh sáng chói loá.

Giai điệu thay đổi, từ trầm thấp chuyển thành réo rắt sục sôi.

Cao vút như là tiếng hát vang tận chín tầng trời, như tiếng chim đỗ quyên kêu than, lảnh lót.

Cuối cùng là tiếng gào thét không cam lòng.

Tiếng nhạc lại thay đổi, lần nữa lại về âm điệu trầm, thấp hơn ban đầu.

Câu chuyện một lần nữa trở lại căn phòng nhỏ, trải qua thế sự, lộ ra nét thờ ơ lạnh nhạt, siêu thoát. Một khúc, kết thúc.

Cạch!

Chén rượu trong tay lão giả rơi xuống mặt đất, thân thể như không thể cử động, sắc mặt cổ quái. So sánh với lão giả, mấy người bên kia vẫn đang chăm chú nhìn chằm chằm hai người luận võ.

Lúc này hai người đổi thành sử dụng binh khí nên xem càng thú vị hơn.

Khúc nhạc chính là như vậy, người nghe hiểu có thể cảm ngộ ra rất nhiều điều, người không hiểu lại chỉ có thể cảm nhận ra nỗi buồn và sự bi thương.

Thay vì nghe những thứ này, không bằng xem vài đoạn kịch thú vị.

Có một số cảm xúc chỉ nên nói với người nghe mà hiểu.

“Cổ tiên sinh, Cổ tiên sinh”

Sau mấy tiếng gọi liên tục, lão già mới phục hồi tinh thần.

Phụ thân Vương Nghị, Vương Sơn, người đứng đầu Vương gia kinh ngạc nhìn Cổ tiên sinh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn vừa rồi tình cờ đi ngang qua nghe thấy tiếng nhạc, tò mò đi tới.

Sau đó mới có cảnh này.

Cổ tiên sinh ý thức được mình không bình tĩnh, cười cười.

Ánh mắt lão nhìn thẳng Lý Bình An.

“Xin hỏi tiên sinh, bản nhạc này tên là gì, do ai sáng tác?”

Lý Bình An trả lời:

“Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, là do một bằng hữu của ta sáng tác”

Mặt Cổ tiên sinh lộ ra vẻ kích động, liên tiếp nói “tốt tốt tốt”.

“Khúc nhạc này nếu không lưu danh muôn đời, quả vô cùng đáng tiếc.

Chương 52: Kỳ môn – Thức bàn

1706 chữ

“Tiên sinh quá khen.

Vương Sơn, người đứng đầu Vương gia quan sát Lý Bình An, chắp tay nói: “Còn chưa được biết tên họ của tiên sinh, bối phận và học vị?”

“Chưa nói tới học vị, ta chỉ là kẻ mãi nghệ đầu đường”

“Mãi… nghệ?”

Vương Sơn có chút kinh ngạc.

“Cha, đây là bằng hữu con đưa đến

Vương Nghị đi tới giải thích với Vương Sơn.

Vương Sơn nghiêm mặt trách:

“Đã là bằng hữu sao không thông báo cho ta biết, vậy là không có quy củ.”

Người có thể đi đến địa vị như Vương Sơn đương nhiên sẽ không xem thường người khác, sẽ không

nhìn tướng mạo bên ngoài của người khác để tiếp đãi.

Kẻ lên giọng hét to một câu, người hát rong đầu đường không đủ tư

cách vào cửa nhà ta, sau đó đuổi người ra ngoài.

Kẻ làm vậy là đồ đần, tất nhiên không thể gây dựng sản nghiệp từ hai bàn tay trắng.

Vương Sơn là nhân vật tinh ranh, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Ngay cả ở trước mặt hắn là một tên ăn mày, Vương Sơn vẫn có thể đối xử tiếp đón như người bình thường.

Chỉ có như vậy, mới có thể đi xa.

Vương Sơn hơi cảm thấy áy náy nên nói:

“Tiên sinh xin đừng trách, trẻ con không hiểu chuyện, không bằng vào trong nhà uống một chén trà.

“Đúng đúng! Uống một chén, uống một chén.

Cổ tiên sinh ở một bên vội phụ họa theo.

“Đột ngột quấy rầy còn chưa xin lỗi, sao còn dám gây thêm phiền toái, Lý mỗ xin cáo từ.

Vừa nghe hắn muốn đi, Cổ tiên sinh vội vàng ngăn lại.

“Ai u, đừng vội đừng vội, rượu gặp tri kỷ ngàn chén còn thiếu”

Trong lòng Vương Sơn hơi chút ngạc nhiên, Cổ tiên sinh luôn luôn hiền từ trầm ổn này hôm nay làm sao vậy.

Lời mời nồng nhiệt khó từ chối, Lý Bình An đành phải đi theo bọn họ vào trong phòng khách. Mặc dù, Vương Sơn không có nhiều hứng thú.

Nhưng thấy Cổ tiên sinh nhiệt tình thì nhanh chóng ra lệnh cho phòng bếp chuẩn bị một bàn lớn đồ ăn ngon.

Thịt thăn chiên giòn, thịt sốt anh đào, thịt nướng hoàng kim, ruột non bò khắc hoa, tôm tươi nướng

lửa…..v.V…

Thịt non mịn, vị trơn mềm, ăn nhiều không ngấy.

Thật đúng là để cho Lý Bình An và những người khác được thưởng

thức một bữa ăn ngon.

Qua nói chuyện biết được Lý Bình An thật sự chỉ là một người hát rong thì Vương Sơn mất đi hứng thú.

Nhưng về mặt lễ nghĩa thì vẫn không sai sót chút nào, rất chu đáo.

Hắn nhìn ra được Cổ tiên sinh rất thích tiểu khúc của Lý Bình An.

Chỉ cần Cổ tiên sinh thích, đừng nói là tiểu khúc của Lý Bình An.

Dù là chính Lý Bình An… thì cũng phải chiều.

Lý Bình An uống một bầu rượu ngon, cũng nhìn ra được tâm tư của Cổ tiên sinh nên nói.

“Cổ tiên sinh đừng ngại, có chuyện gì xin nói thẳng”

Cổ tiên sinh cười một tiếng rồi nói:

“Xin phép cho Cổ mỗ mạo muội, nếu tiên sinh đồng ý, có thể dạy khúc nhạc vừa rồi cho Cổ mỗ hay không?

Tất nhiên Cổ mỗ sẽ không để tiên sinh dạy không công”

Vương Sơn vỗ vỗ tay, ngay lập tức có người hầu đi tới, trên tay cầm một cái hộp.

Cái hộp dài khoảng một thước, rộng khoảng nửa thước, phía trên treo một cái khóa đồng bóng loáng.

Trên hộp gỗ còn khảm đồng thau, vừa nhìn đã biết là đồ vật có giá trị không nhỏ.

Nhưng giá trị thực sự vẫn là những tờ ngân phiếu mệnh giá lớn bên trong.

“Coi như biểu lộ chút tâm ý, mong tiên sinh vui vẻ nhận cho

“Hai vị không cần khách khí như thế, Cổ tiên sinh yêu thích khúc nhạc này như vậy Lý mỗ vui mừng còn không kịp, sao lại nói đến thù lao.

Nếu Cổ tiên sinh muốn học, tại hạ tất nhiên không có lý do từ chối, biết gì nói nấy.

Lời này nói ra, Vương Sơn cũng thầm đánh giá cao người trước mặt.

Đối phương không phải là người giàu có.

Chỉ là người hát rong đầu đường, đói một bữa no một bữa.

Nhưng vừa rồi người hát rong này lại không chút do dự từ chối số tiền lớn.

Cổ tiên sinh nói:

“Cổ mỗ không có tài sản gì, ngay cả bữa cơm này cũng là mượn quanh huy của ông chủ Vương

Vương Sơn vội vàng đáp:

“Lời này của Tiên sinh chính là không coi Vương mỗ là bằng hữu rồi.

Cổ tiên sinh cười ha ha:

“Không bằng như thế này, Cổ mỗ khá tinh thông quẻ thuật, nếu như Lý tiên sinh không chê, Cổ mỗ mong muốn vì tiên sinh bói một quẻ”

Nghe vậy, sắc mặt Vương Sơn chợt biến đổi.

Ánh mắt nhìn Cổ tiên sinh mang vẻ hoài nghi, thấy đối phương hoàn toàn không phải đang nói

đùa.

“Xem quẻ? Lý mỗ hiểu biết rất ít với mấy thứ này.

Vương Sơn trầm giọng nói:

“Lý tiên sinh, Cổ tiên sinh tinh thông kỳ môn độn giáp, là thầy tướng số có danh tiếng rất cao, bao nhiêu người giàu có quyền thế mong cầu Cổ tiên sinh xem cho một quẻ còn không thể được!” Trong lòng Vương Sơn vô cùng phức tạp.

Hán lần này mời Cổ tiên sinh đến nhà là muốn để Cổ tiên sinh xem thêm một quẻ cho Vương gia.

Chỉ là Cổ tiên sinh là cao nhân, làm sao để ý đến vàng bạc châu báu.

Vương Sơn coi Cổ tiên sinh là thượng khách vì để một ngày nào đó Cổ tiên sinh vui vẻ bói xem một quẻ cho Vương gia.

Đó chính là mong muốn lớn nhất của hắn.

Nhưng ai ngờ hôm nay một người hát rong đi đến phủ kéo một tiểu khúc, lại nhận được quẻ thuật của Cổ tiên sinh.

Trong đầu Vương Sơn cũng đã có ý muốn nhảy sông tự sát.

Tiên sinh thích tiểu khúc sao không nói sớm, lão tử nguyện tìm xướng khúc toàn bộ bốn trấn An Bắc

đến cho tiên sinh.

Lý Bình An cảm thấy thú vị:

“Vậy làm phiền Cổ tiên sinh, chỉ là không biết Cổ tiên sinh cần thông tin gì? Ngày sinh tháng đẻ thì không có”

Lý Bình An xuyên không đến thế giới này, mở mắt đã ở trong ổ ăn mày.

Làm sao biết được ngày sinh tháng đẻ của mình.

Cổ tiên sinh cười cười:

“Tiên sinh coi thường Cổ mỗ rồi.

Cổ tiên sinh lấy ra một cái thức bàn.

Kỳ môn Thức bàn chủ yếu tạo từ địa bàn bát quái, nhân bàn bát môn, thiên bàn cửu tinh, thần bàn bát thần và tam kỳ lục nghi.

Khéo léo dung hợp tượng số và ngũ hành thành một thể.

Bốn bàn thiên, địa, nhân, thần và tam kỳ lục nghi đều có biểu tượng và con số đại biểu.

Kèm cả thuộc tính ngũ hành và quan hệ tương sinh tương khắc.

Thông tin đan xen ngang dọc tạo thành mạng lưới, có thể mô tả nhanh chóng, chuẩn xác, đầy đủ, tiền căn hậu quả của không gian, thời gian, thiên, địa, nhân.

Hoặc phản ánh giai đoạn phát triển của sự vật, hoặc phản ánh kết quả phát triển của sự vật, hoặc phản ánh quy luật phát triển, tránh họa tìm lành.

Cổ tiên sinh hỏi Lý Bình An vài câu, đơn giản là họ gì tên gì, tuổi tác bao nhiêu.

Lại cẩn thận quan sát khuôn mặt và bàn tay của Lý Bình An.

Dựa theo cách nói của Cổ tiên sinh, nếu xem quẻ chỉ nhìn khuôn mặt và bàn tay thì hơn phân nửa đều là giả.

Nhân quả vận mệnh là một công trình tính toán khổng lồ, không thể giải ra bằng phương pháp đơn giản như cộng và trừ.

Vương Nghị và những người khác cũng được may mắn quan sát, ở bên lề tò mò theo dõi.

Bàn Tuấn nhỏ giọng hỏi Cổ tiên sinh này là ai?

Vương Nghị đứng ở bên cạnh mấy người thêm mắm dặm muối thổi phồng Cổ tiên sinh. Trên thông thiên văn dưới tường địa lý, không gì không biết, không gì không hiểu. Người ta gọi Cổ tiên sinh là bán tiên.

“Đây chính là tuổi thọ của Lý tiên sinh

Cổ tiên sinh chỉ vào một đường trên thức bàn, một đường rãnh màu đỏ đang từ từ hiện lên.

Cổ tiên sinh hài lòng khẽ gật đầu:

“Lý tiên sinh thật là có phúc.

Nếu như mình tính ra đối phương không sống được lâu nữa, thì sẽ hơi xấu hổ.

Cũng may từ trong quê tượng có thể nhìn ra, tuổi thọ của đối phương vượt qua sáu mươi tuổi. “Ồ…..... Phá một trăm, Lý tiên sinh có thể sống hơn một trăm tuổi.

Cổ tiên sinh còn chưa nói xong, chợt thấy đường đỏ trên rãnh đã đột phá hai trăm, ba trăm…

Cái quái gì vậy!?

Hai mắt Cổ tiên sinh mở lớn lộ vẻ không thể tin được, rãnh đỏ đang vươn lên thẳng tắp với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Rất nhanh sau đó đã tiến đến cực hạn của thức bàn.

“Làm sao có thể! Thức bàn xảy ra vấn đề?”

Suy nghĩ đầu tiên mà Cổ tiên sinh nghĩ tới là khả năng này.

Lời còn chưa nói xong, ngực lão đã thắt lại.

Hai mắt nhoè đi, một dòng khí nóng dâng lên.

Phut!!

Cùng lúc đó, một tiếng cạch cạch vang lên, toàn bộ thức bàn nứt thành hai nửa.

“Cổ tiên sinh!”

Chương 53: Kiến Long Tại Điền

1619 chữ

Cổ tiên sinh nằm trên giường chậm rãi mở hai mắt, bên cạnh truyền đến tiếng gọi nhẹ nhàng. “Cổ tiên sinh, Cổ tiên sinh……

Cổ tiên sinh quay đầu nhìn sang, thấy Vương Sơn và vài y sư đứng bên giường, còn có Lý Bình An với vẻ mặt áy náy.

Suy nghĩ một lát, mới mở miệng:

“Vương chưởng quỹ, để bọn họ đều đi ra ngoài đi

Chưa dứt lời, lại nói:

“Lý tiên sinh dừng bước …”

Lý Bình An cảm thấy rất hối hận, tay cầm thức bàn đã bị vỡ, chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Không đợi hắn mở miệng nói chuyện, Cổ tiên sinh lại nói:

“Là Cổ mỗ xử sự thất lễ, mệnh cách tiên sinh bất phàm…

Nửa câu sau, Cổ tiên sinh do dự, nuốt lại không nói ra miệng.

Ngày sau phải học cách nói năng thận trọng, đừng dễ dàng đoán mệnh cho người ta.

Vương chưởng quỹ ở bên cạnh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lý Bình An, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Giờ phút này, Lý Bình An cũng không biết nên nói cái gì, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy tuyên đã chuẩn bị từ trước.

“Đây là nhạc phổ của Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, Lý mỗ xin tặng cho Cổ tiên sinh, mong Cổ tiên sinh sớm ngày khôi phục.

Sau đó Lý Bình An lại dặn dò vài câu, rồi dắt theo A Lệ Á vẫn đang tò mò rời đi.

Từ trong chuyện này nhận được một bài học.

Sau này không thể dễ dàng tìm người đoán mệnh.

Sau khi Lý Bình An rời đi, Cổ tiên sinh tĩnh dưỡng ba ngày ở phủ Vương gia. Nhìn hoa ngoài cửa sổ nở rồi tàn mà cảm ngộ một vài điều.

Cảm thấy thân thể đã hồi phục lại, lão từ biệt Vương Sơn chuẩn bị rời đi.

“Cổ mỗ đã quấy rầy nhiều ngày, nay Cổ mỗ chuẩn bị cáo từ về sơn môn bế

Vương Sơn khuyên nhủ:

quan tu hành”

9:25

“Cổ tiên sinh chưa lành vết thương, không bằng ở lại đây thêm một đoạn, đường đi vất vả, phơi gió nằm sương hứng nắng sợ sẽ không tốt cho sức khoẻ của tiên sinh”

Mặc dù Vương Sơn hết sức khuyên can nhưng ý Cổ tiên sinh đã quyết.

Bất đắc dĩ, Vương Sơn chỉ có thể chuẩn bị chu toàn cho Cổ tiên sinh.

Bốn con ngựa ô kéo xe đều là

ngựa khoẻ.

Trong xe ngựa cũng được chuẩn bị rất chu đáo, thậm chí đặt thợ may nguyên một bộ đệm vừa dày vừa mềm mại.

Dù là nằm hay ngồi đều rất thoải mái.

Trước khi xuất phát, Vương Sơn tự mình dẫn theo người nhà đến đưa tiễn Cổ tiên sinh.

Đi ra ngoài cổng thành mười dặm.

“Cổ tiên sinh, lần từ biệt này không biết khi nào gặp lại, tha lỗi vì ta không thể tiễn ngài xa hơn. Vương Sơn chắp tay cáo biệt.

Một lát sau, trong xe ngựa truyền ra một giọng nói ung dung.

“Những người không đủ khả năng suy tính được một góc thì không thể nắm bắt được tình hình toàn cục, không thể tính toán nổi một thời điểm thì làm thế nào suy nghĩ được cả cuộc đời.

Trong thế cục hỗn loạn, nếu muốn đánh tốt cả bàn cờ, nhất định phải suy nghĩ để đi nước cờ có ích, đi nước cờ hiệu quả.

Vương chưởng quỹ tuy là thương nhân, nhưng từ xưa đến nay, chính trị và thương mại có quan hệ chặt chẽ.

Để mưu lược thành công thì không chỉ tính toán kiếm lợi cho bản thân mà còn phải tính toán kiếm lợi cho tất cả.

Vừa phải đóng vai kẻ tiểu nhân, vừa cần vào vai người quân tử, mọi chuyện đều nên cân đối toàn

ven.

Nước cờ của ngươi rơi vào thế đối lập với Đại Tùy, tương lai của Vương gia có lẽ đặt ở trên người tiểu tử kia?”

Vương Sơn kích động nói:

“Đa tạ Cổ tiên sinh chỉ điểm sai lầm! Nghị nhi, mau cảm tạ Cổ tiên sinh

Vương Nghị lúng túng nói:

“Đa tạ Cổ tiên sinh, đa tạ Cổ tiên sinh…..”

“Không cần phải nói cảm tạ, trước khi từ biệt, ta còn có một lời nhắc nhở mong công tử ghi nhớ. Từ thượng quẻ tượng cho thấy kiến long tại điền, sẽ gặp người quan trọng mang lại lợi ích.

Hạ quẻ tượng thuộc về dương hào ở âm vị, thuộc về mất vị, nhưng nằm ở vị trí giữa quẻ hạ. Tuy nằm ở quẻ hạ nhưng nằm vị trí chính giữa, biểu thị cho cân bằng thiên địa.

Từ hai quẻ tượng trên, biểu thị rồng sẽ xuất hiện, công tử sẽ gặp được người quan trọng, sẽ có nhiều cơ hội để trưởng thành và phát

triển.

Nếu lại được người quan trọng này hỗ trợ dìu dắt, công tử sẽ càng thêm thuận lợi.

Người quan trọng này chính là quý nhân của ngươi"

Vẻ mặt Vương Nghị bối rối, trong khi phụ thân hắn đứng bên cạnh cảm tạ không ngừng.

Vào mùng chín tháng bảy, quỷ non ra chọn hái dưa hấu.

Tương truyền rằng quỷ non (người qua đời chưa đầy ba năm) sẽ chọn dưa hấu vào tối mùng chín tháng bảy.

Vì vậy buổi tối ngày này hạn chế đi ra ngoài.

Hơn nữa không được mang dưa hấu về nhà, phải cắm cành liễu trước cửa nhà và cửa sổ để trừ tà.

Chỉ là loại tập tục này đến nay ngoại trừ một ít người già coi trọng thì không có bao nhiêu người trẻ tuổi để ý.

Trên đường phố vẫn có người bán sẵn cành liễu trang trí.

Thái độ của Lý Bình An là thà có tin còn hơn không.

Chọn lựa mấy cành liễu, giá năm văn tiền một cành, cũng không đắt.

Lý Bình An đang chuẩn bị về nhà thì thấy một bóng người quen thuộc đi từ y quán ra.

[Khoá chặt hơi thở

Trong mắt Lý Bình An hiện rõ ảnh nhiệt của một người, tuy không thấy rõ chi tiết, nhưng có thể từ hơi thở mà nhận ra thân phận của đối phương.

Người này chính là hòa thượng ngày đó ở Thu Phong đình khiêu chiến kiếm khách Tây Vực.

Hình như tên là…... Trường Thanh.

Lý Bình An có chút ấn tượng với hắn.

Trong tay Trường Thanh cầm một bao thuốc, sắc mặt có chút tái nhợt.

Đi chưa được mấy bước, cả người bỗng nhiên lảo đảo muốn ngã xuống đất.

Lý Bình An kịp thời đỡ lấy hắn, kiểm tra một lượt cơ thể hắn.

Kinh mạch bị tổn thương dù đã trị liệu kịp thời.

Nhưng đối phương có vẻ đã không dưỡng thương tốt, ngược lại hình như sau đó còn giao thủ với người khác dẫn đến thân thể bị thương nghiêm trọng hơn.

Lý Bình An đang suy nghĩ nên làm gì bây giờ.

Lão Ngưu kêu "Ưm… ờ" một tiếng, ý bảo Lý Bình An đặt hòa thượng này lên trên lưng mình.

Lý Bình An hơi do dự, rồi đặt người này lên trên lưng lão Ngưu, tạm thời đưa hắn về nhà.

Trường Thanh tỉnh lại từ trong hôn mê, đánh giá hoàn cảnh bốn phía xung quanh. "Uống chút thuốc đi"

Lý Bình An bưng tới một chén thuốc.

Trường Thanh vội vàng đứng dậy:

"Đa tạ thí chủ."

"Không cần khách khí, thiền sư đã bị thương nghiêm trọng trong trận chiến ở Thu Phong đình, nên tĩnh dưỡng thật tốt.

Trường Thanh hoà thượng niệm một tiếng A Di Đà Phật rồi đáp:

"Tài không bằng người, làm trò cười cho chúng sinh

Lý Bình An an ủi:

"Từ xưa không lấy thành bại đánh giá anh hùng, tại sao lại nói là làm trò cười.

Trường Thanh mỉm cười, đỡ lấy chén thuốc của Lý Bình An.

Hơi nhấp một ngụm rồi ngửa đầu uống cạn chén thuốc.

Một lát sau cảm thấy tinh thần sảng khoái, trước mắt mọi thứ sáng rõ hẳn.

Trong cơ thể như có một dòng nước nóng chảy xuyên suốt kinh mạch.

Từ đan điền chảy về tay chân xương cốt, chẳng những không còn cảm thấy rét lạnh, ngược lại là cảm giác nóng rực.

Mỗi một hơi thở cũng đều là hơi nóng.

Tay chân xương cốt thoải mái vô cùng!

“Cái này……”

Trường Thanh hoà thượng kinh ngạc.

“Phương thuốc là tự tại hạ điều chế, không có gì hơn người, thiền sư có cảm thấy thoải mái hơn không?”

Trường Thanh gật đầu như giã tỏi:

“Đa tạ thí chủ, đa tạ thí chủ, chắc hẳn dược liệu này rất đắt, nhưng tiểu tăng lại không có tiền tài, không biết nên báo đáp như thế nào?

“Đừng ngại, tiện tay mà thôi, thiền sư có đi cùng với sư huynh đệ hay bằng hữu nào không, tại hạ có thể đi báo tin giúp”

Trường Thanh nói:

“Tại hạ đi du ngoạn một mình, không có bằng hữu đi cùng”

“Vậy thiền sư ở lại nhà nhỏ của ta dưỡng thương một thời gian đi”

Trường Thanh muốn từ chối, nhưng tình trạng cơ thể thật sự là không cho phép hắn có lựa chọn

khác.

“A di đà phật, đa tạ thí chủ, bần tăng vô cùng cảm kích. Trường Thanh hoà thượng tạm thời ở lại nhà Lý Bình An.

Chương 54: Niết Bàn kinh

1697 chữ

Mấy ngày trôi qua nhanh chóng, Trường Thanh hòa thượng được Lý Bình An điều trị, thân thể dần dần khôi phục.

Hòa thượng và người mù nói chuyện rất hợp nhau.

Trường Thanh đã đi qua rất nhiều nơi, biết nhiều phong tục địa phương, được nghe kể nhiều câu chuyện dân gian và có nhiều trải nghiệm hành trình.

Khiến Lý Bình An rất hứng thú.

Con người Lý Bình An cũng có rất nhiều chỗ hấp dẫn Trường Thanh, hai người càng trò chuyện càng ăn ý.

Quan hệ cũng càng lúc càng hòa hợp, tuy rằng chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, hai người cũng đã hình thành tình bằng hữu thân thiết.

Hôm nay, Lý Bình An đang cuốc đất trong vườn.

Bỗng nhiên, sức lực toát hết ra ngoài trở nên sức cùng lực kiệt.

Luồng chân khí tán loạn kia trong cơ thể bạo phát lần thứ hai, xoay tròn xông vào đan điền của hán.

Đâm sâu vào tim khiến khí huyết trong cơ thể trở nên sôi trào.

Phần bụng phát ra âm thanh như tiếng sấm rền, một dòng máu đỏ thẫm bắn ra như mũi tên từ trong miệng hắn.

“Lý thí chủ!”

Trường Thanh hoà thượng bước nhanh đến, sắc mặt thay đổi.

Đưa ngón điểm vào các huyệt vị của Lý Bình An, một luồng chân khí mạnh mẽ toả vào cơ thể Lý Bình

An.

Tạo thành áp lực đáng sợ đánh thẳng vào các cơ quan nội tạng của Trường Thanh, ép Trường Thanh phải điều động chân khí bảo vệ cơ thể, làm cho phần chân khí bảo vệ tán đi một nửa, một phần còn lại chảy ngược về trong đan điền.

Trường Thanh gần như không thể chống đỡ nổi thân thể, tiêu hao phần lớn sức lực, dùng chân khí còn sót lại bảo vệ Lý Bình An.

Nửa canh giờ sau nguy hiểm mới qua đi.

Trường Thanh Trường thở ra một hơi thật dài.

Đến khi Lý Bình An tỉnh lại là lúc sắc trời đã tối.

Trường Thanh canh giữ ở bên giường điều hoà hơi thở, hồi phục lại chân khí vừa rồi đã tiêu hao. Lý Bình An phát hiện "tâm mạch" của mình gần như đứt đoạn, khí huyết cũng cực kì yếu ớt.

Nếu như Trường Thanh không xuất hiện kịp thời, chỉ sợ hiện giờ hắn đã trở thành một thi thể. Nghĩ lại, vận mệnh quả nhiên là kỳ diệu.

Mấy ngày trước Lý Bình An cứu Trường Thanh một mạng.

Mấy ngày sau, Trường Thanh trả lại hắn một mạng.

Tất cả đều là số mệnh, tất cả đều có nhân quả.

Ai biết được một việc thiện nho nhỏ, vào thời khắc quyết định lại có thể cứu mang mình.

"Lý thí chủ, cảm giác thế nào rồi?"

"Yên tâm không chết được, tình huống xấu nhất chính là kinh mạch toàn thân đều bị phế, có thể sống là tốt rồi"

Suy nghĩ của Lý Bình An rất thoáng, những ngày khó khăn nhất hắn đều đã gắng gượng vượt qua được, cần gì phải để ý những thứ này.

"Trong cơ thể Lý thí chủ có một nguồn chân khí khó hoá giải, đuổi không ra, hoà tan không xong, áp chế không được, bức không thuận theo, rất kỳ quái.

Hơn nữa luồng chân khí này giống như có hơi thở của Phật gia, thí chủ đã từng tu luyện qua bí pháp Phật môn sao"

Lý Bình An bất đắc dĩ cười cười:

"Này nói ra thì rất dài"

Trường Thanh thấy Lý Bình An không muốn nói nhiều nên không tiếp tục tra hỏi.

Chỉ nghiêm túc nói:

"Chân khí trong cơ thể thí chủ hiện tại cực kỳ không ổn định, không chỉ khó điều động chân khí mà còn có thể bị cắn trả.

Chỉ cần hơi không cẩn thận là có thể sẽ mất mạng.

Hiện tại biện pháp tốt nhất chính là đẩy luồng chân khí kia ra khỏi cơ thể thí chủ.

Nhưng chỉ dựa vào hai người chúng ta e rằng không cách nào làm được.

Còn có một phương pháp, không biết thí chủ có muốn thử hay không"

"Xin cứ nói ra, đừng ngại."

Lý Bình An mang tâm trạng lấy ngựa chết làm ngựa sống, xấu hơn nữa là còn có thể xấu đến đâu

CO.

"Pháp tắc Phật gia đại biểu thiền tu, Nho gia trì trung, Đạo gia thủ trung, Phật gia thủ không, chữ "Không" tập trung thể hiện đặc điểm công pháp Phật gia.

Mà "Không" là chỉ vạn vật không có thực thể, tất cả đều do duyên mà sinh.

Gọi là "Sắc tức thị không, không tức thị sắc…"

Nghe thấy Trường Thanh đang nói thì lạc đề lan man, Lý Bình An vội vàng mở miệng kéo cuộc nói chuyện trở về đề tài chính.

Trường Thanh lúng túng ho nhẹ một tiếng, biết bây giờ không phải là lúc độ hóa tư tưởng Phật gia cho Lý Bình An.

"Tiểu tăng thuở nhỏ bái nhập Phật môn, hơn hai mươi năm học một môn Niết Bàn kinh.

Dùng tinh thần ngũ tạng trong cơ thể sinh khí huyết, tiếp tục chuyển đổi tuần hoàn mạch máu, cơ xương, khiếu huyệt, cải thiện tư chất.

Điều hòa bản tính, kích hoạt hình thành sức sống bên trong cơ thể, cố bản bồi nguyên, điều hoà âm dương.

Trong cơ thể thí chủ đã có chân khí Phật gia, có lẽ dùng phương pháp này có thể kiểm soát được. Lý Bình An hơi do dự:

"Bí pháp Phật môn, tại hạ chỉ là người phàm sợ không cách nào hiểu được ảo diệu trong đó.

Trường Thanh thản nhiên cười:

“Lòng dạ Lý thí chủ từ bi, lạc quan phóng khoáng, ta tin Phật tổ sẽ phù hộ cho ngươi.

Tiểu tăng nguyện ý truyền lại bí pháp Phật gia cho thí chủ, thứ nhất là báo đáp ân cứu mạng ngày

đó.

Thứ hai, tiểu tăng không muốn thấy thí chủ gặp đại nạn mà lại không có cách giải cứu”

Lập tức Trường Thanh tận tình truyền thụ tâm pháp Niết Bàn kinh, sau đó lại chỉ điểm các loại phương pháp hô hấp, vận khí.

Chỗ tinh diệu vượt qua sự hiểu biết của người ngoài.

Cho dù có người chỉ điểm, cũng phải luôn luôn nhắc nhở, muốn lĩnh ngộ thì phải tự mình tìm hiểu. Nếu như không có người chỉ điểm, không có văn tự chú giải, thì không dễ tìm hiểu được sự ảo diệu

trong đó.

Lý Bình An đã vô thức chìm đắm.

Quả nhiên cảm thấy kinh mạch thông thuận, mạch đập cũng dần dần khôi phục lại bình thường. Đến sáng sớm, hắn chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Bất tri bất giác, lại là một ngày một đêm nữa đi qua, hết hai ngày hai đêm tìm hiểu lĩnh ngộ.

Lý Bình An càng luyện càng thoải mái, mấy thức trong kinh thư tập được cũng đã có vài phần tâm dác.

Làm theo những gì được chỉ dẫn không tốn nhiều sức đã có thể thi triển.

Dần dần, cảm giác chân khí trong cơ thể dường như lớn mạnh hơn, công lực, kỹ năng cũng được cải thiện tiến bộ.

Trường Thanh nhìn Lý Bình An, không ngờ rằng đối phương chỉ trong hai ngày ngắn ngủi đã lĩnh ngộ được chút thành tựu.

Không khỏi nói lời cảm thán sâu sắc:

“Lý thí chủ có duyên với Phật gia của ta, nếu thí chủ có thể gia nhập Phật môn lại là chuyện rất may mắn.”

Lý Bình An chỉ cười cười, không nói gì.

Mùa hè trôi qua mây tản mác, thu về gió mát lượn lờ theo.

Trong mấy ngày này, Lý Bình An chỉ sống trong nhà không đi ra ngoài.

Thậm chí cũng không đi ra ngoài kéo đàn như mọi ngày, phần lớn thời gian đều tu luyện Niết Bàn

kinh.

Tu luyện càng nhiều, tạp niệm càng ít.

Mùi vị thức ăn ngày thường ưa thích giờ lại không thể đả động hắn.

May thay, thành quả rất khả quan khiến người hài lòng.

Luồng chân khí hỗn loạn trong cơ thể kia mặc dù không bị tiêu hóa hoàn toàn, nhưng cũng không thể tạo thêm sóng gió nào.

Còn lại chỉ có thể dành thời gian từng chút một tiêu hóa.

Trong quá trình này, Lý Bình An có thể cảm nhận rõ ràng được sự thay đổi trong thân thể mình. Chân khí trong đan điền càng ngày càng mạnh, so với trước kia thì càng thêm dồi dào mạnh mẽ.

Lúc thở ra, làn hơi giống như một sợi lông vũ.

Lúc hít vào thật sâu lại nhẹ nhàng thoải mái.

“Khách quan, đồ ăn của ngài đến rồi, vịt thần tiên, sò điệp tiến vua, cá trích đậu tương, canh chua cá, bánh cà tím vị cá hồi, gà hấp bột..”

Nghe tiểu nhị tửu lâu đối diện la lên.

Đừng nói khách nhân bên trong, ngay cả người bên ngoài nghe thấy cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Lý Bình An sờ sờ bụng, hắn cũng không muốn thật sự trở thành hòa thượng vô dục vô cầu.

Lúc này, Lý Bình An bước nhanh vào tửu lâu, hào phóng gọi một bàn thức ăn ngon.

Cuối cùng lại gọi một bình rượu ngon.

Một mình Lý Bình An lấy tốc độ gió cuốn mây tan quét sạch toàn bộ bàn đồ ăn.

Những người xung quanh có chút kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng đó. “Người này mấy ngày rồi chưa ăn cơm?”

Lý Bình An uống cạn ly rượu cuối cùng, vỗ vỗ bụng to như cái trống để tiêu cơm:

“Tiểu nhị, tính tiền!”

Tiểu nhị vui vẻ báo giá tiền, lại còn tính tròn tiền cho Lý Bình An.

Lý Bình An vừa nghe giá tiền thì khẽ nhíu mày, lấy tiền từ trong ngực ra. Nghĩ thầm:

“Hỏng rồi, không đủ tiền!”

Chương 55: Mệnh cách “Cần cù bù khuyết điểm”

1624 chữ

“Khách quan?”

Tiểu nhị thấy Lý Bình An chậm chạp không trả tiền, trong lòng có chút cảnh giác.

Lý Bình An lúng túng xấu hổ cười cười:

“Hôm nay ta vội đi ra ngoài nên không mang đủ tiền, chê cười chê cười rồi.

“Trí nhớ khách quan cũng thật tốt, hẳn nhiên ngài không phải là người thường đến bổn điếm này ăn cơm, không bằng đặt một ít đồ vật đáng giá ở lại chỗ này, khách quan trở về lấy tiền thanh toán rồi cầm lại đồ về.”

Lý Bình An thật sự là gặp chuyện khó xử.

Từ khi trong cơ thể hắn có thêm luồng chân khí kia thì đã có một khoảng thời gian rất dài hắn không nhận ủy thác, trước kia kiếm được bao nhiêu tiêu tốn bấy nhiêu, không có tích góp gì.

Tiền trong nhà đều dùng sắp hết, cũng không tìm ra chỗ nào nhiều tiền như vậy.

Chương 55: Mệnh cách “Cần cù bù khuyết điểm

Lưu Nhị nhướng mày sau khi nghe Lý Bình An nói ra chuyện khó xử hiện tại của mình.

Lưu Nhị kéo Lý Bình An ra một góc, thấp giọng nói:

“Tiểu tử ngươi không có tiền, còn dám chạy đến nơi này tự cho mình là giỏi!”

Lý Bình An có chút bất đắc dĩ nói:

“Ta nhất thời sơ ý, không biết Nhị ca còn có dư tiền cho huynh đệ ta mượn ứng phó khẩn cấp”

Lưu Nhị trừng Lý Bình An một cái, ngươi ăn cơm bảo ta trả tiền!

Nói là nói như vậy, nhưng sau cùng Lưu Nhị vẫn thay hắn trả tiền.

Giá tiền quán này thật sự đắt đỏ.

Lúc Lưu Nhị trả tiền, cảm giác tim cũng đang rỉ máu.

Tầng hai của tửu lâu.

Trong phòng, Vương Sơn vừa bàn chuyện làm ăn xong, trùng hợp nhìn thấy Lý Bình An.

Trên mặt vui vẻ, hắn đang muốn mở miệng gọi.

Lý Bình An đã nhấc chân rời đi trước một bước.

Lưu Nhị ở sau lưng bất mãn lẩm bẩm, hắn vừa mới lĩnh tiền thưởng tháng này, vốn là muốn dẫn

tình nhân tới nơi này ăn một bữa.

Ai biết lại thay Lý Bình An trả tiền, đã đến rồi cũng không thể rời đi.

Lăn lộn trong giang hồ cần biết giữ thể diện.

“Cho một đĩa rau trộn, thêm hai chén cơm, một bát canh miễn phí.

Tiểu nhị trừng mắt nhìn:

“..... còn thêm gì nữa không?”

Lưu Nhị nhấc chân:

“Không, đại gia ăn quá nhiều thịt cá, hôm nay ăn chút đồ chay giảm béo!”

Vương Sơn trên tầng hai vẫy tay gọi tiểu nhị tới chỗ mình, hỏi rõ ràng đã xảy ra chuyện gì. Tiểu nhị nói lại việc Lý Bình An không có tiền ăn cơm, Lưu Nhị đã thay hắn trả tiền. Vương Sơn cau mày suy nghĩ.

Lời nói của Cổ tiên sinh trước khi rời đi vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Kiến long tại điền, gặp được người quan trọng mang lại lợi ích đến cho mình.

Gặp được người quan trọng sẽ có nhiều cơ hội để trưởng thành và phát triển.

Nếu lại được người quan trọng hỗ trợ dìu dắt thì sẽ càng thêm thuận lợi.

9:26

Ngày đó, Cổ tiên sinh vì đoán mệnh cho Lý Bình An đã khiến thức bàn tổn hại, cũng khiến chính hắn ngất xỉu.

Khi Cổ tiên sinh tỉnh lại, câu đầu tiên nói với Lý Bình An là:

“Tiên sinh mệnh cách bất phàm, là tại hạ đường đột…”

Lúc ấy, Vương Sơn ở ngay tại đó, nghe rất rõ ràng.

Liên kết hai chuyện lại với nhau có thể xác định Lý Bình An chính là quý nhân của Vương gia trong

lời nói của Cổ tiên sinh.

Gọi người hầu tới, ghé vào tai hắn nói vài câu.

Nữ tử ăn mặc nóng bỏng nhìn đĩa rau trộn nguội lạnh đơn sơ trên bàn, không hài lòng mà nói: “Chúng ta gọi món khác đi?

Lưu Nhị liếc nhìn nàng một cái, gọi cọng lông gà?

Lúc này, một gã người hầu đi tới.

“Lưu công tử, đây là lão gia nhà chúng ta lệnh ta đưa cho ngài.

Dứt lời, hắn đưa tới một túi tiền căng phồng.

Lưu Nhị không hiểu:

“Lão….. lão gia ngươi? Là ai vậy?”

“Vương gia tiền trang, Vương Sơn”

Lưu Nhị giật mình, nhưng là người lăn lộn nhiều năm, hắn đè xuống kinh ngạc trong lòng. “Vương chưởng quỹ tìm ta có việc gì?”

Gã người hầu cười ha hả:

“Không phải tìm ngài, lão gia chúng ta nói tiền này là thay Lý tiên sinh trả lại tiền cơm cho ngài. “Lý….. tiên sinh?”

“Lý Bình An, Lý tiên sinh.”

Gã người hầu nói xong, chắp tay cáo từ.

Lưu Nhị đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ một hồi lâu.

Chờ gã người hầu trở về báo cáo sự tình đã làm ổn thoả, Vương Sơn mới lệnh mã phu rời khỏi tửu

Chương 55: Mệnh cách “Cần cù bù khuyết điểm”

lâu.

Cảnh giới nịnh nọt cao nhất, không phải chủ động tới cửa giả dối tặng một ít trân bảo quý báu. Người tặng lễ chẳng khác gì đang bày tỏ là đang mong đợi điều gì, hoặc là có điều yêu cầu. Ngoài mặt sẽ làm cho người ta có ấn tượng không tốt về bản thân.

Vương Sơn lăn lộn nhiều năm, đương nhiên sẽ không làm loại chuyện không phù hợp với thân phận của mình.

Mà là dùng nhu cầu của mình đi thỏa mãn nhu cầu của đối phương.

Vừa muốn ở sau lưng yên lặng làm việc, lại phải để cho người trong cuộc biết việc mình làm.

Hơn nữa mình từ đầu đến cuối đều không xuất hiện, sẽ không có vẻ là mình có ý đồ gì khác.

Như vậy bằng cách này vừa có thể làm cho Lý Bình An bị động nhận tình nghĩa của mình, lại có thể được đối phương chấp nhận.

Lý Bình An ngồi khoanh chân, trong miệng lẩm bẩm.

Sức mạnh xung quanh thân thể chậm rãi khởi động, thấm vào mỗi một chỗ trên cơ thể.

Thân thể của hắn hơi rung động theo quy luật, như cùng hoàn cảnh xung quanh hòa làm một thể. Một hồi lâu sau, Lý Bình An hít vào một hơi thật sâu.

Lúc thở ra, hơi thở có mùi dơ bẩn nhưng hắn lại cảm thấy thoải mái nói không nên lời.

“Thí chủ, dục tốc bất đạt”

Trường Thanh ở một bên nhắc nhở.

Lý Bình An thật sự có chút nóng vội, nhưng cứ tiếp tục như này ngay cả cơm ăn cũng không có. Nghĩ đến đây, Lý Bình An nghỉ ngơi một lát.

Rồi ra ngoài một mình đi đến chỗ góc đường quen thuộc mà hàng ngày hắn hay ngồi kiếm cơm. Thấy hắn đến, người ăn xin bên cạnh vội vàng nhường chỗ, còn dùng ống tay áo lau lau mặt đất. Lúc Lý Bình An có tiền, thỉnh thoảng hắn ném mấy văn tiền cho nhóm cái bang.

Hoặc là đưa áo bông chăn đệm cũ trong nhà cho những người này.

Cho nên những tên ăn mày xung quanh đây và hắn rất quen thuộc.

Cũng tốt, thật sự lăn lộn bên ngoài không nổi nữa thì gia nhập Cái bang cũng là một lựa chọn không tôi.

Tuy nghĩ như vậy, Lý Bình An vẫn kéo tiểu khúc như thường ngày.

Đột nhiên, trong đầu hiện lên một vầng ánh sáng.

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (500/10000)]

[Cấp bậc 3 có thành tựu nhỏ]

[Chúc mừng kí chủ đạt được mệnh cách trắng: “Cần cù bù khuyết điểm”]

[Hiệu quả: Khi học tập và tu luyện thời gian càng dài thì tốc độ tu luyện đạt được càng nhanh (tốc độ tu luyện hiện tại đạt gấp đôi tốc độ tu luyện thông thường).]

âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu.

Lý Bình An giật mình, hắn đã rất lâu không nghe thấy âm thanh của hệ thống.

Từ sau khi Nhị Tuyền Ánh Nguyệt thăng cấp lên LV3, tốc độ tích lũy kinh nghiệm đã chậm lại mấy

lần.

Công dụng của LV1 là gia tăng tuổi thọ, khơi thông khí huyết, xua tan ẩm ướt, làm ấm cơ thể.

Công dụng của LV2 là phần thưởng cung cấp đổi thành các loại công pháp.

Công dụng của LV3 là một bí ẩn, cho tới bây giờ mới biết được.

Mệnh cách?

Về nhà thử xem hiệu quả cụ thể như thế nào.

Lý Bình An tiếp tục kéo tiểu khúc, cũng không bởi vì hệ thống xuất hiện mà dừng lại. Thể hiện ra tố chất chuyên nghiệp hoàn mỹ.

Chương 56: Học nghệ

1654 chữ

Sớm sớm lên núi Thiên Trúc, nắng mai chiếu rọi khung cảnh sáng bừng.

Lý Bình An dậy sớm, ngồi ở mép giường luyện đi luyện lại Niết Bàn kinh.

Thời gian trôi qua, , hắn đọc đi đọc lại kinh văn.

Cẩn thận cảm nhận hàm nghĩa trong đó, đột nhiên câu từ trở nên rộng mở rõ ràng.

[Mệnh cách "siêng năng bù khuyết điểm" được kích hoạt

Lý Bình An vô tình bước vào trạng thái quan tưởng quên mình.

Đắm chìm trong kinh văn huyền ảo, lòng yên bình đến lạ.

Không biết qua bao lâu, tinh thần Lý Bình An phục hồi trở lại.

Cả người thoải mái trước nay chưa từng có.

Giống như sau một thời gian dài mệt nhọc và đau đớn bất ngờ có được cảm giác yên bình và tự do.

Giống như một hồ nước khô cạn được một dòng nước rót vào, sự sống tràn đầy.

Thời gian ba bốn ngày trôi qua rất nhanh.

Trong tiểu viện thỉnh thoảng truyền đến tiếng vang xé gió.

Lý Bình An hoạt động thân thể đã lâu không nhúc nhích, bước dần vào giai đoạn trở nên tốt hơn. Bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, mát mẻ, tươi mới.

Dựa vào "Niết Bàn kinh" và mệnh cách "Cần cù bù khuyết điểm".

Mặc dù chân khí kia trong cơ thể Lý Bình An vẫn chưa được tiêu hóa hoàn toàn và cũng đã hoà vào mạch máu.

Tuy vậy cũng tuyệt đối không thể gây ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng hắn như lần trước nữa. Phần còn lại chỉ là vấn đề thời gian.

Hắn vốn nghĩ rằng những ngày kế tiếp sẽ dài và buồn tẻ, nhưng đã xảy ra một chuyện thú vị.

Lý Bình An đã biết được chuyện Vương Sơn trả nợ cho mình.

Dù như thế nào thì cũng là nhận được nhân tình của người ta.

Không nói một tiếng cám ơn chỉ sợ là không được.

Nghĩ đến trong phủ Vương gia không thiếu thứ gì, Lý Bình An hái một bao lớn quả chà là từ trên cây trong sân xuống, coi như là biểu lộ tâm ý.

Vương Sơn nhân cơ hội giữ Lý Bình An lại trong phủ ăn một bữa cơm.

Tranh thử trong khi ăn cơm uống rượu mà hết lời khen gợi tài nghệ đàn nhị của Lý Bình An, rồi gọi nhi tử của mình là Vương Nghị đến.

Cẩn thận nói muốn cho Vương Nghị đi theo Lý Bình An học đàn nhị.

Đây không phải vấn đề lớn gì, chỉ là Lý Bình An không hiểu trong hồ lô Vương Sơn rốt cuộc bán thuốc

gì.

Nghĩ đến Vương Sơn chắc cũng không phải đơn thuần muốn nhi tử Vương Nghị học đàn nhị, nguyên nhân trong đó thì Lý Bình An cũng không tuỳ tiện hỏi.

Nếu Vương Sơn không muốn nói, hỏi nữa cũng vô dụng.

Lý Bình An có hơi từ chối nhưng Vương Sơn nhất quyết kiên trì. Nếu lại từ chối sẽ không nể mặt mũi đối phương, đành phải đồng ý.

Ngày đầu tiên Vương Nghị đi học cưỡi một con ngựa lớn màu đỏ thẫm.

Mặc đồ sang trọng, trong tay mang theo lễ bái sư mà phụ thân hắn dặn dò đưa tặng Lý Bình An.

Lý Bình An không có vật gì tặng lại, chỉ có thể kéo một tiểu khúc nhỏ.

Vương Nghị thật sự không biết học kéo nhị khúc có công dụng gì.

Có thời gian, ở trong sân đánh thêm mấy lần quyền chẳng phải là tốt hơn sao.

Khi Vương Nghị tìm đủ mọi cách để từ chối không đi lại bị phụ thân nhắc đi nhắc lại, hắn cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể làm theo.

“Tiên sinh”

Vương Nghị xuống ngựa, cung kính hành lễ với Lý Bình An.

Lý Bình An nhìn lễ vật trong tay, cười một tiếng.

Vương Sơn là một người thông minh.

Tặng quà không phải là tặng đồ đắt nhất, mà là tặng đồ thích hợp nhất.

Ngày đó, Cổ tiên sinh muốn học đàn nhị của Lý Bình An, Vương Sơn đưa cho Lý Bình An một ít ngân phiếu giá trị lớn.

Ai ngờ Lý Bình An không nhận, ngược lại nhận lời dạy miễn phí cho Cổ tiên sinh.

Từ lần đó Vương Sơn có thể nhìn ra Lý Bình An không hứng thú với các loại vàng bạc châu báu, mà phát hiện hắn lại rất thích rượu ngon.

Vì thế, Vương Sơn để cho Vương Nghị cầm rượu ngon trân quý trong nhà làm quà tặng.

Rượu Hồng Sương là sử dụng phương pháp cổ xưa mà chiết xuất hoa hồng quý, dùng tinh dầu hoa hồng lấy được thêm vào trong rượu ngon.

Được tay nghề thợ thủ công điều chế điêu luyện, hai lần thêm nguyên liệu, chín lần chưng cất, tám lần lên men, bảy lần chiết rượu, ủ lâu năm mà thành.

Rượu này nổi tiếng với hương thơm nồng, người đời gọi là “Một rót hương ngàn dặm”.

Nhận lễ bái sư của người ta thì phải dạy tận tâm.

Nếu đã nói muốn học đàn nhị, Lý Bình An hết lòng hết sức truyền thụ.

Lý Binh An có thể nhìn ra được Vương Nghị khá thông minh, nhưng không có chút hứng thú nào đối với âm luật.

Tiếng đàn ở nơi trang trọng thanh nhã còn không hấp dẫn được hắn, huống chi là tiếng kéo đàn nhị của người hát rong trên đường.

Tuy nhiên, Vương Nghị thích hay không thích là chuyện của hắn, tận tâm dạy dỗ là chuyện của Lý

Bình An.

Gió tây vù vù, cảnh thu mỹ lệ thê lương!

Ngoài cửa sổ, tiếng ve sầu kêu có chút mệt mỏi, Vương Nghị chán nản nằm sấp trên bàn.

Bên tai quanh quẩn âm thanh nhạc khúc, chỉ cảm thấy chói.

Thanh niên mười lăm mười sáu tuổi ắt thích vui đùa nhảy múa.

Không muốn bị gò bó, đầy tâm lý phản nghịch, bảo Vương Nghị học tập tiểu khúc khô khan vô vị, thật sự là đang làm khó Vương Nghị.

Lý Bình An cũng hiểu rõ việc này, chỉ là đã nhận ủy thác của người ta, không thể không dạy.

“Tiên sinh, người mỗi ngày không cảm thấy nhàm chán sao?”

Vương Nghị nằm sấp trên bàn, hai mắt vô thần nhìn Lý Bình An.

Trong mắt hắn, cuộc sống của Lý Bình An thật sự là quá đơn giản, mỗi ngày chỉ có ăn cơm, đi ngủ và hát rong đầu đường, lặp đi lặp lại.

Thật sự là nhàm chán buồn tẻ.

“Vậy cái gì thì không nhàm chán?”

Lý Bình An hỏi ngược lại.

“Luyện võ, xem kịch, dạo phố…..

Vương Nghị nói một hơi ra một loạt hoạt động.

“Đương nhiên, ta thích nhất vẫn là luyện võ, tiên sinh, gần đây ta mới học được một bộ quyền pháp, muốn đánh cho người xem.

Nói xong, Vương Nghị bỗng nhiên ý thức được Lý Bình An không nhìn thấy.

Lý Bình An nhận ra hắn chỉ muốn thả lỏng thư giãn gân cốt nên nói.

“Không sao, nhìn không thấy nhưng có thể cảm nhận được.

Vương Nghị mừng rỡ, lập tức đứng dậy bước nhanh vào trong sân.

Đưa hai tay nắm chặt đặt ở hai bên hông chỗ đai lưng, hít một hơi vào đan điền.

Chuẩn bị tư thế đánh quyền, từng chiêu từng thức luyện một lần.

Động tác chiêu thức liền mạch lưu loát, đủ thấy hắn đã luyện tập trong một thời gian dài, mỗi một chiêu mỗi một thức đều ổn định.

Chỉ là sau nhiều lần lặp đi lặp lại cũng chỉ có mấy chiêu thức này.

Lý Bình An mỉm cười, thiếu niên này không chỉ đáng yêu, còn có cá tính. Sau nửa giờ đánh quyền, Vương Nghị mồ hôi đầy người chạy trở về.

“Tiên sinh, ngài thấy thế nào? Lợi hại nhỉ”

Vương Nghị dương dương đắc ý, tự nói lời khen mình.

“Quả thật lợi hại”

Vương Nghị nói:

“Tiên sinh ngươi nhìn không thấy, người nếu là có thể nhìn thấy sẽ biết ta lợi hại như thế nào, cường giả ba năm cũng không cách nào tới gần thân thể của ta”

Lý Bình An nhíu mày:

“Lợi hại như vậy?”

“Đương nhiên rồi.

Vương Nghị nhìn đánh giá thân hình của Lý Bình An, muốn nói thân hình như tiên sinh là hắn có thể đánh tám người.

Lời muốn nói ra khỏi miệng, lại cảm thấy không lễ phép. “Tiên sinh, sau này ai bắt nạt người thì có thể tìm ta

Lý Bình An cười nhưng không đáp.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót êm tai, Lý Bình An nghe tiếng này biết là Mã tam nương tìm hắn.

Nói với Vương Nghị:

“Hôm nay chúng ta học đến đây thôi.

“Vâng!”

Vừa nghe tan học, Vương Nghị lập tức mừng rỡ.

Sau khi Vương Nghị rời đi, Lý Bình An đi ra từ cửa nhỏ sau nhà tới Lệ Xuân viện.

“Tìm ta có chuyện gì?”

“Thân thể ngươi khôi phục chưa?”

Mã tam nương soi gương, cài lên tóc mình chiếc trâm ngọc bích kiểu mới nhất.

“Khá ổn, có người ủy thác sao?”

“Cũng không phải, chỉ là có một ván cược đoán là ngươi sẽ rất có hứng thú”

Nói xong, Mã tam nương quay đầu lại hỏi “Đẹp không?”

Lý Bình An không chút do dự đáp:

“Đẹp.

“Thật quá qua loa, nhìn không thấy lại nói đẹp!”

Mã tam nương liếc hắn một cái, dẫn đề tài trở về.

“Chuyện về kiếm khách Tây Vực ngươi chắc cũng đã biết rồi.

Chương 57: Đánh cược

1608 chữ

“Kiếm khách Tây Vực đó gần đây lấy được rất nhiều danh tiếng, đặc biệt là số tiền cược trong các sòng bạc ngầm càng lúc càng lớn”

Từ ban đầu đánh cược ai có thể đánh bại hắn, đến bây giờ đã chia nhỏ ra người khiêu chiến ở bước thứ mấy thì ngã xuống, hai người sẽ xuất ra bao nhiêu chiêu…

Chúng ta nhận được tin tức, người này mấy ngày nữa sẽ rời khỏi bốn trấn An Bắc.

Thế nào, ngươi có hứng thú đánh thắng hắn hay không.

Đến lúc đó chúng ta sẽ thắng một khoản lớn.

Lý Bình An im lặng một lát:

“Như thế có quá nổi bật hay không?”

“Lúc đó ngươi che mặt là xong”

Mã tam nương nói một cách thờ ơ.

“Nhưng nguyên tắc của ta..”

“Tiền đánh cược chia bốn sáu!”

“Đồng ý!”

“Mau mau! Còn nửa canh giờ cuối cùng trước khi kết thúc đặt cược, những người muốn đặt cược thì nhanh lên, đừng để lỡ cơ hội.

Một hán tử mặc trang phục màu xanh lớn tiếng hô.

Vừa hô xong, bên kia đã có người hô rót trà.

Hán tử vội vàng chạy xuống.

Sòng bạc trên lầu, quán trà dưới lầu kết hợp với nhau càng thêm náo nhiệt.

Có hơn hai trăm sòng bạc ở trên phố phường bốn trấn An Bắc, tửu lâu, quán trà, kỹ viện đều là nơi đánh bạc.

“Nhị ca, ngươi còn chưa nghĩ ra sao? Kiếm khách Tây Vực chắc chắn thắng, không cần nghĩ nữa.

Lưu Nhị như một cọng cỏ dại không nơi bấu víu, khó xử nhìn hai tấm thẻ bài trên tay. Kiếm khách Tây Vực đã là tướng bất bại.

Nhưng lần này, Mã tam nương của Lệ Xuân viện đã đặt cược một số tiền lớn, đánh cược là kiếm khách Tây Vực bại.

Mã tam nương sẽ không đánh trận mà không chắc chắn.

Lưu Nhị nghi ngờ trong chuyện này có gì đó mờ ám nên do dự không dám quyết định.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân vang lên.

Lý Bình An đi tới.

Lưu Nhị nhìn thấy hắn, hơi kinh ngạc:

“Người mù, ngươi như thế nào cũng tới đây đánh bạc?”

Lý Bình An đặt một cái túi trong tay xuống:

“Trong sân nhà có cây chà là kết quả chín, ta vừa lúc đi ngang qua, mang cho Nhị ca một ít.

Lần trước Nhị ca thay ta giải vây trả tiền cơm, ta còn chưa cảm tạ Nhị ca.

“Việc nhỏ việc nhỏ”

Lưu Nhị khoát tay áo, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì.

“Ai, đúng rồi, ngươi cùng Vương gia tiền trang Vương chưởng quỹ làm sao quen biết?”

Lý Bình An thuận miệng nói:

“Vương chưởng quỹ chỉ là thích khúc nhạc của ta.

Lưu Nhị hiểu ra gật gật đầu.

Lần trước Vương Sơn thay Lý Bình An trả tiền, hắn còn tưởng rằng Lý Bình An và Vương Sơn có quan hệ gì.

“Người mù ngươi tới thật đúng lúc, xem giúp ta cược ai thắng?”

Lưu Nhị thật sự rối rắm muốn chết, nên thuận miệng hỏi Lý Bình An làm như thế nào.

“Cá cược

: về bản chất là một trò chơi mạo hiểm, xác suất thắng thua là một nửa.

Thay vì rối rắm không bằng giao cho vận mệnh”

“Giao như thế nào?”

Lưu Nhị hỏi.

Tay Lý Bình An đưa ra cầm tấm thẻ bài trong tay phải của Lưu Nhị.

Đợi Lý Bình An rời khỏi quán trà, Lưu Nhị phục hồi tinh thần nhìn tấm thẻ trong tay suy ngẫm.

Hàng ngàn tiếng sấm nổ ầm ầm liên tục, mưa rơi như trút nước.

Vương Nghị nhìn bên ngoài mưa to:

“Phụ thân, mưa lớn như vậy, hôm nay con có thể không đến nhà Lý tiên sinh học đàn nhị được không?”

“Không được!”

Vương Sơn ngay lập tức từ chối.

“Phụ thân cho con xin phép nghỉ một ngày”

Vương Nghị cầu xin.

“Không được!”

Vương Nghị biết mình nói không thay đổi được ý phụ thân, trong lòng rất không muốn.

Đương nhiên không phải hắn sợ mưa to xối xả mà hôm nay là ngày cuối cùng kiếm khách Tây Vực ở bốn trấn An Bắc.

Trong mỗi trận chiến trước, Vương Nghị đều không bỏ lỡ.

Tổng cộng tính ra, người bại dưới tay kiếm khách Tây Vực đã hơn một trăm người. Mà hôm nay, lưu truyền tin đồn sẽ có một cao thủ thần bí ra tay.

Nghe nói trong sòng bạc ngầm tiền đặt cược đã là một con số trên trời.

Quyết chiến đặc sắc như vậy, Vương Nghị đương nhiên không muốn bỏ qua. Nhưng lại đúng là ngày hôm nay, ngày hắn phải đi tới chỗ lão sư học đàn nhị. Vương Nghị rất hiểu tính tình của phụ thân, nói một không nói hai.

Chuyện phụ thân hắn quyết định thì chín con trâu kéo lại cũng không được.

Bất đắc dĩ, Vương Nghị chỉ có thể lựa chọn bất chấp mưa to đi tới tiểu viện của Lý Bình An. Trong phòng khéo léo đặt một cái lò sưởi, ánh lửa chập chờn.

Ở trước lò sưởi lão Ngưu đang lười biếng nhìn đống củi trong lò.

Một khúc củi lớn đang bốc cháy, trong phòng tràn ngập mùi thịt và nhựa thông.

A Lệ Á ngồi trên một cái bồ đoàn, thoải mái đến mức sắp ngủ gật.

Lúc rảnh rỗi không làm việc gì, nàng cũng sẽ theo Lý Bình An học đàn nhị.

“Tỉnh lại đi”

Lý Bình An gõ gõ đầu A Lệ Á.

Tâm Vương Nghị thì như tro tàn, đặt mông ngồi xuống bồ đoàn, trong ánh mắt khát khao thế giới bên ngoài.

Tiếng đàn nhị nhẹ nhàng ngân dài, ánh sáng chập chờn.

Gió thổi qua, ngọn cây bên ngoài lắc lư.

Nước mưa chảy xuống mái hiên.

Cạnh Thu Phong đình, mấy cây cổ thụ như tạo thành hàng phòng hộ tự nhiên.

Từng bóng người lần lượt xuất hiện trong đình.

Người có thân phận địa vị để gia bộc hoặc hạ nhân khiêng kiệu.

Gió mạnh thổi tới.

Chiếc kiệu lại giống như một chiếc thuyền con trên mặt hồ bằng phẳng, nhẹ nhàng đến mức không hề rung lắc.

Hôm nay khác mọi lần.

Thu Phong đình yên tĩnh chỉ có tiếng gió gào thét và tiếng mưa rơi.

Những người không có phận sự chỉ có thể đứng xung quanh nhìn từ xa, mặc dù cũng có người muốn chen vào bên trong.

Nhưng nhìn thấy bốn phía đều là nhóm hán tử trang phục đồng bộ, thắt lưng đeo đoản đao hoặc lưng đeo đoản côn.

Trên người mỗi người đều có hơi thở dũng mãnh, thì không dám tiến lên nữa.

Sòng bạc càng mở càng lớn, loại cá cược võ đấu này làm sao thiếu được các bang phái địa phương. Mặc dù bang chủ Độc Xà bang ở trong mắt người khác đã là nhân vật có địa vị giang hồ cực cao. Vậy mà, hiện tại hắn ngay cả kiệu cũng không ngồi được, chỉ có thể lẫn trong đám người xa xa nhìn về phía Thu Phong đình.

Lưu Nhị bên cạnh nói:

“Bang chủ, nghe nói lần này Mã tam nương của Lệ Xuân viện mời tới một vị cao thủ thần bí, hơn nữa còn đặt một số tiền lớn đánh cược kiếm khách Tây Vực thua, thế sao còn chưa thấy bóng dáng của cao

thủ thần bí kia”

“Nói nhảm, đã là cao thủ thần bí, nhất định là người cuối cùng lên sân

“Không biết lần này ai sẽ thắng”

Lưu Nhị xoa xoa tay, vẻ mặt chờ mong.

Bang chủ đắc ý cười cười:

“Nói nhảm, nhất định là kiếm khách Tây Vực, ta lấy được tin tức nội bộ..” Lưu Nhị ghé tai lại gần.

“Mã tam nương lần này liên thủ với người khác, đầu tư một số tiền lớn.

Biểu hiện ra mình nắm chắc phần thắng nhưng thực ra là lừa gạt một số kẻ ngốc theo nàng đặt tiền vào cùng một cửa.

Nếu không làm sao đánh cược có thể lớn như vậy? Thực lực của kiếm khách Tây Vực mọi người đều rõ như ban ngày.

Lưu Nhị dùng vẻ mặt khiếp sợ:

“Mã tam nương làm như vậy không phải chính mình cũng mất tiền sao?”

“Nói ngươi ngốc, ngươi đúng là không thông minh”

Bang chủ đánh một cái vào đầu Lưu Nhị.

“Sau khi sự tình xong xuôi, tiền của những người giàu có sẽ được trả về đầy đủ, bọn họ sẽ cùng nhau phân chia tiền của những kẻ ngốc kia!”

Bang chủ thấy sắc mặt Lưu Nhị không tốt, nghi ngờ nói:

“Ngươi… sẽ không theo Mã tam nương đặt cược kiếm khách Tây Vực bại chứ?”

Lưu Nhị khóc không ra nước mắt gật gật đầu:

“Đúng!”

Ngày đó, hắn rối rắm muốn chết.

Cuối cùng sau khi nghe Lý Bình An nói, cảm thấy có lý nên giao cho vận mệnh.

Bang chủ nhịn không được cười ra tiếng.

“Tiểu tử ngươi…. tiểu tử ngươi…”

“Bang chủ, ta nên làm cái gì bây giờ? Đó chính là nửa tài sản của ta

Hiện tại trong đầu Lưu Nhị, ý muốn giết Lý Bình An cũng đã có.

Bang chủ an ủi Lưu Nhị vài câu tượng trưng, chỉ là khóe miệng không ngừng cười đã bán đứng hắn.

Chương 58: Thu Phong đình, Thu Phong đình

1604 chữ

“Uu…. Ngưu…...

Lý Bình An nghe thấy tiếng kêu của lão Ngưu, biết rằng đã đến giờ.

Đặt đàn nhị xuống:

“Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, uống một ngụm trà”

Vương Nghị thở ra một hơi thật dài, ngửa người ra sau, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hiện tại hắn đáng ra nên ở chỗ Thu Phong đình, chờ đợi một trận đại chiến có một không hai sắp diễn ra.

Kiếm pháp đặc sắc, các loại chiêu thức tinh diệu, những trận sinh tử chém giết giữa các cường giả…

Nhưng thực tế hắn lại đang ở trong một tiểu viện cũ nát.

Nghe một người mù kéo tiểu khúc cực kì khó nghe, sống uổng phí thời gian”

“Xin chào! Vương Nghị, Vương Nghị”

Trong tiếng mưa gió, hình như có người đang gọi tên hắn.

Vương Nghị quay đầu lại đã thấy trên tường rào trong viện xuất hiện một người.

Là Bàn Tuấn.

“Vương Nghị! Đi thôi.

Vương Nghị sửng sốt:

“Đi? Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi Thu Phong đình xem tỷ võ rồi”

Vương Nghị khó xử nói khổ sở:

“Nhưng ta…..... ta…...

”

“Này! Không phải ngươi sợ chứ?”

“Ai nói ta sợ! Nhưng…... ngươi cũng biết tính tình của cha ta.

“Yên tâm, sẽ không bị phát hiện đâu”

Bàn Tuấn vuốt nước mưa trên mặt.

“Ta đã tìm hiểu tính toán rõ ràng, thời gian nghỉ ngơi mỗi lần của ngươi đều khoảng ba nén nhang. Từ nơi này đến Thu Phong đình, chúng ta đi nhanh một chút chỉ mất khoảng một nén nhang, cả đi cả về cũng chỉ cần hai nén nhang”

Vương Nghị vẫn do dự.

Bàn Tuấn nói:

“Lão đại đừng do dự khổ sở nữa, sắp không còn kịp rồi.

Vương Nghị cắn răng một cái, quay đầu nhìn về phía A Lệ Á.

“A Lệ Á đi thôi!”

A Lệ Á lắc đầu:

“Đại thúc sẽ tức giận”

“Đừng lo, không có việc gì sẽ không bị phát hiện đâu.

Vương Nghị kéo A Lệ Á lên.

Hắn nghĩ đến nếu như hắn bị phát hiện, có A Lệ Á chia sẻ ít áp lực giúp mình. Hắn không sợ Lý Bình An, chỉ lo lắng Lý Bình An nói chuyện này với phụ thân hắn.

Hai người cầm ô đi ra ngoài cửa.

Triệu Linh Nhi cũng tới, đứng ở bên tường vẫy tay với bọn họ.

“Chay di!”

Bốn thiếu nam thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, cùng nhau vui vẻ chạy về phía Thu Phong đình.

Quả nhiên trong vòng một nén nhang họ chạy tới Thu Phong đình, chỉ là lúc này Thu Phong đình đã sớm chật kín người.

“Ta không nhìn thấy gì cả”

A Lệ Á kiễng mũi chân, ngay cả một sợi tóc cũng không nhìn thấy.

“Yên tâm, Vương công tử của chúng ta đã sớm có chuẩn bị

Bàn Tuấn thở hồng hộc nói ra.

Vương Nghị đắc ý cười vẫy vẫy tay:

“Di theo ta!”

Bốn người đi tới một tửu lâu đối diện Thu Phong đình.

Vương Nghị đã đặt trước một gian phòng, trải qua quan sát của hắn, nơi này có góc độ quan sát

chiến đấu tốt nhất.

“Đuổi kịp rồi, may mà không tới muộn!”

Bàn Tuấn thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc kiệu trong Thu Phong đình kia vẫn còn, xung quanh có vài bóng người.

Các hán tử mặc các loại quần áo chỉnh tề chia thành mấy hàng, mỗi một người đều cao lớn vạm vỡ.

Thực sự khí thế vô cùng.

“Đến rồi! Đến rồi!”

Bàn Tuấn hưng phấn kêu lên.

Ba người còn lại nhìn theo phương hướng ngón tay Bàn Tuấn, không chỉ có bọn họ. Tất cả mọi người đứng xung quanh Thu Phong đình đồng loạt nhìn về một hướng. Mưa to xối xả bao phủ tất cả mọi người ở trong đó, tầm mắt của mọi người mơ hồ.

Từ phía đông nam có một bóng người chậm rãi đi đến.

Mặc chiếc áo tơi, trên đầu đội một cái mũ lá rộng vành. Chiếc mũ rủ xuống gần như che khuất mặt hắn.

Nhìn kỹ thì đối phương đeo mặt nạ khỉ rẻ tiền, bị nước bắn lên, nét vẽ trên mặt nạ có chút trôi màu.

Cũng không biết là mua ở sạp hàng vỉa hè nào.

Tay trái nắm một thanh Nhạn Linh đao mỏng và sắc bén.

Không phải là loại đao quý hiếm đắt tiền gì, ngược lại còn rất rẻ.

Đại Tùy thượng võ, người đeo vũ khí ở thắt lưng cũng không hiếm thấy.

Vũ khí khác nhau, cũng chia làm ba bảy cấp bậc.

Loại Nhạn Linh đao này ở trên thị trường rất phổ biến, rẻ, thuận tiện và chắc chắn.

Nhưng những người hơi có của cải thì rất khinh thường đeo loại đao này.

Bởi vì hầu hết những người đeo đao này đều là người nghèo túng.

Theo thời gian, loại đao này được biết đến là đao của người nghèo.

Hắn đi về phía chiếc kiệu, tay phải nắm chặt chuôi đạo.

Keng keng keng!!

Kiếm bay ra nhanh như chớp, thân thể của hắn bị cắt thành từng vết từng vết liên tiếp.

Nhưng mà mỗi một kiếm đều chỉ có thể lướt qua rồi dừng lại, cũng không thấy có máu chảy ra. Chỉ là cắt rách áo tơi.

Khoảng cách với chiếc kiệu còn sáu bước, mọi người ở đây đều biết rõ trong sáu bước này đã ngã xuống bao nhiêu là cao thủ.

Tiếng kiếm vang lên không ngừng, mỗi lần xuất kiếm đều để lại bóng kiếm như tuyết rơi.

Lưỡi kiếm xé toạc màn mưa, làm cho mỗi một người nhìn thấy một kiếm này đều cảm giác khó chịu và không thể chịu đựng nổi.

Một bước, hai bước……

Mỗi một bước đều vô cùng nặng nề, mỗi một tấc đến gần đều tràn ngập nguy hiểm.

Rõ ràng trời mưa lạnh như vậy nhưng lòng bàn tay của những người đứng ngoài quan sát lại đổ mồ

hôi.

Bốn bước, năm bước……

Còn một bước cuối cùng.

Trái tim của tất cả mọi người đều nhảy lên.

Một luồng ánh sáng hiện ra chói loá, ánh sáng đột ngột chiếu rọi vào trong mắt mọi người.

Lạnh lẽo thấu xương khiến cho tất cả mọi người không rét mà run.

Hạt mưa bị gió xoáy động đột nhiên tản rơi tán loạn, mọi người có thể không biết sự ảo diệu của một kiếm này.

Nhưng ánh sáng kiếm chói mắt như là một ngọn núi lớn đè nặng trên ngực của bọn họ, khiến bọn họ không chịu nổi áp lực.

Mưa càng lúc càng lớn, tầm nhìn càng trở nên mơ hồ không rõ.

Một cảm giác lạnh như băng từ trong cơn mưa to truyền vào cơ thể mỗi người.

Ánh kiếm đan xen dày đặc.

Giống như tạo thành một tấm lưới lớn, lan ra bốn phương tám hướng.

Nhưng cho đến bây giờ, người nọ vẫn chưa rút đao.

Hắn giống như đang đợi, đợi một cơ hội quyết định thắng bại.

Đi tới bước cuối cùng.

Bước thứ sáu!

Trái tim mọi người đều như ngừng đập, đây là lần duy nhất từ sau khi chiếc kiệu này xuất hiện ở

Thu Phong đình mà có người đi đến khoảng cách gần như vậy.

Đạo rút ra khỏi vỏ nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

âm thanh tiếng đao gào thét như tiếng rồng ngâm chỉ có trong tưởng tượng. Rốt cục chỉ là một thanh đao bình thường.

Nhưng một đao này bổ xuống lại giống như muốn bổ ra một con đường.

Không ai có thể tưởng tượng được sức mạnh của một đao này, ít nhất tất cả mọi người có mặt ở đây đều không cách nào diễn tả sự tinh tế và uy lực của một đao này.

“Oanh!”

Lưỡi đao bổ xuống giống như tạo ra một đường thẳng, không có bất kỳ góc độ quỷ dị nào, cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Vững vàng như núi, dùng loại phương thức đơn giản nhất, lấy tốc độ kinh người mà

Sau đó, chậm rãi bổ xuống.

vung lên.

Chiếc kiệu bị xé toạc chia năm xẻ bảy, kiếm khách Tây Vực thần bí ở trong kiệu lần đầu tiên xuất hiện

trước mắt mọi người.

Bóng hình lướt qua.

Mọi thứ trở về yên tĩnh, sát khí căng thẳng trong không khí tiêu tán vô hình. Kiếm khách Tây Vực tắm trong mưa.

Chiếc cúc áo thứ nhất trước ngực hắn không tiếng động rơi trên mặt đất.

Hắn cúi đầu, kinh ngạc nhìn cái cúc áo rơi xuống kia.

Người đó có thể đánh rơi cúc áo của hắn, tức cũng có thể lấy mạng của hắn.

.....

Ta thua”

“Đắc tội.”

Thu đao vào vỏ, đội lại chiếc mũ lá, đi về phía xa.

Quay trở lại con hẻm nhỏ quen thuộc, đi vào từ cửa sân sau.

Cởi áo tơi, mũ lá ra.

Mặc dù khoác áo tơi nhưng rốt cuộc vẫn bị ướt.

Lớp vải mỏng dính vào cơ thể, ướt lạnh.

Lý Bình An lắc lắc thân thể, những chỗ quần áo ẩm ướt nhanh chóng được chân khí xua tan.

Cả người ẩn trong sương khói, khí nóng cuồn cuộn.

Một giọt nước chảy từ trán xuống ngay lập tức biến mất.

Một lát sau, trên người hắn không còn bất kỳ dấu vết bị ướt mưa.

Chương 59: Mê muội mất hết ý chí

1674 chữ

Lý Bình An đi vào trong phòng, lão Ngưu nheo mắt ngồi bên cạnh lò sưởi. Trong phòng đã không thấy bóng dáng Vương Nghị và A Lệ Á.

Lý Bình An đi ra ngoài.

Một lát sau truyền đến tiếng bước chân vội vã chạy vào trong sân.

“Xong rồi, đại thúc nhất định sẽ tức giận.

Hai bóng người vội vã chạy vào trong viện.

“Nói nhỏ một chút!”

Vương Nghị lau nước mưa trên mặt, bởi vì chạy quá nhanh nên toàn thân ướt đẫm.

“Thời gian chúng ta đi lại ngắn, tiên sinh khẳng định không phát hiện được”

“Chúng ta đều bị ướt làm sao đại thúc không phát hiện ra.

“Ngươi quên rồi à, tiên sinh là người mù, sẽ không thể nhìn thấy”

Hai người lau qua loa mái tóc ướt rồi đi vào trong phòng.

Gió thu thổi, hiu hiu lạnh.

Hơn nữa mưa rơi không ngớt, hai người không thể không nhích lại gần lò sưởi.

Một lát sau, Lý Bình An đi vào.

Dường như không có chuyện gì xảy ra, giống như vừa rồi hắn chỉ vào nhà chơi với con mèo nhỏ một

lát.

“Tiếp tục học”

A Lệ Á sợ run cả người, nàng cố gắng điều chỉnh hơi thở trở về bình thường.

Nhưng vừa chạy quãng đường xa, làm sao có thể điều chỉnh hơi thở chậm lại nhanh như vậy.

Vương Nghị cũng cố gắng kìm nén tần suất hô hấp nhưng vẫn không thể khống chế được, thở hổn hen.

Bởi vì sợ Lý Bình An phát hiện ra sơ hở gì, hắn đành phải chủ động mở miệng muốn đánh lạc hướng xáo trộn thật giả.

“Hôm nay gió lớn thật đấy”

“Đúng vậy, mưa cũng lớn.”

Lý Bình An không ngẩng đầu nói gì.

Vương Nghị mím môi, đang cố gắng tìm ra ít đề tài khác thì nghe Lý

Bình An nói.

“Trong nồi nấu canh gừng cho các ngươi, trong phòng còn có chăn bông, mỗi người có thể đắp một

cái.

Chờ lát nữa uống thêm mấy bát canh gừng sẽ không bị cảm lạnh.

Đúng rồi, các ngươi cũng gọi bằng hữu của mình vào đi, bên ngoài rất lạnh.

Vương Nghị và A Lệ Á xấu hổ nhìn nhau bối rối, biết là tiên sinh đã phát hiện bọn họ chạy ra ngoài.

Quấn chăn bông, uống canh gừng, bốn người cảm thấy toàn thân dễ chịu hơn.

Bên ngoài, mưa đã nhỏ đi rất nhiều.

Hai tay Vương Nghị chống ra sau đỡ thân thể hắn ưỡn ngửa.

Trên mặt lộ ra vẻ say mê hâm mộ, giống như còn chưa phục hồi tinh thần từ trận chiến ở Thu

Phong đình.

Miệng lầm bầm điều gì đó, tay làm kiếm chỉ không khí vẽ loạn.

Dường như hắn chính là đạo khách thần bí trong Thu Phong đình kia.

“Trận chiến vừa rồi thật sự là quá đặc sắc, ngươi nói khi nào ta có thể trở nên lợi hại như người

kia?”

Vương Nghị cảm thán nói lời hâm mộ.

A Lệ Á vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong bát, ngẩng đầu lên:

“Tại sao cao thủ thần bí phải đeo mặt nạ?”

“Cao thủ đều như vậy, bọn họ đều che giấu thân phận của mình, ngươi đã thấy cao thủ nào rêu rao khắp nơi chưa?

“Cũng đúng”

A Lệ Á suy nghĩ rồi gật đầu.

“Dựa theo tình tiết trong tiểu thuyết, kiểu người giống như cao thủ thần bí này có thể chính là một mã phu hoặc một ăn mày đầu đường, dù sao thân phận của họ sẽ không gây cho người khác chú ý” Vương Nghị xoay người đứng lên: “A, các ngươi nói xem nếu ta tìm được hắn, hắn có thể thu ta làm đồ đệ không?

Bàn Tuấn lắc đầu:

“Lão đại, ngươi cái gì cũng không biết, đi đâu tìm?”

“Chỉ cần nỗ lực, có công mài sắt có ngày nên kim! Nếu không tìm làm sao biết là tìm không thấy” Vương Nghị kiên định.

Lý Bình An yên lặng ngồi ở một bên, tập trung tinh thần quan tưởng Niết Bàn kinh.

Tuy rằng chỉ có mấy ngàn chữ ít ỏi, nhưng mỗi lần đọc, hắn đều sẽ có cảm ngộ hoàn toàn khác biệt.

Mỗi một lần suy tưởng, hắn đều có thể cảm thấy ý niệm của mình trở nên càng thêm kiên định, càng thêm cô đọng.

“Tiên sinh, ngài biết viết chữ sao?”

Chẳng biết khi nào, Triệu Linh Nhi đã lại gần hắn.

Cẩn thận từng li từng tí nhìn mấy tờ giấy tuyên ngay ngắn đang đặt trên bàn. “Chỉ là viết vui đùa một chút thôi.

“Ta có thể xem qua không?”

Triệu Linh Nhi nhỏ giọng hỏi.

Được sự đồng ý của Lý Bình An, Triệu Linh Nhi cầm lấy tờ giấy tuyên.

Nhẹ nhàng nhìn thoáng qua, nàng không khỏi mở to hai mắt.

Nàng từ nhỏ đến lớn sống trong khuê phòng, phụ thân nàng chính là người đọc sách nổi tiếng gần

xa.

Trong nhà nàng, bầu không khí học thức nồng hậu đậm đặc, nàng đương nhiên vô cùng tinh thông cầm kỳ thư họa.

Giờ phút này, nàng nhìn thấy chữ của Lý Bình An.

Chữ viết mạnh mẽ uyển chuyển, như rồng qua cổng trời, hổ nằm trước cửa phượng.

Một ngang một dọc kết hợp khiến cho người ta cảm giác như muốn nuốt trọn núi sông. “Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức!” (Kinh Dịch, tạm dịch: Trời nêu gương, quân tử học

vươn lên không ngừng.)

Triệu Linh Nhi đọc xong, ngẩn người sửng sốt.

Lập tức ngẩng đầu nhìn về đôi mắt của Lý Bình An.

Giống như không thể tin được Lý Bình An thật sự là một người mù.

Ánh mắt Triệu Linh Nhi lại dừng trên bức thư pháp, thật lâu sau nàng mới thở ra một hơi.

“Chữ tiên sinh thật sự rất đẹp”

“Bình thường không có gì thú vị, viết để giết thời gian thôi”

“Chữ viết tiên sinh thật sự là quá đẹp, sợ rằng bốn trấn An Bắc ít có người có thể viết ra chữ đẹp như vậy”

Triệu Linh Nhi nói một cách chân thành từ đáy lòng.

“Này cũng là tiên sinh viết sao?”

Triệu Linh Nhi lật thêm một trang, phát hiện thư pháp tờ này với nét chữ tờ trước hoàn toàn khác biệt.

Chữ viết như gió cuốn mây trôi, giống như chim ưng cất cánh bay đi săn mồi.

Chỉ với vài nét bút, có thể thấy một loại phong độ thanh tao sang trọng quét sạch tục khí. “Đó là đại Ngưu viết”

Lý Bình An chỉ chỉ lão Ngưu đang sưởi ấm bên lò sưởi.

Triệu Linh Nhi phì cười:

“Tiên sinh còn biết nói đùa”

Lão Ngưu đang nằm lười biếng liếc mắt nhìn nàng, thật không lễ phép

Bên ngoài, mưa đã tạnh, quần áo của bốn người cũng đã khô.

Họ cùng nhau cáo từ Lý Bình An, chuẩn bị ai về nhà nấy.

Trước khi đi, tay Triệu Linh Nhi lưu luyến không rời bức thư pháp của Lý Bình An, sau đó đặt về chỗ

cũ.

“Thích thì cầm đi

Lý Bình An đột nhiên mở miệng nói.

Triệu Linh Nhi vội vàng lắc đầu:

“Thư pháp bảo vật của tiên sinh, làm sao Linh Nhi có thể tùy ý lấy”

“Bảo vật cái gì, chẳng qua là viết chơi thôi, nếu ngươi thích thì tặng cho ngươi.

Triệu Linh Nhi cắn cắn môi, do dự một chút.

Vốn định từ chối nhưng cuối cùng vẫn gật đầu:

“Vậy đa tạ tiên sinh”

Ba ngày nữa lại trôi qua.

Lý Bình An đánh cờ với Trường Thanh hòa thượng trong sân.

Lý Bình An chơi cờ rất tệ nhưng đấu cờ với Trường Thanh hòa thượng cũng dần dần ngộ ra một ít chiêu số.

Hơn nữa có mệnh cách “Cần cù bù khuyết điểm” phát huy tác dụng, hắn rất nhanh đã hoàn thiện kỹ năng chơi cờ của mình.

Hai quân chiến đấu với nhau, bên ngươi tấn công bên ta phòng thủ.

Dần dần Trường Thanh tấn công mạnh mẽ nhưng không thành công, tình thế trên bàn cờ dần dần nghiêng về Lý Bình An.

Trên mặt Lý Bình An lộ ra nụ cười, cảm thấy tự hào về thành công nhỏ vừa đạt được.

Không uổng công hắn cẩn trọng lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp thắng Trường Thanh một ván. Tay Trường Thanh nắm chặt quân cờ đen, cau mày suy nghĩ.

Bỗng nhiên, Trường Thanh đặt quân cờ đen trong tay xuống, vung tay đánh tan các quân cờ trên bàn.

“Quân tử phải là người không ngừng cố gắng vươn lên dù vận mệnh có nhiều gian nan trắc trở, quốc gia đang đương đầu với kiếp nạn khó khăn, ta và ngươi lại chỉ ở chỗ này chơi cờ.

Mất hết ý chí, lãng phí thời gian.

Đáng buồn thay, đáng tiếc thay!”

Lý Bình An nhìn bàn cờ bị đánh hỏng.

Vì không muốn thua ta, ngươi thật đúng là đã tìm được một cái cớ đủ tốt.

Trường Thanh như vẫn đang suy nghĩ điều gì, ngẩng đầu cất bước định rời đi:

“Tiểu tăng muốn trở về nghiên cứu Phật pháp, mê muội mất hết ý chí, mê muội mất hết ý chí.

Lý Bình An im lặng một lát: “Hay đánh lại một ván nữa đi?”

“Được, vậy thì đánh lại một ván

Trường Thanh xoay người.

Một lát sau.

“Mê muội mất hết ý chí! Mê muội mất hết ý chí!”

Trường Thanh vừa thở dài, vừa quay đầu đi.

Lý Bình An nhìn bàn cờ còn chưa đánh xong, thầm nghĩ hắn không phải nam tử-

Chương 60: Người đưa cho nàng?

1626 chữ

Chương 60: Ngươi đưa cho

nàng?

Gió lạnh thổi tới lay động đất trời, nơi biên cương ngập trong không khí tang thương Vào ban đêm, trên con đường nhỏ, Lý Bình An và Trường Thanh cùng sóng bước.

Con đường ít người qua lại, chỉ có gió lạnh thổi qua hàng cây bên đường.

Nơi này là khu dân nghèo ở phía nam thành, khắp nơi đều là những căn nhà xây dựng vội vã không trật tự, chỉ chừa lại một con đường nhỏ đủ cho một người đi qua.

Các ngôi nhà bỏ hoang có ở khắp mọi nơi.

Bỗng nhiên Trường Thanh dừng bước, nhìn về một phương hướng.

“Làm sao vậy?”

Lý Bình An hỏi.

“Nơi đó có oan hồn, thí chủ đợi bần tăng đi siêu độ nó”

Nói xong hắn rời đi ngay.

Trường Thanh trở về, trên người thiếu một bộ quần áo, giày cũng không còn.

“A di đà phật”

Lý Bình An hiếu kì hỏi một cách tò mò:

“Ngươi đây là làm sao vậy?”

“Siêu độ không thuận lợi, nữ quỷ kia nhất định đòi lấy quần áo của tiểu tăng mới bằng lòng bỏ qua.

“Cho nên ngươi đưa cho nàng?”

“Nàng nhất định muốn”

“Vậy ngươi cũng đưa cho nàng?”

“Nàng nhất định muốn” “Ồ~”

Lại đi một lúc.

Trường Thanh:

“Đừng nói cho người khác biết việc này.

Lý Bình An do dự một chút:

“Ù.”

Cảnh tiễn biệt, chỉ đang không ở ngoài đình xưa.

Trên đường cổ, chỉ thấy cỏ xanh đến chân trời.

(Lấy hình ảnh bài hát “Tống biệt” của Lý Thúc Đồng)

Vết thương của Trường Thanh đã sớm khỏi, chỉ là lo lắng cho Lý Bình An nên còn ở lại. Mấy ngày nay thấy thân thể Lý Bình An đã ổn định, hắn từ biệt Lý Bình An để lên đường. “Lý thí chủ, núi cao sông dài, hữu duyên gặp lại.”

“Lần sau không được chơi cờ thua lại ăn vạ nữa đâu đấy”

Hai người nói với nhau rằng tương lai còn dài, sẽ còn gặp lại.

Nhưng cũng biết thiên hạ rộng lớn, sao có thể dễ dàng gặp lại như vậy.

Ở đâu có người, ở đó chính là giang hồ.

Chỉ cần có người, sẽ có giang hồ.

Ngày hôm nay ta và ngươi gặp gỡ nhau giữa giang hồ, sau một khoảng thời gian rồi cũng phải có ngày ly biệt.

Đạo không tương đồng, định mệnh dần trôi, nhất định càng lúc càng xa, cuối cùng cũng phải nói lời từ biệt.

Đến và đi, hợp và tan, buồn và vui.

Chỉ trong một ý niệm, không cần quá mức để ý, không nên cưỡng cầu.

Hy vọng có một ngày, chúng ta đều khoẻ mạnh bình an, hữu duyên gặp nhau, lại tâm sự chân thành một lần nữa.

Mệnh cách: [Cần cù bù khuyết điểm]

Suy nghĩ trong đầu thông suốt, không ngừng làm việc chăm chỉ.

Ước chừng thời gian uống một chén trà nhỏ, cảm thấy trong cơ thể chấn động.

Chân khí như dòng nước lũ chảy nhanh trong các kinh mạch.

Từ trong lồng ngực lao ra, truyền khắp tứ chi bách hải.

Như có một con giao long phun ra một dòng khí nóng.

Đột phá?

Đôi mắt nhợt nhạt của Lý Bình An mở ra.

Mấy ngày nay vừa quan tưởng Niết Bàn kinh vừa tiêu hóa chân khí tán loạn trong cơ thể kia.

Hắn tiến bộ nhanh chóng.

[Quy Tức công: 92% – 93%]

Chân khí vận hành chảy vào kinh mạch, chỉ thấy gân mạch toàn thân hắn nổ tung, xương cốt trong cơ thể nứt gãy.

Lục phủ ngũ tạng như có côn trùng đang nhúc nhích ngọ nguậy, chân khí ở trong cơ thể dâng trào lưu chuyển nhanh chóng.

Hít sâu một hơi, nội tức lưu thông, tinh thần rung động.

Lý Bình An cảm thấy mình đã đạt đến một cảnh giới mới.

Chỉ là cụ thể là cái gì thì hắn lại nói không nên lời.

Tóm lại, để ăn mừng thành công của mình.

Lý Bình An quyết định hôm nay đi ăn ở ngoài tiệm.

Đi bộ trên đường, hai tay chắp sau lưng.

Lão Ngưu đi theo phía sau, đi rất chậm chạp.

âm thanh con người rất ồn ào huyên náo nhưng mang đến cảm giác thoải mái và yên bình.

Ánh hoàng hôn nhàn nhạt chiếu lên những viên gạch đỏ ngói xanh, gió mát thổi vào mặt, tăng thêm

chút hương vị mờ ảo nên thơ.

“Người mù! Người mù!”

Trước mắt Lý Bình An nhìn thấy Lưu Nhị, trên mặt Lưu Nhị rất vui vẻ.

Lưu Nhị mặc bộ trang phục tơ lụa tốt nhất, thắt một cái đai lưng da dê quanh hông.

Chân đi một đôi giày da mềm, vác một cây dao.

Trang phục từ đầu tới chân đều là đồ đắt tiền.

“Nhị ca, ngươi phát tài rồi sao? “Lý Bình An cười nói. Lưu Nhị cười ha ha, vỗ vai Lý Bình An, nói rất thân mật:

“Tất cả đều nhờ có tiểu tử nhà ngươi !”

Ngay lập tức, hắn kể lại cho Lý Bình An nghe vụ đáng cược trận đấu ở Thu Phong đình. “Nếu không phải ngươi nói cho ta biết nghe theo ý trời, ta cũng không thể đặt cược đúng. Ai mà biết được kiếm khách Tây Vực thật sự bại, ta còn tưởng rằng ta thua chắc.

Lưu Nhị nghĩ lại sắc mặt cứng ngắc của bang chủ lúc ấy mà không khỏi bật cười.

“Ta thật đúng là phải cảm tạ đao khách thần bí kia, đương nhiên ta nên cảm tạ nhất vẫn là ngươi. Có rảnh hay không, Nhị ca mời ngươi ăn cơm, tuỳ ngươi lựa chọn quán ăn”

Lưu Nhị nói rất hào phóng.

Lý Bình An cũng không cự tuyệt, nghĩ hắn có thể thắng cược đúng là chính mình đã góp công. Theo lý nên chia cho mình một chén canh, vì thế hung hăng làm thịt Lưu Nhị một trận.

Cùng lúc đó, bên trong biệt viện của vương phủ.

“Cha, ta đã học xong tiểu khúc kia rồi, sau này sẽ không phải đi nữa đúng không”

Vương Nghị vì muốn thoát khỏi bể khổ, đã khổ luyện mấy ngày, cuối cùng cũng học xong được tiểu

khúc.

Cũng đã biểu diễn cho Vương Sơn nghe trực tiếp.

Chỉ là Vương Sơn dường như cũng không quan tâm con mình có học đàn hay không, đáp lại một tiếng qua loa.

Ánh mắt Vương Nghị sáng lên:

“Cha, cha đã đồng ý?”

“Đồng ý cái gì?”

“Ta không phải đi học đàn nhị nữa.

Vương Sơn im lặng suy nghĩ:

“Ừm, theo lý mà nói đàn nhị giờ đã nên học xong rồi, vậy thì học tiếp cái khác đi.

Ta nghe nói Lý tiên sinh viết chữ rất đẹp, từ ngày mai ngươi theo Lý tiên sinh học thư pháp đi. Vương Nghị phẫn nộ đứng lên:

“Cha! Ta học những thứ đó làm gì? Trong muôn người vô dụng nhất là thư sinh, học có ích lợi gì!” “Ăn nói bậy bạ!

Vương Sơn trừng mắt liếc nhìn hắn.

“Học cũng được, nhưng cũng không cần học với một người mù, ta học thư pháp gì từ một người mù chứ?”

“Bớt nói nhảm đi! Bảo ngươi học thì ngươi phải học.

Vương Nghị khóc không ra nước mắt, tức giận chạy về phòng mình.

Đánh một trận vào cọc gỗ, mỗi một quyền đánh vào cọc gỗ đều sẽ khiến tay của hắn bị đau nhức.

Lòng dạ thiếu niên cao hơn trời.

Nghĩ chính là biển rộng thì cá bơi nhảy, bầu trời mặc định cho chim bay.

Hiện giờ phụ thân nhất định khăng khăng cố ý gửi hắn đến dưới cửa một người mù.

Sao hắn lại không khó chịu, không tức giận cho được.

Ngày hôm sau, Vương Sơn mời Lý Bình An đến nhà ăn cơm.

Cảm tạ mấy ngày nay Lý Bình An đã chăm sóc Vương Nghị, thuận

tiện đề xuất muốn để Vương Nghị học thêm thư pháp từ Lý Bình An.

Vương Sơn nói rõ ràng, lại chọn lúc Lý Bình An uống rượu ngon, tâm tình thật tốt.

Quả nhiên là Lý Bình An nghĩ không ra lý do gì từ chối hắn nên đồng ý. Vương Nghị đấu không lại phụ thân nên trút oán khí lên người Lý Bình An. Nhưng cũng không dám đi quá xa, thỉnh thoảng cãi lại đối phương vài câu.

Mấy ngày tiếp theo trôi qua, Vương Nghị càng trở nên chán nản.

Nhân dịp một ngày trời trong xanh, Vương Nghị cưỡi con ngựa đốm vàng yêu thích.

Chạy tới chạy lui không mục đích dọc theo con đường mòn trên cánh đồng, cảm giác được một chút tự do tự tại trong mùi cỏ cây và bùn đất.

Lúc này, chợt nghe xa xa truyền đến tiếng xé gió.

Không lâu sau, một bóng người rơi nặng nề vào trong bụi cây cách đó không xa.

Người nam nhân cả người bê bết máu, trong hai mắt tràn đầy sát ý.

Bên cạnh còn có một thanh đoản kiếm dài ba tấc.

Thanh đoản kiếm đứng lơ lửng trong không khí, rung động phát ra tiếng ù ù.

Cảm nhận được hơi thở lạnh như băng khiến người ta ớn lạnh phát ốm.

Vương Nghị nuốt nước bọt, bị dọa đến mức ngây ra như phỗng, không dám nhúc nhích.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng con ngựa dưới thân cũng đang run rẩy dữ dội.

Chương 61: Tranh luận

1736 chữ

“Di chuyển bút phải chậm rãi thoải mái, chỉ có cầm bút ổn định nhẹ

nhàng mới có thể sử dụng bút một cách tự nhiên”

Lý Bình An kiên nhẫn giảng giải.

Từ rất sớm, A Lệ Á và Triệu Linh Nhi đã đến lớp luyện tập viết chữ.

Triệu Linh Nhi nghe được việc Vương Sơn mời Lý Bình An dạy thư pháp cho Vương Nghị, nàng năn nỉ phụ thân cho mình tới lớp học của Lý Bình An.

Tuy rằng phụ thân nàng không hiểu tại sao nữ nhi lại muốn học thư pháp từ một người hát rong không có tiếng tăm.

Hơn nữa hắn còn là một người mù.

Điều này vô lý đến mức không thua gì việc để cho một người mù đi nhận dạng hung thủ.

Nhưng thấy nữ nhi rất kiên quyết và thấy Vương Sơn cũng cho nhi tử đến học.

Cảm thấy đối phương nhất định có chỗ hơn người cho nên đã đồng ý.

Lý Bình An cảm thấy một con dê cũng là chăn, hai con dê cũng là thả nên không có ý kiến gì. A Lệ Á không có nền tảng thư pháp cơ sở nhưng may mắn nàng ham học.

Triệu Linh Nhi đã học thư pháp từ nhỏ, thích chép sách.

Có nền tảng cơ sở thư pháp ở mức độ nhất định, chữ viết của nàng đẹp nhất trong mấy người. “Chữ viết của ngươi đẹp quá.

A Lệ Á nhìn thư pháp của Triệu Linh Nhi mà cảm thấy áp lực như núi.

Triệu Linh Nhi cười nói:

“Ta chỉ là đã luyện nhiều, quen tay hay việc

Hai người đang trao đổi kinh nghiệm ở bên này.

Ở bên kia, Vương Nghị nhìn ra ngoài cửa sổ miệng huýt sáo, tâm trạng rất tốt.

A Lệ Á và Triệu Linh Nhi không khỏi tò mò.

Mấy ngày trước, Vương Nghị đều rầu rĩ không vui, sao hôm nay tính tình đột nhiên thay đổi? “Vương Nghị có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Vương Nghị cười hắc hắc:

“Bí mật, bí mật”

A Lệ Á nghiêng đầu:

“Không nói thì thôi, dù sao khẳng định chẳng có gì thú vị”

Kiểu khích tướng này quả nhiên có hiệu quả, Vương Nghị đang ngồi nghiêm chỉnh.

Thấy Lý Bình An không có ở đây, lúc này mới thấp giọng nói nhỏ.

“Nói cho các ngươi biết, nhưng không được nói cho người khác, ta quen biết một vị cao thủ rất lợi

hai.

Có khả năng điều khiển phi kiếm rất cao siêu.

“Điều khiển phi kiếm?”

A Lệ Á và Triệu Linh Nhi nhìn nhau, hiển nhiên đều là không tin.

Vì thế Vương Nghị đã kể lại một cách sinh động, chuyện mình làm sao gặp được vị cao thủ thần bí

kia.

Kể lại việc hắn giúp vị cao thủ thần bí kia mua dược liệu và đưa đồ ăn như thế nào.

“Hắn còn đồng ý với ta, chờ đến lúc vết thương của hắn bình phục, cơ thể khoẻ mạnh trở lại sẽ dạy ta tuyệt thế võ công!”

Nhưng dù cho Vương Nghị nói như thế nào đi chăng nữa, Triệu Linh Nhi và A Lệ Á đều không tin có người có thể điều khiển một thanh kiếm di chuyển trên không.

Vương Nghị nói nhanh:

“Được rồi! Các ngươi không tin đúng không? Lát nữa ta dẫn các ngươi đi mở mang kiến thức!” Mọi người ai cũng có lòng hiếu kỳ,

nghe những điều Vương Nghị nói rất thần kỳ.

A Lệ Á và Triệu Linh Nhi cũng bắt đầu hứng thú.

Vương Nghị đã luyện chữ được mấy ngày nhưng chữ viết của hắn không có tiến bộ chút nào.

Lý Bình An cảm thấy có chút không xứng đáng với rượu ngon của Vương Sơn tặng cho mình, vì vậy hắn quyết định dạy Vương Nghị nhiều hơn.

Hắn bảo Vương Nghị cầm bút, còn mình thì nắm tay Vương Nghị.

Cầm tay dạy viết từng nét, từng nét.

“Cần cù bù khuyết điểm, càng luyện nhiều càng cảm thấy thuận tay hơn.

Vương Nghị bồn chồn không yên, hoàn toàn không chú ý, toàn bộ tâm tư suy nghĩ không đặt ở việc

viết chữ.

Tay Lý Bình An buông lỏng:

“Viết chữ cũng giống như luyện võ, yêu cầu phải có sự kết hợp của tinh thần, sức lực, kiến thức và kỹ năng.

Liên tục ghi nhớ, viết nhiều và luyện tập nhiều hơn nữa, khi ngươi luyện tập đủ nhiều tự nhiên viết chữ sẽ dễ dàng.

Dù trong quá trình chờ đợi điều đó có đầy gian khổ và khó khăn nhưng kết quả cuối cùng sẽ rất tốt đẹp.

Học tập thư pháp không phải là chuyện lặp đi lặp lại một việc nhàm chán đơn điệu mà từ việc liên tục vượt qua trở ngại để không ngừng cải thiện kỹ năng của bản thân.

Đây là cả một quá trình rèn luyện lâu dài, càng khó khăn thì ngươi sẽ càng học được nhiều thứ hơn. Ngươi càng học được nhiều thứ thì ngươi tiến bộ lại càng nhanh.

Lưỡi kiếm muốn sắc bén thì phải được trải qua quá trình rèn dũa mài mòn, hương hoa mai thơm ngát cũng phải trải qua mùa đông giá lạnh khó khăn”

Triệu Linh Nhi giật mình, trong lòng thầm nhẩm đi nhẩm lại hai lần.

“Lưỡi kiếm muốn sắc bén thì phải được trải qua quá trình rèn dũa mài mòn, hương hoa mai thơm ngát cũng phải trải qua mùa đông giá lạnh khó khăn.

Trong đôi mắt nàng phát ra ánh sáng, không nhớ ra nổi bài thơ này do nhà thơ nào sáng tác.

Vương Nghị không hiểu được ý nghĩa trong đó, chỉ hừ một tiếng.

“Viết văn làm thơ, tú tài toàn nói chuyện sách vở.

Trong trăm người vô nhất dụng là thư sinh, viết những chữ này có ích lợi gì?

Ra trận giết địch, bảo vệ quốc gia mới là chuyện nam nhi nên làm.

Lý Bình An thản nhiên cười nhạt:

“Bây giờ không dùng, sau này không hẳn.

Võ tướng anh dũng bảo vệ tổ quốc đương nhiên quan trọng, văn thần trị quốc quản chính sự cũng là không thể thiếu.

Chỉ biết đọc sách mà không biết vận dụng mới gọi là trong trăm người vô dụng nhất là thư sinh. Đọc sách mà biết vận dụng hiệu quả thì gọi là trong trăm người thư sinh hữu dụng nhất” Vương Nghị nói không lại Lý Bình An nên tức giận đứng lên.

“Nếu tiên sinh thật sự lợi hại như vậy, vì sao còn ở chỗ này làm người hát rong. Sao không đi thi lấy công danh, thực hiện hoài bão.

Chỉ biết nói mấy lời đao to búa lớn, thư sinh hại nước!”

Hắn không nói ra lời thì thôi, vừa nói ra thì những ủy khuất mấy ngày nay vỡ đê.

Cầm tờ giấy tuyên bên cạnh lên rồi xé nát.

“Viết những chữ này thì có thể che chở bảo vệ người trong thiên hạ không?

Có thể thông suốt hết tất cả suy nghĩ ý niệm không?

Chúng ta không giống ngươi, ngươi là một người tàn phế.

Chúng ta còn có cuộc sống tốt đẹp, tương lai tốt đẹp.

Sao ngươi có thể hiểu được, ngươi chỉ là một kẻ cổ hủ cố chấp.

“Vương Nghị, sao ngươi có thể nói chuyện với tiên sinh như vậy.

Ngay từ nhỏ Triệu Linh Nhi đã được dạy tôn sư trọng đạo, giờ phút này nghe thấy Vương Nghị vô lễ như thế, nàng nhịn không được lên tiếng phản bác.

“Đúng vậy!”

Tay A Lệ Á chống lên eo, giọng nói tức giận.

Vương Nghị đứng ở trước mặt Lý Bình An, vì hắn từ nhỏ đã tập võ.

Dáng người thẳng tắp, ưỡn lồng ngực lên cao, cơ bắp khoẻ mạnh săn chắc.

“Tú tài gặp quân địch thì có bao nhiêu lý lẽ cũng không thể nói được, giống như tiên sinh ngươi nói chuyện có thể rạch trời nhưng thân thể ngươi chống đỡ được một quyền của ta sao?”

Thấy Lý Bình An không trả lời, Vương Nghị hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Lý Bình An cũng không tức giận, khẽ lắc đầu, nhặt lên tờ giấy tuyên bị Vương Nghị xé nát. Nhẹ giọng nhắc:

“Dũng giả tức giận sẽ rút đao với người mạnh hơn.

Khiếp giả tức giận chỉ dám rút đao với kẻ yếu hơn.

Sau khi Vương Nghị rời khỏi nhà Lý Bình An.

Hắn và Bàn Tuấn cưỡi ngựa chạy về một nơi rất sâu trong núi phía đông.

“Lão đại, người nọ thật sự là người tu luyện?”

Bàn Tuấn không thể tin được hỏi. “Đương nhiên”

Bàn Tuấn hưng phấn nói nhanh:

“Vậy hắn sẽ thu chúng ta làm đồ đệ sao?”

Vương Nghị đắc ý nói một cách khoe khoang:

“Hắn chỉ nói dạy ta một ít kiếm thuật, còn ngươi thì..”

“A! lão đại, ta chính là tiểu đệ trung thành của ngươi”

Vương Nghị cười ha ha:

“Yên tâm đi, dựa vào mặt mũi của ta bây giờ thì khó có thể nói trước, nhưng cho dù hắn không dạy ngươi, ta học xong cũng sẽ dạy lại cho ngươi.

Bàn Tuấn cười như hoa nở.

Nửa canh giờ sau, hai người đi qua một cây cầu nhỏ tới một sơn động.

“Tiên sinh! Tiên sinh!”

Trong sơn động bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, một đôi mắt nhìn chằm chằm vào hai

người.

Trong lòng Bàn Tuấn trở nên sợ hãi, hắn cảm thấy hai chân mềm nhũn.

Đó là một người trung niên có vẻ ngoài bình thường, bình thường đến mức nếu đặt ở trong đám đông cũng sẽ không tìm ra.

Chỉ là hắn có một đôi mắt sáng ngời có thần, khiến người khác cảm thấy hắn hung dữ vô cùng.

“Tiên sinh, ta đến thăm ngài.

“Người này là ai?”

Ánh mắt Khổng Dương nhìn chằm chằm vào Bàn Tuấn.

“Bằng hữu của ta, hắn cũng muốn tới gặp ngài”

“Ta không phải đã nói với ngươi không được nói chuyện của ta cho bất luận kẻ nào sao?”

Khổng Dương trầm giọng nói.

Chương 62: Cái nhà này toàn bộ nhờ cả vào ta

1602 chữ

Vương Nghị xấu hổ cười ngượng ngùng:

“Tiên sinh ngài yên tâm, bằng hữu này của ta rất đáng tin cậy!”

Bàn Tuấn vội vàng gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ nghiêm khắc giữ mồm giữ miệng.

Sau một hồi im lặng, từ trong miệng Khổng Dương phun ra lời lẽ lạnh lùng đầy sát ý. “Ngươi xuống đến âm tào địa phủ cũng đừng trách ta”

Ong!!

Một âm thanh sắc bén chói tai ù ù vang vọng xung quanh.

Hai người bị âm thanh này làm cho giật mình, cả hai đều hoảng sợ. “Chay di!”

Vương Nghị là người kịp phản ứng đầu tiên, xoay người bỏ chạy.

Bàn Tuấn lảo đảo đuổi theo hắn:

“Chờ…... Chờ đã…...

Hai người dùng tốc độ cực nhanh chạy ra khỏi sơn động, bọn họ đều không nghĩ rằng đối phương đang nói đùa.

Giọng nói của hắn không chút tình cảm giống như là một thanh đao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim hai người.

Ngón trỏ và ngón giữa của Khổng Dương khép lại duỗi thẳng, tạo thành một kiếm quyết, hắn chỉ nhẹ về phía trước.

Thanh đoản kiếm dài ba tấc đuổi theo hai người đang chạy trốn, bay nhanh như một tia chớp tạo thành một đường cong mượt mà.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã đuổi kịp hai người.

Bàn Tuấn lảo đảo chật vật té ngã trên mặt đất:

“Lão đại…... Cứu …... ta…...

Trong mắt Vương Nghị tràn đầy nỗi sợ hãi quay đầu nhìn lại Bàn Tuấn.

Thời gian như dừng lại vào giờ khắc này.

Bầu trời trở nên xám xịt và mọi thứ đều mờ ảo.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng Vương Nghị bỗng nhiên nổi lên rung động. Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều chuyện mà trước kia không dám nghĩ tới.

Dũng giả phẫn nộ sẽ rút đao với người mạnh hơn.

Khiếp giả phẫn nộ lại chỉ dám rút đao với kẻ yếu hơn.

Tiếng thì thầm trước kia dường như lại truyền tới tai Vương Nghị.

Giờ phút này suy nghĩ thông suốt, lời nói giống như một cây kim sắc bén đâm thật sâu vào trong lòng hắn.

Vương Nghị giận dữ đến mức gầm lên.

Tiến đến một bước, đánh ra một quyền"

"Bàn Tuấn, chạy đi!"

Vương Nghị đón đỡ phi kiếm đang lao tới.

Ngay tại khoảnh khắc hắn tiến lên một bước, một luồng khí mạnh mẽ như dòng nước băng giá lạnh buốt thấu xương đập thẳng về phía hắn.

Chính tại lúc này, tất cả dũng khí của Vương Nghị ngay lập tức biến mất.

Ta..... chết như vậy sao?

Ong ong!

Phi kiếm đang phát ra âm thanh ù ù thì bị bắn ngược trở về một cách nặng nề.

Vương Nghị sửng sốt, đau đớn trong tưởng tượng của hắn không truyền đến.

Một bóng người chắn ở trước mặt hắn.

Vương Nghị ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Đôi mắt hắn mở thật lớn, miệng há to như muốn nói gì đó nhưng

làm thế nào cũng không phát ra được âm thanh.

Tiền…... Tiên sinh?

Khổng Dương khẽ nhíu mày, cảm thấy đối phương không phải là người tu luyện, sắc mặt mới thoải mái hơn một chút.

“Lão phu mặc dù bị trọng thương, nhưng chỉ phái một mình ngươi đến có phải hơi coi thường người khác quá rồi không?”

Lý Bình An nói

“Các hạ hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn đến mang hai đứa trẻ này đi thôi”

Khổng Dương cười nói:

“Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không”

Hắn giơ một tay lên, hai ngón tay khép lại.

Điểm nhanh hai cái vào trên thân phi kiếm trước người.

Giống như đang truyền vào một sức mạnh thần kỳ nào đó, đoản kiếm dài ba tấc phát ra âm thanh ù ù dữ dội hơn.

“Một kiếm chém ngươi!”

Đoản kiếm dài ba tấc toát ra khí thế sắc bén, giống như vỡ đề xả lũ.

Ong – -!!

Lưỡi kiếm sắc bén đến mức khiến máu người cũng có thể đông lại.

Một làn gió thổi qua giống như có thể thổi lên cả một trận bão cát. Lạnh thấu tận xương tuỷ muốn hủy diệt tất cả.

Thanh đoản kiếm đột nhiên biến mất trong tầm mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo đã đã bay đến ngay bên cạnh Lý Bình An.

Một kiếm này xuất hiện không có tiếng động, giống như một con rắn độc thoát ra từ trong địa ngục mang theo một luồng tử khí.

Lý Bình An dùng gậy làm đao, dựa vào trực giác vung ra một “đao”.

Một tiếng “Keng” vang thật lớn, thanh đoản kiếm mất hết sức mạnh. Ngay khi tiếp xúc, thân “đao” đã phát ra ánh sáng nhẹ nhàng.

“Đạo” xuất hiện không có bất kỳ động tác hay kỹ thuật gì.

Giống như chỉ là tuỳ ý vung tay lên, đánh ra một đường thẳng, mạnh mẽ và nhanh chóng như một đao đâm thẳng.

Khuôn mặt Khổng Dương không có bất kỳ biểu cảm nào, thanh đoản kiếm chỉ cách động mạch của Lý Bình An khoảng một thước.

Một thước này không quan trọng.

Nhưng ngươi phải chết.

Ngay sau đó, xuất hiện một chuyện quỷ dị.

[Yến Tử Xuyên Vân tung 40%]

Khoảng cách một thước lập tức kéo dài tới ba thước.

Lý Bình An xuất đao, động tác sử dụng đao uyển chuyển đến cực hạn, kỹ thuật dùng đao đẹp đến mức không thể nói thành lời.

Tốc độ cực nhanh, khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, khóe miệng Khổng Dương nhếch nụ cười lạnh.

Một đao này rất nhanh, nhưng đáng tiếc chính là phải vượt qua khoảng cách ba trượng mới có thể chém tới trước mặt hắn.

Bỗng nhiên trước mắt Khổng Dương hoa lên, một luồng sát ý nồng đậm bao phủ lấy hắn.

Giống như một con dã thú đang phát điên, khiến người không rét mà run.

Khổng Dương không dám tiếp tục khinh thường, quát khẽ một tiếng.

Điều động toàn bộ sức mạnh tạo kiếm khí phá không.

Phát ra một tiếng hét thảm thiết đau đớn, giống như xé toạc một tấm vải lớn.

Tất cả mọi thứ trong phạm vi hai trượng đều ở dưới một chiêu kiếm này của hắn. “Nhắm mắt lại”

Lý Bình An dửng dưng nói ra hai chữ nhẹ nhàng.

Vương Nghị và Bàn Tuấn chứng kiến cảnh tượng này, không thể bình tĩnh nổi trong thời gian dài. Vì cảng tượng trước mặt, trong giây lát

bọn họ trở nên thất thần.

Nhưng ba chữ kia uy nghiêm nặng nề, bọn họ không tự chủ được nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Phập!

Khổng Dương tránh nhanh như chớp, nhưng hắn bị thương nặng, hai chân không thể động đậy theo ý muốn, thân thể theo không kịp tốc độ phản ứng.

Một cánh tay bay lên không trung.

Khổng Dương cắn răng, dùng phi kiếm chỉ vào huyệt đạo của Lý Bình An.

Hắn muốn đưa sức mạnh lớn từ kiếm rót vào trong cơ thể đối phương, làm đối phương nổ tung kinh mach.

Đây là hắn không còn cách nào khác.

Cho dù là thành công, chỉ sợ cũng là địch tổn thất một nghìn ta thiệt hại tám trăm.

Nhưng khi năng lượng kiếm khí nhập vào cơ thể Lý Bình An, cảnh đối phương nổi xuất hiện như trong tưởng tượng.

Chỉ như là trâu đất xuống biển, không còn tăm hơi.

tung mà chết không

Hai mắt Khổng Dương mở lớn, không thể tin được.

Phịch!

Tất cả trở về yên tĩnh.

Ánh mặt trời chiếu trên thanh đoản kiếm dài ba tấc, phản xạ từng tia sáng sắc lạnh.

Lý Bình An thở ra một hơi dài.

[Quy Tức công 93%]

Kiếm khí của Khổng Dương rất sắc bén, nếu như Lý Bình An chưa tiêu hóa được đạo chân khí kia.

Nếu Quy Tức công không tăng lên đến 93%, đã cải biến về chất cho cơ thể.

Chỉ sợ giờ phút này người ngã xuống chính là mình.

Người tu luyện..... quả nhiên lợi hại.....

Lý Bình An vận chuyển chân khí, một lát sau, trong cơ thể không còn vấn đề gì dị thường.

Vương Nghị và Bàn Tuấn lúc này cũng phục hồi lại tinh thần, nhìn Khổng Dương ngã trên mặt đất, rồi lại nhìn về Lý Bình An.

Môi Vương Nghị không ngừng run rẩy:

“Tiên..... Tiên sinh.....

“Chuyện nơi này không được nói với bất kì người nào, nhớ chưa?”

“... Nhớ...”

’,

Hai người vội vàng gật đầu.

“Đi thôi”

Vương Nghị bước nhanh đuổi theo, quay đầu nhìn về phía Lý Bình An.

Nghĩ lại những chuyện lúc trước, mặt hắn ửng đỏ, nói lắp bắp:

“Tiên sinh..... thì ra ngài lợi hại như thế..... Ta lúc trước cư xử với ngài như vậy, ngài vì sao còn tới cứu ta?”

Lý Bình An không quay đầu lại nói:

“Làm gì có người lớn nào lại đi so đo với trẻ con.

Vương Nghị sửng sốt, bình thường nếu ai nói hắn là trẻ con.

Hắn nhất định sẽ tức giận đáp trả lại ngay, nhưng bây giờ.....

Sau khi ba người đi rồi, lão Ngưu thở dài một hơi.

Chương 62: Cái nhà này toàn bộ

nhờ cả vào tai

Lão Ngựa dùng móng sau đào ra một cái hố, chôn thi thể của Khổng Dương xuống đất. “Than ôi, cái nhà này không thể tồn tại một ngày mà không có ta!”

Chương 63: Đoản kiếm ba tấc

1632 chữ

Trời mới tờ mờ sáng.

Lý Bình An thức dậy đúng giờ, rửa mặt xong.

Trước tiên ở trên giường quan tưởng công pháp, tiếp đến lấy cành cây ở trong sân làm đạo.

Khi mồ hôi đã chảy đầm đìa, hắn mới cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Sau đó, hắn vừa yên lặng niệm tâm pháp Niết Bàn kinh, vừa hồi tưởng lại những vấn đề được mất khi chiến đấu với Khổng Dương.

Sức mạnh của người tu luyện thực sự rất khó để người thường sánh kịp.

Nếu Khổng Dương không bị thương, trận chiến kia sợ rằng chỉ có ba thành chiến thắng.

Lý Bình An lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện thanh đoản kiếm màu xanh lam dài ba tấc. Đây là thanh đoản kiếm của Khổng Dương, được Lý Bình An thu hồi.

Lý Bình An có thể cảm nhận được trong thân kiếm còn ẩn chứa một hơi thở thuộc về Khổng

Dương.

Người tu luyện thực sự là rất kỳ diệu.

Trước khi xuyên không, Lý Bình An thích một số tiểu thuyết huyền huyễn.

Thấy nhân vật chính có thể tu luyện rất dễ dàng, ở chỗ nào đó đơn giản mua một quyển sách công pháp là đã có thể đóng cửa tự tu

luyện mà thành công.

Khi thực sự đến lượt mình, mới hiểu được hiện thực luôn tàn khốc phũ phàng.

Sờ thanh đoản kiếm, cảm giác ấm áp như chạm vào ngọc bích.

Thanh đoản kiếm vừa hẹp vừa mỏng như lá liễu.

Không có mũi kiếm sắc nhọn, cũng không có bất kỳ trang trí nào khác.

Nhưng trên thân kiếm lại có một tầng ánh sáng mỏng như làn thu ba trong ánh mắt mỹ nhân, mỏng đến mức gần như trong suốt.

Lý Bình An vung nhẹ kiếm lên, thanh kiếm phát ra âm thanh ù ù.

Suy tư một lát, Lý Bình An truyền chân khí vào đầu ngón tay.

Sau đó ngón tay điểm nhẹ lên thân kiếm, hắn muốn xoá đi hơi thở của Khổng Dương lưu lại trong thân kiếm.

Mũi kiếm khẽ run lên, phát ra một tiếng rít khẽ trầm thấp giống như đang kháng cự. Kiếm khí sắc bén bắt đầu chống cự lại hơi thở của Lý Bình An, lượng lớn chân khí Lý Bình An truyền vào chỉ như một chiếc lá rụng rơi vào trong đầm lầy sâu không thấy đáy.

[Quy Tức công]

Tâm niệm vừa động, chân khí tự sinh.

Điều quan trọng chính là duy trì hô hấp liên tục không ngừng, khiến chân khí dâng trào như thủy triều.

Lý Bình An hít một hơi ngắn, lần nữa tấn công trở lại.

Như hai quân giao chiến, cần đánh hàng chục thậm chí hàng trăm trận mới có thể hoàn toàn đánh bại đối phương.

Sau thời gian ba nén nhang.

Lý Bình An thở ra một hơi thật dài, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Hắn cảm thấy lồng ngực căng tức, chân khí sắp cạn kiệt, lưỡi kiếm sắc bén kia đâm vào da thịt của hán.

Lý Bình An khẽ nhíu mày nhìn máu tươi trên ngón tay.

Khó hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Nhưng hắn cũng không sốt ruột, chỉ chậm rãi lau đi vết máu trên thân kiếm.

Chân khí của bản thân có thể khôi phục, nhưng kiếm khí trong đoản kiếm sẽ không thể phục hồi. Sớm muộn gì ta cũng có thể đẩy kiếm khí ra hoàn toàn, chẳng qua là tốn nhiều thời gian hơn mà thôi.

Nghĩ như vậy, Lý Bình An cất đoản kiếm đi, bước ra khỏi nhà.

Mặt trời lặn ngả về tây, khung trời đỏ màu máu, như báo trước một trận bão tố dữ dội sắp ập tới. Tuy nhiên, đường Tây Nam lúc này vẫn náo nhiệt vô cùng.

Nơi này là phố ẩm thực nổi tiếng, người chen chúc nhau đi lại tấp nập.

Trong không khí tràn ngập mùi thức ăn thơm mê người.

Mười bước có một quán, trăm bước có một cửa hàng nhỏ.

Lý Bình An chọn một góc ngồi xuống, gọi một bầu rượu trắng, đĩa rau trộn, thịt dê nướng và một bát mỳ nước.

Mùi thơm xông vào mũi khiến người thèm chảy nước miếng.

Lý Bình An đang ăn rất vui vẻ thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc. “Tiên sinh!”

Một nam tử hơn ba mươi tuổi bước nhanh đi tới, kinh ngạc gọi lớn.

“Tiên sinh, thật sự là ngài!”

Lưu Dũng?

Lý Bình An không nghĩ tới còn có thể gặp lại Lưu Dũng ở chỗ này.

9:29

Lúc trước chính mình không đành lòng thấy sự chân thành của Lưu Dũng bị mai một phung phí, nên thế giới thiệu hắn đến phủ công chúa.

Vốn tưởng rằng hắn đã làm quan ở kinh thành, không ngờ lại trở về nơi đây.

Nhưng chỉ nghĩ thoáng qua một chút, Lý Bình An nhanh chóng hiểu được.

Lưu Dũng này không uổng công mình lúc trước coi trọng hắn.

Có thể ở kinh thành hưởng ngày tháng tốt đẹp nhưng hắn càng muốn tới nơi này bảo vệ quốc gia. “Sao ngươi lại tới đây?”

“Nhờ có tiên sinh, Lưu Dũng mới có thể được làm việc dưới trướng Hạ Hầu tướng quân.

Hạ Hầu tướng quân là người chính trực, được người người tôn kính, là vị tướng quân tài giỏi khó có được.

Lưu Dũng được ở dưới tay tướng quân mới chính thức có nơi sống yên ổn.

Lý Bình An khoát tay:

“Không ngại, ta nhớ nơi đóng quân của Hạ Hầu tướng quân không ở đây, ngươi tới bốn trấn An Bắc chắc là có việc quan trọng trên người.

“Đúng vậy.

Lưu Dũng cảnh giác nhìn cẩn thận xung quanh, đang muốn nói với Lý Bình An.

Lý Bình An lại giành trước một bước ngăn cản hắn:

Là việc quan trọng, ta không tiện nghe.

Lưu Dũng nói:

“Vẫn là tiên sinh suy nghĩ chu toàn”

Chuyện hắn muốn làm thực sự là cơ mật, người bình thường tất nhiên không thể được biết. Nhưng người này là Lý Bình An, người mà hắn không có nửa điểm hoài nghi.

Lưu Dũng còn có nhiệm vụ trong người không thể ở lại lâu, vì thế hỏi Lý Bình An đang sống ở nơi nào, sau đó vội vàng cáo từ rời đi.

“Ta ăn

xong

rồi”

Vương Nghị vội vàng ăn cơm xong, nhanh chóng rời khỏi bàn ăn.

Mẫu thân ngồi ở bên cạnh nói:

“Sao ăn ít thế, ăn gấp như vậy làm gì? Có việc khẩn cấp gì sao?”

“Ta trễ giờ đi học.

Vương Nghị không quay đầu lại, chỉ nói.

Hôm nay hắn đã dậy muộn, nếu là người cuối cùng đến thì sẽ thật không tốt.

Vương Sơn kinh ngạc nhìn hài tử nhà mình.

Vài ngày trước mà bảo hắn đi tiểu viện của Lý Bình An chẳng khác nào bảo hắn xuống địa ngục.

Nhưng bây giờ mỗi ngày hắn đều ngóng trông muốn được đi đến đó.

“Đứa nhỏ này…. bị làm sao vậy?”

Mặt mẫu thân Vương Nghị lộ vẻ nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào bóng lưng nhi tử.

Nghi hoặc này không chỉ riêng phụ mẫu Vương Nghị, mà A Lệ Á và Triệu Linh Nhi cũng rất hoang mang

đối với biểu hiện mấy ngày nay của Vương Nghị.

Hoài nghi hắn có phải uống nhầm thuốc hay không, hoặc hắn không phải là Vương Nghị thật?

Mỗi ngày không hề lười biếng, hết sức chuyên chú luyện chữ.

Tiên sinh bảo làm cái gì thì làm cái đó, không dám vi phạm chút nào.

Hơn mười ngày trôi qua nhanh chóng.

Vương Nghị nghĩ, mình ngoan ngoãn nghe theo mong muốn của Lý Bình An, tiếp tục làm theo lời tiên sinh nói.

Nói không chừng một ngày nào đó, Lý Bình An cao hứng sẽ thu hắn làm đệ tử nội môn.

Chỉ là dần dần Vương Nghị phát hiện không phải như vậy.

Thái độ của Lý Bình An đối với hắn chưa bao giờ thay đổi, dù Vương Nghị là thiếu niên phản nghịch trước kia, hay là bây giờ ngoan ngoãn nghe lời.

Lý Bình An chỉ dạy hắn thư pháp, thỉnh thoảng dạy hắn một ít đạo lý

làm người. Không quá thân cận cũng không xa lánh.

Hoàng hôn nổi gió.

Giống như vài nét bút vẽ trong một bức tranh khổng lồ, mang đến cảm giác lạnh nhạt thưa thớt, yên tĩnh đến lạnh lùng.

Lý Bình An ngồi dưới tàng cây, ngón tay điểm nhẹ lên trên đoản kiếm ba tấc.

Đây là một trận so đấu sức mạnh ý chí.

Chỉ cần một bên hơi phân tâm, bên kia sẽ phát động một kích trí mạng.

Nửa canh giờ sau.

Trán và mũi của Lý Bình An đều lấm tấm mồ hôi, các cơ trong thân thể tê dại, ngứa rát như bị bỏng.

Sau hơn mười ngày không ngừng giao chiến, cuối cùng hắn cũng đẩy được tia kiếm khí cuối cùng trong thanh kiếm ba tấc ra ngoài.

Hôm nay có thể là trận quyết chiến cuối cùng.

Lý Bình An hít một hơi thật sâu, tập trung lực lượng toàn thân vào đầu ngón tay. Ong —!!

Mũi kiếm bắt đầu run rẩy kịch liệt, kiếm trong tay hóa thành tàn ảnh như hoa sen nở rộ. Một giây sau, trên mu bàn tay Lý Bình An có thêm một lỗ kiếm.

Nếu chỉ chậm hơn một bước, một kiếm này sẽ đâm xuyên qua cổ họng của Lý Bình An.

Chương 64: Quý nhân

1544 chữ

Lý Bình An không ngờ rằng, vào thời khắc cuối cùng thanh đoản kiếm này còn có thể phát ra sức mạnh như vậy.

Nhưng…... cũng chỉ đến đây thôi.

Ý niệm vừa động, chân khí cuồn cuộn không ngừng tràn vào trong

đoản kiếm.

Tâm trạng nặng nề trong mấy ngày qua được giải phỏng khiến cho hắn cảm giác sảng khoái thảnh thơi.

Rất nhanh sau đó, đoản kiếm ngừng kêu ù ù.

Giống như con chim mất đi đôi cánh, một lần nữa rơi về trong tay Lý Bình An.

Hắn đặt nó ở trước mắt, cố ra mở con ngươi xám nhợt của mình để nhìn kỹ thanh đoàn kiếm một chút.

Dùng ngón tay gõ nhẹ lên trên lưỡi kiếm, lập tức một ánh kiếm sáng lên tạo thành

gợn sóng.

Kiếm tốt!

Lý Bình An suy nghĩ một lát.

Trong ý niệm hình như có thêm một sợi dây vô hình.

Sợi dây này càng lúc càng rõ ràng, ánh sáng cũng càng lúc càng mạnh hơn.

Một dòng lực lượng kỳ dị chậm rãi lan rộng ra trong cơ thể.

Đoản kiếm ba thước chậm rãi bay lơ lửng vẽ ra một đường cong.

Chỉ trong vài hơi thở, trán Lý Bình An đã chảy mồ hôi.

Xoẹt xoẹt!

Đoản kiếm ba thước bay lung tung, vẽ ra những đường cong vừa nhanh vừa tròn ở giữa không trung

Không bao lâu, lá rơi xuống như mưa.

Lý Bình An hoàn toàn không thể khống chế được thanh đoản kiếm, giống như trong tay cầm diều nhưng lại gặp phải trận gió lớn.

Đột nhiên, một tiếng “Keng” nhỏ vang lên, đoản kiếm rơi xuống trên mặt đất.

Mất hết sức mạnh.

Lý Bình An thở ra một hơi, thực sự là khó khăn muốn chết. Cần thêm thời gian mới có thể hoàn toàn khống chế được.

Lý Bình An vuốt ve đoản kiếm, nên đặt cho nó một cái tên. Suy nghĩ một lát, nhẹ giọng ca.

“Y thượng chinh trần tạp tửu ngân,

Viễn du vô xứ bất tiêu hồn.

Thử thân hợp thị thi nhân vị?

Tế vũ kỵ lư nhập Kiếm Môn.

(Bài thơ: “Kiếm Môn đạo trung ngộ vi vũ” – Lục Du) (Áo bụi dặm xa bết rượu nhoà

Xứ lạ một đường hốt hoảng qua

Hỏi thân, danh nhà thơ còn xứng? Kiếm Môn cưỡi lừa dưới mưa hoa.)

Vậy tên Tế Vũ đi.

Lý Bình An để Tế Vũ kiếm vào ống tay áo.

Nhiều đám mây lớn đen nghịt tập chung lại với nhau bao phủ bầu trời.

Bóng tối ập đến giống như một tòa núi lớn màu đen đè ép xuống khiến cho con người hít thở không thông.

Chiều tối hôm nay, Lệ Xuân viện khác với mọi ngày, trước cửa chỉ treo một chiếc đèn lồng lớn, ánh nến chập chờn.

Đóng cửa không tiếp khách?

Lý Bình An hơi nhíu mày, Mã tam nương là người tham tiền ngay cả lễ mừng năm mới cũng sẽ không nghỉ làm.

Hôm nay có chuyện gì vậy?

Lý Bình An đi vào từ cửa sau của Lệ Xuân viện, bên trong có nhiều hơn mấy người thủ vệ.

Họ rõ ràng không phải là người của Lệ Xuân viện, họ mặc trang phục màu đen, bên hông đeo trảm

mã đạo.

Hơi thở dũng mãnh và khí thế sát phạt.

Người của quân đội?

Trong lòng Lý Bình An xuất hiện nghi ngờ, còn chưa kịp đi tới gần đó.

Tay vài hán tử mặc trang phục màu đen đã đặt ở trên chuôi đạo, cảnh giác nhìn chằm chằm Lý Bình

Lúc này, một gã sai vặt quen biết Lý Bình An đi ra sân.

Nói nhỏ vào tai nam tử cầm đầu vài câu, lúc này mới dẫn Lý Bình An đi vào.

“Tam nhi, có chuyện gì vậy?”

Bước vào trong viện, Lý Bình An mới mở miệng hỏi.

Triệu Tam thấp giọng nói nhỏ:

“Ngài hãy đi hỏi Tam nương đi, nàng đang ở bên trong chờ ngài”

Tầng cao nhất Lệ Xuân viện.

Tam nương dựa vào lan can, ngắm nhìn bốn trấn An Bắc phía xa xa.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Phía sau nàng vang lên giọng nói của Lý Bình An.

Mã tam nương nheo mắt cười nói:

”Không có chuyện gì, chỉ là gần đây làm ăn không tốt lắm, nên ta lo lắng thôi.

Nhân tiện thì gần đây có một uỷ thác, cần ngươi hộ tống một người, ngày mai khởi hành. “Được”

Mã tam nương dửng dưng quăng về phía Lý Bình An mấy gói thuốc.

“Thuốc của ngươi đây.

Lý Bình An giơ tay đón lấy.

Sau một lúc im lặng, Mã tam nương quay đầu đi.

“Không có việc gì thì về đi, mấy ngày nay thời tiết thay đổi, mặc nhiều quần áo một chút.

Lý Bình An sắp xếp hành lý đơn giản, treo lên người lão Ngưu.

Tay cầm gậy trúc, lưng đeo đàn nhị, Tế Vũ kiếm giấu trong tay áo.

Hái một bao chà là, rời khỏi nhà.

Đoàn xe không có gì nổi bật đứng ở phía đông sông Tiểu Sa.

Không có cờ, cũng không có xe kéo, nhìn qua chỉ giống như là một chi nhánh của thương đội bình thường.

Chỉ là phần lớn người trong đoàn xe đều là khuôn mặt quen thuộc, đều là sát thủ của Lệ Xuân viện. Những người này không có đặc điểm gì đặc biệt nổi bật, họ giống như những người trên đường phố, rất khó để người ta nhớ mặt họ.

Sát thủ chân chính rất ít khi có ngũ quan tinh xảo, khí chất xuất chúng, ánh mắt tràn ngập sát ý. Mà chỉ giống như một người bình thường, bình thường đến mức như một hạt đậu.

Hoà vào trong đám người, giống như trộn đậu vào trong một túi đậu.

Ngoại trừ người quen của Lệ Xuân viện, Lý Bình An còn phát hiện mấy hán tử quân đội.

Và Lưu Dũng.

Trong nháy mắt Lưu Dũng nhìn thấy Lý Bình An, hắn đã không nén được kinh ngạc. “Tiên sinh… Ngài……

“Trên đường nói chuyện sau.

Đoàn xe đi trên một con đường rộng rãi, rất nhanh rời khỏi bốn trấn An Bắc.

Dọc theo một con đường nhỏ có độ dốc không lớn, tiếp tục leo lên một ngọn đồi nhỏ.

Lý Bình An suy đoán người ngồi trong xe ngựa phải là một quý nhân nào đó có quan hệ đến Hạ Hầu Thượng tướng quân.

Nếu không Lưu Dũng, người bên cạnh Hạ Hầu tướng quân, sẽ không đi theo.

Chỉ là vì sao phải dùng người của Lệ Xuân viện, quý nhân ra ngoài không phải nên điều động một ít thuộc hạ đắc lực sao?

Cho tới bây giờ, Lý Bình An chỉ cảm giác được trong xe ngựa có một luồng hơi thở rất mạnh mẽ. Loại chuyện liên quan đến quan triều đình luôn luôn là điều cấm kị. Tại sao Mã tam nương lại tham gia vào trong đó. Lúc đoàn xe nghỉ ngơi, Lưu Dũng rốt cục tìm được cơ hội. Đi tới và đưa cho Lý Bình An một bầu rượu.

“Tiên sinh nếm thử đi, đây là rượu Lĩnh Nam, rất đậm đà!”

Lý Bình An dùng mũi ngửi ngửi, giống như là đang giám định rượu ngon hay không.

Sau đó ngẩng cổ lên uống ừng ực ừng ực.

Mạnh và thơm ngát.

Lý Bình An chừa nửa bình cho lão Ngưu.

Thở dài một hơi, lúc này mới hỏi: “Người trong xe là ai?”

“Phu nhân tướng quân và con trai út.”

Lưu Dũng không do dự nói ra sự thật.

“Tại sao không có hộ vệ mà lại dùng nhân sĩ giang hồ?”

“Phu nhân đi ra ngoài cần gì hộ vệ, nàng vốn là cao thủ nhất đẳng, nhưng đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Chúng ta vốn tạm thời bị điều tới bốn trấn An Bắc chấp hành nhiệm vụ.

Bốn trấn An Bắc trên danh nghĩa là nằm dưới sự khống chế của Đại Tùy, nhưng trên thực tế là đất

tư nhân của các chư hầu, người Đột Quyết, thương nhân người Hồ…..

Hạ Hầu tướng quân đóng quân ở Lĩnh Nam, người Hồ hiếu chiến, chỉ là không vượt qua được ngọn núi lớn là Hạ Hầu tướng quân.

Những kẻ này hận Hạ Hầu tướng quân đến xương tuỷ, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này”

Lý Bình An suy nghĩ một lát, gật gật đầu nói:

”Vậy tại sao tìm đến Lệ Xuân viện

”Điều này ta cũng không biết, nghe nói Hạ Hầu tướng quân và bà chủ của Lệ Xuân viện Mã tam

nương là người quen cũ.

“Trong xe ngựa là ai?”

“Nghe nói là một cao thủ tu luyện

Đoàn xe đi về phía tây.

Đến tối, xe ngựa rẽ vào một con đường nhỏ hẹp quanh co.

Rẽ qua một khúc, thấy một khoảng đất bằng phẳng cạnh một con suối nhỏ, là nơi tốt để nghỉ chân.

Chương 65: Tập kích

1817 chữ

Ban đêm, những ánh lửa lay động trong gió, chập chờn lúc sáng lúc tối.

Thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, cuốn lên một đám bụi vàng.

Tiếng gió vù vù trong không gian hoang vắng.

Bên căn lều vải cũ nát có một đống củi nhỏ lửa yếu ớt.

Trên đống lửa đang nướng một con thỏ mập và một con gà rừng, mùi thịt nồng đậm toả ra xông vào mũi.

Lều vải chỉ chứa một người và một con trâu.

Đây chính là lều của Lý Bình An, các lều trại khác đều ở ba hoặc năm người.

Bởi vì thân hình lão Ngưu quá to lớn, lều này chỉ có thể ở thêm một mình Lý Bình An.

Có người muốn vào ở với Lý Bình An, Lý Bình An nói trong lều không còn chỗ trống. Người nọ bảo Lý Bình An dắt trâu ra ngoài, trâu là súc sinh sẽ không sợ bão cát.

“Không phải súc sinh, là người nhà.

Lý Bình An điều khiển Tế Vũ kiếm chậm rãi bay đến chỗ thịt thỏ, hơi dùng lực tách thịt ra khỏi giá nuong.

Trải qua mấy ngày luyện tập, Lý Bình An đã có thể khống chế đơn giản Tế Vũ kiếm làm một ít chuyện bình thường.

Chỉ cần một ít thời gian nữa là có thể xuất kiếm chiến đấu.

[Mệnh cách: Cần cù bù khuyết điểm đạt thành tựu nhỏ

[Khi đọc sách và tu luyện, thời gian càng dài thì tốc độ tu luyện đạt được càng nhanh.

Tốc độ tu luyện hiện tại từ gấp đôi tăng lên gấp ba lần tốc độ tu luyện bình thường]

Trong đầu lóe lên ý niệm.

Lý Bình An quan tưởng, miệng niệm Niết Bàn kinh một lúc, quả nhiên tiến bộ lớn hơn trước. “Uu….. ò!”

Lão Ngưu không hài lòng kêu lên một tiếng.

Lý Bình An phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện bởi vì ý niệm điều khiển phi kiếm của mình yếu xuống.

Dẫn đến Tế Vũ kiếm bắt đầu múa loạn không cẩn thận đâm vào đuôi lão Ngưu.

Lý Bình An cười cười đang muốn an ủi lão Ngưu.

Tiếng gió bỗng nhiên nổi lên dồn dập, từ chậm đến nhanh, càng ngày càng lớn.

Một mũi tên nhọn xuyên qua lều vải, cắm trên mặt đất cách Lý Bình An ba thước.

Lý Bình An sửng sốt.

Lều vải của ta…..

“Địch tập kích!”

Bên ngoài có tiếng ai đó hét lớn.

Một mũi tên bắn ra từ trong rừng, một tiếng rít xé gió phát ra, mũi tên cắm thẳng vào cổ họng một người.

Đó là huyền nỏ của người Đột quyết.

Đây là loại nỏ do người Đột Quyết phát minh ra để sử dụng trong những cuộc chiến vây công thành.

Sợi gai xoắn thành dây cung, nhẹ nhàng linh hoạt chắc chắn, có lực đàn hồi cao.

Ở khoảng cách hơn ba trăm bước vẫn có thể cắm nửa vào thân cây du mộc, có thể thấy được uy lực huyền nỏ này rất bá đạo.

Sử dụng chân làm bàn đạp, vận dụng lực toàn thân kéo căng dây cung, tay giữ nỏ thật chắc ngắm chuẩn mục tiêu.

Trong tầm bắn, mũi tên trên nỏ có thể bắn xuyên qua trọng giáp.

Ở xa, hơn mười tên tử sĩ nghiêng người về phía sau, chân đạp huyền nỏ, tay nắm chặt dây cung.

Vút vút vút!!!

Tên bắn như mưa rơi tầm tã, như đàn chim nhạn tấn công đến lều trại.

Ngay lập tức, tất cả mọi người trong trại đều trở thành mục tiêu.

May mắn là những người ở Lệ Xuân viện đều là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh. Hoặc né tránh, hoặc tìm chỗ nấp che chắn tránh né, di chuyển nhanh nhẹn tự nhiên. Không biết vì nguyên nhân gì, đối phương cũng không xuất động nhiều nhân mã.

Sau hai lượt bắn, địch bỏ huyền nỏ.

Xoay người nhảy lên ngựa xông tới trại.

Những người này đều là lính tinh nhuệ được huấn luyện bài bản, cưỡi ngựa đến xếp thành một hàng.

Giống như mãnh hổ xuống núi.

Trong thời gian ngắn, mảnh đất nho nhỏ này đã tụ thành biển người.

Tiếng kim loại va chạm vào nhau không ngừng vang

lên.

Sát thủ của Lệ Xuân viện biết rõ lợi thế của mình ở chỗ nào, không đối đầu chính diện với đối phương, mà chuyên chém chân ngựa.

Thỉnh thoảng đâm ra một kiếm từ chỗ tối, giáng cho địch một đòn trí mạng.

Hết con ngựa này đến con ngựa khác hí lên đau đớn vì gãy chân.

Một nam tử khoác áo choàng dài màu trắng chậm rãi đi ra, trên người không mang theo bất kỳ v

khí nào.

Hoặc là nói đúng hơn, hắn chính là một vũ khí giết người.

Sắc mặt hắn vô cùng tái nhợt, ốm yếu như có bệnh, thân hình gầy gò đến mức như có thể bị thổi bay chỉ vì một cơn gió.

Bước chân của hắn mới nhìn thì chậm chạp, nhưng chỉ trong vài hơi thở đã đến gần xe ngựa.

Là bộ pháp.

Người tu luyện?

Mục tiêu của nam tử rất rõ ràng, hắn đi thẳng đến xe ngựa.

Lưu Dũng vung trảm mã đao, cố gắng ngăn hắn lại.

Nhưng trên người nam tử lại phát ra một âm thanh khủng khiếp rùng rợn khiến người nghe phải sởn gai ốc.

Trướng khí như thuỷ triều toả ra từ trên người hán tử khiến lũ ngựa kinh hãi chạy như điên hý vang những tiếng hoảng sợ.

Hắn vung tay áo lên, một luồng sức mạnh rất lớn xuất hiện.

Sóng khí cuồn cuộn, khí lãng đánh vào càng xe, càng xe lập tức phát ra âm thanh gãy vụn.

Con tuấn mã cũng ngã trên mặt đất, rên một tiếng, không đứng dậy nổi.

Thực sự khủng bố.

Lúc này, vị tu sĩ thần bí trong xe ngựa cũng đồng thời ra tay.

Một chưởng đánh ra từ trong xe.

Không có tiếng gió rít hay sấm nổ, không có tiếng thét, chỉ có sát khí nồng đậm.

Trong tiếng nổ đinh tai nhức óc, quyền chưởng hai người va chạm vào nhau.

Không gian ở giữa hai người hình thành từng vòng xung kích.

9:30

Đột nhiên, nam tử cảm giác được có một luồng ánh sáng lạnh lẽo vừa đảo qua trên người hắn, khiến hắn cảm thấy như bị một con dao nhỏ cắt qua cơ thể.

Trên chiến trường, ngoại trừ tu sĩ thần bí trên xe ngựa còn có một vị cao thủ khác?

Trong tiếng gió gào thét, một thanh trường đao được rút ra nhanh như chớp.

Thanh đao này tới quá nhanh, nhanh đến mức nam tử chỉ nhìn thấy một luồng sáng trắng loé lên, lưỡi đao đã bay đến bên cạnh.

Bành!

Nam tử giơ cánh tay khác lên, không khí lưu chuyển bốn phía lập tức biến thành màu đen, một luồng hơi thở âm lãnh tràn ngập toàn bộ không gian.

Cản lại một đao của Lý Bình An.

Nhưng vì hắn bị phân tâm, tu sĩ thần bí trong xe ngựa đã chiếm thượng phong.

Nam tử lùi lại mấy bước, ổn định thân hình.

Vù vù.

Một âm thanh sắc bén vang lên.

Phi kiếm Tế Vũ dài bằng ngón tay quấn quanh người hắn phóng trực tiếp vào cổ họng nam tử.

Nam tử kinh hãi, không ngờ còn có một tu sĩ.

Không dám khinh thường, biến đổi hơi thở.

Một chưởng đánh văng phi kiếm.

Không đúng!

Trong lòng nam tử căng thẳng, uy lực của phi kiếm này quá nhỏ.

Không phải sức mạnh của một tu sĩ.

Lý Bình An cúi người, thắt lưng đột nhiên bùng phát lực lượng, khí huyết toàn thân bắt đầu khởi động, giống như sông dài cuồn cuộn.

Sức mạnh toàn thân dồn vào một chiêu. Bạt Đao thuật * Tà Liêu xuất vỏ.

Vẽ ra một vòng tròn, kình lực thấu xương.

Lưỡi đao chém thật sâu vào xương ngực nam tử.

Sắc mặt nam tử đột biến, hắn muốn phản kích.

Nhưng tu sĩ thần bí trong xe ngựa tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này, ngón tay tạo thành kiếm

chỉ.

Trên không trung, một đường cong được vẽ, chém bay đầu hắn.

Cao thủ so chiêu thường chỉ diễn ra trong tích tắc.

Nghĩ sai một ý niệm là đã có thể quyết định thắng bại.

Tiếng chém giết càng ngày càng dữ dội, càng lúc càng hỗn loạn.

Ban đầu tưởng rằng sẽ là một trận chiến đẫm máu, nhưng trước khi mặt trời mọc lên từ phía chân

trời.

Chiến đấu đã kết thúc.

Trên mặt đất, thi thể nằm ngổn ngang, sát thủ Lệ Xuân viện lấy tổn thất nhỏ nhất giết chết hơn năm mươi tên tử sĩ Đột Quyết.

Có lẽ là đối phương không kịp điều động lực lượng mạnh hơn, hoặc

có lẽ do nguyên nhân nào khác. Nhưng tóm tại, đây là một chuyện tốt đối với bọn họ.

Lý Bình An ngẩng đầu, nghe thấy một thanh âm trầm thấp, là tiếng động của lũ quạ đen bay xoay quanh không trung.

Ba đội kỵ mã khác xuất phát từ Lệ Xuân viện rời khỏi bốn trấn An Bắc cũng gặp phải tập kích.

Tình hình chiến đấu thảm thiết hơn rất nhiều so với bên phía Lý Bình An, ba đội nhân mã bị diệt toàn bộ.

Bọn họ là mồi nhử mà Mã tam nương cố ý bày ra để thu hút sự chú ý của quân nhân nhằm phân tán hỏa lực.

Trong sử sách sau này có ghi lại một trận đánh như vậy.

Thê nhi của Hạ Hầu tướng quân vì Đại Tùy ngăn chặn ba mươi vạn thiết kỵ Đột Quyết, bảo vệ biên

cảnh an bình, từng gặp phải ám sát của người Đột Quyết ở biên thùy Đại Tùy.

Chỉ là trong sử sách sẽ không ghi lại, trong trận chiến đó chảy xuống biết bao máu tươi của một nhóm sát thủ vô danh.

Bọn họ biết rõ có lẽ mình đi không về, nhưng lại dứt khoát đi.

Không phải là vì thăng quan phong vị, cũng không vì lưu danh sử sách. Mà là vì Hạ Hầu còn thì biên thuỳ còn một tòa núi cao đứng sừng sững.

Là vì Hạ Hầu đã thủ vững biên thuỳ từng ngày, mấy chục năm như một. Là vì Hạ Hầu nói một câu:

“Không phá Đột Quyết, đời này không vào ngọc môn

Cũng là vì một trăm ngàn binh sĩ trong thành.

Chương 66: Quy củ ở bốn trấn An Bắc

1552 chữ

Bóng đêm như mực, mưa to tầm tã.

Mã tam nương ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Năm nay mưa xuất hiện thường xuyên.

Lệ Xuân viện, vốn là náo nhiệt nhất vào ban đêm.

Nhưng lúc này an tĩnh không một chút âm thanh.

Tất cả những người hầu, ả đào, sát thủ đều bị Mã tam nương đuổi đi.

Trong những năm qua, Mã tam nương đã chu cấp chỗ ở cho không ít người không nhà để về. Bây giờ những người này lại không có nhà.

Cũng trong một đêm mưa như thế này, nàng quen biết Hạ Hầu Thượng.

Tên tướng Đột Quyết cưỡi ngựa kéo mẫu thân đang mang thai của nàng từ đông sang tây. Máu thịt lẫn lộn, nhuộm đỏ quần áo mẫu thân nàng, nhuộm đỏ mặt đất dưới thân.

Tên tướng Đột Quyết còn cười điên cuồng trong mưa.

Mã tam nương chỉ có thể nhìn mẫu thân đau đớn kêu thảm thiết, chỉ có thể nhìn khuôn mặt đẫm nước mắt và thân thể bê bết máu của mẫu thân.

Chẳng biết vì sao tên tướng quân Đột Quyết không giết chết mẫu thân nàng ngay, hắn giống như muốn cho tiểu cô nương còn chưa trải qua thế sự phải trải nghiệm sự tàn khốc của thế gian.

Mã tam nương kéo thi thể mẫu thân đi trên con đường hoang vắng.

Sau đó, nàng gặp Hạ Hầu Thượng đang cưỡi một con ngựa trắng.

“Bọn họ đi đâu rồi?”

Hạ Hầu Thượng sau khi nghe chuyện mà Mã tam nương gặp phải thì bình tĩnh hỏi hành tung tên tướng Đột Quyết.

Chờ hắn trở về, trong tay cầm cái đầu của tên tướng quân Đột Quyết kia.

Mã tam nương nói:

“Ta nợ ngươi một mạng, sớm muộn gì cũng trả lại cho ngươi”

Lúc đó Hạ Hầu Thượng chỉ cười, cũng không có để ý.

Không ngờ nhiều năm sau này, tiểu cô nương gầy yếu kia thật sự thực hiện lời hứa năm đó.

Mưa vẫn đang rơi, gió vẫn không ngừng thổi tới.

Hai người áo đen lặng lẽ đi ra từ trong bóng tối:

“Tam nương, Đặng bá cho mời!”

Bốn trấn An Bắc đầy rẫy bang phái ở, ngư long hỗn tạp.

Nhưng các đại bang phái thì không hỗn loạn, tuy rằng giữa bọn họ thường xuyên tranh đấu lẫn nhau, nhưng tất cả đều ở trong phạm vi có thể kiểm soát.

Các đại bang phái đều có địa bàn riêng, sản nghiệp riêng.

Đương nhiên, bọn họ có thể tồn tại vì phía trên có người cần họ tồn tại.

Mà khi thời điểm không cần đến bọn họ, những lão đại hắc bang oai phong này cũng sẽ như côn trùng bình thường bị nghiền chết.

Khi cỗ máy bạo lực mang tên quốc gia được khởi động, bất cứ hắc đạo nào cũng chỉ là châu chấu dưới bánh xe.

Mà ở bốn trấn An Bắc, thế lực phía sau cho phép những hắc đạo này tồn tại chính là người Đột

Quyết.

Giá cả là mỗi tháng bốn thành lợi nhuận.

Mà hiện tại, bởi vì Mã tam nương vi phạm ý muốn của người Đột Quyết.

Lợi nhuận từ bốn thành mỗi tháng tăng lên sáu thành.

Đây chắc chắn là một đả kích nặng nề với hắc đạo ở bốn trấn An Bắc.

Mã tam nương của Lệ Xuân viện chắc chắn khiến cho nhiều người tức giận.

Hành động của nàng không chỉ liên lụy đến toàn bộ hắc đạo ở bốn

trấn An Bắc, mà còn khiến danh tiếng của bọn họ xuống dốc không phanh.

Giảm xuống tầm ảnh hưởng của bọn họ trong lòng người Đột Quyết, đối với toàn bộ hắc đạo ở bốn trấn An Bắc, đây không thể nghi ngờ là đả kích trí mạng nhất.

Bởi vì điều này có nghĩa là bọn họ có thể sẽ bị xoá sổ.

Mà đầu sỏ gây nên tất cả chuyện này, Mã tam nương, đương nhiên sẽ không được hắc đạo của bốn trấn An Bắc tha thứ.

Phủ đệ Đặng gia là một tòa nhà cổ kính, trong sân chỉ lát đá xanh.

Không có cây cối, không có đình đài hồ nước, cũng không có bất kỳ chỗ trú nào.

Giống như một con quái thú lớn nằm trên sườn núi, khiến người khác cảm giác u ám. Có người nói lão đại hắc đạo chân chính ở bốn trấn An Bắc là Cổ Vạn ở thành Đông, cũng có người nói là Vạn Thụy ở thành Liễu, Trương Cấm ở thành Tây, Triệu Quân ở thành Tửu, Cổ Quang… Nhưng người thực sự biết sự thật, lão đại thiết lập lên hắc đạo chân chính hiện giờ ở bốn trấn An Bắc, người làm ăn trực tiếp với người Đột Quyết, là người sống trong tòa trạch viện không bắt mắt này.

Đặng bá ngồi dưới mái hiên, ngắm vuốt một cặp bình thuốc hít.

Năm nay gần chín mươi tuổi, với người bình thường cũng coi như là lão thọ tinh.

Trên người khoác một chiếc áo màu vàng giống như là một lão nhân bình thường trong phường thị.

Trong trạch viện, từng chiếc ô mở ra như chặn hết mọi thứ của thế giới bên ngoài.

Chỉ còn lại bóng tối dưới ánh mặt trời.

Hắn đạo bốn trấn An Bắc tập hợp, toàn bộ trạch viện đông nghịt, vây chật như nêm cối. Hồi lâu sau, Đặng bá chậm rãi mở miệng.

Giang hồ ở bốn trấn An Bắc chưa từng có nữ nhân, ngươi là người thứ nhất"

Đặng bá ngẩng đầu, đôi mắt già nua bắn ra tia sáng nhìn thẳng vào Mã tam nương ở giữa sân.

Mã tam nương mặc một chiếc váy trắng, khoác bên ngoài chiếc áo choàng vàng nhạt, vạt áo trước ngực lộ ra đường viền ren thêu hoa.

Biết rõ mình hôm nay không có khả năng toàn thân trở ra, trong mắt không có chút nào sợ hãi.

“Khi đó ánh mắt của ngươi cũng giống như bây giờ.

Đặng bá khẽ thở dài.

“Những người muốn lăn lộn nơi này đều phải gửi môn thiếp chỗ ta, ngươi coi như là một nửa đệ tử của ta, ngươi khác với bọn họ, ngươi là đệ tử ta tâm đắc nhất.

Ta già rồi, muốn tìm người nối nghiệp, chọn tới chọn lui cũng chỉ có ngươi là thích hợp nhất.

Cho nên ngươi không ngại ở trong bóng tối bí mật làm chút thủ đoạn nhỏ, thậm chí là giúp những cái gọi là….. người vô tội rời khỏi đây.

Chiêu mộ vài thủ hạ kỳ quái.

Những chuyện này ta đều có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Có lẽ là ta đã quá dung túng cho ngươi, nên ngươi hôm nay lại có thể làm ra chuyện đến mức độ này.

Vì cái gọi tình nghĩa quốc gia mà bỏ qua tính mạng của mình đáng không?”

Mã tam nương cười cười:

“Đặng bá, ngài hiểu lầm rồi.

Từ khi quan phủ bỏ rơi chúng ta, từ khi mẹ ta bị người Đột Quyết giết chết, ta đã không quan tâm

cái gì gọi là quốc gia.

Ta chỉ….. còn nợ một cái nhân tình mà thôi”

“Đáng giá dùng mạng trả?”

“Vâng”

Mã tam nương trả lời không chút do dự.

Sau hồi lâu im lặng, Đặng bá bình tĩnh nói thản nhiên.

“Đây là môn thiếp ngày đó ngươi đưa đến phủ cho ta, ngày sau ta và ngươi không còn liên quan!”

Dứt lời lão châm lửa.

Lão đứng dậy, được người hầu đỡ trở về phòng.

Hai cánh cửa chậm rãi khép lại, tuy chỉ cách nhau vài bước chân, nhưng lại tượng trưng cho ranh giới giữa sống và chết.

Môn thiếp bị cháy trong lửa hoá thành tro tàn, nàng không còn liên quan gì với Đặng bá. Những ánh mắt xung quanh nàng lạnh như băng, giống như những thanh đao thanh kiếm. “Tam nương, mời ra ngoài, tránh làm phiền lão nhân gia Đặng bá nghỉ ngơi”

Người vừa nói chuyện là Cổ Vạn của thành Đông.

“Đúng vậy, đừng làm bẩn sân của Đặng bá”

Mấy năm nay, Mã tam nương ở Lệ Xuân viện đã bị bọn họ hận thấu xương từ lâu.

Ở cái thế giới hỗn loạn này, Lệ Xuân viện luôn luôn giữ vững nguyên tắc không vụ lợi kia.

Sát thủ Lệ Xuân viện trả thù cho nữ tử bị những kẻ quyền thế giẫm chết trên phố, xông vào lãnh địa của kẻ khác giải cứu những hài tử bị bắt cóc…

Trước đây, đám người này đều kiêng kỵ sát thủ Lệ Xuân viện.

Đồng thời cũng bởi vì Đặng bá, họ không dám ra tay với Mã tam nương.

Nhưng hôm nay Mã tam nương vi phạm quy củ khiến nhiều người tức giận.

Chọc phải người không nên chọc, nhiều sát thủ Lệ Xuân viện cũng đã bị nàng đuổi đi. Họ không còn gì phải e sợ nữa.

Chương 67: Ngày sau tương báo

1688 chữ

Mã tam nương ngẩng đầu, cảm nhận nước mưa tạt vào mặt.

Nhắm mắt như đang nhớ lại.

Mọi thứ trong quá khứ dường như sống động trước mắt nhưng cũng mờ mịt mơ hồ.

Mở mắt ra, nàng đối mặt toàn bộ hắc đạo của bốn trấn An Bắc.

Mã tam nương bị trói vào một cây cột, ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn đám người.

Trong tay mỗi người cầm một con dao to bằng ngón tay theo quy củ của giang hồ.

Đám người này sẽ dùng một dao đâm vào thân thể Mã tam nương cho đến khi nàng chết.

Dao rất nhỏ, đảm bảo nàng không thể nhanh chóng chết ngay.

Trải qua nhiều năm phát triển, Hùng Hỏa bang dần dần hình thành một thế lực.

Bởi vậy Lưu Nhị mới có thể ở trong đám người, không đến mức bị đám đông phía trước ngăn trở tầm mát.

Hắn nhìn Mã tam nương, nhìn người nữ tử có vẻ yếu ớt này.

Đáy lòng dâng lên đồng tình.

Hắn biết Mã tam nương của Lệ Xuân viện là người tốt, cũng nghe nói qua các loại tin đồn về nàng.

Từng có lúc hắn cũng ảo tưởng trở thành người như Mã tam nương.

Nhưng trong ở một thế giới như này, hắn đã đánh mất dũng khí đó từ lâu.

Hắn từng muốn cầm gậy gỗ trừng phạt cái ác làm nhiều việc thiện.

Trưởng thành mới nhận ra tuổi trẻ đã qua không thể quay trở lại.

Đồng tình thì đồng tình, hắn có thể làm gì đây.

Có một số việc, thường không có lựa chọn nào khác ngoài từng bước từng bước đi về phía trước.

Cổ Vạn thành Đông là người đầu tiên đi tới, nhe răng cười nham hiểm.

“Năm thứ mười hai triều đại cũ ngươi giết mười hai môn hạ đệ tử của ra, cướp tài vật của ta, bắt ái thiếp của ta…”

Mã tam nương cười lạnh:

“Mười hai tên đệ tử ngủ đêm ở Hoàng Gia thôn, tham gia tiệc cưới, lại cướp đoạt tân nương của

người khác, sau đó còn giết người diệt khẩu tàn sát cả nhà.

Năm thứ mười triều đại cũ, thứ ngươi vận chuyển từ Nam Dương đến là tài vật sao? Đó rõ ràng là một đám nữ tử bị ngươi cướp tới.

Đúng rồi, còn có ái thiếp của ngươi, nàng ta còn xấu xa hơn ngươi.

Những người ngươi bắt cóc về, nàng ta sẽ nhốt họ vào thuỷ lao tra tấn.

Thật đúng là không phải người một nhà thì không tiến vào một cửa, một ổ súc sinh!”

Ánh mắt Cổ Vạn càng lạnh:

“Ngươi cho rằng ngươi là Quan Thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn? Thế gian này vốn là địa ngục. Phập”

Một nhát dao đâm vào bụng Mã tam nương.

“Thật đáng tiếc, ta có thể nhìn thấy kết cục của ngươi, nhưng ngươi lại không nhìn thấy kết cục của

ta!”

Người thứ hai tiến lên chính là Triệu Quân ở thành Tửu.

“Đáng tiếc cho một mỹ nhân, nếu lúc trước ngươi theo ta thì đâu bị kết cục như ngày hôm nay”

Khuôn mặt Triệu Quân trắng tinh, trên người có mùi son phấn nồng đậm, trong đôi mắt hẹp dài thỉnh thoảng hiện lên tia sáng khiến người khác không thoải mái.

“Đừng nói chuyện với ta, nhìn ngươi ta thấy buồn nôn

Mã tam nương không chút che dấu sự ghét bỏ, lão đại nào trong giang hồ mà không có chút cổ quái lập dị.

Nhất là ở bốn trấn An Bắc này, Triệu Quân ưa thích nhất chính là sắc dục.

Nô tì trong nhà khoả thân bưng thức ăn lên bàn, nằm khoả thân trên bàn đặt thức ăn lên trên người, thể thiếp khoả thân làm ghế ngồi ấm, dùng miệng bón rượu.

Quả nhiên là ứng với câu nói thà làm vợ nhà nghèo còn hơn làm thiếp kẻ giàu.

Triệu Quân lắc đầu cười, cắm con dao nhỏ trong tay vào xương ngực trái Mã tam nương, từ từ đâm xuống.

Giống như cố ý để cho nàng cảm nhận được đau đớn.

Lực tay Triệu Quân rất chậm, rất chậm.

Cuối cùng miệng còn cố ý phát ra hai tiếng chậc chậc.

Mã tam nương từ đầu đến cuối chưa từng nhíu mày, chỉ nhìn hắn chằm chằm.

Từ khi còn bé, nàng tận mắt thấy mẫu thân bị tên tướng quân Đột Quyết phóng ngựa kéo chết. Nàng đã không biết cái gì gọi là đau đớn.

Thời gian nửa chén trà trôi qua, nước mưa thấm ướt một khoảng đỏ dưới chân nàng.

Trên người Mã tam nương có hơn mười con dao nhỏ to bằng ngón tay.

Khóe miệng nàng vẫn nở nụ cười, trong ánh mắt không che giấu chút trào phúng giễu cợt nào. Những lão đại cầm đầu như Cổ Vạn đã không còn cười như lúc đầu, sắc mặt bọn họ trầm xuống. Trong lòng thậm chí còn có chút kính nể nữ nhân điên này.

Chẳng biết vì sao, Cổ Vạn không muốn nữ nhân này sống thêm một giây phút nào trên đời này nữa.

Ánh mắt nữ nhân này khiến hắn đứng ngồi không yên, giống như có một thanh kiếm treo trên cao, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống đỉnh đầu hắn.

Một người cầm ô đi chậm tới, mặc một bộ quần áo xanh, trên đầu đội nón lá rộng vành.

Tiếng bước chân dẫm trên nền đá xanh phát ra âm thanh lọt vào tai rất rõ ràng.

Người nọ vừa xuất hiện, tiếng vũ khí rút ra khỏi vỏ liên tiếp vang lên.

Không dưới mấy trăm tên hán tử, tay cầm đao hoặc cầm côn nhìn chằm chằm người nọ.

Tuy rằng trên người đối phương không mang theo bất kì vũ khí nào nhưng khí thế của người đó không yếu.

Đối mặt với đám đông mấy trăm người, hắn vẫn chậm rãi đi tới.

“Người đeo mặt nạ?”

“Người thần bí ở Thu Phong đình!

Đám người nhận ra chiếc mặt nạ mặt khỉ kia.

Lý Bình An chậm rãi đi tới trước người Mã tam nương, ngón tay điểm vào các huyệt vị trên người nàng, giúp miệng vết thương của nàng ngừng chảy máu.

Sau đó cởi dây trói.

“Sao ngươi lại quay lại?”

Mã tam nương thấp giọng thì thầm.

“Đi được nửa đường, ta bỗng nhiên hiểu ra một chuyện, ngươi đuổi chúng ta đi, chắc là tới đây một người chịu chết”

Lý Bình An thản nhiên đáp.

“Đã biết ta tới chịu chết, sao còn tới cứu ta làm gì?”

“Ta chỉ là đột nhiên nhớ tới, ngươi còn nợ ta một tháng tiền công, tiện nghi ai cũng được, không thể tiện nghi quỷ keo kiệt nhà ngươi.

Mã tam nương mỉm cười.

Lý Bình An nghiêng ô phủ lên đỉnh đầu Mã tam nương, che nàng khỏi cơn mưa tầm tã.

Hắn ngẩng đầu, đối mặt với các vị thủ lĩnh hắc bang ở bốn trấn An Bắc.

“Các vị lão đại, mưa to gió lớn, chưởng quỹ nhà ta thân thể mảnh mai, hôm nay không quấy rầy nữa”

Dứt lời, hắn nhấc chân đi thẳng đến chỗ đám người.

Rõ ràng đám người đều không có ý tránh đường.

Cổ Vạn âm trầm mở miệng nói, ý tứ sâu xa:

“Muốn đi, chỉ sợ không dễ như vậy!”

“Con đường này quá hẹp, nhưng ta không lo lắng, ta nghĩ con đường này rất nhanh sẽ rộng ra. Ong – -!!

Một luồng ánh sáng trắng xuyên thẳng qua màn mưa, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng. Ngay sau đó, bốn phía truyền đến tiếng kiếm reo vang vọng.

Sắc mặt mọi người đồng loạt biến đổi.

Tuy rằng bây giờ Tế Vũ kiếm vẫn chưa thể đả thương người, nhưng bày ra uy thế, biểu diễn phô trương cũng không thành vấn đề.

Lý Bình An thể hiện bộ dáng bí hiểm.

Hắn vốn là một cao thủ cực kỳ lợi hại, hơi thở trên người vô tình toát ra đủ làm cho người ta không dám khinh thường.

Hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, mặc dù chỉ là một động tác rất bình thường, nhưng lại khiến mọi người có cảm giác áp bách khó hiểu.

Sát khí tràn ngập, thanh đoản kiếm ba tấc bay lơ lửng trên đầu đám người.

Đáy lòng mọi người đều ớn lạnh.

Trầm tư suy nghĩ một lát, Triệu Quân cười lạnh nói.

“Người tu luyện thì thế nào, vô địch sao?

Chẳng lẽ giang hồ bốn trấn An Bắc sẽ sợ ngươi, hiểu rõ thì rời khỏi nơi này, ở đây không có chuyện của ngươi!”

“Ngươi nói ra rất có lý.

Lý Bình An gật đầu đồng ý.

“Nhưng nếu tại hạ dùng toàn bộ tu vi liều mạng, đến cùng vẫn có thể giết khoảng tám phần, vậy ai muốn tới trước?”

Lời này nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai đám người thì lại cực kỳ chói tai.

Bọn họ không phải là binh lính dũng mãnh không sợ chết trên chiến trường, cũng không phải là tử sĩ không đạt được mục đích quyết không dừng.

Người giang hồ chỉ vì kiếm một miếng cơm ăn.

Lý Bình An cũng không có ý định cho bọn họ nhiều cơ hội do dự, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều đưa ra lựa chọn, lần lượt tránh sang nhường ra một con đường. Đi được một đoạn, đột nhiên Lý Bình An dừng lại.

“Chuyện hôm nay ta còn chưa cảm tạ các vị lão đại, ngày sau Lệ Xuân viện sẽ báo đáp các ngươi” Một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng khiến sắc mặt mọi người lập tức cực kì khó coi.

Chương 68: Kỳ phùng địch thủ

1582 chữ

Sau khi xác định không người theo dõi, Lý Bình An đưa Mã tam nương về nhà. Nàng bị thương không nặng, chỉ là mất máu quá nhiều.

“Sau này ngươi muốn làm gì?”

Trải

i qua chuyện này, Mã tam nương không thể tiếp tục ở chỗ này lăn lộn nữa. Nàng nhìn trần nhà:

“Ta còn chưa nghĩ ra, có thể sẽ đi loanh quanh tìm một chỗ thích hợp” Sau một lúc im lặng, Lý Bình An nói:

“Không cần bảo vật, tiền bạc ở Lệ Xuân viện sao, ngươi bỏ được sao?” Mã tam nương cười:

“Sống hay chết cũng không mang đi được, có cái gì phải luyến tiếc.

“Lời này từ trong miệng ngươi nói ra để cho ta cảm thấy mặt trời mọc phía tây cũng không phải là

chuyện gì kì lạ”

Lý Bình An đứng lên:

“Ngươi yên tâm ở đây nghỉ ngơi, ta đi nấu cơm.”

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài.

Trong phòng truyền ra giọng nói của Mã tam nương:

“Cảm tạ.

“Không cần khách khí”

Nửa tháng sau, một mình Mã tam nương rời khỏi bốn trấn An Bắc.

Không một lời từ biệt, cũng không để lại bức thư nào.

Chỉ trong một buổi sáng sớm, nàng rời khỏi nơi này.

Giống như ngày đầu tiên nàng một mình đến nơi đây.

Đêm đó, trong giang hồ bốn trấn An Bắc đã xảy ra hai sự kiện lớn.

Đầu tiên là Lệ Xuân viện nổi tiếng bị phá hủy, sau đó mấy vị lão đại giang hồ lần lượt chết thảm tại

nhà.

Cổ Vạn ở thành Đông, Vạn Thụy ở thành Liễu, Trương Cấm ở thành Tây, Triệu Quân ở thành Tửu, Cổ Quang…

Toàn bộ giới hắc đạo ở bốn trấn An Bắc đã trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất, mở ra một cuộc cải tổ mới.

Giống như có ai đó đang dùng mạng của mấy người này để tế bái Lệ Xuân viện bị huỷ.

Dân chúng từng bị những người này ức hiếp đều vỗ tay tán thưởng, bội phục sát đất đối với vị sát thủ thần bí kia.

Mấy ngọn núi lớn đè nặng trên đầu bọn họ rốt cục đã bị xoá bỏ, cuộc sống sau này sẽ dễ chịu hơn không ít.

Không được bao lâu thì đã có người mới lên thay thế những lão đại giang hồ đã chết kia.

Mà hành động của bọn họ, so với trước đây thậm chí còn tồi tệ hơn.

Thế giới này chính là như vậy, một nhóm người rời đi, một nhóm người khác tiến đến, tuần hoàn lặp lại.

Lồng giam cũ thực sự đã bị phá vỡ, nhưng thời đại vẫn là thời đại giống nhau.

Lý Bình An xoá được một lớp người chứ không bỏ được một hệ tư tưởng.

Xã hội vẫn là xã hội này, thời đại vẫn là thời đại này.

Đẫm máu và tàn nhẫn, nếu như không có bản lĩnh lo cho thiên hạ, ít nhất cũng phải tự lo được cho chính mình.

Trời lặng như ngọn núi, ngày dài như một năm.

Lý Bình An đang ngồi ở trong sân, thanh phi kiếm ba tấc Tế Vũ bay múa phất phới lên xuống cạnh cây chà là.

Trải qua gần nửa năm tu luyện, Lý Bình An hiện tại đã có thể khống chế Tế Vũ kiếm đả thương người.

Chưa thể điều khiển thuận lợi như cánh tay nhưng cũng đã tương đối thuần thục.

Ý niệm vừa động, mũi kiếm sắc lạnh chợt lóe lên.

Một kiếm này như ngôi sao băng đâm thẳng tới mi tâm của Lý Bình An.

Nhưng đột ngột dừng lại ở khoảng cách nửa tấc.

Sau đó bay vòng quanh một lần, an tĩnh lại rơi vào trong lòng bàn tay của Lý Bình An.

Lão Ngưu kêu một tiếng, nhắc nhở Lý Bình An đã đến giờ ăn cơm.

Lý Bình An đi tới bếp làm hai bát mì đơn giản, ăn kèm củ cải muối.

“Um… ò…”

Lão Ngưu oán giận phàn nàn thức ăn không ngon.

Lệ Xuân viện biến mất, Lý Bình An cũng mất đi nguồn cung cấp chi phí sinh hoạt quan trọng nhất. Cho nên cuộc sống cũng không quá dễ dàng.

Lý Bình An sờ sờ lên người lão Ngưu:

“Lão Ngưu, nếu không ngươi dâng hiến một miếng thịt, hai ta có thể ăn một bát mì không chay

Lão Ngưu liếc mắt ngồi xổm chỗ góc tường, giữ khoảng cách với hắn.

Lý Bình An thở dài một hơi, cuộc sống những ngày này thật khó quá đi.

“Lão Ngưu, buổi tối đừng đổ nước tắm, ngày mai đun lên nấu mì ăn, ít nhất cũng dính mùi thịt.

Buổi sáng thức dậy, gió tây bắc thổi tới.

Ra ngoài uống gió có thể hôm nay mình sẽ dành dụm được ít tiền cơm.

Lý Bình An dắt theo lão Ngưu, ra khỏi nhà đi dạo trên phố mua hai cái bánh nướng.

Bánh bột ngô mới ra lò, bên ngoài xốp giòn bên trong mềm vừa phải.

Bánh nặn càng chặt vị càng thơm.

Chợt mũi ngửi thấy hương hoa, lúc này hắn mới để ý là mình đi lạc vào một khu vườn.

Lý Bình An chọn một chỗ ngồi xuống không làm việc gì.

Một trận gió thổi tới, những chiếc lá rụng bay múa trong gió như sợi bông.

Cảm xúc Lý Bình An dâng cao, tháo đàn nhị sau lưng xuống.

Từ từ kéo thong thả.

Gió thổi qua bên tai mang theo một hơi thở riêng biệt.

Phía trên lầu các.

Một con chó nhỏ màu xám trắng nhàn nhã đi tới đi lui.

Chung sư phụ ngồi trên một cái ghế gỗ đàn hương đỏ, nhàn nhã ngắm hoa nở hoa tàn trước đình.

Ngửi hương hoa, nghe chim hót.

Không ồn ào, không vướng bận.

Trời đất cũng rộng mở trong sáng.

Đúng lúc này, một bóng người màu trắng bay vào trong lầu các.

Người tới không chút khách khí ngồi xuống ghế bên cạnh, tay cầm lấy bánh ngọt ăn từng miếng

lớn.

Chung sư phụ bất đắc dĩ thở dài:

“Ngươi lại vừa đi chơi ở đâu?”

“Ta đi nếm thử đồ ngon ở nơi này nhưng kết quả không tốt lắm.

Cảnh Dục nói xong, liếc nhìn cây đàn cổ phía sau Chung sư phụ. “Lão sư, đây là đàn người mới mua sao?”

“Ừ, ta mua ngày hôm qua, phẩm chất không tệ”

Cảnh Dục đi tới gần đánh giá chiếc đàn:

“Cái này mà gọi là không tệ? So với cái của người còn kém xa.

Nói

i xong, hắn vươn ngón tay bấm một cái.

âm thanh lượn lờ kéo dài, không ngờ đúng là không tệ.

Xét đàn theo bốn hạng, một là chất lượng tốt, hai là âm thanh hay, ba là ngón tay khéo léo, bốn là

tâm đức sáng.

Kỳ nghệ bốn hạng đủ đều hẳn xưng danh thiên hạ.

Cây đàn này tuy không được gọi là tuyệt phẩm, nhưng cũng là thượng phẩm hiếm có.

“Lão sư vẫn là ngài tinh mắt.

Hai tay Cảnh Dục đặt lên trên dây đàn, nhẹ nhàng đánh đàn, một tiếng đàn nhẹ nhàng mềm mại vang lên.

Những ngón tay của hắn rất đẹp, giống như bàn tay của nữ nhân.

Ngón tay rải trên dây đàn, khi thì thong thả, khi thì như nước chảy róc rách.

Tiết tấu dịu dàng mềm mại như tiến vào trạng thái say mê.

Đại Tùy từng có người lấy đàn nhập đạo, nghiên cứu âm luật chi đạo, âm sắc lúc chơi đàn chỉ có thể khen tuyệt.

Thánh nhân đánh đàn như hội tụ âm thanh của đất trời vạn vật vào tiếng đàn.

Cảnh Dục tuy không đạt tới cảnh giới cực cao nhưng cũng không tầm thường.

Tiếng đàn uyển chuyển phóng khoáng, lúc thì như một luồng gió mát, lúc lại như mây bồng tự do phiêu đãng…

Đúng lúc này, một thanh âm không hài hòa

Làn điệu bi thương cô đơn, ý cảnh tiêu điều.

Khác hoàn toàn với tiếng đàn của Cảnh Dục.

Thế nhạc hai bên như nước và lửa.

vang

Cảnh Dục cau mày, động tác tay lại không hề bị ảnh hưởng.

Người khi chơi đàn, tâm không tạp niệm.

Nếu bị đối phương ảnh hưởng đến tâm tình, đây chẳng phải là nói rõ mình học nghệ không tốt sao. Một ngày đẹp trời.

Một đàn cầm một đàn nhị, mỗi người đánh một kiểu nhạc riêng.

Như là hai quân đang tranh chấp, đánh đến khí thế ngất trời.

Chung sư phụ vốn là không quan tâm, giờ phút này lại có hứng thú.

Giai điệu của đối phương như mưa rơi đánh vỡ hoa sen, vụn vỡ tan tành.

Lão không tự chủ được mà bị cuốn vào trong tiếng đàn.

Bản thân như ngồi lẻ loi trước đèn dưới trăng, đèn mờ trăng lạnh soi chiếu cõi lòng trăm chuyện

ngổn ngang.

Chiến đấu tới nhanh, đi cũng nhanh.

Lông mày Cảnh Dục càng ngày càng nhíu chặt, hắn cảm thấy mình giống như bị đại quân của đối phương bao vây.

Càng nhanh càng loạn, một tiếng chói tai vang lên, dây đàn đứt.

Tưng!!!

Sắc mặt Cảnh Dục đỏ bừng, há miệng hít thở liên tục.

Chương 69: Toàn tâm toàn ý

1670 chữ

[Đinh đong, chúc mừng ký chủ

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (1000/10000)]

[Chúc mừng kí chủ thu được mệnh cách màu xanh: Toàn tâm toàn ý

[Hiệu quả: Nâng cao độ tập trung khi đọc sách và tu luyện, ý chí được củng cố]

Hệ thống vang thông báo.

Lý Bình An hơi sửng sốt, lần trước đạt được chính là mệnh cách màu trắng [Cần cù bù khuyết điểm]

Lần này là [Toàn tâm toàn ý

Đẳng cấp mệnh cách chia là trắng, xanh, cam, đỏ, lam, tím, vàng.

Cả hai lần hắn đạt được đều là phụ trợ có lợi hiệu quả cho tu hành. Không tệ, không tệ.

Lý Bình An hài lòng gật đầu, cất đàn nhị đi về nhà.

Chuẩn bị muốn thử mệnh cách mới có được này.

Sau khi về đến nhà, Lý Bình An nhanh chóng thử một lần, thấy thật sự rất tốt.

Thông thường cần phải mất hơn hai mươi hơi thở mới có thể tiến vào trạng thái quan tưởng. Hiện giờ chỉ cần năm sáu hơi thở là đã tiến vào quan tưởng, hơn nữa tu luyện càng dễ dàng hơn. Lý Bình An đắm chìm trong tu luyện một đêm không ngủ.

Lý Bình An xoa xoa trán.

Một đêm tu luyện này mạnh hơn rất nhiều so với bốn đêm tu luyện trước.

Dùng khăn ướt lau mặt, thay một bộ quần áo, thu dọn đồ đạc đi ra ngoài.

Hắn lại dắt lão Ngưu đi ra phố.

Người ăn mày đang dựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần nghe thấy tiếng động nên nhanh chóng mở mắt.

Lý Bình An ném cho hắn một viên kẹo bơ một đứa nhóc cho mình.

Tên ăn mày cũng biết sơ Lý Bình An.

Lúc có tiền, Lý Bình An thường thường sẽ cho hắn ba quả dưa và hai quả chà là.

Khi nào không cho chứng tỏ Lý Bình An không có tiền.

Thường chỉ là một thời gian ngắn là không cho, nhưng dạo này đã rất lâu không thấy đối phương rộng rãi.

Lý Bình An đặt băng ghế xuống, lão Ngưu ngẩng đầu.

Trên cổ lão Ngưu đeo một tấm bảng: Thư nhà một bức mười tám văn, câu đối phúng điếu năm văn. Lý Bình An tách một viên kẹo nhỏ ra làm hai nửa, một nửa cho lão Ngưu.

Lý Bình An đã làm ông đồ gần nửa tháng rồi.

Lúc mới bắt đầu, không ai tin một người mù biết viết, có ngày không nhận được một công việc nào. Hiện tại cũng đã có mấy vị khách quen, một ngày có thể viết khoảng hai bức thư nhà, thỉnh thoảng còn có thể viết câu đối phúng điếu.

Con đường nóng như lò lửa, nóng đến mức khiến người ta không thở

nổi.

A Lệ Á và Triệu Linh Nhi xách giỏ nhỏ, vui vẻ chạy trên đường.
“Ngươi chạy chậm thôi”

Triệu Linh Nhi nói.

Rẽ vào một ngõ nhỏ, nàng đụng phải một người.

Tiểu cô nương ngã phịch dưới đất, một chồng giấy rơm trong giỏ nhỏ rơi khắp nơi.

Triệu Linh Nhi hít thở đều một hơi, nhanh chóng nói xin lỗi:

“Ta xin lỗi”

Chung sư phụ nhàn nhạt cười, vung nhẹ tay.

Giấy rơm đang bị gió cuốn bay khắp nơi được một luồng lực nhẹ nhàng kéo tới xếp trong tay Chung sư phụ.

“Liên vũ bất tri xuân khứ, nhất tình phương giác hạ thâm.

(Trích thơ “Hỉ Tình” của Phạm Thành Đại)

(Xuân qua chưa mùa mưa còn chẳng biết

Nắng vàng giòn mới tỏ hè đã lâu.)

Ý tỏ câu xuôi, chỉ là ngắt có đột ngột, như thể chỉ có nửa bài thơ.

“Nhất tiêu nhất kiếm bình sinh ý, phụ tận cuồng danh thập ngũ niên.
(Trích thơ “Mạn cảm” của Cung Tự Trân)

(Sáo bên văn sĩ, võ bạn kiếm

Xã hội song toàn, chí đời ta

Mười lăm năm qua đòi cải cách

Tự huyễn danh cả, uổng công ha.)

“Nhất tiếu xuất môn khứ, thiên lý lạc hoa phong”

(Trích thơ “Thủy điệu ca đầu – Ngã ẩm bất tu khuyến” của Tân Khí Tật)

(Cười nhẹ rời ngưỡng cửa, dặm xa gió rơi hoa.)

Chung sư phụ lật đọc từng tờ, càng đọc càng cảm thấy thú vị.

Vô thức bị hấp dẫn.

Đến khi lấy lại tinh thần, lúc này mới nhận ra mình có chút thất lễ.

Hai tay đưa trả lại giấy rơm:

“Thất lễ rồi.”

Triệu Linh Nhi khẽ gật đầu, xem như hoàn lễ.

“Không biết ai là người đã viết những bài thơ này, tại sao lão phu chưa từng nghe qua, hai vị tiểu cô nương cầm những giấy rơm này đi làm cái gì?”

Không biết tại sao ở trước mặt lão nhân này, hai người A Lệ Á và Triệu Linh Nhi đều cảm thấy thoải mái như tắm gió xuân.

“Đây đều là tiên sinh của chúng ta viết, đang cầm đi bán, năm văn tiền một bài ngài muốn mua sao?”

A Lệ Á hỏi.

Chung sư phụ cười cười, cảm thấy khá thú vị.

“Được, nhưng phải dẫn ta đi gặp vị tiên sinh kia của các ngươi.

Khi Chung sư phụ đi theo hai tiểu cô nương tới trước quầy hàng của Lý Bình An thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Lão sư, sao người tới nơi này?”

Cảnh Dục thấp giọng nói nhỏ.

“Vì sao ngươi cũng ở đây?”

“Ta đã tìm được người ngày hôm qua làm loạn tâm trạng của mình

Cảnh Dục chỉ vào Lý Bình An Đặng bày sạp ở bên kia.

“Này! Lão gia gia, ngài còn muốn mua không?”

A Lệ Á đứng trước quầy hàng hỏi Chung sư phụ, nàng không muốn bỏ mối làm ăn này.

Chung sư phụ tiến đến nhìn thoáng qua bảng hiệu treo trên cổ lão Ngưu.

Ánh mắt lại chuyển sang trên người Lý Bình An.

“Lão gia gia, ngài muốn mua bức nào?”

Chung sư phụ cầm tờ giấy lên xem một cách cẩn thận tỉ mỉ.

Chữ viết thoát tục, nước chảy mây trôi, tung hoành ngang dọc tự do thoải mái.

Độ sắc bén ẩn giấu rất tinh tế, lúc ẩn lúc hiện, đặc việt là chữ kết thúc cuối cùng của câu thơ. Dừng lại đột ngột như thanh đao sắc bén chém mạnh xuống.

“Thật tuyệt, thật tuyệt!”

Chung sư phụ thật lòng tán thưởng.

Chỉ tiếc là ở vùng đất biên thùy này, văn hoá chậm phát triển, người có thể thưởng thức được không có mấy.

Càng đọc lại càng cảm thấy rất hay.

Có bài khí thế bàng bạc, có bài phong tình vạn chủng.

Không có bài thơ nào trong đó mà lão đã từng đọc trước đây, nhưng tất cả đều là những câu chữ hay tuyệt vời.

“Này là do tiên sinh sáng tác sao?”

“Văn chương đến một cách tự nhiên, tình cờ viết ra mà có được.

Sau một hồi lâu im lặng.

Chung sư phụ nói:

“Lão phu họ Chung, còn chưa biết tên của tiên sinh.

“Lý Bình An”

“Lý Bình An, ngươi có muốn đến học viện của lão phu không?”

Vẻ mặt Chung sư phụ tràn ngập ý yêu tài, treo nụ cười trên khóe miệng. Hai chữ học viện nói ra từ trong miệng lão mang theo cảm giác vinh dự.

Cảnh Dục đứng ở bên cạnh quay đầu kinh ngạc nhìn Chung sư phụ.
“Không muốn”

Câu trả lời gọn gàng.

“Vậy ngươi có biết ta là ai không?”

“Không biết.

“Người đọc sách trong thiên hạ nể mặt Chung mỗ mà gọi ta một tiếng Chung sư phụ”

“Ồ….. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Hắn nói như vậy cũng không có gì ngạc nhiên, Chung sư phụ chậm rãi gật đầu.

9:32

Chỉ là biểu hiện của Lý Bình An là kinh ngạc nhưng lại không kích động giống như những người đọc

sách khác.

Vì thế Chung sư phụ hồ nghi hỏi: “Ngươi đã nghe nói đến ta chưa?”

“Các hạ còn mua chữ không?”

“Mua, nhưng ngươi phải nói thật cho ta biết, ngươi có biết ta không” Lúc này Lý Bình An mới nói:

“Tại hạ kiến thức nông cạn, chưa từng biết đến đại danh của tiên sinh.

Chung sư phụ và Cảnh Dục cùng nhau im lặng.

Cảnh Dục cố nén cười, rất cố gắng không bật cười thành tiếng.

“Rốt cuộc còn mua hay không”

A Lệ Á không vui nhỏ giọng lầm bầm.

Chung sư phụ nhàn nhạt cười một tiếng, rất có hứng thú nhìn Lý Bình An:

“Ta nếu nói cho ngươi biết, học viện là nơi rất thần kỳ, ngươi có nguyện ý đi hay không?”

“Đa tạ ý tốt của tiên sinh, tại hạ đa phiêu bạt hơn hai mươi năm.

Đã sớm không quen bị ràng buộc, quen nếp sống giang hồ, không nỡ

bỏ.

Biểu hiện trên mặt Chung sư phụ cũng không biến hóa, ngược lại là gật gật đầu.

Ánh mắt nhìn về phía A Lệ Á, Triệu Linh Nhi.

Còn có Vương Nghị và Bàn Tuấn đang hỗ trợ cho Lý Bình An.

“Ở đây có mấy hạt giống tốt, thời điểm này đúng lúc học viện mở cửa đón người, không biết các hạ có đồng ý đưa môn hạ đệ tử của mình vào học viện không?”

“Cái này phải hỏi ý kiến cha mẹ bọn họ, ta chỉ là dạy bọn họ kéo đàn, viết chữ mà thôi, không làm chủ được”

Chung sư phụ cười gật đầu, lại yêu cầu Lý Bình An viết cho lão mấy chữ và mấy bài thơ.

Sau khi trả tiền, lúc này lão mới hài lòng rời đi.

Chương 70: Thanh toán

“Tiên sinh, người đó là ai vậy?”

Sau khi mấy người đi khỏi, A Lệ Á hỏi Lý Bình An.

“Chung sư phụ, một trong bốn nho sĩ của học viện, đại nho nổi tiếng thiên hạ, học thức uyên bác, nhất là trình độ thơ ca.

Triệu Linh Nhi khó hiểu hỏi:

“Tiên sinh, ngài biết người đó, vậy tại sao vừa rồi lại giả vờ không biết?”

Lý Bình An mặc dù là người mù, nhưng hai tai không điếc với những chuyện ngoài cửa sổ.

Thời đại này giấy không đắt, chỉ riêng ở bốn trấn An Bắc đã có hơn hai mươi tờ báo hàng tháng do quan phủ và dân gian phát hành.

Trên đó đơn giản viết về “quốc thái dân an” “mưa thuận gió hòa”, và rất nhiều tin đồn khắp nơi.

Cho nên không ngạc nhiên khi Lý Bình An biết học viện với tiếng tăm

lẫy lừng và Chung sư phụ. Lý Bình An thản nhiên cười:

“Ta nói biết thì sẽ rất phiền toái, ta không thích hợp ở nơi đó, ngược lại các ngươi trở về nói lại với cha mẹ một chút, đây là một cơ hội tốt.”

“Lão sư, chúng ta đến đây không phải là để đưa hai cô bé kia đi sao? Vì sao ngài còn muốn đưa thêm cả hai cậu bé?”

Cảnh Dục khó hiểu hỏi.

“Có lẽ sẽ rất thú vị.”

“Còn Lý Bình An thì sao? Thật trùng hợp, hai cô bé này đều là đệ tử của hắn.

Chung sư phụ cười nhẹ không nói gì.

Tại Triệu phủ.

“Học viện sao!?”

Phụ thân Triệu Linh Nhi là Triệu Giai ngồi ở trong đại sảnh nghe nữ nhi nói lại sự việc. Vừa uống một ngụm trà thì phun ra.

Triệu Giai là người đọc sách rất nổi tiếng, lời nói cử chỉ đều rất phong độ tao nhã.

Triệu Linh Nhi chưa từng thấy phụ thân như vậy.

Nhưng cũng khó trách, học viện là nơi mà người đọc sách trong khắp thiên hạ mộng tưởng.

Triệu Giai theo đuổi cả đời cũng không thể có được.

Triệu Linh Nhi lại vô duyên vô cớ có cơ hội tiến vào học viện, thật đúng là phúc khí của nàng.

Triệu Giai đi tới đi lui trong đại sảnh:

“Học viện… Học viện…

Bỗng nhiên, hắn ngẩng đầu lên.

“Chung sư phụ bây giờ ở đâu?”

“Ta đưa cha đến đó”

Triệu Linh Nhi nói

. Không phải là kẻ lừa đảo chứ?”

Triệu Giai phục hồi lại tinh thần từ trong kích động, theo lý, xác suất xảy ra chuyện tốt thế này thật sự là quá nhỏ.

Triệu Linh Nhi nhớ lại ấn tượng của mình khi lần đầu gặp Chung sư phụ, lắc đầu đáp:

“Nữ nhi cảm thấy người đó không giống giả

“Lão gia, lão gia!”

Hạ nhân đi vào.

“Lão gia, bên ngoài có người tìm ngài?”

“Người nào?”

“Còn gửi cho ngài một bái thiếp”

Triệu Giai nhận lấy mở tấm thiếp ra, bên trong có mấy dòng nhỏ, chữ viết cứng cáp. Cảm thấy rất quen mắt, cho đến khi nhìn thấy chữ ký tên – Chung sư phụ.

Lúc này Triệu Giai mới đột nhiên phản ứng lại, đây là chữ viết của Chung sư phụ. Người đọc sách trong Đại Tùy không ai không biết biết chữ của Chung sư phụ.

Có không ít người còn chuyên môn nghiên cứu loại chữ này, hình thành thể chữ “Chung” ngày nay.

“... Cha?”

Triệu Giai nhanh chóng tỉnh táo lại:

“... Mau! Mau mời vào!”

“Quân đội Đại Tùy không phải chưa bao giờ đến bốn trấn An Bắc sao? Đang định làm gì đây?” “Đúng vậy, sao ta thấy rất kì lạ.

“Mấy ngày tới đây tốt nhất là ít ra ngoài.

Trong một đêm, bốn trấn An Bắc đã thay đổi.

Hai vạn thiết kỵ Đại Tùy đã đến đóng quân ở bốn trấn An Bắc, thanh

thế to lớn trước nay chưa từng

có.

Ngay sau đó là chấn chỉnh quan lại địa phương quy mô lớn.

quan

Một số lượng lớn quan viên từ kinh thành tới đã liên tục phát động cơn bão thanh trừ đối với các viên ở bốn trấn An Bắc, thậm chí toàn bộ phủ nha đều bị phong tỏa. Trong mắt dân chúng, đây là sự kiện thay đổi thiên địa chỉ trong một đêm.

Nhưng trong giới quan trường, những người địa vị cao đều biết, đây là công chúa đang mở đường cho bản thân đăng cơ.

Nhiều năm lập kế hoạch cộng với chiến thắng trong cuộc chiến tranh với quân Đột Quyết cách đây không lâu.

Đại Tùy cuối cùng một lần nữa lấy lại được sức mạnh và sự tự tin của mình, bắt đầu danh chính ngôn thuận quản lý bốn trấn An Bắc.

Mà những quan viên qui thuận, những tay sai và thương nhân từng dưới sự quản lý của người Đột Quyết đều lần lượt bị bắt.

Hoặc đánh hoặc giết, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều chìm trong nỗi lo sợ bất

an.

Sợ người kế tiếp là mình.

Tại Vương phủ.

Vương Sơn thấp thỏm lo sợ đi qua đi lại.

Mỗi bước đi, tâm trạng của hắn càng nặng nề thêm.

Mấy ngày nay, mỗi một tin tức hắn nghe được đều đủ để hù chết hắn.

Những người đứng sau Vương Sơn đều dính líu tới người Đột Quyết.

Mà những thương nhân đó có thủ đoạn hơn hắn, có thế lực hơn hắn cũng đều trốn không thoát, nói giết là giết.

Tiếp theo…... có thể đến lượt hắn hay không?

Hắn càng nghĩ càng sợ hãi, càng nghĩ càng bối rối bất an.

Mấy năm nay, , hắn đúng là đã làm việc cho người Đột Quyết.

Nhưng tất cả đều là chuyện không còn cách nào khác, quyền kiểm soát của Đại Tùy ở bốn trấn An Bắc rất yếu.

Bản thân nếu muốn sống sót chỉ có thể dựa vào người Đột Quyết.

Nhưng quan viên triều đình cũng sẽ không vì lý do này mà tha chết cho hắn.

Cộc cộc cộc!!!

Trong bóng tối truyền đến tiếng bước chân nặng nề đâm thủng bóng đêm yên tĩnh.

Càng ngày càng vang, càng ngày càng gần!

Vương Sơn trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

“Xong rồi,

rồi.

Một đám binh lính mặc áo giáp đi vào, quan viên dẫn đầu liếc mắt nhìn lướt qua. “Vương Sơn là ai?”

Vương Sơn tuyệt vọng nhắm mắt lại, hạ nhân dìu đỡ mới đứng lên được.

“Ta là…”

“Vương lão gia, tại hạ là người của Cục quản lý trị an, nghe nói con trai ngài sắp đến học viện, ta đến để gửi lời chúc mừng”

Vương Sơn sửng sốt:

“Nói lời….. chúc mừng?”

“Đúng vậy, nghe nói là Chung sư phụ tự mình tuyển chọn, đây là lần đầu tiên học viện tuyển học sinh ở bốn trấn An Bắc, cho nên ta đặc biệt đến thay mặt quan trị an đại nhân chúc mừng ngài. “Không dám nhận, không dám nhận, mời ngài ngồi xuống”

Vương Sơn như trút được gánh nặng, chỉ cảm giác trong nháy mắt mình được cải tử hồi sinh.

“Đừng bắt ta, ta không liên quan đến người Đột Quyết! Không liên quan”

Trên đường lớn, một số người nói lời phàn nàn về sự bất công cũng bị lính canh mặc đồ đen đưa đi. Trong khoảng thời gian ngắn, những bức họa truy nã trên đường phố tăng nhiều hơn mấy lần.

Người dân hoang mang khiến cho giá thức ăn cũng tăng theo.

Mấy người từng làm việc ở Lệ Xuân viện trước kia cũng lần lượt bị bỏ tù.

Lý Bình An đi trên phố, suy nghĩ có nên đi ra ngoài lánh tạm hay không.

Hắn vừa về đến nhà không lâu.

“Đại thúc, đại thúc”

Từ trước đến nay A Lệ Á không đi qua cửa chính mà trực tiếp trèo tường.

Hồi nhỏ cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

Nàng gõ cửa chỉ có thể nói rõ, ngoài cửa còn có người khác.

Lão Ngưu mở cửa cho bọn họ.

Ngoài cửa là Vương Sơn, Triệu Giai, còn có phụ thân của Bàn Tuấn là Phan Vĩnh.

“Lão Ngưu, đại thúc đâu?”

Lão Ngưu nghiêng đầu về phía nhà chính, sau đó lại trở lại phơi nắng dưới gốc cây chà là.

Ban đầu, Triệu Giai và Phan Vĩnh mua rất nhiều quà tặng nhưng Vương Sơn biết rõ tính cách của Lý

Vì thế, mỗi người bọn họ cầm một vò rượu đến cảm tạ Lý Bình An.

Lý Bình An đang luyện chữ, thấy bọn họ đến đúng vào giữa trưa.

Nên Lý Bình An nấu mấy món ăn.

“Đừng ghét bỏ, đây đều là đồ ăn làm từ rau trồng trong sân nhà.

Rượu qua ba vòng, đồ ăn năm món.

Vương Sơn nói:

“Lần này đến đây, ngoại trừ cảm tạ tiên sinh đã dạy bảo bốn đứa nhỏ này, còn có một chuyện muốn

nhờ tiên sinh giúp đỡ”

“Mời nói đừng ngại”

“Đến học viện phải đi hai ngàn dặm, học viện lại không cho phép học sinh chưa nhập môn đưa theo gia phó và người hầu, cũng không cho phép học sinh cưỡi ngựa, cho nên chúng ta muốn mời tiên sinh giúp đỡ…

Chương 71: Xuôi nam

1686 chữ

Lý Bình An chưa cho nhóm người Vương Sơn một câu trả lời chắc chắn.

Sau mấy ngày, tình hình hỗn loạn vẫn chưa dừng lại.

Thậm chí có xu hướng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Lúc này, Lý Bình An mới quyết định tạm thời rời khỏi bốn trấn An Bắc, tránh đi đầu sóng ngọn gió.

Vì thế, Lý Bình An nhận lời với nhóm người Vương Sơn.

Trước khi đi một ngày, hắn tình cờ biết được Lưu Nhị đã bị tống giam.

Lưu Nhị coi như là một người bằng hữu của hắn.

Nên Lý Bình An mua mấy món ăn, một vò rượu đi tới nhà giam thăm Lưu Nhị.

Không ngờ, tâm trạng Lưu Nhị rất thoải mải, cũng không vì bị vào tù mà uể oải hay chán nản.

“Phía trên nói, tình hình của ta hiện tại ngồi trong này chắc chừng năm sáu năm.

Lưu Nhị cắn đùi gà, vừa ăn vừa nói.

“Vào tù đã là tốt rồi, ta có rất nhiều người quen đều đã bị tra tấn chém đầu, ta coi như là may mán.” Lý Bình An lại rót cho hắn một chén rượu:

“Uống nhiều một chút, sau này cơ hội uống sẽ ít đi.

Lưu Nhị hào sảng cười đáp:

“Người mù, lão tử quả nhiên không nhìn lầm người, ngươi rất biết trước biết sau.

Lý Bình An mỉm cười, không nói gì.

Lưu Nhị lại nói tiếp:

“Đừng thấy tiểu gia ta hiện tại sa sút, thế nhưng cuộc đời lên lên xuống xuống là chuyện thường tình, nói không chừng ngày nào đó ta sẽ trở lại lúc huy hoàng”

Lý Bình An thấy Lưu Nhị còn lòng tin vào tương lai, cũng không lo lắng tâm trạng của hắn nữa.

Lý Bình An cũng nhờ Vương Sơn mang một ít đồ ăn cho các đồng nghiệp lúc trước của mình ở Lệ Xuân viện.

Hắn không tiện xuất hiện, chỉ có thể làm phiền Vương Sơn.

Sau khi sắp xếp mọi thứ hợp lý thỏa đáng.

Đêm trước ngày lên đường, Lý Bình An không ngủ.

Hắn ngồi dưới gốc cây chà là.

Những suy nghĩ trong đầu như nước thủy triều, hắn nghĩ đến từng người mình đã gặp gỡ.

Nghĩ tới những chuyện đã xảy ra, nghĩ về quá khứ, nghĩ tới tương lai…

Lại cảm thấy mình giống như đang suy diễn quá nhiều, cũng chẳng phải mình sẽ không trở về đây

nữa.

Vì thế hắn lập tức điều hoà hơi thở, tiến vào trạng thái quan tưởng.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Mặt trời đỏ như lò thép nóng chảy, phun ra từng tia ánh sáng vàng chói mắt.

Lý Bình An dắt lão Ngưu đi đến cửa thành, tay cầm gậy trúc, lưng đeo đàn nhị.

Bên hông treo một cái hồ lô rượu lớn bằng bàn tay.

Nhìn mức độ mài mòn trên bề mặt hồ lô rượu thì biết đã dùng rất lâu.

Hành lý của hắn bây giờ không có gì khác với hành lý năm đó lúc hắn đến bốn trấn An Bắc. Một lúc sau, bốn thiếu niên vội vã chạy tới.

Bọn họ đều cõng hành lý trên lưng, biểu cảm trên mặt bốn người không giống nhau. A Lệ Á dường như đã khóc rất nhiều, hốc mắt đỏ hoe, nàng vừa chào tạm biệt chị gái. Vẻ mặt Vương Nghị thì hưng phấn, khát khao về thế giới bên ngoài.

Bàn Tuấn gặm trái cây, đi chậm rãi, cũng không quan tâm có thể vào học viện gì đó hay không. Dáng vẻ Triệu Linh Nhi cố gắng giả bộ bình tĩnh, nhưng sự bất an trong mắt vẫn bán đứng nàng.

Ngoại trừ bốn thiếu niên, Vương Sơn còn phái tới hai gã hộ vệ.

Thôi Thành, Thôi Tài.

Huynh đệ hai người đều đã làm môn khách ở vương phủ một thời gian dài, bọn họ rất được Vương Sơn tín nhiệm.

“Quay đầu nhìn lại một chút đi, không biết chúng ta khi nào mới có thể trở về.

Lý Bình An nhìn mấy nam nữ thiếu niên, nói.

“Ta Vương Nghị nhất định phải trở nên nổi bật!” Vương Nghị hét to.

A Lệ Á cũng hô to:

“A Lệ Á nhất định sẽ không để cho cha, a tỷ và đại thúc mất mặt.

Vương Nghị huých nhẹ Bàn Tuấn, Bàn Tuấn lấy lại tinh thần. “Ta Bàn Tuấn… à ừm. . . sẽ trở về bình an”

Lời vừa ra khỏi miệng đã chọc cho Vương Nghị cười ha ha.

Triệu Linh Nhi nhỏ giọng nói thì thầm câu gì đó những người khác không nghe được.

Lý Bình An cười nhẹ một tiếng, chợt nhớ tới một câu.

Thiếu niên chính là thiếu niên, không trách gió mùa xuân, cũng không rầy ve mùa hè.

Có lẽ đoạn đường xuôi nam này cũng sẽ không quá buồn chán cô đơn.

Bọn họ vừa rời khỏi bốn trấn An Bắc thì gặp một công tử cưỡi ngựa trắng.

Cảnh Dục bỏ mũ xuống:

“Lý Bình An? Tên ta là Cảnh Dục, là đệ tử học viện, ta cố ý tới đón các ngươi.

“Học viện cho phép sao?”

“Cũng không hẳn là đến đón, thực tế là ta chỉ đưa các ngươi đến Ngọc Môn quan, nhân tiện kiểm tra các ngươi có vi phạm quy định hay không”

Những điều Cảnh Dục nói đều là lời nói dối, mục đích hắn tới chính là nóng lòng không chờ được,

hắn muốn gặp người có thể dựa vào đánh đàn nhị mà làm rối loạn tâm cảnh của mình. “Vậy thì đi thôi”

Cảnh Dục là người nói rất nhiều, chỉ cần sang đến ngày hôm sau là tất cả mọi người đều được trải nghiệm sâu sắc.

Ban đầu, mọi người rất tò mò và kính trọng đối với thân phận đệ tử học viện của hắn.

Kết quả không tới mấy ngày sau, hắn biến thành người không ai muốn quan tâm.

Bất cứ người nào nói với hắn một câu, hắn đều có thể diễn thuyết không ngừng không nghỉ.

Ai trong đoàn cũng cảm thấy rất phiền phức.

Bàn Tuấn vô tình thuận miệng hỏi một câu:

“Học viện có món gì ngon không?”

Cảnh Dục đã nhanh chóng khoe khoang trả lời:

“Bánh sữa hoàng kim, bánh kẹp Mạn Đà, bánh thịt chiên giòn, hồng trà ngọc nữ, mì sợi siêu nhỏ, hoành thánh hai mươi tư vị…

Trong các món đó, món ăn ta thích nhất là hoành thánh hai mươi tư vị, mùi vị tuyệt vời nhất trần

đời.

Bánh thịt chiên giòn ăn cũng rất ngon, trộn mật ong và mỡ dê vào trong bột mì, cho gia vị đặc biệt vào rồi chiên giòn.

Thật ra thời tiết này nên ăn một ít thịt nướng, ta biết trong học viện có một nhà bán thịt nướng rất ngon nhưng hơi đắt tiền.

Nhắc tới tiền, không thể không nói rằng giá cả ở kinh thành những năm gần đây càng ngày càng tăng, nhu yếu phẩm như củi gạo dầu muối đều đắt.

Nhưng ta không cần phải quá lo nghĩ về vấn đề đó, nhắc mới nhớ năm nay ta chưa mua bộ quần áo mới nào, đi xa mấy tháng nay, cũng không biết kinh thành đang ưa chuộng kiểu dáng trang phục thế nào.

Các ngươi không biết chứ trào lưu trang phục sẽ biến đổi mỗi ngày đó..”

Mấy người im lặng không nói lời nào, tăng tốc đi về phía trước, bỏ Cảnh Dục rớt lại sau lưng.

“Này, các ngươi chờ ta với”

Đôi khi không thể không hoài nghi miệng của hắn là mượn của người khác.

Đến hạn phải trả lại.

Vừa đến nơi thì gặp một trận tuyết rơi, đoàn người xuôi nam đành tránh tuyết ở dưới một quán trà.

“Uống trà ngắm tuyết, coi như không tệ”

Cảnh Dục cảm thán.

Lý Bình An thấp giọng nói nhỏ:

“Trận tuyết này thật lạ”

Theo lý, lúc này mới là tháng năm, không thể có tuyết.

Cảnh Dục cười ha ha:

9:33

“Các ngươi kiến thức quá hạn hẹp, ánh sáng kiếm phát ra lạnh lùng chiếu lên núi sông chín châu lớn, chém qua thiên hạ tạo ra trận tuyết rơi đầu tiên, có khi đây chính là do vị kiếm khách nào đó đang múa kiếm~”

Lý Bình An im lặng nghe, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Tuyết rơi vào mùa này sẽ phá không biết bao nhiêu mạ non, chỉ chốc lát sau lương thực đều sẽ bị hủy hoại….”

Câu tiếp theo hắn muốn nói là, sẽ không biết có bao nhiêu người vô duyên vô cớ mà gặp nạn. Lý Bình An xót ruột nhớ tới những cây lương thực trồng trong sân nhà mình.

Cảnh Dục chưa từng nghĩ tới điều này.

Khi nghe Lý Bình An nói như vậy, hắn đã sửng sốt.

Quay đầu nhìn về phía Lý Bình An muốn nói gì đó.

Lý Bình An quay lưng về phía hắn, bẻ một miếng lương khô đưa cho lão Ngưu ăn.

Đôi lông mày thanh tú của Cảnh Dục nhíu lại, hắn im lặng nhìn tuyết rơi, như có điều suy nghĩ. Thời tiết đột nhiên trở lạnh.

Nhóm người A Lệ Á đều không chuẩn bị quần áo dày, hành lý bọn họ mang được cũng không nhiều.

Mùa này mang theo quần áo dày cũng chẳng mặc, không nghĩ tới đi được nửa đường thì đột nhiên

gặp phải biến cố như vậy.

Khổ cho bốn thiếu niên.

Lý Bình An tất nhiên là không sợ lạnh, Cảnh Dục là đệ tử học viện, cũng có chút bản lĩnh.

Hai người Thôi Thành, Thôi Tài đều là người tập võ, khí huyết trong người tràn đầy.

Nhiệt độ này vẫn chịu đựng được.

Ban đêm, Lý Bình An cố gắng để lửa cháy lớn hơn.

Bốn thiếu nam thiếu nữ run rẩy lẩy bẩy, ngồi xung quanh đống lửa.

Chương 72: Thôn trang quỷ dị

2037 chữ

Lý Bình An đưa bánh ngô và đổ đầy nước nóng vào bình đựng nước của mỗi người. Sau đó vào lều, đặt bình nước nóng hầm hập lên bàn chân nhỏ của bọn họ.

Lý Bình An bỏ thêm một thanh củi vào đống lửa, uống một ngụm rượu làm ấm người. Chuẩn bị tiến vào quan tưởng.

Cảnh Dục lại gần Lý Bình An rồi nói:

“Lý huynh, gió về, người nghỉ, lại có rượu ngon, chúng ta làm một bài thơ đi.

Ta ra câu trước, ngươi ra câu sau.

Tung tuyết nhiễm biến thiên sơn đạo, liệt mã tây phong kiến hùng ưng”

(Dù tuyết phủ trắng đường liên núi, vẫn phi theo gió đuổi chim trời!)

Cảnh Dục thấy Lý Bình An im lặng hồi lâu thì nói:

“Lý huynh, tới lượt huynh.

“Ta không biết làm thơ”

Lý Bình An đáp.

“Đừng nói đùa nữa, Lý huynh.

“Ta thật sự không biết, những thơ từ đó đều không liên quan gì đến ta

Cảnh Dục:

.. Vậy chúng ta so kiếm thì thế nào?”

“Ta không thể so sánh với ngươi.

Lý Bình An đáp rất nhẹ nhàng đơn giản.

Cảnh Dục hơi nóng nảy:

“Không thử làm sao biết được ta đánh tốt hơn ngươi”

“Thì thôi đừng thử.

Cảnh Dục cắn răng:

“Vậy chúng ta so đánh đàn!”

“Ta không biết đánh đàn”

“Ngươi kéo đàn nhị, ta đánh đàn cầm!” “À~”

“Vậy chúng ta bắt đầu so đấu nhé?”

Cảnh Dục vui vẻ.

“Làm sao so được”

Cảnh Dục sắp tức giận đến phát điên:

“Rốt cuộc phải làm sao ngươi mới bằng lòng so đấu với ta.

Lý Bình An bất đắc dĩ nói:

“Hay là như thế này, ngươi đi vào trong khu rừng phía trước chờ ta, đừng quấy rầy mấy đứa nhỏ ngu.”

“Được, không thành vấn đề!”

Cảnh Dục rất vui vẻ, ba bước thành hai bước nhảy vào khu rừng.

Sau khi hắn rời đi, Lý Bình An ổn định lại tinh thần.

Tiến vào trạng thái quan tưởng.

Mệnh cách: [Cần cù bù khuyết điểm], [Toàn tâm toàn ý] kích hoạt.
Hai ý niệm đồng thời chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất.

Đội ngũ lại xuất phát đi về phía nam.

Lý Bình An phớt lờ ánh mắt oán hận phía sau.

“Các ngươi có biết trên hoang mạc bên ngoài quan ải nhiều cái gì nhất không?”

Cảnh Dục hỏi.

Không ai trả lời, Cảnh Dục cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tự hỏi tự trả lời:

“Trong hoang mạc này nhiều nhất chính là Thi Quỷ quân! Gặp phải chúng sẽ rất phiền phức.

Vầng trăng sáng bị mây đen bao phủ, sa mạc rộng lớn như biển cả bao la chìm vào trong bóng đêm den kit.

Không có tiếng người nói chuyện, cũng không có một tiếng động.

Chỉ thỉnh thoảng có những con chim nhạn lướt ngang qua bầu trời.

Bên tai Lý Bình An truyền đến tiếng gió, đột nhiên nghe được tiếng bước chân.

Là một hán tử chân đi giày cỏ, đầu đội mũ, vành mũ để thấp, nét mặt nhìn không rõ biểu cảm.

Một con dao được quấn trong da dê, kẹp trong nách hán tử.

“Ta có thể mượn lửa không?”

Lý Bình An làm động tác xin cứ tự nhiên.

Hán tử ngồi xuống, lấy đồ vật căng phồng trong ngực ra.

Đó là một con chim ưng đã chết.

Mắt Thôi Tài liếc nhìn hắn tử, tinh thần cảnh giác, tay nắm chặt vũ khí ở bên hông.

Hán tử nhanh chóng móc sạch hết nội tạng bên trong con chim ưng, máu chim cũng được làm sach.

Sau đó, hắn bắt đầu dùng lửa nướng nó.

Chỉ một lát sau, hắn không quan tâm ai khác xung quanh, ngồi mình ăn thịt chim.

Lý Bình An mím môi, đưa hồ lô rượu qua cho hán tử.

“Có rượu.

Hán tử nhận lấy hồ lô rượu, xé thịt chim ưng trong tay thành hai nửa, đưa cho Lý Bình An một nửa.

Lý Bình An nhận lấy thịt chim ưng, coi như hoàn thành giao dịch.

Thành thật mà nói thì hắn chưa từng ăn thứ này.

Hôm nay lần đầu tiên nếm thử một miếng, cảm thấy mùi vị là lạ.

Không phải ngon xuất sắc, nhưng cũng không đến nỗi khó ăn.

“Người huynh đệ này, ta nhìn ngươi không giống dân thường, trước đây ngươi từng là nho sinh phải không, nhìn ngươi có chút dáng vẻ của người đọc sách.

Cảnh Dục đang tựa vào cành cây, miệng ngậm một cọng cỏ dại, ung dung hỏi thăm hán tử.

Hán tử im lặng một lát:

“Đã không đọc sách từ lâu”

“Không đọc sách nữa sau làm gì? Đổi nghề sao?”

Cảnh Dục vẫn như thường, tiếp tục hỏi.

Lý Bình An chỉ để ý ăn thịt chim, cũng không nói nhiều.

“Ta tìm một người.

“Nữ nhân của ta, nàng họ Yến, cũng là một nho sinh giống ta, mười năm trước nàng đã mất tích”

Ăn

xong thịt chim ưng, hán tử nói cám ơn rồi rời đi.

Cảnh Dục lắc đầu, miệng lẩm bẩm lầu bầu:

“Thật đáng tiếc, từ một nho sinh lại trở thành một kẻ thô lỗ”

Ngày hôm sau, nhóm người tiếp tục lên đường đi về phía nam.

Tối đến, nhóm người Lý Bình An đến một thôn làng.

Thôn không lớn, có chút nghiêng ngả xiêu vẹo, mái tranh vách đất, thấp bé bẩn thỉu.

Một lão nhân thấp bé lưng còng đang cúi đầu ngồi xổm trước cổng thôn, trong tay cầm tẩu thuốc.

Lão nhân thấy có người đến thì đứng dậy.

Thôi Tải nói lớn:

“Lão hán, chúng ta đi đường ngang qua đây, trời tối có thể ở lại trong thôn một đêm không? Chúng ta sẽ trả tiền”

Lão nhân thấp bé nheo mắt nhìn đánh giá qua nhóm người trước mặt, thấy trong nhóm người có

bốn thiếu niên.

Trong lòng lão nhân mới thả lỏng, bớt cảnh giác nói:

“Được, đi theo ta”

Trong thôn yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng chó sủa cũng không có, lúc này chắc là người trong thôn

đều đã nghỉ ngơi.

Lão nhân thấp bé cầm ngọn đèn dầu đi phía trước.

Một lát sau thì nhóm người đi tới chỗ một sân nhỏ.

Lão nhân thấp bé mở cửa:

“Người trong thôn đều đã ngủ rồi, nhà của ta quá nhỏ, các ngươi chịu khó ở đây một đêm đi

Thôi Thành nói cảm tạ, lão nhân để lại cho bọn họ một ngọn đèn dầu rồi rời đi.

“Ta cảm giác thôn làng này có chút kỳ quái”

Thôi Tài cau mày.

Đại ca Thôi Thành hỏi:

“Nói cụ thể đi.”

Thôi Tài mím môi:

“Cụ thể ta cũng không nói rõ được, nhưng ta vừa vào thôn đã có cảm giác lành lạnh kỳ quái” Bỗng nhiên, trong nhóm có người hét lên sợ hãi.

“Cảnh Dục, ngươi làm sao vậy?”

Mắt Cảnh Dục nhắm lại, giống như đột nhiên mất đi ý thức, ngã phịch xuống đất.

Doạ cho Bàn Tuấn tính cách vốn đã nhát gan, đang đứng bên cạnh, phải giật mình kêu lên.

Lý Bình An ngồi xổm xuống kiểm tra Cảnh Dục.

Hơi thở và mạch đập đều bình thường.

Giống như bị hôn mê.

“Hắn không sao, đỡ hắn vào trong phòng nghỉ ngơi đi.

Thôi Thành và Thôi Tài đỡ Cảnh Dục đang hôn mê bất tỉnh vào trong phòng.

Thôi Tài nói:

“Tiểu tử này sao lại nặng như vậy”

Thôi Tài là một võ giả khí huyết tràn đầy, có thể vác đồ vật nặng tám mươi đến một trăm cân trên người mà bước đi vẫn nhanh như bay.

Nhưng cõng Cảnh Dục sau lưng giống như là lấy đi một nửa sức lực của hắn.

“Xem ra, đêm nay chúng ta chỉ có thể ở lại chỗ này

Thôi Thành nói.

“Hy vọng là chúng ta suy nghĩ nhiều”

Thôi Tài nói.

Không ai dám ăn thức ăn trong căn nhà này, chỉ có thể gặm lương khô mang theo bên người.

“Cảnh Dục bình thường suốt ngày khoác lác, đến thời khắc quan trọng là người đầu tiên nghỉ chơi” Vương Nghị bĩu môi.

Thôi Tài mỉm cười, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của thiếu gia nhà mình.

Thôi Tài nghĩ, người như Cảnh Dục còn có thể vào được học viện thì học viện cũng không có gì là thần kỳ.

Tất cả mọi người đều tụ tập ở trong nhà.

Đêm nay, Thôi Thành và Thôi Tài chắc chắn sẽ không ngủ, dù rằng Lý Bình An đã bảo bọn họ yên tâm nằm ngủ.

Nhưng hai người vẫn không an lòng.

Trước lúc đi ngủ Vương Nghị nhặt một khối đá lớn cầm ở trong tay mình, hắn nói là nếu như nửa đêm có người đến đánh lén, mình sẽ là người phản ứng lại đầu tiên.

Kết quả đến nửa đêm, Vương Nghị ngáy rung trời.

A Lệ Á tức giận dùng chân đạp hắn vài cái nhưng hắn cũng không có vẻ gì là sẽ tỉnh lại.

Có một âm thanh cực kỳ nhỏ theo gió truyền đến.

Thôi Tài Thôi Thành không nghe được nhưng lại không thoát khỏi lỗ tai của Lý Bình An.

“Có động tĩnh, ta đi xem một chút”

Lý Bình An đứng lên.

“Lý tiên sinh, ta đi cùng ngài”

Thôi Thành rút đoản đao bên hông ra.

Hai người đi ra khỏi phòng, mở cửa nhà.

Đêm rất tối, tiếng gió giống như tiếng người đang khóc.

Tiếng động truyền ra từ căn nhà phía tây.

Cửa nhà đã khóa nhưng với cái ổ khóa cũ nát đó, Thôi Thành phá hai ba cái là tan.

Cót két –

âm thanh cực kỳ chói tai vang lên.

Lý Bình An bước vào.

Dựa vào [Khóa chặt hơi thở], Lý Bình An biết bên trong không có người.

Trong phòng rất tối, Lý Bình An hoàn toàn không thấy rõ cái gì. Nhưng Thôi Thành đứng ở bên cạnh thì hoảng sợ:

“Lý tiên sinh, đây…... đây là một cái linh đường ….”

“Hả?”

Lý Bình An hơi nhíu mày.

Bài vị, hương án, nến, hai bên là hoa tươi cùng lẵng hoa, bày biện rất đầy đủ. Không thấy quan tài ở chính giữa.

Không biết có phải là quan tài vừa được chôn xuống đất nên linh đường chưa kịp tháo đi. Hay là vì nguyên nhân gì khác.

Thôi Thành đi quanh một vòng, sau đó ánh mắt dừng lại trên hình nhân giấy nhỏ được chế tác tinh xảo đặt ở trên hương án.

Hình nhân giấy được cắt ra từ giấy cứng, là một tập tục dân gian.

Vẽ một hình người lên trên giấy cứng, dùng dao nhỏ cắt tỉa tỉ mỉ thành hình nhân giấy giống người đã mất.

Nhưng bình thường hình nhân giấy này đều là dựa trên hình dạng của người chết.

Lần này trên hương án không chỉ có một cái mà là bảy cái, bảy cái hình nhân này lại giống hệt nhóm người bọn họ?

Ngón tay Lý Bình An quẹt qua hương án, xoa xoa đầu ngón tay.

Không có bụi, nến cũng vừa mới đặt.

“Đắc tội rồi.

Lý Bình An hơi nâng bài vị lên, lấy tay sờ sờ, dưới bài vị có rất nhiều bụi.

Điều này nói rõ linh đường này đã bố trí từ rất lâu, chỉ là định kỳ sẽ có người đến quét dọn.

Mà người quét dọn này bình thường sẽ không đụng vào bài vị.

Đây chính là nguyên nhân vì sao trên hương án không có bụi, mà

dưới bài vị lại có bụi.

“..... Tiền sinh..... Tiên sinh…

Bên kia, giọng nói run rẩy của Thôi Thành vang lên.

Lý Bình An trầm giọng nói:

“Sao vậy?”

Trong tay Thôi Thành cầm một hình nhân giấy:

“Tiên sinh, hình nhân giấy này… sao lại giống chúng ta như vậy!?”

Chương 73: Bị vây nhất

1728 chữ

Chương 73: Bị vây nhốt

Giọng nói của Thôi Thành run rẩy.

Cho dù lá gan của hắn lớn đến đâu, giờ phút này cũng không tránh khỏi sống lưng ớn lạnh.

Nếu như chỉ có một hình nhân giấy giống thì còn chịu được, nhưng đây là bảy cái hình nhân. “Có thể là trùng hợp không?”

Lý Bình An hỏi Thôi Thành.

Thôi Thành lắc đầu:

“Bảy hình nhân giấy này đều là hình của chúng ta, duy nhất thiếu..... thiếu hình nhân giấy của tiên

sinh”

Nhóm người bọn họ tính cả Cảnh Dục là tổng cộng tám người.

Nhưng hiện tại chỉ có bảy hình nhân giấy, hình nhân giấy của Lý Bình An là không có ở trong số đó.

Lý Bình An bảo Thôi Thành đặt đồ về lại chỗ cũ, hai người lui ra ngoài. “Thôn này quả nhiên rất kỳ quái”

Thôi Thành thật sự bị những hình nhân giấy kia dọa sợ không nhẹ.

“Qua tối nay chúng ta hãy nói chuyện đó.

Một đêm trôi qua không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, Cảnh Dục vẫn tiếp tục hôn mê.

Thôi Thành đành phải cõng hắn, nhóm người không kịp chào hỏi với lão nhân thấp bé đã chuẩn bị rời đi.

Các thôn dân đã dậy từ rất sớm, hôm nay trong thôn hình như là ngày lễ gì đó.

Từ sáng sớm đã có tiếng pháo nổ lốp bốp vang lên, khiến cho cả sơn thôn nhỏ lập tức trở nên náo nhiệt.

Số lượng người trong thôn còn nhiều hơn so với tưởng tượng của nhóm người Lý Bình An, nhìn qua chất liệu quần áo và cách ăn mặc của rất nhiều người thì họ không phải là người trong thôn.

Hẳn là thương nhân đi ngang qua hoặc là người từ nơi khác tới.

Nhóm người từ chối lời mời của các thôn dân.

Họ vừa mới đi ra khỏi cửa thôn.

“Ai ui, lòng bàn chân của ta đau quá.

“Thật đúng lúc, cuối cùng chúng ta cũng nhìn thấy một thôn làng, có thể nghỉ ngơi một chút”

Nhóm người vừa đi vừa nói, rất nhanh lại đi vào trong sơn thôn nhỏ.

Tay Lý Bình An dắt lão Ngưu, chân đứng tại chỗ, biểu cảm trên mặt hơi kinh ngạc.

Nhóm người Thôi Thành Thôi Tài giống như đã mất trí nhớ, họ bước thật chậm, quay trở lại con đường đất trong thôn.

Sau đó, nhóm người lại đi vào trong gian nhà mà lão nhân thấp bé đã sắp xếp cho bọn họ.

Lý Bình An yên lặng đi theo phía sau bọn họ, phát hiện mấy người này đều đang lặp lại hành vi cử chỉ của họ ngày hôm qua.

Hơn nữa mọi người đều không nhìn thấy hắn, khi nói chuyện cũng

không ai để ý tới Lý Bình An. Lý Bình An đi dạo một vòng quanh thôn, không phát hiện có chỗ quái dị nào.

Cả thôn chỉ có hắn và lão Ngưu là không bị ảnh hưởng.

Lý Bình An bình tĩnh suy nghĩ một chút, đứng dậy đi trở về.

Trong tay A Lệ Á đang cầm chén nước nóng, miệng gặm bánh bột ngô.

Lý Bình An không nói hai lời bế nàng lên, bước chân sải thật dài đi ra khỏi phòng, đi thẳng ra bên ngoài sơn thôn.

Nếu bọn họ không thể đi ra ngoài được, vậy mình sẽ đưa bọn họ ra ngoài.

Bước chân ra khỏi thôn.

Lý Bình An cảm thấy mình gặp phải một lực cản rất lớn, cả người giống như đang giãy dụa ở trong vũng bùn lầy.

Càng giãy dụa, càng lún sâu.

Ngay cả bước ra một bước cũng gần như không di chuyển nổi.

Cuối cùng, không có lựa chọn nào khác Lý Bình An đành phải từ bỏ ý nghĩ này.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Trong thôn tiếp tục lặp lại cảnh tượng ngày hôm qua, Lý Bình An suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên bắt đầu từ Cảnh Dục.

Bởi vì tính đến lúc này ngoại trừ mình và lão Ngưu.

Chỉ có Cảnh Dục lúc đó ngất đi là không bị khống chế giống như những người khác. “Đắc tội rồi”

Lý Bình An nói thầm một câu, đưa tay tát vào mặt Cảnh Dục mấy bạt tai.

Ba ba ba!!

Lực tay không ngừng tăng lên, đánh đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng.

Nhưng đối phương vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lại thất bại.

Lý Bình An đành phải buông Cảnh Dục xuống và giúp hắn tiêu sưng.

Sau đó Lý Bình An đi ra ngoài nhà.

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một tiếng chim hót, nghe như xuất phát từ trong giếng nước ở ngoài sân.

Lý Bình An bước tới.

Ném một viên đá xuống giếng.

Không có tiếng động nào vọng trở lại.

Trong giếng tối om đen kịt, cho dù là có ánh sáng mặt trời cũng không thể chiếu xuống dưới.

Loại bóng tối đen tuyền một màu này khiến Lý Bình An cảm giác thật sâu phía dưới giếng có một con quái vật.

Lý Bình An do dự một lát rồi nhảy xuống giếng.

Một luồng khí nóng nhè nhẹ, bồng bềnh bao quanh khắp người.

Hắn dùng đá để thăm dò đường đi, có thể cảm nhận thấy trong giếng vô cùng rộng rãi.

Chính giữa giếng có một cây cổ thụ thân cao thẳng tắp.

Vừa cao vừa mảnh, giống như một cây trường thương cắm trên mặt đất.

Một bóng người lặng lẽ không phát ra tiếng động bỗng nhiên xuất hiện trước người Lý Bình An. Lý Bình An nói:

“Ta không cố ý quấy rầy, chỉ là không còn cách nào khác, mong các hạ lượng thứ”

“Ngươi thật là một người kỳ quái, ngay cả tiểu sư đệ đến từ học viện cũng bị trúng chiêu, ngươi lại có thể bình yên không có chuyện gì.

Đối phương có giọng nói rất nhẹ nhàng, là giọng của một nữ nhân.

“Các hạ cũng là người của học viện sao?”

“Trước kia là vậy”

Giọng điệu Lý Bình An bình tĩnh:

“Tại hạ đưa bốn thiếu niên đến học viện nhập học, không biết đã đắc tội chỗ nào với các hạ, mong các hạ có thể rộng lượng tạo điều kiện cho chúng ta”

Nữ tử nói:

“Các ngươi không đắc tội ta, ta cũng không có ý định nhốt các ngươi ở trong chỗ này.

Ta đã không đủ lực khống chế trận pháp này, ta không thể thả bằng hữu của ngươi ra.

Trừ phi ta phá giải trận pháp, nhưng một khi giải trừ trận pháp, ta sẽ ngay lập tức tiêu tán khỏi thế gian.

Dừng một chút, nữ tử lại nói tiếp:

“Muốn trách thì trách bọn họ xui xẻo, ta dù sao cũng không muốn chết, về phần ngươi, tốt nhất nên

di di.”

Nàng vừa dứt lời thì Lý Bình An bị rơi vào trạng thái xuất thần hoảng hốt.

Hắn bị đẩy ra khỏi giếng, trở lại trên sân.

Đứng ở trong sân một lát, Lý Bình An trở về phòng ngủ.

Mặt trời vẫn mọc như thường lệ.

Lý Bình An ăn cơm, tu luyện, sau đó bắt đầu đi lòng vòng trong thôn.

Nhàn nhã giống như hắn vốn là người dân sống trong thôn vậy.

“Cho ta một bát mì, thêm hai cái bánh nướng nữa.

“Có ngay”

Lý Bình An đang gặm bánh nướng thì phía trước mặt truyền đến một giọng nói.

“Sao ngươi còn chưa đi?”

Nữ tử mặc váy trắng đi đến, tà váy bay theo gió. Nàng dừng lại trước

mặt hắn, vạt váy áo lần lượt hạ xuống.

Gương mặt nàng hơi ngẩng lên, thanh tú trong trẻo, tóc đen như mực xoã xuống như mây trôi, thả dài đến eo.

Lý Bình An uống một ngụm canh, đáp:

“Ta đã hứa với cha mẹ của bọn họ là sẽ đưa bọn họ đến học viện an toàn, nói là phải giữ lời. “Vậy ngươi có biện pháp gì rồi?”

Nữ nhân hỏi.

“Không có, ta vẫn đang suy nghĩ.

“Đừng lãng phí sức lực, tuy ta không biết vì sao ngươi không bị trận pháp ảnh hưởng, nhưng muốn cứu những người kia còn khó hơn lên trời”

Lý Bình An không trả lời, tiếp tục ăn phần đồ ăn của mình.

Sau khi ăn xong, hắn lau miệng, rồi mới tiếp tục nói.

“Ta còn chưa biết tên cô nương”

“Yến Tuân”

Lý Bình An suy nghĩ một chút:

“Lúc trước ta gặp qua một nho sinh, hắn nói hắn đang đi tìm một nữ nhân cũng họ Yến, người đã mất tích mười năm trước”

Nữ nhân hơi giật mình, im lặng một lúc lâu mới hỏi:

“Nho sinh kia trông như thế nào?”

“Mắt ta bị mù”

“Ngươi có phải là người hắn đang đi tìm không?”

“Mười năm? Đã mười năm rồi”

Nữ nhân lẩm bẩm nói một mình.

“Hay là ta giúp ngươi tìm và đưa hắn tới đây, ngươi thả bằng hữu của ta ra được chứ?”

Nữ nhân mỉm cười:

“Ta không muốn để cho hắn nhìn thấy bộ dạng này của ta”

Nữ nhân này cũng giống như Cảnh Dục, là người nói rất nhiều.

Điểm khác biệt duy nhất chính là Cảnh Dục trời sinh đã nói nhiều.

Mà nữ nhân này thì là quá lâu không có ai nói chuyện với nàng, tích tụ lâu ngày mà sinh ra tật nói

nhiều.

Chuyện của nàng rất đơn giản, không phức tạp, cũng không có tình tiết cẩu huyết.

Họ gặp nhau và quen biết nhờ một trận gió xuân, bởi vì một sự hiểu lầm mà cảm thông, bởi vì một lời hứa hẹn mà cùng vào học viện.

Cùng nhau xông pha giang hồ, dắt tay chu du thiên hạ.

Câu chuyện của họ vốn nên trở thành một câu chuyện tuyệt vời, đáng được người đời sau này kể lại, nhưng thực tế, câu chuyện lại đột ngột kết thúc.

Chương 74: Quá khứ không thể thay đổi nhưng tương lai thì có thể

1645 chữ

Trong một chuyến đi, Yến Tuân ngoài ý muốn bị người khác tấn công.

Nàng và toàn bộ hơn hai trăm người dân trong thôn đều mất mạng ở đây.

Thời khắc sắp chết, Yến Tuân đã mở trận pháp để cho mình có khả năng sống tại địa phương này trong mười năm.

Trước kia nàng vẫn có thể khống chế điều khiển trận pháp, một số người đi ngang qua đều bình yên không xảy ra chuyện gì rời đi khỏi thôn.

Chỉ là gần một năm trở lại đây, khả năng khống chế điều khiển trận

pháp của Yến Tuân càng lúc càng yếu.

Đã không còn khả năng kiểm soát khống chế cho người khác ra vào thôn.

Câu chuyện không dài, cũng không có tình tiết cao trào li kỳ.

Không có tình tay ba, phản bội, yêu đương cuồng sát, khúc ngoặt quanh co, yếu tố quay xe phút

cuối,... gì cũng không có.

Nếu cốt truyện đơn giản này mà dựng thành kịch bản phim truyền hình thì chắc chắn tỉ lệ người xem sẽ rất thấp.

Chỉ là thực tế chính là như vậy, không ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, chuyện sẽ đến là tốt hay xấu.

Nhân sinh vô thường, mệnh mỏng như giấy.

“Ngươi có biện pháp sống lại không?”

“Đương nhiên không có, làm gì có đạo lý người chết rồi còn có thể sống lại?”

“Vậy tại sao ngươi còn muốn đợi ở chỗ này?”

“Ta chỉ không muốn chết thôi.”

Yến Tuân mỉm cười:

“Ngươi có phải cảm thấy ta rất ích kỷ hay không, mình không muốn chết, còn hết lần này tới lần khác lôi theo một đám người cùng chịu tội với mình”

Lý Bình An không nói tiếp.

Ngón tay Yến Tuân nhẹ nhàng đong đưa:

“Kỳ thật chỉ là ta không cam tâm, không cam tâm mình sẽ chết như vậy”

Yến Tuân phát hiện Lý Bình An là một người kì quái, một người rất rất là kì quái.

Thật sự nàng đã bị kìm nén rất lâu vì không có người nói chuyện.

Yến Tuân muốn nói chuyện nhiều hơn với người duy nhất có thể nói chuyện với nàng.

Nhưng Lý Bình An nhàm chán chẳng khác gì cục đất.

“Này, con trâu bên cạnh ngươi đâu?”

“Đi rồi”

“Đi rồi?” “Ừ.”

Sau đó hắn không nói chuyện nữa, tiếp tục quan tưởng, tu luyện, kéo đàn nhị, ăn cơm và đi ngủ. Cuộc sống của hắn lặp đi lặp lại, rất theo quy luật.

Nàng hỏi hắn đang làm gì, hắn nói đang tìm biện pháp cứu người.

Yến Tuân nói ngươi đừng uổng phí sức lực, chỉ cần trò chuyện với nàng.

Nói không chừng lúc nào đó nàng sẽ vui vẻ, không định sống tiếp.

Lý Bình An hỏi:

“Trò chuyện về cái gì?”

Yến Tuân nói:

“Kể cho ta nghe chuyện của ngươi”

Lý Bình An hơi chút ngạc nhiên rồi bắt đầu chầm chậm nhớ lại những trải nghiệm của mình sau khi xuyên không.

Khi mặt trời ngả dần về phía tây, bình trà hãm đến không còn màu, không còn vị.

“Hết rồi”

cố.”

“Sau đó ta đến nơi này, nếu như không thể rời khỏi đây thì đó không phải là cố sự nữa mà là sự “Chuyện xưa của tên tiểu tử nhà ngươi thật đúng là đặc sắc, nào là công chúa, nào là sát thủ, ngươi không phải là đang bịa chuyện đó chứ?”

Yến Tuân nghi ngờ.

Lý Bình An không phản bác.

“Vậy ngươi có thích cô nương nào không?”

Yến Tuân cười nói:

“Hoặc là dứt khoát lấy công chúa, sống thoải mái, cả một đời áo cơm không lo”

Lý Bình An biết nàng đang chế nhạo mình, cúi đầu im lặng không nói lời nào. Yến Tuân còn đang nói tiếp:

“Thật đáng tiếc cho thiếu niên tốt như Trần Sở Sinh

“Sét đánh đời quân tử, tiền đến cửa tiểu nhân.

Yến không trú nhà nghèo, mèo không ngụ nhà tang.

Ngựa bệnh ăn đêm chẳng thể mập, mệnh bần kiếm bẩn vẫn không sang.

Cắt dây gai phải tìm kẽ hở, xui đổ dồn hoàn cảnh khó khăn”

Yến Tuân sửng sốt, ánh mắt nàng nhìn về phía nơi xa, không biết đang suy nghĩ gì. Nửa tháng trôi qua, Lý Bình An vẫn không bỏ cuộc.

Một ngày, Yến Tuân có chút thất vọng mất mát:

“Thế giới bên ngoài thật tốt, đáng tiếc ta không thể nhìn thấy nữa.

Lý Bình An nói khẽ:

“Quá khứ không thể thay đổi nhưng tương lai thì có thể”

Yến Tuân khẽ giật mình, lầm bầm lẩm bẩm.

“Quá khứ không thể thay đổi nhưng tương lai thì có thể.

Câu nói thật hay nhưng thế gian có bao nhiêu người có thể nghĩ thông suốt như vậy”

Nàng im lặng một hồi, rồi bỗng nhiên đứng lên.

“Không sai, chuyện quá khứ không cần nhắc lại, tất cả bắt đầu lại từ đầu, thế giới mới cũng nên có cuộc sống mới.

Chúng ta làm một cuộc giao dịch thì thế nào? Ngươi chơi với ta mười ngày, mười ngày sau ta sẽ phá giải trận pháp”

Lý Bình An nhẹ gật đầu.

Ban đầu tưởng rằng sẽ là chơi trò gì, nhưng kết quả, trò chơi cô nương này có thể nghĩ tới chỉ là đánh cờ và trò ném thẻ vào bình rượu nhàm chán vô vị.

Đến ngày thứ ba, Yến Tuân đã cảm thấy chơi chán.

Lý Bình An dạy nàng chơi một trò chơi mới.

Yến Tuân có thể làm bất kì điều gì trong trận pháp nên nàng nghe theo yêu cầu của Lý Bình An.

Nàng biến ra một vật hình cầu có lực đàn hồi và hai cây cột cao.

Yến Tuân nghi ngờ hỏi Lý Bình An đây là cái gì.

Lý Bình An giới thiệu cho nàng biết cái này gọi bóng rổ.

Hắn dạy nàng cách chơi mất thời gian nửa ngày, cô nương này cuối cùng mới hiểu luật chơi.

Chơi vui đến nỗi quên cả trời đất.

“Đây là trò chơi gì? Tại sao trước đây ta chưa từng nghe nói về nó?”

“Đây là trò chơi từ một thế giới khác.

“Người sau khi chết sẽ đến một thế giới khác sao?”

Lý Bình An do dự một chút nói:

“Có lẽ vậy.”

Mười ngày trôi qua rất nhanh.

Tất cả đều biến thành dĩ vãng, tất cả đều trở thành mây trôi.

“Bây giờ đột nhiên ta hối hận thì phải làm sao?”

Yến Tuân nhìn bầu trời về chiều, khẽ thở dài một tiếng, trong lòng nặng trĩu, đáy mắt cũng thoáng qua một tia buồn bã.

Nàng thấy Lý Bình An không có phản ứng gì thì mỉm cười:

“Ta đùa ngươi đấy, bản cô nương nói lời giữ lời!”

Nàng đứng lên quay lưng về phía Lý Bình An.

“Chơi chán nhân gian rồi, đi thôi

“Thuận buồm xuôi gió”

“Đúng rồi, ngươi là đạo khách, nhưng tại sao đến bây giờ còn chưa có đao, ta đưa ngươi một cái làm lễ vật nhé”

Nàng khẽ lật bàn tay, cái giếng trong sân rung động một hồi.

Sau đó, ngay lập tức, một luồng ánh sáng xuất hiện và phóng thẳng lên trời.

Luồng ánh sáng có màu sáng bạc, càng nhìn xa càng rõ ràng, chiếu sáng rực rỡ khắp xung quanh. Sau đó đáp xuống trước mặt Yến Tuân.

Đó chính là cái cây trong giếng, phía trên gốc cây còn mọc ra vài thân cành to lớn phân bố không

đều.

Như đang ẩn chứa một loại sức mạnh thần bí.

“Cây này tên là Phù Tang, ta tặng nó cho ngươi, ngươi hãy làm thành một thanh đao.

Đúng rồi, ta không phải tặng không, khi Phù Tang bị đứt cành sẽ trở lại thành hạt giống. Ngươi thay

ta đưa hạt giống đó trả lại cho Nam Quốc công phủ.

Lý Bình An do dự một chút, sau đó gật đầu đồng ý:

“Được.”

“Tiểu tử ngươi là người nặng tình nặng nghĩa, ta không sợ ngươi nuốt lời”

Yến Tuân duỗi cái lưng mệt mỏi, thoải mái nói thản nhiên:

“Đi thôi, ta không chơi nữa.”

“Um… ò…!!”

Lúc này, từ nơi xa truyền tới một tiếng trâu kêu gọi.

Rất vang dội.

Lý Bình An mỉm cười, cuối cùng đã đến rồi.

Hắn ngẩng đầu lên nói với Yến Tuân:

“Ngươi tặng ta một món lễ vật, ta trả lại ngươi một phần lễ khác chịu không?”

Yến Tuân chớp chớp đôi mắt đẹp, lông mày khẽ nhướng lên:

“Lễ vật gì?”

“Đi đến cửa thôn nhìn xem sẽ biết”

Yến Tuân và Lý Bình An cùng đi đến cửa thôn, ánh mắt nàng lóe sáng.

Mười năm không gặp, trải qua bao gió sương gian nan vất vả.

Hoa dại đón gió tung bay, giống như muốn tâm sự nỗi lòng. Cỏ xanh lay động như vô tận lưu luyến không muốn xa rời.

Hán tử đội chiếc mũ rộng vành đi ngược chiều gió, cười một tiếng rồi nói: “Cuối cùng cũng tìm được nàng”

Yến Tuân cười trong nước mắt, bỗng nhiên chạy vọt tới.

Cô nương bị giam cầm trong trận pháp mười năm đã lao ra khỏi bức màn chắn.

Trận pháp tiêu tan thành những điểm sáng lấp lánh.

Ánh sáng trên người nàng sáng lên biến thành những chấm sáng hình cánh hoa, tiêu tán theo gió.

“Bản cô nương đã đi rồi sẽ không bao giờ quay lại nữa, đồ ngốc đừng chờ ta!”

Chương 75: Ngươi là đệ nhất thiên hạ

Khi Yến Tuân mở pháp trận, toàn bộ thôn làng và người dân trong thôn đều biến mất, tiêu tan trong màn ánh sáng.

Chỉ còn lại những người bị mắc kẹt ở nơi đây một năm trước.

Bọn họ giống như bừng tỉnh khỏi giấc mơ, đứng ngây ngốc sững sờ

tại chỗ.

Lý Bình An sờ sờ lão Ngưu:

“Làm tốt lắm

Hắn thả lão Ngưu ra ngoài chính là để lão Ngưu đi tìm hán tử đã từ bỏ làm nho sinh mà thành người thô lỗ kia.

“Trời ơi! Chuyện gì đã xảy ra? Mặt của ta đau quá”

Cảnh Dục tỉnh lại từ trong hôn mê, trong mắt vẫn còn mê mang.

Vầng trăng tròn vành vạnh sáng rõ treo cao nơi biên cương rộng lớn bao la, ngày bình thường, vầng trăng sáng dịu dàng thanh nhã, hôm nay lại giống như trở nên uy nghiêm tráng lệ.

“Thì ra là dùng một cây Phù Tang để duy trì trận pháp, khó trách ta cũng bị trận pháp vây nhốt Cảnh Dục tự tìm cho mình một cái lý do hợp lý.

“Hơn nữa đối phương chính là sư tỷ Yến Tuân của học viện, ta đã được nghe tiên sinh nhà ta nhắc tới tên vị sư tỷ này.

Cho nên bị nàng dùng pháp trận vây nhốt cũng không phải là chuyện mất mặt gì, các ngươi nói đúng không?”

Vương Nghị ngắt lời:

“Tiên sinh của chúng ta vẫn là lợi hại nhất.

“Đúng vậy”

A Lệ Á phụ hoạ.

Khóe miệng Cảnh Dục khẽ giật một cái, muốn phản bác nhưng lúc này lại tìm không ra lời gì để nói.

Hắn không còn cách nào khác ngoài việc trút giận lên con thỏ đang nướng trên giá.

“Nàng ấy tặng ngươi cây Phù Tang này sao?”

Hán tử đội mũ tre rộng vành hỏi.

“Phải”

“Nàng nói muốn tặng cho ta một thanh đao, nên nàng đưa ta cây này”

“Khi cây Phù Tang bị chặt cành sẽ lại biến thành hạt giống, cho nên thời điểm khi ngươi rèn đạo phải cẩn thận.

Lý Bình An chạm vào cây Phù Tang đang đặt bên cạnh:

“Ta hiểu rồi”

“Tâm nguyện của ta đã hoàn thành, ta sẽ trở lại học viện để xin lỗi sư môn, ta nợ ngươi một cái ân tình, ta sẽ ghi nhớ kỹ.

“Ta làm thế là vì nghĩ rằng làm như vậy có thể đưa bọn họ thoát ra khỏi trận pháp càng sớm càng tốt thôi.”

Cảnh Dục thấy Lý Bình An và sư huynh học viện nói chuyện sôi nổi, còn mình thì chỉ đứng ngoài.

Hắn cảm thấy hơi mất mặt nên đi tới gần hai người.

“Sư huynh, ta còn chưa biết huynh là môn hạ đệ tử của vị tiên sinh nào, ở lâu nào?”

Hán tử liếc nhìn hắn một cái, tiếp tục nói chuyện với Lý Bình An:

“Tên của ta là Cố Tây Châu”

“Gió nam khéo hiểu lòng người, thổi giấc mơ tới Tây Châu, tên thật là hay”

Lý Bình An khen ngợi.

Cảnh Dục ho nhẹ một tiếng:

“Thì ra là Cố sư huynh, tại hạ tên là Cảnh Dục”

Cố Tây Châu nói:

“Ta còn chưa biết tên của huynh đài

“Lý Bình An”

“Bình bình an an, không tệ”

Cảnh Dục im lặng rời khỏi chỗ hai người, ánh mắt lại nhìn quanh những người khác.

Thôi Thành và Thôi Tài đang lẩm bẩm to nhỏ nói điều gì đó.

Hai tiểu cô nương Triệu Linh Nhi và A Lệ Á nói chuyện với nhau.

Bàn Tuấn đang nghe Vương Nghị khoe khoang.

Nghĩ tới nghĩ lui, cân nhắc rất nhiều, Cảnh Dục đi đến bên cạnh lão Ngưu.

Hắn nghiêm túc nói:

“Lão Ngưu..”

Lời vừa mới nói ra khỏi miệng, lão Ngưu đã đứng dậy, đi đến vị trí cách xa hắn rồi lần nữa ngồi xuống.

Cảnh Dục: .....

Ta sống không nổi qua ngày hôm nay!

Ốc đảo làm bạn với cát vàng, chim múa theo tiếng chuông lạc đà.

Tiếng nước chảy róc rách, dòng nước chảy uốn lượn về phía nam dọc theo sa mạc, xuyên qua rừng hồ dương, xuyên qua bãi cỏ, rồi hòa vào dòng sông cát.

Đường đi dài thật dài, chỉ có gió làm bạn đồng hành duy nhất.

9:35

Phi kiếm Tế Vũ không ngừng tấn công vào cây Phù Tang, nhưng sức tấn công rất nhẹ, kiên nhẫn như đang thêu thùa khâu vá

Cây Phù Tang thực ra không lớn, chỉ cao hơn một người, thân thẳng và mảnh như một thanh trường thương.

Muốn biến nó thành một thanh đao thực sự là phải tốn rất nhiều trí lực.

“Ngươi không phải tu sĩ, vì sao có thể khống chế phi kiếm?” Cố Tây Châu tò mò hỏi.

Lý Bình An không ngẩng đầu lên, nói:

“Ta giết một tu sĩ, lấy phi kiếm của hắn.

Cố Tây Châu nhẹ gật đầu:

“Chỉ là một võ giả lại đánh chết tu sĩ, thật là hiếm thấy”

“Ta cũng có thể tu luyện như vậy phải không?”

Vương Nghị lại gần.

Cố Tây Châu cười nói:

“Chờ ngươi đến học viện sẽ biết, các môn phái khác nhau sẽ không học cùng nhau, chuyện tu luyện cho tới bây giờ đều là công pháp riêng của từng phái, người khác phái không được cho phép

thì không được tùy tiện dạy”

Vương Nghị thất vọng thở dài một tiếng.

Cố Tây Châu nhìn Lý Bình An:

“Ta nghe nói Chung sư phụ từng mời Lý huynh vào học viện, nhưng kết quả là bị Lý huynh từ chối. Chẳng lẽ Lý huynh không nghĩ đến con đường trường sinh sao?”

“Người cầu trường sinh trên thế gian nhiều không đếm xuể, nhưng lại có mấy người đạt được trường

Mặt trời lặn khỏi chân trời, phủ một màn sáng đỏ lên sa mạc.

“Có người cầu đạo vượt muôn trùng núi, có kẻ tiêu dao vạn dặm như mây.

Thân thể ta độc hành với gió, chỉ để tấm lòng nghĩ về thế gian.

Thực tế hắn muốn nói, ta có hack có thể gia tăng tuổi thọ.

Nhưng lại không thể nói như vậy, vì thế đành phải đổi sang cách nói văn thơ. Lúc này, Cảnh Dục đi tới gần.

“Có tâm tính, chỉ tiếc không thể tu hành.

Lý Bình An sửng sốt, không hiểu vì sao hắn nói vậy.

Cố Tây Châu cũng nhìn về phía Cảnh Dục, chờ hắn giải thích.

Cảnh Dục nói:

“Sư huynh bắt mạch cho hắn là biết.

Cố Tây Châu ngay lập tức bắt mạch của Lý Bình An, dùng chân khí

dò xét đan điền của hắn.

Đầu tiên là kinh ngạc với khí huyết trong cơ thể đối phương, sau đó là hoảng sợ.

Quá cường thịnh, thậm chí còn hơn một số tu sĩ bình thường khác.

Chân khí cũng thâm hậu.

Dương hỏa tràn đầy đến mức khá quỷ dị.

Hơn nữa, mọi vị trí huyệt và khí hải trên thân thể của Lý Bình An đều có một chấm đen nhánh.

Cố Tây Châu cố gắng kiểm tra xem xét, nhưng chấm đen nhánh này rất quỷ dị, giống như có thể thôn phệ hết vạn vật.

Không thể cảm nhận khí lạnh tuồn vào từ môi trường, cũng không thấy thất thoát từ khiếu huyệt

ra.

Đúng như lời Cảnh Dục nói, cả đời này e rằng cũng không thể bước lên con đường trường sinh.

Cố Tây Châu suy nghĩ một lát:

“Không sao, như thế cũng tốt, một khi bước vào tiên đạo chẳng khác thả thân vào biển sâu, làm một võ phu bình thường cả đời tự do tự tại cũng là một lựa chọn tốt.

Lý Bình An mỉm cười thu tay về, hắn xác định mình không thể tu luyện.

Tuy hơi có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tiếp tục tập trung gọt tỉa cây Phù Tang.

“Nếu huynh muốn làm thành một thanh đao thì cần phải có một bản sơ đồ phác thảo”

Cố Tây Châu nói.

Lý Bình An lắc đầu:

“Ta chỉ định gọt ra hình dáng trước.

“Ta có quen biết một bằng hữu là một thợ rèn sắt giỏi ở Ngọc Môn quan, hay là nhờ hắn làm cho ngươi một bản phác thảo sơ đồ một thanh đao”

“Vậy thì không có gì tốt bằng”

Lý Bình An không từ chối ý tốt của Cố Tây Châu.

Thành thật mà nói thì hắn không hiểu rõ kỹ thuật điêu khắc gỗ.

Cảnh Dục cố gắng muốn sóng vai đi cùng hai người để chứng tỏ vị trí của mình.

Lúc này, Vương Nghị đi phía sau kéo hắn lại.

“Người lớn đang nói chuyện, ngươi không nên tiến lên phía trước”

Cảnh Dục tức muốn chết, kẻ sĩ có thể chịu chết nhưng không thể chịu nhục, tuyên bố muốn vặn đầu Vương Nghị xuống làm bình đựng nước tiểu.

Vương Nghị khịt mũi coi thường, nói mình đánh không lại tiên sinh, nhưng đánh nhau với hắn thì thoải mái.

Cảnh Dục nói khoác rằng mình là thiên tài hai trăm năm khó gặp ở học viện.

Mấy thiếu niên đều tỏ vẻ không tin, ngay cả Triệu Linh Nhi ngoan ngoãn nhất nhóm cũng nghi ngờ nhìn hắn.

Ấn tượng tốt về học viện trong lòng mấy thiếu niên giảm xuống vài phần.

A Lệ Á thấy Cảnh Dục tức giận như vậy, nàng ân cần an ủi

“Được, vậy chúng ta tin là được chứ gì, ngươi là đệ nhất thiên hạ.

Lời này không nói thì thôi, vừa nói ra ngược lại càng làm cho Cảnh Dục tức giận. Nghe thế nào cũng giống như là đang thương hại hắn.

Đúng lúc này, phía xa xa cát vàng cuồn cuộn, xen lẫn giữa cát bay là rất nhiều đá vụn.

Chương 76: Nhập quan

1934 chữ

“Phía trước! Là đội quân thi quỷ. Cảnh Dục bật cười ha hả.

“Ngươi có bệnh à, cười cái lông!”

Vương Nghị khó hiểu.

Cảnh Dục tự hào nói:

“Cuối cùng cũng tới lúc ta trổ tài”

Vài con khoái mã vội vàng chạy về phía người, người cầm đầu hét lên.

“Người phía trước mau chạy đi! Phía sau có nguy hiểm”

Mấy người Vương Nghị nhìn tình cảnh trước mặt.

Một cơn gió lốc cuốn bụi cát vàng bay lên cao, tựa như khói thuốc phiện bốc lên, cuồn cuộn xông

tới.

Gặp phải tình cảnh này, mấy đứa bé như A Lệ Á hơi nhút nhát.

“Đại thúc, chúng ta không chạy thật sao?”

Lý Bình An không nói gì, Cố Tây Châu phía trước uống một hớp rượu mạnh, mắt phát sáng.

“Người phía trước mau chạy đi!”

Hồ Cường của Định Viễn tiêu cục kinh ngạc nhìn người đang đứng im phía trước, không nghe thấy

sao?

Sau đó lại to giọng hơn.

Đúng lúc này, một con ngựa trắng lao vụt về phía bọn họ.

Tốc độ nhanh như mũi tên, tựa như kiếm rút khỏi vỏ da dê vậy.

Tựa như thiên quân vạn mã đang chém giết lẫn nhau.

“Này, ngươi đừng có đoạt với ta chứ”

Khi nhóm Cảnh Dục phản ứng lại kịp thì Cổ Tây Châu đã phi ngựa vọt tới.

Có hai bóng người đang đứng trên sườn núi.

Một người trong đó tuổi tác lớn, trước ngực đeo một chuỗi phật châu Bồ Đề. Khoác y sam màu xám, tay cầm thiền trượng.

Người còn lại bọc mình bằng một miếng vải đen, dáng vẻ khôi ngô.

Mặt chữ điền tai to, khoảng ba mươi tuổi.

Giơ tay nhấc chân đều mang theo một cỗ uy nghiêm khiếp người.

Nhìn bộ dạng, hai người này hình như là tăng nhân từ bên ngoài tới.

Tăng nhân mặc y sam màu xám nói:

“Chính là đám người đó, bốn trấn An Bắc một lượt xuất bốn đệ tử đến học viện để chấm dứt hậu hoạn.

Vị công tử cưỡi ngựa, mặc y phục màu tím nho kia là đệ tử học viện, phải dẫn hắn đi trước thì chúng ta mới ra tay được”

Tăng nhân áo đen nói:

“Bốn đứa bé, vừa hay có thể dâng lên cho phật

Còn chưa dứt lời thì một bóng người đã bay vụt tới.

Tăng nhân áo đen giật mình, bàn tay thò ra như cái hốt rác.

Một vệt sáng lóe lên, vạt áo trước ngực “Phụt” một cái bị xé thủng một mảng lớn, máu tươi chảy ra ào ào.

Nhanh quá!

Lý Bình An không cho hắn cơ hội phản ứng, bắn một ngón ra.

Nhẹ nhàng điểm một cái vào huyệt thái dương, chân khí rung lên.

Tăng nhân áo đen cảm thấy đầu óc vù vù, mắt tối sầm, cơ thể vô thức nghiêng về phía trước.

Tăng nhân áo xám lùi ra sau, khí huyết trên người phập phồng như bánh xe.

Chưa kịp ra tay, cảm giác rùng mình truyền tới từ phía sau.

Tăng nhân áo xám đột ngột đánh một chưởng ra phía sau, chưởng phong ngăn cản Tế Vũ.

Lý Bình An quét ngang, "Bộp", đập mạnh vào chân trái của hòa thượng mặc y sam màu xám, đá hạ thân của hắn nghiêng sang một bên.

Sức lực vô cùng mạnh khiến tăng nhân y sam màu xám cảm thấy hoảng sợ.

["Mệnh cách màu xanh: Toàn tâm toàn ý" phát động]

Một suy nghĩ chợt lóe.

Tăng độ chú tâm lúc chiến đấu, Lý Bình An xuyên qua động tác của đối phương.

Tăng nhân mặc y sam màu xám bị ép phải lùi về sau, mất đi tiên cơ, rơi vào thế yếu.

Hít thật sâu một hơi, cơ thể bay lên không trung.

Thiền trượng hóa thành "Tây Phong Quyển Liêm" vạch ra một đường vòng cung trên không trung.

Sau đó bay vụt ra sau hơn một trượng, nhưng chân hắn vừa chạm đất thì có một luồng kình phong mạnh hơn đánh tới.

Mặc dù kình phong chưa đánh trúng lồng ngực hắn nhưng lại khiến lồng ngực hắn cảm thấy khó

chiu.

Hắn nào dám đỡ đòn, lại nhảy thụt lùi về phía sau.

Hành động tránh né trong hốt hoảng đã phán định án tử cho hắn.

Chân loạng choạng lùi về phía sau, đầu óc choáng váng.

Một tiếng phụt vang lên, miệng phun máu tươi.

Lý Bình An thu tay lại, thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia, cuộc đại chiến cũng vừa mới kết thúc.

Khắp vùng cát vàng tràn ngập thi thể khủng bố của thi quỷ.

Có thi thể máu thịt be bét, đầu một đằng thân một nẻo, hài cốt nát tan.

Thế nhưng trên thân đạo Cổ Tây Châu lại không dính một vết máu nào, lần nữa cất đao vào vỏ da

cừu.

Mức độ giật mình của hai người Thôi Thành không thua kém gì mấy đứa nhỏ.

Chưa bao giờ nghĩ rằng lúc sống còn thấy được tình huống thế này.

Bọn họ chỉ cảm thấy trong khe rãnh trước mắt có đạo khí khổng lồ như sóng to gió lớn.

Việc duy nhất họ có thể làm là trợn tròn mắt há hốc mồm.

“Tiểu tử nhà ngươi cướp danh tiếng của ta!”

Cảnh Dục vẫn không chịu thua hét lên.

Cố Tây Châu không quan tâm tới hắn.

Lúc này Lý Bình An đi từ gò núi xuống.

Gật khẽ đầu với Cố Tây Châu, ra hiệu đã giải quyết kẻ địch trên gò núi.

“Đúng là khó sống mà!”

Cảnh Dục bệt mông ngồi xuống đất giống như một đứa trẻ. “Đa tạ đa tạ!”

Tiêu đầu Hồ Cường của tiêu cục Định Viễn cảm tạ bọn họ.

Vào nam ra bắc nhiều lần, hắn vẫn biết trên đời này có nhân vật thần kỳ như Luyện Khí sĩ.

Nhưng bình thường đâu phải muốn gặp là gặp được, huống hồ còn là người lợi hại như vậy chứ.

Không khỏi tỏ ra cẩn trọng.

Nhưng cũng may sau khi tiếp xúc mới phát hiện mấy người này không quá kiêu ngạo.

Cảnh Dục coi như vừa tìm thấy đối tượng để trút giận, lôi kéo một đám tiêu sư nói đủ thứ chuyện.

Mấy ngày sau, một đoàn người chạy tới Ngọc Môn quan.

Trời vẫn chưa sáng, cổng thành chưa mở.

Binh sĩ trông cổng thành ngăn cản không cho người ra vào.

Bách tính muốn ra muốn vào thành đều đang xếp một hàng dài.

Đám người chờ mãi tới khi mặt trời mọc trên đỉnh đầu mới qua được cổng thành.

“Ngươi… Ngươi… Ngươi đó…. Đây không phải văn thư thông quan…

Binh sĩ kiểm tra giấy chứng nhận đập văn thư bình bịch rồi nói.

Đúng là Lý Bình An không có giấy thông quan, đáng lý ra hắn bây giờ vẫn là người bị truy nã. Vì thế đã dựa vào quan hệ với Vương Sơn tạo ra một tờ văn thư thông quan giả. Vương Sơn đã cam kết tờ văn thư này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thực ra, chuyện kiểu như này đã quá quen thuộc ở biển cảnh Đại Tùy.

Người có thể nối thông quan hệ trên dưới, tạo ra văn thư giả đều có thân phận không tầm thường.

Nên cũng không có binh sĩ nào tra tìm chỗ không đúng, vậy nên mới nói chín mươi chín phần trăm không xảy ra chuyện. Thế nhưng hôm nay lại gặp một phần trăm cuối cùng.

Mặc dù binh sĩ kiểm tra văn thư hôm nay nói năng không lưu loát, nhưng lại rất chính trực.

Người ta thường gọi là “não chỉ có cơ bắp”.

Quy tắc mọi người đều ngầm hiểu, tới chỗ hắn lại chẳng có chỗ dùng.

Tính cả Lý Bình An thì hôm nay đã có sáu nhóm người bị hắn đuổi đi vì dùng văn thư giả.

Lý Bình An không rõ chuyện, cứ cho rằng người này cũng giống những người khác.

Bèn theo thói quen móc ra một chút tiền đưa cho người này.

“Mời các huynh đệ uống rượu.

“Ngươi… Ngươi đang… Đang làm cái gì đấy!” Thủ vệ nói lắp nghiêm nghị nói.

Lý Bình An lăn lộn bao nhiêu năm, rất hiếm thấy loại người như này nên không khỏi thấy kinh ngạc. “Ngươi lại còn, lại còn… Hối lộ quan sai”

Tiêu đầu Hồ Cường của tiêu cục Định Viễn biết đã tới lúc mình biểu hiện, bèn vội xáp lại gần.

“Tiểu huynh đệ à, ta là bằng hữu với Lý Thiên tổng nhà các ngươi, trước kia còn từng uống rượu với nhau đó, tạo cho nhau chút thuận lợi đi

Thủ vệ nói lắp vẫn không động lòng, nói:

“Đó… Đó là quy định, ta, ta không thể tạo thuận lợi được.

Lần này Hồ Cường không còn cách nào khác, giọng điệu không thân thiện cho lắm:

“Mới tới à?”

“Ngươi đúng là không được mà, cứ xem ta đi”

Cảnh Dục hừ nhẹ, chắp tay tới gần.

“Tiểu tử, từng nghe tới học viện bao giờ chưa? Có nhận ra bộ y phục này không? Có biết ý nghĩa của tấm bảng hiệu này trong tay ta không?”

Hỏi liên tục vài câu khiến thủ vệ nói lắp sửng sốt.

Dường như đang sắp xếp lại câu nói:

“Biết học viện, không biết bộ y phục của ngươi, cũng không biết bảng hiệu kia, còn quy, quy định…

Còn chưa kịp nói hết lời thì có một sĩ quan vội vàng chạy tới, đẩy binh sĩ nói lắp sang một bên.

“Chào các vị, người mới tới không hiểu chuyện, chuyện gì xảy ra thế này?

Ôi chao, đây không phải Hồ lão đệ đó à?”

Tiêu cục Định Viễn có ít danh tiếng ở Ngọc Môn quan, tất nhiên sĩ quan sẽ nhận ra tiêu đầu Hồ Cường.

“Những vị này là?”

Sĩ quan thấy đám người Lý Bình An khí thế bất phàm, nhất là người tên Cảnh Dục kia.

Vừa thấy đã biết công tử của nhà nào đó nên không dám đắc tội.

Hồ Cường lôi kéo sĩ quan, nói nhỏ vài câu.

Sắc mặt sĩ quan đột nhiên thay đổi, suýt thì đứng không vững.

Nuốt một ngụm nước bọt, vội chắp tay lại.

“Chỉ là hiểu lầm mà thôi, người mới tới không hiểu chuyện nên mong các vị đại nhân không chấp tiểu nhân, mong đừng chấp nhặt với hắn.

Cảnh Dục định nói gì đó nhưng lại bị Lý Bình An cản lại.

“Không ngại”

Đoàn người thuận lợi qua cửa, Lý Bình An quay đầu lại.

Binh sĩ nói lắp bị sĩ quan răng dạy, uất ức cúi thấp đầu xuống.

Sau đó lại bị sĩ quan đạp hai cái.

Hắn ngồi xổm một mình ở góc tường, như thể không biết mình sai ở đâu.

Nhiệt Thành như thể không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng Lý Bình An biết bây giờ hắn chắc chắn đang thấy rất oan.

Giống như mình lúc vừa tới trường, ngày đầu tiên trực nhật phải đứng ở hành lang trông coi xem có ai ném rác lung tung hay không.

Ai ngờ bắt được hiệu trưởng, sau đó bị giáo viên mắng cho một trận.

Lúc đó Lý Bình An mới biết rằng, quy tắc không có tác dụng gì với một số người…

Chương 77: Thợ rèn

1620 chữ

“Cuối cùng cũng nhìn thấy hơi người”

Cảnh Dục phàn nàn.

Ở lâu trong sa mạc, giờ nhìn thấy người người đi trong thành, mọi người hơi không quen lắm.

Giày của mấy đứa bé đã bị mài hỏng từ lâu, chân mỏi nhừ.

Vương Nghị thì vẫn tốt hơn, tập võ từ nhỏ nên có chút căn cơ.

Còn ba đứa bé khác thì có phần không chịu nổi.

Thế là Lý Bình An đã quyết định ở lại đây nghỉ ngơi hai ngày, thuận tiện tìm người giỏi rèn sắt trong miệng Cố Tây Châu.

Tìm một khách điểm ở tạm.

Lý Bình An đi theo Cố Tây Châu vào một tiệm rèn ở thành tây.

Một cánh cửa trong tiệm rèn đang đóng, cánh khác lại đang mở.

Ánh lửa bên trong hắt lên bốn phía, tiếng búa đinh đang vang lên không ngừng. Cố Tây Châu không hề khách sáo đẩy cửa vào.

Không khí trong phòng trộn lẫn với mùi rỉ sắt khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Lão Mặc, lão Mặc”

“Vào hậu viện.

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Hai người vào trong hậu viện, bên trong chất đủ loại đồ, thoạt nhìn qua còn tưởng là một cái nhà xưởng nhỏ.

Một hán tử cơ thể to lớn đứng quay lưng với họ, tay vung chùy sắt liên tục.

“Sao nhóc con nhà ngươi lại quay lại rồi?”

“Tìm được thì

| quay lại.”

Hán tử dừng gõ chùy, quay đầu lại, ánh mắt hơi kinh ngạc.

“Đã tìm được?”

Sau đó, tầm mắt của hán tử rơi lên người Lý Bình An, hay nói đúng là là rơi xuống cây phù tang mà hắn đang khiêng.

“Phù tang? Xem ra ngươi đã tìm được thật”

“Lần này tới tìm ngươi là muốn nhờ ngươi giúp một chuyện, trước khi đi Tuân Nhi đã tặng lại phù tang cho hắn, cũng đã đồng ý muốn tạo cho hắn một thanh đao”

Hán tử quay đầu lại, tiếp tục vung chùy sắt lên.

“Nếu vội ta có thể giúp một chút, nhưng rèn bằng phù tang không phải chuyện dễ.”

“Sẽ không để ngươi giúp không công”

Hán tử do dự một lát rồi nói:

“Được, để lại ở đây đi”

Lý Bình An để phù tang lại, rồi rời khỏi tiệm rèn cùng Cố Tây Châu.

Đi được nửa đường, Cố Tây Châu đột nhiên nói.

“Ngươi về trước đi, ta còn vài chuyện phải làm.”

Sau khi tách đường với Cố Tây Châu, Lý Bình An lang thang ngoài đường một lúc.

Lúc tới một sạp hàng, hắn mua một bát canh thịt dê vài một bánh bao không nhân ngâm.

Một chiếc bánh bao không nhân được đặt ở giữa, nước canh ngập xung quanh.

Người dân bản xứ gọi đây là nước vây thành.

9:36

Sau khi ăn xong, trong bát không còn canh, không còn bánh bao không nhân, cũng không còn thịt.

Lý Bình An ăn hết một bát to, lau miệng, cảm thấy không tệ.

Rồi định gọi lão bản mua thêm mấy phần để mang về cho bọn A Lệ Á.

Lúc này, ngoài đường vang lên tiếng hét sợ hãi.

Mọi người nhìn theo tiếng kêu, chỉ thấy một con tuấn mã đang lao vụt trên đường, cuốn lên một mảng bụi đất.

Nơi này vốn là phố xá sầm uất, dòng người đông đúc tụ tập bên trong.

Do hốt hoảng nên mọi người vội vàng tránh sang hai bên.

Có một vị phụ nhân trong lúc lôi kéo một cô nương nên bị dòng người xô ngã xuống đất.

Thấy con ngựa cao to kia nâng cao móng ngựa, sắp đạp qua người người phụ nữ xui xẻo kia. Đúng lúc này, một bóng người phóng vụt ra.

Dáng người cao lớn như núi, nặng nề vọt lên thân ngựa, hai tay cố định trên đầu ngựa.

Gạch xanh lát dưới đường vỡ thành mấy mảnh khiến con ngựa đang vọt tới ngừng lại.

Lý Bình An đứng gần đó, đồng tiền trong tay bắn tung tóe, đột nhiên dừng động tác.

Hơi bất ngờ nhìn về phía hơi thở của người vừa ra tay, là tên lính nói lắp đã cản họ ngoài cổng thành.

Bách tính đứng xung quanh vừa ồn ào đứng sang một bên, vừa cảm thấy may mắn mình vì mình không bị thương, lại vừa xem náo nhiệt.

Công tử mặc áo gấm được nhóm người hầu chạy tới đỡ dậy, tức giận lao tới.

“Con bà nó, ngươi to gan đấy!”

Tên lính nói lắp và A Vũ cũng là binh lính co miệng lại, mặc dù chẳng biết vị công tử mặc áo gấm kia là ai.

Nhưng người đó cưỡi ngựa nên đã đại biểu cho thân phận của hắn.

Mặc đồ đỏ thẫm, không có một màu nào khác lẫn vào.

Cho dù vị quan lớn nhất là thiên hộ đại nhân cũng chưa từng thấy ngài cưỡi con ngựa giống thế này.

A Vũ biết việc này mà để tên lính nói lắp mở miệng thì càng lớn chuyện hơn, bèn kiên trì bước lên. “Tại hạ là A Vũ trong quân, người này là đồng liêu của ta.

Do cứu người trong tình huống cấp bách nên mới làm ngựa quý của công tử bị thương.”

Chưa nói xong đã bị người kia đạp một cái.

“Mẹ nhà ngươi!”

Cái đạp này không mạnh, nhất là khi A Vũ còn đang mặc khôi giáp.

Nhưng lại không thể không giả vờ, A Vũ co quắp ngã thẳng xuống đất.

Với hy vọng có thể khiến vị công tử này hả giận.

Công tử áo gấm lại hướng mũi nhọn về phía tên lính nói lắp vừa ngăn cản mình, không ngờ hắn lại

dám bước lên.

“Ngươi… Ngươi… Phóng ngựa trong phố xá sầm uất, còn, còn ẩu đả với quân binh”

Từ xưa tới nay các công tử phú quý rất phách lối, ở kinh thành đã vậy chứ huống hồ đây lại là biên quan, càng vô pháp vô thiên hơn.

Ngang ngược càn rỡ, hoành hành bá đạo, chẳng khác gì đạo tặc.

Công tử áo gấm vươn tay rút đao, ai ngờ tốc độ nói chuyện của người nọ chậm nhưng tốc độ ra tay lại không hề chậm.

Tay hắn vừa chạm tới chuôi đạo thì tay của tên lính nói lắp đã chặn tay hắn.

Răng rắc…

“A!”

Sắc mặt công tử áo gấm thay đổi.

Đám hạ nhân đứng xung quanh thấy công tử bị đánh thì vội xông tới,

vốn chẳng sợ những người mặc quan phục trước mặt.

Tên lính nói lắp đá một cái đạp bay một người, lại đấm một cái vào người tên người làm khác khiến hắn bay vụt ra ngoài.

Chưa đánh vài cái đã khiến đám lâu la ngã trên mặt đất, đau không thốt thành lời.

“Tới, tới… Tới nha môn với ta

Công tử áo gấm cười lạnh, nói:

“Được! Được! Ngươi cứ chờ đó cho ta.

A Vũ đi cùng chỉ muốn chết cho rồi.

Chuyện này một khi ra tay thì không thể cho qua được nữa.

Tên lính nói lắp vươn tay muốn khóa xiềng xích vào tay đối phương từ phía sau. “Là ai dám làm công tử nhà ta bị thương?”

Tên lính nói lắp ngẩng đầu.

Giọng vừa vang lên thì người đó đã bước tới trước mặt.

Năm ngón tay như móc câu bóp cổ của tên lính nói lắp.

Ấn đầu hắn xuống, đầu gối “bụp” cái thúc mạnh vào đầu hắn.

Tên lính nói lắp loạng choạng lùi về phía sau vài bước, trừng mắt lên nhìn.

Người vừa tới là một lão nhân vừa cao vừa gầy, trên người mặc hoa phục.

“Trái lại cũng là người có sức mạnh

“Tiền thúc, phế hắn luôn đi!”

Công tử áo gấm nắm chặt tay sợ run lên, tức giận nói.

“Ngươi… Ngươi cũng phải đi cùng một chuyến”

Tên lính nói lắp nói.

Khóe miệng lão nhân xuất hiện một nụ cười khinh thường:

“Giọng điệu cũng lớn đấy, sống bao nhiêu năm đây là lần đầu tiên

gặp phải loại người không biết sợ chết thế này!”

Chân trái lão hơi nhếch lên, tay phải hất một cái chém mạnh vào mạch môn của tên lính nói lắp.

Tên lính nói lắp nhanh chóng tránh sang một bên, cánh tay phải man mát, bị rạch ra một đoạn lớn.

Vội vàng nhảy ra phía sau, ống tay áo đã bị xé rách, trên cánh tay nhiều thêm một vết máu. Người nọ vừa ra tay đã là sát chiêu.

Tên lính nói lắp bị chọc giận, siết chặt hai tay, đánh về phía lão ta.

Vẻ mặt lão nhân hơi thay đổi, sức trong một quyền này mạnh hơn hắn đã dự đoán.

Khiến hắn phản ứng không kịp.

Sau đó lại đánh ra một quyền nữa, lần này còn ác liệt hơn.

Lão nhân không dám đỡ, tránh hiểm được đòn này,

Tên lính nói lắp thừa thắng xông lên, hơi thu sức lực lại.

Không muốn làm loạn ra mạng người, bèn nâng một chân lên đạp vào đầu gối lão nhân.

Đá lão nhân phải quỳ rạp xuống, một quyền dừng lại dưới đất cách mặt hắn ba tấc.

“Ngươi… Ngươi, ngươi thua”

Còn chưa nói xong thì mắt lão nhân đã chợt lóe ánh sáng lạnh lẽo.

Đột nhiên vươn ngón tay ra thăm dò, tựa như rắn ra khỏi hang đâm thẳng vào cổ họng của tên lính nói lắp…

Chương 78: Học viện, Cảnh Dục

1589 chữ

“Phut!”

Lão nhân rên thành tiếng, lòng bàn tay bị một chiếc đũa xuyên qua. Máu tươi tràn ra.

Giây lát sau đã bị tên lính nói lắp đè xuống đất sau khi lấy lại được tinh thần.

Lý Bình An lấy thêm một văn tiền ra đặt lên bàn.

Coi như tiền bồi thường đũa cho lão bản.

Động tĩnh lớn như vậy cuối cùng cũng hấp dẫn sự chú ý của bộ khoái đang tuần tra.

Bộ đầu vừa nhìn thấy công tử áo gấm đã giật mình.

Công tử áo gấm cười lạnh, nhìn tên lính nói lắp rồi nói:

“Ta đã nói ngươi xong rồi mà!”

“Nhanh! Mau bắt tên đã tấn công Lưu công tử cho lão tử!”

Mấy bộ khoái rút đao ra vây xung quanh tên lính nói lắp.

Bộ đầu bước nhanh lên phía trước đỡ công tử áo gấm.

Công tử áo gấm hất tay hắn ra, định xông lên dạy dỗ tên lính nói lắp một chút thì chợt nhớ tới thân thủ của hắn.

Đột ngột dừng lại, đứng gần đó cười gần.

“Hôm nay bổn công tử sẽ dạy cho ngươi một đạo lý, rằng đôi khi nắm đấm cũng không thể nói lý được.”

Đúng lúc này lại có người trầm giọng nói:

“Vậy tại hạ cũng xin chỉ cho công tử một đạo lý.

Làm người phải có lòng khoan dung độ lượng”

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy một người đang ngồi trước tiệm mỳ, tay cầm mấy phần bánh bao không nhân ngâm canh thịt dê đã được đóng gói tốt.

“Ngươi là người nơi nào?”

Công tử áo gấm lạnh lùng hỏi.

Lý Bình An bình tĩnh đáp:

“Tại hạ tới từ học viện, Cảnh Dục”

“Hắt xì!”

Trong khách điếm, Cảnh Dục đang chơi bài với mấy đứa bé hắt hơi một cái.

Học viện?

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu công tử áo gấm, hắn định nói gì đó thì bị lão nhân bên cạnh giữ chặt lại.

Lão nhân đánh giá kỹ càng Lý Bình An.

Cả người mặc thanh sam, đầu đội mũ rộng vành.

Khí chất xuất trần, hoàn toàn không giống đồ ngốc nào đó ở thế tục.

“Học viện? Các hạ là đệ tử ở học viện?”

“Tại hạ đưa bốn học sinh từ bốn trấn An Bắc đi nhập học ở học viện, đi ngang qua nơi này trùng hợp nhìn thấy công tử phóng ngựa đã thương người, đúng thật là bá đạo.”

Chuyện có bốn học sinh tới học viện học ở bốn trấn An Bắc đã được truyền ra ngoài từ lâu, tất nhiên lão nhân cũng biết tới chuyện này.

Chắc sẽ không có đồ ngu nào dám giả mạo làm đệ tử học viện.

Lão lập tức đổi sắc mặt, nói:

“Khiến… Khiến các hạ chê cười rồi.”

Lý Bình An trầm giọng đáp:

“Chẳng trách lão sư lại nói phải góp lời với Thánh thượng để chỉnh đốn lại vùng biên quan, nay gặp mặt mới biết đúng là chuyện rất cấp bách.

Chỉ một câu ngắn đã khiến lão nhân như rơi vào hầm băng.

Mặc dù nhóm bộ khoái đông đúc bên cạnh không biết sức nặng của học viện, nhưng nghe thấy lão sư của đối phương có thể góp lời trực tiếp với Thánh thượng, họ lập tức lẳng lặng lùi ra đằng sau. Nhân vật cấp bậc này muốn nghiền chết bọn họ còn chẳng tốn nhiều sức hơn đè chết một con kiến.

Im lặng một lúc Lý Bình An mới phất tay.

“Được rồi, cút đi”

Trước mặt biết bao nhiêu người, sao mà công tử áo gấm có thể chịu đựng được thua thiệt bậc này.

Lão nhân kéo hắn lại nói khẽ:

“Công tử, không thể chọc người này!”

Công tử áo gấm bị kéo đau tay, đây là lần đầu tiên hắn thấy Tiền thúc như thế.

Đành phải cho qua.

“Cáo từ, cáo từ!”

“Còn một chuyện nữa!”

Lý Bình An lạnh lùng nói.

Lão nhân và công tử áo gấm cảm giác như có lưỡi dao đang treo trên đỉnh đầu mình, cảm giác lạnh lẽo xông lên từ trong lòng.

Cả người cứng đờ, không dám cử động chút nào.

“Lần sau nếu để ta biết còn xảy ra chuyện tương tự thì mời công tử tự chuẩn bị quan tài cho chính

mình.

Nếu công tử không phục thì có thể tới học viện tìm Cảnh Dục ta để trả thù.

Cảnh Dục này chẳng sợ cái gì cả!”

Khách điếm.

“Hắt xì, hắt xì!”

A Lệ Á ghét bỏ nhìn về phía Cảnh Dục, nói: “Ngươi bị bệnh sao?”

“Bị bệnh? Sao có thể được.”

Cảnh Dục hít mũi, nói:

“Hình như có người mắng sau lưng ta”

“Không dám không dám”

Lão nhân lôi kéo vị công tử họ Từ, nhanh chân bước ba bước thành hai vội vã rời đi.

Con ngựa của công tử áo gấm cũng bị người làm dắt đi.

Tên lính nói lắp đứng im tại chỗ gãi đầu gãi tai.

“Ca ca, cảm ơn ngươi, cái này cho ngươi”

Tiểu nữ hài hồi nãy được hắn cứu đưa cho hắn một miếng kẹo đường xốp giòn.

Tên lính nói lắp lắc tay nói:

“Không… Không được, quan sai không thể nhận, nhận hối lộ, lộ được…

A Vũ đạp một cái vào mông hắn, không quan tâm tới nữ hài kia nữa mà lôi tên lính nói lắp tới trước mặt Lý Bình An.

Chắp tay nói:

“Đa tạ tiên sinh đã cứu mạng”

“Không có gì.

Lý Bình An suy nghĩ một lát rồi nói:

“Không bằng ngồi ăn bát canh ngâm bánh bao không nhân với ta.

Người luyện võ có sức ăn rất lớn.

Vừa ăn xong một bát mà bây giờ Lý Bình An đã thấy hơi đói.

Thế là lại gọi một bát canh ngâm bánh bao không nhân rồi bắt đầu ăn. “Tên của ngươi là gì?”

Lý Bình An hỏi tên lính nói lắp.

“Tần… Tần Tần…

A Vũ ngồi cạnh trả lời thay hắn:

“Hắn là Tần Thời, năm nay mười tám tuổi”

“Tần Thời? Vừa gia nhập quân ngũ sao?” “Ùm.”

Tần Thời gật nhẹ.

“Người như ngươi mà gia nhập quân ngũ không sớm thì muốn cũng xảy ra chuyện”

“Vì… Vì sao?”

Hình như Tần Thời không hiểu.

A Vũ nói:

“Tiên sinh, tên này đầu toàn cơ bắp, ai nói gì cũng vô ích.

Đầu óc quá tải, chịu đủ thua thiệt, bị mài mòn rồi mới hiểu ra được”

Lý Bình An chỉ cười không nói.

Người quá thẳng thắn có lẽ sẽ sống rất đau khổ.

Bởi vì họ có chí hướng kiên định của mình, không ngừng chăm chỉ truy tìm lý tưởng, từ khi sinh ra đã có ý chí mạnh mẽ.

Cũng bởi vì vậy mà trên người họ thường mang theo nhiều xúc cảm bi tráng, đấu tranh trên con đường gian khổ nhất của cuộc đời.

“Ngươi từng luyện võ sao?”

Lý Bình An nhớ ra hồi nãy khi Tần Thời ra tay, mặc dù sức lực đủ nhưng lại không có kết cấu gì cả. Tần Thời lắc đầu nói:

“Không… Chưa từng học”

Lý Bình An gật khẽ, cơ thể có căn cơ, nhưng đáng tiếc không học võ.

Tiếc là Lý Bình An dừng chân lại Ngọc Môn quan không lâu, nếu không cũng tận tình dạy hắn một

chút.

Mong rằng người như Tần Thời sẽ được trời cao chiếu cố.

Lý Bình An ăn xong canh thịt dê ngâm bánh bao không nhân xong bèn quay lại khách điếm.

Mọi người trong đội vẫn chưa ăn gì, ngửi thấy mùi của canh thịt dê ngâm bánh bao không nhân, tinh thần cả đám lập tức nâng cao.

Cảnh Dục nhìn phần của mình, rõ ràng nặng hơn rất nhiều.

Bèn vỗ vai Lý Bình An, nói:

“Trẻ nhỏ dễ dạy

Lý Bình An mỉm cười, khẽ giọng thì thầm:

“Coi như bồi thường cho ngươi.”

“Bồi thường cái gì cơ?”

“Không có gì”

Sáng sớm hôm sau, Cố Tây Châu tạm biệt Lý Bình An.

Hắn đã đồng ý làm giúp thợ rèn một việc thì thợ rèn mới chịu làm giúp Lý Bình An một thanh đao tốt.

Lý Bình An đơn giản chắp tay, nói:

“Cố huynh vất vả rồi”

“Đừng khách sáo, ta đã nói với lão Mặc rồi.

Nhưng ta chỉ sợ không thể đưa các ngươi tới học viện được nữa, dọc đường đi nhớ cẩn thận.” Hai người tạm biệt nhau.

Lý Bình An ấn theo dặn dò của Cố Tây Châu, chờ tới chiều thì tới tiệm rèn của lão Mặc. Cây phù tang kia vẫn dựng thẳng đứng trong sân, không thấy chút dấu hiệu khởi công nào.

Bên cạnh cây phù tang còn có một vị nữ tử.

Tuổi tác không lớn, độ chừng hai mươi tám.

Mặt trái xoan, lông mi vừa dài vừa cong, ánh mắt rất có thần.

Vóc người cao ráo, eo thon nhỏ, thứ không được hoàn hảo là ngực hơi lép.

Lúc thấy Lý Bình An tới, nàng cũng đánh giá hắn.

“Ngươi tìm ai?”

“Ta tìm lão Mặc, đã hẹn hôm qua.

Lý Bình An chỉ vào cây phù tang.

Thiếu nữ gật đầu, chạy tới gần phòng gọi lớn:

“Cha, có người tìm này”

Chương 79: Luyện công

1710 chữ

Lão Mặc ra khỏi phòng, hình như là vừa đi rửa mặt.

Tay cầm khăn mặt lau giọt nước chưa khô.

Hỏi dứt khoát:

“Ngươi có yêu cầu gì với đạo không? Định làm thành hình dạng thế nào?”

Lý Bình An lấy một bức vẽ từ trong lồng ngực ra, tuy hắn không biết vẽ nhưng cũng may là Cảnh Dục biết.

Ban đầu tất nhiên Cảnh Dục rất nghiêm nghị từ chối.

“Thân phận của ta là gì chứ? Có địa vị thế nào chứ? Vẽ một thanh đao à? Nói ra chắc chắn sẽ khiến mọi người phải cười nhạo”

Lý Bình An cảm thấy người như Cảnh Dục này không tệ.

Bởi vì trí thông minh của tên gia hỏa này không cao, lại còn không chịu được lời khen của người

Ngươi càng khen hắn thì hắn càng cảm thấy lâng lâng không biết gì.

Muốn làm gì cũng được.

Theo lời của Vương Nghị, nếu ngươi cho hắn một cái ổ gà thì hắn có thể đẻ trứng giữa thanh thiên

bạch nhật.

Thế là Lý Bình An đã khua môi múa mép một phen.

Rồi có được bức tranh này.

Lão Mặc đánh giá sơ qua, nói:

“Vẽ rất cẩn thận”

Thân đao hẹp thẳng, hơi cong ra ngoài.

Sống đao uốn cong theo lưỡi đao, hai bên có một rãnh máu và hai cả hai đầu đều in hoa văn hình móng tay uốn lượn như sóng.

Chuôi đạo dài bốn tấc, chiều rộng chừng hai ngón tay.

Lão Mặc khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn tiếp.

Vỏ đạo không phải loại tầm thường, mà còn muốn giấu tính chất lưỡi dao.

Lão Mặc khép bức vẽ lại, nói:

“Ta đã biết rồi, hai ngày nữa ngươi tới đây nhận đạo”

“Làm phiền rồi.”

Lý Bình An chắp tay chào rồi lui ra ngoài.

“Cha, người đó là ai thế? Trông thật kỳ lạ!”

Chờ hắn rời đi, thiếu nữ không nhịn được bèn nói.

“Ta không ngửi thấy nghiệp lực trên người hắn. Lão Mặc không quay đầu lại, chỉ nói:

“Đừng quan tâm.

Thiếu nữ hơi bất mãn đáp lại, mồm vẫn còn lầm bầm. “Không lẽ là người bị thiên phạt?”

Lý Bình An quay lại khách điếm, nói với mọi người là có thể sẽ phải ở lại Ngọc Môn quan nghỉ ngơi hai ngày.

Tất nhiên mấy đứa nhỏ rất vui, chỉ ước được nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.

Buổi trưa, mặt trời nóng hổi, cộng thêm gió nóng khiến người ta cảm thấy buồn bực nóng nảy.

Cảnh Dục cứ luôn mở mồm lải nhải khiến ngay cả người tốt tính như Triệu Linh Nhi cũng hơi không chịu được.

Bây giờ mọi người đều đang trông mong, không biết tới khi nào tên gia hỏa này mới rời đi.

Cảnh Dục từng nói sau khi tiễn họ tới Ngọc Môn quan xong sẽ chủ động tách ra.

Nhưng hôm nay nhìn qua, trông có vẻ chưa có ý định rời đi.

“Cảnh công tử… Cảnh công tử…”

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong khách điếm.

Mọi người tò mò nhìn sang.

Chỉ thấy một gia hỏa trông hơi ngốc đang cầm một ít đồ vật đứng bên ngoài khách điếm gọi với vào trong.

“Này, ngươi tới tìm Cảnh Dục có chuyện gì không?”

Vương Nghị hỏi.

Tên lính nói lắp Tần Thời ngẩng đầu lên, nói:

“Ta… Ta tìm Cảnh công tử, vì mẹ ta bảo ta tới để tạ ơn hắn.

Nghe thấy lời này, mọi người trong phòng vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Cảnh Dục.

Cảnh Dục cũng bất ngờ, sau đó lại bắt đầu ra vẻ.

Hừ khẽ một cái, cực kì đắc ý.

“Chuyện đó kỳ lạ lắm à? Bổn công tử đi đây đi đó khắp thiên hạ, thấy việc bất bình hăng hái giúp đỡ, hiệp can nghĩa đảm.

Tất nhiên bằng hữu khắp thiên hạ vừa nghe thấy ta tới đều ầm ầm tới cửa cảm tạ ta rồi.

Trong ánh mắt rất đỗi ngạc nhiên của mọi người, Cảnh Dục chắp tay bước ra ngoài.

Vừa nhìn thấy Tần Thời, Cảnh Dục nghẹn họng.

“.. Ngươi, ngươi là binh sĩ giữ cổng phải không? Trước kia chúng ta có quen biết sao?” Tần Thời lắc đầu, nói:

“Không… Không, không quen biết. “Vậy ngươi gọi ta làm gì?”

“Ta ta ta, ta tìm Cảnh Dục của học viện” “Chính là ta đây”

Tần Thời vẫn lắc đầu, nói:

“Không phải ngươi”

Đúng lúc này Lý Bình An vừa đi dạo về.

Hai mắt Tần Thời sáng lên, vội vã chạy tới gần:

“Cảnh, Cảnh, Cảnh công tử.

Lý Bình An bất ngờ, rồi chợt nhớ ra.

Hôm đó mình dùng tên Cảnh Dục, bèn không nhịn được bật cười.
“Thật ra ta tên là Lý Bình An, ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

“Lúc về ta đã kể cho nương ta nghe chuyện đó…

Nương của ta bảo ta đi mời ngươi tới nhà ăn cơm, còn bảo ta tặng lễ vật cho ngươi.

“Lễ vật thì không cần, vừa hay ta chưa dùng cơm. Vậy đành đi ăn nhờ”

“À… thế thì đi theo ta.”

Lúc gần đi, Lý Bình An đã nói với Cảnh Dục.

“Buổi tối không cần chờ cơm ta đâu.

Cảnh Dục đứng ngây như phỗng tại chỗ.

Mọi người đang đứng trên lầu hai đều nhịn cười.

Nhà Tần Thời không phải gia đình giàu có gì, chỉ có một gian nhà đất nhỏ, trong nhà đặt chút đồ để chia thành phòng.

Cha Tần Thời đã chết sau khi tòng quân.

Chỉ để lại đôi vợ góa con côi, cuộc sống không được dễ chịu cho lắm.

Cũng may vẫn còn phụ cấp và được vài chiến hữu chiếu cố.

Vì thế Tần Thời mới vào được quân, còn được nhận một chức vị thật tốt.

“Đứa nhỏ Tần Thời này từ bé đầu óc đã không tốt lắm, chẳng dễ gì

mới lăn lộn được tới chức vị này, làm chưa được vài ngày đã xảy ra họa lớn.

May mà có công tử ra tay cứu giúp”

Tần mẫu múc cho Lý Bình An một bát canh gà.

Bát canh gà này có hương vị không tồi, nhìn ánh mắt của Tần Thời là biết lâu lắm rồi hắn chưa được ăn gà.

Tần mẫu đưa đùi gà cho Lý Bình An.

Lý Bình An cảm giác được ánh mắt của Tần Thời bèn đưa đùi gà cho hắn.

Tần Thời đưa đùi gà cho mẫu thân.

Mẫu thân trừng mắt nhìn hắn, lại gắp đùi gà vào bát Lý Bình An.

Mỉm cười bất đắc dĩ, Lý Bình An đành nhận chiếc đùi gà này.

Ăn uống no say xong thì mặt trời đã ngả về hướng tây.

Trên lưng lãoNgưu không có ai nằm, chỉ có hai con quạ đang đậu.

Màn đêm buông xuống, lúc mặt trời lặn mang theo sự yên tĩnh và sạch sẽ. Rảnh rỗi rồi, hắn ngồi trên bậc thang.

Nhìn hòn đá nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, tâm tình tĩnh lặng.

“Sau này ngươi muốn làm gì?”

Tần Thời ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

“Trở nên nổi bật, rồi khiến nương của ta… sống một cuộc đời tốt hơn.”

Lý Bình An mỉm cười ấm áp, ném cục đá trong tay ra ngoài rồi đột ngột nói.

“Ta dạy ngươi một bộ quyền pháp được không?”

Tần Thời trừng to mắt nhìn về phía Lý Bình An.

“Quyền… Quyền pháp?”

Lý Bình An đứng thẳng dậy, nói:

“Trước tiên dạy ngươi luyện công”

Luyện công hay còn gọi là đóng cọc, chính là lặp đi lặp lại một tư thế để luyện tập.

Tập mười lần, một trăm lần, hàng nghìn lần, hàng chục nghìn lần để khí huyết trong cơ thể đi theo một đường cố định, luyện tập lâu ngày mới có thể lĩnh hội được đường đi trong kinh mạch. Từng có câu nói về quyền thế này: “Luyện quyền nghìn lần ắt tự hiểu nghĩa.

Lý Bình An biểu diễn một chiêu liên tục, càng luyện càng nhanh.

Cuối cùng đá một cước, đạp chân lên tảng đá to bằng một đứa nhỏ.

Chân phát lực, tảng đá vang lên một tiếng vang trầm đục.

Sau đó vỡ ra thành hai nửa.

“Cái đó ta cũng có thể làm được.

Tần Thời nói.

Lý Bình An gạt đống đá vụn ra, cục đá nhỏ đè bên dưới không hề bị vỡ.

“Không phải đang dạy ngươi dùng lực mạnh, mà ta đang dạy ngươi cách không chế sức mạnh của mình”

Tần Thời chỗ hiểu chỗ không mà gật đầu.

Sau đó Lý Bình An lại dạy hắn thêm mấy lần, chờ trời tối hơn mới tạm biệt.

Trước khi chia tay, Lý Bình An lại nói với Tần Thời.

“Ngươi có muốn nương ngươi vì ngươi mà tự nhiên bị tống vào ngục giam, hoặc là bị người giết hại không”

“Không… Không muốn!”

Tần Thời trả lời không hề do dự.

“Vậy phải nhớ cho kỹ, khi ngươi chưa đủ năng lực làm một số việc, thay vì như thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa thì hãy âm thầm dự trữ sức mạnh.

Nếu không, ngươi không những không bảo vệ được thứ mình muốn

mà còn làm tổn thương người ngươi quan tâm”

Tần Thời kinh ngạc nhìn bóng lưng của Lý Bình An đang kéo dài dưới ánh chiều tà.

Khi hắn hồi thần lại thì thấy mẫu thân đang chạy tới gần.

“Ôi chao! Lý tiên sinh đã đi rồi sao?”

“Nương… Sao thế?”

Tần mẫu cầm một ít tiền do Lý Bình An đặt trong góc nhà coi như trả tiền cơm.

“Thời nhi, mau đuổi theo Lý tiên sinh đi”

Tần Thời hơi do dự, nói:

“Nương… Đuổi theo không kịp đâu, đuổi theo… cũng vô dụng thôi

Tần mẫu thở dài, nói:

“Đúng là người tốt, Tần nhi nhớ cho kỹ, sau này có cơ hội nhất định phải báo đáp Lý tiên sinh

Chương 80: Tự dưng thấy kinh thành thật quyến rũ

1599 chữ

Đã tới thời gian, Lý Bình An tới tiệm rèn để nhận đạo.

Lão Mặc gõ tẩu thuốc, lấy thanh đao đang bọc vải trên quầy ra ngoài.

Lý Bình An nhận đao, mở bọc ra.

Đúng như suy nghĩ của hắn, vỏ đạo đã được chế thành gậy chống bằng trúc.

Còn đao được cất giấu bên trong.

Lý Bình An hít sâu một hơi, không rõ vì sao lại thấy hơi khẩn trương.

Tay ấn chuôi đao, từ từ rút ra ngoài.

Ánh mắt Lý Bình An tựa như xuất hiện ánh sáng, một luồng hơi thở lưu chuyển trên thân đạo.

Duỗi ngón tay bắn vào thân đạo.

“Keng!”

Tiếng kêu thanh thúy vang lên, ánh sáng sắc lạnh bắn ra xung quanh.

Lý Bình An hơi cau mày, tưởng rằng đã nghe nhầm.

Nâng tay lướt nhẹ lên thân đao, cảm giác ớn lạnh trào dâng trong người.

Trên lưỡi đao tựa như bị một tầng sương mù bao kín, nhiệt độ đột ngột hạ xuống.

Lý Bình An khó hiểu hỏi:

“Sao cây phù tang lại biến thành… cương đao rồi?”

Lẽ ra, dù tay nghề lão Mặc tốt tới đâu thì cũng không thể khiến cây phù tang thay đổi chất liệu được.

Lão Mặc không quay đầu lại, chỉ nói:

“Phù tang biến đổi liên tục, hình dạng vô thường, nó có thể phân ra thành trăm loại hình dạng.

Trong lòng ngươi nghĩ nó là đạo thì nó chính là đạo”

Lý Bình An suy ngẫm, rồi gật đầu.

Lòng lại nghĩ, thật thần kỳ.

Lão Mặc nói:

“Có được nó thì ngươi có thể đối kháng với tu sĩ.

Phù tang có thể phá được hàng vạn thuật pháp. Nói một cách bình thường là nếu ngươi đối kháng với một tu sĩ Luyện Khí, hắn phun lửa về phía ngươi thì liệu ngươi có thể dùng kiếm đạo bình thường để chống lại được không?”

Lão Mặc giải thích tiếp:

“Nhưng nếu có đao phù tang thì không giống vậy nữa.

Đặc tính của đao phù tang có thể trung hòa những loại thuật pháp này.

Có nó trong tay thì ngươi có thể chém đứt ngọn lửa.

Ngày xưa gặp tu sĩ bị người ta đánh như cháu trai, bây giờ ngươi đã có đủ sức để đánh một trận. Dùng đao phù tang, chỉ cần muốn thì ngươi có thể đánh người ta như đánh cháu trai"

Lý Bình An rút hoàn toàn đao ra khỏi vỏ, khuơ thử hai lần.

Quả thực rất thuận tay.

Không nặng không nhẹ, không dài không ngắn.

"Đa tạ Mặc sư phụ"

"Không cần khách sáo, ta không giúp ngươi không công, dù sao Cố Tây Châu cũng trả tiền công thay ngươi rồi.

Lý Bình An tra đao phù tang vào vỏ, nó lại biến thành một cây gậy trúc bình thường.

"Theo lý mà nói, dựa vào giao tình của ta và Cố Tây Châu thì hắn phải giúp ta một số chuyện, không nên dây dưa thêm, đều vì nhân quả cả.

Lão Mặc lấy hồ lô rượu bên hông xuống.

"Cho ngươi uống một hớp rượu, không uổng công mối giao tình này giữa ta và Cố Tây Châu?

Lý Bình An tính từ chối, nhưng lại lo làm Mặc sư phụ mất mặt.

Bèn rút nắp hồ lô, uống một hớp rượu.

Vị cay bùng lên trong miệng mãi không biến mất, cổ họng bị thiêu đốt như thể có một đống lửa bên trong.

Uống một hớp rượu vào bụng đã cảm thấy có một luồng khí nóng rực đang phi thẳng vào đan điền. Sau đó, thuận theo kinh mạch lan tràn, thấm nhuần cả người.

Mặt Lý Bình An đỏ ửng, đầu óc choáng váng khiến cả người tê dại.

Đó là cảm giác rất kỳ diệu, khiến hắn lúc đầu không quen.

Nhưng sau khi quen hơn, hắn cảm giác cỗ lực lượng đó hình như đã biến thành một phần của cơ thể

“Đời này ngươi không có duyên tu hành nhưng lực lượng khí huyết trên người lại mạnh hơn cả tu sĩ bình thường.

Cơ thể hiện tại của ngươi sẽ không thể chống đỡ được.

Lão phu tặng ngươi một hớp rượu là ngươi có lời lắm rồi.

Ngươi cần phải từ từ tiêu hóa nguồn lực lượng này, đừng nóng lòng cầu thành, ổn định nội tình quan trọng hơn háo thắng”

Lý Bình An chắp tay cung kính:

“Đa tạ tiền bối”

“Phải rồi, trả lại hạt giống cây phù tang cho ngươi.

Lý Bình An cẩn thận cất kỹ hạt giống, hắn đã đồng ý với Yến Tuân.

Phải mang

; hạt giống cây phù tang về Nam quốc công phủ giúp nàng.

Đội ngũ xuôi nam nghỉ ngơi vài ngày là đã chỉnh lý xong xuôi, lại tiếp tục bước vào cuộc hành trình. Cố Tây Châu đồng hành cùng đã rời đi, Cảnh Dục cũng muốn tách ra.

Lúc Cảnh Dục gần đi còn thay phiên vỗ vai mấy người họ.

“Tầm nhìn các ngươi thấp nên ta không trách các ngươi, chờ khi nào các ngươi tới học viện sẽ biết ta lợi hại tới mức nào”

Vừa nói xong bè giơ roi thúc ngựa rời đi.

Mọi người nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng thấy hơi buồn bã.

Tuy rằng Cảnh Dục rất phiền phức.

“Thật ra ta cũng biết có lẽ hắn rất lợi hại”

A Lệ Á gật đầu:

“Ừm, chỉ là hơi ngốc.

Bàn Tuấn gật đầu phụ họa.

Triệu Linh Nhi nói:

“Cha ta nói, loại người cà lơ phất phơ như thế một khi nghiêm túc rất đáng tin cậy. Thế nhưng một lát sau đã thấy Cảnh Dục vội vã quay về.

“Ôi mẹ ơi, rơi đồ ở khách điếm, lão sư mà biết mắng chết ta mất!”

Mọi người rơi vào im lặng.

“Ta rút lại lời nói vừa rồi.

Đây là lần đầu Triệu Linh Nhi cảm thấy lời của phụ thân… không đúng hoàn toàn.

Lý Bình An vừa lấy được vũ khí, coi nó như bảo bối vậy, cầm thế nào cũng thấy không thoải mái. Sợ rơi mất, sợ va chạm…

Rồi đột nhiên cười khẩy, sao lại có tâm trạng như một đứa nhỏ thế này.

Nửa tháng sau.

Tại một bến tàu, mặt trời đã lên đỉnh đầu, giàn liễu xanh thẳm rũ cạnh bờ.

Trên bờ hồ trải dài từng đám cỏ lau cao hơn đầu ngươi, nhìn thoáng qua chỉ thấy một mảng màu xanh.

Gió mang theo hơi lạnh lướt nhẹ trên mặt hồ, tạo ra từng mảng rung động.

Đặt bản thân vào khung cảnh ấy khiến người ta có cảm giác hoa nở xuân về.

Không biết là do quá nhiều người ngồi thuyền hay do nguyên nhân nào khác mà trong bến đò không còn chiếc thuyền lớn nào.

Chỉ còn lác đác vài chiếc thuyền nhỏ chở khách.

Đoàn người xuôi nam tới bến đò, Lý Bình An đi tuốt ở phía trước.

“Nhà đò, có tới Phong Thủy phủ không?”

Trên thuyền có một ông lão khoảng gần năm mươi và hai hán tử để trần hai tay, nhìn tuổi có vẻ là nhi tử của ông lão này.

Lão hán tới gần đánh giá đoàn người, thấy đoàn dẫn theo bốn đứa nhỏ, chắc là ra ngoài thăm thú. Nhưng nhìn kỹ lại thấy không giống, trông cứ như đang vội vã lên đường vậy.

“Có đi, bao thuyền phải không?”

“Bao thuyền bao nhiêu tiền?”

“Thời tiết như này muốn tới Phong Thủy phủ phải đi ngược dòng nước, giá cả hơi cao, tính cả phí ăn uống khoảng sáu trăm văn tiền”

Lý Bình An hơi cau mày, giá bao cả thuyền hơi mắc.

Lão hán nhìn ra Lý Bình An hơi ngại cái giá này bèn nói:

“Không muốn bao cả thuyền thì chờ thêm một lát, chờ thêm người thuê chung chuyến

Mấy người họ bèn chờ cạnh bến đò, vừa ăn lương khô vừa chờ thêm người thuê chung chuyến. Vương Nghị đang chăm chỉ luyện công liên tục.

Trước đó hắn đã quấn Lý Bình An đòi học võ công nên Lý Bình An đã dạy hắn cách luyện tập.

Thực chất trước kia Vương Nghị cũng từng học cách này rồi, nhưng quá buồn tẻ và chán ngắt.

Thế nhưng hôm nay tiên sinh lại nói vậy khiến Vương Nghị càng có động lực hơn.

Tựa như một người giàu có chỉ cho một con đường, nói chỉ cần làm theo là sẽ thành công như ta vậy.

Lý Bình An ngồi trên mũi thuyền nhai lương khô.

Lão Ngưu nhìn chằm chằm vào lương khô trong tay hắn, như thể biết hắn ăn hết một nửa lương khô sẽ cho nó một nửa.

Chờ tới được Phong Thủy phủ thì sẽ càng tới gần kinh thành hơn, lộ trình đi từ quan đạo cũng nhanh

hon.

Chỉ khoảng bốn năm ngày.

Nghe người ta nói kinh thành phồn hoa như gấm, ngựa xe như nước

chạy khắp con đường.

Lý Bình An mỉm cười ném lương khô trong tay vào nơi đàn cá đang tụ tập.

Lão Ngưu thấy thế thì quay phắt đầu đi như đang hờn dỗi.

Tự dưng thấy kinh thành thật quyến rũ, không biết sẽ gặp được những gì ở đó đây.

Chương 81: Rắn khổng lồ

1785 chữ

Thuyền rời bến di chuyển thong thả xuôi theo dòng sông.

Gió nhẹ thổi qua, sóng nước yên bình.

Thân thuyền nhấp nhô theo từng đợt sóng sông, di chuyển chậm rãi về phía trước.

Tiếng mái chèo khua nước không dứt, mặt nước hình thành từng vòng từng vòng gợn sóng nối tiếp

nhau.

Mái chèo khua lúc cao lúc thấp, nhịp điệu rất nhanh, làm cho người ta cảm giác bồng bềnh như ở trên không trung.

Vương Nghị vẫn đang luyện tập thế đứng trung bình tấn, chỉ là trên thuyền không thể so với mặt đất.

Tập như thế nào cũng không thoải mái.

Thôi Tài giữ không cho công tử nhà mình đi quá xa.

Truyện Hồng Kông: Xuyên Vào Hồng Hưng, Người Bảo Ta Làm Việc Tốt ? (Bản Dịch) vừa ra chương mới

Trên thuyền có một nhóm người nhìn rất không thân thiện.

Tên cầm đầu dáng người vừa cao vừa gầy, giống như một cây gậy trúc, bộ dáng gian trá. Đến Phong Thủy phủ cần bốn ngày đi đường sông.

Hai ngày đầu đều bình an không có chuyện gì xảy ra, đến trưa ngày

thứ ba.

Mọi người dù phải liên tiếp ăn cá hai ngày nhưng không ai cảm thấy ngán chút nào.

Canh đầu cá thơm ngon nhiều nước, thịt cá vừa mịn vừa mềm, ăn đến quên cả trời đất.

Đọc chương 754

Cá chiên kết hợp với gia vị, màu sắc, hương thơm, mùi vị hoàn chỉnh, thanh đạm ngon miệng. Thich!

Mọi người đang ăn uống rất vui vẻ, Lý Bình An lại nghe được một âm thanh.

Ngay sau đó thân thuyền bỗng nhiên rung lắc dữ dội, rất nhiều hành khách trên thuyền đồng loạt hoảng hốt kinh ngạc.

Chân bọn họ đứng không vững, loạng choạng lung lay ngã trái ngã phải, có người suýt nữa ngã xuống nước.

Oanh – -!!

Tiếng động giống như sấm sét cuồn cuộn, vạn mã phi nước đại.

âm thanh lần này thực sự làm cho tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi.

9:38

Lão hán lái thuyền vội vàng lấy ra một cái bánh bao to bằng đầu người từ trong khoang thuyền, phía trên bánh bao được phủ một lớp màu đỏ tươi.

Mọi người nhìn thấy lão hán lái thuyền ném cái bánh bao xuống sông, sau đó quỳ xuống.

Nhưng điều đó hoàn toàn không có tác dụng, nước sông vẫn như cũ cuồn cuộn sôi trào.

Lão hán lái thuyền sợ đến mất hồn, giọng lão gần như cầu xin nói với mọi người:

“Các vị khách nhân, người nào vừa rồi đã nói câu kiêng kị khiến Giang Long vương khó chịu muốn trách phạt, liên lụy chúng ta cũng phải chịu khổ.

Mọi người thấy lão hán lái thuyền sợ hãi như vậy thì càng hỗn loạn.

Lúc này bỗng nhiên có người nói:

“Là hắn! Trước đây, hắn nói muốn ném nữ nhân này xuống sông”

Mọi người nhìn theo hướng người vừa nói chỉ về một đôi nam nữ ra ngoài du ngoạn.

Cả hai đều còn trẻ và vừa đính hôn.

Khi liếc mắt đưa tình tán tỉnh nhau, người thanh niên vô ý thuận miệng nói một câu: “Nếu nàng không nghe lời sẽ ném nàng xuống sông”

Thiếu nữ nói:

“Chàng nỡ thì ném đi”

Hai người nói lời này cách đây đã một ngày, theo lý thì chuyện đang xảy ra nguyên nhân không liên quan đến cuộc trò chuyện đó của bọn họ.

Nhưng hiện tại ai cũng như đang bệnh nặng nóng lòng kiếm thần y, chỉ cần có thể giữ được mạng của mình, ai còn quan tâm mạng của người khác.

Lão hán lái thuyền nhanh chóng đi tới:

“Các ngươi nói điều khiến Giang Long vương không hài lòng, nếu bây giờ không ném cô nương này xuống sông, tất cả mọi người trên thuyền đều sẽ mất mạng”

Thiếu nữ chưa bao giờ trải qua tình cảnh giống như lúc này, hoảng sợ đến mức choáng váng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Người thanh niên làm sao có thể để cho người khác ném nữ nhân của mình xuống sông, hắn dùng thân mình bảo vệ ở trước người nàng.

Lão hán lái thuyền và hắn giằng co không dứt.

Hán tử cao gầy ngồi ở góc thuyền vung tay lên.

Ngay lập tức, mấy hán tử đang đứng bên cạnh hắn đi tới chỗ người thanh niên, đẩy người thanh niên

Bắt lấy nữ nhân muốn ném nàng xuống sông.

Thấy cô nương kia kêu rất đáng thương, có hai thư sinh muốn tiến lên ngăn cản nhưng bị một hán tử cao gầy đẩy ra.

“Cút ngay!”

Đúng lúc này, một bóng người nhảy xuống.

Người này đá một cước vào mặt một hán tử, quát to:

“Buông cô nương kia ra!”

Khi đứng trước mấy tên hán tử kia, Vương Nghị chỉ là một thiếu niên nhỏ bé.

Giống như con thỏ chặn cửa hang của sói xám lớn.

“Tiểu tử thối nhà ai, cút ngay ra ngoài!”

Hán tử khác nhấc chân lên muốn đạp Vương Nghị.

Bất ngờ thân hình Vương Nghị linh hoạt đã nghiêng người tránh thoát.

Tiến lên một bước tung một quyền đánh vào người đối phương.

Nhưng quyền này đánh lên người đối phương lại giống như đánh vào tấm thép. Hán tử giận dữ vươn tay bắt lấy Vương Nghị.

Muốn ném hắn xuống sông.

Một tiếng “Chát” giòn vang lên, hán tử kia bị tát một cái, má bên trái lập tức

Khóe miệng chảy máu, lảo đảo lui về phía sau hai bước.

sung lên.

Một người bảo vệ thiếu gia nhà mình, một người đứng ngăn ở trước mặt hán tử.

“Nước sông cuồn cuộn dâng trào, họa phúc khó lường, liên quan gì đến một tiểu nữ tử!”

Thôi Thành nghiêm túc nói rõ phải trái.

Hán tử cao gầy cười âm hiểm:

“Con mẹ nó, các ngươi thích xen vào việc của người khác!”

“Cái này gọi là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ”

Vương Nghị nói.

Nước sông càng ngày càng cuộn lên dữ dội.

Hán tử cao gầy biết hai người bên đối phương có chút bản lĩnh, vì thế hắn quay đầu hô to nói với mọi người trên thuyền.

“Tốt! Vậy không ném nữ nhân này xuống, mọi người cùng nhau chờ chết là được rồi!”

Vừa nghe xong lời này, những người ban đầu không định tham gia, chỉ định đứng ở một bên xem kịch, bây giờ làm sao có thể nhịn được.

Tất cả mọi người đồng loạt lên tiếng:

“Ai bảo nàng ta nói điều xúi quẩy chứ!”

“Đúng vậy đúng vậy, dựa vào cái gì muốn chúng ta cùng chết với nàng”

“Mau ném nàng ta xuống đi, chuyện này không liên quan đến chúng ta.

,

Một đám người kêu cha gọi mẹ, sợ sóng xô đến làm lật thuyền.

Có hai phụ nhân đi lên phía trước đến gần thiếu nữ:

“Các ngươi không đến, chúng ta đến!”

Nói xong, hai phụ nhân này đưa tay kéo lấy thiếu nữ kia.

Nhưng họ bị Thôi Thành giữ lại.

Phụ nhân kia giãy dụa không thoát ra được thì đặt mông ngồi ở trên thuyền.

Gào khóc kêu lên.

“Còn có vương pháp hay không, ta không sống nổi nữa……

Vương Nghị cảm thấy được ánh mắt ác ý của mọi người, hắn đang bị ngàn người chỉ trích.

Bỗng nhiên hắn có chút hối hận.

Lúc này, A Lệ Á đứng bên cạnh hắn hô lên:

“Lời các ngươi nói thì là đạo lý hay sao? Nhiều người nói thì sẽ có lý sao? Lớn giọng nói thì là đúng à?”

Lời nói của A Lệ Á đã kéo tinh thần của Vương Nghị trở về, cổ cứng trở lại, cũng hô lên theo.

Lúc này có người mắng:

“Mấy đứa oắt con lông còn chưa mọc đủ, các ngươi là cái thứ tiện chủng, có cha sinh không có mẹ nuôi! Chỗ này không đến phiên các ngươi được phép nói chuyện”

“Chúng ta nhiều người như vậy không cần sợ bọn họ”

“Đúng đúng đúng”

Trong khoảng thời gian ngắn, đám đông trên thuyền trở nên rất tức giận.

Thôi Thành và Thôi Tài chỉ có hai người làm sao có thể ngăn được nhiều người như vậy, họ bất lực nhìn về phía Lý Bình An đang ngồi ở đầu thuyền.

Nhưng lại phát hiện Lý Bình An bất động như chuông, giống như cái gì cũng không nghe thấy. “Tiên sinh!”

Dưới mặt sông bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng to dài khổng lồ.

Tiếp theo là một tiếng kêu chói tai vang lên.

Mặt nước bị phá vỡ mở ra bóng dáng quỷ dị.

Đầu của một con rắn xà hoa tuyết khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người, nó há miệng phát ra tiếng kêu chói tai.

Miệng nó giống như một cái chậu máu, răng nanh như móc câu, dày đặc.

Trên trán mọc ra một cái sừng vát chéo, đã dữ tợn còn đáng sợ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân cứng đờ, sống lưng ớn lạnh.

Đầu con rắn khổng lồ lắc lư rồi co lại lấy đà, sau đó nó giống như một mũi tên rời cung vèo một tiếng bắn tới con thuyền.

Lý Bình An đứng lên, nước sông cuồn cuộn, nước bắn tung tóe vào người hắn.

Nhưng nước sông bắn lên người Lý Bình An bị khí huyết sôi trào của hắn hóa thành từng đợt sương mù mờ mịt, vạt áo của hắn đong đưa theo gió.

Hắn đứng ở đầu thuyền, quay lưng về phía mọi người, đối mặt với Rắn khổng lồ.

Nhìn thân hình nhỏ yếu của hắn, giống như tức khắc sẽ không chịu nổi được gió lớn mà bị thổi bay xuống thuyền.

Tay Lý Bình An cầm chuôi quải trượng, nhẹ giọng nói nhỏ:

“Trận chiến đầu tiên, ngươi đừng làm ta mất mặt.

Nói xong, trượng đao được rút ra khỏi vỏ.

Một đao xuất thế chém nghiêng ra.

Dòng sông rung chuyển chấn động, hơi nước sôi trào.

Ánh đao chém xuống như lông ngỗng bay xuống, như gió cuốn lá rơi.

Không gian phía trên phẳng lặng không gợn sóng chỉ giống như mặt nước nhấp nhô, chuyển động

từ dưới lên trên, từ trước ra sau.

Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc giải quyết chỉ với một đao.

Thân hình rắn khổng lồ hơi khựng lại, đầu nó đã bị chặt đứt.

Tiếng kêu rên vang vọng khắp bốn phía xung quanh, thê lương thảm thiết.

Chương 82: Khí rượu trong cơ thể

1732 chữ

Lý Bình An thu đao về.

âm thanh ma sát của trượng đao cắm vào vỏ phát ra sắc bén, gọn

gàng.

Lý Bình An hài lòng gật gật đầu, không tệ không tệ.

Tay hắn vuốt ve nhẹ nhàng thân đao, hành động tràn đầy yêu thương.

Lão Ngưu đứng ở bên cạnh, nhìn hắn bằng ánh mắt ai oán.

Đồ nam nhân thối có mới nới cũ.

Lúc này, trên thuyền hoàn toàn im bặt, chỉ có tiếng nước sông đập vào đáy thuyền.

“Tiên sinh, người thật là lợi hại!”

Á

A Lệ Á hưng phấn reo lên.

Hai tay Vương Nghị chống hông, dương dương đắc thắng nói với tên hán tử vừa xung đột với bọn họ trước đó.

“Đó tiên sinh của ta, đó là tiên sinh của ta đó, rất lợi hại đó!

Sao các ngươi không la hét tiếp đi?”

Lý Bình An vừa vận chân khí xua tan nước bắn trên người, vừa nói:

“Nhà thuyền nấu con con rắn lớn này cho mọi người ăn, để mọi người bớt đi sợ hãi”

Lão hán lái thuyền sửng sốt hồi lâu, rồi vội vàng đồng ý.

Con rắn khổng lồ như vậy, sợ rằng đã thành tinh.

Nếu là trước kia, lão hán lái thuyền tất nhiên không dám ăn. Nhưng nay tiên sinh đã lên tiếng…

Lão hán lái thuyền vội vàng gọi con trai mình đến trợ giúp.

Lý Bình An tiếp tục đi tới ngồi xuống ở vị trí đầu thuyền.

Lúc này tất cả mọi người không ai dám nói nữa, mặt mày phụ nhân lúc trước la hét hung dữ nhất giờ xám xịt, đứng lui về phía sau.

Hán tử cao gầy và mấy hán tử khác cũng không dám nói một lời.

Đôi nam nữ suýt phải chịu hoạ tai bay vạ gió đã tới chỗ Lý Bình An ngồi, nói lời cảm tạ, Lý Bình An

Chương 82: Khi rượu trong cơ thể

chỉ nói một câu không cần khách khí.

Sau đó, Lý Bình An không nói thêm gì nữa.

Triệu Linh Nhi và A Lệ Á là lần đầu tiên nhìn thấy Lý Bình An ra tay.

Lúc này, hai tiểu cô nương đang tò mò nhìn chằm chằm vào Lý Bình An.

Vương Nghị thì hưng phấn đứng bên cạnh tiếp tục luyện tập đứng trung bình tấn.

Hắn tưởng tượng một ngày nào đó mình có thể lợi hại như Lý Bình An.

Sau khi trải qua trận hỗn loạn này, lão hán lái thuyền vội vàng dọn dẹp một gian phòng riêng trên thuyền dành cho nhóm người Lý Bình An.

Tất nhiên, ý này của lão bị Lý Bình An từ chối.

Qua nửa ngày, con rắn khổng lồ kia đã biến thành bữa ăn của mọi người.

Lão hán lái thuyền cố ý chia cho nhóm người Lý Bình An một bát canh thịt rắn lớn.

Thịt con rắn này quả nhiên ngon vô cùng, tay nghề của lão hán lái thuyền còn không tệ chút nào. Ăn một miếng cảm thấy "nóng", "nóng" ở đây chính là hương vị thịt quanh quẩn ở giữa răng môi. Lý Bình An ăn ngon miệng đến mức cảm thấy trong miệng cũng toả hương, ngon không sao tả xiết.

Sau đó, hắn hỏi lão hán lái thuyền cách làm canh rắn.

Lúc này, lão hán lái thuyền cũng đã bình tĩnh trở lại, kể chuyện không ngừng cho Lý Bình An nghe. "Ngài hỏi đúng người rồi đấy, tiểu lão nhân cả đời chỉ làm ba việc chèo thuyền, bắt cá, làm thịt rắn.

Đầu tiên ta xé thịt rắn thành sợi, rút bỏ xương, đảo thịt với mỡ lợn.

Sau đó, đổ thêm rượu và nước vào nồi thịt rắn, nêm gia vị đậm đà, thêm gừng thái lát mỏng và hành khô vào nồi.

Nấu đến khi thịt rắn chín mềm và thấm gia vị, tranh thủ lúc còn nóng múc ra bát để thưởng thức"

Đèn trên thuyền và ánh sáng mặt trăng giao hoà, dương liễu hai bên bờ đứng thành hàng.

Ánh trăng chiếu xuống mặt sông, phản chiếu sóng bạc cuồn cuộn, giáp hai bên bờ bóng hàng dương liễu lao xao, gió mát hiu hiu thổi khiến phong cảnh trước mắt càng thêm động lòng người.

Ngồi ở đầu thuyền, phong cảnh như một bức tranh cổ hiện ra trước mắt.

Phong cảnh tràn ngập cảm giác yên bình tình thơ ý họa.

Kèm theo tiếng đàn nhị từ từ vang lên.

Chương 82: Khỉ rượu trong cơ thể

Lý Bình An không khỏi say mê chìm đắm vào ý cảnh, ý niệm hiện lên trong đầu.

[Mệnh cách: Toàn tâm toàn ý

[Mệnh cách: Cần cù bù khuyết điểm]

Hai loại mệnh cách đồng thời kích hoạt.

Không chỉ là khi đọc sách hay tu luyện mà trong thực tế, hai loại mệnh cách này còn có tác dụng củng cố lẫn nhau.

Khi kéo đàn nhị có thể kích hoạt tác dụng này.

Hai loại mệnh cách củng cố lẫn nhau, tốc độ đạt được phần thưởng càng nhanh.

Tương đương như trước kia chỉ có thể xem video với tốc độ 1x, nhưng bây giờ lại có thể xem video ở tốc độ 1,5x, thậm chí là 2x.

[Tính danh: Lý Bình An, tuổi thọ: 150]

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (1500/10000)]

[Trình độ: Linh cốt hạ phẩm]

[Thính Phong đao pháp: 90% – lĩnh ngộ đao ý mới 91%

[Rút đao thuật * Tà liệu xuất vỏ: 63% – 65%]

[Quy Tức công: 93% – không tăng]

[Yến Tử Xuyên Vân tung 40% – 42%]

Kỹ năng: [Khoá chặt hơi thở: 62% – 63%]

Tâm kinh tu luyện: [Niết Bàn kinh

Bảo vật thu được: [Phi kiếm của người tu luyện, một thanh Tế Vũ kiếm (trình độ khống chế phi kiếm 60%)]

[Cây Phù Tang được chế tạo thành trượng đao]

Hơi thở chưa được chuyển hóa trong cơ thể có: [khí rượu], [chân khí còn sót lại của Phật gia]

Các loại ý niệm xẹt qua trong đầu Lý Bình An.

Quy Tức công không có tăng lên là rất bình thường, một khi công pháp đạt tới 80%, 20% còn lại chỉ có thể tự mình cố gắng hoàn toàn.

Ngược lại Thính Phong đao pháp đã rất lâu không thể đột phá nay có thay đổi.

Chẳng lẽ là bởi vì một đao vừa rồi?

Trong đầu Lý Bình An xuất hiện một đao ý vô hình, năng lượng vừa ấm áp vừa mát mẻ. Từng luồng ánh sáng rực rỡ nhanh chóng xẹt qua trong lòng.

Đây có lẽ không phải là một loại đao ý, mà là một loại mị lực có sinh mệnh.

Những thứ còn lại tăng trưởng không quá rõ ràng, cũng không có biến hóa gì về chất.

Điểm khiến Lý Bình An để ý nhất vẫn là [khí rượu] trong cơ thể và

[chân khí sót lại của Phật gia]. Chân khí của Phật gia còn sót lại là sau khi hắn nuốt hạt xá lợi, đẩy thế nào cũng không ra khỏi cơ thể.

Lúc đó, hắn suýt nữa thì mất mạng may mắn có Trường Thanh hòa thượng, Trường Thanh đã truyền Niết Bàn kinh cho hắn.

Sau đó, hắn không ngừng quan tưởng mới có thể tiêu hoá được không ít chân khí của Phật gia kia. Hiện tại, trong cơ thể hắn chỉ là còn lại một ít tàn dư.

Về phần khí rượu là lúc ở Ngọc Môn quan.

Lão thợ rèn Mặc đã cho hắn uống một ngụm rượu.

Năng lượng trong rượu rất mạnh, không thua gì năng lượng của luồng chân khí kia.

Nhưng cũng không làm hại thân thể của hắn, ngược lại rất an phận yên ổn, như cô nương đang canh giữ cửa khuê phòng.

Chờ đợi hắn khởi động.

Phần chân khí sót lại của Phật gia kia đã không đủ gây chuyện, trọng tâm nhiệm vụ kế tiếp chính là tiêu hóa phần khí rượu rất mạnh kia, càng sớm càng tốt.

Tinh thần Lý Bình An trở lại bình tĩnh.

Một ngày nữa trôi qua, , vào lúc chạng vạng tối, cuối cùng con thuyền cũng cập bến.

Chuyến đi này tuy rằng có chuyện xảy ra gây nên hỗn loạn, nhưng cũng may mắn chỉ gây ra sợ hãi nhưng không có nguy hiểm.

Trước khi chia tay, lão hán lái thuyền chào tạm biệt mọi người.

Tục ngữ có câu “Phải tu mười năm mới có thể chung thuyền, tu trăm năm mới có thể ngủ chung chăn gối”

Kiếp này có thể ngồi cùng một chiếc thuyền, duyên phận cũng là không ít.

Lão hán lái thuyền không lấy tiền đi thuyền của đôi nam nữ trẻ tuổi kia.

Dù sao lúc trước tuy lão đã làm chuyện không tốt với họ, nhưng bản tính lão cũng không phải là xấu.

Chỉ là ngu muội thiếu hiểu biết mà thôi.

Sự phồn hoa của Phong Thủy phủ vượt qua hiểu biết của nhóm người Vương Nghị.

Trước đây, Vương Nghị cảm thấy mình đã là công tử, giờ phút này cảm thấy mình biến thành một tên nhà quê.

Hắn vô tình hoặc cố ý liếc nhìn một viện bên đường, cửa viện uy nghiêm rộng rãi, hắn lại nhìn thấy một đại hán khôi ngô giữ cửa.

Ánh mắt hắn lại rơi vào những người đi bộ trên đường, rồi nuốt một ngụm nước bọt.

Lần đầu tiên tới nơi phồn hoa như vậy, bốn thiếu niên không khỏi có chút e dè.

Nhìn quần áo trên người người khác lịch sự xinh đẹp, lại nhìn quần áo trên người mình.

Quần áo bởi vì đi một quãng đường dài, trải qua không ít phong ba hỗn loạn đã mất đi màu sắc từ

Lý Bình An thì không quá để ý quan tâm chuyện đó, đi ở phía trước.

Nếu như không phải có nhiệm vụ trong người, hắn cũng muốn dừng lại nơi này lâu một chút. Hiện tại hắn chỉ có thể đưa bốn thiếu niên này đến học viện, sau khi trở về sẽ ở đây đi dạo một vòng.

Đêm đó, nhóm người Lý Bình An ngủ lại Phong Thủy phủ.

Nhóm thiếu niên tự mua quần áo mới và giày tất.

Buổi trưa ngày hôm sau, họ đi từ quan đạo thẳng đến kinh thành.

Chương 83: Ngươi chính là phong cảnh đặc biệt nhất

1958 chữ

Tại kinh thành.

Một công tử tuấn tú tay cầm quạt xanh phe phẩy đứng ở cửa thành.

Quần áo trên người có màu trắng, tóc đen, cả người bồng bềnh lay động theo gió.

Hình ảnh này của hắn khiến cho mọi người có cảm giác oai phong hiên ngang, giữa hai lông mày lộ

ra khí chất anh tài.

Dáng người hắn cao gầy thanh lịch, quần áo làm từ tơ lụa tốt nhất màu trắng như băng có chút ánh

xanh.

Quanh hông cuốn một dải lụa màu trắng, đeo một thanh trường kiếm, nhìn tổng thể, thật xứng câu ngọc thụ lâm phong.

Cảnh Dục thỉnh thoảng tự soi mình trong gương.

Trong lòng thầm nghĩ: Con mẹ nó mình đẹp trai muốn chết! Phải để cho bọn họ không thể xem

Chương 83: Người chính là phong cảnh đặc biệt nhất

thường bản công tử một lần nào nữa.

Nhưng mà hắn đợi trái đợi phải cũng không thấy bóng dáng nhóm người Lý Bình An, tính toán lộ trình, lẽ ra là đã phải đến kinh thành rồi.

Chẳng lẽ trên đường gặp phải biến cố gì?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, không ngờ vào lúc này bầu trời vốn đang trong xanh sáng sủa, đột nhiên âm u.

Không lâu sau, trời đổ mưa to.

Người đi trên đường chen nhau trốn dưới mái hiên, hoặc chui vào trong cửa hàng hai bên, hoặc chạy như điên về nhà.

Chỉ chốc lát sau đó, con đường vốn đang náo nhiệt đã không nhìn thấy bóng người.

Chỉ có Cảnh Dục vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Hắn nhìn cơn mưa.

Cơn mưa này đến thật là đúng lúc, đến lúc đó nhóm người Lý Bình An đến.

Nhìn thấy mình đứng ở trong mưa, khóe miệng lại gợi lên nụ cười nhàn nhạt. Sẽ càng đẹp trai hơn!

“Các ngươi nhìn tên ngốc kia kìa, sao trời mưa vẫn còn đứng ngoài đó vậy. Trên tầng hai của quán trọ.

Vương Nghị nhìn ra ngoài cửa sổ không nhịn được cười nói với mọi người.

Bên ngoài trời mưa rất to, nhóm người A Lệ Á tò mò chạy tới gần cửa sổ ngó xem.

“Hắn có phải là kẻ ngốc hay không?”

Giọng nói của A Lệ Á không có ý chế giễu, mà đầy cảm thông.

“Thật là đáng thương”

Triệu Linh Nhi:

“Hay là chúng ta đi đưa cho hắn một cái dù.”

“Có lẽ là hắn gặp phải chuyện gì đó thương tâm, chúng ta nên để cho hắn có không gian riêng”

Lý Bình An không quay đầu nhìn người đó, cởi xuống đàn nhị.

“Ăn cơm xong, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai nhập học”

Mấy người gật đầu.

Vương Nghị lầm bầm một câu:

“Cũng không biết Cảnh Dục chạy đi đâu rồi, rõ ràng hắn nói sẽ ở kinh thành đón chúng ta, đúng là đại lừa đảo!”

Lúc này, Triệu Linh Nhi nói:

“Bóng lưng vị công tử kia có chút giống Cảnh Dục công tử.

“Làm sao có thể là Cảnh Dục được, trời mưa to như vậy Cảnh Dục lại không biết tìm chỗ trú mưa ư?

Trí thông minh của hắn ta có thấp cũng không đến mức đó đâu.

Nói xong, bọn họ đổi đề tài khác.

Nhóm người đã không còn quan tâm để ý đến vị công tử kia nữa.

Một đêm đó trời mưa rất to, sáng sớm ngày hôm sau.

Sau cơn mưa, bầu trời trở nên quang đãng, không khí vừa ẩm ướt vừa hơi dính nhớp.

Bốn thiếu niên vẫn chưa tỉnh dậy.

Lý Bình An đã dậy sớm ra khỏi quán trọ.

Hắn đột nhiên phát hiện một hơi thở quen thuộc ở vị trí cửa thành. Lý Bình An hơi sửng sốt.

Người nọ trùng hợp xoay người lại, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lý Bình An nhớ tới cuộc nói chuyện ngày hôm qua, hai người im lặng thật lâu.

Quán ăn sáng ở kinh thành cũng không khác gì những nơi khác.

Nhóm người ngồi xuống một cái bàn.

Bàn bên cạnh họ có bốn thực khách, những thực khách này giống như là phu khiêng kiệu, mỗi người đều đang cúi đầu chuyên chú ăn một bát đậu hũ non.

Thấy bọn họ ăn rất ngon, Lý Bình An cũng gọi một bát đậu hũ non.

Nhưng khi ăn vào trong miệng mới phát hiện là món đậu hũ non này rất ngọt.

Lý Bình An sao có thể chịu được loại ấm ức này, lại gọi thêm một phần khác.

Nhưng vẻ mặt chủ quán mơ hồ, giọng nói bối rối:

“Mặn? Có đậu hũ non vị mặn sao?”

Lý Bình An cảm thấy mình bị xúc phạm, hỏi cả mấy quán xung quanh, cuối cùng đều phí công không thu hoạch được.

Hắn không còn lựa chọn nào khác là từ bỏ món đậu hũ non.

Rất nhanh, cả nhóm đã ăn uống no nê.

Đồ ăn trên bàn có bảy phần là Lý Bình An ăn.

Ở kinh thành da mỏng thịt dày.

Những người còn lại ăn vài miếng đã cảm thấy no.

Hắn lại giống như một cái động không đáy, quét sạch sành sanh chỗ thịt và bánh bao còn lại.

Sức ăn của Lý Bình An vốn đã lớn, từ khi uống ngụm rượu kia của lão Mặc, sức ăn lại càng lớn hơn rất nhiều.

Luôn cảm thấy ăn bao nhiêu cũng không đủ no.

Sau khi trả tiền xong, nhóm người đi đến học viện cách đó bốn mươi dặm ở ngoại ô kinh thành. Trên đường đi đến đó, nhóm người Vương Nghị gặp rất nhiều người giống họ cũng đang chạy tới học viện.

Bởi vì học viện không cho phép học sinh ngồi xe ngựa, một số thiếu niên sống ở kinh thành được

nuông chiều từ bé đi một nửa đường đã không thể chịu nổi.

Nhóm người Lý Bình An gặp một tiểu thiếu gia mặc quần áo sang trọng đẹp đẽ.

Mẫu thân hắn và hai gã người hầu đi theo hắn, tất cả đều đi bộ.

Hắn la hét phàn nàn là đi không nổi nữa.

Mẫu thân hắn có ngoại hình xinh đẹp, dáng vẻ quyến rũ, khổ sở thuyết phục hắn mãi không được.

So sánh với nhau, nhóm thiếu niên A Lệ Á đi bộ như vậy rất nhiều nên đột nhiên trong lòng mấy thiếu niên thấy cảm giác rất tự hào.

“Chỉ là bốn mươi dặm thôi mà!”

A Lệ Á ưỡn ngực tự hào.

Vương Nghị hừ một tiếng:

“Đúng vậy, từ bốn trấn An Bắc tới đây nơi nào cũng có dấu chân chúng ta.

Trên đường đi, nhóm người khó giấu được sự hưng phấn.

Vừa đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây, vừa thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

Cùng nhau đồng hành đi tới, cuối cùng cũng thấy ánh rạng đông.

Cho dù là ai cũng tránh không được cảm xúc mong chò.

Sau khi trải qua một đoạn đường núi rất dài, nhóm người đều nhìn thấy mục tiêu của chuyến hành trình này.

Trên tấm biển sáng loáng trước cổng viết bốn chữ to.

Hoài Lộc học viện!

Ngoài cửa có mấy vị đệ tử mặc trang phục nho sinh đang tiếp đón học sinh mới.

Cảnh Dục hướng dẫn nhóm thiếu niên đưa thư giới thiệu.

Sau đó các đệ tử khác đưa nhóm thiếu niên đi vào học viện.

A Lệ Á thấy sắp phải tách khỏi Lý Bình An, nàng ôm chặt Lý Bình An không buông tay.

Giống như nếu nàng buông tay thì trời sụp đất nứt.

Lý Bình An mỉm cười khẽ an ủi nàng, hắn nói sẽ đến thăm nàng khi khảo hạch kết thúc.

Cảnh Dục nói rằng khi vào học viện còn phải tiến hành khảo hạch.

Đệ tử thông qua khảo hạch mới có thể trở thành đệ tử chính thức của học viện.

Ngược lại, nếu ai không thông qua thì từ đâu tới trở về chỗ đó.

Lúc này, A Lệ Á và mấy thiếu niên mới đi vào học viện, cứ ba bước lại quay đầu nhìn lại cho đến khi bóng dáng biến mất.

Cảm nhận được hơi thở của bốn đứa nhỏ đã rời đi, đáy lòng của Lý Bình An có tư vị nói không nên

lòi.

Có cảm giác vui mừng vì hài tử nhà mình cuối cùng cũng đã trưởng

thành, nhưng cũng mang theo chút lưu luyến và buồn bã.

“Hiếm có cơ hội tới đây một lần, ta dẫn ngươi đi dạo quanh học viện một vòng”

Cảnh Dục ôm bả vai Lý Bình An.

“Học viện không phải là không cho phép người ngoài thăm quan sao?”

Cảnh Dục hừ một tiếng:

“Ngươi nói đùa gì vậy? Ta là ai chứ?

Ta là Cảnh Dục! Ngươi không biết hỏi thăm tìm hiểu về tên tuổi ta sao.

Thôi không bàn cãi nữa.

Cứ việc đi theo ta, ta xem ai dám ngăn cản ngươi!”

“Cấm vào!”

Các đệ tử mặc trang phục nho sinh ngăn cản nhóm người Lý Bình An.

Cảnh Dục hừ nhẹ một tiếng:

“Người là người mới tới sao? Ta là Cảnh Dục!”

Hai gã đệ tử liếc nhìn nhau, vẻ mặt có chút kinh ngạc:

“Ngươi chính là Cảnh Dục?”

Cảnh Dục khoanh tay trước ngực, cười đắc ý.

“Ngươi chính là cái người đã nhìn lén Lục sư tỷ tắm rửa, kết quả bị Lục sư tỷ đánh một trận, treo lên trên cây ở học viện ba ngày, là Cảnh Dục đó sao?”

Lý Bình An im lặng lui về phía sau vài bước, kéo dài khoảng cách với Cảnh Dục.

Lão Ngưu cũng bĩu môi tỏ vẻ ghét bỏ.

Lý Bình An vốn không có hứng thú đi dạo học viện, vì thế tiện dịp thuận lợi này cũng rời đi.

Lúc Lý Bình An sắp rời khỏi chỗ đó, Cảnh Dục bảo Lý Bình An ở

khách điếm chờ hắn, buổi tối xử lý

xong công việc sẽ tìm Lý Bình An uống rượu.

Lý Bình An rời khỏi học viện.

Một nhóm học sinh ăn mặc lịch sự, khí chất nho nhã đi tới trước mặt, như gió mát phất vào mặt. Hai người Thôi Thành, Thôi Tài quay đầu nhìn lại học viện.

Im lặng hồi lâu đều cùng thở dài một hơi.

Trong mắt hai người đều là hâm mộ, nếu như mình lúc còn trẻ có được may mắn như vậy thì thật tốt biết bao.

Chỉ có thể nói là:

Cùng là con người nhưng số phận khác nhau, cũng là dùng dù che mưa nhưng loại dù thì khác biệt.

Khi thời cơ đến thì đến cả đất trời đều ủng hộ, khi thời vận thay đổi ngay cả anh hùng cũng khó giữ được tự do.

Lý Bình An hiểu được cảm xúc của hai người, khuyên nhủ:

“Nhĩ trạm tại kiều thướng khán phong cảnh

Khán phong cảnh đích nhân tại lâu thướng khán nhĩ

Minh nguyệt trang sức liễu nhĩ đích song tử

Nhĩ trang sức liễu biệt nhân đích mộng”

(Bài thơ “Đoạn chương” – Biện Chi Lâm)

(Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người ngắm phong cảnh trên lầu lại ngắm em

Ánh trăng điểm tô cửa sổ phòng em

Giấc mộng ai kia lại được em tô điểm.

- Bản dịch của Nguyễn Thị Bích Hải)

Đừng quan tâm so đo đến những thứ nhỏ nhặt, cũng đừng ép buộc bản thân.

Hãy cứ là chính mình, ngươi mới chính là phong cảnh đặc biệt nhất.

Chương 84: Trên vai có con chuồn chuồn kim màu đỏ

1737 chữ

“Thay vì đứng ở chỗ này suy nghĩ lung tung, tại sao chúng ta không đi tìm một quán ăn ngon, các ngươi cảm thấy như thế nào?”

Hai người Thôi Thành, Thôi Tài đều cười, tâm trạng sầu não vừa rồi tiêu tan không ít.

“Có nơi nào tồi tệ như thế này không? Chân con ta đã bị mài rách rồi, cõng một đoạn đường thì đã làm sao?”

Người đang nói là phụ nhân xinh đẹp mà nhóm người Lý Bình An đã gặp ở trên đường, đứng ở bên cạnh phụ nhân còn có thiếu niên nhà giàu kia.

Thì ra là từ kinh thành đến học viện phải đi bốn mươi dặm đường, tên thiếu niên kia được nuông chiều từ bé đã không kiên trì nổi nữa.

Phụ nhân thương con nên quên lời dặn dò của lão gia.

Để người hầu lén cõng thiếu niên kia một đoạn đường, ai biết lúc tiến vào học viện đã bị tước bỏ tư cách nhập học.

Trên đời này làm gì có đạo lý như vậy.

Trượng phu vừa mới thăng quan, nếu là phụ nhân bình thường nhất định phải trận tranh luận ầm ĩ ra ngô ra khoai.

Thậm chí sẵn sàng nhảy tới đánh nhau.

Nhưng đây là đang ở học viện, cho dù phụ nhân có ngang ngược cỡ nào cũng không dám ở chỗ này

cãi cọ,

làm trò khóc lóc om sòm.

Cho nên phụ nhân chỉ dám âm thầm nói oán giận vài câu.

“Mẹ ơi, chân con đau!”

Thiếu niên kia ai oán phàn nàn với mẹ.

“A Vũ còn không mau cõng thiếu gia.

“Ta không cần hắn cõng, vướng rất khó chịu, ta muốn cưỡi ngựa!

“Nơi hoang vu vắng vẻ này làm gì có ngựa.

“Con muốn cưỡi con đó!”

,

Thiếu niên đưa tay chỉ trỏ.

Lão Ngưu liếc mắt nhìn thiếu niên kia một cái, mắt trợn trắng tỏ vẻ ghét bỏ.

Phụ nhân nhìn theo hướng con mình đang chỉ.

Ở đó có ba người và một con trâu, chân ba người đều đi giày rơm.

Quần áo bạc màu lộ rõ là người nghèo kiết xác, điểm duy nhất có thể đáng giá nói tới chính là khí chất.

“A Vũ.”

Phụ nhân gọi một tiếng.

Người hầu tên là A Vũ hiểu ý, đi tới trước mặt ba người Lý Bình An.

“Tiểu tử, hôm nay ngươi lời to rồi, phu nhân nhà chúng ta muốn con trâu này”

Vừa nói, hắn vừa ném ra một túi tiền.

Lý Bình An đưa tay đỡ được túi tiền.

Không cầm chạm vào túi, chỉ nghe tiếng bạc va chạm trên không trung cũng đoán biết được trong túi có bao nhiêu cân lượng.

Lý Bình An thản nhiên cười, ném túi tiền trở lại.

“Xin lỗi, con trâu này không bán.

Mặt A Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc:

“Này! Ngươi còn chưa nhìn xem bên trong có bao nhiêu tiền?”

“Bao nhiêu tiền cũng không bán, xin vui lòng tìm mua chỗ người khác đi.

Bất đắc dĩ, A Vũ đành phải chạy về.

“Không bán?”

Phụ nhân bắt đầu nóng nảy, hôm nay nàng đã phải đi theo nhi tử hơn bốn mươi dặm đường, trong lòng đã đầy ấm ức.

“Một con trâu xấu xí mà làm như bảo bối vậy”

“Nếu hắn không bán, hay là chúng ta nói với hắn cho chúng ta thuê con trâu cõng thiếu gia xuống núi”

Phụ nhân xua xua tay.

A Vũ lại chạy tới chỗ Lý Bình An, lúc này hắn lấy ra một nửa số tiền trong túi.

“Nếu trâu không bán thì thuê cũng được, cõng thiếu gia nhà ta đến dưới chân núi. Ngươi xem này, số tiền này đều sẽ là của ngươi”

“Lão Ngưu, ý của ngươi thế nào?”

“Um… ò!”

Lý Bình An không còn cách nào khác nhún vai:

“Lão Ngưu nhà ta không đồng ý.

A Vũ nhịn không được nói:

“Ta nghĩ đầu óc của ngươi bị lừa đạp rồi!”

Lý Bình An cũng không quá so đo đến lời nói của A Vũ, nhưng Thôi Thành đứng phía sau thì tức giận bước ra.

“Ngươi nói chuyện kiểu gì thế?”

“Loại nhà quê như các ngươi, ta nói chuyện kiểu đó thì đã làm sao, ngươi có biết phu nhân nhà ta là…..”

Lời còn chưa nói xong, Lý Bình An đã kêu hai huynh đệ Thôi Thành, Thôi Tài đi xuống chân núi. So đo với kẻ ngốc, người khác sẽ cho

rằng ngươi cũng là kẻ ngốc.

Phụ nhân tức giận không thể nén nổi nữa, vốn hôm nay nàng đã ôm một bụng uất ức.

Bây giờ ngay cả một tên nhà quê cũng coi thường nàng.

Phụ nhân giơ tay tát vào mặt A Vũ một cái vừa to rõ, vừa vang.

“Phế vật!”

A Vũ lấy tay che mặt cúi thấp đầu xuống, không dám nói lời nào.

Phụ nhân mặc dù kiêu ngạo ngang ngược nhưng cũng biết đây là nơi nào.

Suốt dọc đường về, đứa con nhỏ đi bên cạnh vẫn khóc sướt mướt, la hét đòi ngồi xe.

Phụ nhân rất phiền lòng.

Khi đi tới một vũng nước, nàng vô ý trượt chân ngã xuống đất, nước bắn tung tóe khắp người. Hai bờ mông vừa mập vừa tròn trịa ngã bịch xuống đất.

“A ui!”

Phụ nhân vừa giận vừa thẹn, lại thưởng cho hạ nhân mấy cái tát.

Nhóm người phụ nhân rất khổ sở mới đi xuống dưới chân núi, phụ nhân nhìn thấy xe ngựa của trượng phu đang chạy về phía này.

Nổi giận đùng đùng đi tới chỗ xe ngựa.

“Phu nhân, nàng làm sao vậy?”

Một nam tử trung niên bước xuống xe.

“Làm sao là làm sao? Còn không phải bị người ta khiêu khích sao”

Phụ nhân tức giận không chỗ phát tiết, không ngừng lải nhải oán giận.

“Cái gì mà học viện, cái gì mà lão sư, còn có mấy tên nhà quê thối tha đó…...

Người đàn ông khó hiểu hỏi:

“Mấy tên nhà quê nào?”

Phụ nhân quay đầu nhìn lại nhóm người Lý Bình An đang chậm rãi đi từ trên núi xuống.

Hiếm khi đến nơi này một chuyến, nhóm người Lý Bình An muốn tận hưởng.

Vừa đi dạo vừa ngắm cảnh, cho nên bước chân của bọn họ chậm hơn so với nhóm người phụ nhân. “Chính là mấy người kia làm ta tức chết”

Nam nhân nhìn thấy bộ dáng phu nhân của mình như vậy, biết thế nào về nhà cũng sẽ không tránh được việc bị nàng càu nhàu.

Học viện tất nhiên là không thể trêu vào, vì thế hắn vỗ nhẹ vào bàn tay nhỏ bé non mềm như bông tuyết của phu nhân.

“Phu nhân, nàng đừng tức giận, ta cho người dạy mấy tên kia một bài học trút giận cho phu nhân còn không được sao?”

Nam nhân vẫy vẫy tay, gọi một kiếm khách áo đen tới.

“Tìm một nơi không có người đi lại giáo huấn bọn họ, nhưng ra tay đừng quá nặng”

Kiếm khách áo đen hiểu ý gật đầu, đuổi theo bước chân nhóm người Lý Bình An.

Nhóm người Lý Bình An đi đến bên cạnh một tảng đá lớn cách đó hơn mười trượng, kiếm khách áo đen đi phía sau.

Người đi đầu phía trước là một người mù, kiếm khách kia không nhìn ra hắn có công phu gì. Hai người đi bên cạnh thì bước đi nặng nề phát ra gió.

Vừa nhìn đã nhận ra là người tập võ.

Như vậy cũng tốt, nếu để cho hắn vô duyên vô cớ đi đánh một người mù, trong lòng cũng sẽ áy

náy.

Chỉ có thể coi như các ngươi không may.

Kiếm khách áo đen thầm nghĩ.

Sau khi quan sát qua hoàn cảnh bốn phía xung quanh, hắn bước nhanh lên phía trước. Tay hắn đặt lên vai Lý Bình An, lạnh lùng nói:

Ngay trong nháy mắt, hắn lập tức cảm thấy ớn lạnh.

Giống như có một chậu nước lạnh dội thẳng lên đầu hắn, lạnh toát từ đầu đến chân.

Lý Bình An hơi nghiêng đầu, trầm giọng nói:

“Có chuyện gì?”

Người áo đen nín thở, một hồi lâu sau mới phục hồi tinh thần.

“Ngươi, trên vai ngươi có một con chuồn chuồn đỏ… giờ nó bay rồi.

“Đa Tạ.”

“Không… Không cần khách khí…...

Kiếm khách áo đen không biết giọng nói của hắn đã trở nên the thé thế nào.

Hắn thẫn thờ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng ba người và một con trâu biến mất, lúc này mới thở ra mấy hơi dài.

Nhóm người Lý Bình An không trực tiếp trở về quán trọ, mà đi hỏi thăm nơi nào có rượu ngon giá rẻ.

Uống ước chừng hai ba canh giờ thì Lý Bình An và lão Ngưu cùng khiêng Thôi Thành và Thôi Tài trở về.

Lý Bình An nằm ở trên giường, cảm thấy hơi say.

Say tít thì phiền, say nhẹ thì chán.

Say sưa vừa phải.

Hắn thả lỏng, thở ra một hơi thật dài, mở miệng nói.

“Công tử đã vào đến phòng sao không xuống đây uống một chén rượu.

Không nhận được hồi âm.

Một lát sau, hơi thở biến mất.

Lý Bình An hơi nhíu mày, đã đi rồi sao?

Mình mới tới kinh thành đã có người theo dõi mình rồi.

Lý Bình An suy nghĩ kĩ lại, mình không có kẻ thù nào ở kinh thành. Về phần bằng hữu…...

Đúng lúc này, từ ngoài phòng nhảy vào một bóng người.

Là Cảnh Dục tới tìm Lý Bình An đi uống rượu.

“Đi uống rượu đi!”

Lý Bình An lắc lắc hồ lô rượu, ý bảo mình vừa mới uống xong.

“Ngươi chỉ mới uống rượu nát, ta dẫn ngươi đi chỗ tốt hơn!”

Bầu trời ngập ánh trăng, trong gió lại mang theo cảm giác mát mẻ khi thu về.

Một bóng người bay lướt qua đầu cầu Thập Lý đình.

Sau đó hắn đáp xuống một con hẻm tối, nhẹ giọng nói nhỏ trước một cỗ kiệu đặt trong bóng tối.

“Đã tìm thấy”

Chương 85: Thanh Nguyệt các

1678 chữ

Đèn lồng đỏ sáng lên, phố phồn hoa sống lại, thịnh vượng và quyến rũ.

Cuộc sống về đêm nơi Thanh Nguyệt các chỉ vừa mới bắt đầu.

Các loại xe ngựa đủ màu sắc khác nhau dừng ở giữa ngã tư đường như báo trước đêm nay sẽ rất đông đúc và sôi động.

âm thanh của những nhạc cụ khác nhau như: sáo trúc, các loại đàn dây cùng lúc vang lên, khiến người ta cảm thấy như đang nghe một khúc nhạc được chơi lạc điệu lệch tông.

Lý Bình An bị Cảnh Dục lôi kéo đi vào Thiên Thanh các.

“Ngươi… ngươi dẫn ta tới nơi này làm gì?”

“Hỏi hay lắm, chỉ uống rượu suông thôi thì không có ý nghĩa.

Cảnh Dục nói một cách hào hứng.

Hắn vừa vào cửa đã có một tú bà dáng người yểu điệu, trang điểm xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy đi ra

đón tiếp.

“Ồ, Dương công tử, ngài đã lâu không tới đấy”

Cảnh Dục cười xán lạn, sang sảng nói ra:

“Mấy ngày trước ta có chút việc bận, không phải ta vừa trở về đã tới chỗ ngươi sao? “Dương công tử?”

Lý Bình An hoang mang:

“Ngươi đổi tên từ khi nào thế?”

“Nói nhảm! Làm gì có ai dùng tên thật vào nơi như thế này”

Cảnh Dục thấp giọng nói thì thầm:

“Ta dùng tên đại sư huynh của ta”

Nói xong, mép hắn nhếch lên nụ cười xấu xa.

Lý Bình An suy nghĩ, rồi gật đầu.

Đã học, đã học.

Tú bà tiến đến đứng trước người Lý Bình An:

9:40

“Vị công tử này nhìn lạ quá, công tử là lần đầu tiên tới đây sao? Ngài tên là gì?” Cảnh Dục đang đứng ở bên kia chào hỏi với người quen, không chú ý tới bên này. Lý Bình An do dự rồi nói với tú bà:

“Cảnh Dục.

Tú bà mỉm cười:

“Công tử, tên ngài thật là hay.

Đã học thì phải đi đôi với hành.

Trên lầu hai, Cảnh Dục và Lý Bình An ngồi ở chiếc bàn dựa vào lan can.

Hơi cúi đầu là có thể thoải mái thưởng thức vẻ đẹp nơi đây, quả nhiên là đẹp đến mức ngắm nhìn thôi cũng đã thấy no rồi.

“Nơi này rất được phải không!”

Cảnh Dục đắc ý nói.

Lý Bình An nghe tiếng sáo trúc và tiếng đàn rất rối tai, cảm thấy có chút ồn ào.

Nhưng không thể phủ nhận rượu ở đây quả thật rất ngon.

Nếu như lại có vài ba bằng hữu tri kỷ, lúc nhàn hạ cùng uống một chén cũng xem như thư thả. “Rượu này không phải rượu bình thường, ta làm việc cho sư phụ nửa năm mới được thưởng. Ngươi uống ít một chút, rượu này thơm ngọt nhưng dễ say”

Cảnh Dục giải thích.

Một lát sau, có hai cô nương đi tới, một người ôm đàn tỳ bà, một người cầm đàn tranh, cả hai đều ăn mặc lộng lẫy.

Trang phục lộng lẫy nhưng không át đi vẻ tươi tắn của họ.

Sắc mặt cô nương cầm đàn tranh có chút ngượng ngùng, vừa nhìn qua là biết cô nương này chỉ mới bắt đầu làm việc không lâu, trên mặt còn vài phần tiểu thư khuê các.

“Hai vị công tử muốn nghe khúc nhạc gì?”

“Rượu ngon xứng với giai nhân, chúng ta nghe Tuý mỹ nhân vậy” Cảnh Dục cười nói.

Tiếng đàn tỳ bà mềm mại du dương, êm tai dễ nghe.

Khiến cho người ta không tự chủ mà tiến vào cõi mộng.

Như thể là đường mật trộn thêm bơ, son phấn tán thành bột.

Vừa ngọt vừa béo, vừa thơm vừa tinh tế.

Hai cô nương cũng đánh giá Cảnh Dục và Lý Bình An.

Cảnh Dục mặc một bộ quần áo làm từ chất liệu cao cấp, ngọc bội trên người vừa nhìn đã biết có giá trị rất lớn.

Ngược lại, Lý Bình An ở bên cạnh giống như là người hầu.

Cô nương ôm đàn tỳ bà tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Cảnh Dục.

Đó là bản chất thường tình của con người, cũng là khó tránh khỏi.

Cô nương tay cầm đàn tranh ngượng ngùng ngồi bên cạnh Lý Bình An. vào bụng, đúng như lời Cảnh Dục nói.

Sau khi uống bốn năm chén rượu Không hiểu vì sao có một loại cảm

Cảnh Dục uống chút đã say, lấy

giác mơ hồ bồng bềnh.

từ trong vạt áo trước ngực ra một ít tiền thưởng.

Tương đương với tiền boa và phí vào cửa, đối với thanh lâu thì đây chỉ là khoản thu nhỏ.

Khoản thu nhập lớn vẫn là từ những vị quan to quyền quý.

Cảnh Dục nằm trên đùi cô nương kia, trên mặt lộ nụ cười thỏa mãn.

Cảnh Dục là khách

quen, đã quen biết cô nương này từ trước.

Cô nương này cũng không tức giận.

Nơi này không phải kiểu thanh lâu bình thường, các cô nương ở đây cũng không phải kiểu trả tiền là sẽ ngủ chung.

Hay ở hai chữ sang trọng, lịch thiệp.

Mặc dù phần lớn cô nương ở đây là nữ tử nhà quan bị bắt tội.

Nhưng sau lưng nơi này chính là Lễ bộ, kẻ nào dám làm càn ở chỗ này thì hắn chờ xây mộ đi.

Cô nương đánh đàn tranh ngồi cạnh Lý Bình An tên là Trầm Hương.

Trước đó vài ngày bởi vì phụ thân nàng bị kết tội, nhà cửa đều bị tra xét tịch thu, nàng và mẫu thân bị đưa vào nơi này.

Nàng mới đến nên không hề sống dễ chịu.

Trong giai điệu cũng mang theo nét bị thương.

Nàng biết nếu khách nhân thích, sẽ thưởng nhiều hơn.

Có tiền, cuộc sống của nàng và mẫu thân có thể dễ dàng hơn.

Chỉ là vị khách nhân này lại chậm chạp không đưa bạc.

Chẳng lẽ là chê nàng chơi đàn không tốt, hay là hôm nay trang điểm không đẹp?

Trầm Hương cắn môi, ánh mắt vô tình lướt về chỗ đại sảnh.

Phía đại sảnh.

Một vị thiếu niên anh tuấn ngồi ở chiếc bàn dưới sảnh.

Da thịt trắng nõn, khuôn mặt thanh tú.

Dưới hàng lông mày kiếm không đậm không nhạt là đôi mắt hẹp dài như nước xuân róc rách.

Bề ngoài thoạt nhìn hắn giống như người phóng túng không câu nệ.

Nhưng trong ánh mắt lóe lên tia sáng làm cho người ta không dám coi thường, làm cho tim người ta đập thình thịch.

Không ai biết tên công tử này, nhưng lại ra tay hào phóng, tiêu tiền như rác.

Hôm nay, hán mang đến một chiếc vòng tay chuỗi hạt mạ vàng khảm châu báu.

Rực rỡ lóa mắt, đẹp đẽ quý giá, quả nhiên là trân phẩm khó gặp.

Cái vòng tay này có giá trị thế nào, hiển nhiên không cần nói cũng biết.

Gã sai vặt cất cao giọng nói:

“Công tử nhà ta nói, hôm nay cô nương nào có thể làm một bài thơ khiến công tử hài lòng, sẽ ban thưởng vòng tay này cho người đó”

Giọng nói của gã sai vặt vang vọng trong đại sảnh, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

Trầm Hương nhìn chằm chằm chiếc vòng tay, hơi ngây người.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, nếu mình có thể lấy được món bảo vật này…...

“Ta không có nhiều tiền trong người.”

Lý Bình An đột nhiên nói chuyện.

Trầm Hương quay đầu nhìn lại, nghi ngờ nhìn hắn.

“Ngươi chơi đàn không tệ, chỉ là tiền trên người ta không nhiều lắm, còn dùng đi đường.

Vị bằng hữu này của ta rất có tiền, nhưng hình như hắn say rồi.

Cảnh Dục ngủ say như heo, tiếng ngáy to rung trời.

Không lịch sự chút nào.

“Ta thấy các cô nương khác đều có tiền thưởng, còn ta lại không có gì tặng thưởng cho cô nương, chỉ có thể mượn hoa hiến phật.

Vừa rồi công tử kia nói ai viết được bài thơ hay, sẽ tặng vòng tay kia cho người đó…

Lý Bình An đỡ người ngồi dậy.

Rượu Cảnh Dục mang đến quả nhiên không phải rượu bình thường.

Lúc mới uống không cảm thấy gì, giờ phút này lại thật sự hơi cảm thấy say.

Cô nương Trầm Hương kinh ngạc nhìn Lý Bình An, rất nhanh đã kịp phản ứng.

“Đa tạ ý tốt của công tử, Trầm Hương vốn là hạ nhân.

Công tử chịu nghe ta đàn đã là phúc phận của Trầm Hương rồi, làm sao còn dám đòi công tử thưởng tiền”

“Không cần lại uổng”

Trầm Hương cô nương khẽ cắn môi, đôi mắt đẹp đong đưa.

Trên người đối phương có vài phần khí phách thiếu niên, lại mang theo cảm giác ổn trọng và trưởng

thành.

Thực sự có chút hơi kì lạ.

Trầm Hương còn định từ chối nhưng cô nương bên cạnh đưa tay giữ

nàng lại.

Ý tứ rất rõ ràng, muốn để đối phương thử một lần.

Nếu không tối nay Trầm Hương sợ là lại phải tay không mà về.

“Làm phiền cô nương lấy giúp ta ít giấy bút.

Trầm Hương mang tới giấy bút và một nghiên mực bên trong đã có sẵn nước mực.

Lý Bình An ở một cái, tay cầm bút.

Từng nét từng nét, trong lúc viết, lực tay uyển chuyển lúc nặng lúc nhẹ, từng nét chữ đẩy lên hay hất ngắt đều khéo léo, tinh tế, thể hiện kỹ thuật thư pháp rất điêu luyện.

Chú trọng từng nét bút, kết hợp hoàn hảo nhuần nhuyễn giữa suy nghĩ và lực cầm bút của người viết.

Động tác đưa bút lên xuống như có nhịp điệu, mượt mà như nước chảy mây trôi.

Chương 86: Màn này là độ khó cấp độ cao

1744 chữ

Gã sai vặt cầm bài thơ của Lý Bình An xuống lầu, lên tiếng hô:

“Trầm Hương cô nương đưa tới một bài thơ”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía đó.

Thời gian quý công tử kia vừa đưa ra yêu cầu còn chưa được bao lâu sao lại có người làm thơ nhanh như vậy.

Chẳng lẽ bài thơ đã viết từ trước đợi đến hôm nay thì đưa đến?

Mọi người đồng loạt tiến lên tò mò vây xem.

Trầm Hương cô nương ở lầu hai cũng lo lắng nhìn xung quanh.

Gã sai vặt trải rộng tờ giấy Tuyên lên trên mặt bàn.

Nhanh chóng hắng giọng, đọc thật lớn.

“Độc ỷ nguy lâu phong tế tế.

Vọng cực ly sầu

ảm ảm sinh thiên tế”

(Bài thơ “Điệp luyến hoa” – Liễu Vĩnh) (Đứng giữa lầu cao gió theo làn

Đưa mắt nhìn trời

trời sầu lan.)

Bên ngoài Thanh Nguyệt các, Lý Bình An đỡ Cảnh Dục ngã trái ngã phải đi từng bước trên phiến đá xanh.

“Thảo sắc sơn quang tàn chiếu lý.

Vô nhân hội đắc bằng lan ý.

Dã nghĩ sơ cuồng đồ nhất tuý.

Đối tửu đương ca

Cưỡng lạc hoàn vô vị”

(Núi áng màu cỏ bóng chiều tàn

Ai thấu tình người tựa lan can.

Thiết nghĩ uống bừa say một bữa

Chén cạ miệng ca,

đừng gượng nữa.)

Giọng đọc của gã sai vặt vang lên trong Thanh Nguyệt các.

Ánh trăng như nước chảy, lẳng lặng chiếu vào trong hẻm nhỏ, tô điểm cho con đường nhỏ lát đá xanh đủ loại hoa văn.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, gió thổi dìu dịu.

Giọng đọc của gã sai vặt vẫn vang lên, mọi người giống như đang chờ đợi cao trào cuối cùng, suy nghĩ đã hoàn toàn tiến vào một trạng thái mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, hầu kết của gã sai vặt bỗng nhiên giật giật.

“Y đới tiệm khoan chung bất hối.

Vị y tiêu đắc nhân tiều tụy”

(Áo rộng thì sao lòng chưa chật

Yêu chàng có ốm cũng chẳng chừa.)

Câu thơ cuối cùng như là cái kết của người kể chuyện.

Tiếng chiếc ghế gỗ ngã xuống bất ngờ vang lên, kéo suy nghĩ của mọi người trở về hiện thực. Giọng đọc bài thơ vẫn văng vẳng theo gió.

Khi ánh mắt mọi người đổ dồn về cô nương tên Trầm Hương.

Thì lại phát hiện Trầm Hương đang vội vàng tìm kiếm thứ gì đó.

Công tử đi đâu rồi?

Vừa rồi rõ ràng công tử vẫn còn ở chỗ này.

“Ta muốn đi tiểu……

Cảnh Dục say khướt chuẩn bị cởi quần.

Một bóng người bay vụt qua rồi biến mất trong màn đêm, không phát ra tiếng động đáp xuống

cách hai người không xa.

“Người nào!”

Cảnh Dục lạnh lùng nói.

“Cho rằng bản thiếu gia uống say, có thể nhân cơ hội đánh lén ta? Suy nghĩ hão huyền!” Lý Bình An:

“…. Đại ca, phiền ngươi lúc nói chuyện kéo quần lên.

Người tới khẽ khom người:

“Tại hạ cũng không có ác ý”

Nói xong, hắn lấy ra một lệnh bài màu vàng từ bên hông.

Cảnh Dục hừ một tiếng tiến sát lên phía trước.

Dưới ánh trăng nhìn thật kỹ tấm kim bài.

Lúc này hắn lập tức sửng sốt, mắt mở thật lớn nhìn trừng trừng.

Một trận gió thổi qua, làm tỉnh rượu không ít.

Ở một cái.

“O….”

Cảnh Dục xoa xoa mặt, dụi dụi mắt.

Xác định mình không nhìn lầm.

Vội vàng ưỡn thẳng sống lưng, vừa sửa sang lại diện mạo của mình, vừa suy nghĩ bay lượn lung tung.

Công chúa?

Sao công chúa lại đến đây?

Chẳng lẽ nàng cũng tới Thanh Nguyệt các vui chơi?

Thanh Nguyệt các có nam sủng từ lúc nào sao ta chưa từng nghe nói tới.

Nhìn tư thế này, chẳng lẽ là tới tìm mình?

Mình đã giấu tài nhiều năm như vậy, cuối cùng tài hoa của mình cũng đã bị người phát hiện?

Công chúa đương triều quả thật đã từng ở Hoài Lộc học viện điều dưỡng thân thể và tinh thần, nhưng nàng chỉ ở trong một căn tiểu các, Cảnh Dục chưa từng có may mắn được gặp nàng. Cảnh Dục hít sâu một hơi, vén áo choàng lên.

Giọng điệu mạnh mẽ tự tin:

“Đi trước dẫn đường”

“Không phải tìm ngươi!”

Người nọ khẽ khom người:

“Lý công tử, mời!”

Lý Bình An gật gật đầu, bước chân đi tới có chút lảo đảo.

Cảnh Dục chỉ chỉ vào mình:

“Còn ta thì sao? Đứng ở đây chờ?”

Nam nhân nọ do dự nói:

“Ngươi muốn ngồi xổm cũng được

Cảnh Dục: ...

Rẽ vào một chỗ ngoặt, trong cảm giác xuất hiện một hơi thở quen thuộc.

Mỹ nhân dáng người cao gầy ngồi trên thềm đá.

Nàng mặc trên người trang phục trắng mỏng, cổ tay áo thêu hoạ tiết những đám mây tối màu. Sau khi cởi chiếc áo khoác đen bên ngoài, bộ quần áo màu trắng phía trong ôm sát cơ thể tôn lên dáng người gần như hoàn mỹ.

Dưới ánh trăng lại càng nổi bật, tăng thêm vài phần thần bí và mông lung.

“Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Lý Bình An còn chưa đi tới gần nàng, khắp người hắn đã toả ra toàn mùi rượu.

Xa cách vài năm, nhưng trong giọng nói của nàng lại không có dấu vết nào lạnh nhạt xa lạ.

“Rượu ngon, ta có chút quá chén.

Lý Bình An chậm rãi nói, ngồi xuống vị trí không gần không xa với nàng.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Tay của ngươi……

“Ừ, lành lại rồi.”

Im lặng một lúc.

“Ngươi có tính toán gì sau này không?”

“Còn có thể có tính toán gì, đi dạo một vòng, cảm thấy mệt mỏi thì

trở về.

Liễu Vận thở dài một hơi, nàng quả nhiên là không có biện pháp nào với hắn.

Đôi mắt đẹp chăm chú nhìn khuôn mặt kiên nghị của Lý Bình An, khóe môi gợi lên độ cong giống cười lại như không cười.

Trên mặt nàng giả bộ mạnh mẽ thờ ơ lạnh nhạt nhưng lại lập tức sụp đổ tan rã.

“Đen đi không ít”

“Ừ, mặt trời ở biên quan quá mạnh

“Cái người Lưu Dũng đó, ta đưa hắn đến chỗ của Hạ Hầu Thượng, ban đầu ta muốn cho hắn ở lại

kinh thành, nhưng không nghĩ tới hắn còn có mấy phần kiêu hùng.

Người này không tệ, có thể bồi dưỡng nhiều hơn, sau này có thể làm được việc lớn.

Lý Bình An gật đầu:

“Trước khi đến đây ta đã gặp hắn, hắn cũng đã nói cho ta biết.

“Đúng rồi, ta giới thiệu cho ngươi một người”

Liễu Vận suýt nữa quên mất mục đích của chuyến đi này.

Một vị lão giả bước ra từ trong kiệu.

Khuôn mặt lão đầy nếp nhăn, tóc mai hai bên đã điểm bạc hoa râm.

Tóc lão trắng như lông vũ của tiên hạc, nhưng nước da lại hồng hào như trẻ con.

Khâm Thiên giám, phó giám chính.

Khâm Thiên giám không giống với bất kỳ bộ nào trong triều đình, họ chỉ làm việc cho hoàng đế bệ

hạ.

Địa vị quan giám chính ngang hàng với người phụ tá đứng đầu một nước.

Hôm nay, Liễu Vận có thể mời tới phó giám.

Có thể thấy được nàng đã hao phí không ít khí lực.

Lão giả nhìn Lý Bình An, đánh giá qua rồi gật gật đầu.

“Cũng không biết là dùng thủ đoạn gì khiến trưởng công chúa để ý đến mức này, ngay cả lão già như ta cũng phải đích thân tới xem bệnh cho ngươi.

Liễu Vận ba tuổi đã gặp phó giám, giao tình giữa hai người tự nhiên không chỉ là bình thường. Lão nói lời đó chỉ là nói đùa.

Cho nên ánh mắt Liễu Vận chỉ có ánh lên tia sáng long lanh, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười bất đắc dĩ.

“Làm phiền tiền bối rồi.

Lão giả phất phất tay áo:

“Đến đây, để lão phu xem mắt của ngươi”

Đôi mắt hắn tái nhợt, giống như là bệnh mắt bẩm sinh.

Lão giả không quá để tâm lắm, cho rằng trưởng công chúa chỉ đang chuyện bé xé ra to.

Mình đường đường là một phó giám, lại làm công việc của đại phu giang hồ.

Nhưng trưởng công chúa quan tâm người này, vậy cũng không thể làm gì khác được.

Một tia sáng bạc loé ra từ trong tay lão giả, đó là một cây châm nhỏ dài khoảng một tấc.

Cây châm bạc tiến vào thân thể, Lý Bình An không cảm thấy đau đớn.

Ngược lại là ngứa ngáy.

Nhưng ngay giây tiếp theo sau khi cây châm bạc châm tiến vào cơ thể.

Đầu óc Lý Bình An ong lên một tiếng rồi trở nên choáng váng, giống như sắp nổ tung.

Lão giả quan sát rất tinh tường, tay rất nhanh duỗi ra một ngón điểm

nhẹ một cái khiến Lý Bình An ngay lập tức không thể nhúc nhích.

Lão giả truyền chân khí vào cây châm bạc, lông mày nhíu lại.

Lão giả nhìn thấy bóng tối vô biên vô hạn, chứa sức mạnh vô hạn dường như có thể nuốt chửng tất cả.

Lão giả nhìn chằm chằm vào bóng tối, trong lòng xuất hiện sự sợ hãi và lo lắng không rõ nguyên nhân.

Giống như đang phải đối mặt với một mối đe dọa khó có thể hình dung, cố hết sức muốn tìm được một con đường thoát ra khỏi bóng tối nhưng khắp nơi đều là sự im lặng chết chóc.

Nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống mấy độ.

Khóe miệng lão giả hơi co giật.

“Chết tiệt! Chủ quan rồi”

Vốn tưởng rằng dễ như là rán cá, kết quả va phải màn có độ khó cấp độ cao.

Một cây kim châm ánh vàng chói mắt thoát ra từ trong lòng bàn tay lão giả.

Sắc mặt Liễu Vận thay đổi, tay nắm chặt thành nắm đấm, cố gắng đè nén lo lắng trong lòng.

9:41

Chương 87: Thì ra ngài cũng rất giỏi

1881 chữ

Không biết qua bao lâu, lão giả mới thu hồi kim châm.

Bao đầu kim châm có màu vàng rực rỡ, giờ phút này đã mờ nhạt đi vài phần.

Mà những cây châm bạc trước đó thì đã sớm mất đi ánh bạc ban đầu, bây giờ nhìn không khác gì kim châm bình thường.

Khóe mắt lão giả giật giật, trong lòng đang rỉ máu.

Lão suy nghĩ một lúc lâu, từ trong kẽ răng nặn ra một câu.

“Ngươi bị trời phạt, vô phương cứu chữa!”

Lý Bình An cố gắng chống đỡ thân thể để mình không ngã xuống, một tay vịn vào tường, thở hổn hển từng hơi.

Giống như hít thở không thông, giọng nói khàn khàn.

“Thế nào là người bị trời phạt?”

Lão giả trầm giọng nói:

“Không dính nghiệp chướng nhân quả nhưng cả đời không thể tu đạo.

Thân thể không trọn vẹn nhưng ở phương diện nào đó lại có lực lượng rất mạnh.

Đơn giản mà nói chính là không được quy tắc thiên địa dung nạp, phiêu bạt ngoài quy tắc.

Nói dễ hiểu hơn nữa thì ngươi không thuộc về thế giới này!”

Vài lời ngắn gọn đã để cho trong lòng Lý Bình An hoảng sợ.

Hắn thật sự….. đúng là không thuộc về thế giới này.

Chẳng lẽ đây chính là cái giá phải trả khi mình xuyên không đến đây.

Lão giả thở dài một hơi: “Người bị trời phạt tuy rằng cực kỳ hiếm thấy, nhưng mạnh mẽ giống như

ngươi thì đừng nói từng nhìn thấy, nghe cũng chưa từng nghe qua!”

Lý Bình An ho khan vài tiếng, trong đầu vẫn còn ong ong rung động. Cuối cùng, Lão giả liếc nhìn Lý Bình An:

“Làm một người bình thường, sống an ổn cả đời cũng không tệ. Nói xong, lão giả cáo từ Liễu Vận rồi rời đi.

Vừa đi lão vừa lẩm bẩm.

“Gặp phải vận đen tám đời rồi”

Liễu Vận tiến lên đỡ lấy Lý Bình An, lo lắng nói:

“Ngươi không sao chứ?”

Hương thơm dịu ngọt đập vào mặt, mùi hương tấn công mọi giác quan.

Làn da trắng hơn tuyết, mềm mại mượt mà như bôi mỡ.

Lý Bình An bình tĩnh rút tay về

“..... Không có gì đáng ngại….”

Liễu Vận hơi ngẩn ra, đôi mắt đẹp chậm rãi chuyển động.

. Lần này đa tạ…

Lý Bình An đang nói đến việc Liễu Vận vì hắn mời người đến trị mắt cho mình, mặc dù không biết thân phận lão giả.

Nhưng từ cách ăn nói, hơi thở quanh người lão, có thể cảm giác được đối phương tuyệt đối không phải là người thường.

“Ta đi về trước, tối nay ta uống hơi nhiều rượu, lần sau có cơ hội gặp lại. Nói xong, hắn không đợi Liễu Vận trả lời.

Lý Bình An đã xoay người rời đi.

Hắn nâng Cảnh Dục đang ngồi xổm ngủ gục trên mặt đất dậy, từng bước rời đi.

Thế nào gọi là đầu đau muốn nứt ra.

Lúc này Lý Bình An hoàn toàn sâu sắc cảm nhận được.

Nằm trên giường thật lâu không thể ngủ

Chỉ có thể ép buộc mình quan tưởng “Niết Bàn kinh”.

Cũng không biết qua bao lâu, chỉ nhớ động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn.

Hắn là trời sắp sáng.

Lý Bình An mới dần mất đi ý thức.

Chờ hắn tỉnh lại, phát hiện Cảnh Dục đang ngồi ở bên giường nhìn chằm chằm vào mình.

Lý Bình An xoa xoa đầu:

“Làm sao vậy?”

“Ngươi thành thật khai báo đi, tổ chức có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng”

“Khai báo cái gì?”

“Nói nhảm, ngày hôm qua ngươi và công chúa là như thế nào?

Hai người quen biết nhau sao?”

“Xem như vậy đi”

Lý Bình An thuận miệng nói.

“Cái gì gọi là xem như vậy đi? Nói rõ ràng một chút.

“Chỉ là bằng hữu bình thường”

“Bằng hữu bình thường?

Ngươi lừa quỷ, bằng hữu bình thường có thể hơn nửa đêm tới tìm ngươi, bằng hữu bình thường có

thể tìm phó giám Khâm Thiên giám tới trị mắt cho ngươi.

Lý Bình An phất phất xua tay, không muốn giải thích thêm nữa.

Đuổi Cảnh Dục đi ra ngoài phòng.

Lý Bình An ăn một bữa cơm đơn giản.

Mười hai cái bánh bao thịt, ba chén cháo, một đĩa dưa muối chua, mười cái bánh bao ngầm súp, ba cái bánh nướng.

Cuối cùng còn mua một hộp sủi cảo được nặn khéo léo, lúc này mới hài lòng trở về tiếp tục ngủ. Liên tiếp mấy ngày, Lý Bình An đều giống như trong tình trạng say xỉn.

Rượu hắn uống không phải là rượu bình thường.

Mà là rượu ngon Cảnh Dục mang từ học viện đến, hơn nữa hắn còn bị kim châm bạc của phó giám Khâm Thiên giám đâm vào người.

Nếu không phải thân thể của Lý Bình An rất cường tráng, chỉ sợ ngủ hơn một tháng cũng có thể.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi

Kinh thành phong nhã nổi lên một trận xôn xao không nhỏ.

Có người ở Thanh Nguyệt các vung tiền như rác, chỉ vì một bài thơ của một nữ tử phong nguyệt. Loại tình tiết trong chuyện này từ trước đến nay đều được giới văn nhân học giả yêu thích.

Chỉ trong một thời gian ngắn, bài thơ này đã trở nên nổi tiếng thịnh hành ở kinh thành.

Sau đó mọi người mới biết được, người làm bài thơ này không phải nữ tử phong nguyệt mà là một đệ tử học viện.

Tên là Cảnh Dục.

Ngày đó, Lý Bình An đã nói tên của mình là Cảnh Dục.

Khi người khác hỏi Trầm Hương cô nương về chủ nhân bài thơ kia, Trầm Hương đã thành thật trả

lời.

Tại học viện.

“Cảnh Dục, ngươi là đệ tử của học viện vậy mà không biết xấu hổ đi tới nơi đó.

Cảnh Dục nhìn lòng bàn tay bị đánh đến mức đỏ bừng, trong lòng rất oan ức. Trong đầu thì tràn đầy nghi hoặc.

Thế quái nào ta lại bị lộ!?

Đi dọc bờ sông nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ bị ướt giày.

Như thế nào lần này chẳng những bị vạch trần, hơn nữa còn gây ra náo động đến mức mọi người đều biết tên.

Thậm chí hắn còn không hiểu tại sao còn lưu truyền một bài thơ ở đâu ra nói là do hắn làm. Cảnh Dục mím môi, trong đáy mắt lấp lánh nước.

Chung sư phụ tay cầm thước, ánh mắt nhìn hắn rất nghiêm túc.

Cảnh Dục đang muốn cầu xin lão sư tha thứ cho mình thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của lão

su.

“Bài thơ đó là do ngươi viết thật sao?”

“Ta…... Ta không biết…

Lúc đó, Cảnh Dục uống say không biết trời trăng gì, vừa ra khỏi cửa đã gặp ngay công chúa.

Chuyện sau đó, chính là không hiểu tại sao tên tuổi của mình đã thành sự tích lưu truyền ở khắp các kỹ viện thanh lâu.

Lại tiếp sau đó, hắn bị Chung sư phụ gọi tới răn dạy một trận.

“Không biết?”

Chung sư phụ hoang mang:

“Ngươi không nhớ gì bài thơ kia?”

Cảnh Dục lắc đầu.

Chung sư phụ phất tay, xung quanh không có gió nhưng một tờ giấy Tuyên từ trên bàn tự bay lên chuẩn xác rơi xuống trước mắt Cảnh Dục.

Đây không phải là tờ giấy mà Lý Bình An ngày đó viết, mà là Chung sư phụ sao chép lại.

Chữ viết trên giấy vô cùng đẹp.

“Độc ỷ nguy lâu phong tế tế. Vọng cực ly sầu,

Ảm ảm sinh thiên tế

Thảo sắc sơn quang tàn chiếu lý.

Đối tửu đương ca,

(Dịch nghĩa:

Một mình tựa lầu cao, gió thổi nhẹ nhẹ.

Trông xa tắp mối ly sầu,

Tâm tình buồn chán từ nơi chân trời xa thẳm dâng lên.

Màu cỏ ánh núi trong bóng nắng chiều tàn.

Không ai hiểu được tình tự của lúc tựa lan can.

Chợt có ý muốn say khướt bừa đi.

Có rượu trước mặt thì nên ca hát,

Cố gượng vui cũng là vô vị.)

Cảnh Dục hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn hai câu thơ cuối cùng.

“Y đái tiệm khoan chung bất hối.

(Đại áo rộng dần (người gầy đi), cuối cùng cũng không hối tiếc. Vì chàng đáng khiến mình tiều tuỵ.)

Cảnh Dục bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm trang nói:

“Ta nhớ ra rồi, bài thơ này đúng là do ta viết.

Hai mắt Chung sư phụ nheo lại:

“Đừng tự lừa dối mình!”

Dù giọng nói không lớn nhưng lại giống như chuông lớn.

Trong lòng Cảnh Dục căng thẳng, đầu óc như muốn nổ tung, vội vàng nói nhanh.

“Có lẽ đại khái đúng là không phải do ta viết!”

“Vậy ai đã dùng tên của ngươi?”

Cảnh Dục nhớ lại, rất nhanh đã tập trung vào một đối tượng.

“Lão sư….. Hình như bài thơ này là do Lý Bình An viết”

Chung sư phụ nhíu mày:

“Vậy vì sao phải dùng tên của ngươi?”

“Còn không phải bởi vì ta mời hắn đến kỹ..”

Cảnh Dục vội vàng nói lại:

“Là ta mời hắn đi đến nơi phong nhã để uống rượu nói chuyện nên hắn tặng bài thơ này cho ta?” Chung sư phụ vuốt râu, bây giờ xem ra chỉ có thể giải thích như vậy.

Tuy rằng thời gian lão tiếp xúc với Lý Bình An không nhiều lắm nhưng lão cũng biết đối phương là một người khiêm tốn.

Ánh mắt Cảnh Dục nhìn vào bài thơ kia, cầm lấy bút mực, trên tờ giấy viết thêm một hàng chữ nhỏ.

- Năm Thiên Nguyên thứ mười sáu, bằng hữu cùng Cảnh Dục đến Thanh Nguyệt các, cảm xúc trào dâng nên viết bài thơ tặng cho Cảnh Dục –

Một bài thơ rất hay đã được lưu truyền đến hậu thế.

Cho dù là ở phố phường, chợ bãi hay ngõ nhỏ, tương lai mai sau của nho sinh cũng sẽ sáng láng huy hoàng.

Hơn nữa bài thơ này chắc chắn không bao lâu sẽ trở thành một kiệt tác.

Chung sư phụ nhíu mày rồi thở dài thườn thượt.

“Nho giáo Đại Tuỳ suy tàn cũng từ tư duy này.

Các ngươi không nghĩ như thế nào để phát huy nho học mà suốt ngày chỉ tính toán những thứ này. Buồn quá! Bi ai quá!”

xong,

lão cầm bút lên.

Lại viết thêm một hàng chữ.

Biến thành:

- Năm Thiên Nguyên thứ mười sáu, bằng hữu cùng Cảnh Dục đến Thanh Nguyệt các, cảm xúc trào dâng nên viết bài thơ tặng cho Cảnh Dục

Chữ của Chung sư phụ: Tử Từ

Lão sư, thì ra ngài cũng rất giỏi cọ nhiệt nha

Chương 88: Tai bay vạ gió

1812 chữ

Sau ba bốn ngày trong trạng thái mơ hồ như say xỉn, Lý Bình An mới cảm thấy có chút khôi phục, hơi rượu đã tiêu tan không ít.

Bước ra khỏi quán trọ, ánh mặt trời rực rỡ chói chang chiếu vào

người khiến hắn có cảm giác không thực tế.

Hắn đi ra sân sau của quán trọ, tìm được Lão Ngưu đang ở trong chuồng ngựa.

Ánh mắt Lão Ngưu ai oán nhìn hắn, như là đang nói tiểu tử ngươi cuối cùng cũng biết đến tìm ta.

Lão Ngưu liên tiếp bị bỏ đói mấy ngày phải tranh cướp đồ ăn với những gia súc khác.

Đói quá còn phải liếm lỗ tai ngựa để bớt thèm thịt.

Hiện tại đám gia súc xung quanh đều cho rằng Lão Ngưu là biến thái.

Lý Bình An mỉm cười, vuốt đầu Lão Ngưu.

“Xin lỗi lão gia, hôm nay ta dẫn ngươi đi ăn cái gì đó thật ngon.

Lý Bình An dắt Lão Ngưu rời khỏi quán trọ.

Ở kinh thành, các nhu yếu phẩm như củi gạo dầu muối đều đắt, đồ ăn ngon tự nhiên là mua không nổi.

Hơn nữa đã đi một chặng đường dài tới đây, tiền cũng không còn lại bao nhiêu.

Hỏi thăm người khác nơi này có chỗ nào ăn uống rẻ không.

Sau đó cả hai đi về phía tây, đến một nơi có vị trí khá xa giống như sắp ra khỏi kinh thành.

Không phải ở kinh thành chỗ nào cũng phồn hoa như gấm, có nơi như ánh mặt trời rực rỡ cũng sẽ có nơi như chìm trong bóng tối.

Ví dụ như góc phố mà Lý Bình An đang đứng này, đông người nhưng lại vừa bẩn vừa lộn xộn, giao thông bất tiện.

Con ngõ bên trái vừa hẹp vừa dài, bốc mùi ẩm mốc.

Hai bên đều là những quán cơm nhỏ cũ nát xiêu vẹo, mặt tiền xập xệ, toả khói đen kịt khiến người đi đường ho khan không ngừng.

Còn những quán trà thì nhỏ giống như chuồng gà……

Sự phồn hoa của kinh thành hoàn toàn lạc nhịp với nơi đây.

Món khai vị đầu tiên là một bát mì.

Lý Bình An nén cơn đau túi, gọi một bát mì lươn.

Chủ quán vớt những con lươn đã được làm sạch sẽ từ trước đó ra, cắt thịt lươn trộn chung với bột mì.

Trước đó, thịt lươn đã được lọc bỏ xương và hấp chín mềm.

Nhào chung với nước luộc gà thật đều rồi cán thành mảng bột mỏng.

Dùng dao nhỏ cắt phần bột vừa cán mỏng thành sợi nhỏ, nước dùng gồm gà ninh với chân giò và

nấm.

Sau đó, cho mì vào bát, thêm thịt lươn và nước dùng, sợi mì vốn không có mùi vị lại trở nên thơm ngon, đậm đà hơn.

Thêm một ít ớt, thêm muỗng nước tương, vừa chua vừa cay, vừa thơm vừa sánh.

Ăn một miếng, lại thêm ít tỏi, ngon muốn chết.

Đúng giờ ăn cơm, quán mì có rất nhiều người.

Ngồi cùng bàn với Lý Bình An là một người mẹ dắt theo một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi. Mặc dù hai mẹ con không đẹp bằng hoa khôi trong Thanh Nguyệt các, nhưng trên mặt vẫn có nét

riêng, rất dễ nhìn, đẹp tự nhiên trong trẻo như hoa phù dung.

Sau khi ăn một lát, Lý Bình An cảm thấy cả người nóng lên, toát mồ hôi.

Uống một chén nước trà mát lạnh.

Cảm giác không thoải mái của mấy ngày trước đã bị quét sạch.

Đúng lúc này, một đám thị vệ cầm đao bao vây nơi này.

Bọn họ mặc trang phục thêu hoạ tiết đầu ngưu, là hình đầu một con mãng xà có sừng cong xuống như sừng trâu.

Tay đặt lên chuỗi đạo bên hông, chính là Cẩm Y vệ có danh tiếng rất lớn của Đại Tùy.

Trên đường có mấy kỵ mã chậm rãi đi đến, ngồi trên mỗi một kỵ mã là một Cẩm Y vệ mặc trang phục phi ngư.

Trang phục phi ngư là thứ không phải Cẩm Y vệ nào cũng có tư cách mặc.

Mà cần có phẩm cấp nhất định, đại khái là Cẩm Y vệ tiểu đầu lĩnh mới được phép mặc trang phục phi ngư.

Ngay lúc này lại xuất hiện hơn mười người.

“Đi thôi! Đi thôi!”

“Bớt nói nhảm.

Nhóm người vừa đến không giải thích hay nói gì mà đã quyết định bắt toàn bộ người trong quán mì

đi.

Những người trong quán mì khi đối mặt với Cẩm Y vệ, đừng nói là la hét, ngay cả hít thở cũng phải cẩn thận từng li từng tí.

Lý Bình An không rõ nguyên nhân vì sao, suy nghĩ đắn đo một hồi.

Mình chỉ vừa mới đến đây, cũng không đắc tội người nào.

Cũng không làm chuyện sai gì khiến bản thân cần sợ bóng sợ gió.

Vì thế, hắn một hơi ăn hết toàn bộ bát mì còn lại.

Lão hán chủ quán mì run rẩy đi tới trước mặt một người, có vẻ như lão có quen biết người đó. Lão vừa định mở miệng nói chuyện thì đã bị đối phương một cước đạp ngã.

“Bắt toàn bộ đi!”

Hơn mười thực khách trong quán mì bao gồm cả Lý Bình An đều bị bắt đi mà không biết vì lý do gì. Trên đường, có ít nhất mấy chục Cẩm Y vệ xuất hiện, khí áp người sau mạnh hơn người trước.

Lý Bình An còn nhìn thấy được chữ Thiên Hộ đại nhân.

May mắn, Lão Ngưu không bị bắt đi.

Lý Bình An để lại trượng đao, giao cho Lão Ngưu cất giữ.

Rồi nhóm người bị Cẩm Y vệ áp giải đi hết.

Lão Ngưu nhìn phương hướng Lý Bình An rời đi, nước mắt rưng rưng, ăn ba bát mì lớn. “Cẩm Y vệ lại tới bắt người sao?”

“Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có trời mới biết, có lẽ bọn họ đang tìm người chết thay, bắt được ai thì người đó chính là xui xẻo”

Mọi người bàn tán sôi nổi.

Vương Tiểu Nhị chứng kiến toàn bộ quá trình, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm con trâu đen một cách thèm thuồng.

Vừa rồi, chính mắt hắn nhìn thấy chủ nhân của con trâu này đã bị bắt đi.

Chậc chậc chậc-

Vô duyên vô cớ lại nhặt được một món hời lớn như vậy.

Vương Tiểu Nhị bước nhanh về phía trước, sợ bị người khác giành mất.

Trên tay hắn cầm một cây roi, muốn đuổi trâu về nhà mình.

Lúc này, một hán tử mặt đen nhảy ra, cùng Vương Tiểu Nhị đi thẳng đến chỗ con trâu đen. “Này! Ngươi đang làm gì vậy!”

Lại một thư sinh mặt trắng bước ra.

Thư sinh mặt trắng nói:

“Người vừa rồi bị bắt đi là đại biểu ca của ta, ta muốn giúp hắn đưa con trâu này về nhà.”

“Ta nhổ vào!”

Hán tử mặt đen ra vẻ chính nghĩa:

“Người vừa rồi là anh em tốt của ta!”

Ba người tranh chấp không ngừng.

Một người đứng bên cạnh đưa ra một cách giúp bọn họ, nếu các ngươi đều nói mình là người thân của chủ nhân con trâu.

Vậy thì đương nhiên ngươi biết con trâu này, bây giờ chỉ cần xem con trâu này đi theo ai trong số các ngươi thì không phải sẽ biết trâu là của ai sao.

Ý kiến rất hay cũng rất công bằng.

Ba người cũng không nói gì, họ bắt đầu không ngừng gọi trâu đen.

Kết quả trâu đen hoàn toàn không để ý tới bọn họ.

Lúc này, Vương Tiểu Nhị khôn lanh phát hiện ra một điều.

Lúc hắn gọi, trong tay cầm thêm một cái lạp xưởng lớn.

Trâu đen nhìn thấy lạp xưởng, quả nhiên đi về phía hắn.

“Đê tiện!”

Hán tử mặt đen cũng vội vàng đi đến chỗ bán bánh bao, mua mấy cái bánh bao thịt.

Trâu đen ăn xong lạp xưởng, quyết đoán chạy về phía bánh bao thịt.

Lặp đi lặp lại mấy lần, Lão Ngưu ợ nấc một cái.

Sau khi đã nếm đủ hương vị, nó vẫy vẫy đuôi thong dong rời đi.

Chỉ còn lại ba người bối rối lẻ loi đứng ngược chiều gió. Ba~ thằng~~ ngốc~~~

Tại đại lao của Cẩm Y vệ.

Nhà giam có hình vuông chật kín người không còn chỗ đứng.

Lý Bình An tựa vào một góc, ngủ gật.

Cách làm thông thường của Cẩm Y vệ là “bắt giữ”và “tạm giam”.

Đây là một biện pháp tạm thời giam giữ nhân chứng hoặc người có liên quan đến vụ án, nhưng Cẩm Y vệ thường bắt giam tất cả bao gồm cả những người vô tội và những người không liên quan. Mượn cơ hội này vơ vét tống tiền họ, nếu không thỏa mãn yêu cầu của những quan lại này thì sẽ không được thả ra.

Vì thế nên trong ngục thường rất đông, chật kín người.

Thậm chí không cho ăn uống, để cho bọn họ chết đói.

Hoặc Cẩm Y vệ sẽ tự tiện tra tấn nghiêm hình với phạm nhân cho đến khi họ chết.

Có vụ án không bắt được tội phạm.

Họ sẽ bịa ra tội danh, giam giữ người dân vô tội, sau đó giết chết.

Thủ đoạn của bọn họ tàn nhẫn, làm người người căm phẫn.

Đương nhiên những người này cũng không phải kẻ ngốc.

Mỗi khi bắt người đều đi ngoại ô kinh thành bắt thường dân, hoặc những người không có lai lịch hay bối cảnh gì.

Những người này sau khi bị bắt sẽ bị nhốt vào trong nhà lao.

Cẩm Y vệ cho phép họ liên lạc với người nhà.

Để khi họ bắt nhầm người có gia thế bối cảnh mạnh nhưng che giấu thân phận.

Thì cũng có thể kịp thời khắc phục cứu chữa, để không đến mức gây ra đại họa gì.

Bảo đảm chắc chắn không có phạm sai lầm.

Họ đã đi trên con đường quan trường này nhiều năm, đã sớm dọn sạch cửa thoát lui cho mình.

Lúc Lý Bình An mới đến, tự nhiên không hiểu những điều này, còn tưởng rằng mình sẽ phải hỗ trợ phá án gì đó.

Khi nghe người cùng phòng giam nói thì hắn mới chợt hiểu rõ.

“À, lần này Cẩm Y vệ Thiên Hộ đại nhân tự mình ra phố bắt người, chắc chắn sẽ không phải là chuyện nhỏ đâu?”

Có người than vãn trong tiếng thở dài.

Chương 89: Thế gian nào chẳng có súc sinh

1687 chữ

Sau khi điểm danh xong, nhiệm vụ hôm nay của Lý Tưởng không phải tuần tra trên phố mà là đi tới nhà giam trông coi phạm nhân.

Hắn vừa mới nhậm chức được ba ngày nên rất tò mò về mọi chuyện của Cẩm Y vệ.

Hắn không giống như những kẻ già đời khác, hắn không sống mơ hồ, không sống thiếu mục tiêu rõ ràng, không sống ngày nào hay ngày đó.

Hắn làm việc chăm chỉ như hòa thượng gõ chuông mỗi ngày, ăn cơm trả tiền, không đi thanh lâu, nghiêm túc tuần tra, dạy dỗ những tên côn đồ lưu manh trên đường phố.

Chỉ là không ai coi trọng điều hắn làm.

Loại người như hắn, những kẻ già đời trong Cẩm Y vệ đã thấy nhiều rồi.

Ai vừa bước vào xã hội mà không phải là thanh niên nhiệt huyết có lý tưởng có hoài bão khát vọng, nghĩ rằng mình sẽ làm người trong sạch, công chính liêm minh, công bằng chính trực.

Nhưng sau đó, tất cả đều sẽ bị xã hội vùi dập tàn nhẫn.

Cuối cùng, không phải mọi người đều biến thành nước chảy bèo trôi, thuận theo đám đông đó thôi. Các tù nhân chỉ được ăn một bữa vào buổi sáng và buổi tối.

Lý Tưởng phụ trách bữa tối, cháo loãng không thể loãng hơn, ăn kèm với mấy miếng củ cải muối. Nhà giam hình chữ Đinh (J).

Lý Tưởng vừa múc cháo cho phạm nhân, vừa tò mò hỏi:

“Các ngươi phạm tội gì?”

Hắn nhìn thấy số lượng phạm nhân trong phòng giam này quá nhiều.

Đối tượng bị hỏi sợ hãi rụt rè nhìn hắn nhưng không dám trả lời.

Lý Tưởng cảm thấy có hơi kỳ lạ, liên tục hỏi vài người nhưng hắn đều không hỏi ra đáp án mình muốn.

Thậm chí ngay cả trả lời hắn cũng không ai dám trả lời.

“Ta không biết, ta đang ăn mì thì đột nhiên bị bắt tới đây, có lẽ là vì ta ăn mì không cho thêm dấm chua”

Lúc này, một giọng nói ở phía sâu trong góc vang lên.

Lý Tưởng nhìn quanh tìm nơi tiếng nói phát ra, hắn thấy một người tựa vào góc tường, bát cháo trong tay người này đã cạn tới đáy.

Là một người mù sao?

“Nói tỉ mỉ cho ta nghe chuyện đó.”

Lý Bình An chỉ chỉ vào bát của mình.

Lý Tưởng múc thêm cho hắn một bát cháo loãng.

Lý Bình An cẩn thận húp cháo ăn, chân bát dốc lên trời, một giọt cũng không bỏ sót.

Sau đó, hắn liếm liếm môi:

“Hình như ta ngửi thấy mùi bánh bao chay”

Lý Tưởng hơi do dự cuối cùng cũng đưa bữa tối trong tay mình cho đối phương.

Lý Bình An cầm lấy bánh bao, lúc này mới chậm rãi nói:

“Trong thành xảy ra một vụ án quan trọng, phía trên vô cùng tức giận, yêu cầu Cẩm Y vệ tổ chức lại trị an và trật tự, đồng thời bắt thêm nhiều phạm nhân cho cấp trên tra xét.

Cẩm Y vệ đã bắt một số dân chúng thấp cổ bé họng, dùng họ để thật giả lẫn lộn bù đắp số lượng. Một số người nếu may mắn có thể tránh được cái chết, ngồi đại lao vài ngày có thể đi ra ngoài. Nhưng nếu như bất hạnh thì ngay cả mạng sống cũng không còn?

Lý Bình An đã ở đây một đêm, nghe được rất nhiều tin tức.

“Vô pháp vô thiên”

Lý Tưởng lập tức tức giận.

“Người đừng nói với người khác là ta nói cho ngươi biết chuyện này.”

“Ta đi tìm bọn họ!”

Lý Tưởng nói xong thì lập tức xoay người rời đi.

Lý Bình An thở dài một hơi, cũng không ôm hy vọng quá nhiều.

Hắn đang muốn ăn cái bánh bao chay trong tay thì đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt nóng

rực.

Đôi mắt to ngân ngấn nước của tiểu cô nương đang nhìn chằm chằm Lý Bình An, chính xác hơn mà

nói là nhìn vào cái bánh bao trong tay Lý Bình An.

Sau đó nàng bị mẹ vỗ vỗ, tiểu cô nương mới thu hồi ánh mắt, vùi đầu vào bát cháo của mình.

Ăn cháo giống như uống nước lã.

Lý Bình An mỉm cười, bẻ chiếc bánh bao trong tay ra thành hai nửa.

Đưa cho nàng một nửa.

Tiểu cô nương sửng sốt, đôi mắt to chớp chớp, mím môi không dám đưa tay ra nhận.

Mẫu thân nàng ngồi bên cạnh nói:

“Chúng ta không ăn, ngươi ăn đi”

“Không sao, ta no rồi.

Tiểu cô nương nhìn mẫu thân, sau khi nàng được mẫu thân cho phép, lúc này tiểu cô nương mới rụt

rè đưa tay nhận lấy bánh bao.

Nàng nói rất rõ ràng:

“Ta on.”

Cuộc sống trong tù rất nhàm chán.

Ngoại trừ thời gian đi vệ sinh cố định, phần lớn là ngồi ngẩn ngơ, thẫn thờ trong tù. Hoặc là trêu chọc tiểu cô nương tên là Dụ Nhi kia.

Lý Bình An vẽ một lưới chín ô vuông trên mặt đất, dạy Dụ Nhi chơi cờ tam tử (cờ caro).

Hai bên lần lượt đặt đá của mình vào chín ô vuông, người nào đặt ba

hòn đá của mình thành một đường thẳng trước thì chiến thắng.

Trò chơi này rất đơn giản, nắm vững quy luật thì phần lớn thời gian hai bên đều có thể dành phần thắng, hoặc không phân thắng bại.

Đến ngày thứ ba, một nhóm người bị Cẩm Y vệ bắt đi qua một dãy hành lang, sau đó rẽ vào một góc ngoặt, cuối góc ngoặt là một hẻm nhỏ rộng hơn một mét.

Hai bên hẻm nhỏ là hai dãy phòng giam thấp bé, nơi giam giữ những tội phạm bình thường. Cuối hẻm phía nam, ngoặt rẽ vuông góc với hướng đông là khu nội giam, chuyên giam giữ trọng phạm tử hình.

Một nhóm người ngồi xổm hai bên phòng hồi hộp chờ đợi vận mệnh của mình.

Trong phòng thẩm vấn thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét và tiếng gậy đập vào thân thể.

Người nào nghe thấy cũng không rét mà run.

Một số Cẩm Y vệ đi xung quanh thảo luận xem thanh lâu nào có cô nương mới.

Bọn họ còn nhỏ giọng đoán thầm xem năm nay người nào sẽ là kẻ chịu tội thay, thậm chí còn đặt

cược.

Lý Bình An hờ hững nghe một cách thờ ơ.

Hẻm nhỏ rất thấp nhưng mái hiên lại che lấp phần lớn ánh mặt trời, khiến bóng tối bao phủ mọi ngóc ngách.

Khuôn mặt Cẩm Y vệ trẻ tuổi Lý Tưởng nhăn nhó, tay nắm chặt cán đao.

Chắc là hôm qua hắn đã đi tố cáo nhưng kết quả là dẫm phải đinh.

Lý Bình An dùng đầu gối cũng có thể đoán ra.

Lúc này, một nam tử mặc quần áo phi ngư đi vào.

“Ty chức tham kiến Bách Hộ đại nhân!”

Cẩm Y vệ đồng loạt khom lưng chắp tay hành lễ. Trương Cung khẽ vuốt cằm:

“Thẩm vấn thế nào rồi?”

“Đã thẩm vấn ra vài người rồi.

Trương Cung lộ ra vẻ mặt hài lòng:

“Được, các ngươi làm tốt lắm, chỉ tiêu năm nay đã hoàn thành.

Mấy ngày nay các huynh đệ đã vất vả rồi, buổi tối nay ta mời các huynh đệ uống rượu.

Trương Cung nói xong, hắn liếc mắt nhìn xung quanh.

Ánh mắt hắn dừng ở trên người một thiếu nữ ngồi xổm ở một bên.

Trong nháy mắt, tên thủ hạ đã lập tức hiểu ý, lôi tiểu cô nương tên Dụ Nhi ra.

Sắc mặt Lý Tưởng biến đổi, hắn như ý thức được điều gì đó, vội vàng nói:

“Đại nhân, ngài định làm cái gì?”

Trương Cung kinh ngạc liếc nhìn qua Lý Tưởng, nói giọng lạnh lùng:

“Ngươi đang nói chuyện với ta?”

Không khí xung quanh dường như đông cứng lại.

Trương Cung cũng không phải là Bách Hộ bình thường, gia gia của hắn làm quan trấn phủ sứ Cẩm

Y vệ, tuy rằng hiện tại đã cáo lão về quê.

Nhưng phụ thân và hai vị thúc thúc của hắn đều đang giữ chức trong Cẩm Y vệ, cấp bậc cũng không thấp, là quan nhị phẩm.

Lý Tưởng không hề SỢ hãi:

“Đại nhân, hôm qua ty chức đã điều tra rõ, những người này đều là người vô tội.

Trong Cẩm Y vệ có một nhóm người, cầm đầu là Trương Đại, bọn họ đã dựng lên những tội danh nhằm vu khống, gài bẫy, hãm hại dân chúng vô tội.

Người ngài bây giờ muốn mang đi là một tiểu cô nương mười ba tuổi

còn rất nhỏ”

Những lời này lập tức đắc tội với tất cả đồng nghiệp xung quanh hắn.

Mọi người đều nhìn chằm chằm Lý Tưởng bằng ánh mắt hằn học.

Trương Cung cười lạnh một tiếng:

“Vô tội hay có tội không phải là do ngươi định đoạt?

Xin hỏi ngươi bây giờ đang là cấp bậc gì? Chẳng lẽ đã thành chỉ huy sứ Cẩm Y vệ rồi sao?” Đồng nghiệp xung quanh cười ha ha, người mới đến này chính là muốn tự tìm đường chết!

“Cấp trên muốn làm gì chẳng lẽ còn phải báo cáo với ngươi?”

Trương Cung vừa nói, vừa dùng đầu ngón tay chọc mạnh vào bả vai Lý Tưởng.

Chọc hắn lảo đảo lui về phía sau vài bước.

Lý Tưởng cắn răng kiên trì:

“Ta hoài nghi đại nhân có mưu đồ làm điều sai trái”

Trương Cung bị chọc giận đến mức cười thật lớn, hắn đá tung cửa phòng bên cạnh, ném tiểu cô nương vào trong phòng.

“Mấy huynh đệ đi vào đây cho phạm nhân này hưởng thụ sung sướng!”

Chương 90: Ngươi bị động kinh

1757 chữ

Lúc này đã có vài tên Cẩm Y vệ muốn đi vào trong phòng.

“Ta xem ai dám!”

Lý Tưởng tức giận đến mức đầu óc cũng trở nên choáng váng, lúc này đã muốn rút đao. Trương Cung vươn cổ, nhe răng cười nham hiểm:

“Đến! Đến đây! Chém vào đây này”

Lý Tưởng nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm kẻ không bằng cầm thú đứng trước mặt.

Cẩm Y vệ có quy tắc nội bộ rất nghiêm ngặt, cấp dưới không được động đạo với cấp trên.

Nếu vi phạm quy tắc, chẳng những bản thân không thể sống sót mà người nhà cũng phải chịu liên luy.

“Trương đại nhân, hôm nay có chuyện gì? Ai làm ngươi tức giận như vậy?”

Đúng lúc này, một giọng nói trong sáng vang lên.

Một công tử tuấn tú tay cầm quạt xếp, trên mặt lộ ra nụ cười tươi tắn đứng ở cửa. Trương Cung xoay người nhìn về phía cửa:

“Cảnh công tử sao hôm nay lại rảnh rỗi đến Cẩm Y vệ vậy?”

Cảnh Dục cười:

“Ta tới đón một người bằng hữu.

“Bằng hữu của Cảnh công tử sao? Là vị nào vậy?”

Cảnh Dục nhìn xung quanh một chút, ngón tay chỉ vào Lý Bình An đang ngồi trong góc. “Chính là hắn

Trương Cung không có thời gian nói chuyện với Cảnh Dục:

“Đưa hắn đi”

Từ trước đến nay hắn đã không có ấn tượng tốt với những đệ tử của Hoài Lộc học viện. Đối với hắn, đệ tử học viện là một đám tú tài nghèo suốt ngày chỉ biết nói suông. Nhưng cũng không cần đắc tội với họ, chỉ cần là nước sông không phạm nước giếng. Tay Cảnh Dục lắc lắc cây quạt xếp: “Ta vừa từ ngoài tiến vào đã thấy Trương đại nhân muốn vũ nhục một thiếu nữ vô tội, không biết là vì chuyện gì?”

Trương Cung nhíu mày, không kiên nhẫn mà nói: “Chuyện của Cẩm Y vệ không tới phiên ngươi quản”

Cảnh Dục đi vài bước tới trước mặt Trương Cung:

“Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, huống chi việc Trương đại nhân làm, tại hạ thật sự là nhìn không nổi”

Trương Cung trầm giọng nói:

“Ngươi chỉ là một kẻ áo vải bình thường, trên người không có nửa điểm công danh.

Lão tử cho ngươi mang người đi là đã rất nể mặt ngươi rồi, con mẹ ngươi đừng không biết xấu hổ” Nói xong, hắn quát đuổi mấy Cẩm Y vệ vào phòng bên cạnh.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, chúng ta biểu diễn cho Cảnh công tử xem một trận xa luân chiến!”

Nhìn thấy một tiểu cô nương ngây thơ vô tội phải trải qua cảnh ngộ này, Cảnh Dục lập tức lo lắng, mất luôn phong độ lúc mới đến.

Hắn lấy ra đòn sát thủ:

“Ngươi có biết lão sư của ta là ai không?”

Trương Cung cười lạnh:

“Ta biết là Chung sư phụ!

Lão cũng chỉ là một kẻ áo vải bình thường, không có quyền quản lý Cẩm Y vệ” “Ngươi.”

Lời của Trương Cung khiến Cảnh Dục bị nghẹn không nói ra lời.

Tuy rằng thanh danh của Chung sư phụ vang khắp giới học giả trong thiên hạ.

Nhưng quả thật lão chỉ là một thường dân áo vải, không có bất kỳ công danh gì.

Tay Cảnh Dục dứt khoát nắm lấy bội kiếm bên hông:

“Hôm nay nếu ngươi dám động đến cô nương kia, bản công tử sẽ…

“Có người động thủ tại địa bàn của Cẩm Y vệ”

Cảnh Dục còn chưa dứt lời, Trương Cung đã cao giọng hô lớn.

Tiếng lưỡi dao sắc bén rút ra khỏi vỏ đồng loạt vang lên, lính canh Cẩm Y vệ trong ngoài nhà giam nghe kinh hô mà chạy đến.

Chỉ một lát sau, bọn họ đã khiến nơi này bị vây chật như nêm cối.

Cảnh Dục nhìn thấy cảnh tượng này thì khóe mắt hơi giật giật, khôi phục lại một chút bình tĩnh. Hắn đúng là đệ tử của Hoài Lộc học viện nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể vô pháp vô thiên.

Huống chi mấy năm gần đây, bệ hạ có chút không hài lòng với Hoài Lộc học viện.

Nhất là hắn còn đang trong địa bàn của Cẩm Y vệ.

Một là hắn không có thân phận, hai không có lý do chính đáng.

Một khi bị bỏ tù, ngày sau không cần nghĩ đến việc thi đậu công danh.

Nặng hơn, chỉ sợ tính mạng cũng không giữ được.

Cảnh Dục cắn chặt răng, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ đang run lẩy bẩy trốn trong góc phòng bên

cạnh.

Chết tiệt!! Đám súc sinh này, ngay cả một đứa nhỏ cũng không tha.

Nếu hôm nay hắn khoanh tay đứng nhìn, không chỉ lương tâm không thanh thản mà chỉ sợ tâm tu hành ngày sau cũng bị che mờ.

Trên trán Cảnh Dục toát ra mồ hôi hột.

Trương Cung nhìn thấy Cảnh Dục không có phản ứng gì, cười khinh miệt. “Tiểu tử, ở chỗ này giả bộ làm người tốt gì chứ!”

Những Cẩm Y vệ khác thì khoanh tay đứng ở cách đó không xa xem kịch.

Chuyện không liên quan đến mình còn muốn trèo cao nhúng tay vào.

Quan phục trên người bọn họ không phải là biểu tượng của công bằng chính nghĩa, mà là biểu tượng của quyền lực.

Dưới sự giúp đỡ của Cẩm Y vệ, Lý Bình An được cởi bỏ xiềng xích và khoá chân nặng nề. Hắn duỗi lưng một cái, sắc mặt biểu hiện bình tĩnh, dường như hắn không quan tâm tới những gì đang xảy

“Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, hoặc là chém chết ta, hoặc là lát nữa ta dẫn theo các huynh đệ đi vào…

Trương Cung làm động tác nắc hông, cười hắc hắc nói với Cảnh Dục.

Ý trong câu nói đã rõ ràng hơn bao giờ hết.

Trong mắt Cảnh Dục lóe ra tia sáng sắc lạnh, tay nắm chặt bao kiếm.

Nhưng cuối cùng, hắn giống như mất đi tất cả sức lực.

Hai tay buông xuôi yếu ớt, đầu cúi gằm, không dám nhìn vào mắt của bất luận kẻ nào nữa.

Lý tưởng và hiện thực luôn là hai chuyện khác nhau.

Trương Cung đắc ý.

“Người đâu đưa Cảnh công tử của chúng ta và bằng hữu của hắn ra ngoài, sau đó chúng ta đóng cửa cùng thoải mái hưởng thụ.

Cố gắng đừng làm lớn tiếng quá, kẻo khơi dậy lòng trắc ẩn của Cảnh công tử.

“Keng!!”

Một luồng ánh sáng chói mắt xẹt qua cổ Trương Cung, Trương Cung còn không có lấy một sát na thời gian để phản ứng.

Đợi đến khi ánh sáng biến mất, mọi người chỉ nhìn thấy một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống.

Ngay sau đó, một đường màu đỏ mảnh như tơ xuất hiện trên cổ Trương Cung, rồi từ từ trở nên đỏ rực vô cùng.

Hắn kinh ngạc đứng sững sờ tại chỗ, sau đó “phịch” một tiếng ngã xuống đất. Không còn thở nữa.

“Bị động kinh sao mà thích nắc thế”

Lý Bình An nhẹ giọng nói nhanh một câu, không đợi mọi người kịp phản ứng đã co cẳng chuồn đi.

Trước đó vài ngày, phụ thân của Trương Cung là Trương Đức Minh đã ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hai ngày nữa mới trở lại kinh thành.

Giờ phút này hắn còn chưa về đến nhà.

Bây giờ tại Trương gia, lão gia tử tuy rằng đã từ quan nhưng vẫn là chủ gia đình.

Bốn đứa con trai của lão đều vào nhận chức tại Cẩm Y vệ, hơn nữa hiện tại cả gia tộc Trương vẫn chung sống với nhau không tách riêng.

Trong thời gian Trương lão gia tử làm Cẩm Y vệ, lão đã thấy những gia đình quyền quý thông qua liên hôn để kết thân, vui buồn có nhau.

Vì thế lão cũng bắt đầu nảy sinh suy nghĩ muốn trở thành người quyền quý.

Nếu chúng ta không phải sinh ra ở vạch đích, vậy thì phải cố gắng trở thành vạch đích.

Đương nhiên chỉ dựa vào cố gắng của cá nhân là không đủ.

Nhưng lão có nhi tử, nhi tử của nhi tử, nhi tử của nhi tử của nhi tử…...

Vì thế, Trương lão gia tử vì muốn thực hiện giấc mộng này của mình, nhân lúc lão tuổi còn trẻ đã

sinh tổng cộng bảy đứa con trai, ba đứa trong số đó chết non.

Ngoài ra lão còn có bốn cô con gái.

Lão mơ ước có một ngày, bản thân có thể leo lên đầu cành biến thành phượng hoàng.

“Có chuyện không ổn rồi, lão gia, lão gia!”

Trương lão gia và người nhà đang ăn cơm, hơi ngẩng đầu lên.

“Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?”

“Đại công tử… đã xảy ra chuyện rồi…...

Một lát sau, Trương lão gia tử và người nhà nhìn thấy thi thể cháu trai Trương Cung của mình.

Một đao mất mạng, cho dù là Đại La thần tiên tới cũng vô dụng.

“Là ai làm!”

Nhị thúc của Trương Cung là Trương Đức Hải nổi giận.

“Dạ…... là một phạm nhân”

Bọn thủ hạ trả lời.

“Phạm nhân? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bọn thủ hạ tường thuận lại sự việc một cách rõ ràng. “Lúc chúng ta kịp phản ứng thì hắn đã chạy trốn…... “Đệ tử học viên kia đâu rồi?”

Trương Đức Hải trầm giọng hỏi.

“Ở trong phòng uống trà, đám tiểu nhân không dám để hắn rời đi?

Trương Đức Hải tức giận nói:

“Uống trà? Uống cái rắm trà.

Nhốt hắn vào trong đại lao cho ta, lát nữa lão tử sẽ đi thẩm vấn hắn, hắn khẳng định là cùng một nhóm với tên hung thủ kia!”

Bọn thủ hạ còn định nhắc Trương Đức Hải rằng đối phương là người của học viện, làm như vậy có phải là không đúng với quy củ hay không.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt Trương Đức Hải thì không dám hỏi lại. Rất nhanh sau đó, Cảnh Dục bị tống vào đại lao.

Chương 91: Kiểm tâm lung lay

1880 chữ

Chương 91: Kiểm tâm lung lay

Bên trong ngục tối, hai mắt Cảnh Dục vô thần, lưng tựa vào góc tường, trong lòng rối bời.

Lúc này, ngực hắn giống như bị một thứ gì đó rất nặng đè lên, đè nặng đến mức hắn không thở nổi. “Tiểu tử, xem ra ngươi cũng biết mình đã gây ra chuyện lớn!”

Trương Đức Hải đứng ở ngoài cửa phòng giam, đi theo phía sau hắn là đoàn người Trương lão gia tủ.

“Nói cho ta biết! Người kia tên họ là gì, thân phận ra sao, hai người các ngươi có phải đã thông đồng với nhau hay không?”

Ánh mắt Cảnh Dục đầy vẻ kinh thường liếc nhìn bọn họ một cái.

“Các ngươi không động được vào ta

Giọng nói của Cảnh Dục lạnh như sắt.

Cảnh Dục thực sự không dám gây chuyện ở Cẩm Y vệ, nhưng Cẩm Y vệ cũng tuyệt đối không dám

động vào hắn.

Lý do vì sao hắn biến thành bộ dáng như bây giờ, không phải bởi vì hắn sợ mình sẽ bị liên lụy mà là vì tình huống vừa rồi.

Hắn…... đã không rút kiếm…

Bất luận là tu sĩ thuộc về tông phái nào đều truy cầu bốn chữ “nhất niệm thông suốt”.

Mà trong tình huống vừa rồi, bốn chữ này đã ầm ầm sụp đổ trong lòng Cảnh Dục.

Kiếm tâm của hắn đã bị lung lay.

Trước kia hắn thường nghe lão sư giảng về đạo lý đó nhưng giờ phút này mới thực sự hiểu được điều

đó là có ý gì.

Vì sao? Vì cái gì lúc đó mình lại không rút kiếm ra?

Là

SỢ sao?

Phải, ta đã sợ.

Quân tử tu hành đương nhiên phải lấy thiên hạ làm trách nhiệm của mình.

Trên không phụ quân chủ, dưới không phụ lê dân bách tính.

Đáng tiếc đã có một người quyết đoán xuất đao nhanh hơn hắn.

Người đó quyết đoán xuất đao không chút do dự, giống như một đao kia xuất ra chính là để giết người.

Một đao kia xuất ra chính là chỉ để giải tỏa tức giận trong lòng, ý niệm trong đầu người đó sạch sẽ rõ ràng, suy nghĩ thông suốt quyết

đoán.

Cảnh Dục cười khổ, cúi đầu thật sâu.

Bên ngoài cửa phòng giam, Trương Đức Hải vẫn đang điên cuồng kêu gào.

Hắn muốn kết án cho Cảnh Dục, muốn sử dụng trọng hình tra tấn, muốn cho Cảnh Dục cả đời bị giam trong ngục tối.

Nhưng chưa đến hai canh giờ, cấp trên đã yêu cầu hắn nhanh chóng thả người, nghe nói là chỉ huy sứ tự mình truyền lời.

“Đại nhân, tên kia rõ ràng là cùng một nhóm với hung thủ giết hại cháu trai ta!”

Trương Đức Hải tức giận, đứng trước mặt Trấn phủ sứ đại nhân mà bất bình rống to. Đầu tiên, Trấn phủ sứ có gắng trấn an hắn nhưng thấy không có tác dụng nên nói: “Ngươi có chứng cứ gì nói hắn có liên quan không? Hung thủ là hung thủ, hắn là hắn.

Tiểu tử ngươi không phải không biết lão sư của hắn là ai mà đúng không?

Là Chung sư phụ tự mình đi tìm Thủ Phụ đại nhân đó, ngươi còn không mau mau thả người cho ta!”

Trấn phủ sứ lại an ủi hắn, nói mình nhất định sẽ bắt được hung thủ, cho Trương Cung đã chết một câu trả lời thỏa đáng.

Giết người trong nhà giam Cẩm Y vệ, người bị giết lại còn là một Cẩm Y vệ, hành động này chẳng khác gì tát vào mặt tất cả Cẩm Y vệ.

Chuyện này nếu không giải quyết ổn thoả, uy tín của Cẩm Y vệ chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Mưa càng lúc càng lớn.

Trên các mái nhà, trên khắp các đường đều như giăng kín một lớp sương trắng mù mịt.

Chung sư phụ nghe tiếng mưa bên ngoài rơi trên mái nhà.

“Hiện tại Cẩm Y vệ lùng bắt ngươi ở khắp mọi nơi, chỉ sợ ngươi rất khó thoát ra ngoài, ngươi có hối hận không?”

“Việc tại hạ đã làm thì không bao giờ hối hận, nếu như lúc đó tại hạ

không ra tay, bây giờ tại hạ mới phải hối hận.

Nhưng tại hạ muốn hỏi tiên sinh, hiện tại ta chính là đào phạm, vì sao tiên sinh lại muốn giúp ta?" Chung sư phụ suy nghĩ một lát, nói chậm rãi:

"Nếu như lão phu ở đó vào thời điểm đó cũng sẽ chém xuống một đao đó, lý do đó đã đủ chưa?

Chỉ đáng tiếc là hắn chết chỉ dưới một đao, lợi cho tên tiểu tử kia quá.

Nếu là lão phu, ta nhất định sẽ khiến cho hắn muốn sống không được, muốn chết không xong!" "Đa tạ, chỉ là… chuyện lần này liên lụy đến Cảnh Dục.

Lúc đó bởi vì ta ra tay mà làm hại tâm cảnh của hắn, kiếm tâm lung lay"

Lý Bình An áy náy nói xin lỗi.

Chung sư phụ chắp tay nói:

"Ngươi không cần tự trách bản thân làm gì.

Đây là kiếp nạn mà hắn nhất định phải trải qua, nếu vượt qua kiếp nạn này, hắn sẽ như cá chép vượt long môn.

Ngược lại, nếu không vượt qua được vậy thì chỉ có thể nói hắn tu hành còn lâu mới đủ. Thế lực Cẩm Y vệ rất lớn, những năm gần đây còn rất được bệ hạ coi trọng, kẻ ngươi giết lại là Trương Cung.

Phụ thân, thúc thúc, gia gia của hắn đều nhậm chức ở Cẩm Y vệ.

Gia đình hắn rất có bối cảnh, ngươi bây giờ tạm thời ở trong kinh thành đừng ra ngoài.

Ở học viện, lão phu có một tiểu đình giữa hồ, ngươi có thể tạm thời tới đó nghỉ ngơi, giúp lão phu sao chép điển tịch.

Ta đoán bọn họ sẽ không nghĩ tới ngươi ẩn nấp ở trong học viện, lại càng không dám đi học viện lục soát tìm người"

Lý Bình An chắp tay lễ phép nói:

"Đa tạ tiên sinh.

Thời gian gần đây, những lời đồn đại xa gần xung quanh kinh thành đều liên quan đến ba chữ Cẩm Y vệ.

Bách hộ trưởng Cẩm Y vệ Trương Cung bị người ta giết chết trong ngục giam.

Trên đời này nào có bức tường nào là không lọt gió, chân tướng sự việc rất nhanh đã trở thành đề tài bàn tán từ đầu đường đến cuối ngõ.

Người ta nói rằng Trương Cung lợi dụng chức vụ ức hiếp người khác, trắng trợn cưỡng đoạt dân nữ, đó còn là một tiểu cô nương tuổi còn rất nhỏ.

Hành vi của hắn quả thực không bằng loài cầm thú.

Một vài quan ngôn Ngự Sử ngôn nhân cơ hội này châm ngòi thổi gió, đồng loạt dâng tấu vạch tội Cẩm Y vệ vô pháp vô thiên, lừa trên gạt dưới.

Trưởng công chúa cũng tận dụng cơ hội đẩy thêm dầu vào lửa, thế lửa như cháy lan trên đồng cỏ. Chỉ trong một thời gian ngắn, Cẩm Y vệ trở thành con chuột bị mọi người qua đường nhìn thấy là hộ đánh.

Vì để dời đi sự chú ý và xoa dịu sự phẫn nộ của dân chúng nên không lâu sau đó cha con Trương gia bị cách chức, bị thay thế vị trí.

Vì thế giấc mộng trở thành gia tộc quyền quý của Trương lão gia tử đã hoàn toàn bị huỷ. Tuy nhiên, sự phẫn nộ của người dân là chuyện phẫn nộ của người dân.

Có kẻ xấu dám hành hung giết người trong nhà giam Cẩm Y vệ vẫn là sự thật không thể chối cãi.

Cẩm Y vệ không có chỗ nào trút lửa giận nên đã dốc toàn bộ lực lượng đặt ở trên việc lùng bắt tên đầu sỏ gây ra chuyện này.

Các đại bang phái ngầm, sát thủ ẩn danh cũng dốc toàn lực tìm người.

Họ thậm chí mời đến cả thuật sĩ Khâm Thiên giám nhưng mà không thu hoạch được bất kì dấu vết

nào.

Người này giống như đã biến mất vào hư không.

Tại đình nhỏ giữa hồ.

Một bờ đê dài, một mái ngói bạc, một thuyền đơn bóng. Một chiếc chén con, một khúc nhạc dịu, một màu sơn thủy. Một làn gió thu, một bếp khói tàn, một bầu rượu đục. Lý Bình An ngồi tựa hiên đình xây trên hồ.

Mặt hướng mặt nước, tay kéo đàn nhị.

Gió mát nhè nhẹ thổi tới, trăng sáng đuổi theo ráng chiều.

Hàng liễu bên bờ tung bay trong gió, giống như một chiếc xích đu càng bay càng cao. Một khoảng lặng thanh tịnh, một ngày ba bữa đều có người cung cấp.

Nhàn rỗi không có việc gì, phần lớn thời gian hắn kéo tiểu khúc, sao chép điển tịch, luyện công. Cuộc sống rất thoải mái nhàn nhã.

Quan tưởng Niết Bàn kinh cũng lĩnh hội ra rất nhiều cái mới.

Hôm nay, hắn quyết định bắt đầu thực hiện một sở thích mới.

Câu cá.

Theo quan sát của hắn thì trong hồ nước xung quanh tiểu đình có cá.

Hắn không biết đó là loại cá gì nhưng nhìn hình dáng lũ cá, đoán là…... mùi vị phải rất khá.

Vài ngày trước, hắn có hỏi thăm tiểu thư đồng mỗi ngày đưa cơm cho mình rằng có thể câu cá trong hồ hay không.

Dù sao mình cũng là người ở nhờ, không phải chủ nhân nơi này. Hắn nhận được cái khịt mũi khinh thường của tiểu thư đồng:

“Nếu ngươi có thể câu được cá thì coi như đó là bản lĩnh của ngươi.

Tiểu thư đồng nói xong thì nắm tay Hạ Thiền rời đi.

Lý Bình An dùng cây gậy trúc thay quải trượng làm cần câu.

Dây câu và lưỡi câu thì nhờ hai tiểu thư đồng Xuân Thu và Hạ Thiền mua giúp cho mình.

Luồn dây câu trong gậy trúc, đến đoạn cuối cùng thì buộc một cái lưỡi câu.

Một cái cần câu cá đã hoàn thành.

Một mình Lý Bình An chèo thuyền lênh đênh trên hồ.

Một tay cầm cần câu, một tay gặm bánh bột ngô.

Lưng dựa Lão Ngưu, Lão Ngưu ngủ gật.

Bởi vì thuyền phải chở cả trọng lượng của Lão Ngưu cho nên con thuyền độc này trầm rất sâu.

Cá trong hồ quả thật không dễ câu, rất nhanh đã hai canh giờ trôi qua mà cần câu vẫn không nhúc nhích.

Lý Bình An cũng không sốt ruột, tập trung hít thở vận chuyển Quy Tức công.

Ngồi câu giống như ngồi thiền, hoàn toàn không suy nghĩ

Không nghĩ về quá khứ, không nghĩ tới tương lai.

Không nghĩ hiện tại, tự do không ràng buộc, tưởng chừng có thể buông xuôi tất cả.

Không bị sự thay đổi của cảnh vật bên ngoài ảnh hưởng, cũng không ngăn cản kiềm chế bất kì điều gì bên trong.

Chương 92: Uống cho thống khoái

1942 chữ

Chân trời dần chuyển sang màu trắng, càng khiến bầu trời trong xanh yên ả. Ánh sáng dìu dịu, trên bầu trời dần xuất hiện một vầng sáng đỏ.

Đột nhiên gậy trúc khẽ động, tay Lý Bình An vung giật cần câu.

Hình dáng của con cá sáng như tuyết vẽ ra một đường cong ở giữa không trung. Đường vòng cung loé lên ánh sáng yếu ớt.

Chậc chậc-

Chờ ngươi cả một đêm, cuối cùng cũng mắc câu rồi.

Vạn sự khởi đầu nan.

Rất nhanh, câu được con cá thứ hai, con cá thứ ba….

“Lão Ngưu, mới sáng sớm chúng ta đã có lộc ăn, bây giờ chúng ta trở về thôi.

Lão Ngưu “ưm… ò” một tiếng.

Sau đó, Lão Ngưu thò hai chân sau xuống nước, liên tục đạp đạp, con thuyền giật giật lên xuống bắt đầu chuyển động.

Chiếc thuyền cô độc chậm rãi bơi trở về phía đình nhỏ giữa hồ.

“Lão sư đối xử với hắn tốt thật, lần này lại đưa tới bánh bao nhân thịt, ta nhìn thôi cũng thấy đói bụng”

Xuân Thu đi ở phía trước, trong giọng nói có chút không thoải mái.

Hạ Thiền nói:

“Đừng oán giận nữa, nghĩ cách làm sao để hôm nay chúng ta có thể câu được cá thì hơn.

Xuân Thu thở dài một hơi:

“Đừng nghĩ nữa, chúng ta đã thử câu ba năm rồi.”

Hạ Thiền bỗng nhiên nghĩ đến:

“A, lần trước Lý tiên sinh ở tiểu đình giữa hồ yêu cầu chúng ta mua giúp móc câu và dây câu, hắn có phải cũng muốn câu cá không?”

Xuân Thu nhướng mày:

“Nếu như có thể câu dễ như vậy thì với thiên tư của ta và ngươi sao lại mất ba năm vẫn chưa câu được con cá nào?”

Hạ Thiền gật đầu:

“Cũng đúng, vậy chúng ta có nên nói với hắn một tiếng để hắn đỡ mất thời gian công sức hay không?”

Xuân Thu suy nghĩ một chút:

“Cứ để cho hắn câu đi, dù sao cũng câu không được.

Nếu chúng ta nói như vậy có thể hắn sẽ hiểu nhầm chúng ta keo kiệt

không cho hắn câu, dù sao hàng ngày hắn cũng không có việc gì làm.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đi tới tiểu đình giữa hồ.

“Tiên sinh, chúng ta tới đưa cơm”

Hạ Thiền hộ.

Một mùi thơm theo gió truyền đến.

“Mùi gì thơm quá?”

Mũi Xuân Thu giật giật hít hít.

Hạ Thiền gật đầu: “Quả thật rất thơm.

Lý Bình An đang nấu canh cá:

“Lão Ngưu đi đón bọn họ đi.”

Lão Ngưu ngồi lên thuyền, dùng chân sau đạp đạp chèo thuyền nhỏ đi tới bên bờ.

Theo thường lệ, Xuân Thu và Hạ Thiền đặt thức ăn ở trên thuyền là được.

Nhưng lần này Lý Bình An lại hồ:

“Lên đây đi, ta đang nấu canh cá, các ngươi ăn cùng bọn ta một ít”

Canh cá?

Cá ở đâu ra?

Xuân Thu và Hạ Thiền sửng sốt, đột nhiên trong đầu nghĩ tới một khả năng.

Nhưng sau đó chính bản thân họ phủ nhận khả năng này.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Đến khi hai người được đưa đến tiểu đình giữa hồ, mùi thơm càng đậm.

“Hai ngươi chờ một chút sẽ ăn được.

Gia vị ở đây hơi ít, cho nên mùi vị có thể không ngon lắm. “Cá… cá này ở đâu ra vậy?”

Xuân Thu lắp bắp hỏi.

“Cá ta câu trong hồ”

Xuân Thu khó tin kêu lên:

“Không thể nào!”

Lý Bình An không hiểu:

“Sao vậy?

Hạ Thiền tiến lên nhìn:

Thật sự là cá trong hồ sao?”

Trong chậu còn có hai con.

Lý Bình An câu tổng cộng được bốn con, hai con đã dùng để nấu canh.

Còn hai con vẫn thả trong chậu.

Xuân Thu lại gần nhìn hai con cá trong chậu, yết hầu giật giật.

Sau đó hắn đặt mông ngồi bệt xuống đất, oa oa khóc thành tiếng.

Thấy hắn khóc, Hạ Thiền cũng bắt đầu khóc theo.

Lý Bình An như hoà thượng sờ mãi không thấy tóc, bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“..... Có chuyện gì vậy?”

Lúc trước hắn cũng đã chủ động hỏi Xuân Thu, Xuân Thu cũng đã nói hắn thoải mái câu cá.

Hai tiểu hài tử liên tục khóc, hỏi cái gì cũng không nói.

Qua một hồi lâu, cô bé Hạ Thiền mới ngừng khóc.

Hạ Thiền ấp úng nói cho Lý Bình An lý do vì sao hai người họ lại khóc.

“Lão sư nói, tuổi thọ của hai chúng ta ngắn, cá dưới hồ là đại phúc.

Khi nào chúng ta có thể câu được hai con cá, chúng ta mới có thể sống sót, nếu không, đến mùa đông năm sau chúng ta sẽ chết yểu.

Trong hồ này tổng cộng chỉ có bốn con cá, tất cả đều đã bị ngươi câu đi rồi, hu hu hu

Hạ Thiền sắp lên bàn thờ rồi”

Bàn tay nhỏ bé của Hạ Thiền lau nước mắt, miệng khóc méo xệch, bộ dáng thật là đáng yêu. Xuân Thu nói:

“Xuân Thu cũng phải đóng hòm rồi.

Lý Bình An nhịn không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thờ ơ nói.

“Còn hai con cá vẫn sống đây còn gì, tặng chúng cho các ngươi.

Lý Bình An vừa nói xong thì hai tiểu hài tử lập tức ngừng khóc.

Cùng kinh ngạc nhìn Lý Bình An:

“... Thật sao?

Chúng chính là đại phúc, lão sư của chúng ta nói cá này còn đáng giá hơn ngàn lượng vàng”

Lý Bình An mìm cười, chỉ chỉ hai con cá trong nồi.

“Ngàn lượng vàng của ta ở chỗ này”

Cho đến khi Lý Bình An đưa hai con cá cho họ.

Hai tiểu hài tử mới chắc chắn Lý Bình An không phải là đang nói đùa.

Bọn họ từ dưới đất đứng lên, liên tục nói cám ơn.

Sau đó hai người định ôm cá rời đi, giống như sợ Lý Bình An sẽ đổi ý. “Đợi đã”

Thân thể hai tiểu hải tử cứng đờ, chẳng lẽ là đổi ý rồi…

“Hai người còn chưa ăn canh cá mà”

Phù –

Hai người thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn nồi canh cá, trong lòng Xuân Thu Hạ Thiền chất chứa rất nhiều cảm xúc.

Lý Bình An múc canh cá đưa cho bọn họ, an ủi:

“Cá này quả thật rất khó câu được, ta đợi cả một đêm mới câu được bốn con”

Đó vốn là lời an ủi nhưng sắc mặt hai tiểu thư đồng lập tức chuyển xấu.

Nghĩ thầm, mình vất vả khổ sở ba năm, kết quả đối phương chỉ cần một đêm đã câu được. Ăn xong cá, hai người cung kính cúi chào Lý Bình An.

“Đa tạ tiên sinh”

9:44

Lý Bình An phất phất tay, ý bảo không cần khách khí.

Hai tiểu hài tử đi thuyền còn chưa tới bờ, đã từ xa nhìn thấy một bóng người.

Đến khi tới gần, hai người lại càng giật mình.

Chỉ không gặp vài ngày ngắn ngủi, sư huynh Cảnh Dục giống như đã thay đổi trở thành một người

Trở nên…... hoàn toàn xa lạ…...

Cảnh Dục nhìn thoáng qua hai con cá trong tay bọn họ, nặn ra một nụ cười.

Sờ sờ đầu bảo bọn họ “Đi đi”.

Hôm nay, nguyên bộ quần áo Cảnh Dục mặc đều là màu trắng, hắn trầm ngâm nhìn tiểu đình giữa hồ nơi Lý Bình An ở.

Bước chân nhẹ nhàng, đáp xuống trên mặt nước.

Vừa đáp xuống đã cách bờ mấy trượng.

Mũi chân điểm trên mặt nước như giẫm trên đất bằng.

Chỉ vài bước chân, hắn đã đi tới giữa hồ.

Vạt áo bồng bềnh, tay áo trôi như nước, thân hình như mây bay. Có vài phần phong thái tiên nhân.

Lý Bình An khẽ mỉm cười, ta biết là ngươi không đơn giản.

Bộ dáng phóng túng thường ngày chỉ là ngụy trang mà thôi…

Một giây sau, Cảnh Dục "bùm"âm một tiếng rơi xuống nước.

Lý Bình An khẽ nhíu mày nhưng không hề nhúc nhích.

Vào lúc này, Cảnh Dục không nên làm ra hiệu ứng tiết mục như vậy chứ.

Cho nên nó chỉ có thể là…... có một nguyên nhân nào khác chăng.

Lại đợi thêm nửa chén trà nhỏ, không thấy Cảnh Dục ngoi lên.

Nên nổi lên rồi chứ nhỉ?

Tiểu tử này…... không phải là bị chết đuối thật chứ?

"Cảnh Dục, Cảnh Dục!"

Lý Bình An vội nhảy xuống nước.

Không bao lâu, hắn vớt được Cảnh Dục từ trong nước lên.

Cảnh Dục phun ra mấy ngụm nước, cuối cùng thì tức giận nói lớn:

"Con mẹ ngươi sao không nhảy xuống cứu lão tử sớm hơn, lão tử thiếu chút nữa chết đuối rồi!"

Lý Bình An xấu hổ cười ngượng ngùng, nói lảng sang chuyện khác:

"Trong nồi vẫn còn chút canh cá, vừa hay hai chúng ta uống rượu ăn cho hết đi.

Sau một hồi đơ người, Cảnh Dục thở nhẹ một hơi, lẩm bẩm nói:

"Ta xém chết đuối đó"

Im lặng một lát, hắn đột nhiên hỏi.

"Khi đó…. ngươi vì sao rút đao?"

Lý Bình An uống một ngụm rượu:

"Vì sao? Không có vì sao, chỉ là nhìn thấy hắn thì khó chịu.

"Đúng vậy, nhìn hắn rất khó chịu.

Thế nhưng lúc đó ta đã do dự, thậm chí là đã bỏ cuộc.

Nếu lúc đó ngươi không có mặt ở đấy, ta chắc chắn…... đã bỏ đi…... không dám làm gì cả… thậm chí cũng không dám rút kiếm…

Giọng điệu của hắn cực kỳ trầm thấp, thều thào như là hơi thở yếu ớt trước khi chết.

Lý Bình An thản nhiên:

“Ngươi và ta không giống nhau, ta một người ăn no cả nhà không đói bụng.

Nhân sĩ giang hồ không có nhiều băn khoăn lo lắng như vậy, hoàn toàn có thể làm bất cứ điều gì họ muốn.

Mà tương lai của ngươi là của người phải làm nhiều chuyện lớn, làm chuyện lớn thì phải chú ý chừng

mực.

Chuyện lớn phải làm không chỉ là đi một quân cờ, cũng không phải một ván cờ, mà là thiên thu vạn thế.

Để đi trên con đường này, ngươi cần phải cẩn thận từng li từng tí.

Thậm chí làm việc trái với bản tâm, tuân thủ quy củ ngươi không thể không tuân thủ.

Người ngươi muốn cứu không phải chỉ là một cô nương bị Cẩm Y vệ vũ nhục, mà là ngàn vạn bách tính dưới đáy xã hội.

Để họ không bao giờ phải chịu những loại tai hoạ giống như thế nữa.

Nói đến đây, Lý Bình An dừng lại một chút.

“Về phần ta, tầm nhìn của ta ngắn, không cần phải suy nghĩ gì sâu xa, cũng không có tương lai gì Hễ ai khiến ta nhìn không vừa mắt.

Một đao chém tới là xong, sau đó đổi nơi khác tiếp tục du lịch”

Hắn vỗ vỗ bả vai Cảnh Dục, cười nói:

“Ngươi đã làm rất tốt rồi, có muốn mời ta uống một chén rượu không?”

Cảnh Dục nghe Lý Bình An nói, ngẩn người ra, sau đó nhếch miệng

cười. “Uống! Hôm nay phải uống cho thống khoái!”

Chương 93: Tu sĩ Nho gia

1883 chữ

Khi Trương Đức Minh biết được tin nhi tử Trương Cung đã chết.

Hắn vội vàng trở về kinh thành, cũng may hắn chạy về kịp lúc đưa Trương Cung nhập quan.

Đối với cái chết của con trai, toàn bộ quá trình, Trương Đức Minh không nói một lời nào.

Sắc mặt hắn âm trầm, ngồi ở đại sảnh.

Không khí dường như đông cứng lại.

Quyền lực của Cẩm Y vệ lớn, Trương gia cũng có quan hệ rộng.

Tục ngữ nói gần mực thì đen, gần son thì đỏ.

Trương Cung đi theo phụ thân và mấy vị thúc thúc phá án nên mưa dầm thấm đất.

Tuy nhiên, Trương Cung không học được bao nhiêu bản lĩnh thật sự, mà kỹ xảo vơ vét tài sản làm giàu túi riêng, thủ đoạn lợi dụng chức vụ để uy hiếp người khác thì lại học được không ít. Hơn nữa Trương Cung là con trai trưởng, từ nhỏ đã được nuông chiều, nuông chiều quá đã hình thành tính cách ngang ngược.

Lần trước, Trương Cung say rượu cũng đã gây ra sự việc giống như này, hắn cưỡng hiếp đứa con gái còn rất nhỏ tuổi của một người hầu.

Trùng hợp, tên người hầu đó có một người họ hàng làm người hầu trong nhà của một quan có tiếng.

Sự việc khi đó suýt nữa gây ra đại họa, cũng may Trương Đức Minh kịp thời ra tay.

Nhờ vả rất nhiều mối quan hệ, lại nhét tiền.

Mới giải quyết ổn thoả xong mọi chuyện.

Không nghĩ tới, chưa được bao lâu Trương Cung lại ngựa quen đường cũ.

Trương Cung không chỉ chết, còn liên lụy đến toàn bộ Trương gia.

Trương Đức Minh bị cách chức để điều tra, nhị thúc Trương Đức Hải vốn dĩ năm nay có thể được thăng chức.

Hiện tại tiếng gió mạnh như vậy, khả năng là không còn hi vọng.

Có thể giữ lại được chức quan đã là tốt lắm rồi.

“Đại ca, ta đã chào hỏi qua những bang phái phía dưới rồi.

Tiểu tử kia tuyệt đối không thể rời kinh, hắn nhất định còn đang lẩn trốn trong thành!” Trương Đức Hải nói.

Trương Đức Minh nhắm mắt suy nghĩ, một lúc lâu mới mở miệng:

“Theo dõi thật kỹ tên đệ tử học viện Cảnh Dục kia”

“Đại ca yên tâm

“Thù này không báo ta không phải quân tử, ta nhất định chém hắn thành muốn mảnh!”

Cảm nhận được khí áp tức giận của đại ca, mấy người trong phòng không khỏi nín thở. “Két!”

Bàn gỗ phát ra một tiếng răng rắc thật lớn rồi gãy lìa.

Hai mắt Trương Đức Hải sáng ngời, vui mừng nói:

“Đại ca, huynh đột phá rồi!?”

“Lúc trước đã có dấu hiệu, vốn tưởng rằng là một chuyện tốt, ai biết họa phúc đến cùng nhau. Trương Đức Minh thở dài.

Tại tiểu đình giữa hồ.

Lý Bình An đang sao chép điển tịch.

Lão Ngưu nằm dài trên mặt đất nhìn bản gốc điển tịch, rầu rĩ đọc “ưm… ò… ưm… ò” cho Lý Bình An nghe.

Lý Bình An vừa nghe, vừa viết.

Hiệu suất tăng lên không ít.

Lần này hắn sao chép lý luận tu luyện của Nho gia, những thứ này đều là phương pháp tu luyện không truyền ra ngoài, trên thị trường tuyệt đối không thể tìm thấy.

Làm Lý Bình An mở mang không ít kiến thức.

Nho gia là trường phái chính trị chính thống trong thiên hạ, nắm giữ hơn phân nửa quyền lực vương triều thế tục ở Cửu Châu.

Nho gia hỗ trợ quân vương các triều đại, trợ giúp đế vương giữ căn cơ, kiềm chế sự phân hoá nội bộ trong triều đình, đồng thời định hướng, bình ổn lòng dân. Cũng chính là phương pháp nắm chặt khí vận một nước. Trong đó phải nói đến tam thần thuật nổi tiếng nhất.

Đồ Long thuật, Phù Long thuật, Tòng Long thuật:

Đồ Long thuật có nghĩa là hạn chế quyền lực của hoàng đế, mục đích là để quốc gia trở thành quốc gia của thiên hạ mà không phải hoàng đế độc chiếm thiên hạ.

Phù Long thuật có nghĩa là phụ tá hoàng đế trong việc cai trị đất nước.

Tòng Long thuật có nghĩa là tìm đúng vị hoàng tử cần phò tá, ngày sau hoàng tử này trở thành hoàng đế thì những người giúp đỡ hắn cũng sẽ được vị trí chức vụ cao.

Có thể trở thành sư phụ của hoàng đế là ước mơ của mỗi đệ tử học viện Nho gia.

Miệt mài kinh sử cũng vì muốn thấu hiểu lòng thánh nhân, có tài văn chương và thông triệt tư tưởng của các nhà hiền triết lớn.

Từng bước dựng cơ sở để tăng tốc như bay.

Người tu luyện Nho gia bắt đầu từ việc nghiên cứu và hiểu rõ nguồn gốc thế giới vật chất, sau khi hiểu rõ thì xoáy vào quan điểm đạo đức và đạo lý, tự rèn luyện chính khí.

Tích trữ Hạo Nhiên chính khí, suối nguồn lực lượng cho sinh mệnh, cũng là ưu tiên hàng đầu.

Khi đã thấu triệt quan điểm bản thân, nhận thức được thế giới, cũng là lúc người tu hành Nho gia bước qua được ngưỡng cửa minh đức đầu tiên.

Sau đến khai mở Linh thai trên linh đài nguồn cội để tạo không gian

cho quân tử trú ngu. Cũng là bản mô phỏng thu nhỏ của vị quân tử người tu luyện Nho gia đã tu thành giữa đất trời bao

la.

Quá trình tu học được chia làm chín cảnh giới:

Cảnh giới nhất phẩm: gọi là "Phàm cảnh", là giai đoạn bắt đầu hoàn thiện bản thân, minh đức.

Cảnh giới nhị phẩm: gọi là "Linh thai", là giai đoạn mở ra Linh thai.

Cảnh giới tam phẩm: gọi là "Quân tử, là giai đoạn thai nghén hạt giống quân tử.

Cảnh giới tứ phẩm: gọi là "Tân tấn", từ giai đoạn này, người tu luyện tập trung quán đỉnh Hạo Nhiên

chi Khí để tôi thể.

Cảnh giới ngũ phẩm: gọi là "Truy nguyên", là giai đoạn sản sinh Hạo Nhiên chi Khí trong đan điền, xông phá Nê Hoàn cung.

Cảnh giới lục phẩm: gọi là "Văn cung", là giai đoạn Linh thai trong cơ thể hóa thành một thế giới con tuỳ tâm quân tử khống chế.

Cảnh giới thất phẩm: gọi là "Mệnh nguyên", đúc nguồn cội cho sinh mệnh, đạt cảnh giới ngôn xuất pháp tuỳ, miệng tuyên đạo lý.

Cảnh giới bát phẩm: gọi là "Thần thông" là giai đoạn mà người tu luyện truy nguyên bản chất của mình, tìm được chữ bổn mạng.

Cảnh giới cửu Phẩm: gọi là "Đại Nho", là giai đoạn có thể tạo hình chiếu quy tắc luật lệ của thế giới con ra thế giới hiện thực.

Khá tương đồng với thứ gọi là lĩnh vực.

Về phần cảnh giới "Thánh nhân" trên cảnh giới cửu phẩm, trong lịch sử Nho gia có cực ít người đạt được, hiếm như lông phượng sừng lân.

Thế giới rộng bao la có hàng ngàn hàng vạn phương pháp tu luyện.

Đây chẳng qua chỉ là hệ thống tu luyện của Nho môn mà thôi.

Phương pháp tu hành quả nhiên là vô cùng kỳ diệu.

Thật là đáng tiếc, cả đời này mình không thể tu hành, thật là đáng tiếc.

Không biết Cảnh Dục đã là cảnh giới gì, Chung sư phụ thì còn hơn bao nhiêu.

Thực ra, những chuyện như cảnh giới chỉ có thể hiểu trong lòng mà không thể diễn đạt thành lời. Huống chi đây là bí mật nhỏ của mỗi người, giống như hỏi vật trong quần người khác lớn bao

nhiêu.

Chung quy là nếu hỏi sẽ không lịch sự, cho nên biết như vậy là được.

“Ngươi giống như đang rất thoải mái”

Một giọng nói vang lên ở phía sau lưng.

Lý Bình An không quay đầu lại:

“Còn có thể làm gì? Chép sách tu thân dưỡng tính, ta cảm thấy không tệ” Cảnh Dục nói:

“Lần này ta tới để nói cho ngươi một tin tức tốt và một tin tức xấu, ngươi muốn nghe cái nào?” “Cái nào cũng được.

Lý Bình An không thèm để ý.

“A Lệ Á và mấy thiếu niên khác đã trúng tuyển vào học viện rồi”

Lý Bình An gật gật đầu, tin tức này quả thật là tin tức tốt.

“Tin xấu là Vương Nghị đã không được nhận.

Sắc mặt của Lý Bình An bình tĩnh, động tác trên tay không ngừng lại.

“Hiện tại hắn ở đâu?”

“Còn ở học viện, dựa theo quy định, ngày mai sẽ trả người về nơi đến, đương nhiên, phí đi lại sẽ do học viện thanh toán.

Tiểu tử kia tâm khí cao, ngạo khí đủ, nhưng lại là người duy nhất bị loại trong bốn người.

Ta đoán là bây giờ hắn đang rất chán nản”

“Ta có thể gặp bọn họ được không?”

Tại tiểu đình giữa hồ có thêm bốn vị khách nhỏ.

“Đại thúc!”

A Lệ Á vừa nhìn thấy Lý Bình An, hai cái chân ngắn đã chạy như bay tới.

“Ngưu Ngưu!”

A Lệ Á là một trong số ít người Lão Ngưu đồng ý cho sờ.

A Lệ Ấ lấy ra bốn năm quả anh đào đỏ từ trong ngực áo.

“Đại thúc, đại thúc, người mau nhìn xem, đây là quả anh đào mà trong trong sách thường nhắc tới. Mấy quả anh đào này là một tiên sinh trong học viện đưa cho ta…..”

Nàng kiễng chân, nói thì thầm vào tai Lý Bình An.

“Ta đã chia cho Linh Nhi, Bàn Tuấn, Vương Nghị mỗi người một quả.

Để lại cho đại thúc và Ngưu Ngưu năm quả, để lại cho tỷ tỷ hai quả. Lý Bình An mỉm cười:

“Vậy ngươi có ăn không?”

A Lệ Á phồng hai bên má nhỏ nhắn lên, nói lời trái lương tâm:

“A Lệ Á không thích anh đào.

Lý Bình An bảo Cảnh Dục chuẩn bị một ít nguyên liệu nấu ăn, làm một bàn thức ăn phong phú.

Thông qua khảo hạch được vào học viện, bây giờ lại còn được gặp Lý Bình An.

Mấy người đều rất vui vẻ, chỉ có Vương Nghị là rầu rĩ không vui.

Trong bốn người, Vương Nghị có quyết tâm cao nhất.

Nhưng bây giờ hắn lại là người duy nhất không trúng tuyển, dù đổi lại là ai cũng không thể tiếp nhận được kết quả này.

“Tiên sinh, ta không còn mặt mũi nào để trở về nhà”

Vương Nghị đứng thẳng, cúi đầu nói một cách yếu ớt.

Lý Bình An biết, ngươi có nói đạo lý cỡ nào thì tuổi trẻ kinh cuồng cũng là thứ đầu tiên chúng cần học được.

Hắn nhắm mắt lại rồi giả vờ nói:

“Ta đã sớm đoán được kết quả sẽ là như vậy.

Chương 94: Bút tên Hiệp khách

1768 chữ

Vương Nghị ngẩng đầu lên:

“Tiên sinh, ngài đã sớm đoán được sao?”

Lý Bình An giống như đang suy nghĩ

“Ngươi cảm thấy mình có phải là người tầm thường, cả đời sẽ sống nhàm chán vô vị không?”

Vương Nghị không chút do dự lắc đầu:

“Tuyệt đối không phải

“Vậy tại sao ngươi không được nhận vào học viện?”

Trong ánh mắt Vương Nghị lộ ra vẻ nghi hoặc, chờ đợi Lý Bình An giải thích.

Lý Bình An ung dung nói:

“Bởi vì con đường của ngươi phải đi không phải ở chỗ này, ngươi nghĩ lại xem, ngươi có thích đọc sách, viết chữ, nghe phu tử giảng bài không?”

Vương Nghị do dự một chút, sau đó lại lắc đầu.

Lý Bình An cười thành tiếng, dùng giọng điệu bí hiểm.

“Vì cơ duyên của ngươi còn ở phía sau”

“Thật sao?”

Vương Nghị mừng rỡ.

“Tiên sinh đã lừa ngươi bao giờ chưa?”

Vương Nghị vẫn luôn coi Lý Bình An là chuẩn mực, lời Lý Bình An nói đương nhiên là rất có trọng lượng trong lòng hắn.

Lúc này khi nghe Lý Bình An nói như vậy, hắn lập tức vui vẻ ra mặt, vứt luôn những phiền não mấy ngày qua ra sau đầu.

Đúng vậy, học viện thì có gì đặc biệt hơn người chứ.

Nơi này không giữ ta thì sẽ có nơi khác giữ

Lên xe sủi cảo, xuống xe ăn mì.

Lý Bình An là người phương bắc xuyên không tới đây vì thế đã đặc biệt chuẩn bị sẵn một ít sủi cảo.

Trong tập tục truyền thống của người phương bắc, có câu "lên xe sủi cảo, xuống xe ăn mì".

Có nghĩa là thời điểm đưa tiễn người đi xa thì ăn sủi cảo, lúc đón người trở về thì chuẩn bị mì sợi. Bởi vì sủi cảo là thịt được vỏ bột cán mỏng gói lại, tượng trưng cho sự đoàn tụ.

Cho nên ngụ ý ăn sủi cảo lúc tiễn đưa chính là hy vọng đoàn viên.

Ngày hôm sau, ba người A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Bàn Tuấn chính thức vào ở học viện.

Vương Nghị một mình xuống núi.

Hai người Thôi Thành Thôi Tài muốn dẫn tiểu thiếu gia đi dạo một vòng.

Thứ nhất là họ muốn tâm trạng tiểu thiếu gia bớt chán nản buồn bực.

Thứ hai vì không dễ mới tới được kinh thành một lần, không đi dạo một vòng thì thật là đáng tiếc.

Tại Hoài Lộc học viện, trong một hội trường trang trọng.

Ở giữa phòng đặt một chiếc bàn lớn bằng đá cẩm thạch.

Trên bàn có các loại thư pháp viết tay của những danh nhân, hơn chục cái nghiên mực vuông vức và một chồng sách cổ.

Bút cắm trong lọ bút nhiều như cây trong rừng.

Lư hương nhẹ toả làn khói trắng mờ, mùi thơm ngát say lòng người.

Quân cờ đen trắng đặt đan xen với nhau trên bàn cờ.

Quanh bàn cờ lại là không gian thanh bình, yên tĩnh.

Lão giả mày dài, đôi mắt tinh anh, khuôn mặt hồng hào.

Cả người toát ra hơi thở thanh nhã, dịu dàng làm cho người khác cảm thấy yên bình thanh thản. Lão giả là viện trưởng Hoài Lộc học viện.

Lúc này, người ngồi đối diện lão là một nữ tử vô cùng có khả năng là người kế thừa hoàng vị tương

lai.

Nàng mặc quần áo màu đỏ, để lộ chiếc cổ có đường nét yêu kiều và hàng xương quai xanh.

Giữa hai lông mày toát ra khí chất ung dung quý phái.

Cho dù nàng chỉ đang mặc trang phục ngày thường cũng làm cho người ta cảm giác như nhìn thấy

tiên tử.

Bên ngoài hành lang quanh co đứng đầy binh lính mặc áo giáp.

9:45

Tiểu thư đồng đứng ở một bên, ánh mắt không tự chủ được liếc nhìn vị mỹ nhân đại danh đỉnh đỉnh trên Yên Chi bảng này.

“Công chúa, người đã lâu không lên núi.

Liễu Vận cười khổ:

“Đúng vậy, ta bận rộn nhiều việc lặt vặt, mỗi ngày đều bận đến sứt đầu mẻ trán, ngủ cũng không yên.

May mắn có An Thần hương của viện trưởng ta mới có thể yên tâm đi vào giấc ngủ.

Trước đây, Liễu Vận tu hành ở Hoài Lộc học viện.

Nàng là do viện trưởng tự mình chỉ dạy, viện trưởng có thể coi như

là một nửa lão sư của Liễu Vận.

Lúc trước viện trưởng mặc dù dốc lòng dốc sức giảng dạy cho Liễu Vận, nhưng lão sống chết không làm lễ bái sư. i

Lúc đó, điều này làm cho mọi người đều rất hoang mang bối rối.

Ai cũng biết bệ hạ rất có khả năng sẽ cho vị nữ nhi này kế vị ngai vàng.

Một khi Liễu Vận kế vị ngai vàng, viện trưởng chính là đế sư danh xứng với thực.

Chỉ là lúc đó viện trưởng không nói rõ nguyên do từ chối nhận lễ bái sư của Liễu Vận, đến tận bây

giờ vẫn là một chuyện kỳ quái.

“Công chúa, lần này người lên núi cũng không phải là đến thăm lão đầu tử ta”

Viện trưởng cười dài nói.

Sắc mặt Liễu Vận bình tĩnh, nàng mỉm cười.

“Viện trưởng ngài lại nói đùa, Đại Tùy từ trước đến nay luôn tôn sư trọng đạo, Trường Lạc đến thăm

lão sư tất nhiên là lễ nghĩa phải làm.

Chỉ là chính vụ bận rộn, rút thân không ra mới chậm trễ chuyện đó mà thôi.

(Công chúa có Phong hào là Trường Lạc công chúa)

“Chỉ là..”

Nàng khéo léo chuyển đề tài.

“Ta lần này đến đây là có một chuyện muốn làm phiền viện trưởng”

Viện trưởng hạ cờ:

“Công chúa xin cứ nói đừng ngại”

“Trường Lạc có một bằng hữu, tấm lòng hiệp nghĩa tốt bụng, đối nhân xử thế tử tế.

Ban đầu, Trường Lạc vốn muốn tìm danh sư hướng dẫn hắn vào con đường tu hành, thế nhưng ông trời không chiều lòng người.

Quanh năm hắn phiêu bạt giang hồ, khó tránh khỏi gặp phải chuyện nguy hiểm.

Cũng may võ nghệ của hắn không tệ, chỉ là thế giới rộng lớn không thiếu những chuyện kì lạ.

Yêu ma quỷ quái khắp nơi, nếu gặp phải chuyện mà võ học bình thường không cách nào giải quyết

thì sẽ vô cùng bất lực, chỉ sợ còn có thể nguy hiểm đến tánh mạng.

Cho nên Trường Lạc muốn xin viện trưởng một cây bút, tặng cho vị bằng hữu này"

Viện trưởng hơi nhíu mày:

"Người có thể để công chúa tự mình xin bút, nhất định là có quan hệ không nhỏ với công chúa.

Sắc mặt Liễu Vận không thay đổi nhưng tâm tình lại có chút bối rối.

Lấy thân phận của nàng, tất nhiên là dạng nam tử gì cũng đã từng gặp qua.

Con cháu thế gia vọng tộc có, vương công quý tộc có.

Tài tử một bước lên trời cũng có.

Cũng có không ít người từng dũng cảm bày tỏ với nàng.

Nhưng Liễu Vận lại không có chút cảm giác nào với bọn họ.

Người duy nhất có thể làm cho nàng để ý quan tâm như thế, chỉ sợ cũng chỉ có người mù không màng công danh lợi lộc, sống phiêu bạt trong giang hồ kia.

"Ta nợ hắn rất nhiều"

Phải một lúc lâu sau, Liễu Vận mới nhẹ nhàng thở ra một hơi khẽ khàng.

"Nếu là công chúa nhờ vả, lão phu tất nhiên không có lý do gì từ chối"

Viện trưởng vung tay lên.

Thư đồng bưng giá bút trên bàn tới.

“Không biết công chúa muốn cái nào?”

Liễu Vận nói:

“Trường Lạc đa tạ viện trưởng, tùy tiện đòi bút mực đã là bất kính.

Không dám cầu nhiều, mong viện trưởng có thể vì bằng hữu của ta chọn lựa một cái”

Viện trưởng khẽ mỉm cười:

“Ngươi ngược lại là rất thông minh, biết là nếu chính ngươi chọn nhỡ may chọn phải cái không tốt,

không chỉ thiếu ta một cái nhân tình, ngày sau còn có thể làm cho bằng hữu của mình rơi vào nguy

nan.

Nếu là ta chọn, tất nhiên ta không thể chọn một cái xấu cho ngươi.

Liễu Vận cười nhẹ nhàng, im lặng không nói.

Viện trưởng nói xong thì rút ra một cây bút bên trái.

“Hắn đã là người hiệp nghĩa can đảm, vậy chiếc bút này đi!”

Bút tên: Hiệp khách!

Chữ hiệp [*] được ghép từ hai bộ, bên trái là bộ nhân [1], bên phải là bộ nghĩa [X].

Đầu đội trời, chân đạp đất.

Lòng có thể yêu nên tâm mới chứa hận.

Dễ khơi trắc ẩn nên lúc nào cũng sầu bi.

Thắng làm vua thua làm giặc cho nên sẵn sàng giúp đỡ kẻ yếu nhược.

Chỉ vì lưới trời lồng lộng nên mới dùng vũ lực bù vào giáo điều cấm ngăn.

Đúng vậy, thế giới này chưa bao giờ công bằng.

Có người cưỡi ngựa đạp hoa chỉ vì hai chữ tìm vui.

Cũng có người tàn sát trẻ nhỏ cũng chỉ vì tìm vui một khắc.

Mười gia đình lầm than chỉ để cống một cây trâm quý chưa chắc sẽ xài.

Nhưng cũng sẽ luôn có người vùng lên đòi một câu trả lời công bằng cho những cảnh cơ hàn đó. Họ có thể cúi đầu phục tùng người khác, tận tụy đến cùng.

Cũng có thể phất tay áo bỏ đi, không để lại tiếng nhơ.

Một lần rút kiếm một lần giải nỗi lòng, vì họ bảo vệ công lý và trả thù sự bất công.

Họ giống như tiện tay chém giết, nhưng kẻ bị họ giết sẽ là những tên đạo tặc đã giết hại người vô tôi.

Những người như vậy được gọi tên là : Hiệp Khách!

PS của tác giả:

[Cái đoạn "Chữ hiệp [t] được ghép từ hai bộ, bên trái là bộ nhân [{], bên phải là bộ nghĩa [X]. Đầu đội trời, chân đạp đất…" xuất phát từ tác phẩm "Anh hùng chí – #t" của lão sư Tôn Hiểu.

Tác phẩm rất hay nhưng không đề cử đọc, vì bà mẹ lão tác không viết tiếp!

Làm ta giận đến đau cả gan!

Ai biết khi nào lão ta hoàn truyện thì xin nhắn một tiếng.]

Chương 95: Hoà rồi

Cá trong hồ tổng cộng chỉ có bốn con, Lý Bình An chỉ mất một đêm đã câu sạch toàn bộ, đúng là không còn gì thú vị.

Khác với sự vắng vẻ của tiểu đình giữa hồ.

Bây giờ, toàn bộ kinh thành hoàng cung vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, là sinh nhật trưởng công chúa.

Theo lý thuyết, sinh nhật trưởng công chúa nên do Nội Vụ phủ lo

liệu, quy mô lễ nghi không nên quá mức long trọng.

Nhưng năm nay lại rất khác, sinh nhật công chúa lại do Lễ bộ tự mình đứng ra tổ chức.

Tất cả văn võ bá quan ở kinh thành đều nhận được văn thư của Lễ bộ, yêu cầu họ mặc mãng bào phù hợp với thân phận.

Hơn nữa trước và sau sinh nhật trưởng công chúa ba ngày, cấm người dân giết súc vật.

Nha môn huyện phủ cũng không được xử án hình sự.

Lễ bộ sắp xếp thể thức nghi lễ như sau:

Giờ Dần vào cung, thỉnh an bệ hạ.

Sau đó mới đón tiếp hoàng tộc tông thất, văn võ bá quan.

Thậm chí cho sứ thần từ các quốc gia phụ thuộc bến ngoài đến chúc mừng.

Sau lại đến tông miếu dâng hương.

Rồi về nội cung, tiếp nhận lời chúc mừng của các vị huynh đệ tỷ muội.

Các lễ vật mừng sinh nhật của các quan viên được phân thành từng nhóm tiến vào hoàng cung. Báu vật hiếm có nhiều vô số kể.

Thậm chí còn có người đưa tới món quà cao tới chín chín tám mươi mốt tầng.

Tất cả đều là đãi ngộ chỉ Hoàng đế mới nên có.

Mà bây giờ, dưới sự ngầm đồng ý của Hoàng đế, Lễ bộ lại sắp xếp mọi thứ dành cho trưởng công

chúa.

Ai cũng hiểu, đây là hoàng đế đang trải đường cho công chúa kế vị.

Bầu không khí trong và ngoài hoàng cung đều rất náo nhiệt vui vẻ.

Đến buổi tối.

Bốn mươi tám tiếng khẩu pháo chào mừng vang vọng bầu trời đêm,

đây cũng là đãi ngộ mà chỉ có hoàng đế mới có được.

Tất cả đều là thứ không cần ai nói mọi người cũng biết.

Trên yến tiệc, sáu bộ thượng thư, rất nhiều đại thần, thậm chí là thủ phụ nội các thay nhau mời rượu công chúa

Ai đến mời Liễu Vận đều không từ chối.

Từ khi còn bé, nàng đã tu luyện tại Hoài Lộc học viện, mười ba tuổi vào đạo gia Long Hổ sơn, mười sáu tuổi học đạo trị quốc từ đế sư…

Cầm kỳ thi họa đều thành thạo.

Đế sư khen nàng là bậc hiền tài trị quốc, sẽ khiến quốc thái dân an.

Có lẽ, Đại Tùy ở trong tay nàng thật sự sẽ thống nhất Cửu Châu một lần nữa.

Mặt hồ phản chiếu ánh trăng, sóng gợn lăn tăn.

Lý Bình An ngồi ngay ngắn trong đình, thân hình dựng thẳng.

Tục ngữ có câu “Thân ngay khí mới thẳng, khí thẳng thì tâm ngay”.

Hai tay trái phải của hắn vây lấy một quả cầu lửa màu đỏ, xoay tròn trên dưới nhẹ nhàng.

Sau khi cầu lửa thành hình thì dùng ý niệm đưa cầu lửa vào trong bụng.

Động tác hai tay phối hợp áp nhẹ nhàng vào rốn.

Khi động tác tay dừng lại, năng lượng vào trong đan điền xoay chuyển nhẹ nhàng chậm rãi.

Ý niệm muốn đưa khí đến đâu thì khí di chuyển đến đó, khí theo quán tính mà tiếp tục di chuyển, lan dan ra.

Rất nhanh, luồng “khí rượu” kia trong cơ thể bắt đầu tiêu tán hòa tan.

Không bao lâu, Lý Bình An cảm thấy say.

Một ngụm rượu lão Mặc cho hắn uống kia quả nhiên là thần kỳ.

Cho tới tận bây giờ, luồng “khí rượu” trong cơ thể kia vẫn chưa tiêu

hóa xong.

Thậm chí còn chưa tiêu hoá được một phần mười.

Mỗi một lần Lý Bình An tiêu hóa luồng sức mạnh này đều phải hao phí rất nhiều tinh lực.

Chỉ là phần thưởng đạt được cũng rất lớn, mỗi một phần tiêu hóa được hắn sẽ mạnh hơn một phần.

Mà tác dụng phụ cũng rất rõ ràng.

Sau khi tiêu hóa xong hắn sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

Hơn nữa còn có thể sinh ra cơn say không thể xua tan bằng chân khí.

Quả nhiên không mất bao lâu, hai má hắn đã hồng hào cả lên.

Thở ra hơi nóng, bước chân lảo đảo.

Chuẩn bị đi về phòng ngủ một giấc thoải mái.

Thuyền bên bờ chậm rãi lướt về phía tiểu đình giữa hồ.

Ha?

Hắn không cảm ứng được hơi thở của người tới, thuyền nhỏ cũng không vô duyên vô cớ chuyển động tiến về đây.

Lý Bình An nhíu mày, tay cầm quải trượng.

Sớm không tới muộn không tới lại vào ngay lúc này……

Hắn suy nghĩ một lát, sức cầm quải trượng buông lỏng vài phần.

Nơi này là Hoài Lộc học viện, không có ai dám ra tay ở chỗ này.
Người ở trên thuyền bước vào tiểu đình.

Cũng không nói lời nào, chỉ đứng ở nơi đó.

[Khoá chặt hơi thở] vô dụng.

Trong cảm giác của Lý Bình An, đối phương giống như một người vô hình.

Một lát sau, Lý Bình An thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi tới sao cũng không nói một tiếng, doạ ta giật mình.

“Ngươi làm sao đoán được là ta? Ta rõ ràng đeo ngọc bội, tu sĩ cảnh giới ngũ phẩm cũng không cảm giác ra được.

Giọng nói của người đến trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Ta ngửi được”

Tay Lý Bình An đặt quải trượng xuống, kéo lấy một cái ghế đưa sang cho người đó:

“Sao ngươi có thời gian rảnh rỗi mà tới chỗ ta.”

“Ta đến thăm thôi”

Liễu Vận rất tự nhiên ngồi xuống ghế, nàng thoáng nhìn qua bốn phía, có chút buồn bã.

“Lúc ta học ở đây cũng sống ở chỗ này, thoáng cái đã rất nhiều năm trôi qua.

“Lấy thân phận của ngươi, không phải nên xây một tòa nhà lớn tám cửa ra vào, hơn trăm người hầu

Sao?”

Liễu Vận biết hắn đang trêu chọc mình, mắt đẹp lườm xéo hắn một cái.

“Ngươi ở đây đã

quen chưa?”

“ổn thoả cả”

Liễu Vận lấy ra một cái hộp được đóng gói tinh tế cẩn thận:

“Cái này tặng cho ngươi.”

. Đây là cái gì?”

“Bút của viện trưởng, vì ngươi không thể tu hành.

Nếu gặp phải yêu ma quỷ quái, hoặc là tu sĩ muốn tìm ngươi gây rắc rối, nó có thể bảo vệ tính mạng cho ngươi.”

Lý Bình An mặc dù không hiểu hàm nghĩa trong đó, nhưng hắn đoán giá trị cây bút của viện trưởng Hoài Lộc học viện có giá trị không

nhỏ.

“Lễ vật này quá quý giá, ta không có công lao gì, không thể nhận.“Lý Bình An mỉm cười.

“Ban đầu ta vốn định tìm người giúp ngươi hồi phục thị lực, chỉ là không ngờ……

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có món quà này tặng cho ngươi.

Ngươi cứu ta một mạng, ta lại trốn ở trong nhà của ngươi nửa năm, ngươi còn đưa ta ra khỏi thành.

Ta nợ ngươi nhiều lắm, thứ này ngươi cứ nhận đi, coi như là để ta an tâm.

Lý Bình An do dự một chút mới nhận lấy bút.

“Vậy…… ta và ngươi hoà rồi.

Liễu Vận đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt nhìn thẳng vào Lý Bình An.

Hoà rồi? Thế là ý gì?

Không để cho nàng kịp nói tiếp, Lý Bình An lập tức chuyển đề tài:

“Bút này dùng như thế nào?”

Lý Bình An xem xét cây bút nhưng không thấy bút có chỗ nào đặc biệt.

Ngòi bút tròn xoe như hạt táo, lông dày chất lượng.

“Chiếc bút này là chiếc bút viện trưởng thường dùng lúc còn trẻ, ngươi đeo nó, bình thường yêu ma quỷ quái sẽ không dám tới gần.

Hơn nữa nó có thể nuôi dưỡng tâm tính trở nên ôn hoà, an thần, làm dịu tính khí, điều đó có lợi rất lớn đối với việc tu luyện của ngươi.

Quan trọng nhất là nó ẩn chứa một phần quy tắc của viện trưởng”

Lý Bình An hơi nhướng mày:

“Ô?”

“Ngươi thử viết một chữ đi”

“Viết chữ gì?”

Liễu Vận hơi suy nghĩ một chút:

“Ví dụ như chữ trảm”

Lý Bình An viết một chữ trảm ở trên giấy Tuyên.

Lực bút mạnh mẽ có hồn, ẩn chứa một loại năng lượng bí ẩn.

Khiến cho người khác cảm giác thần bí, giống như có một vị vương thần đứng trước mặt.

Vừa mới viết một nét nghiêng phía trên, thân thể Lý Bình An đã nặng nề hơn vài phần.

Khi hắn lại muốn đặt bút viết thì cây bút trong tay giống như nặng ngàn cân.

Trán Lý Bình An toát đầy mồ hôi.

Hắn vừa mới tiêu hóa xong “khí rượu” trong cơ thể, giờ phút này đang ở vào giai đoạn suy yếu.

Hắn nghiến răng khó nhọc viết xong nét chữ cuối.

“Trảm!”

Chữ vừa viết xong đã như ẩn chứa một loại quy luật vận động một cách quỷ dị, giống như nó có một luồng sức mạnh rất lớn có thể khiến cho lòng người kinh sợ.

Chương 96: Ma pháp phụ trợ

2081 chữ

Lý Bình An khó khăn thở ra một hơi.

Liễu Vận chỉ dẫn cho hắn dùng chân khí đưa chữ “Trảm” vừa viết nhập vào thân đạo.

Trượng đao ngay lập tức giống như nặng tới ngàn cân, toát ra ánh sáng lạnh lẽo chói mắt.

Tay Lý Bình An nắm trượng đao đã trở nên nặng gấp mấy lần, cảm thụ được vỏ đao truyền đến từng cơn buốt lạnh.

Đáy lòng hắn dâng lên cảm giác bất ngờ.

Ban đầu Trượng đao sáng như băng tuyết, lúc này lại trở nên u ám không ánh sáng.

Như một mặt gương đồng bị vỡ, phủ kín bởi nhiều vết rạn nứt, phủ kín một nguồn năng lượng khổng

lồ.

Hắn vung lên một đao.

Một đao này không có tiếng xé gió, xung quanh yên tĩnh như tờ.

Giống như tất cả không khí và gió đều bị một đao này hấp thu, tạo thành một loại khí thế Thái Sơn áp đỉnh.

Trong vòng nửa hơi thở, nơi lưỡi đao chỉ trên mặt hồ xa xa.

Một bức màn nước nổ tung phát ra một tiếng "rầm"rất lớn.

Vô số bọt nước hóa thành làn khói xanh tiêu tán trong không khí.
"Quả nhiên thần kỳ"

Liễu Vận mỉm cười hài lòng:

"Ngươi thích là tốt rồi"

Nàng nói xong thì liếc nhìn Lý Bình An.

Ánh mắt nàng lại chuyển đến chiếc thuyền đơn độc bên cạnh.

Do dự một chút, nàng nói nhỏ.

"Thời gian vẫn còn sớm, không bằng chúng ta đi thuyền dạo quanh hồ một vòng nhé, đã lâu rồi ta không tới đây"

"Được"

Liễu Vận vén váy tránh cho dính nước, cẩn thận bước lên thuyền.

Nàng sửa sang lại quần áo một chút rồi hững hờ mặt hồ.

Ánh trăng xanh nhạt chiếu rọi khuôn mặt nàng, khiến gò má nàng ửng hồng nhàn nhạt, mơ màng đẹp như trong mộng.

Không biết là đêm nay uống hơi nhiều rượu, hay là nguyên nhân gì khác.

Chóp mũi cong kia nhiễm ánh trăng nhìn sinh động hơn, đôi môi đầy

đặn đón ánh trăng hơi hơi giương lên tạo thành nụ cười nhẹ nhàng thản nhiên.

Lý Bình An đi lên thuyền:

“Xuất phát!”

Liễu Vận hơi sửng sốt, sau đó ngạc nhiên phát hiện thuyền đúng là tự động di chuyển.

Đôi mắt đẹp của nàng sáng lên, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Lý Bình An.

Qua một lát, nàng mới phát hiện là Lão Ngưu trên thuyền đang thò hai chân xuống đạp. Ánh mắt nàng oan ức giống như vừa bị người ta bắt nạt.

Liễu Vận ngẩng đầu, nhìn màn đêm.

Trên bầu trời, dải ngân hà xoay tròn giống như tấm rèm buông xuống chốn nhân gian.

Ánh đèn của hàng vạn gia đình rực rỡ khắp các con phố, giống như dòng sông tinh tú trải dài giữa bầu trời đen lạnh.

“Thật là đẹp”

Lý Bình An im lặng không nói chuyện

Thế giới của hắn chỉ có bóng tối, chỉ nơi nào sáng mạnh thì mắt hắn mới có thể nhìn thấy một chút ánh sáng.

Hơn hai mươi năm rồi, hắn giống như đã quên mất hình dáng bầu trời đêm.

Lúc này, hắn nghe Liễu Vận ngồi bên cạnh chỉ cho hắn vị trí các vì sao trên trời.

Ngôi sao kia tên gì, ngôi sao đó ở đâu.

Lý Bình An mỉm cười, đột nhiên thân thể hắn lảo đảo ngã thẳng ra.

Liễu Vận vội vàng đỡ lấy hắn, khẽ nhíu mày.

“Bình An? Ngươi không sao chứ?”

“Khò khò.”

Phải mất một lúc lâu sau Liễu Vận mới kịp phản ứng.

Hắn chỉ ngủ.

Sau khi hắn tu luyện rã rời, lại dùng "Hiệp khách" viết một chữ trảm kia. Hắn đã sớm mệt mỏi không chịu nổi.

Sáng sớm ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt.

Lý Bình An duỗi lưng một cái, mệt mỏi đêm qua đã bị quét sạch.

Liễu Vận đã rời đi.

Lý Bình An sờ sờ bụng, mỗi lần tu luyện xong đều cần ăn thật nhiều.

Không biết là tốt hay là xấu.

Nghe người ta nói tu sĩ tu luyện đến một cảnh giới nhất định thì có thể không cần ăn uống.

Một viên Tích Cốc đan cũng có thể giải quyết tất cả vấn đề.

9:46

Nghĩ đến thật là tuyệt.

Một lát sau, Xuân Thu và Hạ Thiền đưa bữa sáng tới cho Lý Bình An.

Từ khi Lý Bình An tặng cá cho hai tiểu hài tử này, chúng coi Lý Bình An như ân nhân cứu mạng.

Đồ ăn đưa đến mỗi ngày không chỉ càng thêm phong phú, thỉnh thoảng hai tiểu hài tử còn mang

đến một ít món ngon đặc sắc của kinh thành để Lý Bình An nếm thử.

Lý Bình An cảm thấy, hai con cá mà đổi được nhiều thứ như vậy rất đáng giá.

Tốt cho ngươi, tốt cho ta, tốt cho tất cả mọi người.

Bổ sung thể lực xong, Lý Bình An cảm thấy tinh thần rất sảng khoái.

Lại tiếp tục tiêu hóa một ít "khí rượu".

Xem ra việc tiêu hoá hoàn toàn "khí rượu" chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau đó Lý Bình An chuyển sự chú ý đến cây bút Liễu Vận đưa cho hắn.

suy yếu.

Tuy rằng tối hôm qua mình vừa mới tu luyện xong, trạng thái thân thể: Thế nhưng lúc viết chữ "Trảm", cảm giác nặng nề không phải là nói phóng đại. Lý Bình An hít sâu một hơi lại cầm bút lên.

Lần này hắn không viết chữ trảm, mà là viết một chữ Hỏa (k).

Đầu bút khẽ run lên, một luồng năng lượng cực lớn từ trong lòng bàn tay truyền đến khiến cho cả người hắn chấn động.

Chân khí chậm rãi ngưng tụ, Lý Bình An dẫn dắt những chân khí lực này đến tay của mình.

Sau một lúc lâu, một chữ Hỏa đã hoàn thành.

Trán hắn xuất hiện không ít mồ hôi, cảm giác tinh lực bị tiêu hao hơn phân nửa.

Rồi hắn dung nhập chữ Hỏa vào trong trượng đao.

Trượng đao ngay lập tức khiến cho người khác cảm thấy quỷ dị, giống như thứ được giấu ở trong vỏ không phải là một thanh đao.

Mà là một con rồng lửa đang ngủ đông"

Nếu như nói Lý Bình An có được Phù Tang đạo là đã có được một vũ khí lợi hại có thể đối kháng với

tu sĩ.

Như vậy khi hắn có thêm cây bút này, chính là phụ trợ thêm ma pháp tấn công cho vũ khí. Lý Bình An nghiên cứu cây bút thêm hai ngày nữa và có không ít phát hiện mới.

Khi hắn sử dụng bút sẽ có hạn chế rất lớn, với sức mạnh thân thể bây giờ của hắn một ngày chỉ có

thể viết tối đa hai chữ.

Cho dù là hắn có khí lực để viết đến chữ thứ ba thì hiệu quả cũng là cực kỳ bé nhỏ.

Hơn nữa năng lượng của chữ chỉ mạnh nhất khi chữ vừa viết xong.

Nếu như chữ được viết ra trước mà không sử dụng ngay, qua thời gian cũng sẽ chậm rãi mất đi tác dụng.

Thời gian duy trì tác dụng dài nhất là ba ngày.

Tuy rằng có nhiều hạn chế nhưng hiệu quả mang đến lại cực kỳ lớn.

Quan trọng hơn là không chỉ có tác dụng tăng cường chiến lực…

Lý Bình An thử viết một chữ "Tĩnh"

Khi hắn hấp thụ nó vào cơ thể, ngay lập tức tâm trí trở nên minh mẫn rõ ràng.

Khí huyết thông suốt không bị cản trở, tinh thần được nâng cao.

Tư duy cũng rõ ràng hơn, thoải mái hơn.

Một ngày nữa lại trôi qua, Cảnh Dục đến tiểu đình giữa hồ tìm Lý Bình An.

"Bọn họ đúng như ngươi đã dự đoán, đã muốn động thủ

"Ừ, ta biết rồi.

"Ngươi định làm thế nào?"

Vừa dứt lời, vẻ mặt Cảnh Dục đột nhiên biến đổi, thất thanh kêu lên.

"Hiệp khách! Sao nó lại ở chỗ ngươi?"

"Có người tặng nó cho ta.

"Một người bằng hữu"

Bằng hữu?

Cảnh Dục nuốt nước bọt, suy tư một lát.

Chỉ có một khả năng.

"Là công chúa?"

Lý Bình An không phủ nhận

Cảnh Dục khịt mũi, vội đỡ Lý Bình An ngồi lên ghế.

Rồi hắn nửa quỳ nửa ngồi trước mặt Lý Bình An, cung kính nói:

“Lý huynh, về sau ta và ngươi chính là thân huynh đệ khác cha khác mẹ.

Chờ ngày sau huynh và công chúa nắm trong tay thiên hạ Đại Tùy, ngàn vạn lần đừng quên tình cảm mặn nồng giữa hai chúng ta.

Tiểu đệ không cần gì nhiều, chỉ cần cho ta quản lý nơi đúc tiền là được, còn cả giáo phường ty và mấy chỗ ăn chơi

Những nơi dơ bẩn này cần phải lao lực vất vả, kẻ hèn sẵn sàng vì Lý huynh gánh vác phân ưu.

Lý Bình An cười mắng:

“Thế giới lớn như vậy sao ngươi không đi cho biết?”

“Ngươi có ý gì?”

Cảnh Dục nghi hoặc không hiểu ý của Lý Bình An.

Tại Trương gia.

“Đại ca, người phía dưới truyền đến tin tức…...

Trương Đức Hải vội vàng chạy vào.

Không đợi hắn nói xong, Trương Đức Minh đột nhiên đứng lên:

“Đã tìm được người rồi sao?!”

Trương Đức Hải lắc đầu:

“Không phải, là người vào thành cùng hắn.

Một hài tử tên là Vương Nghị và hai võ phu, ngày mai bọn họ chuẩn bị rời kinh thành

Trương Đức Minh chớp mắt:

“Được! Ngày mai chúng ta bắt bọn họ”

“Bắt… bọn họ làm gì?”

“Nói nhảm, đương nhiên là để bức ép tên kia phải đi ra.

Trương Đức Hải:

“Chắc hẳn hắn không ngốc như vậy chứ, biết rõ chúng ta đang tìm,

hắn sẽ đi ra sao?

Hơn nữa ta đã hỏi thăm qua, đứa nhỏ này không thân cũng chẳng quen gì hắn, hắn không cần phải mạo hiểm như vậy"

Trương Đức Minh âm hiểm cười hắc hắc:

"Ngươi có biết vì sao hắn động thủ giết Cung nhi không?"

Trương Đức Hải sửng sốt một chút mới nói:

"Bởi vì..... hắn có thù oán với Cung nhi?"

Trương Đức Minh nói một cách chắc chắn:

"Không, hắn là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Loại người này không giống loại người cặn bã như ta và ngươi, bọn họ có lương tâm, nhưng đây cũng là nhược điểm của bọn họ"

Nội tâm Trương Đức Hải ai oán thầm nghĩ: Quả là loại người cặn bã, dám tự mắng chính mình, tuy rằng chúng ta là cặn bã thiệt nhưng cũng không cần phải nói trắng ra như vậy chứ.

"Đúng rồi, đại ca, người của Đôn Đốc viện bắt đầu điều tra những vụ án trước đây chúng ta đã làm.

Bằng hữu của ta nói với ta rằng... có thể có chút rắc rối"

Trên trán Trương Đức Minh có thêm vài vạch đen.

Những vụ án bọn họ đã từng làm, có mấy vụ là được giải quyết thật đâu.

Thượng bất chính hạ tắc loạn mà.

Trương Cung là một kẻ cầm thú cũng vì phụ thân và mấy vị thúc thúc bá bá của hắn cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì.

Gia nghiệp của Trương gia lớn như vậy, đương nhiên cũng không gây dựng nên từ cách thức đường đường chính chính.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng người vô tội bị Trương Đức Minh hại chết là đã có hơn mười người.

Những chuyện này không điều tra thì thôi, một khi điều tra chính là tai họa.

Ánh mắt Trương Đức Minh tối sầm lại, kiên quyết nói:

“Mặc kệ, trước tiên giải quyết tên kia trước.

Chỉ khi nào tên kia chết thì sự quan tâm đến chúng ta mới có thể được chuyển hướng”

“Rõ rồi!”

Trương Đức Hải hỏi thêm:

“Dẫn theo bao nhiêu người?”

“Đừng gọi người ngoài, chỉ cần bốn huynh đệ chúng ta là được.
“Được!”

Chương 97: Một đao

1685 chữ

Thôi Thành và Thôi Tài đưa tiểu thiếu gia Vương Nghị đi mua một chiếc xe ngựa.

Kinh thành bán củi gạo dầu muối đều rất đắt, giá một chiếc xe ngựa ở đây bằng tiền mua ba chiếc ở bốn trấn An Bắc.

Nhân dịp sắc trời chưa tối, họ ngồi xe ngựa chạy ra ngoài thành.

Vùng ngoại ô kinh thành có một chiếc xe ngựa vừa mới chạy ra khỏi thành.

Xe ngựa chạy rất nhanh trên con đường lớn.

Xe ngựa chạy không được bao lâu thì phía trước xuất hiện hai con ngựa lớn chặn đường. Gã đánh xe giật mình nhìn bộ dáng những người chặn đường này giống như là ăn cướp. Đây chính là trục đường lớn, hơn nữa xe ngựa vừa mới ra khỏi kinh thành không xa.

Chương 97: Một đạo

“Các vị đại ca..

Không đợi hắn nói thêm gì, huynh đệ Trương gia đã lập tức vây quanh xe ngựa.

“Đại ca! Trong xe ngựa không có người.

Trương Đức Minh trầm giọng nói:

“Tại sai lại như vậy?

Mẹ nó, trúng kế rồi! Trở về ngay?

Nhóm người vội vã quay trở về nhưng bây giờ đã không đủ thời gian để làm gì khác nữa.

“Đại ca, chúng ta làm gì bây giờ?”

Sắc mặt Trương Đức Minh âm trầm.

Sau một hồi lâu, hắn bỗng nhiên nói:

“Còn hai mẹ con kia đâu?”

“Hai mẹ con nào?”

Trương Đức Hải sửng sốt.

“Chính là hai mẹ con bị Cung nhi dùng vũ lực làm nhục.

“Đã trả họ về chỗ cũ rồi.

“Bắt chúng lại!”

“Đại ca… cái này…”

Vẻ mặt Trương Đức Hải khó xử:

“Hiện tại, chúng ta đang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, làm như vậy không phải để cho người khác

nắm được nhược điểm của mình hay sao?”

“Hiện tại ta không quản được nhiều như vậy!”

Trương Đức Hải cắn răng:

“Vậy ta sai người đi điều tra tung tích của hai mẹ con kia.

Tháng chín năm Nhâm Dần, kinh thành có mưa.

Mưa đến rất nhanh, càng lúc càng lớn.

Như vỡ đê, trăm ngàn thác nước đổ xuống từ trời.

Mưa rơi trên mái hiên bắn lên tung toé bọt nước các hình thù kỳ quái.

“Hôm nay, ta muốn ra khỏi thành”

Lý Bình An bình tĩnh nói với Cảnh Dục.

Cảnh Dục không ngờ tới Lý Bình An sẽ đi sớm như vậy, nhưng đi vào lúc này cũng là hợp tình hợp

lý.

Chuyện của Trương gia huynh đệ sắp giải quyết xong rồi.

Cảnh Dục đã hỏi thăm Đôn đốc viện đang giám sát điều tra xét xử tội ác của huynh đệ Trương gia tổng cộng có năm mươi tám tội danh.

Lạm dụng chức quyền, bức lương dân làm kỹ nữ, tham ô, nhận hối lộ…

Mạng người liên quan đến những tội ác này không dưới mười, phần lớn mỗi một tội danh đều là tử

tội.

Hiện tại, Cảnh Dục đoán rằng huynh đệ Trương gia đang bị làm cho sứt đầu mẻ trán, không có thời gian để ý tới Lý Bình An.

Cảnh Dục tỉnh táo lại:

“Ta đưa ngươi đi”

Sau khi rời khỏi học viện, Cảnh Dục và Lý Bình An đi tới một quán mỳ bên đường ở trong kinh

Nơi này cách phủ đệ của Trương gia rất gần, chỉ cần đi bộ rẽ vào đầu phố, khoảng cách không đến năm trăm mét là tới đó.

“Ông chủ, ba bát mì hành hoa, thêm một đĩa dưa muối, một ít đồ ăn chín nữa

Lý Bình An ngồi xuống:

“Bữa cơm này ta mời, mấy ngày nay cảm ơn ngươi đã quan tâm ta”

Đột nhiên, một tia chớp xẹt qua mạnh mẽ cắt bầu trời vốn đã bị mây đen che kín thành hai nửa. “Mì đến rồi-”

Lý Bình An đội mũ tơi lên nói với Cảnh Dục:

“Ta đi vệ sinh một lát”

Cảnh Dục ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của mì hành lá:

“Nhanh lên, nếu không mì nguội mất.

“Ú”

Lý Bình An bước đi rất nhanh trong mưa.

Những giọt mưa từ trên bầu trời rơi xuống rất nhanh, dưới tác động của gió chúng kéo thành từng sợi chỉ trắng dài nhỏ.

Lý Bình An đi trên mặt đất được lát bằng những phiến đá xanh, hắn rẽ vào đầu phố nhưng không đi vệ sinh mà là đi tới chỗ phủ đệ.

Trên tấm biển viết bốn chữ lớn: Tử Dương thế trạch.

Phủ đệ của Trương gia.

“Bang bang!!”

Hắn gõ cửa.

Lý Bình An đoán là trời mưa to gió lớn, người ở bên trong không nghe thấy tiếng gõ cửa nên lực tay gõ cửa mạnh hơn.

Một lát sau, bên trong rốt cục cũng truyền ra giọng nói, ngay sau đó cửa được mở ra.

“Xin hỏi ngài… muốn tìm ai?”

“Ta tìm Trương Đức Minh, Trương đại nhân.

Tại đại sảnh trong phủ đệ của Trương gia, Trương Đức Minh đang xem lại hồ sơ mấy vụ án những năm qua.

Hắn cố gắng tìm ra điều gì đó có thể biện minh cho bản thân.

Những vụ án này ở giữa được phép hoặc không được phép, nói cách khác chỉ cần cấp trên mắt nhắm mắt mở, hắn có thể tránh được một kiếp nạn.

Đây là quy luật không thay đổi tại trốn quan trường.

Nếu người ta thực sự muốn trừng phạt ngươi thì dù ngươi có biện giải tốt như thế nào cũng vô dụng.

Hiện tại, hắn ngóng trông nhất là mau mau tìm ra hai mẹ con kia, bức cho tên khốn kiếp đã giết con trai mình phải ra ngoài.

Trương Đức Minh khép lại hồ sơ, tay xoa xoa trán, thở dài một hơi.

Hắn phất tay gọi quản gia:

“Chuyện mấy nữ tử kia thế nào rồi?”

“Vẫn vậy ạ”

“Thế thì tốt, ta đi thả lỏng một chút.

Trong Trương phủ có một căn phòng phụ, chuyên dùng để giam giữ một số nữ tử bị bắt cóc từ nơi khác tới.

Vai trò của những nữ tử này tự nhiên không cần nói cũng biết.

Chỉ là hiện tại Trương gia đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, Trương Đức Minh đã bảo quản gia xử lý mấy nữ tử này.

Cũng may quản gia hành động không nhanh.

Trương Đức Minh xách quần, vừa mới đứng dậy.

Một người đội mũ tơi đột nhiên đi vào, người này không phải người hầu trong phủ.

“Ngươi là ai?”

Người khách tới ngẩng đầu lên:

“Trí nhớ Trương đại nhân thật tệ, ngươi luôn tìm ta khắp nơi trong kinh thành, sao lúc này lại quên mất ta rồi.

Trương Đức Minh cau mày, đột nhiên nhận ra khuôn mặt kia giống hệt với chân dung tên hung thủ giết hại con hắn.

“Là ngươi!”

Hơi thở toàn thân Trương Đức Minh bạo phát.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng lá gan của đối phương lại lớn như vậy,

dám tìm tới tận cửa. “Muốn chết!”

Trương Đức Minh đá một cước khiến cho cái bàn lê hoa bên cạnh bay ra xa.

Cùng lúc đó, gạch dưới chân hắn trong nháy mắt vỡ vụn.

Hắn giống như một mũi tên bắn ra, trong phút chốc lao về phía bóng người gầy gò trong đại sảng.

Ánh đao cắt qua màn mưa.

Trương Đức Minh vung quyền ầm ầm hạ xuống, sức mạnh dữ dội cực lớn trực tiếp đánh lui Lý Bình An lùi tới góc tường.

“Ngươi dùng một cây gậy trúc?”

Trương Đức Minh chế nhạo cười lạnh sau đó bước ra một bước.

Hắn nhảy lên bằng một chân, khí huyết tràn ra như mưa to xối xả trực tiếp trút xuống đối thủ.

Toàn thân hắn giống như viên đạn phóng ra từ khẩu pháo khiến cho không khí xung quanh phát ra tiếng nổ như sấm sét.

Lý Bình An bị chấn động bay ra ngoài hơn mấy trượng.

Vách tường sau lưng hắn ầm ầm sụp đổ, giống như toàn bộ đại sảnh đều đang lay động.

Làn da Trương Đức Minh trở nên đỏ sậm, giống như có một sức mạnh đáng sợ ẩn giấu ở trong đó đang đợi phát tiết.

Ong ong!!

âm thanh ong ong chói tai vang lên là âm thanh của Tế Vũ phi kiếm tấn công.

Ánh mắt Trương Đức Minh liếc nhìn phi kiếm, hai tay hắn giơ lên.

Hắn dùng tay chặn lại một chiêu kiếm, âm thanh phát ra một tiếng “keng”như tiếng kim loại va

cham.

Thậm chí phi kiếm cũng không đâm thủng được làn da của Trương Đức Minh.

Da xương của hắn đã được tôi luyện hơn hai lần nên sớm đã trở nên cực kỳ rắn chắc.

Tay Lý Bình An cầm chuôi đao, trượng đao đã ra khỏi vỏ nửa tấc.

Cơ bắp toàn thân căng cứng, hơi khom người, chân trái đạp trên mặt đất hơi cong về phía sau.

Ngón cái đẩy chuôi đạo ra, lòng bàn tay phải đặt lên trên chuôi đạo.

Tay phải Trương Đức Minh vung ra một quyền, lực mạnh mẽ như vạn quân đánh về phía Lý Bình

“Vậy mà ngươi dám ảo tưởng muốn chiến đấu với tu sĩ, không biết tự lượng sức mình!”

Một đao phát ra không có hình dáng hay năng lượng gì cụ thể chỉ lóe lên rồi biến mất.

Nhưng mà đao phong sắc bén lại xé rách không khí như xé toạc một bức màn ngăn cách vô hình ở xung quanh.

Trượng đao lặng lẽ cắm lại vào trong vỏ.

Giống như nó chưa từng được rút ra.

Một chữ “Nhanh” ở trong trượng đao chậm rãi tiêu tán.

Thân thể Trương Đức Minh bỗng nhiên cứng đờ, hai mắt trợn tròn.

Một dòng máu nhỏ như tơ chầm chầm lan tràn ra từ

Máu nhuộm ngực áo một mảng lớn.

ngực hắn.

Chương 98: Chia tay

9:47

1639 chữ

Thân thể Trương Đức Minh yếu ớt ngã xuống.

Lý Bình An bình tĩnh xoay người đi về phía sảnh phụ.

“Đại ca..”

Trương Đức Hải nghe thấy tiếng động của cuộc chiến vừa rồi nên chạy tới đây.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Sau lưng hắn đột nhiên toát ra mồ hôi lạnh, Tế Vũ phi kiếm lao thẳng đến mi tâm hắn.

Tay Trương Đức Hải theo bản năng giơ lên chắn phi kiếm tấn công.

Tu vi của hắn không thể so với Trương Đức Minh vì thế lòng bàn tay bị Tế Vũ kiếm đâm thủng chảy xuống một dòng máu đỏ tươi.

Nhưng hắn cũng chỉ có thể đỡ được đến mức đó, một thanh đao không tiếng động đã xẹt qua sau lưng hắn.

Bịch bịch bịch!

Tiếng bước chân không ngừng vang lên, trong nội viện liên tiếp vang lên tiếng kêu gào kinh hãi. Trương Đức Sơn nghe thấy tiếng động vội vàng hất nữ tử đang khóc trên người ra, mặc quần vào. Ngay khi hắn đang muốn lao ra thì giữa khe cửa bắn vào một thanh kiếm.

Trương Đức Sơn không kịp phản ứng đã bị Tế Vũ kiếm cắm vào bụng.

Cũng may hắn kịp thời bắt được kiếm nên lưỡi kiếm chỉ có thể cắm vào một nửa.

Ram!!

Ngay sau đó, toàn bộ cánh cửa bị một lực rất lớn đánh vào mở toang ra.

Lý Bình An vung tay hạ xuống một đao.

Cho dù Trương Đức Sơn là mình đồng da sắt cũng không ngăn được một chiêu này của Phù Tang đao, một đao chém ngang yết hầu.

Lý Bình An tiện tay nhặt trên mặt đất một miếng vải lau chùi sạch sẽ vết máu dính trên lưỡi đao.

Hắn đột nhiên cảm giác có gì đó sai sai, hắn cảm thấy miếng vải mình đang cầm có hơi ấm. Giống như… một cái yếm.

“.. Rất xin lỗi

Lý Bình An thả cái yếm xuống, hắn không để ý tới tiếng thét chói tai của những người khác, không nhanh không chậm thực hiện kế hoạch hắn đã sớm định ra.

Ở trong đầu hắn hiện rõ ràng từng chi tiết trong viện.

Bốn huynh đệ Trương gia liên tiếp ngã xuống trong vũng máu.

Phù Tang đạo xuyên phá giáp, bút Hiệp Khách phụ trợ ma pháp.

Kết hợp việc hắn tấn công bất ngờ khiến đối phương không kịp trở tay.

Trận chiến này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi làm xong tất cả, Lý Bình An thuận lợi theo đường cũ rời đi từ cửa sau.

Biểu hiện trên mặt của hắn bình tĩnh, giống như vừa rồi hắn thật sự chỉ đi tiểu.

“Ồ, ngươi đã trở lại?”

Cảnh Dục ngẩng đầu, hỏi:

“Đi vệ sinh thôi, sao mà đi lâu như vậy?”

Lý Bình An ngồi xuống, không nhanh không chậm cởi mũ tơi và giải thích.

“Ta tiện đường đi mua một bầu rượu.

Mì hành hoa đã hơi trương lên và vón cục.

Lý Bình An khuấy nó lên, thêm ớt cay và dầu vừng.

Sau đó hắn há to miệng bắt đầu ăn mì.

“Kế tiếp ngươi chuẩn bị đi đâu?”

“Tới Quảng Lăng, Nam Quốc Công phủ, ta đã nhận lời Yến Tuân cô nương trả lại hạt giống cây Phù Tang cho Nam Quốc Công phủ.”

Thời gian chỉ vừa trôi qua nửa chén trà, hắn ăn xong một bát mì.

Trên đường lớn có người đang chạy vội vã, miệng kêu lớn:

“Giết người! Giết người rồi!!”

Cảnh Dục tò mò nhìn ngó xung quanh:

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lý Bình An không để ý chuyện đó, một lần nữa đội mũ tơi lên.

“Ta nhờ ngươi quan tâm tới nhóm người A Lệ Á, ngươi giúp ta chăm sóc bọn họ, có duyên chúng ta gặp lại.”

Hắn đang muốn rời đi thì bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

“Đúng rồi, thay ta nói một tiếng cảm ơn tới Chung sư phụ” Cảnh Dục nói:

“Trước khi đi, có thể so tài với ta một trận không?” “So cái gì?”

“So đàn”

Hôm nay Cảnh Dục đã cố ý mang theo đàn của mình.

“Ngươi kéo đàn nhị”

“Như vậy thì so kiểu gì?”

“Ngươi sắp phải đi rồi nên phải giúp ta thực hiện nguyện vọng này”

Lúc ở bốn trấn An Bắc, khi Cảnh Dục đánh đàn đã bị Lý Bình An quấy nhiễu tâm cảnh. Bây giờ hắn đã vượt qua Vấn Tâm quan.

Tâm cảnh của Cảnh Dục khác xa lúc trước, vì thế hắn muốn khiêu chiến với Lý Bình An. Lý Bình An mỉm cười:

“Thời gian có vẻ không kịp, chờ lần sau gặp mặt đi”

“Lần sau?”

Cảnh Dục sửng sốt nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi, hô lên.

“Này! Lần sau gặp nhau là khi nào?”

Lý Bình An phất phất tay:

“Có duyên sẽ gặp lại.”

Có duyên có thể là bất kì lúc nào.

Từ kinh thành đến Quảng Lăng phủ, đi đường bộ sẽ bị kiểm tra rất nghiêm ngặt.

Bây giờ, Lý Bình An là tội phạm truy nã cho nên lựa chọn đi đường thủy.

Hơn nữa thời gian đi đường thủy so với đường bộ cũng tiết kiệm hơn.

Lý Bình An liên hệ với một bang phái đứng đầu địa phương.

Bọn họ chuyên kinh doanh hình thức đưa người đi kiểu này, Lý Bình An đến đúng lúc bọn họ có một chuyến thuyền chuẩn bị đi tới Quảng Lăng.

Nhưng khi người ta nghe hắn nói muốn dẫn theo một con trâu thì tỏ vẻ không vui, nơi này không ai đi thuyền chở trâu theo cả.

Lý Bình An lấy toàn bộ gia sản để thanh toán tiền thuyền, lúc này đối phương mới đồng ý.

Hiện tại Lý Bình An thật sự là hai bàn tay trắng.

Một con trâu, một đàn nhị.

Một cây gậy trúc bên trong có trường đao.

Quanh gậy trúc quấn dây câu, lúc nào cũng có thể câu cá.

Ngoài ra bên hông còn đeo cây bút "Hiệp khách" hình dáng bình thường không có gì nổi bật.

Cũng may trên thuyền cho ăn cơm, nếu không chỉ có thể ăn đất.

Lý Bình An ngồi trong khoang thuyền khoảng nửa canh giờ thì mọi người lần lượt đến đông đủ. Bao gồm Lý Bình An, có tổng cộng hơn hai mươi người được sắp xếp ở cuối khoang, vừa chật vừa hẹp còn bốc mùi hôi thối nồng nặc.

Hoàn cảnh này đúng là rất tệ, Lý Bình An bất đắc dĩ cười khổ.

Nhóm người trong khoang thuyền nhìn nhau, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Những người tụ tập trên con thuyền này đều không phải hạng người lương thiện gì.

Lúc này, một nam nhân thấp bé mặc áo khoác ngoài hơi rách bước ra chắp tay chào mọi người.

“Các vị huynh đệ gặp nhau ở đây chính là duyên phận, ta đến từ Hạ Chí môn tên là Thảo Thượng

Phi.”

Một tên mặt sẹo hừ lạnh một tiếng:

“Ta lại tưởng là ai? Thì ra là một tên trộm gà trộm chó, còn có mặt mũi ở đây tự giới thiệu bản thân”

Hán tử tự xưng Thảo Thượng Phi có chút xấu hổ cười ngượng ngùng, lúng túng đi đến ngồi bên cạnh Lý Bình An.

Hắn chắp tay chào hỏi Lý Bình An:

“Tại hạ là Thảo Thượng Phi”

Lý Bình An trả lời : “Cổn Địa Long”

“Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Thảo Thượng Phi tiếp lời. Lý Bình An nén cười, thầm nghĩ Thảo Thượng Phi thật đúng là biết cách bắt chuyện. “Huynh đệ mắt của ngươi..?”

“Mắt ta không nhìn thấy

“Ô.”

Thảo Thượng Phi gật đầu.

Thuyền giống như chiếc lá lắc lư ở giữa sông.

Sóng nối sóng vỗ vào thân thuyền cũ kỹ làm nước bắn tung tóe toả ánh lân tinh.

Nước sông như con rắn bạc, gió mát từ từ thổi tới.

Lý Bình An chỉ nghe thấy tiếng mái chèo.

Dường như hắn có thể nhìn thấy được sự lên xuống của nước sông nhịp nhàng đập vào hai bên bờ

đê chắn sóng thẳng tắp.

Xung quanh có rất nhiều thuyền bè nhưng di chuyển rất có trật tự.

Liễu Vận đứng ở bên bờ, đón gió từ mặt sông thổi tới, yên lặng nhìn đội thuyền trên sông.

“Công chúa, người khoác thêm áo, trời vừa mới mưa còn hơi lạnh”

Cung nữ khoác thêm cho nàng một chiếc áo thật dày.

Hộ vệ xung quanh không rõ vì sao công chúa bỗng nhiên có lòng dạ thanh thản, muốn tới nơi này ngắm phong cảnh.

Liễu Vận nhìn chiếc thuyền chở Lý Bình An.

Khuôn mặt của nàng giống như khối bạch ngọc bị nước sông thấm ướt, dịu dàng như nước.

Nhìn chiếc thuyền cô độc ở phía xa, nhìn cành liễu, suy nghĩ lại bay về kinh đô xa xôi.

Nàng tự nhiên nghĩ nếu như tương lai mình không phải là người kế vị đế quốc.

Nàng có thể cũng giống như hắn, sống theo ý mình, coi bốn biển là nhà không?

Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên cười tự giễu chính mình.

Cuối cùng đó chỉ là ảo tưởng của nàng mà thôi.

Lão Ngưu ở trên thuyền phát hiện Liễu Vận, kêu một tiếng.

Liễu Vận xoay người lại đi về phía đế quốc của mình.

Còn Lý Bình An, cuối cùng hắn sẽ theo sông theo biển vùng vẫy trong giang hồ của hắn.

Chương 99: Trở lại Ngọc Môn quan

1570 chữ

Ánh sao lấp lánh trên đồng bằng rộng lớn, trăng dạt dào lên cao chiếu rọi mặt sông.

Rất nhanh ba ngày đã trôi qua.

Đầu bếp trên thuyền nấu ăn quá tệ, mọi người trong khoang thuyền đều phàn nàn thức ăn nấu không ngon.

Thậm chí có một ngày đầu bếp làm cua, người ăn cầm đũa gắp con cua còn sống nguyên, còn bị cua dùng cái càng kẹp lấy đũa.

Tối hôm nay, tên mặt sẹo nhìn bát cơm vẫn khó ăn như cứt chó kia, hắn tức giận hất ngược bát cơm xuống đất.

“Con mẹ nó, đến chó cũng không ăn thứ này!”

“Đúng vậy, thứ này chính là cho chó ăn

“Chó mới ăn”

Ngay lập tức có người phụ họa.

“Con mẹ nó lúc trước khi ta ăn phân chó cũng cảm thấy ngon hơn cái này. Mọi người đồng loạt nhìn về phía người vừa nói.

Dường như là… hắn đã nói hớ gì đó.

Lão Ngưu im lặng ngừng ăn lại vì cảm thấy bị xúc phạm.

Lý Bình An thì không quan tâm, vẫn ăn rất ngon lành.

Hắn bị Lão Ngưu ngăn lại, ánh mắt Lão Ngưu như là đang nói.

Ngươi có thể có chút cốt khí hay không?

Ngươi không biết xấu hổ nhưng ta còn muốn giữ mặt mũi đấy.

Lý Bình An: ...

Chủ thuyền cũng không thể làm gì khác, trước khi khởi hành đầu bếp nấu cơm trên thuyền có việc không tới được.

Những hán tử thô kệch thì làm gì biết nấu cơm, họ chỉ biết bỏ nguyên liệu nấu ăn vào trong nồi, sau đó đổ gia vị vào, đảo lên và cho ra khỏi nồi.

Thứ này có thể ăn ngon mới là lạ.

Để đám người này ầm ĩ lên thì cũng không được.

Chủ thuyền không còn cách nào khác đành phải nói:

“Trong các ngươi có ai biết nấu cơm không? Ta sẽ trả tiền công”

Không ai bước ra.

Tất cả đều là những người lăn lộn trong giang hồ, đao nhiễm máu, con mẹ ai đi học nấu cơm chứ.

“Ta.”

Lúc này, một giọng nói vang lên, Lý Bình An đứng lên.

“Ngươi biết nấu ăn?”

Chủ thuyền nhìn đôi mắt mù loà của Lý Bình An, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Ta biết nấu ăn, bình thường là ta tự nấu cơm.

“Vậy thử một lần đi

Đi vào phòng bếp, đầu tiên Lý Bình An kiểm tra nguyên liệu trước.

Có đủ gạo mì lương thực dầu mỡ, lại càng không thiếu của cá.

Thế là Lý Bình An xắn áo lên rửa tay sạch sẽ.

Hắn suy nghĩ một chút rồi chuẩn bị làm một món mì gạch cua.

Cua được đóng thành từng thùng, nghe nói một số nơi giá bán cua còn rẻ hơn giá gạo.

Sau khi hấp cua xong loại bỏ vỏ, mai và mang cua, bẻ đôi thân cua lấy gạch và thịt cua ra.

Lý Bình An giao nhiệm vụ này cho đầu bếp không biết nấu cơm kia.

Hành lá, gừng đều thái hạt lựu, ớt đỏ thái sợi, bày sẵn ra đĩa.

Đổ dầu vào nồi, cho hành vào phi thơm, sau khi hành chuyển từ màu xanh thành màu vàng nhạt, cho gừng và ớt sợi vào.

Đầu bếp không biết nấu cơm nhìn động tác điêu luyện thuần thục của Lý Bình An, kinh ngạc nhìn đôi mắt mùa loà của hắn.

Đây là người mù sao?

Thêm gạch cua và thịt cua vào, xào từ từ trên lửa nhỏ đến khi xuất hiện lớp dầu màu đỏ thì tiếp tục thêm vào các loại gia vị.

Cuối cùng trải thịt cua gạch cua lên trên bát mì sợi.

“Ngươi nếm thử xem hương vị thế nào?”

Lý Bình An đưa bát mì cho một đầu bếp đứng gần hắn nhất.

Đầu bếp liếm liếm môi đang định ăn.

“Trộn đều lên trước đã”

Đầu bếp nhanh chóng trộn đều tất cả gạch cua trên bề mặt với sợi mì trong bát.

Hắn nếm thử một miếng, ngay lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Ôi! Ngon quá, ngon quá.

Chủ thuyền đứng trên boong thuyền nhìn mặt sông phía xa xa, cắn bánh bột ngô cứng ngắc. “Con mẹ nó, đám người này nấu quá khó ăn.

Quả nhiên, một chiếc thuyền tuyệt đối không thể không có một đầu bếp biết nấu ăn.

Còn tiếp tục như vậy, e rằng thuyền còn chưa tới nơi, đám người này bỏ cuộc trước. “Không được, ta vẫn phải lên bờ mời một đầu bếp đáng tin cậy.

Thủ hạ bên cạnh nói:

“Không phải là có người mù đi vào nhà bếp rồi sao?” “Ngươi nghĩ một người mù có thể làm được món gì?”

Hắn đang nói thì bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm.

“Mùi gì thế?”

“Con mẹ nó, thơm quá.

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một hán tử trên thuyền đang bưng một bát mì gạch cua.

Lúc này, cả đám người giống như nhìn thấy một đại cô nương có nước da trắng bóng không mặc quần áo đứng trước mặt.

Chủ thuyền nuốt một ngụm nước bọt vội vàng chạy tới lấy một bát, vừa nhai tỏi, vừa húp nước dùng xi хир.

Gạch cua vàng bóng thơm ngon hơi mặn và cay nhẹ.

Hương vị tươi ngon, đã ăn rồi thì càng muốn ăn nhiều hơn.

Nói cho cùng thì không phải tay nghề của Lý Bình An tốt hơn so với tay nghề của những đầu bếp khác.

Kỹ thuật của hắn cũng không khác gì đầu bếp bình thường.

Chỉ là những người trên thuyền đã liên tiếp ăn thức ăn cho lợn nhiều ngày.

Vừa so sánh họ đã cảm thấy món ăn này chỉ trên trời mới có, nhân gian chỉ có thể được nghe nhắc đến mà thôi.

Đám hán tử ăn lấy ăn để, hoàn toàn không dừng lại được.

Lý Bình An đã cố ý làm nhiều hơn, nhưng đến cuối cùng hoàn toàn không đủ ăn.

Ngay cả nước dùng cũng không thừa lại chút nào.

Chủ thuyền vui mừng khôn xiết đưa ngay cho Lý Bình An nửa tiền công ngày hôm đó.

Quả nhiên, chỉ cần trong tay có một nghề thì sẽ không chết đói.

Tại Ngọc Môn quan.

Sa mạc giống như đang được nướng trên lò, hơi nóng như thiêu như đốt thổi quét qua từng tấc đất, khiến người ta không thở nổi.

Từ đằng xa, một chiếc xe ngựa chạy trên đường lớn hướng vào Ngọc Môn quan.

“Thiếu gia, chúng ta sắp về đến nhà rồi”

Vương Nghị vươn đầu ra nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Tuy rằng trước được Lý Bình An khuyên bảo đã giúp hắn nghĩ thông suốt, nhưng bây giờ vẫn không khỏi có chút tủi thân.

Lúc đi rõ ràng có bảy người nhưng trở về chỉ còn lại có ba người.

Một loại cảm giác cảnh còn người mất nổi lên trong lòng thiếu niên này.

Không bao lâu, họ tiến vào Ngọc Môn quan.

Tối nay sẽ ở lại đây.

Bởi vì lúc trở về gặp phải kẻ xấu nên vũ khí của Thôi Thành và Thôi Tài đều đã mất.

Khi ra khỏi Ngọc Môn quan sẽ càng nguy hiểm hơn nên không có vũ khí rõ ràng là không được.

“Ta nhớ Lý tiên sinh từng nhắc qua với chúng ta về một tiệm rèn”

Thôi Thành đột nhiên nói.

Thôi Tài cũng nhớ ra.

“Ta nhớ tiệm rèn đó ở đâu đây.

Tại tiệm rèn.

Một thiếu nữ ở trong sân đá cầu:

“Một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai, một trăm lẻ ba… Lần thứ một trăm lẻ bốn, quả cầu bay tới cửa.

Vương Nghị tiếp quả cầu lần thứ một trăm lẻ bốn này.

Thiếu nữ đưa tay bắt lấy quả cầu, đôi mắt sáng chớp chớp: “Các ngươi tìm ai?”

“Tiểu cô nương, người lớn nhà ngươi có nhà không?” “Không có ở đây”

Thôi Thành nói:

“Vậy chúng ta có thể ở chỗ này chờ một lát không?” “Không thể”

Thôi Thành cười nói:

“Vì sao vậy? Hôm nay người lớn nhà ngươi không trở về sao?”

“Lát nữa cha ta sẽ về”

“Vậy tại sao phải đuổi chúng ta đi? Chúng ta tới để làm ăn với cha ngươi mà.” “Ca ca, vũ khí ở đây thật tốt.

Thôi Tài quan sát bốn phía xung quanh.

Dường như thiếu nữ không biết phải giải thích như thế nào, chỉ có thể nói:

“Cha ta không làm ăn với người bình thường”

Thôi Thành và Thôi Tài đều cười.

Vương Nghị tức giận bất bình:

“Thiếu gia ta không phải là người bình thường”

“Không phải người bình thường, vậy ngươi là ai?”

Lúc này, phía sau lưng Vương Nghị vang lên một giọng nói lạnh như băng.

Vương Nghị không tự chủ được sợ run rẩy, quay đầu nhìn lại thấy một hán tử thân cao chín thước, lưng hổ vai gấu đứng ở phía sau lưng.

Vương Nghị bị ánh mắt của hán tử nhìn tới, khóe miệng co quắp lại không thốt nổi nên lời. “Cha, người đã về”

Thiếu nữ vui vẻ kêu lên.

Chương 100: Tiên sinh đã biết trước từ lâu

2057 chữ

“Sư phụ, chúng ta là bằng hữu của Lý Bình An Lý tiên sinh, chúng ta đến đây là muốn mua hai thanh binh khí”

Lão Mặc làm như không nghe thấy, không thèm để ý tới bọn họ.

Lão đi thẳng vào trong sân, rửa mặt.

Hai người Thôi Thành và Thôi Tài nhíu mày, cùng nghĩ lão giả quá kiêu căng rồi.

“Sư phụ…”

“Không bán!”

Lão Mặc dứt khoát trả lời bọn họ.

Vương Nghị kiên trì nói:

“Này! Sao con người lão lại như vậy.

Lão Mặc ngồi trên ghế, bắt chéo chân, tự đốt tẩu thuốc cho mình, nhả ra một ngụm khói. Lão suy nghĩ một chút rồi nói:

“Muốn ta giúp các ngươi làm binh khí? Các ngươi có nhìn thấy hộp kiếm kia không?

Chỉ cần các ngươi có thể rút ra một thanh kiếm bất kì nào trong hộp ra thì ta sẽ làm giúp các ngươi.”

“Không phải chỉ là hộp đựng kiếm thôi sao?”

Thôi Thành khinh thường hừ một tiếng, bước nhanh tới nơi cạnh hộp kiếm.

Hộp kiếm đơn giản không phô trương, cứ như nó được tuỳ ý đặt trên mặt đất.

Trong hộp tổng cộng có bốn thanh kiếm.

Thôi Thành vươn một tay cầm chuôi kiếm muốn rút nó ra.

Nhưng hắn chỉ vừa mới dùng sức thì đã có cảm giác giống như là mình đang muốn nhổ một ngọn núi.

Vẻ mặt hắn thay đổi, hít sâu một hơi.

Khí huyết bắt đầu khởi động, tay phát lực.

Thôi Thành xấu hổ cười ngượng ngùng:

“Kiếm này hơi nặng”

Hắn không dám khinh thường, tay còn lại cũng cầm chuôi kiếm dùng hết toàn lực, gân xanh trên

trán nổi lên.

Nhưng thanh kiếm trong hộp kiếm vẫn không hề nhúc nhích.

“Để đệ thử xem sao”

Thôi Tài nghi hoặc đi tới gần hộp kiếm.

Kết quả hai huynh đệ đứng quanh hộp kiếm, phát ra tiếng kêu giống như bị táo bón.

Sau một lúc lâu, cuối cùng hai người cũng nhận ra sự thật.

Thôi Thành thở hổn hển nghĩ tới một loại khả năng:

“Trong hộp kiếm này có cơ quan phải không?”

Không đợi lão Mặc trả lời thì thiếu nữ đã đi tới trước hộp kiếm.

Nàng đưa tay cầm lấy một thanh kiếm và dễ dàng rút nó ra, nàng lắc lắc thanh kiếm trong tay, sau đó lại cắm nó vào hộp.

Thôi Thành và Thôi Tài im lặng một lát:

“Quấy rầy rồi, xin cáo từ

Vương Nghị không cam lòng rời đi như vậy, hắn tiến lại gần hộp kiếm.

Hắn dùng toàn lực cầm thanh kiếm gần hắn nhất rút ra ngoài.

“Cạch!”

“Thiếu gia, chúng ta nên đi thôi.

Hai người Thôi Thành và Thôi Tài một người bên trái một người bên phải kéo tiểu thiếu gia, xoay người rời đi.

Lý tiên sinh không phải người thường vì thế vị bằng hữu cổ quái này của hắn cũng không phải người thường.

Bọn họ chỉ là những phàm phu tục tử, tốt nhất là ít dính dáng thì hơn.

Giọng nói của lão Mặc bỗng nhiên vang lên phía sau lưng bọn họ.

Ba người đều giật mình, chẳng lẽ bọn họ đã chọc giận người ta, lão sẽ không để cho bọn họ đi sao?

Ánh mắt lão Mặc nhìn chằm chằm vào thanh kiếm ngoài cùng bên trái hộp kiếm. Chuôi kiếm đã hơi thoát ra khỏi vị trí ban đầu, lưỡi kiếm đã lộ ra ngoài nửa tấc.

Ánh mắt lão Mặc sững sờ một lát, sau đó ánh mắt lão chuyển sang người Vương Nghị.

Ánh mắt đó khiến cho cả người Vương Nghị ớn lạnh, hai người Thôi Thành và Thôi Tài vội vàng bảo

vệ tiểu thiếu gia ở phía sau.

“Ngươi tên gì?”

Lão Mặc trầm giọng hỏi

Vương Nghị nuốt nước bọt:

“... Ta không có tên…”

Mắt Lão Mặc nhíu lại:

“Ngươi cho rằng mình rất có khiếu hài hước sao?”

Vương Nghị ngậm miệng, không dám nói nữa.

“Ngươi có đồng ý theo ta học rèn sắt không?”

Lão Mặc đột nhiên chuyển đề tài.

“Rèn… Rèn sắt?”

Vương Nghị sửng sốt, sau đó không chút do dự lắc đầu:

“Không học!”

Lão Mặc cười lạnh:

“Ngươi có biết trên đời này có bao nhiêu người muốn theo ta học rèn sắt hay không, họ đều cầu mong mà không được đó”

Trong lòng Vương Nghị mắng một câu:

“Khoác lác.”

Nhưng ngoài miệng thì nói:

“Trong tương lai ta muốn trở thành một nhân vật lợi hại như tiên sinh của ta, vì thế ta không muốn học rèn sắt, ta muốn học tập võ đạo”

Lão Mặc nhả ra một hơi thuốc dài:

“Tiên sinh nhà ngươi chính là cái người bị trời phạt sao?”

Vương Nghị nghi hoặc, mắt mở lớn nhìn lão Mặc.

“Tên là gì nhỉ, Lý Bình An đúng không?”

Vương Nghị gật đầu.

“Đạo của hắn chính là do ta làm cho hắn, ngươi nói xem ta có lợi hại hay không”

Vương Nghị suy nghĩ một chút:

“Có… hơi lợi hại, nhưng tuyệt đối không lợi hại bằng tiên sinh.

Vẻ mặt lão Mặc vẫn lạnh lùng như cũ, lão đứng lên.

Chân phải đạp mạnh một cái, mặt đất xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

Như là một vết nứt bình thường, nhưng sau đó vết nứt nhanh chóng kéo dài, phóng thẳng tới một cây đại thụ trước cửa.

Một cảnh tượng kì lạ xuất hiện.

Một tiếng “Oành” rất lớn vang lên, lá cây rơi xuống như bông tuyết.

Cây rung lắc dữ dội rồi ngã xuống đất.

Đừng nói Vương Nghị, lúc này hai người Thôi Thành Thôi Tài cũng bị cảnh tượng kinh thiên động

địa này làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

“Hừ, thế nào? Hiện tại đã đổi ý chưa?”

Vương Nghị phục hồi tinh thần, vội vàng gật đầu.

“Học! Học! Ta muốn học”

Lão Mặc nhẹ gật đầu.

“Vậy ta phải làm gì? Giúp ngài rèn sắt sao?”

Vừa nghĩ đến mình có thể học được thần thông tuyệt thế, vẻ mặt Vương Nghị vui vẻ tràn đầy mong đợi.

“Trước tiên chặt cái cây kia thành từng đoạn, dọn dẹp sạch sẽ.”

Lão Mặc thản nhiên nói.

Tạm thời Vương Nghị ở lại chỗ lão Mặc.

Thôi Thành và Thôi Tài lo lắng cho tiểu thiếu gia nên ở lại mấy ngày.

Sau đó, họ sẽ trở về báo cáo với lão gia.

Nếu lão Mặc thật sự có âm mưu gây chuyện gì đó, lão có thể trực tiếp ra tay không cần quanh co

lòng vòng.

Tuy rằng nhiệm vụ mỗi ngày của Vương Nghị chỉ là dọn dẹp và chặt cây thành từng đoạn nhưng hắn vẫn rất vui vẻ.

Lão Mặc ngồi vắt chân ở trong sân, nhìn bóng lưng Vương Nghị chạy tới chạy lui.

Lão có chút kinh ngạc:

“Mỗi ngày ta đều giao việc cho ngươi, ngươi không cảm thấy buồn phiền sao?”

“Không

“Vì sao?”

“Tiên sinh đã từng dạy trước đắng sau ngọt, làm bất kì chuyện gì cũng không nên lo lắng gấp gáp”

Lão Mặc:

“Hắn đúng là người hiểu lý lẽ, hắn nói gì ngươi cũng nghe sao?”

“Đương nhiên rồi”

Lão Mặc bỗng nhiên hứng thú:

“Vậy bây giờ ngươi cảm thấy ta hay tiên sinh của ngươi lợi hại hơn.

Vương Nghị thốt ra:

“Đương nhiên vẫn là tiên sinh

“Tuy rằng ngài rất lợi hại nhưng tiên sinh của ta đã sớm đoán biết được hết tất cả chuyện này”

Lần đầu tiên sắc mặt lạnh như băng của lão Mặc có biến hóa.

Vương Nghị tiếp tục nói:

“Lúc trước, ta không được trúng tuyển vào học viện, tiên sinh đã nói với ta rằng cơ duyên của ta là ở phía sau.

Sau đó ta gặp ngài, cho nên có thể nói tiên sinh của ta đã sớm dự đoán được tất cả mọi chuyện"

Lão Mặc nhíu mày:

"Cái gì!?"

Vương Nghị gật đầu:

"Đúng vậy, tiên sinh đã biết trước từ lâu"

"Hắn là một người bị trời phạt, làm sao có thể nhìn trộm thiên cơ?"
Vương Nghị hừ một tiếng:

"Tiên sinh rất lợi hại, ngài hoàn toàn không tưởng tượng được đâu.

"Hắt xì!"

Lý Bình An ở cách xa đó vạn dặm hắt xì nhẹ một cái.

Tính đến lúc này thì thời gian đã qua bảy tám ngày, mặt sông nổi lên màn sương mù mịt. Bốn phía trắng xóa, tầm nhìn rất thấp, nước cũng đục ngầu khiến cho mọi người rất khó chịu. Nhưng những điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến Lý Bình An.

Hắn là một quái nhân, đó là điều mà những người khác trên thuyền đánh giá về Lý Bình An.

Mỗi ngày, thức dậy đúng giờ, đi ngủ đúng giờ.

Khi nào thì nhắm mắt quan tưởng, khi nào thì đi dạo bên ngoài.

Khi nào đi boong thuyền, khi nào kéo đàn nhị.

Đều được lên lịch trình sắp xếp cẩn thận.

Thỉnh thoảng hắn nhàn rỗi sẽ lặng lẽ ngồi ở một chỗ nghe mọi người trên thuyền trò chuyện. Cũng đôi khi hắn đáp lời, nhưng đại đa số thời gian đều là nhắm mắt suy ngẫm.

Không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Lại một đêm nữa.

Lý Bình An ngồi bên cạnh Lão Ngưu, ngâm nga một bài hát.

"Lão Ngưu, chúng ta đưa trả hạt giống Phù Tang xong thì về nhà đi,

được không? Lão Ngưu: “Ưm…”

“Ngươi muốn đi nhìn xung quanh một chút sao? Đi đâu?”

“Um… ò…um… ò”

“Được, ngươi muốn đi đâu thì chúng ta sẽ đi đó.

Ta nghe người ta nói Cửu Châu rất lớn, lớn đến nỗi cả đời cũng không đi hết.

Nhưng cũng may chúng ta có tay nghề, cũng không sợ chết đói, tuổi thọ cũng dài.

Vậy chúng ta cứ từ từ đi, lúc nào mệt mỏi thì trở về.

Lão Ngưu ngươi sẽ luôn ở bên cạnh ta chứ?”

“Um… ò”

“Đại ca, có một chiếc thuyền đã theo sau chúng ta ba bốn ngày rồi, không phải là cướp thuyền chứ?”

Tiểu Đông có chút lo lắng.

“Sợ cái gì? Những người trên thuyền chúng ta có người nào là tay không dính máu”

Chủ Thuyền chẳng thèm để ý.

“Ta chỉ sợ bọn họ ở sau lưng giở trò”

Chủ Thuyền do dự một chút:

“Lái thuyền lại gần.

“Được!”

Hai chiếc thuyền dần dần tới gần nhau, chủ thuyền liếc mắt nhìn boong thuyền, không thấy có

bóng người.

Đây là một chiếc thuyền trở hàng thông thường dùng để vận chuyển lương thực quy mô lớn. “Này, những bằng hữu trên thuyền”

Chủ Thuyền hô lớn một tiếng.

Nghe âm thanh của chủ thuyền, có thể nhận ra đây là một người luyện võ có kinh nghiệm dày dặn, giọng nói rành mạch, vang dội.

Giọng nói vang vọng quanh quẩn trên mặt sông nhưng không nghe thấy bên kia trả lời.

“Đại ca… có gì đó không đúng”

Tiểu Đông nhíu mày nói.

“Lên thuyền nhìn xem thế nào!”

Lúc này hai chiếc thuyền đã đến rất gần nhau.

Tiểu Đông và một thuyền viên khác nhảy lên boong thuyền chở hàng kia.

“Có ai không?”

Vẫn không có ai trả lời.

Trên thuyền vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Hai người không hiểu vì sao, cảm thấy căng thẳng, tay sờ đao, cẩn thận bước vào khoang thuyền. Chủ thuyền nhìn chiếc thuyền chở hàng kia, đợi một lát rồi gọi:

“Tiểu Đông!”

Nhưng nhận được chính là sự im lặng.

Chủ thuyền căng thẳng, ý thức được sự tình có điều không ổn.

Lại hét lên vài tiếng.

Trong khoang thuyền, Lý Bình An đang ngồi thiền định thì bỗng nhiên cảm nhận được sự bất thường của “Hiệp khách”.

Đầu bút tỏa ra ánh sáng dìu dịu và nhiệt độ ấm áp.

Sương trắng tràn ngập, sóng sâu thăm thẳm, thuyền lênh đênh chìm nổi như lá trúc giữa dòng.

Chương 101: Ở học viện từng nhìn thấy tiên sinh

2210 chữ

Sương trắng tràn ngập khiến cho không khí trở nên vô cùng ngột ngạt.

Sương mù ẩm ướt giống như là chướng khí càng lúc càng dày khiến trời càng tối. Sương mù dày như vô cùng vô tận giống như nước từ trên bầu trời trút xuống.

Chủ thuyền nghe thấy rõ tiếng trái tim mình đập "thình thịch".

Một hơi thở nguy hiểm ập tới.

"Có chuyện gì vậy?"

"Đã xảy ra chuyện gì thế!"

Một nhóm người vội vã chui ra từ trong khoang thuyền.

"Chiếc thuyền kia có vấn đề!"

Lý Bình An đi ra chậm rãi theo đám người, cây bút "Hiệp khách" bên người tản ra hơi thở bất an. "Chúng ta đi xem thử một chút! Chúng ta có nhiều người như vậy có gì phải sợ?"

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Lập tức có mấy bóng người nhảy lên chiếc thuyền chở hàng kia, họ đang định chui vào khoang thuyền.

Cửa khoang thuyền bị một lực rất lớn phá tung ra.

Thứ hiện ra trước mắt mọi người là một con rắn lớn vảy trắng, chính xác thì đó là quái vật mặt người thân rắn, mức độ quỷ dị không thua gì nhìn thấy một con chim mọc đầu hổ.

Khiến cho thị giác mọi người chấn động cực lớn, biểu cảm trên mặt mọi người đột ngột thay đổi đều không tự chủ được mà lui về phía sau.

Khuôn mặt trên thân rắn quái dị còn phun ra đầu lưỡi.

Khuôn mặt này có làn da trắng hếu, dưới ánh trăng chiếu rọi giống như làn da của người bệnh yếu

ớt càng khiến cho mọi người cảm giác lạnh lẽo đáng sợ.

Đây là yêu quái gì vậy!?

Con xà yêu uốn éo thân hình rồi lặn vào trong nước.

Đến khi mọi người kịp phản ứng thì bóng dáng xà yêu đã sớm biến mất.

Chủ thuyền vội vàng đỡ Tiểu Đông dậy.

Hai người Tiểu Đông không có gì đáng ngại, chỉ là bị ngất đi.

Trải qua chuyện này, trong lòng mọi người trên thuyền đều vô cùng sợ hãi, lo lắng xà yêu kia sẽ tấn công lần nữa nên thuyền vội vàng tăng nhanh tốc độ.

“Chết tiệt, đó là thứ gì vậy? Con mẹ nó đáng sợ quá”

“Có phải là hóa xà trong truyền thuyết không?” “Nó có quay lại không”

Trong khoang thuyền, mọi người bàn luận ầm ĩ.

Bọn họ đều đã trải qua là những ngày liếm máu trên lưỡi đao nếu như gặp phải đạo tặc cướp đường gì đó thì họ sẽ không sợ hãi.

Nhưng những điều ma quái, thần thần quỷ quỷ này nằm ngoài phạm vi nhận thức của bọn họ. May mắn thay không có ai thiệt mạng.

Con rắn kia chỉ khiến hai người Tiểu Đông choáng váng, cũng không làm bọn họ bị thương. Những ngày kế tiếp cũng đều bình an không có chuyện gì xảy ra, mọi người dần dần thả lỏng hơn. Bắt đầu quên dần chuyện này ném nó ra sau đầu.

Chỉ có Lý Bình An âm thầm đề cao cảnh giác.

Chiếc bút “Hiệp khách” thỉnh thoảng vẫn phát ra chuyển động bất thường.

Rất rõ ràng là con xà yêu kia không hoàn toàn rời đi mà vẫn luôn đi theo thuyền của bọn họ.

Lại là một buổi sáng sớm, Lý Bình An từ trong quan tưởng phục hồi lại tinh thần.

Thuyền đi tới nơi này nước dường như chảy xiết hơn, thân thuyền lắc lư nhiều hơn.

“Ăn ít cháo đi”

Thảo Thượng Phi đi tới cạnh Lý Bình An, trên tay hắn bưng một bát cháo.

Thuyền lắc lư nhưng bát cháo trong tay hắn vẫn rất ổn định.

Người này có chút công phu.

Thảo Thượng Phi cũng đi đến Quảng Lăng phủ, theo như hắn nói là về nhà thăm người thân.

Thảo Thượng Phi biết Lý Bình An cũng muốn đi Quảng Lăng phủ nên hắn thân thiết với Lý Bình An

Thuyền này tuy nói là đi Quảng Lăng phủ nhưng trên thực tế người muốn đi tới tận Quảng Lăng phủ lại không mấy ai, những người khác đều là tiện đường đi đến những nơi khác.

Thảo Thượng Phi hào sảng mạnh miệng:

“Ngươi yên tâm, có Thảo Thượng Phi ta, bảo đảm ngươi bình an vô sự”

Lý Bình An mỉm cười, không khỏi nhớ tới Lưu Nhị ở bốn trấn An Bắc.

Hai người này có chút điểm chung.

Buổi tối, Lý Bình An nấu mấy món cá.

Quy tắc khi ăn cá trên thuyền chính là không thể lật mặt, ám chỉ thuyền sẽ bị lật.

Trước tiên phải ăn hết mặt phía trên, sau đó gỡ bỏ xương rồi mới ăn mặt còn lại.

Tương tự như vậy còn có quy tắc người họ Trần không thể ngồi thuyền vì trần và trầm (chìm) đồng

âm.

Đó là những quy củ rất thú vị.

Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ.

Bên trong khoang thuyền cũng phân lớn nhỏ.

Ví dụ như người có bản lĩnh sẽ được ngủ ở bên trong, người không có bản lĩnh chỉ có thể ngủ ở bên ngoài.

Mỗi ngày ở trên thuyền mọi người không có việc gì làm thì sẽ tìm một người để bắt nạt tạo niềm

vui.

Vì Lý Bình An biết nấu cơm cho nên được chủ thuyền quan tâm đặc biệt, cũng không có ai đi bắt nạt hán.

Tục ngữ đã nói: Đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với đầu bếp, vì không ai biết họ sẽ thêm gì vào bữa ăn của bạn.

“Này, các ngươi đã nghe nói về chuyện Trương gia ở kinh thành bị diệt môn chưa?”

Một hôm, trong khi đang trò chuyện, tên mặt sẹo bỗng nhiên nói.

Mặt sẹo là tên cướp có tiền thưởng cao nhất trên bảng truy nã, nghe nói hắn đã giết năm sáu bộ khoái.

Hắn được đám người xấu tôn làm kẻ đứng đầu.

“Chuyện này ai mà không biết, trong một ngày toàn bộ bốn huynh đệ đều chết thảm. “Nghe nói Trương Đức Minh đã là võ giả đạt đến cảnh giới tứ phẩm rồi.

Mặt sẹo nói:

“Vậy các ngươi có biết người giết hắn là ai không?”

Có người nói:

“Ta chưa từng nghe nói về người này

“Đúng rồi, ta nghe nói hình như đó là một người mù!”

Người khác nói theo.

Hắn ở trong ngục giam của Cẩm Y vệ giết chết Cẩm Y vệ, ra ngoài thì đi giết chết cả nhà Cẩm Y vệ. Tin tức này có thể nói là tương đối chấn động.

Cho nên mọi người cũng biết ít nhiều, chỉ là biết không đầy đủ.

“Ta nghe nói nam nhân đó là một tên sát nhân điên loạn, hắn thấy ai

ngứa mắt thì sẽ giết ngay!

Hắn ngồi cùng bàn với một tiểu hài tử nhưng vì tiểu hài tử đó không rót rượu mời hắn vì thế hắn đã

giết chết toàn bộ nhà tiểu hài tử ở đó”

Lời đồn càng truyền càng khoa trương.

Mọi người mồm năm miệng mười bàn tán xôn xao, đột nhiên toàn bộ ánh mắt đều rơi vào trên người Lý Bình An.

“Ở đây không phải chúng ta có một người mù sao?”

Lý Bình An bình tĩnh cười nói:

“Trên đời này có rất nhiều người mù.

Mọi người cảm thấy đúng.

Lúc này lại có người khác nói:

“Nghe nói hắn còn cầm một cây gậy trúc xanh”

Gậy trúc?

Một lần nữa ánh mắt mọi người lại rơi vào trên gậy trúc trong tay Lý Bình An.

“Có rất nhiều người dùng gậy trúc màu xanh mà.

Mọi người cũng cảm thấy có lý.

Mọi người lại tiếp tục trao đổi tin tức cho nhau, nhanh chóng rút ra hình tượng hoàn chỉnh của người

no.

“Đúng rồi, ta nghe người ta nói hắn còn đeo đàn nhị trên lưng”

Lý Bình An sờ sờ đàn nhị sau lưng:

“Người biết kéo đàn nhị… cũng rất nhiều”

“Và dắt theo một con trâu nữa”

Lý Bình An mím môi:

“Trên đời này cũng rất nhiều trâu bò.

Tất cả mọi người đột nhiên im lặng.

“.. Người đó hình như tên là Lý Bình An.

Bỗng nhiên Lý Bình An như có thêm sức mạnh, tự tin nói:

“Ta đã nói các ngươi hiểu lầm rồi!

Ta không phải tên Lý Bình An, không tin các ngươi hỏi Thảo Thượng Phi tên của ta là gì”

Thảo Thượng Phi nói:

“Hắn tên là Cảnh Dục!”

Ngoại trừ gặp phải xà yêu, hành trình lần này cũng coi như là thuận lợi.

Ngày hôm đó, họ nhìn thấy một bến đò vừa bẩn vừa loạn phía xa xa.

Bọn họ đều là những kẻ có tiền án trên người, không thể xuống bến đò lớn ở Quảng Lăng phủ. Cho nên thuyền chỉ có thể đi đường vòng đến Quy Đà thành, từ Quy Đà thành đến Quảng Lăng phủ còn cần hơn hai mươi ngày đường nữa.

Chủ thuyền nói với mọi người:

“Quy Đà thành nhỏ không có chỗ nào chơi vui.

Ở đây chỉ có đền thờ Quy thần, các vị có thể đi bái một lạy xin bình an.

Mọi người lần lượt cầm hành lý của mình rồi xuống thuyền.

“Các vị, có duyên gặp lại!”

Chủ thuyền chắp tay.

Mọi người lần lượt đáp lễ.

“Bình An,

đi thôi!”

Thảo Thượng Phi quay đầu kêu lên.

Lý Bình An xuống thuyền, đứng ở bên bờ sông không rời đi.

“Không vội, chờ một thứ”

“Chờ cái gì?”

Thảo Thượng Phi khó hiểu.

Xà yêu vẫn luôn đi theo phía sau thuyền, Lý Bình An vốn tưởng rằng xà yêu này là chạy theo thuyền nào có người.

Nhưng bây giờ xuống thuyền, hắn lại phát hiện xà yêu này giống như nhắm vào mình.

Một khi đã như vậy, hắn nghĩ rằng tốt nhất là giải quyết luôn lúc này cho đỡ rắc rối về sau. Ngón tay Lý Bình An kẹp tờ giấy có một chữ “Xá”.

Đây là chữ một ngày trước hắn vừa viết xong, tuy rằng hắn có trượng đao trong tay nhưng nhất

định không thể khinh thường khi đối phó với những yêu ma này.

Nước sông vỗ vào bờ, nước bắn lên tạo thành từng vòng gợn sóng.
“Ra đây đi”

Một lát sau, một đôi tay xương trắng vươn ra từ trong nước.

Sau đó là một cái đầu người và thân rắn đầy lân trắng nhô lên khỏi mặt nước.

Thảo Thượng Phi ngồi bịch mông dưới đất, nhìn cái đầu dữ tợn, thân rắn cuồn cuộn trong nước

Hắn sợ tới mức suýt nữa són ra quần.

Sau đó, hắn phản ứng rất nhanh, kéo Lý Bình An chạy.

“Huynh đệ, chạy mau!”

Không kéo được Lý Bình An chạy, hắn bất đắc dĩ nhảy lên mấy cái rồi tiếp đất cách đó mấy trượng.

Danh hiệu Thảo Thượng Phi (bay trên cỏ) thật sự không phải là hư truyền.

Tay Lý Bình An vẫn nắm chữ “Xá” và cầm chuôi đạo.

“Hai chúng ta có thù oán gì?”

Xà yêu lắc đầu.

“Vậy tại sao ngươi đi theo ta?”

“Ngươi… ngươi là người rất kì quái”

Giọng nói xà yêu khàn khàn trầm thấp nghe rất kì dị.

Giống như là giọng khi ai đó có một cục đờm lớn mắc kẹt trong cổ họng.

Lý Bình An hơi nhíu mày, con xà yêu này đang chửi mình sao?

Xà yêu nhìn thấy Lý Bình An chuẩn bị ra tay thì vội vàng nói:

“Ta… ở học viện từng… nhìn thấy tiên sinh…”

“Học viện?”

“Chỉ trong một đêm tiên sinh đã câu được bốn con cá trong hồ, ngài cũng đã cho Xuân Thu và Hạ Thiền một đại tạo hoá.

Cho nên… ta đã len lén đi theo tiên sinh, xem ta có thể nhận được một ít chỉ điểm từ ngài hay không”

Hữu giáo vô loại.

Lý Bình An đã nghe Cảnh Dục nói qua.

Ở trong học viện, ngươi còn có thể nhìn thấy gấu chó chưa hóa hình ôm sách đến học đường. Hình ảnh đó muốn bao nhiêu quỷ dị có bấy nhiêu quỷ dị.

“Đã là đệ tử của học viện, vì sao ngươi còn vô cớ hại người?”

Xà yêu đáp:

“Tại hạ không phải vô cớ hại người, bọn họ gieo nhân nào thì gặp quả đó, trên người bọn họ đều là quả ác.

Tại hạ và học viện có một thoả thuận, ước định rằng mỗi tháng ta có thể ăn tối đa bốn tên ác nhân có ít nhất bốn quả ác.

Lúc trước, trên chiếc thuyền chở hàng đó là một đám đạo tặc chuyên giết người cướp hàng, quả ác quá nặng.

Ta không nhịn được… ăn hết rồi…

Mong tiên sinh đừng thông báo cho học viện, nếu không tại hạ sẽ bị phạt.

Chương 102: Quy Đà thành

1536 chữ

Có rất ít người biết về việc Lý Bình An đã đến học viện.

Còn chuyện tặng cá cho Xuân Thu và Hạ Thiền thì ngoại trừ người trong cuộc cũng chỉ có Cảnh Dục biết sự việc.

Từ điểm này mà nói thì lời của xà yêu có thể tin được.

Xà yêu thấy Lý Bình An không đề phòng mình nữa thì nở nụ cười hiền lành.

Chỉ là hắn cười còn xấu hơn cả khóc, trông rất đáng sợ.

“Ngươi vẫn nên trở về đi, ta hoàn toàn không biết gì về chuyện tu hành, đừng uổng phí công sức. Xà yêu do dự một chút:

“Tại hạ đã đi đến tận đây rồi thì vẫn nên tiễn tiên sinh đến tận Quảng Lăng phủ.

Thứ nhất, trên đường đi khó tránh khỏi những kẻ có ý đồ trộm cắp hoặc quấy rầy tiên sinh thanh

tu.

Mặc dù bản lĩnh tại hạ không lớn nhưng đối phó với hạng người cướp gà trộm chó này vẫn đủ dùng.

Thứ hai, nếu lão sư hỏi tới ta cũng có một cái lý do để trả lời”

Chỉ sợ điều thứ hai mới là chủ yếu nhất.

Lý Bình An đoán được tâm tư của đối phương, nhưng cũng không vạch trần.

Dù sao đối phương cũng là người của học viện, hắn cũng nên ưu ái một chút vì tính ra hắn đã nợ nhân tình của học viện.

“Vậy thì tùy ngươi, nhưng bộ dạng này của ngươi rất dọa người”

Lúc này Xà yêu biến hóa ra tứ chi, chỉ là làn da trên người vẫn rất tái nhợt.

Xà yêu không biết dùng pháp khí gì mà lấy ra được một cái áo choàng màu đen khoác lên trên người, bắt chước dáng vẻ của con người, chắp tay nói:

“Tại hạ là đệ tử học viện, tên gọi là Tử Phòng” Tử Phòng (buồng trứng)?

Lý Bình An mỉm cười, cái tên rất hay.

Thảo Thượng Phi rất phản đối việc có thêm một yêu quái đồng hành.

Lý Bình An phải đưa ra rất nhiều lời cam đoan, đảm bảo xà yêu sẽ không vô duyên vô cớ đả thương người, thì Thảo Thượng Phi mới hơi an tâm.

Tử Phòng thề son sắt: Chỉ ăn người có quả ác.

Thảo Thượng Phi không có quả ác, cho nên xà yêu sẽ không ăn hắn.

Lý Bình An có chút tò mò:

Ngươi có thể nhìn ra một người có quả ác hay thiện sao?”

Tử Phòng gật đầu:

“Khi ta vừa xuất hiện linh trí thì đã có được thiên phú này.

Trong một lần ta đi du lịch, tình cờ gặp Chung sư phụ.

Lão sư nói thiên tư của ta thông minh, là mầm non tốt để tu hành.

Vì thế, lão sư hỏi ta có đồng ý vào học viện tu hành hay không”

Quả nhiên, bất kì cá thể nào muốn trúng tuyển vào học viện tuyệt đối phải có thiên phú hoặc năng lực đặc thù nào đó.

“Vậy ta có quả ác nhiều hơn hay là quả thiện nhiều hơn?”

Lý Bình An lại hỏi.

Tử Phòng cung kính nói:

“Tiên sinh không có quả ác”

“A, chẳng lẽ tất cả đều là quả thiện?”

“Tiên sinh cũng không có quả thiện, không thiện không ác, Tử Phòng không nhìn ra cái gì hết.

Lý Bình An hơi kinh ngạc.

Hắn nhớ tới lúc trước, phó giám Khâm Thiên giám đã từng nói mình là người bị trời phạt không có nghiệp chướng nhân quả.

Có lẽ liên quan đến chuyện này.

Trách không được Tử Phòng cảm thấy mình là người kỳ quái.

Tử Phòng thầm nghĩ:

“Tiên sinh nhất định là người có đại thần thông!”

Từ trước đến giờ, Tử Phòng mới chỉ nhìn không thấu nhân quả thiện ác của hai người.

Một người là lão sư Chung sư phụ, một người là viện trưởng học viện.

Bây giờ có thêm một người, là Lý Bình An.

Tại Quy Đà thành.

Quy Đà thành là một hòn đảo nhỏ bị cô lập, ba mặt đều là nước.

Hình dáng thành giống như một con rùa, vì thế nó thường được người dân ở đây gọi là “Ủng thành”, dân gian gọi là “Quy Đà thành” (rùa cõng thành).

Truyền thuyết kể rằng, hè về Ủng thành ngập trong nước lũ, những cơn sóng lớn cao vượt quá chiều cao cây cối.

Cho nên Quy thần đã cõng thành, để Ủng thành vĩnh viễn không còn bị lũ lụt.

Lý Bình An muốn ở lại đây thêm vài ngày.

Hắn hiếm khi mới đi ra ngoài một chuyến, đương nhiên là muốn đi xung quanh, mở mang kiến thức.

Mấu chốt nhất là nghe Thảo Thượng Phi nói Quy Đà thành có món lẩu rất tuyệt.

Hơn nữa thời tiết đang chuyển lạnh, thích hợp ăn vài món ăn nhúng

trong nồi đồng, uống một chén rượu.

Mưa rào đến muộn, trời trở lạnh, gió thu xào xạc.

Nhìn vào trong sân đình, tiếng cười nói vui vẻ, hạnh phúc hòa thuận.

Một bát tương vừng trộn nấm hương, ba đĩa cừu béo, rượu đầy bình.

Nồi đồng sáng bóng, nước dùng bên trong thơm ngào ngạt, khói trắng nghi ngút, dầu cay bóng đỏ. Thịt vừa mềm vừa đàn hồi.

Miếng thịt tươi và dày được thái thành dải dài như dưa chuột.

Hành tây, rau hẹ, dầu mè…

Vị giác của Lý Bình An bắt đầu bị kích thích.

Sau khi đi qua bến đò, họ đi bộ vào trong thành.

Nhưng không khí trong thành không náo nhiệt như trong tưởng tượng.

Dân chúng Quy Đà thành phần lớn đều là người ít nói, đi tới đi lui lộ ra một sự yên tĩnh kì quái.

Khắp nơi có thể thấy được các toà kiến trúc có tạo hình rùa thần, còn có một số bức tượng được trang trí phụ kiện kỳ quái.

Bức tượng rùa thần khổng lồ nhìn xuống tòa thành nhỏ này toả ra một cảm giác áp bức quỷ dị. Thảo Thượng Phi giải thích:

“Quy Đà thành bởi vì được Quy thần phù hộ mới mưa thuận gió hòa, bách tính an cư lạc nghiệp.

Cho nên quan lại và người dân địa phương không ai không thờ phụng Quy thần, coi Quy thần là thần quan trọng nhất.

Thậm chí còn có một giáo hội đặc biệt tên là “Quy Thần giáo”.

Ở nơi này, quyền lực của giáo chủ Quy Thần giáo thậm chí còn lớn hơn huyện lệnh địa phương. Nếu như ở Quy Đà thành có người không tôn kính Quy thần, nhẹ thì đầu rơi xuống đất, nặng thì người thân dòng tộc đều phải chịu liên lụy”

“Quan phủ mặc kệ sao?”

“Mọi việc đều có hai mặt, tuy rằng Quy Thần giáo ngang ngược

nhưng lại có tác dụng không nhỏ

đối với sự phát triển của Quy Đà thành.

Hơn nữa, nhờ danh Quy thần nên Quy Đà thành rất có danh vọng so với các vùng xung quanh. Nếu không, không ai có thể nhớ tới một cái thành nhỏ này.

Bởi vậy mỗi năm đều nhận được phân bổ, thu được thuế má gấp mấy lần các huyện khác.

Lý Bình An suy nghĩ, gật gật đầu.

Thế gian này cho tới bây giờ đều không phải cứ rõ ràng đen là đen, trắng là trắng mà là xen kẽ thành một màu xám tro.

Ba người đều đã đói bụng.

Thảo Thượng Phi dẫn đường đi vào một quán trọ ven đường.

Vào mùa đông, lẩu là món phổ biến khắp nơi, dân gian có phong tục "mùa đông ấm áp".

Thường xuyên có người tổ chức ăn lẩu kiểu "hội lò sưởi".

Những gì con người có thể ăn hầu như đều có thể nhúng lẩu.

"Ta nói cho ngươi biết,lẩu của quán này tuyệt lắm! Lúc trước ta đã ăn qua một, lần sau đó ta không thể ăn lẩu ở nơi khác nữa"

Thảo Thượng Phi rất hào hứng.

Ngay sau đó, tiểu nhị bưng lên một chiếc nồi đồng nóng hôi hổi, hơi nóng cuồn cuộn.

Thịt dê, thịt viên, đậu phụ, các loại rau dưa sôi sùng sục trong nồi đồng, mùi thơm tỏa ra bốn phía, xông thẳng vào mũi làm người ta thèm nhỏ dãi.

Trong túi Lý Bình An không có tiền nên hắn hơi xấu hổ, cũng may lúc Tử Phòng ra ngoài có mang đủ bạc.

Lý Bình An viết giấy nợ hứa lúc có tiền sẽ trả lại cho hắn.

Dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu xà yêu, lợi tức mỗi tháng ở học viện cũng không nhiều.

Tiểu nhị bưng một nồi lẩu khác đi ra sân, đặt nồi lẩu trước mặt lão Ngưu, miệng lẩm bẩm.

“Con mẹ nó đúng thật là kỳ quái, lần đầu ta gặp người cho trâu ăn bằng nồi”

Lão Ngưu trợn trắng mắt, thứ người không có kiến thức này

Chương 103: Bái thần

ngon lành.

Quây quần bên bếp lửa reo vui, đủ loại hương vị tan trong nồi đồng nhỏ. Lý Bình An gắp vài miếng thịt dê nhúng vào bát tương vừng, ăn một cách Gia vị ăn kèm của Thảo Thượng Phi rất đơn giản, là dầu vừng và tỏi băm. “Tử Phòng ngươi cảm thấy Quy thần ở đây có phải là thần chính thống thực sự không?”

Tử Phòng nói:

“Trong lãnh thổ của Đại Tùy còn có rất nhiều thần như này.

Trong thời kì Đại Tùy quốc lực cường thịnh, bất kì sơn thần hay giang thần đều phải được chính thức tán thành công nhận mới có thể chứng đạo thành danh”

Lý Bình An lại gắp mấy miếng thịt dê.

Tử Phòng tiếp tục nói:

“Nhưng hiện tại, thực lực của Đại Tùy suy yếu, đủ loại thần xuất hiện nhưng những vị thần này

không phải là thần chính thống.

Đại Tùy không đủ lực để quản, vì thế chỉ cần không gây loạn quá lớn thì sẽ mặc kệ”

Lý Bình An gật đầu đồng ý, lại dùng đũa vớt một miếng thức ăn lớn.

Tử Phòng tiếp tục:

“Điều này ở một số nơi quả thật sẽ mang đến chỗ tốt cho dân chúng, nhưng có nơi vì mất đi sự kiểm soát mà dần dần sẽ làm một số chuyện khác người”

“Quá đúng, nói trúng trọng tâm.

Lý Bình An nhét miếng thịt trong đĩa vào miệng.

Nghe được lời khen ngợi của Lý Bình An, sắc mặt của Tử Phòng rất vui mừng, ngay lập tức nói không ngừng.

Lý Bình An vừa gật đầu đồng ý, vừa cùng Thảo Thượng Phi không ngừng gia đũa không ngừng vớt đồ ăn trong nồi đồng.

Tử Phòng nói ra toàn bộ ý kiến của mình, thấy hai người Lý Bình An ăn ngon quá nên hắn cũng cảm thấy đói bụng, đang chuẩn bị ăn một ít gì đó.

Cúi đầu nhìn xuống nồi.

(000)...

“Mấy đĩa thịt lớn đâu mất rồi?”

Ăn uống no đủ, nhìn sắc trời không còn sớm.

Nhóm người Lý Bình An chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ đi dạo xung quanh. Chưởng quỹ cho bọn họ thuê hai gian phòng.

Phòng không có chỗ nào để nói, tất cả đều bình thường.

Chỉ là góc đông nam trong phòng có bày điện thờ Quy thần, điều này khá kì lạ.

Chưởng quỹ giới thiệu cho ba người:

“Đất là quy định của Quy Đà thành chúng ta, bất kể là khách nhân từ bên ngoài đến hay là người dân địa phương đều phải thờ cúng tượng Quy thần lão gia.

Mỗi ngày các vị đều phải dâng hương bái lạy tượng thần, nếu không ta không dám cho các ngươi thuê phòng này.

Quy thần lão gia cũng sẽ tìm các ngươi gây rắc rối”

Tử Phòng thấp giọng nói:

“Ồ, ta không bái lạy nó thì ta sẽ gặp rắc rối? Đây là đạo lý gì?

Chưởng quỹ vội nói:

“Khách nhân không nên nói bậy, phạm vào kiêng kị!!

Vài năm trước, quan chủ bộ mới tới Quy Đà thành nhậm chức, tuyên bố muốn diệt trừ Quy thần lão gia.

Kết quả cả nhà già trẻ vị quan này đều chết không rõ nguyên nhân.

Một số khách nhân không tin Quy thần lão gia, không dâng hương cho Quy Thần giáo đều không có kết quả gì tốt.”

Lý Bình An không nghĩ Quy thần lại kiêu ngạo như thế.

Nếu ai không dâng hương sẽ lấy mạng người đó.

Từ đó có thể thấy được sự thối nát không chỉ xảy ra với những quan lại trong triều của nhà Đại Tùy hay là đối với quan lại châu phủ huyện sơn dã, giang hà.

Mà còn cả các quy tắc giáo lý của các thần giáo, đều đã đến trình độ không thể không sửa trị. Lão hoàng đế có lẽ cũng đã nhận ra những điều này.

Cho nên những năm gần đây lão vẫn luôn lót đường cho người nối nghiệp là Liễu Vận, hy vọng sau khi nàng kế vị có thể cải cách trừ hại cho dân.

Trước khi đi, chưởng quầy lại dặn đi dặn lại mấy lần.

Tuyệt đối không thể bỏ bê việc dâng hương cho Quy thần lão gia, sau đó hắn mới bồn chồn rời đi.

Tử Phòng dùng lời chính trực:

“Ta là đệ tử Nho gia, sao có thể cúng bái loại dã thần vớ vẩn này”

Lý Bình An cũng không quan tâm lắm, theo hắn, nhập gia tùy tục.

Tốt nhất là không nên gây rắc rối, đã là quy định thì cứ làm như vậy đi.

Huống chi đây còn là địa bàn người ta, thắp nén hương cũng không tốn tiền.

Các thần linh cáo mệnh được phong tước vị được tôn thờ có thể hưởng thụ hương khói thờ cúng, mượn nhờ vào sức mạnh hương nhang này để tiếp tục tu hành.

Những thần linh này phần lớn là anh hùng nhân kiệt ở nơi đó hay các sinh linh tự nhiên ở địa phương đã mất. Hoặc là "ngũ tiên: Hồ Hoàng, Bạch Liễu, Tửu Hồng, Hồ Thuỷ và Hồi Hường" phổ biến ở vùng sâu vùng xa.

Tự ý xây miếu dùng hương khói mà người dân dâng lên để tu hành là danh bất chính ngôn bất

thuận.

Tuy hình thức thì không có gì khác biệt với việc thờ cúng của Phật gia.

Nhưng rõ ràng Quy thần của Quy Đà thành này không được thụ phong chính thức.

Nhưng cũng có thể giống như sơn thần, thủy thần, có thể khống chế một vùng đất, giữ cho mưa thuận gió hoà.

Lý Bình An cầm trong tay ba nén nhang làm lễ ba lạy trước điện thờ.

Đã lạy thì đương nhiên không thể lạy không.

Lý Bình An mặc niệm trong lòng:

"Phù hộ bình an, vô tai vô nạn, vạn sự như ý!"

Hắn nói xong, cắm ba cây hương vào trong lư hương.

Sau đó, Lý Bình An rõ ràng cảm nhận được hơi thở trong người bị kéo ra một sợi.

Giống như là một giọt nước bị bắn ra khỏi chậu nước.

Tuy rằng điều này rất mơ hồ nhưng vẫn bị hắn nhạy bén phát hiện ra được.

Đây chẳng lẽ chính là hương hoả chi lực?

Hơi thở mơ hồ bị kéo ra kia phiêu đãng trôi đi.

Quy Đà thành.

Mặt nước Ninh giang rộng lớn cuồn cuộn nổi lên từng đợt sóng trắng như tuyết, dâng lên hạ xuống.

Khác với mặt sông sóng cuộn mãnh liệt, dưới lòng sông lại vô cùng

yên tĩnh.

Ở nơi đó có một tòa phủ đệ hùng vĩ đứng sừng sững.

Trên cửa lớn đứng thẳng một tấm biển.

Trên đó viết bốn chữ to: Càn Khôn phủ.

Trong điện có một vị lão giả áo xanh ngồi trên chiếc ngai chạm ngọc sơn son thếp vàng.

Phía bên dưới, vũ nữ ca múa hoà nhã, ống tay áo tung bay.

Chuông gõ khánh đánh, tiếng nhạc du dương.

Khói đàn hương lượn lờ.

Kỳ quái chính là phủ đệ này rõ ràng nằm ở dưới nước nhưng trong điện lại không tìm thấy dấu vết

nào của nước, như là một tòa biệt phủ giàu có trên đất liền.

Thần kỳ vô cùng.

Trên mặt lão giả áo xanh vui vẻ như tắm trong gió xuân, lão chính là Quy thần được người dân Quy

Đà thành thờ cúng mỗi ngày tại nhà.

Hắn đã tu hành mấy trăm năm ở Quy Đà thành, thọ nguyên đã đến cực hạn.

Ai ngờ một lần ngẫu nhiên gặp được hai vị đại năng lấy Quy Đà thành làm bàn đấu cờ.

Lão rùa này vô tình được ban cho tạo hoá, mới có thành tựu như ngày hôm nay.

Hắn còn được một vị đại năng trong đó ban cho cái tên “Ninh Yến”.

Ninh Yến đứng lên tay giơ ly rượu: “Ly này ta kính mọi người!”

“Kính Quy thần gia!”

Mọi người đồng thanh kêu lên.

Những người trong đại sảnh đều không phải là người bình thường.

Người thứ nhất ngoài cùng bên trái chính là con trai độc nhất của hắn, tên là Ninh Thiết Trụ.

Lúc con trai mới được sinh ra, không cần nói cũng biết Ninh Yến vô cùng sung sướng.

Đặt tên con là Ninh Trường Thanh.

Kết quả mệnh cách của hắn không suôn sẻ, suýt nữa thì chết non.

Sau đó bất đắc dĩ phải đổi tên thành "Ninh Thiết Trụ" mới miễn cưỡng sống sót.

Nhưng thiên tư của hắn không tốt, con đường tu hành không thuận lợi.

Có lẽ đây chính là sự trừng phạt của ông trời đối với Ninh Yến.

Ninh Yển còn có một người con gái, nàng tên là Ninh Ngưng Lang.

Nữ nhi này của hắn ngược lại rất có thiên phú, là một kì tài, là một hạt giống để tu hành tốt.

Nhưng nàng không quen nhìn hành động của phụ thân, mấy năm trước nàng đã dọn ra khỏi nhà. Lúc này có một tiếng bước chân vang lên.

Một con cá trê mập ú hóa thành hình người nghênh ngang đi vào đại điện.

"Lão Càn! Yến hội của Quy thần gia mà ngươi cũng dám đến muộn!"

Kẻ lên tiếng nói chuyện chính là đối thủ một mất một còn của cá trê mập, là một nữ nhân dáng người quyến rũ.

Chân thân của nàng là một con rắn nước.

Cá trê mập mỉm cười, hắn ném một cái đầu người xuống đất.

"Quy thần gia, đây chính là tên mấy ngày trước dám buông lời lẽ ngông cuồng không biết trời cao đất rộng kia.

Tiểu nhân đã giết hắn, còn nữ nhân của hắn, tiểu nhân đã hắc hắc…

Thi thể hai người đều bị ném xuống sông cho cá ăn, trút giận cho Quy thần gia!"

Chương 104: Bình bình an an

2172 chữ

Hai người vừa bị giết đều là tán tu trẻ tuổi đi ngang qua nơi này.

Nhìn thấy Quy thần ở đây vô pháp vô thiên.

Tín đồ Quy Thần giáo trắng trợn cưỡng đoạt trong sạch của một cô nương.

Lúc này tu sĩ trẻ tuổi đã ra tay dạy cho đối phương một bài học, hắn còn mắng chửi lão Quy thần giữa đường.

Sau đó, dường như bọn họ cũng hiểu được mình đã gây ra chuyện nên nhanh chóng thoát khỏi nơi đây, nhưng không nghĩ tới vẫn bị đối phương tìm được.

Ninh Yến khẽ gật đầu liếc mắt nhìn thoáng qua cái đầu của tán tu trẻ tuổi kia.

Sau đó, hắn ghét bỏ thu hồi tầm mắt:

“Ngươi làm việc rất tốt, thưởng!”

Cá trê mập chắp tay:

“Đa tạ Quy thần gia!”

Thủy xà yêu đứng ở một bên lườm cá trê mập một cái.

Ninh Yến phất phất tay:

“Lấy đầu người này đi đi, đừng làm đau mắt ta.

Hắn vừa nói xong thì vẻ mặt đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó phun ra một ngụm máu.

Hắn giống như bị một khối sắt nung đỏ làm cho bị bỏng, đau run lên.

“Quy thần gia!”

Dưới sảnh đường, đám yêu quái đều kinh ngạc giật mình.

Mọi người đều đang ăn một bữa cơm ngon lành, đột nhiên xảy ra chuyện.

Ninh Thiết Trụ là người phản ứng đầu tiên, hắn đỡ lấy phụ thân:

“Phụ thân!”

Ninh Yến được đỡ ngồi xuống, ánh mắt có chút buông lỏng. Bình bình an an

Bốn chữ to như sấm nổ bên tai, chấn động khiến tiếng tim Ninh Yến

rung lên ong ong.

Khí hải cuồn cuộn dâng lên, mãnh liệt như có vạn mã phi nước đại.

Các khiếu huyệt, các huyệt đạo trên cơ thể rung động giống như động đất. Lúc thì như đứng giữa sóng to gió lớn, lúc thì như bị vạn roi quất lên người. Hai mắt Ninh Yến tối sầm lại, ngực như bị đánh mạnh.

Kêu rên đau đớn, tâm trí suýt nữa bị vỡ nát.

Lại một tiếng “Phụt” nữa, phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

Thân hình hắn lảo đảo lắc lư, ngã xuống trên mặt đất.

Ngay lập tức, cả phủ đệ trở nên hỗn loạn.

Cùng lúc đó, đầu sỏ gây nên tất cả chuyện này, Lý Bình An, sau khi bái Quy thần xong thì hắn tiến vào trạng thái quan tưởng.

Tử Phòng đứng ở bên cạnh cẩn thận quan sát Lý Bình An.

Hắn thấy Lý Bình An mỗi lần thở ra hít vào đều dày và dài, giống như là một võ phu.

Khuôn mặt Tử Phòng hiện ra chút khó hiểu.

Sau đó bỗng nhiên trong tâm trí hắn nghĩ đến một câu.

“Đại đạo chí giản!”

Đối với hắn mà nói, không phải chỉ là bốn chữ đơn giản này, mà là một loại khó có thể nói rõ hàm nghĩa.

Sau một thời gian ngắn, Lý Bình An đã kết thúc quan tưởng.

Vừa rồi Lý Bình An đã liên tục niệm Niết Bàn kinh.

Cẩn thận tìm hiểu hàm nghĩa trong đó, dường như hắn đã ngộ ra

điều gì đó.

Lý Bình An liên tục niệm đọc kinh cố gắng tìm kiếm theo đuổi suy nghĩ hàm nghĩa bên trong Niết

Bàn kinh.

Luồng chân khí Phật gia còn lại trong cơ thể hắn dường như cũng được tiêu hao một ít.

Chắc hẳn không lâu nữa thì luồng chân khí này có thể hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể hắn, để hắn có thể hoàn toàn sử dụng theo ý mình.

Lý Bình An thuận miệng hỏi:

“Lúc trước ta nghe người ta nói trên đời này ngoại trừ tu sĩ luyện khí, võ giả luyện võ cũng có thể đắc đạo, phải không?”

Tử Phòng sửng sốt đứng ngây ra, dưới ánh trăng, làn da trắng bệch của hắn càng thêm đáng sợ. Trong lòng hắn hoài nghi, sao đột nhiên tiên sinh lại hỏi vấn đề này.

Nhưng vẫn thành thật trả lời:

“Võ giả không giống với tu sĩ luyện khí, bọn họ không có thiên phú tu hành cho nên không thể trở thành tu sĩ luyện khí, chỉ có thể lui về sau, theo đuổi võ đạo.

Tuy rằng võ giả có thể vô cùng kiêu ngạo, họ có thể chiến đấu vượt tu vi nhưng tuổi thọ của võ giả lại quá ngắn.

Tu sĩ luyện khí thì khác, họ đoạt được tạo hóa của thiên địa, trường sinh cửu thế.

Theo những gì học viện ghi lại, võ giả trường thọ nhất cũng chỉ hơn bốn trăm năm.

Tu sĩ luyện khí theo đuổi trường sinh, mục đích cuối cùng cũng không phải là muốn tranh đấu với người khác.

Cho nên ở phương diện chiến đấu, tu sĩ luyện khí kém hơn võ giả, nhưng ở phương diện khác thì nghiền ép võ giả

Lý Bình An lại hỏi:

“Vì sao tuổi thọ võ giả lại ngắn như vậy?”

Tử Phòng đáp:

“Võ giả chỉ tập trung tu luyện thân thể, không rèn luyện hồn phách, chỉ thuần tuý là duy trì bằng

chân khí.

Giống như là cầu bập bênh, một đầu quá nặng sẽ mất đi cân bằng.

Chưa kể khi võ giả chiến đấu, họ thường dùng phương thức chiến đấu mang đổi mạng.

Mỗi cuộc chiến lại tiêu hao một phần thân thể, về lâu về dài tất nhiên sẽ không thể trường thọ”

Tu luyện võ đạo sẽ tiêu hao tuổi thọ…

Hệ thống của hắn lại có thể tăng tuổi thọ…

Đang chơi trò của nhà trồng được sao?

Tạm thời Lý Bình An không suy nghĩ tiếp nữa.

Dường như Tử Phòng cũng không biết nhiều lắm.

Dù sao hiện tại Tử Phòng còn chưa thể hoàn toàn hóa hình, khi đi lại thỉnh thoảng còn lộ đuôi.

Chờ khi nào có cơ hội thích hợp rồi nói sau.

Thời gian không chạy đi mất nên không có gì phải gấp gáp, mọi thứ thuận theo tự nhiên sẽ ổn cả thôi.

Di ngủ!

Nhóm người kì lạ gồm hai người, một rắn và một trâu đi trên phố.

Nhưng những người dân ở đây lại không tỏ ra bất kì điều gì bất thường.

Quy Đà thành này quả nhiên là địa phương không có gì thú vị, chỉ có một tòa miếu Quy thần có thể gọi là danh lam thắng cảnh.

Chỉ là đi vào nơi này thì không tránh khỏi phải dâng hương, Tử Phòng tất nhiên không muốn.

Hơn nữa việc dâng hương trong miếu cũng không phải miễn phí.

Vì thế mấy người Lý Bình An chỉ đi dạo bên bờ sông, sau đó lại đi ăn lẩu.

Ngoài lẩu ra thì rượu ở Quy Đà thành cũng nổi danh từ lâu.

Nổi tiếng nhất chính là rượu Ninh giang đặc sản của Quy Đà Thành, giá cả rất đắt.

Tuy rằng Lý Bình An nghe đến rượu thì rất vui mừng nhưng khi nghe đến giá bán cũng chỉ có thể chùn bước nhịn xuống.

Dưới lòng Ninh giang, tại "Càn Khôn phủ".

Ninh Thiết Trụ, trưởng tử của Quy thần Ninh Yến, đang lo lắng đi đi lại lại xung quanh.

Theo tu vi thâm hậu của phụ thân hắn, sau khi chiếm lĩnh vùng thủy vực này đã rất nhiều năm cũng chưa từng bị thương nặng như vậy.

Ninh Thiết Trụ và một vài tên thủ hạ vừa bàn tính thảo luận, cảm thấy hắn là kẻ thù trước kia đã

dùng một loại vu thuật hoặc là nguyền rủa nào đó mà bọn họ không biết để ám hại phụ thân hắn.

Nếu không, phụ thân hắn không thể vô duyên vô cớ bị thương như vậy.

"Nếu như đối phương lợi dụng lúc phụ thân ta bệnh nặng rồi tấn công thì phải làm sao?"

Thủy xà yêu nói:

"Thiếu chủ, người không cần phải lo lắng.

Tuy Quy thần gia hôn mê bất tỉnh, nhưng huynh đệ chúng ta cũng không phải là lũ ăn chực.

Hơn nữa đối phương đã dùng loại thủ đoạn hèn hạ này, chứng minh hắn không dám chính diện xuất hiện, vì thế hắn nhất định không có thực lực giết tới cửa.

Cho nên việc cấp bách hiện tại là:

Một, điều tra ra hung thủ.

Hai, giúp Quy thần gia mau chóng bình phục.

Ninh Thiết Trụ suy nghĩ một lát thì gật gật đầu:

“Nói có lý! Nói có lý.

Sau đó cái đầu nhỏ như quả dưa không quá thông minh của hắn quay lại và nói:

“Thông báo đi, từ hôm nay, toàn bộ dân chúng trong thành từ một ngày dâng hương bái lạy Quy thần một lần, tăng lên một ngày hai lần.

Hương hoả nguyện lực tinh thuần không chỉ có thể giúp gia tăng tu vi, còn có thể chữa thương cho phụ thân hắn.

Đây chính là chỉ số thông minh của Ninh Thiết Trụ

Thủy xà yêu:

“Thiếu chủ anh minh!

“Cái gì?! Một ngày một lần dâng hương còn không đủ, hiện tại lại còn muốn một ngày hai lần?” Trong giọng nói của Tử Phòng có chút không thoải mái.

Một vị dã thần nơi hoang dã nhỏ bé lại có thể tham lam không biết giới hạn như vậy.

Chưởng quỹ bất đắc dĩ nói:

“Không thể làm trái được, đây là mệnh lệnh giáo hội ban, nhất định phải chấp hành!”

Tử Phòng đang muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị Lý Bình An ngăn lại.

“Không sao, không phải chỉ là đốt thêm vài nén nhang thôi sao, chưởng quỹ cứ yên tâm

Chưởng quỹ thở phào nhẹ nhõm, cũng may vị khách này hiểu lý lẽ.

“Tiên sinh, dã thần này thật sự là lòng tham không đáy.

Đợi chưởng quỹ rời đi, Tử Phòng nhịn không được nữa nói bằng giọng oán giận.

“Chỉ là cắm thêm vài nén nhang mà thôi, cũng không tốn công sức gì?

Tử Phòng phun đầu lưỡi, trong lòng có chút ghen tị với tên rùa thần này.

Có thể để cho nhân vật như tiên sinh cung phụng hương hoả, hắn chắc là được lợi không ít.

Giờ phút này, Ninh Yến, người được lợi không ít kia, cuối cùng đã tỉnh lại từ trong hôn mê, hai mắt chậm rãi mở ra.

“Phụ thân, người tỉnh rồi!”

Ninh Thiết Trụ vui mừng.

Ninh Yến chậm rãi thở ra mấy hơi:

“Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Suốt một ngày một đêm rồi, phụ thân, người làm hài nhi sợ muốn chết.

Hài nhi đã lệnh cho đám thủ vệ đóng cửa Thủy phủ, toàn diện cảnh giới, phòng ngừa có người nhân cơ hội đánh lén”

Ninh Yến khẽ gật đầu, đứa con trai này trời sinh ngu ngốc nhưng ở trong quá trình từng bước bồi dưỡng của hắn, nhi tử cũng dần dần đã có thể trở nên độc lập, một mình đảm đương được công việc.

Ninh Yến đang muốn khen con trai của mình đã trưởng thành thì lại nghe Ninh Thiết Trụ nói. “Ta còn yêu cầu bọn họ cúng bái hương hoả từ một ngày một lần đổi thành một ngày hai lần

Vẻ mặt Ninh Yến cứng đờ.

Lúc trước hắn cảm nhận được là hương hoả chi lực xảy ra vấn đề, chỉ là chưa kịp nói đã bị hôn mê. Lúc này, nghe con trai nói như vậy, đột nhiên hắn nhớ ra, đang muốn nói thì:

“Phut!!”

Hắn lại phun ra một ngụm máu.

“Bình bình an an”

“Vô tai vô nạn”

âm thanh như tiếng sấm cuồn cuộn lại một lần nữa vang lên.

Dường như, trong hư vô, có một loại lực lượng nào đó đang ép hắn phải gánh chịu những lời chứa nhân quả nghiệp lực này.

“Phụ thân! Phụ thân!”

Ninh Yến cố dùng hơi sức cuối cùng để nói:

“... Không… hương”

Hắn chưa kịp nói xong thì lại ngất đi lần nữa.

Ngoài cửa phủ.

“Thiếu chủ, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Cá trê mập lo lắng hỏi.

Ninh Thiết Trụ suy nghĩ một lát, hắn cần phải phản đoán thật nhanh đối với tình hình bây giờ.

Trước khi hôn mê phụ thân đã nói “không… hương.”

Thế nghĩa là sao?

Có phải là hương hoả chi lực chưa đủ!?

Ninh Thiết Trụ chợt hiểu ra.

“Không cần hoảng hốt! Đi mời Tiết thần y đến bắt mạch cho phụ thân ta.

Ngoài ra từ hôm nay trở đi, cung phụng hương hoả từ một ngày hai lần, tăng lên một ngày ba lần!”

Tất cả yêu ma đều đồng thanh:

“Thiếu chủ anh minh!”

Chương 105: Hắn không còn sống được bao lâu nữa

Sau khi ở lại Quy Đà thành một ngày, nhóm người Lý Bình An chuẩn bị rời khỏi nơi này. Thật sự là Quy Đà thành không có chỗ nào thú vị.

Trước khi đi, Lý Bình An không quên lời dặn dò của chưởng quỹ.

Lại dâng cho Quy thần ba nén nhang.

“Phù hộ một đường bình bình an an, vô tai vô nạn”

Bên bờ sông không thể nhìn thấy một bóng người nào chứ đừng nói là một chiếc thuyền.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng nhóm người Lý Bình An mới nhìn thấy bóng dáng một chiếc thuyền đánh cá nhỏ.

Người chèo thuyền là một nữ tử trẻ tuổi có bím tóc lớn và chân đi đôi giày màu xanh lá cây nhạt. Trông nàng giống như một bông sen xanh trong hồ sen.

“Cô nương, thuyền có chở người đến Quảng Lăng không?”

“Có chở nhưng ta không thể vào thành”

Từ ngoại thành tiến vào là phải thu phí qua đường, phí một chuyến khứ hồi cũng không nhỏ. “Được, vậy tiền thuyền tính thế nào?”

“Không cần tiền thuyền.

Nữ tử trả lời ngoài dự liệu của mấy người.

Thảo Thượng Phi chỉ cảm thấy mình đột nhiên được lợi.

Tử Phòng nhỏ giọng nói:

“Tiên sinh… Đây không phải là người.

Lý Bình An khẽ gật đầu, hắn đã chú ý tới sự biến hoá của bút “Hiệp khách”

“Không sao, lên thuyền rồi tính tiếp.

Gió sông rất lạnh, càng thổi càng lạnh thấu xương.

Nữ tử mỉm cười tủm tỉm nói với Tử Phòng: “Ngươi chưa hoàn toàn hóa hình đã chạy đi chạy lại, nếu

gặp phải tu sĩ trảm yêu trừ ma thì ngươi sẽ gặp hoạ đó.

Tử Phòng ngẩng đầu hơi kinh ngạc phản bác lại:

“Ngươi không phải cũng giống vậy sao?

“Ta đã hóa hình hoàn toàn thành hình người, hơn nữa ta cũng không

làm việc xấu.

Mỗi ngày ta đều chở người qua sông, còn không thu tiền, sẽ không ai bắt nạt ta ”

“Ta là đệ tử học viện, không phải loại hoang dã.

Lý Bình An hứng thú:

“Chân thân vị cô nương này là một con hồ ly ư?”

Nữ tử không ngại ngần mà nói thẳng:

“Chân thân tại hạ là một con rùa.

9:52

Thảo Thượng Phi thấy mấy người trên thuyền nói chuyện rất rôm rả, hắn ngồi bên cạnh co rụt người lại, trốn trong góc, có chút tủi thân.

Lại là một yêu tinh khác sao?

“Quy thần của Quy Đà thành là họ hàng với ngươi?”

Vừa nhắc tới Quy thần, lập tức nụ cười trên mặt của nữ tử cứng đờ.

Nàng lạnh lùng nói:

“Là kẻ thù!”

Lý Bình An hứng thú lắng nghe nàng kể.

“Lão bất tử kia tên là Ninh Yến, bá chủ một khu vực Ninh giang chuyên làm mưa làm gió, hắn tung hoành ngang dọc ở đây nhiều năm lại cấu kết với quan phủ.

Ở chỗ này hắn chính là thổ hoàng đế, bắt cóc cướp bóc bách tính, không việc ác nào không làm.

Mẹ ta chính là một trong những nữ tử bị hắn bắt đi?

Tử Phòng xen vào:

“Vậy hắn phải có tận bao nhiêu đứa con?”

Nữ tử cười lạnh:

“Hoàn toàn ngược lại, tên súc sinh đó chỉ có một đứa con trai ngốc

nghếch.

Ta đoán rằng hắn bị trời phạt.

Nữ tử bình thường không có khả năng chịu đựng được việc mang linh thai, cho nên phần lớn họ đều thống khổ mà chết, chết cả mẹ cả con. Chỉ có mẹ ta may mắn sống sót.

Tên súc sinh kia không mong ta có thể sống sót, coi mẹ con ta là nỗi nhục nhã của hắn.

Nhưng sau khi hài tử của hắn lần lượt chết non, lúc này hắn mới một lần nữa coi trọng ta.

Vì không muốn cho người ta biết ta là do nữ tử nhân loại sinh ra, hắn đã hại chết mẹ của ta. Tử Phòng tức giận nhổ ra một ngụm nước bọt, lòng đầy căm phẫn.

“Đồ cặn bã! Không đúng, đồ rùa cặn bã!

Chẳng lẽ từ đầu đến cuối không ai quản sao?”

Nữ tử lại cười lạnh một tiếng:

“Ai quản? Quản cái gì?

Lão rùa kia cấu kết với quan viên địa phương làm việc xấu.

Hắn chính là thổ hoàng đế ở Quy Đà thành!”

Lý Bình An nhẹ giọng nói:

“Tất cả đều là tùy duyên, thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Nữ tử cười khổ lắc đầu:

“Nếu thật sự là có thần linh quan sát thế gian thì làm sao có nhiều thiên tai nạn đói, vợ chồng con cái ly tán như vậy.

Bây giờ ta chỉ mong muốn mình có thể chịu đựng được đến khi tuổi thọ lão súc sinh kia tận, giết chết hắn báo thù thay mẹ ta!”

Lý Bình An thuận miệng nói một câu:

“Cỏ non sợ sương, sương sợ nắng ngày, ác nhân tự có ác nhân trị.

Hạt giống ác là do hắn gieo xuống, sớm muộn gì hắn cũng phải chịu

quả báo xấu của mình.

Ngược lại, trong lòng cô nương khúc mắc quá nặng, điều đó sẽ không tốt đối với tu hành của cô

nuong.”

Nữ tử vô thức quay đầu nhìn thoáng qua Lý Bình An.

“Tiên sinh cũng là người của học viện?”

Lý Bình An chưa kịp trả lời, Tử Phòng ngồi bên cạnh đã giành nói trước.

“Mặc dù tiên sinh không phải người của học viện nhưng người và viện trưởng của chúng ta là bằng hữu rất thân thiết.

Thậm chí viện trưởng còn tặng bút của mình cho tiên sinh.

Tiên sinh và Chung lão sư của ta thường xuyên ngồi luận đạo, ngươi đã từng nghe qua bài thơ tình từng gây chấn động trong giới văn đàn kia chưa?

Y đới tiệm khoan chung bất hối.

Vị y tiêu đắc nhân tiều tuỵ.

Chính là bài thơ tiên sinh viết tặng cho Cảnh Dục sư huynh của ta, tình yêu của hai người họ không được thế tục chấp nhận.

Tạm không tính mấy lời đồn phía trước, nhưng cái gì mà tình yêu giữa hắn và Cảnh Dục không được thế tục chấp nhận?

Lý Bình An tức đến mức con mắt cũng muốn phục hồi thị lực.

Tuy nữ tử không hiểu hết những điều Tử Phòng nói nhưng tầm quan trọng và sự nổi tiếng của học viện tất nhiên là rõ ràng.

Viện trưởng học viện, Chung sư phụ đều là đại nho nổi tiếng, nghe nói tu sĩ Nho gia đạt tới cảnh giới nhất định thì lời nói ra có thể là pháp luật, là quy tắc.

Đối phó với những kẻ lưu manh, xấu xa, độc ác tất nhiên là dễ như trở bàn tay.

Lý Bình An có thể kết giao với hai người đó thì chắc chắn cũng không phải là người bình thường.

Lúc này nữ tử lập tức quỳ xuống:

“Tiểu nữ là Ninh Ngưng Lang, khẩn cầu tiên sinh cứu bách tính Quy Đà thành, đời này kiếp này của tiểu nữ nhất định lấy hết toàn lực báo đáp tiên sinh”

Lý Bình An đưa tay đỡ lấy Ninh Ngưng Lang:

“Ninh cô nương mau mau đứng lên, tại hạ không chịu nổi một lạy này của ngươi.

“Tiên sinh, người đồng ý?”

Lúc này Ninh Ngưng Lang chỉ cảm thấy mình cuối cùng cũng nhìn thấy ánh bình minh.

Lý Bình An cười khổ:

“Tại hạ cũng rất muốn trừng trị cái ác khuyến khích biểu dương cái tốt, trả lại công đạo cho cô nương và dân chúng của Quy Đà thành.

Chỉ là với thực lực của tại hạ, tự vệ còn khó khăn, làm sao có thể giết giang thần một phương.

Những lời ngươi vừa nghe chỉ là lời đồn đãi.

Tại hạ chỉ là một người bình thường, đoán rằng ta còn không phải là đối thủ của Ninh cô nương” Ánh sáng trong mắt của Ninh Ngưng Lang dần dần mờ đi.

Lý Bình An im lặng một lúc, có thể là hắn sợ Ninh Ngưng Lang mất đi hi vọng vào tương lai và không gượng dậy nổi.

Nên Lý Bình An đột nhiên lại nói thêm một câu:

“Ninh cô nương không cần lo lắng, theo ta quan sát, lão rùa kia đoán là không còn sống được bao lâu nữa”

Ninh Ngưng Lang cúi đầu, không nói gì.

Trong lòng nàng hiểu rõ, đây là đối phương ngoài miệng an ủi nàng.

Tuổi thọ của rùa vốn rất dài, thường là hàng trăm năm.

Sau khi đắc đạo lại càng sống lâu, tính đến ngàn năm, mấy ngàn năm.

Mà hiện tại lão rùa kia đang ở tuổi tráng niên.

Tử Phòng ngồi ở bên cạnh cũng có chút khó hiểu, nhìn thoáng qua Lý Bình An.

Chỉ là suy nghĩ trong lòng hắn lại không giống Ninh Ngưng Lang.

Tiên sinh không phải là người khoanh tay đứng nhìn, thờ ơ lạnh nhạt trước hoàn cảnh của người

Có lẽ là ngài đã có kế hoạch khác.

Liệu có phải là ngài đã báo việc này tới triều đình?

Suốt quãng đường còn lại, không ai nói thêm điều gì, khi thuyền đến bên ngoài Quảng Lăng phủ.

Mọi người tách nhau ra.

Tử Phòng rời khỏi học viện quá lâu, nếu là hắn không trở về chỉ sợ sẽ bị phát hiện.

Vì thế Lý Bình An và Thảo Thượng Phi đi đến Quảng Lăng phủ.

Tử Phòng thì theo Ninh Ngưng Lang trở về Quy Đà thành.

Chương 106: Chưa đánh đã bại

1851 chữ

Trên đường đi, Ninh Ngưng Lang không mấy hào hứng vì tưởng gặp được hi vọng, ai ngờ lại thấy thất vọng.

Tử Phòng nhìn thấy nàng thất vọng thì an ủi:

“Ninh cô nương không cần phải lo lắng. Chờ sau khi trở về, ta sẽ bẩm báo việc này với học viện. Chắc quy kia không thể ăn ngon được đâu!”

chắn lão

Ninh Ngưng Lang nặn ra một mặt cười.

Trời thì cao, hoàng đế thì xa, tu sĩ chăm chỉ trong học viện ai sẽ đến chỗ như thế.

Hơn nữa lão quy kia lại cùng một giuộc với quan phủ nơi đó.

Mà nơi đó lại không thiếu tín đồ cuồng tín.

Giả sử học viện muốn quản thì cũng là danh không chính, ngôn không thuận. “Yên tâm đi, ta đã quen cả rồi”

Ninh Ngưng Lang nói.

Tử Phòng suy nghĩ một chút:

“Hay là Ninh cô nương về học viện cùng với ta. Đến lúc đó, học viện muốn có minh chứng cũng có” Ninh Ngưng Lang thấy đối phương thật sự muốn giúp mình thì sinh lòng cảm kích, hơi do dự một chút rồi lập tức gật đầu nhẹ.

“Được, chờ ta về thu xếp một chút”

Bây giờ, hai người đi vào phủ đệ của Ninh Ngưng Lang.

quy

Phủ đệ của Ninh Ngưng Lang là một tòa miếu đổ nát ở bên ngoài Quy Đà thành. Hương hỏa không nhiều, quy mô càng khác một trời một vực so với miếu rùa thần. Chỉ có điều là Ninh Ngưng Lang thật tâm trợ giúp bách tính chứ không như lão Người khác không dâng hương cho hắn là hắn muốn tính mạng của người ta. Tử Phòng đánh giá một chút cái hoàn cảnh rách nát này và thở dài một hơi.

Thế đạo này đã biến thành dạng này từ lúc nào.

Lúc này, một con tiểu yêu vội vàng chạy vào.

“Lão đại, lão đại!”

Ninh Ngưng Lang nói:

“Sao lại vội vàng hấp tấp như thế?” Tiểu yêu kia thở hổn hển nói: “… Lão ô quy kia… hắn hắn.”

“Hắn thế nào? Đến giết ta à?”

Ninh Ngưng Lang lạnh lùng hỏi ngược lại. “Hắn… Hắn chết rồi!”

Ninh Ngưng Lang lập tức mở to hai mắt:

“Ngàn vạn lần chính xác, mấy mật thám được chúng ta sắp xếp vào

phủ đệ của hắn đều báo tin tức này.

Bây giờ rất nhiều thủy yêu dưới lòng Ninh giang cũng đang điên cuồng lan truyền chuyện này

Ninh Ngưng Lang kích động, bắt lấy tiểu yêu kia mà gặng hỏi:

“Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

“Nghe đâu một giây trước lão ô quy kia còn rất tốt, còn cùng ăn cơm với mọi người, rồi bỗng nhiên nôn ra máu.

Sau đó lại nôn ra máu mấy lần liên tiếp, được mấy ngày thì ô hô mất mạng”

Kinh hỉ tới đột ngột như là vòi rồng.

Chốc lát đó, Ninh Ngưng Lang hơi thất thần.

Tử Phòng:

“Chúc mừng! Cuối cùng cha ngươi cũng chết.”

Mãi một lúc sau Ninh Ngưng Lang mới tỉnh táo lại. “Là… tiên sinh! Là tiên sinh!”

Nàng như bị bệnh thần kinh mà thì thào lẩm bẩm. “Tiên sinh?”

Tử Phòng nghi ngờ không hiểu.

Sau đó nhớ lại, lúc chuẩn bị lên đường tiên sinh đã nói:

“Lão rùa kia… đoán là không còn sống được bao lâu nữa.

Tử Phòng bừng tỉnh đại ngộ.

Chẳng trách nào, thì ra là thế!

“Là tiên sinh ra tay”

Ninh Ngưng Lang hướng về phía Quảng Lăng phủ, trịnh trọng quỳ xuống, thay người mẹ đã quá cố của chính mình, thay bách tính Quy Đà thành đã chết bao nhiêu năm nay, mà bái ba bái về phía Lý

Đại ân đại đức này, không thể báo đáp.

Bởi vì Quy thần chết nên toàn bộ thế cục Quy Đà thành bỗng nhiên có biến động lớn.

Ninh Thiết Trụ ngu ngốc coi như là bỏ đi.

Tu vi thường thường nhưng lại không thiếu người ủng hộ.

Đối đầu với cá trê mập cầm đầu một số lực lượng nòng cốt phản đối việc Ninh Thiết Trụ thay thế vị trí Quy thần.

Không lâu sau đôi bên bạo phát đại chiến.

Về sau càng đấu đá không thôi làm cho đôi bên đều tổn thất nặng nề.

Nhưng như thế lại có lợi cho Ninh Ngưng Lang.

Lúc trước nàng vẫn đang âm thầm chuẩn bị lực lượng.

Ninh Ngưng Lang không giống với Ninh Thiết Trụ, thiên tư thông minh, thiên phú tu hành cao. Lại thêm danh nghĩa con gái Quy thần nên rất nhanh đã làm lay động một nhóm thủ hạ.

Lý Bình An còn không biết mấy nén nhang, mấy cái vái vọng của mình lại mang đến thay đổi lớn như thế nào cho Quy Đà thành.

Lúc này, hắn đang ngồi một chỗ ở đầu ngõ, kiên nhẫn chờ đợi.

Bên ngoài phủ thành Quảng Lăng có một cây cầu tên là Tầm Dương.

Dưới cầu có một con sông, bên trên cầu nhỏ buộc một đầu của xích sắt loang lổ vết rỉ sét, một đầu chìm vào trong nước.

Trông coi cầu là một bang phái tên Lưu Hưng đường, thường ngày thu một chút phí qua cầu và phí bảo hộ để sống.

Mỗi một lần đi qua đều phải gặp hắn để mua đường, tùy hàng nhiều ít mà đòi tiền.

Thuyền bè qua lại cũng không có ngoại lệ.

Mỗi tháng tính ra thì cái này cũng là một món làm ăn lớn.

Nhưng bây giờ lại gặp phải phiền phức không nhỏ.

Thời gian gần đây, không biết một Lão Long bang toàn tạp chủng từ chỗ nào xuất hiện.

Hắc đạo có quy củ của hắc đạo, ví dụ như là gây họa không liên lụy vợ con.

Bang phái đấu đá nhau thì không thể kinh động quan phủ, cũng không thể náo loạn đến mức động các loại đồ sắt trên chợ.

Đám gia hoả này hoàn toàn là một đám chó dại nên không quan tâm là có quy củ gì hay không, chuyên môn hạ độc thủ với gia quyến của đối phương, đã liên tiếp chiếm đoạt hai bang phái.

Hiện giờ, mục tiêu thẳng đến Lưu Hưng đường.

Cho nên đường chủ Lưu Hưng đường chuẩn bị thuê người giết bang chủ Lão Long bang này. Lần này, Lý Bình An đến đây chính là vì đã nhận lời mời nhiệm vụ này.

Thứ nhất là vì tiền, Lưu Hưng đường đưa ra giá cả không ít.

Thứ hai cũng là điểm quan trọng nhất, trong phủ Quảng Lăng kiểm tra ra vào rất nghiêm.

Bây giờ, Lý Bình An là người đang bị truy nã, muốn vào thành cũng không dễ dàng như vậy. Trước khi đi, Thảo Thượng Phi đã giới thiệu cho mình cách này để sống.

Nếu như giúp Lưu Hưng đường làm xong chuyện này thì Lưu Hưng đường đồng ý sẽ đưa hắn vào thành.

Tiếng ve hòa vào trong gió, ngân nga, bay bổng. Vầng trăng tròn mông lung treo ở đầu cành liễu.

Một lớp sương mù màu ngà sữa phảng phất, mơ hồ.

Lý Bình An mặc một bộ quần áo xanh từ đầu đến chân, vừa nâng một ly trà, vừa ăn chút điểm tâm được cho miễn phí.

Mà hôm nay, cương vị đối thủ cạnh tranh của hắn là một hán tử, thân cao chín thước, đang đứng dựa người nhắm mắt dưỡng thần ở bên cạnh.

Một giọt mực rơi vào trong nước xanh, chầm chậm khuếch tán, phác hoạ ra giang hồ trong lòng mỗi người.

Là ngựa phi kiếm múa, là khoái ý ân cừu, là tay áo mỹ nhân.

Nhưng Lý Bình An lại cảm thấy giang hồ như là điểm tâm nhỏ miễn phí trong tay mình. “Vì tiền mà cược mạng ư? Đáng giá sao?”

Bỗng nhiên hán tử đang nhắm mắt dưỡng thần kia cất lời, có vẻ như là muốn dọa Lý Bình An.

“Không phải ta vì tiền, ta vì để có thể vào được trong thành”

Hán tử hơi nhăn mày:

“Hai ta lại có cùng mục tiêu”

“Ngươi cũng muốn vào thành sao?”

“Đúng vậy, nương tử của ta sinh nên ta muốn về thăm nàng”

Không cần đợi lâu, có người đi ra từ buồng trong.

Đó là một người trung niên mặc áo dài, chính là đường chủ Lưu Hưng đường, Mã Ngọc, trong tay nắm xoay hai viên Thiết Đản tử.

“Hai người các ngươi đều do ta tuyển ra từ trong biển người mênh mông”

Lý Bình An thầm nghĩ

“Không phải tổng cộng có bốn người sao?”

Mã Ngọc:

“Nhưng đáng tiếc là chỉ có thể có một sát thủ thôi” “Chó!”

Hán tử tiến lên một bước:

“Ta cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Lý Bình An cũng muốn nói gì đó. Nhưng lại nghe thấy hán tử nói:

“Ta chỉ cần một nửa số tiền”

Lý Bình An hơi do dự.

Hán tử vung tay lên:

“Ta không cần tiền nữa, chỉ cần ngươi đưa ta vào trong thành” Lý Bình An mím môi:

“Ta…”

Hán tử lập tức nói:

“Ta lại đưa thêm cho ngươi hai lượng bạc!”

Mã Ngọc suy nghĩ một chút, gật gật đầu, sau đó nhìn Lý Bình An.

“Ngươi còn gì muốn nói sao?”

Ta còn cái rắm!

Hắn mà nói thêm câu nữa, có khi hán tử kia sẽ bán cả thận.

Lúc gần đi, hán tử xông đến chắp tay với Lý Bình An.

“Xin lỗi huynh đệ, chỉ là ta đã đồng ý với nương tử, phải trở về thăm nàng”

Lý Bình An cũng không thèm để ý.

“Đây là một lượng bạc, ta mời huynh đệ uống rượu!”

Hán tử lấy từ trong túi tiền ra một thỏi bạc cuối cùng. Lý Bình An cười cười:

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, ngươi tên là gì, ngày khác ta sẽ trả lại tiền này cho ngươi.”

“Tại hạ họ Thiết”

Lý Bình An nhét bạc vào trong túi:

“Chuẩn bị tên gì cho hài tử rồi?”

Hán tử cười một tiếng:

“Con trai thì Thiết Nhị Cẩu, con gái thì Thiết Ngưu.

Ta ít học, huynh đệ có biết chữ không?

Có thể lấy cho con ta một cái tên nghe hay chút được không”

Lý Bình An hơi suy nghĩ một chút:

“Thuỷ lạc Ngư lương thiển,

Thiên hàn Mộng trạch thâm.

(Trích thơ: “Dữ chư tử đăng Hiện Sơn” – Mạnh Hạo Nhiên) (Ngư lương nước rút, nông lộ bãi

Mộng trạch đông về, sâu tối lòng.)

Con trai thì gọi là Thiết Lương Thiển, con gái thì gọi là Thiết Mộng Thâm, thấy thế nào?” Hán tử nhẩm nhẩm hai lần, sau đó chắp tay.

“Đa tạ huynh đệ

Chương 107: Ám sát

9:53

1450 chữ

Tiếng ve xa dần.

Dưới vòm cầu, Lý Bình An tỉnh lại, gió đêm mơn man trên mặt hắn, mang theo vài phần ấm áp.

Nắm lão Ngưu, đêm qua dùng một lượng bạc hán tử cho để uống rất nhiều rượu.

Không muốn xua tan chếnh choáng.

Bây giờ dưới chân giống như là giẫm trên bông, hơi lâng lâng.

Đi vào một chợ bán thức ăn tràn ngập các loại hương vị trong không khí.

Những chủ quán vừa hét lớn, vừa quạt mùi thơm.

Đầy tiếng rao hàng, mùi hôi thối trên người gà vịt tỏa ra.

Lý Bình An ngồi xuống một quán nhỏ.

Trong quán chỉ có một thực khách, trước mặt bày một bầu rượu, một đĩa thức nhắm và một bát mì Dương Xuân.

Lúc Tử Phòng gần đi có cho Lý Bình An một chút tiền.

Đủ để mua thức ăn mấy ngày.

“Hai bát mì Dương Xuân, không cần hành thái, không cần rau thơm, nhiều mì là được” Lý Bình An nói.

Chủ quán mì cũng không để tâm, gặp kiểu người này hoài.

Lúc này lên hai bát lớn đầy ắp mì sợi.

Không rượu không đồ ăn nên cũng vơi đi rất nhiều tư vị.

Đang ăn thì chợt nghe tiếng nói vọng đến từ phía sau.

“Ai u, đại nhân mù! Sao ngài lại ở chỗ này, mau trở về cùng ta đi”

Người đến là một quạt giấy trắng của Lưu Hưng đường, quạt giấy trắng là một cách xưng hô trên giang hồ.

Người được gọi như này có vai trò như một quân sư cố vấn bên cạnh lão đại của một bang phái. “Sao thế?”

Lý Bình An nghi ngờ.

Quạt giấy trắng nói:

“Ám sát thất bại rồi, hán tử kia chết”

Lý Bình An nhớ tới hôm qua hán tử nói xong việc thì muốn trở về thăm nương tử, mình còn cầm một

lượng bạc của hắn để uống rượu ngon nên không khỏi có chút tiếc hận.

Sau đó đến trước mặt chủ quán nói:

“Chủ quán, lại cho thêm hai phần mì chân giò nữa.

Không cần mì, chỉ lấy chân giò!”

Lão Long bang.

Ở thành nam Quảng Lăng phủ gần đây có một bang phái quật khởi.

Bang chủ Tào Quảng Sơn cầm đầu bang phái là quyền sư tới từ phương bắc.

Phạm tội ở phía bắc nên đã dẫn mấy đệ tử chạy tới Quảng Lăng.

Là người độc ác, tàn nhẫn nên đắc tội không ít người trên giang hồ. Nhưng công phu rất cao.

Sau khi tới nơi này, Tào Quảng Sơn có một thói quen đó là mỗi ngày sau bữa tối đều phải đi vài vòng quanh trường đình dọc theo hồ hoa sen.

Gọi là “dạo núi

Tương truyền là tổ tiên Tào gia từng lưu lại một bản quyền phổ của một ẩn sĩ, “Tẩu Sơn quyền”, đảm bảo cho Tào gia được giàu sang mấy đời, cũng đã năm đời rồi.

Tào Quảng Sơn cũng khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ quần áo rộng màu xám mộc mạc, ngậm một ống điếu, sải bước đi.

Nhìn kỹ sẽ nhận ra là không phải hắn đi bừa mà đi theo một quy luật.

Mỗi một bước đặt xuống thì bước chân sẽ nặng thêm một chút.

Theo đó, trên mặt đất cũng sẽ xuất hiện một dấu chân rõ ràng.

Khoảng thời gian này, con đường hồ hoa sen này đã bị hắn giẫm đầy dấu chân.

Một màn làm cho người ta ngạc nhiên.

Đối diện có một bóng người đi tới nhưng toàn bộ khuôn mặt đã được giấu ở trong mũ rộng vành. Có lẽ là hắn không muốn để cho người ta trông thấy mặt mũi của mình.

Tào Quảng Sơn tỏ vẻ hoàn toàn không thèm để ý đến người kia, vẫn bước từng bước nhịp nhàng.

Nhưng ánh mắt của hắn lại đang xem chừng tay của đối phương.

Quan sát mỗi một động tác của đối phương, vô cùng thận trọng.

Đó là một đôi luyện võ tay, nhìn qua là biết.

Bây giờ, đối phương vẫn chưa xuất thủ, nhưng chỉ là đang chờ cơ hội thôi.

Ai đây? Lưu Hưng đường?

Tào Quảng Sơn lập tức xác định hung thủ sau lưng.

Lần ám sát hôm qua chắc chắn cũng là bọn họ làm, sau này nhất định phải cho bọn họ biết mặt một

Bịch bịch bịch”

Tiếng bước chân nặng nề lại liên tiếp vang lên.

Tốc độ của hai người không giảm, càng lúc càng gần.

Ba trượng, hai trượng, một trượng, tám thước.

Tào Quảng Sơn dừng lại một chút.

Trong mười bước, nắm đấm của mình không ngại bất kỳ loại vũ khí nào.

Một bước cuối cùng rất nặng.

Mặt đất dưới chân lõm xuống nửa tấc.

Đôi tay lớn gấp đôi người bình thường của Tào Quảng Sơn bỗng nhiên động.

Trên không trung phát ra một tiếng vang trầm như là tiếng một cây gỗ lớn ngã xuống, lại như là tiếng xe ngựa đột ngột thay đổi.

Lý Bình An trượt một bước lên trước về phía bên phải.

Tay đưa ra trước mang theo lực đánh ra phía ngoài.

Hai động tác liên hoàn như một động tác, thu phóng cực kỳ tự nhiên.

Sau đó vòng qua Tào Quảng Sơn, từ đầu tới cuối cả hai bên không ai nói một lời nào.

Mỗi một động tĩnh thay đổi giữa hai người cũng đủ để nhìn ra sự chênh lệch.

Cơ thể Tào Quảng Sơn nghiêng ngả trong gió thu chập chờn, giống như một mảnh lá Sau đó cứng đờ ngã xuống đất.

rung.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, lại là một võ giả?

Chỉ là không biết là phẩm giai gì.

Địa phương lớn như này thật đúng là cao thủ nhiều như mây, sau này phải cẩn thận mới được.

Cả đoạn đường, tính cả lần này thì tổng cộng ngồi ba lần thuyền, Lý Bình An cũng đã quen.

Lưu Hưng đường thực hiện lời hứa, dùng một chiếc thuyền đánh cá nhỏ đưa Lý Bình An vào trong

Lý Bình An ngồi ở đuôi thuyền, trong tay cầm đùi gà.

Gió như nước mát nhẹ nhàng xua đi những ầm ĩ và táo bạo của ban ngày, cho trái tim con người cảm thấy bình yên vô cùng.

Quạt giấy trắng đong đưa cây quạt, quạt nhẹ nhàng, gió nhẹ vờn qua mặt, thao thao bất tuyệt giới thiệu những nơi du ngoạn trong Quảng Lăng phủ cho Lý Bình An.

Nhà ai có rượu uống ngon, tiệm ai có thức ăn mỹ vị…

Hoặc là kể tình hình giang hồ Quảng Lăng phủ bây giờ.

Lý Bình An có vẻ hài lòng bưng rượu, dường như cũng không có hứng thú đối với phân tranh trên giang hồ, tập trung tinh thần đối phó với rượu và đồ ăn trên bàn.

Đến bến tàu, Lý Bình An nhảy lên trước một bước, lấy từ trong ngực ra một túi tiền căng phồng,

ném trả lại quạt giấy trắng.

Quạt giấy trắng vội vươn tay đón được.

Đây là hai trăm lạng bạc ròng do phòng thu chi của Lưu Hưng đường xuất ra trước đây không lâu để tính thù lao cho ám sát lần này.

Trong túi tiền, bạc đụng vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy mười phần êm tai.

Quạt giấy trắng không hiểu:

“Đại nhân mù… Này là ý gì?”

Chưa từng gặp tình huống sát thủ sau khi giết người xong thì trả lại thù lao.

“Hán tử đã chết hôm qua kia, hãy tìm người nhà hắn và đưa tiền này cho lão bà hắn đi

Quạt giấy trắng sững sờ, lập tức giơ ngón tay cái lên nói lòng thật lòng:

“Đại nhân, trượng nghĩa!”

“Nếu để ta biết ngươi tham tiền này..”

Không để Lý Bình An nói xong, quạt giấy trắng vội vàng nói vọng ở sau lưng.

“Đại nhân, lời này của ngài cũng xem thường ta quá, lăn lộn giang hồ lấy nghĩa làm đầu! Ngài ra

ngoài hỏi thăm một chút sẽ biết Lưu Hưng đường chúng ta làm việc rất có quy củ!”

Lý Bình An quay người bước vào trong bóng đêm.

Cũng không phải hắn trượng nghĩa, mà bởi vì là ngày hôm trước hán tử kia đã cho hắn một lượng bạc nhưng hắn lại dùng hết để uống rượu.

Rượu kia rất ngon, hắn cũng muốn ngủ ngon.

Nên hai trăm lượng này xem như tiền bồi thường…

Chương 108: Mới đến Quảng Lăng

1649 chữ

Gió thu, trăng vàng, nước lạnh.

Dạ thị thiên đăng chiếu bích vân, cao lâu hồng tụ khách phân phân.

(Trích thơ "Dạ khán Dương châu thị" của Vương Kiến)

(Tối trời đèn tỏ sáng cả mây, lầu cao nến đỏ khách vui vầy.)

Mới đến Quảng Lăng, không ngắm phong cảnh, trước ngắm phố phường.

Phù quang lược ảnh, phồn hoa chỉ như cái bóng thoáng qua, đẹp nhưng vô nghĩa.

Đình đài lầu các xen nhau, chiếm hết phong tình cuối thu.

Quảng Lăng khắp nơi là cảnh đẹp, du khách nhìn ngắm say sưa.

Đến thì phồn hoa, đi thì tĩnh mịch.

Có thể ngắm nhìn núi non xanh biếc đẹp như tranh, cũng có thể ở giữa phồn hoa tìm được trái tim

của mình.

Thưởng thức nét kỳ diệu, cảm nhận đủ sắc hương.

Lý Bình An cầm cây gậy trúc trong tay, dắt lão Ngưu đi dưới ánh đèn đường.

Mặc dù không thể thấy được vẻ đẹp kỳ diệu nhưng lại có thể cảm nhận được tư vị ở trong đó.

Lão Ngưu kêu ừm… ó miêu tả lại cảnh sắc này của Quảng Lăng phủ cho Lý Bình An.

Một người một trâu đi rất chậm.

Ánh trăng tràn ngập trên đường, rọi sáng đá lát đường, phản chiếu ánh xanh như tuyết. Người đi đường như dệt, có người đang đứng

lại, có người thì cưỡi ngựa đi.

Trên mặt đất lưu lại một cái bóng nhàn nhạt.

Lão Ngưu miêu tả quần áo mà những người phụ nữ trên đường mặc cho Lý Bình An.

So với kinh thành thì cách ăn mặc trang điểm lộng lẫy, cởi mở hơn rất nhiều.

Trên đường lớn uốn lượn, các nàng đứng chung một chỗ làm cho cả con đường giống như một dòng sông đầy đủ mọi màu sắc.

Lý Bình An không nhịn được mà nói:

“Lão Ngưu, đừng chỉ giới thiệu dáng vẻ nữ nhân”

Lão Ngưu ủi ủi Lý Bình An, có lẽ là đang nói tiểu tử ngươi nên tìm một đối tượng.

Cứ đi mãi, người xung quanh cũng vơi đi rất nhiều.

Cũng không biết sau bao lâu, Lý Bình An ngồi xuống một quán trà, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ở chỗ này, có người được phong quang, cũng có người chịu cô đơn.

Có người đến, có người đi, có người ở lại

Lý Bình An nghĩ đến khi mình rời đi, không mong có thể thu được cái gì viển vông, chỉ cần ít nhất là không phải mất đi cái gì.

Lý Bình An rất hào hứng lấy đàn nhị ra và kéo làn điệu quen thuộc.

Tiếng đàn thuần khiết, như mưa rơi xuống núi đá, khi thì kéo dài, lúc lại dịu dàng đi thẳng vào lòng người.

Thường nói: Người lạ làm trò quen ai cũng thấy mới mẻ.

Quảng Lăng phủ có nhiều tiếng đàn để mua vui nhưng người kéo đàn nhị tốt như vậy thì lại thật sự hiếm thấy.

Rất nhanh đã có rất nhiều người vây quanh và liên tục có người ném tiền ra.

Người trong thành đa phần đều có gia cảnh giàu có nên cũng không ai quan tâm đến số tiền này. “Thiếu gia, chúng ta đi xem hoa đăng

hạ?”

Nha hoàn Lan Nguyệt hỏi.

Yến Thập Tam cười gật đầu, đột nhiên chú ý tới một chỗ có rất nhiều người vây quanh, không khỏi hiếu kỳ mà đi đến.

Khác với nghệ sĩ giang hồ trong tưởng tượng của hắn.

Cả người mặc một bộ đồ xanh, đội mũ rộng vành, sắc mặt bình lặng như nước, có vài phần khí chất giang hồ.

Tiếng đàn nhị chậm rãi chảy vào tai.

Vốn dĩ Yến Thập Tam chỉ hiếu kỳ nghe thôi nhưng ai ngờ cái âm sắc đơn thuần kia lại lập tức hấp dẫn hắn.

Giai điệu du dương, chậm rãi, rõ ràng len lỏi vào trong tâm can.

Càng tấu càng nhanh, càng làm cho người nghe trầm mê.

Phảng phất như thủy triều dâng trào trong đêm khuya, dội lên từng đợt lo lắng.

Lại như giọt nước cô đơn lả tả rơi trong lòng, âm thanh chứa cả bị thương, chua xót làm cho trái tim người nghe không thể không run rẩy theo.

Yến Thập Tam hít sâu một hơi.

Tiếng đàn nhị lại thay đổi, mang theo một nét thất lạc, tiếc nuối cùng tiếc hận.

Lại dẫn vào một vẻ quật cường, như muốn hét lên nỗi cay đắng người thường không thể nào hiểu được.

Nha hoàn Lan Nguyệt chỉ cảm thấy bị thương.

Yến Thập Tam lại có thể cảm động lây.

Sau khi mẫu thân qua đời, thân là con riêng nên đã phải nhận hết mọi sự ghẻ lạnh và thờ ơ, bị người khác căm ghét.

Tuổi còn nhỏ mà đã nhìn thấu lòng người nóng lạnh.

Thủ khúc này phảng phất một loại tình cảm, một loại ý cảnh, đã hay hơn bất kỳ mọi thủ khúc khác, lại chứa đựng một loại cảm xúc thuần

túy ở trong.

Kết thúc một khúc nhạc.

Xung quanh yên lặng một lát, sau đó vang lên tiếng vỗ tay rên vang nhu sám. Bộp bộp bộp –

Tiếng tiền được ném ra vang lên không ngừng.

Yến Thập Tam ngây ngốc đứng im tại chỗ, mãi mới lấy lại tinh thần.

“Thiếu gia… Tại sao ngươi lại khóc?”

Yến Thập Tam cười khổ:

“Lan Nguyệt, chúng ta còn tiền không?”

Lan Nguyệt lấy ra nửa quan tiền:

“Còn có một ít giữ lại cho thiếu gia mua giày.”

Yến Thập Tam cầm quan tiền đó, nhưng không ném, mà trịnh trọng để dưới đất.

“Thiếu gia!”

Lan Nguyệt rất là không nỡ.

“Không sao cả, giày tuy cũ nhưng vẫn còn dùng được”

Yến Thập Tam cười cười, lập tức lại nhìn người kéo đàn nhị một cái sâu sắc. “Tiên sinh, trong phủ ta thiếu một nhạc sĩ, tiên sinh có hứng thú không”

Có người hỏi.

Lý Bình An cười cười,

“Đa tạ ý tốt, nhưng tại hạ vẫn còn có chuyện quan trọng cần làm, tha thứ cho ta không thể tiếp nhận.”

“Mỗi tháng năm lượng bạc! Bao ăn bao ở”

Phải biết là tiểu nhị của nhà trọ phổ thông cũng chỉ được hai lượng bạc một tháng.

Giá năm lượng bạc này đã là cao rồi, Lý Bình An vẫn từ chối.

Người kia cũng chỉ có thể hậm hực coi như thôi.

“Kéo thêm khúc nữa đi!”

Có người ồn ào.

Lý Bình An lại bắt đầu kéo chầm chậm.

Lần thứ hai nghe, mặc dù vẫn là khúc nhạc đấy nhưng cảm nhận lại rất khác.

Yến Thập Tam cứ bình tĩnh đứng ở đó như vậy, nghe không biết bao nhiêu lần, một đợt người đi, lại một đợt người tới.

Mãi đến khi đêm đã khuya, người mù buông đàn nhị xuống.

“Hôm nay đến đây thôi”

Giống như tự nhủ, nhưng cũng lại là nói cho người xung quanh biết.

Yến Thập Tam ngồi xổm xuống bên cạnh đánh cho Lan Nguyệt đang ngủ thiếp đi một cái.

“Di.”

“Oáp~ Thiếu gia…

Yến Thập Tam cười cười dịu dàng.

Ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt của cô gái, chiếu sáng cả ánh mắt rạng rỡ của nàng.

[Tính danh: Lý Bình An, tuổi thọ: 150—— 160]

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt Lv 3 (1600/10000)]

[Tư chất: linh cốt hạ phẩm]

[Thính Phong đao pháp: 91%— không gia tăng] [Bạt Đao thuật * Tà Liêu xuất vỏ: 65%– 68%]

[Quy Tức công: 93%– không gia tăng]

[Yến Tử Xuyên Vân tung: 42%— 43%]

[Kỹ năng Khóa chặt hơi thở: 63%– 64%] [Tâm kinh: Niết Bàn kinh

[Bảo vật đã thu hoạch:

phi kiếm của tu hành giả, Tế Vũ kiếm (trình độ khống chế: 70%)

Trượng đao chế tác từ cây Phù Tang

Bút lông "Hiệp khách" (trong bút lưu lại một phần quy tắc do thánh nhân Nho gia đặt ra)]

[Khí chưa tiêu trong cơ thể: "khí rượu"

Chân khí Phật gia: đã hoàn toàn tiêu hóa]

[Mệnh cách: Mệnh cách màu trắng "Cần cù bù khuyết điểm"

Mệnh cách màu xanh "Toàn tâm toàn ý"

Tiếng hệ thống vang lên trong đầu.

Tăng không quá nhiều.

Chỉ là Bạt Đao thuật * Tà Liêu xuất vỏ trực tiếp từ 65% lên 68%.

Tổng cộng tăng được ba phần trăm, nhưng Lý Bình An lại hơi ngạc nhiên. Trong đầu có cảm tính rất nhỏ.

Khi đặt tay ở chuôi đao lại có cảm giác khác biệt rõ ràng so với trước đó.

Thân đạo bỗng nhiên xẹt qua không trung, lóe sáng một vùng, xé rách màn đêm.

Gió nhẹ lướt quanh người, đao sáng như mở một vũng sóng biếc.

"Không tệ không tệ.

Lý Bình An hài lòng gật đầu.

Khóa chặt hơi thở và Yến Tử Xuyên Vân tung có tăng lên nhưng không quá rõ ràng, tuy vậy vẫn có thể cảm nhận được khác biệt so với lúc trước.

"Hôm nay là ngày lành tháng tốt"

Lý Bình An ngồi xổm xuống, bắt đầu nhặt từng đồng tiền trên mặt đất.

"Lão Ngưu, xem ra mấy ngày tới không cần phải lo lắng chuyện tiêu xài nữa rồi, sớm biết thế này thì lúc ở kinh thành đã kéo thêm vài

khúc.”

Lão Ngưu: “Ngưu… u~”

Lý Bình An hà một hơi rồi mới đứng lên.

“Hôm nay ngủ một giấc, mai đi phủ nam quốc công trả hạt giống cây Phù Tang.

Lão Ngưu, ngươi nói xem có phải là lão rùa già bên Quy Đà thành kia hiển linh thật hay không mà chân trước ta vừa bái nó thì chân sau đã gặp được vận tốt”

Chương 109: Ăn lễ

1692 chữ

Ban ngày, Quảng Lăng phủ lại toàn là phong cảnh đẹp.

Lý Bình An nhân lúc ăn điểm tâm đã vận công nghe ngóng được vị trí phủ nam quốc công.

Đang đi trên đường cái rộng rãi thì chợt nghe thấy một âm thanh xé gió.

Lý Bình An giơ tay lên, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng kẹp được một vật hình tròn kích thước chỉ tương đương mắt ngựa.

Lí do là bởi vì mấy công tử nhà giàu ở lầu hai của Hoa Nguyệt các vừa ngủ với hoa khôi xong, nhàn hạ đến phát chán nên mới dẫn các nàng vẫn còn ăn mặc hở hang, từ lầu hai dùng ná cao su bắn trêu người đi đường.

Nhưng mà những người này chẳng những không tức giận mà ngược lại còn đến gần hơn để bọn họ bắn trúng.

Mấu chốt là bởi vì thứ mà bọn họ bắn ra vô cùng đặc biệt, không phải cục đá bình thường hay là cục sắt gì cả mà thật ra là hạt châu bằng vàng.

Nếu nhặt được một hạt châu bằng vàng này thì cũng đủ để người bình thường ăn uống được gần nửa tháng.

Nếu bị bắn trúng thì chỉ đơn giản là trên đầu sưng lên một cục nhỏ, hoặc là đau một lúc thôi. Nhưng đây thực sự là vàng.

Lý Bình An mân mê hạt châu bằng vàng này, không khỏi có hơi buồn cười.

Quả nhiên là vận tốt.

Đi trên đường cái mà cũng nhặt được tiền.

“Ai u, Yến thiếu, thân thủ của người kia không tệ.”

Một công tử áo gấm cười nói.

Người được gọi là Yến thiếu kia mặc áo màu xanh nước biển, thường ngày phong lưu phong nhã,

lòng dạ rộng lượng mà lại không mất đi vẻ văn nhã thanh tú.

Yến Kính Dương, dòng dõi phủ nam quốc công.

Tất nhiên là rất rộng rãi.

Lúc này, Yến Kính Dương lại kéo ná cao su.

“Vù!!”

Hạt châu vàng vẽ ra một đường cong xinh đẹp rồi rơi đến ngay trước mặt Lý Bình An.

Chân Lý Bình An vẫn bước không ngừng, không hề bị ảnh hưởng, lại cất thêm hạt châu bằng vàng thứ hai vào trong ngực.

Lầu hai của Hoa Nguyệt các truyền đến tiếng cười của các hoa khôi.

Yến Kính Dương có vẻ không nhịn được nên lần này đã lên hai hạt châu bằng vàng.

Tay cũng tăng thêm mấy phần khí lực.

Hai hạt châu bằng vàng bay trong không trung vèo một tiếng hóa thành hai tia sáng màu vàng. Người thường chẳng thể nhìn ra được, chỉ cảm thấy hạt châu lần này nhanh hơn.

Nhưng người có chút nội công thì có thể nhìn ra được ngay là lần này Yến Kính Dương đã thêm mấy phần thủ pháp.

Lý Bình An nắm một tay lại, một hạt châu bằng vàng xuất hiện ở trên ngón tay cái, nhẹ nhàng bắn ra, hạt châu bằng vàng trên tay va chạm với hạt châu bằng vàng trên không trung tạo ra một tiếng vang trong

trẻo.

Ngay sau đó lại duỗi tay nắm lấy một hạt châu bằng vàng khác đang bay đến.

Hai hạt châu bằng vàng kia va chạm với nhau trên không trung sau đó lại cùng nhau rơi xuống, vừa hay lại rơi vào tay còn lại của hắn.

Một màn này, các công tử và cô nương hoa khôi trên lầu đều thấy rõ, không nhịn được mà khen

tốt.

Yến Kính Dương nhìn qua đối phương, cũng không ngờ được.

“Ai, hình như bị mù!”

Lúc này có người nói.

“Đúng thật, giỏi quá.

“Có chút công phu trong người”

Có công tử rất thích thú, gọi to:

“Ê! Tên mù kia đi lên đây uống một chén đi!”

Lý Bình An vờ như không nghe thấy, nhanh chóng biến mất ở cuối đường.

Một người nói:

“Thô

- hết thú vị”

Hôm nay là lễ lớn của Quảng Lăng phủ.

Giỗ tổ nên bọn người hầu bận bịu đi lại khắp nơi như thoi đưa, bày biện bàn tiệc, nhận quà tặng, đón khách đến, hô trước hô sau, càng bày càng nhiều.

Tổ tiên Yến gia từng chinh chiến sa trường vì hoàng đế Đại Tùy, lập được bao công lao hiển hách. Ba con trai và hai con gái hy sinh.

Sau khi Đại Tùy lập quốc thì Thái tổ hoàng đế cảm niệm công lao nên ban thưởng tước vị quốc công, tử tôn cũng được tiếp nhận tước vị

nam quốc công.

Bởi thế nên Yến thị ở Quảng Lăng được phồn vinh hưng thịnh mấy trăm năm.

Nhưng mà đến bây giờ thì Yến thị này lại thật sự là bên ngoài tô vàng nạm ngọc còn bên trong thì thối rữa.

Trong nhà, đa phần con cháu đều ăn no rồi lại nằm kềnh, không chú ý đến dòng dõi quý tộc.

Sa vào lối sống mơ hồ, dù sao thì chẳng phải làm gì mà cũng không cần lo ăn lo uống, chỉ với tước vị quốc công cũng đủ cho gia tộc sinh sống.

Quả nhiên là đúng với câu nói, “Sinh ra trong gian nan khổ cực, chết trong yên vui.

Khi Lý Bình An đi vào trước phủ thì sớm đã có không ít người tụ tập ở trước cửa phủ, có người đang thấp giọng nói chuyện với nhau, có người thì vẫy tay thăm hỏi lẫn nhau.

Lý Bình An có chút nghi hoặc là sao lại náo nhiệt như vậy?

Hắn còn chưa biết hôm nay là giỗ tổ của phủ nam quốc công.

Dường như những nhân vật có mặt mũi từ trên xuống dưới Quảng Lăng phủ đều đến đây xem lễ. Thậm chí còn có một số quý nhân từ kinh thành hoặc địa phương khác mặc dù không thể đến được nhưng cũng để gia phó đưa lễ quý đến, hoặc là phái tiểu bối trong nhà thay mặt chúc mừng. Lý Bình An tò mò hỏi thăm mới biết hôm nay là giỗ tổ của phủ nam quốc công.

Người ta giỗ tổ, mình không thể đến tay không.

Lại nhớ tới hạt giống cây Phù Tang trong ngực, thế cũng miễn cưỡng được xem như quà chúc mừng.

Lúc này, một người hầu đi đến phía trước, trông thấy Lý Bình An mặc mộc mạc, cầm một cây gậy chống, đằng sau còn dắt một con trâu giống như là đi chợ, chứ cũng không phải quan lại quyền quý gì.

Chỉ là, trên giang hồ cũng nhiều nhân vật ngọa hổ tàng long như này, đại nhân vật chân chính hết

lần này tới lần khác đều không thích ăn mặc cao sang.

Thân là người hầu của phủ nam quốc công sẽ tự nhiên có chút mắt nhìn người nên tiến lên thở dài, cười nói:

“Tiểu nhân mắt vụng về, không biết xưng hô với ngài thế nào cho phải?”

“Tại hạ họ Lý”

“A, ra là Lý gia.

Phiền Lý gia để tiểu nhân xem qua thiệp mời là Lý gia có thể vào phủ.

“Tại hạ không có thiệp mời, là cô nương Yến Tuân nhờ ta tới gửi cho Yến gia một hạt giống Phù Tang.”

Yến Tuân?

Người hầu tìm kiếm cái tên này trong đầu một lượt từ trên xuống dưới, tuy con cháu nam quốc công nhiều nhưng không có vị nào tên gọi như này.

“Vị gia này, có phải ngài nhớ lầm tên rồi hay không?

Ta nhớ là trong phủ không có chủ tử nào có cái tên này.

Về phần… cây Phù Tang này…

Người hầu tỏ ra chút biểu cảm nghi ngờ.

Yến Tuân rời khỏi nhà từ nhỏ, sau đó lại mất tích hơn mười năm.

Người hầu thì thay đổi một nhóm lại một nhóm.

Bây giờ trong nhà đã có rất ít người hầu có thể biết cái tên Yến Tuân này.

“Tại hạ thật sự không nhớ lầm”

Lý Bình An lại nói:

“Vẫn phải làm phiền các hạ bẩm báo một tiếng giúp tại hạ”

Lúc này gia chủ đang bận rộn nên đương nhiên người hầu sẽ không bởi vì những chuyện nhỏ nhặt này mà đi làm phiền gia chủ.

Nên cùng người hầu bên trong nói một tiếng với một tiểu quản sự.

Tiểu quản sự liếc qua Lý Bình An, chẳng thèm để ý:

“Chắc là lại đến ăn chực thôi, dẫn hắn đi đến chòi hóng mát ở bên ngoài đi”

Người hầu nói:

“Ta nhìn khí thế có vẻ không giống đâu!”

“Nói nhảm! Ngươi có thể nhìn ra được à, đây đã là người thứ tám của hôm nay rồi đấy, tranh thủ thời gian đi!”

Phủ nam quốc công có lẽ lớn nên tự nhiên hấp dẫn không ít kẻ đến ăn nhờ ở đậu với đủ loại lý do, trong đó, lý do của Lý Bình An coi như là đơn giản nhất.

Còn có lý do vớ vẩn hơn là con riêng của lão gia nào đó.

Nam quốc công giàu có nên dựng luôn một cái chòi hóng mát ở bên ngoài để an trí cho những người đến ăn nhờ ở đậu này đầy đủ rượu ngon, thức ăn ngon,

Chỉ cần không quấy rối là được.

Đương nhiên cũng không có người nào dám không muốn sống mà đến phủ nam quốc công quấy rối.

Người hầu lại đi đến.

Mặc dù trong lòng có thêm chút chán ghét và vứt bỏ nhưng mà nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên, cũng không hề giống như người không biết suy nghĩ mà mở miệng cười cợt.

Người hầu dẫn Lý Bình An đi vào chòi hóng mát, rất uyển chuyển mà nói:

“Lý gia, đồ ăn bên này cứ ăn tùy ý, nếu không đủ thì sẽ có người mang thêm, có việc gì thì cứ trực tiếp tìm gặp chúng ta là được!”

Chương 110: Cao thủ chiếm tiện nghi

1468 chữ

Lý Bình An cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tạm thời ngồi xuống.

Trên bàn, đồ ăn cũng coi như không tệ.

Lý Bình An hít mũi, theo thứ tự mà ngửi thấy thịt viên Tứ Hỉ, nem chả lụa giò, thịt dê, gà quay, tôm càng rang muối, sườn xào chua ngọt,...

Một bàn này có khoảng hơn hai mươi loại đồ ăn, lại thêm bốn loại canh.

Một bàn như vậy có lẽ dài từ đầu đường tới cuối phố nhưng chỉ là để cho những người đến ăn nhờ ở đậu, không có thân phận gì ở bên ngoài ngồi ăn.

Thế có lẽ là người ở bên trong ăn sơn hào hải vị.

“Huynh đệ, người đến từ đâu vậy?”

Lúc này, một hán tử ở bên cạnh nói. Lý Bình An:

“Người ngoài thành”

Hán tử liếc qua lão Ngưu sau lưng Lý Bình An:

“Huynh đệ đúng là cao thủ chiếm tiện nghi đấy! Đi ăn nhờ ở đậu còn dẫn theo cả trâu nhà mình

tới!”

Lý Bình An cười một tiếng:

“Lão ca, quá khen”

“Gọi ta là Lưu Kiều là được! Giới thiệu một chút, vị này là nương tử của ta”

Người phụ nữ bên trái khẽ gật đầu chào hỏi Lý Bình An.

“Kia là cha ta!”

Lão hán cầm đùi gà trong tay.

“Kia là me ta.”

Lão thái thái đang bưng đĩa đậu phộng.

“Bên kia, kia là đại di, tam cữu, phu quân của tam di của ta, muội

muội ta, thân huynh ta, cháu ta, còn có vú nuôi của tam di và lão thái gia của ta”

Lý Bình An giơ ly rượu lên:

“Huynh đệ, ta kính ngươi một ly!”

Lưu Kiều nhìn thoáng qua đàn nhị sau lưng Lý Bình An: “Huynh đệ biết kéo đàn nhị sao?”

“Biết một chút.”

“Ta có việc này để kiếm sống, ngươi có muốn thử hay không?

Hai ngày nữa qua nhà có tang lễ kéo cho người ta một khúc, vừa có tiền xài vừa có ăn”

“Đa tạ đại ca, để ta suy nghĩ một chút”

“Việc này mà còn phải cân nhắc cái gì, ta sẽ không lừa ngươi!

Nhà kia cho tiền rất nhiều.”

Gần đó có hai con ngựa to đang từ từ đi đến.

Hai con ngựa đều là ngua tốt.

Một con ngựa đen bóng, bờm hung đỏ, hai chân vừa dài vừa mập, hai mắt sáng ngời có thần. Xem ra chính là một con ngựa tốt.

Ngồi trên ngựa là một thiếu niên có vẻ phong lưu, tất nhiên là Yến Kính Dương bắn người bằng hạt châu vàng trên lầu Hoa Nguyệt các.

Một con ngựa khác thì toàn thân trắng như tuyết, không lẫn một chút lông màu khác nào, phát sáng lấp lánh như phủ bạc toàn thân.

Ngồi trên tuấn mã là một thiếu nữ mày liễu mắt hạnh, trong vẻ xinh đẹp lại toát ra một loại khí chất mạnh mẽ hơn người.

Mặc một bộ y phục bằng lụa Lưu Tô màu đỏ, búi tóc trên đầu buộc lệch một bên, chính là con gái của Tô gia của Thanh Hà, Tô Hân Lam.

Lúc hai người tới trước phủ thì nhanh chóng có một gã sai vặt ra đón.

Yến Kính Dương nhìn lướt qua đám người có tướng ăn xấu xí trên đình nghỉ mát, ra vẻ chán ghét. “Chuyện gì xảy ra thế này? Người

đến từ đâu mà lại nhiều như vậy”

“Là đại nãi nãi phân phó, nói là hôm nay đại hỉ nên để cho những người này được hưởng phúc từ tổ

tiên”

Trong lòng Yến Kính Dương khinh thường nhưng lại không biểu hiện ra ngay trước mặt Tô Hân Lam.

Đột nhiên, hắn chú ý tới một thân ảnh quen thuộc đang ở trong đình ăn nhờ ở đậu, chính là tên mù lòa đã liên tiếp bắt được mấy hạt châu vàng của mình dưới lầu Hoa Nguyệt các.

Lý Bình An cũng cảm nhận được hơi thở của Yến Kính Dương, đối phương ra tay không nhẹ.

Mặc dù cách rất xa, tiếng người huyên náo, nhưng hai lỗ tai của Lý Bình An lại bắt được không sót chữ nào trong đoạn đối thoại của hắn và người hầu.

Biết được đối phương là công tử của phủ nam quốc công này, thế là liền đi qua chắp tay:

“Công tử, chúng ta lại gặp mặt”

Yến Kính Dương chau mày.

Hắn gặp Lý Bình An ở Hoa Nguyệt các, nếu lúc này mà đối phương nói ra ngay trước mặt Tô Hân Lam thì coi như địa vị và hình tượng của hắn trong lòng Tô Hân Lam sẽ bị hủy sạch.

“Lại gặp mặt? Ngươi là ai vậy?”

Yến Kính Dương giả bộ không biết đối phương, dù sao đối phương cũng là một kẻ mù lòa, nếu mình không thừa nhận thì người khác cũng sẽ chỉ xem như là hắn cố ý kéo quan hệ.

Lý Bình An không phải là người không biết điều, thấy đối phương nói kiểu này nên không so đo nhiều ở chỗ này mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

“Tại hạ muốn phiền Yến công tử..”

Còn chưa nói xong, Yến Kính Dương liền đưa tay ngăn Lý Bình An lại, nháy mắt với người hầu. Người hầu bước lên phía trước, chặn ở trước mặt Lý Bình An.

Yến Kính Dương quay lại nói với Tô Hân Lam:

“Hân Lam, chúng ta đi vào đi”

Tô Hân Lam liếc qua Lý Bình An:

“Hình như là người này tìm ngươi có việc.”

Yến Kính Dương cười cười:

“Đều là lừa đảo để có ăn thôi, gặp nhiều rồi, không có việc gì nữa thì chúng ta đi vào đi”

Tô Hân Lam là khách, nếu lại nói nhiều thì không tốt nên liền đi vào theo Yến Kính Dương.

Lúc này, người hầu thật sự có hơi tức giận, ngươi nên thành thật mà ăn cơm mới phải, thế là hắn ra vẻ hung dữ, hung hăng đạp Lý Bình An.

Lại đột nhiên nhận ra hắn không nhìn thấy nên ngữ khí tăng thêm mấy phần.

“Đó là Tam thiếu gia nhà chúng ta, ngươi điên rồi!

Ta cho ngươi biết, dám làm thế thì ngay cả cơm ngươi cũng đừng ăn!”

Lý Bình An bị đuổi về đình nghỉ mát.

Lưu Kiều ở bên cạnh nói:

“Huynh đệ, lá gan lớn thật đấy!

Hành động đến trước mặt quý nhân để lấy thưởng này, ta khuyên ngươi sau này đừng nên làm”

Lý Bình An uống một ngụm rượu, thuận miệng nói:

“Vì sao vậy?”

Lưu Kiều nhìn ngó thoáng qua xung quanh, thấp giọng.

“Loại quý nhân này giết ngươi chỉ như nghiền chết một con kiến.

Trong túi bọn họ làm sao mà có thể có tiền được, chỉ có một chút đồ vật có giá trị liên thành thôi, không thưởng cho ngươi được đâu.

Nhưng mà nếu ngươi chọc cho hắn mất hứng thì nhẹ sẽ bị đánh một trận, nặng thì khó đảm bảo được cái mạng nhỏ.

Nhất là Yến Kính Dương kia, trong Quảng Lăng hắn là…

Lưu Kiều dừng một chút, không nói tiếp nữa.

“Cạn! Không nói nữa, uống rượu”

Hắn không nói tiếp, Lý Bình An cũng không truy hỏi.

Yến Kính Dương hay Thiên Vương thì cũng không có quan hệ gì với mình.

“Thiếu gia, hôm nay mặc bộ này được không?”

Hôm nay, Lan Nguyệt mặc một bộ váy áo xinh đẹp màu xanh lục.

Mặc dù được giữ gìn còn mới tinh nhưng có điều là đã sớm bị quá cỡ, có hơi không vừa với nàng.

Yến Thập Tam nhìn nha hoàn duy nhất của mình, không khỏi lộ ra vẻ mặt cay đắng.

Bộ quần áo này vẫn là bộ một năm trước mua cho nàng.

Trong phủ, nha hoàn không được đeo vàng bạc.

Lại bởi vì Lan Nguyệt đi theo hắn nên càng chẳng được hưởng phúc phần gì.

“… Ngày khác sẽ mua cho ngươi một kiện vải để may một bộ quần áo mới”

Lan Nguyệt không thèm để ý:

“Bộ y phục này đã rất tốt rồi sao lại còn phải mua mới”

Hai người đi ra Thiên viện, đi vào chủ trạch.

Lúc này, khách quý đã đến chật nhà, văn nhân nhã sĩ, thanh ngâm oanh hoa, hoặc thưởng trà luận đạo, hoặc nâng ly cạn chén, chuyện trò vui vẻ, thể hiện rõ phong phạm đại gia.

Yến Thập Tam nhìn quanh tìm kiếm.

Lúc này, một nha hoàn đi đến..

Chương 111: Người ở rể

1751 chữ

Một nha hoàn đi đến.

Yến Thập Tam nhận ra nàng, là nha hoàn bên cạnh Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân là mẹ ruột của Yến Kính Dương.

Đại phu nhân tuy là chính thê, nhưng lão gia lại cưng chiều Nhị phu nhân hơn.

Trong phủ, lúc mà hai vị phu nhân nói chuyện với nhau, bề mặt thường là sóng êm biển lặng, nhưng mỗi một câu đều chứa đựng hàm ý sâu xa, so đo cao thấp.

Mấy năm gần đây, thân thể của Đại phu nhân suy nhược, mọi chuyện trong phủ đều do Nhị phu nhân lo liệu.

“Thập Tam thiếu gia, Nhị phu nhân nói, hôm nay nhiều khách, ngài ra bên ngoài hỗ trợ tiếp đón mọi người”

“Ý gì đây!!!”

Lan Nguyệt nghe xong lời này thì bắt đầu lo lắng, mặc dù thiếu gia nhà nàng không được người trong phủ chào đón nhưng tiểu thiếu gia vẫn mang họ Yến mà.

Nói dễ nghe thì là ra bên ngoài tiếp đón khách khứa.

Nói khó nghe một chút thì là hôm nay nhiều người, ngươi đừng ở đây làm mất mặt, cút ra bên ngoài cho không khí nó trong

“Lan Nguyệt!”

Yến Thập Tam ngăn cản Lan Nguyệt đang định nổi giận:

“Chúng ta đi thôi”

Yến Thập Tam cùng Lan Nguyệt đi về phía cửa phủ.

Lồng ngực Lan Nguyệt phập phồng.

Nét mặt cũng không thèm giấu mà tràn đầy sự tức giận.

Phía Yến Thập Tam thì đã quen cảnh này rồi, hắn nhìn lướt qua đình nghỉ mát.

“Hôm nay đoán chừng không biết lúc nào sẽ được ăn cơm đâu, ta thấy thức ăn bên đỉnh kia cũng được đấy, chúng ta ăn ở chỗ này đi.”

Yến Thập Tam cố tình tìm nơi không có người, nhưng đột nhiên thấy thoáng qua một bóng dáng

quen thuộc.

Hắn rảo bước nhanh qua đó, hóa ra chính là người kéo đàn nhị ở ven đường vào đêm qua.

Yến Thập Tam không nghĩ rằng tới ở chỗ này có thể gặp thấy đối phương, không khỏi vui mừng. “Tại sao là ngươi?”

Lý Bình An nghe tiếng nói, hơi sững sờ.

Yến Thập Tam giải thích nói:

“Tiên sinh nhất định là không ra ta, hôm qua may mắn được nghe một khúc nhạc của tiên sinh, tại hạ cảm thấy đồng cảm sâu sắc”

Lý Bình An bỗng nhiên ngộ ra, cười nói:

“Chúng ta thật sự rất là có duyên phận đấy”

Lan Nguyệt đỡ Yến Thập Tam ngồi xuống.

Lưu Kiều hành tẩu giang hồ.

Hắn nhìn Lý Bình An: “Bạn của của ngươi à? Giới thiệu chút đi.”

Lý Bình An giới thiệu Yến Thập Tam cho Lưu Kiều, lúc giới thiệu Yến Thập Tam thì chợt nhớ ra

mình vẫn chưa biết tên của đối phương.

Yến Thập Tam cũng không giấu diếm:

“Tại hạ, Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam?

Lưu Kiều suy ngẫm một lúc, buộc miệng:

“Ngươi là cái người ở rể ở Yến gia”

Lời vừa dứt, hắn hận không thể cắt lưỡi của mình.

Mới uống có hai chén mà nói chuyện miệng nhanh hơn não rồi.

Lúc này hắn tự vả miệng hai cái.

“Xem cái miệng nhỏ của tiểu nhân, thật là đáng chết mà!”

Yến Thập Tam khoát tay, rộng lượng nói, “Không sao!”

Quảng Lăng phủ này không người nào là không biết Yến Thập Tam sắp vào phủ bọn họ ở rể.

Yến Thập Tam sớm đã quen với ánh mắt khác thường của người khác.

Lý Bình An lại có chút bất ngờ, hắn không hề để ý hai chữ “ở rể”.

Đối phương là họ Yến, là công tử của Yến gia!

Thế là Lý Bình An nói:

9:55

“Yến công tử, tại hạ phụng mệnh của Yến Tuân cô nương. Đem hạt giống của cây Phù Tang hoàn trả cho Yến gia, không biết có thể làm phiền công tử thay tại hạ bẩm báo?”

Yến Tuân!?

Yến Thập Tam hơi kinh hãi.

Cái tên này vừa lạ lẫm

vừa quen thuộc.

Lạ lẫm là bởi vì khi còn nhỏ thường nghe mẫu thân nhắc đến Yến Tuân, nhưng Yến Thập Tam chưa bao giờ nhìn thấy Yến Tuân.

Yến Tuân chính là trưởng nữ của Yến gia, từ nhỏ đến lớn đều ở bên cạnh Yến lão gia, được Yến lão gia cực kì yêu thương.

Tư chất thông minh, từ nhỏ đã đọc đủ loại sách, thơ.

Chín tuổi tranh luận với mấy vị nho sĩ trong Học viện, làm cho họ á khẩu không trả lời được.

Mười tuổi đã trở thành Nho gia nhất phẩm, tài đức vẹn toàn.

Chưa đến nửa năm sau đã xây dựng Linh Thai.

Hai năm sau, trở thành Tam phẩm, tạo ra hình tượng quân tử trong Linh Thai.

Bên cạnh đó, còn đạt được sự công nhận của cây Phù Tang của phủ Nam quốc công.

Nhớ năm đó tổ tiên của Yến gia cầm Phù Tang, cây biến thành trường đao, đánh đâu thắng đó, lập công lao hiển hách.

Chỉ là từ đó về sau, Yến gia không có người nào nhận được sự công nhận của cây Phù Tang nữa, cho đến khi Yến Tuân ra đời.

Vậy nên người nhà họ Yến lấy đó làm kiêu ngạo.

Nhưng hơn mười năm trước, Yến Tuân bỗng nhiên mất tích.

Khoảng thời gian đó, Yến lão gia thường lấy nước mắt rửa mặt.

Sau khi được thuật sĩ Khâm Thiên giám bói Yến Tuân rất có thể đã tử vong, Yến lão gia suýt nữa thì nguy kịch.

Tính đến hiện tại đã mười năm có lẻ, phần lớn người hầu hoặc lớp thiếu niên ở Yến gia đã sớm quên đi tên Yến Tuân.

Thế nhưng những người bước vào tuổi trung tuần ở Yến gia tất nhiên sẽ không thể quên được cái tên đã từng làm rạng danh Yến gia.

Một lúc lâu sau, Yến Thập Tam mới hoàn hồn lại.

Kinh ngạc nhìn Lý Bình An, như thể đang xác nhận hắn có nói đùa hay không. Đôi mắt không chút gợn sóng, làm cho người khác không khỏi kính sợ.

Yến Thập Tam do dự một chút:

“Tiên sinh….. chuyện này là thật?”

“Tất nhiên là thật”

“Được! Vậy ta sẽ đi bẩm báo một tiếng”

Lý Bình An chắp tay, đầu hơi cúi, nói:

“Làm phiền Yến công tử”

Lưu Kiều nghi ngờ nhìn qua Yến Thập Tam vội vàng chạy đi, lại nhìn Lý Bình An, có chút không hiểu.

“Huynh đệ…. Ngươi…?”

“Không phải việc gì lớn, chỉ là đến hoàn trả một thứ thôi”

Lý Bình An gắp một viên thịt.

Lưu Kiều trầm mặc một lát:

“Qua hai ngày nữa sẽ có việc để làm đấy, ngươi có làm không?”

Chưa hết, hắn lại nói thêm một câu.

“Đãi ngộ rất tốt.”

Yến Thập Tam đi vào yến tiệc, thoáng nhìn sang chỗ ngồi có tên mình.

Quả nhiên là ở một góc không đáng để người khác chú ý đến.

Thật sự là cũng làm khó bọn họ, rõ ràng nhìn mình chướng mắt, nhưng lại không thể không sắp xếp chỗ ngồi cho mình

Lúc này, Yến lão gia vẫn chưa đến.

Mọi người đều đang đợi.

Yến Kính Dương cùng Tô Hân Lam đi đến.

Yến Kính Dương gặp Yến Thập Tam, hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm giấu đi sự chán ghét.

Thù oán giữa hai người, sợ là một tuần trà vẫn nói chưa rõ.

Yến Thập Tam chỉ đành xem như không nhìn thấy.

Ngược lại Tô Hân Lam chắp tay chào Yến Thập Tam, không vì thân phận con riêng của Yến gia, hay là thân phận ở rể mà khinh thường hắn.

“Thập Tam công tử, đã lâu không gặp.

Yến Thập Tam đáp lễ, khóe miệng mang theo vài phần cười khổ.

“…. Tô cô nương”

Không khỏi nhớ tới khi còn nhỏ, lúc mẫu thân hắn còn sống.

Tô mẫu thường mang theo Tô Hân Lam đến thăm, hai đứa trẻ bằng tuổi nhau chạy lung tung ở sân

sau.

Yến Kính Dương dường như nhắc khéo:

“Thập Tam! Không phải ta nhớ rằng ngươi ở bên ngoài chào hỏi khách khứa sao? Đã xong việc rồi

à?”

Yến Thập Tam mặt không gợn sóng.

“Đường huynh, Thập Tam có chuyện quan trọng phải bẩm báo lão gia

Yến Kính Dương nhướng mày.

“Chuyện quan trọng? Là hôn sự của ngươi à?

Thập Tam người gấp cũng vô dụng, Lâm gia trì hoãn hôn ước rõ ràng là muốn hồi hôn, ngươi đi cầu lão gia cũng vô dụng”

Trước mặt mọi người, mấy lời này như đánh vào mặt của Yến Thập Tam.

Tô Hân Lam nhíu mày, có chút bất mãn đối với cách hành xử của Yến Kính Dương.

Tuy là ở rể, nhưng cũng không thể làm nhục người ta như thế.

Lại nhìn qua Yến Thập Tam, không ngoài dự liệu, hắn không hề biểu lộ sự tức giận, thậm chí lông mày không hề nhíu một lần, sắc mặt bình tĩnh.

“Đường huynh hiểu lầm rồi, Thập Tam đệ không phải vì việc này, đệ muốn bẩm báo chuyện khác. “Chuyện gì?”

Yến Kính Dương tra hỏi.

“Chuyện quan trọng”

Yến Thập Tam thản nhiên nói ra.

Yến Kính Dương không giữ được bình tĩnh, sắc mặt đã có mấy phần giận dữ.

“Chuyện quan trọng? Ý người là ta không được nghe à

Yến Thập Tam trầm mặc.

Yến Kính Dương không ưa nhất chính là bộ dạng này của Yến Thập Tam.

Rõ ràng là con riêng, mẫu thân không danh không phận, bị Yến gia sỉ nhục, vẫn luôn tỏ ra dáng vẻ không quan tâm, không hơn thua.

Yến Kinh Dương tiến tới, hung ác nói:

“Yến Thập Tam, ta đã cho người thể diện rồi đấy!!”

Một bên, Tô Hân Lam thầm nghĩ: Cái tên Yến Kính Dương quả nhiên là ấu trĩ, chỉ sợ không bao giờ lớn nổi.

Ngược lại, Yến Thập Tam mặc dù thân phận khiến người khác khinh thường, nhưng tâm tư của hắn không biết cao hơn Yến Kính Dương gấp bao nhiêu lần.

Lúc này, chợt nghe ngoài cửa có tiếng nha hoàn truyền đến.

“Lão thái quân đến!”

Tuy xưng hô lão tổ tông, trước mặt ngoại nhân, xưng hô đành phải thay đổi…

Chương 112: Khách quý

1609 chữ

Một người mái tóc bạc trắng, ăn vận quý phái đi đến.

Đây chính là Yến lão thái quân của phủ Nam quốc công

Mọi người không khỏi đứng lên nói lời chúc mừng.

Yến lão thái quân được hai đứa con trai dìu lấy, sắc mặt phơi phới.

“Đa tạ chư vị còn nhớ đến lão bà này

Đám người cười ha ha, nhao nhao chọc cho Yến lão thái quân vui vẻ.

Lão thái quân cười đến không ngậm miệng được.

Chưa kịp ngồi xuống đã nghe Yến Kính Dương nói:

“Tổ mẫu, Yến Thập Tam có chuyện quan trọng nhất định phải bẩm báo với tổ mẫu”

Yến Thập Tam khẽ nhíu mày.

Hắn mới còn đang do dự, ở nơi đây lên tiếng chỉ sợ rằng không tốt lắm.

Yến lão thái quân vốn không thích hắn.

Nhưng không nghĩ tới cái tên Yến Kính Dương này lại nói lớn tiếng trước mặt mọi người, giáng đòn phủ đầu.

Lão thái quân vốn tâm trạng đang vui vẻ, nghe đến ba chữ Yến Thập Tam, nụ cười cứng đi, đảo mắt qua người con trai thứ, Yến Khải.

Yến Khải lộ ra chút xấu hổ.

Cổ họng Yến Thập Tam tựa như mắc một cái xương cá.

Nuốt không xuống thì không được, nhả ra cũng không xong, cực kì khó chịu.

Hôm nay là ngày đẹp nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại cảm thấy rất ngột ngạt.

“Có chuyện gì thì đợi chút nữa hẵng nói!”

Yến khải nói.

Yến Kính Dương một bên châm ngòi vào lửa:

“Thập Tam nói là muốn chuyện hệ trọng, nhất định phải nói ra.

Yến Thập Tam mặt không đổi sắc.

Lời này của Yến Kinh Dương đúng là độc thật.

Nếu thứ Yến Thập Tam nói ra không phải chuyện gì quan trọng thì có nghĩa là người kéo đàn nhị

mù kia là tên lừa đảo.

Chỉ sợ, hắn lại phải chịu phạt.

Lão thái quân khoát tay áo.

“Thập Tam, ngươi có chuyện gì?”

Yến Thập Tam đứng ra, nhẹ hít một hơi.

“Bẩm tổ mẫu, bên ngoài có một người cầu kiến.

“Người nào?”

“Là một người mù…... chơi đàn nhị

Người mù?

Yến Kính Dương nhíu mày, lập tức nhớ có một tên mù đến tìm hắn nói rằng có chuyện cần làm. Tên mù vừa vặn đeo một cái đàn nhị, không phải chứ…

Yến Thập Tam tiếp tục nói:

“Hắn nói, hắn được Yến Tuân cô cô nhờ vả đưa hạt giống của cây Phù Tang trả lại cho Yến gia

Lời vừa nói ra, cả yến tiệc đều kinh hãi.

Cây Phù Tang!?

Cây Phù Tang chính là thánh vật của Yến gia.

Chỉ là hơn mười năm trước đã mất tích cùng với Yến Tuân.

Hai cái tên này, bất kì cái tên nào đối với Yến gia cũng rất là chấn động.

Nhất là lão thái quân Yến gia.

Yến gia lão thái quân đột nhiên đứng dậy, giọng hơi khàn.

“Ngươi… Ngươi lặp lại lần nữa!”

Trong lòng Yến Thập Tam cầu nguyện rằng tên mù kéo đàn nhị này không phải chơi xỏ hắn, nếu không cảnh tượng này rất khó kết thúc.

Nhưng mà nước đã đến chân, cũng không có đường lui. Hắn lặp lại lời vừa nói ra một lần nữa.

Lão thái quân hít một hơi sâu.

Hai đứa con trai vội đỡ mẹ già.

Lão thái quân thật sự là trải qua sóng gió, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Lệnh cho quản gia:

"..... Mời vị tiên sinh kia đến đây nhanh lên!"

"Huynh đệ, cái tang lễ kia, ngươi cho ta cái tin chính xác, cuối cùng là có hứng thú hay không?"

Lưu Kiều vẫn chưa từ bỏ.

Lý Bình An lúc này cũng ăn uống no đủ, lau miệng.

Lúc này Yến Thập Tam vẫn chưa đi ra.

Xem ra, hôm nay là không đi được phủ Nam quốc công rồi.

Ngày mai lại đến vậy.

"Huynh đệ, chờ một chút"

Lưu Kiều lúc này đưa cho Lý Bình An hai cái bọc giấy to.

Một bọc là đồ ăn vẫn chưa ăn xong, một cái khác thì là nửa con gà còn lại.

"Về cái tang lễ kia thì ngươi nên suy nghĩ lại một chút."

Lý Bình An cười cười, muốn nói lời cảm tạ.

Lúc này, chỉ thấy một người trung niên mặc đồ đen vội vã chạy đến.

Liếc mắt sơ qua thì ánh mắt dừng lại trên người nha đầu Lan Nguyệt.

Lại đảo mắt qua nhìn Lý Bình An, thấy phía sau lưng hắn có một chiếc đàn nhị. Quay qua nhìn Lan Nguyệt, hỏi:

"Là hắn sao?"

Lan Nguyệt gật đầu.

Quản gia liền nói:

"Vị tiên sinh này, lão thái quân của chúng ta mời ngài vào trong"

Lý Bình An sững sờ.

“Mời ngài đi lối này”

Nhìn Lý Bình An bị quản gia lôi đi, Lưu Kiều sửng sốt, lập tức kêu lên:

“Này! Hai ngày nữa, cái tang lễ kia ngươi có đi hay không?”

Tại yến tiệc.

Lúc này, bởi vì một câu nói của Yến Thập Tam mà trọng tâm của buổi tiệc đã có sự thay đổi lớn. Mọi người ai cũng đang thì thầm nói chuyện.

Đệ tử của Yến gia cũng đang bàn luận cái gì đó, tâm tình của lão thái quân lúc này hết sức phức tap.

Hơn mười năm qua, mới được một lần biết được tin tức của khuê nữ.

Kích động thì có, nhưng cũng sợ hãi.

Bởi vì, sâu trong nội tâm, nàng hi vọng khuê nữ nhà mình chỉ là trốn ở chỗ nào đó.

Sau đó, bỗng nhiên xuất hiện cho mình một sự kinh ngạc bất ngờ.

Dưới sự mong đợi của mọi người, quản gia cuối cùng đã trở về, sau lưng còn có một chiếc bóng bước theo cùng, không nhanh không chậm.

Trong đám người, Yến Kính Dương mở to hai mắt nhìn, đúng là hắn!!

“Lão thái quân vạn thọ”

Lý Bình An cung kính chắp tay.

Đến nhà người khác thì đây là lễ nghi cơ bản.

Lão thái quân gật đầu.

“Không biết danh húy của tiên sinh là gì, xuất sư ở đâu?”

“Tại hạ vô danh bất sư, chỉ là một lữ khách giang hồ thôi”

Tất cả mọi người trong buổi yến tiệc đều quan sát Lý Bình An, trong đó cũng có không ít cao thủ luyện khí nhưng lại nhìn không ra sức mạnh của hắn.

Nhìn qua dáng vẻ bên ngoài của hắn thì cũng rất là khó đánh giá.

Khoác trên mình một chiếc áo xanh đã sờn, chắp vá nhiều chỗ, nhưng nhìn tổng thể thì rất tươm tất, sạch sẽ.

Một tay nắm chặt cây gậy trúc, một tay cầm bọc thức ăn thừa.

Còn có một đôi giày cỏ.

Lão thái quân chỉ lo gật đầu.

Nàng cũng không thật tâm muốn biết tên của đối phương, đây chỉ là lời khách sáo thôi. Dù sao thì cũng không thể cứ vậy mà thẳng hỏi người ta.

Đã có một vài thông tin rồi, lão thái quân cuối cùng cũng hỏi câu muốn hỏi nhất.

“Tiểu nữ Yến Tuân… hiện tại như thế nào?”

Lý Bình An trầm mặc một lát.

“Lão thái quân xin hãy nén bị thương

Tuy rằng đã đoán trước việc này, nhưng xác thực lại là chuyện khác.

Sau khi nghe xong, lão thái quân thấy hoa mắt, suýt nữa ngất đi.

“Mẫu thân!”

“Không sao.”

Mãi một lúc sau lão thái quân mới tỉnh táo lại.

Yến Khải không nhịn được mà nói:

“Tiên sinh, Thập Tam nói rằng muội muội ta giao hạt giống cây Phù Tang cho ngươi, chuyện này là thật?”

Lý Bình An lấy từ trong ngực ra một bọc vải.

“Vật quy nguyên chủ”

Mọi người không khỏi mở to mắt ra xem thử.

Cây Phù Tang sớm đã theo Yến Tuân biến mất hơn mười năm, giây phút này lại được trả về phủ Nam quốc công.

Thật sự là một tin tức quá chấn động.

Hạt giống cây Phù Tang được đưa đến trước mặt lão thái quân cùng hai vị gia chủ, cẩn thận kiểm

tra.

Quả nhiên đây chính là hạt giống của cây Phù Tang, không phải hàng giả.

Toàn bộ Yến gia không khỏi kích động, cây Phù Tang này chính là thánh vật của Yến gia.

Mất tích hơn mười năm, nay lại được hoàn trả về, quả thật là một chuyện may

Lão thái quân đứng dậy, lệ rơi đầy mặt.

mán.

“Ta vốn cho rằng sau khi chết không còn mặt mũi để đối diện với liệt tổ liệt tông, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày tìm lại được cây Phù Tang.

Tiên sinh, xin hãy nhận cái cúi đầu này của lão!”

Lão thái quân đích thân bái lạy.

Mấy đệ tử Yến gia đang ngồi đấy thì vội vàng đứng lên, muốn học theo lão thái quân bái lạy.

Lý Bình An bước đến ngăn cản, đỡ lấy lão thái quân.

“Lão thái quân, vãn bối không dám

Lão thái quân quay sang quản gia nói:

“Hãy nhanh chóng an bài chỗ ngồi thượng vị cho tiên sinh”

“Tiên sinh, ngài là ân nhân của Yến gia, xin mời ngồi.”

Yến Thập Tam thở dài một hơi.

Vẫn tốt chán! May là mình cược đúng chỗ.

Có kẻ vui ắt có kẻ sầu.

Yến Kính Dương âm thầm nhìn Yến Thập Tam một cách hung hăng.

Chương 113: Tiểu viện bờ hồ

Lão thái quân cũng không quên hôm nay tất cả những người này đều đến đây mừng thọ mình, bèn nâng lên ly rượu.

“Cảm tạ các vị đã ngàn dặm xa xôi đến chúc thọ bà lão này, ta xin kính mọi người một chén.

Mọi người cùng nhau đứng dậy, nâng ly chúc mừng.

Sau đó, gánh hát vốn đã chuẩn bị từ lâu bước vào.

Lão thái quân thích xem kịch nhất.

Đây là gánh hát Giang Nam rất nổi tiếng.

Giọng Giang Nam độc đáo khiến người ta nghe mãi không thấy chán.

Phủ Nam quốc công đã bỏ ra năm mươi ngàn lượng bạc để mua lại gánh hát này.

Yến hội rất nhanh liền trở nên náo nhiệt.

Nhưng hôm nay lão thái quân lại chẳng có tâm tình xem kịch, tập trung lôi kéo Lý Bình An hỏi này

hỏi nọ.

“Thập Tam, việc này ngươi làm tốt lắm.”

Yến Khải hiếm khi tán thưởng đứa con riêng này một câu.

Yến Thập Tam cũng chẳng cảm động, chỉ khẽ vuốt cằm, tỏ ý tôn trọng.

Yến Khải nhìn lướt qua y phục Yến Thập Tam mặc, nhíu mày.

“Trong phủ không cho ngươi tiền tiêu hàng tháng sao? Ăn mặc rách rưới như thế, chẳng ra thể thống gì! Gọi người đi phòng thu chi lấy chút bạc, may mấy bộ quần áo mới đi.”

Yến Thập Tam:

“Cảm ơn phụ thân.

Trên chiếc bàn trước mặt, Lý Bình An chỉ biết duy nhất một đĩa thịt

bò kho tương.

Thịt bò mỏng như giấy, nhưng khi nhai lại vừa mềm vừa dai, hương vị vô cùng đặc biệt.

Còn có một mùi thơm êm dịu không thể tả.

“Có lẽ Lão Ngưu sẽ thích đĩa thịt bò này lắm.

Trong đại sảnh, thỉnh thoảng có người đưa mắt nhìn Lý Bình An, vô cùng hứng thú với người đã

mang hạt giống Phù Tang trả cho Yến gia này.

Lý Bình An ngồi cạnh chủ vị, không chút nào giống khách nhân mà lại tựa như người chủ yến tiệc. Yến hội kéo dài gần nửa ngày trời.

Lão thái quân cũng lớn tuổi, cũng không thể liên tục tham dự một thời gian dài.

Chỉ có thể để con cháu thay mình tiếp đãi khách nhân mà thôi.

Lão thái quân uống một ly trà.

Lúc này, ngoại trừ Lý Bình An, trong phòng đều là người nhà.

“Lý tiên sinh, ân tình lớn như vậy, chúng ta thật sự không biết báo đáp ngài như thế nào mới tốt” Lý Bình An nói:

“Lý mỗ chỉ là hoàn thành sự ủy thác của một người bạn mà thôi, nếu lão phu nhân muốn cảm ơn, vậy thì hãy cảm tạ Thập Tam công tử đi.

Nếu không có hắn thì có lẽ đến cả cửa tại hạ cũng không bước vào được.

Yến Thập Tam ngồi trong góc không nghĩ tới Lý Bình An sẽ nhắc đến mình, chợt ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của toàn bộ đệ tử Yến gia đều hướng về phía này.

Lão thái quân gật đầu, mặc dù vô cùng chán ghét Yến Thập Tam, nhưng vẫn nói. “Thập Tam đúng là có công, nếu Lý tiên sinh đã nói thế, vậy liền thưởng cho nó” Yến Kính Dương vô cùng phiền não, lại có chút hối hận.

Vừa rồi ở cửa, sao mình lại không nghe tên mù này nói chuyện.

Hắn cũng chẳng quan tâm đến những phần thưởng kia.

Chỉ là vô duyên vô cớ lại để Yến Thập Tam kiếm được món hời lớn như vậy.

Lão thái quân cũng bởi vì việc vui này, mà nhìn Yến Thập Tam cũng thuận mắt hơn nhiều.

Điều này khiến Yến Kính Dương cảm thấy thật khủng hoảng.

9:56

“Đã như vậy, Lý tiên sinh nhất định phải lưu lại một khoảng thời gian, để cho chúng ta bày tỏ niềm cảm kích.”

Lão thái quân cùng mấy vị trưởng bối Yến gia kiên trì vô cùng.

Lão thái quân vốn rất nhớ nhung con gái, tất nhiên là muốn giữ lại người đã nhìn thấy nàng lần cuối cùng này.

Lý Bình An không thể từ chối, vì vậy hắn không còn cách nào khác ngoài việc đồng ý ở lại một khoảng thời gian.

Phủ Nam quốc công có rất nhiều phòng trống, cho nên chỉ mất nửa ngày để dọn ra một nơi ở thoáng đãng, lịch sự mà tao nhã cho Lý Bình An.

Vị trí rất tốt, bên bờ hồ.

Sân hướng ra đường, điểm xuyết vài núi đá, có cảm giác lối đi ngoằn ngoèo dẫn đến nơi vắng vẻ, hoa viên lại xinh đẹp vô cùng.

Lý Bình An đem thịt bò kho tương lúc trước còn chưa ăn xong ra.

“Lão Ngưu, nếm thử xem là họ hàng nào của ngươi này

Lão Ngưu dùng sừng trâu đẩy nhẹ Lý Bình An.

Tuy đã hơn ba mươi tuổi, nhưng dung mạo của nàng không hề giảm đi nửa phần, dưới hàng lông mày dài là một đôi mắt phượng sáng ngời.

Trên to dưới nhỏ, vừa đủ đầy vừa nắn mà vừa nhỏ nhắn vừa ôm.

Nhìn xuống là thấy ngay vòng ba căng trắng làm tim người ta loạn nhịp.

Cũng không có gì lạ khi làm Yến đại lão gia thần hồn điên đảo, vô cùng sủng ái.

“Kính Dương, nương có chuẩn bị một chút lễ vật, ngày mai con hãy đưa cho vị Lý tiên sinh ở cạnh bờ hồ kia đi”

Yến Kính Dương nói:

“Tặng quà hắn làm gì? Hôm nay lão tổ tông không phải đã đưa qua rồi sao?”

“Lão tổ tông là lão tổ tông, vi nương là vi nương.

Hiện giờ lão thái thái cực kì để ý tới tên Lý tiên sinh kia, chúng ta tặng chút lễ vật, lão thái thái biết chắc chắc sẽ vui vẻ”

Nhị phu nhân dừng một chút, lại nói.

“Hơn nữa, ta thấy Lý tiên sinh có khí chất phi phàm, nhất định không phải là người tầm thường, làm quen cũng không phải chuyện xấu”

Yến Cảnh Dương lơ đãng nói:

“Hiểu rồi”

Nhị phu nhân lại nói:

“Mấy ngày nữa Lâm gia sẽ tới, đại khái là muốn bàn bạc cùng lão phu nhân về chuyện hôn ước với

Yến Thập Tam

Yến Cảnh Dương nở nụ cười hả hê.

“Nhi tử đã đoán trước, dù sao cũng không ai muốn con gái mình gả cho một kẻ vô dụng” Nhị phu nhân nói:

“Trước đó hai nhà đã có ước định, một khi Yến Thập Tam đạt đến Nhị phẩm liền có thể ở rể Lâm phủ.”

Nói vậy Lâm gia sẽ lấy ước định này ra nói chuyện trì hoãn hôn ước, khiến cho phủ Nam quốc công cũng mất mặt theo.

Yến Cảnh Dương nói:

“Bốn năm rồi.

Hắn ta vốn là một tán tu, có lẽ sẽ quanh quẩn cả đời.

“Được rồi, đừng hả hê ở đây, mai đừng quên đi gặp Lý tiên sinh.

“Con đi đây, nương”

Hôm sau, Yến Kính Dương lại quên béng chuyện này đi.

Hắn đi theo mấy vị thiếu gia ăn chơi khác đến vùng ngoại ô rong ruổi cưỡi ngựa.

Sáng sớm, đã có người mang bữa sáng tới cho Lý Bình An.

Tổng cộng là mười tám loại.

Tất cả đều đang bốc hơi nóng, dường như vừa mới được mang ra khỏi nồi.

Kiểm soát thời gian thật tốt, lưu lại mùi thơm nhất của thức ăn.

Cơm nước xong xuôi, Lý Bình An ở lại phòng tiếp tục tu hành.

Chợt nghe tiếng bước chân truyền đến.

“Tiên sinh, xin được mạo muội quấy rầy”

Là Yến Thập Tam và nha hoàn Lan Nguyệt.

“Lý mỗ vốn là khách nhân, tới đây ở nhờ, công tử sao lại nói là quấy rầy”

“Tiên sinh ở nơi này có quen không?”

“Người trong giang hồ, ở đâu mà chẳng được, bất kể là hẻm núi hay dưới chân cầu đều có thể sống

tốt”

Lý Bình An pha trà cho hai người.

“Sáng sớm có người hầu đưa tới mấy hộp hoa quế tô xốp giòn, nói là lão thái quân thưởng, Lý mỗ mượn hoa hiến phật vậy”

Mắt Lan Nguyệt sáng ngời, mím môi.

Loại hoa quế này thơm nồng, ngọt ngào mà tinh tế.

Giá cả cũng vô cùng đắt đỏ, chỉ vào khi mừng năm mới, lão phu nhân

mới ban thưởng một chút cho đệ tử Yến gia.

Mà Yến Thập Tam tất nhiên là không được chia phần nào.

Lan Nguyệt từng may mắn được ăn nửa miếng, là nha hoàn hầu hạ chủ tử khác phân cho nàng.

Lan Nguyệt không nỡ ăn, muốn lấy về chia cho thiếu gia nhà mình.

Ai biết quá hưng phấn, nửa đường ngã một phát.

Nửa miếng bánh quế cũng rơi xuống nước.

Vì thế, Lan Nguyệt khóc gần nửa ngày.

Yến Thập Tam an ủi nàng, sau này nhất định sẽ dẫn nàng đi ăn cho thật no.

Nhìn bánh hoa quế trước mắt, khóe miệng Yến Thập Tam mang theo vài phần cười khổ.

“Nguyệt nhi, ăn đi”

..... Thiếu gia ăn trước đi”

Cô nương này chính là như vậy, đối với người quen thì hùng hùng hổ hổ, ở trước mặt người không

quen lại cẩn thận giống như một con thỏ nhỏ.

Yến Thập Tam cầm lấy một khối bánh ngọt đặt vào trong tay Lan Nguyệt.

Lại cùng Lý Bình An hàn huyện vài câu, đột nhiên chú ý tới bên hông hắn có cài một cây bút.

Nhìn thoáng qua mắt Lý Bình An, không khỏi tò mò:

“Tiên sinh… biết viết chữ sao?”

Chương 114: Khúc mắc

1892 chữ

“Biết một chút, cũng chỉ là để giải trí mà thôi, không có ích lợi gì.

Không như Yến công tử, sau này nếu có thể thi đậu công danh, lấy thân phận đệ tử Yến gia, tiền đồ vô hạn”

Yến Thập Tam cười khổ lắc đầu.

“Lý tiên sinh không rõ nội tình, ta đã trở thành một phế nhân, đời này chắc hẳn không có cơ hội nổi danh”

Lý Bình An nhướng mày.

Đường đường là đệ tử phủ Nam quốc công, cho dù không được người khác chào đón, nhưng cũng không thể bị coi là thấp hèn được.

Yến Thập Tam giải thích:

“Theo pháp luật Đại Tùy, tất cả người ở rể đều có thân phận thấp kém, có địa vị như mất khả năng

lao động vậy”

Cái gọi là ở rể chính là vì nhà nghèo mà không thể tự nuôi bản thân, cho nên mới ở rể.

Từ “ở rể” từ lâu đã được sách sử ghi chép lại.

Người nam làm nô lệ cho nhà giàu, được gọi là “đồ vô dụng”.

Quá hạn không chuộc, được chủ nhân cưới vợ cho, nhưng vẫn bị coi là nô lệ.

Đó là “ở rể”!!

Lý Bình An nghe thấy giọng điệu khổ sở của Yến Thập Tam bèn an ủi.

“Đạo trở thả trường, hành tắc tương chí, hành nhi bất xuyết, vị lai khả kỳ.

(Tuân Tử – Tu Thân)

(Con đường phía trước dài và trắc trở, chỉ cần kiên cường bước tiếp thì sẽ đến được đích.)

Yến Thập Tam giật mình, ngẫm lại ý nghĩa của câu nói này.

“Đại nhân, ngài cảm thấy ta còn có hi vọng sao?”

Lý Bình An nhìn ra đối phương trong lòng có khúc mắc, cười nhạt nói.

“Chẳng lẽ nếu ta cho rằng thiếu gia đã hết hy vọng, hiện tại ngươi sẽ nhảy xuống hồ tìm chết sao? Ngươi sống không phải vì bất luận kẻ nào.

Đừng để những lời đàm tiếu trở thành một phần cuộc sống của ngươi, càng không nên vì vài lời đàm tiếu đó cản trở ngươi.

Yến Thập Tam thẫn thờ nhìn Lý Bình An, kể từ khi mẹ hắn qua đời, ngoại trừ Lan Nguyệt, không ai nói cho hắn những điều này.

Nghe nhiều nhất là sự mỉa mai, điều thấy nhiều nhất là ánh mắt khinh bỉ.

Mặc dù đã quen từ lâu, có thể biểu hiện ra được vẻ bình tĩnh, vân đạm phong khinh.

Nhưng suy cho cùng, Yến Thập Tam năm nay có lẽ cũng chỉ là đứa trẻ chưa đến mười sáu tuổi.

Theo thời gian, thành kiến của người khác đã trở thành một tòa núi lớn trong lòng hắn.

Đó cũng có thể là lý do tại sao hắn cứ dậm chân mãi ở Nhất phẩm trong nhiều năm.

Đó cũng chính là khúc mắc của hắn.

Lý Bình An đặt chén trà xuống, ngữ khí nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Thả nhượng lưu ngôn tùy phong tẩu, nhậm bằng phỉ ngữ xuân hạ thu. Ngã hiệu vân điểu phi tự tại, bất học thương cảm độc tự ưu. Bế mẫu lại khán nịnh nhân thái, tắc nhĩ bất văn lẫn gia sầu. Hưng suy bôi tiền vi vi huấn, tái vô nhàn sự quải tâm đầu. (Không tìm thấy nguồn, của tác giả?) (Đồn đại cứ để gió đông thổi, như xuân hạ thu xoay chuyển thôi.

Hồn gửi chim trời bay khắp nơi, cực chi đếm xỉa sầu qua rồi.

Nhắm mắt không nhìn mặt trách tội, bịt tai giả điếc tiếng ỉôi.

Nâng chén buông rơi chuyện thế thái, trả đời một nụ cười mím môi)

Yến Thập Tam vốn nghiên cứu sâu về văn chương thi từ, cẩn thận ngẫm lại, bài thơ thực sự vô cùng hợp với hoàn cảnh hiện tại của

hắn.

Không thể không khen ngợi:

“Tiên sinh, thi từ hay quá”

Sức mạnh của thơ ca chính là sức mạnh có thể làm rung động lòng người nhất.

Mặc dù Yến Thập Tam không phải là một tu sĩ Nho giáo, nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng cảm động.

“Cảm tạ tiên sinh đã khuyên bảo!”

Yến Thập Tam cảm kích cúi đầu trước Lý Bình An.

Lý Bình An có ấn tượng rất tốt về Yến Thập Tam.

Nhớ lại ngày đầu tiên đến Quảng Lăng, khi hắn kéo một khúc đàn, Yến Thập Tam đã ở cạnh lắng nghe hồi lâu.

Nếu không phải đã trải qua nóng lạnh của tình người, biết được sự bất lực của thế gian thì sẽ không thể bị thu hút bởi khúc nhạc đó.

Cho nên Lý Bình An nguyện ý càng thêm khai sáng cho đối phương, dù sao cũng chỉ cần chút thời gian mà thôi.

Mà điều hắn không thiếu nhất chính là thời gian.

Thế là, hắn bèn trải một tờ giấy tuyên, rút “Hiệp khách” ra.

“Hôm

qua

Yến công tử đã giúp Lý mỗ một chuyện, Lý mỗ tặng Yến công tử hai chữ vậy” Lý Bình An cảm thấy “Hiệp khách” có thể giúp tháo dỡ khúc mắc của Yến Thập.

Ngay lập tức liền vung bút mực lên.

“Vấn tâm!”

Yến Thập Tam tiến lên một bước, hai chữ trên tờ giấy tựa hồ có một sức mạnh đáng sợ, khiến cho lòng hắn nhất thời trầm xuống.

Chỉ thấy trước mắt tựa như một làn sương mù.

Dường như rất quen thuộc, lại dường như lộn xộn quá đỗi.

Một áp lực vô hình khiến hắn không thở nổi.

Trái tim bỗng đập dồn dập.

“Yến Thập Tam, ngươi là thứ dân hèn mọn, vô phương cứu chữa!

Phải khổ sở như vậy hẳn ngươi còn hy vọng đổi đời!”

Thanh âm của Lý Bình An nổ vang như sấm bên tai Yến Thập Tam.

Trong lòng hắn đột nhiên chấn động, lồng ngực như nghẹn lại.

Trước mắt hắn tựa hồ có một bóng hình Thánh Nhân, vô số văn tự huyền phù tựa biển rộng, khí thế hùng vĩ tràn ngập đất trời, tựa như hết thảy dưới chân đều là giun dế.

Đó là một loại ngạo mạn, coi thường thế gian.

Nhưng phong thái lại hòa nhập với mọi sinh linh.

Mỗi một câu nói đều lay động lòng người.

Thân thể của Yến Thập Tam run rẩy, như thể có thứ gì đó muốn trào ra từ đáy lòng, nhưng lại bị hết

tảng đá này đến tảng đá khác đè xuống.

“Yến Thập Tam, ngươi đã quên kỳ vọng của mẫu thân đối với ngươi sao?

Đã quên sự bất công mà ngươi phải gánh chịu sao?

Nếu không có dũng khí đập nồi dìm thuyền, vậy thì ngươi hãy chấp nhận số mệnh đi!”

Mỗi một câu đều giống như một thanh kiếm, đâm thẳng vào trái tim Yến Thập Tam.

Dường như có một dòng nước nóng hổi dâng trào trong lòng hắn.

“Thập Tam, mẫu thân không thể chứng kiến cảnh con trưởng thành được, sau này nhất định phải sống thật tốt.”

“Ngươi không được chơi với bọn ta, ngươi không phải người của Yến gia!”

“Thiếu gia đừng khóc, Lan Nguyệt sẽ luôn ở bên người”

Thật lâu sau, hết thảy trở lại yên tĩnh, Lý Bình An khẽ nhíu mày.

Thất bại?

“Không! Không!”

Giọng nói của Yến Thập Tam vang lên từ dưới lớp màn tĩnh lặn.

Dường như hắn đang dồn hết sức lực cuối cùng của mình vào hai từ này, lộ ra một cảm giác quyết tâm tột cùng.

Lão tử mới không tin vào thứ số phận chó má này.

Số kiếp trời đinh cút mẹ mày đi!

Trong nháy mắt, bóng dáng Thánh Nhân hóa thành một làn khói xanh, tiêu tán vô hình.

Mọi thứ đều biến mất.

Một lúc sau, Yến Thập Tam lấy lại bình tĩnh.

Một cảm giác kì diệu dâng lên trong người.

Khúc mắc đã bị phá vỡ!

Đó chính là dấu hiệu của việc hắn đột phá cảnh giới.

Trên thực tế, nghiêm túc mà nói, Yến Thập Tam đã bước vào Nhị phẩm.

Chỉ là do quanh năm bị ảnh hưởng bởi những khúc mắc, cho nên vẫn chưa hoàn thành bước cuối cùng, vì vậy chỉ dừng ở đỉnh cao của Nhất phẩm mà thôi.

Tu hành giống như chèo thuyền ngược dòng vậy, không tiến ắt sẽ lùi.

Bây giờ nút thắt trong lòng hắn đã được tháo dỡ, hắn đương nhiên sẽ bước lên một tầng cao hơn.

“Tiên sinh, không có cách nào để báo đáp ân huệ lớn như vậy, xin chờ Thập Tam vài ngày, Thập Tam nhất định sẽ tạ ơn tiên sinh thật tốt.”

Yến Thập Tam cảm ơn rồi vội vàng rời đi.

Sức mạnh trong cơ thể đang sôi trào, hiện tại hắn nhất định phải tìm một nơi yên tĩnh tĩnh tâm tu luyện, củng cố tu vi mới là điều quan trọng nhất.

Mấy ngày sau.

Phủ Nam quốc công, tại sảnh đường.

Lão thái quân, Nhị lão gia Yến Khải và Nhị phu nhân đang trò chuyện vô cùng sốt ruột cùng một vị

phu nhân xinh đẹp.

Vị phu nhân xinh đẹp đó chính là đại phu nhân Lâm gia, Tạ phu nhân.

“Mấy ngày trước lão phu nhân tổ chức đại thọ, ta dù đi cả ngày lẫn đêm nhưng vẫn là đến muộn, xin lão phu nhân đừng trách tội.

Tạ phu nhân áy náy.

Lão phu nhân cười nói:

“Không sao, chỉ là thọ đản mà thôi, nếu không phải người trong nhà ầm ĩ làm lớn chuyện, ta cũng chỉ muốn ăn tô mì rồi thôi”

“Lần này mang tặng lão thái quân một chút lễ vật, hy vọng ngài không chê.

Tất cả lễ vật đều được đặt trong sảnh, trong đó thứ lộng lẫy nhất là một bức tượng Bồ tát Quán âm được tạc từ một khối ngọc bích tuyệt đẹp.

Quả nhiên là lễ vật trân quý.

Trò chuyện thêm nửa khắc nữa, Tạ phu nhân cuối cùng cũng cảm thấy thích hợp để nói ra mục đích của ngày hôm nay.

Đặt tách trà xuống, khẽ thở dài.

“Do tình bạn thân thiết giữa hai lão gia tử năm đó nên đã cho người tính toán bát tự, đặt ra mối hôn sự này.

Vốn là một chuyện vô cùng tốt, nhưng lại không biết hai lão già này nghĩ gì.

Hết lần này tới lần khác muốn đợi Thập Tam công tử đạt đến Nhị

phẩm, rồi mới thực hiện hôn ước.

Nhưng mà không biết, hiện nay con đường tu luyện của công tử còn trì trệ, sợ làm trễ nải hai đứa bé."

Tạ phu nhân dừng một chút, quan sát sắc mặt của mọi người.

Lúc này mới tiếp tục nói ra:

"Nhưng lão gia tử hai nhà đã nói qua, ước định cũng thành nguyện vọng.

Ta là tiểu bối, cũng không thể vi phạm ước định của bọn họ, nên để không chậm trễ hôn ước của hai đứa bé, lão gia nhà ta nói với ta hay là giải trừ hôn ước.

Như vậy cũng coi là vẹn toàn đổi bên"

Chương 115: Trò hay xuất hiện

Sau khi nghe những lời này, sắc mặt của toàn bộ Yến gia đều thay đổi.

Ngược lại, Yến Kính Dương, người cố ý đến đây cùng mẫu thân, lại trông giống như đến xem náo nhiệt vậy.

Tạ phu nhân dịu dàng cười nói:

"Lão phu nhân, ngài cảm thấy thế nào?"

Trong đại sảnh, bầu không khí có chút yên lặng.

Tô Hân Lam cau mày, mặc dù đã đoán trước được điều đó, nhưng không nghĩ rằng Yến Thập Tam sẽ phải chịu nhiều ánh mắt lạnh nhạt chế giễu như vậy.

Không khỏi thở dài trong lòng.

Khi họ còn trẻ, mẫu thân của hai gia đình có mối quan hệ tốt, Tô Hân Lam và Yến Thập Tam còn được coi là nửa đôi thanh mai trúc mã.

Im lặng một lúc, giọng nói của lão thái quân lạnh lùng hơn một phần.

"Chỉ có thể là Thập Tam không có phúc khí này"

Tạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

“Lão phu nhân không thể nói như vậy, chỉ có thể trách hai đứa nhỏ không có duyên phận mà thôi.

Chi bằng đích thân mời Thập Tam công tử đến, ta có thể dễ dàng bồi tội công tử hơn”

Chuyện này, bất luận thế nào cũng phải thông báo cho người trong cuộc biết rõ tình hình.

Thế là lão phu nhân sai người gọi Yến Thập Tam tới.

Không lâu sau, Yến Thập Tam, khoác lên mình bộ thanh y, sải bước tiến vào.

Ngay khi vừa xuất hiện, hắn đã thu hút sự chú ý của mọi người trong sảnh đường.

Có lo lắng, có không đành lòng và có cả chế giễu…

“Yến Thập Tam thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an phụ thân.

Sau đó, hắn lại chào những người khác.

Vẻ mặt của thiếu niên bình tĩnh, không chút kiêu ngạo hay siểm nịnh.

Giữa hai lông mày có khí chất anh hùng, thực chất trong xương cốt lại vô cùng kiên cường, cương

nghị.

Tạ phu nhân Lâm phủ bình tĩnh liếc nhìn.

Dáng vẻ Yến Thập Tam này cũng không tồi.

9:57

Thiếu niên không phù phiếm như những người bình thường, mà mang đến cho người ta cảm giác tĩnh lặng, trầm ổn như núi.

Chỉ là đáng tiếc…

Nghĩ đến chuyện sắp phát sinh, khóe miệng Yến Cảnh Dương nhếch lên một tia cười lạnh.

Lão thái quân nói:

“Thập Tam, ta giới thiệu với ngươi, đây là Đại phu nhân Lâm gia, Tạ phu nhân”

Lâm gia?

Yến Thập Tam hơi sửng sốt, trong lòng đoán được một khả năng nào đó.

“Tiểu bối bái kiến Tạ phu nhân

Tạ phu nhân ngoài mặt khen ngợi:

“Thập Tam công tử cao lớn như vậy, thật đúng là đẹp trai có tài”

Yến Thập Tam nhàn nhạt cười.

Yến Khải nhìn đứa con riêng của mình, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ chán ghét.

Nếu để Tạ phu nhân nói lại chuyện hủy hôn, ngay cả khuôn mặt già nua của hắn cũng không biết nên để vào đâu.

Vì vậy, hắn đi thẳng vào vấn đề.

“Thập Tam, lần này Tạ phu nhân tới đây là để nói…”

Yến Khải đột nhiên sửng sốt, lông mày không tự chủ nhíu lại.

Lập tức nín thở tập trung tinh thần, hắn lạc giọng:

“Thập Tam, ngươi… ngươi đột phá rồi!?”

Chỉ một câu nói liền khiến cho tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Yến Thập Tam khi chưa đầy mười một tuổi đã bước vào Nhất phẩm. Điều này thực sự khiến mọi người trong Yến gia kinh ngạc.

Chỉ là, ai có thể ngờ rằng cảnh giới Nhất phẩm đã nhốt hắn sáu năm trời.

Kể từ đó, mọi người đều nghĩ rằng Yến Thập Tam sẽ như thế này cho đến hết đời.

Dù sao không có tài nguyên tu luyện, không danh sư chỉ bảo, lại thêm tán tu vốn là con đường khó đi nhất, muốn đột phá còn khó khăn hơn lên trời.

Ai ngờ hôm nay…

“Thập Tam, ngươi đã tiến vào Nhị phẩm rồi sao!?”

Nhị phu nhân kinh ngạc.

Yến Thập Tam hơi khum tay.

“Thập Tam đã đột phá Tam phẩm

Thanh âm không lớn, nhưng đủ tạo nên sức chấn động, tựa như một tia sấm đánh ngang trời.

Mọi người đều bị sốc.

Vài giây trôi qua.

Yến Khải sải bước về phía trước, tiến đến kiểm tra Yến Thập Tam trong sự hoài nghi.

Trầm giọng nói:

“Không sai, Tam phẩm!”

Từ nhất phẩm đến tam phẩm?

Đôi mắt của Tô Hân Lam mở to.

Ánh mắt Yến Cảnh Dương thay đổi, hắn lẩm bẩm.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”

Hắn hy vọng thúc phụ Yến Khải của mình đã phán đoán sai.

Chỉ là Yến Khải, với tư cách là tu sĩ ngũ phẩm, tự nhiên sẽ không mắc phải sai lầm cấp thấp như vậy.

“Thập Tam, để cha xem một chút”

Không chỉ có Yến Cảnh Dương nghi hoặc, ngay cả Yến Khải cũng không tin phán đoán của chính mình.

Yến Thập Tam hít một hơi thật sâu, rồi đẩy từ trong cơ thể ra một luồng sức mạnh mãnh liệt.

Trong không khí truyền đến một thanh âm trong trẻo mà cao vút, dường như có sức mạnh xuyên vàng nứt đá, cực kỳ hung ác.

Nhưng hơi thở đã bị kiềm chế lại phần nào, chắc chắn là hắn vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Bây giờ không ai còn nghi ngờ nữa.

Các đệ tử Yến gia có mặt ở sảnh đường đều có biểu cảm vô cùng phức tạp.

Họ đã tu luyện từ rất nhỏ, nhận được rất nhiều tài nguyên từ gia tộc, thế nhưng giờ lại bị…

Lão phu nhân từ đầu đến cuối vẻ mặt không thay đổi, trầm giọng nói:

“Chuyện gì xảy ra?”

Yến Thập Tam thành thật nói:

“Mấy ngày trước, Thập Tam đi thăm Lý tiên sinh.

Ngài ấy đã nhìn thấy khúc mắc của ta nên dùng một phương pháp đặc biệt để kiểm tra, may mắn

thay, Thập Tam đã vượt qua bài kiểm tra, gỡ bỏ được nút thắt và vượt qua bình cảnh này”

Lý tiên sinh?

Mọi người đều sửng sốt.

Lão thái quân là người đầu tiên phản ứng.

“Là Lý Bình An ở cạnh hồ, Lý tiên sinh đó sao?”

Nhị phu nhân liền thay đổi sắc mặt, vô ý nhìn về nhi tử Yến Kính Dương của mình.

Vẻ mặt của Yến Kính Dương thậm chí còn phức tạp hơn.

Ngày hôm đó, nương hắn đã đặc biệt yêu cầu hắn mang lễ vật đến thăm Lý tiên sinh, nhưng hắn đã chẳng coi trọng điều đó.

Quay đi quay lại, hắn đã quên mất chuyện này, thay vào đó lại ra ngoại ô cưỡi ngựa rong ruổi với bạn bè.

Lý tiên sinh…

Tô Hân Lam im lặng đọc lại hai lần, nhớ rằng đó là người đã tặng hạt giống Phù Tang trong bữa tiệc sinh nhật của lão phu nhân ngày hôm đó.

Tạ phu nhân, người vốn đến để từ hôn, lúc này có chút bối rối.

Tuy nhiên, ngoài mặt lại vô cùng bình tĩnh nhấp một ngụm trà.

Đầu óc quay cuồng, Lý Bình An là ai?

Trước đó cũng chưa nghe nói rằng phủ Nam quốc công có một vị khách họ Lý?

Hơn nữa Yến Thập Tam này làm sao lại có thể trực tiếp đột phá lên Tam phẩm được?

Vốn là một trò hay, kết quả lại đi lệch hoàn toàn so với dự kiến của mọi người.

Trò hay này so với tưởng tượng thì còn thú vị hơn nghìn lần.

Tạ phu nhân không nhắc lại việc từ hôn nữa, lấy cớ đi đường mệt mỏi, muốn ở lại phủ Nam quốc công nghỉ ngơi vài ngày.

Mà tin tức Yến Thập Tam đạt Tam phẩm cảnh rất nhanh liền được lan truyền tới toàn bộ phủ Nam quốc công.

Chắc chắn rằng không lâu sau đó, chuyện này sẽ bị toàn bộ hào môn thế gia tại Quảng Lăng phủ này biết được.

“Trước đó vài ngày ta đã dặn ngươi mang theo lễ vật đến thăm hỏi Lý tiên sinh, kết quả quên mất, giờ thì hay rồi, tiện nghi lớn như vậy lại rơi vào tay kẻ tai họa kia rồi”

Trở về phòng, Nhị phu nhân hiếm thấy lại tức giận với đứa con nàng luôn yêu thương.

Yến Kính Dương cũng tự biết mình sai, ấp úng giải thích:

“Ta… ta quên đi mất, ai mà ngờ”

Ai ngờ Yến Thập Tam lại đoạt được món hời lớn như vậy.

Nhị phu nhân buồn bực:

“Nương không phải đã nói với ngươi vị Lý tiên sinh kia tuyệt đối không phải là người tầm thường,

ngươi lại không tin”

Yến Kính Dương gục đầu xuống.

“Nương, việc đã xảy ra rồi, còn có thể làm sao giờ, đều do ta có mắt không tròng”

Nhị phu nhân gọi nha hoàn thiếp thân vào, đưa Yến Kính Dương đi khố phòng chuẩn bị lễ vật. Yến Kính Dương nói:

“Nương, hiện giờ mà đi tặng lễ vật, có phải sẽ lộ ra ý tứ khác không?”

Nhị phu nhân nói khẽ:

“Không sao đâu, cái tên Yến Thập Tam kia chẳng qua chỉ là một đứa cháu bị lão phu nhân ghét bỏ.

Còn nương của ngươi lại là người chấp chưởng mọi việc trong phủ này, ngươi lại là nhi tử của ta, đứa cháu được lão thái quân cưng nhất.

Lý tiên sinh kia không có lý do gì mà không đứng về phía chúng ta cả.

Huống chi, thân là người chấp chưởng phủ hộ, chúng ta đến thăm ân nhân của Yến gia cũng là chuyện hoàn toàn hợp lý”

Thế là hai người, cùng nha hoàn, mang theo lễ vật tiến về sân hồ nơi Lý Bình An đang ở tạm…

Chương 116: Rượu ngon cùng của

1658 chữ

Tiểu viện bờ hồ, nhị phu nhân vội vàng đưa nhi tử Yến Kính Dương và một đám người hầu đến.

Cửa lớn mở rộng nhưng một đoàn người cũng không đi vào mà nha hoàn đứng ở bên ngoài gọi to. “Lý tiên sinh, Lý tiên sinh có ở đây không?”

Không nhận được câu trả lời nhưng lại nghe thấy một tiếng trâu.

“Ngưu… uu… ~ ”

(Hắn ra ngoài tản bộ rồi)

Nha hoàn lại gọi to vài tiếng nhưng không nghe thấy câu trả lời.

“Nương, hình như không ở đây, bây giờ phải làm sao?”

“Đi vào trong chờ một lát”

Một đoàn người đi vào giữa sân.

Trong phòng không có một ai, cũng không biết là người đã đi đâu, làm gì.

Nha hoàn chuyển ghế đến để Nhị phu nhân và Yến Kính Dương ngồi xuống.

Vẻ mặt Yến Kính Dương trầm ngâm, vừa nghĩ đến người ở rể kia bước vào tam phẩm là hắn làm cách nào cũng không cao hứng nổi, không nhịn được mà phàn nàn:

“Ai biết tên mù này lại là thế ngoại cao nhân, lại ở cùng người xin cơm, làm sao mà ta phán đoán được!”

Nhị phu nhân nghiêm mặt nói:

“Không được thất ngôn”

“Hắn cũng không ở đây”

Yến Kính Dương nhỏ giọng lẩm bẩm một câu nhưng ngay lập tức lại phát hiện ra lão Ngưu ở bên cạnh đang dùng ánh mắt sâu kín để nhìn mình.

Bỗng nhiên, hắn có một loại ảo giác rằng hình như lão Ngưu này….. nghe hiểu được mình nói gì.

Yến Kính Dương không nhịn được, cười cười, sao mình lại có cái ý nghĩ hoang đường như thế.

“Tiểu nhị, mang rượu lên!”

Rượu bản địa, cũng coi như đặc sản địa phương.

Đối với Lý Bình An thì có rượu để uống đã là một chuyện thật sự hạnh phúc.

Lại càng không cần phải nói, trước mắt, thời tiết đang là tháng mười thu vàng, chính là thời điểm tốt

để ăn cua.

Cái gọi là "chín thư mười hùng" chính là ý nói tháng chín âm lịch thì ăn con cái, tháng mười thì ăn con đực.

Hay có thể nói "tháng chín yếm cua, tháng mười ăn càng"

Là lúc cua tươi non và to nhất.

Cũng là thời điểm cua nhiều thịt ngon nhất, phong phú chất dinh dưỡng nhất.

Từ xưa đến nay, ăn cua đã là một thú vui tao nhã, cũng cùng là một loại cảm giác hưởng thụ giống như ngắm cúc, uống rượu, ngâm thơ, vẽ tranh.

Ăn một miếng gạch cua, uống một ngụm hoàng tửu.

Quá xá đã-

Lý Bình An gọi một mâm của to, chuẩn bị ăn một lần thoải mái.

Một ngụm hoàng tửu vào trong bụng liền đem đến một loại cảm giác thần thanh khí sảng, kết hợp

với một miếng gạch cua thì lại càng cảm thấy vô cùng mỹ vị nên không tránh khỏi việc vô cùng phấn khởi uống một hơi cạn sạch một chén rượu.

Đáng tiếc là lão Ngưu không chịu đi nên nhất định là không hưởng thụ được phần mỹ vị này.

Lúc này tiểu nhị đi đến, áy náy nói.

"Thật xin lỗi khách quan, hôm nay quá nhiều khách nên cũng không có đủ lò lửa nhỏ"

Hoàng tửu cần nóng, sau khi nóng lên mùi rượu hoàng tửu nồng đậm lại nhu hòa.

Có điều là thời gian làm nóng không nên quá lâu, nếu không rượu cồn rất dễ bay hơi.

Chỉ là cái thời tiết này, mọi người đều đi ra ngoài uống hoàng tửu và

ăn cua nên trong khách điểm không đủ lò lửa nhỏ để nấu hoàng tửu.

“Hay là ngài chờ thêm một lát nữa, hoặc là để ta cho người đưa vào bếp hâm lại cho ngài”

Phòng bếp nóng nên không được cẩn thận lắm.

Đi ra ngoài ăn thì nhất định phải chú ý.

“Không cần, có mực và giấy không?”

Tiểu nhị không hiểu:

“Có, có, chỉ có điều là khách quan muốn cái đó để làm cái gì?”

Lý Bình An cười không nói.

Chỉ chốc lát, tiểu nhị đã đưa mực và giấy đến.

Móc “Hiệp khách” bên hông ra, ngọn bút như gió xuân viết một chữ “Hỏa” lên trên giấy.

Đầu tiên, tiểu nhị sững sờ, như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

“Khách quan, cái này là ý gì?”

Viết một chữ hỏa là có thể tạo ra lửa sao? Tiểu nhị nghi ngờ không biết có phải là khách quan này có bệnh gì hay không.

Lý Bình An đặt chung rượu hoàng tửu lên trên chữ “Hỏa”.

Tiểu nhị cười một tiếng:

“Khách quan, ngài cũng đừng đùa ta chứ”

Lý Bình An không giải thích thêm, tự giải trí.

Tiểu nhị chỉ cảm thấy đối phương tự nhạc tự vui, với lại cũng không vì lò lửa nhỏ mà làm khó mình cho nên đợi chút nữa sẽ tặng cho Lý Bình An một bàn đồ ngọt.

Một lát sau, có lò lửa nhỏ, tiểu nhị nghĩ đến Lý Bình An đầu tiên.

Nhưng Lý Bình An lại lắc lắc tay ra hiệu mình không cần.

Tiểu nhị quay đầu, nói nhỏ:

“Huynh đài này đùa chưa đã à!”

Màn đêm buông xuống, trong tiệm đã vắng bớt.

Cuối cùng tiểu nhị cũng rảnh rỗi thở ra một hơi, đưa mắt nhìn về phía Lý Bình An ngồi ở trong góc, không khỏi bị chồng xác của chất lên cao như ngọn núi nhỏ trên bàn của hắn làm cho kinh ngạc. Đây là đã ăn bao nhiêu cua vậy?

Lại qua một lúc lâu, Lý Bình An cuối cùng mới ợ một cái, trả hết tiền, lau miệng, cầm hồ lồ rời đi. “Khách quan đi thong thả!”

Tiểu nhị kéo dài giọng nói.

Tiểu nhị vừa thu dọn tàn vật trên trên bàn, vừa thấp giọng mắng.

“Thật là một quái nhân, chắc hẳn là trí óc có chút vấn đề?”

Nói xong, đưa tay nắm chung rượu.

“Oa!!”

Một cảm giác nóng rực truyền đến trong lòng bàn tay.

Chung rượu này nóng quá….

Tiểu nhị không khỏi nhớ lại, trợn tròn hai mắt, ngẩng đầu nhìn lại nhưng sớm đã không thấy bóng dáng.

Tiểu nhị nuốt nước miếng một cái.

“Mẹ nó chứ! Đúng là đã gặp phải cao nhân”

Ve kêu rôm rả, bóng đêm yên lặng.

Không biết ve trên cái cây nào đột nhiên kéo dài một tiếng kêu làm kinh động một đám chim. Gió thu mát lạnh.

Lý Bình An đột nhiên dừng bước, trước mặt là một hẻm nhỏ.

Con hẻm này vừa hẹp vừa vắng vẻ làm cho người ta có một loại cảm giác bị đè nén.

Ngày thường hầu như không có người đi qua, giống một con hẻm dài vừa an nhàn lại u ám.

Hai bóng dáng nhỏ của trẻ con co lại trong góc.

Ánh trăng kéo bóng của bọn hắn ra rất dài, gió nhẹ ngẫu nhiên thổi

qua, thổi động lá cây ven đường rụng ào ào nhưng lại không giấu được tiếng thở hổn hển của bọn hắn.

Lý Bình An hơi sững sờ, đi qua.

Ngoài hai đứa bé ra thì hắn còn cảm thấy một hơi thở khác.

“Thảo Thượng Phi?”

Hai người gặp nhau trên thuyền đến kinh thành, đến Quy Đà thành, lại đến Quảng Lăng.

Sau khi vào Quảng Lăng phủ thì tạm biệt.

Lý Bình An còn ăn vài bữa cơm cùng Thảo Thượng Phi.

Thảo Thượng Phi sốt ruột về nhà đoàn tụ cùng thân nhân nên đã giới thiệu Lý Bình An cho Lưu Hưng đường để tránh né được kiểm tra mà vào trong thành.

Không ngờ rằng Quảng Lăng phủ lớn như vậy mà hai người lại vẫn có thể gặp lại nhau.

Hai đứa bé thấy có người đến, đứa bé trai sợ đến mức lập tức nấp vào sau lưng tỷ tỷ.

Lý Bình An cười ôn hòa:

“Ta là bằng hữu của phụ thân các ngươi.”

Thảo Thượng Phi nằm trên mặt đất, đầy mùi rượu.

Hiển nhiên là đã uống say.

Mặc dù gió thu không lạnh nhưng nếu ngủ một giấc ở chỗ này thì cũng khó tránh khỏi sẽ bị nhiễm phong hàn.

Lý Bình An đỡ Thảo Thượng Phi dậy, gọi mấy tiếng.

Cuối cùng, Thảo Thượng Phi mới miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thoáng qua Lý Bình An.

“Ai vậy? Sao ngươi cũng ở đây? Đi! Đi uống rượu!”

Mới mở miệng đã nồng nặc mùi rượu.

“Rốt cuộc là ngươi đã uống bao nhiêu vậy, uống một mình còn mang

theo hài tử, không sợ xảy ra chuyện sao”

Thảo Thượng Phi cười một tiếng:

“Xảy ra chuyện sao? Xảy ra chuyện còn tốt hơn, chết là xong hết mọi chuyện, còn thống khoái hơn là sống”

Nói xong thì đã ngã vào trong lòng Lý Bình An.

Lý Bình An chỉ đành để hai đứa trẻ dẫn mình đi về nhà hắn.

Hai đứa bé ngoan ngoãn dẫn đường.

Rẽ trái lượn phải, hai đứa đi hơi chậm, đi khoảng nửa canh giờ thì đến trước cửa một nhà.

“Trong nhà còn có người nào vậy?”

Bé gái hơi lớn hơn cúi đầu dường như là có ẩn tình gì khó nói.

Giọng nói trầm thấp:

“Còn có mẫu thân, và đệ đệ”

Bé gái mở cửa ra:

“Mẫu thân, chúng ta đã về”

Trong phòng không mở đèn, nhưng cũng không ảnh hưởng Lý Bình An.

Lý Bình An cảm giác có hai bóng người kỳ quái xuất hiện ở trong, làm cho hắn phải giật mình nhẹ.

Rất lâu sau cũng chưa lấy lại được tinh thần.

Đây là….. nương tử của Thảo Thượng Phi sao?

Chương 117: Ta là một sát thủ, chuyên nghiệp

1526 chữ

Trong bóng tối, gió bay phất phới, thổi lá cây ngã trái ngã phải.

Chính giữa phòng bày một vò rượu, điểm này không có cái gì kì lạ.

Kỳ lạ

là trong

VÒ rượu có một mặt người, hai mắt vô thần, bờ môi khẽ nhúc nhích.

“Giết ta, giết ta…

Dường như chỉ nói duy nhất một câu kia.

Kiếp trước, Lý Bình An có đọc sách.

Người lợn!

Chỉ có điều là, nhờ đọc nhiều sách nên hắn cũng biết người lợn rất không có khả năng tồn tại ở thời cổ đại.

Với kỹ thuật chữa bệnh ở thời cổ đại thì sau khi chém đứt tứ chi, con người sẽ không thể sống được nữa.

Chỉ là, ở thế giới này…..

Lý Bình An trầm mặc hồi lâu.

“Nương, uống nước”

Nam hài bên cạnh bưng một bầu nước.

Nhưng nữ nhân trong vò rượu lại không nhìn đến, lẩm bẩm:

“Giết ta, cầu xin ngươi…”

“Không sống được lâu nữa”

Chẳng biết Thảo Thượng Phi đã tỉnh từ bao giờ:

“Chắc còn được khoảng hai ngày nữa.

“Khi ta tìm thấy nàng thì đã như vậy, lúc mua thức ăn ở trên đường phố đã bị một nhóm con buôn trói lại.

Ta không ở đây, trong nhà chỉ có ba đứa nhỏ và nàng nên đoán chừng là nhóm người kia sớm đã nhắm đến nàng”

Thảo Thượng Phi ngồi xổm trên mặt đất, nhìn trăng sáng.

“Vừa rồi ta ngửi ra, trong vò rượu còn có một ít dược liệu đặc biệt, nhóm người này rất chuyên nghiệp, chắc hẳn không phải là người bình thường”

Lý Bình An không hề nói nốt nửa câu sau, với trình độ chữa bệnh ở thời điểm này, hắn không cho rằng sau khi một người bình thường bị chém đứt tứ chi thì vẫn còn có thể còn sống.

Trừ phi là Luyện Khí sĩ…..

“Chỉ bắt được hai súc sinh làm chân chạy, những chuyện khác thì cái gì cũng không biết.

Trên bãi cỏ vang lên giọng nói trầm thấp.

“Giết ta… Van cầu ngươi.

Giọng của nữ nhân truyền đến đứt quãng, làm chua xót lòng người nghe.

“Nàng một mực cầu xin ta giết nàng, cầu xin ta giải thoát cho nàng.

Thế nhưng mà, con mẹ nó chứ, ta không xuống tay được, làm sao ta có thể hạ thủ được đây!”

Nói xong, Thảo Thượng Phi bắt đầu thấp giọng nức nở.

Trầm mặc một lát, Lý Bình An nói:

“Đưa hài tử đi, ta sẽ cho nàng được toại nguyện”

Ba đứa bé đang tập trung lại một chỗ để bóc những con cua mà Lý Bình An đưa cho bọn chúng. Đó vốn là cua mà Lý Bình An định mang về cho lão Ngưu.

Thảo Thượng Phi đi đến sau lưng:

“Ba đứa các con đi cùng cha, ra ngoài trước một chút”

Hai bé trai ngoan ngoãn để con của trong tay xuống, đi theo Thảo Thượng Phi ra khỏi phòng.

Tỷ tỷ hơi lớn một chút ngẩng đầu nhìn Lý Bình An, dường như là hiểu được gì đó, đưa gạch cua trong tay tới bên miệng mẫu thân:

“Nương, ăn thử, rất ngon”

Khi mẫu thân đã ăn xong hết thì mới đi ra ngoài.

Ba đứa bé ôm con cua của riêng mình, dựa vào một cái cây, trải giấy dầu trên mặt đất.

“Ta nghe thấy tiên sinh nói là trên đời này có thần tiên có thể cải tử hồi sinh, nếu có thể tìm thần tiên tới thì tay chân của mẫu thân sẽ có thể mọc lại một lần nữa”

Đứa bé trai nói.

Bé trai còn lại gật đầu:

“Vậy ngày mai chúng ta sẽ đi tìm thần tiên”

Bé gái hơi lớn một chút im lặng không nói lời nào.

Chưa đến một lát sau, Lý Bình An lại đi ra.

Thảo Thượng Phi có vẻ muốn đứng lên nhưng hai chân lại mềm nhũn như sợi mì.

“Đa tạ… Ta, ta tiễn ngươi.”

Đi được một đoạn đường.

Tiếng chuông khoan thai truyền đến, tan vào màn đêm mông lung.

Lý Bình An bỗng nhiên dừng lại:

“Ngươi có còn tiền không?”

Thảo Thượng Phi sờ khắp người nhưng chỉ móc ra được một đồng tiền, cười chua chát.

“Chỉ còn một văn”

“Một văn cũng đủ rồi”

9:58

Thảo Thượng Phi ném một văn tiền

Lý Bình An giơ tay đón được:

qua.

“Đúng rồi, vẫn chưa giới thiệu nghề nghiệp của ta với ngươi. Ta là

một sát thủ, chuyên nghiệp.”

Thảo Thượng Phi sững sờ.

Lý Bình An tiếp tục nói:

“Tiền này coi như là tiền thuê ta giúp ngươi xử lý cừu nhân của ngươi.

Theo quy tắc của Lệ Xuân viện, ngươi muốn sống hay là muốn chết?”

“A?”

Thảo Thượng Phi còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Trở lại tiểu viện bờ hồ ở nam quốc công phủ.

Nhị phu nhân và Yến Kính Dương đợi lâu mà vẫn không thấy Lý Bình An trở về nên đã rời đi từ sớm, đành phải nghĩ sẽ quay lại vào ngày mai.

Lão Ngưu:

“Ngưu… ưu… Ngưu… ưu…~”

Lý Bình An hơi nhăn mày:

“Sao? Đã có người đến đây à, còn nói xấu ta sao”

Lão Ngưu hừ một tiếng, nếu không có ta thì tiểu tử ngươi bị người khác mắng ở sau lưng cũng không biết.

Có mang cái gì cho ta ăn không?

Hai tay Lý Bình An trống trơn, áy náy cười cười.

“Vốn dĩ định mang cho ngươi của ngon, kết quả lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Sau đó lại nghĩ đến đi mua điểm tâm ở bên đường cho ngươi, nhưng đêm đã quá muộn nên đều đóng cửa hết rồi”

“Ngưu… uu…!!”

Lão Ngưu vênh váo ủi ủi Lý Bình An.

Ngươi không có lương tâm.

Lý Bình An ngồi trên bậc thang, khẽ thở dài một hơi.

“Lão Ngưu, ngươi nói xem vì sao có người lại biến chất như vậy?

Biến chất không có lý do, đơn giản như bọn họ sẽ vui vẻ khi nhìn người khác thống khổ”

Lão Ngưu nằm rạp trên mặt đất, hờn dỗi không để ý tới hắn.

Lý Bình An cũng hợp tác nói cho xong:

“Trước đây, ta nghe người ta nói đến người lợn thì chỉ cảm thấy hơi tàn nhẫn chứ không có cảm nhận gì đặc biệt. Nhưng hôm nay, sau khi được chứng kiến thì mới biết rằng không chỉ đơn giản là tàn nhẫn như vậy.

Nhất là bọn nhỏ của nữ nhân kia còn đang nghĩ đến chuyện đi tìm thần tiên để tay chân của mẫu thân bọn họ mọc ra một lần nữa.

Ngươi cũng biết, con người ta từ nhỏ đã rất dễ mềm lòng cho nên mới cho bọn họ cua mà ta định mang về cho ngươi.”

Lão Ngưu lại ủi ủi Lý Bình An, có vẻ như đang nói.

Tốt đấy, vậy ta tha thứ cho ngươi.

Hôm sau, mới sáng sớm, Yến Thập Tam đã cùng nha hoàn Lan Nguyệt đến tiểu viện bờ hồ để thăm hỏi Lý Bình An.

Đi được nửa đường thì vừa vặn lại gặp Nhị phu nhân và Yến Kính Dương.

So sánh với quà mà Nhị phu nhân và Yến Kính Dương mang theo thì đồ vật của Yến Thập Tam thật sự là không thể để lên mặt bàn được.

Lan Nguyệt kéo tay áo Yến Thập Tam:

“Thiếu gia, chúng ta…

“Không ngại, chúng ta có lòng là đủ rồi, đợi sau này có tiền báo đáp tiên sinh cũng không muộn”

Lan Nguyệt gật nhẹ đầu.

Nhị phu nhân liếc Yến Thập Tam, biết rõ còn cố tình hỏi:

“Thập Tam, đến đây để làm gì vậy?”

Yến Thập Tam nói:

“Thưa thẩm thẩm, Thập Tam đang muốn đến bờ hồ để thăm hỏi Lý tiên sinh”

Nhị phu nhân gật đầu:

“Vừa hay ta cũng muốn thay mặt lão phu nhân đến hỏi thăm Lý tiên sinh, ngươi đưa quà cho ta đi, ta sẽ thay ngươi đưa đến đó.

Dù sao, với thân phận của ngươi bây giờ mà đi bái phỏng Lý tiên sinh thì tóm lại là không được tốt lám.”

Yến Thập Tam không để ý đến vẻ chế giễu trong lời nói của đối phương:

“Thập Tam được tiên sinh chỉ điểm, giúp giải đáp khúc mắc, có thể đăng đường nhập thất để bước vào tam phẩm cảnh, may mắn được sánh vai cùng Kính Dương biểu ca.

ân tình như thế sao có thể không tự mình đi bái tạ được.

Huyệt Thái Dương của Yến Kính Dương giật giật, giận đến nghiến răng.

Nghĩ hắn chăm học khổ luyện bao nhiêu năm, danh sư chỉ điểm, đan dược phụ trợ, mới bước được chân vào cánh cửa tam phẩm cảnh.

Ai ngờ tiểu tử này gặp vận may, làm cho Yến Kính Dương chợt cảm thấy toàn bộ cố gắng nhiều năm đều đổ sông đổ biển…

Chương 118: Tâm mai

1571 chữ

Chương 118: Tâm ma

Tiểu viện bờ hồ.

Lý Bình An đang rót trà trong ấm ra để đợi khách nhân của mình.

Gần như ngay lập tức, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân. Chỉ có điều, lại không phải là khách nhân mà hắn muốn chờ.

“Lý tiên sinh”

Người còn chưa thấy đã nghe được tiếng nói sốt sắng.

Nhị phu nhân cười đi đến:

“Mạo muội quấy rầy mong Lý tiên sinh đừng trách.

“Hóa ra là Nhị phu nhân, không tiếp đón từ xa, xin đừng trách, xin đừng trách”

Nhị phu nhân cười mỉm:

“Mấy ngày trước là lễ mừng thọ của lão thái quân, phải đón tiếp quá nhiều khách nhân nên thật sự

Chương 118: Tâm mà

là bận quá nên chưa có thời gian đến.

Nhưng lại nghĩ rằng Lý tiên sinh là người trong nhà, nếu không đến gặp thì không phải là sẽ rất kỳ lạ sao. Thế nên, phải vội vàng làm cho xong việc.

Nhi tử Kính Dương của ta liên tục giục giã ta phải đến tạ ơn Lý tiên sinh đàng hoàng vì Lý tiên sinh là ân nhân của Yến gia ta”

Lý Bình An suýt nữa đã muốn tin những lời nói này.

Không hổ là nhân tinh trong nhân tinh.

Nhị phu nhân kéo Yến Kính Dương, giới thiệu với Lý Bình An:

“Tiên sinh, đây là Kính Dương con ta.

Kính Dương, còn không mau bái kiến tiên sinh!”

“Kính Dương công tử, ngươi với ta thật là có duyên phận, đây là lần gặp mặt thứ ba của chúng ta đấy”

Yến Kính Dương ngượng ngùng cười một tiếng.

Nhị phu nhân vui mừng:

“Lần thứ ba gặp mặt, Kính Dương, không ngờ ngươi và tiên sinh lại có duyên như vậy?” Yến Kính Dương càng lúng túng hơn.

Lần gặp mặt đầu tiên là ở Hoa Nguyệt các, Yến Kính Dương dùng ná cao su bắn Lý Bình An.

Lần gặp thứ hai là ở cửa phủ, Lý Bình An nhờ Yến Kính Dương giúp truyền tin nhưng kết quả lại bị Yến Kính Dương tuyệt tình từ chối.

Nhị phu nhân nhìn thấy sắc mặt nhi tử của mình không tốt lắm.

Đoán được tám chín phần, đoán chừng hai lần gặp mặt trước đã để lại ấn tượng xấu gì đó với Lý Bình An nên vội vàng đổi giọng:

“Kính Dương trẻ tuổi không hiểu chuyện, nếu mạo phạm tiên sinh thì mong tiên sinh có thể thứ

lỗi

Lý Bình An xua tay:”

Không ngại không ngại”

Sau đó lại gọi hai người chủ tớ Yến Thập Tam và Lan Nguyệt đến ngồi xuống, lấy thêm mấy cái chén, rót cho mỗi người bọn họ một chén trà.

Nhị phu nhân đang ở đây, theo lễ nghĩa cấp bậc thì Yến Thập Tam không thể tự ý nói.

Với lại Nhị phu nhân miệng lưỡi lưu loát, biết ăn nói, ở trước mặt nàng mà muốn tận dụng mọi thứ thì người bình thường thật sự không làm được.

Tuy nhiên, mặc kệ mồm miệng của Nhị phu nhân khéo léo, khoa trương như thế nào, Lý Bình An vẫn bất động.

Không thất lễ nhưng cũng không bị mê muội bởi hoa ngôn xảo ngữ của đối phương.

Nhị phu nhân nhấp một miếng trà, cuối cùng không nhịn được nữa mà nói ra:

“Tiên sinh, nghe nói ngài giải đáp khúc mắc cho Thập Tam nhà ta, giúp hắn bước một bước vào tam phẩm”

Lý Bình An hơi nhíu mày, bản thân cũng hơi giật mình.

Trước đó, đối phương còn nói mình là nhất phẩm, vậy mà mới có mấy ngày đã lên thẳng tam phẩm.

Yến Thập Tam vẫn chưa có cơ hội nói chuyện, cuối cùng cũng mở miệng nói:

“Tiên sinh, may mà có ngài nên Thập Tam mới có thể thông suốt, đại ân đại đức này Thập Tam mãi

mãi không quên

“Ta chỉ giúp ngươi một vấn đề nhỏ, có thể có ngày hôm nay là vì chính ngươi không ngừng kiên trì và cố gắng”

Nhị phu nhân nói:

“Tiên sinh khiêm tốn, tiên sinh đại tài.

Mới chỉ điểm một chút mà đã giúp những tiểu bối này được lợi rất nhiều.

Không dám nói dối tiên sinh, thuở nhỏ Kính Dương nhà ta có quan hệ mười phần tốt đẹp với lão thập tam nên khi nghe nói cuối cùng lão thập tam cũng đột phá khúc mắc, hắn đã vui mừng biết bao” Yến Thập Tam: .

Ngay cả bản thân nhi tử Yến Kính Dương cũng nghe không nổi nữa, vô tình sờ lên mũi.

Lại nghe Nhị phu nhân nói tiếp:

“Không dám nói dối tiên sinh chút nào, Kính Dương nhà ta nửa bước tam phẩm, nhưng vẫn không thể đăng đường nhập thất nên hôm nay tới đây là muốn mời tiên sinh chỉ điểm một chút”

“Phu nhân quá khen, tại hạ chỉ là một kẻ phàm nhân.

Thập Tam công tử đơn thuần là vướng tâm ma, Bình An chỉ phụ trợ cho Thập Tam công tử dựa vào nghị lực của mình để bài trừ tâm ma, lúc này mới có thể đưa thân tam phẩm.

Về phần Kính Dương công tử, năng lực của tại hạ thật sự là có hạn nên không nhìn ra Kính Dương công tử có tâm ma.

Mong rằng phu nhân đừng trách”

Đây cũng rõ ràng là từ chối.

Sắc mặt Nhị phu nhân vẫn không đổi, vẫn nhiệt tình như cũ.

Yến Kính Dương ở bên cạnh lại sớm đã lạnh mặt.

Một lát sau, thấy sự tình không có kết quả nên Nhị phu nhân cũng đành phải cáo từ.

Lúc gần đi lại liếc qua Yến Thập Tam, nhiệt tình nói.

“Thập Tam, tiện đường cũng trở về đi, thẩm thẩm cho người đi vào khố phòng lấy một chút lợi tức hàng tháng cho ngươi.”

Tất nhiên, không phải nàng có lòng tốt gì mà là sợ sau khi mình đi về, còn Yến Thập Tam này vẫn ở lại, hắn lại lần nữa được Lý Bình An truyền cho cái bí pháp đặc biệt gì đó.

Yến Thập Tam liếc mắt nhìn thấu thủ đoạn của nàng:

“Thẩm thẩm và đường huynh về trước đi, lúc nữa Thập Tam tự đi khố phòng để lấy là được, không cần làm phiền thẩm thẩm

Nhị phu nhân mỉm cười gật đầu, vừa quay đầu khuôn mặt trở nên lạnh lùng băng giá.

Trên đường trở về, Nhị phu nhân có vẻ u sầu.

“Yến Thập Tam này quả nhiên là gặp vận may, ai.”

Yến Kính Dương cúi đầu, không nói lời nào.

Bây giờ, trong lòng hắn, có lẽ ngoại trừ hối hận ra thì không còn gì khác.

Nếu ban đầu ở ngoài cửa phủ, mình không từ chối lời thỉnh cầu truyền tin của Lý Bình An.

Nếu lúc mẫu thân phân phó hắn đưa lễ vật đi bái phỏng Lý Bình An mà hắn không quên béng đi. Nếu như vậy thì sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hắn không trông chờ Lý Bình An có thể giúp mình có được biến hóa gì.

Nhưng mà hắn tuyệt đối không muốn nhìn thấy phế vật kia đột phá khúc mắc, bước vào tam phẩm.

Đây là chuyện hắn tuyệt đối không chấp nhận được.

Tâm ma được sinh ra.

Yến Kính Dương bước chậm, nhìn một đoàn người đi theo sau lão giả áo xám.

“Ngô thúc, rốt cuộc tu vi của Lý Bình An kia là như thế nào?”

Lão giả áo xám lắc đầu, trầm giọng nói:

“Nhìn không thấu!”

Đợi sau khi đám người toàn bộ rời đi, người Lý Bình An muốn chờ cuối cùng cũng đến.

Quạt giấy trắng của Lưu Hưng đường.

Lúc trước Lý Bình An đi được vào thành là vì đã hợp tác với Lưu Hưng đường, giết bang chủ Lão Long bang.

Bây giờ Lý Bình An lại tìm tới bọn họ.

Quạt giấy trắng đi tới, hận không thể mở rộng tầm mắt, hóa ra vị đại nhân mù này còn có quan hệ với nam quốc công phủ.

Không tầm thường!

“Đại nhân mù, đã có kết quả cho sự tình ngài nhờ ta hỏi thăm, đúng là gần đây Quảng Lăng phủ có một bang phái lừa bán phụ nữ.

Có điều rất kỳ lạ là bọn họ không bán cho thanh lâu lấy tiền, cũng không đưa ra khỏi thành

Lý Bình An nhấp một miếng nước trà, an tĩnh nghe.

Quạt giấy trắng lại nói:

“Đại nhân mù, chỉ cần ngài nói một câu!

Đám súc sinh này cứ giao cho chúng ta, lão đại của chúng ta nói là chuyện của đại nhân mù ngài

cũng chính là chuyện của Lưu Hưng đường chúng ta.

Huống hồ là đám người này quá không có đạo nghĩa, lừa bán phụ nữ tiểu hài, phá tan luật lệ

Nói xong, quạt giấy trắng chờ Lý Bình An trả lời.

Lý Bình An lại không để ý đến hắn, lấy hai hạt châu vàng làm thù

lao.

“Vất vả rồi.”

“Đại nhân mù, ta không thể nhận tiền này được.

Lý Bình An khoát tay: “Chuyện nào ra chuyện đó”

Chương 119: Kỳ thủ tay thúi

1502 chữ

Chương 119: Kỳ thủ

tay thúi

Một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy đến đầu hẻm, đầu hẻm có hai lão nhân đang đánh cờ.

Xe ngựa lướt qua hai người, dừng lại trước một nhà dân.

Người đánh xe là một hán tử hơn bốn mươi tuổi, trong tay cầm một cây roi, vén rèm xe lên.

Lúc này, có hai người khiêng một nữ nhân hơi có nhan sắc đi xuống.

Nữ nhân đã ngất đi từ lâu, bị bọn họ khiêng vào trong viện.

Trong viện còn có hơn mười tên hán tử hơn ba mươi tuổi, áo phanh ra để lộ lồng ngực, bên hông cất

một thanh đao nhọn.

Từ trong nhà, một hán tử râu quai nón đi ra:

“Sao chỉ

mang về có một người?”

“Lão đại, khoảng thời gian này nổi sóng rồi!”

Hán tử râu quai nón hung hăng trừng mắt lườm thủ hạ, nhưng chỉ đành nói:

“Mang vào trước đã”

Trong sảnh.

Một tăng nhân quỳ gối trên bồ đoàn, tay gõ mõ, miệng đọc kinh văn.

Râu quai nón đẩy cửa vào, cung kính nói:

“Tất Thanh pháp sư, người đã được đưa đến rồi.

Tất Thanh hòa thượng dừng tụng kinh, cũng không quay đầu lại.

“Sao lại chỉ có một người”

Giọng nói lành lạnh làm cho người nghe cảm thấy lạnh cả người.

Râu quai nón nuốt một ngụm nước miếng:

“Gần đây có nhiều phụ nữ bị mất tích, dân chúng đồn thổi, không dễ bắt.

Trong đường rơi vào trầm mặc.

Râu quai nón thật sự căng thẳng, không dám thở mạnh.

Một lúc lâu sau mới nghe Tất Thanh ung dung nói:

“Bỏ tay bỏ chân

Giọng nói rất nhẹ nhưng người nghe vẫn nghe được rất rõ ràng. Râu quai nón thở ra một hơi:

“Vâng!”

“A Di Đà Phật”

Khóe miệng Tất Thanh hòa thượng lộ ra một nụ cười hiền lành, trước mặt hắn cũng không phải tượng Phật gì mà là năm vò rượu tròn xếp thành một hàng.

Trong mỗi vò rượu lộ một mặt người.

Tất Thanh hòa thượng đang dùng kinh văn để xua tan oán khí trong lòng các nàng.

“Tháng này chỉ có năm người, cũng không biết có làm chậm trễ việc tu hành của sư phụ hay không.

Ngã phật từ bi!”

Bỗng nhiên một tiếng kinh hô vang lên.

Nữ nhân vừa bị bắt tới kia đã tỉnh lại.

Tất Thanh hòa thượng khẽ nhíu mày.

Có vẻ như không thể nhìn cảnh này nên lại cụp mắt xuống lần nữa.

“Ngã phật từ bi!”

Râu quai nón cho người bịt chặt miệng của nữ nhân, kéo vào một phòng trong góc.

Trong phòng lờ mờ, vừa vào cửa thì mùi máu tươi nồng nặc đã xộc thẳng vào mũi, cũng không biết có bao nhiêu người vô tội đã mất mạng ở chỗ này.

Râu quai nón lấy Hoàn Thủ đao ra, ngậm một ngụm rượu phun ở trên đao.

“Ô ô ô!”

Nữ nhân phát ra tiếng nghẹn ngào.

“Hi vọng ngươi có thể chịu được.”

Râu quai nón đã thành thói quen từ lâu, giơ đao lên, hung hăng chém xuống.

Nữ tử từ từ nhắm hai mắt, kêu một tiếng thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Nhưng không thấy máu tươi tràn ra mà lại phát ra một tiếng “Bang” do sắt thép va chạm vào nhau. Hán tử râu quai nón lùi lại hai bước, vòng thủ đại đao trong tay xuất hiện một lỗ hổng.

Một vòng sáng bạc xuất hiện tại giữa không trung.

Đây là….. phi kiếm?

Từng cơn gió nhẹ thổi qua hẻm, trêu đùa lá khô trên đường, vang lên tiếng xào xạc khe khẽ.

Lý Bình An đứng ở đầu hẻm, khom người, trong miệng ngậm một cây cỏ dại, toàn bộ sự chú ý đặt vào hai lão đầu bên bàn cờ.

Hắn đã đợi nửa ngày.

Cuối cùng, một trong hai kỳ thủ tay thúi đó cũng về nhà ăn cơm.

“Đại gia, hai ta chơi một bàn”

Đại gia vui vẻ đồng ý.

Lý Bình An cầm một quân cờ trắng, gõ một cái xuống một góc bàn cờ, phát ra một tiếng vang giòn. Lão Ngưu liếc mắt ghét bỏ.

Kỹ thuật kia của ngươi có thể thắng Trường Thanh hòa thượng.

Mà tên kia vẫn chỉ là một tên vô lại.

Trong viện có gió thổi không ngừng.

Khi gió thổi qua còn đưa theo cả tiếng mõ.

Một ngọn đèn sáng chập chờn trong gió, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

Phi kiếm lướt qua, ánh sáng hơi chệch đi, găm vào trên một tảng đá lớn trong viện.

9:59

Hán tử trốn sau tảng đá lớn cứng đờ cả người, miệng phun ra rất nhiều máu tươi, co quắp ngã xuống đất.

Kiếm bạc bay lượn trên không trung, máu bắn tung tóe, trong tiểu viện hoàn toàn tĩnh mịch.

Hai cánh cửa bị phá tan một cách hung hăng.

Tiếng mõ dừng lại, Tất Thanh hòa thượng khẽ nhíu mày, dáng người không thay đổi, tia sáng bạc hung hăng đụng vào người hắn từ phía sau.

Một tiếng vang giòn sắc nhọn, tia lửa tóe ra.

“A Di Đà Phật!”

Quanh người Tất Thanh hòa thượng mơ hồ hiện ra một lồng khí màu vàng kim.

Sau đó, tiếng “Keng” vang lên liên tiếp.

Kiếm bạc càng di chuyển càng nhanh, vạch ra những đường kiếm,

tạo thành một bức tường ánh sáng hoa mỹ.

Một vòng ánh kiếm màu bạc bao phủ quanh người Tất Thanh hòa thượng.

Tất Thanh hòa thượng càng lúc càng nhíu chặt lông mày, tốc độ tụng kinh phật cũng càng lúc càng nhanh.

“Ai, ta nói ngươi đó, người trẻ tuổi kia, đánh cờ thì xuống cờ đi, ngón tay cứ cử động gì vậy?”

Đại gia không nhịn được hỏi.

“Có phải bị bệnh gì hay không?”

Chỉ thấy tay Lý Bình An như một cái kẹp.

Ngón trỏ và ngón giữa khép lại, duỗi thẳng, ngón áp út và ngón út cử động uốn lượn, không ngừng đung đưa giữa không trung, gió nhẹ quanh quẩn.

“Không có gì, đang luận bàn một chút với một súc sinh”

Đại gia biến sắc.

Lý Bình An vội vàng nói:

“Không phải nói ngài đầu”

Đại gia bị Lý Bình An cho là kỳ thủ tay thúi, thận trọng từng bước, chiến thắng đã vững vàng trước mát.

Đại gia tỏ vẻ tươi cười đắc ý.

Người trẻ tuổi vẫn nông nổi.

Lý Bình An nhíu mày trầm tư lúc lâu, sợ là ván này không lật ngược được….

Không còn cách nào khác, đành phải dùng tuyệt chiêu.

Lý Bình An có vẻ nặng nề, vung tay áo, đánh tan bàn cờ, đứng dậy:

“Hết hứng rồi!”

Động tác liên tục, rất dứt khoát.

Đại gia: .....

xong liền

quay đầu đi mất.

Không để ý tới đại gia dỗ ngon dỗ ngọt sau lưng.

Đẩy cửa ra, Lý Bình An sải bước đi vào sân.

Trong viện, nhiều người nằm ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, đều chưa chết, nhưng có điều là tất

cả đều không thể cử động vì dường như tất cả gân chân và gân tay đã bị cắt đứt.

Chỉ có một hai người do Lý Bình An không khống chế tốt lực đạo mà vô tình giết chết.

Trực tiếp đi vào trong đường.

Tất Thanh hòa thượng ngã trong vũng máu, máu me đầy người, sớm đã không còn sức phản kháng, nghe thấy động tĩnh thì quay đầu nhìn lại.

.....

Các hạ là ai?

Không biết là có thù oán gì với bần tăng?" "Có người dùng tiền mua mạng của ngươi." "Bao nhiêu tiền?"

Trong lòng Tất Thanh hòa thượng đột nhiên có hi vọng đối phương làm việc vì tiền, vậy thì mình cũng có thể cho hắn tiền.

"Một văn."

Lý Bình An thản nhiên nói.

Tất Thanh hòa thượng hơi sửng sốt.

Một… Một văn?

Hắn tưởng mình nghe nhầm.

Không đúng! Nhất định là mình nghe nhầm.

"Ngưu… uu…!"

Lão Ngưu thấy cô nương trong vò rượu thì tức giận đạp cho Tất

Thanh hòa thượng một đạp.

Súc sinh, trâu cũng không nhìn được.

“Ta hỏi ngươi trả lời, nói nhảm một câu thì sẽ lấy mạng ngươi, hiểu không?”

Tất Thanh hòa thượng:

“…. Hiểu!”

“Kẻ chủ mưu phía sau ngươi là ai?” “Sư phụ ta, trụ trì chùa Cảm Nghiệp”

“Làm như vậy vì mục đích gì?”

“Để trường sinh!

Sư phụ nói là để trường sinh thì chết một hai người cũng không sao”

Lý Bình An im lặng.

Lão Ngưu uất ức, lại đạp cho Tất Thanh một đạp.

Không phải một người chết, mà là một người mẹ, một thê tử, một đứa con gái, một gia đình.

Thậm chí là mấy gia đình…

Chương 120: Hiệp thường là khách

1797 chữ

“Ta đã hỏi xong chuyện của ta, ta đói, trong phòng bếp chắc là có gì đó để ăn, ngươi có muốn ăn không?”

Tất Thanh hòa thượng tưởng Lý Bình An nói chuyện với mình nên lập tức vui mừng trong lòng, đây là đối phương đang chuẩn bị tha cho mình sao?

“A Di Đà Phật, thí chủ quả nhiên từ bi.

Phật nói bỏ xuống đồ đạo lập địa thành Phật, biển khổ vô biên quay đầu là bờ”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Tất Thanh hòa thượng nhìn thấy một hán tử thấp bé, tay cầm

đao bổ củi.

Thảo Thượng Phi đầy một ngực ác khí, hai mắt trợn rất to, tay còn đang run, tiếng nghiến răng truyền đến rõ ràng.

Tất Thanh hòa thượng đột nhiên nhận ra gì đó: "..... Chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói được không, nói hết ra trước pháp luật có được không?

Đều là người văn minh..."

Còn chưa dứt lời, Thảo Thượng Phi đã lao vọt tới như dã thú.

Bổ đao như bổ củi xuống xương ức của hòa thượng, muốn nhổ ra nhưng lại kẹt vào xương, không làm sao mà nhổ ra được.

Tất Thanh hòa thượng đau đớn, trực tiếp hét lớn.

Thảo Thượng Phi dứt khoát từ bỏ đao bổ củi, vung nắm đấm lên, nện từng quyền trên mặt đối phương.

Lão Ngưu cũng đến gần, ở bên cạnh thỉnh thoảng đạp thêm một đạp.

Cho ngươi một đạp!

Lý Bình An thì đi đến phòng bếp để tìm kiếm đồ ăn.

Chỉ có một túi mì sợi.

Thế là liền nổi lửa lên, chỉ một lát sau đã nấu xong, vớt lên ba bát mì, đi ra ngoài.

Trong viện, mùi máu tươi nặng hơn.

Thảo Thượng Phi giết từng người trên mặt đất, phát tiết lệ khí trong lòng.

Trong viện thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết, quạ đen trên cây sợ hãi bay loạn xạ.

Chỉ còn Tất Thanh hòa thượng, trước đó đã bị Lý Bình An đánh cho chỉ còn lại một hơi, lại bị Thảo Thượng Phi hung hãng hành hạ một trận

Vậy mà nhờ có cơ thể khỏe mạnh nên vẫn chưa chết.

“Ngươi tu phật sao?”

Lý Bình An ngồi xuống trước mặt hắn, ăn một miếng mì lớn, ngữ khí giống như nói chuyện phiếm.

“Ta chỉ biết hệ thống tu luyện Nho giáo, Phật giáo các ngươi có hệ thống thế nào?”

Tất Thanh hòa thượng cười lạnh, có lẽ là biết rằng hôm nay mình chết chắc rồi nên cũng không còn cầu xin tha thứ, nói ngắt quãng.

“Sư…. Sư phụ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Lão Ngưu ăn một miếng đã hết sạch mì sợi trong chén, sau đó trơ mắt nhìn chén của Lý Bình An.

Lý Bình An gắp một gắp lớn, bỏ vào chén của lão Ngưu.

“Sư phụ ngươi? Yên tâm đi, mấy ngày nữa ta sẽ tiễn hắn đi cùng ngươi”

“Ngươi… Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

“Không phải là đã nói với ngươi rồi hay sao, sát thủ, lấy tiền của người khác để trừ tai hoạ cho người

ta.”

Bên ngoài, gió lạnh gào thét, trên mái hiên, từng mảnh ngói cũng không ngừng run rẩy.

Thảo Thượng Phi lảo đảo đi đến, đầy người máu, thở từng hơi hổn hển.

“Ăn chút không?”

Thảo Thượng Phi nhận lấy chén mì, trùng hợp lại có một khối máu đông dính ở trên đầu rơi vào trong chén.

“Ọe oe oe!!”

Thảo Thượng Phi cũng không chịu nổi nữa, nằm sấp ở một bên bắt đầu nôn ọe.

Sau một lúc lâu, trong dạ dày thật sự không còn thứ gì mới đặt mông

ngồi xuống, ôm đầu khóc rống.

Lại một lúc lâu sau, đưa tay nhận lấy đồ vật mà Lý Bình An đưa cho, tưởng là khăn lau nên đang định lau miệng thì lại phát hiện ra đó là ngân phiếu.

“Tìm thấy trong ngực hòa thượng kia, mang theo hài tử của ngươi đi đi”

Thảo Thượng Phi lau máu chảy trên mặt:

“Cái này… quá nhiều, ngươi giữ đi

Lý Bình An nhún vai:

“Không thể cầm đồ vật của người chết, nếu không đối phương sẽ biến thành lệ quỷ tới tìm ngươi.

Ta sợ hắn tìm ta cho nên chỉ có thể cho ngươi, với cách này thì hắn sẽ không tới tìm ta để trả thù”

Thảo Thượng Phi biết hắn đang nói đùa nên miễn cưỡng cười cười.

Lý Bình An vỗ vai hắn:

“Sáng ngày mai đi luôn đi, đi khỏi nơi này”

“Tại sao lại… giúp ta?”

“Đây cũng không phải là giúp ngươi, hai ta là quan hệ thuê mướn.”

Lý Bình An giơ tay lên, ngón tay kẹp một văn tiền kia.

Thảo Thượng Phi nhìn bóng lưng Lý Bình An, trịnh trọng nói.

“Cám ơn ngươi…. Cảnh Dục!”

Học viện.

Cảnh Dục hoài nghi cảm nhận được một chút lực lượng khó hiểu xuất hiện trong cơ.

À? Tình huống gì đây?

Đây là giáo hóa chi lực chỉ thuộc về hệ thống Nho gia, cùng loại với công đức chi lực của Phật gia. Phật gia phổ độ chúng sinh.

Nho gia giáo hóa chúng sinh.

Rất nhiều đệ tử Nho gia sau khi xuất sư cũng sẽ du ngoạn tứ phương, hoặc là làm tiên sinh dạy học ở địa phương, hoặc là làm quan trong triều, chỉnh lý cổ tịch, biên soạn văn chương, giáo hóa chúng sinh, từ đó thu được giáo hóa chi lực.

Đây là một cái khái niệm có hơi mơ hồ, nhưng tổng quan là không thể rời bỏ phương hướng giáo hóa.

Cảnh Dục nghi ngờ gãi cằm.

Trong khoảng thời gian gần đây, mình cũng không làm được chuyện gì tốt, đưa tiền cho các cô nuong Giáo Phường ti có được tính không?

Không chỉ có đưa tiền mà còn an ủi những cô nương tịch mịch trống rỗng lạnh lẽo kia.

Hẳn cũng có thể nhận giáo hóa chi lực nhỉ?

Mưa to xối xuống như mở miệng cống, như bắn vô số mũi tên trên mặt đất.

Lão Ngưu nhìn cảnh mưa bên ngoài, ngậm bút.

Tô tô vẽ vẽ trên giấy, sau đó ủi ủi Lý Bình An.

“Ngưu… uu…~”

“Lão Ngưu, ngươi viết cái gì đấy?”

“Ngưu… uu…”

“Kế hoạch tác chiến?”

“Nhiều như vậy sao?”

Lão Ngưu liếc mắt, còn không phải là vì nghĩ cho an toàn của ngươi.

Thế là lão Ngưu đã trình bày một lượt toàn bộ kế hoạch tác chiến của mình cho Lý Bình An.

Lão Ngưu vạch ra một bản kế hoạch tiến, giết, lui hoàn chỉnh, đồng thời đưa ra một bộ chiến thuật nhằm vào mục tiêu.

Đằng sau chiến thuật này còn có rất nhiều tình huống ngoài ý muốn có khả năng phát sinh.

Tiến công như thế nào, ra tay như thế nào, rút lui như thế nào, kết

thúc như thế nào.

Tất cả đều viết ngay ngắn rõ ràng, đằng sau còn kèm theo một địa đồ chi tiết.

Chùa Cảm Nghiệp.

“Trường sinh, trường sinh, trường sinh!”

Lão trụ trì trong phòng nhảy điệu nhảy quỷ dị.

Tuổi thọ của hắn đã sắp tới cực hạn.

Cái chết mang nỗi sợ hãi đến cho hắn, càng khiến hắn trở nên thống khổ hơn, nóng nảy bất an, vì thế đã gia nhập ma đạo, hi vọng dùng cách này để đạt được trường sinh.

Rầm rầm!

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Lão trụ trì dừng điệu nhảy quỷ dị lại.

“Trụ trì”

“Sao thế?”

“Tất Thanh sư huynh nhờ ta chuyển lời cho ngài”

“Tất Thanh?”

Lão trụ trì khẽ nhíu mày, Tất Thanh đã biến mất hai ngày.

Hắn còn tưởng tiểu tử này đã xảy ra chuyện rồi.

Lập tức mở cửa ra:

“Tất Thanh ở đâu…”

Một cái tay ấn xuống đầu của hắn.

Ánh sáng trắng lóe lên một cái rồi biến mất.

Trong chùa chỉ có tiếng mưa rơi, một con quạ đen già trốn ở dưới mái hiên dường như nhìn thấy cái

gì quá kinh hãi nên đột ngột kêu to một tiếng rồi bay đi.

Trở lại tiểu viện bờ hồ, Lý Bình An cởi mũ rơm ra.

Lão Ngưu kêu một tiếng:

Thế nào tiểu tử, dùng kế hoạch của ta thấy thế nào?

Lý Bình An hơi do dự:

“Ha…. Coi như là dùng được đi”

Vừa nói, vừa lau vết máu lớn còn dính trên thân đạo.

Lão Ngưu trừng mắt nhìn:

Trong phòng có phần cơm cho ngươi.

Nhìn Lý Bình An đi vào trong phòng, lão Ngưu nuốt toàn bộ mấy bản kế hoạch vĩ đại mà mình viết vào trong bụng.

Quả nhiên là không dùng

Trời mưa đến nửa đêm thì ngừng.

Sau cơn mưa, thời tiết trên núi trở về cuối thu

Lý Bình An chuyển một cái ghế đến ngồi cùng lão Ngưu trong sân nhỏ, miệng nhai thức ăn mà nam quốc công phủ đưa đến.

“Không hổ là thế gia, làm là ăn ngon”

Lão Ngưu ra vẻ đồng ý, nhất là thịt bò bao ngon, làm nó rất là hài lòng.

Bên hông, Hiệp Khách bút dường như có một loại biến hóa nào đó.

Lý Bình An rút Hiệp Khách bút ra, cầm trong tay, luôn cảm thấy thuận tay hơn trước kia.

“Hiệp Khách bút”

Hiệp thường là khách. (Kẻ hành hiệp trượng nghĩa thường là lữ khách không trú một nơi.)

Bởi vì có sức mạnh, bởi vì có lương tâm, bởi vì muốn đối kháng cái thế giới này cho nên bọn họ luôn luôn đứng ở một bên đối nghịch với cường quyền.

Bọn họ bay lượn Cửu Thiên, ẩn trong đám người, luôn có thể đứng

ra trước bất công.

Cho nên bọn họ vẫn như chó nhà có tang, lưu lạc không có chỗ để đi.

Mà giờ phút này, Hiệp Khách bút không chỉ khai sáng tâm cảnh Lý Bình An.

Lý Bình An cầm bút, trong đầu hình như có một trận điện quang lấp lóe.

Nâng bút, viết mười chữ liên tiếp, xong mới cảm thấy kiệt sức.

Hô~

Lý Bình An thở ra một hơi dài, cười cười, thật đúng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Ở cách xa hơn ngàn dặm, viện trưởng học viện đứng trên dãy núi.

Thương Mại giật giật ngón tay, cũng cười cười, cảm thán:

“Thật đúng là một niềm vui ngoài ý muốn”

Chương 121: Uống rượu gặp tri kỷ

1698 chữ

Tiểu viện ven hồ.

Lão ngưu ăn no rồi, đang ở bên hồ đi dạo.

Mặt hồ xanh biếc mây mù lượn lờ, hai núi giáp với một hồ, nghiễm nhiên trở thành một bức họa Lão Ngưu uống nước.

Lý Bình An thì ngồi trên một tảng đá lớn, hết sức chăm chú, thở ra hít vào.

Chân khí trong không khí chảy thành dòng, tựa như tan lại như chưa tan, thấm đẫm thân thể của

hán.

“Tĩnh trung sinh minh, tăng theo chất lượng.

Tâm như chỉ thủy, lấy thần ngự khí

Khốn tại quy tức, như suối như thấm

Quy Tức công..”

Lý Bình An không cách nào tu luyện được.

Chỉ có thể dựa vào hệ thống cùng cố gắng của mình, từng chút từng chút tích lũy lực lượng bản thân.

Trong luyện hít thở, ngoài luyện gân cốt, đây là bài tập mỗi ngày của hắn.

Luyện tập rất chăm chỉ, không ngừng tiến lên.

Không lâu sau, hắn cảm giác được một loại đau đớn rất thoải mái.

Điều này nói rõ lực lượng của hắn đang tăng trưởng, xương cốt cũng đang phát sinh biến hóa.

“Lão Ngưu, ngươi nói xem tương lai của chúng ta sẽ như thế nào?”

Lão Ngưu có thể dự đoán tương lai gần.

Thường xuyên nói cho Lý Bình An một ít chuyện sắp xảy ra.

Để hắn tìm kiếm may mắn, tránh những điều xui xẻo, hoặc mang đến lợi ích cho hắn.

Ví dụ như việc cứu Liễu Vận, lại như đi đâu có thể nhặt được bạc, quan binh cửa ải nào kiểm tra nghiêm ngặt.

Lão Ngưu lại làm như không nghe thấy.

Một con ngựa đen mập mạp cường tráng buộc vào một gốc cây liễu trong hồ nước, hai người ngồi dựa vào rễ cây.

Yến Thập Tam thỉnh thoảng nhìn về phía Lý Bình An đang ngồi xếp bằng xa xa.

“Làm sao vậy? Thập Tam?”

Tô Kế Võng nói.

Tô Kế Vãng, huynh trưởng của Tô Hân Lam.

Vốn là người có tính cách hào sảng, trượng nghĩa.

Huynh muội hai người cùng Yến Thập Tam có quan hệ không tệ, cũng không có bởi vì thân phận mà kì thị hắn.

Hôm nay Yến Thập Tam nhập tam phẩm, Tô Kế Vãng tất nhiên là muốn tới chúc mừng.

Thuận tiện để Yến Thập Tam mời hắn uống một bữa rượu.

Hai người vừa uống vừa nói chuyện lý thú trên giang hồ, chỉ là Yến Thập Tam thỉnh thoảng lại nhìn một bóng người xa xa.

Khiến cho Tô Kế Vãng có chút tò mò.

“Người nọ là ai vậy?”

“Chính là vị Lý tiên sinh mà ta đã nói với ngươi”

Tô Kế Vãng gật gật đầu:

“Là người giúp ngươi phá vỡ khúc mắc, bước vào tam phẩm sao?”

Yến Thập Tam gật đầu.

“Vậy vì sao không gọi tới cùng nhau uống chén rượu?”

“Tiên sinh đang thanh tu, đừng quấy rầy hắn.

Yến Thập Tam nói.

Tô Kế Vãng nhìn không ra:

“Hắn dường như chỉ là vận chuyển khí huyết bình thường thôi mà?”

Yến Thập Tam cười cười:

“Cảnh giới của tiên sinh, chúng ta làm sao hiểu được”

10:00

Tô Kế Vãng uống một ngụm rượu, có chút xem thường.

Vừa ngẩng đầu, phát hiện Lý Bình An đột nhiên cưỡi trâu, chạy về.

Tô Kế Vãng hứng thú:

“Vừa vặn, gọi tới cùng nhau uống rượu!”

“Đừng đụng vào tiên sinh, tiên sinh thế nhưng cưỡi trâu rất nhanh

đó”

Tô Kế Vãng không thèm để ý nở nụ cười:

“Trâu có thể nhanh hơn long kỵ của ta hay sao?”

Tô Kế Vãng mười một tuổi vào quân ngũ, từng nhậm chức dưới trướng Thượng tướng quân.

Trong chiến dịch Hổ Sơn, đi theo ba trăm tinh binh một đêm bôn ba ngàn dặm, tiêu diệt hơn hai mươi tên địch ở sông Dưỡng Mã.

Sau chiến tranh, Hạ Hầu tướng quân đã thưởng long kỵ mã của Đột Quyết tướng quân cho Tô Kế Vãng.

Long kỵ mã cao hơn một trượng, toàn thân ngăm đen.

Giống như màu đen của sa tanh, ánh sáng bóng loáng, móng guốc đỏ như máu.

Bờm dài đến đầu gối, đuôi rủ xuống đất, gân cốt cường kiện, cơ bắp rắn chắc.

Tô Kế Vãng xoay người lên ngựa:

“Giá

Tuấn mã khịt mũi, ngẩng đầu vểnh tai, bờm đứng thẳng.

Bốn vó như bay, nhanh như chớp.

Tựa như một luồng khói đen, thẳng đến phương hướng Lý Bình An rời đi chạy đi. “Lão Ngưu, nhanh một chút”

Lý Bình An tu luyện đến quên mất thời gian, suýt nữa đã quên một việc lớn.

Hôm nay nhà bếp nói có tôm đuôi phượng chiên.

Hắn cố ý hỏi thăm qua, thời gian ăn tốt nhất của tôm đuôi phượng chiên là khoảng một khắc sau khi ra khỏi nồi.

Ước chừng thời gian ba chén trà.

Mà hiện tại mắt thấy sắp qua thời gian ba chén trà rồi.

“Ngưu Ngưu dũng cảm, không sợ khó khăn!”

“Giá giá giá!”

Tô Kế Vãng càng chạy càng cảm thấy không thích hợp.

Vừa rồi còn có thể nhìn thấy bóng lưng Lý Bình An ở xa xa, giờ phút này ngay cả mông trâu đều không nhìn thấy.

Tô Kế Vãng không tin, vung roi ngựa.

Long kỵ mã hí dài một tiếng, phảng phất là đang nói đánh con mẹ ngươi, lão tử đuổi không kịp đâu. Đúng lúc này, trước mắt Tô Kế Vãng sáng ngời.

Mông trâu?

Tốc độ của đối phương chậm lại.

Tô Kế Vãng cười cười, ta đã nói mà.

Một con trâu làm sao có thể chạy nhanh hơn ngựa ta cưỡi được.

Đối phương nhất định là sử dụng loại phù triệt gì đó, trong khoảng thời gian ngắn trâu mới có thể tăng tốc độ như vậy được.

Tô Kế Vãng tăng nhanh tốc độ.

“Ngươi đi theo ta có chuyện gì sao?“Lý Bình An hỏi.

“Lý tiên sinh, ta là bằng hữu của Yến Thập Tam, muốn mời ngài đi uống một chén!”

Khí huyết mạnh mẽ xen lẫn thanh âm bá đạo.

Như không phải tới mời, mà là tới chuẩn bị ăn cướp vậy.

Lý Bình An ồ một tiếng:

“Chờ ta một lát, bây giờ ta có một chuyện quan trọng cần xử lý, lập tức phải trở về.

Tô Kế Võng hào sảng nói:

“Không bằng cưỡi long kỵ của ta đi, nhanh hơn.

Lão Ngưu bất mãn kêu một tiếng.

Xem thường trâu hả?

“Không cần, ta quen cưỡi trâu rồi”

Dứt lời, vỗ vỗ mông lão Ngưu.

“Đi thôi, lát nữa có người mời uống rượu, nếu chạy nhanh hơn, thưởng cho ngươi một bao thịt bò

khô!”

Lão Ngưu phát ra một tiếng rít gào, trong lỗ mũi phun ra hai luồng khí trắng.

Trong nháy mắt thân ảnh liền biến mất.

Tô Kế Vãng nhìn Lý Bình An biến mất, khóe miệng khẽ co giật.

Nước trong trăng tròn, du thuyền trên hồ.

Trên bờ hồ, dưới hàng liễu, băng ghế dài, đều nhuộm lên một tầng sắc thu nhàn nhạt.

Sâu cạn không giống nhau, cao thấp không giống nhau, xa xa gần gần, hình thành một bức tranh mùa thu cảnh đẹp ý vui.

Một cây sào trúc ở đuôi thuyền, hai bức màn xanh ở đầu thuyền.

Tô Kế Vãng là người hào sảng, ở trong quân doanh cùng ăn cùng ở với các binh sĩ.

Không có chút mùi hôi thối nào của quý tộc hào môn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có thể trở thành bằng hữu Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam và Lý Bình An đều là người sảng khoái, không xấu hổ chút nào.

Chỉ chốc lát liền trở nên quen thuộc, chuyện trò vui vẻ.

Một ly lại một ly rượu ngon xuống bụng, hăng hái nói cười.

Một bữa rượu từ buổi chiều, uống đến chạng vạng tối.

Có thể nói là tình đầu ý hợp, rượu gặp tri kỷ.

Tô Kế Vãng say khướt nằm ở trên khoang thuyền:

“Lão Lý, nghe Thập Tam nói trong ngực ngươi có Khâu Hác, trong

bụng có Càn Khôn!”

Không biết từ lúc nào, xưng hô từ tiên sinh, đổi thành lão Lý.

Càng lộ vẻ thân cận.

Lý Bình An hàm hàm hồ hồ xua tay:

“Không dám nhận không dám nhận, nói như vậy ta thật sự là…

Tô Kế Vãng vỗ vỗ vai Lý Bình An, cười hắc hắc:

“Lão Lý, ngươi thật khiêm tốn!”

Ai ngờ Lý Bình An nói tiếp:

“Nói như vậy thì thật sự có vẻ khiêm tốn”

Tô Kế Hướng cười ha ha:

“Ta thích người như lão Lý, hai ta lại cụng ly!”

Trăng sáng hữu tình, chiếu bạc mặt đất.

Dưới sự dẫn dắt của gió, mặt nước nổi lên gợn sóng như vảy cá.

Tô Kế Võng nói:

“Lão Lý có thể lấy cảnh hôm nay làm thơ được không?”

Lý Bình An cười lắc đầu, say khướt:

“Ta… làm thơ gì chứ, đều là người khác viết.”

“Tiên sinh, khiêm tốn rồi.”

Ba người uống rượu Tô Kế Vãng mang về từ biên quan.

Cảm giác say mờ mịt, không nỡ dùng chân khí tiêu tán.

“Làm một bài, ngày mai ta cho người đưa cho ngươi ba vò rượu!”

Lý Bình An ở một cái, trầm ngâm một lát.

“Tuý hậu bất tri thiên tại thuỷ,

Mãn thuyền thanh mộng áp tinh hà

(Trích thơ: “Đề Long Dương huyện Thanh Thảo hồ” của Đường Ôn Như) (Say rồi biết đâu trời đâu nước

Mơ thuyền đạp lướt biển sao trăng.)

Tô Kế Vãng là người tập võ, hiểu biết rất ít về thơ từ văn hóa.

Cho nên chỉ nói ba chữ hay như đang cổ vũ, sau đó liền ngáy.

Yến Thập Tam cũng đã sớm ngủ thiếp đi.

Lý Bình An cười cười, lại uống một ngụm rượu lớn.

Còn lại là của ta nhé…

Chương 122: Trương Thái

1559 chữ

Tô gia.

Lưu viên là sự tồn tại rất khác biệt trong rất nhiều lâm viên của Tô gia.

Tuy là nhân tạo, lại tự như sinh thời đã thế.

Toàn bộ vườn cảnh trí đơn giản, tự nhiên lại hào phóng, không lấy khéo léo làm chủ, mà lấy tự nhiên làm đẹp.

Tục ngữ nói núi là khí khái của lâm viên, nước là mạch máu của lâm viên.

Không có núi thì không có cảnh quan, không có nước thì không có sức sống.

Núi nhờ nước mà sống, nước nhờ núi mà đẹp.

Mà Lưu viên này chính là tinh túy của lâm viên cổ điển.

Tô Kế Vãng đi xuyên qua một hòn núi giả, đi qua cổng vòm.

Một con đường mòn bằng đá trắng dẫn tới một tòa đình lục giác.

Đây là nơi yên tĩnh nhất trong vườn.

Tô Kế Vãng một thân kình y, không giống công tử bình thường luôn

một thân hoa phục. Hắn hết lần này tới lần khác thích những quần áo mộc mạc, mặc vào lại thoải mái.

Mùi rượu đêm qua đã tan hết.

Trong tiểu đình lục giác có một nữ tử và một lão giả.

“Huynh trưởng, đêm qua lại đi đâu thế?”

Tô Hân Lam trách hỏi.

“Không về cũng không nói gì, mẫu thân lo lắng vô cùng”

“Ta vừa rồi đã đi gặp mẫu thân, huynh trưởng ngươi lớn như vậy, có thể xảy ra chuyện gì?

Nói xong, đi tới ôm quyền.

“Ra mắt Trương tiên sinh.

Lão giả tên là Trương Thái, người Thường Châu.

Nho sư tiếng tăm lừng lẫy, đứng đầu Quảng Lăng tam tuyệt.

Từ sau khi nữ hoàng đăng cơ, vẫn ẩn cư, tiêu khiển với thơ họa.

Mười năm trước, Tô gia kiệt lực mời, hơn nữa Trương Thái thấy Tô Hân Lam thiên tư bất phàm, nên đáp ứng ở lại Tô gia, vì nàng truyền sư học nghệ.

Mũi Tô Hân Lam khẽ động, đôi mày thanh tú nhíu lại:

“Huynh trưởng, huynh lại đi uống rượu!”

Tô Kế Vãng cười:

“Thập Tam bước vào tam phẩm, ta sao có thể không đi chúc mừng một phen.

Hơn nữa bữa rượu này uống không uổng phí, còn kết giao được một huynh đệ tốt”

Tô Hân Lam liếc mắt:

“Ai mà không phải huynh đệ tốt của huynh, gặp mặt liền lôi kéo người ta uống rượu, xưng huynh gọi

đệ.”

Khóe miệng Trương Thái không khỏi nổi lên một nụ cười, rót cho Tô Kế Vãng một ly trà xanh. Tô Kế Vãng khoát khoát tay:

“Cái này không giống, lão Lý vừa có khí phách thư sinh của văn nhân, lại có nét hào sảng của dân dã.

Không thích tự cao tự đại, rất hợp khẩu vị của ta

Nói đến đây, Tô Kế Vãng bỗng nhiên nhớ tới.

“Đúng rồi, hình như ta còn đáp ứng lão Lý đưa cho hắn ba vò rượu, ta phải đi chuẩn bị rượu.

Tô Kế Vãng đang muốn rời đi, rồi lại dừng lại, nói với Trương Thái.

“Trương tiên sinh, làm phiền ngài một chuyện”

“Chuyện gì vậy?”

Trương Thái ôn hòa hỏi lại.

“Nhờ ngài giúp ta đánh giá một bài thơ.

Trương Thái cười cười:

“Ồ? Tô công tử còn biết làm thơ?”

Ai cũng biết công tử Tô gia tinh thông võ đạo, lại không giỏi thi từ vẽ tranh. Trong ngực không có nửa vết mực.

Tô Kế Vãng cũng không để ý người khác nói hắn không có văn hóa:

“Tiên sinh, ngài cũng đừng chê cười ta, là thơ một người bạn của ta làm.

“Công tử thử đọc thử.”

Tô Kế Võng suy nghĩ một chút, chậm rãi đọc.

Tô Hân Lam ở một bên đang luyện chữ, đột nhiên tay run run.

Trương Thái vốn là vẻ mặt nghiền ngẫm, ánh mắt lóe lên, lầm bầm đọc lại hai lần.

Tô Hân Lam lấy lại tinh thần, nhịn không được, nói:

“... Thơ thật hay”

Lấy thơ nhập cảnh.

Trong ba người, Trương Thái vốn học vấn sâu nhất, lại là Nho sư.

Cảnh vật trong mắt hắn không còn giới hạn trong khu vườn thế tục này nữa, như thể hắn đang nửa

mê nửa tỉnh, nhìn thấy ảnh phản chiếu của cả trời sao dưới mặt nước.

Phiêu du trên dải ngân hà, ngủ say trong giấc mơ đong đầy ánh sao. Lúc lâu sau, Trương Thái hít sâu một hơi.

“Câu tiếp theo đâu?”

Tô Kế Vãng nhíu mày trầm tư:

“Ách.. hình như là không có…

Cũng có thể là ta quên rồi, lúc ấy uống say nên không nghe rõ”

Tô Kế Vãng bỗng nhiên phát hiện ánh mắt Trương Thái nhìn mình không đúng lắm.

Giống như là đang đi tiểu một nửa, bỗng nhiên bị người bóp vòi nước vậy.

Tô Kế Vãng nhìn về phía muội muội mình:

“Thơ hay lắm sao?”

Sau khi được muội muội chắc chắn, Tô Kế Võng cười đắc ý, huynh đệ của Tô

Kế Vãng hắn thì tất nhiên là không tầm thường rồi.

Phủ Nam quốc công, sảnh đường.

“Mẫu thân, người xem hiện tại Thập Tam đã nhập tam phẩm, có nên tìm cho nó một lão sư không?”

Nhị phu nhân thăm dò.

Một mặt là tìm hiểu tâm ý của lão thái quân.

Mặt khác nếu như lão thái quân thật sự đồng ý, Nhị phu nhân cũng có thể nắm giữ quyền chủ động,

lo chuyện tìm lão sư, cũng tiện động tay động chân.

“Tìm lão sư? Có ích lợi gì, chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi.

Lão thái quân uống một ngụm trà, chẳng thèm để ý.

“Chung quy cũng không phải người Yến gia chúng ta, mặc kệ hắn đi”

Nhị phu nhân cười cười, nhưng không phụ họa lão thái quân.

Lão thái quân có thể nói Yến Thập Tam không phải.

Nhưng nàng vốn là thẩm thẩm, đang ở trước mặt lão thái quân thì không thể nói như thế.

“Lão thái quân, Nhị phu nhân”

Nha hoàn đi vào.

“Tô công tử, Tô tiểu thư còn có Trương Thái tiên sinh ở ngoài cửa chờ, bái kiến lão thái quân. Trương Thái?

Lão thái quân cùng Nhị phu nhân đồng thời giật mình.

Đại nho Trương Thái sớm ẩn cư nhiều năm, sau đó được Tô gia mời đi làm lão sư cho tiểu thư Tô gia, Tô Hân Lam.

Lúc ấy phủ Nam quốc công cũng phí một phen khí lực, muốn mời Trương Thái vào Nam quốc công phủ, cho dù chỉ là treo một cái danh hào.

Nhưng đáng tiếc Trương Thái không coi trọng danh lợi, liếc mắt một cái đã chọn trúng Tô Hân Lam.

Vào Tô gia.

Mấy năm nay, Trương Thái vẫn một mực ở trong nhà.

Nhưng không trở ngại đến địa vị của hắn trong lòng người đọc sách.

“Nhanh mời vào!”

Một lát sau, Tô Hân Lam, Tô Kế Vãng cùng một người trung niên đi vào nội đường.

Lão thái quân đứng dậy, cười nói:

“Từ biệt mười lăm năm, Trương tiên sinh vẫn khỏe chứ?”

Trương Thái đáp lễ:

“Lão thái quân an

“Nhờ phúc, thân thể khỏe mạnh, mời ngồi!”

Mấy người trò chuyện một lúc.

Lão thái quân trêu ghẹo:

“Lúc trước tiên phu còn sống, cực lực mời tiên sinh vào phủ Nam quốc công ta.

Thế mà bị tiên sinh khéo léo từ chối, tị thế hơn mười năm nay.

10:01

Hôm nay tiên sinh lại vào cửa phủ, thật khiến cho phủ Nam quốc công nho nhỏ của ta thấy giống như rồng đến nhà tôm vậy”

“Lão thái quân nói đùa, Trương Thái vốn chỉ là một tên thất phu áo vải, chẳng qua là đi dạy học để kiếm miếng cơm mà thôi.

Nói xong lấy ra một bức tranh.

“Đại thọ của lão thái quân, Trương mỗ không có gì nhiều, chỉ có một bức sơn thủy này, mong lão thái quân vui vẻ nhận lấy”

Lão thái quân cười nói:

“Tiên sinh thật là khiêm tốn, tranh của Trương Thái Trương Tĩnh Viễn chính là đứng đầu Quảng Lăng Tam Tuyệt.

Được một bức tranh, còn hơn tất cả trận bảo hiếm có.

Còn làm phiền tiên sinh cố ý tự mình đến phủ môn một chuyến

Trương Thái lúc này mới rốt cục nói ra mục đích lần này của mình. “Lão thái quân, tại hạ lần này đến đây.

Một, là vì chào hỏi lão thái quân.

Hai, là vì muốn gặp một người.

Mọi người ở đây đều rõ ràng, đây mới là mấu chốt.

“A, người nào?”

“Nghe nói phủ Nam quốc công có một vị khách, tên là Lý Bình An, tại hạ ngẫu nhiên nghe qua thi từ của người này, đặc biệt tới thỉnh giáo một phen.

Nhị phu nhân thầm kinh ngạc, câu thơ như thế nào lại khiến cho Trương đích thân đến đây?

Lão thái quân giật mình:

“Thì ra là Lý tiên sinh

Vội vàng gọi nha hoàn bên người tới, đi tiểu viện ven hồ mời Lý Bình An…

Chương 123: Tiêm long tại uyên, đằng tất cửu thiên

1828 chữ

Chương 123: Tiềm long tại uyên, đằng tất cửu thiên

Không lâu sau, nha hoàn vội vàng chạy về.

“Bẩm lão thái quân, Lý tiên sinh đang nghỉ trưa.

Lão thái quân nhìn về phía Trương Thái:

“Không bằng Trương tiên sinh chờ một lát, thưởng thức trà của phủ Nam quốc công ta Trương Thái cười cười:

“Nếu Lý tiên sinh đang nghỉ trưa, Trương mỗ vẫn nên tự mình đi đến tiểu viện ven hồ bái phỏng cho thỏa đáng thôi”

Lúc này Trương Thái giống như là độc giả đọc tiểu thuyết, xem một nửa lại đột nhiên bị chặt đứt tại đoạn kết.

Hận không thể trực tiếp xông vào nhà tác giả.

Không bao lâu, mọi người đi tới tiểu viện ven hồ.

Gió nhẹ thổi, mặt hồ nổi lên từng tia ánh sáng mê người.

Trong sân, Lý Bình An nằm trên ghế đu, thản nhiên đi vào giấc ngủ. Bên cạnh còn có hai bóng người.

Theo thứ tự là Yến Thập Tam cùng nha hoàn Lan Nguyệt của hắn.

Yến Thập Tam hành lễ từng người một.

Nhị phu nhân hơi nhíu mày, nhưng là thoáng qua rồi biến mất, nói:

“Thập Tam, ngươi như thế nào cũng ở chỗ này?”

“Ta đến giúp Lý tiên sinh chép sách

Yến Thập Tam đáp.

Nhị phu nhân cười nói:

“Lần sau cũng để Kính Dương cùng đi với ngươi đi”

“..... Cái này phải hỏi ý của Lý tiên sinh.

Nhị phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, tự nhiên nói sang chuyện khác:

“Lý tiên sinh đã tỉnh chưa?”

“Đương nhiên là tỉnh rồi”

Lý Bình An ngáp một cái, đứng lên từ trên xích đu.

“Không biết chư vị đến đây, không đón từ xa, chớ trách chớ trách.

Trương Thái đánh giá Lý Bình An từ trên xuống dưới, đi lên phía trước tự giới thiệu.

“Lý tiên sinh, tại hạ họ Trương, tên Thái, tự Tĩnh Viễn.

May mắn nghe được câu thơ của tiên sinh, đặc biệt đến lãnh giáo”

Lý Bình An hơi nhíu mày:

Thanh âm Trương Thái chầm chậm, như một luồng gió xuân, bay vào trong tai mọi người.

Lão thái quân cùng Nhị phu nhân đều không phải nữ tử tầm thường, hiểu biết rất nhiều về thi từ chi đạo.

Giờ phút này vừa nghe, sắc mặt đều biến đổi.

Nhị phu nhân nhịn không được lại hối hận trong lòng.

Oán giận đứa con trai thành sự không đủ, bại sự có thừa của mình.

Nếu là lúc ấy kết giao với Lý Bình An, nơi nào còn tiện nghi cho Yến Thập Tam nhặt.

Hiện tại Lý Bình An rõ ràng là nhìn trúng Yến Thập Tam rồi.

Trương Thái tràn đầy chờ mong nhìn Lý Bình An, chờ đợi nửa câu sau.

Đêm qua uống nhiều rượu, nay Trương Thái nhắc tới hắn mới nhớ.

Hắn không ngại việc cho Trương Thái biết hai câu đầu.

“Tây phong xuy lão Động Đình ba,

Nhất dạ Tương quân bạch phát đa

(Trích thơ: “Đề Long Dương huyện Thanh Thảo hồ” của Đường Ôn Như)

Chỉ là cũng không biết thế giới này có hồ Động Đình hay không, có cái gọi là nữ thần sông Tương hay không.

Cho nên hơi do dự, cười nói:

“Ngẫu nhiên lấy được, cũng không có nửa câu sau.

Vẻ mặt Trương Thái nhất thời trở nên khó coi.

Giống như là hao hết ngàn khổ vạn khổ, rốt cục tìm được tác giả đào hố.

Vốn định uy hiếp hắn tiếp tục viết sách, lại phát hiện hắn đã chết rồi.

Trương Thái thở dài một hơi, lắc đầu.

Khó tránh khỏi có chút thất thổ.

Nhưng hứng thú với Lý Bình An càng ngày càng đậm.

Lý Bình An pha trà cho hắn.

Trương Thái đi lòng vòng trong phòng Lý Bình An, thưởng thức bút mực của Lý Bình An.

Tấm tắc lấy làm lạ, một người mù có thể viết chữ đẹp như vậy sao?

Nhắc tới cũng lạ, Lý Bình An đúng là có thiên phú siêu phàm ở phương diện nào đó.

Thí dụ như cầm kỳ thư họa.

Ngẫm lại, có lẽ đây đúng với lời của phó giám Khâm Thiên, người bị trời phạt.

Trời sinh không trọn vẹn, nhưng ở phương diện nào đó lại có năng lực khác với người thường.

Đương nhiên Lý Bình An bây giờ còn chưa phát hiện chỗ đặc thù nào khác.

Trương Thái cảm thán, chữ mình viết có thể cũng không bằng một người mù.

Bỗng nhiên nhìn thấy, lão Ngưu bên cạnh miệng ngậm một cây bút, trên giấy viết cái gì đó. Trương Thái không khỏi cười.

Ngay cả con trâu này cũng học theo.

Có thể thấy được ngày thường Lý Bình An cố gắng luyện chữ cỡ nào.

Trương Thái tò mò đi tới, vừa nhìn.

XÌ~

Trương Thái nhìn Lão Ngưu, Lão Ngưu cũng liếc mắt nhìn Trương Thái. “Ngưu… uu…!”

Tránh ra, ngươi che ánh sáng rồi, không thấy bổn trâu ta đang luyện chữ sao? Trương Thái mím môi.

Con trâu này viết…... cũng không tệ.

Trương Thái như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

Lập tức kinh ngạc nhìn con trâu này, giống như yêu lại như không phải yêu. Thật đúng là kỳ quái!

Lấy tu vi của mình lại nhìn không thấu đối phương, nghĩ không thông thì không nghĩ nữa. Trương Thái lắc đầu, lại nhìn thoáng qua Yến Thập Tam đang chép sách.

Yến gia, người ở rể, Trương Thái có nghe nói về Yến Thập Tam.

Hôm nay vừa thấy, cũng không không chịu nổi giống như lời đồn như vậy.

Liền tùy ý hàn huyện vài câu.

Chỉ là, cuộc trò chuyện này khiến cho hắn như một lần nữa quen biết vị thiếu niên này.

Hồi lâu sau, Trương Thái cười nói.

“Không tồi không tồi, quả thực không tồi.

Bất luận là ăn nói, hay là tâm tính.

Đều không giống người bình thường.

Đau khổ khi còn bé làm cho tâm tính thiếu niên càng thêm kiên nghị, giống như câu nói “Khó khăn làm nên dũng khí, khổ luyện làm nên thành công”.

Bản thân khổ cực không có ý nghĩa gì, thứ có ý nghĩa là có thể rút ra bài học từ trong khổ cực ấy, tổng kết kinh nghiệm, thông qua khắc phục khổ cực mà nâng cao năng lực.

Trương Thái càng nhìn Yến Thập Tam, càng thấy thích.

“Thiếu niên này không tệ.

Lý Bình An lại chậm rãi nói tiếp:

“Chỉ tiếc không có người dạy.

Như có ý ám chỉ.

Ánh mắt Trương Thái chợt lóe lên.

Có thể được Lý tiên sinh tán thành, chứng tỏ Yến Thập Tam quả thực không tệ.

Ý của Lý tiên sinh là muốn lão phu chỉ dạy Yến Thập Tam này?

Nhị phu nhân thấy Trương Thái và Yến Thập Tam hàn huyên rất lâu, bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên nghe Trương Thái nói.

“Yến Thập Tam, nếu ngươi nguyện ý thì mỗi ngày đều có thể theo Hân Lam đến tiểu viện của lão phu”

Tô Hân Lam lắp bắp kinh hãi, kinh ngạc nhìn về phía Trương Thái.

Nàng lúc trước cũng từng muốn giới thiệu Yến Thập Tam cho Trương Thái, chỉ là bị cự tuyệt một lần, về sau cũng không tiện mở miệng.

Chưa từng nghĩ tới, hôm nay Trương Thái lại chủ động đề ra.

Yến Thập Tam không lập tức đáp ứng, loại chuyện này bất luận như thế nào đều phải hỏi ý kiến của lão thái quân trước.

Dù sao hắn hiện tại vẫn là người của Yến gia.

Nhị phu nhân cười đúng lúc:

“Trương tiên sinh có tài năng kinh thiên động địa, sao có thể để cho tiên sinh dạy dỗ Thập Tam được.

Không dối gạt tiên sinh, ta đã tìm được lão sư phù hợp cho Thập Tam rồi.

Loại chuyện nhỏ nhặt này, vẫn không nên làm phiền tiên sinh thì hơn.

Trương Thái nhìn thoáng qua Nhị phu nhân, trong lòng rõ ràng.

Ôn hòa cười cười:

“Thập Tam, ý của ngươi thế nào?”

Yến Thập Tam thi lễ một cái:

“Thập Tam nguyện ý đi theo Trương tiên sinh.”

Mắt thấy Nhị phu nhân còn muốn nói cái gì.

Trương Thái đoạt trước một bước, nói với lão thái quân:

“Lão thái quân, tại hạ thật sự là hợp ý Thập Tam công tử, mong rằng lão thái quân nể mấy phần tình

mon.”

Đều nói đến như vậy rồi, lão thái quân đương nhiên là không thể cự tuyệt được.

Trương Thái tới cửa thu đồ đệ, nơi nào có đạo lý không đáp ứng đây.

Việc này nếu truyền đi, thì không chỉ người Quảng Lăng có ý kiến gì mình.

Hít sâu hai hơi, lão thái quân chậm rãi gật đầu.

“Có thể được Trương tiên sinh chỉ giáo là phúc phần của hắn.

Khói bếp nổi lên bốn phía, ráng chiều rực rỡ.

Yến Thập Tam nhìn bầu trời, dường như còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Ngắn ngủn mấy ngày, hắn, từ một tên phế vật không ai muốn gặp của gia tộc, không chỉ nhập tam phẩm, ngày sau còn có thể được đại nho Trương Thái chỉ định.

Điều này tương đương với một nửa đệ tử của Trương Thái, ngày sau người khác chắc chắn không thể khinh bỉ mình giống như trước kia.

Thăng thăng trầm trầm, như mộng như ảo.

Yến Thập Tam giờ phút này có loại cảm giác ấy.

Mà tất cả những thứ này……

Hắn xoay người nhìn về phía Lý Bình An.

Nếu như nói Lý Bình An là ân nhân của hắn, vậy không đủ.

Giúp hắn phá vỡ khúc mắc, hôm nay Trương Thái lại vốn là tìm Lý Bình An mà đến.

Yến Thập Tam trùng hợp ở đây.

Lại bởi vì một câu "đáng tiếc không ai dạy" của Lý Bình An, mới khiến Trương Thái lâm thời quyết định.

Nghĩ đến đây, Yến Thập Tam trịnh trọng thi lễ với Lý Bình An.

"Đa tạ tiên sinh, đại ân đại đức suốt đời khó quên!" Thanh âm thiếu niên vang vọng cả ven hồ.

Lý Bình An cười nhạt, xoay người phất phất tay.

"Liên quan gì đến ta, đây đều là kết quả nỗ lực của chính ngươi.

Muốn cảm ơn, tự cảm ơn chính mình đi.

Yến Thập Tam, đường ở ngay dưới chân, vô luận phía trước có bao nhiêu gian nan.

Chỉ cần muốn đi, chông gai dưới chân cũng như giẫm trên đất bằng"

Thiếu niên giật mình một lát, lập tức lại trịnh trọng cúi đầu.

"Tạ tiên sinh giải đáp!"

Chương 124: Thân sinh

1852 chữ

"Yến Thập Tam được Trương Thái thu làm nửa đệ tử rồi!"

Ngữ khí Yến Kính Dương trầm thấp, nhìn cảnh sắc trong hồ.

"Từ sau khi người mù kia đến, vận may không ngừng đến với tên kia, hắn sớm muộn gì cũng… Sớm muộn gì cũng sẽ cưỡi lên đầu lên cổ ta!"

Yến Kính Dương vĩnh viễn cũng không quên được mùa đông năm đó.

Rõ ràng là Yến Thập Tam tùy ý bị người khi dễ, lại bởi vì Yến Kính Dương cố ý giấu tiền giấy Yến Thập Tam tích góp đã lâu vào ngày

giỗ của mẹ hắn.

Khiến cho Yến Thập Tam không thể đốt tiền giấy cho mẹ hắn, còn cố ý nói không có tiền giấy, mẹ hắn ở dưới đất sẽ lạnh chết hoặc chết đói.

Khi đó Yến Thập Tam chỉ không nói một lời mà đi.

Yến Kính Dương không quá coi trọng, ai ngờ buổi tối lúc về nhà.

Bị Yến Thập Tam đột nhiên nhảy ra dùng đá đập vào đầu.

Yến Thập Tam sớm đã vào nhất phẩm, khi đó Yến Kính Dương không phải là đối thủ của hắn. Thế mà suýt nữa bị đối phương đánh chết.

Về sau tuy rằng Yến Thập Tam bị xử trí theo gia pháp, mất nửa cái mạng.

Khiến Yến Kính Dương hung hăng xả được cơn giận, nhưng trải nghiệm lần đó lại trở thành cơn ác mộng hắn không xua đi được.

Theo tuổi tác dần lớn, bước vào con đường tu hành.

Lâu dần, lại trở thành khúc mắc của mình.

“Ngô thúc, ngươi nói tại sao lại như vậy?”

Ngô Phái Đồng mặc áo bào xám đứng ở một bên, trầm ngâm một lát.

“Mệnh cách giữa người với người khác nhau, có người có thể bổ sung hợp tác, có người bài xích.

Vận thế của một người cũng sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của những người xung quanh.

Lý Bình An vừa đến, số mệnh của Yến Thập Tam liền tăng vọt.

Yến Kính Dương nắm chặt nắm đấm:

. Vậy nếu hắn chết thì sao!

Ngô Phái Đồng thần sắc hơi đổi:

“Yến Thập Tam vô luận địa vị thấp kém như thế nào, cũng là con cháu Yến gia. Ngươi có thể khi dễ hắn, làm nhục hắn, nhưng tuyệt đối không thể động sát niệm! Nếu không, Yến gia sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Yến Kính Dương cúi đầu:

“... Ta nói không phải Yến Thập Tam… mà là Lý Bình An

Trăng sáng ven hồ, đêm khuya tĩnh lặng, gió nhẹ liễu bay.

Hai người ngồi trong đình.

Ngô Phái Đồng mặc áo bào xám ngồi một bên.

Yến Kính Dương đứng rót rượu cho Lý Bình An:

“Lý tiên sinh, ta kính ngài một ly, ân oán lúc trước của chúng ta coi như xóa bỏ

“Công tử nói đùa, giữa chúng ta làm gì có ân oán?”

Lý Bình An thật sự không cảm thấy mình và Yến Kính Dương có thù oán gì.

Lúc trước ở Hoa Nguyệt các, Yến Kính Dương bắn hạt châu vàng.

Để cho Lý Bình An vô duyên vô cớ kiếm được mấy ngày tiền rượu.

Ở cửa phủ, Yến Kính Dương không giúp Lý Bình An bẩm báo.

Tục ngữ nói, giúp là tình cảm, không giúp là bổn phận.

Huống chi, khi đó hai người còn chưa quen biết.

Cho nên Lý Bình An cho rằng hai người thật sự chưa từng có xích mích. Yến Kính Dương trầm mặc một lát, nâng ly uống một hơi cạn sạch.

“Tiên sinh khoan dung độ lượng”

Yến Kính Dương uống liền ba ly:

“Tiên sinh, ta không vòng vo nữa.

Ta và Yến Thập Tam thuở nhỏ có cừu oán, hắn là một khúc mắc trong lòng ta. Ta nếu như muốn nhất niệm thông suốt, tiếp tục đi con đường trường sinh này.

Ngày sau, Yến Thập Tam nhất định sẽ bị ta giết chết.

Nhưng hôm nay dưới sự bồi dưỡng vô tình hay cố ý của tiên sinh, Yến Thập Tam nhặt được nhiều tiện nghi như vậy.

Kính Dương thật sự là phiền lòng nóng nảy, nếu tiên sinh nguyện ý từ nay về sau không qua lại với Yến Thập Tam.

Phủ Nam quốc công sẽ mang ơn tiên sinh, Kính Dương cũng sẽ cảm kích tiên sinh!"

Lý Bình An sửng sốt một lát, dường như hoài nghi mình nghe lầm.

Nghĩ tới Nhị phu nhân khôn khéo lanh lợi, lại nhìn nhi tử của nàng.

Nhịn không được trong lòng hồ nghi, Yến Kính Dương thật sự là con ruột của Nhị phu nhân sao? Sao có thể ngu xuẩn như vậy?

Hít sâu vài hơi, Lý Bình An từ từ mở miệng.

"Chuyện giữa Kính Dương công tử và Thập Tam công tử không có liên quan gì đến tại hạ.

Về phần đoạn tuyệt quan hệ với Thập Tam công tử, thứ cho tại hạ không thể tiếp nhận yêu cầu vô lý này.

Lý Bình An đã nói rất khách khí.

Nói trắng ra chính là: Con mẹ ngươi nói gì cơ? Lão tử kết giao với ai còn nhọc ngươi nói này nói nọ

Sắc mặt Yến Kính Dương dần dần lạnh xuống, thở ra một hơi thật sâu, đứng lên.

"Ta nhớ lúc trước tiên sinh đã nói, không phải là người tu hành?"

"Không sai.

Yến Kính Dương nhìn chằm chằm từng chi tiết trên mặt Lý Bình An, dường như đang xác định đối phương có nói dối hay không.

Sau đó hắn đứng lên chắp tay, đi ra khỏi đình.

Trong đình, chỉ còn Ngô Phái Đồng và Lý Bình An đang đứng.

Cảm nhận được sát ý ở đối diện.

Lý Bình An sửng sốt một lát, sau đó không khỏi cười.

Vốn cho rằng Yến Kính Dương này chỉ là suy nghĩ ngu xuẩn đơn thuần, bây giờ mới phát hiện sai rồi.

Gia hỏa này cũng không chỉ là ngu ngốc đơn giản như vậy.

Mà là đặc biệt ngu xuẩn.

“Chỉ giáo!”

Ngô Phái Đồng thoáng chắp tay, từ trong tay rút ra một chiếc lá.

Lá cây rơi xuống đất, hóa thành từng nhánh dây leo thô to.

Mọc lên như nấm.

Ngô Phái Đồng vung tay lên, từng nhánh dây leo khổng lồ giống như mãng xà vẫy đuôi.

Ở trên không trung phát ra tiếng nổ thật lớn, đập tới Lý Bình An.

Lý Bình An nhảy về phía sau, dễ dàng tránh được một kích.

Lại có một tiếng động lớn, lần này lớn hơn lần trước.

Gió thổi mạnh.

Cột trụ tráng kiện chống đỡ đình trực tiếp bị chặn ngang chặt đứt. Mấy phẩm đây?

Lý Bình An phán đoán không ra, nhưng hắn có cảm nhận riêng.

Từng dây leo xanh nhìn như uy lực cực lớn, lại yếu ớt không chịu nổi như cành lá. Vốn tưởng rằng…... đối phương sẽ mạnh lắm.

Lý Bình An vừa đứng vững thân thể, một nhánh dây leo bắn ra từ dưới chân.

Rất nhanh liền quấn quanh toàn thân hắn, ghìm chặt khiến hắn không thể động đậy.

Ngô Phái Đồng hừ lạnh một tiếng:

“Ngươi quả thật không phải người tu hành! Đừng trách ta”

Tay hắn nắm thật chặt.

Dây leo phát ra thanh âm làm người ta sợ hãi, đừng nói là người, cho dù là một con voi giờ phút này

cũng sẽ bị nghiền nát đến tan xương nát thịt.

Nhưng trong nháy mắt tiếp theo.

Một luồng khí cường đại đột nhiên bộc phát.

Quy Tức công.

Lý Bình An tích lũy khí, đã khiến cho Quy Tức công vô cùng khổng lồ.

Giống như là một quả bom bộc phát từ bên trong.

Dây leo hóa thành một đống bột màu xanh biếc.

Sắc mặt Ngô Phái Đồng âm trầm, mở ra năm ngón tay.

Dây leo giống như một thanh kiếm sắc bén, từ bốn phương tám hướng đâm về phía Lý Bình An.

Lý Bình An né tránh, vẻ mặt vẫn thoải mái như cũ.

Giống như đang đùa giỡn một đứa trẻ.

Ngô Phái Đồng gầm nhẹ một tiếng, vô số dây mây xanh uốn lượn mà đến.

Áp tới từ bốn phương tám hướng, để cho Lý Bình An tránh không thể tránh.

“Ngươi thuộc mấy phẩm, đi theo môn phái nào?”

Lý Bình An bỗng nhiên hỏi.

Hai mắt Ngô Phái Đồng lộ vẻ sát ý:

“Người chết không cần biết nhiều như vậy”

Lý Bình An dời tay phải đến cán đao, lẩm bẩm nói:

“Ta chỉ muốn xác nhận thực lực mình bây giờ ở phẩm nào thôi mà?

Về sau gặp Luyện Khí sĩ, cũng biết phẩm nào nên chạy, phẩm nào đánh được.”

Một trương giấy tuyên bắn ra từ trong tay áo hắn.

Hai chữ “Phong Lôi” được viết trên đó.

Một đạo hào quang chói mắt treo ở trong gió thu, dư âm khẽ run bên

tai.

Sau đó rơi vào trong hồ nước, giống như một áng chiều tà, thê lương mà lãng mạn. Dây leo bỗng nhiên mất đi sinh mệnh.

Ánh mắt Ngô Phái Đồng dại ra, góc áo bị gió xé rách.

Giống như trong gió cất giấu một con dao nhỏ, một đao chặt đứt y phục của hắn.

Và sợi dây sinh mệnh

Phù Tang đao?"

Đây là những lời cuối cùng hắn để lại trên thế giới.

Đạo vào vỏ, Lý Bình An lại cảm thấy có chút lãng phí bút mực.

Trong nháy mắt Ngô Phái Đồng thua cuộc, Yến Kính Dương xoay người muốn chạy trốn.

"Động đậy một chút, đao sẽ lệch, có thể sẽ chém vào đầu đó?

Thanh âm rơi xuống hồ nước, Yến Kính Dương không dám động đậy nữa.

Lý Bình An xẹt đến bên người hắn:

"Thi thể giao cho ngươi xử lý, lý do có lẽ cũng do ngươi biên soạn thật tốt, cố gắng hợp lý một chút. Ngươi là dòng dõi Nam quốc công, giết ngươi sẽ rất phiền phức.

Nhưng nếu lại phát sinh chuyện như vậy một lần nữa, cho dù phiền toái ta cũng không thể không tiễn ngươi một đoạn đường.

Cuối cùng, cho ngươi một lời khuyên…

"Nếu như có cơ hội, làm giám định thân nhân với nương của ngươi thử đi.

Lý Bình An sâu sắc hoài nghi Yến Kính Dương không phải con ruột của Nhị phu nhân.

Lập tức, liền đạp ánh trăng đi đến tiểu viện ven hồ.

Ở phủ Nam quốc công mấy ngày, cũng đến thời điểm rời khỏi nơi này rồi.

Mặc dù có chút không nỡ những món ngon mỹ vị của phủ Nam quốc công.

Nhưng hạt giống cây Phù Tang cũng được đưa trả rồi, lại cọ ăn cọ uống tiếp thì có chút không lễ phép.

“Lão Ngưu, ngươi nói kế tiếp đi đâu đây?”

Lão Ngưu: “Ngưu… uu…”

Chương 125: Đại đạo phù văn

1569 chữ

Lý Bình An vốn định từ biệt lão thái quân xong, sẽ rời khỏi phủ Nam quốc công. Về phần nên đi nơi nào, nếu lão Ngưu không muốn về bốn trấn An Bắc. Vậy thì đi tới chỗ nào chính là chỗ đó.

Dù sao đường ở ngay dưới chân, bất luận muốn đi chỗ nào, bất luận có bao xa. Luôn có thể đi tới nơi.

Thứ Lý Bình An không thiếu nhất chính là thời gian.

Chỉ là vừa thu dọn đồ đạc xong, tiểu viện ven hồ liền có một vị khách ghé thăm.

Vị khách ấy một thân áo vải, sắc mặt ngăm đen.

Một đôi mắt đã trải qua gió sương, lấp lánh có hồn, khiến cho người ta có một cảm giác uy nghiêm. Cố Tây Châu!

Cố Tây Châu vì muốn lão Mặc hỗ trợ chế tạo Phù Tang đao, đáp ứng giúp đỡ đối phương một việc.

Sau đó hai người chia tay ở Ngọc Môn quan, Lý Bình An đưa bốn người A Lệ Á vào học viện.

Mặt trời lặn xuống đáy hồ.

Một mảnh mông lung, làm cho người ta có một loại cảm giác u tĩnh.

Rượu ấm bầu bạn gió mát.

Trong men say, bên làn gió cùng cạn ly với đêm thu.

“Việc giải quyết xong rồi sao?”

Cố Tây Châu gật đầu:

“Có chút phiền phức, nhưng không phải phiền toái gì lớn.

Hai người bắc một cái nồi đồng.

Thịt viên, rau quả sôi sục trong nồi.

Khí nóng bốc lên, nước canh cuồn cuộn.

Hai người nhanh chóng nâng đũa lên.

Ánh mắt Cố Tây Châu như có điện, nhìn chằm chằm vào thịt trong nồi.

Lý Bình An lặp lại chiêu cũ:

“Nói cho ta biết lão Mặc rốt cuộc nhờ ngươi chuyện gì đi, ta cảm thấy rất hứng thú.

Cố Tây Châu nhìn thấu thủ đoạn của hắn, một đũa gắp một miếng thịt lớn.

Vừa ăn, vừa qua loa.

“Việc nhỏ việc nhỏ thôi, rất không thú vị”

i xong, còn không quên gài bẫy Lý Bình An.

“Nói cho ta biết sau khi ta rời đi đã xảy ra chuyện gì đi, ta cảm thấy rất hứng thú”

Lý Bình An nhẹ nhàng nói một câu:

“Lên đường bình an, chuyện gì cũng không xảy ra cả.

Cố Tây Châu nheo mắt lại:

“Sao ta nghe nói ngươi bị truy nã, nói rõ cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”

Lý Bình An một tay phất một cái, khuấy động nước canh sôi trào.

Khiến miếng thịt ở bên phía Cố Tây Châu, chuyển dời sang bên của mình.

“Việc nhỏ, việc nhỏ, rất không thú vị”

“Lý huynh, chẳng lẽ là không muốn nói cho ta nghe sao?”

Cố Tây Châu sử dụng Càn Khôn Đại Na Di, lần nữa cướp miếng thịt trở về.

“Cố huynh nói đùa, so với việc nhỏ của ta, ta vẫn quan tâm chuyện của Cố huynh hơn.

Nồi lẩu như chiến trường, hơi phân tâm một chút chính là vạn kiếp bất phục.

Cố Tây Châu nhìn Lý Bình An, vẻ mặt ngưng trọng.

Lý Bình An đồng dạng là vẻ mặt nghiêm túc.

“Lý huynh, hay là mời ngươi nói trước đi”

Cố Tây Châu cười cười.

“Hay là mời Cố huynh đi?

Lúc này, lão Ngưu bỗng nhiên thò đầu ra, hắt xì một cái về phía nồi lẩu.

Cố Tây Châu nhìn thoáng qua nồi lẩu, khóe miệng hơi co giật.

Còn có chiêu này sao!?

Cố Tây Châu: ...

Lão Ngưu kêu một tiếng, giống như là đang hỏi các ngươi còn ăn không?

Không ăn thì để ta ăn.

Gió thu thổi qua, mặt nước gợn sóng, cành liễu lay động.

Vài con chim vô danh khi thì bay ngang trên mặt nước, khi thì liệng xuống, khi thì nhảy lên..... “Ngươi cảm thấy ta có cơ hội bước vào võ đạo sao?”

Lý Bình An tò mò.

Cố Tây Châu nhìn hắn một cái:

“Lão Mặc nói ngươi là người bị trời phạt, bất luận là võ sư hay luyện khí sư, ngươi đều đi không được.

Võ sư mặc dù không có thiên phú tu đạo, nhưng bản chất so với ngươi cũng rất khác nhau. Tuy không có tài năng, nhưng vẫn còn đi được.

Nhưng dưới chân ngươi hoàn toàn không có đường.

Cái này giống như một người không cứng lên nổi, giống như một tên thái giám vậy"

Lý Bình An bị ví dụ này làm cho trầm mặc một lúc lâu.

Cố Tây Châu nhìn ra Lý Bình An rất hứng thú với phương pháp tu luyện, liền kiên nhẫn giải thích với

"Hệ thống tu luyện tổng cộng chia làm hai là hệ thống, võ sư và luyện khí sư.

Mà chi nhánh của luyện khí sư lại có chủng loại phong phú, mỗi nhà đều phát triển ra hệ thống tu luyện độc đáo khác nhau.

Như Nho gia mở linh đài, đặc trưng bởi hạo nhiên chính khí.

Tàng cung của đạo gia, ngoài ra còn có kiếm tu độc lập.

Tuy có khác biệt nhưng về cơ bản là giống nhau.

Đều có thống nhất về phân chia phẩm giai, nhất phẩm tới cửu phẩm.

Mỗi một cảnh giới, còn chia làm bốn cảnh giới con, đối với tu sĩ bình thường mà nói, mỗi một bước đều rất khó vượt qua.

Đến cảnh giới nhất định, thì sẽ không phải chỉ dựa vào tu luyện là có thể lên như diều gặp gió được.

Còn cần rất nhiều nhân tố bên ngoài, tóm lại, con đường trường sinh dài đằng đẵng vô biên.

Người có thể đi lên con đường này, hơn nữa đạt được thành tựu, đều là trong vạn người không có lấy một người.

Cố Tây Châu dừng một chút, tiếp tục nói:

"Thương hải tang điền mây cuốn mây bay,

Giang sơn đổi chủ vương triều hưng suy, Gia quốc ân oán, chiến ca trận trận.

Như ảo như thật, lại không sao thay đổi được.

Từ xưa đến nay, trong cuộc sống có bao nhiêu yêu hận tình thù, lại có bao nhiêu hồng nhan bạc mệnh, bao nhiêu anh hùng hào kiệt vì thế mà khom lưng.

Tóm lại, ta nói những thứ này vì muốn bảo, ngươi không nên bởi vì không thể tu luyện mà cảm thấy

chán nản.

Người sống một đời, tám mươi năm sẽ chết, tám trăm năm cũng sẽ chết.

Lý Bình An cười cười, thản nhiên nói:

“Ta còn không đến mức bởi vì những chuyện này mà buồn bực, nếu tu không được, cũng không cần cưỡng cầu.”

Cố Tây Châu tán thưởng nhìn Lý Bình An, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

“Tuy nói người bị trời phạt không thể tu luyện, nhưng mà trong cơ thể ngươi lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng cường đại.

Đây là sự khác biệt rõ rệt giữa ngươi và Luyện Khí sĩ bình thường.

Kim Cân, Thiên Môn, Trường Tinh, Huyền Tuyền, Thiên Cổ, Nê Hoàn.

Nếu lấy lục bí mô phỏng đại đạo phù văn, chưa chắc không phải là một loại phương pháp tu luyện.

“Đại đạo phù văn?”

Cố Tây Châu giải thích:

“Đại đạo phù văn là một loại ký hiệu có lực lượng kỳ dị, là vật dẫn vỡ vụn của ‘Đạo. Luyện Khí sĩ tu luyện chiến kỹ, hồn kỹ, thuật pháp, pháp môn phụ trợ.

Về bản chất mà nói, đều thuộc đại đạo phù văn.

Gia nhập cảnh giới Đạo Tắc cùng Đạo Cảnh sẽ có thuật pháp sinh mệnh độc đáo, thành tựu thần thông.

Bình thường, lục bí trong cơ thể tu sĩ không có cách nào gánh vác đại đạo phù văn, cho dù là may mắn thành công, cũng sẽ bị thiên đạo

cắn trả.

Nhưng đối với người bị trời phạt, cũng không có loại băn khoăn này.

Hơn nữa tỷ lệ thành công rất cao.

Lúc trước Cửu Châu đã xuất hiện một vị bị trời phạt dùng đại đạo phù văn nhập đạo"

"Rất trâu bò sao?"

"Rất trâu bò, chỉ là hắn ta đã mất tích rất lâu rồi"

Lý Bình An như có điều suy nghĩ.

Cố Tây Châu uống một ngụm rượu:

"Chỉ là cái đại đạo phù văn này cực khó tìm, hơn nữa người bị trời phạt không thể đi con đường tu

hành, chống đỡ chắc được hơn một trăm tuổi.

Cho nên ta hoài nghi người nọ, chính là trên đường tìm đại đạo phù văn mà chết già.

Vẫn là câu nói kia, thứ mình không thiếu nhất chính là thời gian.

Cho dù không bước lên con đường trường sinh, dựa vào tuổi thọ hệ thống cho.

Bản thân cũng có thể trường sinh.

Nếu đã như thế, vậy thì tìm thử xem.

Một năm, mười năm, một trăm năm, một ngàn năm, thậm chí là mười ngàn năm.

Năm tháng dài đằng đẵng, luôn phải tìm cho mình chút chuyện để làm.

Nếu không cuộc sống sẽ nhàm chán biết bao….

Chương 126: Mệnh cách màu vàng

1217 chữ

“Kế tiếp, ngươi chuẩn bị đi đâu?”

Cố Tây Châu ngửa người ra sau, dùng hai tay chống đỡ thân thể:

“Ta muốn thử đi tìm đại đạo phù văn mà ngươi nói”

“Thứ đồ chơi kia quả thật thần kỳ, sau khi dung hợp trận pháp quanh thân, cũng đủ để đối kháng với Luyện Khí sĩ.

Tuy nhiên cũng quả thực rất khó tìm, toàn bộ đều dựa vào vận mệnh cùng vận khí, ngươi cảm thấy vận khí mình đủ tốt sao?”

Lý Bình An hồi tưởng lại những gì mình đã trải qua, lập tức lắc đầu.

“Không tốt lắm, chỉ là…”

“Chỉ là cái gì?”

“Không có gì”

Lý Bình An vốn định nói, tuy vận khí của ta không tốt lắm, nhưng được cái tuổi thọ ta rất dài.

“Tóm lại ta không khuyên ngươi đi tìm vật kia, trên thực tế, ai cũng không biết đại đạo phù văn đến tột cùng sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Có thể ở linh sơn miếu thờ nào đó, cũng có thể ở phố phường ngõ nhỏ, trong lúc lơ đãng sẽ bỏ lỡ. Lý Bình An cười mà không nói.

Cố Tây Châu chỉ ở lại một ngày là rời đi.

Hắn nói mình đã hẹn với người khác ở Trấn Yêu quan.

Trước đó, phải về học viện bái phỏng ân sư một chút.

“Trấn Yêu quan là nơi nào thế?

“Trấn Yêu quan ở vùng cực bắc Cửu Châu.

“Thú vị không?”

“Rất thú vị, từ xưa đến nay có rất nhiều hào kiệt muốn đi xem thử

Lý Bình An do dự một chút, nói với lão Ngưu:

“Lão Ngưu, nghe không tệ, chúng ta có đi xem không?”

“Ngưu~”

Đọc vạn cuốn sách, không bằng đi ngàn dặm đường.

Trước khi đi, Cố Tây Châu quay đầu lại nói.

“Ngươi muốn đi Trấn Yêu quan thì phải nhanh, nếu như bỏ lỡ lúc ta đánh nhau cùng tên kia, sẽ là tổn thất lớn đấy.

Nếu là gặp phải yêu ma quỷ quái, cứ báo tên Cố Tây Châu ta.

“Giang hồ gặp lại!”

Cố Tây Châu cười ha ha, đạp gió mà đi.

Lý Bình An dùng đàn nhị tiễn hắn.

Thanh âm đàn nhị vang lên, ưu sầu mà uyển chuyển, buồn bã mà bị thương.

Cố Tây Châu quay đầu kinh ngạc nhìn Lý Bình An.

Cái này…... là muốn đưa tiễn ta hả?

[Leng keng, chúc mừng kí chủ đã mở khóa Mệnh cách màu vàng]

[Mệnh cách: “Quân tử bất vọng động, động tất hữu đạo”]

[Trong vòng năm trăm bước quanh bản thân, lực lượng trong cơ thể tăng lên trên diện rộng, cường độ thân thể được tăng cường]

[Đẳng cấp một – trong vòng sáu bước quanh người]

[Đẳng cấp hai – trong vòng bảy bước quanh người]

[Đảng cấp ba – trong vòng mười bước quanh người]

Kèm theo: Đẳng cấp ba sinh ra hiệu quả đặc thù, trong vòng mười bước, sức mạnh đối phương sẽ yếu bớt.

[Tính danh: Lý Bình An, tuổi thọ: 160 –

- 170]

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (2000/10000)] [Tư chất: Hạ phẩm linh cốt

[Thính Phong đao pháp: 91%]

[Bạt Đao thuật – Tà liêu xuất vỏ: 68% – 70%]

[Quy Tức công: 93%]

[Yến Tử Xuyên Vân tung 43% – 45%]

[Kỹ năng: (Khóa chặt hơi thở: 64% – 66%)]

[Đạt thành tựu, Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3: Hoàn thành một phần năm Mệnh cách màu xanh: Toàn tâm toàn ý

Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù thông minh

Đạt được thăng cấp, hiệu quả tăng lên trên diện rộng

(Đẳng cấp mệnh cách: Trắng – xanh – vàng – đỏ – lam – tím)]

Lý Bình An đứng tại chỗ hồi lâu, sau đó xoay người.

Mộc diệp phân phân quy lộ, tàn nguyệt hiểu phong hà xử.

Phù vân yểm nhật, phong xuy viên đề.

Thu vũ, thu vũ, nhất bán nhân phong xuy khứ.

(Trích thơ "Như Mộng lệnh – Hoàng diệp thanh đài quy lộ" (đường về xanh rêu vàng lá) của Nạp Lan Tính Đức)

(Lá rụng lấp đường về, trăng khuyết chờ gió vào

Mây mù che sắc nắng, vượn kêu đua gió nổi

Thu về nối mưa đi, vội đi theo gió rồi.)

Lý Bình An nói với lão thái quân chuyện mình sắp rời đi.

Lão thái quân mặc dù cực lực giữ hắn lại, nhưng Lý Bình An đã quyết tâm. Ngoại trừ lão thái quân, Lý Bình An cũng không làm kinh động tới ai khác.

Việc thông báo cho lão thái quân là xuất phát từ một loại lễ phép đi.

Hành lý của Lý Bình An rất đơn giản, một cây đàn nhị.

Một cây gậy chống, vừa có thể đánh nhau cũng có thể câu cá.

Bên hông có một cây bút, cổ tay áo cất giấu một thanh phi kiếm dài bằng ngón tay.

Thêm một con trâu.

Có người nói rằng: Một cái cây một kiếp sống.

Trời đất là mái nhà, giang hồ là mái ấm.

Không chốn nương thân lại tá túc mọi nhà.

Đời người ngắn ngủi, của cải và địa vị đều là gánh nặng.

Sống không thể mang theo, chết không thể mang đi, cuộc sống đơn giản mới là hạnh phúc. Lý Bình An rất tán thành lời này, bởi vì hắn không có cả tài phú lẫn địa vị.

Rời khỏi phủ Nam quốc công, xuyên qua phố phường ngõ nhỏ.

Lý Bình An bước đi nhẹ nhàng, như đạp gió mà đi.

Đi được một nửa, bỗng nhiên phát hiện trong miệng lão Ngưu đang ngậm hai con gà quay.

Lý Bình An bất đắc dĩ đành phải trả tiền.

Vừa ăn, vừa oán trách lão Ngưu.

Không đợi đi ra khỏi thành, liền cảm nhận được vài hơi thở quen thuộc.

Yến Thập Tam và nha hoàn Lan Nguyệt của hắn, cùng với huynh muội Tô Kế Vãng, Tô Hân Lam.

“Lão Lý, muốn đi sao không báo chúng ta một tiếng, quá không có ý tứ đi.

Tô Kế Hướng tùy tiện nói.

Lý Bình An cười cười, mặc dù chỉ quen biết trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Nhưng chia ly chắc chắn sẽ khiến người ta buồn.

“Lão Lý, ngươi chuẩn bị đi đâu?”

“Trấn Yêu quan”

“Trấn Yêu quan? Ngươi đi tới Trấn Yêu quan làm gì?” Lý Bình An:

“Đi tản bộ thôi

“Nơi đó rất xa, hơn nữa đường đi cũng không an toàn. Lý Bình An chẳng thèm để ý:

“Đường ở dưới chân, chỉ cần đi, xa hơn nữa cũng sẽ tới.

Khi hắn nói lời này, mặt nhìn Yến Thập Tam.

Yến Thập Tam hành lễ:

“Tiên sinh yên tâm, Thập Tam nhất định sẽ không quên lời tiên sinh dạy bảo.

Lý Bình An vỗ vỗ vai hắn, vui mừng cười cười.

Lập tức xoay người nói với mọi người:

“Chư vị, chúng ta có duyên gặp lại!”

Hoàng hôn đầy gió.

Trời chiều đang rơi xuống, phía xa có thể thấy được khói bếp lượn lờ dâng lên.

Nhân gian đầy khói lửa, đây chính là nhân gian mà hắn thích…

Chương 127: Khi đó cảm thấy rằng sao cũng có thể hái xuống

1857 chữ

Thảo khô ưng nhãn tật,

Tuyết tận mã đề khinh.

(Trích thơ “Quan lạp” – Vương Duy)

(Cỏ tàn chim nhìn rõ

Tuyết tan ngựa phi nhanh.)

Lý Bình An và lão Ngưu không chọn đi đường lớn mà vui vẻ đi trên con đường nhỏ, suốt hành trình hai người vừa đi vừa nghỉ.

Tuyết càng rơi càng lớn, bụi cây hai bên đường dần dần bị tuyết đọng phủ kín biến thành một mảnh trắng xóa.

Hai người vượt qua hết ngọn núi này đến ngọn núi khác.

Con đường lên núi càng lúc càng hẹp, ngày càng hoang vu vắng vẻ và yên tĩnh hơn.

Một người một trâu đồng hành, không thấy cô đơn. Lý Bình An hát ngân nga một bài hát. “Biển sâu cười một tiếng, cuồn cuộn sóng đôi bờ Mực thủy triều chìm nổi, đánh dấu thời thế nay Trời thẳm cười vang vọng, tiếng rối rít giữa đời Hỏi kẻ thắng người thua, bắc thang hỏi sao trời…

(Trích bài hát “Thương hải nhất thanh tiểu ề…” – Hoàng Triêm)

Không biết qua bao lâu, cuối cùng ở phía trước xuất hiện tiếng pháo hoa.

Trên đường, hai người tình cờ gặp được ba nam tử đang khiêng một ít đồ tết, bao lớn bao nhỏ từ đầu núi bên này đi về đầu núi bên kia.

Từ trong cuộc nói chuyện của bọn họ có thể biết được tâm trạng những người đàn ông này đang rất

vui vẻ.

Thì ra là đã đến cuối năm mà trong thôn vẫn có tân nương tử chuẩn bị xuất giá. Lý Bình An dắt theo lão Ngưu tiến đến chuẩn bị xin uống một ngụm rượu mừng.

Không khí trong thôn ngoài thôn đều vui mừng hân hoan.

Lúc Lý Bình An đến nơi tiệc lớn còn chưa bắt đầu, dân làng đã dùng gạch xanh gạch đỏ xây thành những bếp lò tạm thời dùng để đun lửa xào nấu.

Khi nông thôn tổ chức các buổi yến tiệc phần lớn mọi nhà đều sẽ tới chung vui.

Tất nhiên nhà bếp của hộ gia đình thì quá nhỏ, phải dựng một “nhà bếp lộ thiên” mới có thể duỗi chân duỗi tay thoải mái.

Mọi người vừa cắn hạt dưa vừa tán gẫu chuyện nhà.

Khung cảnh bàn tiệc càng bày càng lớn, đồ ăn đưa lên càng lúc càng nhiều, hương vị càng ngày càng đậm.

Mọi người ngồi vây xung quanh quanh bàn, vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ hòa thuận. Cảm giác này khiến Lý Bình An nhớ lại thời

thơ ấu của mình.

Đó là cảm giác ăn không phải tiệc rượu mà là bầu không khí hạnh phúc là sự náo nhiệt vui vẻ kia. Lý Bình An ngẫu hứng kéo một khúc nhạc vui vẻ.

Dù sao hôm nay cũng là ngày đại hỉ của người ta, cũng không thể kéo khúc Nhị Tuyền.

Lý Bình An rất thích bầu không khí này.

Hơn nữa các đầu bếp nông thôn nấu ăn có một hương vị rất khác biệt.

Bây giờ, Lý Bình An còn cảm thấy bậc thầy nấu ăn ở Hoàng Hạc lâu không ngon bằng bữa tiệc lớn đầu tiên mà hắn ăn khi còn ở tiểu sơn thôn.

Mạc tiếu nông gia lạp tửu hồn,

Phong niên lưu khách túc kê đồn.

(Trích thơ "Du sơn tây thôn" – Lục Du)

(Đừng tưởng nhà nông rượu chạp xoàng,

Được mùa đãi khách lợn gà sang.

Nguyễn Bính Ngô dịch – "Thơ Lục Du", NXB Văn Học, 1971)

Rượu rót qua ba lần, đồ ăn nếm đủ năm vị.

Tân lang tân nương cũng đã vào động phòng.

Cũng không có chuyện gì náo động ảnh hưởng động phòng, hầu như đồ ăn trong đĩa đã đều thấy đáy.

Lý Bình An đi tới một chỗ trên đỉnh núi định hóng gió, hít ít không khí trong lành.

Hắn đi đến nơi đã thấy một thiếu niên đứng ở đỉnh núi quơ quơ một cây gậy trúc. Thiếu niên rất ra dáng vừa qua gậy trúc trong miệng còn lẩm bẩm cái gì đó.

Lý Bình An mỉm cười nhìn cậu thiếu niên đang vung vẩy gậy trúc một cách hăng say.

Sau một lúc lâu, thiếu niên quay đầu lại thì phát hiện Lý Bình An đứng ở phía sau hắn, ngay lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng lên.

“Ăn cơm xong vận động mạnh không tốt cho sức khỏe”

Thiếu niên sờ sờ bụng của mình rồi cười he he.

Thiến niên gác gậy trúc đặt ở đầu vai, ánh mắt nhìn về phía gậy trúc của Lý Bình An.

“Đại thúc, gậy của thúc không đẹp bằng của ta.

Lý Bình An tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

“Vừa rồi ngươi luyện cái gì? Kiếm pháp sao?”

Thiếu niên xoa xoa hai bàn tay, cười có chút ngượng ngùng.

“Vâng…. Giấc mộng của ta là trở thành một hiệp khách cầm trường kiếm trong tay hành tẩu

giang hồ”

“Chuyện này có gì phải xấu hổ ngại nói ra.

“Mọi người đều chê cười ta, mẫu thân cũng nói ta trẻ con ngây thơ.

“Nhưng ta thì cảm thấy ngươi rất có chí khí.

“Thật sao?”

Trong mắt thiếu niên tràn đầy phấn khích như thể được một người tán thành là chuyện gì đó rất ghê gớm.

“Đại thúc, ta biểu diễn kiếm pháp của ta cho thúc xem

Thiếu niên quơ quơ gậy trong ánh trời chiều.

Những cành lá xanh đan xen những chiếc lá vàng như câu chuyện cũ của thời gian.

Khóe miệng Lý Bình An nhếch lên nụ cười.

Lúc hắn còn nhỏ, bản thân nghĩ rằng sao còn có thể hái, vung kiếm cũng có thể quét sạch ánh chiều

tà.

“Đại thúc, thúc cho ta mượn gậy trúc của thúc chơi đùa đi”

“Cây gậy này không thể cho ngươi chơi”

Trong lòng Lý Bình An có tâm sự nên hắn từ trên tảng đá nhảy xuống đất.

Lý Bình An tiến về phía trước một bước, toàn thân càng lúc càng nhẹ.

Là gió động, cũng là tâm động.

Một làn gió mát tản ra từ trong cơ thể hắn, mang theo một hơi thở tươi mát chỉ có ở trong núi sâu mới có thể ngửi thấy.

Mỗi một lỗ chân lông trên người đều mở, toả ra một cảm giác mát mẻ.

Giống như có một luồng không khí cực nhỏ chui qua cơ thể hắn.

Thân này đã không còn ở trên núi mà đã tung hoành ngoài vạn dặm.

Bắt đầu từ những điều đơn giản mở rộng thành phúc tạp, từ những nơi gần gũi đến những nơi xa xôi

Thiếu niên kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, cảnh tượng như ảo như mộng.

Vốn dĩ đời người không nên có mơ mộng nhưng lại hết lần này tới lần khác có người mộng mơ.

Mơ thấy khách giang hồ xách một bầu rượu thắp một ngọn đèn.

Thắp lên một cuộc đời chảy theo men rượu, như ngựa tốt phi trong gió bão.

Mơ thấy cung cong như trăng triều Hán, đuôi tên vẽ cầu cho sao trời.

Mơ thấy ngựa uống nước lạnh mùa thu, gió tuyết cắt lòng như đạo.

Đời người như phù du, như mộng cũng như khói.

Gió thổi tan giấc mộng chỉ còn thiếu niên đứng sững sờ trên núi.

Nghe gió nổi rồi gió tắt, dường như quên hết thảy chuyện thế gian.

(Ý cảnh theo tập thơ “Tái hạ khúc kỳ” của Lý Bạch)

Lý Bình An vung một đao vạch một mộng, vạt áo rung động tung bay.

[Thính Phong đao pháp: 91% – 92%]

Thiếu niên đứng sững sờ tại chỗ, dường như có điều gì đó trong trái tim đã được mở ra.

Thiếu niên rùng mình một cái, trong đầu loé lên một tia sáng.

Giống như hắn đã hiểu được cái gì đó nhưng rồi lại cái gì cũng không hiểu.

Thật lâu sau, thiếu niên mới lấy lại được tinh thần.

Người nọ cũng đã biến mất không thấy đâu.

Tuy lúc này vẻ mặt thiếu niên còn chút ngây thơ nhưng trên mặt lại không có một tia sợ hãi.

Chỉ có một đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn xung quanh.

Một chiếc lá rụng thong thả rơi xuống.

Thiếu niên một lần nữa vung gậy gỗ, mỗi một lần vung lên mang theo một làn gió mát.

Ở lại thôn một đêm, sáng sớm hôm sau.

Lý Bình An tiếp tục cuộc hành trình của mình trong ánh bình minh rực rỡ.

Thiếu niên đứng trên đỉnh núi vẫn miệt mài vung gậy.

Lý Bình An đi thẳng đến Ngọc Môn quan, chuyên chú đi về hướng bắc.

Chính hắn cũng không thể nhớ rõ mình đã đi qua bao nhiêu con đường, gặp qua bao nhiêu người.

Sông, đồi, làng hay những tồn tại xa không thể với tới dần dần đều bị hắn ném ra phía sau theo từng bước giày cỏ.

Những cảnh tượng kinh hoàng gần như hiếm khi xảy ra.

Mỗi khi nhàn rỗi không có việc gì làm hắn ngồi ở trên lưng lão Ngưu kéo đàn nhị.

Phù vân liễu nhứ vô căn đế,

Thiên địa khoát viễn tuỳ phong dương.

(Trích thơ "Thính Dĩnh sư đàn cầm" – Hàn Dũ)

(Mây như liễu phất bay không đậu

Trải khắp đất trời gió rong chơi)

Một năm mới lại đến, vào ngày đầu năm mới này.

Lý Bình An đi trong núi, những cây đại thụ che khuất bầu trời giống như ngăn cách tất cả sự vật phía dưới với mặt trời.

Năm mới tới nhưng không nghe thấy tiếng pháo hoa, không ngửi thấy không khí vui mừng của năm mói.

Chỉ có gió bấc mùa đông khắc nghiệt của tháng mười hai thổi tới miễn phí.

"Lão Ngưu, đến tết nguyên đán rồi"

Lý Bình An vừa há miệng miệng nói thì gió đã thổi tới rót vào đầy một bụng.

"Um….. ò!"

"Phía trước có một cái hang, chúng ta vào đó trốn đi!"

Gió tuyết bị ngăn ở bên ngoài, ánh lửa sưởi ấm vách hang động nhỏ.

Trước mặt họ bày một chiếc nồi, trong nồi có những vụn băng đang dần dần hóa thành nước sôi. Lý Bình An vừa thả mì sợi xuống nồi vừa ăn bánh dẻo đã nướng mềm.

Lý Bình An bưng một chén rượu đụng một cái vào chén của lão Ngưu. "Chúc mừng năm mới!"

"Um….. ò"

Lý Bình An thở ra một hơi khí lạnh:

"Bà nội nó, không biết lúc nào chúng ta mới có thể đến Trấn Yêu quan. Chờ đến Ngọc Môn quan, chúng ta nhất định phải ăn một bữa thật ngon.

Lão Ngưu gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lý Bình An mỉm cười, ở trong lòng thầm nói.

“Năm mới đến nghênh lộc vào

Cầu bình an mãi theo chân”

Chương 128: Hồ lô rượu

2091 chữ

Ngọc Môn quan.

Lý Bình An trải qua gian nan vất vả, đạp tuyết trắng tiến vào Ngọc Môn quan.

Chiếc lá rụng hôm qua còn vương trên vai, Lý Bình An vươn ngón tay búng nhẹ một cái. “Bánh nướng”

“Canh thịt dê nóng hổi!”

“Tiết canh vịt!”

Rất nhiều người bán hàng rong lớn giọng rao hàng so nhau xem ai to tiếng hơn.

Bước chân khoan khoái nhẹ nhàng, ánh mặt trời rực rỡ chiếu khắp tường đỏ ngói xanh, bóng cây loang lổ lay động trên tường đỏ.

Từng viên gạch từng viên ngói làm cho tòa thành Ngọc Môn quan hùng vĩ này tăng thêm vài phần

mềm mại.

Cờ hiệu của các cửa hàng tung bay thật cao, xe ngựa tấp nập và người đi đường đông như nước chảy.

Không khí này khiến cho Lý Bình An có một loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Ngửi thấy mùi món ngon thịt dê nóng hôi hổi làm cho hắn nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

“Lão Ngưu, hôm nay ta dẫn ngươi ăn một bữa thật thịnh soạn!”

Lý Bình An nói rất chắc chắn.

Trên đường đi tới đây, Lý Bình An dựa vào việc kéo tiểu khúc cũng tích góp được một ít bạc.

Tuy rằng số tiền đó không nhiều lắm nhưng hoàn toàn đủ để ăn một bữa thật ngon và ngủ một giấc

thật say.

“Lão Ngưu lấy tiền ra đây”

Lão Ngưu: “Ưm…..Ò”

Lý Bình An khẽ nhíu mày:

“Sao tiền lại ở chỗ ta, không phải ở chỗ ngươi sao?”

Một lát sau, những người qua đường nhìn thấy một tên ngốc đang cãi nhau với một con trâu trên đường.

“Nói cho ta biết! Có phải ngươi đã đưa tiền của chúng ta cho con trâu cái nào đó phải không?

Ngươi đã đi tìm một con trâu cái sau lưng ta phải không?”

“Moo…ò… moo…. ò… moo…. ò!”

Cãi nhau một lúc, Lý Bình An sờ sờ trên người, cuối cùng hai người chỉ còn lại năm văn tiền.

“Lão Ngưu, ngươi thích ăn cái gì?

Chúng ta chỉ còn lại có năm văn

Lão Ngưu: “Ưm….ò”

“Bánh mật? Không, không ngon Lão Ngưu: “Moo~ Ò”

“Mì xào? Không đủ”

Lão Ngưu: “Moo~ ở”

Lý Bình An vẫn lắc đầu như cũ:

“Bánh màn thầu, quá khô”

“Lão Ngưu, ngươi có thích ăn bánh nướng không?”

Lão Ngưu lắc đầu tỏ vẻ mình không thích món đó một tẹo nào.

“Ông chủ, hai cái bánh nướng!”

Lý Bình An cầm hai cái bánh nướng:

“Lão Ngưu ngươi đã không thích ăn, hai cái bánh nướng này đều là của ta.

Lý Bình An há to miệng đang chuẩn bị cắn một miếng.

Đúng lúc này đột nhiên có một bóng người xuất hiện.

Người này lướt qua giống như một làn gió bấc thổi tới, hắn cắn một miếng vào chiếc bánh nướng trên tay Lý Bình An.

Ngay sau đó lại giống như một trận gió mà chạy như bay về phía xa.

Lý Bình An tức giận suýt nữa muốn chửi tục, co cẳng đuổi theo người kia.

“Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Con mẹ ngươi không đi cướp đùi gà mà lại đi cướp bánh nướng của lão tử. Chuyện này không thể bỏ qua!

Mọi người chỉ cảm thấy có hai cơn gió thổi qua rất nhanh trên đường phố.

Nhanh đến mức từ đầu đường chạy đến cuối đường chỉ trong vòng một nhịp thở.

Ngay lập tức, tiếng mắng chửi, tiếng la hét kinh ngạc, tiếng than vãn không dứt bên tai.

Đối phương rẽ vào hướng phố chính, muốn xông vào trong dòng người đông đúc.

Người này cũng không phải người bình thường.

Dưới tình thế cấp bách, Lý Bình An trực tiếp nâng lão Ngưu lên.

“đi!”

Nhưng ngay sau đó, bộ khoái tuần phố đã bao vây hắn.

Lý Bình An và một lão già ăn mặc quần áo màu xanh rách rưới đều bị bắt đến góc tường, phạt đứng một canh giờ.

Ánh mặt trời buổi chiều tà nhuộm đỏ những mây trắng lang thang trên bầu trời xanh.

Lão già mỉm cười với Lý Bình An:

“Cám ơn cái bánh nướng của ngươi, thiếu niên”

Lý Bình An nghiến răng nghiến lợi:

“Lại đây, để ta bóp chết ngươi!”

Lão già lau miệng:

“Không phải chỉ là một cái bánh nướng thôi sao, lão phu….. bồi thường con trâu này cho ngươi”

Lão Ngưu lườm lão một cái.

“Coi như ta xui xẻo”

Lý Bình An kéo lão Ngưu, quay người muốn đi.

“Đừng đi vội tiểu huynh đệ”

Lão già đi đến gần nói tiếp:

“Tiểu huynh đệ, ta thấy cốt cách của ngươi không tầm thường, có vẻ như là người luyện võ?

Lão phu ra tay nhiều lần nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị người ta bắt được.

“Ngươi còn có thể sống đến bây giờ thì cũng nên cảm tạ trời xanh”

Lão già mở hồ lô rượu của mình ra, cười hắc hắc.

Mũi của Lý Bình An khẽ nhúc nhích, ngửi ngửi thấy mùi rượu.

Hắn đưa tay giật lấy hồ lô rượu của đối phương.

Tự dưng hắn đã bị mất không hai cái bánh nướng, còn bị phạt đứng ở chân tường hơn một canh giờ.

Không lấy thứ gì của lão già thì thực sự trong lòng của Lý Bình An không chịu được.

Lão già cười nói:

“Tiểu huynh đệ, rượu này không thể tùy tiện uống, người bình thường chịu không nổi

Lý Bình An uống một ngụm.

Không giống như là uống một ngụm rượu mà là ăn một miếng ớt cay.

Sắc mặt Lý Bình An hơi đổi, cảm giác này giống như lần trước hắn uống rượu của lão Mặc.

Khí huyết toàn thân xao động cuồn cuộn, nhanh như thuỷ triều trào dâng.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy có một luồng áp lực vô hình như là đã nuốt chửng vào trong bụng một con Giao Long.

Một cơn lốc xoáy tràn đầy sức mạnh, lật sống đảo hải xuyên qua thần khuyết, mạch cổ tay, cưu vĩ, thiên trung rồi phóng lên trời.

Khiến cho mỗi chỗ trên thân thể hắn, mọi nguồn sức mạnh đều bị nhấn chìm ở trong đó.

Chỉ là luồng lực lượng này, so sánh với rượu của lão Mặc chỉ giống như dòng suối so với biển rộng. Một lát sau.

“Trả lại ngươi.”

Lý Bình An nhẹ nhàng phun ra hai chữ rồi co cẳng rời đi.

Lão già bẩn thỉu khẽ giật mình ngẩn ra sau đó đột nhiên nở một nụ cười, lão chỉ vài bước là đuổi kịp Lý Bình An.

“Tiểu huynh đệ, họ tên ngươi là gì? Nhà ở phương nào?

Nền tảng của ngươi không tệ, thiên tư bất phàm, nếu để bị chôn vùi mai một như vậy chẳng phải là đáng tiếc lắm sao.

Nhưng mà tiểu huynh đệ ngươi xem, ta là đạo trưởng của Long Hổ sơn.

Lần này ta xuống núi chính là để tìm kiếm người có duyên thu làm môn hạ đệ tử của ta.

Thế nào tiểu huynh đệ, ngươi có hứng thú gia nhập vào Long Hổ sơn, trở thành thủ tịch đại đệ tử của ta không?”

Lý Bình An ở một cái, luồng lực lượng trong cơ thể vẫn còn đang bốc

lên cuồn cuộn.

Lão già giống như không nghe thấy mà vẫn tiếp tục nói:

“Ngươi có biết nguồn gốc lai lịch cái hồ lô rượu này của lão phu là gì không? Bầu rượu này của lão phu có tên là Dưỡng Kiếm hồ.

Nó không chỉ có thể in dưỡng phi kiếm mà còn có thể tăng cường thể phách của con người.

Tuy rằng chất lưỡng dưỡng kiếm của hồ lô này bình thường nhưng đối với tu sĩ bình thường mà nói đã là pháp bảo hiếm có

Hầu như người bình thường đều không thể uống được rượu này.

Ngươi hai phí cái bánh nướng còn lão phu lỗ một ngụm rượu, ngươi đại phát rồi!”

“Nếu hồ lô này tốt như vậy hay là ngươi đưa cho ta đi”

Lão già vội vàng che hồ lô ở trước ngực, suy nghĩ một chút rồi lại lấy ra.

“Ngươi theo ta, ta đưa hồ lô này cho ngươi, đừng nói một cái, vi sư đưa cho ngươi hai cái!”

“Hay là thế này ta giới thiệu cho ngươi một đồ đệ, ngươi tặng hồ lô rượu này cho ta thì như thế nào, đúng lúc ta có một thanh phi kiếm.”

Phi kiếm Tế Vũ chui ra từ cổ tay áo Lý Bình An không một tiếng động, giống như là một dòng nước mùa thu.

Lão già cười một tiếng:

“Ái chà chà ~ tiểu tử nhà ngươi đã từng giết cả tu sĩ luyện khí? Còn đoạt phi kiếm của người ta,

ngươi cũng có chút tiền đồ đó”

“rốt cuộc ngươi có đồng ý hay không, ta giúp ngươi giới thiệu một đồ đệ, ngươi đưa hồ lô rượu cho

Lão già hơi do dự:

“Ngươi đừng giới thiệu dưa chuột táo nứt cho ta, Long Hổ sơn của chúng ta là danh môn chính phái

“Ồ? Tổng cộng có bao nhiêu người”

“Tính cả bần đạo và con chó lớn lông vàng canh cửa sơn môn thì chỉ có một người”

Lý Bình An xoay người rời đi.

Thảo nào vừa vào cửa đã có thể trở thành thủ tịch đại đệ tử.

Lão nhân vội vàng giữ chặt hắn:

“Huynh đệ! Ngươi đã nói muốn giới thiệu đồ đệ cho ta, ngươi cũng không thể đổi ý.”

“Thế giới rộng lớn như vậy, ngươi mau đi tìm đi.”

Lão già ôm lấy đùi của Lý Bình An:

“Tiểu huynh đệ, ngươi nghe ta nói.

Long Hổ sơn của chúng ta chỉ thiếu đang người nhưng không có nghĩa là sẽ mãi mãi thiếu người.

Bây giờ thực sự ta đang thiếu đồ đệ tương lai có thể chống đỡ Long Hổ sơn, đại kiếp nạn sắp tới rồi, hi vọng của Cửu Châu hoàn toàn đặt ở trên người ngươi đó, tiểu huynh đệ!”

Lý Bình An bất đắc dĩ:

“Thật sự là ngươi không phải kẻ lừa đảo?”

“Tất nhiên là không phải!”

“Vậy đi thôi.”

Hai người và một con trâu đi trên đường phố.

Lão già kể cho Lý Bình An không ngớt về quá khứ huy hoàng của Long Hổ sơn.

Lý Bình An lại không có hứng thú.

Lão đầu bỗng nhiên nói:

“Đúng rồi, đồ đệ ngươi muốn giới thiệu cho ta có bộ dáng như thế nào? “Ngơ ngơ ngác ngác, làm việc toàn dùng cơ bắp không dùng đầu óc!”

Lý Bình An nhớ lại.

“Nhưng mà Cố Tây Châu nói hắn có thiên phú rất tốt, là kỳ tài võ đạo hiếm thấy.

Tuy rằng trước khi ta rời đi đã dạy hắn một ít cách đối nhân xử thế.

Nhưng hắn nhậm chức ở nha môn, với tính cách của hắn, khó tránh khỏi đắc tội với người khác.

Nếu ngươi có thể thu hắn làm đồ đệ thì đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt”

Lão già tặc lưỡi một tiếng:

“Cố Tây Châu, tên Cố Tây Châu từ nho sĩ chuyển thành ác bá, ngươi cũng biết hắn?”

Họ đi qua một con hẻm đá xanh đến ngôi nhà thứ hai bên tay trái.

“Chính là nhà này, tính cách đứa nhỏ này không tệ, chỉ là có chút khờ, ngươi phải đối xử tốt với nó” Nói ixong, hán xoay người rời đi.

Lão già kinh ngạc:

“Này! Ngươi không ở lại sao?”

“Không”

“Người không muốn hồ lô rượu nữa sao?”

“Ta chỉ nói vậy thôi để thử lòng thành của ngươi.”

Lão già cười ha ha, phất tay ném hồ lô rượu qua chỗ Lý Bình An. Lý Bình An đưa tay bắt lấy:

“Đúng rồi, tiểu tử kia tên là gì?” “Tần Thời.”

Chương 129: Thành hoàng

1543 chữ

(*Chức quan chuyên phụ trách phúc, thọ, lộc của con người và trừng phạt cái ác, không phải là thần, là phán quan bảo hộ thành trì được dân gian và Đạo giáo thờ phụng)

Ngày hai mươi mốt tháng hai.

Hôm nay là ngày bái thần, Khương Vân trốn ở trong nhà.

Thực ra nàng rất tò mò, hình dáng của thần sẽ như thế nào.

Chỉ là cha chưa bao giờ nói cho nàng biết cũng chưa bao giờ dám mang nàng đi tế tự Thành hoàng lão gia.

Đây là ngày quan trọng nhất trong năm, một năm lễ bái ba lần.

Nhà nào cũng đều phải đi cúng bái thần linh, không chỉ đơn giản là dâng hương mà còn phải có gà, vịt, thịt, cá, hoa quả rau dưa.

Dù sao chỉ cần là thứ có giá trị thì Thành hoàng lão gia đều thích.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai vậy?”

“Cô nương, tại hạ là một lữ khách đi ngang qua đây, có thể xin một ly nước uống được không? Khương Vân do dự một chút rồi đi ra mở cửa.

Trước mắt nàng xuất hiện một nam nhân đội nón lá, tay dắt một con trâu.

Dáng vẻ người này phong trần mệt mỏi, thật giống như là lữ khách phiêu bạt đã lâu.

“Đại ca, ngươi từ đâu tới?”

“Đại Tùy”

“Đại Tùy? Đó là nơi nào?”

Vẻ mặt Khương Vân tò mò.

“Là một nơi rất xa.

Thiếu nữ ở độ tuổi này tự nhiên vô cùng tò mò đối với thế giới bên ngoài, hơn nữa nàng nhìn khuôn mặt của Lý Bình An hiền lành, không giống như là người xấu.

Lý Bình An ngạc nhiên hỏi: “Vậy tại sao ngươi không đi?” Khương Vân chớp chớp mắt:

“Cha ta không cho ta đi!”

“Tại sao vậy?”

“Cha ta nói Thành hoàng lão gia thích thiếu nữ trẻ tuổi, nếu Thành hoàng nhìn thấy ta, muốn cưới

ta thì gia đình ta sẽ gặp rắc rối”

“Thành hoàng còn có thể cưới vợ sao?”

Trước đây hắn chưa từng nghe thấy điều nào giống như vậy.

Phần lớn Thành hoàng đều là người nhân từ hoặc là quan viên bản địa.

Sau khi chết thì được người dân lập miếu thờ cúng, đúc tượng vàng.

Lại được triều đình tán thành, cho hưởng thụ hương khói.

Phù hộ một địa phương bình an.

Mấy năm trước, đường tỷ của Khương Vân bị Thành hoàng lão gia bắt đi làm tiểu thiếp.

Từ đó về sau, Khương Vân chưa từng gặp lại nàng.

Người ta nói rằng nàng ấy đã chết.

Không phải quốc gia nào cũng giống như Đại Tùy, tuy chế độ không hoàn thiện nhưng cũng đủ kiện toàn.

Quân vương quan sát thiên hạ, thiết kỵ đạp khắp vạn dặm non sông.

Ba nhà Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo đều gửi đến đây vô số nhân tài.

Ngoài Đại Tùy, những nơi khác phần lớn vẫn hỗn loạn.

Như loại thôn xóm nằm giữa khe núi như thế này, đi tới nha môn phủ huyện còn phải trèo qua hai ngọn núi lớn, đến chim còn không thèm ỉa.

Tất nhiên là không ai nhớ rõ.

Vì thế kẻ làm mưa làm gió chỗ này chính là Thành hoàng lão gia bản địa.

Khương Vân thu hồi suy nghĩ của mình, ngồi xổm xuống một bên

tiếp tục đan giỏ trúc nhỏ.

Một cái ba văn tiền, một ngày nhiều nhất có thể bán bảy tám cái.

Nếu có thể bắt kịp chợ phiên thì có thể bán được nhiều hơn.

Chỉ là ngay cả như vậy, cuộc sống vẫn không dễ dàng.

Hàng năm đều phải tiết kiệm tiền để dâng lễ cúng cho Thành hoàng lão gia.

Còn phải nộp thuế má lên trên.

Không lâu sau, phụ thân Khương Vân, Khương lão hán trở về nhà.

Lão thấy trong phòng có một người lạ thì hơi sửng sốt.

Sau khi lão nghe nói Lý Bình An là lữ khách từ xa tới thì bảo con gái lấy bọt trà trong nhà ra.

Nước trà pha ra còn không dễ uống bằng nước lọc.

Nhưng Lý Bình An cũng không phải là người kén cá chọn canh.

Dù có rúc dưới gầm cầu, đắp chăn tự lau nước mắt.

Mặt khô lòng lặng, lại mỉm cười đáp lại tiếng người đời.

Khương Vân phát hiện Khương lão hán cầm về toàn bộ đồ vật hiến dâng cho Thành hoàng lão gia thì tò mò hỏi.

“Cha, sao cha không đưa những đồ vật này dâng cho Thành hoàng lão gia?”

Khương lão hán uống một ngụm trà lớn:

“Hôm nay Thành hoàng lão gia không có mặt nên ngày mai chúng ta quay lại”

Buổi tối lúc ăn cơm, Khương lão hán cố ý làm thêm mấy cái bánh ngô, nấu một nồi cháo và mì.

Chỉ là chút đồ ăn này đối với Lý Bình An mà nói, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.

Cha con Khương gia kinh ngạc nhìn Lý Bình An ăn hết chén cháo cuối cùng trong nồi mà vẫn còn nhét nửa cái bánh ngô còn lại vào miệng.

Dưa muối chua cũng bị ăn sạch sẽ.

Một suy nghĩ trong đây hai cha con đồng thời xuất hiện.

Con mẹ hắn ăn khoẻ quá!

Lý Bình An ăn xong rồi lau miệng.

Biết trong đối phương hoàn cảnh khó khăn, hắn cũng không thể ăn không.

Hắn lấy hai đồng bạc cuối cùng ở trong túi ra đưa cho Khương lão hán.

Khương lão hán kinh hãi, vội vàng kêu cái này không được, cái này không được!

Hai đồng bạc đối với những người trong thôn này đáng giá hơn hai tháng thức ăn cho cả một gia

“Ta đi bộ nhiều ngày như vậy cũng mệt mỏi.

Ta muốn ở chỗ này ở một hai ngày, những thứ này coi như phí ăn ở” Hai bên giằng co một hồi, cuối cùng Khương lão hán cũng nhận tiền.

Đêm khuya yên tĩnh, trong thôn thỉnh thoảng có một hai tiếng chó sủa.

Lý Bình An đang ngồi trong sân vừa giống như đang ngủ gật vừa giống như đang nghỉ ngơi. Hơi thở đều đều, có vẻ rất là thoải mái.

Trong tay hắn cầm hồ lô rượu nhưng không uống.

Đây là hồ lô dưỡng kiếm mà lão đạo sĩ Long Hổ sơn tặng cho hắn.

Cái hồ lô không chỉ có thể ôn dưỡng phi kiếm, còn có thể tăng cường khí lực cơ thể.

Lý Bình An đặt phi kiếm Tế Vũ của mình vào trong hồ lộ.

Sau vài ngày, quả thật hắn cảm giác được Tế Vũ có biến hóa.

Không chỉ như thế, ngay cả bản thân hắn cũng được cải thiện rất lớn.

Trong đầu thỉnh thoảng loé lên một tia kiếm ý.

Cố Tây Châu đã từng nói, khí huyết trong cơ thể của Lý Bình An quá mức tràn đầy, hơn nữa còn có các loại lực lượng hỗn tạp.

Đừng nói là thân thể của người bình thường, chỉ sợ ngay cả thân thể của tu sĩ dưới tam phẩm cũng chống đỡ không nổi, đã sớm bạo thể mà chết.

Hắn có thể sống đến bây giờ là nhờ có thể chất mạnh mẽ của "người bị trời phạt".

Kết hợp với sáu bí huyệt Kim Cân, Thiên Môn, Trường Tinh, Huyền Tuyền, Thiên Cổ, Nê Hoàn luôn tràn đầy trên thân thể, nên Lý Bình An mới tiếp nhận, tích luỹ và giấu được nhiều lực lượng trong cơ

thể.

Lúc này, Khương Vân đi ra sân.

"Trời bên ngoài rất lạnh, cẩn thận nhiễm phong hàn

"Không sao, ta quen rồi"

"Cha ta nói, ngày mai Thành hoàng gia cưới vợ, sẽ mở tiệc lớn, ngươi có muốn đi cùng không?"

"Đi, có đồ ăn sao không đi"

Lý Bình An trả lời không chút do dự.

Chương 130: Hôn lễ của Thành hoàng

Thành hoàng sắp lấy vợ nên mở tiệc linh đình.

Tiền dĩ nhiên không phải do ngài chi trả mà là do các hộ dân trong làng cùng nhau quyên góp.

Và dĩ nhiên người quyên góp nhiều nhất là các địa chủ trong làng.

Lý Bình An đi cùng với lão Khương trà trộn vào trong bữa tiệc, may thay không có ai chú ý đến hắn.

Hắn cũng tự giác sang một bên rửa rau, làm

Sao cũng mất tiền nên chẳng ai đề cập tới.

chút chuyện vặt.

Trong đền, tượng thờ bằng đất từ từ sống dậy, biến thành một người bằng xương bằng thịt.

Cao hơn một trượng, giống như một người khổng lồ nhỏ.

Thân mặc quan bào màu đỏ, trên đầu đeo mão tím vàng buộc bằng dây gấm.

Bên ngực phải thêu một đám mây đỏ.

Thoạt nhìn rất oai phong lẫm liệt.

Cùng đi ra với mấy tên địa chủ.

Thành hoàng hôm nay rất vui, cười ha ha đi ra phía trước.

Ngài cởi mũ, tháo ngọc bội bên eo xuống.

“Hôm nay mọi người cứ thoải mái đánh chén linh đình!”

Đám người nhao nhao mời rượu.

Lý Bình An một tay đưa bình rượu lên tay còn lại cầm đũa không ngừng càn quét các món ăn trên bàn.

Tựa như đang tung hoành thiên hạ.

Lý Bình An lăn lộn trong giang hồ bao nhiêu năm, đối với hắn, hoà nhập vào đám đông có thể nói là cực kỳ dễ dàng.

Trên có thể cùng mấy lão ngồi nhâm nhi chén trà bàn chuyện quốc gia đại sự, dưới có thể so với các bà các mẹ tám chuyện trong nhà.

Uống xong bình rượu, toàn bộ sự chú ý của hắn đều dồn vào đĩa gà xào bàn bên.

Bàn hắn đang ngồi chỉ có vỏn vẹn ba đĩa thịt, càng không nói đến là thịt gà.

Mà bàn bên lại toàn mấy tên địa chủ ngu ngơ.

Lý Bình An nhìn chằm chằm vào đĩa gà xào hồi lâu.

Trời đông rét buốt, lại còn ở nơi hoang vu hiu quạnh.

Ngày này qua ngày khác, đã hơn nửa tháng không được miếng thịt nào vào mồm.

Lão Ngưu cũng y như hắn, nuốt nước miếng một cái "ực" súyt nữa không kìm được bản thân.

Đột nhiên phía bên kia truyền đến tiếng ầm ĩ.

Mọi người nhìn theo phía âm thanh, chỉ thấy một người bị Thành hoàng đá ra ngoài.

Bát đĩa rơi đầy trên mặt đất, âm thanh loảng xoảng.

Đám người mặt biến sắc, chỉ cảm thấy sau gáy lành lạnh.

"Mẹ nó! Không có tiền thì cũng thôi đi, rồi mấy năm nay cúng bái cho ta bằng gì? Mẹ rồi còn chạy đến đây ăn chực?"

Ngài Thành hoàng chửi to.

Người bị hắn đá ra ngoài là người làng này, lão Ngô.

Đứa con trai duy nhất của lão đã mất sớm vì bị đá đè chết khi xây miếu Thành hoàng.

Lúc đó Thành hoàng còn lời nghiêm nghĩa chính vỗ tay lão bảo, sau này ta nuôi người. Mà nhìn khung cảnh bây giờ đi, quả thật khiến người ta thổn thức.

Lão ngô từ hồi trẻ đã có bệnh tật trong người, không làm được những việc nặng.

Con trai chết khiến lão buồn bã không nguôi làm cho bệnh càng thêm nặng.

Nhà đã nghèo không có gì để ăn, thì làm gì còn gì để hiếu kính ngài?

Mà cú đạp này của Thành hoàng vốn không hề nhẹ.

Lão Ngô vừa già vừa yếu, nhìn bằng mắt cũng thấy lão muốn về với đất mẹ.

Bị đá thêm một cú lập tức giống như bãi bùn nhão nằm trên đất, không một chút động đậy. Có người to gan nhìn thử:

"... chết rồi..."

“Nhanh, nhanh nhanh! Mau mang ra chỗ khác, đừng làm Thành hoàng mất hứng”

Một gã địa chủ họ Tiền nhanh chóng ra lệnh người hầu trong nhà mang xác của lão Ngô đi. “Thành hoàng bớt giận”

Trong tay Thành hoàng xách bình rượu, mà bình rượu lớn như vậy nhưng ở trong tay hắn chỉ như

món đồ chơi.

“Ta đây không thể hiện uy phong, chẳng phải để các ngươi nghĩ ta là kẻ dễ bắt nạt?” “Ngươi, ngươi, còn có ngươi nữa”

Thành hoàng thuận tay chỉ mấy người.

“Phó Nhị Cường, con mẹ ngươi, tưởng ngươi chôn lương thực sau nhà là ta không biết à?

Ta hỏi người lương thực đâu, ngươi lại bảo không có?”

Phó Nhị Cường mặt tái mét, nhanh chóng quỳ bịch xuống, không dám nói một câu.

Ngài lại thả vò rượu, tiếp tục nổi cơn thịnh nộ sang người khác.

“Cả ngươi nữa, lương thực ít hơn năm ngoái một nửa”

Người kia run rẩy nói:

“Thưa Thành hoàng, mẹ ta bị bệnh.

Thầy thuốc nói phải ăn cháo, bà già rồi nếu không ăn thế thì bệnh không khỏi được.

Không giấu gì ngài, hơn nửa tháng nay ta suốt ngày phải ăn canh cỏ.

Xin ngài hãy rủi lòng thương xót mà thành toàn cho

Thành hoàng lạnh lùng hừ một tiếng:

“Phân nửa là bà già muốn về với đất mẹ rồi, sao nào? Ngươi cùng muốn xuống dưới với mẹ ngươi à?”

Người kia vội vàng cúi đầu, run rẩy cầm đũa.

“Mau nộp lương thực thiếu, không thì sẽ biết thế nào là hậu quả!”

Dạy dỗ xong ; hai người, hắn lại quay sang người khác.

Lần này ánh mắt dính chặt vào lão Khương, u ám cười.

“Lão Khương, con gái ngươi đâu, sao hôm nay không dẫn đến đây?”

Lão Khương biến sắc.

“Lần nào ngươi đi dâng lễ cũng không dám dẫn theo con gái. Đừng tưởng ta không biết ý đồ của ngươi.

Hôm nay ta vừa kết hôn rồi, chờ mấy ngày nữa ngươi đưa con gái đến đi.”

Lão Khương bỗng chốc mất đi toàn bộ sức lực, ngã ngồi trên mặt đất.

Thành hoàng giết gà dọa khỉ, ánh mắt quét qua một lượt.

Không ai dám nhìn vào hắn.

Ai nấy đều rùng mình, ai cũng sợ tên mình bị Thành hoàng gọi lên.

Lý Bình An nhìn lão Ngưu một cái, nhìn ta thể hiện đây này.

Lão Ngưu: .....

Một người một trâu ở với nhau đã lâu, tâm linh tương thông.

Lão Ngưu khe khẽ kêu “ngưu~” mà nhìn tên ngốc định ra tay trừ gian diệt ác, mò sang đĩa gà xào

bàn bên.

“Chưa nộp đủ thì phải bổ sung trong vòng nửa tháng, không đừng trách ta trở mặt không nhận người!”

Nói rồi hất vò rượu trong tay ném lên không trung.

Vò rượu bị ném lên vẽ một vòng cung đẹp đẽ, rơi xuống đám người ngồi dưới.

Mấy người ngồi gần đó vội vội vàng vàng né sang một bên, vò rượu to như thế, chẳng may bị rơi trúng…

Không mất mạng thì cũng ăn đủ.

Mắt thấy lão Ngưu sắp đắc thủ.

Vò rượu nặng rơi xuống giữa bàn, thức ăn trên bàn văng khắp nơi.

Mà lão Ngưu vẫn đứng ngơ ngơ ở đó.

Lý Bình An lặng lẽ uống một hớp.

Cùng lúc này, Thành hoàng cũng chú ý đến kẻ không thuộc làng này, mắt nheo lại nhìn chằm chằm đối phương.

Người này không giống ai ở đây.

Mười mấy năm nay hắn đã quen với việc lũ dân làng sợ sệt trước hắn, làm gì có kẻ nào dám đứng đó lại có cái kiểu khí thế oai phong lẫm liệt không ai có thể xâm phạm thế kia?

“Ngươi là ai?”

Thành hoàng trầm giọng hỏi.

Lý Bình An giọng đanh lại hỏi ngược hắn:

“Ngươi là cái quái gì?”

Lời vừa nói ra khiến đám người biến sắc.

Thành hoàng tác oai tác quái quen rồi, đừng nói là mắng hắn, đứng trước mặt hắn cũng không

dám ho he.

Nên hắn không thể không tức điên, tay trái hắn chợt loé.

“Tìm chết”

Một chưởng quạt oong cong.

Lão Ngưu đang cúi đầu nhặt mấy hạt lạc.

Đúng lúc đang chặn trước mặt Lý Bình An.

Chỉ cảm thấy như có người đang vỗ cho mông nó mát hơn thôi.

Vù vù vù vù-

Dư âm còn văng vẳng bên tai.

Lão Ngưu run cầm cập, ngẩng đầu phẫn nộ nhìn chằm chằm Thành hoàng.

Đồ súc sinh! Ngay cả trâu cũng không tha.

Thành hoàng thì bày vẻ quái dị.

Con trâu này hứng chưởng, đáng lí nếu không chết thì ít nhất cũng thành tàn phế.

Sao mà đánh vào con này lại không có tí hiệu quả nào vậy?

Thành hoàng trừng to hai mắt, trong ngực tự nhiên bùng nổ một sức mạnh to lớn. Sức mạnh hương hoả, ngưng tụ vào hai tay.

“Phàm nhân ngu si, hôm nay lão sẽ tiễn ngươi xuống mười tám tầng địa ngục…”

Chương 131: Đi cọc

1646 chữ

(*tư thế Thái Cực quyền)

“Hôm nay lão sẽ tiễn ngươi xuống mười tám tầng địa ngục” Thành hoàng ngưng tụ sức mạnh hương hoả trên bàn tay.

Lời vừa nói xong, một quyền đã đánh đến trước mặt.

Chỉ nghe thấy một tiếng “oanh” to đùng, cả người bị một quyền đánh bay xa tận mấy trượng.

Thành hoàng cực kỳ hoàng sợ, trong lúc hốt hoảng vội lấy cánh tay chặn trước thân, trên tay xuất hiện một cái động lớn.

Sức mạnh hương hoả không ngừng trôi mất.

Thành hoàng ngỡ ngàng trong phút chốc.

Lúc trước hắn chỉ cần hơi xuất thủ thì những điêu dân này một là hôn mê hai là ngủm.

Được an nhàn, tẩm bổ làm hắn quên mất bị thương là cảm giác ra sao.

Lý Bình An vung vung tay, đúng thật là thứ làm bằng bùn. Chưa chờ đối phương có phản ứng gì.

Bóng dáng chợt biến mất, xuất hiện trên đầu Thành hoàng.

Đạp một cước lên đỉnh đầu hắn.

Sau đó lại nện thêm một quyền.

“Ngươi không ngồi ăn bình thường được à?

Ăn cơm là phải lật bàn hả?

Ai dạy ngươi cái tật xấu đấy?

Mẹ ngươi không dạy ngươi là không được lãng phí lương thực à?

Vốn dĩ định ăn xong miếng cơm rồi xử lý ngươi sau, ngươi sao mà không ngoan tí nào thế?” Một quyền rồi lại một quyền, rất nhanh trên nền nhà đã xuất hiện một cái lỗ to.

Thành hoàng ban đầu chỉ kêu rên một tiếng, sau đó thì im bặt.

Nhục thể tan biến, hoá thành đống bùn.

Thành hoàng ở cái làng nhỏ này tác oai tác quái mấy chục năm thế mà mất mạng như vậy.

Xung quanh lặng như tờ.

“... Chạy đi!”

Cũng chẳng biết là ai hét lên, khiến những người xung quanh hoảng sợ giải tán ngay lập tức.

Chỉ còn lão Khương ngồi nguyên trên mặt đất.

Lý Bình An phủi bụi dính trên người, tìm bàn có thịt ngồi xuống.

“Đừng có nói với ai là lão dẫn ta đến bữa tiệc”

Lão Khương lặng im một hồi, mới nhận ra đối phương đang nói chuyện với mình, vội vàng gật đầu liên tục.

Biết rằng người này không muốn liên lụy đến mình.

Ngay cả Thành hoàng còn chẳng phải đối thủ của hắn, thần tiên sao?

Không lâu sau đó Lý Bình An buông đũa xuống.

Không được ăn gà xào khiến hắn cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì.
“Tạm biệt”

Lý Bình An lại cầm lấy cây gây trúc, khẽ thở dài một tiếng.

Lão Khương hơi giật mình, dụi dụi con mắt.

Người ta rõ ràng chỉ đi mấy bước mà vèo cái đã chả thấy bóng dáng đâu. Lão Khương vội vàng quỳ xuống, hướng theo người đi mà lạy ba lạy.

Lý Bình An cũng không hẳn là rời khỏi làng, mà đi đến miếu Thành hoàng.

Tượng Thành hoàng cao to oai vệ, giờ đây vì Thành hoàng sụp đổ mà biến thành một pho tượng đất lạnh lẽo, không còn tí sức sống.

Đáng cười là, dân làng vì thờ phụng hắn mà bữa đói bữa no, ngày có ngày không.

Song dân làng bắt đầu thờ cúng, mong rằng Thành hoàng phù hộ nơi đây bình an.

Lại còn xây ngói bằng gạch lưu li, thậm chí bên trong còn có một cái đình nghỉ mát.

Trồng trúc, trồng hoa, y hệt một hoa viên lộng lẫy.

Lý Bình An lắc đầu, thế giới này vốn kỳ lạ như vậy.

Vang một tiếng "Oanh" thật lớn, ngôi miếu thành hoàng này cuối cùng không chịu nổi được sức ép cực lớn nữa.

Phát ra tiếng rên, bụi bay tứ tung mà vang ầm đổ sụp xuống.

Biến thành một bãi phế tích.

Còn đâu quang cảnh hùng vĩ khi xưa, nháy mắt qua đi chỉ còn khung cảnh thê lương chốn này. Lý Bình An cầm cây gậy trúc, ngâm nga câu hát.

Lúc này hơi buồn vì không được ăn gà xào, giờ hết buồn rồi.

Trước mặt là núi cao nhấp nhô chập chùng.

Lý Bình An không hề để ý, giày cỏ dưới chân hắn không biết đã đạp xuyên qua bao núi bao sông rồi. "Lão Ngưu… đi thôi"

"Ngươi ngươi ngươi… thật sự là bạn của Lý tiên sinh?"

Tần Thời lắp ba lắp bắp hỏi lại.

Lão đạo sĩ Long Hổ sơn cũng bị lậm theo hắn:

“Phải… phải phải rồi! Hắn còn cầm đi của lão phu một bình hồ lô dưỡng kiếm kìa!”

Tần Thời ồ một tiếng: ”Vậy để ta xào cho ngài vài món

Lão đạo sĩ đa ăn bốn cái bánh bao to rồi, ăn cả dưa mối, giờ nghe thấy Tần Thời bảo xào mấy món

cho hắn.

Bất mãn hỏi ngược lại:

“Thế sao ban nãy không xào cho ta cả bàn?”

Tần Thời:

“Ban nãy không biết ngài là bạn của Lý tiên sinh, mấy món kia là ta để lại tí ta với mẹ cùng ăn, lát nữa ta nhịn là được.”

Lão đạo sĩ cười một tiếng:

“Ngươi là đứa trẻ trung thực”

Tần Thời thật sự bắt đầu nhóm lửa xào rau.

Một bên là đống củi chất cao.

Hắn cầm lấy một khúc gỗ, cũng không cần rìu.

Hai tay nhẹ nhàng dùng lực, khúc gỗ rất nhanh bị bổ thành hai.

Như đang xé đùi gà vậy, thậm chí lực còn nhẹ hơn.

Lão đạo sĩ đứng bên cạnh cẩn thận quan sát hắn.

Nhìn thấy hắn mặc đồ nhà

quan bèn hỏi:

“Ngươi là người nhà quan à? Chức vị nào thế?

Bỏ đi, nhìn con nhà người ta như thế này là biết chức vị không cao”

Tần Thời cúi đầu đi vào trong nhóm lửa.

“Căn cốt quả thật bất phàm.

Lão đạo sĩ hài lòng gật gật đầu:

“Chàng trai có muốn về Long Hổ sơn với ta không?”

“Không… không”

“Ngươi còn chưa hỏi ta Long Hổ sơn là nơi như thế nào mà?”

Tần Thời tiếp tục cúi đầu chẻ củi, không lâu sau đã chẻ xong mấy chục cây gỗ.

Tần Thời vẫn đần độn, mặc kệ mấy lời hoa ngôn xảo ngữ của lão đạo sĩ tâng Long Hổ sơn lên tận

mây, cũng không khiến hắn có chút lung lay.

Lão đạo sĩ thấy hơi tốn nước bọt, tiếp tục hỏi:

“Ngươi không muốn đạp trên con đường trường sinh bất lão sao?”

Tần Thời do dự một lúc:

“Ta đi rồi mẹ ta phải làm sao?”

“Ngươi đưa mẹ ngươi đi cùng là được.

Đừng nói mẹ ngươi, ngươi đem bao nhiêu cô bao nhiêu dì theo cũng được”

“Long Hổ sơn vốn ít người, đúng lúc thêm không khí”

Lặng im một lúc, Tần Thời lại lắc đầu.

Lão đạo sĩ hỏi hắn tại sao, hắn không trả lời.

Lão đạo sĩ hơi nheo mắt, cười.

Hắn đưa chân phải ra vẽ một vòng tròn, mình đứng trong vòng tròn ấy.

Mở miệng nói:

“Thế này thì sao, nếu như ngươi có cách khiến ta bước ra khỏi vòng tròn này vậy ta sẽ theo ý ngươi.

Còn nếu không ngươi phải theo ta về Long Hổ sơn. Ngươi thấy sao?”

Mà khoan, nhỡ người ta từ chối thì sao?

Lại thêm một câu:

“Lý tiên sinh của ngươi nói, ngươi theo ta về Long Hổ sơn là một chuyện tốt”

Tần Thời ngẩng đầu, nhìn vòng tròn kia.

Hết nhìn vòng tròn rồi nhìn lão:

“Sức lực của ta có hơi lớn… ngài chịu được không?”

Lão đạo sĩ cười ha ha, ý bảo hắn cứ bung hết sức lực.

Tần Thời mở rộng năm ngón, vồ lấy bả vai lão đạo sĩ, nhẹ nhàng dùng lực.

Mà lão vẫn đứng im bất động.

Tần Thời lại tăng thêm lực, vừa ngẩng đầu lại thấy lão đạo sĩ đang híp mắt nhìn mình.

Giống như đang nói, ngươi chỉ có vậy?

Tần Thời có hơi nổi nóng, thở ra một hơi.

Hai tay dùng lực.

Tần Thời năm mười một tuổi đã có thể đẩy được tảng đá to mà năm đến sáu tên to con không đẩy được.

Kéo một con ngựa chỉ như dắt chó.

Gương mặt Tần Thời đỏ ửng, lùi ra sau một bước, lại vung một quyền đến. Một quyền này vừa nhanh vừa mạnh, cực kỳ mãnh liệt.

Kể cả phía trước là tường kín cũng sẽ bị một quyền này của hắn đánh nát. Nhưng lão đạo sĩ chỉ đưa tay phải ra, đỡ nhẹ một cái.

Lão cười:

“Như thế nào?”

Ngực Tần Thời chập chùng, đi mà không quay đầu.

“Ài, ngươi làm sao thế? Hối hận à?

Lão đạo sĩ vội vàng dỗ dành:

“Ta… Ta về thu dọn đồ đạc.”

Ở con đường nhỏ bên khe núi.

Tần Thời đặt mẹ hắn đang ngồi trên lưng xuống tảng đá sạch sẽ, lại rót nước đưa cho

me hán.

“Mẹ, mẹ uống nước”

Sau đó liền đi sang bên kia, luyện Thái Cực quyền mà Lý Bình An đã dạy hắn. Tuy đã luyện thành nhưng hắn vẫn miệt mài luyện.

Lão đạo sĩ ngồi xổm trên tảng đá, dùng gậy gỗ vẽ vẽ trên mặt đất.

Lão lại không giống một ông già, ngược lại còn như một đứa trẻ.

Tần Thời thấy, khó tránh khỏi hiếu kỳ bèn hỏi.

“Sư phụ người đang vẽ gì thế?”

Lão thở dài một hơi:

“Vi sư đang tính thiên mệnh, đại kiếp sắp tới.

Không biết Cửu Châu có thể vượt qua kiếp này hay không, tương lai cửu châu sẽ ra sao?”

Lão đạo sĩ nhìn lên bầu trời, trong đôi mắt tỏ vẻ mờ mịt.

Chương 132: Đường còn rất dài

1793 chữ

Chương 132: Đường còn rất dài Cùng lúc đó.

Đại Tuỳ, học viện Hoài Lộc.

Trời trong như tờ giấy xanh, vài đám mây trắng mỏng manh.

A Lệ Á nằm trên bãi cỏ xanh biếc bốn mùa trong, miệt mài viết thư cho tỷ tỷ.

Thư cho đại thúc Lý Bình An cũng nhiều lắm rồi.

Chỉ là không biết hiện giờ thúc ấy đang ở nơi nào cho nên đành phải giữ lại từng bức, vẫn chưa gửi

“Tỷ tỷ có nhận được thì yên tâm, A Lệ Á ở chỗ này rất tốt, thầy giáo ở học viện rất nghiêm nhưng cũng không đến mức khắt khe.

Mặc dù A Lệ Á có hơi đần, nhưng vẫn đang cố gắng học cho nên miễn cưỡng có thể theo kịp tiến trình học.

Cũng không có người bắt nạt A Lệ Á, những người khác ở trong học viện đều rất tốt. Trong đám người thì Triệu Linh Nhi là học tốt nhất, thường xuyên được thầy giáo khen ngợi.

Triệu Linh Nhi cũng là người được các bạn nam hoan nghênh nhất, nàng đã từng trộm nói với ta, đã có mấy người viết thư tình cho nàng rồi.

Nhưng nàng đều không thích ai, thật ra ta biết người nàng thực sự thích là ai.

Nhưng nàng không cho ta nói ra.

Bàn Tuấn vẫn tham ăn như trước, có một lần nửa đêm hắn vụng trộm mang đùi gà đến nhà xí để ăn một mình.

Kết quả không cẩn thận bị rơi vào hầm cầu, chuyện này khiến người trong toàn viện đều biết.

Bàn Tuấn không có mặt mũi còn cãi cố với người ta đòi về nhà, nhưng quay đầu lại đã quên mất chuyện này.

Tỷ tỷ, Vương Nghị thế nào rồi?

Hắn bị đuổi khỏi học viện như vậy chắc chắn sẽ rất khổ sở, nếu ngươi gặp được hắn thì nhớ phải an ủi hắn…

A Lệ Á gấp lại bức thư viết cho tỷ tỷ rồi ôm vào trong lòng.

Chuẩn bị đến lúc đó rồi gửi ra ngoài.

Chỉ là thư gửi cho đại thúc thì không biết nên gửi đi nơi nào.

A Lệ Á thở dài một hơi, gấp bức thư viết cho đại thúc lại thành hình máy bay.

Đây là đại thúc dạy nàng, nói là gấp thành dạng này là có thể truyền lời mình muốn nói cho người kia.

A Lệ Á ném máy bay giấy ra ngoài.

Từng đợt gió nhẹ phiêu đãng mang theo lá thư được gấp thành hình máy bay trôi dạt đến nơi nào

Học viện Hoài Lộc.

Gió thổi qua đũng quần gây nên cảm giác mát lạnh.

Cảnh Dục ngồi xổm ở một ngóc ngách, nhắm mắt trầm tư.

Mụ nội nó! Đi nhà xí quên mang giấy.

Ngẩng đầu nhìn về phía nhánh cây.

Nếu không. . . lấy nó dùng cũng được nhỉ?

Vừa đúng lúc này, một cái máy bay giấy theo cơn gió bay qua, rơi lên đỉnh đầu của hắn.

“Trời cũng giúp ta!”

Cảnh Dục vui mừng quá đỗi.

“Vậy ta sẽ không khách sáo. . .”

Bỗng nhiên, tò mò mở ra xem.

Lúc này mới phát hiện thì ra là thư A Lệ Á viết cho Lý Bình An.

Một lát sau, Cảnh Dục cầm theo máy bay giấy ra ngoài.

Để lại trên mặt đất là mấy nhánh cây bị bẻ gãy.

Cảnh Dục vừa đi, vừa phàn nàn.

“Bà nội nó. . . quá đau.”

Trong sân nhỏ truyền đến tiếng vang lanh lảnh, giống như là là lão đạo sĩ lại bắt đầu rèn sắt.

10:06

Phanh phanh”

Hai tay Vương Nghị để trần, đang nhấc cây chùy thô nặng hơn cả cánh tay của mình lên.

Sau đó đập xuống từng lần một.

“Không đủ! Không đủ!”

Lão đạo sĩ nằm trên ghế đu.

“Tiếp tục”

Vương Nghị thở ra thật to:

“Sư phụ, đã đập nhiều hạch đào như vậy rồi, còn chưa đủ à?”

Lão đạo sĩ lắc đầu:

“Không đủ!”

Vương Nghị đành phải tiếp tục yên lặng đập hạch đào.

Một bên, một thiếu nữ cúi đầu cười một tiếng.

Vương Nghị trừng nàng một cái, cười cái rắm – Thiếu nữ hừ một tiếng, không nhìn hắn nữa.

Vương Nghị liếc qua đống hạch đào chất thành núi ở một bên, cái này thì bao giờ mới có thể đập xong hết vậy?

Một lát sau, Vương Nghị chợt thấy thiếu nữ cầm cái búa lên, ngồi xổm xuống một bên, im lặng không lên tiếng đập hạch đào.

Vương Nghị cười hắc hắc.

Quảng Lăng, Nam Quốc Công phủ.

Bầu trời xanh biếc, những đám mây lững lờ.

Thời tiết hôm nay thật đẹp.

Ánh nắng vẩy vào sân nhỏ và hai chủ tớ đang ở trong phòng.

Một người mài mực, một người viết chữ.

Đợi Yến Thập Tam viết xong.

Nha hoàn Lan Nguyệt đi tới nhìn, lẩm bẩm.

“Đời ưa mạnh, quân tử không ngừng tự vươn lên!”

Đây là một câu lúc gần đi thì Lý Bình An để lại cho Yến Thập Tam.

Vì khích lệ mình, mỗi ngày Yến Thập Tam đều sao chép một lần.

Ăn cơm tối xong, chủ tớ hai người ngồi ở trên thềm đá trước cửa, nhìn ánh mặt trời sắp lặn. “Nguyệt nhi, ta nhớ ngày đó khi ngươi đến phủ cũng là vào lúc này”

Đôi mắt sáng của Lan Nguyệt lóe lên một cái, khuôn mặt nhỏ hơi hồng nhuận phơn phớt:

“Thiếu gia còn nhớ rõ vậy”

“Làm sao quên được”

Yến Thập Tam duỗi lưng một cái.

Mặt của thiếu nữ càng thêm đỏ.

“Đồ vật đã thu dọn xong chưa?”

Lan Nguyệt như gà con mổ thóc mà nhẹ gật đầu:

“Những gì cần thu dọn thì đã thu dọn xong rồi”

Chủ tớ hai người xách hành lý, Yến Thập Tam khoác hết tất cả mấy bao nặng lên trên người mình.

Đạp lên bóng hoàng hôn trời chiều, rời khỏi Nam Quốc Công phủ.

Đại Tùy.

Vào canh giờ này thì đường từ bên ngoài vào trong hoàng cung đã bị phong cấm rồi.

Thế nhưng cũng vào lúc này, cánh cửa thông hướng từ hoàng cung đến Thần Võ môn lại mở rộng. Chở cỗ kiệu của trưởng công chúa đến chỗ sâu nhất.

Một đêm này, ai cũng không biết trưởng công chúa và hoàng đế bệ hạ nói cái gì.

Chỉ là cũng không lâu lắm, trưởng công chúa mang theo Thiên Tử

kiếm của hoàng đế bệ hạ, ngồi lên ngựa của thiên tử.

Mang theo một nửa thành viên tổ chức, át chủ bài, còn có tính mệnh của mình đi đánh bạc.

Biên quan, Đột Quyết!

Đại Tùy suy sụp hơn hai mươi năm, lại sẵn sàng ra trận năm năm.

Trận chiến này nếu thành công thì nàng hoàn toàn xứng đáng là người thừa kế đế quốc.

Một lần nữa Đại Tùy ở trong tay nàng sẽ đi về phía huy hoàng.

Nếu thất bại.

Trên con ngựa của thiên tử, con ngựa chỉ chở người mang huyết thống của hoàng thất, chở trưởng công chúa từ Ngọ Môn quan ra ngoài hoàng cung.

Cộc cộc cộc!

Móng ngựa đạp trên mặt đất được lát đá vuông phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Theo tổ chế, chỉ có mình hoàng đế là không bị hạn chế địa điểm, có thể đi từ Ngọ Môn quan ra vào hoàng cung bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, còn có ba người đứng đầu cuộc thi là Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa là có thể đi ra Ngọ Môn quan một lần.

Thể hiện sự tôn trọng của quốc gia đối người đọc sách.

Ánh nắng vẩy trên đầu vai, tạo ra cảm giác ấm áp vô cùng.

Liễu Vận ngửa đầu nhìn mặt trời rồi lại nhìn nhìn bầu trời xanh thẳm, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một người. . .

Nàng lắc đầu, không để cho mình suy nghĩ nữa.

“Giá!”

Ngay khi nàng mở miệng.

“Oanh!”

Một tiếng thật to vang lên.

Một vòng pháo hoa màu vỏ quýt nổ tung ở trên bầu trời, trong nháy mắt lan rộng ra xung quanh. Đó là pháo mừng xuất chính.

Vầng sáng màu vỏ quýt chiếu rọi lên khuôn mặt của nàng trông đẹp như tranh vẽ, hai đầu lông mày lại lộ ra một tia khí khái hào hùng.

Gió nhẹ thổi qua, thổi loạn một đầu tóc dài mỹ lệ kia.

Con ngựa phi thật nhanh, bóng người của nàng cũng càng ngày càng xa.

Núi tuyết hùng vĩ cắm lên trên bầu trời

Sương mù lồng mây mờ, hạo khí thấu thương khung.

Lý Bình An bước từng bước một, in đầy dấu chân trên nền đất, từ từ chinh phục núi tuyết liên miên to lớn hùng vĩ trước mắt.

Không biết đã bao lâu, rốt cục hắn cũng đứng ở nơi cao nhất của đỉnh núi.

Lý Bình An giang hai cánh tay ra, hét lên một tiếng rung trời.

Lão Ngưu cũng kêu ngưu thật dài.

âm thanh nhanh chóng bị tiếng gió gào thét xoá đi, một người một trâu hít vào không biết bao nhiêu là gió tuyết.

Trong đầu lại nhớ đến một câu.

Ta đã đến thế giới này, ta đã nỗ lực hết mình, ta đã yêu sâu đậm, và ta không quan tâm đến kết

cục.

(Trích tác phẩm “ Ngộ Không truyện”, google bảo vậy)

Lão đạo sĩ cười ha ha một tiếng:

“Không tính không tính! Giữa thiên địa tự có định số.

Cái thế giới này từ trước tới giờ không thiếu người đi ngăn cơn sóng dữ!”

Tần Thời cõng mẹ mình, một nhóm ba người dần dần biến mất ở trên đường nhỏ cạnh khe núi.

Đường đời dài đằng đẵng, chưa từng có đường bằng phẳng.

Luôn nghe bảo có người nghịch thiên mà đi, dù sao thì trời cũng không đánh gãy đường sống của người.

Lưỡng cước đạp phiên trần thế lộ, dĩ thiên vi cái địa vi lư.

(Trích phim "Tân Hoàn Châu Cách Cách", thơ của nhân vật Tiêu Kiếm)

(Kiếm theo tiếng sáo đi khắp nơi

Rượu xối ngàn năm mớ tình đời

Hai chân một nẻo muôn đường lạ

Trời che đất trải kiếp rong chơi.)

Xuân dương kiều thịnh, hạ vũ đa tình.

Sơn hà đãi nhiễu, nguyện dữ phong hành. (Tìm không thấy nguồn)

(Nắng xuân tươi trẻ, mưa hè sầu bi

Mong đường trước mắt, có gió đồng hành)

Lại hát vang, lại tiến lên, lại khoái chí, lại thong dong. Chư vị đừng vội, đường còn rất dài.

Chương 133: Mã bang

1730 chữ

Mưa đã liên tục ròng rã ba ngày, nhưng mưa vẫn không giảm chút nào. Tiếng đàn chậm rãi trong mưa, vừa đi vừa hát.

Khi thì uyển chuyển, khi thì cao vút, khi thì trầm thấp.

Trong mưa truyền đến giọng nói khiến cho người ta miên man bất định.

Đây là một mã bang.

Phải đi lại để kiếm tiền.

Đưa hàng hoá ở phía nam đến phía bắc, đưa hàng từ quốc gia này

đến một quốc gia khác.

Thậm chí đưa hàng của châu này đến châu khác.

Lý Bình An ở trong mã bang này.

Mặc áo đen toàn thân, trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành.

Ngồi dưới mui xe kéo đàn nhị.

Hắn gặp được mã bang này trong một thị trường.

Khi đó, hắn nghèo nàn không xu dính túi.

Sau khi thương lượng với lão Ngưu, hay là chặt một cái đùi. Nướng rồi ăn, dù sao vẫn còn thừa ba cái.

Khiến lão Ngưu tức giận đến mức đâm hắn ngã xuống đất.

Sau đó, hắn lại trùng hợp phát hiện ra mã bang này.

Đang kéo thêm người nhập bọn cùng, hỗ trợ coi hàng, gỡ đồ vật gì đó.

Mặc dù tiền không nhiều, nhưng đủ nuôi cơm.

Thế là Lý Bình An liền tham gia vào.

Tên mặt sẹo ngậm lấy điếu thuốc, hùng hùng hổ hổ chửi cuộc sống chó má này.

Hắn nói tiếng địa phương, cho nên trong mã bang có rất ít người biết hắn đang mắng cái gì.

Mặt sẹo là bang chủ của mã bang, hắn đã hành nghề hơn mười năm.

Nếu như vẫn mưa như thế, bọn họ chỉ có thể ở chỗ này nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa.

Phi ngựa xưa nay không phải là một chuyện dễ dàng.

Trên đường đi gặp vách đá khe sâu, trong núi thì có hổ đói mãnh thú, trong sông có rắn rết bọ cạp, ven đường thì có nạn trộm cướp quấy rối.

Thậm chí gặp phải lính còn không bằng gặp phải thổ phỉ.

Mặt sẹo phun khói thuốc:

“Cuộc sống chó chết này, lúc nào thì mưa mới ngừng!”

Trong tay Lý Bình An bưng một bát thức ăn có thêm nước mỳ, tay kia cầm miếng bánh đang ăn dở.

Vừa nhai, vừa khẽ hát.

Một bộ dáng khoan thai tự đắc.

Ở trong mã bang không cần lo ăn uống, với lại người đồng hành cũng không tệ.

Không có bởi vì hắn là một người mù thì sẽ vô duyên vô cớ bắt nạt hắn, xem thường hắn.

Sau đó lại đến một đoạn tình tiết đâm đầu làm lụng kiếm sống.

Mặc dù bình thản, nhưng cũng may mắn bớt việc.

Buổi trưa hôm sau mưa rốt cục cũng tạnh.

Xa xa trên đỉnh núi bay tới một mảng lớn đám mây màu xanh, càng ngày càng gần, càng ngày càng

sáng.

Mã bang một lần nữa xuất phát, đi trên một đầu đường hẹp quanh co.

“Ai, nghĩ gì thế?”

Hà Tử gõ Lý Bình An.

Hà Tử và Lý Bình An, cũng là do trước kia bị kéo vào bang, làm một ít việc vặt.

Chỉ là khác với Lý Bình An, gia thế của Hà Tử cũng không tệ lắm.

Sở dĩ gia nhập vào mã bang, là bởi vì muốn trốn tránh trưng binh.
“Nhìn tiểu tử ngươi là muốn Hồng cô nương hả”

Hà Tử cười hắc hắc.

Hồng cô nương là con gái của bang chủ phi bang mặt sẹo.

Năm nay vừa mất mẹ, đây là lần thứ nhất nàng đi ra ngoài giúp phụ thân.

“Giá! Điều khiển!”

Thỉnh thoảng, có thể trông thấy một dáng người mặc váy hồng từ đội đầu đi đến cuối hàng.

Hồng cô

nuong có dáng vẻ rất đẹp mắt, một đôi mắt to sáng ngời có thần.

Ghim một đầu bím tóc, xinh đẹp lại lộ ra một cỗ khí thế vừa bức người vừa hào hùng.

Bởi vì những ngày này phơi nắng phơi gió nên làn da có chút đen.

Nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Bên trong mã bang có không ít người đều đang len lén ngắm nhìn nàng.

Nhưng cũng giới hạn ở đây, dù sao thanh đao bên hông của bang chủ cũng không phải ăn chay.

“Ta là một người mù, nhìn không thấy, nhớ thương nàng làm gì.”

Hà Tử tiếc rẻ nói:

“Cũng thế, huynh đệ ngươi nói ánh mắt ngươi đã như vậy, còn đi tản bộ, không sợ xảy ra chuyện gì

à.”

“Không có việc gì, đã quen rồi”

Hà Tử vỗ bả vai của Lý Bình An.

Hà Tử là người tốt.

Chí ít, trong mắt Lý Bình An thì hắn là người tốt.

Sau khi biết Lý Bình An là người mù thì một mực chăm sóc hắn.

Mặc dù cái chăm sóc của hắn, khiến Lý Bình An có chút.

“Ai, ngươi ở trong nhà xí chùi đít kiểu gì? Chùi chuẩn không? Ta giúp ngươi?”

“Ngươi đi tiểu cầm chuẩn không? Ta có thể. ở bên cạnh chỉ dẫn ngươi hay cầm giúp ngươi.”

Tóm lại, sự nhiệt tình của hắn khiến Lý Bình An cảm thấy không quen.

Đường núi có dốc thẳng đứng.

Ngươi chắc chắn phải đứng phía sau đẩy ngựa thì ngựa mới dám trèo lên trên.

Cho nên đi đường cũng có chút cố hết sức.

“Chú ý đường dưới chân!”

Hà Tử nhắc nhở Lý Bình An.

Lại cảm thấy không quá yên tâm, đưa tay đi đẩy giúp Lý Bình An.

“Ngươi đừng đẩy, chú ý đường dưới chân, cẩn thận rơi xuống”

Hà Tử nói xong liền từng bước một mà đẩy lên, chỉ là lực của hắn cũng không lớn.

Đứng không vững, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Lúc này, lại một bóng người đi tới.

“Ta giúp các ngươi”

Sức lực của Hồng cô nương thậm chí còn lớn hơn Hà Tử.

Hà Tử kinh ngạc nhìn Hồng cô nương, không khỏi tăng thêm một chút sức lực.

Nam nữ phối hợp làm việc sẽ không mệt!

Ở trước mặt một cô nương, nhất là một cô nương xinh đẹp như vậy.

Kích phát toàn bộ tiềm năng trong thân thể của Hà Tử.

Hai người này tuy sức lực chỉ là $1+1=2$

Nhưng có người khác giới thì sức lực của một người chính là 100.

Không cách nào so sánh được, chỉ là vẫn chậm như rùa.

“Vẫn để ta đẩy đi

Lý Bình An cười, một tay vịn chặt hàng hóa, một tay đẩy mông ngựa.

Ba bước hóa thành hai bước, bước đi như bay, như giẫm trên đất bằng.

Đảo mắt đã đuổi kịp phần lớn bộ đội.

Hà Tử sửng sốt một lát, lúng túng gãi đầu một cái.

” Rất. . . Rất tốt. .”

Hồng cô nương cũng cười khúc khích.

Hành tẩu giang hồ, khó tránh khỏi sẽ gặp phải muôn hình muôn vẻ loại người khác nhau.

Huống chi còn là một mã bằng rêu rao như vậy.

Tất nhiên cũng có thật nhiều người không có ý tốt, chỉ là ngay lập tức đã nhìn thấy quy mô to lớn này.

Sau khi so sánh thực lực của mình với quy mô to lớn này thì không có ý xấu được nữa.

Trong lúc đó còn gặp một vị phụ nhân mỹ mạo, không có tùy tùng, cũng không ai làm bạn.

Chỉ có một người một ngựa, chậm rãi ung dung đi đến.

Người này mặc một bộ áo choàng bằng sa mỏng.

Dáng người nở nang, mỗi một cái nhăn mày một nụ cười đều thể hiện một nét đẹp riêng. Loại khí chất này nếu là những cô nương trẻ tuổi kia thù tuyệt đối không có.

Tất nhiên cũng có lực hấp dẫn vô cùng to lớn với nam nhân, có thể so sánh với các cô nương mới biết yêu, có khi còn không biết gấp bao nhiêu lần đâu.

Đường đi hiểm trở, con ngựa dưới hông cũng bị vấp mấy lần.

Thân hình người phụ nữ kia cũng theo đó mà bắt đầu lắc lư.

Đám người trong mã bang đều thấy choáng mắt, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào người đối phương.

Hà Tử nuốt nước miếng một cái:

“Dạng này. cũng không sợ gặp kẻ xấu à?”

Chỗ này cũng không phải trong thành, phụ nhân này một mình đi đường chẳng khác gì không mặc quần áo.

Bang chủ mặt sẹo lạnh lùng nói:

“Thu hồi tâm tư đi, giang hồ nước sâu không thấy đáy đó!

Muốn sống được lâu, càng là nữ nhân xinh đẹp thì phải càng cách xa một chút”

Hà Tử nghi ngờ.

“Giang hồ hiểm ác, ngươi cảm thấy nếu như nữ nhân kia không có chút bản lĩnh nào thì dám một mình độc hành sao?

Hoặc là nói, dù cho nàng có lá gan này, dựa vào đâu mà vẫn bình yên vô sự đi đến bây giờ, vận may

Mặt sẹo hừ một tiếng.

“Nếu như không có chút thủ đoạn nào thì nữ nhân này sớm đã trở thành đồ chơi dưới hông người khác, không thể đường hoàng xuất hiện ở đây.

Ngươi cho rằng mình là thợ săn, trên thực tế, thợ săn chân chính đều ngụy trang

Hiện tại, ngươi còn cảm thấy nữ nhân kia mê người không?”

câ.

Hà Tử mím môi, lại nhìn về phía nữ nhân kia, nhớ tới mặt sẹo, không khỏi rùng mình một cái.

Mặt sẹo ngậm điếu thuốc rồi tiếp tục nói:

“Tương tự, tên mù kia cũng vậy”

Hà Tử sững sờ, thuận theo ánh mắt của mặt sẹo nhìn về phía tên mù phía dưới tàng cây. Trông bình thường không có gì lạ.

“Ngươi cảm thấy hắn là một tên mù, vậy dựa vào đâu mà hắn dám một người một trâu đi trên giang ho?”

Hà Tử không nói thêm gì nữa.

Bàn tay to của mặt sẹo ấn lên trên vai của hắn.

“Tiểu tử, đừng dùng con mắt, phải dùng tâm.

Nếu không trong giang hồ, ngươi mới là kẻ mù lòa!”

Chương 134: Nguy hiểm đột xuất

1560 chữ

Mã bang đi đường rất thuận lợi, lại thêm người đông thế mạnh.

Cho nên liên tiếp mấy ngày đều không gặp phải chuyện gì.

Đối với người trong mã bang mà nói, không có việc gì, là đại biểu cho tin tức tốt.

Một ngày này, dưới ánh hoàng hôn, khi mã bang đi qua một con đường cổ.

Gặp một mẫu thân đang ôm hài tử ngồi ở ven đường.

Thấy có người đến thì vội vàng áp sát tới.

“Đại gia, xin thương xót, mang chúng ta theo một đoạn đường.

Trên đường gặp tặc nhân, tiền đã bị cướp hết rồi.”

Mặt nữ nhân trông rất khổ sở, buông lời cầu khẩn.

Mặt sẹo chỉ lạnh lùng liếc một chút, rồi coi như không có chuyện gì xảy ra.

10:07

Những người khác trong mã bang cũng như thế, hoặc là không nói một lời, hoặc là ngay cả nhìn

cũng không nhìn.

Lúc này, Hồng cô nương đi tới.

“Không có việc gì đâu, vậy ngươi cùng đi với chúng ta đi”

Đôi mắt người phụ nữ kia sáng lên, cảm kích:

“Cô nương, ta muốn đến trấn nhỏ trước mặt, chắc chắn sẽ không làm chậm trễ các ngươi đâu”

“Nha đầu! Chớ nhiều chuyện, mau trở về”

Mặt sẹo lạnh lùng nói.

Hồng cô nương ngẩng đầu:

“Cha, nếu cô nhi và quả phụ này gặp phải kẻ xấu ở trên đường thì làm sao bây giờ”

“Vậy cũng không liên quan tới ngươi!”

Gương mặt non nớt của Hồng cô nương hơi bất mãn.

Mười lăm mười sáu tuổi, kinh nghiệm sống chưa nhiều.

Từ nhỏ đọc tiểu thuyết ngôn tình gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ mà lớn lên.

Cho nên nàng không thể hiểu được nguyên nhân mặt sẹo làm như thế.

“Cha! Chúng ta không thể thấy chết không cứu, vả lại cũng chỉ để mẹ con bọn họ đi cùng chúng ta thôi mà.”

“Ta nói không được là không được!”

Mặt sẹo nhấn mạnh.

Phó bang chủ và mấy người thủ hạ tâm phúc cũng khuyên Hồng cô nương trở về.

Ở phía sau, Hà Tử gặp một màn này, cau mày nói.

“Chuyện này không khỏi cũng quá tuyệt tình rồi, không phải chỉ là mang theo người ta một đoạn đường sao? Lại không mất tí sức lực gì”

“Ngươi thì biết cái gì!”

Một người đã đi theo mặt sẹo lâu rồi đánh cho Hà Tử một cái.

“Một khi mã bang xuất phát, thì không thể đưa người vào trong đội ngũ, đây là quy

củ.

Với lại trong rừng núi hoang vắng này, đối phương nói cái gì ngươi cũng tin sao, không sợ nhỏ ở chỗ này à

Hà Tử gãi đầu một cái, thì thầm:

“Có nghiêm trọng như vậy không?”

để

mang

“Thằng nhãi lông còn chưa mọc đủ như ngươi biết cái gì.”

Người kia hùng hùng hổ hổ đi tới, Hà Tử quay đầu nhìn về phía Lý Bình An.

“Bình An, ngươi nói xem.

“Ta? Ta nói cái gì, thành thành thật thật làm việc là tốt rồi.”

Mã bang ở một chỗ bên cạnh dòng suối nhỏ dựng tạm một căn cứ để nghỉ ngơi.

Bên kia bờ sông, cách đây ba dặm, là một tòa núi lớn, trên núi có một thông đạo rộng sáu trượng, dưới núi có một dòng sông dài tới tám dặm.

Ăn xong bữa cơm, Lý Bình An nằm trên một tảng đá nghỉ ngơi.

Cơ bắp giống như bị hỏa thiêu, vừa tê vừa ngứa khiến hắn rất không thoải mái.

Từ khi có được Dưỡng Kiếm hồ, thường thường cứ cách một đoạn thời gian hắn sẽ uống rượu một lần.

Thân thể của hắn sẽ xuất hiện tình trạng này.

Tuy nhiên, chỉ cần qua khoảng thời gian này, thì sẽ phát giác được thể phách của mình lại tăng trưởng thêm một chút.

Chỉ là hắn không gấp, vẫn như cũ dựa theo phân phó của lão đạo sĩ trên Long Hổ sơn.

Ba ngày uống một ngụm nhỏ, năm ngày uống một ngụm lớn.

Dục tốc bất đạt, đánh đâm bình thường vẫn tốt hơn.

Ánh trăng mông lung giống như cách một tầng sương mù.

Bầu trời sậm lại, ngôi sao cũng vô cùng ít ỏi, còn không có gió.

Từng tia ý lạnh vọt qua bên người.

“Uy! Xuyt.

Hai người Hồng cô nương vài Hà Tử cẩn thận từng li từng tí đứng cùng một chỗ, cầm riêng một phần đồ ăn trong tay.

Thừa dịp không ai chú ý, đi về phía trong rừng.

Vốn Lý Bình An đang ngủ say, lại giật giật thân thể một cái.

“Ăn nhanh đi”

Hà Tử đưa bánh tới.

Phụ nhân không ngừng nói cám ơn:

“Ta on, ta on.”

Hồng cô nương nói:

“Đại thẩm ăn nhanh đi, hài tử nhỏ như vậy, đừng để nó đói bụng”

Phụ nhân lau nước mắt nơi khoé mắt:

“Các ngươi thật sự là người tốt, thật sự là không biết nên làm sao để cảm ơn các ngươi”

Hà Tử ưỡn thẳng sống lưng:

“Hành tẩu giang hồ, cái này đều là việc cần phải làm.

Dù là người khác gặp, cũng sẽ không thấy chết không cứu”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền biết hắn lại nói sai.

Không phải mới ban ngày….

Hà Tử vô ý thức nhìn về phía Hồng cô nương.

Hồng cô nương cúi đầu:

“Ta cũng không biết cha ta thế nào? Trước kia rõ ràng hắn không phải như vậy, thật ra hắn rất tốt với người khác

Phụ nhân thủ thỉ:

“Người muốn hại người khác thì rất nhiều, nên có tâm phòng bị người khác, ta hiểu cách làm của cha ngươi”

Nghe xong lời này, Hà Tử và Hồng cô nương càng cảm thấy mình làm đúng.

Dù sao một vị phụ nhân và một đứa bé con, có gì cần cảnh giác đâu chứ.

“Đúng rồi, các ngươi đưa đồ cho ta thế này không có ai biết chứ?”

Phụ nhân đột nhiên hỏi.

Hà Tử lắc đầu, tưởng rằng phụ nhân lo lắng bọn họ bị quở trách.

“Yên tâm đi, không có người biết chúng ta đến.

Phụ nhân nhẹ nhàng cười một tiếng:

“Vậy ta an tâm”

Hà Tử khẽ nhíu mày, lời này….

Làm sao lại nghe được có chút lạ nhỉ.

Nháy mắt sau đó, phụ nhân bỗng nhiên trút bỏ lớp da người.

Sau lưng hiện ra vài cái chân giáp xác màu đen, bướu thịt to như bánh xe trùng trùng điệp điệp rủ xuống trên mặt đất.

Chính là một con nhện tinh, nhưng khuôn mặt lại là hình người.

Đứa bé trai trong ngực của người phụ nhân kia cũng hóa thành một con nhện nhỏ.

Hà Tử và Hồng cô nương chưa bao giờ thấy qua tình cảnh quái dị như vậy, chỉ cảm thấy máu khắp người bị đông lại.

Một loại hơi thở xơ xác đập vào mặt, ngay cả hô hấp cũng trở nên băng lãnh đến chết lặng.

“… Chay…

Trong cổ họng của Hà Tử khạc ra một chữ.

Đứa bé biến thành nhện tinh đánh về phía Hà Tử.

Dùng nó làm tấm chắn cho mình, đồng thời cũng ngưng tụ pháp lực quanh thân. “Con ơi, đừng trách vi nương”

Tuy không thấy người cầm kiếm nhưng lại thấy cây kiếm trong không khí vạch ra một đường ánh sáng dài hơn nửa trượng.

Dễ như trở bàn tay đâm xuyên qua thân thể người phụ nữ.

Sau đó lại xoay một vòng trong không khí, nhanh chóng biến mất bên trong đêm tối.

Hà Tử và Hồng cô nương giật mình đứng yên tại chỗ.

Mãi một lúc sau mới lấy lại tinh thần, hoảng hốt chạy nhanh trở về căn cứ.

Ánh trăng giống như nước chảy.

Lý Bình An nằm trên một chạc cây, thích ý mà uống một ngụm rượu trong hồ lộ.

Sau đó vươn tay.

Cách đó không xa, thanh kiếm trên không trung hóa thành một thứ ánh sáng mờ nhạt.

Một lần nữa chui vào trong Dưỡng Kiếm hồ.

Lý Bình An hà hơi một cái…

Chương 135: Thương hải

1689 chữ

Mấy ngày kế tiếp, trạng thái tinh thần của Hồng cô nương và Hà Tử cũng không quá tốt.

Hiển nhiên là đã bị kích thích đến một mức độ nhất định rồi.

Nhất là Hà Tử, bị đứa bé kia làm cho nghi ngờ tất cả mọi người. Người khác hỏi hắn, hắn cũng không nói.

Thẳng cho đến một ngày, hắn thực sự nhịn không nổi.

Lôi kéo Lý Bình An đến một góc, thần thần bí bí kể lại.

“Ta nói cho ngươi chuyện này, ngươi không cần phải sợ”

Lý Bình An khẽ gật đầu:

“Nói đi, ta không sợ.”

Hà Tử hít sâu một hơi, cẩn thận từng li từng tí nhìn chung quanh một lần.

“Ta…. gặp phải yêu quái”

“A.”

Hà Tử nhíu mày.

“Ý của ta là…. Thật sự quá đáng tiếc”

“Tiếc nuối? Ta có thể bảo vệ được mạng nhỏ cũng đã là phúc phần trời đất ban cho rồi.

Ngươi biết con nhện tinh kia lớn bao nhiêu không? Lớn giống như cái nhà của ngươi vậy!”

Hà Tử nói tiếp:

“Nàng lừa gạt ta và Hồng cô nương vào trong rừng, sau đó biến thành nhện rồi muốn ăn chúng ta,

còn may đến thời khắc mấu chốt có một thanh phi kiếm xuất hiện.

Người điều khiển phi kiếm thật sự soái chết mẹ!

Vù vù hai lần là đã giết chết hai con yêu quái kia.”

xong, Hà Tử dừng lại.

Nhìn thoáng qua Lý Bình An:

“Ngươi…. sẽ không nghĩ là ta bị điên, hoặc là đang đùa ngươi chứ?”

“Không”

Trong lòng Hà Tử thở dài một hơi.

Nếu nói lời này với người khác, chắc chắn người ta sẽ cho là não hắn bị úng nước.

“Ngươi không biết tình huống lúc đó nguy hiểm bao nhiêu đâu, suýt nữa thì mạng nhỏ của ta đã mất rồi.”

Lý Bình An cười vỗ vai hắn:

“Cho nên chuyện này dạy cho chúng ta biết là có lòng hiệp nghĩa là chuyện tốt. Nhưng trước khi giúp đỡ cũng phải cẩn thận, không nên hành động lỗ mãng. Nếu không chuyện tốt không làm được, sẽ chỉ không công mà lại mất mạng”

Hà Tử giật mình, nhìn qua bóng dáng Lý Bình An rời đi.

Gật đầu, trong miệng còn lẩm bẩm.

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Ai, chờ ta một chút!”

“Canh một rồi, tình lang ngả người ngủ đi, bạc để dành, gửi tình lang của ta nha…”

Mặt sẹo cao giọng hát.

Không thể nói là hay, nhưng cực kì to rõ.

Một tay của mặt sẹo cầm cây đao đốn củi, không ngừng mà chém đứt mấy bụi cây cản trước người. Bên người còn có rất nhiều hán tử đang đứng chung một chỗ vung vẩy vũ khí nhắm vào những cái cây cản đường này.

Bọn họ vung tay rất nhanh, phối hợp cực kì thành thạo.

Không đến một lát, đã chém ra một con đường.

“Hàng năm cây cối ở nơi này đều mọc lại một lần nên mỗi năm đều phải chặt đi một lần!”

Có người phàn nàn.

Những chuyện lặt vặt này. người bên ngoài không làm được, chỉ có thể là người quen tay.

Nếu không sẽ gây chậm trễ thời gian, mà trong lúc chặt đám cây bụi này cũng có thể dễ gây thương tích cho các huynh đệ.

Một đoàn người vừa đi vừa nghỉ.

Lý Bình An ngồi trên lưng trâu, kéo đàn nhị.

[Tính danh: Lý Bình An, tuổi thọ: 170— 172]

Trong lúc bất tri bất giác đã tăng thêm hai năm tuổi thọ.

Hình như hắn cảm thấy đủ rồi nên thu hồi đàn nhị lại.

Phó bang chủ đang kể cho Hà Tử những việc xảy ra trên đường, dọa cho khuôn mặt nhỏ của Hà Tử biến sắc xoành xoạch.

Sau đó phó bang chủ lại nói Hà Tử nghe về phong thổ các nơi.

“Tận cùng của đường bắc là nơi nào?”

Lý Bình An tò mò hỏi.

“Tận cùng? Cuối con đường ra bắc là đến Thương hải”

“Vậy đi hết Thương hải thì đến đâu?”

“Vượt Thương hải là qua một châu lục khác.

“Châu gì?”

Lý Bình An giống như một đứa trẻ hiếu kì, hỏi liên tục. Phó bang chủ gãi đầu một cái, vẻ mặt hơi xấu hổ.

“Vân châu!”

Lúc này, bang chủ mặt sẹo bỗng nhiên mở miệng:

“Băng qua Thương hải là đến Vân châu! Sao thế? Ngươi muốn đi?”
Lý Bình An nhẹ gật đầu coi như đáp một tiếng.

Người chung quanh đều kinh ngạc nhao nhao nhìn về phía hắn.

Phó bang chủ cũng kinh ngạc:

“Ngươi đi Vân châu làm gì? Đi Vân châu là muốn qua Thương hải, ít có người dám đi lắm”

“Ta chỉ là nhàn quá muốn đi tản bộ thôi.”

Mặt sẹo liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói:

“Bắc đạo cũng không dễ đi.”

“Con đường không dễ đi này cũng đã được đi qua mà”

Mã bang đi từ thảo nguyên rồi đến bộ lạc tù trưởng rồi đến phòng kế toán của đám dân chăn nuôi.

Lý Bình An thì muốn dọc theo bắc đạo đi thẳng xuống dưới.

Hai bên chắc chắn sẽ là mỗi người đi một ngả.

Biết tin tức này xong, Hà Tử buồn hẳn hai ngày.

Dọc theo con đường này, hắn hay qua lại với Lý Bình An nhất.

Giờ phút này, khi nghe nói Lý Bình An muốn đi.

Hơn nữa còn muốn một mực đi dọc theo bắc đạo, đến Thương hải, rồi đến Vân châu.

Hắn liền hóa thân thành người thuyết phục trong đoàn, không có việc gì thì đến bên cạnh Lý Bình

An kể bắc đạo nguy hiểm như thế nào, Thương hải nguy hiểm ra sao.

Sài lang hổ báo, yêu ma quỷ quái, không chừng còn gặp phải cái gì khác nữa.

“Ngươi nói xem, không có việc gì thì ngươi đi xa như vậy làm gì, đi thảo nguyên với chúng ta đi. Ta đưa hết tiền mà lần này ta mang theo cho ngươi, cho ngươi thêm hai tấm vải tốt nữa!” Hà Tử vỗ ngực.

Nhưng mà, dù hắn ra điều kiện gì.

Lý Bình An cũng không có nói là không đi nữa, hay những lời kiểu như vậy.

Lý Bình An cũng không chê hắn phiền.

Dù cho Hà Tử nói gì, hắn luôn kiên nhẫn lắng nghe.

Nhiều lần khiến cho Hà Tử hiểu lầm, là đối phương đã chấp nhận những gì hắn nói.

Kết quả vẫn là một câu sau cùng.

“Ta vẫn muốn đi xem thử”

Người xưa có câu: “Lên núi dễ dàng, xuống núi khó”

Càng hướng xuống, độ dốc càng lớn.

Tốc độ càng nhanh, cũng càng nguy hiểm.

Hà Tử đổi bảy đôi giày.

Quần áo trên người cũng đã rách nát từ sớm, với lại trên mặt đất còn có nước đọng.

Bên trong giày toàn là nước, đế giày đều là bùn, đi trên đường cực kì nặng nề.

Đi được một nửa, thời tiết đột nhiên biến đổi.

Nắng càng ngày càng gắt.

Nóng đến mức người ta chỉ muốn ngất đi, hết lần này tới lần khác gai cây bụi còn cứ chui vào quần áo của người đi đường, khó chịu muốn chết.

“Đúng là khổ thấy mẹ”

Hà Tử lau mồ hôi trên đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ trắng tinh, sau khi đến nơi này xong cũng vừa đỏ vừa đen.

Trên thân vừa ướt vừa bẩn, trên cánh tay cũng bị mũi gai nhọn chọc thủng trăm ngàn lỗ. Nhìn lại Lý Bình An, so sánh một chút.

Cảm giác giống như mình là người hoang dã.

Ngay cả những người cưỡi ngựa đã lâu cũng kinh ngạc mười phần.

Đi theo phó bang chủ học không bao lâu, Hà Tử đã nắm giữ được phương pháp.

Mặc dù hơi lạ tay, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vừa rồi.

Hà Tử nhếch miệng cười một tiếng, quay đầu đi tìm Lý Bình An.

Giống như một đứa bé đạt được đồ chơi gì nên không chờ nổi muốn

khoe khoang với bạn bè. “Bình An”

Lý Bình An ước lượng cây đao đốn củi trong tay.

Hà Tử nói:

“Ai, Bình An, ngươi cầm đao đốn củi làm gì?” “Bang chủ nói không đủ người, bảo ta hỗ trợ” “Mắt ngươi thấy rõ không? Ta giúp ngươi” “Không cần.

Hà Tử cười nói:

“Ta cho ngươi biết, chặt thứ này cần có phương pháp”

Bá bá bá!!

Cây bụi ngã xuống từng đợt.

Tay Lý Bình An cầm đao đốn củi, giống như đang thái thịt.

Hà Tử mím môi:

“Ử… Không có gì”

“Đạo pháp tốt đó”

Mặt sẹo nói.

“Đi trên giang hồ, tất nhiên phải có chút bản lĩnh ở trên người”

10:08

Chương 136: Hùng Đại

1485 chữ

“Hồ! Phía trước có hồ”

Có người kinh ngạc, hét to.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, thấy phía trước gần đó thật sự có một cái hồ xuất hiện. Trên mặt hồ sóng nước lấp loáng, rúc vào trong rừng cây, mùi nước hồ nồng đậm, kèm theo một chút hơi lạnh.

“A a a!!”

Đám người hét lên như điên, nhao nhao chạy vọt đến phía trước, dường như là chỉ cần đến được cái hồ kia thì cũng đồng nghĩa với việc đã bớt đi được mệt mỏi rã rời trên đoạn đường này. Đám người cởi hết quần áo, nhào vào trong hồ.

Nước hồ mát mẻ, chảy xuôi trên da thịt, làm cho người ta không kìm lòng được mà lặn vào trong nước.

Nước hồ thấm đẫm quần áo của bọn họ, mỗi người đều ướt sũng, nước đọng trên mặt như vừa mới khóc.

Nhưng Hà Tử lại khóc thật:

“Quá mẹ nó, không dễ gì!”

“Các ngươi nhìn kìa, thằng oắt con khóc rồi!”

Hà Tử quay lại chửi:

“Khóc mẹ mày!”

Cả đám người cười nghiêng ngả, Hồng cô nương còn cười đến chảy cả nước mắt.

Lý Bình An đứng trong nước, rửa mặt.

Lão Ngưu đánh nước vui vẻ, liên tục nhảy tới nhảy lui trong nước, chơi quên cả trời đất.

Lý Bình An vỗ vào mông nó một cái.

Lão Ngưu hất lên chân, khiến cho cả người Lý Bình An toàn bọt nước.

Lý Bình An nhào tới:

“Lão Ngưu!”

Lão Ngưu xoay người một cái đã đè lên hắn, thổi phù phù vào trong nước, bọt nước tóe lên như một bó hoa màu xanh lá, bắn ra tứ phía.

Một người một trâu hất nước trêu nhau ở trên mặt hồ.

Cảnh hồ ban đêm đẹp, gợn sóng lấp lánh, chập chờn, làm cho những chiếc bóng tan ra, vỡ vụn.

Mặt trời đã lặn, nhưng ánh sáng vẫn xuyên qua mấy tầng mây, di

chuyển chầm chậm ở trên mặt hồ.

Mặt hồ được bao phủ bởi ánh sáng màu hồng, giống như đang bốc cháy.

Lão Ngưu miêu tả cảnh sắc sinh động như thật này cho Lý Bình An.

“Thật đẹp~”

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu…~”

Một lúc lâu sau, Lý Bình An nằm trên mặt đất đón gió mát ngắm trăng thanh, từ từ đi vào giấc mộng.

Người của mã bang đã lấy lại tinh thần nhờ sự hưng phấn của ngày hôm qua, bắt đầu chỉnh lý hàng

hóa.

Còn Lý Bình An cũng muốn thu dọn đồ đạc để rời đi.

Người của mã bang muốn thay đổi đường đi, đi đến thảo nguyên, còn Lý Bình An thì muốn tiếp tục đi về hướng bắc.

Đi thẳng về hướng bắc, cuối đường là Thương hải.

Lại từ Thương hải đến Vân châu, tiếp tục đi thẳng đến cực bắc của Vân châu.

Vẫn còn sớm nên Lý Bình An ngồi xổm trên mặt đất, tranh thủ bện vài đôi giày cỏ.

Giày cỏ có mấy cách gọi.

Giày cỏ có giá rẻ, ai cũng mua được.

Hoặc tự bện, không cần cho mượn, cũng không có người mượn.

Xưa gọi là “giày không cho mượn”.

Mặc dù đơn sơ, nhưng người đi có thể đi chuyến ngàn dặm, cũng được gọi là “giày ngàn dặm” “Bình An, đi bình an”

Có người chào tạm biệt Lý Bình An.

Lý Bình An cười gật đầu, rồi nói có duyên sẽ gặp lại.

Trên giang hồ cũng không có nhiều sóng gió như vậy, bèo nước gặp

nhau đã là duyên.

Nhiều người cũng đến chào tạm biệt Lý Bình An.

Lý Bình An rất có nhân duyên trong đoạn đường này.

Biết đối ẩm, đàm thoại, lại đối xử tốt với mọi người, cho nên những người này đều có quan hệ không tệ với hắn.

Bang chủ mặt sẹo cho Lý Bình An hai thớt vải, đổi thành tiền cũng đủ để ăn hai tháng cơm.

“Hơi nhiều nhỉ?”

“Cầm đi”

“Ngươi đã cứu nữ nhi của ta một mạng”

Lý Bình An không nói gì thêm, nhận hai thớt vải.

Lúc giữa trưa, khi ăn xong bữa cơm, mã bang đã phải chuẩn bị đi. Nhưng Lý Bình An vẫn không thấy Hà Tử đâu.

Những ngày này, Hà Tử luôn ăn ở với hắn.

Bây giờ phải ly biệt, Lý Bình An cảm thấy nên nói với hắn một tiếng.

Có thể sau lần này sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa.

Không phải là gia hỏa này giận ta chứ?

Lý Bình An cười lắc đầu, dắt lão Ngưu.

Đang chuẩn bị lên đường, bỗng thấy phía trước có một con khoái mã chạy nhanh đến, ngồi trên lưng ngựa là Hà Tử.

Lý Bình An ngẩng đầu: “Đi đi”

Hà Tử hít mũi một cái, ngữ khí trầm thấp.

“Con mẹ ngươi! Đường đi ngăn sông cách núi, phải chăm sóc tốt cho mình.”

“Ngươi cũng thế”

Hà Tử không muốn nói gì nhiều, dường như sợ nước mắt của mình rơi xuống.

Thiếu niên như hắn tất nhiên là rất thiếu kinh nghiệm ly biệt.

“Cho ngươi tấm vải! Thuận buồm xuôi gió”

Nói rồi bỗng nhiên vung roi ngựa trong tay lên “ba” một tiếng, roi lập tức quất vào ngựa. “Giá!”

“Hữu duyên gặp lại”

Lý Bình An quay người, leo lên lưng lão Ngưu.

“Lão Ngưu, chúng ta đi thôi~”

Lão Ngưu kêu ngưu… ưu… một tiếng, bước đi khoan thai.

Lý Bình An ngâm nga bài hát, gió đưa tiếng hát vui vẻ bay xa.

Một nơi trên sườn núi.

Hùng yêu Hùng Đại ôm Lang Nha bổng, ngủ gật, mũi thổi bong bóng.

(. zzz khò

Bỗng nhiên có người chọc chọc hắn.

“Này!”

“Đừng quấy”

Hùng Đại vung tay lên.

“Này, chớ ngủ.”

Hùng Đại mở to mắt, đập vào mắt là một mặt người, khiến hắn giật nảy mình:

“Ai nha má ơi, làm ta sợ muốn chết!”

Người đối diện kia cười cười:

“Rõ ràng ngươi mới là yêu quái”

Hùng Đại hơi sửng sốt, lúc này mới định nói ra thân phận của mình, cầm Lang Nha bổng:

“Núi này là do ta mở, cây này là do ta trồng… Quên lời sau rồi..”

Hùng Đại gãi đầu một cái, hiển nhiên là quên lời.

Người kia nhắc nhở:

“Muốn qua đường này thì để lại lộ phí.

Hùng Đại giật mình.

Sau đó người kia vươn tay:

“Đúng lúc ta đang đói, giao tiền ra đây, đồ ăn cũng được.

Lúc này, Hùng Đại lấy một cái bánh nướng từ trong ngực ra.

Người kia nhận lấy bánh nướng, xé làm hai nửa, đưa một nửa cho lão Ngưu ở sau lưng: “Ta tên là Lý Bình An, ngươi tên gì?”

“Hùng Đại.

Bỗng nhiên Hùng Đại mới giật mình, phản ứng lại.

“Ngươi trả lại bánh bột ngô cho ta, đó là cơm trưa của ta!”

“Có nước không? Nghẹn quá.

Lão Ngưu kêu một tiếng ý là mình cũng nghẹn.

Hùng Đại nổi giận:

“Ngươi coi ta là cái gì hả? Ta là..

Chưa kịp nói xong, Lý Bình An ấn tay vào một gốc cây to bằng thùng nước ở bên cạnh. Nội kình vừa thu vừa phóng.

Một vết nứt rất nhỏ chạy dọc theo thân cây, cái cây đột ngột bị chẻ ra.

Ram —!!

Cây ầm ầm đổ xuống, tro bụi văng khắp nơi.

Hùng Đại không khỏi chảy nước mũi.

Lý Bình An phủi tay:

“Có nước không?” “... Có!”

Trong hang động, Hùng Đại ủy khuất, run rẩy co lại trong góc, loay hoay ngón tay, rất muốn khóc lên.

Lý Bình An nhai cà rốt, hỏi:

“Không có gì để ăn sao? Ngày nào ngươi cũng ăn cái này à?”

Hùng Đại gật nhẹ đầu, lại lắc đầu.

“Còn có ngô và khoai lang”

“Ăn ngon không?”

Hùng Đại:

Ăn không ngon

lám.”

“Đã không ăn được, vậy thì ta sẽ giúp ngươi xử lý sạch sẽ nhé.

Hùng Đại vuốt vuốt mặt, làm sao để khoảng thời gian này trôi qua đây~

Thấy Lý Bình An và lão Ngưu ăn hết hơn nửa vốn liếng của mình, Hùng Đại rất muốn khóc lên. “Nấc-”

Lý Bình An sờ lên bụng, luôn cảm thấy đồ ăn không có thịt là thiếu chút gì đó.

Ánh mắt lướt đến Hùng Đại, liếm môi một cái.

“Thịt gấu..”

Lòng Hùng Đại lạnh thấu, run lẩy bẩy:

“Ta cũng ăn không ngon. Lý Bình An cười nói:

“Đùa ngươi thôi”

Lúc này, cả ngọn núi bỗng nhiên bắt đầu rung lắc kinh khủng. Bầu trời giống như là nứt ra một vết rách.

Chương 137: Giới thiệu bằng hữu cho người

1469 chữ

Chương 137: Giới thiệu bằng hữu cho ngươi

Bầu trời rách ra một lỗ khổng lồ, từng hạt mưa lớn rơi xuống, rơi trên mặt đất làm nổ tung từng tầng bùn đất giống như đốt đạn pháo.

“Xem ra chỉ còn cách nghỉ ngơi ở chỗ này một đêm.”

Khóe miệng Hùng Đại hơi co rúm lại, tức giận nhưng không dám nói gì.

Lý Bình An ngồi khoanh chân ở trên giường đá của Hùng Đại, lực lượng trong cơ thể từ từ bốc lên. Kim Cân, Thiên Môn, Trường Tinh, Huyền Tuyền, Thiên Cổ, Nê Hoàn.

Đây cũng là bí tàng trong thân thể mà Cố Tây Châu nói tới.

Võ giả phổ thông không bước vào võ đạo, khả năng chứa đựng của thân thể cũng chỉ có nhiêu đó. Cho nên nếu khí huyết của hắn cường đại mà thân thể không thể nào chèo chống được lượng khí

huyết khổng lồ.

Thì cũng như một cái đập chứa nước nhỏ mà phải gánh chịu lượng nước vượt quá thể tích của nó, sẽ không chịu nổi áp lực mà nổ tung từ bên trong.

Lý Bình An là người bị trời phạt nên có thể trạng rất khỏe mạnh, nhưng suy cho cùng thì vẫn là nhục thể phàm thai, khác nhau một trời một vực với thế giới con mà tu sĩ hình thành trong thể nội. Nhưng Lý Bình An cũng đặc biệt ở chỗ, vì là người bị trời phạt, thân thể có rất nhiều bí tàng cho nên hắn có thể chứa đựng khí huyết dư thừa ở trong bí tàng.

Lý Bình An có thể mơ hồ cảm thấy thân thể của mình đã gánh chịu khí huyết đến cực hạn.

Những ngày này, hắn vẫn thử mở ra Nê Hoàn nhưng vẫn không đạt được kết quả như hắn muốn.

Nhất là mấy ngày gần đây, Lý Bình An đã mơ hồ nhận ra có vẻ như mình muốn đột phá nên mới muốn tìm nơi thanh tĩnh.

Không lâu sau, Lý Bình An lại tiến vào trạng thái quan tưởng.

[Mệnh cách màu xanh: Toàn tâm toàn ý

[Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù khiếm khuyết]

Thuộc tính của hai loại mệnh cách đã được tăng lên trên diện rộng sau khi đàn nhị thăng cấp. Củng cố bản thân.

Lão Ngưu thở ở bên cạnh, mặc dù trông có vẻ mặt ủ mày chau nhưng vẫn vô tình hoặc cố ý nhìn chằm chằm ra bên ngoài hang động và Hùng Đại đang ủy khuất run rẩy trong góc.

Đề phòng bất kì biến cố gì nhân dịp Lý Bình An tiến vào trạng thái quan tưởng thì đột nhiên tập kích.

Hùng Đại có vẻ đói bụng nên cẩn thận từng li từng tí, rón rén thò đầu ra.

Thấy Lý Bình An không chú ý tới mình thì nhón chân nhẹ nhàng, vụng trộm lấy một củ cải.

Vừa bắt đầu gặm, nhưng vừa quay lại đã thấy lão Ngưu đang nhìn mình chằm chằm.

Hùng Đại hơi sửng sốt.

"... Ngươi cũng muốn sao?"

Thế là một trâu một gấu vui sướng gặm củ cải.

Tối qua, Hùng Đại chơi với lão Ngưu một đêm, bao gồm rất nhiều trò như cờ ca rô, cờ ba ô, giải đố, rút gỗ các loại.

Một gấu một trâu dễ dàng trở thành bằng hữu.

Hùng Đại duỗi lưng một cái, bỗng nhiên một cỗ áp lực kỳ lạ, mạnh mẽ bao phủ toàn thân hắn, mỗi một tấc da, mỗi một lỗ chân lông, khiến hắn không thở nổi.

Hùng Đại thầm nghĩ

"Không tốt!"

Như muốn băm mình ra.

"Mạng ta xong rồi "

Hùng Đại nhắm mắt lại, nhưng chờ lúc lâu cũng không thấy có gì

thay đổi.

Lý Bình An từ từ đi ra, phun ra một ngụm khí nóng.

Bây giờ, hắn cảm thấy thân thể của mình tràn đầy lực lượng.

Mỗi một xương cốt, mỗi một đường kinh mạch, mỗi một khối cơ bắp, đều rất muốn nổ tung, làm cho hắn có một loại ham muốn đại chiến một trận.

Mỗi đi một bước giống như bị một khối chì nặng ngàn cân ghì lại, rồi đột nhiên mở ra, có một loại cảm giác muốn bay lên.

Nê Hoàn đã mở!

Mặc dù chỉ là mở mỗi Nê Hoàn ra nhưng lại tạo ra tác dụng to lớn.

Trong cơ thể, khí huyết điên cuồng tràn vào trong bí tàng Nê Hoàn.

Một cỗ sức mạnh kỳ diệu tràn ra từ trong cơ thể mình, dung hòa vào chính cơ thể mình.

Trong khi quan tưởng, Lý Bình An phát hiện khí huyết trong cơ thể mình sinh ra sự biến đổi về chất,

trở nên sáng tỏ hơn, thông thuận hơn.

Giữa mỗi lần hít vào thở ra đều có một loại cảm giác bay cao tận trời.

Hùng Đại hít sâu một hơi.

“Hù chết khiếp mẹ ta rồi!”

Chỉ trông thấy Lý Bình An toàn thân đỏ bừng như heo nướng mới ra lò.

Lý Bình An đi ra khỏi sơn động.

Mưa vẫn chưa dứt, càng ngày càng có vẻ nặng hơn.

Bây giờ mới nhận ra, nước sông đang dâng lên.

Dòng nước chảy siết, bị nước sông xô từ một dòng sông này sang một con sông khác.

Dưới chân núi, đường đã ngập nước.

Lý Bình An nhảy từ trên sơn động xuống, nhảy vào trong nước.

Nước ở xung quanh chạm đến thân thể của hắn thì phát ra tiếng “xèo xèo”, sau đó biến thành khói trắng.

Một lát sau, nước chạm đến cổ hắn.

Gió thổi

qua,

, cuối cùng cũng cảm thấy một chút hơi lạnh.

Hùng Đại lau mồ hôi trên trán.

Khá lắm, đã mạnh hơn.

Lý Bình An nhún người nhảy từ trong nước lên.

Nhìn chằm chằm Hùng Đại:

“Có thịt không? Ta đói.”

Hùng Đại: ...

Ngươi nói thẳng ra là muốn ăn ta có phải tốt hơn không?

Cầm thú”

Lửa lốp bốp, nhảy nhót.

Lý Bình An rất đói, đã đói tới mức độ nào thì có thể nhận ra qua ánh mắt hắn nhìn Hùng Đại.

Hùng Đại run lẩy bẩy, trốn ở sau lưng lão Ngưu.

Sau một đêm giao lưu, một gấu một trâu đã kết nên tình bạn sâu sắc.

Lão Ngưu kêu một tiếng ngưu… ưu… như là đang nói, muốn ăn Hùng Đại thì hãy ăn lão Ngưu ta

trước.

Thế là ánh mắt tham lam của Lý Bình An khóa chặt lão Ngưu, miệng thì thầm.

“Thịt gấu kết hợp với thịt bò, có thể ăn như nào mới ngon đây..”

Lão Ngưu trầm mặc một lát, yên lặng quay người trốn ở một bên.

Vừa rồi ta chỉ thả một cái rắm~

“Ta có cách!”

Hùng Đại vỗ gáy một cái, cuối cùng cũng nghĩ ra cách để mình không bị biến thành món ăn.

“Trên núi còn có rất nhiều yêu quái khác, có thể đi tìm bọn chúng để xin một ít đồ ăn”

“Rầm rầm!”

Một lúc sau, cửa mở.

Từ trong động, một tiểu hồ ly màu trắng bước ra trước tiên.

“Là Hùng Đại à, có chuyện gì không?”

Tiểu hồ ly ngơ ngác nói, nó vừa mới tu luyện thành người chưa được bao lâu cho nên nói chuyện cũng chưa quá trôi chảy.

Hùng Đại thực sự cảm thấy hơi có lỗi với huynh đệ, nhưng vì phải bảo toàn tính mạng của mình nên cũng không còn cách nào khác cả.

“Hồ ly huynh đệ, trong nhà người còn có gì ăn không?”

Tiểu hồ ly trợn tròn mắt, ngay lập tức lắc đầu không chút do dự.

“Nhà ta không có năm bao gạo, hai bao khoai lang khô, một bao thịt khô, và một túi bánh mì đâu” Không khí yên lặng hai giây.

Hùng Đại nhìn tiểu hồ ly còn ngốc hơn cả mình, bất đắc dĩ mà nói:

“Ta giới thiệu cho ngươi một người bạn”

Tiểu hồ ly nhìn theo hướng ngón tay Hùng Đại chỉ, thấy một người đứng ở một gốc cây gần đó. “Hắc!”

Trong cơ thể, Nê Hoàn mở rộng, khả năng khống chế lực lượng của Lý Bình An đã tăng lên một bậc.

Khí huyết trong cơ thể trực tiếp chấn động cây cối đến vỡ vụn.

Tiểu hồ ly: (T ~ C

Sau đó không lâu, trong sơn động, tiểu hồ ly và Hùng Đại ngồi xổm trong góc, run lẩy bẩy.

Trong động, ngoài tất cả đồ ăn đã được mang hết ra thì còn một con sói hoang.

Lý Bình An đang nhóm lửa, nướng thịt sói.

Chỉ một lát sau, hương thơm đã bao trùm cả hang động.

Chương 138: Tấu giao

1662 chữ

Chương 138: Tẩu giao

Những hạt mưa dày đặc không ngừng đập xuống đất, tiếng gió gào thét cũng càng ngày càng đáng sợ hơn.

Trong động, mùi thịt nướng bốc lên ngào ngạt, tỏa khắp động.

“Các ngươi không ăn sao?”

Hùng Đại và tiểu hồ ly bị dọa đến nỗi ôm nhau, co vào một chỗ.

Một con sói không đủ nên chuẩn bị ăn con gấu, lại thêm một con hồ ly hả.

“Yên tâm, một con sói đủ ăn”

Lý Bình An nhìn thấu tâm tư của bọn họ.

Nhưng Hùng Đại và tiểu hồ ly vẫn không dám đến gần.

Khi Lý Bình An và lão Ngưu đã ăn xong xuôi hết thì chúng mới mon men tới, bắt đầu ăn.

Từng tảng thịt lớn đung đưa qua lại làm cho người nhìn rất muốn há miệng ăn một miếng thật to. Lý Bình An ném Dưỡng Kiếm hồ cho bọn họ:

“Không để các ngươi mất trắng, cho các ngươi uống một hớp rượu.

Hùng Đại và tiểu hồ ly cảm thán trong lòng.

Thật là một kẻ cướp độc ác, cướp bao nhiêu đồ ăn của bọn họ như vậy mà kết quả chỉ cho bọn họ uống một hớp rượu.

Nhưng chỉ dám nghĩ như vậy trong lòng chứ không dám nói ra bằng miệng.

Ai biết đầu được một giây sau, Lý Bình An có thể cho cả bọn họ vào trong nồi để nấu hay không.

Thế là mỗi người Hùng Đại và tiểu hồ ly uống một ngụm rượu phần của mình trong Dưỡng Kiếm hồ.

Không lâu sau, lập tức trong cơ thể có cảm giác như thiêu như đốt.

Tình huống gì đây?

Hùng Đại và tiểu hồ ly ngơ ngác.

Tiểu hồ ly co quắp ngã xuống đất:

“Xong đời, trong rượu có độc!”

Hùng Đại vừa kinh ngạc vừa sợ hãi:

“Giết chúng ta mà còn cần đến độc sao?”

Tiểu hồ ly lau nước mắt:

“Nương, ta có lỗi với ngươi.”

Nói xong bứt một túm lông ở trên người, vuốt nhọn một đầu, chấm chấm cho dính nước bọt rồi bắt đầu coi như bút lông nhọn, chuẩn bị viết di thư.

Suy cho cùng thì Hùng Đại vẫn có tu vi cao hơn tiểu hồ ly, rất nhanh đã nhận ra điểm đặc biệt của cỗ lực lượng này, vội vàng điều chỉnh hơi thở.

Nếu như sức mạnh ban đầu trong cơ thể chỉ là một dòng suối nhỏ thì cỗ lực lượng này giống như là sóng gió, đẩy dòng suối nhỏ này đi đến nơi cao hơn.

Một lúc sau, tiểu hồ ly cũng bắt đầu ngồi khoanh chân.

Trong động, một gấu một hồ ly không nhúc nhích, giống như hai pho tượng.

Lý Bình An ăn no cơm, trong lúc rảnh rỗi thì bắt đầu ngồi chơi cờ ca rô với lão Ngưu.

Bên ngoài mưa to gió lớn, trong động lại vô cùng tĩnh lặng.

Lại hai ngày nữa trôi

“Thành công! Ta đã thành công!”

Trong khi tu luyện, Hùng Đại đã lĩnh ngộ được cảnh giới cao hơn.

Bây giờ, không chỉ có khung xương biến đổi mà ngay cả thân thể vốn dĩ khẳng kheo cũng bắt đầu

trở nên đầy đặn, trong nháy mắt, da lông trên người cũng trở nên trong suốt, sáng long lanh.

“Cuối cùng thì Hùng Đại ta đã mạnh lên!”

Giọng nói tràn đầy tự tin, còn có một chút phấn khích không thể che giấu được.

Tiểu hồ ly cũng trưởng thành không ít.

Bây giờ đang đắc ý chống eo, sóng khí cuồn cuộn.

Lý Bình An đứng ở ngoài sơn động, cảm nhận nước mưa rơi xuống lã chã.

Lũ gầm thét giống như dã thú hoảng sợ, cuốn trôi tất cả mọi vật cản trên đường đi, không gì có thể

đỡ.

Trên đầu là một mảnh trời đen kịt, tạo cho người ta một loại cảm giác ngột ngạt, không thể thở

nổi, giống như là một ngọn núi lớn màu đen đè xuống. Lý Bình An ngẩng đầu.

“Đoán là đại vương sắp hóa giao

Hùng Đại nhìn thời tiết này, lo lắng:

“Hi vọng lần này có thể thuận lợi”

“Hóa giao?”

Hùng Đại gật đầu:

“Ngọn núi này của chúng ta có một lão đại rất là lợi hại, tên là Trương Tam, là một con mãng xà đã tu luyện rất rất nhiều năm.

Khi ông của ta còn sống, Trương Tam chính là lão đại trên ngọn núi này”

Nhưng Lý Bình An lại nghe được tin đồn, nhập sông là giao, vào biển là long.

Khi giao đi thì sẽ xảy ra một trận lũ lụt khủng khiếp, theo sau đó là một trận thiên tai nghiêm trọng, phá hủy hết cầu đường, ruộng tốt.

Cũng bởi vậy mà dân gian mới có câu nói “trên đường giao đi, bốn bề nguy hại”.

“Xem ra chỉ có thể chờ đợi kết thúc”

Lý Bình An bất đắc dĩ.

Nhưng hắn không có ý định chém giết mãng xà này, không quan tâm chuyện mãng xà năm trăm năm hóa giao là thật hay giả.

Nhưng chắc chắn tu vi của đối phương không cạn, rất khác so với con rắn khổng lồ mà hắn giết khi trên thuyền lớn đi đến kinh thành.

Vẫn nên chờ đến khi giao ngừng đi thì hơn.

Hùng Đại thở dài một hơi:

“Nếu đại vương tẩu giao không thành công thì có lẽ chúng ta sẽ phải gặp tai họa”

“Nó tẩu giao thất bại thì liên quan quái gì đến các người?”

Hùng Đại cúi đầu ủ rũ:

“Trước đây, đại vương đã tẩu giao ba lần, mỗi lần thất bại đều bắt chúng ta để trút giận.

Lần thất bại trước, nó đã biên dây thừng hoa vài ngày”

Lý Bình An cười:

“Biên dây thừng hoa? Vậy cũng là trút giận sao?”

“Mấu chốt là dây thừng hoa kia là một tiểu xà đã thành tinh ”

Quá tàn bạo.

Tiểu hồ ly cũng thở dài một tiếng:

“Sau khi đại vương tẩu giao thất bại thì thân thể bị hao tổn nên cần phải ăn một số yêu quái để khôi phục thể lực của mình.

Nói không chừng chúng ta đều phải trở thành đồ ăn của đại vương.

Bà của ta và mẹ của ta đều bị đại vương ăn thịt.

Loại yêu quái đẳng cấp tương đương với tiểu hồ ly này tất nhiên không dám có suy nghĩ báo thù, quá không thực tế.

Có thể sống sót được là điều quan trọng hơn tất cả.

Lý Bình An yên lặng cầu nguyện trong lòng, chúc cho gia hỏa này tẩu giao thành công.

Lũ lụt cũng có thể rút sớm một chút.

Sâu trong núi lớn.

Tiểu đồng thân khoác y phục màu trắng, trong tay cầm một tòa sơn phong trong suốt cao mấy tấc, sáng lấp lánh.

Trong sơn phong có một bóng đen rất nhỏ.

Nhìn kỹ mới nhận ra đó không phải con giun mà là một con rắn nhỏ.

“Ha ha ha, ta nói Trương Tam, sao lá gan của ngươi vẫn nhỏ như vậy chứ.

Yên tâm đi, lần này lôi kiếp sẽ không đánh đến ngươi. Ta đã bố trí trận pháp ở quanh mình, toàn bộ sinh linh trong núi lớn sẽ hứng chịu lôi kiếp thay cho ngươi.

Nhưng đổi lại là ngươi cũng phải đón nhận nghiệp lực thay cho bọn họ, những cái này chỉ là nghiệp lực linh tinh nên không ảnh hưởng quá lớn đến ngươi"

Từ trong ngọn núi trên tay tiểu đồng mặc áo trắng, mãng xà vọt ra, giống như một ánh sao xẹt, lạc mất trong dòng nước.

Đột nhiên nó biến thành một mãng xà to hơn cái bát ở giữa sông.

Tiểu đồng cười cười.

Con mãng xà lớn này chính là sủng vật mà hắn nuôi từ nhỏ đến lớn, ngày bình thường vô cùng yêu thích.

Chỉ vì lưng mang quá nhiều nghiệp lực, lạm sát kẻ vô tội nên mấy lần nhập sống hóa giao đều không thành công.

Nếu lần này lại không thành công thì chỉ sợ là sẽ phải phế đi một thân tu vi.

Tiểu đồng không còn cách nào khác, đành phải tự mình đi xin trưởng bối cho mượn pháp bảo trong nhà đến để kết hợp với tà pháp.

Mưu đồ để tất cả sinh linh trên núi lớn này tiếp nhận lôi kiếp thay cho tiểu xà của mình.

Tiếng sấm rền rĩ, giống như rồng ngâm.

Nước sông chảy siết, sóng sau cao hơn sóng trước, những con sóng nối tiếp nhau, dòng nước chảy cuồn cuộn, gào thét, nuốt chửng cả mưa to và ánh sáng.

Ở trong đó, đại xà cố gắng vùng vẫy tiến lên, cái đuôi vung qua vung lại.

Tiểu đồng ngâm nga giai điệu vui vẻ.

Dưới núi, khu vực thôn làng trong vòng hơn mười dặm không thể tránh khỏi cảnh lũ lụt.

Lũ lụt vượt qua đê đập, giống dã thú hung dữ xông vào trong thôn mà không hề e dè gì. Một tiếng ầm vang long trời lở đất, thôn giống như biến thành một hồ nước.

Rất nhiều cây cao bóng cả cũng bị lũ lụt xông đến, nhổ bật gốc, ngụp lặn trong dòng lũ, chợt nổi lên, lại chợt chìm xuống.

Người trong thôn làng lại càng không cần nói đến, đơn giản là bọn họ không thể nào tránh được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn lũ lụt khủng khiếp kia gào thét, xông đến, nuốt chửng tất cả bọn họ.

Hòa theo làn điệu của tiểu đồng là tiếng kêu rên của vô số người.

Giãy dụa, gào thét.

Nhưng có ai nghe thấy tiếng kêu khổ ngoài bọn họ đâu…

Chương 139: Lôi kiếp

1336 chữ

Tiếng nước rầm rầm dội đến từ bốn phương tám hướng, cả ngọn núi lớn bị bao vây trong nước mênh mông.

Trên ngọn

núi lớn, tiếng sấm rền vang không ngừng.

Gió lốc càng ngày càng to, nhiệt độ không khí cũng càng ngày càng thấp.

Dường như hoàn toàn tĩnh mịch, không nhận ra được chút hơi thở sinh mệnh nào.

Dường như là Hùng Đại và tiểu hồ ly mơ hồ cảm nhận được cái gì đó nên thu lu trong góc, run như cầy sấy.

Tiểu hồ ly dùng hai cái tai để che đầu lại.

Hùng Đại thì cắm đầu vào trong đất, chỉ để lộ cái mông lớn.

Lý Bình An không khỏi cảm thấy hơi buồn cười.

Binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn.

Với lại đây là Giao Long đang tẩu giao nên có lẽ sẽ không liên lụy đến mình.

... Có lẽ vậy.

Nghĩ thế nên Lý Bình An liền đốt lửa.

Còn một số rau dại, thịt thừa, và mì sợi.

Lý Bình An nấu luôn một nồi mì thịt băm.

“An mì.”

Hùng Đại chui từ trong đất ra, vội vàng lấy thêm cho mình một chén mì vơi.

Sau đó lại ôm mặt, chôn mình vào trong đất một lần nữa.

Lý Bình An và lão Ngưu ngồi ở cửa hang, hóng gió mát, ăn mì nóng.

“Rống!”

Tiếng rống đinh tai nhức óc, chấn động cả ngọn núi, mặt đất cũng run rẩy. Cự mãng xông qua một vùng thung lũng, vùng vẫy tiến về phía chân núi. Sóng lớn cuộn lên, lũ lớn ào ào quét xuống, dội lên tầng tầng sóng lớn.

Những nơi nó đi qua, cây cối ào ào đổ xuống.

Tất cả đều bị cuốn vào trong dòng xoáy khủng khiếp này.

Những nơi nó đi qua, tất cả bị chôn vùi.

Trước mắt cự mãng xuất hiện một cây cầu to lớn hình vòm.

Cầu nối liền vách đá hai bên, mượn đá ngầm trong lòng sông làm trụ.

Mặt cầu phủ bằng đá tảng, mỗi một khối đá dày hơn một xích.

Nguy nga sừng sững hơn ba trăm năm.

Cự mãng rít lên một tiếng, dội nước tràn qua thân cầu, để nước ngập cầu thì mới có thể che lấp thân thể, phóng qua cầu được thì mới có ngày nổi danh.

Sau khi linh xà tu hành thì không thể đi qua dưới gầm cầu, cầu do người làm để đi.

Nếu linh xà đi qua gầm cầu thì sẽ giống như bị người giẫm dưới chân, cả một đời không có ngày nổi

danh.

Cự mãng có thể tùy ý qua cầu.

Chỉ là…

Nó hơi ngóc đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tia điện đang nhảy nhót trong không trung kia. Trong mắt tràn đầy e ngại.

Dường như trên trời cao, có một vị thần đang nổi giận, muốn đánh đuổi yêu ma, từng tiếng gầm thét chấn động đất, rung chuyển núi.

Trong núi lớn.

Tiểu đồng nhìn bảo tháp hình ngọn núi trong tay, mỉm cười.

Tay bắt pháp quyết, miệng phun ra một chữ:

“Xá!!”

Như miệng vàng lời ngọc, pháp trận khổng lồ bên ngoài núi lớn từ từ chuyển động.

Một đường kẻ màu vàng rất dài tạo thành một ấn ký quỷ dị trên mặt đất.

Ông

—!!!

Giữa trời đất quanh quẩn tiếng vang thanh thoát.

Sau đó, hai lực lượng quấn quýt lấy nhau, không ngừng sinh sôi.

Cùng lúc đó, toàn bộ sinh linh trong núi lớn đều không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy. Chúng yêu đều cảm thấy một cỗ lực lượng thần bí mênh mông.

Cỗ lực lượng khổng lồ đến nỗi làm cho người ta run rẩy kia dường như trói buộc linh hồn của bọn họ lại, làm cho bọn họ có một loại cảm giác ngạt thở.

Mơ hồ có thể thấy hồn phách của bọn họ bị dẫn dắt, muốn chui từ trong thân thể của bọn họ ra ngoài.

Tiểu đồng cười một tiếng:

“Mượn nghiệp lực của các ngươi dùng một lát, có thể chống lại lôi kiếp vì tiểu xà của bản tọa cũng coi như là vận mệnh của các ngươi”

Ngay sau đó, lôi kiếp đang ở giữa không trung bị một luồng gió thổi tan.

Dùng nghiệp lực của sinh linh quanh mình trong núi lớn để xóa bỏ lần lôi kiếp này của mãng xà.

Sau đó, một khi những sinh linh này độ kiếp thì tất cả những kẻ hôm nay cũng cùng chia sẻ sức mạnh lôi kiếp.

Vạn sự vạn vật đều có hai mặt.

Bọn chúng ngăn cản một kiếp thay mãng xà thì phần nghiệp lực đó cũng tự nhiên quay lại trên

người mãng xà.

Trên thân cự mãng sáng lên một tầng ánh sáng kỳ lạ.

Tia sáng vốn hơi mờ tối, tại thời điểm này lại trở nên rất sáng. Cự mãng phát ra một tiếng kêu to phấn khích.

Không e dè nữa, nó muốn phóng qua cầu, nhập sông hóa giao.

Nửa người nó lướt qua cầu, mặt sông đã gần ngay trước mắt.

Oanh ——”

Bỗng nhiên, một hào quang chói sáng xẹt ngang trời cao, chiếu sáng đất trời đến bất thường. Chỉ vạch một cái, bầu trời đã xé ra một vệt sáng.

Ngay lập tức lại biến mất ở chân trời, sau đó tiếng sét đinh tai nhức óc vang lên một cách buồn buc.

Cự mãng phát ra một tiếng kêu to thảm thiết, thân thể nặng nề ngã vào trong nước.

Thân tử đạo tiêu, không còn chút sự sống nào.

Trong núi sâu.

Tên tiểu đồng vẫn lạnh nhạt kia đột nhiên thay đổi sắc mặt. Trong linh hồn xuất hiện một chút rung động sợ hãi.

Tòa bảo vật trong tay kia nổ vang rầm, hóa thành bột mịn.

Không kịp để hắn nghĩ quá nhiều.

Hai chân bỗng đạp một cái, thân thể như tinh thần phóng lên trời.

Từng tia sét như rắn bạc dạo quanh trời cao, giống như một đầm sấm sét.

Tiểu đồng sớm đã mặt cắt không còn hạt máu, sức mạnh của lôi kiếp này có thể so với lúc phụ thân hóa lân.

“Oanh” một tiếng vang rất lớn, trong nước dâng lên mấy cột nước cao hơn mười trượng.

Tiểu đồng hóa thân thành một Giao Long.

Chay!!

Bây giờ, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ này.

Ngay trong nháy mắt, lúc thân ảnh hắn nhảy lên thì hai cầu vồng bắn về phía tiểu đồng, một trái

một phải.

Giữa tiếng vang, dãy núi nguy nga bắt đầu run rẩy dữ dội.

Sơn phong bị bổ đôi, hình thành một khe nứt khổng lồ, sâu hun hút.

Lão Ngưu đang ăn mì, bỗng nhiên lảo đảo một cái.

Mì trong chén trực tiếp dán lên mặt.

Mưa to đã ngừng, mây đen tản đi, ánh nắng chiếu xuống.

Chiếu ra tầng tầng lớp lớp ánh vàng.

Hùng Đại và tiểu hồ ly có cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn, cùng co quắp ngã xuống đất, mồ hội đầm đìa.

Chén mì của Lý Bình An chỉ còn đáy, hắn bưng chén lên, hơi ngửa đầu, uống sạch canh còn lại trong chén, không chừa lại một giọt nào.

Sau cơn mưa.

Cũng không biết mãng xà kia có hóa giao thành công hay không.

Lý Bình An nấc một tiếng, thở ra một hơi.

Lại phải xuất phát thôi.

Bầu trời xanh như mới rửa, như là một khối bảo thạch màu xanh, trong suốt, sáng long lanh.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây mờ nhạt, giống một chùm kim tuyến lấp lánh.

Mây phớt hồng, biển sóng vàng.

Hùng Đại và tiểu hồ ly đứng ở bên ngoài hang núi, nhìn theo bóng dáng Lý Bình An và lão Ngưu đang rời đi.

“Hẹn gặp lại!”

Chương 140: Con đường phía trước long đong

1928 chữ

Trong ruộng bùn, một con giao khổng lồ đang chậm rãi cử động.

Mặt đất bị vẽ ra một vệt dài.

Chính là tiểu đồng mới bị lôi kiếp đánh trúng trong núi lớn.

Tên là Đồng Tử Sinh, là con của một Giao Long làm chủ một con sông.

Sống chết trước mắt, nó dùng vảy của mình và linh khí trời đất, cuối cùng còn phải bất đắc dĩ hủy đi pháp bảo hộ mệnh của mình mới miễn cưỡng hóa giải được, nhưng cuối cùng vẫn thảm hại.

Mấy trăm năm đạo hạnh đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Đánh chết hắn cũng không nghĩ đến chuyện chỉ vì hứng thú nhất thời, định dùng tà môn chi pháp để giúp một con mãng xà mình nuôi lớn vượt qua lôi kiếp.

Ai ngờ được trộm gà không thành, lại còn mất nắm gạo.

Về phần cụ thể là đã xảy ra chuyện gì thì có nghĩ nát óc cũng không

nghĩ ra được là đến cuối cùng

đã bị sai ở bước nào.

“Đúng là xui con mẹ nó xẻo!”

Đồng Tử Sinh thầm mắng một câu.

Mới lôi kiếp, chắc hẳn sẽ hấp dẫn tu sĩ vùng khác.

Với bộ dạng này của mình thì khó tránh khỏi những người khác sẽ lợi dụng dậu đổ bìm leo, việc cấp bách trước mắt vẫn là nhanh chóng quay về.

Phía trước xuất hiện tiếng bước chân, Đồng Tử Sinh mở to mắt giật giật.

Là một người, và một trâu.

Đúng lúc dâng tới cửa.

Đồng Tử Sinh há to miệng, tăng tốc.

Thịt muỗi cũng là thịt.

Tốc độ của nó bỗng khác biệt so với trước đó, như ngày và đêm.

Ở trong mắt người thường, nó nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng.

Cỏ lau cao ngang đầu người đều bị đổ rap dưới thân thể.

10:09

Ngọn cỏ thi nhau đập xuống mặt đất, người kia cũng đã cảm nhận được trước, nhanh nhẹn nhảy lùi

về sau.

Lý Bình An chạm nhẹ hai mũi chân trên ngọn cỏ lau, cả người đã bay ngược ra ngoài. Mãng xà?

Đối phương có bộ dạng này, hình như không tẩu giao thành công.

Lý Bình An không biết Đồng Tử Sinh, cho nên hắn coi đó là cự mãng hóa giao trên núi kia. “Thật sự là không may

Lý Bình An nhẹ giọng lầm bầm một câu, tay phải nắm chặt chuôi

đao.

Một điểm sáng đỏ lướt qua, một tiếng "phốc" trầm vang.

Một đao kia mở một đóa hoa hồng trên thân Đồng Tử Sinh.

Nhưng cũng không ngăn được thân thể cao lớn của hắn.

Một cơn gió mạnh dữ dội đánh tới trước mặt, Lý Bình An kêu lên một tiếng đau đớn. Ống tay áo của hắn bị một cơ gió mạnh quét trúng, ống tay áo đã bị rách một đường.

Lý Bình An thở nhẹ một hơi.

. Rất mạnh…

Đồng Tử Sinh cũng hơi kinh hãi, chỉ cảm thấy lạnh cả người.

Hai mắt như điện, gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

Khí huyết sung túc, cường dương chi khí.

Là nguyên liệu nấu ăn rất tốt.

Đồng Tử Sinh thè lưỡi ra, lại chuyển động thân thể lần nữa, hung ác đánh về phía Lý Bình An.

Lý Bình An không giao thủ trực diện với hắn mà lách mình sang một bên để né tránh.

Gió lớn gào thét quét ngang qua bên cạnh.

Cái đuôi lực lưỡng của Đồng Tử Sinh như gió thu quét lá rụng.

Khi không có bất kỳ pháp thuật gì hỗ trợ thì thủ đoạn nhanh, chuẩn, hung ác nhất chính là mạnh mẽ tấn công.

[Yến Tử Xuyên Vân tung 45%]

Bay bổng nhẹ nhàng, một bước qua sông, vượt nóc băng tường.

[Mệnh cách màu vàng: Quân tử không vội hành động, hành động ắt có kế hoạch]

[Khi chiến đấu tầm gần với kẻ địch trong phạm vi năm bước quanh thân, lực lượng trong cơ thể tăng trên diện rộng, tăng cường sức mạnh nhục thân]

Với sự hỗ trợ của hai loại sức mạnh, Lý Bình An hiểm hóc tránh được một kích này.

Đồng Tử Sinh một kích không thành, tung chiêu "yến bay về tổ" xoay quanh một vòng.

Khi Lý Bình An kịp phản ứng lại thì đã bị thân thể khổng lồ của đối phương bao vây.

Đối phương tấn công quá nhanh quá mạnh, hắn vốn cũng không có bất kỳ cơ hội phản công nào, chỉ có thể nhanh chóng né tránh.

Lý Bình An đột nhiên khẽ cong lưng, trái tim bỗng nhiên co rụt lại.

Xoay chân, lại lướt qua đầu Đồng Tử Sinh một lần nữa.

"Thân pháp quá nhanh!"

Đồng Tử Sinh nghĩ thầm.

Mặc dù bây giờ thân thể mình tàn phế nhưng khi đối phó với võ giả trước mắt này thì vẫn nắm chắc chín phần mười.

Cũng không cần thiết phải che giấu, cười lạnh một tiếng, công kích càng lộn xộn hơn.

Lý Bình An tránh trái né phải, thỉnh thoảng vung ra một đao.

Mỗi một đao đều dứt khoát, đều nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được.

Nhưng đối phương da dày thịt béo, không thể giải quyết được chỉ trong nhất thời nửa khắc.

Đồng Tử Sinh chú định muốn sống chết với đối phương.

Chỉ là thời gian trôi qua đã vừa tròn một nén nhang.

Lý Bình An đã bị dồn đến chỉ còn một tấc vuông không gian hành động, nhưng vẫn chưa cạn kiệt sức

lực.

Ngược lại, càng đánh càng hăng, tay nắm một thanh Phù Tang đao.

Mỗi một chiêu mỗi một thức đều thuận buồm xuôi gió.

Bí tàng Nê Hoàn trong cơ thể giúp hắn có nhiều cơ hội để hành động hơn.

Trận chiến này, chính là cơ hội của Lý Bình An.

Nếu như xảy ra sớm hơn, trong cơ thể chưa mở ra bí tàng Nê Hoàn thì chỉ sợ Lý Bình An rất khó có cơ hội chiến thắng.

Còn bây giờ, chiến đấu với Đồng Tử Sinh, ngược lại là cơ hội khởi động tiềm lực của Lý Bình An.

Liều mạng tranh đấu một hồi, lại bù được mấy ngày tu luyện.

“Sao hỗn đản này lại khó chơi như vậy!”

Đồng Tử Sinh mắng thầm trong lòng.

Không chỉ khó chơi mà còn nhiều lần khiến cho mình phải ngạc nhiên.

Mình đường đường là con của thần chủ một sông mà bây giờ lại bị một võ giả coi thường.

Hơi thở không tránh khỏi càng cuồng bạo hơn, há to miệng, gió tanh đập vào mặt.

Lý Bình An lấy lại bình tĩnh, biết muốn đánh bại đối phương cũng không phải là chuyện một quyền một cước có thể làm được.

Hắn vừa nghĩ, vừa vận khởi khí huyết.

Nhảy tới trước hai bước, chém ra một đao.

Mặc dù Đồng Tử Sinh không biết lại lịch của đao này, nhưng thực sự đã cảm nhận được sự lợi hại của nó nên vô thức tránh một đao kia.

Trong nháy mắt này.

Lý Bình An đột nhiên phát huy tiềm lực của mình đến cực hạn, triển khai một đao mạnh hết sức bình sinh của mình.

Hai tấm giấy tuyên bay bay, chẳng biết đã được kẹp giữa hai ngón tay của Lý Bình An từ bao giờ. Trên đó viết hai chữ: “Phong” và “Hỏa”

Đây là khi Lý Bình An ở sơn động đã chuẩn bị trước, phòng ngừa vạn nhất.

Chính là để ứng phó với loại tình huống đột ngột phát sinh này.

(Thính Phong đao pháp)

Phù Tang đao ra khỏi vỏ như Hỏa long xuất động, đón gió tiến lên. Soat!

Bao phủ phạm vi bốn năm mét xung quanh trong một biển lửa.

Lý Bình An vô cùng tự tin với một đao kia, vì một kích này mà hắn đã ẩn nhẫn thật lâu để chờ đợi cơ hội này.

Một kích này cũng không phụ công hắn chờ đợi, đâm thẳng đến cái đầu to lớn của Đồng Tử Sinh.

Đợi đến khi Đồng Tử Sinh kịp phản ứng lại thì sớm đã không còn kịp nữa.

Tiểu tử này… còn giấu hàng"

Máu Giao Long phun ra như mưa.

Đạo khí sắc bén còn chưa tiêu tán, quần áo không gió mà bay.

Lý Bình An ngẩng đầu, tắm trong mưa máu.

Một trận chiến nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, để Lý Bình An lại lần nữa có cảm nhận khác.

"Lão Ngưu, thu dọn chiến lợi phẩm"

Giao Long thật sự là quá khổng lồ, Lý Bình An dùng Phù Tang đao để moi gan của Giao Long ra. Sau đó lại cắt lấy một chút thịt của Giao Long, rồi vội vàng dẫn lão Ngưu chạy đi.

Ai biết được sẽ không còn có một Giao Long nữa.

Hoặc là, đột nhiên xuất hiện một tu sĩ bị hấp dẫn đến.

Tóm lại, cái nào cũng đều không phải điều gì tốt đẹp đối với Lý Bình An.

Một người một trâu cắm đầu chạy một mạch một ngày một đêm, xác định đằng sau không có truy binh mới dừng lại.

Lão Ngưu lấy ra một cái nồi lớn màu đen giắt sau lưng, đây là lúc gần đi thì huynh đệ Hùng Đại đã cho hắn, dùng nấu thịt Giao Long.

Nấu nửa ngày cũng chưa chín.

Lão Ngưu lại thêm một thanh củi vào lửa.

Lý Bình An thì làm sạch gan của Giao Long, sau đó để vào trong Dưỡng Kiếm hồ. Trước kia nhìn người ta làm rượu mật rắn cũng làm như vậy.

Giao Long thì bản chất vẫn là rắn.

Tự nhiên là có thể ngâm rượu, cũng không biết kết quả thế nào.

Lý Bình An đậy Dưỡng Kiếm hồ kia lại, đợi chút thời gian sẽ nếm thử xem sao.

Lão Ngưu kêu phấn khích, nấu hơn bốn canh giờ, thịt Giao Long này cuối cùng cũng chín.

Bây giờ, một người một trâu ôm nồi, bắt đầu ăn.

Có nên nói là hương vị của thịt Giao Long này thật sự không ra gì hay không.

Có cảm giác như nhai dây nịt, vừa cứng vừa dai.

Nhưng có điều là ăn được mấy miếng, Lý Bình An đã cảm giác khí huyết tiêu hao do trận chiến lúc trước lại được bổ sung lại một lần nữa.

Ba bốn ngày tiếp theo, Lý Bình An và lão Ngưu không ăn một hạt gạo nào nhưng lại không có cảm giác đói bụng.

Nghĩ là tác dụng của thịt Giao Long, quả nhiên là thần kỳ.

Sớm biết thế thì đã cắt thêm mấy miếng.

Chẳng qua là lúc đó không rõ tình hình như nào nên chạy trốn là lựa chọn sáng suốt.

Hôm sau.

Một người một trâu đạp trên mặt trời mới mọc, đi trên đường về phương bắc hoang vu vắng vẻ.

Tận cùng của đường về phương bắc là Thương hải, Thương hải đến Vân châu, đi qua Vân châu sẽ đến Trấn Yêu quan…

Lý Bình An chậm rãi từng bước giẫm trong vũng bùn.

Đừng quay đầu, sau lưng nhà nhà đốt đèn cũng không phải nơi hội tụ.

Đi lên phía trước, con đường phía trước tuy long đong, lại là con đường ngươi phải đi.

Chương 141: Thập Vạn đại sơn

1392 chữ

“Thùng thùng!!”

Tiếng chuông vang dội quanh quẩn trong thôn trại.

Thanh niên trai tráng nhao nhao hội tụ trước cổng trại.

Đây là một thôn trại được xây dựa vào núi, tất cả phòng ốc đều được dựng lên từ trúc mộc, trên nóc được trải một tầng cỏ tranh.

Dưới mái hiên có treo một hàng đèn gió.

Lúc này đây mây đen che phủ đỉnh trại, có vẻ như mưa to sắp tới.

Mọi người mặc áo ngắn, trên đầu đội một cái mũ cực lớn được dệt bằng tre.

Bên ngoài trại, mười mấy con hắc kỵ xếp thành một hàng.

Một người cao lớn giương cao lá cờ tam giác đen.

Giương lên thật cao, theo gió phiêu đãng.

Trại chủ là một ông lão, dẫn theo hai hán tử đang khiêng một chiếc rương, đi tới trước mặt thủ lĩnh hắc kỵ.

“Đây là tiền của năm nay”

Thủ lĩnh không nói một lời, không khí nhất thời có chút yên lặng.

Trái tim tất cả mọi người trong trại đều nâng lên.

Một lúc lâu, thanh âm mới chậm rãi vang lên.

“Năm nay tiền hàng năm tăng, từng này của các ngươi còn chưa đủ!”

Trong lòng mọi người đều dâng lên một cỗ tức giận, nhưng cũng chỉ giận mà không dám nói gì. Tiền hàng năm đã tăng liên tục lên ba lần rồi.

“Qua một khoảng thời gian nữa, ta lại đến, đến lúc đó phải chuẩn bị tiền hàng năm cho thật tốt đấy!”

Dứt lời, hắc kỵ nhanh chóng rời đi.

Sau khi hắc kỵ rời đi.

Mọi người lúc này mới dám mắng chửi, tuy nhiên vẫn cẩn thận từng li từng tí đè thấp thanh âm.

Như thể sợ bị đối phương nghe được.

Lúc này, một âm thanh có chút non nớt vang lên.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ phải chịu áp bức của bọn họ mãi sao?”

Ánh mắt mọi người tập trung trên người một nam hài dáng người thấp bé, làn da ngăm đen.

Cái đầu còn không cao bằng cái xiên thép trong tay.

“Chúng ta nhiều người như vậy, tại sao phải sợ bọn họ, chúng ta có thể tập hợp đứng lên phản kháng mà!”

Nam hài tuy nhỏ, nhưng thanh âm lại vô cùng vang dội.

Mọi người chỉ cảm thấy buồn cười, không ai để ý tới lời nói của một đứa bé.

Bọn họ tuy rằng dám oán giận, nhưng để cho bọn họ thật sự cầm lấy vũ khí đứng lên phản kháng, là tuyệt đối không dám.

Lão trại chủ bất đắc dĩ thở dài một hơi:

“Đều giải tán đi, giải tán đi”

“Bọn họ chỉ có mười mấy người, chúng ta nhiều người như vậy, vậy mà bị bọn họ dọa đến tè ra quần, thật sự là nhát gan như chuột!”

Nam hài ở phía sau không phục kêu to.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, chân trời một mảnh đỏ như máu.

Gió từ xa phát ra một tiếng gào thét trầm và đè nén, giống như một con thú bị thương. Lý Bình An và lão Ngưu giẫm trên con đường lầy lội.

Trong rừng mưa nhiều, đã liên tục bảy tám ngày rồi.

Trên đường đi có rất nhiều đầm lầy, đi không cẩn thận sẽ bị mắc kẹt lại.

Nếu là người bình thường, dọc theo đường đi phỏng chừng đều phải chết bảy tám lần.

Trong không khí tràn ngập một loại sương mù khiến người ta hít thở không thông, khiến cho người

ta không thấy rõ con đường phía trước.

Nằm trên mặt đất là những cỗ thi thể màu đen thưa thớt, có lẽ là của loại chim nào đó.

Đoạn đường này quả nhiên là vô cùng gian nan.

Lý Bình An xoay người trên lưng trâu, duỗi lưng một cái.

Trong rừng này đến quỷ cũng chẳng thấy, chớ nói chi là đồ ăn.

Trong lúc đó, Lý Bình An cũng hái được mấy trái cây.

Phát huy truyền thống kính già yêu trẻ, có ý tốt để cho lão Ngưu nếm thử trước.

Kết quả lão Ngưu ăn xong liền hóa thân thành chiến sĩ phun trào.

Đi một đường, phun một đường.

Lý Bình An lắc đầu, quả nhiên là có độc.

Lập tức liền ném trái cây đi.

Lão Ngưu tức giận, không để cho Lý Bình An cưỡi mình đến mấy ngày.

Lại một ngày, Lý Bình An lười biếng nằm trên lưng trâu.

Đang đi trong rừng, bỗng nhiên phía trước có ba con sói hoang nhảy ra.

Màu lông u ám, hình thể gầy gò, khẳng định đã rất nhiều ngày rồi không có cái gì để ăn.

Ánh mắt tham lam vù vù bay tới, đuôi dài vểnh lên, giống như một thanh mã tấu sắp ra khỏi vỏ.

Trong ánh mắt không kiềm chế được hưng phấn, phảng phất là vì rốt cục cũng tìm được đồ ăn mà vô cùng vui vẻ.

Lão Ngưu hưng phấn kêu lên một tiếng.

Lý Bình An cũng nhảy dựng lên, kích động kêu lên.

“Nhanh! Lão Ngưu, đừng để chúng nó chạy!”

Lão Ngưu:“Ngưu… ưu… !”

Ba con sói hoang theo bản năng lui về phía sau một bước, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ

hãi.

“Ngao..”

Bản năng của ba con sói nói với chúng rằng tên này không dễ chọc vào.

Thế là cụp đuôi chạy trối chết.

Phía sau vang lên tiếng kêu cuồng bạo.

“Đuổi theo, mau đuổi theo”

Lý Bình An hưng phấn vung gậy.

Không lâu lắm sau đó.

Lý Bình An và lão Ngưu đều ôm một cái chân sói mà gặm.

Tuy nói thịt Giao Long vẫn còn lại một chút, nhưng mùi vị kia thật sự là quá khó ăn, chỉ có thể làm no bụng.

Vẫn là thịt sói ngon hơn.

Thịt mỡ cũng béo mà không ngấy, vừa mềm lại vừa thơm.

Tầng dưới nữa là thịt nạc, càng nhai lại càng ngon.

Nạc mỡ đan xen, thứ tự rõ ràng, lại mềm mại trơn mượt.

Gặm xong thịt sói, lại tiếp tục lên đường.

Nơi này là một ngọn núi lớn, được xưng là Thập Vạn đại sơn. Vách núi ngàn trượng, dãy núi phủ phục.

Một bên là núi cao, một bên là thung lũng sâu.

Quanh co khúc khuỷu, làm cho người ta đầu váng mắt hoa.

Xuyên qua Thập Vạn đại sơn, chính là điểm cuối của Bắc đạo. Thương hải.

Lý Bình An tự tưởng tương ra bộ dáng của Thương hải.

Phía trước xuất hiện một dòng sông nhỏ rộng hơn năm mét, một thôn xóm to lớn cũng hiện lên trước mắt Lão Ngưu.

“Cuối cùng cũng nhìn thấy nhân khí”

Ở bờ sông dùng nước sạch rửa mặt.

Nước sông không nhanh không chậm chảy xuôi, nói sâu không sâu, nói cạn cũng không cạn.

Do nước suối hội tụ lại, róc rách kêu vang.

Làm cho người ta thoải mái đến nỗi muốn ngủ liền một giấc.

Lý Bình An chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, nằm ở trên đầm đá nhỏ.

Mở Dưỡng Kiếm hồ.

Trước đó đã thả mật Giao Long vào trong niêm phong lại mấy ngày.

Ngẫm lại thời gian chắc đủ rồi, uống lấy một ngụm.

Giống như nuốt xuống một cây đao vậy.

Trượt từ cổ họng xuống dạ dày, tiếp theo là toàn bộ cơ thể.

Sức mạnh toàn thân như đều được huy động, và sức mạnh ấy dường như được kết nối thành một đường thẳng, giống như những ngôi sao xoay tròn.

Ước chừng một lúc lâu sau, cảm giác này mới biến mất.

Lý Bình An hoạt động gân cốt một chút, phát ra tiếng vang giòn giã.

Lúc này, từ trong rừng truyền đến tiếng bước chân.

Một nam hài nhô ra, nhìn thấy Lý Bình An thì hơi sửng sốt.

Nhìn quần áo liền biết đối phương là người từ nơi khác tới rồi.

Tiểu nam hài không khỏi có chút cảnh giác, lại có vài phần tò mò. Lý Bình An cầm lấy cây gậy, tháo dây câu quấn quanh xuống. Chuẩn bị đi câu mấy con cá…

Chương 142: Chư pháp đều do nhân duyên mà nên

1352 chữ

Tiểu nam hài tò mò nhìn kẻ ngoại lai này, không khỏi lên tiếng:

“Ngươi là người từ đâu tới thế?”

Có chút nghe không rõ khẩu âm, nhưng vẫn có thể phân biệt được lời muốn nói.

Đây chính là điểm tốt của thế giới này.

Dưới ảnh hưởng của tam giáo, Cửu Châu tuy có sự khác biệt rất lớn, ẩm thực, văn hóa khác nhau, tư tưởng, quan niệm khác nhau, cách sống cũng khác nhau nhiều.

Nhưng cũng luôn có một vài phần tương tự.

Ví dụ như ngôn ngữ.

Lý do là vì, một hệ thống ngôn ngữ thống nhất sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho các tông giáo.

“Nơi rất xa”

“Là bao xa?”

“Xa đến nỗi ngươi không thể tưởng tượng được”

Hồi tưởng lại dọc đường đi, không biết đã đi hỏng bao nhiêu đôi giày rơm rồi.

Sau này xin gọi hắn là vua giày rơm!

“Gạt người!”

Nam hài đột nhiên nhìn chằm chằm vào mắt Lý Bình An.

“Ngươi không thể nhìn thấy, sao có thể đi xa như vậy chứ.”

Lý Bình An cũng không giải thích, kiên nhẫn chờ cá mắc câu.

Nam hài chỉ coi như hắn đang khoác lác, đứng ở chỗ hơi xa một chút, luyện tập đứng trung bình tán.

Thỉnh thoảng lại tò mò liếc mắt nhìn người kì lạ này một cái.

Người mù… cũng có thể câu cá sao?

Không biết qua bao lâu, cá vẫn không chịu cắn câu.

Lý Bình An hô hấp vẫn đâu vào đấy, thời gian từng giây từng phút trôi

“Ngươi thế này không câu được cá đâu.

Nam hài lại gần, tốt bụng nhắc nhở.

Cần câu bỗng nhiên được nhấc lên, một con cá lớn hơn một thước từ trong nước nhảy ra.

Ngay sau đó hết con này đến con khác chui ra.

Nam hài nhìn đến choáng váng:

“Lớn vậy!?”

“Muốn không?”

Nam hài sửng sốt một chút, gật gật đầu.

Lập tức lại lắc đầu.

“Không phải đồ của ta, ta không muốn.

Nam hài nói.

“Thế này đi, ngươi dẫn đường cho ta, ta lấy cá làm thù lao” “Ngươi muốn đến trại sao?”

Lý Bình An gật đầu.

“Ngươi đi ra ngoài, tại sao phải mang theo một con trâu?”

Nam hài giẫm lên tảng đá, bước chân nhẹ nhàng.

“Trâu là người nhà, đương nhiên phải mang theo rồi.”

“Trước đây ta cũng có một con trâu, đi đâu cũng mang theo, dáng vẻ không kém con trâu của ngươi lắm, nhưng đẹp hơn”

“Vậy trâu của ngươi đâu?”

Lý Bình An thuận miệng hỏi.

Nam hài cúi thấp đầu, giọng trầm xuống:

“Cho người khác rồi, gia gia nói nếu không cho họ, họ sẽ giết người.

Đám cường đạo kia, ta còn lâu mới bị chúng bắt nạt”

Lý Bình An không hỏi nhiều nữa, vòng qua đề tài này.

Rất nhanh liền đến thôn trại.

Trại đại khái có khoảng ngàn hộ gia đình được hai dòng suối nhỏ hợp thành một dòng sông chảy xuyên qua.

Dựa vào núi, ở cạnh sông, tứ phía vây quanh bởi những dãy núi.

Bên dòng suối có một rừng dâu lớn, gió thổi qua.

Lá dâu xanh biếc ướt át, lay động theo gió.

Thỉnh thoảng có một con chó lớn màu vàng nằm sấp tại cửa ra vào, một con vịt mang theo một đám vịt nhỏ lang thang trong suối.

Gió mát thổi, lại có tiếng kèn vang tới.

Không liên quan Phong Nguyệt không liên quan tình, mạch bên trên đỡ lê chậm rãi đi.

Thúy cành liễu đầu không sợi thô ảnh, hoa hồng chỗ sâu có con ếch âm thanh

Nhất sơn nhất thủy một thu xuân, đẹp như tranh không thơ làm ta giận.

Lý Bình An bỗng nhiên có một loại xúc động muốn an cư ở nơi này. Dọc đường.

Trưởng giả nhàn nhã vẫn một bên uống rượu, một bên hóng gió mát.

Cô gái xinh đẹp cài hoa dại, thêu thùa, đẹp như một bức tranh.

Phảng phất như thế ngoại đào nguyên.

Lý Bình An có một loại cảm giác như trút được gánh nặng, cả người đều thoải mái không ít. “Ta phải về nhà rồi”

Nam hài cầm con cá Lý Bình An đưa cho, đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại.

“Ta tên là Y Cáp”

“Lý Bình An.

Y Cáp cười nhe răng, ba bước hóa thành hai chạy xa.

Lý Bình An cũng không sốt ruột, chậm rãi đi lòng vòng trong trại.

Đợi đến lúc mặt trời lặn, lúc này mới tìm một quán rượu ngồi xuống.

Một chút thức ăn, một bầu rượu.

Mang theo một tia ngọt, lại quyện với một tia cay, rất là hưởng thụ. “Phiền ngươi đổ đầy rượu vào hồ lô giúp ta

Lý Bình An đặt Dưỡng Kiếm hồ lên bàn.

Trong tiệm không có tiểu nhị, chỉ có hai cô nương xinh đẹp.

Trắng bóc, một đôi mắt to lấp lánh hữu thần.

Khóe miệng khẽ động, trên gương mặt có thêm hai lúm đồng tiền, thoạt nhìn cực kỳ đáng yêu. Hai cô nương vây quanh Lý Bình An chuyện trò vui vẻ, cuối cùng dứt khoát một trái một phải ôm lấy hán.

Lý Bình An có chút xấu hổ, bất đắc dĩ qua loa uống rượu xong, chuẩn bị tính tiền rời đi.

Chỉ là lúc tính tiền mới phát hiện, tiền tệ lưu thông ở đây không phải bạc.

Mà là một dạng kim loại đặc biệt.

Hết cách, đành phải đem tấm vải của mặt sẹo trong Mã bang đưa cho mình, thế chấp tiền rượu.

Mặt trời dần dần hạ xuống, một mảnh ánh sáng cùng mưa chiếu sáng rực rỡ khắp thôn trại.

Hôm nay là một ngày đẹp, ánh mặt trời trên núi rất ấm áp.

Bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp, vất vả dọc theo đường đi đều đáng giá.

Trong trại có rất ít đường bằng phẳng, đều là thang đá, càng đi càng cao.

Từng bước từng bước đi lên, giống như là giẫm lên một cái thang trời, thẳng lên tận đỉnh.

Một ngọn lại một ngọn núi, phảng phất đều bị giẫm ở dưới chân.

Lý Bình An ngâm nga sơn ca, hưởng thụ không khí trong lành trong núi.

Thử sinh tiêu diêu thiên hưu vấn, cổ lai vạn sự đông lưu thủy

Lý Bình An cũng không vội tìm kiếm đại đạo phù văn.

Cố Tây Châu từng nói, thứ này không phải muốn tìm là có thể tìm được, chỉ có thể dựa vào vận may.

Không sao cả, thời gian sẽ trả lời.

Lý Bình An cũng không cố gắng kiếm tìm.

Hiện tại trong cơ thể có sáu bí tàng, chỉ có Nê Hoàn là mở rộng cửa.

Cho nên trong khoảng thời gian này trọng điểm chính là ổn định Nê Hoàn. Lý Bình An duỗi lưng một cái, đang nghĩ ngợi đêm nay nên ở nơi nào.

Lão Ngưu chậm rãi bò lên giữa một cây cầu.

Đúng lúc này, một hòa thượng đi đến trước mặt.

Lão Ngưu sửng sốt, lập tức kêu lên.

Hòa thượng kia cũng lắp bắp kinh hãi:

“Lý thí chủ!”

Lý Bình An đứng thẳng người, không khỏi vui vẻ.

Đây không phải là hòa thượng Trường Thanh chơi cờ không làm người sao.

Có người nói ba thứ tốt nhất trong cuộc đời theo thứ tự là: lâu ngày xa cách gặp lại, mất mà tìm lại

được, sợ bóng sợ gió một hồi.

Tích khứ tuyết như hoa, kim lai hoa tự tuyết.

“Ui! Đã lâu không gặp”

Hòa thượng Trường Thanh làm một cái phật lễ:

“A di đà phật, chư pháp đều do nhân duyên mà nên..”

Chương 143: Cố nhân gặp nhau

1318 chữ

“Thí chủ, vì sao ngươi lại tới nơi này?”

Hòa thượng Trường Thanh kiềm chế niềm vui sướng trong lòng. “Ta muốn đi Trấn Yêu quan, dọc theo đường đi tản bộ thôi.”

“Trấn Yêu quan?”

Trường Thanh hơi kinh hãi:

“Lần này đi Trấn Yêu quan cực kỳ nguy hiểm, ít nhất thời gian cần một đến hai năm”

“Cứ đi rồi sẽ đến thôi, nói về ngươi đi, sao ngươi cũng tới đây?”

Hòa thượng Trường Thanh chắp tay trước ngực:

“Bần tăng phụng mệnh sư phụ đi khắp nẻo đường, truyền đạo Phật pháp, một đường này đi rất xúc động”

Lý Bình An quả thật cảm giác được Trường Thanh hòa thượng thay đổi không ít.

Lúc trước hơi thở của Trường Thanh hòa thượng chỉ mạnh hơn một chút so với võ giả bình thường mà thôi.

Bây giờ lại như mọc lên một mặt trời mới, mơ hồ có một cỗ năng lượng cường đại đang bắt đầu trỗi dây.

Khí huyết cũng càng thêm tinh thuần, cô đọng.

“Không nói cái này nữa, ngươi tới nơi này được bao lâu rồi?”

“Tiểu tăng đã đến đây hơn ba tháng rồi”

Lý Bình An cười nói:“Đúng lúc, ta còn chưa có chỗ ở”

Riêng đối với hòa thượng Trường Thanh thì không cần khách khí.

“Đây là đương nhiên, nhưng tiểu tăng hôm nay còn có việc chưa xử lý xong, cần thí chủ bồi tiểu tăng đi một chuyến”

Lý Bình An tò mò nói:“Ồ? Chuyện gì?”

“Là công việc hàng ngày của bần tăng”

Quả nhiên hòa thượng Trường Thanh lăn lộn ở đây cũng không tệ, đã tìm được công việc rồi.

Trảm yêu trừ ma, hay là thay người trụ trì pháp sự… ? Lý Bình An duỗi lưng một cái.

Bằng hữu khắp thiên hạ, đi tới chỗ nào cũng không sợ.

Lại có thể trải qua một đoạn thời gian thoải mái rồi.

Hòa thượng Trường Thanh từ tay áo lấy ra một cái bát, đặt trên mặt đất.

Sau đó ngồi xuống cạnh góc tường.

Lý Bình An:...

“Nếu như ta đoán không sai, đây là… ăn xin?”

“Nói kiểu gì thế??”

Trường Thanh hòa thượng nghiêm túc nói:

“Đây là hóa duyên”

Một đạo tà dương trải trong nước, nửa sông lạnh rung nửa Giang Hồng.

Đợi hồi lâu, trong bát vẫn rỗng tuếch.

Trường Thanh Hòa Thượng thở dài một hơi: “Hôm nay thu hoạch không được tốt lắm..” Lý Bình An lấy đàn nhị từ sau lưng ra: “Ăn xin vẫn là phải dựa vào ta thôi”

Hòa thượng Trường Thanh ngôn từ chính nghĩa sửa lại:

“Đây là hóa duyên! Không phải ăn xin”

Không bao lâu, tiếng đàn nhị vang lên.

Người trong thôn trại, dường như chưa từng thấy qua vật này.

Gặp được hai người ngoại xứ, ở nơi này chơi nhạc cụ không biết tên.

Tốp năm tốp ba đi tới, rất nhanh liền hấp dẫn rất nhiều người.

Hòa thượng Trường Thanh nhìn tiền trong bát chồng lên thật cao, trên mặt tràn đầy hưng phấn mỉm cười.

“Hôm nay ăn mì, có thể ăn tận hai bát rồi.

Khói bếp lượn lờ, một đàn cò trắng uyển chuyển nhảy múa.

Cầu vồng uốn cong, hết sức xinh đẹp.

Thấp thoáng bên trong rừng cây, trong nơi sương mù lượn lờ, thôn trại lộ ra một loại an tĩnh cùng dịu dàng.

Lý Bình An và hòa thượng Trường Thanh ngồi ở một quán mì, ăn món mì dưa đặc trưng của Thập Vạn đại sơn.

“Đêm nay chúng ta ngủ ở đâu?”

Hòa thượng Trường Thanh:

“Lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường”

Lý Bình An đoán được.

Đều lưu lạc đến nỗi phải ăn xin, ngủ đầu đường cũng đã rất tốt rồi.

Ăn xong mì, hai người một trâu đi dạo dưới bóng đêm nơi thôn trại.

Khói bếp lượn lờ bay bên trong trại.

Đi qua một cây cầu đá, hòa thượng Trường Thanh ung dung nói.

“Thập Vạn đại sơn có một trăm tám mươi vịnh, mỗi vịnh đều có điển tích, mỗi cây cầu đều có lại

lich.

Cây cầu kia được gọi là cầu Bảo Hộ trong miệng người dân địa phương.

Năm đó phía dưới là một con sông, nước sông chảy xiết.

Người bên kia không qua được, người bên này cũng không qua được.

Liền có một lão tăng ở chỗ này, ngay tại chỗ hóa thành cầu.

Nối liền hai bờ sông, hiện tại tuy rằng nước sông đã khô cạn, nhưng câu chuyện này vẫn còn lưu truyền.

Bần tăng đã từng đi qua vô số con đường, bước lên vô số cây cầu.

Duy chỉ có cây cầu này là mang đến cho bần tăng cảm ngộ sâu sắc.

“Ngươi là muốn nói cho ta biết, con người đều phải chết.

Cái chết đó hoặc nặng tựa Thái Sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng, vì thế cách sống của mỗi người là khác

nhau”

“Không! Bần tăng muốn nói là đêm nay chúng ta ngủ dưới gầm cầu cơ” Lý Bình An: ...

Dưới đáy cầu đắp chăn nhỏ, trốn trong chăn lau nước mắt.

Lau nước mắt xong quên mọi chuyện, gặp người cười nói chẳng có gì.

Lý Bình An đã quen màn trời chiếu đất, ít nhất thì nơi này còn có chăn mền.

Chọn ba chọn bốn cũng không phải tính cách của hắn.

Như thường lệ trước khi ngủ, hắn đánh sâu vào bí tàng Nê Hoàn trong cơ thể.

Nê Hoàn mặc dù đã mở, nhưng vẫn chỉ là một cái thùng rỗng mà thôi. Muốn khai thành phá lũy bên trong, chuyện cần làm còn nhiều lắm.

Lý Bình An thoáng tính toán một chút, với tốc độ hiện tại.

Muốn hoàn toàn mở ra Nê Hoàn, thời gian ít nhất cần hơn mười năm.

Lý Bình An không vội đột phá, phỏng đoán cẩn thận phát triển trong hai mươi năm.

Muốn xây nhà thì dựng nền móng là ưu tiên hàng đầu.

“Đồ đần, đừng chạy! Đồ đần!”

Lúc này, trên cầu đột nhiên truyền đến thanh âm.

Một đám trẻ con chặn một hài tử ăn mặc có chút rách nát ở trên cầu. “Ngươi chạy cái gì, ngươi chạy cái rắm!”

Đứa cầm đầu không nói lời nào tiến lên đạp một phát, sau đó lại tát một cái.

Đứa bé bị hắn đánh, đặt mông ngồi dưới đất.

Nước mũi chảy xuống, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Kiện thúc thúc ngươi đi, ngươi có giỏi thì lại kiện thúc thúc đi!”

“Trói nó lên cây!”

Lúc chúng đang thảo luận nên xử lý tên này như thế nào.

Đột nhiên có người quát to:

“Dừng tay!!

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Y Cáp mang theo một cây gậy gỗ, nổi giận đùng đùng xông lên.

Đám trẻ con vốn khí thế hung hăng thấy Y Cáp, lập tức luống cuống.

“Chạy mau! Tên điên kia lại tới nữa rồi”

Chúng thét chói tai một tiếng, vung chân bỏ chạy. “Ăn một đạp của ta này!”

Y Cáp nhảy dựng lên đạp một cú.

Đầu tiên là đá trúng một đứa bé mập cầm đầu.

Nhóc mập trở tay đẩy một cái.

Y Cáp lại nhào tới.

Trong lúc giãy dụa, Y Cáp lảo đảo.

Thân thể vừa lật, thét chói tai rơi xuống từ trên cầu.

Cảnh này đã dọa những đứa khác sợ choáng váng, có đứa ngơ ngác đứng tại chỗ, có đứa thì quay đầu bỏ chạy.

Y Cáp chớp mắt, đầu to bị úp ngược, hai chân bị người nhấc lên.

“A, ta không có chết?”

Lập tức ánh mắt sáng lên: “Là ngươi, Lý Bình An”

Chương 144: Đồ trại

1395 chữ

Trăng sáng như sương, thanh cảnh vô hạn.

“Hắn tên là Nhạc Hoan, khi còn bé bị bệnh một lần, sau đó vu bà liền nói đầu óc hắn xảy ra vấn đề” Y Cáp cầm một cây gậy trúc, dường như đã hoàn toàn quên mất chuyện mình lúc trước thiếu chút nữa đã chết.

Giữa mũi Nhạc Hoan lấp lánh ánh nước, thật cẩn thận đi theo phía sau Y Cáp.

“Cứ đợi đấy, ngày mai ta sẽ giáo huấn cho mấy tên kia biết tay”

Y Cáp tức giận nói, nói xong, lại quay đầu hỏi.

“Đúng rồi, các ngươi ở dưới gầm cầu làm cái gì thế?”

“Đi ngủ.” Lý Bình An bình tĩnh nói.

“Sao lại phải ngủ dưới đó vậy?” “Tại không có tiền

Tiểu Y Cáp không chút do dự:

“Vậy thì đến nhà ta đi, nếu không nhờ ngươi, ta vừa rồi có thể đã chết rồi.”

Mấy người trước tiên đưa Nhạc Hoan về nhà.

Gia đình Nhạc Hoan sống ở cuối phía nam của bản.

Trong nhà chỉ có mẫu thân, vài năm trước cha hắn qua đời, mẫu thân hắn cũng có chút bất thường.

Tất cả đều dựa vào người trong trại cứu trợ.

Y Cáp vỗ vỗ bả vai Nhạc Hoan:

“Trở về đi, ngày mai ta lại tới tìm ngươi.”

Nhạc Hoan ngơ ngác ngây ngốc gật đầu.

Sau đó, Y Cáp dẫn hai người Lý Bình An về nhà.

Nhà của Y Cáp cũng chẳng khá hơn là bao, chỉ có một ông lão tuổi già sức yếu, chân còn bị tàn tật. Gia đình nghèo đến mức kêu leng keng.

Cái loại nghèo mà nếu so với hòa thượng Trường Thanh còn muốn nghèo hơn hai bậc.

Chẳng qua cũng may có nhà, có thể che gió che mưa.

Lý Bình An gối lên cây gậy chống của mình, cũng không ngủ, tựa hồ là đang suy nghĩ cái gì đó. Hòa thượng Trường Thanh nằm xuống liền ngủ thiếp đi, vẫn là tiếng ngáy chấn thiên quen thuộc. Rất nhanh hấp dẫn không ít người.

Không biết còn tưởng là gia đình Y Cáp đã giết lợn cơ.

Lý Bình An ngồi dậy, không phải là bị Trường Thanh ầm ĩ đến không ngủ được. Mà là vì nghe thấy một âm thanh kỳ lạ bên ngoài.

Đi ra ngoài, mới phát hiện là Y Cáp ở hậu viện đang kéo cung tên, ngắm tới một cái cây.

“Sao ngươi còn chưa ngủ?”

Y Cáp quay đầu lại, nghiêm trang nói:“Chuyện này, ngươi vẫn không biết thì hay hơn!”

Lý Bình An không khỏi cười.

Y Cáp thở dài một hơi:“Chuyện giang hồ, ngươi vẫn nên ít hỏi thăm đi”

Lý Bình An:“Ngươi sẽ không phải dùng cây cung này, đi đối phó với những người hôm nay khi dễ Nhạc Hoan chứ

“Họ?”

Y Cáp khinh thường hừ một tiếng.

“Bọn họ không xứng! Ta muốn chống lại những tên cường đạo”

Lý Bình An nhàn rỗi nhàm chán, tìm một băng ghế ngồi xuống.

“Lúc trước đã nghe ngươi nhắc tới, xung quanh trại này có rất nhiều cường đạo sao?”

Y Cáp lắc đầu:

“Có một nhóm, gọi là Hắc Kỵ bang.

Các trại xung quanh đều sợ bọn chúng, hàng năm đều phải cống nạp cho bọn chúng rất nhiều tiền cùng với đồ vật”

Nói đến đây, Y Cáp càng thêm tức giận.

“Một đám dưa nhãn! Rõ ràng bọn họ cũng chỉ có mấy chục người.

Chúng ta nhiều người như vậy việc gì phải sợ bọn chúng cơ chứ!

Hiện giờ Hắc Kỵ bang càng ngày càng quá đáng hơn, ngoại trừ lương thực, tiền bạc, hàng năm còn yêu cầu rất nhiều cô nương xinh đẹp nữa.

Gia gia trại chủ luôn nghĩ đến việc dàn xếp ổn thỏa, nhưng đám người kia vốn tham lam vô độ. Chỉ có đánh mới có thể đánh phục bọn họ!”

Lý Bình An như có điều suy nghĩ gật gật đầu:

“Vậy thôn trại của các ngươi không có lực lượng vũ trang của mình không?”

“Có! Trước đây có… rất nhiều người, cha ta trước kia còn là thống lĩnh của binh lính tuần tra”

“Còn bây giờ thì sao?”

Y Cáp cúi đầu:

“Bây giờ… có ta”

Chưa xong, lại bổ sung một câu.

“Còn có Nhạc Hoan”

Lý Bình An đang muốn an ủi hắn vài câu, Y Cáp bỗng nhiên ngẩng đầu lên một lần nữa.

10:11

“Đừng nghĩ chúng ta hiện tại chỉ có hai người, nhưng mà lực lượng tuyệt đối không thể khinh thường.

Hơn nữa chúng ta còn có thể lớn mạnh hơn, đến lúc đó sẽ đuổi toàn bộ những tên cường đạo kia

đi.”

Lý Bình An chân thành khen ngợi: “Có chí khí!”

Thượng Dao trại.

Tàn dương đỏ như máu.

“Giá giá giá!!”

Hắc kỵ hoành hành.

Thi thể tan tác nằm trên mặt đất, tản ra hơi thở tử vong khủng bố.

Người phụ nữ trần truồng bị kéo ra ngoài đường, sau khi bị lăng nhục liền trở thành một cỗ thi thể. Một màn thảm thiết như thế xuất hiện trong trại nhưng không ai dám ngăn cản, thậm chí không ai dám lộ ra vẻ không đành lòng.

Tất cả mọi người chết lặng chờ đợi số phận của mình.

Họ không cầu nguyện cho chính nghĩa xuất hiện, cũng không cầu nguyện rằng bản thân sẽ có khả

năng phản kháng.

Mà là hy vọng địch nhân sẽ dừng lại ở đây, buông tha cho bọn họ.

Mười kẻ xui xẻo bị bắt ra, Hắc Kỵ trên lưng ngựa lên cung đồng loạt bắn, cơ hồ toàn bộ đều mất mạng.

Một người mẹ bịt chặt mắt đứa trẻ, không cho phép đứa trẻ nhìn thấy cảnh cha mình bị giết.

Vẫn là một mảnh tĩnh mịch như cũ, tất cả mọi người đều gắt gao cúi thấp đầu.

Thủ lĩnh Hắc Kỵ từ trên cao nhìn xuống một cảnh này, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

“Ba ngày! Ta sẽ cho thêm ba ngày nữa.

Ba ngày này nếu còn chưa chuẩn bị đầy đủ, đồ trại”

Hắc kỵ nghênh ngang rời đi, lưu lại đám người vẫn chết lặng như cũ.

Sáng sớm, trời nắng.

Lý Bình An rời giường từ sớm, ở trong sân quy nạp thổ tức.

Thi triển Quy Tức công.

Hít sâu một hơi, nội tức lưu chuyển.

Làm cho hơi thở chậm lại, hơi thở tự nhiên thông thuận, tinh thần cũng vì lẽ đó mà rung lên. Công phu cần bỏ công phu, phải có quyết tâm.

Giữ vững một chữ hằng, nóng lạnh không đầu không cuối.

Tìm kiếm hiệu quả nhanh chóng mà nóng vội là tuyệt đối không tu hành được.

Ăn điểm tâm xong, Trường Thanh dẫn Lý Bình An cùng lão Ngưu đi dạo trong trại.

Hai người một trâu đi tới trước một thác nước bên ngoài trại.

Thác nước trút xuống từ sườn núi cao hơn hai mươi mét, lao thẳng xuống đầm.

Trên mặt đầm vẫn bao phủ một tầng sương mù, như mây như sương, phiêu miểu tựa tiên cảnh.

Nghe tiếng nước chảy va vào đá, mười phần êm tai.

Một vị công tử văn nhã cầm quạt xếp trong tay, đứng cách đó không xa, nghe thấy thanh âm.

Hơi nghiêng đầu, nhìn lướt qua hai người.

Người này chính là nhị đương gia của Hắc Kỵ bang, Bạch Vũ.

“Cút đi! Đừng quấy rầy nhã hứng của Nhị gia nhà ta!”

Lúc này thủ hạ đứng bên cạnh muốn đuổi Lý Bình An cùng Hòa thượng Trường Thanh đi. “Này! Không được vô lễ”

Bạch Vũ có thể nhận thấy được đối phương có lẽ không phải là người bình thường.

Cho dù Hắc Kỵ ở đây có thế địa lớn, nhưng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, huống

chi hai bên chỉ là bèo nước gặp nhau.

Bạch Vũ chắp tay với hai người:

“Thủ hạ vô ý mạo phạm đến hai vị, thật có lỗi”

“Không ngại.”

Song phương đều không có ý muốn gây chuyện, dù sao ai cũng không muốn vừa bước chân ra khỏi cửa, không cần động một tí lại đánh nhau người chết ta sống.

Chương 145: Chạy trốn

1501 chữ

Rời khỏi thác nước, Bạch Vũ lắc quạt không nhanh không chậm mà đi xuống chân núi.

Hai thủ hạ đi theo phía sau.

Bạch Vũ đột nhiên cười, nhẹ giọng nói một câu:

“Không biết tự lượng sức mình”

Ngay lúc này, hai hán tử đồng thời lao xuống từ hai bên ngọn cây.

Cầm Khai Sơn đạo trong tay, một trái một phải vây quanh Bạch Vũ.

Không nói một lời, vung đao liền chém.

Một đao bổ xuống, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cánh tay của một đại hán đã bị chém xuống.

Một lát sau, hai hán tử ngã xuống vũng máu.

Bạch Vũ khẽ lay động quạt gấp, vạt áo màu trắng dính không ít vết máu.

“Lại là rác rưởi ở trại nào đây”

Bạch Vũ ghét bỏ.

“Bẩn chết!”

Nói xong, một cước đem đầu một người trong đó giẫm mạnh, hùng hùng hổ hổ xuống núi.

Hai thủ hạ phía sau cũng là loại người tâm ngoan thủ lạt, nhưng thật sự vẫn không dám nhìn thẳng vào tràng diện kia.

Chỉ biết đi theo Nhị đương gia, bước nhanh rời đi.

“Thượng Dao trại phía trên kia bị giết mấy chục người, Hắc Kỵ bang còn nói, nếu trong vòng ba ngày gom không đủ đồ sẽ tàn sát cả trại!”

Trong từ đường đều là lão nhân có uy vọng trong trại.

Giờ phút này đều là vẻ mặt sầu muộn.

Có vết xe đổ phía trước.

Huống chi khoảng cách giữa bọ họ và Thượng Dao trại cũng không quá xa.

Cưỡi ngựa chỉ mất hơn hai canh giờ.

Lão trại chủ cầm một ống tẩu dài hơn hai thước, một tay cầm một điếu lửa.

Hút tẩu thuốc, thở dài hai tiếng.

“Trại chúng ta năm nay vốn đã không có bao nhiêu lương thực, mọi người ăn uống ra sao cũng là vấn đề, chỗ nào còn có đồ vật cống cho bọn chúng, mà cho dù là gom đủ đi chăng nữa, nửa năm sau ăn cái gì

uống cái gì đây?”

Ai đó phàn nàn.

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ? Không cho, chờ đối phương đến đồ trại sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào.

Không cho lương thực thì sống không được, cho lương thực lại càng sống không xong!

“Nếu không… bỏ chạy đi, được không?”

“Chạy? Mang nhà mang người thì có thể chạy đi đâu đây”

“Đi lên thượng phủ trốn vài ngày, ta nghe người thượng phủ nói, phía trên lại muốn tiêu diệt thổ phỉ,

chờ sự tình trôi qua chúng ta lại trở về, so với ở chỗ này chờ chết còn tốt hơn

Mọi người lần nữa trầm mặc, chỉ sợ đây là biện pháp duy nhất.

“Không thể chạy ra ngoài! Đối diện tất cả đều là kỵ binh, chúng ta không chạy nhanh hơn chúng được, chỉ có đánh trả thôi!”

Lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

Không biết khi nào, Y Cáp nhảy ra khỏi dầm nhà.

Cầm trong tay một bản phác thảo.

“Muốn lên núi chỉ có hai con đường, một là đi về phía nam, còn lại là hướng đông.

Chúng ta chỉ cần đào con đường phía đông ra một cống dẫn nước, chúng ta có thể chặn con đường phía đông.

Phía nam là nơi hiểm yếu, chúng ta không có cung tiễn, có thể dùng đá tảng.

Kỵ binh của bọn họ không xông vào được.”

Lời còn chưa dứt, liền có một lão giả lớn tiếng quát.

“Lố bịch! Từ đường không phải là nơi một thằng nhóc con như ngươi

có thể tiến vào, nhanh chóng đi ra ngoài đi!”

Lúc này liền có hai hán tử một trái một phải, bắt lấy Y Cáp.

Y Cáp ra sức giãy dụa:

“Các ngươi thà rằng đem hy vọng ký thác vào việc chạy trốn hư vô mờ ảo, cũng không nguyện ý phản kháng sao? Hèn nhát! Đáng để bị bắt nạt!”

“Kéo đi, kéo đi!”

“Ôi chao!”

Y Cáp vẽ một vòng cung giữa không trung, mông nặng nề đặt trên mặt đất.

Sau đó cửa lớn từ đường đóng lại.

Y Cáp không cam lòng mắng chửi vài tiếng, nhưng cũng không nhận được bất kỳ phản ứng nào. Lúc này, Nhạc Hoan trốn ở một bên cuối cùng cũng bước ra.

“Mông ngươi có đau không?”

Y Cáp vỗ vỗ bụi trên mông:

“Mông đau thì tính là gì, chờ đám cường đạo kia vọt vào, chúng ta ngay cả mạng cũng không còn!” Nhạc Hoan hít nước mũi:

“Vì sao bọn họ muốn giết chúng ta, bọn họ giết chúng ta, không phải sẽ không còn ai cho bọn họ

tiền sao?”

Y Cáp kinh ngạc nhìn thoáng qua Nhạc Hoan:

“Tiểu tử ngươi ngay cả chuyện này cũng có thể nghĩ rõ, giỏi nha”

Nhạc Hoan cười hắc hắc.

“Chẳng qua..”

Y Cáp chuyển đề tài:

“Ngươi chỉ biết một không biết hai, mấy năm nay hành động của bọn chúng càng thêm điên cuồng. Lá gan cũng càng lúc càng lớn, dục

vọng vơ vét tiền của càng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ có thể cho chúng thấy quyết tâm của chúng ta, để chúng hiểu rằng hậu quả của việc chọc giận chúng ta là không thể tưởng tượng được.

Khi lợi ích thu được không bằng với cái giá phải trả ra, mới có thể làm cho bọn họ có chút thu liễm lại."

Nhạc Hoan ngơ ngác nhìn Y Cáp, hoàn toàn nghe không hiểu.

"Quên đi, có nói ngươi cũng không hiểu.

"Lão đại, vậy chúng ta hiện tại phải làm sao đây?"

Nhạc Hoan hỏi.

"Đi tìm người khác hỗ trợ, mấy lão ngoan cố này nói không thông đâu" "Ta nghe lão đại"

Nhạc Hoan gật gật đầu.

Mặt trăng treo trên cành cây.

"Ai bảo ngươi hồ ngôn loạn ngữ, không nghe lời?"

Trong sân truyền đến tiếng cành liễu quất vào mông.

Lý Bình An cùng Hòa thượng Trường Thanh ở trong phòng nghe rõ ràng. Thì ra là ban ngày, Y Cáp mang theo Nhạc Hoan đến từng nhà tìm người.

Muốn nhiều người hơn gia nhập đội tuần tra chống lại Hắc Kỵ bang.

Cuối cùng là gia gia của Y Cáp phải tự tay xách Y Cáp trở về.

Cành liễu quất vào mông vang lên tiếng ba ba.

Có thể thấy được việc này khiến lão gia tử thật sự tức giận.

"Có phải ngươi không muốn sống nữa không? Ngươi quên mất cha ngươi đã chết như thế nào rồi

sao!"

Y Cáp cũng cứng rắn, dù trên mông đều là dấu đỏ nhưng cũng không rên lấy một tiếng. Cuối cùng hòa thượng Trường Thanh vẫn phải

khuyên nhủ lão nhân đang phẫn nộ trở về.

Y Cáp nằm trên băng ghế nhỏ, cắn răng.

Lý Bình An ngồi bên cạnh hắn, thờ ơ hỏi:

“Ta nghe nói người trong trại chuẩn bị chạy trốn lên thượng phủ?”

“Một đám hèn nhát!”

Y Cáp cắn răng nói:

“Bọn họ chạy không thoát Hắc Kỵ bang đâu, ngu xuẩn! Dốt nát!”

Lý Bình An trầm mặc một lát:

“Nếu ngươi đối mặt với đám người kia thì thật sự có dũng khí phản kháng sao?”

“Tất nhiên rồi! Chẳng qua bọn chúng nhìn đáng sợ thôi”

Y Cáp khinh thường nói.

“Vậy hai chúng ta đánh cuộc, nếu như ngươi thật sự có phần dũng khí ấy, ta sẽ giúp ngươi đánh bọn họ, được không?”

Y Cáp biết Lý Bình An đang dỗ dành hắn:

“Ta cũng không phải là một đứa nhóc”

Nói xong nghiêng đầu qua, lại bổ sung một câu.

“Trò đùa này tuyệt đối không buồn cười chút nào”

Hai ngày sau.

Đại bộ phận người trong trại đều đồng ý, quyết định trước tiên đi thượng phủ tránh đầu sóng ngọn gió.

Vì vậy, mọi người bắt đầu thu thập đồ đạc.

Dựa theo kế hoạch, bọn họ chuẩn bị thừa dịp trong bóng đêm len lén đi đường vòng thẳng đến thượng phủ.

Nơi đó có quan binh canh gác, người của Hắc Kỵ bang cũng không dám quá mức làm càn.

Một con chim bay cao chui vào phòng.

“Buồn cười!”

Bạch Vũ vẫy quạt, không khỏi cười.

“Một đám ngu dân!”

Đại đương gia cũng không ngẩng đầu lên:

“Nếu bọn chúng muốn chết, vậy thì cũng không trách chúng ta được, bảo các huynh đệ chuẩn bị

thật tốt, đến lúc đó cho bọn chúng một kinh hỉ lớn

Bạch Vũ vừa tức giận vừa buồn cười:

“Đám người bọn họ sao lại ngu xuẩn như vậy?”

Đại đương gia cười nói:

“Một đám hán tử quê mùa ngu xuẩn là chuyện bình thường, bọn họ không ngu xuẩn, lấy đâu ra tài lộc cho chúng ta đây”

“Khỏi nhiều lời, đánh cờ đánh cờ!”

Chương 146: Luira phía sau

1530 chữ

Chương 146: Lui ra phía sau

Gió lớn thổi cả một ngày, những đám mây ở phía tây nứt ra một khe hở khổng lồ. Tia nắng cuối cùng của ngày sáng hơn bao giờ hết.

Sau đó bóng tối bao phủ toàn thôn trại, tất cả đều yên tĩnh như chết.

Chỉ có cuồng phong cô tịch trống trải xuyên qua đường lớn ngõ nhỏ mà thôi.

Rất nhanh, từng bóng dáng được ngọn đuốc chiếu sáng xuất hiện.

“Nhanh lên! Nhanh lên”

“Nhanh lên một chút”

“Động tĩnh nhỏ một chút, không cần cầm thêm đồ đâu, ngươi cái đồ bại gia chi tử này!”

66 11

Cả thôn trại đều cẩn thận tụ tập bên ngoài từ đường.

Tiếng xì xào bàn tán không ngừng, có người đang nguyền rủa đồ chó hoang Hắc Kỵ bang.

Có người đang mắng mỏ đứa trẻ khóc nháo.

Trái tim của tất cả mọi người vào thời điểm này không thể giải thích đều nảy lên. Một lát sau, một con chó đen từ trong đám người chạy ra, đôi mắt chó xoay tròn. Sau đó sủa điên cuồng.

“Mau mau!!”

Một người gần nhất, quơ lấy cây gậy, đánh con chó đen bất tỉnh trên mặt đất. Một nhóm người dưới sự lãnh đạo của lão trại chủ, nhanh chóng rời khỏi trại. Một đường đi bình an vô sự, cho đến sáng sớm hôm sau.

Mọi người nghỉ chân ở một khe suối, uống chút nước.

Nhạc Hoan mở to hai mắt tìm kiếm khắp đám người.

Chỉ là không thể nhìn thấy lão đại của hắn ở đâu. “Lão đại của ta đâu?”

“Lão đại đâu?”

Nhạc Hoan đi chung quanh, lắc lư từ bên này sang bên kia.

Đôi mắt to tràn ngập nghi hoặc. “Này! Đồ đần.

Nghe thấy một tiếng hô to.

Nhạc Hoan quay đầu lại nhìn lại, là nhóc mập ngày thường bắt nạt mình.

“Ngươi đang tìm kiếm cái gì đấy?”

Nhạc Hoan không để ý, miệng lẩm bẩm:

“Lão đại của ta đâu?”

“Một đám… Một đám người không có đầu óc!”

Bên bờ sông, Y Cáp mang theo một cái xẻng gỗ còn cao hơn mình, đang xúc bùn từng chút một.

Góc áo của hắn không ngừng nhỏ nước, mồ hôi không ngừng chảy xuống.

Mong muốn dùng chính sức mạnh của mình, thay đổi tuyến đường con sông, chặn con đường phía đông.

Như vậy mới có cơ hội đối đầu cùng Hắc Kỵ bang.

Trong rừng xa xa bỗng nhiên có một mảnh chim bị kinh hãi mà bay lên tán loạn. Y Cáp cả kinh, vội vàng dán tai xuống đất.

Tiếng vó

ngựa.

Hắn không ngờ Hắc Kỵ bang lại trở về nhanh như vậy.

Hiện tại thay đổi tuyến đường nhất định là không kịp rồi.

Y Cáp ngay lập tức nhảy lên một cái cây, tìm thấy một nơi lá tươi tốt để trốn.

Tuy nhiên chỉ trong nháy mắt, hơn mười con hắc kỵ liền chạy tới trước mắt.

Những kỵ sĩ này vóc dáng mỗi người đều khôi ngô, một thân hắc y, liên kết thành một mảnh thoạt nhìn giống như là một con dã thú.

Chỉ là Y Cáp biết, bọn họ so với dã thú còn đáng sợ hơn nhiều.

Y Cáp nuốt một ngụm nước bọt, bờ môi khẽ run.

Bây giờ thì sao? Ngăn họ lại?

Không đúng, chỉ bằng chính mình thì không thể nào ngăn được bọn họ, chỉ có thể kéo dài thời gian

thôi.

Kéo dài thời gian cho người dân trong trại.

Y Cáp lấy ra từ phía sau lưng một cây cung.

Cọt kẹt một tiếng, sau khi cây cung kia bị hắn kéo ra, phát ra một tiếng vang rất nhỏ.

“Lão đại! Lão đại!”

Tuy nhiên vào ngay lúc này, một thanh âm quen thuộc vang lên.

Chỉ thấy từ xa xa, một thân ảnh đang nhanh chóng chạy về phía này.

“Lão đại!!”

Không phải là đứa ngốc Nhạc Hoan thì còn có thể là ai.

Tựa hồ là do chạy quá nhanh, nước mũi chảy dài.

Nhạc Hoan đưa tay lau một cái, lo lắng tìm khắp bốn phía.

“Lão đại!”

Người của Hắc Kỵ bang nhao nhao ghìm ngựa lại, mọi người kinh ngạc nhìn tên ngốc này.

“Thằng nhóc từ đâu ra đây!”

“Hình như là người trong trại”

“Này! Tiểu tử, người trong trại các ngươi có phải đều chạy mất bỏ lại ngươi đúng không” Có người lớn tiếng nói.

Nhạc Hoan cũng không sợ bọn họ, cứng rắn nói:

“Các ngươi… Các ngươi đừng kiêu ngạo, chờ lão đại ta đến, tiêu diệt hết các ngươi!”

Mọi người bị lời nói của đứa nhỏ này chọc cười ha ha không ngừng.

“Tiểu tử, vậy lão đại ngươi đâu?”

“Lão đại của ta… Lão đại của ta…”

Nhạc Hoan mờ mịt nhìn chung quanh.

Thủ lĩnh hơi híp mắt:

“Tiểu tử, can đảm lắm, ngươi tên là gì?”

“Lão đại ta không ở đây”

Nhạc Hoan gãi gãi đầu, xoay người muốn đi.

“Suu!!”

Một mũi tên xoẹt qua bên hắn, bắn vào mặt đất bên cạnh.

“Làm anh hùng xong liền muốn chạy? Tiểu tử, ngươi nghĩ hay quá”

Nhạc Hoan lúc này rốt cục cũng cảm thấy sợ hãi, đặt mông ngã ngồi xuống đất. “Các ngươi… Các ngươi muốn làm gì, lão đại ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Lại là một mảnh cười vang.

Bạch Vũ phất phất tay, có chút không kiên nhẫn:

“Còn phải đi, đừng nói nhảm nữa”

Một gã thủ hạ kéo cung cài tên, lúc này đây nhắm thẳng vào thân thể Nhạc Hoan.

Y Cáp thân hình khẽ động, vọt ra giống như là một mũi tên rời cung.

“Người các ngươi muốn tìm là ta, buông huynh đệ của ta ra!”

Thủ lĩnh nhịn không được vui vẻ.

Y Cáp đứng trước mặt mọi người, hét lên:

“Thống lĩnh đội tuần tra, Y Cáp!”

“Đội tuần tra?”

“Không phải đội tuần tra đã bị chúng ta tiêu diệt mấy năm trước sao? Làm gì còn đội tuần tra?”

Y Cáp gầm lên giận dữ:

“Đội tuần tra đã được thành lập lại, ta là thống lĩnh mới.

Nói cho các ngươi biết, nếu muốn san bằng trại của chúng ta, trước tiên hãy bước qua

Thủ lĩnh cười lắc đầu:

“Ta nhớ ra rồi, Y Phong chắc hẳn là phụ thân của ngươi.

Hắn ta là một đối thủ không tồi, chỉ tiếc là đầu óc không dễ lay chuyển.

| xác ta đã!”

Nếu như lúc trước lựa chọn hợp tác với ta, làm sao có thể rơi vào kết cục thi cốt không còn chứ.

Tiểu tử, thôn trại của các ngươi kỳ thật đã sớm bị Hắc Kỵ bang chúng ta san bằng rồi.

Người trong trại ngươi thà chạy trốn còn hơn là phản kháng chúng ta.

Hắc Kỵ bang chỉ có lác đác mấy chục người, nhưng tất cả các trại xung quanh cộng lại có thể có hơn một vạn người.

Nhưng hơn một vạn người lại bị bọn ta giẫm đạp dưới chân trong gần một thập kỷ”

Thủ lĩnh thở dài thay cho Y Cáp.

“Tiểu tử, ngươi cho rằng mình là anh hùng, thật ra không ai coi ngươi là anh hùng cả. Họ sẽ chỉ nghĩ rằng ngươi là một kẻ

ngu.

Nếu bây giờ đang đứng xung quanh ngươi là hàng trăm, hàng ngàn người trong trại.

Mỗi người bọn họ đều cầm vũ khí, chắn trước mặt chúng ta.

Ngươi có nghĩ rằng bọn ta còn có thể không kiêng nể gì như vậy sao?

Nhưng thật không may, chỉ có mình ngươi.

Để ta nói cho ngươi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Bọn ta sẽ đạp trên thi thể của ngươi, đuổi theo những người trong trại của ngươi.

Sau đó giết chết mười mấy người để làm gương, ta dám cam đoan khi đó sẽ không còn một người nào dám phản kháng

Mỗi người bọn họ đều suy nghĩ, hẳn là sẽ không đến phiên ta, hẳn là sẽ không đến phiên ta.

Sau đó liền biến mình thành kẻ hèn nhát núp dưới bóng người.”

Thủ lĩnh phát ra một trận cười quái dị.

Y Cáp răng cắn chặt, tay cũng run rẩy.

“Mẹ nhà ngươi!”

Nhạc Hoan gầm nhẹ một tiếng.

“Lão đại, đừng nghe hắn nói bậy, bên cạnh ngươi còn có ta đây.”

Đội tuần tra của chúng ta liều mang với các ngươi!!”

Y Cáp kinh ngạc nhìn Nhạc Hoan một cái, tiếp theo cũng hét lớn một tiếng.

“Liều mang

; với các ngươi!”

Thủ lĩnh nhíu mày:

“Đúng là cha nào con nấy”

Nói xong phất phất tay.

“Suu suu!!”

Vừa dứt lời, hai mũi tên nhọn phá không mà ra.

Tiến thẳng về phía Y Cáp và Nhạc Hoan.

Y Cáp đẩy Nhạc Hoan ra, vung gậy gỗ tựa hồ là muốn ngăn cản mũi tên.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn ra tay, đao quang chợt lóe rồi biến mất. “Tiểu tử, lui ra sau!”

Chương 147: Ý lòng chưa ngay, ý ngựa khó dắt

1300 chữ

Hai thân ảnh đột nhiên xuất hiện một trái một phải bên cạnh Y Cáp.

Lý Bình An đội mũ rộng vành vỗ vỗ bả vai hắn:

“Còn nhớ ước định của ta với ngươi không?”

Y Cáp sửng sốt một chút, lập tức nhớ tới cuộc đối thoại của hai người đêm đó, gật đầu như gà con mổ thóc.

“Hiện tại ta đến thực hiện ước định.

Hòa thượng Trường Thanh chắp hai tay lại, quan sát thần sắc của Hắc Kỵ bang trước mắt mình.

Quả nhiên, áp trục xuất hiện khí thế cũng thay.

“Thí chủ, buông xuống đồ đạo lập địa thành Phật!”

Thủ lĩnh đánh giá hai người đột nhiên xuất hiện.

Một tên hòa thượng mặc áo cà sa trắng, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt, thần thái hòa ái lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Người còn lại đội nón, tay cầm một cây gậy trúc.

“Các ngươi là ai?”

“Thí chủ đã tạo sát nghiệt quá nhiều, hiện tại chỉ có cách buông đồ đạo xuống, mới có được con đường cứu rỗi.”

Lý Bình An thu liễm ý cười:

“Đến đây, ta tiễn các ngươi đi con đường cứu rỗi.”

Thấy đối phương không có ý lùi bước, thủ lĩnh lạnh lùng nói.

“Giết bọn họ!”

“Nhắm mắt lại!”

Thanh âm của Lý Bình An vang lên bên tai hai đứa nhóc.

Lập tức thân ảnh đột nhiên nhảy lên cao, đi tới giữa không trung, đột nhiên rút đao ra khỏi vỏ. Một đao chém ra, hóa thành một mảnh màn đao.

Phảng phất tất cả gió cùng không khí đều bị một màn đao này hấp thu, tạo thành một loại khí thế áp đỉnh Thái Sơn.

Còn có một cỗ sát ý cuồng bạo bắt đầu khởi động.

Địch nhân xông lên, trong nháy mắt liền bị đao quang cuốn lấy, có người đầu bị chém thành hai nửa, có người bị chặn ngang chặt đứt,

may mắn chỉ vỡ vụn xương ngực.

Nện trên mặt đất phát ra tiếng động trầm đục, một đao này tựa hồ muốn chém hắn và mặt đất thành hai nửa.

Cuối cùng mới là thê lương bi thảm.

Một đao này tạo thành tác động thị giác, đối với những người còn lại khó có thể hình dung bằng ngôn từ được.

Bọn họ chỉ cảm thấy đao khí như sóng to gió lớn, điên cuồng cắn nuốt linh hồn.

Trong thời khắc kinh hãi muốn chết, điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là ngây ngốc tại chỗ. Bạch Vũ, nhị đương gia ngày thường luôn luôn cao cao tại thượng, tự xưng là tán tu Nhị phẩm.

Giờ phút này, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Chân Lý Bình An nhẹ dẫm lên một chiếc lá trên cành trúc.

“Hôm nay cho dù các ngươi không ra tay, ta cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi”

Một câu nói của Lý Bình An khiến mọi người như rơi xuống hầm băng.

“Cùng…”

Những lời này tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng giống như một thanh dùi sắc nhọn đâm vào lỗ tai mỗi người, làm cho bọn họ từ trong hoảng sợ tỉnh táo lại.

“Liều mạng! Liều mạng”

Lý Bình An đứng trên lá trúc, cách mặt đất cao hơn hai trượng.

Mọi người đồng loạt xông về phía hòa thượng Trường Thanh.

Hòa thượng Trường Thanh toàn thân tản ra một cỗ chiến ý sâu sắc.

Hai bàn tay khép lại, phát ra âm thanh nồng đậm.

Thanh âm kia giống như là một cái búa tạ, hung hăng nện vào tim của mỗi người.

Chấn động đến nỗi xương cốt run rẩy.

Hai người cách hòa thượng Trường Thanh gần nhất phun ra máu tươi, gân cốt đứt đoạn. Người đàn ông ngã xuống đất, suy yếu kêu lên:

"... Đại sư... Ngươi không phải nói buông xuống đồ đạo lập địa thành Phật sao? Ta buông xuống rồi, qua cho ta đi!"

bỏ

Trường Thanh mỉm cười gật đầu:

"Thí chủ có thể lĩnh ngộ như vậy, bần tăng rất là vui mừng"

Người nọ vui vẻ, so với nam nhân đội nón lá kia, hòa thượng này có vẻ dễ nói chuyện hơn nhiều.

Lúc này, lại nghe hòa thượng đầu trọc tiếp tục nói.

"Thế thì bần tăng liền đưa ngươi đi gặp Phật tổ, cho ngươi tu hành ở bên cạnh Người vậy"

Nói xong một chưởng đánh chết người nọ.

Khóe miệng Bạch Vũ hơi co giật.

Trường Thanh lại là vẻ mặt bình tĩnh, phảng phất là mình lại độ hóa một người.

"A Di Đà Phật, công đức vô lượng"

"Đừng tưởng rằng Hắc Kỵ bang chúng ta dễ bắt nạt!"

Bạch Vũ hét lớn một tiếng, quạt trong tay đón gió một cái. "Oanh" một tiếng, một cỗ cuồng phong bắn ra.

Người ở gần đều cảm giác được một loại hơi thở nóng rực.

Lập tức quay đầu bỏ chạy, xoay người lên ngựa.

Dán lên lưng ngựa một tấm Thần Hành phù.

"Giá!"

Liền một mạch.

Một màn này làm cho tất cả mọi người ở đây đều bất ngờ.

Lý Bình An không khỏi cười, khẽ đọc một chữ.

Phi kiếm không chuôi trong bầu rượu hóa thành một vệt cầu vồng dài, như gió như điện, bay vút ra ngoài.

Trong khoảng thời gian nửa hơi thở, Nhị đương gia Bạch Vũ vốn muốn chạy ra khỏi tầm mắt mọi người.

Thân thể lảo đảo, lập tức ngã trên mặt đất.

Bên trong sơn đạo.

Lý Bình An tháo hồ lô bên hông xuống, uống một ngụm rượu.

Y Cáp và Nhạc Hoan đi theo phía sau, cố ý đưa hai người xuống chân núi.

“Các ngươi không ở nhiều hơn mấy ngày được sao?”

Y Cáp hỏi.

“Không được, ta còn có nơi phải đi”

Y Cáp có chút mất mát:

“Đại thúc hai người thật lợi hại, khi nào ta mới có thể trở nên lợi hại như các ngươi đây.

“Ngươi cũng rất lợi hại, lúc ta lớn như ngươi, cũng không dám một mình đối mặt với nhiều tên cướp giết người không chớp mắt như vậy”

Y Cáp nhếch miệng, mỉm cười

Vỗ vỗ bả vai Nhạc Hoan:

“Nhạc Hoan cũng rất lợi hại”

rạng rỡ.

Nhạc Hoan cười ngây ngô.

Cuối cùng cũng tới điểm cuối, rất nhanh liền đến chân núi.

“Trở về đi, đừng để người trong nhà lo lắng”

Y Cáp gật gật đầu:

“Đại thúc, ngươi đi đường chậm một chút, nhớ trở về thăm chúng ta đấy”

Lý Bình An bỗng nhiên hỏi một câu hỏi kỳ quái:

“Tiểu Y Cáp, ngươi cảm thấy trong cuộc đời thì điều gì là khổ sở nhất?”

Y Cáp sửng sốt, lắc đầu:

“Ta không biết”

“Cửa ải đầu tiên trong cuộc đời là khó khăn nhất, vượt qua được cửa ải này thì không khó nữa.

Sau khi cửa ải này mở ra, càng ngày lại càng khó, ý lòng chưa ngay, ý ngựa khó dắt.

Y Cáp kinh ngạc nhìn Lý Bình An, đôi mắt nho nhỏ tràn đầy nghi hoặc.

Hòa thượng Trường Thanh ở một bên lặng lẽ nhẩm lại vài lần, thưởng thức hàm nghĩa trong đó.

Sau đó vẻ mặt hơi đổi, kinh ngạc nhìn về phía Lý Bình An.

Lý Bình An cũng không giải thích nhiều, nhẹ nhàng điểm một chút lên mi tâm của Y Cáp.

“Tiểu tử, hữu duyên gặp lại”

Nắng gắt treo cao gió xuân lên, tự có hoa trên núi rực rỡ lúc.

Chương 148: Cam lộ rơi xuống từ trên trời

1434 chữ

Thập Vạn đại sơn trùng trùng điệp điệp.

Những dãy núi này nối liền với nhau, phóng tầm mắt ra ngoài, tất cả đều là một mảng xanh um tươi

Càng đi sâu vào núi, càng không thấy bóng người.

Tuy nhiên cũng may không thiếu thức ăn, thỉnh thoảng sẽ từ chỗ nào đó xuất hiện một hai con dã thú.

Nhưng mà tất cả đều không phải là đối thủ của Lý Bình An và hòa thượng Trường Thanh.

Phải thừa nhận rằng, có rất nhiều sự tồn tại khủng khiếp nơi sâu thẳm núi lớn.

Nhưng số lượng cũng không nhiều, ở trong núi rộng mênh mông này.

Xác suất gặp chúng lại càng nhỏ bé, trừ phi là loại cực kỳ xui xẻo, trong vòng một ngày có thể bị sét đánh trúng tám lần.

Lý Bình An ngồi trên một tảng đá, ý niệm Thần Du, nhìn xuống mặt đất.

Nhật Nguyệt thay đổi, bốn mùa biến thiên.

Thú chạy chim bay, cỏ cây điêu linh.

Hơi thở trong cơ thể lưu chuyển, mỗi một gốc cỏ non, mỗi một khối nham thạch đều trở nên không đáng kể.

Dường như có một cảm xúc không thể diễn tả được.

Trong bóng tối, phảng phất có thứ gì đó đang triệu hoán mình.

Cộng hưởng với cơ thể của bản thân.

[Quy Tức công: 93% -9 4%]

Một cỗ khí nhẹ nhàng, chảy một vòng trong kinh mạch của Lý Bình An.

Theo đỉnh đầu hướng về phía sau, tụ hợp vào núi tuyết sau lưng.

Sau đó lại xông vào Nê Hoàn, khai thành phá lũy ở bên trong.

Khiến cho người ta có một cảm giác cực kỳ thoải mái, giờ khắc này phảng phất như cùng thiên địa dung hợp thành một thể.

Giống như một cây cỏ, một hòn đá, đều có liên quan chặt chẽ đến vũ trụ vận hành vậy. Xung quanh không gió mà bay, lực lượng tự nhiên lưu chuyển trong đó.

Cảm nhận được sự thay đổi của Lý Bình An.

Hòa thượng Trường Thanh chắp hai tay lại:

“A Di Đà Phật! Một bông hoa, một thế giới, một cái cây, một Bồ Đề.

Thế gian hồng trần chính là thế trận tu đạo tốt nhất, mọi sự vật đều cất giấu thiên cơ trong lòng.

Lý thí chủ có thể lĩnh ngộ được cảnh giới này, thực sự không dễ dàng.

Nếu là khi nào có thể làm được giống như bần tăng, không lấy vật vui không lấy mình buồn.

Đó chính là bước lên một nấc thang cao hơn.

Nói xong, có chút đắc ý vừa lòng cười cười.

Lão Ngưu lườm hắn một cái, nhấc chân đuổi bàn tay tội ác của hòa thượng Trường Thanh vụng trộm đưa tới, mục tiêu hướng thẳng vào bọc bánh bột ngô của lão Ngưu.

Trường Thanh thu tay về, chậm rãi nói:

“Thói đời thay đổi, thói trâu không mòn”

Tiếng đàn nhị u ám lại vang lên.

Loại khúc nhạc này, bất kể nghe bao nhiêu lần cũng sẽ không chán.

Trên núi bắt đầu mưa.

Núi xa bao phủ trong làn mưa bụi, như ẩn như hiện.

Lộ ra một cảm giác lạnh nhàn nhạt, làm cho người ta có một loại ảo giác cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trước mắt một mảnh mê mang, cảnh sắc mông lung này cũng phi thường xinh đẹp.

Lý Bình An, Trường Thanh và Lão Ngưu trốn trong một sơn động.

Nghe xuyên thấu qua tiếng lá reo trong rừng, kèm theo đó là âm thanh đàn nhị.

Hành lý của hòa thượng Trường Thanh chỉ có một vật, một chén trà gỗ.

Hết lần này tới lần khác là ở chuyện uống trà này, Trường Thanh lại thập phần chú ý.

Thậm chí đã đến mức khắc nghiệt, ít đi một bước cũng không đụng vào.

Đậy nắp ấm trà, ngâm khoảng nửa nén hương.

Đến khi lớp nước nóng bên ngoài ấm trà được sấy khô thì đổ ra.

Đổ nước trà đã pha vào chén to.

Cuối cùng đổ trà của chén ngửi hương vào chén nếm trà, trước tiên xem sự thay đổi màu sắc của nước trà trong chén ngửi hương.

Cũng ngửi ngửi hương trà trong chén, rồi mới thưởng thức trà.

Lão Ngưu thường xuyên mắng hắn là tên thối thưởng trà.

Hòa thượng Trường Thanh liền nói: “Không phải vậy, uống trà cũng là một loại tu hành.

Nếu thiếu đi một bước, bần tăng thà rằng không uống còn hơn.”

Lý Bình An liền hỏi hắn:

“Nếu ngươi bị kẹt ở giữa sa mạc, trong tay có một chén trà thiu và một chén nước tiểu, ngươi sẽ chọn uống cái nào.

Hòa thượng Trường Thanh rối rắm một lúc lâu, cũng không nghĩ ra đáp án.

Cuối cùng ghi lại vấn đề này trong một cuốn sách nhỏ.

Hai người đi tới dưới chân một ngọn núi cực kỳ hiểm trở.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể từ từ trèo lên trên.

Lão Ngưu có kích thước quá lớn, với lại hai móng không thể nào trèo lên được.

Không còn cách nào khác, cuối cùng Lý Bình An đành phải nghĩ ra một biện pháp trong tuyệt

vọng.

Cột lão Ngưu vào người mình.

Cắm một đao lại một đao vào vách núi, sau đó chậm rãi trèo lên trên.

Trường Thanh hòa thượng nhìn cảnh kia đều muốn khen ngợi hai

tiếng “trâu bờ.

Phải mất trọn vẹn hai ngày, cuối cùng cũng leo lên tới đỉnh núi.

Đứng trên vách đá, đưa mắt nhìn quanh.

Như được gột rửa toàn bộ ngóc ngách trong lồng ngực, lại như là chim được về tổ.

Giờ khắc này, chỉ cảm thấy trong lòng rộng mở sáng sủa.

Tất cả tạp niệm đều tan thành mây khói, tất cả phiền não đều bị ném lên chín tầng mây.

Một người mù đội nón, một hòa thượng hói mặc tăng bào.

Ngoài ra còn có một lão Ngưu đặt mông ngồi trên mặt đất.

Hai người một trâu ngồi trên đỉnh núi, nhìn hoàng hôn.

Những đám mây vì họ mà hất lên một tầng ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Thỉnh thoảng có luồng gió mát thổi qua góc áo bọn họ, thổi đến bay phần phật.

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu…!!”

Lý Bình An: “Sảng khoái!”

Hòa thượng Trường Thanh: “A Di Đà Phật”

Bỗng nhiên mắc tiểu, lão Ngưu đứng lên trước.

Gió thổi đũng quần hai trứng mát.

Mở cống xả nước!

Lý Bình An hơi vén áo bào, cũng đứng lên.

“Lão Ngưu, ngươi kém quá, nhìn ta này”

Lão Ngưu liếc mắt.

Hòa thượng Trường Thanh lắc đầu:

“Làm như vậy là không đúng, đi tiểu phải nắm vững phương pháp, mới có thể tiểu càng xa, cao hơn.

Tiểu ra trình độ, tiểu ra phong thái, đợi chút bần tăng biểu diễn cho các người xem.

Dứt lời, hít sâu một hơi.

Chỉ thấy một cột nước phun ra ngoài.

Lý Bình An và lão Ngưu đều kinh hãi, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

“Hảo phong hảo cảnh, Thập Vạn đại sơn quả nhiên là danh bất hư truyền”

Trương Tung hít sâu một hơi, giang hai tay làm ra tư thế ôm núi.

, tiểu càng

Trong mắt hắn hiện lên một tia tinh quang, toàn thân tản ra một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ. Trương Tung cười nói với thanh kiếm phía sau:

“Này, ngươi có thấy không?

Sau khi vượt qua ngọn núi này, có thể đi ra khỏi Thập Vạn đại sơn mà nhìn thấy Thương hải rồi. Đến Thương hải, liền có thể đi thẳng đến Vân châu, đi qua Vân châu chính là Trấn Yêu quan

Kiếm tựa hồ là nghe hiểu lời hắn nói, phát ra từng tiếng ong ong. Bỗng nhiên, trời giáng cam lộ.

Trương Tung nhịn không được vui vẻ, ngẩng đầu.

Cam lộ vừa vặn vẩy lên mặt.

“Trời giáng cam lộ? Sao lại mang theo… một mùi là lạ vậy ta?”

Trương Tung có chút nghi hoặc.

Trong nháy mắt tiếp theo, một cột nước liền phun lên mặt.

“Khai quá trời!”

Trương Tung gật gật đầu, người đi tiểu hẳn là đang bị nóng trong người.

Loại này hẳn là nên uống nhiều trà hoa cúc để hạ hỏa thôi.

. Một lát sau, Trương Tung mới phản ứng lại.

“Mẹ nó, tên nào xấu tính thế, lại ở trên đỉnh núi đi tiểu”...”

10:13

Chương 149: Có một khách điểm

1423 chữ

Trên đỉnh núi, có một khách điểm.

Một khách điếm có tên là “Có một khách điếm”

Có một khách điểm xây dựa lưng vào núi, phụ cận là một mảnh rừng.

Không có đối thủ cạnh tranh, lại được ông trời ưu ái.

Ở cái địa phương rừng rú hoang vắng này, có người mới là lạ ấy.

Lý Bình An cùng Hòa thượng Trường Thanh đều không ngờ được, ở loại địa phương này, vậy mà còn có thể nhìn thấy khách điểm.

Càng làm cho bọn họ ngoài ý muốn chính là, trong quán còn có rất nhiều người.

“Ai ôi, khách quan, ngài mời bên trong”

Tiểu nhị nhiệt tình chào mời hai người họ đi vào.

Hai đạo nhân trẻ tuổi, vừa uống rượu vừa tán gẫu.

Một vị đại hán mày rậm mặt tím đang ngồi dựa vào một góc hẻo lánh.

Còn có mấy người ngồi chung một nơi, đặt một chiếc bàn gỗ ở trước mặt.

Trên bàn có một bầu rượu, và một chút thức ăn.

Mấy người mặt đều đỏ bừng, say khướt, vừa nhìn đã biết là uống không ít rượu.

“Ôi, khách quan là từ đầu tới đây thế?”

Bà chủ ăn mặc gợi cảm dựa vào quầy.

Đây là một mỹ nhân, mỹ nhân tuyệt đỉnh.

Trong xinh đẹp lại lộ ra một cỗ hương vị phóng đãng không chút trói buộc, một bộ dáng không sợ trời cũng chẳng sợ đất.

Một đôi mắt đào hoa mang theo thâm tình, mềm mại đáng yêu lại pha chút tà dị.

Hòa thượng Trường Thanh nói:

“A Di Đà Phật, bần tăng chính là nhân sĩ Đại Tùy, đi ngang qua nơi này, mong được bà chủ chiếu cố nhiều hơn.”

Bà chủ thản nhiên cười, ánh mắt lưu chuyển trên người Lý Bình An và hòa thượng Trường Thanh. Hòa thượng Trường Thanh rõ ràng có chút khẩn trương, không biết là do gặp được nữ nhân xinh đẹp, hay là vì nguyên nhân gì khác.

Thì ra là hai đứa con nít, bà chủ cảm thấy thú vị.

“Các ngươi có tiền trả tiền rượu không?”

“Có có”

Hòa thượng Trường Thanh lấy ra số tiền hóa duyên.

Bà chủ nhìn lướt qua, thờ ơ nói:

“Ở đây cũng không thu loại tiền này”

“Chúng ta còn có đồ vật, không biết có thể bù vào tiền ăn cơm hay không”

Lý Bình An vẫn không nói gì bỗng nhiên mở miệng.

Số vải Mã bang chủ mặt sẹo của mình chỉ còn lại nửa tấm cuối cùng.

Bà chủ hơi đánh giá một cái, cười nói:

“Được rồi, nể tình các ngươi là người mới, lại đẹp mắt như này vậy.

Lý Bình An cùng Trường Thanh nói cảm ơn, liền ngồi xuống một góc phía đông nam. Không bao lâu sau, rượu ngon và thức ăn ngon liền được bưng lên.

Ngoại trừ những món đủ đầy cả sắc lẫn hương, còn có rất nhiều loại bánh ngọt tinh xảo.

Nhất là món cá kia, cực kỳ hấp dẫn, canh tươi ngon miệng, làm cho người ta đã ăn lại càng muốn ăn thêm.

Lý Bình An giữ lại phần cho lão Ngưu, rồi mới ngồi ăn cùng hòa thượng Trường Thanh.

So với những món ăn ngon này, những thứ mấy ngày trước ăn đều chỉ có thể xem như là thức ăn cho heo mà thôi.

Còn có một món thịt vừa mềm vừa thơm, chỉ là không biết tên gọi là gì, cũng không phân biệt được đó là loại thịt gì.

Tiểu nhị giới thiệu, món ăn này tên là khô hươu.

Chính là, từ thịt hươu Liêu Đông còn tươi mới, phơi lên thành thịt hươu khô.

Thớ thịt dày và săn lại, ăn rất

ngon.

“Là Phụ Nam của Liêu Đông sao?”

Trường Thanh hỏi.

“Đương nhiên”

Hòa thượng Trường Thanh thấp giọng nói với Lý Bình An:

“Phụ Nam của Liêu Đông cách nơi đây hơn vạn dặm, vượt qua hai châu lục, cửa hàng này tuyệt đối không tầm thường”

Thầm nghĩ, cái này còn cần phải nói sao? Nếu là cửa hàng bình thường, ai lại mở ở đây.

Lúc này, tiểu nhị đi đến bên cạnh vị đại hán mặt tím mày rậm ngồi ở góc.

“Khách quan, ngài đã uống xong trà rồi, cần gọi thêm chút gì không?”

Hán tử mặt tím lắc đầu:

“Không cần.

Nụ cười trên mặt tiểu nhị không thay đổi:

“Khách quan, nơi này có quy củ, một chén trà chỉ có thể đổi lấy thời gian một nén nhang mà thôi.

Hán tử mặt tím nói:

“Ta đang chờ người”

“Khách quan,

đây là

quy củ.”

Hán tử mặt tím trầm mặc không nói.

Một lúc lâu sau, nghẹn ra một câu.

“Ta hết tiền rồi”

Bà chủ trên quầy không biết lấy ra từ đâu một ống tẩu, lười biếng dựa vào một bên.

Ánh mắt cố ý hay vô tình nhìn chằm chằm hòa thượng Trường Thanh, hoàn toàn không thèm để ý động tĩnh bên kia của hán tử mặt tím.

Giữa môi và răng phun ra khói mờ mịt, càng làm cho nàng càng thêm vài phần mông lung xinh đẹp.

“Huynh đài, nếu không ngại, chúng ta gộp thành một bàn đi”

Hán tử mặt tím nhìn thoáng qua Lý Bình An, cầm ghế đi qua.

Tiểu nhị thấy thế, cũng không nói gì nữa.

Miễn là không vi phạm quy tắc, vậy thì không phải chuyện của mình.

Hán tử mặt tím chắp tay.

“Đi ngang qua, giúp một tay mà thôi.

Hán tử mặt tím nói cảm ơn, ôm đồ vật trong ngực.

Không nhúc nhích, giống như một người gỗ vậy.

“Thí chủ, vì sao ngươi không động đũa?”

“Ta có thể ăn sao?”

Hán tử mặt tím hỏi.

Lý Bình An cùng hòa thượng Trường Thanh không khỏi cười.

“Đương nhiên có thể, nếu như không ghét bỏ hai người chúng ta, vậy thì huynh đài xin cứ tự nhiên”

Hán tử mặt tím lại nói một tiếng cảm ơn, ăn từng miếng từng miếng lớn.

Trong lúc tán gẫu, Lý Bình An hỏi. “Huynh đài muốn đi đâu thế?”

“Ta đến để giết một người, ngay tại nơi đây”

Đại hán mặt tím vùi đầu vào trong chén, bình tĩnh nói.

Không bao lâu sau, ngoài cửa lại có một người đi tới.

Chính là Trương Tung đứng dưới chân núi thì bị Lý Bình An và hòa thượng Trường Thanh tưới nước.

Trương Tung cõng một thanh bảo kiếm, ngược lại có vài phần tướng mạo đường đường, quen thuộc móc ra mấy viên linh thạch trong suốt.

“Bưng thức ăn cùng rượu ngon lên

Bà chủ mỉm cười.

Trương Tung ngồi xuống một chỗ trống.

“Ôi, hôm nay thật đúng là có không ít khách nhân!”

Một công tử mặc cẩm y ngọc bào đi vào ngay sau đó.

“Hai tên tiểu bối này từ đâu đến thế? A, hóa ra là đệ tử Huyền Vũ môn, cũng xứng tới nơi này uống rượu sao?”

Công tử áo gấm đánh giá hai vị đạo nhân trẻ tuổi.

Hai đạo nhân trẻ tuổi không dám mở miệng.

Chắp tay, hốt hoảng rời khỏi khách điểm.

Lập tức, ánh mắt công tử áo gấm lại dừng lại trên bàn gỗ nơi mấy vị Luyện Khí sĩ đang uống rượu. “Đám Luyện Khí sĩ ô thất bát tao, làm

sao lại chạy tới đây rồi?”

“Con mẹ ngươi nói ai!”

Lúc này ngay lập tức có một người đập bàn, chỉ là còn chưa dứt lời, liền bị người bạn đồng hành ngăn lại.

Thì thầm vài câu, người nọ lúc này sắc mặt đại biến, trầm mặc hai giây.

Run rẩy hành lễ với công tử áo gấm, liền cùng đồng bạn rời đi.

Bà chủ cũng không để ý, không mặn không nhạt nói một câu.

“Ngươi vừa tới, toàn bộ khách nhân của ta đều bỏ chạy hết rồi”

“Ta bồi thường cho ngươi là được.”

Công tử áo gấm ném ra mấy khối linh thạch thượng hạng.

Sau đó lại đi đến bên cạnh Trương Tung đang cõng bảo kiếm, lạnh lùng phun ra một từ: “Cút!”

Trương Tung thần sắc thản nhiên, tựa hồ là hoàn toàn không hề e ngại đối phương.

Chương 150: Tiểu tăng sẽ chịu trách nhiệm với người

1987 chữ

Thiên hạ có ngàn ngàn vạn vạn tu sĩ.

Bước vào con đường trường sinh, suy nghĩ phải thông suốt.

Thiên tài địa bảo, ân oán tình cừu.

Tránh không được chém giết tranh đấu giống như là võ giả, binh gia. Liều mang chiến đấu, đối với cả hai là điều hữu ích nhất.

Thế nhưng rất ít tu sĩ nguyện ý đi gây chuyện với kiếm tu.

Bởi vì đám người này, động một chút chính là ngươi chết ta sống.

Chuyện lớn như quả rắm cũng muốn thông suốt, kiếm tâm thuần túy.

Vì thế, không thể chịu đựng được bất kỳ cơn giận nào.

Người ta thường nói, kiếm tu ỷ vào một thanh kiếm, không cần nhìn sắc mặt ai làm việc, cũng không cần nịnh nọt bất kỳ ai.

Mà Trương Tung chính là một kiếm tu thuần túy. Công tử áo gấm lạnh lùng nói:

“Cút!”

Trương Tung vỗ bàn một cái, mạnh mẽ đứng lên. Cứng rắn đáp:

“Cút thì cút!”

Dứt lời, bưng mì của mình lên.

Đi ra ngoài cửa, ngồi xổm ở một góc mà ăn.

Lý Bình An rót một chén rượu, uống một ngụm. Gắp một miếng thịt, chậm rãi ăn.

Trong lòng đánh giá: Lắng nghe trái tim.

Công tử áo gấm khinh thường hừ một tiếng.

Mấy người còn lại trong cửa hàng cũng tự giác đi ra ngoài.

Công tử áo gấm tên là Lý Tử Ngạo, phụ thân hắn chính là Luyện Khí sĩ Bát phẩm, chủ Chân Ngọc

Gia tộc họ Lý cũng là một thế gia có tiếng tăm lừng lẫy.

Cho dù không ưa đối phương, đại đa số mọi người cũng không muốn đắc tội Lý thị gia tộc nắm giữ Chân Ngọc lâu này.

Lúc này, người đàn ông mặt tím buông bát đũa xuống.

“Đa tạ, ta đã ăn no rồi! Người ta muốn chờ đã đến, cảm ơn các ngươi đã chiêu đãi.”

Dứt lời, liền đứng lên.

“Lý Tử Ngạo có phải không? Ta muốn lĩnh giáo ngươi hai chiêu, đi ra ngoài, đừng phá hỏng quy củ ở đây.

Lý Tử Ngạo đôi mắt sắc bén, nhìn lướt qua hán tử mặt tím.

“Ngươi là cây hành nào?”

“Mời ra ngoài!”

Hán tử mặt tím cũng không nói thêm gì với hắn, sải bước đi ra ngoài.

Lý Tử Ngạo cười khinh miệt, chắp tay về phía bà chủ.

“Bà chủ, đợi ta đi giải quyết tên gia hỏa không có mắt này trước, lại một mình đến bồi ngươi” Khóe miệng bà chủ mỉm cười.

“Được, ta chờ ngươi.”

Hán tử mặt tím cùng Lý Tử Ngạo một trước một sau đi ra khỏi khách điểm.

Thời tiết vốn không có gió, lại nổi lên một cơn gió thật mạnh.

Gió mạnh thổi về phía hai bên, một cái bàn gần cửa bị thổi đến chia năm xẻ bảy, mảnh gỗ vụn bay

tán loạn.

Nóc nhà cũng bị thổi bay ra xa, tạo thành một chiếc giếng trời rộng khoảng năm, sáu thước.

Chỉ là còn chưa kịp rơi xuống đất, bà chủ nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói thuốc.

Tất cả mọi thứ đã được khôi phục lại.

Hòa thượng Trường Thanh niệm một câu.

Lý Bình An gặm một cái đùi gà.

Một lát sau, cửa trọ lại mở ra, hán tử mặt tím bình yên vô sự đi vào, ôm quyền với Lý Bình An cùng hòa thượng Trường Thanh.

“Hai vị huynh đệ, hữu duyên gặp lại”

Dứt lời liền rời đi.

Những người còn lại trong khách điếm tò mò đi ra ngoài.

Lý Bình An cùng hòa thượng Trường Thanh cũng tiến lại gần.

Đỉnh núi phía xa xa đã chuyển sang màu đỏ thẫm.

Gió núi thổi qua,

, liền có một cỗ mùi hăng hăng gay mũi phả vào mặt.

Đỉnh núi giống như bị quái vật khổng lồ nào đó cắn một miếng, bột phấn đá vụn phiêu tán trên không trung theo gió.

Hơi thở xung quanh ngưng trọng như chết.

“Võ phu thật mạnh! Ít nhất cũng phải là Lục phẩm” “Không đúng, hắn là còn mạnh hơn”

Trương Tung ngồi xổm ở cửa, cầm bát mì chưa ăn xong.

Hắn mới tận mắt chứng kiến trận chiến kia.

Lý Tử Ngạo không hổ là người của Lý thị gia tộc, trên tay có rất nhiều pháp bảo.

Cái nào cũng là vật vô cùng quý trọng.

Chỉ tiếc đối mặt với hắn lại chính là một võ phu có tu vi cao hơn hắn hắn một bậc.

Không chỉ như thế, thậm chí còn khinh thường cách hắn năm bước.

Đối phương chỉ dùng hai quyền đã có thể đánh chết vị thiên chi kiêu tử này.

Lý Bình An có thể cảm nhận rõ ràng được cỗ lực lượng cường đại này, cho dù trận chiến đã sớm kết thúc.

Nhưng cỗ hơi thở cường đại kia vẫn bồi hồi, phảng phất ở giữa thiên địa, thật lâu không tan. Đây cũng là cường giả sao?

Ban đêm.

Lý Bình An nằm trên giường, thật lâu cũng không thể ngủ được.

Trận chiến ban ngày đã mang đến cho hắn rung động cực lớn, không thua gì một tên xử nam

thuần khiết, một ngày nào đó đột nhiên tìm được đĩa CD mà ba ba cất giấu đã lâu. Tu sĩ, Lý Bình An gặp qua không ít.

Từ tên Dương Khai mà ban đầu mình chém giết ở Ngọc Môn quan kia.

Lại đến huynh đệ Trương gia ở kinh thành, Trương Đức Minh,

Trương Đức Hải.

Lý Bình An kỳ thật không cảm thấy tu sĩ có gì đáng sợ cả.

Có thể là đã quen với sự tồn tại nhỏ yếu của tu sĩ, do đó đã bỏ qua những vị cường giả chân chính.

Ví dụ như người trong khách điếm ngày hôm nay.

Không chỉ hán tử mặt tím, hay là tên Lý Tử Ngạo kiêu ngạo.

Ngay cả hai đạo sĩ trẻ tuổi bị Lý Tử Ngạo đuổi ra ngoài, mình cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Lý Bình An trở mình, nhận ra chung quy lại mình vẫn còn quá yếu.

Một đường đến Trấn Yêu quan này, còn phải đi một hồi lâu.

Hắn âm thầm tự nhủ, làm người khiêm tốn luôn là quyết định sáng suốt. Không cần phải tranh giành với ai.

Nếu gặp phải chuyện nhìn không vừa mắt, đánh được liền đánh, đánh không lại coi như không thấy vậy.

Không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

Đêm nay, Lý Bình An không ngủ.

Tu luyện cả một đêm, tiếp tục mở rộng Nê Hoàn.

Thể lực của hắn hiện tại, mấy ngày mấy đêm không ngủ hoàn toàn không tính là gì.

Lúc đầu đã dự định chuẩn bị rời đi vào buổi chiều hôm sau.

Chỉ là trước khi đi, bà chủ bỗng nhiên truyền lời, nói tìm một mình gặp Trường Thanh.

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lý Bình An có chút cảnh giác.

“Ngày xưa không oán ngày nay không thù, sẽ không có nguy hiểm gì đâu”

“Ta sợ nàng ăn ngươi~ Hôm qua ta đã cảm nhận được, ánh mắt của nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm

vào ngươi”

Trường Thanh tự tin cười:

“Bần tăng chính là người xuất gia, thất tình lục dục sớm đã chặt đứt, nữ nhân chỉ ảnh hưởng đến tốc độ niệm kinh của bần tăng!”

Lý Bình An vỗ vỗ bả vai hắn:

“Được! Vậy thì ta đợi ngươi chiến thắng trở về.”

Trường Thanh để lại cho Lý Bình An một bóng lưng tự tin và thong dong.

Trong một gian phòng ngủ ở tầng hai của khách điểm.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu xuống từ cửa sổ tre, rơi trên bàn ghế được chạm khắc bằng gỗ đàn hương.

Cửa sổ tre treo một tấm lụa mỏng màu tím.

Đối diện giường là một bàn trang điểm khảm sò, bên phải bày một cái giường phù dung mềm mại, trước giường trải một tầng lụa xanh.

Ngoài cửa sổ là núi giả, ao nhỏ, ngó sen áng màu nước biếc.

Bà chủ đang nghiêng người nằm trên giường Phù Dung, phía dưới trải một tấm thảm tơ mềm mại, tản ra một cỗ hương thơm nhàn nhạt.

Đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển, cười tủm tỉm nhìn hòa thượng đầu trọc đang ngồi trong phòng.

Tiểu hòa thượng này có bộ dạng thật xinh đẹp.

Bà chủ đã gặp không ít nam tử dung mạo tuấn mỹ.

Chỉ là người như Trường Thanh quá hiếm thấy.

Ngũ quan rõ ràng tao nhã, da thịt trắng nõn mềm mại, lại không tái nhợt như bệnh trạng.

Mà là dịu dàng như ngọc, trong suốt không tỳ vết, đẹp đến mức khiến người ta mê say. “Chậc chậc-”

Tay bưng trà của Trường Thanh khẽ run, yết hầu giật giật.

Trán đầy mồ hôi.

“Cái kia… Cái này… Thí chủ, ngươi tìm tiểu tăng vì chuyện gì thế? Tiểu Tăng còn phải lên đường cùng bạn bè”

Bà chủ mỉm cười kiều diễm:

“Không có việc gì thì không thể tìm ngươi sao?”

Thanh âm có thể làm cho xương cốt nam nhân trở nên mềm mại.

Trường Thanh chỉ cảm thấy không rét mà run.

“Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng”

“Thí chủ! Tiểu tăng từ nhỏ nhập Phật môn sớm đã chặt đứt thất tình lục dục, không để tâm đến việc này”

Bà chủ cười rời giường Phù Dung:

“Làm hòa thượng thật không thú vị, để ta dạy ngươi một ít chuyện càng thêm thú vị”

“Ai, thí chủ ngươi muốn làm cái gì? Xin ngươi hãy tự trọng”

Bà chủ mở đôi môi đỏ mọng kiều diễm, phun ra một ngụm sương mù hư vô mờ mịt.

Ánh mắt Trường Thanh lập tức cứng đờ.

“Thích nhất chính là thích loại đệ tử Phật môn như ngươi đó”

Bà chủ vươn bàn tay ngọc mảnh khảnh ra, vuốt ve đỉnh đầu của Trường Thanh.

“Tê~”

Lúc này, đột nhiên một cảm giác nóng rực truyền đến lòng bàn tay.

Vội vàng thu tay về, trong lòng bàn tay đỏ thẫm một mảnh.

Bà chủ nhíu chặt đôi mi thanh tú, chỉ thấy phía sau Trường Thanh hiện ra một tầng Pháp tướng kim quang nhàn nhạt.

Hóa thành hình tượng một lão tăng: “A Di Đà Phật!”

Bà chủ lui ra sau một bước, cười khanh khách.

“Quả thật là đệ tử Phật gia thú vị.”

Bà chủ dường như biết lão hòa thượng này:

“Này! Lão hòa thượng, tiểu hòa thượng này rốt cuộc là ai?”

“A Di Đà Phật, mong thí chủ có thể hạ thủ lưu tình”

“Ngươi bảo ta hạ thủ lưu tình, ta liền hạ thủ lưu tình, chẳng phải rất mất mặt sao.

Trước kia ta đánh không lại ngươi, nhưng ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là một luồng hơi thở mà thôi”

“Ba chiêu thì sao? Luồng hơi thở này của bần tăng nếu chống đỡ được ba chiêu của thí chủ, thí chủ hãy buông tha đồ nhi của bần tăng”

Bà chủ cười, sảng khoái đáp ứng,

Một lúc lâu sau đó.

Lý Bình An nghe động tĩnh kỳ quái bên trong, nhịn không được đẩy cửa ra.

“Trường Thanh?”

Trong nhận thức của Lý Bình An.

Chỉ thấy hòa thượng Trường Thanh hai tay giữ chặt một cái băng ghế, đang điên cuồng chạy nước

rút.

Vừa chạy nước rút, vừa nói.

“Cô nương, yên tâm, tiểu tăng sẽ chịu trách nhiệm với ngươi.”

Tình cảnh này khiến Lý Bình An cả đời cũng không thể quên được.

Chương 151: Đây chưa phải nơi kết thúc

1364 chữ

Trời xanh trong vắt, không có một gợn mây, ngọn núi xanh thăm thẳm ở phía xa, gió thổi nhè nhẹ.

Hai người một trâu đang trên đường xuống núi.

“Ta… hồi trước không có làm ra mấy chuyện kỳ quái đúng chứ?”

Hoà thượng Trường Thanh lo lắng hỏi.

Lý Bình An nhớ về băng ghế bị phá nát kia, hắn nhếch nhếch môi.

“Không… không làm ra chuyện gì kỳ quái cả”

Trường Thanh dè dặt kéo kéo cái quần, sao tự nhiên lại cảm thấy… phần dưới hơi đau vậy nè.

Bà chủ quán nằm sấp trên tầng hai nhà trọ, bộ ngực nặng trĩu đè lên cái bàn.

Nhìn theo hướng hai người kia đang đi, cười cười.

“Càng ngày càng thú vị nha.

Thương hải, vùng biển bao la rộng lớn nối liền Vân châu và Trung châu.

Những con sông ngang dọc ven bờ, chắc cũng phải tầm hơn một trăm cả lớn cả nhỏ. Được ghi chép sớm nhất trong Vân châu Dị vật chí.

Huyện Sa Cốc.

“Quý khách, mì cá của ngài đây ạ, đại sư mì chay của ngài cũng có rồi đây”

Mì cá lủi, thật ra là mì cá trạch.

Thêm một ít trứng gà, trứng gà khiến cho thịt cá mềm hơn.

Cá trạch ướp qua, không được cắt thành đoạn.

Như vậy mới có thể giữ được đặc sắc của món này, tươi mà không tanh, mềm mà không bị mục.

Tươi non, cay, thơm vừa đúng khẩu vị của hắn, khiến hắn không nhịn được ăn luôn một miếng to.

“Đi đến được nơi này quả thật không dễ dàng, cảm giác tất cả chỉ

như một giấc mơ”

“Đúng vậy.

Hoà thượng Trường Thanh cũng cười.

Lý Bình An nhàn nhạt nói:

“Đường dù xa cũng phải đi, việc dù khó tất phải thành”

Trường Thanh đang ăn mì bỗng ngẩng đầu lên, sắc mặt kỳ quái.

Sau đó giọng điệu có hơi trịnh trọng:

“Lý thí chủ, ngài không gia nhập Phật môn quả là một chuyện đáng tiếc.”

“Trên đường ngươi nói câu này cả tám trăm lần rồi”

“Nếu như có thể khiến Lý thí chủ gia nhập Phật môn vậy thì đừng nói tám trăm lần, tám nghìn lần bần tăng cũng nguyện lòng”

Trên đường đi, Lý Bình Anh luôn nói mấy câu làm cho Trường Thanh ngộ ra đạo lý.

Có những lúc hắn vô duyên vô cớ thốt ra một câu.

Nhưng mà Trường Thanh ngẫm kỹ mấy câu của hắn nói, đều cảm thấy những câu đó có ý vị sâu

sa.

“Dục vọng của ta còn nhiều lắm, không làm hòa thượng nổi đâu”
“Ồ~”

Trường Thanh thở dài.

Lúc này, ngoài kia đột nhiên vang lên tiếng pháo hoa nổ bùng bùng. Lý Bình An cảm thấy tò mò bèn gọi tiểu nhị lại hỏi hôm nay là ngày gì. Tiểu nhị bèn nói cho hắn hôm nay là tết Tế Biển.

Đúng như câu nói, dựa vào núi rừng để kiếm ăn, nhờ biển mà đánh bắt.

Cư dân huyện Sa Cốc đa số đều sống nương nhờ biển, đánh cá phơi cá.

Dần dà có tết Tế Biển.

Mỗi năm vào khoảng thời gian này, dân huyện đều đốt hương như giấy, bắn pháo hoa ầm ầm hướng về biển lớn cúng bái.

Dùng cá chép để cúng bái Hải Long Vương, ngụ ý "cá chép vượt vũ môn"

Lý Bình An, Trường Thanh cùng Lão Ngưu ăn xong liền đi ra chỗ bến đò hóng hớt.

Nhìn những con tàu lớn nhỏ, đông nghìn nghịt nối đuôi nhau.

Đầu tiên phải đứng trên thuyền cúng bái thánh thần, đọc văn điếu đốt giấy.

Thường được gọi là giấy thồn hành, với mong muốn lúc ra khơi đánh cá an toàn.

Lớp sương nhẹ như khói vẫn bao phủ trên mặt sông, chưa tan hết.

Những đội thuyền dài được xếp nối đuôi nhau như đàn chim hải câu.

Lý Bình Anh nghe thấy bên tai từng đợt sóng va vào nhau vọng lại, tiếng gió biển thổi qua tai hắn. Hắn cởi giày, cởi tất chầm chậm bước xuống biển, nước biển nhấp nhô lên xuống.

"Đẹp thật!"

Lý Bình An thốt lên.

Hoà thượng Trường Thanh nói:

"Đến được nơi này, âu cũng là một điều tốt"

Thương hải dĩ nhiên không phải nơi cuối cùng.

Đến Thương hải, cuộc hành trình này còn chưa được tính là một nửa.

Dẫu sao cũng không có ngư dân nào đi thuyền hết cả đại lục.

Đương nhiên ngư dân thông thường không chơi nổi.

Lý Bình An với Trường Thanh tìm cả mấy ngày trời cũng không tìm được con thuyền nào có thể

chở bọn họ sang Vân châu.

Chớp mắt đã qua một tháng, Trường Thanh khó tránh khỏi có chút nôn nóng.

Lý Bình An thì vẫn như trước, tu luyện, tản bộ rồi lại tìm thuyền.

Nhìn trông cả có chút nôn nóng nào cả.

Sự thật là hắn đúng là chẳng có chút nôn nóng nào.

Chuyện tìm thuyền cũng như đi tìm phù văn vậy, phải xem có duyên hay không đã.

Nếu không có duyên thì đành tốn thời gian.

Lý Bình An dắt trâu quay trở lại.

Hắn chắp tay sau lưng, ngâm nga câu hát.

“Em gái đây đang ngồi trên thuyền, anh đây đang đứng trên bờ”

Bước vào cửa.

Hoà thượng Trường Thanh đang ngồi trên giường, hai chân bó gối có vẻ đang có tâm tư.

“Sao đấy, có tâm sự à?”

Lý Bình An hỏi bừa.

“Bần tăng cảm thấy tâm tính bản thân còn kém thí chủ”

“Sao lại nói như vậy?”

“Ví dụ như trong chuyện tìm thuyền, tiểu tăng mấy ngày này luôn nghĩ làm sao mới nhanh chóng tìm được thuyền vượt biển, khó tránh khỏi tâm trạng nôn nóng.

Mà

ngược lại nhìn thí chủ vẫn thản nhiên như thường, không bực dọc không buồn bã, vô ưu vô tư. Bần tăng chỉ như con ếch ngồi đáy giếng, vẫn chưa tu hành đến nơi đến chốn

Hôm nay, Lý Bình An theo thói quen đến tiệm báo mua một tờ báo lá cải.

Tuy rằng tin tức trong mấy tờ báo này lúc tin được lúc không, nhưng mà vẫn có chút giá trị tham khảo.

Hơn nữa so với mấy tiệm báo chính thức, vừa rẻ hơn vừa không có phong cách nghiêm túc của mấy tờ báo chính thống.

Đọc thú vị hơn nhiều.

Ông chủ quầy kì quái nhìn tên mù này.

Báo năm ngày ra một lần, tên này cứ năm ngày lại mua một tờ.

Ở thì tên mù mua báo cũng không phải chuyện lạ nhất.

Lạ hơn nữa là tên này lần nào đến mua báo cũng tranh thủ húp một chén trà miễn phí, báo cũng chẳng thèm xem.

Mà lại đưa tờ báo cho con trâu già phía sau xem.

Thế là trâu trải tờ báo trải lên trên băng ghế, kêu ngưu ngư.

Tên mù có lúc gật đầu có lúc không, dường như hắn nghe hiểu con trâu nói gì ạ!

Chủ quầy chắc kèo tên này là một tên có bệnh mà giấu.

Ồ không, tên mù lại đến rồi.

Chủ quầy đưa hắn phần báo ngày hôm nay, một tay đưa báo một tay nhận tiền.

Ông chủ nhìn mắt hắn, có hảo ý nói:

“Huynh đệ, hay để ta đọc cho ngươi nghe?” Lý Bình An cười nhàn nhạt:

“Thật sự không cần đâu.

Chủ quầy lắc đầu, thở dài, đáng thương quá. Trâu vẫn như thường lệ, đọc báo hộ Lý Bình An.

Lý Bình An uống hơi xong bình trà lớn.

“Ừm, có người tìm bạn đi cùng thuyền sang Vân châu hả. “Ngưu~”

“Còn để lại cả cách liên lạc à”

“Tên là gì, nhà ở đâu, chúng ta đi xem xem “Ngưu~”

Một người một trâu nhanh chóng rời đi.

Chủ quầy đứng chết trân tại chỗ, miệng hơi nhếch nhếch.

Ôi mẹ ơi!

Con trâu này biết đọc chữ thật kìa!

Chương 152: Đưa tiền

Đại Thuận phủ.

Đại Thuận phủ của Chu gia chính là thủ phủ mà mọi người đều biết.

Dưới cờ lớn nhỏ bao gồm hai mươi ba hiệu đổi tiền, mười ba tiệm vàng, ba mươi hai cửa hàng lương thực, một trăm hai mươi nhà bông…

Bởi vì lão gia của Chu gia đến khi già mới có con nên từ nhỏ đã vô cùng chiều chuộng.

Vị công tử này không có chút hứng thú nào đối với ăn uống hưởng lạc mà hết lần này tới lần khác chỉ ưa thích mấy thứ đồ chơi cổ quái kỳ lạ.

Gần một năm trước nghe được một cái gọi là tàng bảo đồ, nên rất muốn chuẩn bị đi tìm kiếm bảo tàng ngoài biển.

Vì thế đã bỏ ra nhiều tiền để mời sư phụ đóng thuyền đến, dùng thời gian một năm để tạo ra một chiếc thuyền lớn đủ để vượt qua Thương hải.

Hành động khoa trương này, mọi người ở Đại Thuận phủ đều biết.

Mấy ngày nay, lái thuyền sắp đến.

Chu công tử liền hô hào, mời các lộ hào kiệt có cùng chí hướng, cùng hắn đi tìm cái bảo tàng hư vô kia.

Giá đưa ra không nhỏ nên trong lúc nhất thời đã thu hút cả a miêu a cẩu tới.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có hiểu chuyến thám hiểm này là vì cái gì không?”

Trên đại sảnh.

Một người trẻ tuổi hơi mập mạp cười như có như không hỏi, trong ánh mắt có mấy phần ngây thơ, hoạt bát.

Chính là Chu gia công tử, Chu Hữu Tài.

“Á… Vì tìm kiếm bảo tàng”

“Thô bỉ! Ngay cả ý nghĩa của đi thám hiểm mà ngươi cũng không biết, người như ngươi không xứng trở thành bạn đồng hành của bản công tử, ra ngoài!”

Người kia ủ rũ cúi đầu đi ra đại sảnh.

Người bên ngoài nhao nhao túm lại gần.

“Thế nào?”

“Hỏi cái gì?”

Người kia nhìn lướt qua đám người, dù sao mình cũng không được thì sao phải nói cho bọn họ biết trước vấn đề, cho nên chỉ là cắt một tiếng rồi xoay người đi.

Quản gia cầm quạt xếp, đi tới:

“Vị tiếp theo!”

Lý Bình An yên lặng uống một ngụm trà, mặc dù hành lang cách âm nhưng có thể cách âm không có nghĩa là không nghe được bất cứ cái gì.

Nhất là đối với loại người có ngũ giác nhạy bén như Lý Bình An này.

“Ý nghĩa của thám hiểm?”

Lý Bình An suy nghĩ.

Lại mấy người liên tiếp thất bại, cuối cùng đến lượt Lý Bình An.

Lý Bình An đứng dậy chuẩn bị đi vào.

“Ai! Con mắt này của ngươi?”

Quản gia chặn hắn lại:

“Một người mù lòa như ngươi đừng chạy lung tung, trở về đi”

Lý Bình An chắp tay:

“Huynh đài, trên cái chiêu cáo này không ghi là người mù thì không được đến” Quản gia nói:

“Nói nhảm, cái này mà còn phải nói sao? Đến lúc lên thuyền còn phải để ý ngươi.

Thiếu gia nhà chúng ta tìm bạn đồng hành cùng chung chí hướng, ngươi bị mù thì cũng đừng tham gia!”

“Mong rằng cho tại hạ một cơ hội”

Quản gia không kiên nhẫn phất phất tay:

“Được, đừng ở đây làm chậm trễ thời gian, kế tiếp kế tiếp!”

Nửa đêm, trăng ngả về tây, sao sáng đầy trời.

“Không hài lòng được ai, tức chết bổn công tử.”

Chu Hữu Tài đong đưa cây quạt giận đùng đùng, đi từ trong đại sảnh ra. Quản gia nói:

“Công tử, thiên kim dễ kiếm lương tướng khó cầu, muốn tìm bạn đồng hành cùng chung chí hướng

cũng không dễ dàng như vậy.”

Chu Hữu Tài như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu:

“Thiên kim khó được, vậy vạn kim thì sao?”

Quản gia đột nhiên nghẹn lời.

“Khụ khụ~”

Lúc này, bỗng có một giọng nói truyền đến.

Quản gia quay sang, nhướng mày.

“Ai, sao ngươi vẫn còn ở đây vậy?”

Lý Bình An cầm hồ lô rượu, uống một ngụm rượu:

“Vô duyên không gặp được công tử nên tại hạ đành phải đợi ở đây”

“Mau cút!”

“Này.”

Chu công tử ngăn quản gia lại:

“Ở xa tới tức là khách, đưa tiền rồi hãy đuổi người đi”

“Vâng! Người đâu, đưa tiền”

Lý Bình An hơi sững sờ, đây chính là phương thức mà kẻ có tiền gặp mặt chào hỏi sao? “Không phải Chu công tử vẫn đang tìm kiếm bạn đồng hành cùng chung chí hướng sao? Mặc dù tại hạ không có nhiều kiến thức, nhưng cũng từng đi từng bước từ Đại Tùy đến.

Không đến vạn dặm đường đi, nhưng cũng không kém bao nhiêu”

“Đại Tùy?”

Quản gia hừ một tiếng:

“Tiểu tử ngươi thật là giỏi khoác lác!”

Lão Ngưu ở bên cạnh yên lặng kẹp chặt hai chân.

Chu Hữu Tài đánh giá Lý Bình An một chút, cười cười:

“Đã như vậy, tại hạ muốn thỉnh giáo huynh đài một vấn đề” “Tại hạ biết gì nói đó”

Chu Hữu Tài:

“Huynh đài, có biết ý nghĩa của chuyến thám hiểm này là gì không?”

“Thám hiểm không có bất kỳ ý nghĩa gì!”

Chu Hữu Tài lập tức biến sắc.

“Tiểu tử, ngươi nói hươu nói vượn cái gì đâu, đuổi đi đuổi đi, tranh thủ thời gian đuổi đi!”

Lý Bình An không nhanh không chậm nói:

“Thám hiểm không có ý nghĩa, ý nghĩa thực sự là ở chỗ bản thân trưởng thành sau khi gặp được người và sự việc trên đường đi.

Giá trị lớn nhất của đời người là mạo hiểm, hoặc là nói toàn bộ cuộc đời một cuộc mạo hiểm.

Mỗi ngày đều có rất nhiều bất ngờ, bởi vì ngươi mãi mãi không biết

ngày mai đến trước hay chuyện ngoài ý muốn đến trước.

Thật ra, mạo hiểm không chỉ là một loại dũng khí và sự quyết đoán, mặc kệ kết quả cuối cùng là thành công hay là thất bại nhưng cũng sẽ không để cho mình phải tiếc nuối.

Khi ngươi lấy dũng khí, buông bỏ sợ hãi và hoài nghi, đi từng bước một thẳng về phía trước thì ngươi sẽ phát hiện ra mỗi một bước đi, ngươi đều có thể thấy rõ bước đường kế tiếp."

Nói đến đây, Lý Bình An hơi dừng lại.

Nhìn dao động hơi thở của Chu Hữu Tài thì có lẽ mình đã thành công được một nửa.

Lại thêm một chút sức lực.

Đến đây, Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Nhẹ nhàng kéo cong khóe miệng, tỏ vẻ tươi cười.

Đồng thời khi nói chuyện, hơi thở khẽ động tạo ra một luồng gió nhẹ.

âm thanh cuốn theo gió.

"Không có đường nào khó, chỉ có chân ngại lối xa.

Câu nói này có vẻ là chui thẳng từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, chấn động cả thể xác và tinh thần.

Chu Hữu Tài không nhịn được, cả người run rẩy, trong mắt lộ vẻ hưng phấn.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Hắn kích động nói ba chữ tốt liên tiếp.

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, biết việc hôm nay đã xong.

Chu Hữu Tài kích động nói:

"Nhanh! Mời huynh đài vào trong đường.

Quản gia mau dâng trà, trà tốt nhất!"

Hầy"

Quản gia liên tục vâng lời, liếc qua Lý Bình An.

Thầm nghĩ: Cái này là chuyện gì đây, để một người mù lòa đi ra biển theo công tử.

Trường Thanh hòa thượng đang ở khách điếm đợi Lý Bình An đi đã lâu mà chưa về, không khỏi hơi nghi ngờ.

Đêm hôm khuya khoắt thế này, Lý thí chủ có thể đi đâu?

Đúng lúc này cửa bị đẩy ra.

Lý Bình An cùng một công tử mập mạp sánh vai đi tới.

Hai người nồng nặc mùi rượu, xem ra đã uống rất nhiều rượu.

“Giới thiệu với ngươi một chút, vị này là Trường Thanh

“Trường Thanh, vị này là Chu công tử, hắn có thể đưa chúng ta vượt biển, đi Vân châu.”

Trường Thanh có vẻ vui mừng:

“Là thật sao?”

Chu Hữu Tài ợ một hơi rượu, vỗ vỗ bả vai Lý Bình An.

“Ngươi là bạn của Lý huynh? Thế thì chính là bạn của Chu Hữu Tài ta.

Đến! Đưa tiền”

Người hầu lập tức đưa đến một cái rương.

Mở rương ra, bên trong toàn là bạc trắng bóng.

Trường Thanh hít sâu một hơi, uyển chuyển nói: “Cái này… Cái này không được đâu”

“Được! Vậy thì không cho.

Người hầu lập tức đóng cái rương lại, lui ra ngoài. Trường Thanh: ...

Chương 153: Tập kết

2104 chữ

Chu Hữu Tài là kẻ lắm lời, trình độ làm phiền người khác có thể sánh ngang với Cảnh Dục.

Chỉ có một điểm duy nhất mà hắn được mọi người ưa thích chính là có tiền.

Bây giờ, Lý Bình An và Trường Thanh hòa thượng đang nằm trong một đình nghỉ mát xa hoa trong hậu hoa viên của Chu gia.

Núi đá tô điểm, sân nhỏ tráng lệ.

Ung dung quý phái, rất có chút khí phách vương phủ.

Tuyệt nhất chính là cây san hô cao hơn chín trượng ở bên cạnh, giống như một tán cây, thực sự là một kỳ quan lớn.

Trên cành cây treo đầy chuông đồng.

Gió nhẹ lướt qua là bắt đầu kêu "Đinh đinh thùng thùng" vô cùng êm tai.

Lý Bình An nằm trên một ghế xích đu, tiện tay lấy một viên bồ đào trong suốt sáng long lanh cho

vào trong miệng.

Nghe tiếng nhạc êm tai dễ nghe, gió nhè nhẹ thổi trên gương mặt, trong lòng rất là thư giãn. Quả nhiên là đã lâu không được hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã và giàu có.

Sau khi ăn uống no đủ thì uống một bình trà thơm.

Cũng là một chuyện vui lớn trong cuộc đời.

Chu Hữu Tài ngồi xổm ở bên cạnh:

"Huynh đệ, có còn gì không hài lòng với sự sắp xếp này không? Có cần ta đi gọi mấy tiểu muội muội đến cho ngươi hay không?"

Trường Thanh lập tức mở mắt.

"Muội muội thì không cần."

Trường Thanh hòa thượng lại nhắm mắt lại một lần nữa.

Chu Hữu Tài nói:

“Huynh đệ, chúng ta đợi thêm mấy ngày nữa, sau khi tất cả được chuẩn bị ổn thỏa là có thể xuất

phát.

“Làm phiền Chu huynh”

“Ai! Huynh đệ, nói lời này là coi ta thành người ngoài đó.

Lại nói, huynh đệ ngươi thật sự là đi từ Đại Tùy đến sao.

Đương nhiên, lời này không phải là không tin huynh đệ, chỉ là từ Đại Tùy đến đây bị ngăn bởi núi cao nước sâu…”

“Bởi vì cái gọi là không leo núi cao thì không biết trời cao thế nào.

Không lội suối sâu thì không biết đất dày thế nào.

Đoạn đường vất vả này đều xứng đáng”

Hai mắt Chu Hữu Tài phát sáng:

“Quá tốt rồi, nói đơn giản nhưng rất cảm động.

Lý huynh, ta thật sự hối hận vì không thể

Chu Hữu Tài vội vàng hô to với hạ nhân:

quen

biết ngươi sớm

“Bút bút! Mau lấy bút.”

Chu Hữu Tài múa bút thành văn:

“Ghi lại ghi lại, nhất định phải ghi lại câu nói này. Không leo núi cao thì không biết trời cao thế nào. Không lội suối sâu thì không biết đất dày thế nào… Lý Bình An lắc đầu, không khỏi cười cười.

“Thiếu gia, thiếu gia! Đây là linh thạch của hôm nay”

Lúc này, hạ nhân bưng một cái đĩa đi tới.

“Biết rồi, để ở chỗ ấy đi.”

Chu Hữu Tài hững hờ nói.

Linh thạch?

Lý Bình An hơi tò mò, trước giờ chỉ nghe nói qua linh thạch chính là một loại tiền tệ lưu thông trong giới tu sĩ.

Nhưng cụ thể thì cũng không biết được nhiều.

Chu Hữu Tài cầm một viên linh thạch.

Linh thạch kia trong suốt sáng long lanh, phát sáng rạng rỡ.

Nắm trong lòng bàn tay, há miệng hút vào.

Lập tức có một cỗ linh khí từ trong linh thạch chui vào cơ thể hắn.

Một lát sau, linh thạch dần mất đi màu sắc, cuối cùng trở nên ảm đạm không còn ánh sáng.

Như là một cục đá bình thường.

Chu Hữu Tài thở ra một hơi.

Lý Bình An hiếu kỳ nói:

“Chu huynh, đang làm gì đây?”

“Thuở nhỏ, ta có nhiều bệnh trong người, bị người đánh nát căn cơ, chỉ có thể duy trì sinh mệnh mỗi

ngày bằng loại linh thạch này”

Chu Hữu Tài nhìn ra sự tò mò của hắn:

“Lý huynh chưa từng thấy cái đồ chơi này sao”

Thứ linh thạch này, mặc dù trong giới tu hành không phải là vật gì hiếm thấy, nhưng người bình thường thì có thể cả đời cũng không gặp được thứ này.

“Ta có thể xem không?”

“Tự nhiên”

Tay Lý Bình An vừa tiếp xúc với viên đá màu xanh này thì lập tức cảm nhận được một cảm giác ôn nhuận truyền đến.

Trong cảm giác của hắn, cái linh thạch này tản ra một loại ánh sáng đặc biệt, dường như có một lực lượng thần bí đang chuyển động.

Tâm niệm vừa động, lập tức có một tia năng lượng dao động yếu ớt truyền đến.

Nhưng có điều là trong nháy mắt, hắn đã hấp thụ sạch sẽ một viên linh thạch.

Lý Bình An chỉ cảm thấy một năng lượng yếu ớt nhanh chóng xông vào trong cơ thể của hắn, chạy một vòng, sau đó trở thành một phần lực lượng trong thân thể của mình.

Cái này…

“Nhìn không ra Lý huynh cũng là một tu sĩ đó.”

Chu Hữu Tài kinh ngạc.

“Cũng không phải

“Lý huynh, không phải tu sĩ thì hấp thu linh thạch này như thế nào”

Lý Bình An có vẻ khó hiểu:

“Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, tâm niệm vừa động thì năng lượng của linh thạch này đã chuyển vào người ta, mong Chu huynh đừng trách

Chu Hữu Tài khoát tay áo:

“Ngươi và ta là huynh đệ nên không cần phải nói những này, nếu Lý huynh thích thì ta tặng Lý huynh một ít cũng được.”

Lý Bình An cũng không biết đối phương chỉ khách khí hay là thật lòng thật dạ.

Nhưng hắn cũng đang hơi tò mò.

“Nếu Chu huynh không ngại thì coi như cho ta mượn một ít, sau này nhất định sẽ trả lại. “Chút lòng thành, chút lòng thành”

Chu Hữu Tài ra tay hào phóng, cho luôn Lý Bình An một túi linh thạch, nhìn qua có vẻ rất nhiều. Chu Hữu Tài cũng là một tiểu Luyện Khí sĩ phẩm cấp thấp.

Theo lời hắn giới thiệu thì linh thạch vừa có tác dụng làm tiền tệ, vừa có tác dụng dẫn khí dưỡng sinh.

Linh thạch có thể bổ sung linh khí cho tu sĩ.

Nhưng cũng không thể trực tiếp tăng cường thực lực của tu sĩ.

Tác dụng của nó giống như bình máu trong trò chơi.

Tu sĩ chiến đấu, tu luyện, hoặc làm một số chuyện khác sẽ tiêu hao linh khí.

Còn linh thạch sẽ có thể bổ sung linh khí.

Nhưng sao Lý Bình An hấp thu linh khí trong linh thạch thì lại có thể trực tiếp chuyển hóa thành lực lượng.

Hình như là… bị huyệt Nê Hoàn trong lục bí nhân thể hấp thu.

Vừa rồi hấp thu quá nhanh nên Lý Bình An thật sự không dám xác định. Cho nên mới mượn một túi linh thạch của Chu Hữu Tài.

Bây giờ, đổ toàn bộ linh thạch ra.

Nắm trong lòng bàn tay, rất nhanh đã tìm được phương pháp hấp thu.

Thời gian chưa ra nửa chén trà nhỏ mà một túi linh thạch đã bị mình hấp thu sạch sẽ.

Đúng là cỗ lực lượng kia bị hấp thu vào trong Nê Hoàn.

Không chỉ có Nê Hoàn ôn nhuận mà dường như cũng có tác dụng không nhỏ đối với việc mình tăng cường ngũ bí khác.

Lý Bình An cầm một viên linh thạch đã biến thành cục đá.

Đồ vật tốt, chỉ tiếc là mình không có.

Một túi linh thạch này vẫn là do Chu Hữu Tài cho mượn, có mượn thì có trả.

Huống hồ giá trị của một túi linh thạch này không nhỏ.

Mặc dù Chu Hữu Tài không thiếu tiền, tuy hai người chỉ vừa mới quen biết được hai ngày đã coi như quen biết từ lâu, nhưng cũng không thể có cái đạo lý lấy không đồ vật của người ta.

Tuy nhìn qua chỉ là một chút chuyện nhỏ, nhưng nhiều việc nhỏ tích lũy lại… Lý Bình An bỏ linh thạch đã không khác gì cục đá vào trong túi.

Nếu người tu hành muốn có thành tựu thì cần “pháp tài lữ địa”, thiếu một thứ cũng không được. Bây giờ xem ra không phải lời nói ngoa.

Tuy bây giờ mình nghèo rớt mồng tơi, nhưng không có nghĩa là sau này mình cũng có thể nghèo rớt mồng tơi.

Ba ngàn năm Hà Đông, ba ngàn năm Hà Tây.

Không sốt ruột, không sốt ruột-

Gối tơ lụa mềm mại, Lý Bình An ngủ không quen.

Vẫn có thói quen gối lên Lão Ngưu, chìm vào giấc ngủ.

Lão Ngưu có thói quen duỗi một chân ra, để Lý Bình An dựa vào.

Hôm sau, ăn xong điểm tâm.

Chu Hữu Tài đã chuẩn bị đưa Lý Bình An và Trường Thanh đi xem thuyền lớn một chút.

Nhưng vừa ra ngoài thì gặp một hán tử mặt tím.

“Xin hỏi, vị nào là Chu công tử”

“Là ngươi?”

Hán tử mặt tím chắp tay:

“Thì ra là hai vị huynh đệ”

Ba tháng trước, Lý Bình An và Trường Thanh đã gặp hán tử mặt tím này ở một phòng trong nhà

trọ.

Lúc ấy còn mời hắn một bữa cơm.

Sau đó hán tử mặt tím ra tay giết tu sĩ phách lối tên là Lý Tử Ngạo kia, rồi rời đi.

Không ngờ, hôm nay lại gặp lại ở chỗ này.

“Vị nào là Chu công tử?”

“Là ta.

Chu Hữu Tài mập mạp đứng ra, trông dáng vẻ của hán tử này có hơi đáng sợ.

“Ngươi… Ngươi là ai?”

“Nghe nói Chu công tử tìm người cùng đi Vân châu, đúng lúc tại hạ cũng muốn đi Vân châu nên nguyện ý ở bên, bảo vệ Chu công tử”

Chu Hữu Tài hít mũi một cái rồi trốn sau lưng Lý Bình An.

“Tại hạ đã có Lý huynh ở bên cạnh bảo vệ rồi, không cần đến ngươi bảo vệ, với lại ta đã tìm được bạn đồng hành rồi, mời ngươi trở về đi”

Chu Hữu Tài cũng không cho rằng hán tử mặt tím này biết cái gì.

Hắn hiểu ý nghĩa chân chính của thám hiểm sao? Hắn biết ngâm thơ đối đáp sao…

Tóm lại con hàng này nhất định không tốt bằng Lý huynh.

Hán tử mặt tím đứng im không nhúc nhích, gãi đầu một cái, sau đó đưa mắt nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An cố ý không nói chuyện.

Hán tử mặt tím chắp tay nói:

“Mong huynh đệ có thể nể tình mà nói giúp tại hạ”

Bây giờ, Lý Bình An mới nói:

“Chu huynh, vị huynh đài này coi như có quen biết với ta. Hay là nể tình ta, để hắn đi cùng chúng ta, trên đường đi còn có thể hỗ trợ lẫn nhau”

Chu Hữu Tài gật đầu:

“Lý huynh đã nói vậy thì được.

“Đa tạ huynh đài, tại hạ Ôn Đào.

Tính cả ân tình trước đây mời ta ăn cơm thì ta đã nợ huynh đài hai ân tình, sau này nhất định sẽ báo đáp”

“Vậy thì cứ tính thêm vào”

Lúc này, lại có một người lững thững đi đến.

“Đây không phải là trùng hợp sao? Mọi người đều đã gặp nhau ở nhà trọ”

Người đến không phải ai khác mà chính là kiếm tu Trương Trung đã được Lý Bình An, Trường Thanh

và Lão Ngưu làm lễ rửa tội ở Thập Vạn đại sơn.

Đối diện với kẻ địch mạnh như Lý Tử Ngạo mà vẫn không hề do dự hỗ “Cút thì cút!”

“Thì ra là Từ Tâm kiếm khách”

Trương Tung sững sờ, Từ Tâm kiếm khách?

Đây là cái tên kỳ quái gì, nhưng mà những điều này không quan trọng. Trương Tung tự tin nói:

“Có ta bảo vệ, các ngươi cũng có thể tạm yên tâm, tính cả ta nữa”

Lý Bình An mỉm

cười.

Nghĩ đến lần lữ hành này sẽ không tịch mịch, đủ náo nhiệt-

Chương 154: Ra biển

1524 chữ

Bởi vì cái gọi là giương buồm hái sao trên trời, ngưng chèo nhặt trăng dưới đáy.

Thuyền lớn lao theo gió, như xe ép bọ ngựa

Đè lên sóng lớn cuồn cuộn, càng chạy càng xa.

“Cha! Con đi đây

Chu Hữu Tài hô to với người trên bờ.

Hai mắt Chu phụ sớm ướt đẫm lệ nhoè đi:

“Con à, đi đường cẩn thận.

Thuyền lớn rời khỏi bến, đi ra ngoài vạn dặm.

Lâu thuyền như cỏ lau, lướt trên sóng biển vừa nhanh vừa vững vàng.

Qua một đêm, có người ngồi trên boong thuyền thưởng thức cảnh biển. Có người ngồi trên boong thuyền uống rượu.

Biển trời vô tận, thuyền ở trong biển giống như là một hạt tiêu.

Lý Bình An ngồi trên boong thuyền, gió biển thổi.

“Lão Ngưu, qua Thương hải chính là Vân châu, chúng ta đã đi được nửa đường rồi.”

Lão Ngưu vui vẻ kêu một tiếng.

Lý Bình An gối đầu lên tay:

“Thế giới thật rộng lớn mà, ngươi nói xem nếu chúng ta muốn đi hết thì cần phải mất bao nhiêu thời gian?”

Trương Tung ở bên cạnh nói:

“Không ngờ Lý huynh còn có cái chí hướng này”

“Nhàn đến phát chán thôi.”

“Còn chưa hỏi Trương huynh muốn đi Vân châu để làm gì?”

“Ta?”

“Ta chỉ đi ngang qua Vân châu thôi, tại hạ muốn đi Trấn Yêu quan.”

“Vậy thật là trùng hợp”

Trương Tung nói:

“Lý huynh, thật thú vị, hết lần này tới lần khác muốn đến Trấn Yêu quan tản bộ “Vậy Trương huynh cần làm chuyện gì?”

Trương Tung thuận miệng nói:

“Ta đi trả một thanh kiếm”

Lý Bình An cười cười, cũng không có hỏi nhiều nữa.

Hành tẩu giang hồ, ai mà không có chuyện riêng.

Lý Bình An mở bầu rượu:

“Can ly~”

Quanh đi quẩn lại, ai với ai hữu duyên, ai với ai gặp thoáng qua.

Hồng trần thế tục, vướng bận quá nhiều.

Thay vì gánh vác quá nhiều, không bằng một bầu rượu một con ngựa.

Cất tiếng hát vang, uống rượu giang hồ.

Một con ngựa?

Lão Ngưu đạp một cước tới, ngươi là một tên hỗn đản không có

lương tâm.

Ngươi cưỡi ai một đường, rồi bây giờ ghét bỏ ta?

Tối

nay trăng cao sáng tỏ, giang sơn như vẽ, bóng đêm thanh lệ.

Trên biển gió to, trên thuyền nấu một nồi to toàn đồ ăn nóng.

Một đám người vây quanh một chỗ, gió biển thổi.

Vừa nhìn nhìn nồi canh nóng hổi, vừa nghe tiếng "Rầm, rầm" bên cạnh.

Ăn ngon thì không biết nóng.

Tay nâng đũa lạc, một miếng dê nhỏ béo mềm trơn tuột vào miệng, miệng đầy mùi thịt.

Một người ăn chính là hương vị ban đầu của thức ăn, một đám người ăn chính là đồ ăn sinh ra mùi khói lửa.

"Nhanh ăn nhiều một chút, đợi lúc nữa là không ăn được đâu"

Trên biển, mặc dù không thiếu đồ ăn, nhưng không phong phú. Chỉ có đồ trong biển.

Thời gian trôi qua, loại thịt dê non này chắc chắn không để lâu được. "Trương huynh, không cần phải lo lắng"

"Trong Túi Trữ Vật trong khoang thuyền còn có rất nhiều thịt dê non"

"Túi trữ vật? Thì cũng coi như một cái túi đựng đồ nên cũng không đựng được bao nhiêu"

"Cho nên ta đã làm ba mươi cái

Yết hầu Trương Tung giật giật: "Làm ta thả cái rắm."

Lý Bình An rất là tò mò.

Theo lý thuyết, cho dù gia nghiệp của Chu phủ lớn nhưng tóm lại cũng chỉ là tài lực thế tục, sao có

thể có nhiều đồ vật liên quan với tu hành như vậy.

Trương Tung giải thích nói:

10:16

“Lý huynh có chỗ không biết, Chu gia này cũng không đơn giản chỉ là nhà giàu sang bình thường như vậy.

Chu gia lão tổ chính là thần tài tiếng tăm lừng lẫy, thế lực trải rộng các lục địa.

Đừng nói ba mươi túi trữ vật, kể cả là ba trăm cũng không quan tâm”

Lý Bình An giật mình, không ngờ Chu Hữu Tài còn có gia cảnh này.

Xem ra dọc theo con đường này sẽ là khoảng thời gian dễ chịu.

Bình minh từ từ ló dạng.

“Lý huynh, ăn chút cháo đi”

Hán tử mặt tím Ôn Đào nhanh chân đi đến.

Lý Bình An nói một tiếng cám ơn, ăn một bát cháo vào bụng, trong nháy mắt một dòng nước ấm lan khắp toàn thân hắn.

Lập tức lười biếng ngáp một cái.

Tựa trên người Lão Ngưu, thảnh thơi tự tại nói.

“Một nắng hai sương ngàn dặm đi, sung sướng chứa đầy thường xuyên có.

Tiếng xe đi kèm với tiếng vui, bình minh trên đường tìm tự do.

Nhân sinh long đong từ từ đi, tương lai tươi sáng ngươi sẽ có~”

“Tho hay tho hay!”

Chu Hữu Tài vội vàng lấy ra quyển sổ nhỏ:

“Lý huynh, ngươi nói chậm một chút, ta muốn ghi nhớ toàn bộ”

Lý Bình An vốn cho rằng trên đường đi sẽ gặp phải rất nhiều chuyện kinh tâm động phách. Nhưng có lúc sinh hoạt cũng thú vị như hí kịch, có khi sinh hoạt chỉ là sinh hoạt.

Nửa tháng trôi qua bình an vô sự.

Những gì bọn họ có thể nhìn thấy ngoại trừ biển thì cũng chỉ có biển mà thôi.

Sự hưng phấn ban đầu của mọi người cũng dần dần qua di.

Bốn phía nổi lên sương mù, sóng sương mù hết đợt này đến đợt khác cuộn lên chầm chậm.

Trương Tung nhàm chán lúc ẩn lúc hiện trên boong thuyền.

“Thật là nhàm chán, ngươi nói xem sao chúng ta không gặp phải chuyện gì, kể cả là gặp phải phiền toái nhỏ cũng được”

“Thuận lợi khiến ngươi không vui?”

Trương Tung thở dài một hơi:

“Không phải không vui, mà là nhàm chán.

Chẳng gặp phải cái gì thì sao ta thể hiện được kiếm thuật siêu quần!”

Lý Bình An cười lắc đầu, bình an đã là chuyện may mắn nhất.

Nhưng cái miệng quạ đen của Trương Tung này.

Chân trước vừa nói xong, chân sau thuyền đã đụng phải một hải đảo.

Sương mù quá dày nên đợi đến khi kịp phản ứng lại thì đã muộn. Nhưng cũng may là thuyền không bị hư hại quá nghiêm trọng. “Công tử, ngươi xem bây giờ nên làm gì?”

Quản gia đi theo hỏi.

Chu Hữu Tài đánh giá một chút:

“Ta thấy phong cảnh ở đây cũng không tệ, hay là ở lại đây thêm mấy ngày, nói không chừng còn có thể phát hiện được bảo tàng gì đó”

xong, nhìn Lý Bình An.

“Lý huynh, ngươi nói gì đi?”

“Toàn bộ nghe theo sắp xếp của công tử”

Đảo nhìn cũng không quá lớn, phong cảnh rất tốt.

Trên đảo nhỏ có mấy ngọn núi nhỏ, có một đồng bằng nhỏ, còn có mấy dòng suối nhỏ uốn lượn chảy trên đảo nhỏ.

Cổ thụ che trời, cây lớn rừng rậm.

“Đi chơi đi, có ai đi dạo với ta một chút không?”

Trương Tung thấy không có ai trả lời, đeo kiếm rồi nhún người nhảy lên, biến mất trước mắt mọi người.

Hán tử mặt tím Ôn Đào không coi ai ra gì mà luyện quyền.

Lúc ở trên thuyền, hắn cũng không tự nguyện nói nhiều, lúc không có chuyện gì làm thì một mình im lặng luyện quyền.

Chỉ có nói với Lý Bình An nhiều hơn một chút.

“Ôn huynh luyện quyền pháp gì vậy?”

Ôn Đào bày một giá quyền, quyền ý chảy xuôi toàn thân.

“Đây là Kình Thiên quyền, sư phụ dặn dò ta phải chăm chỉ luyện tập”

“Còn chưa hỏi Ôn huynh là đệ tử của phái nào?”

“Tại hạ là đệ tử của Thạch Tuyển môn, Lý huynh là môn phái nào”

“Ta? Không môn không phái, người nhàn rỗi.”

Lý Bình An cười một cái tự giễu.

“Nếu đã như vậy thì hay là gia nhập Thạch Tuyển môn của chúng ta đi, nhất định sư phụ ta sẽ đồng

ý”

“Ta? Không môn không phái, người nhàn rỗi.

ý.”

“Tạ ơn ý tốt của Ôn huynh, có điều là tại hạ cũng không phải là người tu hành” “Sao lại thế? Lý huynh khí huyết tràn đầy như này, đúng là một võ giả”

“Nói đến đây, vừa hay có chuyện muốn làm phiền Ôn huynh”

“Cứ nói đừng ngại”

“Tại hạ muốn luận bàn với Ôn huynh một chút, không biết ý của Ôn huynh như thế nào?”

Lý Bình An vẫn chưa biết hiện tại thực lực cụ thể của mình rốt cuộc như thế nào nên vẫn muốn tìm cơ hội thử một lần…

Chương 155: Đại tranh thế gian

1500 chữ

Lý Bình An và Ôn Đào đứng ở bên cạnh.

“Không biết Lý huynh muốn ta ép thực lực đến phẩm giai gì” “Mạo muội hỏi một chút, bây giờ Ôn huynh là phẩm mấy?” “Võ giả Lục phẩm!”

Chu Hữu Tài hít một hơi lạnh, kéo Lý Bình An.

“Lý huynh, võ giả Lục phẩm không đùa được đâu.

Phụ thân ta nói võ giả Lục phẩm đánh nhau với Luyện Khí sĩ cùng giai như chơi đùa, trừ phi mang theo đại pháp bảo.

Với lại những võ giả này, nhiều hay ít thì đầu óc cũng có chút bệnh”

Thấy Lý Bình An kiên quyết nên Chu Hữu Tài cũng không nói gì thêm nữa. Vẻ mặt đầy lo lắng, tuyệt đối đừng làm hỏng đầu óc của Lý huynh nhé. Lý Bình An:

“Nhị phẩm được không?”

“Không thành vấn đề, có điều là nếu ta ép thực lực đến Nhị phẩm thì cũng không phải là tu sĩ Nhị phẩm thông thường có thể chống đỡ”

Lý Bình An để trượng đao xuống đất, luận bàn võ nghệ thì tất nhiên không dùng được Phù Tang

dao.

“Ta rõ rồi”

“Vậy thì đắc tội”

Khí thế quanh người Ôn Đào đột ngột thay đổi, bước ra một bước.

Một quyền đánh tới.

Một quyền này vừa nhanh vừa mạnh, sắc bén tột độ.

Võ giả chính là nhanh chuẩn độc.

Một quyền phá vạn pháp, vốn dĩ là không chơi đùa hoa lá cành với ngươi. Có một truyện cười được lưu truyền từ lâu, đó là võ giả không nói đạo lý. Luyện Khí sĩ: Ta có một pháp có thể lật sông đổi biển.

Võ giả: Ăn ta một quyền.

Luyện Khí sĩ: Ta có một pháp có thể hái được trăng sao.

Luyện Khí sĩ: Ta có một pháp có thể du hành thời gian.

Võ giả: Ăn ta… một cước.

Luyện Khí sĩ: Ngoại trừ quyền cước ra thì ngươi còn biết cái gì nữa?
Võ giả: Ăn ta một chùy!!

Lý Bình An không tránh, nghênh đón một quyền.

Sau khi Ôn Đào ra quyền thì chưa thu thế đã lại đấm ra một quyền.

Lý Bình An chống đỡ được liên tiếp ba quyền mạnh.

Bí tàng Nê Hoàn, Quy Tức công, mệnh cách "Quân tử không hành động bừa bãi, hành động phải có lý do."

Dưới sự củng cố của rất nhiều lực lượng, Lý Bình An vẫn bị đẩy lui tám bước.

Xương tay như đã nứt ra, quần áo sau lưng bị chưởng đánh rách một lỗ.

"Hô hô-"

"Được"

Ôn Đào gật đầu tán thưởng:

"Lý huynh, tiếp đây ta cũng không khách khí.

Lý Bình An triển khai thân pháp.

Ôn Đào lật tay phải một cái, chặt đứt đường đi của hắn.

Một lúc lâu sau.

Lý Bình An đặt mông ngồi bệt xuống đất.

Toàn thân bất lực, ngay cả đứng cũng không vững.

Khí huyết trong cơ thể giống như bị rút sạch sẽ, có lẽ phải mất mấy ngày mới có thể khôi phục lại. “Lý huynh, quả nhiên lợi hại”

Ôn Đào thật lòng nói.

Trong lúc giao thủ cũng xác định đối phương không phải là người tu hành.

Nhưng mà cái này mới là điều làm cho Ôn Đào ngac nhiên.

Người luyện võ bình thường vậy mà cuối cùng lại ép hắn không thể không lên tới tam phẩm, mới kết thúc chiến đấu.

Nếu không Lý Bình An ít nhất còn có thể cùng hắn tiêu hao nửa canh giờ.

Đây vốn không phải là người luyện võ bình thường, thậm chí là có được chi lực khí huyết của võ giả hạ tam phẩm.

Lý Bình An đã không còn sức nói chuyện, chỉ kéo ra một mặt cười.

Có thể đấu với Ôn Đào đến bây giờ cũng là do mình mở Nê Hoàn ra.

Cùng với quanh năm suốt tháng tu luyện Quy Tức công.

Mặc dù Quy Tức công tiến bộ chậm chạp, nhưng một khi có thành tựu thì tâm tính bình tĩnh, hơi thở kéo dài vô tận, có thể giống như người phi thường.

Nếu là người bình thường thì đã sớm mệt chết.

Đêm đã khuya, trong không khí tràn ngập một cỗ khí ấm nóng bức.

Lý Bình An ăn một ít gì đó để bổ sung thể lực, sau đó lại uống hơn nửa bình hồ lô dưỡng kiếm.

Vận chuyển Quy Tức công.

Nghỉ ngơi một đêm, thân thể hắn mới dần dần khôi phục lại được một chút.

Hoạt động gân cốt một chút, dường như lực lượng càng thuần hậu hơn.

“Ôn huynh, hay là chúng ta lại đấu một trận nữa”

Ôn Đào kinh ngạc nhìn Lý Bình An, hơi sững sờ.

Lập tức cười nói:

“Lý huynh thật là người phi thường”

Chu Hữu Tài nghiêng đầu, nhìn Lý Bình An và Ôn Đào thân thiết.

Có hơi bất mãn, rõ ràng là ta đến trước

Đã ở trên đảo, tất nhiên phải đi xung quanh.

Huống hồ Chu Hữu Tài không quên sứ mệnh lần này của mình, thám hiểm

“Lý huynh, ngươi nói xem cái bảo tàng này ở nơi nào?”

Mấy người đi trên con đường nhỏ đầy cây dại, Chu Hữu Tài không an phận chạy tán loạn khắp nơi.

Ôn Đào trầm giọng:

“Ngươi có nhiều tiền như vậy mà còn muốn tìm kho báu làm gì?”

Chu Hữu Tài khinh thường cắt ngang:

“Ta không quan tâm bảo tàng, mà quan tâm quá trình thám hiểm này”

Quả nhiên, chỉ có Lý huynh là hiểu mình.

Chu Hữu Tài nhìn bóng lưng Lý Bình An, bạn đồng hành tốt cùng chung chí hướng, đáy lòng không khỏi sinh ra một loại cảm giác cùng chung chí hướng.

Trên đảo có rất nhiều dã thú, hổ báo, heo rừng, gấu trúc.

Đi chưa được lâu đã gặp hơn bốn năm con.

Nhưng mà khí thế quanh thân Ôn Đào phóng ra, không cần ra tay mà bầy dã thú này đã bị dọa chay.

Ôn Đào không cần ra tay, ánh sáng đi theo chi lực khí huyết mạnh mẽ đã lấy mạng một con heo rừng ở cách xa, coi như là bữa tối của mấy người.

Đêm đã khuya, không kịp quay lại nữa rồi.

Tùy tiện tìm một sơn động ở lại.

Cũng may trên người Lão Ngưu mang theo nồi bát xoong chảo, còn có rất nhiều bình gia vị.

Cấp tốc xử lý heo rừng, gác trên đống lửa.

“Ta đói, bao giờ có thể ăn”

Chu Hữu Tài ôm bụng nhỏ của mình.

Ôn Đào: “Sắp”

Vẻ mặt Chu Hữu Tài đau khổ:

“Nửa canh giờ trước ngươi cũng đã nói như vậy”

Trường Thanh hòa thượng thì nấu một nồi canh rau dại.

Lý Bình An nhắc nhở:

“Trường Thanh, ngươi chắc chắn là rau dại này không có độc chứ?”

Trường Thanh tự tin cười một tiếng:

“Bần tăng đi khắp nơi, không độc có độc vẫn phân biệt được, không thì bần tăng đã sớm phơi thấy ở nơi hoang dã rồi”

Nói xong, uống một hơi cạn sạch chén canh.

Được một lát, miệng sùi bọt mép ngã trên mặt đất.

Ôn Đào thử bắt mạch:

“Không sao, chỉ là trúng độc mà thôi, ngủ một giấc là được.”

Lý Bình An yên lặng cắn một miếng thịt heo rừng.

Chu Hữu Tài nhỏ giọng nói:

“Lý huynh, hòa thượng này cùng đi một đường với ngươi sao?”

Lý Bình An không hề do dự nói:

“Không! Ta cũng không quen hắn.

Lý Bình An gối lên đùi Lão Ngưu, ngâm nga tiểu ca.

Ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Đại chiến tranh giành thế gian đã đến.

Yêu tộc ở Trấn Yêu quan rục rịch.

Trung châu, Vân châu, Ung châu, Duyện châu, Thanh châu, Thương Lạc, Thủy Xuyên, Kỳ châu, Phượng Kính.

Cửu Châu hỗn loạn liên miên, không ngừng nội đấu.

Thiên hạ chưa có nơi nào thái bình.

Có người đã hoá trang lên sân khấu, có người còn đang khổ cực kiên trì.

Có người ở yên phía sau màn, có người còn chưa leo lên sân khấu lịch sử, vẫn đang âm thầm tích cóp lực lượng.

Có người cũng đã bất tri bất giác chôn xuống phục bút vì cái đại thế này.

Lý Bình An vươn tay, nắm lại ở giữa không trung.

Bởi vì cái gọi là chỉ kẻ thắng không tranh nên không ai tranh được thiên hạ. Không là quân cờ, nhưng cũng không phải người chơi cờ.

Một đường đi về phương bắc, sóng ngầm chuyển động, hung hiểm trong đó.

Tất cả lại không có quan hệ gì.

Lý Bình An trở mình, đi ngủ.

Bao giờ mới có thể đi qua Thương hải đây~

Chương 156: Đại hung

Đêm khuya, bỗng nhiên Lý Bình An bị Lão Ngưu đánh thức. “Lão Ngưu, ngươi làm gì thế?”

Lão Ngưu không nói gì, kéo Lý Bình An rời khỏi hang động. Rẽ trái lượn phải, sau đó đi vào một hang động khác.

Trong hang động, một khối bia đá to lớn đứng sừng sững.

Mây mù lượn lờ, trên tấm bia đá có một màn sương mù mờ ảo, nhìn không rõ.

“Lão Ngưu, đây là cái gì?”

Lão Ngưu lắc đầu, thể hiện mình chỉ tình cờ phát hiện ra.

“Ngươi cũng không biết sao? Vậy kéo ta đến làm gì, bên trên tấm bia đá này viết cái gì vậy?”

Lão Ngưu nhìn kỹ một chút: “Ngưu… ưu…~”

Kẻ tự tiện xông vào phải chết!!

“Uy hiếp trắng trợn như thế sao?”

“Bên trong nói không chừng còn có bảo tàng?” Lão Ngưu gật nhẹ đầu lần nữa, lại thêm một câu. Có điều là mức độ nguy hiểm thực sự khó nói được.

Lý Bình An trầm tư một lát rồi lấy ra một đồng tiền.

“Vậy thì tất cả hãy thuận theo ý trời đi, nếu mặt chính của đồng tiền này hướng lên trên thì ta sẽ ngoan ngoãn về đi ngủ.

Nếu mặt trái hướng lên trên thì ta sẽ ngoan ngoãn về đi ngủ.

Nếu như nó đứng trên mặt đất thì ta sẽ đi tìm bảo tàng”

“Lão Ngưu, ngươi làm chứng công bằng cho ta.

Ai… Lão Ngưu ngươi chữa tiểu ngưu ngưu vào ta làm gì? Không phải là muốn nói ta quá cương đấy

chứ?”

Lý Bình An hít sâu một hơi, tất cả đều do vận mệnh lựa chọn!! Lập tức, tung đồng tiền trên mặt đất.

Lúc này, trong đầu Lý Bình An có rất nhiều suy nghĩ lướt qua.

Đồng tiền lăn lộn trên không trung, sau đó rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang leng keng. Một lát sau, đứng thẳng tắp trên mặt đất.

Lý Bình An không đổi sắc mặt, một cước dẫm chân lên đồng tiền.

“Thật ra trong nháy mắt tung đồng tiền lên thì trong lòng đã có quyết

định đúng đắn nhất.

Nói xong, xoay người rời khỏi hang động.

Chỉ để lại cho Lão Ngưu một bóng lưng.

Lão Ngưu trợn mắt lườm nguýt.

Nếu sợ thì ngươi cứ việc nói thẳng ra, cần gì phải vòng vo như vậy.

Làm như Lão Ngưu ta không biết ngươi có đức hạnh gì.

Lý Bình An đi ra khỏi hang động, vươn vai một cái.

Lần này, Lão Ngưu tiên đoán quá không đáng tin.

Mối tương quan giữa bảo tàng và mức độ nguy hiểm đều như con mèo của Schrödinger. Vẫn là thôi đi, mạng sống quan trọng.

Vừa ra khỏi hang động, một làn khói xanh bay tới, ngay lập tức biến thành một lão giả.

“Thổ địa công, tham kiến tiên sư!!”

Thổ địa công?

Lý Bình An cười đáp lễ:

“Chưa từng nghĩ nơi đây còn có thổ địa công, chúng ta đường đột”

Cái vùng này ngay cả nhân khí cũng không có, vậy mà lại có thổ địa.

Huống hồ hòn đảo này thuộc về nước cũng không biết.

Thổ địa đi đến bên cạnh, ngồi xuống:

10:17

“Đã mười năm rồi, lão hủ không nói chuyện với ai, có người có thể đến, ta còn không kịp hào hứng đầu”

“Không biết thổ địa công thuộc vương triều nào?”

Thổ địa công thở dài một hơi:

“Đâu còn có cái vương triều nào nữa, một đảo hoang trên biển rộng mênh mông. Không có bất cứ giá trị gì, ngay cả trên bản đồ cũng không thể hiện.

Lúc đầu, một trăm năm trước, trên một hòn đảo lớn ở gần đây, từng có một vương triều.

Cũng vào thời điểm này, thổ địa công được phong làm thổ địa của hòn đảo nhỏ này.

Chỉ là, về sau ra một sự cố, vương triều diệt vong, hòn đảo lớn kia chìm nghỉm.

Thổ địa công phải ở lại nơi này.

Không có hương hỏa chi lực, cứng rắn chịu đựng tới bây giờ.

“Tạo hóa trêu ngươi.”

“Cái kia, lần này thổ địa công đến đây…”

“Không dám giấu diếm tiên sư, lão hủ muốn cầu một chút hi vọng sống, mong tiên sư khai ân” “Nhưng thổ địa công tìm sai người rồi, tại hạ chỉ là một người bình thường thôi.”

“Vậy…”

Thổ địa công muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài liên tiếp.

“Nếu tiên sư đã không muốn ra tay, vậy thì lão hủ xin cáo từ trước.

Có thể chịu đến bây giờ cũng không dễ dàng, tâm niệm Lý Bình An vừa động, bỗng nhiên mở miệng.

“Thổ địa công, có biết ở đây có bảo tàng không?”

Trong lòng thổ địa công hơi hoảng sợ, người vừa đến đã nhận ra nơi đây, tiên sư thật sự không đơn giản.

“Tiên sư có điều không biết, thời gian tồn tại của cái bảo tàng này chỉ sợ còn lâu hơn cả lão sinh, chỉ là quanh mình có đại trận hộ sơn bảo vệ.

Bằng một thân pháp lực này của lão sinh, sợ là..”

“Đã là người sắp chết rồi thì vì sao ngay cả dũng khí động đến cũng không có?”

“Ôi… Cái này…

Thổ địa công cúi đầu, nếu bị đại trận hộ sơn giết chết thì có thể

không chỉ đơn thuần là chết đơn giản như vậy.

Mà là thần hình câu diệt, sẽ không bao giờ tồn tại ở thế gian này nữa.

Chỉ là Lý Bình An làm sao biết được điểm này.

Hắn đơn thuần chỉ thuận miệng nói một câu, dù sao hắn thấy mấy ngày nữa chết cũng là chết. Liều một phen có khi còn có cơ hội sống.

Thổ địa công không như mình, có rất nhiều thời gian.

Cho nên cái bảo tàng này đối với Lý Bình An thì muốn hay không, cũng như có thể hay không thể. Nhưng đối với thổ địa công thì ý nghĩa phi phàm.

“Nếu muốn nhưng ngay cả dũng khí liều mạng cũng không có, ngươi như vậy thì sao có thể sống sót dây?

Không phải các ngươi tu hành đều là tìm kiếm nhất niệm thông suốt, có sống thì không chết, huống hồ ngươi đã là người sắp chết, còn suy nghĩ cái gì.”

Thổ địa công nghẹn lời.

“Đương nhiên, dù sao ta cũng không phải là ngươi, ẩn tình trong đó chỉ có chính ngươi mới biết được.

Người ngoài nói bâng quơ, mong thổ địa công chớ để ý.”

Thổ địa công vội vàng nói:

“Không đâu, đương nhiên sẽ không

“Chỉ đáng tiếc là mấy người bằng hữu kia của ta, một là kiếm tu chỉ biết chạy trốn, một là võ giả thuần túy.

Một là hòa thượng không đáng tin, còn có một người giàu mười tám đời sẽ chỉ lấy tiền nên người.” Lý Bình An lắc đầu, chắp tay.

“Cáo từ”

Thổ địa công chống quải trượng, lại đi đến cửa động.

Lớp sương mù mờ ảo trên tấm bia đá kia dường như chính là gông xiềng trong lòng hắn, đã trói buộc hắn cả trăm năm.

Nếu thất bại thì thật sự là vạn kiếp bất phục.

Nhưng nếu như cứ thế chết đi thì thật sự là không cam lòng.

Thổ địa công nhắm mắt lại, nhớ đến tất cả chuyện cũ.

Nhớ tới khát vọng thời niên thiếu của mình, nghĩ đến hào hùng vung kiếm trảm yêu trừ ma, nghĩ đến vạn người kính ngưỡng thoải mái, nghĩ đến…

Thổ địa công thở ra một hơi thật dài.

Lên quê!!

Bình thường, mỗi ngày hắn sẽ đều đến đây để lên quẻ.

Bất kể gió mưa.

Mỗi ngày chỉ tính một quẻ, nhưng tới tận bây giờ vẫn chỉ nhận được một kết quả.

Hung!

Lần này, có lẽ là lần cuối cùng lên quẻ.

Toàn thân thả lỏng, ngưng thần tĩnh khí, tâm vô tạp niệm.

Đồng tiền rơi trên mặt đất.

Thổ địa công tập trung nhìn vào.

Hung! Còn là đại hung.

Lần này đi lành ít dữ nhiều.

Thổ địa công nặng nề thở dài một hơi, lúc này bỗng nhiên ánh mắt rơi vào một đồng tiền khác. Cái này… Cái này không phải đồng tiền trong quẻ tượng của mình.

Là của tiên sư khi nãy?

Thổ địa công đột nhiên thay đổi sắc mặt, chỉ nhìn mấy đồng tiền ở cùng một chỗ, giao hòa lẫn nhau tạo thành một bộ quẻ tượng đặc biệt.

Giống như là con cờ mấu chốt trong ván cờ.

Khởi tử hồi sinh, từ hung chuyển cát.

Thổ địa công sửng sốt một lát, trong lòng hơi động.

Bỗng nhiên bắt đầu cười điên cuồng.

Hắn đã hiểu, hắn đã hiểu tất cả.

“Đa tạ tiền sư chỉ điểm!”

Thân thể thổ địa công bỗng nhiên xoay chuyển, phóng lên trời.

“Thổ địa công Lưu Kham, vì cầu một chút hi vọng sống, hôm nay phá trận”

Chương 157: Nổ

1438 chữ

“Không phải khoác lác với các ngươi, lúc trước ở trên đảo, ta gặp bảy tám kiếm tu. Trông thấy ta lập tức muốn đánh ta, kết quả bị một mình ta một kiếm chém đầu tất cả” – Trương Tung.

Không đúng, nói chính xác thì phải gọi Trương Từ Tâm, đang chém gió với đám người.

“Các ngươi nhìn xem vết thương còn đây?”

Trương Tung đưa cái mông đến.

Trường Thanh hòa thượng nói:

“Thí chủ, ngươi nhìn trời kìa, có trâu đang bay”

Trương Tung ngẩng đầu:

“Trâu? Chỗ nào? Sao trâu lại bay trên trời”

“Bị ngươi thổi lên”

Trường Thanh hòa thượng nhàn nhạt nói:

“Vết thương trên mông ngươi rõ ràng là bị sói cắn”

Mấy thủy thủ vốn nghe được khí thế ngất trời thi nhau quăng ánh mắt khinh bỉ cho Trương Tung. Trương Tung giải thích:

“Sói kia là yêu lang, rất to”

“Cắt-”

Đám người phát ra tiếng khinh thường.

Chu Hữu Tài lắc đầu, tóm lại vẫn là quá táo bạo.

Ánh mắt của hắn chạm đến người Lý Bình An, khóe miệng đầy vui vẻ.

“Lý huynh của ta vẫn giỏi nhất.

“Lên thuyền đi, chúng ta nên xuất phát!”

“Lên thuyền đi~”

Đám người kêu gọi lẫn nhau.

Lý Bình An mở hồ lô rượu ra, uống một ngụm rượu.

Lại cho Lão Ngưu uống một ngụm. “Ấy, đừng uống hết, chừa chút cho ta”

Lý Bình An đứng lên, lại phải lên đường.

Cuộc sống có rất nhiều điều tốt đẹp, đều không hẹn mà gặp trên đường.

Xuất phát đi~

“Này, Lý huynh ngươi có tin ta không? Ta thật sự không lừa ngươi, yêu lang kia thật sự rất to!” Trương Tung lôi kéo Lý Bình An.

Trên đảo nhỏ, hải âu không ngừng bay xung quanh, khi thì xoè cánh, khi thì ngừng.

Đúng lúc này, giữa không trung bay lên một cột khói.

Thổ địa công Lưu Kham phá đất lên.

Bởi vì thiếu thốn hương hỏa chi lực nên thân thể sớm đã không còn trọn vẹn.

Bây giờ giống như là được dát lên một tầng vàng, thân thể cũng biến thành cao hơn lớn, khí thế như hồng.

“Tạ tiên sư chỉ điểm sai lầm”

Lưu Kham bái liên tiếp ba bái về phía thuyền lớn rời đi.

Sau đó đứng lên:

“Đồ chó hoang yêu lang, lão tử đi tìm ngươi báo thù!”

Trên đảo nhỏ, ngoại trừ thổ địa công.

Còn có một yêu lang, tu vi cao thâm khó lường.

Chính là một sủng vật đã từng được một tu sĩ nuôi nhốt, sau đó lưu lạc đến đảo này.

Sau đó, con yêu lang này hoành hành bá đạo ở trên đảo.

Hắn, thổ địa công này, đã từng bị đối phương đuổi theo bốn phương tám hướng.

Nhưng bây giờ đã không còn giống ngày xưa.

Bây giờ, thổ địa công muốn đi tìm yêu lang kia để báo thù.

Nhưng tìm hai ba chỗ vẫn không tìm được.

Sau khi hỏi thăm những tiểu yêu khác trên đảo mới biết yêu lang kia đã chết rồi.

Thổ địa công Lưu Kham đứng trước thi thể yêu lang, nhận ra yêu lang bị người ta một kiếm chém đứt đầu.

Dù đã lâu nhưng xung quanh vẫn còn một chút kiếm khí.

Thực lực thật là khủng khiếp.

“Lý huynh, ngươi dạy ta kéo đàn nhị đi”

Một ngày nào đó.

Trương Tung nhàn rỗi nhàm chán nói.

Lý Bình An ngồi ở giữa mũi thuyền, nghe hắn nói vậy thì dừng kéo đàn nhị.

“Ngươi muốn học đàn nhị sao?”

“Không phải muốn học, chủ yếu là quá nhàm chán.”

Trương Tung ngáp một cái: “Nếu ta lúc nào cũng có thể tự giải trí giống Lý huynh thì tốt rồi”

“Ta lớn lên trong ổ ăn mày, chỉ cần có miếng ăn, có chỗ ngủ đã thỏa mãn Trương Tung cười cười.

“Lý huynh, Lý huynh, mau đến cả đây”

Chu Hữu Tài gọi Lý Bình An.

“Đánh cờ đi:

Lý Bình An cất đàn nhị:

“Khi nào ngươi thật sự cảm thấy hứng thú thì ta sẽ dạy ngươi.”

Nói xong vỗ vỗ bả vai Trương Tung.

“Lý huynh, hôm nay ta đã nghĩ ra cách để thắng ngươi”

Chu Hữu Tài nghiên cứu kỳ phổ mấy ngày liên tiếp, lại thường xuyên đánh cờ cùng mấy người biết

chơi ở trên thuyền.

Cuối cùng cảm thấy mình có chút thực lực.

“Được, chơi với ngươi một chút.”

Song phương bắt đầu hạ cờ.

Hai quân cờ đen trắng đan xen trên bàn cờ, giống như rồng đi rắn bơi.

Có điều là mới hơn bốn mươi nước cờ mà Chu Hữu Tài đã thua trận rõ ràng. Lý Bình An cười nhạt một tiếng.

Chu Hữu Tài hít sâu một hơi: “Nghịch chuyển âm dương!” Nói xong, lật ngược bàn cờ.

Sau đó, mặt không đổi sắc nói.

“Lý huynh, bàn cờ không cẩn thận bị phá, hay là chúng ta chơi lại một bàn?”

“Chiêu này ngươi học của ai?”

“Trường Thanh hòa thượng”

Cái này gia hỏa không phải người này.

Mình học tà môn ma đạo thì thôi đi, bây giờ còn lừa gạt tiểu bằng hữu vô tri.

“Gió nổi!!”

Xa xa, mây đen càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thấp, áp sát xuống mặt biển. Trong tích tắc, trên biển, một tia sét xẹt qua chân trời, phát ra tiếng nổ rất to.

Những giọt mưa lớn bằng đồng xu thi nhau hung hăng rơi trên mặt biển.

Cả con thuyền lay động.

Ngay cả một cột buồm cũng rơi từ mạn thuyền xuống, thân thuyền bắt đầu lắc lư dữ dội.

Lúc này, lại có một con sóng lớn đánh tới.

“Chư vị về buồng nhỏ trên tàu, coi chừng bị gió cuốn xuống biển!”

Lái thuyền hô lên.

“Vào nhanh đi!”

Lý Bình An đứng ở đầu thuyền, hai tay chắp sau lưng, biểu cảm thờ ơ.

“Ngươi… không đi vào tránh bão sao?”

“Trời mưa luôn là thời điểm để ta nhớ đến nàng”

Trương Tung ngẩng đầu.

“Mỗi khi những hạt mưa đánh vào người ta, ta luôn có cảm giác là nàng ôm ta

Trương Tung duỗi ra hai tay.

“Nói tiếng người!”

Trương Tung biểu cảm dữ tợn: “Ta bị chuột rút!”

Trên mặt biển truyền đến tiếng ầm ầm, một cơn sóng lớn cao mười thước đang xô vào bờ.

Trên biển thời tiết thay đổi thất thường, thiên đường và địa ngục chỉ

cách nhau nháy mắt.

Lại hai ngày trôi qua.

Cơn bão không ngừng, lại còn càng ngày càng mạnh.

Sóng gió càng lúc càng lớn, sóng biển to lớn giống như là một đám dã thú hung mãnh, hận không thể một miếng nuốt chửng chiếc thuyền này.

“Không xong, Long vương gia phát uy!”

Lái tàu chưa kịp nói hết câu, chỉ nghe thấy một tiếng vang kinh thiên động địa, sóng lớn đập vào

mặt!

Trong khoang thuyền, mọi người đều bị lắc ngã trái ngã phải.

“A Di Đà Phật, càng vào những lúc như thế này, chúng ta càng phải bình tĩnh”

“Đại sư ngài có thể đừng ôm Lão Ngưu nhà ta nữa hay không, Lão Ngưu nhà ta còn chưa kết hôn đâu.

Trường Thanh ôm chặt Lão Ngưu có cơ thể ổn định nhất:

“A Di Đà Phật, bần tăng không biết bơi”

Thuyền lớn giống như là người uống rượu say, lung la lung lay, kêu kẽo kẹt.

Ôn Đào trầm giọng hỏi:

“Chu huynh, thuyền này có chắc chắn không?”

Chu Hữu Tài ôm một cây cột:

“Tất nhiên là vô cùng chắc chắn.” Buồng nhỏ dưới đáy tàu.

Quản gia lầm bầm lẩm bẩm:

“Ni Ni, cha sẽ cứu ngươi ra”

Ngay sau đó bố trí thuốc nổ đã chuẩn bị trước ở một góc buồng nhỏ dưới đáy tàu.

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu….”

“Cái gì!? Thuyền sắp nổ?”

Lý Bình An giật mình.

Lão Ngưu dám nói ra như chém đinh chặt sắt thế thì chứng tỏ tiên đoán chắc chắn là đúng rồi.

“Chúng ta còn lại bao nhiêu thời gian”

Lão Ngưu giơ ra hai cái móng.

“Hai canh giờ?”

Hai, một!

Ram —!!!

Lý Bình An không nhịn được, mắng: “Lão Ngưu, ngươi là đồ hố cha!”

Chương 158: Định càn khôn

1497 chữ

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, người trên thuyền chưa kịp phản ứng đã bị một tiếng nổ rất lớn đánh rơi xuống biển.

Nước biển một màu đen kịt làm cho người ta có một loại cảm giác bị rơi xuống địa ngục.

Giữa biển hình thành một xoáy nước khổng lồ, phát ra một tiếng thét chói tai, hút hết tất cả nước

biển vào.

“Lão Ngưu!!” Không biết

qua bao lâu.

Lý Bình An ngoi lên mặt nước, ôm một tấm ván gỗ.

Lão Ngưu ghé vào trên lưng hắn, thở ra một hơi dài.

May là mình biết bơi, may mắn hơn là khí huyết trong cơ thể mình dồi dào.

Lúc này mới có sức chống lại sóng biển, bảo đảm mình sẽ không bị

chìm.

Bây giờ nên làm gì?

Lý Bình An tạm thời nghĩ không ra ý gì, thuyền bị phá.

Mình cũng không thể ôm tấm ván gỗ này, khiêng Lão Ngưu bơi giữa biển rộng trở về? Những người khác thế nào.

Nổ tung trong nháy mắt, mình chỉ kịp bảo vệ Lão Ngưu và Chu Hữu Tài gần mình nhất.

Có điều là khi bị cuốn vào trong biển thì Chu Hữu Tài cũng mất tích.

Lão Ngưu kêu một tiếng: "Ngưu… ưu…""

Xa xa, trong cơn bão, một bóng người sừng sững ở trong biển.

Quyền đối diện trời, hai tay chấn động, chấn cho nước biển cuồn cuộn. Một cỗ cương khí mạnh mẽ tản ra từ trên người đối phương.

Cho dù cách nhau rất xa cũng có thể cảm nhận được cương khí sắc bén. Ôn Đào.

Quyền cương có một loại sát khí dọa người, kèm theo tiếng nổ ầm ầm. "Lý huynh, Lý huynh, cứu ta~"

Tiếng Chu Hữu Tài

vọng đến.

Chu Hữu Tài đúng là Luyện Khí sĩ, nhưng cũng chỉ là một Luyện Khí sĩ Nhị phẩm. Thể chất yếu, căn cơ cũng không tốt.

Nhị phẩm có phân chia, có khi chính là khác biệt ngày đêm.

Với thực lực của Chu Hữu Tài thì cùng lắm cũng chỉ là Luyện Khí sĩ tu vi nhất phẩm. Sóng lớn ngập trời không phải thứ mà hắn có thể ứng phó.

Dựa vào một viên Tị Thủy châu mới không bị sóng đánh xuống đáy biển.

Chỉ là, trong lúc bối rối khi nãy, Tị Thủy châu cũng bị sóng đánh xuống đáy biển. "Cứu mạng với"

Một con sóng lớn vọt đến chỗ hắn, thấy Chu Hữu Tài sắp bị cuốn vào

đáy biển.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn bắt được một vật.

Hung hăng bóp, sau đó vội vàng bò lên lưng Lão Ngưu.

Lão Ngưu có vẻ hơi run rẩy, súc sinh!

Một con trâu, thêm trọng lượng của một người, lại thêm sóng biển bao vây xung quanh.

10:18

Lý Bình An cắn răng một cái, bỗng nhiên nhảy từ trong nước biển lên, mũi chân đặt trên mặt nước. [Yến Tử Xuyên Vân tung 45%]

Thân thể xoay tròn, nhún người nhảy lên.

Tránh thoát sóng lớn ập đến.

Khí thế võ giả Lục phẩm bộc phát toàn bộ.

Ôn Đào giống như đấu với trời, một quyền đi ngược gió.

Tiếng gió gào thét lấn át tất cả sóng biển, phá tan sóng lớn cao mấy trượng.

Mỗi một quyền đều chứa kình lực cường đại, đủ để đánh nát một ngọn núi.

Làm người ta kinh ngạc sợ hãi hơn là càng đánh càng hăng.

Khí huyết trên người Ôn Đào như thủy triều cuồn cuộn, tạo thành thế giằng co với vùng biển này, hung hăng đánh nhau.

Chỉ là, võ giả tóm lại cũng chỉ là võ giả.

Ngoại trừ am hiểu đánh nhau thì những thứ còn lại nói là một thứ cũng không biết cũng không

phải là quá đáng.

Bây giờ, nếu có một Luyện Khí sĩ tam phẩm ở đây thì có lẽ còn có tác dụng hơn Ôn Đào. Ôn Đào định đánh tan cơn lốc này.

Nhưng có điều là lực lượng của hắn lại làm cho sóng biển quanh mình càng cuồng bạo hơn. Hai lực lượng chồng lên nhau, hiệu ứng

cộng hưởng, nhưng năng lượng không biến mất… Chu Hữu Tài:

“Ôn huynh! Dừng tay, đừng đánh nữa”

Lý Bình An rút Hiệp Khách bút:

Lão Ngưu lấy một ống quyển dài bằng ngón tay cái từ trong ngực ra.

Rút giấy tuyên ở bên trong ra, trải rộng ra giữa không trung.

Lý Bình An vung tay lên, viết lên giấy.

Mỗi một bút viết ra, để lộ ra một cỗ khí tức bàng bạc mênh mông, cho người ta một loại cảm giác khí nuốt sông núi.

Một ngọn sóng lớn lại đánh đến.

Tay phải Lý Bình An hơi nâng lên trên, Hiệp Khách bút lại bay lên không lần nữa, quanh quẩn một vòng trên không trung.

Lý Bình An theo sóng lớn chập trùng, cảm nhận được ý cảnh trên giấy.

“Dừng! Dừng! Dừng!”

Liên tục ba chữ to trút xuống từ ngòi bút của hắn.

Lý Bình An dốc toàn bộ tinh lực.

Hắn chưa từng thử qua, nhưng năng lượng ẩn chứa vẫn vượt xa trước đó.

Mỗi một chữ rơi xuống, sắc mặt Lý Bình An lại tái nhợt đi mấy phần.

Ánh sáng của ngòi bút càng ngày càng sáng, giống như trong tay hắn nắm không phải một cây bút mà là một viên cầu phát sáng.

Sau khi hắn viết xong ba chữ “Dừng” thì lập tức điểm mạnh một cái.

Gió thổi qua, cả tờ giấy màu trắng ban đầu đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn.

Ngọn lửa bùng lên trong đống giấy, giống như một đóa hoa nở rộ.

Một tiếng ầm vang lên, nước biển giống như một ngọn núi cao.

Dân lên mãnh liệt, cao đến trăm trượng, nổ ầm.

Một lĩnh vực mạnh mẽ bao lấy tất cả mọi thứ xung quanh.

Gió thoáng qua, sóng êm lặng, mây tan trăng sáng, lại không còn gợn sóng.

Dường như tất cả mọi thứ mới vừa sinh ra đều là hư ảo.

Một bút định càn khôn!!

Chu Hữu Tài mở to hai mắt nhìn, gò má mập mạp không khống chế không nổi mà bắt đầu run lên.

“Lý huynh… ọc ỌC ỌC”

Chưa kịp nói hết câu đã chìm vào trong nước.

Chu Hữu Tài hôn mê dần dần tỉnh lại.

“Ta… đây là ở đâu? Diêm Vương điện?”

Chu Hữu Tài sờ mặt mình.

Còn sống?

Hắn xoay người ngồi dậy, nhìn mặt biển phía xa yên tĩnh.

Sau đó xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên thân Lý Bình An sắc mặt trắng bệch gần đó.

“Lý huynh!”

Chu Hữu Tài kích động nhào tới.

“Chúng ta vẫn chưa chết!?”

Lý Bình An nặn ra một nụ cười:

. Đúng vậy nhỉ, vẫn chưa chết”

Ba chữ dừng dường như đã rút cạn tất cả tinh khí của Lý Bình An.

Ôn Đào ôm bọn hắn chạy tới một đảo nhỏ gần nhất.

Mặc dù cơn bão tạm thời lắng lại, nhưng thuyền cũng đã bị phá. “Ôn huynh đâu?”

“Hắn đi tìm thử xem có người nào khác còn sống hay không”

Lý Bình An thi triển Quy Tức công, để lực lượng trong cơ thể mình khôi phục dần dần.

Không lâu sau.

Ôn Đào từ trên mặt biển gần đó, chạy như bay đến.

Rõ ràng mặt biển không có chỗ mượn lực nhưng dưới chân hắn lại như giẫm trên đất bằng.

Mấy bước chân đã nhảy lên trên đảo nhỏ.

Ôn Đào nâng một cái rương, bên trong chứa một chút thịt khô còn sót lại.

“Chỉ tìm thấy một người nhưng đã chết từ lâu, những thứ khác cũng không biết bị biển quấn đi đâu.

“Tất cả… chết hết?”

Chu Hữu Tài nuốt nước miếng một cái.

“Có lẽ vậy.

Ôn Đào nói.

Trường Thanh, Trương Tung Trương Từ Tâm, còn có quản gia, nhiều người hầu như vậy, cả thủy thủ đoàn?

Dường như Chu Hữu Tài nhất thời không chấp nhận được.

“Thuyền bị người nổ, có người muốn hại ngươi”

“Hại… Hại ta?”

“Đúng”

Lý Bình An duy trì tư thế, vận khởi Quy Tức công thổ nap.

Khi hô hấp của hắn bắt đầu dần dần nặng nề.

Một luồng khí chậm rãi xoáy từ đan điền lên, chảy vào khí hải, càng ngày càng nhiều.

“Chỉ… Chỉ vì giết ta mà giết nhiều người như vậy, thậm chí không tiếc mà cho nổ cả thuyền?”

Chu Hữu Tài là đoá hoa lớn lên trong nhà từ nhỏ.

Nơi đó đâu có trải qua những điều này, bây giờ không khỏi rơi vào hoài nghi nhân sinh.

“Cân nhắc chuyện này thì tính xem chúng ta nên làm sao bây giờ còn hơn?”

Chương 159: Một lần nữa xuất phát

1476 chữ

Bóng đêm xóa đi một tia nắng cuối cùng.

Dưới bầu trời đầy sao tối tăm chỉ còn lại biển cả vô biên vô tận.

Hai con thỏ bóng nhẫy kêu lốp bốp trên đống lửa, kèm theo mùi thơm mê người. “Bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Một trận gió thổi đến, Chu Hữu Tài nhích lại gần đống lửa hơn.

Lý Bình An lại ném một số cành khô vào trong đống lửa để lửa cháy to hơn.

Xé chân thỏ nướng ra, cắn một miếng to.

“Hai phương pháp, hoặc ở đây đợi thuyền đi ngang qua, hoặc là làm một con thuyền”

Làm… Làm một con thuyền sao? Vượt qua Thương hải sao?

Chu Hữu Tài cảm thấy ý tưởng này có vẻ như ngựa bay trên trời.

Chỉ có điều là nghĩ lại thì Lý huynh có thể một bút định càn khôn, dập tắt gió bão.

Còn có thể có cái gì không thể làm được chứ.

“Ôn huynh và Chu huynh, việc thu thập thức ăn giao cho các ngươi, tốt nhất là làm một chút đồ ăn có thể dễ dàng bảo quản.

Ta và Lão Ngưu phụ trách chuyện làm thuyền”

Ôn Đào gật đầu:

“Yên tâm đi”

Gió biển mang theo vị mặn, làm cho người ta có một loại cảm giác ẩm ướt.

Một tia nắng chiếu xuống, chiếu rọi trên hòn đảo hoang trên biển rộng mênh mông kia.

Ở trên đảo, một gốc lại một gốc cây đổ xuống ầm ầm.

Phi kiếm Tế Vũ tạo ra một vùng sáng trắng.

Lý Bình An ngồi trên một tảng đá, gặm thịt Giao Long trước đó còn dư.

Lý Bình An sẽ không làm một con thuyền phức tạp.

Nhưng nếu chỉ là một con thuyền độc mộc thì vẫn rất lành nghề.

Chọn một gốc cây lớn, sau khi đốn hạ thì dùng lửa đốt cháy ở giữa.

Đốt ở giữa thành than rồi móc rỗng ruột ra là đã tạo thành thuyền độc mộc.

Chỉ có điều là chắc chắn một cái thuyền gỗ sẽ không đủ dùng.

Lý Bình An làm luôn ba cái.

Sau đó dùng bốn cây gỗ làm then nối ba thuyền độc mộc lại với nhau, ba thuyền độc mộc cứ như vậy kết lại kiên cố.

“Lần lữ trình này còn đặc sắc hơn trong tưởng tượng của ta rất nhiều.

Lý Bình An vừa sửa lại chi tiết thuyền độc mộc vừa cảm thán.

Trường Thanh hòa thượng phúc lớn mạng lớn, tên kia chắc là sẽ không có chuyện gì.

Chu Hữu Tài thì đi theo Ôn Đào đánh rất nhiều con mồi.

Sau khi ướp gia vị sẽ dễ dàng mang theo.

Bảy tám ngày trôi qua.

Ba người một trâu cuối cùng mới xuất phát một lần nữa, chèo ba thuyền độc mộc nối liền nhau,

lênh đênh trên biển.

Trời chiều buông xuống, chân trời giống như nổi lên lửa lớn.

Sương mù rất dày trùng điệp lơ lửng trong không trung.

Lý Bình An nằm trên thuyền, ngáp dài.

Trời chiều chiếu vào thân thuyền, phản chiếu một màn mưa ánh sáng, như một cái đuôi rực rỡ.

Thời gian trên thuyền độc mộc buồn tẻ vô vị.

Ngay cả chỗ duỗi chân cũng không có, có khi Ôn Đào nhảy luôn khỏi thuyền.

Đứng trên mặt biển, kéo ba thuyền gỗ dính liền nhau nhanh chóng tiến lên.

Thật sự là võ giả nửa điểm pháp thuật cũng không biết.

Theo lý thuyết thì Luyện Khí sĩ Lục phẩm đã có thể ngự vật phi hành.

Lý Bình An hỏi Ôn Đào có thể bay hay không, Ôn Đào nói mình chỉ biết nhảy xa. Lý Bình An nói thiếu hát và

rap.

Ôn Đào không hiểu hắn nói gì.

Chỉ có võ giả Bát phẩm đỉnh phong mới có thể cưỡi gió đi.

Mình tập trung tinh thần mới có thể đứng vững gót chân ở trên biển, rất không dễ. Quả nhiên, thiên hạ vạn sự vạn vật đều có hai mặt.

Võ giả có nhục thể và sức chiến đấu mạnh mẽ.

Nhưng ngoài hai thứ này thì bất kể là phương diện nào cũng thua xa Luyện Khí sĩ.

Thương hải ngăn cách hai lục địa.

Thủy tộc bên dưới đông đảo, mà lão quy chính là một thành viên bình thường không có gì lạ trong Thủy tộc đông đảo.

Có khi, nó cũng sẽ cứu mấy thuyền viên rơi xuống nước, hoặc giúp người bói toán hoá giải tai hoạ.

Chỉ là tu vi chậm chạp không tăng lên, tu hành như đi ngược dòng

nước không tiến thì lùi. Đơn giản chỉ hao tổn thọ nguyên mà thôi.

May mà rùa sinh ra mệnh dài, nếu không bây giờ chỉ sợ đã sớm chầu trời như bạn cũ rồi. Lão quy đang đi dạo ở trong biển, bỗng phát hiện trên biển có ba thuyền gỗ nhỏ. Thương hải nổi tiếng hung hiểm, ngay cả chiến thuyền của quan gia hơi không để ý cũng có nguy cơ vạn kiếp bất phục.

Những người này lại dám dùng thuyền nhỏ chạy trên Thương hải.

Lá gan thật lớn.

“Rượu thơm quá ”

Lão quy ngửi được mùi rượu, không nhịn được liền muốn tiến lên uống một hớp.

Ram ram~

Mặt biển nổi lên động tĩnh.

Một con rùa đen to lớn ngoi lên trên mặt biển, nhìn Lý Bình An.

Chính xác hơn là hồ lô rượu bên hông Lý Bình An.

Lý Bình An cười cười, đưa tay sờ đầu của nó.

Rùa đen ngoan ngoãn cúi đầu.

“Sao thế? Muốn uống rượu của ta à?”

Có vẻ rùa đen nghe hiểu Lý Bình An nên phun ra mấy cái bong bóng.

“Muốn uống thì uống, nhưng ta chỉ còn lại một ngụm cuối cùng, còn không biết lúc nào có thể tới

Vân châu được”

Lý Bình An cởi hồ lô rượu ra, không cẩn thận lấy cả Hiệp Khách bút ra.

Rùa đen kia giật mình kêu lên, xoay người lặn xuống biển.

Run lẩy bẩy, không dám tới gần nữa.

Thương hải từng có Cầu Long gây sóng gió.

Thánh Nhân đi ngang qua nơi này, ở đây chém Cầu Long.

Tương truyền Cầu Long dẫn Thương hải lên cao trăm trượng, định dùng lực Thương hải để giết Thánh Nhân.

Ai ngờ Thánh Nhân một bút chặt đôi Thương hải.

Mặc dù lão quy cũng chưa từng thấy tận mắt tình cảnh kia, nhưng lại nghe phụ thân nói.

Phụ thân nhiều lần cảnh cáo hắn, sau này gặp kẻ đọc sách thì phải đi vòng.

Khi đám gia hoả này phân rõ phải trái với ngươi, ngươi nên cảm thấy may mắn.

Bởi vì hắn không giảng đạo lý với ngươi có nghĩa là hắn đã chuẩn bị sẵn sàng đánh ngươi đến khi ngươi có cùng quan điểm với hắn thì mới thôi.

Còn lão quy cảm nhận được chiếc bút đeo trên người kia có một cỗ sức mạnh tự nhiên như bẻ cành

khô.

Không phải là Thánh Nhân Nho gia sao?

Không đúng! Thánh Nhân cũng không dễ gặp như vậy.

Nhưng mà không phải Thánh Nhân thì cũng tuyệt đối không phải là tu sĩ Nho gia bình thường.

“Này! Quy huynh, có uống rượu hay không?“Lý Bình An hô.

Lão quy rụt lại đầu, không dám lên tiếng.

Lý Bình An chỉ đành cười cười, đổ một ít rượu trong hồ lô xuống biển.

Lão quy cẩn thận từng li từng tí đến gần, lè lưỡi nếm.

Chậc lưỡi, gật gù đắc ý, rất hài lòng.

Rượu ngon, thật sự là rượu ngon.

“Quy huynh, hiện thân đi”

Nghe thấy đối phương lại gọi một lần nữa, bây giờ lão quy mới thò đầu ra.

“Lão

quy Khải Hằng bái kiến tiên sư.”

“Không dám nhận tiên sư”

Lý Bình An lắc lắc bầu rượu:

“Còn non nửa ngụm nữa, cho ngươi hết” “... Đa tạ tiên sư”

Tiên nhân ban rượu.

Lan truyền đi, cũng là một giai thoại.

“Rượu ngon, thật sự là rượu ngon.”

Lão quy cười hắc hắc, thấy Lý Bình An chẳng những không có dáng vẻ đáng sợ của người đọc sách,

mà trên thân còn có một cỗ khí chất chợ búa.

Không nhịn được mà trò chuyện với đối phương, một tới hai đi đã quen thuộc.

Nghe Lý Bình An nói muốn đi Vân châu.

Lão quy liền quàng dây thừng trên thuyền độc mộc lên người mình, bơi về phía Vân châu.

Tốc độ này ít nhất cũng nhanh hơn trước đó mấy lần.

Non nửa ngụm rượu đổi lấy một người bạn.

Lý Bình An cảm thấy rất giá trị...

Chương 160: Biết thoả mãn thì mới thấy hạnh phúc

Lý Bình An ngồi ở mũi thuyền, vận khởi phương pháp thổ nạp của Quy Tức công.

Phi kiếm Tế Vũ ở trong hồ lô dưỡng kiếm chờ đợi nhiều ngày, ngoài việc càng sắc bén hơn, mơ hồ còn có một chút linh tính, thêm mấy phần sinh cơ.

Cho dù mình chìm trong vô thức thì nếu có nguy hiểm, Tế Vũ cũng có thể chủ động ra tay bảo vệ mình.

Mấy ngày trước có một con hải âu bay ngang qua.

Định để lại một bãi phân trên đầu Lý Bình An.

Kết quả là phân chưa kịp rơi xuống đã bị Tế Vũ một kiếm bắn vào trong biển.

Lý Bình An cong ngón tay, búng ra, phi kiếm chấn động, dường như có ánh sáng rơi từ trên thân kiếm xuống.

Tạo ra một tiếng kiếm ngân vang, quanh quẩn trên bờ biển.

Phi kiếm cong cong ở giữa không trung.

Lập tức bắn vào trong nước, kéo lên một con cá.

Lý Bình An chộp tay một cái, chộp trúng con cá bắt vào trong lòng bàn tay.

Con cá này khá lớn, có thể lên đến hơn ba mươi cân.

“Tối hôm nay hầm canh cá

Công tử ca phú gia, từ thay áo đến há miệng, là chỉ cần cơm đến đưa tay.

Đột nhiên trở thành một kẻ lang thang nghèo túng ở giữa biển, đây phải nói là một sự đả kích không

nhỏ đối với Chu Hữu Tài.

Chỉ có điều là hắn thích nghi cũng nhanh, rất nhanh đã điều chỉnh tốt trạng thái.

Ôn Đào vẫn như trước kia, luyện quyền ngày qua ngày.

Thường xuyên đứng trên mặt biển giằng co với Lý Bình An.

Chỉ là lúc mới bắt đầu, vừa phải chuyên tâm ở dưới chân, không để mình chìm xuống nước. Vừa phải đối phó Ôn Đào.

Điều này làm cho Lý Bình An thỉnh thoảng đột nhiên phải chìm vào trong biển. Nhưng nhờ có mệnh cách toàn tâm toàn ý và chăm chỉ luyện tập.

Đánh mấy ngày liên tiếp đã làm quen được rất nhanh.

Một ngày, Lý Bình An chợt cảm thấy không trung khác thường.

Một cỗ hơi thở cường đại truyền đến.

Làm cho phi kiếm trong hồ lô chấn động ong ong.

Mấy người ngẩng đầu nhìn lên nhưng chỉ thấy một vệt ánh sáng bạc bay từ đầu bên này về phía bên

“Là phi kiếm, thật là nhiều phi kiếm”

Từng vị tu sĩ mặc áo bào màu trắng, chân đạp phi kiếm.

Trong không khí khẽ phát ra một tiếng kêu “Ông” ở giữa không trung lấp lóe một đường hào quang

màu trắng bạc mỏng nhưng sáng long lanh vụt qua, cuốn theo gió bay về phương xa.

Vô số tiếng kêu khẽ nối tiếp thành một tràng dài, liên miên không dứt.

Giống như một tia chớp, giăng ra một màn kiếm trên bầu trời.

Chu Hữu Tài há to miệng:

Cảnh tượng này thực sự hiếm thấy.

Vô số tu sĩ trùng trùng điệp điệp bay về phía xa.

Ánh nắng nhu hòa chói mắt, tiếng gió gào thét xẹt qua bên tai.

Kia có vô số đạo kiếm quang nhưng mỗi một đạo đều tiêu sái như vậy.

Rõ ràng như thế, như để cho người ta ngước nhìn.

Cảnh tượng đao kiếm kiều diễm, say rượu tiếu ngạo giang hồ.

Giữ lại tàn mộng trong thi họa, đời này không phụ thâm tình người.

Quả nhiên là tiện giết tâm can.

Chu Hữu Tài không nhịn được nói:

“Đúng là con mẹ nó ngầu! Lý huynh, ngươi nói xem bao giờ ta mới có

thể giống được như bọn họ”

Lý Bình An cười cười, sờ đầu Lão Ngưu.

“Sẽ có, cuối cùng cũng sẽ có.”

10:19

Khi mới bắt đầu, Lý Bình An còn để ý thời gian.

Nhưng qua một thời gian thì đã quên ngày nào với ngày nào.

Những ngày này, Lý Bình An dành phần lớn thời gian để tu luyện.

Lĩnh ngộ được không ít ý nghĩa, thực lực cũng đạt tới một cảnh giới khác, càng luyện càng nếm

trải.

Thậm chí còn học xong một tuyệt học…

Kẹp lên, đặt xuống.

Mặc dù vẫn đối chọi như cũ nhưng bàn cờ đã được đổi thành một tảng đá lớn.

Quân cờ cũng biến thành những viên đá nhỏ.

Chu Hữu Tài chau mày:

“Nghịch chuyển âm dương!”

Lập tức lật ngược bàn cờ.

“Lý huynh, không cẩn thận bàn đổ rồi, chúng ta chơi một bàn nữa đi”

“Tiếp tuyệt học của ta, quay ngược thời gian!”

Tiếp đó, bày lại ván cờ khi nãy một lần nữa. “Nào! Chúng ta tiếp tục”

Chu Hữu Tài: ...

“Lý huynh cũng thật là đại tài!”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, nghĩ có hơi thương cảm.

Nếu gặp lại Trường Thanh hòa thượng thì nhất định có thể thắng hắn. Chỉ là không biết hòa thượng đầu trọc này còn sống hay đã chết.

Lúc này, lão quy nói:

“Tiên sư, hai ngày thuỷ trình nữa là có thể đến Vân châu

Chu Hữu Tài nhìn canh cá, thở dài một hơi:

“Bây giờ nhìn thấy cá là ta buồn nôn”

Lý Bình An ăn miếng cá cuối cùng vào bụng:

“Có cái ăn đã là tốt rồi.”

Thấy chỉ còn ít ngày nữa.

Lão quy càng thêm tò mò, sớm hơn một ngày so với dự kiến.

Từ khi xuất phát đến bây giờ mới trông thấy đất liền một lần nữa.

Mấy người đều vô cùng phấn khởi, thuyền độc mộc dừng ở một chỗ sát bến tàu.

Chu Hữu Tài kích động rơi lệ không ngừng, nức nở nói:

“Khó khăn quá! Ta làm được, ta làm được rồi!!”

Lý Bình An quay đầu, không khỏi cười cười.

Có một số việc chính là như vậy, nhìn có vẻ rất khó khăn, nhưng không nhìn thấy trước kết quả.

Thật sự là sau khi thành công, quay đầu nhìn lại.

Sẽ nhận ra hoá ra cũng không phải quá khó như vậy.

Tất cả chỉ giống như một cái chớp mắt.

Rất nhiều chuyện dường như không thể, nhưng vẫn được hoàn thành từng bước một.

Trên đời không có cố gắng vô ích, cũng không có thành công trùng hợp.

Tất cả vô tình trồng liễu nhưng thật sự đều là nước chảy thành sông.

Lý Bình An nghĩ cho lão quy một chút tiền, dù sao người ta cũng kéo bọn họ lâu như vậy.

Về tình về lý chắc hẳn là nên báo đáp một chút.

Chỉ là trên người cũng không có tiền, huống hồ có lẽ tiền thế tục cũng làm chướng mắt đối phương.

“Quy huynh, ngươi hãy giữ vòng tay này của ta, sau này ngươi có thể đến tiền trang Chu gia ta để đổi lấy linh thạch.

Ngươi không muốn đổi cũng không sao, vòng tay này của ra cũng là một pháp bảo”

Chu Hữu Tài nói xong thì định tháo vòng trên cổ tay ra.

Lão quy biết vòng tay kia nhất định không phải vật tầm thường, nó cũng biết một chút chuyện của Chu gia.

Đồ vật mà công tử Chu gia mang trên người thì chắc chắn không tầm thường.

Nhưng lão quy không bằng lòng nhận.

Nó giúp bọn họ chỉ vì Lý Bình An cho nó non nửa ngụm rượu cuối cùng còn lại.

Với lại lão quy cũng cảm nhận được sự kỳ diệu của rượu bên trong hồ lô kia, đối với nó thì thế là đủ.

Biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc.

Có nhiều đồ vật cũng không phải là chuyện tốt.

Lý Bình An cũng không khuyên nhiều, nói tạm biệt xong thì cùng Ôn Đào, Chu Hữu Tài rời khỏi bến

tàu.

Lão

nhìn theo thân ảnh của bọn họ biến mất ở bến tàu:

“Hữu duyên gặp lại!”

Đúng lúc muốn rời đi thì lại phát hiện ra trên thuyền độc mộc có một vật sáng lấp lánh.

“Hả? Không lẽ là tiên sư làm rơi đồ vật ở đây”

Lão quy nhặt vật sáng lấp lánh giống như cục đá màu kia lên.

Cái này… Đây là sỏi mật rắn!

quy kinh hãi, nhìn cái màu sắc này.

Sỏi mật rắn này ít nhất cũng phải lấy từ Giao Long.

Thứ quý giá như thế, sao tiên sư lại làm rơi ở đây…

Lão quy hiểu ra rất nhanh.

Đây là, Lý tiên sư cố tình để lại cho mình.

Lão quy quá vui mừng, cúi đầu hướng về phía xa.

“Đa tạ Lý tiên sư!”

Phía xa, Lý Bình An cất một túi sỏi mật rắn vào lại trong ngực.

Lấy tổng cộng chín viên sỏi mật rắn từ trên người Giao Long Đồng Tử Sinh.

Hai viên ngâm rượu, một viên cho lão quy.

Còn lại sáu viên.

Lý Bình An thật sự không biết cái đồ chơi này ngoài ngâm rượu uống ra thì còn có tác dụng gì khác.

Nên cho đi cũng không tiếc mấy.

Dù sao có qua có lại.

Thế gian được và mất, có đôi khi chính là bất tri bất giác như vậy.

Tạo hoá đất trời không thể tả, đều do mình.

Nhưng làm việc thiện thì đừng mong báo đáp…

Chương 161: Vân châu

1749 chữ

Vân châu, theo như cổ chí đã ghi chép, thương nghiệp nơi đây vốn phồn hoa, là nơi thương nhân tụ tập, thanh danh vang xa.

Bên đường bày bán bánh kẹo, bày kỳ phổ, bán nhạc cụ, bán nghệ…

Đầy rẫy các loại ngọc đẹp, nhiều không kể xiết, làm cho người ta lóa mắt, cảm giác nhìn thôi cũng không xuể.

Bởi vì nằm ở nơi gió bắc, lại trên thị trường phồn hoa, vì thế phần lớn người đi đường đều có mang bộ dạng thổ hào giàu có.

Lý Bình An hòa vào dòng người, cảm nhận sự náo nhiệt cùng phồn hoa ở bên trong.

Tiếng cười nối tiếng gió hòa cùng tiếng nhạc hòa hợp ở phường trà quán rượu.

Lại bởi vì nằm ở vùng duyên hải, hàng hóa qua lại không dứt, do đó phong cảnh bốn mùa luôn có sự khác biệt, vui vẻ bất tận.

“Chúng ta đi ăn chút gì đi?”

Chu Hữu Tài nhìn thức ăn xung quanh, đồ ăn vặt rực rỡ muôn màu, nhịn không được bèn lau nước miếng nơi khóe miệng.

Bánh mật ong, củ sen, trái cây đúng mùa, hoa quả, cá tươi, móng giò, thịt lợn,...

“Nhưng chúng ta đâu có tiền”

“Hay!”

Cách đó không xa có người vỗ tay khen ngợi.

Đó là một nhóm người bán nghệ.

Lý Bình An nảy ra một ý:

“Ta ngược lại có một biện pháp”

“Mau nhìn xem, mau nhìn xem! Chư vị, chúng ta trên đường buôn bán, đi tới quý bảo địa, không ngờ

toàn bộ tiền vốn đều mất sạch, bởi vậy cả gan ở đây bêu xấu, ở đây bán nghệ.

Hy vọng các vị có tiền thì góp tiền, không có tiền thì góp vui cổ vũ vậy. Trước tiên cảm ơn tất cả mọi người!”

Thanh âm vang vọng khắp bầu trời.

“Lại có một nhóm tới bán nghệ?”

“Đi xem thử xem.

Thanh âm này quả thực còn vang dội hơn cả cồng chiêng, không khỏi hấp dẫn mọi người trên đường phố.

Lý Bình An ôm quyền:

“Chư vị phụ lão hương thân, cha ông ta đã có câu, núi ở phía tây, nước ở phía đông, sóng to gió lớn nơi biển động thì thông suốt hai miền nam bắc.

Người ngao du giang hồ kết giao bằng hữu, đến bốn phương trời đều gặp lại nhau.

Đao đoạt búa xiên lập chiến trường, ngũ hồ tứ hải chấn dương”

Chu Hữu Tài càng thêm khâm phục Lý Bình An.

Quá vần! Thật sự là quá có vần rồi.

Lý huynh thật sự là một tay gieo vần cừ khôi.

Lý Bình An trà trộn giang hồ đã lâu, vì thế đã luyện trôi chảy kỹ năng gieo vần, nói lái rồi.

Mọi người chỉ thấy một hán tử trần truồng nằm sấp trên mặt đất, bị một khối đá tảng thật dày đè trên người.

Đường đường là võ giả Lục phẩm, thế nhưng lại lưu lạc đến nỗi phải bán nghệ đầu đường thế này, Ôn Đào dường như cảm thấy mình đang làm mất mặt sư môn.

Vì lý do an toàn, hắn bèn chọc thủng hai lỗ trên bít tất, trùm lên đầu, như thế này thì hết xấu hổ.

“Ta đã từng xem ngực không đập đá trước đây rồi.”

“Đúng vậy đó, chẳng có gì mới mẻ cả

Người trong khu vực này du tẩu từ bắc chí nam, vì lẽ đó, họ có vốn kiến thức vô cùng rộng rãi, đương

nhiên sẽ hiểu biết rất nhiều.

Xem ra tiết mục bình thường không lừa gạt được bọn họ rồi.

Lý Bình An cao giọng nói:

“Sai! Chúng ta không đơn giản chỉ là ngực không đập đá, mà chính là “trán không đập đá”

“Đúng vậy”

Chu Hữu Tài ở một bên phụ họa.

Một số người hét lên:“Cũng xem qua rồi!”

Lý Bình An thốt lên:“Vậy chúng ta còn có thể biểu diễn háng không đập đá được, các vị đã từng thấy qua chưa?”

Mọi người nhao nhao lắc đầu, háng không đập đá?

Nghĩ thôi cũng đau rồi.

Ôn Đào: ...

Lý Bình An thấp giọng nói:“Ôn huynh, huynh ổn không?”

Ôn Đào trầm giọng nói:“Lên đi!”

Ôn Đào không hổ danh là võ giả Lục phẩm, vận khí xong, toàn thân hắn đều cương cứng như sắt thép.

Bên cạnh đó, những người nữ nhân thấy cảnh tượng này, ánh mắt nhìn về phía Ôn Đào đều đồng loạt thay đổi.

Người đàn ông này… thật là mạnh mẽ quá đi!!

Đương nhiên, một màn “háng không đập đá này cũng không đủ để đổi lấy khen ngợi của mọi người.

“Lên nào! Nghé con, cho họ chiêm ngưỡng đi!”

Lúc này Lão Ngưu đạp bốn vó, biểu diễn một màn lộn ngược ra đằng sau.

Mọi người nhịn không được vỗ tay khen ngợi.

Trâu cũng biết lộn ngược hả!?

Cái này so với loại tiết mục háng không đập đá kia còn thú vị hơn nhiều.

“Lại thêm một đoạn nữa!”

Lúc này Lão Ngưu lại đứng lên bằng hai chân, vặn vẹo bụng, nhảy

múa.

Có người cổ vũ, có người vỗ tay khen ngợi, có người hoan hô, tiếng cười nói vui vẻ.

Rất nhanh đã hấp dẫn một đám người.

Lão Ngưu lắc mông, cái nhà này mà không có ta thì chỉ có vứt đi thôi.

Cách đó không xa, ánh mắt của một người đàn ông ở quán trà dừng lại trên mặt Chu Hữu Tài một lát, sau đó nhìn bọn họ đi vào một gian khách điếm, lúc này mới xoay người rời đi.

“Tiểu nhị, toàn bộ đồ ăn trên bàn, mỗi loại lại lấy thêm một phần nữa!”

Chu Hữu Tài hô.

“Ăn đi! Ăn thoải mái đi”

Tiểu nhị bưng thức ăn đến trước bàn, thầm nghĩ:

“Đây là mấy đời rồi chưa được ăn cơm thế?”

“Đồ ăn ngon rượu ngon!”

Lý Bình An sờ bụng, nằm trên ghế.

“Lý huynh, Chu huynh, tại hạ phải đi rồi”

Ôn Đào chắp tay.

Ôn Đào phải trở về sư môn, không thuận đường đi đến Vân châu cùng bọn Lý Bình An.

Lý Bình An muốn đi tới Trấn Yêu quan.

Chu gia ở Vân châu có không ít sản nghiệp, với dạng này của Chu Hữu Tài, nhất định là phải thông báo cho người trong nhà một tiếng rồi.

“Vậy xin cáo từ:

“Hẹn ngày gặp lại!”

Ôn Đào nói:

“Hoan nghênh đến Thạch Tùy môn tìm ta.

Giang hồ chính là như vậy, hiệp sĩ mới xuất hiện gặp phải rất nhiều người, rồi lại chia ly, tách biệt ngay lập tức.

Trong quá trình này, một số người nhàn rỗi và nhàm chán, trở thành người đàn ông trung niên danh chính ngôn thuận.

Cũng có vài người không cam lòng, lại lấy ra đao kiếm, chuẩn bị lại một lần nữa du tẩu giang hồ. Trong tương lai, hồi tưởng lại một đoạn hồi ức phong vân quỷ dị mà tang thương này, hồi ức đã tạo thành mỗi một khuôn mặt vất vả gió sương, Lý Bình An cảm thấy mình một ngày nào đó sẽ không muốn rời đi.

Tìm một đỉnh núi, chậm rãi hồi tưởng lại tất cả những gì đã trải qua.

A- có một lần.

Ta và một người đàn ông họ Ôn đã bị lật úp trên một chiếc thuyền, sau đó làm một chiếc thuyền gỗ, băng qua toàn bộ Thương hải…

Không có quá nhiều luân hồi sinh tử, câu chuyện quanh co ly kỳ, chỉ là ở lại với nhau trên một chiếc thuyền trong một thời gian dài, ăn thật nhiều cá mà thôi.

Trang phục xa xỉ bị kẹt lại trong hồi ức khiến người ta suy nghĩ muôn vàn, ân oán tình cừu.

Không phải cũng rất thú vị sao?

Đã lâu không được nằm trên giường khách điếm, Chu Hữu Tài hạnh phúc đến mức muốn khóc. Những ngày tháng phải gối đầu lên tấm ván gỗ cứng rắn không biết đã có bao nhiêu bất tiện rồi. “Lý huynh, huynh không ngủ trên giường sao? Rất thoải mái đó”

Tiền của bọn họ chỉ đủ để thuê một phòng.

Cho nên hai người chỉ có thể cùng chen chúc trong một gian phòng.

Lý Bình An gối lên đùi Lão Ngưu:

“Không có việc gì, ta đã quen rồi, đi ngủ sớm đi, sáng mai còn phải lên đường”

“Đúng vậy, sáng mai còn phải lên đường”

Chu Hữu Tài ngáp một cái, nếu là vào ngày bình thường, khiến cho hắn dậy sớm chính là tuyệt đối không thể nào.

Hắn ta đi ngủ và thức dậy đều phụ thuộc hết vào tâm trạng.

Chỉ là chuyến hành trình này đã bất tri bất giác khiến cho hắn hình thành thêm rất nhiều thói

Mây thu muộn, trời nhạt một màu lưu ly.

Trong gió nhẹ truyền đến một tiếng thanh âm nhỏ không thể nghe thấy.

“Thấy rõ chưa?”

“Thấy rõ rồi, ngay phòng thứ nhất ở bên tay trái lầu hai”

Trong bóng tối, có mấy bóng người đang trốn ở hậu viện khách điếm.

“Thật sự là mạng lớn, ở trên biển còn có thể sống sót.

“Động thủ! Sau khi thành công đừng quên cắt một ngón tay để tranh công đấy”

Trăng thanh gió mát, thích hợp giết người phóng hỏa.

Cửa sổ nhẹ nhàng được đẩy ra một khe hở.

Người áo đen đang muốn nhảy vào, đột nhiên trên cổ lạnh lẽo.

Đợi thấy rõ, mới phát hiện là một thanh kiếm không chuỗi đang đặt trên cổ họng mình, chỉ là lại không thấy chủ nhân cầm kiếm đâu.

Người áo đen hơi nghiêng đầu, muốn né tránh đoản kiếm.

Tuy nhiên đoản kiếm giống như cũng cảm giác được, hắn di chuyển một bước, đoản kiếm cũng lệch theo một bước.

Giữ chặt cổ hắn ta.

“... Tu si?”

Người áo đen ngưng thần nín thở, mạnh mẽ giơ tay ra, muốn bắt lấy phi kiếm.

Ong—!!

“Đại ca!”

Người áo đen rơi ầm xuống từ trên cửa sổ.

Hắn ta ôm vết thương không ngừng chảy máu trên cánh tay:

“Di mau!”

Lý Bình An khẽ lắc đầu:

“Thật là bất ổn ”

Chương 162: Bảy mươi hai đường Thanh Liên kiếm, một kiếm cưỡi gió vượt ngàn dặm

1492 chữ

Lý Bình An chuẩn bị đưa Chu Hữu Tài đến phân gia ở Vân châu trước.

Tuy rằng không thuận đường với mình, nhưng cũng không thể vứt bỏ mặc kệ Chu Hữu Tài được. “Lý huynh, ngươi đối với ta thật tốt mà!”

Chu Hữu Tài cảm động đến rối tinh rối mù.

“Lý huynh, huynh yên tâm, chờ sau khi ta về đến nhà nhất định sẽ báo đáp huynh thật tốt.

“Ngươi đã trả tiền rồi”

“Hả? Khi nào?”

“Một túi linh thạch kia”

Lý Bình An cũng không quên lúc mới bắt đầu, Chu Hữu Tài đã đưa cho mình một túi linh thạch.

Chu Hữu Tài gãi gãi đầu, chính mình cũng quên mất chuyện nhỏ này rồi.

“Ai, Lý huynh, ngươi chờ ta với!”

“Lý huynh, vì sao chúng ta không đi đường lớn?”

“Văn thư thông hành đều rơi xuống biển rồi, đi đường này cũng

không sợ bị người bắt”

Hai người một trâu đi ra khỏi thành, dọc trên con đường nhỏ trong rừng.

Mới vừa rồi đã hỏi thăm người khác, Chu gia có một phân gia ở trong du thành, cách nơi này khoảng hơn mười ngày đi bộ.

Ở nơi chân trời nổi lên cơn mưa tí tách, nhưng trong rừng lại không có chút gió núi nào, ngay cả lá cây cũng không lay động dù chỉ một chút.

Phía trước có một sạp quán, vừa vặn đến đó uống một ngụm trà, cũng là để tránh mưa luôn.

“Tiểu nhị, cho ta ba chén trà!”

Tiểu nhị khom người đáp một tiếng, một bên bưng trà, một bên đi tới.

“Hai vị là từ đâu tới đây thế?”

Lời còn chưa dứt, bàn tay bưng trà của hắn khẽ động, một tia hàn quang bắn thẳng đến Chu Hữu

Tài.

Hai ngón tay Lý Bình An kẹp lấy chiếc đũa dài hơn một tấc, ngón giữa bắn một phát.

“Ba” một tiếng, bắn vào bên hông tiểu nhị.

Cả người tiểu nhị bỗng run lên, ngã nhào xuống đất.

Dù là như thế, Chu Hữu Tài cũng bị dọa chảy ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn tự an ủi chính mình:

“Tu vi của ta chính là Nhị phẩm, không sợ không sợ.”

Lý Bình An uống một ngụm trà:

“Uống xong thì lên đường thôi, xem ra chúng ta đã bị người ta theo dõi rồi”

Chu Hữu Tài nhìn tiểu nhị:

“Nói! Ai bảo ngươi tới giết ta?”

“Quên đi, hắn sẽ không khai đâu”

Lá trà Vân châu không giống Trung châu, loại trước tính ấm hơn, hương vị truyền thống trọn vẹn.

Loại sau hương thơm đậm, vị cực thanh mát.

Cả hai đều có nét đặc sắc riêng.

Lý Bình An một hơi uống ba chén lớn:

“Đi thôi”

Ngay sau khi hai người rời đi, một cỗ kiệu ngựa dừng lại ở trước quán trà.

Bên trong kiệu là một thanh niên nhàn nhã đang tựa lưng vào ghế.

Một đôi giày vải đen, một bộ thanh sam, thoạt nhìn giống như là một văn sĩ.

Tay phải cầm một thanh bảo kiếm rực rỡ khảm bảo thạch.

“Người đâu?”

Tiểu nhị trước đó lảo đảo bò qua.

“Chắc là… đi về phía đông rồi”

10:20

Một nữ tử váy đỏ đứng trước kiệu, tay cầm một cái mai rùa, lưng in bát tự sinh thần của Chu Hữu

“Công tử, là hướng tây”

Tiểu nhị không thể tin:

“Làm sao có thể? Ta rõ ràng thấy họ đang đi về phía đông mà Kiếm khách trẻ tuổi hừ một tiếng:

“Thủ đoạn tốt đấy, đồ phế vật! Bị người ta tính kế còn không biết. Xe ngựa đuổi theo về phía tây.

“Lý huynh, ta hoài nghi người muốn giết ta có thể là nhị ca ta”
“Ngươi không phải là con trai duy nhất sao?”

“Không phải ca ca ruột.

Lý Bình An ồ một tiếng, không nhiều lời đáp lại.

Nhiệm vụ của hắn chỉ là đưa Chu Hữu Tài an toàn đến phân gia Chu gia mà thôi, về phần ân oán tình cừu trong gia tộc, đoạt đích chi tranh, hắn cũng không có chút hứng thú nào.

Dọc theo một nẻo đường dài và dốc, tựa như ruột cừu, thẳng đến khi trời tối, họ cuối cùng cũng tìm thấy một ngôi miếu thờ cũ nát.

Trong miếu một mảnh đen kịt, một mùi hương ẩm mốc phả vào mặt, nhìn thế nào cũng không giống như nơi có người ở.

Lý Bình An và Chu Hữu Tài mỗi người tự cầm một phần đồ ăn, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài.

Ngay sau đó cửa lớn bị người đẩy ra, một chiếc xe ngựa đường hoàng xông vào.

“Công tử, tìm được người rồi.”

Thị nữ váy đỏ hơi khom người.

Bên trong kiệu, thanh âm sắc như kiếm:

“Giết”

Thị nữ váy đỏ hỏi:

“Còn một người nữa cũng giết luôn sao?”

“Có đạo đức nghề nghiệp không vậy? Bổn công tử nói giết một người thì giết một người”

Công tử trẻ tuổi ngôn từ đầy chính nghĩa mà nói.

Bốn người hầu lúc này chia làm hai đội, hướng về Lý Bình An mà đánh.

Lý Bình An xuyên qua giữa bốn thanh trường kiếm, một kiếm một chỉ, trong nháy mắt liền đánh toàn bộ trường kiếm vỡ thành mấy đoạn.

“Bản lĩnh cũng không tồi! Xem ra còn cần công tử tự mình ra tay rồi.

Thị nữ váy đỏ nói.

Kiếm khách trẻ tuổi trong xe ngựa hừ một tiếng:

“Đúng là một đám phế vật!”

Thị nữ váy đỏ nhìn về phía Lý Bình An:

“Các hạ là người của môn phái nào?”

“Không có môn cũng chẳng có phái nào.

“Đã như vậy, khuyên ngươi đừng nên xen vào việc của người khác, có biết danh húy của công tử nhà ta không?”

“Mong được chỉ giáo”

“Bảy mươi hai đường Thanh Liên kiếm, một kiếm cưỡi gió vượt ngàn dặm, hẳn là ngươi đã nghe nói qua rồi?”

“Thật có lỗi. Chưa từng nghe qua

“Nói với hắn những chuyện này làm gì, lãng phí nước bọt”

Công tử trẻ tuổi một tay cầm chuôi kiếm, hai chân phát lực, đứng dậy từ trong xe ngựa đi ra.

Oanh –!!

Con ngựa kéo xe kinh hoàng thất thố hí lên, một đạo kình phong ập tới!

“Ba” một tiếng, bụi bặm bay lên.

Công tử trẻ tuổi còn chưa kịp đi ra khỏi xe ngựa, thậm chí kiếm còn chưa kịp rút ra, giá đỡ bên trong kiệu đã bị đánh bay ra xa cao ba, bốn trượng.

Nắm đấm của đối phương gần ngay trước mắt, chỉ lệch hai phần so với trán của hắn mà thôi.

Sức mạnh khí huyết cuồng bạo trực tiếp đập nát hai cánh cửa miếu thờ.

Không chút nghi ngờ, nếu như không có mấy phần nhường nhịn thì thứ hiện tại vỡ chính là đầu của vị công tử trẻ tuổi này.

“Bảy mươi hai đường kiếm Thanh Liên, một kiếm cưỡi gió vượt ngàn dặm, danh tiếng rất vang dội.” Biểu cảm trên mặt công tử trẻ tuổi

cứng ngắc:

“Cái này… Đây là danh hào của sư phụ ta..”

“À.”

Lý Bình An rút kiếm của công tử trẻ tuổi ra: “Kiếm không tệ.”

Lập tức cổ tay khẽ động.

“Ầm” một tiếng, trường kiếm nhập vỏ.

Thị nữ váy đỏ kêu gào lúc trước giờ phút này cũng chỉ đứng yên tại chỗ, không dám cựa quậy dù chỉ là một chút.

Lý Bình An không thèm để ý tới nàng, nói với công tử trẻ tuổi:

“Ngươi mấy phẩm rồi?”

“Ta… Tam phẩm”

“Tam phẩm? Kiếm tu?”

“Không phải.”

Xem ra không phải cứ dùng kiếm đều là kiếm tu.

Lý Bình An hiểu rõ.

Mấu chốt nhất chính là biết rõ đối với sức mình lúc này, đánh Luyện Khí sĩ Tam phẩm là dễ như ăn bánh.

“Xem ra đối phương cũng chỉ có thể tìm được người thực lực có hạn

Lý Bình An cưỡi trên người Lão Ngưu.

Chu Hữu Tài có chút đắc ý dương dương nói:

“Tu sĩ cũng không phải dễ tìm như vậy, huống chi là tìm tu sĩ liều mạng.

Nếu ta chết rồi, cha ta, ông nội ta, cả Chu gia của ta sẽ điều tra kỹ lưỡng việc này.

Chu gia chúng ta tuy rằng thực lực chẳng ra gì, nhưng được cái nhiều tiền nhiều của, đến lúc đó, hung thủ sẽ bị cả thiên hạ truy sát, mọc cánh cũng khó bay.

Trong cơn thịnh nộ ấy, gia đình của hung thủ cũng không thể Lý Bình An gật gật đầu, hóa ra là như vậy.

may

mắn thoát khỏi”

Chương 163: Núi đá

1585 chữ

Sau cơn mưa, cánh đồng hửng nắng đặc biệt trở nên rộng mở trống trải, bình minh mới lên, mây trắng nhuộm một tầng màu vàng nhạt.

Chu Hữu Tài đột nhiên kêu lên một tiếng đầy kinh hãi:

“Lý huynh, Lý huynh!”

Giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một dải tranh chữ thật to, trên đó viết mấy chữ lớn dễ thấy.

“Chu thiếu gia sau khi thấy được tin tức này, xin hãy chạy tới phân gia Du thành gần nhất.

“Là Chu gia chúng ta!”

Chu Hữu Tài mừng rỡ.

Mấy ngày kế tiếp, họ lại liên tục nhìn thấy càng nhiều tranh chữ trôi nổi bồng bềnh trên không trung

Ngoài ra còn có rất nhiều tin tức trao giải khác.

Xem ra Chu gia đã nhận được tin tức thuyền lớn của công tử bị nổ, hơn nữa cũng biết được Chu Hữu Tài không có chết, mà là đã an toàn đến Vân châu rồi.

Lý Bình An bước nhanh hơn, ba ngày sau.

Rốt cục cũng chạy tới Du thành, lúc này, ngoài Du thành tất cả đều là chân dung lớn nhỏ của Chu

Hữu Tài.

Quan sai thậm chí còn cầm một bức họa, lần lượt hỏi thăm những người ra vào thành.

Còn có một người trung niên đứng ở ngoài cửa thành, lo lắng nhìn phương hướng quan đạo.

Hắn có một khuôn mặt tròn, một thân áo đỏ, huyền văn vân tụ, vừa nhìn đã biết là giá trị không

nhỏ.

Hơn thế nữa, dung mạo ấy cũng có vài phần giống với Chu Hữu Tài.

Bên cạnh nam nhân trung niên này còn có mấy vị quan viên mặc quan bào khác.

“Là nhị cữu cữu của ta!”

Hai mắt Chu Hữu Tài sáng lên.

Nhị cữu là người nhà mẹ đẻ Chu Hữu Tài, cho dù không thể tín nhiệm những thúc thúc kia, nhưng

thân thích nhà mẹ đẻ là tuyệt đối có thể tin tưởng được.

Bởi vì người nhà mẹ đẻ không có tư cách tranh đoạt tài sản với ngươi, cho nên đương nhiên hắn sẽ dốc toàn lực mà bảo vệ ngươi rồi.

Nhưng những thúc thúc cùng họ kia lại hoàn toàn khác.

“Tin được không?”

“Tin được, tin được!”

Chu Hữu Tài kích động nhảy xuống.

“Nhị cữu! Nhị cữu!”

Nhị cữu hướng về nơi phát ra tiếng, kích động không chịu nổi.

“Ai ôi, cháu trai lớn mũm mĩm của ta ơi, dọa cữu cữu sợ chết khiếp rồi!”

“Nhị cữu cữu, ta thiếu chút nữa liền không trở về được rồi!”

Chu Hữu Tài mắt đỏ lên, nhịn không được liền òa khóc.

“Mau để nhị cữu cữu xem có bị thương hay không nào”

Mấy vị quan viên chung quanh toàn bộ xông tới, nhao nhao thở phào

nhẹ nhõm. Công tử Chu gia còn sống –

“Không có, đều tốt cả”

“Nhị cữu, phải cảm ơn Lý huynh thật tốt, nếu không nhờ có hắn, con giờ đây đã mất mạng rồi” “Yên tâm đi, cháu trai lớn, chúng ta có ân tất báo, sẽ không bạc đãi người ta đâu”

“Hắn đã cứu con rất nhiều lần đó”

Nói xong quay đầu lại:

“Lý… Lý huynh?”

Tìm kiếm khắp nơi, đừng nói là Lý Bình An, ngay cả cái bóng của Lão Ngưu cũng chẳng thấy đâu. “Tiểu nhị, đổ đầy hồ lô rượu này giúp ta”

“Được thôi!”

Tiểu nhị lấy hồ lô rượu đi, chỉ trong chốc lát liền đưa hồ lô đầy cho Lý Bình An.

“Khách quan, rượu của ngài.” Lý Bình An hít hà.

“Rượu không tệ.

Lý Bình An trả tiền, treo hồ lô rượu ở bên hông. Dắt theo trâu, hòa mình vào đường phố.

Rất nhanh đã biến mất trong biển người.

Vân châu được chia thành phía bắc và phía nam, lấy Vị Thủy là ranh giới.

Miền Nam vì có giao thông thuận tiện, thương mại rất phát triển.

Mà phía bắc thì núi phức tạp, nạn trộm cướp cũng nhiều, hơn nữa còn bị binh lính quấy rối còn hơn cả thổ phỉ.

Đa số là nơi tràn ngập chướng khí, núi sâu hiểm trở, dân chúng lầm than khốn khổ.

Bên trên núi đá, có một sơn động.

Trên vách động treo một sợi dây thừng, phía dưới có một cái móc sắt đang treo lơ lửng một người

đàn ông”

Bên trong động có một đám sơn tặc, do một tên thổ phỉ tên là Kim Nhãn Bưu cầm đầu. Kim Nhãn Bưu vốn là một tên tiểu tặc.

Người ta đồn rằng hắn có thể nhìn thấy muỗi bay cách đó cả trăm mét.

Thân mang tuyệt kỹ, am hiểu thuật dùng ngân châm.

Lúc đối địch có thể vô thanh vô tức đánh lén, vì lẽ đó, rất ít người là đối thủ của hắn.

Xung quanh chỉ có mấy thôn trang, đều đã chịu chung cảnh bị bọn chúng cướp bóc. Dân chúng hận thấu xương bọn chúng, nhưng ngược lại cũng sợ hãi như hổ.

Lúc này, mấy tên cướp do Kim Nhãn Bưu cầm đầu đang tụ tập cùng một chỗ, uống rượu tìm vui.

Bên cạnh mỗi người còn có một nữ tử quần áo không chỉnh tề, vừa nhìn đã biết là nữ tử nhà lành bị bắt tới từ nơi nào đó.

Các nàng vì mạng sống, chỉ đành ủy thân cầu hoạn.

Nhất là một nữ tử ở giữa đám người, nàng lại càng xinh đẹp động lòng người, chỉ là lúc này đã sớm bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy không ngừng.

Mà chồng nàng, chính là người đàn ông đang bị treo trên vách động kia. “Khiêu vũ đi, nếu làm tốt thì người đàn ông của ngươi có thể sống”

Kim Nhãn Bưu lạnh lùng mở miệng.

Nữ nhân do dự hai giây, lúc này mới run rẩy đứng lên.

“Nhảy!”

Nữ nhân này đã được học qua vũ đạo, hơn nữa xiêm y nàng đã bị xé rách hơn phân nửa, thỉnh thoảng

lại lộ ra nét phong tình, chọc cho đám người cười lên đầy dâm đãng.

“Đại ca, nữ nhân này…

Nhị đương gia nhịn không được mở miệng.

Kim Nhãn Bưu liếc hắn một cái:

“Nhìn đức hạnh của tiểu tử ngươi kìa! Bụng chó không thể chứa được ngà voi”

Nhị đương gia cười hắc hắc, lại nghe Kim Nhãn Bưu nói.

“Các huynh đệ hãy cùng nhau hưởng dụng nữ nhân này!” “Đại ca vạn tuế!”

“Đại ca anh minh!”

Mọi người phát ra tiếng kêu hưng phấn.

Nữ nhân ấy mặt sớm đã không còn chút huyết sắc, dường như đã dự liệu được kết cục của mình trong giây lát.

“Đại đương gia, bên ngoài có người cầu kiến.

Lúc này, một tên sơn tặc chạy vào.

“Là một người mù, rất to gan, nói là quen biết Đại đương gia đã lâu rồi.”

“Người mù? Quen biết đã lâu?”

Kim Nhãn Bưu nhớ lại một chút, hình như người mình từng quen cũng không có người này. “Để hắn vào”

Kim Nhãn Bưu cũng không sợ đối phương chơi đùa mình.

Dù sao con mẹ ai lại chán sống, chạy vào ổ cướp mà đùa giỡn với thủ lĩnh sơn tặc chứ.

Một lát sau, một người mù bước vào.

Kim Nhãn Bưu đánh giá hắn một chút: “Ngươi nói ngươi biết ta?”

Lý Bình An đi thẳng tới.

Mấy tên thổ phỉ chung quanh nhao nhao đứng lên.

Ai ngờ đối phương chỉ cầm lấy một cái ghế từ dưới bàn, ngồi xuống.

Kim Nhãn Bưu hơi híp mắt, phất phất tay ra hiệu đám người đợi một chút, đừng sốt ruột.

Lý Bình An rót cho mình một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Tại hạ là người tới từ phía nam, đã rất lâu rồi chưa được ăn cơm no, còn liên lụy đến con trâu cũng phải nhịn đói”

Còn chưa nói xong, lập tức có bọn cướp nhịn không được.

“Lá gan ngươi mẹ nó cũng lớn thật, không có tiền ăn cơm, còn dám đến núi của chúng ta ăn chực sao!”

Kim Nhãn Bưu cũng cười lạnh ra tiếng:

“Huynh đài, khí phách thật sự lớn.

Tuy nhiên dù khí phách có lớn, cũng không biết có bản lĩnh này hay không”

Lý Bình An khoát tay áo:

“Nói ra thật hổ thẹn, bản lĩnh của ta đối phó với đám tiểu mao tặc các ngươi vẫn còn được.

Nếu như các ngươi thật sự có tu sĩ, khả năng ta sẽ phải cân nhắc thêm.

Nhưng cũng may, ta đã nghe ngóng rồi, chỗ này của các ngươi rất an toàn”

Lập tức lấy ra một phần lệnh truy nã từ trong ngực.

“Kim Nhãn Bưu, tên thật là Kim Trường Cung, người Cự Dã.

Nguyên là nô lệ của một gia đình, bởi vì nhìn trúng thê tử của gia đình kia, do đó đã tiền dâm hậu

sát để che đậy sự tình.

Sau đó đã giết cả nhà người ta, vào rừng làm cướp.

Nếu có thể bắt được người này, vô luận sống chết, đều được khen thưởng”

Kim Nhãn Bưu cười lạnh ra tiếng:

“Tốt, tốt! Hôm nay để ta nhìn xem, rốt cục ngươi có mấy lá gan!”

Chương 164: Nhập hàng

1600 chữ

Nhị đương gia mang theo một thanh rìu Huyền Hoa, gầm nhẹ một tiếng, dẫn đầu vọt tới. Lý Bình An giơ tay lên.

“Phốc” một tiếng, cán rìu lập tức gãy rời.

Lưới rìu nặng nề “phanh” một tiếng, cùng lúc cắt đứt ngón chân của Nhị đương gia.

“Hôm nay lão tử liều mạng với ngươi”

Lý Bình An nhún nhún vai:

“Đây chính là ngươi tự tìm đấy”

Nói xong trở tay đóng cửa lại.

Bọn đạo tặc bên ngoài thấy thế không ổn, muốn xông vào. ‘Phanh một tiếng nổ lớn, cánh cửa nặng nề khép lại.

Lực tác động thật mạnh khiến cho hai tên thổ phỉ gần nhất bị đánh bay ra xa hơn một trượng, nếm đủ khổ sở.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, không nghĩ tới còn có người dám xông vào ổ cướp, hơn nữa lại còn lẻ loi một mình.

“Bây giờ phải làm sao đây?”

Một trong những người đứng đầu nhỏ nói:

“Phá cửa ra!”

Chỉ chốc lát sau, mấy tên thổ phỉ mang theo một khúc gỗ thô bước nhanh tới.

“Phanh phanh!”

Đập liên tục vài cái, cửa vẫn không bị phá.

Ngược lại là bị mở ra từ bên trong trước.

Két~

Lý Bình An cầm trong tay một con gà nướng còn nguyên vẹn, ôm theo hai bầu rượu, trên lưng còn đeo một cái bao.

Máu tươi trên mặt đất đã chảy thành từng mảng, mùi máu tươi nồng

nặc xộc thẳng vào mũi. Mở to hai mắt nhìn vào, bên trong chính là hơn mười thi thể nằm ngổn ngang.

Đó là Đại đương gia cùng mấy vị thủ lĩnh.

Mỗi người đều chết thảm, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Đầu của bọn chúng đều bị cắt bỏ.

Lý Bình An giết bọn chúng không tốn bao nhiêu sức lực, nhưng lúc thu thập đầu lại tốn không ít công

súc.

Dù sao cũng là đối tượng bị quan phủ truy nã, ngươi không thể nói ngươi giết thì chính là ngươi giết được.

Dù sao cũng nên mang theo chứng cứ, mà chứng cứ tốt nhất, đơn giản nhất, chính là đầu của những tên này.

Đám thổ phỉ hoảng sợ, nhao nhao lui về phía sau.

“Giết! Giết chết hắn báo thù cho Đại Đương gia.

Cũng không biết là ai hô lên một tiếng.

Trên núi có hơn một trăm tên thổ phỉ, chẳng lẽ cũng đánh không lại đối phương sao.

Huống chi hiện tại Đại đương gia đã chết, nếu ai có thể giết người này thì có thể thuận lý thành chương mà trở thành vị đương gia tiếp theo rồi.

Lý Bình An mở hồ lô rượu ra, một tia sáng trắng từ trong hồ lô bắn ra.

“Ba!”

Trước tiên cứu người lúc trước đang bị treo trên vách núi xuống, rồi mới xông vào trong đám người, đại sát tứ phương.

Mọi người ngay cả tiếng kêu rên cũng không kịp thốt ra, mỗi một kiếm đều là một kích mất mạng. Tốc độ không thể tưởng tượng được.

Một người trong đó thấy tình thế không ổn, đang muốn rón rén chuồn đi, nhưng kiếm quang chợt lóe, hắn đã không còn cựa quậy

nữa.

Lý Bình An thở ra một hơi, xoay người nói với những nữ tử bị bắt cóc kia.

“Theo ta xuống núi đến quan phủ, ta còn có thể lĩnh thêm một ít tiền thưởng”

Đám nữ tử nào dám không đáp ứng, trong chiếc túi sau lưng người này tất cả đều là đầu người đó.

Lỡ không may chọc giận hắn, nói không chừng hắn liền một kiếm chém đầu các nàng.

10:21

Nha môn Thanh Thủy.

Trên hai cánh cổng màu đỏ thẫm vừa cao vừa lớn có treo hai ngọn đèn xe.

Huyện nha lão gia đang chơi đùa cùng với ba vị phu nhân của mình.

Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây tựa như một sợi chỉ vàng, tung hoành đan xen, chiếu lên mái nhà, khiến cho bốn phía đều có thể thấy rõ ràng.

Mấy tên bộ khoái ở ngoài cửa ngáp.

Thật là một cảnh tượng thoải mái.

Quả nhiên là cửa son rượu thịt thối, đường có quỷ chết cóng.

Lúc này, thuộc hạ vội vàng đến báo.

“Lão gia, lão gia”

“Kêu la cái gì? Lại có người đến tố cáo, nói cho bọn hắn biết hôm nay bổn huyện gia bị bệnh. “Lão gia, có người tới lĩnh thưởng”

“Lĩnh thưởng?”

Huyện thái gia nhíu mày.

“Đúng vậy, nói là đã giết được đám sơn tặc trên núi” Huyện thái gia hơi do dự:

“Đợi ta đi xem một chút”

“Ai ôi, lão gia ở lại chơi cùng người ta thêm một lát đi

Tam phu nhân nói.

“Đúng vậy, không phải chỉ là giết một tên sơn tặc rồi chạy tới lĩnh thưởng sao, có cái gì hiếm gặp đâu”

“Nữ nhân các ngươi thì biết cái gì, chờ ta trở về.”

Huyện lão gia cùng sư gia đi đến dưới đường, liếc mắt đánh giá người tới một cái.

Thoáng nhấp một ngụm trà.

Sư gia nói:

“Vị này chính là huyện lão gia của chúng ta.

Lý Bình An hành lễ.

Huyện lão gia cau mày, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương.

“Người mù?”

“Vâng”

Sư gia mới vừa rồi còn chưa phát hiện, lấy biểu hiện khi tiến vào của đối phương, hoàn toàn không giống một người mù.

Giờ phút này nhìn kỹ lại, đối phương cũng có thể không phải là người mù.

Huyện lão gia trong lòng hiểu rõ, có lẽ tên này từ chỗ nào đó nhặt được thi thể bọn cướp, sau đó nghe người ta nói đến chỗ này tranh công đây.

Vừa rồi ván bài kia cũng không tệ lắm, lại để cho tên này đến quấy nhiễu rồi.

Mẹ nó, tìm chết!

Huyện lão gia vỗ kinh đường mộc một cái, khiến cho tên bộ khoái đang buồn ngủ bỗng giật mình. “Ngươi…

Không đợi hắn mở miệng, Lý Bình An lấy chiếc bao phía sau lưng.

Đổ ra những thứ bên trong, tất cả lăn xuống đất.

Mọi người nhìn thấy tràng diện này mà hoảng sợ.

Sắc mặt đột nhiên biến đổi, mấy bộ khoái đều đổ mồ hôi lạnh.

Lý Bình An cũng không hoang mang, lấy lệnh truy nã ra.

“Đây là Kim Nhãn Bưu, đây là Nhị đương gia Trương Đạo của Thạch Sơn, đây là..” Lý Bình An dựa theo trình tự, lần lượt dán lệnh truy nã lên trán mấy người. Sau đó ngẩng đầu:

“Tổng cộng hết thảy bảy mươi hai lượng bạc, ta thu bảy mươi lượng bạc là được rồi.

Khóe miệng mọi người hơi giật giật, ngài đây là nhập hàng ở đâu thế?

Huyện lão gia nuốt một ngụm nước bọt, lấy lại tinh thần.

Phất phất tay, ý bảo bộ đầu đi qua xem thử.

Đợi sau khi bộ đầu xác nghiệm danh tính xong, lúc này mới nói:

“Được rồi, xin hỏi tôn tính đại danh của vị tráng sĩ này là gì?”

“Lý Bình An

Huyện thái gia thần sắc trang nghiêm, thái độ trở nên thành khẩn hơn rất nhiều.

“Phân phó sự gia, đón gió tẩy trần cho ngài Lý Bình An

Chỉ chốc lát sau, một bàn rượu ngon thức ăn ngon đã chuẩn bị xong.

“Có thể làm phiền cho con trâu này của ta thêm mấy món ăn được không, con trâu này của ta cũng thích ăn lắm”

Huyện thái gia tuy là nghi hoặc, nhưng cũng để cho người ta làm theo.

Liên tiếp uống bốn vò rượu, ăn sạch sẽ cả thịt và rượu.

Lý Bình An lúc này mới thỏa mãn sờ sờ bụng.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến động tĩnh.

Thì ra là sau khi những nữ nhân kia về nhà, dân chúng nghe nói có

hảo hán đến chém đầu hết những

tên thổ phỉ trên núi kia, lúc này mới nhao nhao cầm thức ăn, đồ vật đáng giá trong nhà đến cảm tạ vị hảo hán này.

“Hảo hán, xin nhận của lão hán một lạy!”

Lý Bình An đỡ lấy hắn:

“Đại gia, không cần đa lễ như vậy”

“Hảo hán, ngươi không biết rằng đám cướp này táng tận lương tâm, bởi nhà ta vì giao nộp thiếu tiền, bọn chúng liền lột da con trai ta, treo ở cửa thôn, răn đe mọi người.

Quả thực là không bằng cầm thú!”

Huyện thái gia ở một bên lúng túng cười cười.

Thật vất vả mới có thể đuổi những người này đi.

Lý Bình An làm thế nào cũng không từ chối được những đồ vật họ mang tới tặng cho hắn.

Có trứng gà tre, thịt lợn, lá trà, màn thầu, cùng một số lương khô…

Mấy thứ này tuy rằng không đáng giá, nhưng đối với những dân chúng này mà nói, có đôi khi chính

là lương thực cứu mạng.

Lúc này, có hạ nhân đến truyền lời.

“Tráng sĩ, lão gia chúng ta mời ngài đến hậu hoa viên nói chuyện”

Lý Bình An đi theo hạ nhân đến hậu hoa viên.

Đêm khuya vắng lặng, lại không thấy huyện lão gia đâu.

Chỉ có một vị lão tổ mặc áo bào xám ngồi trong đình, âm sâu nhìn Lý Bình An, bên cạnh còn có hai tráng hán…

Chương 165: Lệnh truy nã

1875 chữ

Trước mặt lão nhân áo xám đặt một cây đàn cổ màu đen, trên đầu có điêu khắc một cái đầu trâu. âm thanh lạnh lùng nói:

“Xưng tên họ đi, thủ hạ của lão phu không giết quỷ vô danh.”

Lý Bình An ngồi trên một tảng đá, nghi hoặc nói:

“Ngày xưa không oán ngày nay không thù, vì sao ngươi lại muốn giết ta?”

“Trí nhớ của các hạ thật kém, vừa mới trên núi giết chết đồ tử đồ tôn của lão phu, hiện tại đã không nhận nợ rồi”

“Ồ? Ngươi là sư phụ của đám người kia”

“Chính là lão hủ”

Lý Bình An giật mình:

“Thì ra ngươi và huyện lão gia này là một phe.

“Ta là tam cữu của hắn!”

“Trách không được”

“Từ cửa quan bóc lột mồ hôi nước mắt của nhân dân còn chưa thấy đủ, lại âm thầm nuôi thổ phỉ, thủ đoạn của các ngươi thật sự là cao minh”

Lão nhân áo xám hừ lạnh một tiếng, nói:

“Tiểu tử, hôm nay ngươi tới số rồi!”

Mười ngón tay mảnh khảnh của lão nhân áo bào xám gảy dây đàn, âm thanh cao vút, khanh khách rung động, trong nhu hòa mềm mại lại xen lẫn tiếng cứng rắn như kim thạch.

Lý Bình An chợt cảm thấy trái tim căng thẳng, đồng thời màng nhĩ vang lên thanh âm như sấm sét. Luyện Khí sĩ?

Lão nhân áo xám hừ một tiếng:

“Tiểu tử, hiện tại ngươi mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân sao!”

Ù! Ù! Ù!

Trái tim Lý Bình An run lên, khí huyết ngưng tụ nhất thời tán loạn.

Thấy bộ dáng này của Lý Bình An, lão nhân áo xám nở nụ cười.

Chỉ pháp đột nhiên trở nên dồn dập, từ tám tiếng biến thành trăm tiếng, mỗi một tiếng đều giống như một tiếng sấm nổ đùng đoàng vang bên tai.

Kinh tâm động phách, rung động lòng người.

Sắc mặt lão nhân áo xám chậm rãi trở nên âm trầm.

Theo lý thuyết, đối phương đã sớm không chống đỡ nổi, rồi thất khiếu chảy máu mới đúng.

Sao hắn vẫn còn đứng đó?

Hàn quang trong mắt lão nhân áo xám chợt lóe, liên tục gảy mười ngón tay.

Lý Bình An ngẩng đầu, biểu cảm nhẹ nhõm.

“Thế thôi hả?”

Lão nhân áo xám biến sắc.

Khí huyết quanh thân Lý Bình An tựa như bánh xe nhấp nhô, nhàn nhã nhã nhã tiến về phía trước

một bước.

“Loại thủ pháp chiến đấu này đúng là lần đầu tiên ta gặp phải, tuy nhiên nhìn qua, hiệu quả cũng không quá lý tưởng”

Hai tráng hán bên cạnh lập tức ngăn ở trước người lão nhân áo xám.

Bọn họ tồn tại chính là để bảo vệ lão nhân áo bào xám vốn không am hiểu tác chiến cận chiến kia.

Thân hình khổng lồ của hai người giống như một bức tường thành vây kín.

Bốn phía bàn chân Lý Bình An nổi lên một vòng bụi bặm, thân ảnh xẹt qua hai người.

Lão nhân áo xám mặt không huyết sắc:

“Các hạ, lão hủ chính là đệ tử Tam Đoạn giáo, không bằng chúng ta..”

Lời còn chưa dứt, Lý Bình An điểm một tay về phía cổ họng hắn.

Khóe miệng lão nhân áo xám tràn ra một tia máu tươi, hơi thở hỗn loạn, trong ánh mắt toát ra một tia bị thương.

Lý Bình An lười nghe hắn nói nhảm.

Không nghĩ tới mình chỉ đến lĩnh tiền thưởng thôi mà cũng túm được lão trùm.

Quả nhiên quét gian trừ ác là bắt buộc phải làm ~

“Hảo hán tha mạng, ta bị hắn uy hiếp, không liên quan đến ta”

Lão Ngưu tha huyện thái gia đang muốn chạy trốn trở về.

“Bạc của ta đâu?”

Tiền thưởng đã bàn bạc xong còn chưa được phát xuống, Lý Bình An vươn tay. “Có! Có!”

Huyện thái gia lúc này đưa tay sờ soạng trong túi, lấy ra năm thỏi bạc cùng một thỏi vàng.

“Tha mạng cho ta, những thứ này đều là của ngươi”

Lão Ngưu đạp hắn một cái, ngưu… ưu… kêu.

Ngu xuẩn!

Kết liễu ngươi rồi, số tiền này cũng rơi vào túi chúng ta mà thôi.

Trên con đường nhỏ trên núi, có mấy con quạ tịch mịch, thỉnh thoảng phát ra một tiếng kêu thê lương.

Gió nhẹ thổi qua ngọn cây, một người một con trâu chậm rãi ung dung đi tới. Lý Bình An cầm một cái túi nhỏ trong tay, còn thêm một bản bí tịch.

Tất cả đều là đồ trên người lão nhân áo xám kia.

Bí tịch là về một quyển pháp môn luyện khí, đối với Lý Bình An mà nói không có nhiều tác dụng. Ngược lại, những thứ trong túi nhỏ này rất có giá trị.

Đó là một túi linh thạch.

Tuy rằng phẩm sắc linh thạch bên trong vẫn còn hỗn tạp, cũng không bằng chiếc túi Chu Hữu Tài cho lúc trước, nhưng thịt ruồi thì cũng là thịt.

Huống chi trong đó còn có một viên linh thạch vô cùng khác lạ, chất lượng rất được.

Lý Bình An lập tức tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút.

Hắn cũng không sốt ruột hấp thu ngay, mà muốn nghiên cứu những viên linh thạch này trước đã. Rất nhanh sau đó, hắn đúng là đã phát hiện ra vấn đề.

Một lần hấp thu hết mấy cái linh thạch vừa thu được cũng còn kém xa việc mình cứ cách một đoạn thời gian lại hấp thu một viên.

Điều này chính là cái gọi là dục tốc bất đạt…

Vật tất kỳ dụng, Lý Bình An vẻn vẹn chỉ hấp thụ hai cái rồi thu những viên linh thạch còn lại vào túi, đặt ở cùng một chỗ với linh thạch mật rắn.

Một đường đi này, bảo tàng nhỏ của mình thật sự là càng ngày càng nhiều lên.

Đàn nhị, Phù Tang đao, Dưỡng Kiếm hồ, phi kiếm không chuôi Tế Vũ, Hiệp Khách bút.

Sáu viên minh thạch mật rắn, cùng với mười hai khối linh thạch hiện tại.

Còn thu hoạch được một cái nồi sắt mà Hùng Đại tặng, giúp cho Lý Bình An cùng với Lão Ngưu đi đâu cũng có thể ăn được thức ăn nóng hôi hổi.

Lý Bình An cười cười, một cỗ cảm giác thỏa mãn tự nhiên sinh ra, giống như hồi nhỏ thu thập một vài chiếc gậy gỗ, rễ cây, tấm chắn gì đó vậy.

Rõ ràng là một đống đồ chơi không đáng giá, lại là bảo bối người khác dùng vàng cũng không muốn đổi.

Gió thổi qua, cỏ cây ngả rạp theo chiều gió, một mảnh đìu hiu.

Trên bãi cỏ, hai con thỏ đang nhìn về phía trước không chớp mắt.

Thỏ thì đáng yêu đấy, tuy nhiên so sánh với thỏ nướng thì lại không dễ thương bằng.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai thanh gỗ lần lượt cắm vào trong thân thể chúng.

Trong không khí tràn ngập một hương thơm say lòng người của màn đêm, gió đêm ở nơi này dường như đã thổi bay đi toàn bộ nỗi mệt mỏi trước đó.

Hai con thỏ lốp bốp kêu trong lửa, thỉnh thoảng va chạm với sóng nhiệt, rất nhanh đã tỏa ra một loại hương vị mê người.

Lý Bình An nhàn nhã ăn thỏ nướng, một tay cầm rượu, hóng gió đêm.

Lão Ngưu thì nằm trên mặt đất, nhìn vào chiếc bản đồ được tìm thấy từ nhà của huyện thái gia. “Ngưu… uu…!”

“Hả? Có vẻ như chúng ta đang đi sai đường?”

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu.”

“Vẫn phải vòng trở về?”

Lý Bình An ngược lại không quá để ý, nếu đã đi sai đường, vậy đi trở về là được.

Lý Bình An cưỡi Lão Ngưu, không nhanh không chậm kéo đàn nhị, dọc theo một con đường mòn mà

Mấy ngày nay, hệ thống cũng không cho hắn phần thưởng gì đàng hoàng.

Cấp độ càng cao, thời gian càng kéo dài.

Càng làm chậm thì việc càng tinh tế.

Lý Bình An cảm thấy chậm một chút cũng tốt, dù sao mình cũng không biết sẽ phải sống bao lâu.

Hàng ngàn năm, hàng chục ngàn năm, thậm chí còn… lâu hơn…

Mọi người dù sao cũng phải tìm cho mình một cái gì đó để làm.

Lúc này, từ xa xa xuất hiện hai hán tử cưỡi ngựa.

“Đại ca, có phải là người kia hay không?”

“Là hắn!”

“Sưu” một tiếng.

Trên không trung truyền đến một thanh âm dồn dập.

Lý Bình An hơi nghiêng đầu, dễ dàng tránh thoát được.

“Tiểu tử, hôm nay gặp chúng ta coi như ngươi xui xẻo, ngoan ngoãn đi theo chúng ta đến quan phủ để lĩnh thưởng, còn có thể chịu bớt chút khổ”

Hắn là cùng loại với người làm văn hộ ở Trung châu, điển hình nghề nghiệp như thợ săn tiền thưởng.

Tuy rằng Vân châu loạn, nhưng việc Lý Bình An giết chết huyện lệnh của một huyện cũng không phải là một vấn đề nhỏ.

“Vậy các ngươi phải đuổi kịp ta mới được, Lão Ngưu!”

Hán tử vung roi lên, vó ngựa như bay.

Suu suu suu!!

Không chỉ có truy binh phía sau, bốn phía đồng thời cũng xuất hiện không ít người, chặn đường đi của Lý Bình An.

Lão Ngưu quay người, chạy lên núi.

“Đuổi theo! Đừng để hắn chạy”

“Mẹ nó, trâu của hắn sao lại chạy nhanh như vậy?”

Lý Bình An trở tay dùng gậy trúc đánh bay một mũi tên sắc nhọn.

Đồng thời cũng không quên cúi người chộp một cái, một quả dưa hồng xuất hiện trong tay. Một số người hét lên:

“Phía trước là tử lộ, hắn ta không chạy ra được”

Bốn phía vang lên tiếng dồn dập, tựa hồ là đám người này lại triệu tập thêm đồng bạn.

Thỉnh thoảng lại có phi kiếm lướt

Lý Bình An dùng ống tay áo lau qua quả dưa hồng, hung hăng cắn một miếng.

Trên đỉnh núi mọc đầy bụi cây cỏ dại dài đến vực thẳm.

Cách nơi đây ước chừng bảy tám trượng, là một ngọn núi khác.

“Tiểu tử, đừng chạy.

Hán tử cầm đầu mang bộ dạng quyết tâm phải bắt bằng được.

Cước bộ Lão Ngưu không ngừng, bốn vó nhảy mạnh lên.

Khoảng cách bảy tám trượng, trong chớp mắt liền vọt qua.

Rơi ầm ầm xuống một ngọn núi khác.

Cảnh tượng này quả thực khiến mọi người khiếp sợ.

Hán tử cầm đầu mạnh mẽ kéo dây cương lại, hai con ngựa vội vàng đạp móng phanh gấp, cất lên một tiếng hí dài, dừng lại trên đỉnh núi.

Lý Bình An khoát tay áo, cười nói:

“Lần sau lại đổi con ngựa khác nhanh hơn mà theo đuổi ta nhé.

“Đáng giận!”

Chương 166: Sống cũng không dễ

1406 chữ

Bầu trời xám xịt mang theo vài phần nghiêm trang, lại thêm vài phần bình yên trước cơn bão. Không lâu sau đó, một bóng người xuất hiện.

Mưa cuối cùng cũng rơi xuống.

Mưa Vân châu thiếu đi vài phần mỹ cảm, lại nhiều hơn vài phần nặng nề.

Trên mặt giống như bị kim châm đâm, lạnh lẽo thấu xương.

Thanh âm đàn nhị từ xa đến gần, rất nhanh đã bị tiếng mưa bao phủ.

“Trời mưa.”

Lý Bình An không nhanh không chậm thu hồi đàn nhị, đi đến dưới

mái hiên.

Bên trong tửu quán có hơn mười người đang uống rượu, chờ mưa tạnh.

Một người đàn ông trung niên và một lão giả đang dựa vào trong góc uống trà, trò chuyện với nhau điều gì đó.

Mưa càng lúc càng lớn, dường như có một loại âm thanh bành trướng nào đó. Phảng phất như bầu trời chậm rãi mở miệng, phát ra một tiếng thở dài. Tiểu nhị nói:

“Khách quan, mau vào bên trong gọi một bình rượu ủ ấm thân thể thôi

“Ta sợ ngươi hạ độc”

Tiểu nhị cũng cười rộ lên theo:

“Khách quan cứ nói đùa, bây giờ là ban ngày ban mặt, chỗ này của chúng ta cũng đâu phải là hắc điểm”

“Các ngươi thật đúng là chưa từ bỏ ý định, hai tháng nay, đây đã là lần thứ chín rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, hơn mười người vốn đang uống rượu bỗng trầm mặt xuống.

Người trung niên và lão giả trong góc cũng ngừng nói chuyện.

Xung quanh chỉ có tiếng gió và mưa.

Một lát sau, lão giả kia đứng dậy.

“Hết cách rồi, thân thủ của các hạ rất giỏi, chúng ta cũng chỉ có thể bố trí phục kích ở đây mà thôi”

“Mặc dù không quang minh chính đại, nhưng cũng là hành động bất đắc dĩ.

Lý Bình An bất đắc dĩ ngáp một cái, có chút không kiên nhẫn.

Từ khi giết huyện lệnh kia, thổ phỉ trên núi Vân châu, thợ săn tiền thưởng, bộ khoái đều đổ xô mà tới.

Bọn họ giống như ruồi nhặng, mà Lý Bình An chính là khối phân thơm ngào ngạt vậy.

Thậm chí còn hai lần gặp phải người tu hành, tuy nhiên cũng may phẩm giai cũng không quá cao. Nhưng lần mai phục này không giống như trước kia, Lý Bình An thậm chí còn nghe thấy thanh âm căng cứng của cung nỏ ở bốn phía, phảng phất chỉ trong giây tiếp theo, lập tức sẽ bắn hắn thành con nhím.

Lý Bình An nhảy lên, hai chân đạp một cái.

Tay trái vung lên, năm sáu tên cầm nỏ kêu thảm thiết ngã xuống.

“Ngăn hắn lại!”

Người đàn ông trung niên đâm một phát.

Thân thương còn nhanh hơn mũi tên.

Chỉ là “Phốc” một tiếng, một thương đâm vào thân cây, đánh thân cây đứt ngang.

Bóng người đan xen, hơn mười người vây quanh Lý Bình An.

Lý Bình An một cước đá bay một người, tà áo xanh xoay tròn.

10:22

Đi một bước, hít một hơi, cho đến khi niệm xong hai mươi bốn quẻ, hắn mới chậm rãi thở ra một

hoi.

Mặc dù đi nhanh nhưng tâm ý đã thông suốt.

[Yến Tử Xuyên Vân tung]

Trong nháy mắt Lý Bình An đã vượt qua hơn mười người, nâng lên một cái bàn.

Trên bàn có đầy đủ thịt rượu.

“Siu” một tiếng, tay phải của lão giả nắm lấy phác đao, rút đao từ trong vỏ ra.

Đao vừa ra khỏi vỏ, liền có một cỗ hơi thở nghiêm sát.

Trên lông mày trái của lão giả này có một vết sẹo cực sâu, hai hàng lông mày gãy một đoạn.

Chưởng môn Ngũ Hổ Đoạn Môn Đạo, võ giả Tam phẩm.

Ra tay nhanh chóng, một đao này bổ xuống, hàn quang chợt lóe, đao phong gào thét. Nếu là bị một đao này chém thật, thì ngay cả đầu vai cũng sẽ bị chém đứt.

Chỉ là, tay lão giả đột nhiên tê dại.

Cây gậy trúc của Lý Bình An dẫn đầu mà quất vào tay hắn.

Phác đao "phốc" một tiếng, rơi xuống đất.

Vừa mới ứng phó với lão giả, ngay lập tức lại đối diện với mũi thương mang theo tia hàn mang.

Người đàn ông trung niên rút người trở về, chiêu thức sắc bén.

Lý Bình An dễ dàng vượt qua hắn, bay lượn trong mưa.

10:22 ■

Nỏ tiễn chung quanh đồng loạt bắn ra, Lý Bình An ôm cái bàn, cả người tựa như một con nhện lơ lửng giữa không trung, trầm xuống một chút, vừa vặn tránh được những nỏ tiễn này.

Lý Bình An điểm mũi chân lên nóc nhà, để lại một câu.

"Không hẹn gặp lại"

"Ngươi chạy đi đâu!"

Lão giả cầm đao cùng với gã đàn ông trung niên cầm thương nhảy lên cùng một lúc.

Chỉ là trên đường phố lúc này ngoại trừ mưa thì đã không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì khác nữa rồi. "Hắn bưng lấy cái bàn làm gì?"

Người đàn ông trung niên hoài nghi nói.

"Chẳng lẽ là để nhục nhã chúng ta, cho dù hắn có ôm theo một cái bàn thì chúng ta cũng không đuổi kịp?"

Lão giả thẹn quá hóa giận.

"Tên hỗn đản đáng ghét!"

Một cửa ngõ hẻo lánh, Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi ở hai đầu bàn.

Thức ăn trên bàn rất phong phú.

Lý Bình An đếm một chút, tổng cộng bốn mặn ba chay.

“Để lại cho ta một chút đậu phộng, lấy đũa gắp đi, đừng trực tiếp liếm láp chén đũa”

Lão Ngưu trợn trắng mắt.

“Ăn mau mau, ăn xong chúng ta có thể tiếp tục lên đường”

“Nghiên cứu bản đồ có hiểu không?”

Lão Ngưu tự tin gật đầu:

“Ngưu!”

Yên tâm đi, nếu không phải lần trước cầm ngược bản đồ, chúng ta cũng không đến mức đi lệch đường xa như vậy.

Lý Bình An vừa nghe lời này liền tức giận:

“Ngươi còn dám nói, đến bản đồ ngươi còn nhìn ngược được nữa!

Nhìn nghé con nhà người khác, rồi nhìn lại ngươi mà xem! Ngươi có thể cho ta một chút mặt mũi được không?”

Lão Ngưu nằm rạp trên mặt đất, u oán nhìn Lý Bình An một cái.

Lão Ngưu ủi ủi Lý Bình An.

“Nơi rừng hoang núi vắng này, đi đâu tìm sách cho ngươi được chứ, đợi đến trấn lớn hơn một chút rồi nói sau.

Lão Ngưu có một sở thích nhỏ, đó là đọc sách.

Bất luận là sách gì cũng đọc, từ trị nước kinh luân, cho đến thể loại không phù hợp với thiếu nhi đi chăng nữa cũng đều có thể đọc đến say sưa.

Mà đến vùng Vân châu này, phần lớn thời gian đều ở trong núi, đúng là không có sách để đọc.

ε＝(ò*))

Than ôi, cuộc sống đúng thật là không dễ dàng mà, bé trâu thở dài.

Ăn cơm xong, Lý Bình An ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Sau khi hấp thu ba viên linh thạch, liền bắt đầu tiếp tục tu hành, mở rộng Nê Hoàn.

Hồi lâu sau đó.

Lý Bình An phun ra một ngụm trọc khí, thuần thục lấy đàn nhị ra.

Mỗi ngày chỉ có mấy việc này, kéo đàn nhị, tu luyện, kéo đàn nhị, tu luyện… Thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu, giống như là gió nhẹ thổi

qua vành tai.

[Tên: Lý Bình An, tuổi thọ: 190-200]

Giới hạn tuổi thọ cao nhất đã đạt đến 200 năm, vừa vặn làm tròn lên, cũng không tệ lắm.

Lý Bình An tiếp tục kéo đàn nhị.

Một vầng trăng tròn lại mọc lên, giống như một ngọn đèn sáng, treo cao trên bầu trời.

Lão Ngưu chill cùng giai điệu, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai sẽ như thế nào đây?

Một lúc lâu sau, Lý Bình An dựa vào trên người Lão Ngưu.

Hy vọng ngày mai không gặp phải cảnh nhiều người muốn bắt mình đi lĩnh thưởng như vậy nữa, hy vọng đến được Trấn Yêu quan sớm một chút.

Chương 167: Trên núi có yêu quái

Thôn Tam Hoài.

Thôn làng vào ban đêm, tĩnh mịch lại trống trải.

Thỉnh thoảng trên đường vang lên tiếng bước chân nhỏ vụn, xen lẫn mùi bùn đất cùng cỏ xanh. Lý Bình An đi đến một ngôi nhà ở cửa thôn, gõ gõ cửa:

“Làm phiền cho hỏi một chút, có người ở nhà không?”

Một con chó vàng lớn nằm sấp tại cửa ra vào, thấy có người lạ liền sủa điên cuồng về phía Lý Bình

Trên đường cái bây giờ có rất nhiều tranh chân dung của mình, vừa bước chân vào quán trà quán là gặp rắc rối ngay, , vì lẽ đó, có tiền cũng không thể xài được.

rượu

Một người phụ nữ bước ra.

“Làm phiền, cho ta xin miếng nước với.”

“Đi đi! Đi nhà khác đi.”

Người phụ nữ quay lại gian phòng.

Vừa đi, vừa lẩm bẩm.

Tên ăn mày chết tiệt!

Không còn cách nào khác, Lý Bình An đành phải đi về phía một nhà khác. Chẳng bao lâu, cánh cửa mở ra.

Một hán tử mặc quần áo vải thô đi ra, giẫm lên một đôi giày sợi đay.

“Có chuyện gì không?”

“Tại hạ là người đi đường xa, không biết có thể xin miếng nước uống hay không

Hán tử đánh giá Lý Bình An một cái:

“Được, mời vào bên trong”

Lý Bình An uống ba chén nước lạnh lớn. Hán tử lại nhiệt tình lấy ra một ít hạt dưa: “Huynh đệ đây là chuẩn bị đi đâu thế?”

“Đi về phía bắc.

“Hướng bắc?”

Sắc mặt hán tử hơi đổi.

Lý Bình An nghe ra trong giọng nói của hắn có gì đó không đúng:

“Phía bắc làm sao vậy?”

Hán tử cười khổ:

“Huynh đệ có điều không biết, thôn Tam Hoài này chỉ có hai con đường, phía nam và phía bắc, nhưng hiện tại con đường phía bắc đã sớm không đi được rồi.

“Đường bị lũ quét qua sao?”

Hán tử thấp giọng nói:

“Không phải lũ quét, nhưng so với lũ quét còn khủng bố hơn nhiều, là… yêu quái!

Nhiều người trong thôn đã gặp rắc rối rồi, hiện tại bây giờ không ai dám đi về phía bắc”

“Quan phủ cũng mặc kệ sao?”

“Ai thèm quản nơi rừng núi hoang sơ này cơ chứ, huống chi yêu quái chỉ ở trong núi phía bắc. Không đi về phía bắc thì không sao, dù sao đường ra khỏi thôn cũng không chỉ có một con Lý Bình An do dự một chút: “Vậy muốn đi đường vòng về phía bắc thì cần phải đi thêm bao lâu?”

“Ít nhất là hai tháng”

“Phải đi vòng xa vậy sao?”

Hán tử nói:

“Giữa hai ngọn núi có một khe hở, đi vòng qua mất rất nhiều thời gian, càng đi lại càng khó, lại nói thêm, chẳng có gì ở phía bắc cả.

Lý Bình An lâm vào thế khó xử.

“Huynh đệ, ta khuyên ngươi nên đừng đi, không có việc gì quan trọng hơn mạng sống đâu.

Vài tháng trước, trong làng chúng ta có một người tên là Lưu Mạnh, uống một chút rượu rồi lên núi, kết quả đến bây giờ vẫn chưa thấy trở về, tám phần là đã mất mạng rồi”

Hán tử thở dài.

Lý Bình An tuy rằng không muốn gây thêm phiền toái, nhưng nếu

như đi đường vòng…

“Tối nay đã quá muộn rồi, không bằng ở lại nhà ta đi”

“Vậy thì đành làm phiền”

Bữa tối rất đơn giản, cháo loãng với dưa muối.

Bởi vì có Lý Bình An, hán tử xào thêm hai món ăn, chỉ là không có nhiều dầu mỡ, ăn vào hương vị chát chát.

Nữ nhi của hán tử mặc một bộ váy dài vải thô, sạch sẽ, nhưng lại có chút gầy yếu, nguyên nhân xem ra là do sự suy dinh dưỡng trong thời gian dài.

“Nào, đây đều là khoai tây nhà ta trồng đó”

Hán tử rất là nhiệt tình.

Sau khi ăn xong, Lý Bình An ở trong sân hóng gió.

Tiểu nữ hài đi đến, nháy mắt một cách tinh nghịch.

“Đại thúc, ngươi có thể ở lại nhà chúng ta thêm vài ngày không?”

“Để làm gì?”

Tiểu cô nương xích lại gần, ghé vào bên tai Lý Bình An nói: “Bởi vì có ngươi ở đây, phụ thân mới có thể làm đồ ăn ngon”

Lý Bình An không khỏi cười, sờ sờ đầu nàng.

“Vậy bình thường các ngươi ăn cái gì?” “Cháo và dưa muối”

Nữ hài bĩu môi.

Lý Bình An tò mò hỏi hán tử:

“Đại ca, các ngươi phải nộp thuế nặng lắm sao?”

Hán tử chua xót cười cười:

“Vốn dĩ sau khi nộp thuế xong, một nhà mấy người còn có thể sống được.

Một năm phải nộp thuế năm lượng bạc, giá trên thị trường là năm trăm đồng có thể đổi lấy một lượng bạc, chỉ cần trả hai ngàn năm trăm đồng theo giá thị trường là có thể được khấu trừ thuế. Tuy

nhiên hiện tại triều đình quy định nhất định phải dùng bạc giao nộp, mà người bình thường làm gì có bạc, đều là dùng tiền đồng để lưu thông cả.

Không còn cách nào, chúng ta cũng chỉ có thể đi quan phủ đổi bạc, mà quan phủ đổi bạc phải dùng đến tám trăm đồng tiền, như vậy số thuế mỗi năm phải nộp liền biến thành bốn ngàn đồng tiền. Lý Bình An gật gật đầu, không nói thêm lời nào.

Đây đều là mánh lới quen sử dụng của quan phủ, hắn cũng đã gặp qua rồi.

Câu kia nói như thế nào nhỉ.

Mùa xuân gieo một hạt, mùa thu gặt một ngàn.

Đất trồng rộng mênh mông, nông phu còn chết đói.

Không khác gì cái thế đạo chó má này.

Ban đêm vào lúc ngủ, tiểu nữ hài đưa cho Lý Bình An một viên kẹo giấu từ năm mới, nàng khẩn cầu hắn ở lại thêm hai ngày nữa, để ngày mai lại được ăn thức ăn ngon.

Lý Bình An cười đáp ứng.

Tiểu nữ hài vui vẻ đi ngủ, nhưng ngày hôm sau, Lý Bình An đã nói lời tạm biệt với gia đình hán tử. Nữ hài kinh ngạc nhìn Lý Bình An, sau đó nước mắt to như hạt đậu liền rơi xuống.

Hài tử đơn thuần, vào giờ khắc này đã hiểu được nhân gian hiểm ác. Mẫu thân hỏi nàng chuyện gì đã xảy ra, hài tử lại không chịu nói ra.

Lý Bình An nhịn không được sờ sờ cái mũi nhỏ của nàng, nhỏ giọng nói: “Đại thúc đã đặt kẹo của ngươi ở dưới gối đó”

“Thật sao?”

Cô bé hàm hồ hỏi lại.

“Đại thúc chưa bao giờ gạt người”

Tiểu nữ hài phồng khuôn mặt nhỏ lên:

“Tối qua ngươi đã gạt ta rồi.

Lý Bình An cười mà không nói.

Sau khi Lý Bình An rời đi, tiểu nữ hài chạy đến đầu giường lấy gối ra, đột nhiên sửng sốt, không thấy cục kẹo đâu.

“Kẹo của ta~”

Nữ hài oa một tiếng khóc lên, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra một hòn đá nhỏ lấp lánh.

Tiểu nữ hài không biết, sau đó hô to lên:

“Cha! Đây là cái gì vậy?”

Hán tử đi tới nhìn, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Bạc! Nữu nữu, con lấy nó từ đâu ra vậy?”

Hán tử phản ứng lại, nhất định là của vị huynh đệ tối hôm qua để quên rồi.

Hắn đuổi theo, nhưng đã sớm không nhìn thấy bóng người đâu.

Hán tử nhìn khối bạc lớn trên tay, nuốt một ngụm nước bọt.

Cái này ít nhất cũng đáng giá hai mươi lượng, cả đời mình cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

Nữu Nữu trừng mắt nhìn:

“Cục kẹo đâu?”

Đặt mông ngồi trên mặt đất, bắt đầu khóc nức nở.

Người lớn đều là kẻ lừa đảo-

Xa xa, Lý Bình An dắt Lão Ngưu đi về phía ngọn núi xa xôi.

Ngậm khối kẹo kia trong miệng.

Nhẹ gật đầu, rất ngọt.

Lão Ngưu dùng sừng trâu ủi ủi hắn, cũng không biết lấy cho ta một khối.

“Chỉ có một cục thôi, lát nữa lên núi hái trái cây cho ngươi ăn.

Lại nói, trên núi này sẽ không thật sự có yêu quái chứ, cũng không biết rốt cuộc là yêu quái gì. Trong khi đó.

“Sư huynh, chính là ngọn núi kia”

Hai thanh niên nam nữ mặc đạo bào xuất hiện dưới chân núi.

“Quả nhiên là yêu khí ngút trời, sư muội, chúng ta đi thôi”

“Sư huynh, làm sao ta luôn cảm thấy trong lòng có chút rợn gai ốc, hay là trở về bẩm báo sư phụ một tiếng đi

Nữ đạo sĩ trẻ tuổi có chút lo lắng nói.

“Sợ cái gì, có Trảm Yêu kiếm ở đây rồi.”

Không giống như nữ đạo sĩ, nam đạo sĩ ngược lại tràn đầy tự tin.

Chương 168: Đừng khách khí

1588 chữ

Lý Bình An và Lão Ngưu hành tẩu trong rừng, mỗi một bước đi đều kèm theo mùi thơm của cỏ cây, khiến cho tinh thần người ta đầy sảng khoái.

Ở bên ngoài nhìn thấy một tòa đình nhỏ, bọn họ bèn ngồi ở nơi này nghỉ ngơi một lát.

Trong rừng chim hót hoa thơm, dòng suối chảy róc rách, nếu như không phải đã biết trước, thật không tin nơi này sẽ có yêu ma.

Bảy tám ngày sau, trong một khu rừng rậm rạp.

Lý Bình An và Lão Ngưu đứng bên bờ sông, dòng nước yên tĩnh gợn sóng.

Một tia sáng được chiếu xuống từ vầng trăng trên trời.

Uống một ngụm nước suối, tựa vào thân cây nghỉ ngơi một lúc.

Lúc này, chợt nghe thấy tiếng bước chân.

Một đôi đạo nam đạo nữ trẻ tuổi từ trong rừng đi ra.

Đây là lần đầu tiên trong những ngày gần đây Lý Bình An cảm nhận được hơi thở của con người. Hai người cảnh giác đánh giá Lý Bình An một cái, sau khi xác nhận trên người đối phương cũng không có sát khí, mới buông tay cầm kiếm xuống, chỉ là lòng cảnh giác cũng

không giảm.

“Xin chào hai vị đạo trưởng”

Lý Bình An dẫn đầu chào hỏi.

Hai người cũng trả lễ Lý Bình An.

Nam đạo sĩ nói:

“Huynh đài đây muốn đi đâu thế?”

“Phía bắc”

“Huynh đài chẳng lẽ là từ nơi khác đến, không biết trong núi này có tin đồn yêu quái xuất hiện Sao?”

Lý Bình An gật đầu nói:

“Ta đúng thật là từ nơi khác đến đây, tuy nhiên cũng được nghe không ít lời đồn đại.

“Vậy tại sao còn lên núi, không sợ gặp phải yêu quái sao?”

“Nếu trên đường đều là yêu quái, như vậy đường làm ra để làm gì?”

Nữ đạo sĩ nhắc nhở:

“Ta khuyên ngươi nên nhanh chóng trở về đi, hoặc là chờ chúng ta loại trừ yêu rồi ngươi lại lên núi, trên núi này thật sự có yêu quái đó.

Nam đạo sĩ nhìn thoáng qua ánh mắt Lý Bình An:

“Mắt của huynh đài?”

“Bệnh về mắt, bệnh cũ”

Nam đạo sĩ lại nói:

“Yêu khí trên núi này rất lớn, như vậy, con yêu quái này đạo hạnh cũng không thấp, hai sư huynh sư muội chúng ta tới đây chính là để trảm yêu trừ ma.

“Không nghĩ tới hai vị tuổi còn trẻ, lại có bản lĩnh như vậy, tâm địa hiệp nghĩa lại càng vô cùng đáng ngưỡng mộ.”

Lời này vừa nói ra, hảo cảm của nam đạo sĩ cùng nữ đạo sĩ đối với Lý Bình An nhất thời tăng lên

không ít.

Hai người dù sao tuổi cũng còn trẻ, tuy lời nói này của Lý Bình An có hiềm nghi vuốt mông ngựa, thế nhưng ai lại không muốn nghe lời ngon ngọt chứ.

“Yêu quái kia giết người không chớp mắt, vì lí do an toàn, huynh đài vẫn nên nhanh chóng xuống núi đi, miễn cho bị ngộ thương”

Ngữ khí của vị đạo sĩ trẻ tuổi thành khẩn.

Lý Bình An do dự một lát, giờ phút này nếu trở về, chẳng phải là lại đi thêm vài ngày đường sao. Vì vậy, hắn nói:

“Hay là như thế này, ta ở lại đây một đêm, chờ sau khi hai vị đạo trưởng tiêu diệt yêu quái kia xong, rồi ta lại tiếp tục lên núi”

Nam đạo sĩ gật gật đầu:

“Cũng được.

Tiếp theo song phương lại trò chuyện một lát, Lý Bình An biết được nam đạo sĩ tên là Chu Bảo Sơn, nữ đạo sĩ tên là Lâm Huyên.

Đều là đệ tử đạo quan ở nơi nào đó.

10:23

Hai người hắn là lần đầu tiên xuống núi, tuy rằng bọn họ không nói, nhưng từ trong cuộc đối thoại, Lý Bình An có thể phán đoán ra.

Tuổi còn trẻ, kinh nghiệm sống không nhiều.

Lý Bình An không khỏi có chút lo lắng, hai người này sẽ là đối thủ của tên yêu quái kia sao?

Tuy nhiên thấy đối phương tràn đầy tự tin, Lý Bình An cũng không tiện nói cái gì.

Nói nhiều, ngược lại sẽ bị người ta ghét bỏ.

“Không biết hai vị muốn đối phó yêu quái như thế nào?”

Lý Bình An thăm dò hỏi thăm.

Chu Bảo Sơn dù sao cũng lớn hơn mấy tuổi, do dự một chút không nói gì.

Ngược lại nữ đạo sĩ trẻ tuổi tên là Lâm Huyên, thẳng thắn nói.

“Trảm Yêu kiếm phía sau lưng sư huynh ta rất lợi hại, gặp phải yêu ma quỷ quái gì cũng chẳng sợ”

Chu Bảo Sơn hung hăng liếc mắt nhìn sư muội một cái, hở ra là đến quần lót màu gì cũng nói cho người biết.

Lâm Huyên tựa hồ cũng biết mình nói sai, sờ sờ bụng, vội vàng chuyển đề tài.

“Sư huynh, ta đói bụng”

Chu Bảo Sơn lấy ra một cái bánh nướng.

Lâm Huyên thở dài một hơi:

“Lại ăn bánh nướng”

“Không ăn thì nhịn”

Chu Bảo Sơn tức giận nói.

Lý Bình An cởi bỏ dây câu trên cây gậy trúc, cười nói:

“Hai vị đạo trưởng vì dân chúng trảm yêu trừ ma, thay trời hành đạo, hành hiệp nghĩa cử, đáng tiếc rằng tại hạ không có gì nhiều, vậy thì mời hai vị ăn một bữa cơm đi, xem như là để khích lệ

Chỉ chốc lát sau, Lý Bình An liền câu được năm sáu con cá.

Trong thời gian Lý Bình An câu cá, Lão Ngưu đã dựng nồi nấu nước.

Gió thổi qua, liền có một mùi cá tanh nồng nặc.

Lý Bình An lấy nồi niêu xoong chảo trên người Lão Ngưu xuống, lại lấy một túi muối từ trong Vừa vặn còn lại ba quả trứng gà.

túi ra.

Thái lát cá cho vào bát sạch, thêm một lượng muối và trứng vừa phải.

Cuối cùng nấu thành một nồi canh cá, ăn cùng với bánh nướng.

Lâm Huyên cầm lấy đũa, ăn như hổ đói, đầu đầy mồ hôi.

Cá tươi béo và mềm, ăn vào trong miệng mang theo một mùi thơm

đặc biệt.

Làm cho hai đạo sĩ trẻ tuổi đã phải liên tục ăn bánh nướng mấy ngày nay muốn dừng cũng không dừng được.

Lý Bình An thì không hề động đũa.

Ăn no uống đủ, hai người liền chuẩn bị xuất phát.

Lý Bình An chắp tay về phía họ, nói:

“Chúc hai vị mã đáo thành công, hẹn gặp lại”

Hai người đáp lễ, rất nhanh liền biến mất ở phía trước.

Lý Bình An rửa sạch nồi, một lần nữa ngồi bên đầm nước bắt đầu câu cá.

Nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái suy nghĩ.

Bầu trời dần dần sáng lên, lá rụng xung quanh lại tung bay lên, sương mù cũng phai nhạt dần. Lý Bình An đứng lên.

Chu Bảo Sơn và Lâm Huyền một đêm không về.

Cũng không biết rốt cuộc có thành công tìm được bóng dáng yêu quái hay không.

Lý Bình An dắt Lão Ngưu một lần nữa xuất phát.

Đường núi khó đi, khó đi nhất chính là một mảng lớn rừng rậm cùng một khe rãnh ở giữa.

Lúc này, chợt nghe trong rừng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

“Cứu mạng!”

Một nữ tử mặc đồ trắng loạng choạng chạy trước, phía sau là hai người đàn ông lồng ngực trần

trui:

“Cô nương, đừng chạy!”

“Mau để cho gia hưởng thụ chút nào”

Áo bào trên người nữ tử bị xé ra hơn phân nửa, đùi trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, ngực cũng tựa tuyết trắng cao ngất, phong tình vạn

chủng.

Nhìn thấy Lý Bình An, nữ tử vội vàng chạy tới.

“Tráng sĩ, cứu mang với

Lý Bình An biểu cảm bình tĩnh, một tay chắp ở phía sau lưng, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, liền có một luồng gió mát xẹt qua.

Hai người đàn ông còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cằm đau xót, cơ thể bay ra ngoài, cùng lúc đập mạnh vào thân cây.

Hai người chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, co lại thành một cụm trên mặt đất.

“Tráng sĩ”

Nữ nhân làm bộ muốn nhào vào trong ngực Lý Bình An.

Lý Bình An cười lùi lại một bước.

“Đại ân đại đức của tráng sĩ tiểu nữ không thể nào báo đáp được, chỉ đành lấy thân báo đáp vậy”

Nữ tử cúi người xuống, giàu có lại khẳng khái.

“Lấy thân báo đáp?”

“Đúng vậy.”

Nữ tử gật gật đầu, nhìn thoáng qua:

“Công tử, ngươi nhìn xem, nơi này bốn bề vắng lặng, không bằng chúng ta củi khô lửa bốc..”

“Ở chỗ này? Được chứ?”

“Có gì không được chứ, kinh nghiệm của ta rất phong phú đó, ý ta là… Người ta cũng là lần đầu tiên, cảm thấy ở chỗ này sẽ kích thích một chút.

Lý Bình An ho nhẹ một tiếng.

“Vậy ta liền không khách khí.

Nữ tử cười khẽ:

“Cái này có cái gì mà khách khí chứ

Lý Bình An đột nhiên lộ ra một cánh tay khác, một viên gạch hung hăng đập vào đầu nữ tử…

Chương 169: Kiếm ý cắt ngàn xa

1923 chữ

Một tờ giấy được dán trên cục gạch, bên trên viết một chữ thật to. “Xá!”

Nữ tử kia chấn động toàn thân, lúc này đã hiện ra nguyên hình.

“Thì ra là một con Nhện tinh”

Hai tráng hán lúc trước đuổi theo nữ tử kia, cũng đồng thời hiện ra chân thân.

Đúng là hai người giấy.

Tiết mục tự biên tự diễn này thật sự không tồi.

Nhện tinh phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nàng bị tấm gạch này đập đến chấn động thần hồn, suýt nữa thì trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Hôm qua

+ vừa bắt được hai tên đạo sĩ, hôm nay lại thêm một tên nữa, ngươi ngược lại thông minh

hơn bọn họ vài phần.

Lý Bình An ước lượng cục gạch trong tay.

Thì ra hai người đạo sĩ kia đã bị bắt, còn tưởng rằng bọn họ không tìm được yêu quái.

“Bọn hắn bây giờ…

Con nhện khổng lồ há miệng phun ra một tia mạng nhện, cùng lúc đó vung ra chiếc móng dài như một chiếc roi.

Lý Bình An nhảy về phía sau.

Một cái cây bên cạnh bị chặt gãy chỉ trong nháy mắt.

Nhện tinh vung tám cái móng vuốt, nhanh chóng leo lên một cái cây, chiếm giữ trên cao.

Trong miệng không ngừng phun ra tia lưới, giống như muốn vây khốn Lý Bình An lại.

Lý Bình An dễ dàng tránh thoát được, sau đó bỗng nhiên bất động, bị lưới lớn bao phủ ở bên trong.

Chóp mũi Lý Bình An bỗng ngửi được một mùi hương cực kỳ khó ngửi.

Mùi giống như chiếc quần lót đã mặc được mấy tháng, sau khi được ngâm trong nước thêm nửa tháng nữa, lại bị người khác mặc vào vậy.

“Qee!!”

Lão Ngưu không chịu nổi, nằm sấp ở một bên ngao ngao phun ra.

“Chịu chết đi!”

Nhện tinh nhện cười gằn nói.

Lý Bình An bịt chặt lỗ mũi, khẽ phun ra một chữ.

Một luồng ánh sáng bay ra khỏi Dưỡng Kiếm hồ ở bên hông hắn, chuyển hóa thành một đạo phi kiếm giữa không trung.

“Phi kiếm!?”

Nhện tinh cả kinh, lúc này xoay người liền muốn chạy trốn.

Trong nháy mắt khi phi kiếm bắn tới, Nhện tinh xoay chuyển thân thể trên không trung, khó khăn

lắm tránh được một kiếm này.

Nhưng mà kiếm thứ nhất thất bại, còn có kiếm thứ hai.

Phốc xuy!

Phi kiếm quay lại, vẽ ra một đường vòng cung.

Một dòng máu màu xanh lục phun ra, Nhện tinh co quắp ngã xuống đất. “Tiên sư tha mạng, tiên sư tha mạng”

Lý Bình An phá vỡ lưới nhện, thu phi kiếm trở về.

Nhện tinh giãy dụa muốn bò đến

“Tiên sư tha mạng, ta rất biết chơi, cái gì ta cũng phối hợp với ngươi được.

Ta có tận tám cái chân, mà một nữ nhân bình thường chỉ có hai thôi, ta có thể thỏa mãn ngươi.

Hang Nhện được xây dựng trong một huyệt động tự nhiên.

Có một cửa hang cho phép một người đi qua, cửa hang bị một khối đá to ngăn trở, ngay cả vào ban ngày cũng rất khó để người ta phát hiện ra.

Có một cái mạng nhện khổng lồ bên trong hang động.

Chỉ cần là một chút gió thổi cỏ lay, con nhện bên trong cũng có thể cảm giác được.

“Sư muội! Sư muội!”

Dưới từng tiếng kêu của Chu Bảo Sơn.

Lâm Huyên rốt cục cũng mở mắt ra: “Sư… Sư huynh… Chúng ta đang ở đâu thế?”

Nàng sửng sốt một giây, lập tức phản ứng lại.

“Ngươi quên à? Chúng ta đã bị yêu quái bắt lại rồi.

Giờ phút này, hai người đang bị tơ nhện quấn chặt lấy, giống như hai cái bánh chưng, chỉ lộ đầu ra, bị treo ngược trên vách động.

Lâm Huyền lúc này mới nhớ tới, mình cùng sư huynh vốn là chuẩn bị lên núi trảm yêu trừ ma.

Ai biết còn chưa kịp giao thủ, liền trúng độc kế của Nhện tinh.

Trong động âm khí dày đặc, tanh hôi khó ngửi.

Mạng nhện che phủ khắp nơi, một mảnh tối tăm mờ mịt.

Ngoài ra, còn có mấy chục người cũng bị mạng nhện treo lên, họ đều chỉ lộ mỗi đầu ra, thân hình gầy như que củi.

Vốn là một cụm từ nói quá, nhưng Lâm Huyền cảm thấy hiện tại dùng từ này để miêu tả những người chết này là không thể nào thích hợp hơn.

Những người này dường như đang sống sờ sờ bị Nhện tinh hút khô.

Vừa nghĩ đến không bao lâu sau, chính mình cũng sẽ biến thành bộ dáng này, Lâm Huyên sợ tới mức mặt không còn giọt máu.

Tiểu cô nương mới ra đời, vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện quỷ

dị như vậy.

"... Sư huynh.

"Đừng sợ, không bao lâu nữa ta sẽ cởi bỏ được mạng nhện này"

Chu Bảo Sơn vận chuyển Kim Cương quyết hết lần này đến lần khác, linh khí ở trong cơ thể lưu thông mấy vòng, nhưng vẫn còn chưa đủ.

Nóng vội sẽ bị loạn, trên trán Chu Bảo Sơn nổi lên một lớp mồ hôi tinh mịn.

"Lại nói, khi các ngươi chạy trốn có thể mang ta theo hay không"

Lâm Huyên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân râu ria xồm xoàm đang cười ha hả nhìn nàng.

"Ngươi cũng bị bắt vào sao?"

"Chúng ta bị bắt vào cùng lúc"

Người đàn ông nói:

"Ta là Trương Tung, hai vị là đạo sĩ sao?"

"Đều sắp chết cả rồi, cũng không cần tự báo tính danh làm gì"

Một thanh âm thâm trầm

vang lên.

Sau đó, một con Nhện tinh có hình thể cao chừng hai trượng theo mạng nhện bò tới.

Cho dù là từ xa liếc mắt một chút thôi cũng cảm nhận được cảm giác áp bách mười phần đối phương mang lại.

Trên thân thể to lớn ấy lại có một cái đầu người nho nhỏ.

"Một hơi bắt được ba tên, hai tên còn là con mồi có linh khí, thật là thơm

Nhện tinh mang ánh mắt tham lam.

Trương Tung lớn tiếng kêu lên:

"Đừng ăn ta, trước hãy ăn hai người bọn họ có được không, ta không thích tắm rửa, đánh rắm lại thối, nhất định ăn không ngon đâu!"

Lâm Huyên trừng mắt nhìn hắn một cái, nói:

“Ngươi cũng quá là xấu tính rồi, ăn hắn trước đi, hắn xấu tính, nhất định sẽ hợp khẩu vị ngươi lắm. “Hắc, cô nương này sao lại nói như vậy.

Hai người ngươi một lời ta một câu, mắt thấy đã sắp lao vào cãi nhau.

Nhện tinh giận dữ nói:

“Đừng ồn ào, lại ầm ĩ nữa thì ta ăn hai đứa một lượt luôn!”

Mắt thấy Nhện tinh đã bị di dời lực chú ý, kế hoạch đã thành công một nửa.

Kim Cương quyết đã được vận chuyển mấy vòng rồi, Chu Bảo Sơn cắn răng một cái, uy lực từ bên trong phát ra, so với lúc trước còn cường đại hơn gấp mấy lần.

Oanh –”

Mạng nhện bị trói trên người trong nháy mắt đã bị nổ tung.

Chu Bảo Sơn từ trên không trung rơi xuống, mục tiêu tiến thẳng tới Trảm Yêu kiếm treo bên mình.

Nếu như không trúng phải gian kế của yêu quái này, có Trảm Yêu kiếm trong tay, Chu Bảo Sơn có nắm chắc tất thắng.

“Xem ta đây! Yêu quái chịu chết đi!”

Chu Bảo Sơn hét lớn một tiếng, giờ phút này rốt cuộc mình chói mắt cỡ nào đây?

E là chỉ có trời mới biết được.

Hắn thật muốn đem hình ảnh này ghi chép lại, trận chiến đầu tiên đi đến đỉnh cao.

Một giây sau, hai đầu gối Chu Bảo Sơn nặng nề chạm đất, quỳ gối trước mặt Nhện tinh.

Thời gian tại thời điểm này như thể dừng lại trong vài giây.

“Sư huynh… Cho dù đánh không lại nó, cũng không cần phải như vậy chứ

Trái tim Lâm Huyện đều tan nát rồi.

Trương Tung giơ ngón tay cái lên trong lòng.

Nãi nãi, trông ngươi còn sợ hãi hơn cả lão tử!

Khóe miệng Chu Bảo Sơn giật giật, không có khí lực"

Sau khi phá vỡ trói buộc, lực lượng toàn thân từ trên xuống dưới bỗng nhiên giống như là bị rút sach.

Chu Bảo Sơn không biết mặc dù mình đã phá được lưới nhện, nhưng cũng kích hoạt độc tố ở phía

trên.

"Sư phụ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu! Ngươi có biết sư phụ ta là ai không?"

Điều mà Chu Bảo Sơn làm được lúc này cũng chỉ là mạnh mồm mạnh miệng mà thôi.

Nhện tinh khinh thường hừ lạnh một tiếng:

"Ta đếch quan tâm sư phụ ngươi là ai, trận pháp hộ động của lão nương cũng không phải người bình thường có thể phá được.

Nếu ngươi la hét dữ dội nhất, vậy thì bắt đầu từ ngươi đi"

Nói xong đi qua, há miệng ra muốn cắn xuống.

Chu Bảo Sơn đừng nói đến phản kháng, độc tố lan tràn, ngay cả năng lực nhúc nhích một chút cũng không có.

Trong đầu chỉ còn lại một ý niệm.

Ta tiêu đời thật rồi!

Lý Bình An cầm bút vừa viết xong một chữ "Tật".

Lão Ngưu: "Ngưu… ưu

"Cái gì? Không còn kịp nữa rồi.

Lúc này lấy hồ lô rượu ra, gõ gõ.

"Nhờ ngươi đó!"

Dán từ “Tật” lên đó.

Trong nháy mắt sắc trời đen trắng đan xen, một tia ngân quang chợt lóe rồi biến mất.

Trong tai Nhện tinh có một tiếng “rắc” nhẹ nhàng vang

Những dòng chữ bay ra tựa những con rắn trắng, rít lên xé gió.

Đột nhiên như tiếng sấm, lại như tiếng lá rụng xào xạc.

Mỗi một kiếm phảng phất đều quét qua từng tấc không gian trong phạm vi năm trượng.

Một điểm kiếm ý ngàn xuyên mịt mù, mây trắng hai tay áo xa vạn trượng.

Một kiếm này rơi vào bên ngoài huyệt động, ánh sáng tại mũi kiếm trong nháy mắt đã phá vỡ pháp trận bên ngoài động.

Bay vào trong hang, tựa như tia sáng đầu tiên thắp sáng màn đêm tối.

Hàm răng sắc bén của Nhện tinh đã xuyên thủng da cổ Chu Bảo Sơn, đang muốn hút.

Từ lúc trận pháp bị phá, đến khi phi kiếm mang theo quang mang tràn vào, dường như chỉ trong một cái chớp mắt.

Nhện tinh rõ ràng chưa kịp phản ứng, thân hình hơi chậm lại.

Kiếm khí sắc bén hội tụ thành một đường, một kiếm chém ra.

Không bao lâu, kiếm phong tiêu tán.

Nhện tinh kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Phi kiếm chỉ lưu lại trên người nó một vết thương rất nhỏ, nhưng bên trong thân thể lại bị kiếm khí phá hư đến thất linh bát lạc.

Chu Bảo Sơn sửng sốt một chút.

Đúng vậy, chính là như vậy!

Đây chính là phương thức ra sân ta muốn.

Chương 170: Cửa khẩu mạnh

nhất thiên hạ

Giải quyết xong rồi?

Lý Bình An yên lòng, uống một ngụm rượu.

Chờ khi hắn chạy tới cửa động, ba người Chu Bảo Sơn đã dìu nhau đi ra.

Lý Bình An thu hồi phi kiếm, chậm rãi đi qua.

“Là ngươi!?”

Chu Bảo Sơn cả kinh.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi?”

“Bình An!”

Trương Tung mở to hai mắt:

“Bình An, thật sự là ngươi rồi, ngươi còn chưa chết sao”

“Trương Từ Tâm?”

Sau khi con thuyền lớn phát nổ trên biển, bọn họ bị mất liên lạc, không nghĩ rằng lại có thể gặp nhau ở đây.

Cố nhân gặp nhau luôn là việc làm cho mọi người vui mừng.

“Làm sao ngươi sống sót được?”

Trương Tung vỗ vỗ ngực:

“Đừng nói nữa, cũng may là lão tử may mắn, kịp thời ôm lấy một tấm ván, trôi dạt trên biển suốt cả đêm, cuối cùng được một tàu buôn đi ngang qua cứu.

“Còn những người khác thì sao?”

Trương Tung lắc đầu:

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm.

Tuy rằng không nhận được tin tức của hòa thượng Trường Thanh, tuy nhiên đến Trương Tung còn sống sót được thì tên hòa thượng

đầu trọc vốn mạng lớn kia phỏng chừng không chết được.

Chỉ mong là vậy.

Chu Bảo Sơn há to miệng, tựa hồ là muốn nói cái gì đó.

“Nhờ ngươi… cứu..”

Chỉ là trong người trúng độc nhện, một câu cũng nói không xong.

Lý Bình An lấy ra Dưỡng Kiếm hồ:

“Mỗi người uống một ngụm đi, nói không chừng có thể giải được độc.

Ba người đều uống một ngụm.

“Thật cay-”

Lâm Huyên chỉ cảm thấy môi nhất thời tê dại, đầu lưỡi cũng bị cay đến mất đi tri giác.

Một lát sau, thân thể dâng lên một cỗ nhiệt ý.

Giống như có một ngọn lửa đang cháy, càng cháy càng to.

Ngay sau đó đốm lửa kia chạy loạn trong cơ thể, nóng đến mức làm cho người ta khó có thể chịu đựng được, mồ hôi lạnh trên trán toát ra.

Nhưng mà, sau khi nhịn được, liền cảm thấy cả người thoải mái, thân thể cũng theo đó khôi phục

lại lực lượng.

Chu Bảo Sơn và Lâm Huyên liếc nhau, bình tĩnh lại, vội vàng hướng Lý Bình An ôm quyền khom người cảm tạ.

“Đa tạ các hạ cứu giúp, là sư huynh muội ta không biết tự lượng sức mình, cho rằng học được một ít bản lĩnh đã là vô địch thiên hạ”

Sau sự kiện này, Chu Bảo Sơn đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Lý Bình An vừa đưa tay đoạt lại hồ lô rượu của mình từ trong tay Trương Tung, nếu để cho hắn uống nữa sẽ hết mất, vừa nói.

“Mới ra đời, đương nhiên sẽ phải chịu một ít khổ sở, gặp một ít tai

ương mới có thể rút ra bài học. Những gì học được sẽ giúp ích rất nhiều đến cuộc sống sau này.

Các ngươi hãy mang con Nhện tinh kia về đi, coi như là để bàn giao lại với sư môn.

Hai người nghe vậy, đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Lại trịnh trọng hành lễ với Lý Bình An:

“Đại ân không lời cảm tạ nào hết được!”

Chu Bảo Sơn và Lâm Huyên chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi mới thu thập di thể Nhện tinh.

Lý Bình An dạo một vòng trong động, sau khi không phát hiện ra thứ gì tốt liền cáo biệt Chu Bảo Sơn và Lâm Huyên, sau đó rời đi với Trương Tung.

Hai người đều muốn đi Trấn Yêu quan.

Trương Tung nói hắn muốn đi trả lại kiếm, về phần cụ thể là có ý gì, Lý Bình An cũng không rõ, nhưng cũng không có hỏi nhiều.

Vài ngày sau.

Đường núi gồ ghề nhấp nhô, dãy núi kéo dài không dứt.

Hai người đi rồi đi, đột nhiên biến mất ở chân núi khác.

Cảm thấy phía trước không có đường đi, rẽ một cái, trước mắt lại xuất hiện một con đường núi khác.

Quả nhiên là “Mười dặm gập ghềnh nửa dặm bằng phẳng, vừa băng qua ngọn núi này lại trèo lên ngọn núi khác”

“Núi xanh tựa kén bao bọc người, không tin phía trước có đường đi!”

Trương Tung cũng không ngại mệt mỏi, Lý Bình An cưỡi Lão Ngưu kéo đàn nhị, hắn liền ở phía

dưới nói khoác với trâu, đương nhiên cũng không phải ăn nói khoác lác thật, nếu không Lão Ngưu đã sớm một cước đá bay hắn rồi.

“Nhớ năm đó kẻ thù đánh lén ta, ta vốn đang ở trong nhà xí, bỗng nhiên có mấy trăm đại hán vợt

Ta lúc ấy quần cũng không kịp kéo lên, cầm kiếm chém bùm bùm một trận, tràng diện kia…”

Lý Bình An não bổ một phen, nhíu mày nói:

“Tràng diện kia nhất định rất kinh hoàng khiếp tởm!”

“Đúng đó”

“Nếu ngươi lợi hại như vậy, như thế nào còn bị Nhện tinh bắt được?”

Trương Tung cười hắc hắc:

“Ngươi biết cái gì, kiếm khí của ta không thể tùy tiện thi triển, đều được cất giấu trong cơ thể.

Ta muốn đi trả kiếm, phía sau còn có mấy trận chiến ác liệt đang chờ ta, nếu như hiện tại mà thi triển thì lúc đó sẽ không thể dùng được nữa.

Từ đó về sau,

hai người một trâu liền đi về phía trước từng bước một.

Trên đường đi còn tính là thuận lợi.

Gặp núi trèo núi, gặp sông qua sông.

Càng đi càng cảm thấy non thanh nước biếc, phiền muộn trong lòng cũng ít đi rất nhiều.

Càng đi càng xa, những người muốn bắt mình lĩnh thưởng cũng không thấy bóng dáng đâu.

Đến một ngọn núi nào đó, vừa lúc có ánh mặt trời từ nơi khác chiếu qua đầu kia của ngọn núi, chiếu xuống một mảnh ánh sáng trên sườn núi.

Lý Bình An liền ngồi trên đỉnh núi, kéo đàn nhị.

Không biết được là ảo giác hay gì, ở nơi này, kéo đàn nhị có thể tạo cho Lý Bình An một loại cảm giác làm chơi ăn thật.

[Tên: Lý Bình An, tuổi thọ: 200-210]

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt LV3 (3000/10000)]

[Tư chất: Hạ phẩm linh cốt]

[Thính Phong đao pháp: 93% – Không gia tăng]

[Bạt Đao thuật * Tà Liêu xuất vỏ: 70%-72%]

[Quy Tức công: 93% – Không gia tăng]

[Yến Tử Xuyên Vân tung 45%-50%]

Chúc mừng kí chủ, Yến Tử Xuyên Vân tung đạt 50%

Thu hoạch được hiệu quả đặc biệt: Súc Địa Thành Thốn, một bước vọt năm trượng.

Kỹ năng:

[Khóa chặt hơi thở: 66%-68%]

[Mệnh cách màu vàng: “Quân tử không vọng động, động tất có đạo”]

——

[Trong vòng năm bước quanh thân khi chiến đấu với địch thủ trong vòng sáu bước quanh thân,

lực lượng trong cơ thể tăng lên trên diện rộng, cường độ thân thể tăng cường]

“Mệnh cách màu xanh: Toàn tâm toàn ý.

“Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù khuyết điểm”

(Cấp bậc mệnh cách: Trắng xanh vàng đỏ lam tím)

Tâm kinh đang tu luyện: [Niết Bàn kinh

Bảo vật thu hoạch được:

[Phi kiếm của người tu hành, Tế Vũ (mức độ khống chế 70%-85%)]

[Cây phù Tang hóa thành trượng đao

[“Hiệp Khách bút”] (trong bút còn sót lại quy củ Thánh Nhân nho gia) Lục bí trong cơ thể:

[Nê Hoàn (đã hoàn thành 20%)]

[Kim Cân, Thiên Môn, Trường Tinh, Huyền Tuyền, Thiên Cổ: chưa khai phá

Không sai, lại thăng cấp rồi.

Tiếng đàn nhị ung dung tự tại giống như một dòng suối trong vắt chảy qua dưới những tầng mây. Chậm rãi chảy xuôi trên núi xanh, quanh quẩn trong sơn cốc yên tĩnh.

Cuộc sống cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, từng bước từng bước.

Người xưa nói rất hay, con đường phải đi từng bước một, nếu bước quá lớn thì… "xoẹt", dễ dập

trứng lắm.

Phía trên một vùng hoang dã bên ngoài dãy núi.

"Phía trước chính là Kinh Môn sơn, qua nơi này liền có thể nhìn thấy Trấn Yêu quan, được xưng là cửa khẩu mạnh nhất Cửu Châu!!"

Trương Tung gân cổ họng hô lên.

Lý Bình An có chút giật mình, thật sự sắp tới rồi sao?

Chương 171: Kinh Môn sơn

1416 chữ

Núi Kinh Môn.

Đỉnh núi trùng trùng điệp điệp, y như bức bình phong.

Từng đám mây tía như đang treo lơ lửng trên những ngọn cây trên đỉnh núi.

Nhìn dáng vẻ, lại leo được thêm một đoạn.

Chẳng qua Lý Bình An đã leo được vô số bước rồi, không thừa không thiếu.

Trước khi leo núi Lý Bình An đã "tân trang" lại đôi giày rơm của hắn.

Dép cỏ vốn đã hỏng từ trước rồi, đoán chừng leo đến lưng núi rồi không trụ được nữa.

Lúc này trong núi bỗng nổi lên một trận gió to.

Hai tia sáng một tím một đỏ cắt nhau trên không trung.

Nếu để ý kỹ thì thấy đó là hai người trẻ tuổi đang ngự kiếm mà đi.

Hai người đó đều mặc áo xanh.

Màu áo nhàn nhạt, nhưng lại tàm tô điểm lên khí khái bất phàm của họ.

Bên trái trên lưng đeo một thanh trường kiếm, tua kiếm màu đỏ bay bay trong gió

Tau nắm chặt một bé gái mặt cắt không còn giọt máu, cười to.

“Hỏi ngươi lần cuối, có bằng lòng làm tiểu đồng bên ta không?”

Nữ hài run sợ đến mức nói không ra lời:

“Ta… ta bằng lòng”

“Quá muộn rồi!”

Tay buông một cái, bé gái từ trên không trung rơi xuống.

Tiếp sau đó là tiếng la hét của cô bé.

Lý Bình An dang cánh tay, ngước lên trời.

Một phát tóm được cô bé từ trên trời rơi xuống, đặt xuống nhẹ tênh.
“Đừng kêu nữa”

Cả người cô bé run rẩy, sợ hãi nhìn Lý Bình An.

Trương Tung lần đầu nhìn hai tên kia, hừ một tiếng.

“Đâu ra hai tên không biết lợi hại thế này? Không biết núi Kinh Môn là nơi cấm bay qua à?” Lời còn chưa dứt đã thấy hai dải cầu vồng óng ánh từ trên không trung rủ xuống. Ngay sau đó là một khe nứt dài đến hơn mười mét, rộng gần một mét xuất hiện trên mặt đất. Có hai dáng người bị chôn vùi trong khe, chính là hai tên trẻ tuổi kiêu căng vừa nãy.

Lúc này đã biến thành hai cái xác không còn ba hoa được nữa.

Trương Tung liếc qua một cái:

“Chết là đáng lắm. Biết quy củ của núi Kinh Môn mà còn dám láo xược. Nhất định là có người hậu thuẫn”

Có thể nhìn ra tác phong hành sự thường ngày, ngạo mạn tàn ác cậy bản thân có người chống lung.

Chỉ là lần này e rằng các nhà sư lẫn các gia tộc ở đây còn chẳng buồn để mắt.

Lý Bình An cảm nhận được khí thế mạnh mẽ, cũng không biết là vị nào ra tay.

Quả nhiên làm người vẫn nên khiêm tốn thì tốt hơn, giống hai tên này thì chắc kèo về ngắm gà khoả thân.

Lý Bình An đặt cô bé trong lòng xuống.

Cô bé chắc tầm mười hai tuổi, mặt trái xoan, kết tóc hai bím.

Hai mắt to tròn, khiến người ta nhìn vào vừa cảm thấy ngọt ngào vừa đáng yêu.

Tuy vẫn mang nét hồn nhiên, nhưng thân hình trổ mã không kém con gái trưởng thành là bao.

Chẳng trách một tên trong đó ép cô bé làm tiểu đồng ôm ấp.

Nhìn dáng vẻ của cô bé khiến Lý Bình An nhớ đến lời chào ong bướm của phụ nữ thời xưa.

Gương mặt nhỏ nhắn vẫn chưa hồi phục thần sắc.

Cô bé tên là Hoán Tiểu Quân, vốn là nữ tì của một công tử.

Kết quả đi theo công tử trên đường đi Trấn Yêu quan lại bị hai tên kia cướp đi.

May thay hai tên kia quá ngạo mạn nên nhận lại báo ứng.

Lại được Lý Bình An ra tay cứu giúp, mới thoát khỏi kiếp nạn này.

Lý Bình An hỏi Tiểu Quân sau đó cô bé định đi đâu.

Tiểu Quân nói cô bé muốn đi Trấn Yêu quan tìm công tử, đúng lúc cùng đường với hai người Lý Bình

Lý Bình An bèn kết thêm một đôi dép cỏ.

Tiểu Quân nhận đôi giày rơm, rồi lại nhìn đôi giày thổ cẩm mình đang đeo dưới chân.

Bàn chân mảnh khảnh, phối với giày kiểu đầu tinh xảo hơn nữa cũng hợp với màu sắc của bộ quần

áo.

Lại nhìn đôi giày cỏ…

Do dự một hồi, Tiểu Quân cẩn thận dè dặt liếc đôi mắt của Lý Bình An.

Biết hắn ta không nhìn thấy nên quyết định không đeo.

Nhưng cô bé không vứt đi mà kẹp nó ở bên eo.

Lý Bình An nhận ra nhưng không nói gì cả.

Chỉ vờ như mình không biết gì hết.

Lúc sau vừa mới leo được một đoạn, đi được hơn chục bước.

Tiểu Quân liền cảm thấy dưới chân như bị trói vào vật nặng.

Mỗi một bước chân đều cảm thấy rất nặng nề.

Đi cùng với công tử đều là đi xe ngựa sang trọng, làm gì được leo qua vách núi dốc như thế này.

Lúc nghỉ ngơi, trong lúc vô ý Tiểu Quân chạm vào đôi giày rơm bên eo.

Thế là vội vàng đeo đôi giày vào.

Sau khi đeo đôi giày vào, ngoài mấy cọng cỏ cạ vào chân ra, thì không hề có cảm giác không thoải mái nào cả.

Ngược lại như chút được gánh nặng, khỏi phải cần ăn khớp.

Đoạn đường leo núi cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

Tiểu Quân cười hi hi nói:

“Công tử, đôi giày cỏ người bện tốt ghê, có thể đem đi bán được á.

Tuy vậy, giày cò cũng chẳng thay đổi được gì.

Phần lớn thời gian, Tiểu Quân đều ngồi trên lưng trâu.

Khóe miệng Lão Ngưu nhẹ nhàng câu lên.

Ngày thường đèo mấy gã thô lỗ quen rồi, khó lắm mới được chở gái làm nó có chút xấu hổ.

?(??*w*??)?

Đỉnh núi Kinh Môn, đơn độc một đỉnh.

Bao quanh là núi, ngoài núi chỉ có núi.

Đỉnh núi có một thác nước, như một con Ngọc Long dài mấy trăm trượng, đâm thẳng lên mây xanh, xuyên thẳng xuống vực sâu.

Như con đường thông lên trời, hơi nước nghi ngút như mây.

Nhìn theo phía xa xa, sâu trong đám cây, có một ngôi miếu cổ.

Ngói xanh tường đỏ như tô điểm cho nó.

Chùa Phật cổ "Bạch Mã tự."

Phía đông Bạch Mã tự có một tòa Xuân Thu các.

Dùng tre xanh xây nên, lưng dựa vào đỉnh núi cô độc.

Là một ngôi miếu đạo giáo.

Nhìn sang phía tây, có một gian lầu các mang phong cách cổ xưa, hình dáng cổ kính sang trọng.

Trên mái hiên có treo một bức hoành, bốn chữ to "Văn Hương học viện". Nét chữ cứng cáp, vừa nhìn đã biết đến từ tay người có trình độ.

Hệ môn sinh Nho giáo.

Tam giáo ở Kinh Môn Sơn canh giữ con đường duy nhất đến Kinh Môn quan.

Nho, phật, đạo đệ tử tam giáo đã đi qua nơi này.

Theo như quy củ, nhà nào muốn đi đường nào thì nhà ấy đến chùa, miếu, học viện tương ứng.

Có một con đường rộng hơn, dành cho tu sĩ và tán tu từ khắp mọi

nơi.

Trương Tung ngậm một nhánh cỏ, ung dung nói.

Lý Bình An và Tiểu Quân yên lặng lắng nghe.

“Huynh đệ, lần trước đến nơi này phong cảnh rất đẹp.

Nho, phật, đạo tam giáo đều mời ta đi đường của họ, có thể nói là dành hàng ngàn sự yêu mến cho ta, nhưng tiểu gia ta đây cứ thích đi đường mình cơ~”.

Tiểu Quân chớp mắt, đáng yêu hỏi:

“Trước kia ngươi giỏi như vậy sao giờ lại nghèo thế?”

Trương Tung phất tay:

“Xùy xùy, trẻ con như người hiểu gì.

Nhớ kỹ, đền Trấn Yêu quan bớt nói lại, không thì dễ bị gọt lắm”

Thân người Tiểu Quân co lại, chạy đến bên Lý Bình An.

Trương Tung sải bước, có thể nhận ra, đã đến Trấn Yêu quan khiến hắn thật sự rất vui.

Sờ sờ thanh kiếm sau lưng, cười nói:

“Huynh đệ chúng ta sắp đến rồi.”

Lý Bình An nhẹ giọng nói với Lão Ngưu: “Lão Ngưu, chúng ta đến thật rồi.

Chương 172: Phong chủ Tam Vô phong

1470 chữ

Đường tới Trấn Yêu quan ở nhân gian sớm đã bị ngăn trở, muốn tiến vào đó chỉ còn cách chờ phi thuyền.

Một ông lão ngồi dựa bên thân cây nhẫn nhụi.

Ông ngồi bất động, tựa như một pho tượng.

Trấn Yêu quan, người đến người đi tấp nập, họ ở đầu núi chờ phi thuyền đến xua tan mây mù, mang họ đến Trấn Yêu quan.

Lúc đám người Lý Bình An đến, đội người đã xếp thành một hàng dài.

Tiểu Quân nhìn bọn họ, hỏi:

“Này còn phải xếp hàng đến khi nào?”

Trường Tung vỗ

ngực:

“Có nhìn thấy mấy ông lão đang đứng ở kia không? Ta với mấy lão quen thân đã lâu, để ta bảo họ

chúng ta chen hàng”

“Có thể sao?”

Trương Tung hừ một tiếng:

“Cái gì là ‘Có thể sao?, tất nhiên là phải được!”

Nói rồi, Trương Tung vênh mặt lên, ưỡn ngực đi sang bên đó:

“Ài, ta, cho ta chút thể diện đi, để bọn ta chen vào hàng được không?”

“Không, cút!”

Trương Tung quay về:

“Hắn nói vì hôm nay trời biến nóng dẫn đến mực nước biển dâng lên. Khiến nước biển bị phú dưỡng hoá, mà từ đó bùng phát tảo biển, tảo nở hoa, dừng phòng hộ bị nạn sâu bệnh diện rộng.

Thêm nữa vài năm gần đây nước biển lẫn nước sông bị phú dưỡng hoá, biển cạn nhiều sinh vật sinh sôi nảy nở. Sinh vật này sẽ thải ra độc tố làm tiêu hao lượng dưỡng khí trong nước, từ đó dẫn đến cái

chết của các loài cá.

Bây giờ những ngư dân bên bờ biển rất khó đánh bắt cá, nên ảnh hưởng nghiêm trọng đến tăng trưởng kinh tế.

Từ đó chúng ta không được chen hàng”

Tiểu Quân: “Nghe thì có vẻ có lý”

Lúc này có vài người chen chúc đến.

Một lão già nắm tay một đứa bé đến xếp sau Lý Bình An.

Lão ta râu tóc bạc phơ, trong gió bắc lẫm liệt thổi vù vù lại có khí phách đặc biệt. Sắc trời dần tối đi, đã đến thời gian ăn cơm tối.

Tu sĩ đến được Trấn Yêu quan tuyệt đối không phải người thường.

Suy cho cùng rảnh rỗi không có chuyện làm không ở nhà tu luyện lại chạy đến đây.

Dĩ nhiên khỏi cần ăn cơm, một số tu sĩ trẻ chỉ cần ăn một viên Ích Cốc đan là ổn rồi. “Đói chưa?”

Lý Bình An hỏi Tiểu Quân.

Cô bé ngẩng mặt trả lời:

“Không đói-”

Nhưng mà lời chưa nói hết, bụng của cô bé không nghe lời mà kêu lên. Tiểu Quân trầm lặng hai giây, cây ngay không sợ chết đứng mà nói: “Người xem, cái bụng nhỏ của ta cũng nói là nó không đói”

Lý Bình An không nhịn được cười.

Từ trên thân trâu lấy ra một cái túi, trong túi có một ít thịt muối.

Ngoài ra trong túi còn có rau dại, khoai tây, trứng gà, ngô, khoai như một chiếc túi thần kỳ. Không tốn bao nhiêu công sức, Lý Bình An đã làm xong một giàn nướng đơn giản.

Dùng đá kê, đặt trên mặt đất.

Nhóm lửa xong, rất nhanh mùi hương đã theo gió bay đi.

Lý Bình An lại chuẩn bị cho mình và Trương tung một ít rượu.

“Gia gia ta cũng muốn ăn!”

Đứa trẻ đứng bên cạnh ông lão ngửi được mùi đồ nướng.

Ông lão hơi hé mắt:

“Bước vào con đường trường sinh tốt nhất phải từ bỏ dục vọng ăn uống tầm thường. Hơn nữa

những thứ kia không tốt cho sức khỏe, có thể không ăn thì đừng ăn”

“Không đâu không đấu, ta muốn ăn mà!”

Đứa bé làm gì để ý đến những điều đó, nó chỉ cảm thấy mùi nướng kia rất thơm thấy người khác ăn càng thấy ngon.

Ông lão bất lực, vẫy tay.

Tên người hầu hiểu ý, đi qua chỗ Lý Bình An thương lượng một chút.

Vốn muốn trả tiền nhưng Lý Bình An không lấy.

Một đứa bé thì ăn được bao nhiêu, nhiều lắm là thêm đôi đũa.

Này không đáng nhận tiền của người ta.

Đứa bé vội vàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Quân, gắp lấy một xiên khoai tây.

“Ui ui- bỏng ghê”

“Từ từ ăn, thổi đi

Tiểu Quân cười, đôi mắt trong veo như ngọc, khoé miệng cong lên như trăng non. Đứa bé này còn nhỏ hơn nàng, tự nhiên khiến cô bé có cảm giác muốn bảo vệ nó.

Người kia vừa cười, răng trắng môi đỏ.

Đứa bé chớp chớp mắt, đột nhiên chỉ vào Tiểu Quân nói:

“Ta muốn ngươi làm nô tì của ta”

Tiểu Quân khựng lại, con ngươi to nhưng đẹp lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Ta muốn ngươi làm nô tì của ta

Đứa bé kia đứng dậy nói lại lần nữa.

Cô bé lắc đầu:

“Không thể được”

Đứa bé kia trợn mắt, chạy mấy bước quay về chỗ cũ, nói cho ông nội

hắn chuyện kia.

Ông lão bỗng nhiên cười, quét qua một lượt bé gái mà cháu trai nói.

Tư chất kém, nhưng tuổi còn nhỏ đã có vài phần tư sắc.

Sau này lớn lên nhất định trở thành mỹ nhân.

Lão không nói gì.

Tên nô tài bước lên trước hai bước chắp tay chào Lý Bình An.

10:25

“Vị tiên sinh này, tiểu thiếu gia nhà ta muốn mua cô bé này, ngài có thể ra giá được chăng?” Tiểu Quân vốn nghĩ rằng đứa trẻ này chỉ đùa thôi.

Đầu nhìn Lý Bình An.

“Cô bé này là con của bạn ta, không phải người hầu.”

Tên nô tài liếc nhìn lão gia nhà hắn.

Ông lão nhắm mắt không nói gì.

Tên nô tài ngầm hiểu, tự giới thiệu:

“Lão gia nhà ta là Phong chủ Tam Vô phong ở Thanh Xuyên, danh hiệu Bảo Sơn, không biết các hạ là?”

Tam Vô phong, Lý Bình An Tuy không biết hàm ý của ba chữ này.

Nhưng đối phương đã rất tự tin mà nói ra như vậy liền biết lai lịch không nhỏ.

Đúng như dự đoán, những người xung quanh nghe thấy danh hiệu này.

Không ít người đều đặt sự chú ý đến ông lão.

Sắc mặt Tiểu Quân chợt biến, lầm bầm:

“Tam…Tam Vô phong…”

Tiểu Quân và thiếu gia nhà nàng cũng là người Thanh Xuyên, vì theo công tử nên biết được các môn phái lớn.

Trong đạo gia ở Thanh Xuyên, tuy không được coi là môn phái đứng đầu nhưng thực lực không thể xem thường.

Từ xưa đến nay, cấp bậc khai tông lập phái đều không tùy tiện.

Mà ở Thanh Xuyên, vị Phong chủ này là nhân vật hết sức quan trọng.

Dù cho Đạo gia lớn nhất ở Thanh Xuyên cũng từng nghe qua tiếng tăm.

Tên nô tài bất giác lộ ra ý cười.

Tiếng tăm của chủ nhân vang dội như thế, làm hạ nhân cũng được thơm lây.

Nhìn đối phương chưa không trả lời, chắc là bị doạ sợ rồi.

“Lão gia nhà ta bằng lòng dùng giá cao đổi lấy cô bé này, ngài nên khuyên cô bé một chút.

Cô bé này chưa biết chừng mai sau sẽ làm nên chuyện lớn, cha mẹ cô bé biết sẽ rất vui lòng”

Trước mặt thì nói năng dễ nghe, dẫu sao thì bao nhiêu người đang nhìn. Hắn không thể như mấy tên trộm, bắt cóc con gái nhà người ta. Chuyện này mà truyền ra thì không tốt cho tiếng tăm của ông chủ hắn. Trương Tung cúi đầu, hí hoáy với dàn nướng, một câu cũng không nói.

Dường như không nghe thấy cũng không nhìn thấy.

Lý Bình An không để ý đến tên kia, hỏi Tiểu Quân:

“Ngươi đồng ý không?”

Tiểu Quân cắn môi, trong lòng dĩ nhiên không đồng ý.

Nhưng thế lực đối phương lớn như vậy, cho dù là công tử nhà nàng cũng không dây vào được. Nàng càng không thể đem lại phiền phức cho Lý Bình An:

Đúng lúc đang định nói đồng ý, đột nhiên nghe thấy Lý Bình An nói.

“Không đồng ý thì nói là không đồng ý, đồng ý thì là đồng ý, nói lời thật lòng là được.”

Thật ra Lý Bình An cảm thấy công tử của Tiểu Quân không đáng tin,

nếu không nàng cũng không

bị bắt đi.

Đương nhiên, tất cả phải xem nguyện vọng của cô bé.

Tiểu Quân nhìn Lý Bình An, nhất thời không nói nên lời.

Chương 173: Trấn Yêu quan

Tiểu Quân hít sâu một hơi, lời của Lý Bình An đột nhiên khiến nàng có cảm giác an toàn. “Ta… ta không đồng ý.

Thanh âm của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Nói to lên, Không phải vừa ăn cơm xong sao? Sau này làm sao lái chiến hạm được”

Tiểu Quân nghi hoặc mở to mắt, tuy không hiểu vế sau có ý gì, nhưng cô bé hiểu vế trước.

“Ta không đồng ý!”

Lúc này Lý Bình An mới nói với tên nô tài:

“Nàng không đồng ý.”

“Ông nội!”

Đứa bé vội vàng nắm tay áo ông lão.

Tên kia vẫn cười:

“Trẻ con thì hiểu gì, tiên sinh nghĩ kỹ lại xem, không thì ngài cứ ra một cái giá”

Lý Bình An không để ý đến hắn nữa, đứng dậy chắp tay chào ông lão.

“Lúc trước có nghe thầy nhắc đến ngài, nghe danh đã lâu, vãn bối có lễ”

Người tên Tam Vô phong Phong chủ, Bảo Sơn, lúc này mới mở mắt, từ từ đánh giá một lượt Lý Bình

Nhưng không để tâm người thầy mà người kia nhắc đến, người biết lão ta nhiều lắm, có khi còn nhiều hơn cả cá chạch dưới bùn ao.

Lão dứt khoát ra giá:

“Mười viên linh thạch thượng phẩm đổi lấy nha đầu này

Những người xung quanh đều dồn ánh mắt về phía Lý Bình An.

Lý Bình An cười nhẹ:

“Ban nãy Tiểu Quân đã nói là không đồng ý, xin Tiên Sinh đừng làm khó ta

“Gia gia!”

Đứa trẻ vội đến dậm chân.

Đôi lông mày Bảo Sơn hơi nhăn lại, rất nhanh đã hồi phục bình thường.

Trầm giọng hỏi:

“Người trẻ tuổi, ngươi nhưng có gan đấy. Tên là gì?”

Lý Bình An mặt không đổi sắc:

“Tại hạ đến từ Hoài Lộc học viện, Cảnh Dục”

Hoài Lộc học viện?

Thuộc Trung châu, một trong ba học viện lớn của Nho giáo.

Ai nấy đều biết.

Nếu mà so sánh thì thế lực hạng hai như Thanh Xuyên Tam Vô phong chả là thá gì.

Nét mặt Bảo Sơn vẫn như cũ:

“Nhìn dáng vẻ của ngươi không giống một nho sinh”

“Nói ra thì xấu hổ, tại hạ học nghệ không thông. Không làm sao hiểu được những áng văn của bậc

tiền nhân nên xin phép vi sư xuất ngoại đến chốn này.

Lúc đầu, thầy sợ rằng ta sẽ gặp rắc rối, không giải quyết được.

Nên ta đã đặc biệt xin thầy cây bút Hiệp Khách này để phòng thân”
Lý Bình An cầm cây bút trong tay, giọng điệu bình thản.

Chỉ là giọng điệu bình thản nhưng những lời này lại nặng tựa như búa.

Công kích thẳng vào suy nghĩ của người khác khiến họ bị dọa sợ.

Đặc biệt là đương sự phong chủ Tam Vô phong, Bảo Sơn đây.

Bút Hiệp Khách, đương nhiên không thể làm giả.

Lão ta lặng đi một hồi, sau đó bỗng nhiên chắp tay với tiểu bối nói:

“Rất lấy làm tiếc về chuyện hôm nay”

Lý Bình An cười nhẹ, không nói gì.

“Gia gia! Ta muốn đứa tỳ nữ kia”

Đứa trẻ vẫn chưa tỉnh ngộ.

“Gia gia, gia đánh chết tên mù kia đi, ta muốn tì nữ”

Lời còn chưa hết, “chát” một tiếng.

Hai má đứa bé sưng lên, đùng đùng bị Bảo Sơn cho ăn tát. “Láo!”

Bảo Sơn tức giận mắng.

Đứa trẻ nằm ăn vạ trên mặt đất.

Ông ta dĩ nhiên không phải sợ cây bút Hiệp Khách trong tay Lý Bình An.

Đừng nói là một cây, cho dù là Thánh Nhân có đem hết tất cả bảo vật đưa cho Lý Bình An.

Ông ta vẫn có thể nghiền nát Lý Bình An như chơi.

Người có sự uy hiếp phải là người đứng sau cây bút Hiệp Khách kia.

Có thể đưa cho cây bút Hiệp Khách này liền tỏ rõ thái độ của thánh hiền Nho giáo.

Người này được ta hậu thuẫn.

Giống như mấy tên đại ca xã hội đen cử đám đệ đi đòi nợ, đám đệ ở đấy diễu võ dương oai nhưng không ai dám động vào.

Bởi vì họ biết sau lưng những lâu la này là đại ca của bọn chúng.

“Đắc tội.

Sắc mặt Bảo Sơn không tốt lắm, thể diện ngày hôm nay coi như mất rồi.

Hắn không thể vì một bé gái mà đắc tội Nho giáo thánh hiền được.

Tên đó thế nhưng rất bao che con cái.

Lý Bình An đáp lễ, cũng không nói thêm gì.

Sau đó, Bảo Sơn mang cháu trai cùng người hầu rời đi.

Xảy ra chuyện này làm sao có thể ở lại đây lâu được.

Mà có ở lại cũng phải chờ đám người Lý Bình An đi trước rồi nói sau.

Dù trong triều đình hay là giang hồ.

Cả nơi gọi là thế giới của tu sĩ.

Có người chống lưng hay khiến người ta hiểu nhầm mình có người chống lưng cũng bớt được nhiều phiền phức.

“Không sao, ăn tiếp đi”

Tiểu Quân cúi đầu không dám nói chuyện, cứ chọc chọc ngón trỏ.

“Không ăn nữa à?”

Tiểu Quân thấp giọng nói:

“Đều tại ta.

“Bé như ngươi mà rất có tinh thần trách nhiệm đấy.”

Lý Bình An gắp cho nàng một miếng thịt.

“Đúng rồi đúng rồi, ngươi nào có lỗi gì rõ ràng là thằng bé kia không nói lý Trương Tung lúc này mới dám ngẩng đầu lên.

“Ban nãy nếu không có tiểu Bình An, ta đã đập cho chúng một trận rồi.”

Tiểu Quân trợn trắng mắt:

“Chỉ biết bốc phét, lúc quan trọng vẫn phải nhờ Lý công tử”

Trương Tung lắc đầu vỗ

“Ta đã nói, kiếm khí trong cơ thể ta không thể phá, để lại sau còn đánh nhau mà.

Chẳng qua nếu như bọn họ quá đáng hơn, ta cũng không ngại phóng ra một tia kiếm khí.

Tiểu Quân quay đầu đi, không để ý hắn nữa.

Nàng gắp cho Lý Bình An một miếng thịt.

“Công tử, người ăn đi”

“Đúng rồi công tử, ban nãy người nói gì mà Cảnh Dục? Là chuyện gì thế?”

Tiểu Quân tò mò hỏi.

“Hắn à, hắn là một người bạn của ta”

“Người mạo danh tên của hắn, hắn không giận sao?”

“Không đâu.

Lý Bình An nhỏ giọng bổ sung thêm một câu:

“Dù sao cũng không phải lần đầu.”

Kinh thành, trong con hẻm nào đó đầy pháo hoa.

“Ai ui, công tử, mời ngài vào trong”

“Ghét ghê, đã bao lâu ngài không đến thăm người ta rồi?”

Những cô gái trang điểm lòe loẹt, vẫy hoa mời gọi khách nhân.

Trời càng lúc càng tối, càng ngày càng có nhiều khách đến rồi lại đi.

Cảnh Dục đứng cách đó không xa lắm quan sát một phen.

Mai phục ở đây mấy ngày, hắn phát hiện nơi này rất an toàn hơn nữa còn nhiều gái đẹp. Cảnh Dục mở quạt, bước lên phía trước.

Tú bà nhìn thấy người kia ăn mặc chỉnh tề, nhìn là biết không tầm thường vội vã đón tiếp.

“Ai yo, vị công tử này thật đẹp trai nha. Lần đầu tiên đến nơi này

chăng? Ta nhìn ngài rất lạ mắt.

“Lần đầu tiên đến, tìm cho ta hai cô nương xinh đẹp, không có đam mê “lạ lùng” gì là được”

Trong ký ức của Cảnh Dục nhớ về buổi tối hôm ấy, bị người ta cho ăn roi.

Giờ nghĩ lại vẫn sợ.

“Yên tâm đi, đúng rồi công tử người vẫn chưa cho người ta biết tên đầu nha

Cảnh Dục nhẹ cười:

Lý Bình An bỗng chợt cảm thấy rùng mình.

Ừ? Là sao thế nhỉ?

Chưa kịp nghĩ đã nghe thấy tiếng hô hào.

“Phi thuyền đến rồi!”

Lúc ẩn lúc hiện giữa trời mây, một bóng đen lúc ẩn lúc hiện.

Chớp mắt bóng đen đó xuyên qua tầng mây.

Chống trên đám mây, đột nhiên trầm xuống.

Ngay sau đó một con thuyền cực to xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong số những người ở đây không thiếu người mới đi đến Trấn Yêu quan lần đầu.

Lúc này lũ lượt bị con thuyền này dọa sợ.

Con thuyền như một tòa lầu cao, bao trùm cả tầng mây.

Giống như một con rồng to đang bay lượn trong mây khiến người ta cảm thấy có một cảm giác thần bí khó lường.

“Lên thuyền thôi!”

tóc mai.

Lý Bình An đứng trên đầu thuyền, cảm nhận gió mát thổi qua Dưới thuyền là một rừng phong rậm rạp, lá phong đỏ như lửa. Trong sự xanh biếc của lá phong, như có tiếng đọc sách, tiếng gõ mõ.

Như tiếng gió trong núi, bay đến nơi đây.

Lão Ngưu cũng vui vẻ kêu lên, bay lên rồi~

Bé Ngưu được lên trời rồi!

Con thuyền ổn định trượt trên không trung, khoảng chừng một lát.

Sau đó từ từ hạ xuống lại lần nữa xuyên qua biển mây.

Mà nơi được gọi là cửa khẩu mạnh nhất thiên hạ – Trấn Yêu quan kia đang dần dần phô hiện trước mặt mọi người.

Chương 174: Củi gạo dầu muối

1280 chữ

Trấn Yêu quan.

Nơi đây tuy phòng ngự không dày đặc nhưng phồn hoa không đứng đầu cũng phải đứng thứ hai.

Tính riêng tháp phi kiếm nơi đây đã có hơn trăm tòa, mỗi tòa đều có ngân giáp thủ vệ, cao đến ba truong.

Trên đỉnh còn có một tòa lầu nghỉ chân.

Giữa mỗi tầng đều được nối tiếp nhau bằng một cây cầu.

Xứng với tên gọi cửa khẩu mạnh nhất thiên hạ "Trấn Yêu quan

Vang danh khắp thiên hạ, bất kể ai đến nơi này đều cảm thấy ngưỡng mộ và kính nể.

"Khách quan, món ăn của ngài tới rồi"

Thanh âm trong trẻo vang lên.

Mùi đồ ăn thơm thoang thoảng xông thẳng vào mũi, Lý Bình An hít một hơi.

Rõ ràng chỉ là món ăn bình thường thôi lại không hiểu vì sao hương vị lại khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Trương Tung giải thích:

“Bởi vì ở đây đa số là tu sĩ, nên trong món ăn có dung hợp thêm vài vị thuốc, hoặc một vài viên thuốc bổ,”

Lý Bình An ăn một miếng, một mùi hương lạ thường tràn ngập trong khuôn miệng hắn.

Lan ra toàn thân, khiến hắn có cảm giác thoải mái không nói nên lời.

“Quả thật rất ngon”

Lý Bình An bình phẩm một câu.

Tiểu Quân gật đầu như giã tỏi.

Trương Tung cũng tấm tắc khen: “Tiếc là hơi đắt”

Lý Bình An thấy lạ:

“Có thể đắt như thế nào?”

“Cọ nhanh lên, bên ngoài còn có khách đang chờ đấy! Bà nó, không có tiền còn dám đến đây ăn chùa uống chùa à!!”

Thanh âm của Tiểu Nhị bùng nổ bên tai.

Ba người Lý Bình An im lặng, nỗ lực cọ đĩa.

Trương tung dùng khuỷu tay khều khều Lý Bình An, nhỏ giọng oán giận nói:

“Giờ thì biết đắt như nào rồi chứ? Ta đã bảo tránh cái nhà này rồi. Chính là để cho các ngươi mở mang kiến thức

Lý Bình Anh cười mỉm, dùng giọng nói cực kỳ thân thiện nói:

“Cút!”

“Chúng ta phải cọ đến bao giờ?”

Tiểu Quân mím môi, sắp khóc đến nơi rồi.

“Chúng ta ăn món nào thì phải rửa đến khi đủ tiền món đó”

Trương Tung vươn tay ra.

Tiểu Quân:

“Một tuần?”

Trương Tung lắc đầu.

Tiểu Quân mở to mắt, đôi con ngươi lay chuyển: “Một năm?”

“Là cứ cọ mãi thôi”

Tiểu Quân bị doạ sợ, mặt trắng bệch ra.

Lý Bình An không quay đầu lại, nói:

“Đừng doạ nàng nữa.

Trương Tung lại cười.

Tiểu Quân biết mình bị trêu, phồng má lườm Trương Tung.

Cứ rửa bát mãi đến nửa đêm.

10:26

Lý Bình An bảo Tiểu Quân đi ngủ trước đi, mình và Trương Tung rửa nốt số bát còn lại. Trưởng quầy còn rất nhân đạo bố trí phòng ngủ cho đám người Lý Bình An, đồng thời cũng cho họ biết mai lại rửa tiếp.

Lý Bình An ngồi trên hòn đá trong vườn, bỗng dưng thấy buồn cười.

Không ngờ được lần đầu đến Trấn Yêu quan đã phải đi rửa bát.

Đại chiến tuyệt thế, cơ duyên kỳ ngộ, câu chuyện quanh co khúc khuỷu trong tưởng tượng dường như chỉ là giấc mơ.

Chẳng qua những điều đó lại hợp với hắn.

Giang hồ không chỉ là tiên y nộ mã, khoái ý hận thù, đao quang kiếm ảnh.

Nhiều hơn là cuộc sống bình thường hằng ngày, giữa những đại nhân vật tất c1 tranh đấu, nhưng những nhân vật nhỏ cũng đam mê ẩu đả.

Thật tốt.

Lý Bình An quay về căn phòng mà trưởng quỹ đã sắp xếp.

Căn phòng này lúc trước là phòng tạp hoá, có một cái giường và một cái bàn nhỏ.

Còn đâu toàn là mấy thứ đồ linh tinh.

Trương Tung đang rửa chân, vừa lòng nói:

“Chân được ngâm nước nóng, thật thoải mái, nói thật ông trưởng quầy này tốt phết.

Lý Bình An ngồi một bên quy nạp.

Tinh thần tụ vào bên trong, không xuất ra ngoài, tiến vào trạng thái quan tưởng.

Đợi Lý Bình An thoát ra từ trong trạng thái quan tưởng, trời đã sáng.

Đây mới là lười biếng, tuy với thể lực hiện tại mấy ngày không ngủ cũng không vấn đề.

Nhưng ai có thể kháng cự lại cảm giác sung sướng khi được nằm dài?

Trương Tung ngủ ngáy khò khò, kể cả lúc đi ngủ hắn vẫn đeo thanh kiếm trên lưng.

Kể cả lúc đi nhà xí cũng không thấy hắn cởi nó.

Mỗi lần Lý Bình An nhìn thấy khung cảnh này đều cảm thấy cực kỳ khôi hài.

Những lúc trong tiệm không bận, Lý Bình An dắt trâu đi dạo quanh Trấn Yêu quan. Bên ngoài Trấn Yêu quan là nơi ở của Yêu tộc.

Chỉ là không thấy cái gọi là Yêu tộc đâu, chỉ thấy cái gọi toàn là mờ mịt, hỗn độn.

Cho người ta cái cảm giác “gió bắc rét lạnh, cây cối không sống nổi”.

Mơ hồ có thể nhìn thấy những kiến trúc kỳ lạ bên cạnh, giống như những con quái thú.

Rất nhiều người trên phố có phong thái bất phàm.

Hơn nửa là luyện khí tu sĩ, võ giả.

Có người cầm kiếm, có người dùng đao, cũng có người cầm kỳ môn vũ khí.

Thật kỳ lạ, trước đây nếu ở trên phố gặp những người này, người nào người ấy vênh váo, không thèm

để ai vào mắt.

Lão gia trong quan phủ nhìn thấy những người này cũng phải lùi lại ba bước.

Nhưng mà ở đây, những tu sĩ này lại khiêm tốn biết lễ, cẩn thận có thừa.

Nghĩ thôi cũng biết những người đến đây đều là người phi thường.

Ai cũng không dám đắc tội ai.

Lý Bình An muốn đến tường thành xem xem chẳng qua lại bị thủ vệ ngăn cản.

Thế là chỉ đành tìm một tháp cao cao, ngồi trên tháp.

Thổi qua

là một cơn gió mang theo sức sống của Yêu tộc phương bắc. Nhận biết tình cảnh chung, cảnh vật nơi đó hiện ra xung quanh. Lão Ngưu ở một bên giúp hắn miêu tả.

Lý Bình An gối lên hai tay, khóe miệng nhẹ nhàng câu lên.

Nghĩ về đoạn đường mình đã đi qua, thật có chút sợ hãi.

Tòa tháp cổ ở phía xa xa như phát sáng.

Không biết lúc nào tuyết mới rơi.

Khi mưa tuyết rơi xuống, cả Trấn Yêu quan đều sẽ biến thành màu trắng.

Cố Tây Châu đã từng nói mình đã hẹn với người ta đánh nhau một trận ở Trấn Yêu quan. Trước hết hắn phải đến Hoài Lộc học viện bái biệt sư môn sau đó mới tới Trấn Yêu quan. Đã bao nhiêu ngày, kèo đánh nhau mà Cố Tây Châu nói vẫn chưa thấy đâu.

Mình vẫn còn phải chờ thêm vài tuần.

Lần này Lý Bình An đến Trấn Yêu quan có ba mục đích.

Thứ nhất, xem mình trên đường đi có may mắn tìm được đại đạo phù văn hay không.

Tất nhiên tỉ lệ rất nhỏ, Lý Bình An cũng không đặt quá nhiều hy

vọng.

Thứ hai, vì để nâng cao hiểu biết, tìm hiểu thêm về thế giới rộng lớn này. Thứ ba, trên đường đi vừa hay nâng cao thực lực.

Tính ra thì trên đường đi mình cũng thu hoạch được một ít, túm lại. Chuyến du lịch này, không thiệt.

Chương 175: Vạn Sự các

1472 chữ

Khách khứa ra vào tấp nập, nhưng không náo nhiệt cho lắm.

Lý Bình An đặt miếng giẻ lên tay, mặt tràn đầy ý cười mời ba vị khách vào trong quán.

Lau qua bàn, chờ ba người kia gọi món xong liền đi đến bên quầy ngồi xuống.

Chưởng quầy đối đãi với khách rất tốt, kể cả ba người Lý Bình An ăn quỵt tiền của hắn. hắn cũng vẫn

đãi ngộ họ như người làm thuê thông thường.

“Kiếm tiền? Ngươi định đi tìm chỗ khác kiếm tiền làm gì?”

Trưởng quầy đang gảy bàn tính.

“Dĩ nhiên vẫn nhận tiền của ngươi, nhưng gia cảnh nghèo khó vẫn nên kiếm một ít tiền phòng thân”

Tục ngữ nói có tiền làm nam tử hán, không tiền làm hán tử cũng khó.

Trưởng quầy ngẩng đầu:

“Ngươi làm thuê ở chỗ ta, đi nơi khác làm thêm sợ rằng lỡ thời gian”

“Có chuyện làm ăn khác sao?”

Lý Bình An trầm giọng hỏi.

“Mong là có thể kiếm được một ít linh thạch”

Ở dân gian, linh thạch dĩ nhiên khó kiếm được.

Chẳng qua ở Trấn Yêu quan, luyện khí sĩ trong thiên hạ đều tụ tập ở đây, quả thật khác biệt lớn.

Nếu đã đến đây, Lý Bình An nhất định không bỏ qua cơ hội này.

Trưởng quỹ nghe ra hàm ý trong câu nói của hắn, bèn cười đáp:

“Nhìn không ra tiểu tử ngươi lại có chí hướng đến vậy”

“Vẫn mong chưởng quỹ chỉ bảo”

“Trên phố Kiếm tiên có Vạn Sự các, chuyên giúp người giải quyết mấy chuyện lặt vặt. Ngươi đi đến đó xem sao, xem có giúp được ngươi hay không”

Thế là hôm sau, Lý Bình An tranh thủ thời gian nghỉ ngơi tìm đến chỗ Vạn Sự các.

Một toà lầu ba tầng rất to, ở dưới cuối con phố náo nhiệt.

Có vài gian kiến trúc như nhau, còn có mái hiên.

Vừa bước vào cửa, có một gian phòng trà, còn có một căn phòng nhỏ.

Người ra vào rất nhiều, Lý Bình An dắt trâu đứng bên cửa.

Thế mà lại hấp dẫn sự chú ý của người ta.

Một tiểu nhị chạy đến:

“Vị tiên sinh này xin hỏi nên xưng hô thế nào?”

“Lý”

“Lý tiên sinh nhìn ngài chắc là lần đầu đến Trấn Yêu quan?

Tiểu nhị đưa cho Lý Bình An một chén trà, người như Lý Bình An ở thấy nhiều.

Lần đầu đến Trấn Yêu quan chưa quen người ở đây, lại khổ vì trong tay không còn chút lộ phí đi

đường.

60% thu nhập của Vạn Sự các đều dựa vào những người này.

“Muốn tìm việc?”

Lý Bình An gật một tiếng.

Tiểu nhị lại hỏi:

“Xin hỏi tiên sinh là luyện khí sĩ hay là võ giả? Tu vi mấy phẩm? Có thể nói cho tại hạ thuộc môn giáo nào không?”

Lý Bình An ngại ngùng cười:

“Ta tạm thời không có tu vi”

Tiểu nhị nhướng lông mày, nụ cười trên mặt giảm bớt mấy phần:

“Tiên sinh, thu nhập của bọn ta chỉ dựa vào tu sĩ luyện khí.

“Thứ tu sĩ luyện khí bình thường làm được ta cũng làm được”

Nhìn Lý Bình An nói chân thành như vậy, tiểu nhị bỗng cười nhẹ.

“Tiên sinh, người thường và tu sĩ luyện khí cách nhau rất xa” Nói rồi vân về lá trà.

Tay nhẹ nhàng đạn một cái.

Lá trà hoá thành đường vòng cung, bắn ra cái cây ngoài viện.

Tiểu nhị nâng chén trà, chuẩn bị tiễn khách.

Ra chiêu này vì muốn đối phương hiểu núi cao còn có núi cao hơn.

Tránh cho mấy chuyện phiền phức.

Tiểu nhị cũng là người bình thường, tu luyện khổ sở lắm mới có thể kiếm cần câu cơm.

Nên mới không kiêu ngạo, khinh thường mà nhìn người khác.

Ngược lại, lại có vài phần hảo cảm đối với những người bình thường như mình.

Lý Bình An sử dụng Quy Tức công, bắt được lá trà.

Vèo!!!

Một hơi nhẹ bắn qua, một tiếng kêu thảm thiết từ trên cây vang lên.

Tiểu nhị im lặng nhìn những thứ bị lá xuyên qua, ôi một tiếng.
“Ừm… công phu không tệ. Chuyên môn là ám khí?

Nhưng biết dùng ám khí thì có ích gì?

Tu sĩ luyện khí sẽ không sợ thứ này đâu.

Chủ yếu dựa vào thực lực, đến! Tiếp của ta một chiêu.

Lý Bình An do dự một lát:

“Này… không tốt sao?”

“Có gì mà không tốt? Ta không tin một chưởng của ngươi có thể hạ đo ván ta”

Vạn Sự các phân thành ba tầng, tương ứng với từng cấp bậc.

Trong ba tầng, người thuộc tầng một là nhiều nhất.

Tầng hai tàm tạm, tầng ba cực ít.

Tầng thứ nhất đa số đều là những chuyện không nguy hiểm, thu hút được sự yêu thích của tán tu.

Dù sao không nguy hiểm lại có thể nhận được linh thạch.

Trên đầu đeo ngọc bài, trong ngọc bài ghi chuyện tương ứng.

Chỉ cần rót vào đó một ít linh khí là có thể biết tường tận sự việc.

Lúc này, không ít người đang ở trong sảnh chính tầng một, tìm ngọc bài phù hợp với mình.

“Ầm!”

Lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng ầm lớn.

Tiểu nhị khổ luyện nhiều năm tuy chỉ là tu vi nhị phẩm, nhưng không yếu đến thế.

Hơn nữa có danh sư chỉ điểm, tìm được công pháp phù hợp.

So với tán tu hạng ba trong giang hồ thì còn mạnh hơn.

Một tay đặt sau lưng, một tay chặn đứng một quyền của Lý Bình An.

Hai mắt hơi híp lại, trầm giọng nói.

“Thực lực không tệ, là ta xem nhẹ ngươi rồi”

Lý Bình An thu quyền, chắp tay nói:

“Đắc tội”

“Nếu đã như vậy, ngươi đến tầng một tìm ngọc bài đi. Sẽ có người cho người biết phải làm như thế nào”

Lý Bình An quay người rời đi.

Tiểu nhị mắt thấy bóng người biến mất, biểu cảm chợt biến hoá.

Khoé miệng co giật, nắm lấy tay.

“Đau đau. Đậu má

Đúng vào lúc này Lý Bình An quay trở lại.

Tiểu nhị lăn lộn trên đất, khựng lại nửa giây rồi lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

“Ta đang luyện võ ếch, ngươi sao lại quay lại rồi?”

“Ồ, ta quên cầm côn

Lý Bình An cầm lấy gậy trúc, quay người rời đi.

Ngọc bài phải được rót linh khí vào mới hiện ra nhiệm vụ được ủy thác.

Nhưng Lý Bình An không có nửa tia linh lực, may sau mỗi tấm Ngọc bài có ghi lại địa chỉ của người ủy thác lấy đó làm phương thức liên lạc.

Trực tiếp tìm là được rồi.

Lấy một tấm ngọc bài, sau đó ghi vào sổ.

Tuy ủy thác chỉ bằng năm viên linh thạch hạ phẩm, rõ ràng là hơi ít.

Cho nên tầng một không có ai nhận.

Nhiệm vụ như này đa phần bị chìm.

Nay bị Lý Bình An bắt gặp.

Lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, còn phải để lại vật thế chấp.

Lý Bình An do dự một lát.

Đàn nhị là cần câu cơm của mình, nhưng hiện tại xem ra không đáng giá.

Đồ có giá trị trên người chỉ có thanh Dưỡng Kiếm hồ và tráng đạo thôi.

Chỉ là, hai vật này phải giữ lại phòng thân, ai biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì. "Chờ ta một lát.

Không lâu sau, Lý Bình An dắt trâu bước vào.

"Đây là huynh đệ của ta, ta cược huynh đệ ta được không?"

Cuối cùng Lý Bình An chỉ đành giao ra Dưỡng Kiếm hồ của mình.

Lúc này lại có thêm một người đến.

Giao ra ngọc bài, ủ rũ nói:

"Án thành nam, thực sự ta tra không ra.

Người ghi sổ cảm thán một câu:

"Không chỉ cướp da người mà còn moi nội tạng. Hơn nửa phần là tà tu, bây giờ phát hiện ra ba thi thể rồi"

Lý Bình An nghe bên tai, nhưng không quá để tâm đến.

Dựa theo địa chỉ ghi sau ngọc bài, tra ra nơi ở của người ủy thác.

Lý Bình An nói rõ mục đích đến, rồi giao ra ngọc bài chứng minh thân phận của mình.

Người trung niên đưa hắn vào trong phòng rồi mới bắt đầu nói rõ mọi chuyện.

Nghe xong, sắc mặt Lý Bình An trầm xuống, hỏi.

"Nửa đêm vì sao heo mẹ lại kêu thảm?"

Chương 176: Chuồng heo

Có một người mách, có khi nào là do ma quỷ quấy phá không, vậy nên hắn cũng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tìm đến Vạn Sự các.

Chỉ là từ lúc yêu cầu ủy thác đến nay cũng được nửa tháng rồi,

nhưng vẫn không có ai nhận cả.

Bởi vì không có tu hành giả nào rảnh rỗi muốn điều tra sự việc ở chuồng heo.

Lý Bình An dường như có suy nghĩ đến điều gì đấy, gật gật đầu.

Nhiệm vụ này có vẻ là thích hợp với người như hắn, không có chút nguy hiểm gì.

Mười lăm viên linh thạch, đối với người khác thì có thể không là gì cả.

Nhưng đối với Lý Bình An mà nói thì đây cũng là cái giá khá cao.

“Việc này cứ giao cho ta”

Cát Đại Lực vui mừng.

Thời gian vẫn còn sớm, Cát Đại Lực cho người bên phòng bếp chuẩn bị một bàn tiệc lớn.

Sau khi tất cả mọi người dùng bữa xong, trời cũng sập tối.

Lý Bình An yêu cầu Cát Đại Lực chuẩn bị cho mình chuẩn bị một tờ giấy tuyên, dùng Hiệp Khách bút viết một chữ to.

“Ẩn”.

Sau đó dán lên trên trán của mình, ẩn đi hơi thở của bản thân.

Hắn cũng yêu cầu người bên phía Cát Đại Lực cứ hành động như thường ngày, còn bản thân thì lén lút nấp sau chuồng heo, chờ thủ phạm lộ diện.

Đêm nay trăng mờ, sao thưa thớt, cả đất trời như đang chìm vào giấc ngủ say.

Lý Bình An lấy ra Tế Vũ phi kiếm từ trong tay áo.

Dưỡng Kiếm hồ mặc dù bị giữ lại Vạn Sự các nhưng Lý Bình An có thể lấy Tế Vũ phi kiếm ra ngoài trước để làm việc.

Lý Bình An cũng không có ngu ngốc mà chờ đợi, khí hải trong cơ thể chìm nổi không ngừng. Chầm chậm hít vào thở ra đều đặn, thả lỏng toàn thân.

Lúc nào cũng có thể luyện Quy Tức công, ngoại trừ tiến triển chậm chạp, thì hầu như không có khuyết điểm nào khác.

Kiên trì rèn luyện thì sẽ cảm nhận được nhiệt độ của cơ thể đang tăng lên.

Có phi kiếm bên cạnh cảnh báo, hắn không sợ bị kẻ xấu đánh lén bất ngờ.

Tối nay, con heo nái kia bình an vô sự, không có kêu la gì.

Sáng hôm sau, Lý Bình An ăn qua loa điểm tâm, ăn xong dẫn Lão Ngưu rời đi, chuẩn bị cho đêm đến.

Trương Tung ôm kiếm đứng ngay cửa khách trạm, nhìn xa xăm.

“Nhìn cái gì đấy?”

“Kiếm các”

“Kiếm các?”

“Trấn Yêu quan có một tòa Thủ Kiếm các, được thành lập bởi một người được gọi là Kiếm tổ từ hàng ngàn năm trước.

Phàm là tất cả những người tu luyện kiếm đã chết ở Trấn Yêu quan, bội kiếm của bọn họ đều sẽ được cắm vào hồ kiếm phía trên Kiếm các để bày tỏ lòng trung nghĩa”

Lý Bình An nhớ tới Trương Tung đã từng nói:

“Vậy ngươi lần này đến là để cắm bội kiếm lên hồ kiếm trên Kiếm các sao?” Trương Tung cười cười:

“Đây không phải là kiếm của ta, là của một vị bằng hữu” Ban đêm, Lý Bình An lại dẫn Lão Ngưu rời khách trạm.

Bọn họ tiếp tục nấp trong chuồng heo nái.

Lý Bình An kiên trì mấy ngày liên tiếp.

Trương Tung nhìn bộ dáng kia của Lý Bình An, cảm động rơi nước mắt.

Mẹ kiếp, quá ư là chuyên nghiệp rồi!!

Như thường lệ, Lý Bình An dùng mấy tảng đá và cành cây để ẩn nấp,

vừa luyện khí vừa quan sát tình hình xung quanh.

Trăng treo trên cao.

Cỏ cây như được phủ một tầng ánh bạc.

Ngay khi Lý Bình An nghĩ rằng hôm nay cũng không thu hoạch được gì thì đột nhiên cảm nhận được một hơi thở.

À ha? Rốt cuộc cũng đợi được ngươi rồi.

Tinh thần của Lý Bình An lập tức tỉnh táo.

Bóng đen đi vào chuồng heo, nhìn khắp xung quanh.

Sau đó nó bò lên người con heo nái đang ngủ say, ngay khi nó tính làm chuyện mờ ám, một giọng nói hét to lên.

“Tên trộm to gan này! Buông ra con heo nái kia ra

Bóng đen kinh hãi, quay đầu bỏ chạy.

Lý Bình An cũng không gấp gáp đuổi theo, không biết đối phương như thế nào.

Nếu ra tay ở đây thì cũng dễ khiến người khác bị thương.

Bóng đen kia càng chạy càng xa, chạy cách nhà của Cát Đại Lực hơn mười dặm.

Lý Bình An điểm mũi chân, thi triển “Yến Tử Xuyên Vân tung” và súc Địa Thành Thốn.

Bóng đen quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người sau lưng kia như bóng với hình với mình. Trong chớp mắt đã đến trước mặt hắn.

“Hô” một tiếng, một chưởng bắn ra.

Bóng đen bị chưởng ra khá xa, va đập liên tục trên nền đất.

“Hóa ra là một con hồ ly”

Hồ ly co quắp ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, không dám cử động.

“Nói! Tại sao phải chà đạp hoa cúc của heo mẹ”

Hồ ly: “Ta… 777

“Khóc? Khóc cũng rất là mất thời gian đấy”

Vùng ngoại ô, trong sơn động.

Một con hồ ly đỏ đang băng bông gạc, nằm trên tảng đá.

Một khuôn mặt nhỏ mũm mĩm, phồng lên và co lại, nhàm chán thổi bong bóng bằng mồm.

Ngay lúc đó, nó nghe được tiếng động bên ngoài sơn động truyền tới.

“Biểu ca, ca trở về rồi sao?”

Ngẩng đầu nhìn thì thấy một tên nhân tộc xuất hiện trước mặt.

Bóng bóng trên miệng hồ ly đỏ vỡ vụn, sắc mặt đại biến.

Do dự một chút, nó quyết định giả chết.

Dùng cái đuôi dài để lên trên đầu.

“Không nhìn thấy ta~ không nhìn thấy ta~”

“Cái con hồ ly đần này là muội muội của ngươi, hay là đệ đệ ngươi?” Sau lưng Lý Bình An xuất hiện một con hồ ly lớn hơn một tí, nó đáp: “Là biểu muội của ta”

“Biểu ca!”

Hồ ly đỏ gọi một tiếng, kinh hãi nói:

“Ca sao lại đi cùng tên nhân tộc này thế?” “Biểu muội, vị này là Lý tiên sinh.

Lý tiên sinh, đây là biểu muội ta, A Hồng”

Hai con tiểu hồ ly, một con thì tên là A Hồng, một con thì tên là A Bạch.

Là biểu huynh muội, hai con hồ ly này đã được định hôn ước từ trước.

Là Yêu tộc thì cũng phân tốt xấu, một loại là dốc lòng tu hành, giống như là A Hồng A Bạch.

10:27

Còn một loại thì như Nhện tinh mà Lý Bình An gặp phải. Nhưng mà

đôi lúc, con người còn xấu xí, đáng sợ hơn cả yêu quái.

Cuộc sống của hai con hồ ly tuy đơn điệu nhưng lại rất ấm áp.

Chợt chúng gặp một tên đạo sĩ ép yêu thú tu luyện, ra tay với A Hồng, làm nó bị thương. Thời khắc nguy cấp thì A Bạch mang theo A Hồng chạy trốn, tránh ở trong sơn động này. A Hồng bị thương, A Bạch chỉ có thể cách mấy hôm lại đi bắt vài con vật đến cho A Hồng bổ huyết.

“Hu hu, chúng ta không cố ý mà, chờ ta kiếm ra tiền, sẽ bồi thường cho con heo nái kia. “Lớn rồi mà còn khóc.

“Huống chi ngươi chỉ trộm heo, nhưng sao cứ trộm mãi của một nhà vậy?”

A Bạch cúi đầu, gẩy gẩy móng vuốt:

“Đây là lần đầu tiên của người ta mà, vẫn chưa có kinh nghiệm, lần sau ta sẽ chú ý hơn.” “Còn có lần sau à?”

sung khí

Lý Bình An đi qua, đưa tay bắt mạch cho A Hồng.

Vẫn tốt, vết thương không quá nghiêm trọng.

Chỉ là hai con hồ ly này tu vi quá thấp, không biết nên xử trí như thế nào.

Hồ ly A Hồng đã uống rất nhiều máu heo rồi nhưng thương thế vẫn không lành, ngược lại còn khiến

cho vết thương nghiêm trọng hơn.

Lý Bình An nghĩ đến rượu bên trong Dưỡng Kiếm hồ, chắc là có tác dụng với bọn chúng.

Nhưng mà Dưỡng Kiếm hồ đang bị thế chấp tại Vạn Sự các.

Thế là Lý Bình An lấy ra ba cuộn giấy, từ trong đó lấy ra một tờ giấy.

Trên giấy viết ra ba chữ lớn, lấy ra một tờ dán lên đầu của hồ ly.

“Ai da~”

A Hồng trừng mắt nhìn:

“Đây là cái gì?”

“Giúp ngươi chữa thương”

“Đa tạ tiên sinh”

A Bạch học theo dáng vẻ của nhân loại, chắp hai móng vuốt nhỏ của nó vái lạy cảm tạ…

Chương 177: Giết người còn muốn cướp tim

1884 chữ

“Ba tấm giấy này, một ngày dùng một lần, nếu ta tính không sai thì dùng hết sẽ khỏi, sau này đừng đi trộm heo của người khác nữa.

Hai con hồ ly gật đầu như giã tỏi.

“Nhưng mà ngươi vẫn cần cùng ta đi xin lỗi chủ nhân của con heo mẹ kia, sau này nhớ mang tiên đến trả cho người ta nữa đấy”

A Bạch gật đầu.

Sau đó Lý Bình An cùng A Bạch rời sơn động, đi tới nhà Cát Đại Lực.

A Bạch trịnh trọng nói xin lỗi với Cát Đại Lực, cũng hứa rằng sau này sẽ trả tiền lại cho hắn. Cát Đại Lực vốn tưởng rằng là do yêu ma quấy phá, hóa ra chỉ là do hai con hồ ly nhỏ xíu. Chuyện đã được giải quyết, hắn cũng không để ý chuyện đó.

Với cơ nghiệp của hắn thì vài con heo không thành vấn đề.

Thế là sự việc được làm sáng tỏ, kết thúc viên mãn.

Lý Bình An đi đến Vạn Sự các, trả ngọc bài về, đổi mười lăm viên linh thạch.

Cẩn thận từng li từng tí cất chúng vào trong túi, trong lòng đầy cảm giác thành tựu.

Vì để cảm tạ Lý Bình An, A Bạch muốn mời Lý Bình An đến động mở một bữa tiệc lớn.

Lý Bình An cũng chưa ăn tối, vì thể lập tức đồng ý lời mời của A Bạch.

Bóng đêm lờ mờ, không nhìn thấy ánh sáng của một ngọn đuốc, khiến cho bản thân có một loại cảm giác bị đè nén.

Gió thì thào hiu quạnh, và ánh sáng bạc do trăng cao chiếu xuống mờ ảo nghiêng nghiêng trên những hàng bia đá lạnh lẽo.

Một người, một trâu, một con hồ ly trắng, cùng nhau bước đi dưới ánh trăng thê lương.

Gió nhẹ lướt qua, trên ngọn cây phát ra một tiếng thê lương.

Đột nhiên, Lý Bình An dừng bước, kéo hồ ly trốn vào một bụi cây.

Còn Lão Ngưu cũng lăn ra đằng sau bụi cây một cách rất là ăn ý, lặng yên không một tiếng động. Nằm rạp xuống đất, co người lại, không nhúc nhích.

Lý Bình An móc ra tấm giấy còn lưu lại chút sức mạnh, "Ẩn".

Dán lên trên đầu của tiểu hồ ly.

Sau đó "vừ" một tiếng, mộng bóng người rất gầy vụt ngang qua.

Đến trước một ngôi mộ thì dừng lại, xung quanh chẳng có gì cả, chỉ có một ngôi mộ nằm lẻ loi ở đó, cái bóng đó bắt đầu đào bới ngôi mộ lên.

Qua một lúc cái bóng kia đã đào thành một cái hố lớn.

Nhờ ánh trăng chiếu rọi mà A Bạch nhìn thấy rõ cái bóng kia, con ngươi nó mở to ra, hắn chính là tên đạo sĩ đã làm A Hồng trọng thương.

Tên đạo sĩ kia khiêng một thi thể, đào xong hố rồi thì hắn lại bỏ thi thể vào, lấp đất lại, còn rất thận trọng nhìn xung quanh để kiểm tra rồi mới rời đi.

"Tiên sinh, tên kia chính là tên đạo sĩ mà ta nói với người"

A Bạch nhỏ giọng nói.

Lý Bình An nhướng nhướng mày:

"Đi qua đấy xem.

Đến trước nơi mà tên đạo sĩ vừa mới chôn thi thể, vì là đất mới đào nên rất dễ để đào ra.

Sau khi thấy rõ được thi thể bên trong hố, mặt của A Bạch vốn dĩ đã trắng, bây giờ còn trắng hơn khi nãy.

“Đây là…

Là thi thể người, mà không chỉ là một bộ.

Đào thêm một tí, bọn họ đào ra được sáu bộ thi thể.

Mỗi một thi thể đều bị lột da, thảm đến nỗi không nỡ nhìn.

Lý Bình An chú ý đến một thi thể không chỉ bị lột da, mà còn bị mất trái tim.

“Tàn nhẫn thế nhỉ? Giết người còn muốn cướp tim?”

“Tiên sinh, chúng ta vẫn nên đi nhanh lên, lão đạo sĩ kia thật là đáng sợ”

A Bạch bị dọa đến nỗi rum cầm cập mà ôm đuôi của Lão Ngưu.

Lý Bình An âm thầm nhớ kỹ nơi lão đạo sĩ này chôn xác.

Hắn nhớ tới mấy ngày trước đây đi Vạn Sự các lúc, ngay chỗ ghi danh có hai người thảo luận gì mà

lột da, trái tim mất tích.

Sau đó hắn chôn thi thể lại, rời đi.

Lý Bình An trở lại khách trạm.

Mười lăm viên linh thạch hạ phẩm tối qua nay chỉ còn năm viên.

Linh thạch hạ phẩm tuy rằng ít năng lượng, nhưng đối với Lý Bình An mà nói thì như vậy cũng rất là tốt rồi.

Hắn có thể rút năng lượng trực tiếp từ linh thạch, từ đó hấp thụ để phát triển bí tàng của mình, gia tăng thực lực.

“Tiên sinh, mấy ngày nay tiên sinh làm gì thế?”

Tiểu Quân hiếu kỳ nói.

“Cũng không có gì, kiếm tiền nhanh nhanh để cho chúng ta chuộc

thân”

Tiểu Quân nói khẽ:

“Thật ra thì nơi này cũng tốt mà, nếu mà rời khỏi nơi này thì e là chỗ ngủ cũng chẳng có mất. Lý Bình An cười cười, thật ra thì hắn cũng tiện miệng nói như thế thôi.

Rời khỏi đây thì bọn họ chỉ có thể ngủ ngoài đường thôi. Ở khách trạm thì còn có chỗ ăn chỗ ngủ, mỗi ngày làm việc cũng không mệt lắm.

Đêm đến, Lý Bình An trở về phòng của mình.

Trương Tung ngồi xổm tại cửa ra vào, vểnh cái mông to của hắn ra.

Trên mặt đất có một khối thạch mài kiếm.

Đang mài kiếm, phát ra thanh âm thanh thúy.

Đây là lần thứ đầu tiên Trương Tung lộ ra thanh kiếm kia, thân kiếm lại non lại sáng, đường cong ưu mỹ, nhu hòa.

Đúng là một thanh kiếm tốt.

Nhìn khối thạch mài kiếm kia mà xem, so với cây kiếm của Trương Tung thì như một khối thạch bình thường, thậm chí còn giống cục gạch, dính đầy bụi bẩn, không sáng bóng chút nào.

“Ngươi chuẩn bị đi Kiếm các trả lại kiếm sao?”

“Vẫn chưa đến lúc. Đúng rồi, ủy thác của ngươi bên Vạn Sự các như thế nào rồi?”

Lý Bình An cởi áo khoác ra:

“Cũng xem như thuận lợi, được mười lăm viên linh thạch”

Trương Tung lại gần, cười nói:

“Huynh đệ, lần sau đem ta đi theo với”

“Tất nhiên là kiếm tiền rồi, chúng ta đến Kiếm các cắm kiếm. Tới lúc đó mọi ánh nhìn đều hướng về chúng ta, cũng cần phải thay một bộ tươm tất hơn chứ”

Lý Bình An không nói đồng ý, cũng không nói rằng hắn không đồng

ý:

“Còn nước nóng không?”

“Có chừa cho ngươi đấy. Yên tâm, ta không làm níu chân ngươi đâu. Lý Bình An nói:

“Không phải ngươi nói rằng ngươi không thể ra tay sao?”

“He he, không phải có người huynh đệ tốt như ngươi sao”

“Ngươi yên tâm đi, ta không phải dạng tiểu nhân tham món lợi nhỏ đâu, xong việc ta sẽ tặng khối thạch mài kiếm này cho ngươi”

“Ta cần nó làm gì?”

“Tiểu tử nhà ngươi đúng là không có mắt mà, cái khối thạch này của ta chính là bảo vật vô giá. Người bình thường muốn ta cũng không cho, chỉ vì ta có cảm tình với ngươi nên…

Lý Bình An rửa mặt xong, nói:

“Đi thôi, vừa vặn ta cũng chọn được ủy thác mới.”

Ngày hôm sau, Lý Bình An đến Vạn Sự các một lần nữa.

Hắn tìm đến tên tiểu nhị ruột của hắn, chỉ thấy tay phải tên tiểu nhị kia đang băng bó, vẻ mặt suy

sup.

Lý Bình An hiếu kỳ hỏi:

“Tay ngươi làm sao thế?”

Tiểu đàn nhị nhẹ một tiếng:

Trước đó hắn ăn một quyền của Lý Bình An, cũng may thương tích không nặng, ăn đan dược kịp thời, dán thêm thuốc cao, vốn dĩ đã khỏi rồi.

Kết quả lúc đêm khuya vắng người, nhịn không được tự thưởng mình một phát.

Dẫn đến sai lệch, bị thương ngày càng nghiêm trọng.

Tiểu nhị nói:

“Ủy thác lần trước ngươi hoàn thành khá tốt, có muốn nhận ủy thác có độ khó cao hơn không. Ví

dụ như lão bà chín mươi rồi báo án bị mất áo lót, hay là trong đêm thanh vắng, cửa nhà sư cô bị gõ, nghi là ma.”

Lý Bình An đi thẳng vào vấn đề:

“Ta nghe nói Nam Thành liên tục có người mất tích, bị lột da, bị mất đi trái tim à?”

Tiểu nhị gật gật đầu:

“Đúng là có sự việc như thế này, nhưng mà ngươi đừng nghĩ nhiều, đây là việc có cấp độ rất cao, hiện tại cũng có chuyên gia xử lí rồi.”

Phiền muộn đeo bám tiểu nhị mấy ngày nay chính là từ chuyện này mà ra.

Mỗi ngày tìm manh mối, lật tư liệu, bó tay toàn tập.

Tóc rụng rất nhiều.

Kết quả vẫn là không hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn, bị lão đại mắng một trận to.

“Ta có manh mối”

“Cái gì cơ!?”

Sắc mặt tiểu nhị đột nhiên biến đổi.

Lý Bình An lặp lại một lần nữa.

“Thật sao sao nghĩa phụ?”

Lý Bình An không để tâm đến xưng hô của hắn:

“Chân thật, thật hơn chân giả nữa, nhưng mà mấy tin tức này đáng giá bao nhiêu linh thạch ấy

nhỉ?”

“Đưa ta đi xem manh mối trước đi”

Vùng ngoại ô, nghĩa địa.

Tiểu nhị che mũi, lộ ra vẻ ghét bỏ.

“Mẹ nó, thằng chó này lại đem thi thể đến đây để chôn, ai mà nghĩ ra được!”

Trương Tung ngồi chồm hổm trên mặt đất:

“Không chỉ vậy, bên ngoài hang động còn được đặt một loại cấm thuật gì đấy khiến cho dùng cách tìm thông thường không thể nào lần ra dấu vết được”

“Chúng ta khoan hãy bứt dây động rừng, chôn thi thể về vị trí cũ trước đi.

Vừa quay đầu, thoáng nhìn thấy một lão đạo sĩ đột nhiên đi ra từ trong cây bụi cây.

Tiểu nhị nhíu nhíu mày, ngữ khí băng lãnh:

“Bọn ta là người của Vạn Sự các, đạo trưởng tốt nhất nên giữ mồm miệng cẩn thận!”

Lão đạo sĩ sửng sốt một chút, gật đầu rồi rời đi.

Tiểu nhị sửa sang lại cổ áo:

“Chuyện này, hai người các ngươi cũng phải giữ bí mật”

“Á nhưng mà lão đạo sĩ khi nãy..”

Tiểu nhị tự tin cười một tiếng:

“Ngươi yên tâm, hắn không dám nhiều lời đâu. Tiếng tăm của ba chữ Vạn Sự các này, hai ngươi về sau sẽ rõ.”

Lý Bình An: “Không! Ý ta muốn nói tên đạo sĩ khi nãy chính là hung thủ.

Tiểu nhị: “Hả?”

Chương 178: Lên là một đao vào người

1348 chữ

“Đuổi theo!”

Trương Tung hét lớn một tiếng, hét xong liền tức tốc đuổi theo.

Tiểu nhị

"... Tên kia đuổi theo địch thiệt à?"

Lý Bình An nghĩ thầm, trái đất tròn, chắc là hắn nghĩ rằng đuổi theo như thế có thể gặp được nhau. "Bắt lấy hắn, không thể để cho hắn chạy!"

Tiểu nhị nhảy về phía trước và nhảy thẳng vào một bụi cây.

Lão đạo sĩ không biết thi triển thuật gì, chạy trốn nhanh đến mức không gì so sánh được.

Tiểu nhị dồn hết sức chạy ra khỏi khu rừng, chạy đến sườn đồi có cỏ xanh thơm ngát.

Lúc này, hắn chợt cảm thấy dưới chân trống rỗng.

Chỉ kịp hét to một tiếng.

Cả người bị té xuống từ độ cao mười mấy trượng.

"Ừm, kiểu này nhanh hơn"

Bên cạnh vang lên giọng nói của Lý Bình An.

"A! Nhanh... đuổi theo"

"Lão đạo sĩ kia có vẻ rất lợi hại, với tu vi của ta thì chắc là không đánh lại hắn mất"

Tiểu nhị vừa lăn vừa nói đứt quãng:

"Tu vi... của hắn... không cao... ngươi... đừng có giả ngu

Lý Bình An do dự:

"Nhưng mà nhất định sẽ rất là nguy hiểm, ngươi cũng biết con người ta.."

Tiểu nhị:

"Thêm tiền!"

"Thành giao!"

Lão đạo sĩ phi chạy cũng được một lúc rồi, chợt hắn đảo mắt qua bụi cây cách đó một thước, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Pàng”

Bên trái của lão đạo sĩ lóe sáng, hắn tránh được một kích này.

“Tiểu tử, ngươi tốt nhất đừng tìm cái chết! Ta mà nổi giận rồi thì đến cả bản thân ta cũng phải sợ

Lão đạo sĩ trợn mắt nhìn.

“À!”

Lý Bình An có chút khiêu mi:

“Thế để ta xem ngươi tức giận thì đáng sợ đến đâu nào?”

Trong mắt lão đạo sĩ lóe lên một tia ác độc:

“Đây chính là ngươi ép ta! Tiếp một chiêu Thiên Ma tạo hóa đại trận.

Cái tên nghe cũng kêu quá ha.

Lý Bình An gọi Tế Vũ ra, một tay nắm chặt chuôi của Phù Tang đao.

Lão đạo sĩ cười lạnh một tiếng:

“Tiếp chiêu!”

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn chuyển động.

Dưới chân tăng tốc, mượn lùm cây yểm hộ rồi trốn nhanh như chớp.

Lão đạo sĩ chạy!

Lý Bình An đơ ra nửa giây, chiêu giương đông kích tây này cũng ra gì đấy.

Bên tai lão đạo sĩ truyền đến một tiếng tiếng xé gió.

Hắn không chút nghĩ ngợi mà co rụt thân lại.

Muốn tránh qua phía bên phải nhưng hắn không ngờ rằng phi kiếm của đối phương nhanh như

thế.

Lão đạo sĩ hét lớn một tiếng, thân hình uốn éo, chém một kiếm về phía phi kiếm.

Đúng lúc này, một tia chớp khác lóe lên.

Lão đạo sĩ nén giọng, ngã xuống dưới gốc cây.

Hắn vung tay áo, cành là đung đưa, lá bay tán loạn.

Lý Bình An cất từng bước đến gần hắn.

Lão đạo sĩ cười gằn nói:

“Tốt lắm! Tên tiểu tử nhà ngươi nếu như không chừa cho ta đường sống thì đừng trách ta độc ác.

Cổ họng của hắn phát ra âm thanh quỷ dị, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ khô héo của cơ thể hắn.

Dáng người hắn vốn dĩ đã vừa nhỏ vừa gầy, bây giờ khô héo như thế thì giống như một cành cây

Đôi tay hắn khô khốc như vuốt chim, nhưng lại đỏ như máu, nhìn vô cùng quỷ dị.

Khí đen bao trùm quanh người hắn, hơi thở thật kinh khủng.

Giống như một con rắn độc chui ra từ địa ngục, mang theo một bầu không khí u ám và chết chóc. “Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi..”

Lời còn chưa nói xong, một lưỡi đao nhô ra từ trong ngực của hắn.

Sau đó lưỡi đao được rút ra, nhanh như chớp chém thêm một cú nữa.

Lão đạo sĩ giật mình thảng thốt, đầu hắn nhìn thấy trọn vẹn cơ thể của hắn.

A? Gì đây?

Ta… chết rồi à?

Chỉ đến khi mất đi ý thức, lão đạo sĩ hình như vẫn chưa phản ứng kịp với chuyện vừa xảy ra.

Lý Bình An không hoảng hốt, lạnh nhạt nói:

“Ngươi đã gặp thích khách nào đợi pháp sư phóng đại chiêu chưa?”

10:28

Năng lượng khi nãy lão đạo sĩ phát ra có chút khủng bố, miệng hắn ngậm lấy một luồng sát khí hung hãn, hình như muốn cùng Lý Bình An đồng quy vu tận.

Khuyết điểm duy nhất là khả năng phóng thích quá chậm.

Trùng hợp Yến Tử Xuyên Vân tung của Lý Bình An vừa mới lĩnh ngộ Súc Địa Thành Thốn, tốc độ bộc phát được tăng vọt lên.

Ngay khi lão đạo sĩ đó chuẩn bị xuất chiêu, Lý Bình An đã hơi lo lắng.

Nhưng ai ngờ cả nửa ngày địch vẫn không động thủ, cứ đực ra đó.

Lý Bình An cũng không phải loại người ngốc nghếch, ở một bên phối hợp với hắn, tỏ vẻ như chiêu đó của hắn rất là khủng bố…

Sau đó cắm mẹ vào người hắn một đao!!

Dù cuộc chiến đã kết thúc, nhưng cơ thể của lão đạo sĩ vẫn phát ra hào quang màu đỏ thắm, ngay sau đó nhanh chóng bành trướng.

Oành —!!

Năng lượng mạnh mẽ tập trung vào một điểm, với tốc độ cực nhanh.

Quét ra tứ hướng, trộn lẫn với âm thanh xuyên qua không khí.

Kèm theo một cơn gió mạnh vô song, tấn công dữ dội.

Lý Bình An phản ứng cực kỳ nhanh chóng, lập tức vẽ ra một đường hình tròn giữa không trung.

Bay cách xa nơi đó vài trường, vẫn chưa tiếp đất đã bị đẩy ra xa ngay lập tức bởi một âm thanh cực kì chói tai.

Khí và máu dâng trào khắp cơ thể, như thể tạo thành một tấm khiên bảo vệ trước mặt hắn. “Khụ khụ!”

Lý Bình An bò lên, may mắn rằng hắn xuất chiêu kịp thời.

Nếu không thì thực sự không biết là ai chết trong tay ai nữa.

Sức mạnh của vụ nổ thật đáng kinh ngạc, mặt đất xung quanh nứt ra, lộ ra hàng loạt hố đen. Trong không khí có một luồng khí áp rất căng thẳng và sắc bén, như muốn cắt người ta ra từng mảnh.

Thi thể của lão đạo sĩ đã biến thành thành tro bụi, trong hố lớn chỉ còn lại một mảnh vỡ màu đỏ. Lý Bình An ngập ngừng đưa tay ra lấy mảnh vỡ trong tay.

Đây là…?

Mọi thứ trên người lão đạo sĩ đều bị nổ tung, chỉ còn lại mảnh vỡ màu đỏ này.

Đây chắc là bảo bối gì của hắn rồi.

Lý Bình An không chút do dự lấy những mảnh vỡ.

Một lúc sau, tiểu nhị nghe thấy động tĩnh, chạy đến. “Thế nào?”

Lý Bình An tường thuật lại một cách đơn giản cho hắn. Tiểu nhị quét mắt nhìn xung quanh:

“Mẹ nó, đều thành tro hết cả rồi, có còn lại thứ gì không?”

Lý Bình An vẻ mặt trung thực, mặt không đổi sắc, lắc đầu nói:

“Không có”

Sau đó tiểu nhị liên hệ với người bên Vạn Sự các, mọi chuyện đều do bọn họ xử lí.

Mặc dù lão đạo sĩ đã nổ tan tành nhưng vẫn còn mấy thi thể bị hắn sát hại vẫn được chôn gần đó, thể là đủ chứng cứ để chứng minh hắn là hung thủ.

Về phần thù lao thì tiểu nhị để cho Lý Bình An chờ hắn về rồi tính.

Trở lại khách trạm.

Lý Bình An móc ra mảnh vỡ bị nổ trên người lão đạo sĩ ra, bắt đầu nghiên cứu xem đấy là thứ gì…

Chương 179: Mảnh vỡ phù văn

Mảnh vỡ bây giờ đã mất đi ánh sáng, giống như một mảnh đá bình

thường. Nhưng nó vẫn khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bất thường.

Lý Bình An đã nghiên cứu một thời gian nhưng không thu được kết quả gì.

Ngay lúc này, mảnh vỡ phát sáng.

Ngay sau đó Lý Bình An cảm nhận được một đoạn văn tự xuất hiện trong đầu hắn.

(Diều Hâu Tiến Công: sao rồi Cục Cưng Bé Nhỏ? Ngươi đã áp chế được mảnh vỡ phù văn chưa?) Cục Cưng Bé Nhỏ? Tên gì nghe kì vãi.

Lão đạo sĩ này quả nhiên là một tên có tâm lý biến thái.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, nhưng cái này không phải là điều quan trọng.

Phù văn?

Hắn liên tưởng ngay đến đại đạo phù văn.

Mình thật sự là may mắn như vậy sao?

Nhưng mà qua lời của người kia thì đây cũng chỉ là mảnh vỡ thôi, không phải đại đạo phù văn hoàn chỉnh.

Lý Bình An do dự một chút, nhưng vẫn hồi âm cho người kia.

(Cục Cưng Bé Nhỏ: Ừm, áp chế được rồi.)

(Diều Hâu Tiến Công: Vậy là tốt rồi, tưởng rằng ngươi xảy ra chuyện gì nữa chứ)

Lúc này, lại xuất hiện một cái tin nhắn khác.

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Gần đây mảnh vỡ của ta xuất hiện biến dị mạnh mẽ, làm cho mấy hôm nay ta rất là bất an.)

(Diều Hậu Tiến Công: Vậy thì ngươi cũng giống với Cục Cưng Bé Nhỏ đó)

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Cục Cưng Bé Nhỏ, ngươi dùng phương pháp gì để áp chế mảnh vỡ vậy?) Nhìn dòng tin nhắn vừa được gửi đến, Lý Bình An trầm mặc hồi lâu. Giả bộ không nhìn thấy được không?? Nhưng mà như thế thì hai tên kia sẽ sinh nghi mất.

Hắn nghĩ đến chiêu bài của lão đạo sĩ, chính là lột da moi tim người khác, e rằng việc này chính là để áp chế được mảnh vỡ phù văn, thế là hắn nói ra.

(Cục Cưng Bé Nhỏ: Dùng một phương pháp bí mật ke ke)

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Quy tắc cũ đi. Ngươi nói với ta phương pháp đó thì ta sẽ dùng vật có giá trị tương đương để đổi hoặc ta giúp ngươi làm một chuyện)

(Cục Cưng Bé Nhỏ: Ngại ghê, không thể truyền ra ngoài)

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: hừm, thế thì chịu rồi)

Sau đó bọn họ tiếp tục nói chuyện phiếm.

Lý Bình An hóa thành Cục Cưng Bé Nhỏ, chỉ lẳng lặng nghe mọi người nói chuyện.

Vì vậy hắn thu thập được rất nhiều tin tức hữu dụng.

Tính luôn cả lão đạo sĩ vừa chết khi nãy thì tổng cộng có năm người sử dụng mảnh vỡ phù văn này.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa biết được thân phận của bốn người kia nhưng có lẽ bọn chúng cũng giống như mình, vô tình nhặt được mảnh vỡ phù văn. Sau đó phát hiện ra mảnh vỡ này có thể liên lạc với mảnh vỡ khác, chắc là có tác dụng giống Long Châu.

Bản thân phải thu thập đủ năm mảnh mới có thể tập hợp một cái đại đạo phù văn hoàn chỉnh sao?

Căn cứ vào lời của Cố Tây Châu nói, bản thân hắn là Thiên Phạt Chi Thể.

Nếu như có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của lục bí trong cơ thể, sẽ có thể chịu đựng được sáu cái đại đạo phù văn.

Tuy rằng hiện tại Lý Bình An chỉ có một mảnh vỡ phù văn thôi nhưng đối với hắn mà nói thì đây đã là một việc ngoài ý muốn đáng kinh ngạc rồi.

Nếu như một đại đạo phù văn cần năm mảnh thì hắn đã thu thập được 1/30 rồi ha ha ha.

Lý Bình An không khỏi kích động, mỉm cười ôm chầm lấy Lão Ngưu.

“Lão Ngưu! Chúng ta đã thành công bước đầu tiên rồi”

Lão Ngưu: “Ụ ngưu~”

Hôm nay ‘ nhất định phải ăn chút thịt bò để chúc mừng việc này mới được.

Lý Bình An nắm phù văn mảnh vỡ trong tay, hắn cảm nhận được năng lượng bên trong trong đó. Hiện tại hắn nên làm gì đây?

Sự hưng phấn khi nhặt được đồ tốt qua đi thì Lý Bình An bắt đầu hoang mang không biết nên làm gì tiếp theo.

“Yoo- đồ tốt đấy”

Bỗng nhiên có một âm thanh vang lên từ phía sau lưng.

Lý Bình An vô thức lui một bước.

(Khóa chặt hơi thở 68%) nên thần thức đã có thể bao phủ phạm vi vài trượng, nhưng vẫn không cảm nhận được hơi thở của đối phương.

“Đừng kích động, là ta”

Trương Tung lại gần, tò mò mở to hai mắt nhìn.

“Đại đạo phù văn? Quan~ đồ tốt nha! Ngươi tìm được trên người của tên đạo sĩ kia à?”

Lý Bình An gật gật đầu:

“Ngươi cũng biết cái này à?”

“Đại đạo phù văn vốn dĩ cũng không phải bí mật gì”

“Thứ ngươi vừa lấy được chỉ là một mảnh vỡ, ngươi đã liên hệ với bốn người còn lại chưa?” “Liên hệ rồi”

Lý Bình An lộ ra vẻ nghi ngờ.

Trương Tung khoát tay áo:

“Đừng có bày ra bộ dạng này chứ, cũng không nhìn xem ca ca của ngươi là ai, biết tí chuyện này cũng không có gì là lạ đâu. Nhưng mà ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi một chút, nhặt được mảnh vỡ phù văn cũng không hẳn là chuyện tốt đâu.

Trương Tung nói tiếp:

“Ai mà đã nhặt được một mảnh vỡ rồi thì tất nhiên là sẽ muốn tập hợp đủ bốn mảnh còn lại, cách tốt nhất chính là…”

“Tàn sát lẫn nhau?”

“Không sai”

Trương Tung vỗ tay:

“Cho nên là khi ngươi nói chuyện với những kẻ đang nắm giữ mảnh vỡ khác, đừng bao giờ bại lộ thân phận của ngươi, nếu không chắc chắn sẽ bị giết đấy”

Lý Bình An nghĩ đến những quy luật ngầm vô cùng khó hiểu.

Mỗi người nắm giữ mảnh vỡ trong tay cũng như là thợ săn vậy, rập rình quanh khu rừng như

những bóng ma.

Nếu phát hiện ra kẻ nào khác đang giữ mảnh vỡ phù văn thì việc cần làm chỉ có một thôi, nổ súng tiêu diệt hắn.

Những kẻ nắm giữ mảnh vỡ khác chính là địa ngục.

Lý Bình An trầm ngâm gật gật đầu, trịnh trọng nói với Trương Tung.

“Cám ơn ngươi, Trương Từ Tâm”

Trương Tung không để ý đến cách xưng hô kì lạ của hắn, tiếp tục nói.

“Chỉ nắm giữ các mảnh vỡ riêng lẻ cũng không có tác dụng gì nhiều đâu. Cho dù ngươi có được một đại đạo phù văn hoàn chỉnh đi chăng nữa thì cũng rất khó để khống chế nó, chỉ cần sơ ý một chút là tiêu đời ngay.

“Vì vậy không có nhiều người tranh giành mấy mảnh vỡ này đâu. Nhưng không có nhiều người thì không đồng nghĩa với việc không có một ai”

“Những kẻ có tài thì gan cũng lớn, muốn tìm sự kích thích, mơ ước có thể chạm tới bầu trời. Thu thập đủ năm mảnh vỡ sẽ có được một đại đạo phù văn, đến lúc đó, bọn chúng sẽ được hấp thụ vào bí tàng Nê Hoàn

“Điều kiện tiên quyết đương nhiên là Nê Hoàn của ngươi có thể chịu đựng được đại đạo phù văn, nếu

không thì nó sẽ nổ tung”

Lý Bình An trầm ngâm một lát, cất mảnh vỡ phù văn đi.

“Ta hiểu rồi.”

Trương Tung vỗ vai của hắn:

“Vậy chúng ta đi uống rượu đi, ngươi mời ta”

“Tại sao phải ta mời ngươi?”

Lý Bình An ngẩng đầu.

Trương Tung đắc ý cười:

“Ngươi nghĩ những thứ ta vừa nói với ngươi là miễn phí sao?”

Quả nhiên, người có tri thức đi tới chỗ nào cũng không bị đói chết.

“Đi thôi”

Hôm sau, Lý Bình An lập tức đến Vạn Sự các nhận thù lao.

Mười viên linh thạch trung phẩm, ba mươi viên linh thạch hạ phẩm.

Cộng thêm một viên Tụ Khí đan nữa.

Tụ Khí đan đối với mà nói Lý Bình An không có tác dụng gì.

Vì vậy, hắm yêu cầu Vạn Sự các trực tiếp đổi tiền cho mình và dùng tiền đó mua cho Trương Tung một bộ y phục cực kỳ đẹp.

Sau khi đổi vài viên linh thạch, vốn dĩ Lý Bình An nghĩ đến việc trả lại tiền cho chủ quán trọ.

Khi quay lại, mới phát hiện ra rằng công tử của Tiểu Quân đã trả tiền ăn cho một số người.

Hóa ra là khi Lý Bình An đến Vạn Sự các.

Tình cờ là công tử của Tiểu Quân đến nhà trọ ăn tối và tình cờ gặp phải Tiểu Quân đang trả nợ ở đây.

Sau khi biết chuyện, công tử đã trả hết nợ cho ba người họ.

“Đa tạ hai vị đã ra tay cứu giúp, nếu không chỉ sợ rằng Tiểu Quân đã mất mạng.

Có thể hai vị không biết, nương của Tiểu Quân là nhũ mẫu của ta, ta cũng xem Tiểu Quân như muội muội của mình. Nếu lần này Tiểu Quân thật sự gặp tai nạn, ta thật không biết phải giải thích

thế nào với nương của nàng”

Ôn Thuận long trọng nói lời cảm tạ đến Lý Bình An và Trương Tung.

Sau đó Tiểu Quân khóc thút thít nói tạm biệt với hai người bọn họ, sau đó rời đi cùng công tử.

Trương Tung nhìn bóng lưng của bọn họ, nói đùa rằng:

“Aizz… lúc đầu còn muốn đem bé con đó về làm vợ nuôi từ bé cơ, đáng tiếc thật ấy chứ”

Chương 180: Ngươi hãy đợi đấy!

1660 chữ

Mặc dù đã trả hết nợ nần cho ông chủ nhưng Lý Bình An tạm thời vẫn chưa biết đi chỗ nào, nên ở lại thêm một thời gian nữa

Nhưng kì lại thay, Trương Tung cũng không đi, Lý Bình An hỏi hắn không phải muốn đi trả lại kiếm

Trương Tung liền ung dung nói:

“Bây giờ chưa phải lúc.

Tháng ngày sau đó, Lý Bình An lâu lâu đến Vạn Sự các nhận ủy thác dễ, kiếm chút linh thạch.

Mặc dù thù lao không cao nhưng rất an toàn, không có nguy hiểm đến tính mạng.

Bên trên mảnh vỡ phù văn đôi khi sẽ hiện lên lời nhắn của các kẻ giữ mảnh vỡ khác, nhưng đại đa số đều là nói chuyện phiếm.

Trong lời nói lúc nào cũng mang vẻ khách sáo.

Từ trong lời nói mà phân tích thân phận của nhau, đoán xem người

kia đang ở đâu, là ai để có thể tập hợp đủ các mảnh vỡ phù văn khác.

Chỉ năm người thôi nhưng đến cả ngàn cái tâm cơ, thật phức tạp.

Hôm nay, Lý Bình An lại nhận xử lí một cái ủy thác – tìm chó lạc.

Chủ nhân của con chó này là một tu sĩ.

Chủ nhân tu hành, cho nên con chó này ít nhiều gì cũng có một chút linh tính.

Sau này lại ăn nhầm linh đan của chủ nhân, cho nên sinh ra linh trí.

Vị tu sĩ kia chỉ cảm thấy rằng nuôi một con linh sủng cũng là một chuyện rất thú vị, cho nên dạy bảo

nó như "chớ", chăm chỉ dạy nó tu hành… ai mà biết được lại có một ngày con chó này chỉ viết một bức thư rồi bỏ nhà ra đi.

"Ngươi nhất định phải giúp ta tìm ra nó"

Tu sĩ kia ôm Lý Bình An.

"Ta có thể hi sinh tất cả vì nó!"

"Nhưng mà ngươi chả có thứ gì cả"

Tu sĩ này quá là nghèo, con chó kia chắc cũng chê chủ nghèo nên mới bỏ đi. Nhưng đã nhận ủy thác thì vẫn nên tận tâm thực hiện.

Lý Bình An trên giấy viết một chữ "Tìm".

Sau đó gấp giấy thành một con hạc giấy, để lên trên lông của con chó đó.

Con hạc giấy lập tức như sống dậy, đập hai cánh bay lên không trung.

Đây là chiêu mới mà Lý Bình An mới khai phá được, tuy rằng khoảng cách có hạn nhưng để nó xử lí mấy cái ủy thác nho nhỏ như này thì cũng đủ dùng rồi.

Đi theo con hạc giấy, hắn đi vào một sơn động ở vùng ngoại ô.

Nhưng sao Lý Bình An cảm thấy cái sơn động này quen thuộc thế nhỉ?

“Huynh đệ, cạn ly!”

“Can ly.”

Trong động, một con hồ lý trắng cùng với một con chó nhỏ khoác vai nhau uống rượu. Còn có một con hồ ly đỏ bưng khoai tây nướng với một đĩa màn thầu đến cho chúng nó.

À, ra là A Bạch và A Hồng.

“Hửm, ngươi là ai?”

Chó con phát hiện ra Lý Bình An.

“Tiểu Hồi đúng không? Ta là tới tìm ngươi về nhà”

“Về nhà? Về cái cục cứt!”

Tiểu Hội hung hăng đạp bàn, bộ dáng hết sức buồn cười.

“Lão tử quyết không quay về! Ngươi cút cho ta. Nếu không ta sẽ kêu huynh đệ của ta đánh chết ngươi, huynh đệ của ta quen biết với một tiên sư rất là lợi hại, đúng không A Bạch huynh đệ?”

A Bạch chống eo, say khướt nhìn con chó con kia mà gật đầu.

Lý Bình An cũng không nổi giận, chỉ cười cười.

Tiểu Hồi cất bước đi tới:

“Tiểu tử ngươi nhìn cái gì vậy!”

A Bạch mơ mơ màng màng trợn tròn mắt:

“Ừm… ừm…? Tiên sinh?”

A Bạch bỗng nhiên tỉnh táo hẳn.

“Ta nói cho ngươi biết, huynh đệ của ta rất là mạnh. Ngày trước đệ muội của ta bị một tên đạo sĩ đánh trọng thương, chính là do huynh đệ của ta điên cuồng đuổi theo hắn, chiến đấu bảy ngày bảy đêm, cuối cùng bị huynh đệ của ta đánh bại!”

Tiểu Hồi ở một bên chém gió líu lo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Bạch đỏ càng thêm đỏ, một phần là vì rượu, một phần là vì xấu hổ, nó vội vàng che miệng Tiểu Hồi lại,

không cho con chó con đó nói thêm gì nữa.

“Ngươi đừng… đừng có chém gió nữa…

A Bạch ngước lên nhìn Lý Bình An nói: “Tiên sinh, sao người lại tới đây?”

Lý Bình An chỉ chỉ Tiểu Hồi:

“Ta tìm nó.

Hóa ra là sau khi Tiểu Hội bỏ nhà ra đi thì tình cờ gặp được A Bạch đang kiếm thức ăn.

Một cáo một chó mới quen đã thân, liền bái nhau làm huynh đệ.

Sau đó Tiểu Hội cũng tạm thời ở lại sơn động của A Bạch.

Khi Lý Bình An nhắc đến việc đón Tiểu Hôi trở về, Tiểu Hội quay đầu sang chỗ khác:

“Ta không về!”

“Hửm? Sao thế? Vì chủ nhân ngươi đối xử tệ bạc với ngươi sao?”

Tiểu Hội ủy khuất nói:

“Mỗi ngày ta đều bị hắn trói lại quanh góc nhà, trời còn chưa sáng hắn đã bắt ta đọc sách, đọc mãi đến tận đêm. Hắn còn không cho ta chơi với mấy con chó khác, đến cả nhìn mẹ của ta thôi mà hắn cũng không cho. Lơ là đọc sách thì hắn sẽ đánh ta.”

Lý Bình An tận tình khuyên bảo nó một lúc, Tiểu Hôi vẫn có thái độ như cũ, cho dù hôm nay là ai đến đi chăng nữa thì nó nhất quyết không chịu về.

Lý Bình An vẫn cười, mặt không đổi sắc nói:

“Quân tử bất trọng tắc bất uy. Tiểu Hồi, ngươi biết câu này có ý gì không?”

“Ta không biết, cũng không muốn biết”

Tiểu Hội cao ngạo ngẩng đầu chó.

Lý Bình An giải thích:

“Có nghĩa là quân tử phải biết đối nhân xử thế khéo léo, nếu không sẽ không lập được uy Tiểu Hội sững sờ một lúc, điều này có nghĩa là gì?

danh”

“Thật sự rất là biết ơn ngươi.”

Tu sĩ kích động kéo tay của Lý Bình An.

“Không cần khách khí. Một khi ta đã tận tâm dạy bảo nó thì chắc chắn nó sẽ hiểu rõ lỗi lầm của nó

thôi”

Tu sĩ: “Ngươi không đánh nó chứ?”

“Sao mà như thế được, ta theo trường phái dạy dỗ không đòn roi, nếu không tin ngươi có thể hỏi nó để kiểm chứng”

Tiểu Hội băng bó khắp người gật đầu nói:

“Đúng vậy, hắn không làm gì ta cả. Đây là do ta không cẩn thận mà bị ngã thôi.

“Được rồi, nếu như không có việc gì nữa thì ta đi đây”

Hoàn thành ủy thác một cách xuất sắc, Lý Bình An nhanh chóng xoay người rời đi. Tiểu Hồi rơi xuống vài giọt nước mắt.

Khoảnh khắc này, nó cũng hiểu rõ được tầm quan trọng của việc tu hành.

Sau này ta nhất định học tập chăm chỉ, tiến bộ mỗi ngày, trở thành bá vương một phương. Ngươi chờ đó cho ta, học viên Cảnh Dục.

Ta nhớ kỹ ngươi rồi!!

Trên bầu trời, vài đám mây mỏng bay bay trong gió, cứ như bị ánh nắng phơi cho khô rang vậy.

Trên đường Lý Bình An trở về, chợt phát hiện một tên hòa thượng ngồi xổm trong góc, bày một cái bát ở trước mặt.

Lý Bình An sửng sốt một lát:

“Trường… Trường Thanh?”

Trường Thanh nghe được có người gọi tên mình, ngẩng đầu nhìn liền rưng rưng nước mắt:

“Tiểu tăng cuối cùng tìm được người rồi!!”

Trong khách trạm.

Hầu hết các vị khách đều tò mò nhìn chằm chằm vào tên hòa thượng ăn ngấu nghiến trong góc. Trên bàn, một chồng bát được xếp cao đến tận nửa người, dường như sắp chạm đến đỉnh.

Lý Bình An âm thầm xót xa cho cái túi tiền của mình.

May mắn thay là tên hòa thượng này không ăn thịt cũng không uống rượu, nếu không thì chắc hôm nay phải cầm Lão Ngưu ở nơi này quá.

“Ăn từ từ thôi, không ai giành với ngươi đâu.

Một canh giờ trôi qua, Lý Bình An thực sự nhịn không được nên hỏi:

“Sao mặt ngươi vẫn tròn trịa thế?”

Theo lý thuyết mà nói, Trường Thanh trên đường đi ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, hẳn là gầy đi rất nhiều.

Nhưng sao hắn lại mập mạp tròn tròn như thế này?

Trường Thanh lúc này mới kể lại những chuyện hắn đã trải qua.

Hắn trôi lênh đênh trên biển hơn nửa tháng, mặt bị phù, có thể không mập được sao?

May mắn cuối cùng được một con rùa đen cứu, nếu không thì không biết phải như vậy đến khi nào nữa.

Nói ra thì cũng rất là trùng hợp, con rùa đen kia với Lý Bình An cũng rất là có duyên.

Lý Bình An cho rùa đen một ngụm rượu.

Rùa đen liền kéo thuyền cho Lý Bình An, Chu Hữu Tài, Ôn Đào vượt qua Thương hải.

Lý Bình An có chút băn khoăn, cuối cùng lại để lại cho con rùa đen đó một viên thạch mật rắn của Giao Long.

Chưa từng nghĩ rằng sau này rùa đen lại cứu Trường Thanh.

Lý Bình An không khỏi mỉm cười, nhân quả của thế gian này thật sự là có vay có trả mà…

Chương 181: Vấn Kiếm Trấn Yêu quan

1748 chữ

Rảnh rỗi đến mức buồn bực hết cả người, ngủ mãi đến khi hoàng hôn buông xuống ngoài song cửa. Kể từ khi đến Trấn Yêu quan, Lý Bình An cảm thấy hình như mình béo lên mấy cân.

Hết cách rồi, cuộc sống lành mạnh quá không béo sao được.

Mỗi ngày đi làm nhiệm vụ, kiếm linh thạch rồi lại về kéo đàn nhị.

Xong lại cùng hoà thượng Trường Thanh và Trương Tung ngồi tán dóc, bốc phét linh tinh.

Thi thoảng sẽ nói chuyện với bốn người trong phiến phù văn kia.

Cùng họ trao đổi về bát quái, thử thăm dò thân phận thật sự của đối phương.

Tựa như đang chơi ma sói, rất thú vị.

Hôm

nay, ở Trấn Yêu quan xảy ra một chuyện lớn.

Do Cố Tây Châu, nhà nho chuyển bá sẽ ở bên ngoài Trấn Yêu quan quyết đấu với ba tên đại yêu

đỉnh phong bát phẩm, đã đến cuộc hẹn tám năm.

Tám năm trước, chuyện này được truyền đi khiến ai nấy đều xôn xao.

Bây giờ ngày hẹn đã đến, không ít tu sĩ vì chuyện này mà đến Trấn Yêu quan.

Dẫu sao kèo này đặc sắc như vậy lại còn liên quan đến danh dự của nhân tộc, ai muốn bỏ lỡ cơ chứ. Ngày quyết chiến.

Lý Bình An, Lão Ngưu, Trương Tung và Trường Thanh, ba người một trâu đứng chen chúc và giữa đám người.

Thật sự có quá nhiều người đến, người nào người nấy cũng liều mạng mà chen lấn, đông đến mức con kiến không lọt qua nổi.

Người có thực lực hơn một chút sớm đã dùng cách rời khỏi Trấn Yêu quan, đi tới nơi quyết đấu. Hoặc ngự kiếm, đón gió mà đi, hoặc nói nói cười cười bay qua hơn trăm dặm.

Mà người không chút tu vi nào như Lý Bình An cũng chẳng muốn mình trở thành người tối cổ. Mọi người đều đổ dồn về phía tường thành, ai cũng sợ mất phần mà cố gắng chen lên.

Ai cũng muốn giành được vị trí đẹp nhất, muốn vươn lên nhìn cho rõ phong thái của vị võ sư bậc nhất hiện giờ.

Đám người Lý Bình An đến từ sớm nên đã tìm được cho mình một vị trí rất xịn. Ba người một trâu ngồi trên thềm đá, ăn bánh nướng đã mua lúc đi đến đây.

Chờ từ giữa trưa đến nửa đêm.

Lý Bình An nghe thấy tiếng vừa ầm ĩ vừa náo nhiệt ở xung quanh.

Trên mặt khẽ nở nụ cười, có những chuyện tưởng như cách hắn rất xa nhưng thật ra là rất gần. Lý Bình An ngẩng đầu, uống một ngụm rượu mạnh.

“Lão Ngưu, đẹp không?”

Lão Ngưu: “Ngưu”

“Ngươi nói xem mai sau chúng ta có thể trở thành người lợi hại như Cố Tây Châu không?”

Lão Ngưu bảo tất nhiên là có rồi, sau này ngươi còn đánh bại tận mười tên Cổ Tây Châu cơ. Lý Bình An cười ha ha rồi nói:

“Ta nếu có thể đánh bại được mười tên Cố Tây Châu vậy sau đó ta sẽ tìm cho người mười con trâu cái

Trường Thanh lớn lên tuấn tú, không biết bị cô nàng lưu manh nào sờ yêu mông một cái. Giận giữ nói:

“Đừng để tiểu tăng bắt được nàng”

Sau đó cúi đầu cười ngại ngùng.

Sự thật là ngày hôm ấy, người ta chen chúc nhau lên trên đầu tường thành nhưng chẳng thấy gì cả. Chỉ có lúc cảm nhận được như có trận cuồng phong ập đến.

Trong số họ đa phần đề là những người còn non trẻ, tu vi còn yếu. Trong đôi mắt tràn ngập sự mong mỏi về tương lai tươi đẹp.

Câu chuyện thuộc về thời đại của họ vừa mới bắt đầu.

Dáng núi chập chùng, sóng lớn dạt dào.

Biết hiếu lễ cha mẹ thì không chuyện gì không thành.

Nhớ mãi không quên, tiếng vang vẫn còn đây.

Lý Bình An vươn vai một cái.

Sắc trời ửng đỏ, từng tia nắng vàng xuyên qua biển mây.

Như mây như khói, như đang lạc trong cõi huyễn ảo.

Cơn gió mát thổi nhẹ qua mặt, một ngày mới lại đến.

Phía xa, có một bóng người đang từ từ đi đến.

Chính là Cố Tây Châu.

Lý Bình An không chào hắn, chỉ đứng giữa đám người kia nhìn hắn mà cười.

Tên hán tử râu quai nón kia bỗng đứng cả người dậy, hoá thành tia sáng bay đến phía chân trời.

Chớp mắt đã thấy biến mất ngoài Trấn Yêu quan.

Sau này nghe người ta nói, trận này Cố Tây Châu bị người ta sai khiến, lấy một địch ba tên đại yêu bát phẩm.

Giữa bờ vực sinh tử, cái chết hoá nhẹ tựa lông hồng.

Lý Bình An cảm thấy rất vui cho hắn.

“Cuộc sống vốn là như vậy” Trương Tung nhẹ nhàng nói.

Lý Bình An lắc đầu cười, không phản bác.

Hắn cảm thấy người nào cũng có cách sống riêng của họ.

Sôi nổi cũng hấp dẫn người ta đấy, nhưng cuộc sống đơn giản cũng không tệ nha

Lý Bình An không biết lai lịch của Trương Tung, cũng chưa từng hỏi hắn.

Giống như Trương Tung cũng không hỏi hắn.

Cái tên Trương Tung ngang ngược không đáng tin ấy, trưởng quỹ sai hắn đi mua xì dầu.

Lúc đi qua quán trà hắn lại ngồi đấy bốc phét với mấy gã ở đó quên mất tiêu mình phải đi mua xì dầu.

Có một lần Trương Tung bốc phét với người ta, hắn ở khách điểm như này như nọ.

“Tên nghèo kiết xác như ngươi, mấy món ở khách điếm của bọn ta chắc chắn ngươi mua không nổi?”

Lúc đó lại có người phản bác lại hỏi:

“Ngươi thì mua được chắc?”

Trương Tung chống nạnh, cực kỳ chắc chắn mà rằng:

“Ta có thể ăn đồ thừa!”

Lúc này bốn phía lặng ngắt như tờ.

Có người lặng lẽ thốt lên một câu:

“Lần sau chừa cho ta ít”

Lý Bình An khinh bỉ, quá mất mặt, rồi kéo hắn về khách điểm.

Dạo gần đây Trương Tung càng ngày càng mài kiếm nhiều lần hơn. Hắn nói không lâu nữa đâu hắn sẽ tới Kiếm các trả kiếm.

Lý Bình An cảm thấy Trương Tung có đủ đặc trưng của một cao thủ.

Nhưng mà khắc không rõ tên này rốt cuộc là giả yếu hay yếu thật đây.

Hắn nói kiếm khí của hắn vẫn đang tàng trong cơ thể cơ mà, không

thể dễ dàng phô ra bên ngoài được.

Làm người nên biết khiêm tốn.

Nhưng vừa quay đầu đã thấy chạy khắp phố bốc phét rồi.

Lý Bình An có thể chịu đựng được tiếng ngáy của Trường Thanh.

Bởi vì Trường Thanh dù có ngáy to nhưng nghe vẫn có vần điệu.

Nghe nhiều thành quen rồi.

Còn tiếng ngáy của Trương Tung ấy, ở lúc nghe tưởng tiếng chiêng đánh ngang tai lúc thì nghe như tiếng trống.

Có lúc lại nghe như tiếng cắt tiết lợn, sau đấy là tiếng thái rau.

Một đêm mà ngáy tận mấy kiểu.

Thế là có một ngày, Trương Tung tỉnh dậy giữa đêm.

Phát hiện vớ của mình bị đang nhét ở trong miệng mình.

Lý Bình An vì muốn sống lâu thêm tí đành lôi Trường Thanh ra, nói:

“Tuyệt đối không phải ta”

Một đêm nọ, cảnh đêm rất đẹp.

Trong rừng tiếng ve kêu râm ran, ánh trăng mờ ảo như xuyên qua những đám mây mỏng kia, treo nghiêng trên không trung.

Ba người một trâu ngồi ở trong vườn.

Trong nồi đang hầm thịt dê béo ngậy, mùi thịt thơm xông vào mũi.

Gió thổi mát nhất, ăn miếng thịt thơm nhất uống loại rượu mạnh nhất. Trường Thanh mặt đau khổ, húp canh rau. Trương Tung uống đến say khướt, cười nói: “Ánh trăng đêm nay thật đẹp”

Lý Bình An gật đầu đồng ý. Trương Tung ôm lấy bình rượu: “Ta từng thích một người phụ nữ Lý Bình An tiếp lời:

“Ngươi thích đàn ông mới kỳ lạ.

Trương Tung cười ha ha nói tiếp:

“Người phụ nữ này không phải người thường!”

Lý Bình An cũng hơi say rồi, cười hỏi:

“Trên đầu nàng có sừng hay phía sau có cái đuôi?”

Trương Tung cũng cười đau cả bụng. Mấy hôm nay, tâm trạng rất tốt.

Hồi lâu giọng hắn có hơi trầm xuống nói tiếp.

“Nàng là một nữ kiếm khách, là sư phụ của ta.

Là kiếm khách trấn thủ Trấn Yêu quan. Khi nàng đi du lịch ở Cửu Châu, bị thương rồi gặp được ta, sau đó nàng dạy ta kiếm thuật.

Tiếc thay ta ngu bỏ xừ.

Nàng kể cho ta nghe, cha mẹ của nàng là kiếm khách chết trận ở Trấn Yêu quan.

Sau khi nàng mất, kiếm của nàng sẽ được đặt trong Thủ Kiếm các, đó là niềm kiêu hãnh của nàng. Ta nói với nàng bất kể ở chỗ nào của Cửu Châu, ta đều sẽ đi cùng nàng.

Lúc đó nàng chỉ xoa đầu ta nói, chờ khi nào luyện tốt kiếm thuật rồi lúc đó hãy đến Trấn Yêu quan tìm nàng”

Hắn bỗng ngừng lại, rồi nói tiếp.

“Tiếc thay đồ đệ của nàng lại là một tên ngốc, mãi đến khi nàng chết ở Trấn Yêu quan ta vẫn chưa luyện thành tài.

Nàng bị người ta hãm hại, kiếm không được đưa vào Thủ Kiếm các.

Ta cứ cách quãng lại đến đây một lần, ba lần rồi, nhưng mà có những người không hề để ý đến ta, nói chi đến một người đã chết…

Nếu đã không muốn nói lí với ta đây, vậy ông đây sẽ tự mình đem kiếm đặt vào Thủ Kiếm các

Lý Bình An ngồi im nghe hắn nói, đây là lần đầu tiên Trương Tung kể chuyện về mình cho hắn nghe.

Trương Tung uống cạn bình rượu lớn.

Nắm chặt thanh ma kiếm đã lâu.

Thân hình hắn bỗng nhiên vươn lên, thanh âm vang dội như sấm trời

bao trùm khắp Trấn Yêu

quan.

“Hôm nay Trương Tung đến Trấn Yêu quan vấn kiếm!!”

Chương 182: Cớ gì Vấn Kiếm

1337 chữ

Trấn Yêu quan, phòng tuyến quan trọng nhất trấn thủ Yêu tộc ở Cửu Châu.

Tu sĩ trong Trấn Yêu quan đông như kiến, kỳ nhân dị sĩ nơi đâu cũng gặp.

Từng đời thành chủ đều là những người toàn năng đến từ nho, phật, đạo tam giáo.

Qua hơn năm trăm năm luân chuyển, đến nay người trấn thủ Trấn Yêu quan là đệ tử của Đạo tổ – Thanh Huyền.

Tu đạo đã qua nghìn năm, trong thân nắm giữ ba cây kiếm tiên, kiếm thuật thâm sâu khó lường.

Hắn ở đây trấn thủ Trấn Yêu quan thiên thời địa lợi nhân hòa, chiến lực vô song đánh đến đâu thắng đến đó.

Một người trẻ thân mặc áo bào trắng vội vã bước đến trên đài cao, hành lễ với chư vị ở đó.

Thành chủ Thanh Huyền hiện đang bế quan.

Người thay thành chủ xử lý mọi chuyện trong thành thân mặc áo bào mỏng, giữa ấn đường người nam này có một nốt ruồi nhạt.

Trên mặt luôn mang ý cười, nho nhã lại vừa có vẻ ung dung.

Đệ tử nho giáo, Khổng Dương.

Bên cạnh Khổng Dương còn có một vị nam tử tiên phong đạo cốt.

Sau lưng đeo một thanh trường kiếm, phong thái hiên ngang, nhưng trên trán lại có vẻ ưu tư.

Tu sĩ đạo giáo, Dương Thánh Bạch.

“Đã bao lâu không có ai đến Trấn Yêu quan vấn kiếm rồi?”

“Một nghìn ba trăm hai mươi năm”

Khổng Dương nhàn nhạt nói.

“Cứ giết luôn là được, lấy đó làm gương!”

Một ông lão râu tóc bạc phơ, trong tay đang cầm một bình hồ lô rượu.

Một tấm áo xanh, phong đồ ngời ngời.

Khí phách bất phàm, ẩn trong đó có một sự uy nghiêm đáng sợ.

Hình như vừa mới uống rượu thì bị gọi tới đây nên tâm tình lúc này không vừa ý lắm. Xuất hiện sớm nhất là người nam trẻ tuổi mặc áo trắng, địa vị không cao lắm.

Nên mới chỉ được gọi đến đã ăn mặc rất trang trọng cùng với gương mặt vinh hạnh. Khổng Dương nhìn hắn hơi gật đầu.

Người thanh niên hiểu ý, vừa phất tay một cái.

Đã có hơn mười hai bóng người như thể muốn san bằng đất, quệt áo, hướng lên trời mà bay đi.

“Hôm nay Trương Tung đến Trấn Yêu quan vấn kiếm!”

Thanh âm vang vọng trong không trung, mang theo khí thế bức người.

Trường kiếm xuất khỏi bao.

Dưới ánh trăng, kiếm sáng lên như làn nước mùa thu sáng óng ánh.

Mười hai tia sáng từ phía sau trực tiếp đến.

Trong đó lớn nhất là dáng người mang cả thân màu đỏ, ngoài ra còn có một dáng người toàn thân toả ra màu xanh mát, trên thân mang theo sát khí nồng đậm.

Không phải người, mà là phù tướng của đạo gia.

Mũi kiếm bạc sáng loé chỉ cần chạm vào là vỡ.

Tất cả những người ở đó không ai nhìn thấy rõ động tác của đối

phương.

Chỉ thấy ánh sáng hướng thẳng lên trời, sức mạnh dũng mãnh của hai tên phù tướng bị kiếm khí lẫm liệt nhấn chìm.

Ba bóng người, không vì thất bại của hai tên phù tướng mà vội rút lui.

Mà phản công càng hung hãn hơn.

Chân đạp lên bông hoa sen, lúc ẩn lúc hiện, mang theo ánh xanh dài tầm một trượng, không ngừng xoay tròn quanh thân hắn.

Mà trên người hắn, phảng phất như có lực áp bức vô hình.

Khiến người khác không tự chủ được mà sinh ra cảm giác kính nể.

Song khi ánh kiếm loé lên, có kiếm khí ép đến đỉnh đầu hắn. Gần như chỉ cách đỉnh đầu hắn vài tấc mà thôi.

Người kia vội vàng tránh ra chỗ khác, không dám ngăn cản nữa.

Người kia cũng không có ý định lấy mạng hắn, tiếp tục dũng mãnh lao về phía trước. Người kia lau mồ hôi trên trán, lần đầu tiên cảm thấy mình cách cái chết gần đến vậy.

Cùng lúc đó, phần lớn tu sĩ trong Trấn Yêu quan đều cảm nhận được sự bất thường.

Bọn họ có người tay cầm phất trần, người thì sau lưng đeo trường kiếm, người thì buộc nhuyễn kiếm ngang lưng, lại có người trong tai cầm binh khí.

Có người vuốt râu cười nhẹ, hóng hớt thôi đừng để ý

Có người sắc mặt hơi biến, thậm chí có những người toàn thân phát run.

Cảm giác áp lực nói không nên lời bao trùm lấy bọn họ.

Khiến bọn họ thở không ra hơi, nhiều tu sĩ còn không thốt ra lời.

Trận lớn của Kiếm Các mở rồi.

Trận vừa mở, Trương Tung như bị hàng ngàn sợi tơ trói lại, cử động rất khó khăn.

Y như bị rơi xuống đầm lầy, khiến hắn có cảm giác không thể làm gì được.

Đời này Trương Tung rất ít khi đánh nhau với người khác.

Số lần xuất kiếm càng ít hơn, một ngón tay là đếm hết.

Tư chất của hắn quá kém cỏi, kiếm khí dùng một bao nhiêu mất bấy nhiêu.

Tự hắn cũng thấy mình không hợp làm kiếm khách.

Nhưng mà có người nói với hắn, sau này hắn có thể trở thành kiếm khách số một thiên hạ.

Cha mẹ mất sớm, lúc đó hắn lưu lạc đã hơn mười năm.

Lúc đó hắn còn là tên nhóc miệng còn hôi sữa.

Nàng ấy nói hắn sẽ trở thành kiếm khách số một thiên hạ, lúc cười lên mắt híp như trăng lưỡi liềm. Trên đôi lông mày lại lộ ra một phần kiêu ngạo.

Nàng có một thanh kiếm.

Sau này hắn biết người vì kiếm mà sống sẽ có ngày chết dưới mũi kiếm.

Lúc hắn cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, hắn sẽ đi luyện kiếm.

Kiếm thuật của hắn trải qua bao ngày khổ luyện chính là vì hôm nay.

Trong lòng nếu đã có hướng đi, sợ gì đường dài phía trước?

“Phá cho ta!”

Kiếm vừa vung lên, Thanh Đỉnh dài ba xích toát ra tiếng vọng thê lương, sát ý lẫm liệt. Dưới sự khống chế của hắn, kiếm vừa chém ra.

Mang theo trong đó sự bá đạo khiến người ta khiếp sợ.

Nơi mũi kiếm chĩa vào, không vật nào có thể cản.

Uỳnh!”

Từng tràng tiếng đổ vỡ uỳnh uỳnh bên tai.

Bóng người kia rơi xuống kiếm các.

Người kia rất kỳ quái, đôi mắt hắn rất sáng, khí thế bức người.

Cả người hắn như một thanh kiếm sắc nhọn.

Nhưng đôi mắt của hắn như khiến người ta cảm giác như đã trải qua nhiều thăng trầm.

Cũng không hiểu tại sao, trên thân hắn lại có khí chất mâu thuẫn đầy phức tạp.

Đám người thăm dò hắn một lượt rồi lại đánh giá tên đàn ông kỳ quái đến Trấn Yêu quan vấn kiếm. Trương Tung há miệng cười.

Hoá ra nổi tiếng là như thế này, bảo sao nhiều người muốn làm cao thủ để được người ngưỡng mộ.

Trên mặt hắn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Một cảm giác bình tĩnh khiến người ta không thể hiểu được. “Các hạ, vì cớ gì vấn kiếm?”

Một ông lão thong thả hỏi.

“Vì một người phụ nữ”

Hắn không chút do dự trả lời.

“Đường Hiên, nàng cũng là kiếm khách của Trấn Yêu quan

Trên mặt đám người kia không giấu nổi có chút ngỡ ngàng. Trương Tung lại cười:

“Chết nhiều năm rồi, phỏng chừng các ngươi cũng chẳng nhớ”

“Hôm nay ta đến đây, là muốn mang kiếm của nàng đặt vào trong Thủ Kiếm các

Ông lão nói:

“Nếu đã là kiếm khách của Trấn Yêu quan, chết vì Trấn Yêu quan kiếm đương nhiên sẽ được đưa vào Kiếm các

Chương 183: Kiếm tên “Vô Hối”

1228 chữ

Thanh âm Trương Tung trầm xuống:

“Nàng bị người hãm hại, các ngươi lại nói nàng là phản đồ.

Trấn Yêu quan đã có hàng ngàn năm, yêu tộc và con người đều coi nhau như kẻ thù.

Trong người có ta, trong ta có ngươi.

Đây chẳng phải chuyện ly kỳ gì cả.

Ông lão trầm giọng hỏi:

“Nếu như trong chuyện này có ẩn tình, Trấn Yêu quan tự sẽ tra rõ. Các hạ nói nàng bị hãm hại, liệu có chứng cứ?”

Trương Tùng gật đầu:

“Có, ta có chứng cứ chính xác.

Nhưng các ngươi cứ bảo ta quay về chờ tin, ta đợi đã hai mươi năm, liên tục đến Trấn Yêu quan

những ba lần.

Thứ lỗi, ta không chờ được nữa.

Kiếm đã ra khỏi vỏ, hôm nay chỉ có ân oán.

“Ai đến nghênh chiến!”

Trương Tung chĩa kiếm.

Tiếng gió gào thét trời phẫn nộ không ngừng bên tai, kiếm sáng như nắng lên rực rỡ.

Áp lực vô hình bao trùm cả toà các, khiến những người ở khó thở, cả người sợ hãi.

Kiếm chỉ đến đâu, phong vân biến sắc.

Ông lão mặt mày hiền hậu đột nhiên biến sắc, trong đôi mắt hiện ra sát khí đáng sợ. Sự lạnh lùng có cảm giác khinh thường thách thức chúng sinh.

Kiếm ra khỏi vỏ, phát ra một tiếng trầm thấp.

Hai thanh kiếm va chạm với nhau.

Những người ở đó ai cũng phải lùi lại, không thể không lùi. Dưới uy lực của hai thanh kiếm, đủ khiến người ta nghẹt thở.

Giống như có một ngọn núi lớn đè lên trên ngực bọn họ, khiến bọn họ không thể chịu nổi sức ép lớn như vậy.

“Cheng… choang…”

Trường kiếm rơi xuống đất, tiếng như tiếng sấm rền.

Bả vai ông lão rung rung, khí huyết cuồn cuộn, thân hình run run.

Cả người ngã xuống.

“Bày trận!”

Có người hét lớn.

“Giữ hắn lại!”

Bất kể đúng sai, hôm nay nếu để hắn xông vào Kiếm các.

E rằng danh dự của Kiếm các sẽ không còn.

Trên lầu cao, người ban nãy chỉ huy vây giết Trương Tung, người nam trẻ tuổi áo trắng nở nụ cười

khổ.

Chấp Sự thành, sắc mặt Khổng Dương vẫn thế.

Ông lão mặc áo xanh uống rượu ban nãy hừ một tiếng:

“Tên tiểu tử này khá đấy! Để lão phu tiếp hắn”

Linh khí trên Kiếm các bị một sức mạnh vô hình nào đó gây nhiễu, sự im lặng bao trùm cả không gian.

“Trương Tung? Tên này nghe lạ quá”

Tiếng ông lão như tiếng chuông vang.

Ông ta nghĩ mãi cũng không nhớ ra nhân vật nào có tên như vậy.

“Ta bất tài, trên giang hồ vẫn chưa thành danh, chê cười rồi”

“Ngươi nếu có thể tiếp của lão ba chiêu, hôm nay có thể sống!”

Trương Tung cười ha ha:

“Hôm nay ta là đến khiêu chiến! Ngươi không cần thả. Đánh cứ đánh! “Ngông cuồng!”

Bóng dáng Trương Tung như dải cầu vồng, dường như bị sức nặng của hai chữ này kẹp trúng, bỗng nhiên đứng im.

Trường kiếm trong tay hắn không ngừng run, sức mạnh kia như áp đảo hắn.

Trương Tung cố gắng nở nụ cười:

“Chẳng qua chỉ có thể”

Hắn nhấc chân, tiếp tục bước về phía trước.

Hắn bước rất chậm, thân ưỡn thẳng.

Tay trái hơi đưa lên, vừa nhấc tay áo rộng mây mù phía trước lập tức tan biến vào hư không

Trong đám mây ánh sáng vội vàng biến mất.

Như là sao băng, từ trên trời rớt xuống.

Nhưng Trương Tung không nhìn nó, kiếm trong tay hắn như một con linh xà.

Thứ kia vẫn tiếp tục bổ xuống đầu hắn, kèm theo đó là tiếng vang rung trời.

Hắn hít thở sâu, lại tiếp một bước.

Đang lúc hắn đặt chân xuống, từ trong hư không truyền đến một tiếng vang nhẹ, như một chiếc

lồng bị phá vỡ.

Sau đó, hắn tiếp tục từng bước.

Phía trên hắn vẫn cứ run, nhưng chân vẫn không chùn bước.

Chỉ là mỗi bước, hắn lại hít thở sâu,

Chuyện hít thở dường trở nên khó khăn.

Ba chiều đã xuất.

Sắc mặt ông lão nặng nề, phất áo.

Rời khỏi đài cao.

Dương Thánh chứng kiến một màn này, trong mắt loé qua một sự ngạc nhiên, thở dài. “Đáng tiếc”

Nói rồi cũng quay người rời đi.

Khổng Dương cười khổ, bước đi một cách nhanh chóng, đi xa tầm hơn mười trượng. Hắn không kìm được, ngoảnh đầu nhìn lại.

Trương Tung thất tha thất thểu bước lên đài, trên người không có một chút vết thương.

Nhưng khi chỉ còn cách vài bước chân, lại khiến hắn từ một chàng trai trẻ tràn đầy sức sống biến thành dáng vẻ của một ông lão già nua.

Râu tóc bạc trắng, thân thể gầy gò.

Gương mặt vẫn kiên nghị như thế, nhưng lại có thêm vài phần thê lương.

Bóng lưng gầy yếu, trong lúc này mang theo khí khái quyết bước tiến lên.

Khổng Dương nói với người áo trắng:

“Điều tra về nữ kiếm khách mà hắn nói”

Người áo trắng trịnh trọng gật đầu:

“chỉ là hắn đem kiếm đặt vào Kiếm các thật thì sao? Nếu truyền ra ngoài, danh tiếng của Thủ Kiếm các…”

Khổng Dương lặng im một lúc:

“Theo ý hắn đi”

Thủ Kiếm các.

Vạn năm nay, trong Kiếm trì có vô số thanh bảo kiếm.

Trong đó không thiếu những thanh kiếm được hậu bối lấy đi, tiếp quản thay trưởng bối.

Đây là vinh dự của mỗi kiếm tu, cũng là để lưu giữ những kỷ niệm về tiền nhân.

Bội kiếm đưa vào Kiếm các, mười năm một lần.

Là ngày trọng đại của Trấn Yêu quan, tất cả các tu sĩ đều sẽ có mặt.

Mà hôm nay lại rất đặc biệt.

Dáng một người thất tha thất thểu bước vào Kiếm các

Tuy trận pháp đã phá, nhưng các tu sĩ vẫn đứng vây bên ngoài.

Bọn họ không dám tùy tiện bước vào.

Bọn họ chỉ là muốn đứng xa nhìn xem rốt cuộc là người như thế nào mà dám một mình đến Trấn Yêu quan vấn kiếm.

Tình cảnh này thật sự rất khó khăn.

Trong Kiếm các

Trương Tung dùng kiếm chống đỡ cơ thể, quẹt giọt mồ hôi trên trán, thở hổn hển đi tới chỗ kiếm trì.

Hắn khó khăn nở một nụ cười, giơ kiếm lên.

Bất giác hắn thấy mình vẫn là một thiếu niên.

Dường như hắn là thiên hạ vô địch, không gì không thể.

Bất hạnh thì đã sao.

Con người ta vẫn luôn kiếm tìm cho mình một kết quả đấy thôi.

Hắn thở dài, hét to.

“Hôm nay kiếm khách Trương Tung mang bội kiếm của Đường Hiên, “Vô Hối” vào Kiếm các

Hắn như dùng hết sức lực, muốn tỏ rõ lòng này mà hét lên.

Thanh âm vang dội, chấn động người nghe.

Trong đôi mắt của hắn không có chút nào sợ hãi, chỉ có sự bình tĩnh.

Hắn lầm bầm nói:

Chương 184: Không được

2054 chữ

Trương Tung đến Trấn Yêu quan vấn kiếm.

Tin tức này như sét đánh ngang tai, rất nhanh đã lan truyền ra khắp Trấn Yêu quan, phỏng chừng không lâu nữa đâu cả vùng Cửu Châu cũng sẽ biết chuyện này.

Thú thật là, trước khi chuyện này xảy ra.

Bọn họ vốn chẳng biết Cửu Châu có người tên là Trương Tung.

Mãi đến khi hắn đến vấn kiếm với lý do càng vô lý hơn.

Nghe bảo là thay người ta vấn kiếm.

Sự phụ của hắn chết ở Trấn Yêu quan, do bị người ta hãm hại nên bội kiếm vẫn chưa được đưa vào các.

Hắn thu thập chứng cứ, chạy đôn chạy đáo đã hơn mười năm nhưng không có kết quả.

Đánh đổi bằng cả sinh mạng của mình.

Chuyện này khéo lại khiến người đam mê chuyện tình yêu thích.

Anh hùng và mỹ nhân, khoái ý hận cừu.

Thi thể của Trương Tung bị vứt trên tường thành chờ người đến nhận.

Hôm ấy, tu sĩ ở Trấn Yêu quan hầu như đều biết chuyện này nên đến đó xem.

Có người thầm thương tiếc cho hắn, có lại cười trên nỗi đau của hắn, có người bất bình thay hắn, có người lại buồn trong lòng…

Có một người đội nón tre dắt theo một con trâu đến tường thành.

Lý Bình An hay tin này, muốn cũng không thể ngăn được thi thể của Trương Tung bị vứt trên tường thành cho người đời chiêm ngưỡng.

Thế là đến đây, những người ở đó yên lặng mà chứng kiến một màn này.

Lý Bình An đến bên thi thể Trương Tung.

Bộ y phục ngầu đét trên người Trương Tung là hôm đó hắn mượn tiền Lý Bình An mua.

Hắn nói mình phải đi làm chuyện lớn, không thể ăn mặc xuề xòa được, mất mặt lắm.

Lý Bình An tự dưng thấy buồn cười rồi lại trầm lặng.

“Đá mài kiếm của ngươi, ta nhận rồi.

Quả nhiên, không thể nhận không đồ của người khác được mà. Bây giờ ta đến nhận thi thể ngươi đây.

Ngươi bây giờ nổi danh rồi đấy, có biết không?

Ai mà ngờ được đời người khi nổi danh lại là lúc phải chết.”

Lý Bình An vừa lẩm bẩm vừa nhấc Trương Tung lên.

Chỉ là chưa đợi hắn xuống thành, đường đã bị người ta chặn kín rồi.

Một vài thiếu niên thân mang bội kiếm dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn.

Lý Bình An bất lực đành nói:

“Làm phiền tránh đường”

“Ngươi là gì của hắn?”

Trong đó có một tên mặc áo bào dài hỏi Lý Bình An. “Cũng tính là… bạn bè đi”

Lý Bình An không giấu mà cũng chẳng phải giấu làm gì.

“Bạn ngươi làm gì, ngươi biết chứ?”

Thiếu niên kia giọng đanh lại, tiếp tục hỏi.

Bọn họ từ nhỏ đến lớn đều được các tiền bối trong Kiếm các dẫn dắt, với bọn họ mà nói, đến thần thánh cũng không sánh được sự tồn tại của họ.

Được vào Kiếm các là một vinh dự, chết không có gì đáng tiếc.

Mà hôm qua, lại có một tên ngu dám xông thẳng vào Kiếm các.

Lý Bình An không trả lời, quay người đi sang đường khác.

Thiếu niên kia không hài lòng tiếp tục chất vấn:

“Ngươi biết Kiếm các đối với những kiếm tu ở Trấn Yêu quan có ý nghĩa gì không? Là tôn nghiêm, là vinh dự.”

“Ừm.”

Lý Bình An chẳng nói chẳng rằng ừm một câu.

“Này! Tên này thái độ gì hả.

Nếu như không có tâm huyết của các tiền bối, ngươi nghĩ ngươi có thể sống yên ổn đến bây giờ à?

Bạn ngươi không chỉ chà đạp lên tôn nghiêm của các tiền bối, hắn còn làm mất danh dự của Kiếm các

Lý Bình An ngẩng đầu hỏi:

“Thế thì đã sao? Hắn đã chết rồi.

Thiếu nhiên kia nhả ra từng câu từng chữ:

“Vác hắn, đến Kiếm các tạ lỗi”

Lý Bình An suy nghĩ một lúc:

“Đây là ý của đại nhân nhà ngươi, hay chỉ là ý tưởng của mấy tên nhãi ranh các ngươi”

“Chỉ là ý của bọn ta!”

Đoán trúng rồi.

“Hắn cũng chẳng mạo phạm bất kỳ quy tắc nào của Trấn Yêu quan, Trấn Yêu quan vốn cho phép người đến vấn kiếm, chuyện này không cần phải tạ lỗi”

Ánh mắt đám kia lên án mãnh liệt.

Bọn chúng thèm vào để ý lí do của Lý Bình An có chính đáng ra sao.

Dường như nếu hôm nay Lý Bình An không đồng ý với bọn chúng, bọn chúng sẽ không để hắn rời

di.

“Thế này đội tuần thành sẽ đến đấy”

Lý Bình An nói nhẹ.

“Yên tâm, đội tuần thành đã bị chúng ta điều đi rồi”

Có tên hừ một tiếng.

Lý Bình An nhướng lông mày:

“Nói như vậy, có gây ra chuyện gì đội tuần thành cũng sẽ không tới rồi”

“Không sai!”

Lý Bình An như đang có suy nghĩ gì đó bèn gật đầu.

Hắn lại không yên tâm dùng “Khóa chặt hơi thở”, cẩn thận quét qua.

Sau đó, hắn nói:

“Nếu các ngươi đã là kiếm khách, vậy hãy dùng thanh kiếm trong tay mình đi, để ta đáp ứng các

ngươi.”

“Chỉ chờ câu này của ngươi thôi!”

Tên nhóc kia vội vàng nâng kiếm lên.

“Beng!!”

Chỉ là giây tiếp theo, bọn chúng bị bay văng ra ngoài.

Mấy đứa bên cạnh ngơ ngãng, vẫn chưa phản ứng kịp.

Lý Bình An bình tĩnh, lẩm bẩm nói.

“Trương Tung, may thay ta tuy không lợi hại như ngươi, nhưng đối phó với mấy tên nhãi này vẫn thừa sức”

Công phu của Bán Trản Trà.

Lý Bình An cõng thi thể Trương Tung trên lưng, bước xuống từng bước.

Mấy tên thiếu niên nằm sõng soài trên mặt đất.

Lý Bình An và Trường Thanh an táng Trương Tung tại nơi có núi có sông.

Phong cảnh khá đẹp, Lý Bình An lấy tiền mua cho hắn một cỗ Dẫu sao cũng không thể bọc hắn bằng chiếu cỏ rồi chôn được. Trường Thanh nói muốn siêu độ cho Trương Tung.

Lý Bình An cầm đàn nhị, vì hắn kéo một khúc bi thương.

Cũng không biết nên nói điều gì, tạm biệt nhé huynh đệ. Chờ Trường Thanh siêu độ xong.

Lý Bình An kéo xong khúc nhạc, đã đến buổi trưa.

tài.

Hai người đào một cái huyệt lớn, sau nó đặt quan tài vào trong huyệt.

Lập một cái bia đá.

Lý Bình An ngồi trước bia đá, nửa người dựa trên lưng trâu.

Gió mát thổi.

Trường Thanh thở dài, như có điều gì muốn nói. Nhưng cuối cùng chỉ nói một câu “A di đà phật. Buổi tối.

Lý Bình An trằn trọc, không có tiếng ngáy của Trương Tung hắn lại thấy không quen, không ngủ

được.

Lý Bình An gối đầu lên chân Lão Ngưu, cảm nhận hơi thở quen thuộc.

Giống như câu nói kia, tưởng cách biệt rất xa hoá ra lại kề

Hắn thở dài một hơi rầu rĩ.

“Lão Ngưu, ta đột nhiên nhớ tên ngốc kia”

ngay bên cạnh.

Lão Ngưu chìa móng trâu, xoa xoa đầu Lý Bình An như muốn an ủi hắn.

Thôi được rồi, sau này không gọi hắn là Trương tùy tiện nữa.

Gọi là Trương kiên cường vậy.

Một đời này hắn đã chịu đủ, sau này không nên vất vả nữa.

Đá mài kiếm Trương Tung để lại thật sự dùng rất tốt.

Phi kiếm Tế Vũ được mài mấy ngày, càng ngày càng sắc.

Quanh thân kiếm như có ánh sáng.

Ở Trấn Yêu quan có một nơi có thể xem người ta đập nhau.

Ba ngày một trận lớn, năm ngày một trận nhỏ.

Có những lúc là chơi một chọi một, có lúc là một người cân mười người.

Tuy là đánh nhau, nhưng mà rất có chừng mực.

Không được ngộ thương dân lành, không được đánh nhau trong thành. Nếu không đội tuần thành sẽ đến.

Cho nên trước khi đánh nhau phải bàn bạc kỹ ở một quán trà.

Hai bên hét nhau ở đó, sau đó hẹn nhau đánh tay đôi ở ngoài thành.

Rất ít thiệt hại đến tính mạng, nhưng không có nghĩa là không có.

Mỗi ngày, thú vui duy nhất của Lý Bình An là nghe mấy người đó choảng nhau.

Hắn vác theo một băng ghế, háo hức dẫn theo Lão Ngư chạy ra ngoài thành xem đánh nhau.

Đánh nhau xong, lại nghỉ ngơi một lúc.

Sau đó đến chỗ khác, có khi còn giúp đỡ mấy người hóng hớt cùng.

Nơi nào có thể xem trò vui, mọi người lại kháo nhau đi xem, chìm đắm trong không khí vui tươi hoà hợp.

Có đánh nhau sẽ có người hoà giải.

Nếu không sẽ có người không giữ thể diện cho ngươi.

Trường hợp của Trường Thanh chính là như vậy.

Hôm đấy, Lý Bình An đưa hắn đi hóng hớt cùng.

Kết quả Trường Thanh không chấp nhận được, chạy đến khuyên tu sĩ tam phẩm người ta.

“A di đà phật, đánh nhau là không nên, đánh nhau là không đúng đâu.

Xin hai vị thí chủ cho bần tăng chút thể diện, hai người bắt tay làm hoà đi”

Hai ngươi kia dĩ nhiên không nghe lời hoà thượng nói rồi, ai biết Trường Thanh cứ nằng nặc, nói mãi chưa dừng.

Cuối cùng hai người họ hợp lực tặng cho Trường Thanh một trận rồi mới rời đi.

Lý Bình An vác hắn về nhà.

Trên đường về, Lý Bình An áy náy nói.

“Trường Thanh, ta thu lại lời ta nói”

“Sao vậy?”

Trường Thanh ngẩng mặt lên hỏi.

“Luận hoà giải vẫn nên để ngươi!”

Một ngày, Lý Bình An bấm đốt tay tính xem đã bao nhiêu ngày rồi. Mình đến Trấn Yêu quan gần bốn tháng rồi.

Đến đây tìm được phù văn, tuy chỉ là mảnh vỡ.

Cũng coi như là thu hoạch lớn.

Năng lực được tăng lên đáng kể, bên cạnh đó cũng tăng thêm kiến thức.

Hắn và Lão Ngưu ngồi bên sườn núi, nhìn về phía xa xăm.

Lý Bình An nghĩ có lẽ đến lúc phải đi rồi.

Thực tế, khiến hắn đưa ra quyết định này là.

Gần đây Trấn Yêu quan không yên bình cho lắm, nghe bảo Yêu tộc muốn đánh nhau.

Mười mấy năm một lần, Yêu tộc lại múa trống khua chiêng đến quấy phá. Lý Bình An cảm thấy vớ trình độ của mình hiện tại, rất dễ tự cắn lưỡi. Vừa hay việc cần làm cũng đã làm rồi, phong cảnh cũng đã xem rồi. Trước lúc đi, phải tạm biệt tiểu nhị của Vạn Sự các.

Mấy ngày này, Lý Bình An không giúp Vạn Sự các làm việc vặt nữa.

Hai người cũng xem như bạn bè.

Nên hắn quyết định đến từ biệt một câu.

Thêm một người bạn thêm một con đường mà.

Chưa biết chừng lần sau đến Trấn Yêu quan lại cần người ta giúp đỡ thì sao.

Tiểu nhị nghe Lý Bình An nói mình phải đi, thở dài.

Giọng điệu mất mát hỏi:

“Ngươi đi rồi, sau này nửa đêm heo mẹ kêu thảm phải làm sao?

Lão ni cô mất áo lót thì làm gì?

Lão thái thái chín mươi mấy tuổi bị ngươi ta chơi xấu phải làm sao?”

10:31

“Nói như vậy, ngươi không đành lòng để ta đi đúng chứ?”

“Phải đi thật sao?”

“Ừ, đến lúc phải quay về rồi.”

Tiểu Nhị bất lực đưa cho hắn một bao lì xì:

“Ở nhà thì sao cũng được, đi đường nên có chút tiền. Sau này phải chú ý đấy”

“Ta nhận tâm ý này, nhưng tiền ta không lấy được đâu”

“Ngươi thật sự không muốn nhận ư?”

Lẽ nào không nhìn ra sao?

Chương 185: Chùa cổ

1657 chữ

Lý Bình An thu dọn tất cả đồ đạc của mình.

Sau đó đóng cửa, nhìn căn phòng mình đã ở suốt mấy tháng qua, có chút không nỡ rời đi. Chẳng qua cuối cùng cũng vẫn phải đi.

Lúc đi, hắn ngắt lấy một nhành hoa đỏ.

Hắn vác theo gậy trúc, dắt theo Lão Ngưu, thong thả rời đi.

Trường Thanh cũng quyết định quay về chùa, hai người ở bên ngoài thành tạm biệt nhau.

Một câu hẹn gặp lại, liền tạm biệt rời đi.

Cỏ dài chim bay, gió mát thổi qua sườn núi.

Hoà thượng Trường Thanh nhìn theo bóng lưng Lý Bình An.

Người kia cứ đi như vậy, cứ như không có có cái gọi là con đường phía trước, nhìn mặt trời mọc ngắm mặt trời lặn.

Bản thân vô lo vô nghĩ.

Trường Thanh nhìn theo bóng lưng Lý Bình An.

Hai con hồ ly nhỏ, A Bạch và A Hồng cũng đứng bên sườn núi vẫy tay chào hắn.

Tiểu nhị treo án heo mẹ cần hộ lí lên, chờ người tiếp theo bước vào Trấn Yêu quan.

Chú chó xám lè lưỡi, nỗ lực tu hành, mơ đến một ngày có thể đạp kẻ thù Cảnh Dục dưới chân. Trước mộ Trương Tung có một nhành hoa đỏ theo gió bay đi xa.

Gió núi thổi qua, rừng cây xào xạc.

Lý Bình An ngâm nga khúc ca, nhanh nhẹ mà đạp bước đi.

Hăng hái, như con đường dưới chân không bao giờ đi hết.

Trên con đường vắng.

Một cỗ xe ngựa từ từ chạy qua.

Trong xe có một người trung niên mặc áo lụa màu xanh, trên đôi lông mày mang theo phong thái

nghiêm nghị.

Bên cạnh là một người phụ nữ đẫy đà, không ngừng mắng.

“Ngươi nói xem ngươi làm gì không làm, lại chạy đến nơi khỉ ho cò gáy này làm quan!” Trong ngực người phụ nữ đang ôm một đứa trẻ

chưa đến ba tuổi.

Người đàn ông kia nghe vợ mình chỉ trích, chỉ đành cười.

Người này tên là Hoán Thường Kiến, là quan Thất phẩm.

Quan thanh liêm, đây cũng chính là lí do khiến hắn cứ bị giáng chức không thôi.

Cuối cùng bị giáng đến một huyện nhỏ, lúc này đang đưa cả gia đình đến đó chuẩn bị nhận chức. “Lão gia, ngài nhìn xem trời dường như sắp mưa.

Bên kia hình như có một ngôi miếu, chúc ta vào đó xin tá túc một đêm đi”

Người đàn ông mặt đen đánh xe ngựa nói.

Giữa núi rừng, có một ngôi chùa cổ.

Ngôi chùa đã tồn tại nhiều năm, do người ta phá núi mở nước xây lên, trong đó có hơn một trăm hoà thượng.

Thường Kiến mang theo vợ và con, cùng với một gia bộc hơi đen đen, bước vào trong chùa.

Chùa dĩ nhiên sẽ không từ chối rồi, chính là như thế đấy.

Huyện do Thường Kiến cai quản bao gồm cả ngôi miếu cổ này. “Thật là, nơi này sao bẩn thế!”

Người phụ ngữ tiếp tục phê phán.

Hôm nay tâm trạng này không vui, nhìn gì cũng không vừa mắt.

Thường Kiến chỉ cười trừ không nói gì cả.

Nói ra, phu nhân từ lúc lấy mình chưa có ngày nào được hưởng phúc.

Nàng từng là con gái của một phú hộ, không nhìn trúng mấy công tử nhà giàu, lại nhìn trúng tên nghèo như Thường Kiến.

Sau này, Thường Kiến đỗ đạt thành danh.

Nhưng tính cách của hắn không phù hợp bước vào chốn quan trường.

Sự đời vốn thế, quan thanh liêm vốn không dễ tồn tại.

Người phụ nữ tuy cứ mắng, nhưng nàng vẫn luôn âm thầm ủng hộ phu quân nhà mình.

Nhìn vợ mình bận rộn như vậy, Thường Kiến cười.

“Có vợ như nàng, ta còn cần gì nữa”

“Phu nhân, ta ra bên ngoài xem thử”

Người phụ nữ không biết có nghe thấy không, chỉ là cố ý không để ý hắn.

Thường Kiến chắp tay sau lưng bước trong chùa, tất cả đều thanh nhã như vậy, yên tĩnh như vậy.

Khiến người ta không thể không chú tâm, như bước vào chốn không người.

Nói mưa là mưa, gió cũng nổi.

Mây mù bao trùm cả ngôi chùa, mơ hồ có cảm giác lạc như vào thiên cung.

Lúc này, Thường Kiến bỗng nhiên chú ý phía ngoài miếu.

Có một chàng trai đội mũ giấy dầu, dắt theo một con trâu.

Một người một trâu đứng dưới tán cây trú mưa.

Chàng trai ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay cầm cái bánh đang ăn dở, tay còn lại cầm một bình rượu.

“Sao không vào đây tránh mưa?”

Thường Kiến hỏi hắn.

Lý Bình An ngẩng đầu nhìn:

“Lúc trước hoà thượng bảo phải có ít tiền mới cho ta vào, nhưng ta hết tiền rồi” Thường Kiến thăm dò hắn một phen.

Phỏng chừng là chê người này quá nghèo, không bòn được tí nào.

Ài, tha hoá hết rồi, ngay cả nơi như chùa cũng không yên bình.

Thường Kiến giả đùa hắn:

“Ai bảo ngươi không có tiền? Ngươi không phải có một con trâu sao?” Lý Bình An trả lời:

“Nó sao? Nó là huynh đệ của ta

Lão Ngưu gật đầu, câu trả lời này rất vừa ý.

“Trừ khi thêm tiền…”

Lời còn chưa nói hết, Lão Ngưu đã tặng cho Lý Bình An một móng vào đùi. “Mưa này phỏng chừng còn lâu mới tạnh, vào đây đi. Ta sẽ nói với trụ trì”

Lý Bình An không phí lời nữa, cảm ơn một tiếng.

Rồi đưa Lão Ngưu vào theo.

Trụ trì vì Thường Kiến đã mở lời, nên không nói thêm được gì.

Còn sắp xếp cho Lý Bình An một căn thiền phòng và một bữa cơm chay, sau đó gọi ngươi đun nước cho hắn.

Tắm xong, lại thay một bộ quần áo mới, đối đãi hắn rất tử tế.

“Thoải mái!”

Lý Bình An tắm xong, nằm mềm oặt trên giường, lười biếng ngáp một cái.

Đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi, sau đó ngày mai tiếp tục lên đường.

Bên ngoài phòng vang lên tiếng xé gió.

Người đàn ông mặt đen, người hầu của Thường Kiến, đang múa kích.

Hắn múa kích dài, lúc tiêu sái lúc lại cực nhanh.

Mỗi chiêu mỗi thức như mang theo cuồng phong.

Lý Bình An thích thú thưởng thức một lúc, rồi người kia bị một người phụ nữ gọi đi làm việc. Không lâu, trời tối.

Lý Bình An đắp chăn.

Ngoài trời mưa lâm râm.

Hoà thượng trong chùa đi ngủ hết, cả ngôi chùa chìm trong khung cảnh tĩnh mịch.

Ngoài trời ánh trăng lờ mờ, khiến người ta có cảm giác ngột ngạt.

Nơi điện thờ nằm sâu tít trong chùa.

Trong đêm tối, chỉ có một ngọn đèn dầu, ánh sáng lờ mờ.

Tăng nhân mặc áo cà sa đỏ thẫm, có người gõ mõ, có người về phật châu.

Niệm đại kim phạn kim cang phục ma chú diệt yêu trừ ma.

Trong tay bọn họ tay cầm pháp khí, hoặc cầm pháp trượng, hoặc hát tiểu khúc.

Không chớp mắt, sắc mặt bình tĩnh.

Mà trước mặt bọn họ không phải thần phật mà là những người nam người nữ bị khoá đồng xích chặt.

Đây là những bách tính bên thôn trang dưới núi.

Vẻ mặt ai cũng mê mệt, đôi mắt si dại.

Như là bị trúng tà thuật.

Đám quạ bay lượn trong không trung, để lại đó những tiếng kêu thê lương.

Lý Bình An từ trên giường bò dậy.

Mặc quần xong bèn đi ra bên ngoài, đến nhà xí.

Trong bóng tối, có người cũng mặc quần như hắn đi đến đó.

Là gia nô nhà Thường Kiến, là người đen đen múa kích ban nãy.

Sau lưng hắn còn đeo thanh trường kích kia.

Ôi~

Lý Bình An khoan khoái cảm thán một câu.

Lúc này, bỗng nhiên có một cái bóng đen bay vụt qua.

Lý Bình An và người kia đều thấy nó.

Chỉ là, người nào người nấy phản ứng lại khác nhau. “Người nào?”

Người đàn ông kia hét lên, vội vàng đuổi theo.

Mà Lý Bình An cứ thong thả kéo quần, rồi mới quay người đuổi theo.

Cái bóng đen kia nghe thấy, nhưng không dừng lại mà còn chạy nhanh hơn. “Đứng lại.”

Người đàn ông kia co cẳng đuổi theo.

Cái bóng đen kia rất nhanh đã chìm vào trong bóng tối.

Người đàn ông đuổi đến đó rồi tìm khắp xung quanh.

Không biết mình đã lạc vào sau vườn chùa từ lúc nào.

Mơ hồ nghe thấy tiếng niệm kinh, tiếng hạt châu va chạm vào nhau, thi thoảng còn nghe thấy tiếng quần áo ma sát.

Vừa nhìn đã kinh ngạc.

Hoá ra trong căn phòng rộng lớn hoa lệ ánh đèn sáng trưng này có một chiếc giường lớn, đắp trên đó là một tấm mền mỏng.

Thích thú hơn là những thân người lúc lồi lúc lõm, lúc ẩn lúc hiện.

Áng chừng có khoảng năm cô gái xinh đẹp. Kỳ lạ thay những cô gái này sắc mặt đờ đẫn.

Đứng yên bất động, tựa như một pho tượng.

Thanh âm cổ quái vang lên, ngay sau trong phòng xuất hiện một cái bóng mảnh khảnh.

Chờ người kia nhìn rõ cảnh này, da đầu không khỏi tê dại.

Là con rết dài bằng bàn tay.

Người đàn ông đang muốn lấy cây trường kích sau lưng lại bị một bàn tay giữ lại.

“Bình tĩnh đừng vội.

Tiếng Lý Bình An vang lên.

Tên mặt đen nhăn mày:

“Ngươi nắm cây kích của ta làm gì”

Chương 186: Thiên Túc Ngô Công

1284 chữ

“Là người nào!?”

Trong bóng tối có tiếng hòa thượng vang lên.

Lý Trường An với người đàn ông kia nhanh chóng quay trở về thiền phòng. Bên ngoài bắt đầu ầm ĩ, đám tăng nhân phát hiện có người áo đen xâm nhập. Ngu công (con rết), ngôi chùa, người đờ đẫn.

Lý Bình An lôi tấm phù văn ra, hỏi những người trong đó.

Tuy không biết thân phận của bốn người kia, nhưng bọn họ biết rất nhiều.

Cũng khá là hiểu biết việc tu hành.

(Cục Cưng Bé Nhỏ: có ai biết loại rết nào khiến con người mất đi ý thức không?)

(Lão ưng tiến lên!!: Nói cụ thể tí được không?)

Câu trả lời của Lão ưng hình như khiến Lý Bình An vỡ ra điều gì đó.

Hắn suy nghĩ một lát

(Cục Cưng Bé Nhỏ: Hình như có thể chui vào não.)

(Lão ưng tiến lên!”: Cụ thể thêm tí đi.)

Lý Bình An chỉ là thuận mồm hỏi thế, bảo cụ thể thêm tí thì hắn bó tay rồi.

Hắn cố gắng miêu tả tình huống hiện tại.

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Nếu là can túc (con cuốn chiếu) thì dễ rồi.)

Lúc này Đại Nam Hài Hoạt Bát cũng hiện hồn lên.

(Cục Cưng Bé Nhỏ: Là cái quỷ gì?)

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Nó là một loài rết, nó có thể sống ký sinh

trên cơ thể người, không lâu sau đó sẽ khống chế toàn cơ thể, lúc trước ở Thanh Châu có tà tu từng nuôi loài rết này. Thậm chí đa số còn cướp đoạt cơ thể của các tu sĩ, dần nguy hiểm biến thành tai hoạ) (Cục Cưng Bé Nhỏ: Thế chẳng phải là hỏng bét à?)

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Với người thường thì hỏng thật, nhưng đặc biệt với những người tu luyện bí thuật mà nói lại là một chuyện tốt. Năng lượng trong cơ thể Can Túc có thể giúp bọn họ khai phá lục bí.]

(Lão ưng tiến lên!: Không sai, hơn nữa Can túc còn có thể làm thuốc dẫn, có tiền cũng khó mà mua được.)

(Đại Nam Hài Hoạt Bát bổ sung thêm: Nếu mà thấy cái của đấy thì đừng quên anh em nhé.)

Nếu như những con rết này đúng thật là can túc mà bọn họ nói, thế chẳng phải là mình phát tài rồi.

Nhưng phải điều tra thêm lần nữa, xác thực một phen.

Một đêm thức trắng, ngày mới lại bắt đầu.

Bên ngoài tuy mưa đã tạnh, nhưng nhìn thời tiết phỏng chừng lát nữa sẽ mưa to.

Thường Kiến và vợ mình quyết định ở lại ngôi chùa này hai hôm.

Lý Bình An cũng tiện thể ở lại, chuẩn bị chờ trời tối sẽ đi thăm dò lần nữa.

Mấy bữa này, hàng ngày Lý Bình An đều ngồi cùng với gia đình Thường Kiến.

Người phụ nữ tuy chỉ mặc đồ màu trắng trên là lớp son phấn mỏng nhưng cũng không giấu được

vẻ đẹp của nàng.

Làn da trắng ngần, khuôn mặt trái xoan, bầu ngực căng tròn.

Nếu như ăn diện một phen, thật sự khiến người ta thần hồn điên đảo.

Chỉ là nói năng thì…

“Làm gì vậy, ăn cơm không được mút tay”

Người phụ nữ đánh tay đứa con đang ôm trong lòng.

“Vừa sờ mông xong, không thấy bẩn à!”

Vừa nói vừa dùng ánh mắt không mấy thân thiện nhìn chằm chằm Lý Bình An phía đối diện. Tên này đã ăn liền tù tì năm bát cơm rồi.

Lý Bình An cảm nhận được tầm nhìn của nàng, cúi đầu cắm mặt ăn.

Trong lòng nghĩ, mình ăn là cơm chay, lại chẳng phải lúa gạo nhà nàng. Sao ánh mắt của nàng cứ quái quái?

Thường Kiến bên cạnh thấp giọng nói:

“Được rồi nương tử đừng tức giận nữa, cơm sắp nguội mất rồi”

“Ta có thể nuốt được sao!”

Người phụ nữ nổi giận đùng đùng.

Với tính cách của Thường Kiến, dĩ nhiên sẽ không ăn không uống không đồ của nhà chùa.

Huống chi trong luật pháp có ban hành quy định này.

Tuy với phần lớn các quan, quy định này coi như đồ bỏ.

Nhưng Thường Kiến cứ mãi cố chấp với nó.

Nên bây giờ mình ở chùa ăn uống những gì thì đều kiên quyết lấy tiền mình trả.

Dĩ nhiên bao gồm cả người mà hắn đưa vào, túi còn sạch hơn cả miệng Lý Bình An. “Một tháng chỉ có từng này bổng lộc, còn có lòng trả tiền cho người ta”

Nàng ta lườm Thường Kiến.

Thường Kiến chỉ biết cười khổ.

Lý Bình An nghe thấy câu này bỗng dừng lại, sau đó lập tức ăn nốt miếng cơm cuối cùng. Rót nước trà vào bát, để những hạt cơm cuối cùng còn sót lại đều nuốt vào trong bụng. Cuối cùng nhặt nốt mấy hạt cơm rơi trên bàn, bỏ tọt vào trong miệng.

Hắn cảm ơn Thường Kiến một tiếng, sau đó liền quay về phòng.

“Phu nhân, nàng nhỏ giọng một tí, chắc chắn người ta nghe thấy rồi”

Thường Kiến oán giận nói.

Người phụ nữ chống nạnh, đôi mắt to tròn lườm hắn.

“Nghe thấy thì nghe, nhà chúng ta cũng chẳng phải giàu có cho lắm. Hơn nữa hắn ăn nhiều như thế!”

Giữa trưa, có một đám người đến chùa bái phật.

Hình như là thôn dân dưới núi.

Dưới sự dẫn đường của chúng tăng nhân, mỗi tòa điện họ đến họ đều niệm phật, rất thành kính.

Ngay cả người bình thường như Thường Kiến và phu nhân của hắn cũng cảm thấy những thôn dân này cực kỳ quái lạ.

Người đàn ông mặt đen đến tìm Lý Bình An hỏi thăm chuyện tối “Ta nghi ngờ ngôi chùa này có yêu quái!”

Hắn ta nói.

Lý Bình An bảo hắn không cần hoài nghi, chắc chắn là có rồi.

Chùa chiền bình thường lấy đâu ra mấy con rết cỡ bàn tay, lại còn có cả mấy cô nàng xinh đẹp khỏa thân.

“Lão gia sai ta đến nha môn gần đây gọi người.

“Lão gia nhà ngươi là?”

“Huyện lệnh mới nhận chức!”

Chuyện này e rằng không chỉ một hai tên bổ khoái là có thể giải quyết được.

Chỉ là dù Lý Bình An có nói với hắn, hắn cũng không nghe.

Nên là hắn không nói.

Tục ngữ có câu, đêm không trăng giết người, chờ gió lên phóng hỏa.

Nhờ ánh trăng sáng yểm trợ.

Cái bóng đen hôm qua hôm nay lại xuất hiện ở trong chùa.

Trong chùa có võ tăng gác đêm, rõ ràng chỉ có tăng thêm chứ không giảm.

Bóng đen kia rơi xuống một cái cây, yên lặng quan sát tình hình, chờ một cơ hội thích hợp.

Dáng người nhỏ nhắn, một thân áo đen, trên mặt cũng đeo một chiếc khăn đen.

Trong bóng tối, nhìn giống như một linh hồn.

“Nhìn có vẻ rất tự tin với khả năng mai phục của mình đấy nhỉ.

Lúc này, bên tai đột nhiên có tiếng người.

Cái bóng đen hoảng sợ, sống lưng lạnh toát.

Chưa làm được gì, đã thấy có một vật lành lạnh kề lên trên cổ của mình. “Cẩn thận”

Lúc này, bóng đen kia mới nhận ra trên cây hóa ra còn một người nữa.

Lá cây rậm rạp che kín thân hình Lý Bình An, chỉ lộ ra đôi con ngươi trắng dã.

Chương 187: Cảnh giới tối cao của thích khách

10:32

1252 chữ

“Hoá ra chỉ một cô bé, nhưng đây không phải là nơi mà cô bé nên đến đâu”

Cô bé cắn răng, lấy con dao găm bên eo ra.

Lý Bình An vốn tưởng rằng cô bé sẽ chạy trốn, không ngờ rằng mũi dao của cô bé vừa chuyển đã nhắm thẳng vào yết hầu của mình.

Này muốn cả người toé máu à? Dã man thật.

Một tay của hắn bắt lấy cổ tay nàng: “làm sao? Ngươi muốn làm tử sĩ

à? Bị người phát hiện liền tự sát?"

"Rơi vào tay ngươi, sống không bằng chết.

Cô nàng nghiến răng.

Lý Bình An nói tiếp: "Nhưng ta không giống những hòa thượng kia. Ta là thủ hạ của huyện lệnh mới

đến đây nhận chức.

"Thật…thật sao?"

"Ngươi nhìn ta thế này giống hoà thượng sao?"

Cô bé lắc đầu: "không giống"

"Kể ta nghe xem ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta sẽ bẩm báo lại cho tri huyện đại nhân

Cô bé do dự một lát, người kia mạnh hơn mình nhiều.

Nhưng người ta lừa mình làm gì cơ cứ, nghĩ thế lập tức kể hết cho Lý Bình An nghe.

Một năm trước, trong thôn dịch bệnh lan tràn.

Trụ trì tuyên bố mình nhận được con rết dùng phật quang hóa thành, đây là phật tổ phù hộ giúp bọn họ thoát khỏi tai ương.

Mà hắn còn bảo đảm rằng, trong con rết này tuyệt đối không có độc.

Lúc bắt đầu không mấy ai tin tưởng, nhưng sau đó dân làng dần dần dùng thử con rết ấy.

Họ phát hiện không những không bị dịch bệnh ảnh hưởng mà cơ thể còn khỏe ra.

Dường như là khỏe hơn nhiều so với trước, năng lực cũng tăng lên gấp bội.

Nên bọn họ không thể không tin tưởng.

Nhưng mà dần dà về sau, những người đó dần mất đi ý thức, như thể biến thành con rối gỗ.

Cô bé là người duy nhất trong thôn may mắn không bị nhiễm bệnh.

Với lại mấy năm trước cô bé được một đạo sĩ đi du ngoạn chỉ điểm, mới may mắn thoát khỏi kiếp nạn này.

Nên là những ngày này, cô bé nỗ lực tìm cách cứu dân làng.

Lý Bình An càng khẳng định, con rết trong ngôi chùa này chính là Can túc mà"Đại Nam Hài Hoạt Bát"và "Lão nhạn tiến lên"nhắc tới.

"Nếu nói như vậy, những hòa thượng trong chùa này là đồng lõa?"

Cô bé nói: "Trong chùa có một tiểu hòa thượng pháp hiệu là Huệ Năng, là hắn nói cho ta mọi chuyện.

Trụ trì hứa hẹn nếu chuyện này thành công, mỗi hòa thượng đều được trường sinh bất lão.

thế là bọn họ trở thành đồng lõa với trụ trì, ngoài trừ tiểu hòa thượng kia.

Lý Bình An nghe xong hiểu tất cả mọi chuyện, gật đầu.

"Hiểu rồi, ta đi thám thính tình hình. Ngươi cứ ở yên đấy.

Đang lúc Lý Bình An định lợi dụng lúc này đi mai phục xem thử.

Cô bé vội nói: "Ta đi cùng với ngươi, ta rất thuộc địa hình nơi này" Lý Bình An có hơi do dự, nhưng rồi cũng đồng ý với cô bé.

Hai người nhẹ nhàng nhảy qua tường cao, tiến vào hậu viện.

Sau đó dừng lại chỗ ngôi nhà có ánh sáng.

Trong nhà có ba gian tĩnh phòng, giáp tường có một cái giường dài, trên đó có một pho tượng Bạch Ngọc Quan âm.

Còn có mấy quyển kinh thư, còn có một thứ pháp khí giống Hồng ngư.

Trong ba gian phòng, có bảy tên hòa thượng.

Bọn chúng đang thảo luận về người phụ nữ xinh đẹp kia.

Tên này thì nói vợ của Vương Lão Nhị mông cong cong.

Tên kia thì nói vợ của Trương Đại Cẩu bầu ngực căng tròn

Đám hòa thượng trong gian phòng thứ hai nói: "trời sáng chúng ta sẽ

cùng chơi”

“Cần gì chờ trời sáng, ngay ngày mai thôi, Vương lão nhị và Trương đại cẩu thử nói một câu không

xem, hehe”

Cô bé thấp giọng mắng chúng một tràng, sau đó nói với Lý Bình An.

“Ta lúc trước có thử thâm nhập nhưng phần lớn chỉ có thể quanh quẩn bên ngoài, trong những căn phòng sáng kia ngày đêm đều có người canh gác.

Lý Bình An trầm giọng nói:“Điều đó có nghĩa là công phu của ngươi vẫn chưa đến đâu, biết thích khách mũ xám làm sao lẻn vào không?”

Cô bé phấn khích nói: “Ta biết, giống như trong tiểu thuyết viết ý, hoàn thành mục tiêu mà không để cho ai phát hiện.

Lý Bình An gật đầu:“Không sai.

“Ngươi có thể cứu ta sao?“Cô bé chớp chớp mắt.

Lý Bình An cười nhạt, tay làm động tác cầm kiếm.

Lấy vò rượu bên hông uống vào một ngụm rồi phun ra.

Cùng lúc hắn nhảy từ bên ngoài cửa sổ vào.

Côn đạo ra khỏi vỏ.

Ánh đao sắc bén, chém thành một đường vòng cung.

Một cái đầu lìa khỏi cổ.

Một tên hòa thượng ở gian phòng đầu chưa phản ứng kịp

Đã bị Lý Bình An đạp chân lên cổ, muốn hét cũng không hét được.

Gian thứ hai, rồi gian thứ ba lần lượt vang lên tiếng thét.

Sau đó liền im bặt.

Lý Bình An tra đao vào vỏ, thâm nhập thành công.

Cô bé ở ngoài cửa sổ nhìn thấy hết tất cả, đôi mắt mơ màng.

Đây… đây chính là kỹ thuật mai phục của thích khách mũ xám sao?

“Vào đây đi, xong rồi.

Lý Bình An thò chân ra ngoài gọi.

Cô bé đi theo sau, nhìn thi thể của mấy tên hòa thượng nằm trên gường, có hơi hoài nghi nhân

sinh.

Đây là mai phục sao?

Lý Bình An từ tốn giải thích cho cô bé:“Thích khách hạng hai, giết mục tiêu của mình. Thích khách hạng hai, giết hết tất cả những người phát hiện hắn.

Với thích khách hạng một thì, giết hết tất cả những người hắn nhìn thấy, hiểu chưa?”

Cô bé biểu cảm như vừa ngộ ra chân lý mới:“ta hiểu rồi!”

Đi đến gian phòng cuối cùng.

Trong đó có khoảng bảy đến tám thôn dân, bị dây xích sắt trói chặt.

Điên cuồng vùng vẫy.

Cô bé nhìn kỹ bọn họ, lắc đầu: “không ổn rồi, ý thức sớm đã bị xâm chiếm, cả cơ thể của họ cũng bị quái vật khống chế”

Lý Bình An chú ý đến luồng sức mạnh ở trên những dây xích kia, trên đó có khắc ấn ký của phật gia.

Chắc là một loại bí thuật rồi.

Lý Bình An lấy đạo ra

Cô bé bất lực nói:“Vô dụng thôi, đao kiếm thường không…”

“Xoet!”

Lời còn chưa nói hết đã thấy Lý Bình An chém đứt đầu một người ở đó.

Một con rết cực to ở trong đó, ngoe nguẩy.

(Khí tức khỏa định!)

Trong đôi con ngươi trắng rã của hắn, lại hiện lên khí của con rết

kia.

Khí không thể coi là quá lớn.

Nghĩ kỹ lại cũng phải, ngoài Trấn Yêu quan là nơi đặc biệt ra,

Những nơi khác không phải nơi đâu cũng có cao thủ.

Ngươi muốn tìm đến cái chết, nhưng lại gặp vận may thì sao.

Chương 188: Lăn cho ông

1288 chữ

Đám rết vùng vẫy kịch liệt, như muốn tìm cách trốn ra ngoài.

Nhưng phật ký trên những sợi dây xích kia đang giam cầm chúng.

Lý Bình An bảo cô bé trông chừng những thứ kia, mình thì tìm một góc.

Lấy ra bức phù văn, liên hệ với mấy tên trong đó.

(Cục Cưng Bé Nhỏ: Can túc có phải toàn thân một màu đen, có hai cái cánh mỏng ở hai bên không) tin nhắn vừa phát ra, rất nhanh đã nhận được câu trả lời của hai người kia.

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Không sai! Ngươi thật sự tìm thấy can túc? ở đâuuuu?) (Cục Cưng Bé Nhỏ: có thể nói cho ta cách làm cụ thể không)

Lý Bình An bỏ qua câu hỏi cuối cùng của hắn, tuy bọn họ nhìn có vẻ rất hòa hợp

nhưng thực tế năm người họ đều cố gắng thăm dò thực lực đối phương, từ đó mà cướp đoạt phiến phù văn trong tay mỗi người.

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Được, nhưng mà phải có quy tắc, phải chia cho ta một phần Can túc) (Lão nhạn tiến lên: Ta cũng biết thông tin về can túc, Cục Cưng Bé Nhỏ trao đổi với ta đi. (Đại Nam Hài Hoạt Bát: Rõ ràng là ta nói trước!) (Cá vàng bơi trong chảo nước: Cục Cưng Bé Nhỏ ơi, ta biết nhiều thông tin về can túc nhất)

Lúc này người ít nói nhất cũng lộ diện.

Lý Bình An không thể không nở nụ cười.

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Vô sỉ! Rõ ràng ta nói trước!

Lão Nhạn tiến lên với Cá vàng bơi trong chảo nước quen nhau đã lâu, nhưng chưa bao giờ cãi nhau.

Lý Bình An trả lời họ.

(Cục Cưng Bé Nhỏ: thế này đi, các ngươi báo một cái giá, ta thấy giá nào ổn, ta sẽ chọn giá đó.) (Đại Nam Hài Hoạt Bát: Ta chỉ cần hai mươi con.)

(Lão Nhạn tiến lên: Ta thì mười lăm con là đủ rồi.)

(Cá vàng bơi trong chảo nước: Mười con.)

(Cục Cưng Bé Nhỏ: ...ta nên chọn ai đây nhỉ?)

Lý Bình An cười thầm hi hi, Cút!

Cút hết cho ta.

Lão nhạn tiến lên:Được! Ta chỉ cần năm con.)

Cá vàng bơi trong chảo nước: Một con, ta chỉ muốn giải phẫu xem Can túc ra sao thôi)

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Coi như các ngươi giỏi!)

(Cục Cưng Bé Nhỏ: Thành giao!)

Chỉ cần một con đổi lấy thông tin

Đang lúc Lý Bình An ngồi chờ đối phương trả lời mình, ai biết được Đại Nam Hài Hoạt Bát tự nhiên gửi đến một đoạn tin.

Đại Nam Hài Hoạt Bát: có can túc tức là nơi đó có can túc vương, có ít nhất bốn cánh.

Đối với người bình thường, khi bị can túc thâm nhập vào trong cơ thể ít nhất phải mất sáu tháng ý thức mới hoàn toàn bị chúng xâm chiếm.

Trời sinh can túc có nội đan, có sức sống mạnh mẽ.

Nhưng lực chiến đấu của chúng không mạnh, nên tồn tại cực kỳ

hiếm.

Chương 188: Lần cho ông

Nhược điểm lớn nhất của can túc vương, nó một khi đã chết rồi

Những con can túc vương khác do nó sinh ra cũng sẽ chết theo.

Chính bởi vì điểm đặc biệt này, nên với những người tu luyện lục bí mà nói, cực kỳ có giá trị…)

Đại Nam Hài Hoạt Bát tuôn ra một tràng.

Cuối cùng chốt hạ một câu.

(Đại Nam Hài Hoạt Bát: Mẹ ló! Thứ ông đâu không có được các ngươi cũng đừng hòng có.

Tình nhân nhỏ ơi, tin tức ta tặng luôn cho ngươi đấy.)

Lý Bình An ngớ người.

Đây…là được ăn chùa mà người ta nói sao?

(Lão Nhạn tiến lên: Ngươi được lắm!)

Nói rồi, im luôn, hình như offline rồi. Sau đó, mấy người con lại cũng im luôn. Lý Bình An cất tấm phù văn đi, ehehehe.

Hoá ra được ăn chùa vui như vậy.

Lý Bình An quay người trở lại căn phòng, cầm côn đao, chặt hết đầu của mấy con rết kia. Nhưng phần thân của chúng vẫn ngọ nguậy, bị chặt đứt đầu mà chúng vẫn vặn vẹo được.

Lý Bình An một chân giẫm nát đầu của bọn chúng.

Quả nhiên giống với những gì Đại Nam Hài Hoạt Bát nói, nội đan không vỡ, thân thể không chết.

Lý Bình An dùng hơi thở khoá định, dò tìm vị trí nội đan.

Sau đó một đao đoạt mạng chúng.

Sau đó, Lý Bình An cứ tiếp tục làm vậy.

Rồi nhét xác của bọn chúng vào cái túi mình vừa tìm được.

“Cút! Bỏ ta ra

“Ta là Huyện lệnh phụng mệnh của Triều đình, các ngươi muốn làm gì!”

“Huyện mới chả lệnh! Tên mù kia đâu?”

“Không biết.

Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cãi vã.

Lý Bình An nhíu mày, mấy gã này không nhịn được nữa đã động thủ rồi?

Mấy gã võ tăng lôi kéo người nhà Thường Kiến.

Hai tên trong đó ôm lấy người phụ nữ nở nang, trên mặt nở nụ cười dâm đãng. “Bỏ ta ra!”

Người phụ nữ nhấc đầu gối, giận dữ đá vào dưới háng một tên võ tăng.

Võ tăng bị đau, lập tức cho người phụ nữ một bạt tay.

Sau đó đè nàng nàng xuống mặt đấy, dục vọng bừng bừng.

“Sớm đã để ý đến ngươi rồi, hôm nay lão tử không nhịn được nữa! Nếu không phải lão trụ trì nói tên mặt đen kia có vài món nghề không muốn gây ra phiền phức, nếu không sớm đã làm ngươi rồi”

Lời còn chưa dứt, tên võ tăng bỗng khựng lại.

Sau đó ngã ngửa trên mặt đất.

Một vòng ánh sáng như con thoi, chao lượn trong màn đêm.

Trong chốc lát, mấy tên võ tăng đaz không còn hơi thở.

“Phu nhân, phu nhân”

Thường Kiến vội vàng nâng vợ mình dậy.

Người phụ nữ xinh đẹp kia nhìn có vẻ hung dữ, thật ra sớm đã bị doạ ngốc rồi.

Lý Bình An đưa tay, thu hồi phi kiếm Tế Vũ.

“Là…là ngươi…”

Thường Kiến kinh ngạc, rất nhanh đã phản ứng lại.

Vội vàng chắp tay cảm tạ: “Đa tạ ơn cứu mạng của tiên sinh”

Lý Bình An cười: “Cái này ngươi phải tự cảm ơn mình.”

Giúp người người trả ơn.

Lúc đó, nếu như không có lòng tốt của Thường Kiến mời Lý Bình An vào chùa.

Sợ rằng hắn sớm đã rời đi rồi.

Lúc đó làm sao biết được trong chùa có yêu quái, vậy làm sao cứu được ba người nhà họ. Người phụ nữ kia vỗ vỗ ngực, hơi nâng mắt nhìn Lý Bình An.

Nhớ lại mình lúc trước săm soi hắn.

Đúng là may mắn, thấp giọng nói.

“Phu nhân ta không hiểu chuyện, mong tiên sinh lượng thứ

Lý Bình An dĩ nhiên sẽ không vì chuyện này mà oán giận người ta rồi.

“Bên này!”

Lịch bịch lịch bịch!

Tiếng bước chân dồn dập, sau đó kéo vào vây kín lũ tăng nhân kia.

Lý Bình An bất lực lắc đầu, xem ra hôm nay không đơn giản như thế rồi.

Ngay lúc này, phía xa vang lên tiếng võ ngựa.

“Nhanh! Bao vây bọn chúng, một tên cũng không thể chạy thoát”

Người mặt đen kia từ nha môn gọi cứu binh đến kịp thời.

“Điều dân to gan, dám mưu hại lão gia nhà ta!”

Cứu binh?

Lý Bình An bỗng có dự cảm không lành

Chương 189: Không muốn nghe

1898 chữ

Đám binh sĩ bao vây thành đoàn, toàn thân mặc giáp, trong tay có vũ khí.

“Bắt hết của bọn chúng cho ta!“Nam tử mặt đen oai phong lẫm liệt hét.

Thường Kiến dường như nhận ra đến lúc mình phải thể hiện rồi, bèn vênh mặt ưỡn ngực đi lên phía trước.

“Bản quan là tri huyện mới được bổ nhiệm, khuyên các ngươi mau chóng buông bỏ vũ khí đầu hàng, may ra mới có đường sống.

Cái ác cuối cùng sẽ bị chính nghĩa trừng phạt, mà bản quan chính là hiện thân của chính nghĩa”

Đây chỉ là những lời bình thường, nhưng lại khiến đám hòa thượng buồn cười.

Trong đó có một tên nói: “Chính các ngươi mới là người tự chui đầu vào rọ” “Tùng tùng!”

Trong chùa đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Ngay sau đó, tất cả những binh sĩ ở đó như là bị mất hồn.

Dưới ánh trăng bao trùm, sặc mặt bọn họ dần dần biến trắng bệch, có người lo lắng thở gấp, có người giương cao đầu, phát ra tiếng rên rỉ.

Dưới núi, dân làng trong ngôi làng phía dưới từng bước di chuyển về hướng ngôi chùa.

“Đây… đây là…”

Lý Bình An trong lòng trùng xuống.

Chỉ sợ rằng đây là Can túc đã hoàn toàn xâm chiếm cơ thể họ, dưới sự áp chế của phật pháp đây lại trở thành thứ binh khí khống chế bọn họ.

Cái sọt hình như được mở rộng rồi.

Không gian tưởng như ngưng đọng lại, ngay cả gió cũng không thổi qua

Ánh trăng ẩn sau đám mây đen, yên ắng di chuyển, dường như nó cũng có dự cảm không lành, đang chờ một điều gì đó xảy ra.

“Đây là viện binh ngươi tìm đến à?“Lý Bình An thích thú hỏi.

Người kia mặt đen lại đen hơn.

“Lão Ngưu, đưa bọn họ vào phòng”Lý Bình An thấp giọng hét.

Lão Ngưu ngưu~ một tiếng, đưa đôi chân của mình.

Ôm cả nhà Thường Kiến và một cô bé áo đen loáng cái phi vào trong phòng.

Người đàn ông mặt đen ngưng tụ đan điền, hét lên: “Đến đây! Đám sâu bọ chúng mày!”

Nói rồi, đứng lên dẫn đầu.

Một chưởng tung ra, khiến một tên binh sĩ ngã nhào trên mặt đất.

Ngã thành một đống, khói bụi bay tứ tung.

Mà những binh sĩ ở đó không nghĩ ngợi gì cứ xông lên.

Người đàn ông kia nhấc chân đá ra một quyền, những binh sĩ kia như những quả bóng da bị đá lăn qua lăn lại.

Nếu là người bình thường bị như thế đủ để nghẻo rồi.

Nhưng những binh sĩ này hình như không biết đau là gì.

Dù có bị đá xa hơn một chút, hoặc não bị đập nát cũng rất nhanh bò Người đàn ông trong lòng thầm chửi một câu.

quay về chỗ cũ.

Dứt khoát bắt lấy một tên binh sĩ.

Hét lên một tiếng xé toạc tên kia thành hai mảnh.

Chỉ là tên binh sĩ bị xé kia, vẫn cứ sống trơ trơ mà lao đến.

Lý Bình An nhăn mày.

Đây là kết quả sau khi bị can túc xâm chiếm hoàn toàn sao?

Đây mới chỉ là binh sĩ bình thường thôi.

Nếu chúng ký sinh trên người những tu sĩ vậy còn đáng sợ đến mức nào.

Đột nhiên Lý Bình An nhớ đến những điều Đại Nam Hài Hoạt Bát nói về can túc.

Có can túc, nghĩa là nơi đó sẽ có một con can túc vương.

Người đàn ông kia nhìn thấy đám quái vật, như vừa dẫm phải bãi cứt chó, giật tím mặt.

Tay nắm chặt cây kích dài phía sau lưng, nhưng lại bị Lý Bình An giữ lại.

Hắn quay đầu, khó hiểu hỏi:“Người nắm lấy cây kích của ta làm gì?”

Lý Bình An lược bỏ mấy từ ngữ hắn học của hắn: “Nơi này giao cho ngươi. Nói rồi, thi triển khinh công thoát ra khỏi vòng vây.

Người đàn ông mặt đen ngớ ra, tên này không phải định chuồn một mình đấy chứ.

Nhưng hắn lại nghĩ, tên kia không có nghĩa vụ phải chiến đấu cùng hắn.

“Bỏ đi!”

Hắn nâng trường kích lên.

Trường kích trong tay hắn như vũ bão, phát ra tiếng kêu vù vù.

Đám binh sĩ kia tuy thấy chết không sờn, nhưng căn bản không lại gần hắn được.

Tiến gần một bước, lại bị đánh bay ra mười mấy trượng.

Có hoà thượng cố gắng ngăn cản Lý Bình An.

Lý Bình An căn bản chẳng thèm để chúng vào mắt, phi kiếm tế vũ loáng cái đã phân thành tám thanh.

Đám hoà thượng từng tên từng tên bị đâm trúng.

Lúc này, hắn bỗng thấy một tiểu hoà thượng từ bên kia thò đầu ra.

Tiểu hoà thượng mặc áo cà sa màu xanh, gương mặt thanh tú.

Sau lưng còn đeo một cái túi dài tầm năm xích, nhìn có vẻ như muốn chạy trốn.

Lý Bình An nhớ tới cô bé kia nói rằng người thông tin cho cô bé là một tiểu hoà thượng tên Tuệ Năng.

Lập tức, nhảy đến trước mặt hắn.

“Ngươi là Huệ Năng”

Tiểu hoà thượng bị doạ sợ, vội vàng gật đầu.

“Đúng…đúng vậy”

Lý Bình An không nhiều lời: “Ta là đến giúp các ngươi, người biết trong chùa này có nơi nào quan trọng không? Ngoài trụ trì ra không cho phép bước vào đó”

Huệ Năng gật đầu như giã tỏi: “Có có ! Đi theo ta”

Nơi trong cùng là đại điện, phải đi qua một hành lang dài.

Có rất nhiều ngọ đèn lưu ly, dưới đèn khảm những hạt châu sáng, khiến cho ngọn đèn càng sáng

Trong điện có một ông lão đang ngồi, đối diện với chư phật. “Đây là trụ trì của bọn ta.“Huệ Năng thấp giọng nói.

Trụ trì mặc một chiếc áo cà sa màu vàng thậm, chất vải cực tốt.

Dáng vẻ sống trong nhung lụa, nhưng đôi mắt lại rất yên bình.

Một đôi tai lớn buông thõng xuống, dưới sự soi sáng của những hạt châu.

Trên thân hắn như được bao trùm bởi phật quang, nhìn giống như một vị phật sống.

Thấy Lý Bình An bước vào, hắn không hề có biểu hiện bất ngờ.

“A di đà phật, thí chủ có muốn nghe thử câu chuyện của lão nạp?”

Thanh âm của trụ trì có cảm giác từ bi lạ thường, khiến người ta dễ

dàng bình tĩnh lại, dường như không thể cự tuyệt yêu cầu của hắn.

“Không!”

Một nhát côn đao, một sức mạnh mạnh mẽ khuấy động cả đại điện.

Đầu trụ trì rơi trên mặt đất.

Huệ Năng trừng to mắt, đứng chết trận ở đó.

“Làm gì nhiều lời như thế, phí thời gian của ta”

Lý Bình An cảm nhận được động tĩnh bên dưới mặt đất.

Rất nhanh Huệ Năng đã khôi phục tinh thần, dường như rất quen thuộc với nơi này, bắt đầu mở

cửa địa đạo.

“Đứng yên ở đây”

Lý Bình An căn dặn hắn, chớp cái đã bước vào trong địa đạo.

Huệ Năng nhìn đầu lâu trụ trì, ngây ngốc ra đấy.

Can túc, tuy khiến người ta sợ mất mật.

Nhưng nó cũng đã từng cứu mạng của trụ trì gia gia.

Trên thế giới này, nạn đói là chuyện thường xuyên xảy ra.

Mà trong tình cảnh khốn khổ ấy hoặc là bị ăn hoặc là ăn người.

Tổ tiên của trụ trì lại dựa vào can túc, lấy nó làm lương thực duy trì tính mạng của mình.

Cũng vì lý do này, Can túc được người nhà họ tôn làm thần thánh.

Sứ mệnh của bọn họ, là bảo vệ can túc để chúng có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở.

Mà bởi vì để chúng sinh sôi chỉ có một cách duy nhất, là cống nạp người.

Huệ Năng chắp tay, lẩm bẩm nói:“Thúc phụ, người đi đường bình an, tất cả nên kết thúc rồi.

Rất nhanh, Lý Bình An đã đụng phải Can túc vương, cực kỳ to.

Thân đen, sáu cánh, như một con mãng xà lớn.

Ở trong địa động chao lượn.

Không dài dòng văn tự

Lý Bình An uống một ngụm rượu sau đó nhổ ra.

Nắm lấy chuôi đạo côn đao, trong không trung chém ra một đường vòng cung.

Can túc vương nghiêng thân sang một bên.

Vách động xuất hiện một cái khe rất sâu, đá màu đen rơi xuống khắp nơi.

Trong không trung can túc vương chém ra một đường vòng cung, giống như tia chớp.

Lý Bình An không tốn bao nhiêu sức lực.

Đúng như những gì"Đại Nam Hài Hoạt Bát"nói, can túc không quá mạnh.

Tìm thời cơ chuẩn xác, nhảy lên cao, một đao bổ xuống.

"Đạo pháp thính phong 93%"

Hàn quang lưu chuyển, bao trùm phạm vi bảy thước.

Xung quanh nơi này, trên mặt đất như bị một lưỡi đao sắc bén chém qua.

Hàn

quang chớp mắt đã đến phía trước can túc vương, có một cảm giác đẹp đẽ khó tả được, chém nó thành hai nửa.

Nhắm chuẩn không phải cơ thể của nó mà là nội đan trong cơ thể nó.

Thân thể to lớn, can túc vương ngã ngửa trên mặt đất. Sau đó lại có vấn đề khác rồi.

To thế này, mang đi kiểu gì giờ?

Sáng sớm tinh mơ ánh nắng từ từ ló dạng, mùi chan chát của bùn đất bao trùm bầu không khí.

Những người bị can túc ký sinh, những người chưa hoàn toàn bị chúng chiếm ý thức dần dần tỉnh

lại.

Còn lại đều đã tạm biệt thế gian này, những con can túc trước khi chết từ trong cơ thể bọn họ chui ra ngoài, dường như chúng muốn trở về bên cạnh người mẹ của chúng.

Người đàn ông mặt đen tay cầm trường kích, thở phắt ra một hơi.

Kết thúc rồi?

Thường Kiến đưa phu nhân từ trong phòng ra ngoài, họ đều cảm thấy như được sống một cuộc

sống mới.

Nhìn cục diện trước mắt, hắn rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Tìm những người sống sót, báo cho tri phủ, bẩm lên triều đình.

Nơi này xảy ra chuyện lớn như thế, thế nhưng triều đình lại không hề biết gì.

“Đúng rồi, vị..vị tiên sinh kia đâu?”

Thường Kiến lúc này mới nhớ ra, mình vẫn chưa hỏi người mù đã cứu cả nhà mình tên là gì.

Người đàn ông mặt đen lắc đầu.

Thường Kiến lại nhìn cô bé kia.

Cô bé phấn khích nói:“Ta chỉ biết hắn là thích khách mũ xám”

“Thích khách?”

“ừm”

Cô bé trịnh trọng gật đầu.

Từng cơn gió mát thổi, nhẹ nhàng lay động tà áo người đang đi.

Mang theo những giọt sương còn vương đọng trên lá, gió thổi vi vu trên những cánh đồng.

“Chịu, cái của này không thể nuốt được!”

Lý Bình An và Lão Ngưu một người một đao, một xẻ con can túc kia.

“Lão Ngưu ơi, mình phát tài rồi!”

Lão Ngưu: “Ngưuu!”

Chương 190: Bị vạ lây

1442 chữ

Lý Bình An đi tìm ba cái túi lớn nhưng vẫn không chứa đủ thi thể của lũ can túc để mang đi. Một là, đầu của cái thứ này không hề nhỏ, hai là chúng quá nhiều.

Không thể lãng phí, ăn!”

Lý Bình An đưa Lão Ngưu xử lý qua lũ can túc nay mình thì đi nhóm lửa.

Lão Ngưu lấy từ sau lưng ra một cái nồi lớn, đun một nồi canh can túc.

“Lão Ngưu, để ta thưởng thức tài nghệ của ngươi.”

Lý Bình An húp một hớp.

“oẹ oẹ oẹ!”

Lý Bình An ngồi xổm, không chịu được nhổ ra. Cái này…cái này người có thể ăn được sao?. “Lão Ngưu, ngươi cố ý nấu thế hay là bất cẩn?”

Lão Ngưu: “ngưu”

Lý Bình An thở dài.

Một bên cố gắng nhịn cái mùi vị khó ngửi này, một bên tự động viên mình.

Không thể lãng phí, đây là của hiếm không thể lãng phí.

Sau đó cố gắng bịt mũi đổ toẹt toàn bộ vào miệng.

“oẹ oẹ oẹ!!”

Trong rừng truyền ra tiếng nôn mửa.

Cái mùi hôi thối của can tú, vừa nồng vừa tê, dường như muốn xé nát cái dạ dày của hắn.

Vẫn tưởng rằng Lão Ngưu cố ý làm nó khó nuốt, ai ngờ bất kể là xào, nướng, chiên giòn cũng khiến hắn có cảm giác muốn nôn luôn ra.

Hắn cố nén sự kinh khủng đó, ăn liền tù tì bốn con

Đến buổi tối, dạ dạy dần dần nóng lên, có cảm giác như muốn thêu đốt toàn thân.

Sau đó Lý Bình An lập tức tu luyện, bản thân cứng như cục đất.

Vừa bước vào trạng thái quan tưởng, bỗng nhiên

Khí huyết lưu thông ra tứ chi, cố ý dẫn về phía sau.

Một lên một xuống, một tiến một lùi quay vòng quanh.

Sau đó từ từ thu thế, càng chậm càng tốt.

Một lần rồi lại một lần, hình thành một dòng khí lưu, đẩy dị vật ra khỏi cơ thể hắn. Oẹ!

Lý Bình An nôn ra một bãi nước ói.

Đây là những thứ còn xót lại sau khi tiêu hoá Can túc, một tí hữu ích cho cơ thể cũng không có.

Lần đầu tiên thấy việc tu luyện khó chịu đến vậy.

Bụng dạ cồn cào, muốn nôn nhưng không nên được.

Lão Ngưu: “ngưu!

Đây là lỗi của ngươi nha~

Tác nhĩ quan.

Nơi đại tùy và đột quyết giao chiến.

Tuyết rơi như lông ngỗng, lá cờ nhiễm màu máu đỏ tươi, tàn chi vương

vãi.

Một trận lá bay che phủ đao và thương của binh sĩ, mảnh đất này là nơi diễn ra thảm sát.

Hào hùng mà lạnh lẽo, từ đó hình thành một trang lớn trong chiều dài lịch sử.

Nơi đây từng là một vùng thảo nguyên căng tràn đầy sức sống, mà nay, chỉ còn lại một mảnh đất đầy ắp những thi thể, mùi máu tanh…

“khụ khụ khụ!”

Tiểu binh Triệu Mục từ trong đám người chết bò ra.

Hắn nhìn xung quanh, dường như đã không còn ai sống sót.

Hắn nhấc từng bước chân, đạp lên trên tuyết, mỗi bước nhấc lên như một cái hố.

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy có một người cũng từ trong đống xác người chui ra.

Thân mặc giáp của đột quyết, tóc dùng một sợ dây vàng buộc lại.

Binh sĩ đột quyết!

Binh sĩ đột quyết cầm cây thương dài phóng tới.

Triệu Mục cũng nhanh tay nhặt lấy cây loan đao.

Hai người lao vào nhau, lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Cổ họng của binh sĩ đột quyết bị đâm thành một vũng máu, ngã trên mặt đất, chết đến không thể chết được nữa.

Mà Triệu Mục cũng không đi đâu được nữa, hắn cố gắng đứng dậy.

Mơ màng nhìn xung quanh.

Nên đi đâu? đi đâu được?

Hắn cứ đi như vậy, mơ hồ mà tiến về phía trước.

“về nhà…về nhà…

Nắng chiều như một quả cầu lửa, dần dần biến mất lúc chập tối, đem đến một cảm giác xinh đẹp lay động lòng người.

Trong cơn mê mang, hắn nhìn thấy bóng một người một trâu.

Bóng người dắt trâu từ phía mặt trời xa xa đi đến đây.

“Lão Ngưu, chúng ta phải về nhà thôi!”

Ánh lửa lấp lóe, lùm bùm lùm bùm.

Vài tiếng lửa lùm bùm, mặt trời như bắn ra những ngọt lửa, được gió mang đến trên cao. Triệu Mục vội tỉnh, mượn ánh lửa soi sáng.

Chỉ thấy một người nam, vừa ăn đồ vừa phát ra tiếng nôn mửa.

“Quả nhiên, vẫn không nuốt nổi cái của này”

Lý Bình An bất lực than.

“Lão Ngưu ơi, ngươi cũng ăn thử?”

Lão Ngưu chê mạnh, quay đầu sang chỗ khác.

“Ngươi..ngươi..ngươi là?”

“À, tỉnh rồi hả”Lý Bình An cầm lấy hồ lô rượu, đưa cho Triệu Mục”Uống đi cho ấm người.

Triệu Mục mở bình rượu, mùi rượu thơm ập lên mũi.

Không nhịn được uống một hớp, đang định uống thêm ngụm nữa.

Nhưng mà rượu này cay quá, cổ họng như muốn trướng ra, hít thở cũng khó khăn.

Trong rượu có độc?

Rất nhanh, Triệu Mục đã phủ nhận nghi ngờ này.

Mình vốn trọng thương, người ta muốn giết mình cần gì phải tốn công như thế.

Khó chịu kéo dài một lúc.

Triệu Mục liền cảm thấy cơ thể đang hồi phục một cách thần kỳ.

“đa..đa tạ ơn cứu mạng”

“Không có gì, Ngươi là lính đại tùy sao? nơi đây ra sao rồi?

Lý Bình An vừa mới chân ướt chân ráo từ Trấn Yêu quan trở về, đối với những chuyện đá sảy ra dĩ nhiên không biết.

Từ chuyện công chúa đại tùy dẫn binh ở quan ải, đến hình thành thế

giao tranh với đột quyết. Lúc bắt đầu hai bên không ngừng gây rối, cử tiểu đội đến tập kích.

Đột quyết tự cho rằng lần này đại tùy muốn gây chuyện, để công chúa ra trận này, làm nền lấy thành tích.

Ai biết mới đầu năm, đại tùy bỗng nhiên cho hơn ba mươi vạn quân, chi thành năm tổ đội, tấn công đột quyết.

Người đột quyết bản tính thô bạo, sẵn sàng ứng chiến

Ỷ mình có ngựa nhanh, nỏ mạnh, ở trung nguyên dường như chưa từng thất bại.

Nhưng lần này thật sự trở thành một trận huyết chiến.

“Nói như vậy, phía trước là chiến trường?”

Triệu Mục gật đầu: “Đâu chỉ có phía trước, ở đây nơi nào cũng là chiến trường, người đột quyết sớm đã bao vây nơi này rồi.

Tính ở đây vây chết quân đội ta.

Lý Bình An thở dài: “Nơi nào cũng không yên bình…ọe”

Lý Bình An thở phắt ra một hơi, thấp giọng chửi thề.

“Mẹ ló khó ăn vãi!”

Triệu Mục kỳ quái nhìn Lý Bình An.

Hắn mặc một chiếc áo đạm bạc, trời lạnh như vậy cũng không sợ.

Lại còn dắt theo một con trâu.

Trên lưng trâu đeo bao nhiêu là túi, nồi niêu các kiểu, giống như chuyển nhà.

e＝(?o` *)))Ô

Trâu cũng thờ dài, ôi trên đường.

Đồ mình gánh hình như càng ngày càng nhiều.

Vẫn tốt, tên này còn có chút lương tâm.

Lão Ngưu lấy một cuốn sách thiếu nhi từ trong ngực ra, nằm trên đất giở sách ra đọc.

Triệu Mục nhìn thấy khung cảnh kỳ quái này, nhổ ra một bãi nước bọt.

“Tại hạ Triệu Mục, xin hỏi tiên sinh.. xưng hô như thế nào?”

Lý Bình An uống xong một hớp rượu mạnh, cố gắng át vị của can túc.

(Tên: Lý Bình An, thọ mệnh: 220–250)

(Nhị tuyền ánh nguyệt lv3 (4000/10000))

(Tư chất: Hạ phẩm linh cốt)

(Đao pháp thính phong:93%)

(Đao thuật: Tà liệu xuất vỏ :72 – 73%%)

(Quy tức công:93%)

(Chim Yến bay qua mây:50%—51%)

Kỹ năng: Hơi thở khóa định:68%–69%)

(Mệnh cách màu vàng:“Quân chớ làm càn, làm phải có chuẩn mực”)

(Mệnh cách màu xanh: Một lòng một dạ)

(Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù thông minh)

(Lục bí: Nê hoàn (đã hoàn thành 20% – 25%))

(Kim cân, thiên môn, trường tinh, huyền tuyền, thiên cổ vẫn chưa được mở)

Một chặng đường dài, tuy không gặp hái được kỹ năng mới.

Nhưng tổng thể được trau dồi thêm rất nhiều.

Lục bí tầng một Nê hoàn đã hoàn thành được một phần tư. Lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân.

Chương 191: Ngươi vẫn nên chết trên chiến trường thì hơn

1718 chữ

Một nam tử trung niên mặc thiết giáp loạng choạng đi tới, khi trông thấy Lý Bình An, hắn trước tiên vô cùng sửng sốt, dường như không phân biệt được thân phận của đối phương, nhưng vào thời điểm ánh mắt hướng về phía Triệu Mục, trong lòng bỗng trở nên vui vẻ.

Trên người đối phương chính là bộ khôi giáp mang tính biểu tượng của Đại Tùy, đương nhiên hắn sẽ rất quen thuộc.

“Ta là tổng kỳ Đặng Càn Khôn, hai vị huynh đệ là…

Triệu Mục vội vàng đứng lên, “Tiểu kỳ Triệu Mục, tham kiến Tổng Kỳ đại nhân.

Đặng Càn Khôn thở hổn hển, chỉ chỉ Lý Bình An, “Còn vị này…Vị này là…?”

Triệu Mục sửng sốt, hắn cũng không biết thân phận của Lý Bình An là gì.

“Người qua đường mà thôi.” Lý Bình An thản nhiên nói.

Người qua đường?

Đặng Càn Khôn chớp mắt, không nói thêm gì, mà tình huống hiện giờ cũng không cho phép hắn nói thêm điều gì.

Dường như có thứ gì đang được hầm trong nồi sắt, không ngừng tỏa ra…. mùi hôi thối?

Đặng Càn Khôn ngửi thấy mùi hương này trong nồi, cau chặt mày.

Lý Bình An thở ra một hơi, “Ngươi cũng ăn một chút đi, còn phải đi một đoạn đường nữa.

Tuy rằng nội tâm Đặng Càn Khôn vô cùng cự tuyệt, nhưng cũng biết rằng lúc này có thể có một miếng ăn đã là không tệ rồi.

Đặng Càn Khôn nhìn thoáng qua đồ vật trong nồi.

Cái này…Đây là con rết sao?

Cắn răng nghiến lợi, hung hăng ăn một miếng lớn.

“Oe……oe!!”

Lý Bình An đồng cảm cười.

Hắn đã ăn thứ này suốt một đường rồi, hiện tại tuy rằng đã quen hơn rất nhiều, nhưng vẫn luôn có một loại cảm giác như đang ăn phải phân vậy.

Hai người Triệu Mục cùng Đặng Càn Khôn cũng cưỡng ép mình ăn hơn nửa miếng, rồi cũng không

hề muốn động vào lần hai.

“Tổng Kỳ đại nhân, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Triệu Mục thăm dò hỏi.

Đặng Càn Khôn nói: “Còn có thể làm gì nữa, chạy về thôi!”

Phía sau lưng đều là quân địch, hiện tại điều bọn họ có thể làm cũng chỉ có thể là tìm đường trở về đại đội thôi.

Tốt nhất là có thể thu thêm một ít tán binh Đại Tùy ở trên đường, hoặc là gặp phải quân đội còn chưa bị đánh tan, mới có thể có một chút hy vọng sống, giống như là chim nhạn trở lại điểm xuất phát, trợ giúp, nâng đỡ lẫn nhau.

Một thân một mình chạy trốn trên chiến trường, xác suất sống sót gần như bằng không.

Phía trước có một ngôi nhà!

Đi đường lâu như vậy, rốt cục cũng nhìn thấy một hộ gia đình.

Triệu Mục vội vàng chạy tới.

“Phanh phanh” Lão trượng, lão trượng, chúng ta là binh lính Đại Tùy, muốn xin một ngụm nước

uống”

Bên trong có động tĩnh nhưng không mở cửa.

Đặng Càn Khôn không nói hai lời, một cước đá văng cửa.

Trong phòng chỉ có một đôi mẹ con đang cầm dao phay, hoảng sợ nhìn Triệu Mục. “Đừng sợ, chúng ta không phải là người xấu”

Triệu Mục nhìn lướt qua, xác định trong căn phòng cũ nát này không còn ai khác.

Đặng Càn Khôn thì hung thần ác sát mà nhìn hai mẹ con.

Người nữ nhi thì đương tuổi dậy thì, thân hình gầy gò nho nhỏ, giống như một quả dưa hấu nhỏ kiên cường không ngã, trống trọi qua mùa đông.

Tuy nhiên vô cùng bất ngờ, nàng lại bị cụt mất một cánh tay.

Trái lại, dáng vẻ của người mẫu thân thì lại rất xinh đẹp.

Hai mẹ con quỳ trên mặt đất, thốt lên những lời nói sứt sẹo, đơn giản là xin tha mạng gì đó. “Chúng ta là binh lính Đại Tùy, cũng không phải là trộm cướp”

Triệu Mục nâng mẹ con hai người dậy, sau một hồi lâu an ủi, hai mẹ con mới thoáng bình tĩnh lại.

Chương 191: Người vẫn nên chết trên chiến trường thì hơn

Lý Bình An đi vào, “Nơi này có gì để ăn không? Cho ta xin cả chút nước nóng nữa.

10:34

Tại nơi băng tuyết giá lạnh này, chỉ còn Thiên Túc Ngô Công mà mình mang theo là còn ăn được thôi.

Chỉ là thứ kia, nếu như không phải vì tu luyện thì đánh chết Lý Bình An cũng không muốn động vào.

Người phụ nữ run rẩy không dám trả lời, nghĩ đến việc chắc hẳn lương thực nhà hai mẹ con cũng không còn lại nhiều, Lý Bình An đổ từ trong túi ra một miếng bạc nhỏ còn sót lại.

Đây là tiền thưởng giết đám đạo tặc trên núi từ hai tháng trước, sau khi chi tiêu hết bảy, tám phần, bây giờ chỉ còn lại một nén bạc nhỏ này thôi.

Nhưng chắc chắn là đủ.

Lý Bình An đưa nén bạc cho người phụ nữ.

Đặng Càn Khôn liếc mắt nhìn Lý Bình An, giống như là nhìn thấy

chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi vậy.

Phụ nhân mím môi, tuyệt đối không nghĩ tới đối phương lại còn có thể trả mình bạc.

Trong lòng mừng rỡ, vội vàng đi vào phòng bếp, lại bảo nữ nhi đi nấu một nồi nước sôi lớn.

Đặng Càn Khôn và Triệu Mục thì dùng nước sôi rửa sạch vết máu trên người.

Sau khi thay xiêm y vải thô sạch sẽ do phụ nhân đưa cho, chợt cảm thấy trên người thoải mái hơn

Lúc này, Lý Bình An chú ý tới đứa con gái của người phụ nữ đang tò mò nhìn Nhị Hồ phía sau lưng mình.

“Cái này gọi là Nhị Hồ, đã gặp qua chưa?”

Nữ hài lắc đầu, rụt rè nói, “.. Chưa bao giờ thấy qua

Lý Bình An cười cười, thuận miệng hỏi, “Trong gia đình ngươi không có nam nhân sao? ”

“Cha bị bắt đi rồi”

Bắt người đi lính, đây là chuyện không thể phổ biến hơn.

“Con mắt….của ngươi?” Nữ hài tò mò hỏi.

“Ta là một người mù”

Tiểu cô nương lắc cánh tay bị cụt trong tay áo trái của mình, nói, “Vậy thì chúng ta rất giống nhau

đó.”

“Chuyện gì đã xảy ra với cánh tay của ngươi thế?”

“Lúc trước thúc Nhị Đức Tử mang theo người Đột Quyết đến, một đám người cởi quần áo của ta ra, nhưng do ta cào làm một người bị thương, hắn đã chém đứt cánh tay ta rồi”

Nữ hài thốt lên bình tĩnh, giống như chỉ nói ra một chuyện nhỏ rất bình thường. “Súc sinh!” Triệu Mục thấp giọng mắng một câu.

Lý Bình An trầm mặc một lát, “Đau lắm hả?”

“1

‘ân, nhưng sau đó đã hết đau rồi.

Nữ hài nhìn vào mắt Lý Bình An, “Vậy còn mắt ngươi là bị ai chọt mù thế?”

“Ta à, từ khi sinh ta ra đã không nhìn thấy rồi”

Nữ hài nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi cũng thật là đáng thương”

Lý Bình An cười cười, “Lúc đầu ta cũng không thể chấp nhận được, nhưng sau đó đã

quen rồi.”

Nữ hài ngưỡng mộ nói, “Đại thúc, ngươi là thật dũng cảm”

Ngay tại thời điểm này, phòng bếp đột nhiên truyền đến âm thanh.

Thì ra là Đặng Càn Khôn thấy sắc nảy lòng tham, ôm lấy người phụ nhân đang nấu cơm, muốn đi

vào trong phòng.

Triệu Mục theo bản năng lên tiếng ngăn lại, “Đặng Tổng Kỳ, ngài… đang làm cái gì vậy!” “Làm cái gì? Nói nhảm.

Đặng Càn Khôn coi như không phải chuyện gì lớn, đương nhiên là chơi nữ nhân này rồi.

Triệu Mục trầm giọng nói: “Tổng Kỳ đại nhân, chuyện này không hợp quy củ.

Đặng Càn Khôn bĩu môi, “Hợp quy củ cái rắm, đầu óc ngươi hỏng rồi sao?

Không nghe thấy tiểu nha đầu vừa rồi đã nói, các nàng đã sớm bị người Đột Quyết chơi nát rồi, chúng ta còn ngại gì mà không cùng chơi chứ?

Tiện nghi cho ai cũng không thể để những tên Đột Quyết kia chiếm tiện nghi được! ”

“Nhưng mà…nhưng trước khi xuất phát, bên trên đã phát lệnh, nghiêm cấm quấy rối bách tính, cướp dâm nữ tử, nếu vi phạm, tất cả đều bị phạt nặng”

“Trách không được ngươi vẫn là một tiểu kỳ!”

Đặng Càn Khôn hừ một tiếng, không thèm để ý tới hắn nữa, đang muốn kéo nữ nhân vào trong phòng, cổ tay bỗng nhiên bị xiết chặt, giống như bị kìm kẹp lại.

“Đừng có nhiều chuyện mà rước lấy phiền phức!”

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Đặng Càn Khôn trừng mắt nhìn Lý Bình An, đang muốn nổi giận, lại cảm nhận được sức mạnh trong tay đối phương, nhớ tới mình đã là quang can tư lệnh, lúc này mới hậm hực buông tay ra.

Mặc dù đã buông tay, nhưng hắn lại đạp cho phụ nhân một cước.

“Mẹ nó! Nhanh đi nấu cơm”

Trước ngực người phụ nữ lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, chỉ đành lấy tay che lại, chạy vào phòng bếp.

“Mất hứng”

Đặng Càn Khôn thấp giọng mắng vài câu, xoay người rời muốn đi, người phía sau lại vỗ vỗ bả vai hắn.

Đặng Càn Khôn quay đầu lại, không kiên nhẫn nói: “Lại làm sao?”

Tốt xấu gì hắn cũng là một Tổng kỳ, hiện tại tuy rằng lâm vào cảnh khó khăn, nhưng vẫn phải có một chút khí thế chứ.

Bạch quang chợt lóe, cổ họng Đặng Càn Khôn bị rạch ra một lỗ hổng dài một thước.

Máu tươi phun ra như suối.

“Ngươi vẫn nên chết trên chiến trường thì hơn.

Lý Bình An nhẹ giọng nói một câu, lập tức ném thi thể ra ngoài từ cửa sổ.

“Lão Ngưu!”

Lão Ngưu không tình nguyện đi tới, nâng thi thể lên rồi đi đến nơi xa hơn một chút, bắt đầu đào hố chôn xác.

Chương 192: Súc sinh

1420 chữ

Một bát rau dại nấu với nước trắng, một nồi cháo nấu với cám gạo và một đĩa dưa muối. Cám gạo được làm từ vỏ ngũ cốc, rất sắc nhọn và thô ráp, không có nhiều chất dinh dưỡng. Cũng bởi vì dạ dày của cơ thể con người rất khó tiêu hóa, cho nên người bình thường đều dùng loại đồ vật này cho lợn ăn, tuy nhiên dù có là thứ này đi chăng nữa, thì Lý Bình An và Triệu Mục vẫn ăn rất ngon miệng.

Lý Bình An từ sau khi ăn Thiên Túc Ngô Công, cảm giác như trên thế giới này đã không còn thứ gì

khó ăn hơn thứ kia nữa rồi.

Triệu Mục không thấy Đặng Càn Khôn đâu, cho rằng hắn là bởi vì chuyện vừa rồi mới giận dỗi không đến ăn cơm, liền hỏi: “Đặng Tổng kỳ đâu rồi?”

Lý Bình An không trả lời, vươn một ngón tay lên bàn, gõ một cái, trên bụng ngón tay của hắn có dính một vết máu.

Triệu Mục sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn về phía Lý Bình An bỗng thay đổi.

Nói giết là giết luôn một Tổng kỳ?

Triệu Mục không dám lên tiếng nữa, cắm đầu ăn cơm.

Rất nhanh sau đó, một nồi cháo cám gạo cùng với rau dại nấu nước trắng đã bị ăn sạch sẽ.

Dưa muối cũng không còn lại miếng nào.

Lý Bình An lau miệng.

Chẳng có tí chất béo nào, cũng không thấm vào đâu.

Bụng Triệu Mục cũng chưa có dấu hiệu no, theo bản năng nhớ tới con trâu Lý Bình An mang theo, tuy nhiên có vẻ Lý Bình An cũng không có ý định làm thịt con trâu kia, cho nên, hắn cũng chỉ dám suy nghĩ mà thôi.

Lý Bình An mang theo gậy trúc đi ra ngoài, phỏng chừng là muốn tìm

thêm chút thức ăn khác, nhưng tại nơi băng tuyết lạnh giá này quả nhiên là không dễ tìm.

Chung quanh đừng nói đến bóng dáng của động vật nhỏ, trên cành cây trần trụi, ngay cả vỏ cây cũng chỉ còn lại phân nửa mà thôi.

Chắc hẳn là đều bị những người không mua nổi lương thực gặm mất rồi.

Lý Bình An thở dài một hơi, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, dựa vào trên thân Lão Ngưu.

Lý Bình An vỗ vỗ tuyết trên mặt xuống, quơ lấy một quả cầu tuyết ném qua. “Đừng ầm ĩ, lão Ngưu!”

Lý Bình An bỗng nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân.

Từ thanh âm chắc hẳn là nam tử, còn có thanh âm ma sát của giáp sắt nữa.

Rất nhanh, một nam nhân diện mạo có chút hèn mọn dẫn theo một đám binh sĩ Đột Quyết đi về phía đông của thôn.

Nam tử hèn mọn này chính là Nhị Đức Tử.

Nhị Đức Tử vốn là hán tử nhàn rỗi trong thôn, về sau không biết leo được lên người Đột Quyết từ nơi nào mà trở thành chó săn của chúng.

Từ đó hắn diễu võ dương oai ở trong thôn, không ai dám chọc vào.

Nhị Đức Tử nói vài câu tiếng Đột Quyết, đang nói chuyện với binh lính Đột Quyết rằng cô nương của nhà nào xinh đẹp hơn.

Người Đột Quyết sở dĩ được xưng là Man Di cũng chính là bởi vì vấn đề ngôn ngữ này.

Dưới ảnh hưởng của tam giáo, đại bộ phận quốc gia chính thống ở Cửu Châu đều dùng ngôn ngữ thống nhất, đương nhiên cũng không thiếu những bộ lạc mới nổi như người Đột Quyết mấy năm

gần đây.

Lý Bình An nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Tuy rằng không sợ mấy người Đột Quyết này, nhưng chỉ sợ sau khi giết chết sẽ dẫn tới phiền toái, bèn lặng lẽ rời đi.

“Có người tới.”

Lỗ tai Triệu Mục bỗng nhiên khẽ động đậy.

Nữ hài bò đến bên cửa sổ, nhìn thoáng qua, “Là thúc Nhị Đức Tử mang theo người Đột Quyết tới. ” Nhị Đức Tử?

Triệu Mục nhướng mày, “Chính là cái tên mang người Đột Quyết đến nhà ngươi, làm hại ngươi bị chém mất một cánh tay kia sao?”

Nữ hài gật gật đầu, “Ngươi mau trốn đi, thúc Nhị Đức Tử rất lợi hại đó.

“Ngươi còn gọi cái loại súc sinh này là thúc sao?”

“Mẫu thân nói, nếu làm hắn tức giận thì hắn sẽ giết chúng ta”

“Hắn có thường xuyên đến không?”

Giọng điệu nữ hài có chút trầm thấp, ” ân, thỉnh thoảng sẽ đến tìm mẫu thân ta

Triệu Mục nắm chặt nắm đấm, nhìn mặt mũi của đám người kia hận không thể xông lên, từng đạo từng đao róc xương lóc thịt cả lũ bọn chúng.

“Ngươi mau đến hầm trốn đi”

Triệu Mục biết hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính, vội vàng chui vào hầm.

Chẳng bao lâu sau, cánh cửa đã bị đẩy ra.

Nhị Đức Tử nói với đám người Đột Quyết: “Đây chính là mẹ con Trương thị mà ta nói, nam nhân trong nhà đi nhập ngũ đã chết rồi.”

Sau đó lại dùng lời mẹ con Trương thị nghe hiểu nói: “Mấy vị này là quan lớn từ tiền tuyến tới, đi theo quân gia đi, từ nay hai mẹ con các người sẽ được sống một cuộc đời thật tốt đẹp.

“Doanh kỹ quân đội.”

Trong đầu Triệu Mục lập tức nhảy ra bốn chữ này.

Trương thị cắn môi, sắc mặt trắng bệch.

“Nhị Đức Tử, ta… ta có thể đi với các ngươi, các ngươi có thể tha

cho con gái ta không?”

Nhị Đức Tử nhíu mày nói: “Nói cái gì vậy! Để cho các ngươi đi là cho các ngươi sống một cuộc sống tốt đẹp, để con gái ngươi ở chỗ này thì ai mà nuôi được? Như thế thì sẽ chết đói đấy?” Trương thị run rẩy đôi môi, dù trong ánh mắt tràn đầy oán độc cũng không dám bộc lộ ra.

Khi trượng phu còn ở đây, Nhị Đức Tử này còn theo chồng học nghề thợ rèn một thời gian, dáng vẻ hắn khi đó đàng hoàng lại thành thật, mở miệng đóng miệng đều là sư phụ, sư nương, nào ai ngờ được hắn lại là một con sói mắt trắng.

Đây rõ ràng là muốn đem mẹ con bọn họ bức vào đường chết mà.

Nhị Đức Tử có chút không kiên nhẫn nói, “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau đi thôi.

Ngươi nhìn xem, thôn này làm gì còn nữ nhân nữa, chỉ có hai mẹ con các ngươi vẫn còn ở đây thôi” Một người Đột Quyết nói với Nhị Đức Tử một câu gì đó.

Nhị Đức Tử cười, “Được, tất cả đều nghe đại nhân, dù sao hôm nay cũng còn sớm.

Vừa nói, vừa đóng cửa lại.

Mấy người Đột Quyết liền cười đùa đi về phía mẹ con Trương thị.

Triệu Mục đang trốn trong hầm thoáng run rẩy khóe miệng, nắm chặt đao bên hông, một lần lại một lần nhắc nhở bản thân phải giữ lý trí, nhưng cuối cùng, hắn không nhịn được nữa, bèn lao ra

ngoài.

Đâm một đao từ sau lưng vào trái tim của một binh sĩ Đột Quyết rồi hét lên: “Súc sinh, ta thao mẹ ngươi! ! ”...

Chương 193: Dùng cái này

1393 chữ

“Ta thao mẹ ngươi! !”

Triệu Mục đột nhiên lao ra khiến tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Triệu Mục dẫn đầu giết chết một người, hắn muốn rút đao ra nhưng lại bị kẹt ở bên trong.

Một người Đột Quyết rất nhanh đã phản ứng lại, nhấc chân đạp Triệu Mục sang một bên.

Trong phòng nếu tính cả Nhị Đức Tử, tổng cộng có bốn người Đột Quyết, tuy Triệu Mục nổi điên lên giết chết một tên, nhưng vẫn còn lại ba tên khác.

Nhị Đức Tử vội vàng trốn sang một bên.

Thân thể Triệu Mục khẽ lóe lên, loan đao của người Đột Quyết cũng chém xuống sàn nhà.

Trương thị cầm lấy con dao trong phòng bếp, bổ một đao vào đầu một người Đột Quyết đang đưa lưng về phía mình. về

Người Đột Quyết kia phát ra tiếng kêu thảm thiết, quay đầu trợn tròn đôi mắt, giống như là muốn

xé nát mụ phụ nhân này vậy.

Tuy nhiên khi ánh đao lóe lên, toàn bộ thanh đao đều rơi trên mặt đất, người cũng ngã xuống bên cạnh đao.

Lý Bình An dẫm Nhị Đức Tử dưới chân, trong tay còn mang theo một con thỏ.

“Người một nhà! Người một nhà! Ta cũng là người Trung Nguyên.

Đại ca ơi, ta cũng là người Trung Nguyên mà.

Triệu Mục túm lấy Nhị Đức Tử, khóa cổ hắn ở ngang ngực, rồi lên gối đá mạnh vào hạ bộ hắn ta.

Nhị Đức Tử kêu thảm một tiếng, đau đến nỗi trực tiếp xụi lơ trên mặt đất.

“Đại ca… Ta..ta. Ta cũng là người Trung Nguyên mà, người một nhà thì không nên đánh nhau đâu. Triệu Mục làm sao chịu bỏ qua cho hắn, hắn vồ lấy đòn gánh ở bên cạnh mà quất tới tấp.

“Đừng đánh! Đừng đánh!”

Trương thị- người bị Nhị Đức Tử ức hiếp không ngừng khuyên nhủ.

Nhị Đức Tử ôm đũng quần cầu xin tha thứ, sắc mặt trắng bệch, cảm kích nhìn về phía Trương thị.

“Sư nương, sư nương, sư nương cứu ta với”

Triệu Mục tức giận nói: “Tên này đối xử tệ bạc với mẹ con hai người như vậy mà ngươi còn che chở cho hắn sao!”

Trương thị đưa một thanh đao nhọn cho Triệu Mục, nhẹ giọng nói: “Dùng cái này.

Nhị Đức Tử: ..

“Con thỏ này thật đáng yêu~”

Tiểu cô nương nhìn chằm chằm thỏ trong tay Lý Bình An.

Lý Bình An liếm liếm môi, “Đợi lát nữa nó sẽ càng đáng yêu hơn.

Nữ hài ngồi xổm xuống, bĩu môi nhỏ, mỉm cười rạng rỡ với con thỏ nhỏ.

Lý Bình An bỗng nhiên nói: “Thật ra trước kia ta cũng từng bị đứt một cánh tay”

“Thật đó”

Nữ hài nghi ngờ nhìn tay Lý Bình An: “Nhưng sao nó lại mọc ra rồi? ”

“Bởi vì có một lão thần tiên đã nói với ta rằng, ngươi không nên từ bỏ hy vọng, hãy sống tích cực và

Lúc này lão Ngưu trở lại, “Bò…ò. ”

Các thi thể đã được xử lý sạch sẽ, vả lại cũng không tìm thấy bóng dáng những kẻ thù khác.

Lý Bình An gật gật đầu, “Ừm, làm không tệ, lại thăm dò tiếp đi!”

Lão Ngưu trợn trắng mắt, lẩm bẩm, cũng không biết tăng thêm chút lương đi, suốt ngày chỉ biết bóc lột người ta mà thôi.

Triệu Mục và Lý Bình An lên kế hoạch lộ trình.

Ở thành Tát Nhĩ, người Đột Quyết đã hình thành thế trận đóng cửa đánh chó.

Có vẻ như Đại Tùy rất khó nghịch chuyển thế cục, hiện tại dù cho thực lực của bọn họ có mạnh hơn nữa thì vẫn là thịt cá trên thớt mà thôi.

Thế nhưng cũng không ai chắc chắn được, dù sao ưu thế chân chính của Đại Tùy chính là chư tử bách gia tu sĩ do Tam Giáo cầm đầu.

Triệu Mục mặc dù chỉ là một tiểu kỳ, nhưng lại rất quen thuộc với địa hình khu vực này, biết rõ điểm yếu binh lực của binh lính Đột Quyết ở đâu, bằng không, nếu như gặp phải binh lính Đột Quyết đã thành danh, đừng nói là Lý Bình An, ngay cả tu sĩ bình thường cũng rất khó khăn trong việc ứng phó.

Chương 193: Dùng cái này.

Tu sĩ cũng không phải thần, là người thì sẽ chết.

Sau khi vẽ xong lộ trình chạy trốn, Lý Bình An lại đến nhà Nhị Đức Tử một chuyến.

Từ nơi đó, hắn tìm thấy rất nhiều ngũ cốc, nửa túi gạo, một túi mì, một giỏ trứng, hơn bốn cân đậu nành, mì lậu cao, mỡ lợn và những thứ khác.

Sau đại chiến, những thứ này đã trở nên vô cùng hiếm có ở trong thôn, chỉ tính riêng mỡ lợn thôi cũng đã cứu được rất nhiều mạng người trong nạn đói rồi.

Lý Bình An chỉ mang theo một ít đậu nành sau khi xào chín, cùng với nửa túi mì, dù sao sau đó còn phải trang bị nhẹ ra trận, mang theo quá nhiều thứ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ.

Phần còn lại để lại cho hai mẹ con.

Hơn nữa, hắn cũng nói cho hai nàng biết sơn động ẩn nấp mình phát hiện lúc trước, dặn dò các nàng trước tiên hãy trốn trong động một khoảng thời gian để tránh tai họa, cũng không ai biết được điều gì sẽ xảy ra sau này.

Hai mẹ con cảm tạ rối rít, muốn dập đầu với Lý Bình An cùng Triệu Mục, nhưng bị hai người ngăn lại.

Thừa dịp bóng đêm đang bao phủ khắp không gian, hai nhóm người chia tay nhau.

Trước khi nữ hài rời đi, nàng chạm vào mắt Lý Bình An.

“Mắt ơi nhanh tốt lên nhé.

Sau đó giải thích: “Đây là cha dạy ta đó, đôi mắt của ngươi chắc chắn sẽ khỏe lại thôi”

Lý Bình An cười xoa xoa đầu nàng, học theo giọng điệu của tiểu cô nương.

“Sau này hãy bình bình an an, sống một cuộc sống thật hạnh phúc nhé”

Nữ hài mỉm cười rạng rỡ.

Sắc trời càng ngày càng tối, tuyết rơi càng lúc càng lớn, tuyết đọng trên mặt đất cũng càng ngày càng dày lên.

Lý Bình An in từng dấu chân trên tuyết, rất nhanh từng dấu chân ấy đã bị tuyết mới bao trùm. Tuyết rơi quá lớn, đè lên cây cối xung quanh phát ra tiếng “rắc rắc”.

Triệu Mục run rẩy, lạnh đến nỗi phát run cả người.

“Nắm lấy tay ta. Lý Bình An nói.

Triệu Mục sửng sốt, tuy không rõ nguyên nhân nhưng vẫn vươn tay ra, bỗng nhiên một cảm giác

ấm áp từ trong lòng bàn tay hắn lan tỏa ra toàn thân.

Cái lạnh dần dần bị xua tan.

Ước chừng khi hai người đã đi khoảng bảy, tám canh giờ, Lý Bình An đột nhiên dừng lại.

10:35

Có một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền tới từ phía trước, ngay sau đó là âm thanh nỏ tiễn phá

gió.

Có quân địch! !

Chương 194: Tình hình quân

địch

1418 chữ

Có quân địch.

Thanh âm nỏ tiễn phá gió không ngừng truyền đến, báo hiệu một cuộc chiến khốc liệt đang diễn

Một nhóm được tạo thành từ hơn mười người tán binh Đại Tùy đang bị binh lính Đột Quyết truy đuổi, từng mũi từng mũi tên bắn loạn xạ trên không trung.

Có người trúng tên ngã xuống đất, có người bị thương chạy như điên, loạn thành một đoàn.

Hắn ta trốn thoát, hắn ta đuổi theo, hắn ta chắp cánh khó mà bay.

Triệu Mục trốn trong bóng tối, kéo căng dây cung, nhưng vẫn chưa dám bắn mũi tên ra.

Từ sau khi Lý Bình An ra tay giết mấy người Đột Quyết, hiện tại hắn đã hoàn toàn coi Lý Bình An như thiên lỗi sai đâu đánh đó rồi.

“Hai mươi mốt, hai mươi hai..”

Lý Bình An lặng lẽ đếm, lại đợi thêm một lát, không thấy phía sau có truy binh, tổng cộng có hai mươi lăm tên Đột Quyết, nhưng không dàn thành trận hình.

Nếu như đám tán binh này quay đầu phản kích lại, có lẽ cũng sẽ không bị đánh thảm như vậy.

Ai thắng ai thua còn chưa biết.

Tuy nhiên, tán binh sở dĩ gọi là tán binh chính là bởi vì chữ “Tán” này.

Không có thống soái, cũng không có khả năng tổ chức tấn công, nhìn thấy kẻ thù, theo bản năng đã muốn chạy trốn.

Một người Đột Quyết đơn độc bị băng trơn làm trượt chân, đặt mông ngã trên mặt đất, trong lúc đang muốn đứng lên thì đột nhiên bị một bàn tay giữ chặt đầu.

Hàn quang luót qua cổ hắn.

Lý Bình An nhanh chóng cúi người, chạy tới.

Binh lính Đại Tùy chạy đến điên rồi, đám người Đột Quyết này cũng đuổi đến điên rồi, căn bản không nghĩ tới phía sau còn có địch nhân phục kích bọn họ.

Dưới chân Lý Bình An lướt nhanh như phi gió, trường đao giấu trong gió tuyết vô thanh vô tức tiến tới gần hơn sau lưng mỗi một binh sĩ Đột Quyết.

Chương 194: Tinh hình quân địch

Lý Bình An có thể ngửi thấy mùi nhuyễn giáp cùng mùi mồ hôi trên người bọn họ.

Có người Đột Quyết phát hiện đồng bọn ngã xuống đất, quay đầu đang muốn cất tiếng cảnh báo thì bỗng nhiên, một đạo lưu quang xuyên qua cổ họng hắn.

Lý Bình An không ngừng bước chân, nhanh như chớp chém ngã năm sáu người.

Người Đột Quyết rốt cục cũng phát hiện ra hắn, tuy nhiên những người Đột Quyết phía trước vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Một người Đột Quyết đạp binh lính Đại Tùy ngã xuống đất, đang muốn chém thêm một đao.

“A..”, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, một mũi tên sắc bén đâm vào chính giữa trán

hắn.

Triệu Mục lao ra từ một bên, giận dữ gầm lên: “Đều con mẹ nó đừng chạy nữa! Chiến đấu với bọn chúng đi!”, nói xong liền vọt tới trước người Đột Quyết.

Người Đột Quyết nâng trường thương lên.

Triệu Mục khẽ xoay thân thể, thanh đao mang theo mùi máu tươi, mạnh mẽ đâm vào trước ngực đối phương.

Bên kia, Lý Bình An đã dùng tốc độ cực nhanh để giải quyết phần lớn

binh lính Đột Quyết.

1.

rùi nhuyễn giáp cùng mùi mồ hôi trên người bọn họ.

1 đồng bọn ngã xuống đất, quay đầu đang muốn cất tiếng cảnh báo thì ng xuyên qua cổ họng hắn.

c chân, nhanh như chớp chém ngã năm sáu người.

g phát hiện ra hắn, tuy nhiên những người Đột Quyết phía trước vẫn

h lính Đại Tùy ngã xuống đất, đang muốn chém thêm một đao.

ết thê lương vang lên, một mũi tên sắc bén đâm vào chính giữa trán

, giận dữ gầm lên: “Đều con mẹ nó đừng chạy nữa! Chiến đấu với bọn mới trước người Đột Quyết.

g thương lên.

, thanh đao mang theo mùi máu tươi, mạnh mẽ đâm vào trước ngực

ốc độ cực nhanh để giải quyết phần lớn binh lính Đột Quyết.

Nhìn thấy chỉ còn lại một số tính, gào thét xông lên. Mũi dao đâm vào lồng ngực, Máu tươi phun ra, làm ướt cả

Mọi người xụi lơ trên mặt đất Mấy người thương lượng một Bình An.

“Lần này nhờ có huynh đệ, xi

Lý Bình An khoát tay áo: “Một Triệu Mục nói: “Tiểu kỳ Triệu Người đàn ông râu ria nói, “CI làm gì?”

Tuy rằng hai người ở cùng âm mắt này mới là người chân ch Lý Bình An nói: “Thu nạp thêm

ngươi về trại, ta trở về nhà”

Chu Râu chắp quyền, “Mấy người chúng ta đều nghe theo huynh đệ phân phó”

Đoàn người nghỉ ngơi một chút, lột quần áo của người Đột Quyết ra để khoác bên ngoài, chống đỡ giá rét, sau đó liền vùi đầu chạy đi.

Cứ cách một khoảng thời gian lại có thể trông thấy một bãi chiến trường.

Khắp nơi đều là thi thể người Đột Quyết và binh lính Đại Tùy, trên người cắm đầy mũi tên, giống như là con nhím vậy.

Dùng câu "thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông" để hình dung thì cũng không quá chút

Mấy con sói đói đang tụ tập gặm nhấm thi thể cùng nhau.

Lý Bình An liếm liếm môi, "Bây giờ chúng ta có đồ ăn rồi."

Gió, thổi rất nhanh, lạnh và đột ngột.

Hô Duyên Trác ngáp một cái, lật tới lật lui ánh sáng màu bạc trong lòng bàn tay, như là một cánh tay đang ra lệnh.

Cách đó không xa là một tướng lĩnh Đại Tùy, tay phải cầm một thanh trảm mã đao, dưới thân là chiến mã bốn vó chạy như bay, tựa như một ngọn núi nguy nga di động.

Trong vòng vây của binh lính Đột Quyết, hắn dường như đang muốn lao ra, mở một con đường sống.

Trảm Mã Đao chém một gã binh sĩ Đột Quyết thành hai đoạn.

Tia sáng bạc trong tay Hô Duyên Trác vẽ ra một đường cong màu xanh duyên dáng, một lát sau, tên tướng Đại Tùy kia đã nặng nề ngã xuống đất.

Hô Duyên Trác huýt sáo, hai tay đan chéo ở sau đầu.

"Ngài muốn đi đâu thế?" Thủ hạ hỏi.

"Nhàm chán quá, đi dạo một chút, thuận tiện tìm thêm con mồi thôi" Hô Duyên Trác nói.

"Nhưng đại nhân nói rằng chúng ta phải canh giữ bên trong thôn này mà"

Tia sáng trở về trên cổ tay Hô Duyên Trác, biến thành một chiếc vòng tay.

"Vậy thì hãy giết chết toàn bộ người trong thôn đi, châm lửa, nói rằng chúng ta bị tàn binh Đại Tùy tập kích."

Sau nhiều ngày bôn ba, tất cả mọi người vừa khốn khổ lại mệt mỏi.

Đói khát thì khó nhịn, sau khi ăn một bữa thịt sói như hổ như sói, mọi người liền vù vù ngủ say, có vài người còn ôm trong lòng miếng thịt sói bóng mỡ mà chìm vào giấc ngủ.

“Lý huynh, huynh đi ngủ đi, nơi này đã có chúng ta trông coi rồi.”

Triệu Mục nói.

“Không sao đâu”

Lý Bình An tập trung tinh thần tu luyện.

Thứ nhất là do mấy ngày nay bổ sung một lượng lớn Thiên Túc Ngô Công vào cơ thể, rất có ích đối với việc tu luyện khiếu huyệt cho nên Lý Bình An không muốn lãng phí cơ hội này.

Thứ hai là do tình hình đang không ổn định, Lý Bình An cũng không yên tâm giao lưng mình cho những người mới quen này.

Tuy không có ý muốn hại người, nhưng vẫn nên có tâm phòng bị thì hơn.

Gió tuyết tập kích mọi người.

Triệu Mục lạnh run rẩy nhưng không dám nhóm lửa lên, miễn cho bị người Đột Quyết phát hiện ra

Lúc này, Râu Ria đứng dậy, chui vào trong rừng, có vẻ đang muốn đẻ.

Gió tuyết thổi đến nỗi cái mông tròn trịa cũng phải run rẩy.

Sau khi nhanh chóng giải quyết xong, Râu Ria tùy tiện tìm một cành cây, đang chuẩn bị móc móc chùi chùi thì đột nhiên thấy một thân ảnh xuất hiện trước mắt.

Hô Duyên Trác mỉm cười, “Một con mồi đơn độc!”

Chỉ trong chốc lát sau, Râu Ria bước ra khỏi rừng như thể chưa có gì xảy ra.

Chương 195: Kịch chiến sông băng

1595 chữ

Lý Bình An đục một cái lỗ trên băng, dù cho thanh sam bị gió thổi bay phấp phới nhưng cũng không cảm thấy lạnh.

Trên người hắn dính đầy bông tuyết giống như lông vũ.

Lý Bình An sờ sờ mũi, thở ra một hơi khí lạnh!

Đùng!

“Thành công”

Lý Bình An giữ dây câu trên cây gậy tre ra.

Nói thật ra, hắn thật sự là quá may mắn vì đã nhờ Xuân Thu và Hạ Thiền lấy cho mình chiếc dây câu cá này khi còn ở thư viện Hoài Lộc.

Dọc theo đường đi, nhờ có sợi dây câu này mà hắn đã được ăn không biết bao nhiêu là món ngon mỹ

vi.

Thời gian còn sớm, Lý Bình An xoa xoa đôi bàn tay.

Hắn chuẩn bị câu vài con cá, hầm một nồi canh cá để nếm thử xem sao.

Lão Ngưu chuyển một tảng đá tới, rồi lại bảo Lý Bình An gạt bớt tuyết phía trên đi.

Lý Bình An ngồi trên tảng đá, tưởng tượng ra mình có thể câu được mấy con cá vừa béo vừa to. “Hà Thần ơi Hà Thần, xin hãy cho Lý mỗ với lão Ngưu chút mặt mũi nhé.

Chỉ chốc lát sau, một con cá thật sự bị câu lên.

“Hà Thần lão gia, ngài thật đúng thật là nể mặt mà.

Vừa nói, vừa chậm rãi kéo dây câu, kéo con cá rô phi tươi sống kia ra ngoài.

Lý Bình An tháo móc câu xuống, nhướng lông mày lên.

Vảy bạc của một con cá lớn dài hơn một thước lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Sáng sớm, mặt trời mọc đằng đông.

Bông tuyết rơi xuống như những đóa hoa lê.

Hô Duyên Trác đứng ở đầu sông băng, khoác một chiếc áo choàng màu trắng, trên chân là một đôi

ủng ngắn bằng lụa đen.

Trên khuôn mặt thanh tuấn nho nhã nở ra một nụ cười nhu hòa, lẳng lặng nhìn Lý Bình An. “Lại bắt được một con mồi lạc đàn rồi.”

Lý Bình An lau nước trên người lão Ngưu, một lần nữa quấn dây câu lên gậy trúc.

“Chỉ có một mình ngươi thôi sao?”

Hô Duyên Trác nói, “Ngươi cũng một mình đấy thôi”

Lý Bình An nở nụ cười, tay cầm trường đao, hơi cong đầu gối, trong nháy mắt tiếp theo, cả người bắn ra giống như một mũi tên sắc nhọn.

Hô Duyên Trác mỉm cười, tay phải làm kiếm quyết, điểm một cái lên không trung, động tác tiêu sái tùy ý.

Vòng tay phi kiếm trên cổ tay giống như là có sự sống, nhẹ nhàng vẽ một đường trên không trung, phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy.

Lý Bình An không tránh không né, thốt ra một chữ.

Phi kiếm Phù Vũ bay ra từ trong hồ lô rượu ở bên hông.

“Keng!” một tiếng vang lên trong trẻo.

Hai thanh phi kiếm gặp nhau trên không trung.

Vừa tiếp xúc, phi kiếm Phù Vũ liền bị kiếm quang sắc bén của đối phương đánh lui, tuy nhiên lại thành công giúp Lý Bình An kéo dài thời gian.

Trong chớp mắt, Lý Bình An đã vọt tới giữa sông băng.

“Thú vị!”

Trong tay Hô Duyên Trác không biết từ khi nào đã có thêm một cái tráp, tiện tay hất lên.

Cũng một kiếm đó, một quỹ tích đó, và sự nhanh chóng linh động đó, Lý Bình An vung đao lên, "Keng" một tiếng, thành công ngăn lại kiếm này.

Triển khai toàn lực "Khóa chặt khí tức", bắt lấy dấu vết phi kiếm của đối phương.

Gió tuyết rơi trên bả vai.

Một kiếm này của Hô Duyên Trác vừa tàn nhẫn lại vừa nhanh chóng, từ góc độ không thể tưởng tượng được mà chém tới đầu gối của Lý Bình An.

Ngay trong nháy mắt khi một kiếm này chém ra, trong cảm giác của Lý Bình An, dường như hắn thấy được tuyết bay lên, cũng nghe được toàn bộ thanh âm xung quanh mình.

"Đinh" một tiếng, mũi kiếm giao nhau trên không trung.

Một tia lửa bắn ra trong bóng tối.

Hô Duyên Trác không chút che dấu vẻ tán thưởng trong mắt, nhịn không được nói: "Được!"

Hô Duyên Trác vận chuyển linh khí quanh thân, "Xin lỗi vì lúc trước ta đã xem thường ngươi.

Dứt lời, mấy đạo kiếm quang lại bay ra từ trong tráp, một kiếm lại một kiếm, tựa như lớp vảy trên thân cá vậy.

Tầng tầng lớp lớp, không có một khe hở.

Ánh sáng trên lưỡi kiếm khiến người ta thót tim, làm cho người ta không phân biệt được kiếm nào ra trước, kiếm nào sẽ đến trước.

Giống như là dòng suối nước đột nhiên phun nước ra, bắn tung tóe đầy trời, biến ảo khó lường, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Lý Bình An bỗng suy nghĩ, ngoại trừ Giao long trọng thương kia ra, người này có lẽ là người mạnh nhất mà mình từng đối mặt từ trước đến nay.

Tuy tuổi tác của đối phương không lớn, nhưng tu vi trong người đã cao đến nhường này rồi. "Lý huynh!"

Triệu Mục thấy Lý Bình An câu cá mãi chưa thấy trở lại, lo lắng xảy ra tình huống gì, liền mang theo mấy huynh đệ đến tìm Lý Bình An,

ai ngờ vừa vặn chứng kiến cảnh Lý Bình An giao chiến với Hộ Duyên Trác.

Tiếng kiếm minh vang lên như sấm sét trong tai Lý Bình An.

Phi kiếm lưu lại trên người hắn từng vết thương, máu tươi từ từ chảy ra, song mỗi một kiếm đều bị Lý Bình An hoặc là khéo léo tránh được nơi yếu hại, hoặc là bị hắn dùng trường đao đánh bay. Hô Duyên Trác nhịn không được nhíu mày, thầm nghĩ.

“Người này rốt cuộc là ai vậy? Chỉ bằng một thanh đao thôi thế mà lại có thể đánh tay đôi cùng ta lâu đến vậy sao?”

Triệu Mục bắn ra một mũi tên về phía Hô Duyên Trác, không chút ngoài ý muốn bị một thanh phi kiếm chặn ngang chặt đứt giữa chừng.

“Lui ra phía sau!”

Hô Duyên Trác lạnh lùng nói: “Ngươi vẫn nên tự lo cho mình thì hơn.

Kiếm quyết trong tay biến đổi, kiếm khí trút xuống như núi như biển, tất cả mọi thứ xung quanh dường như bị xé nát.

Tay Lý Bình An cầm đao không ngừng run rẩy, bên tai chỉ có tiếng xé không bén nhọn, buộc hắn phải lui về phía sau.

Sắc mặt Hô Duyên Trác bình tĩnh, kết thúc rồi!

Trong cảm giác của hắn, Lý Bình An đã không còn đường lui nữa.

Lý Bình An vung mũi đao xuống phía dưới, vạch ra một tiếng vang chói tai trên mặt băng. “Hoàn thành!”

Oanh ——”

Trong nháy mắt sau đó, mặt băng đồng loạt vỡ vụn.

Từ lúc vừa giao thủ, Lý Bình An đã lợi dụng ám kình làm chấn động mặt băng dưới chân.

Toàn bộ thân thể nhất thời chìm vào trong nước, chỉ nghe “xoạt” một tiếng, vụn băng văng khắp

noi.

Ngay cả mặt băng dưới chân Hô Duyên Trác cũng xuất hiện vết nứt.

Hô Duyên Trác nhảy về phía sau.

Ngay vào lúc này, một tia hàn quang xẹt qua.

Phi kiếm Phù Vũ từ lúc mới bắt đầu do bị một kích đánh lui đã bị Hô Duyên Trác xem nhẹ, giây phút này lại đột nhiên vọt ra.

Hô Duyên Trác xoay người, tư thế duyên dáng, giống như chim ưng lướt trên mặt nước, trong nháy mắt đã trở lại bờ.

“Phanh!”

Mặt băng trước mặt trong chớp mắt đã bị phá vỡ.

Lý Bình An cầm đao chém một nhát, tạo thành một màn bọt nước lạnh buốt.

Hô Duyên Trác không ngờ tốc độ đối phương lại nhanh như vậy, sắc mặt hơi đổi.

Tuy rằng tốc độ chém đao rất nhanh, nhưng điều đáng tiếc chính là, đao này phải vượt qua khoảng cách hai trượng mới có thể chém tới trước mặt hắn.

Cổ tay Hô Duyên Trác khẽ chuyển động, muốn giở thủ đoạn.

Tuy nhiên, “Phốc! ” một tiếng, ống tay áo của hắn bị một luồng kình phong quét qua, rách ra một đường.

Lý Bình An thế nhưng lại phóng trường đao trong tay áo ra ngoài.

Hô Duyên Trác không khỏi sửng sốt, tuy nhiên rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Lần này trong tay Lý Bình An không còn vũ khí nữa, phỏng chừng cũng hiểu được mình không còn cơ hội nữa, muốn liều chết đánh một trận đây mà.

“Đáng tiếc!”

Trường đạo lướt qua ống tay áo Hô Duyên Trác.

Kiếm quyết của Hô Duyên Trác điểm về phía Lý Bình An.

Lý Bình An mất đi trường đao giống như là ác lang mất đi răng nanh, đã không còn uy hiếp nữa rồi.

Hô Duyên Trác đang muốn lấy tính mạng của Lý Bình An, tuy nhiên chỉ sau một khắc, bỗng nhiên thân thể Hô Duyên Trác bị xuyên thủng, chỉ lộ ra một đoạn thân đao ngắn ngủi.

Cả người hắn run lên, nhất thời chỉ cảm thấy một cơn đau nhức.

Sức mạnh xung quanh giống như một quả bóng bay trong nháy mắt bị xịt xuống vậy.

“Cái này…

Chương 196: Còn ai nữa

1549 chữ

Lão Ngưu xuất hiện ở phía sau Hô Duyên Trác, bắt lấy trượng đao bay tới từ tay Lý Bình An, cùng lúc đó cũng thuận lợi đâm vào thân thể Hô Duyên Trác.

Hô Duyên Trác không thể tưởng tượng nổi quay đầu lại, nhìn con trâu đen lớn mà ngay từ đầu mình chưa từng để ý đến này.

“Ta…Ngươi…”

Khóe miệng lão Ngưu nhẹ nhàng nhếch lên, ném trượng đao cho Lý Bình An.

Lý Bình An cầm đao, bộ dáng thoạt nhìn vô cùng chật vật, trên sợi tóc dính đầy băng, cả người ướt sung.

Mặc dù máu đã ngừng chảy nhưng vết máu vẫn còn, một thân thanh sam vốn vô cùng sạch sẽ, giờ phút này cũng biến thành áo choàng của ăn mày rồi.

“…. Chờ đã…”

Hô Duyên Trác hoàn toàn không tiếp thu được cảm giác thất bại này.

Lý Bình An vung đao lên, sạch sẽ lưu loát chém đầu đối phương xuống, hắn cũng đâu có quân định luật nhân vật phản diện chết bởi nói nhiều.

Phỏng chừng Hô Duyên Trác đến chết cũng không nghĩ ra, mình rốt cuộc là bại dưới tay Lý Bình An như thế nào.

Sau khi Hô Duyên Trác chết, tên Râu Ria bị hắn dùng bí pháp khống chế cũng khôi phục lại bình thường.

Vì phòng ngừa đối phương có viện binh, Lý Bình An nhanh chóng tiến hành lột xác Hô Duyên Trác. Chỉ là, trên người hắn có rất nhiều đồ vật, cũng không biết rốt cuộc cái nào có giá trị, cái nào không, cho nên Lý Bình An hơi do dự, trực tiếp khiêng thi thể Hô Duyên Trác bỏ chạy, đợi khi đến một nơi an toàn rồi mới xuống tay.

“Lý huynh, huynh không sao chứ?”

Nhìn một thân chật vật của Lý Bình An, Triệu Mục nhịn không được hỏi. “Không sao đâu”

Lời này cũng không phải do cậy mạnh, thoạt nhìn Lý Bình An tuy rằng rất chật vật, nhưng trên

thực tế những vết thương kia cũng không phải là vết thương trí

mạng.

Hơn nữa, nhờ vào năng lực khôi phục của Quy Tức Công và Nê hoàn, máu rất nhanh đã ngừng chảy, tuy rằng còn có chút suy yếu, nhưng đó đều là trạng thái bình thường sau đại chiến mà thôi, nghỉ ngơi một chút là được rồi.

Triệu Mục mím môi, hắn còn có thể lý giải được việc Lý Bình An khiêng thi thể chạy trốn, nhưng mà…

Triệu Mục nhìn thoáng qua cái đầu mà Lý Bình An đang xách kia.

Đến khi đảoàn người tìm được một nơi an toàn, Lý Bình An mới buông thi thể Hô Duyên Trác xuống, bắt đầu vơ vét bảo vật trên người tu sĩ này.

Những người còn lại cũng không có ý kiến gì.

Sau khi thấy Lý Bình An và Hô Duyên Trác giao thủ, tất cả mọi người đều cảm thấy cơ hội về nhà an toàn lại càng lớn hơn.

Bảo vật đầu tiên của Hô Duyên Trác chính là một cái hộp nhỏ, bên trong có ước chừng mười hai thanh phi kiếm.

Chỉ là đối với khả năng hiện tại của Lý Bình An, việc khống chế phi kiếm Phù Vũ còn tàm tạm, so với

việc phân tâm khống chế từng ấy thanh kiếm, còn không bằng

chuyên tâm khống chế một thanh thôi, cho nên Lý Bình An liền cất hộp nhỏ đi.

Ngoài ra, còn có hai túi linh thạch, phẩm chất cũng không tệ cùng với một cái hộp nhỏ chứa linh đan không biết tác dụng là gì.

Bề ngoài của đan dược cực kỳ đẹp, tựa như thủy tinh màu đỏ thượng hạng, tản ra một mùi hương kì lạ nhàn nhạt.

Trên cổ hắn còn đeo thêm một cái hộ thân phù, toàn thân màu vàng, mang theo một luồng hơi thở đầy xơ xác, song giờ đây lại vỡ thành hai mảnh, có lẽ đã mất đi tác dụng rồi.

Tuy nhiên Lý Bình An cũng không ném nó đi, mà cất vào trong túi.

Sau khi mọi thứ đã được xử lý thật tốt, mọi người nghỉ ngơi thêm một lát, đội ngũ lại một lần nữa xuất phát.

Trên đường đi, mọi người nhìn thấy rất nhiều thi thể của binh lính Đại Tùy.

Những người này đều là binh lính muốn chạy thoát, kết quả lại bị người Đột Quyết phóng tên bắn chết.

Mọi người nhìn thấy không khỏi có chút lạnh lòng.

“Chúng ta vẫn chưa đủ người”

Lý Bình An nói, “Tìm thêm một vài người nữa.

Hiện giờ, xem ra chỉ có nước tổ chức lại đội quân tàn binh mới có thể tích cóp thêm một chút sức chống cự mà thôi.

Lý Bình An đương nhiên là có tư tâm, dựa vào lực lượng của một người mà muốn lao ra khỏi vòng vây của người Đột Quyết, trở lại Đại Tùy thì quả thực có chút không quá thực tế.

Tuy nhiên, nếu có một nhóm người cùng chung tay… may mắn thì có thể lao ra ngoài.

Nhất là loại người có chút bản lĩnh trên người như Lý Bình An.

Trong thời gian đó, họ cũng gặp phải rất nhiều tán binh, mấy người Triệu Mục và Râu Ria liền chủ động triệu tập bọn họ lại, may mắn là cũng có người nguyện ý đi theo bọn họ.

Trong mấy người chỉ có Triệu Mục là một tiểu kỳ, đương nhiên sẽ

không có khả năng thuyết phục gì rồi.

Đi năm sáu ngày, đám người Lý Bình An mới thu thập được hơn hai mươi người.

Trong rừng, có mấy nhóm người chậm rãi đi tới.

Nhóm nhiều nhất đại khái có khoảng ba trăm người, còn lại cũng không ít.

Hơn nữa còn có những tán binh không ngừng từ bốn phương tám hướng gia nhập vào nhóm bọn họ, thoạt nhìn thì rất có cảm giác an toàn, nhưng một khi gặp phải một đoàn quân binh lính Đột Quyết nhỏ, có lẽ cũng sẽ lập tức sụp đổ mà thôi.

Triệu Mục vội vàng chạy trở về, “Lý huynh, ngươi nói quả nhiên không sai, có một đám người Đột Quyết đang đi theo sau mông chúng ta, nhưng mà cũng không biết tại sao bọn chúng vẫn không sốt ruột.

Lý Bình An thản nhiên nói: “Mèo đuổi chuột, đương nhiên sẽ không gấp gáp.

Bọn họ đây là muốn giăng một lưới tóm gọn chúng ta, một đám người tụ tập cùng một chỗ nhìn thì rất có lực uy hiếp, song trên thực tế lại giống như giấy vậy”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Quay đầu lại chơi chết bọn hắn!”

“Chơi… chơi gì?”

Triệu Mục cả kinh, “Nhưng chúng ta đang muốn… Rút lui mà”

Hắn vốn muốn nói là chạy trốn, nhưng lại cảm thấy có chút không còn thể diện, thế là bèn đổi lại

thành rút lui.

Lý Bình An cười nói: “Binh bại như núi đổ, hiện tại binh lính Đột Quyết phỏng chừng sẽ không nghĩ đến chúng ta còn dám phản công đâu.

“Nhưng điều chúng ta muốn là gì?”

Lý Bình An trầm giọng nói: “Nói cho đám tàn binh này biết rằng, đi theo chúng ta là có thể đánh thắng trận, có thể sống sót.

Triệu Mục triệu tập tiểu đội của bọn hắn lại, tính toán đầy đủ, tổng cộng có hai mươi lăm người, mà một chi binh Đột Quyết đi theo phía sau bọn họ, chừng hơn một trăm người lận.

Không đủ người.

Vì thế Lý Bình An cưỡi trên lưng lão Ngưu, đi tới trước đám người đối diện, lớn tiếng hô.

“Có nam nhi huyết tính nào nguyện ý theo ta đi tiêu diệt đám người Đột Quyết phía sau không”

Một đám tàn binh cũng không dừng lại, chỉ lạnh lùng liếc mắt một cái, sau đó lại tiếp tục cất bước, đi theo đại bộ đội tiến về phía trước, mặc cho số lượng bọn họ gấp mấy chục lần truy binh phía sau. Lý Bình An hắng giọng, liền bắt đầu chửi ầm lên.

“Mẹ nó, đám các nguoi đúng là một lũ kém cỏi! Một đám trứng thối, phía sau chỉ có mười mấy

người thôi mà lại có thể làm cho các ngươi sợ thành cái dạng này hay sao!”

Lý Bình An cố ý giảm số lượng truy binh phía sau đi.

Không thể không nói, nhờ vào việc lăn lộn nhiều năm ở nơi chợ búa, bản lĩnh mắng chửi của Lý Bình An cũng không hề tồi.

“Thao mẹ ngươi! Ngươi thử lặp lại lần nữa xem.

Lý Bình An cười nói: “Làm sao? Các ngươi không muốn nghe chửi mắng hả? Có bản lĩnh thì theo ta tiêu diệt đám người Đột Quyết phía sau đi. ”

“Ngươi chỉ là một kẻ mù lòa mà thôi! Hôm nay nếu ngươi có thể đánh ngã gia, gia liền nghe lời ngươi.

Người đàn ông kia xông lên vài bước.

Lý Bình An nhấc chân đạp bay hắn ra ngoài.

“Còn ai nữa!”

Chương 197: Quyết chiến

1868 chữ

Lý Bình An nói: “Cái dạng bỏ chạy này của các ngươi chính là đâm đầu chịu chết mà thôi, hãy cùng ta giết đám người Đột Quyết phía sau, rồi mọi người cùng nhau trở về!”

Người đàn ông bị Lý Bình An đạp ngã xuống đất kia lảo đảo bò dậy, nhìn Lý Bình An, cắn răng một cái.

“Mẹ nó, chơi ” Sớm giờ ta nhịn đủ rồi!”, rất nhanh sau đó, lại có thêm bốn, năm người nữa đi ra.

Tính cả hai mươi lăm người lúc trước, cộng thêm hơn hai mươi người Lý Bình An thuyết phục được thêm thì tổng cộng có hơn bốn mươi người.

Phục kích, đương nhiên sẽ cần đến cung tên.

Lý Bình An lệnh cho nhóm binh của hắn đi đoạt thêm cung tên từ những tên binh lính khác. Một tên tàn binh không muốn cho đã bị Râu Ria vả cho hai cái vào miệng.

“Mẹ nó, ngươi định chạy trốn với thứ này hay sao? Nói cho các ngươi biết, bọn lão tử đây chính là muốn đi phục kích người Đột Quyết đấy!”

“Sao ngươi lại động thủ đánh người chứ?” Tán binh kia cực kỳ ủy khuất.

Râu Ria rời đi một cách uy phong.

Rất nhanh sau đó, mọi người đã gom góp được hơn hai mươi cây cung.

Người cầm cung mai phục trong rừng, vòng đầu tiên phải bắn hết toàn bộ cung tên ra.

Chờ các nhóm tàn binh đi hết, qua một hồi lâu người Đột Quyết mới xuất hiện, bọn chúng chậm rãi

đi theo đội ngũ tàn binh Đại Tùy, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang rình rập.

Trong phút chốc, tất cả bọn chúng đều trở thành bia ngắm.

“Địch tập kích!”

Người Đột Quyết bị đánh đến ngớ người, hoàn toàn không nghĩ tới một đám tàn binh Đại Tùy sẽ lao

Đến khi thấy mũi tên bắn đã hòm hòm, Lý Bình An dẫn đầu cưỡi lão Ngưu xông tới.

Lão Ngưu giống như một ngọn núi di động, hoặc là húc bay binh lính chặn trước người, hoặc là giẫm đạp bốn vó lên thân thể bọn chúng.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Mà trường thương do người Đột Quyết đâm tới thân trâu đều tựa như là gãi ngứa vậy, không chút xây xát.

Mục tiêu của Lý Bình An là tướng lĩnh của tiểu đội Đột Quyết này.

Trên đầu tên tướng lĩnh Đột Quyết kia không đội mũ giáp, mà chỉ buộc không một cái khăn vải, cầm trong tay một cây trường thương, đầu thương sắc bén.

“Đừng loạn!!”

Tướng lĩnh Đột Quyết hét lớn một tiếng, vung tay lên.

Trường thương phát ra một âm thanh phá không bén nhọn, tạo ra những tàn ảnh khổng lồ của mũi thương sắc nhọn.

Lý Bình An từ trên lưng trâu nhảy lên cao, vươn tay, trực tiếp nâng tướng lĩnh Đột Quyết lên, dễ dàng như xách một con gà con vậy.

“Giết!”

Thấy cảnh tượng này, đông đảo người Đột Quyết đều bị dọa cho choáng váng.

Hơn bốn mươi tên tán binh Đại Tùy giống như là uống máu gà, gầm rú xông lên.

Trận chiến này so với tưởng tượng thì dễ dàng hơn nhiều, lấy mạng của mười một binh sĩ để đổi lấy việc đánh tan hơn một trăm binh sĩ Đột Quyết, cùng với đó là bắt sống một tên tướng lĩnh Đột Quyết.

Đám người Lý Bình An trở về, Lý Bình An xách theo tướng lĩnh Đột Quyết này, cưỡi lão Ngưu chạy vài vòng quanh đám người.

Mọi người sau khi đánh thắng trận đều kêu lên đầy hưng phấn, rất nhanh đã hấp dẫn không ít người.

Dù sao khi tất cả mọi người đều chạy trối chết, bọn họ còn có thể xuất thủ phản công, hơn nữa còn thật sự thành công, thậm chí còn bắt sống một gã tướng lĩnh Đột Quyết đã nâng cao tinh thần của toàn quân lên rất nhiều.

Cũng giống như là thê tử nhìn thấy trượng phu nhiều năm không về nhà, hạn hán lâu ngày gặp mưa rào vậy!!

Mọi người vui mừng khôn xiết, ai ai cũng hoan hô vì chiến thắng này, phảng phất như đã nhìn thấy hy vọng.

Bọn họ ngàn dặm xa xôi bị phái đến nơi này, xâm nhập vào nội địa, kết quả lại bị người Đột Quyết đánh cho thảm bại, vốn đã mất đi hy vọng, nhưng hiện tại đã tìm lại được khát vọng chiến thắng.

Lý Bình An lại dẫn theo mọi người phản công thêm vài lần, đều mang lại hiệu quả vô cùng rõ rệt. Không lâu sau đó, bọn họ đã trở thành đội quân tàn binh lớn nhất, trên dưới có khoảng một ngàn người.

Triệu Mục nhìn đội ngũ hành quân trùng trùng điệp điệp này, trong ánh mắt nhìn Lý Bình An tràn đầy kính nể.

Bọn họ giống như những hồn ma lang thang trong vòng vây của kẻ địch, xé rách tâm phòng bị của những tên Đột Quyết vốn đang ngủ quên trên chiến thắng kia.

Trong lúc đó, cũng có vài lần họ gặp phải sự công kích của những tên trinh sát Đột Quyết, nhưng đều bị bọn họ đánh lui.

Cuối cùng, trong một đêm.

Họ đã đến được Tát Nhĩ.

Ban đầu, chiến dịch này vốn là do Đại Tùy chủ động tiến công, từ thành Tát Nhĩ mà đánh tan người Đột Quyết, ai ngờ được bởi vì các loại nguyên nhân liều lĩnh khinh địch, từ đó dẫn đến thất bại thảm

Người Đột Quyết lập tức điều động rất nhiều kỵ binh chiếm được thành Tát Nhĩ, đồng thời chặn ngang đường chạy trốn của đội quân Đại Tùy, sau đó đóng cửa đánh chó.

Đại bộ đội ở phía sau chậm rãi đuổi theo đoàn tán binh.

Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao dù cho Lý Bình An dẫn theo nhóm tàn binh này còn có thể xông pha đến tận giờ phút này.

Nhưng Tát Nhĩ đã bị chặn lại, biện pháp duy nhất hiện tại chính là

mạnh mẽ xông vào thành mà thôi, nếu không, chờ đến khi đội quân Đột Quyết quy mô lớn ở phía sau đuổi tới, vậy thì đó là thật sự hết hy vọng rồi.

Chỉ là hầu hết mọi người đều không nghĩ như vậy.

Sau vài trận chiến trước đó, trong mắt họ, giờ đây Lý Bình An chính là một vị thần.

Nếu như hiện tại Lý Bình An nói quay đầu lại, liều mạng cùng quân đội của người Đột Quyết, thì phỏng chừng bọn họ cũng chẳng có chút hoài nghi nào.

Đêm mùa đông tối tăm mà dài dằng dặc, khí lạnh tràn đến đột ngột.

Triệu Mục ngẩng đầu nhìn vầng trăng, nói với Lý Bình An: “Nhờ có ngươi, chúng ta mới có thể đi

đến tận giờ.

Lý Bình An nói, “Nhiều người thì lực lượng lớn, may mà có mọi người đoàn kết cùng nhau” Triệu Mục hỏi: “Ngày mai…. Chúng ta thật sự có thể giành được chiến thắng sao?”

Lý Bình An mài đao, cũng không ngẩng đầu lên.

“Khó mà nói, tuy nhiên ta biết rằng, nếu như không thử một lần, chúng ta nhất định sẽ thất bại” “Nhà ngươi ở đâu?”

“Trấn An Bắc Tứ, còn ngươi thì sao?”

Triệu Mục: “Ta? Nhà ta ở Ngọc Môn Quan, Đại Tùy sẽ chiến thắng trận chiến này thật sao?”

“Ai biết được, tuy rằng đã bại một trận, nhưng quốc lực của Đại Tùy vẫn còn sừng sững ở đó” Hai người tán ngẫu câu có câu không.

Triệu Mục dường như vô cùng khẩn trương, bắp chân cũng đang run rẩy.

Lúc trước địch nhân mà bọn họ đối mặt chỉ là một đội trinh sát Đột Quyết nhỏ mà thôi, nhưng bây giờ họ phải đối mặt với rất nhiều binh lính tinh nhuệ Đột Quyết.

“Lần này nếu như ta có thể sống sót trở về, ta sẽ kết hôn với nghĩa muội” Triệu Mục nói như vậy.

Lý Bình An dừng động tác, “Không được tùy tiện nói như thế.”

“... Có chuyện gì sao?” Triệu Mục khó hiểu.

“Không có gì, chỉ là có một định luật, ta coi như không nghe thấy gì, ngươi cũng coi như mình cái gì cũng chưa nói”

Triệu Mục sững sờ gật đầu, “Hiểu rồi.

Lý Bình An cất hòn đá mài kiếm đi, một lần nữa cắm trượng đao vào trong gậy trúc.

“Đi thôi!”

Có khoảng mấy ngàn người Đột Quyết đang trấn thủ thành Tát Nhĩ.

Mấy người Lý Bình An đương nhiên sẽ không thật sự phải đối mặt với nhiều người như vậy.

Tuy nói mấy ngàn người đang trấn thủ ở thành Tát Nhĩ, nhưng trên thực tế, mỗi cứ điểm quan trọng cũng chỉ có mấy trăm người mà thôi.

Nhưng bọn chúng lại phòng thủ chặt chẽ, cộng thêm mấy trăm binh lính tinh nhuệ nữa, há lại dễ đối phó như vậy.

Cho dù thật sự xông ra ngoài, sợ rằng những người này đi mười cũng chỉ còn lại một, nhưng nếu ở lại nơi này thì có lẽ, một người cũng chẳng còn lại ai.

Người xưa đã có câu “Người quá nhân từ không thích hợp mang binh chiến đấu, người quá nặng tình không thể làm điều lớn lao, người quá nghĩa khí thì không thể quản lý tài chính, người quá tốt bụng không thể làm quan”.

Lý Bình An lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác làm tướng quân, cũng là lần đầu tiên cảm nhận cảm giác được ngàn người giao phó tính mạng cho.

Mà con đường hắn dẫn bọn họ đi thì rất có thể là một con đường đi vào ngõ cụt.

Nhưng Lý Bình An chưa bao giờ là người thiếu quyết đoán.

Hắn chưa từng nghĩ tới kết quả của cuộc chiến này, cũng chưa từng nghĩ tới vận mệnh của hơn ngàn tên lính trên dưới, mà hắn cũng không có khả năng này.

Điều mà Lý Bình An có thể làm nhiều nhất lúc này chính là lợi dụng sức mạnh của bọn họ để thoát khỏi vòng vây của đội quân Đột Quyết, đồng thời đảm bảo sự an toàn của bản thân.

Trong quá trình đó, hắn có thể đưa những người còn trống sót trở về nhà, không đến mức toàn bộ đều bị người Đột Quyết vây giết ở đây.

Lý Bình An cười nói: “Lão Ngưu, coi như ta làm tướng quân một lần đi.

”””

Màn đêm, tuyết bay.

Cả khoảng không phía trước đều được bao phủ bởi những đốm lửa.

Binh lính Đột Quyết thân mặc thiết giáp, hung mãnh uy vũ.

Ánh trăng không bao phủ được bóng tối.

Đội quân tàn binh khoác lên mình bộ quần áo cũ nát, bị đẩy vào đường cùng. Đại chiến sắp tới.

Chương 198: Xông lên bao vây

1516 chữ

Đại doanh.

Có hơn ba trăm tên kị binh nhẹ người Đột Quyết đang đóng quân ở đây.

Ánh lửa như đang nhảy múa, cuồng phong quanh quẩn trong quân doanh.

Thân thể binh lính canh giữ doanh trại co ro run rẩy, chửi ầm lên vì cái thời tiết mắc dịch này.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, tuyết rơi xuống càng lúc càng dày, tầm mắt binh lính cũng càng ngày càng mơ hồ.

Nhưng cũng may có thời tiết này, binh sĩ Đại Tùy chắc hẳn cũng chẳng cần bọn chúng vây quét đã chết cóng trong tuyết trước rồi.

Toàn bộ đồi núi đều là một mảng trắng xóa, trong không khí tràn

ngập một cảm giác lạnh lẽo khiến người ta hít thở không thông.

“Ủa! Đó là cái gì vậy?” Binh lính Đột Quyết kinh hô một tiếng.

Có một thân ảnh thật lớn bước ra từ trong bóng tối, một con trâu đen? “Trâu? Sao lại có trâu ở đây?”

“Có thể là trâu của nhà nào đó chạy đến thôi.

Một binh sĩ Đột Quyết khác hưng phấn nói, “Có đồ ăn rồi, thịt trâu nướng”

Binh lính Đột Quyết liếm liếm môi.

Mấy người vây quanh, đang chuẩn bị dắt trâu trở về giết ăn thịt, bỗng nhiên, dưới ánh trăng, một bóng người từ trên trời giáng xuống.

Ánh đao sáng như một vầng trăng tròn, giống như một cơn gió xẹt qua đỉnh đầu bọn họ, rơi vào trước người bọn họ.

Trong chớp mắt, ba người đã ngã xuống.

“Địch tập kích!

Tiếng hét lớn dường như đã xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gần một ngàn người giống như những sinh vật man rợ nhảy ra từ trong bụi cây tối tăm.

Bọn họ vừa la hét chói tai, vừa lao đến.

Người Đột Quyết phản ứng cực kỳ nhanh chóng, nhưng tổng số tàn binh lao đến lại gấp mấy lần quân của họ.

Lý Bình An cưỡi lão Ngưu, vung đại đao.

Bốn phía xung quanh là chiến trường, chém lung tung, đá bay loạn xạ và cây cối gãy đổ.

Đạo phong gào thét, thanh thế dọa người.

“Xông lên!”

Có vài người bị chém bay binh khí, có vài người bị lực lượng của trảm này chấn động mà ngã xuống lưng ngựa.

Có vài người tuy miễn cưỡng chống đỡ được một đao này, nhưng cánh tay lại bị ảnh hưởng mà run lẩy bẩy.

Dựa vào sức mạnh này mà xông thẳng vào doanh trai địch, một khi sức mạnh ấy tiêu tan đi thì đội tàn binh này cũng không còn đường sống nữa.

Chỉ có nước xông lên, không sợ chết mà xông lên.

Một tiếng rống giận dữ phát ra từ trong đám người, một đại hán Đột Quyết thân thể cường tráng cầm trường thương xông ra, điên cuồng la xông lên phía trước.

Một lát sau, dưới mũi thương đã có thêm vài vong hồn tán binh Đại Tùy.

Đó là võ giả xuất chinh cùng quân đội.

Đây cũng là lý do tại sao Lý Bình An không muốn một mình đối đầu với quân địch.

Mỗi nhánh quân hoặc ít hoặc nhiều, đều sẽ có một vài võ giả theo quân xuất chinh, bọn họ đã trải qua vô số trận chiến sinh tử, luyện thành một thân thực lực cứng rắn, không phải võ phu bình thường có thể sánh được.

Hơn nữa, họ còn phối hợp cùng quân đội, tựa như hổ chắp thêm cánh, những luyện khí sĩ lấy trường sinh làm mục tiêu gặp phải bọn họ cũng phải nhượng bộ mà lui binh.

Dù sao thì người phía trước cầu thắng lợi, người đằng sau lại cầu đắc đạo tu tiên.

Chỉ là đội quân tàn binh xông tới quá nhiều người, vô cùng cản trở bước chân của mấy tên võ giả theo quân này, từ đó đã để cho Lý Bình An tìm được cơ hội, dẫn dắt mấy binh lính tinh nhuệ mở ra một lỗ hổng.

Đạo quang kiếm ảnh, huyết nhục văng tung tóe.

Tiếng chém giết càng ngày càng sắc bén, càng ngày càng hỗn loạn, kịch liệt.

Hai ngọn đồi dựng đứng sừng sững, ở giữa là một mảnh đất bằng phẳng.

Người Đột Quyết chia làm hai nơi, để khi một bên bị tấn công, bên

kia sẽ sẵn sàng chuẩn bị. Đại quân tán binh của Đại Tùy lao xuống sườn đồi, băng qua ngọn đồi cuối cùng.

Một mũi tên nhọn xẹt qua bên tai Lý Bình An, nhưng không may là người phía sau thân thể không tốt bằng Lý Bình An, bị bắn trúng.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên liên tiếp, có người ngã xuống, có người lăn lộn, nhưng không có ai dừng lại.

Bởi vì nếu dừng lại bây giờ, điều chờ đợi cho họ chính là cái chết.

Chỉ có xông lên, tiến thẳng không lùi mới có thể mở ra một con đường máu mà thôi.

Mưa tên chỉ tạm thời trì hoãn được dòng người đang ồ ạt xông tới.

Đám tàn binh có người giơ tấm chắn lên, có người giơ thiết giáp lên để bảo vệ, song, mưa tên của người Đột Quyết thật sự là quá dày đặc.

Dường như trước mặt họ chính là một bức tường, một mảnh đen kịt, khó có thể vượt qua được. “Là tiễn trận của người Đột Quyết!”

Ai đó hét lên.

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lý Bình An mở bàn tay ra, để lộ nửa đoạn giấy Tuyên Thành, viết một chữ “Phong”

Đám người Triệu Mục cũng dựa theo lời dặn dò của Lý Bình An, lấy chữ “Phong” Lý Bình An đã giao cho bọn họ trước đó ra.

Lý Bình An hít sâu một hơi, thốt ra từng câu từng chữ.

“Gió nổi lên!”

Ngôn từ thốt ra như có sức mạnh.

Gió thổi tới từ phía sau, từ bên trong màn khói lửa dần tan đi mà thổi tới, mang theo mùi xương trắng và máu thịt, mang theo cả tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng đao thương chém giết nữa.

Gió cuốn tuyết bay loạn xạ đầy trời, đập vào mặt, đập vào khiên, đập cả vào trên áo giáp đinh tán, phát ra tiếng nổ tung, “Ầm ầm ——”

Một không gian rộng lớn được cày xới ra trên mặt đất phủ đầy tuyết,

tuyết đọng bị gió thổi văng khắp nơi, ngay cả mấy cái cây cũng bị thổi gãy.

Màn mưa tên dày đặc dần tiêu tán đi trong cuồng phong.

“Tiến lên! Về nhà”

Lúc này, đám binh sĩ liều mạng chiến đấu này bỗng lộ ra một loại khí chất thẳng tiến không lùi, đó là một tinh thần bi tráng.

Họ vượt qua khe rãnh cùng chướng ngại vật mà xông thẳng vào trận địa quân địch.

Trong màn đêm tuyết, nghênh đón bọn họ là chính là những binh lính Đột Quyết vô cùng dũng

mãnh.

Ánh trăng chiếu lên khôi giáp của bọn chúng, phản xạ ra ánh sáng lạnh, làm cho người ta không rét mà run.

Người Đột Quyết cho rằng bọn họ đến để tấn công doanh trại, cho nên chiến đấu đặc biệt dũng mãnh, tuy nhiên, trên thực tế, những người này chỉ muốn xé ra một lỗ hổng, lao ra khỏi vòng vây của kẻ thù, trở lại quân đội của Đại Tùy mà thôi.

Tuy rằng quân đội tán binh có nhân số đông đảo, nhưng do bỏ chạy tán loạn dọc theo hành trình dài, thậm chí phần lớn vũ khí trong tay họ đều là nhặt được, thì đương nhiên chiến lực của họ không cách nào sánh với người Đột Quyết luôn sẵn sàng chiến đấu rồi.

Cho nên điều mà ngay từ đầu Lý Bình An mong muốn không phải dẫn bọn họ tiêu giệt kẻ thù, mà chính là mở đường ra ngoài.

Tuy kế hoạch đã lập xong xuôi, nhưng thường sẽ phát sinh biến cố.

10:37

Ví dụ như vào giây phút này, sức chống cự của người Đột Quyết đã vượt ngoài dự đoán, mà sức chiến đấu của đám tàn binh này khi sắp chết cũng vượt quá dự liệu của bọn họ.

Bởi vì ai cũng hiểu rằng lao ra ngoài chính là hy vọng duy nhất lúc này của họ.

Trong đội tàn binh cũng không thiếu những võ phu có thực lực mạnh mẽ, mặc dù không thể lấy một địch trăm, nhưng lấy một địch mười

vẫn còn dư sức.

Lý Bình An tay cầm trượng đao, chóp mũi tràn ngập mùi máu tươi hào quyện với mùi gió tuyết lạnh lẽo, máu tươi xẹt qua dọc theo thân đao, thấm đẫm đêm tuyết, nhuộm đỏ một biển máu.

Đêm nay định trước là không thể nào yên bình rồi.

Chương 199: Chiến binh trâu

1573 chữ

Khất Nhan- tướng lĩnh Đột Quyết đóng quân ở đây giận dữ gầm lên điều gì đó.

Trong tay hắn cầm một cây trường thương, hung hăng bổ vào đầu một binh lính Đại Tùy.

Trên người hắn không khoác áo giáp, lưỡi đao chém vào chỉ tạo một vết xước trăng trắng mà thôi. Hai người lính Đại Tùy tiến lên.

Khất Nhan đập một quyền vào trường thương của một người lính, sức mạnh ấy lớn đến nỗi làm cho đuôi thương trực tiếp đâm vào ngực và bụng của tên binh sĩ kia, ngay cả rên cũng không kịp nên đã ngã xuống .

Mấy binh lính vừa nhìn thấy, nhất thời hoảng sợ, không dám trêu chọc đối phương.

Khất Nhan giơ trường thương lên, hét to một tiếng.

“Giết bọn hắn!”

Đi cùng với tiếng hét này là lực lượng khí huyết nồng hậu.

Thanh âm của mọi người dường như đều bị tiếng hét lớn này đè áp xuống, tựa như tiếng sấm vang trên mảnh đất bằng phẳng vậy.

Binh sĩ Đột Quyết chấn động sĩ khí.

Trong nháy mắt tiếp theo, Lý Bình An vốn đang ẩn nấp trong đám người đã tìm được cơ hội, chạy như lướt gió, thi triển ‘Súc Địa Thành Thốn.

Cây phù tang biến thành trượng đao, dễ dàng xuyên qua khôi giáp hộ

thể của Khất Nhan.

Từ nơi trái tim vỡ ra, máu tươi phun ra như suối.

Mọi người sửng sốt trong giây lát, không ngờ rằng một giây trước, hắn vẫn tồn tại giống như một vị chiến thần bất khả chiến bại, giây sau đã bị giải quyết dễ như trở bàn tay.

Người đứng đắn ai lại so tài chính diện với ngươi, chủ yếu là vừa lừa gạt, vừa đánh lén mà thôi . “Giết!”

Thanh âm của Lý Bình An không hề yếu hơn Khất Nhan chút nào.

Giờ phút này cả người hắn đẫm máu, trong tay xách theo đầu tướng lĩnh Khất Nhan của người Đột Quyết, khí thế trên người giống như là một pho tượng ma thần, làm cho binh lính chung quanh đều không tự chủ được lui về phía sau một bước.

“cGiết giết giết giết!”

Triệu Mục khàn giọng hô theo, ngay sau đó xung quanh cũngn đồng thời vang lên những tiếng gầm thét giận dữ của binh lính Đại Tùy.

Tiếng gầm vang tận trời cao, dường như đến đồi núi cũng phải run rẩy.

Binh lính Đại Tùy cảm giác được một cảm giác nóng rực, bên trong thân thể giống như có một đám lửa đang thiêu đốt.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, từng mảnh sóng nước máu thịt be bét văng lên.

Một cuộc tấn công thảm khốc diễn ra theo một cách điên rồ.

Về sau, sự kiện này đã được lưu truyền lại.

Người kể chuyện ở cuối đường phố kể câu chuyện nhỏ rất thú vị này.

Một thời, Đại Tùy giao chiến cùng Đột Quyết, bởi vì phán đoán sai lầm mà dẫn đến trận đầu tiên đại bại, mắt thấy toàn quân đều bị diệt, ngay lúc này, có một người dẫn theo hơn một ngàn binh lính ngăn cơn sóng dữ, lao ra khỏi vòng vây của người Đột Quyết.

Người này thân cao tám thước, cưỡi trên người một con trâu đen thân thể cường tráng mà xông

thẳng vào trong doanh trại địch, chỉ với một thanh đại đao trong tay mà gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ.

Hắn ta dũng mãnh vô cùng, được mệnh danh là: “Chiến binh trâu”

Gió bắc gào thét, từng đợt lại từng đợt.

Trong doanh trướng, không khí ấm áp giống như ở hai thế giới vậy.

Lưu Dũng đứng canh ở cửa lều, âm thầm liếc mắt nhìn mấy vị tướng quân đang đứng bên trong. Vẻ mặt của mỗi người đều vô cùng nghiêm trang, trầm mặc không nói.

Lưu Dũng có thể nghe rõ tiếng ngựa hí, tiếng ho khan cùng với tiếng va chạm của những binh khí bằng sắt bên ngoài.

Bên trong đại doanh, có một nữ nhân mặc khôi giáp đang ngồi ở chính giữa, tuy khuôn mặt còn dính bụi bặm do vừa mới đi thị sát doanh trại xong, nhưng không che giấu được khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.

Hai con ngươi mềm như nước, song lại mang theo thanh âm nói chuyện lạnh như băng.

Trưởng công chúa Liễu Vận.

Lưu Dũng mím môi, suy nghĩ không khỏi chuyển hướng.

Hắn nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Hắn vốn là đội trưởng tiểu đội trinh sát ở biên quan, một lòng bảo vệ quốc gia., nhưng cuối cùng lại bị kẻ xấu bức đến đường cùng, đành phải vào rừng làm cướp, trở thành lưu binh.

Vốn tưởng rằng mình cả đời liền như vậy, ai ngờ đến ở trong sa mạc lại gặp được quý nhân cả đời.

Lý Bình An.

Khi đó Lý Bình An nói rằng hắn có một người bạn bình thường ở kinh thành, nói không chừng có thể giúp được Lưu Dũng, chỉ là Lưu Dũng thế nào cũng không nghĩ tới, bằng hữu bình thường này lại là trưởng công chúa.

Sau đó Lưu Dũng đi theo Hạ Hầu Thượng tướng quân, trong lúc hộ tống vợ con Hạ Hầu Thượng tướng quân, lại gặp Lý tiên sinh một lần nữa.

Lần này theo quân đến đây, Lưu Dũng còn cố ý xin nghỉ để đi trấn An Bắc Tứ tìm Lý Bình An, nhưng vẫn không nhìn thấy đối phương đâu.

Lúc này, có người đến báo.

“Bẩm điện hạ, có một nhánh tàn binh xông ra từ thành Tát Nhĩ”

Mấy vị tướng quân đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Liễu Vận buông chén trà xuống, đuôi lông mày hơi nhướng lên.

Một vị tướng quân nói: “Tát Nhĩ đã bị người Đột Quyết bao vây rồi, sao bọn họ lao ra được? ” “Thuộc hạ không biết, giờ phút này bọn họ đang nghe thông báo ở ngoài doanh trại.

Mông Triệu Mục bị một mũi tên, chân cũng bị chém mấy đao, nhưng cũng may là vết thương không quá nặng.

Giờ phút này, hắn đang nằm trên mặt đất, ăn lương khô từng miếng từng miếng một.

Bọn họ làm được rồi!!

Triệu Mục nhếch miệng cười, tất cả những gì phát sinh lúc trước mẹ nó đều giống như hắn đang ngủ mơ vậy.

Triệu Mục lại uống một chén canh nóng, thở ra một hơi khí lạnh.

Dựa vào công lao lần này, sau này khi trở về nhà hắn đã có thể cưới được nghĩa muội rồi.

Lúc này, có người đi đến.

“Triệu Mục là người nào?”

Triệu Mục ngẩng đầu, ” Là ta.

“Ra đây!”

“Ta đang bị thương, không đứng dậy được”

Triệu Mục một hơi lao ra ngoài, lúc này khi sức mạnh ấy đã tiêu tán rồi, cả người hắn dường như đã bị rút khô.

“Nói ngươi ra thì ngươi phải ra!” Người nọ lạnh lùng nói.

Mấy người còn lại đồng loạt hướng ánh nhìn bất thiện vào người

đang nói chuyện kia.

“Không được vô lễ!”

Rèm cửa bị người ta vén lên, một nữ nhân bước vào.

Triệu Mục trước tiên là vô cùng sửng sốt, ngơ ngác nhìn khuôn mặt đối phương.

Trong lòng hắn có một bảng xếp hạng mỹ nữ, vị trí thứ nhất đương nhiên là nghĩa muội, đứng thứ

hai chính là một vị hoa khôi trong thanh lâu duy nhất ở quê.

Tuy rằng vị hoa khôi kia đẹp hơn không biết bao nhiêu lần so với nghĩa muội của hắn, nhưng Triệu Mục cảm thấy cách ăn mặc của em gái mình cũng không kém hoa khôi kia là bao.

Mấy năm nay, hắn vào nam ra bắc cũng thấy không ít cô nương xinh đẹp, song nghĩa muội vẫn luôn vững vàng chiếm cứ ngai vàng đệ nhất, chỉ là giờ phút này……

Nghĩa muội, ta có lỗi với ngươi!

“Tham kiến điện hạ!”

Triệu Mục đột nhiên phục hồi lại tinh thần, người có thể được xưng là điện hạ…

Công chúa!

Triệu Mục đột nhiên muốn đứng lên.

“Không cần đa lễ, ngươi là người có công lớn”

“Thuộc hạ tiểu kỳ tiên phong hữu doanh Triệu Mục, bái kiến điện hạ.”

“Tiểu kỳ?” Liễu Vận hơi có chút kinh ngạc.

Nàng không ngờ rằng, một tiểu kỳ là lại có thể ở trong vòng vây của địch nhân mà tập hợp được

nhiều tàn binh như vậy, thậm chí còn lao ra được khỏi vòng vây của kẻ thù.

Liễu Vận gật gật đầu, “Ngươi làm rất tốt, ta đã nhớ kĩ ngươi rồi.

Triệu Mục mạnh mẽ nhịn xuống nỗi kích động, lắp ba lắp bắp: “Thật ra việc này không có liên quan gì đến ta cả, chủ yếu là công lao của Lý huynh.

” Lý huynh? Đó là vị tướng sĩ nào? ”

“Hắn vốn tên là Lý Bình An, không phải tướng sĩ trong quân

Lưu Dũng ngoài trướng bỗng nghe thấy cái tên này, sắc mặt biến đổi.

Liễu Vận thất thần trong chốc lát, mặt không đổi sắc, nhẹ giọng nói.

“Vậy thì.. Hắn ở đâu rồi? ”

“Nói là đi nhà xí rồi”

Chương 200: Trở về

1634 chữ

Liễu Vận nhìn chằm chằm sa bàn chiến trường, suy nghĩ về trận chiến sắp tới, nhưng trong đầu lộn xộn không thôi.

Lưu Dũng bước nhanh vào, chắp tay.

Liễu Vận dường như ngẩng đầu lên theo bản năng.

Lưu Dũng nuốt nước miếng, lúc này mới nói.

“Điện hạ, không tìm được Lý tiên sinh, có vẻ là đã rời đi rồi, liệu có đuổi theo không?”

Không khí dường như bị đóng băng trong một thời gian ngắn, sau đó Lưu Dũng nhận được một câu trả lời chắc chắn.

“Được rồi, ngươi lui ra đi, gọi mấy vị tướng quân vào, có chuyện quan trọng cần thương lượng” “Vâng!”

Lưu Dũng lui ra ngoài.

Lão Ngưu kéo sợi dây thừng, liếc vào trong giếng.

Thanh âm của Lý Bình An truyền đến từ phía dưới, “Lão Ngưu, kéo!!” Giếng đất, một chiếc ròng rọc tròn tròn, một gầu nước đựng than.

Lão Ngưu kéo ròng rọc lên, việc này vất vả lắm.

Tay cầm của ròng rọc được quay bằng tay, lòng bàn chân nhẵn mịn và sáng bóng.

Nếu không cẩn thận, ngươi sẽ trượt chân, rơi thẳng xuống giếng ngay.

Chỉ chốc lát sau, lão Ngưu đã kéo được Lý Bình An lên.

Lý Bình An cầm trong tay một chiếc bầu tràn đầy nước lạnh, vừa rồi hắn đã uống no nước ở phía dưới rồi, cho nên đây là dành cho lão Ngưu.

Lão Ngưu uống một ngụm, cảm giác lạnh lẽo tràn ngập khoang miệng.

Sảng khoái!

Lão Ngưu uống sướng bụng, bộng buông lỏng bánh xe ra.

Lý Bình An than một tiếng, biến mất từ trên miệng giếng, rớt vào lần thứ hai. Hắn lập tức chửi ầm lên.

Lão Ngưu chớp chớp mắt, bổn ngưu cũng không phải cố ý âu

Lý Bình An lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, cuối cùng cũng được trở về!

“Lão Ngưu, đi thôi!”

Một người một trâu đi về phía xa.

Họ trở về trong đêm tuyết rơi.

Trấn An Bắc Tứ, quán mì Lưu Ký.

~

Lão Lưu bỏ mì sợi đã chuẩn bị xong vào nước nóng hổi bên trong thùng thép.

Có khách quen đi tới, “Lão Ngưu, nồi mì thứ hai! ”

“Được rồi”

Tục ngữ có câu “Một nồi sủi cảo hai nồi mì”.

Thêm nước vào nồi mì đầu tiên sẽ làm nước dùng trở nên đặc hơn và tăng thêm mùi thơm của mì.

Càng nấu càng thơm, đúng là may cho cái tên “hai nồi mì” rồi.

“Cho nhiều canh một chút, mì cứng một chút, thêm chút dầu ăn, cho thêm chút lá rau nữa nhé. Có người nói.

“Có ngay….

Lão Lưu ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm mặt Lý Bình An.

“Ôi chao, Lý Mù Tử!”

Lý Bình An cười nhạt, “Lão Lưu đã lâu không gặp, dạo này mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

“Ổn hết! Ta tốt lắm.”

Lão Lưu cười to.

Đầu năm nay, chia tay rồi lần nữa gặp lại nhaucũng chẳng dễ dàng gì.

Sau khi mì đã chín thì xả lại ngay bằng nước lạnh, rồi lập tức vớt vào trong chén, bỏ thêm rau xanh, rắc thêm hành lá và rau thơm xắt nhỏ, rồi mới đổ một lớp dầu ớt cay xè lên trên.

Cuối cùng là múc một thìa canh nóng hổi đổ vào bát rồi thêm một thìa thịt dê nữa là xong.

Thịt dê xếp đầy như một ngọn núi nhỏ, lại lấy thêm một đĩa thức ăn, một đĩa đậu phộng, một bát

móng giò kho nữa.

“Đây là của lão Ngưu!”

Mỗi lần Lý Bình An gọi mì đều phải gọi thêm cho lão Ngưu một bát, lão Lưu vẫn chưa quên thói quen này.

Lão Ngưu vui vẻ vẫy vẫy cái đuôi.

Ở giữa bát mì được tranh trí bằng hành lá và các loại rau thơm, vị cay nhưng không khô, mùi hương hòa quyện cùng mùi thịt dê phả vào mặt, dù ăn hết miếng này đến miếng khác nhưng vẫn không hề bị ngán.

Đúng là một ngày phù hợp để chuyện trò và ăn uống mà.

Một hơi húp hết nồi nước dùng, cảm giác ấm áp lan toản khắp cơ thể, hoàn toàn xua tan đi cái lạnh mùa đông .

“Trên đường đi, ta có nhìn thấy phía đông đã trở thành một đống đổ nát, có chuyện gì xảy ra thế?” Lý Bình An cắn một miếng tỏi.

Lão Lưu thở dài một hơi, “Do đánh trận thôi, khi nửa năm trước Đại Tùy và Đột Quyết đánh một trận lớn ở trấn An Bắc Tứ, những người này bỏ chạy và chết hết rồi, nhiều ngôi nhà ở đây cũng bị

sup

và thiêu rụi nữa.

Lý Bình An trầm mặc một lát, cũng thở dài theo, hy vọng những người bạn cũ kia vẫn còn bình an vô

Lại nói tiếp, tình cảm của Lý Bình An đối với An Bắc tứ trấn là vô cùng đặc biệt.

Mặc dù trước đó đã ở trong một thôn làng trong núi hơn mười năm, nhưng khi đó mình ăn một bữa cũng không đủ no, mãi đến khi ở trấn An Bắc Tứ hắn mới có một ngôi nhà, có một công việc ổn định, nếu như nói sát thủ cũng là một công việc.

Sau khi tạm biệt lão Lưu, Lý Bình An trở về tiểu viện của mình.

Vẫn là tiểu viện khi trước Mã Tam Nương đã mua cho mình, cũng không biết hiện tại nàng thế nào rồi, có phải lại mở thêm một Lệ Xuân Viện ở nơi nào đó hay không.

Chắc hẳn công việc làm ăn cũng không quá tệ..

Phiến đá xanh trong hẻm nhỏ đã vỡ vụn đến không ra hình ra dáng, tường viện phía tây cũng sập mất một góc, chỉ còn lại một cánh cửa, trên cửa và trên tường đều mọc đầy cỏ xanh.

Bức tường sân bị sập mất một nửa, để lộ chiếc xà nhà ở góc tường ra.

Nhà….Nhà đâu rồi?

Nơi đây chỉ còn lại một đống đổ nát, tràn đầy thê lương mà thôi.

Lý Bình An bất đắc dĩ cười cười.

Ở phía bên kia, ngôi nhà của A Lệ Á cũng bị sập.

Lý Bình An có chút lo lắng cho Đóa Cáp- tỷ tỷ của A Lệ Á.

A Lệ Á đến thư viện, Lý Bình An cũng đi theo, trong nhà chỉ còn lại Đóa Cáp mà thôi.

Trước khi đi, Lý Bình An đã nhờ cha của Vương Nghị chăm sóc Đóa Cáp nhiều hơn, cấy địa vị của Vương gia, muốn bảo vệ Đóa Cáp cũng không phải là một việc khó.

“Lý Mù Tử?”

Tại thời điểm này, một hán tử ở ngôi nhà đầu hẻm đi tới.

Tuy không thân thiết, nhưng trước kia cả hai đều ở chung một con hẻm, thỉnh thoảng gặp nhau cũng sẽ chào hỏi nhau vài câu.

“Ngươi về lúc nào thể?”

“Trương ca.” Lý Bình An cười cười, “Ta mới về hôm nay thôi.

Hai người lại hàn huyền thêm vài câu.

Hán tử nói: “Đóa Cáp nói, nếu ta nhìn thấy ngươi thì nói cho ngươi rằng nàng đã đi theo Vương gia đến Ngọc Môn Quan rồi.

Quả nhiên đúng như những gì Lý Bình An đã nghĩ tới, chỉ là tiếc cho cái viện này của mình thôi. Hán tử thở dài một hơi, “Nhà ta lúc trước cũng bị như vậy, về sau mới xây lại”

Lý Bình An bước vào trong viện, cây chà là cũng hóa thành tro tàn rồi, chỉ còn lại một phần nhỏ của cây vẫn chưa bị đốt cháy mà thôi.

Lý Bình An đi dạo một vòng, một cảm giác cảnh còn người mất bỗng lóe lên trong đầu.

Thừa dịp trời còn chưa muộn, Lý Bình An và lão Ngưu chậm rãi đi dạo quanh trấn An Bắc Tứ.

Hắn hỏi thăm về mấy người bằng hữu, bao gồm cả Lưu Nhị, nhưng kết quả cũng không thu được chút tin tức gì.

Lúc rời khỏi trấn An Bắc Tứ, ta đã tình cờ gặp được Lưu Nhị, do vướng phải sự nghiêm trị các bang phái, hắn đã bị nhốt vào đại lao. Vào thời khắc chiến sự khẩn cấp, có lẽ hắn cũng bị kéo đi đánh giặc ở tiền tuyến rồi.

Thiên hạ rộng lớn như thế, gặp lại nhau đúng là không phải một việc

dễ dàng gì, đôi khi đã nói lời tạm biệt thì xác định chẳng còn cơ hội gặp lại nhau.

Hiện tại, phần lớn các nơi ở trấn An Bắc tứ đều đã trở thành khu quân sự quan trọng, lương thảo tiếp tế phía sau đều thông qua nơi này để vận chuyển về phía trước.

Trên đường đi xuất hiện rất nhiều binh lính, cũng không biết trận chiến này phải đánh đến khi nào đây..

Thỉnh thoảng lại có binh lính bắt tráng đinh giữa đường, xem ra trấn an bắc tứ cũng không còn phù hợp để ở lại nữa rồi.

Từ Đại Tùy đến Trấn Yêu quan, lại từ Trấn Yêu Quan trở về Đại Tùy.

Lý Bình An đi đường có chút mệt mỏi, liền muốn cùng lão Ngưu tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian, thuận tiện an tâm tu luyện, vừa may đang có một ít linh thạch trong người.

Còn về phần khi nào lại lên đường sao? Tùy tâm thôi

Cuối cùng, sau khi trải qua một đêm ở trong đống đổ nát của tiểu viện, Lý Bình An cùng lão Ngưu liền đạp lên tia nắng sớm của mặt trời mà khởi hành.

Chương 201: Thôn nhỏ trong núi

1441 chữ

Ba tháng sau.

Từng làn khói bếp bốc lên từ ngôi làng nhỏ trong ánh hoàng hôn được bao phủ trong một tầng sương mù trắng xóa.

Thôn trang ấy được bao quanh bởi những ngọn núi xanh, nước trong xanh chảy dài.

Lý Bình An và lão Ngưu đi bộ trên đường, dọc theo con đường mòn trên cánh đồng, trèo lên núi trong hương thơm cỏ và bùn đất.

Một tấc vuông thanh tịnh, bốn mùa đều có núi sông bao quanh.

Trộm nửa ngày thảnh thơi trong cuộc đời trôi nổi, tự do cuộn mình trong một góc.

Sau khi đốn củi xong, hắn còn tiện tay bắt được một con thỏ, hái thêm được một ít trái cây chua chua ngọt ngọt.

Lý Bình An đi theo chào hỏi mấy thôn dân dậy sớm, rồi chậm rãi trở về nhà.

Bữa sáng là một nồi bột bánh, trên thực tế lại là một loại mì.

Có câu tục ngữ như này, gọi là "Người khéo tay không có bột cũng khó làm bánh", ý chính là không bột đổ gột nên hồ.

Ăn xong một nồi canh mì, lão Ngưu liền bắt đầu rửa chén cọ nồi.

Lý Bình An thì ngồi gần lò sưởi đặt đầu giường, ý thức chìm xuống, tiến vào trạng thái quan sát. Những ngày này, hắn vẫn luôn tác động mạnh vào nê hoàn, thỉnh thoảng lại tán gẫu cùng những người khác có đại đạo phù văn trên người ở trong nhóm, trao đổi suy nghĩ.

Trên thế giới này những người tu luyện lục bí của con người giống như Lý Bình An mặc dù không nhiều, nhưng cũng không phải là không có.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó là tìm kiếm đại đạo phù văn.

Mãi cho đến trưa.

Lão Ngưu kêu một tiếng, "Bò…ò.

Ăn cơm trưa thôic, cơm trưa của bọn hắn là con thỏ bắt vào ban ngày.

Thức ăn trong nhà cũng không còn lại nhiều, qua mấy ngày nữa cũng không thể ở lại ngôi nhà này

nữa rồi.

10:38

Chủ nhân trước đây của ngôi nhà đã đi đến một nơi khác để kiếm sống, nếu có người sống ở đây thì vừa vặn có thể tăng thêm chút nhân khí cho ngôi nhà, cũng không đến mức bị bỏ hoang.

Có câu nói, "Người cần cơm, nhà cần người"

Phòng ốc nếu không có người ở, quanh năm không có người quản lý, sẽ hư hỏng rất nhanh.

Chủ nhân của ngôi nhà này rời đã đi hơn hai năm rồi, ai biết gần đây mới nhận được tin tức rằng hắn sắp trở lại sau thời gian bốn ba bên ngoài.

Nếu bọn họ trở về, Lý Bình An đương nhiên phải trả nơi ở cho chủ nhân của nó rồi.

Chỉ là hắn vẫn chưa tìm được chỗ ở mới thôi.

Lý Bình An uống mấy ngụm nước lạnh, lúc này mới đi ra ngoài.

Buổi sáng và ban đêm là thời gian tu luyện, buổi chiều Lý Bình An sẽ cầm theo Nhị hồ mà đi dạo trong thôn.

Thôn trang trong núi này tuy không thể so sánh với các thành phố lớn, cuộc sống giải trí khan hiếm, do đó cũng sẽ không có người thưởng mấy đồng cho Lý Bình An nếu kéo đàn hay.

Nhưng nơi đây cũng có chỗ tốt của nó, hắn vẫn rất thích loại địa phương yên tĩnh này, cảm thấy

thời gian trôi qua, hết thảy mọi thứ đều chảy chậm lại.

Dù sao, hắn cũng không gấp gáp gì, mọi thứ chậm rãi thế này cũng tốt.

Lý Bình An ngồi dưới một gốc cây liễu ở trong thôn.

Lão Ngưu ngáp một cái, im lặng nằm sấp ở một bên, chuẩn bị ngủ trưa.

Lý Bình An tựa vào cây lớn, bắt đầu kéo Nhị hồ, một bộ dáng khoan thai lại thản nhiên.

Một lát sau, một hán tử có vẻ vừa trở về từ đồng ruộng, đi tới, đặt mông ngồi trên rễ liễu.

Hắn tháo mũ rơm trên đầu xuống và bắt đầu quạt, đồng thời lấy ra một cái khăn từ bên hông để lau

mồ hôi trên trán.

Hán tử tên là Lưu Đại Thuyên, là người duy nhất trong thôn nguyện ý nghe Lý Bình An kéo tiểu

Nghe xong, hắn lấy ra một đồng tiền từ trong ngực, đang muốn cho Lý Bình An, thì bỗng thấy vợ mình đi tới từ cách đó không xa.

Lưu Đại Thuyên vội vàng cất tiền đi, giống như chuột nhìn thấy mèo vậy.

Người phụ nữ chống nạnh, mắng: “Cái tên này! Sau khi làm xong công việc không trở về nhà ngay mà lại chạy tới đây nghe một tên mù kéo nhạc à, vậy thì tốt nhất ngươi cũng mù cùng hắn đi”

Lưu Đại Thuyên cười ngu ngơ, “Vợ ơi, đừng nói người ta như vậy.

Người phụ nữ trừng mắt nhìn anh ta, “Nhanh cút về nhà đi, nói xong, liền tịch thu đồng tiền trong ngực của hán tử lại.

“Tiền giấu từ lúc nào đây?”

“Lần trước lúc bán mì còn thừa lại”

“Ngươi thì giỏi rồi!” Người phụ nữ mặt mày lạnh lùng, “Nói! Còn bao nhiêu nữa.

“Chỉ còn cái này thôi”, đến tận bây giờ, Lưu Đại Thuyên vẫn chỉ cười cười, sau đó liền bị người phụ nữ tức giận xách tai về nhà.

Trước khi đi, tay phải của Lưu Đại Thuyên vắt chéo sau lưng, cong ngón trỏ và ngón cái lại, nhẹ nhàng búng một cái.

Lý Bình An đưa tay nhận được, là một đồng tiền.

Hóa ra còn tận hai đồng cơ.

Lý Bình An không khỏi cười cười.

[Tên: Lý Bình An, tuổi thọ: 260-2701

Mấy ngày nay hắn vẫn toàn tâm toàn ý lao vào tu luyện, có thể cảm giác được nê hoàn rõ ràng có

sự thay đổi rất khác so với trước kia.

Các tố chất thân thể cũng tăng lên không ít.

Nhưng mà tu luyện thì tu luyện, cuộc sống cũng không thể thiếu củi gạo dầu muối được.

Lương thực trong nhà cũng không còn lại nhiều lắm, trong thôn cũng chẳng còn thừa lại phòng nào, do đó, Lý Bình An liền tự mình tìm một chỗ thuận mắt mà dựng lên một túp lều tranh.

Nói chung, làm gì cũng đều cần tiền hết.

Lý Bình An lấy đồ vật đáng giá trong nhà ra, chuẩn bị đi chợ đen đổi một ít tiền.

Mấy thứ cướp được từ tay Hô Duyên Trác khi giết hắn lúc trước.

Một cái hộp nhỏ đựng kiếm, bên trong chứa mười hai thanh phi kiếm, tuy rằng không phải vật phàm, nhưng đối với Lý Bình An mà nói giống như gần gà vậy.

Ăn không ngon, mà vất đi thì tiếc của.

Hai túi linh thạch phẩm chất không nhỏ này phải giữ lại dùng để tu luyện, hơn nữa nếu bán thứ này đi còn rất dễ rước họa vào thân nữa.

Sau mấy ngày nghiên cứu cái hộp nhỏ chứa những viên linh đan giống như thủy tinh màu đỏ

thượng hạng, đồng thời tỏa ra một mùi hương kì dị nhàn nhạt kia, thì linh đan này hẳn là một loại thuốc giải độc.

Còn âm ột cái phù hộ thân màu vàng bị vỡ vụn thành hai mảnh nữa.

Lý Bình An suy nghĩ một chút, bèn đặt hộ thân phù màu vàng vỡ thành hai đoạn này cùng một chỗ với chiếc hộp đựng kiếm kia.

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn lên thị trấn.

Thị trấn hơi lớn một chút đều có chợ đen buôn bán một số hàng lậu, hàng cấm, đồ cổ, muối lậu, vân vẫn, cũng không có gì ngạc nhiên.

Lý Bình An và Lão Ngưu đi dạo một vòng trên chợ đen, tìm được một tiệm cầm đồ.

“Khách nhân cần gì thế?”

Chưởng quầy tiệm cầm đồ cười, để lộ ra một cái răng vàng.

Lý Bình An nói: “Đổi một thứ., nói xong bèn lấy cái hộ thân phù vỡ vụn kia ra.

Chưởng quỹ nhìn thoáng qua ánh mắt Lý Bình An, lại cẩn thận nhìn hộ thân phù một lúc lâu.

“Cái này … Thứ này từ đâu ra vậy?”

“Nhật.”

“Nhặt?”

“Ừm” Lý Bình An gật đầu.

Chưởng quầy híp hai mắt lại, ánh lên vẻ tham lam, gọi Lý Bình An tiến vào. Lý Bình An lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện.

Cắn câu rồi-

Chương 202: Tiền tự rơi vào túi

1454 chữ

Lý Bình An đi theo chưởng quầy tiệm cầm đồ vào trong phòng. Chưởng quỹ lập tức đóng cửa lại, lại lo lắng nhìn chung quanh.

“Nào, đi theo ta, ta cho ngươi xem đại bảo bối này

Chưởng quỹ nói như vậy.

Lý Bình An cười gượng một tiếng, “Đại bảo bối?”

Sau khi hai người đi vào hậu viện, lập tức có ba tráng hán để trần hai tay bước ra, họ đều mặc áo ngắn màu xám xanh, trên chân đi một đôi giày vải.

Một trong số họ còn mang theo một con dao.

Chưởng quầy đóng cửa lại, cười như không cười mà nhìn Lý Bình An: “Tên mù này, ngươi rốt cuộc lấy được cthứ này ở đâu?

Lý Bình An trầm giọng nói: “Ngươi muốn làm cái gì? ”

“Làm cái gì?” Chưởng quỹ đi về phía trước một bước, “Hôm nay nếu ngươi không nói lai lịch của thứ này ra, vậy thì không thể bước ra khỏi đây một bước.

“Ngươi không sợ quan phủ làm phiền sao?”

“Kể cả hôm nay lão tử làm thịt ngươi ở chỗ này cũng chẳng có ai biết được, lão tử nếu mà sợ quan phủ thì sẽ không kiếm ăn ở đây được rồi”

Lý Bình An gật gật đầu, vô cùng thức thời nói: “Hai mươi lượng bạc,

việc này coi như xong có được không?"

Chưởng quỹ nhịn không được cười, "Hai mươi lượng? Tiểu tử ngươi vậy mà còn khá giàu đó!" Lý Bình An vươn tay, "Vậy cho ta đi."

Chưởng quỹ sửng sốt, lập tức giận tím mặt.

"Tiểu tử ngươi tìm chết mđúng không, ngươi cũng không đi ra ngoài mà hỏi thăm thử danh tiếng của lão tử xem!

"Đây là hai mươi lượng bạc của ngài ạ." Chưởng quầy cung kính đưa túi tiền lên.

Lý Bình An ước chừng phân lượng, khoác lên vai.

"Đừng khách khí với ta." Chưởng quầy cười.

Lý Bình An cõng theo tiền rời đi.

Hai mươi lượng bạc cũng đủ để làm rất nhiều chuyện rồi.

Một người lớn cần 3,6 thạch gạo và một đứa trẻ cần 1,8 thạch gạo mỗi năm.

Giả sử một gia đình có ba người thì một năm cần khoảng 9 thạch gạo.

Nói cách khác, khoảng mười lượng bạc là có thể duy trì cuộc sống cơ bản của một gia đình ba người

Chỉ là năng lượng mà Lý Bình An- người tu luyện lục bí của con người, cũng không thể so sánh với người bình thường được.

Lúc trước khi đếnTrấn Yêu Quan, dọc theo đường đi hắn phải ăn ngủ ngoài trời, một ngày chỉ ăn được một bữa cơm, lúc khó khăn nhất thì ngay cả cơm cũng không có mà ăn.

Tuy rằng trải nghiệm, kinh nghiệm tăng lên không ít, nhưng việc tu luyện cũng vì thế mà trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Hơn nữa bởi vì vội vàng đi dường, hắn cũng không thể chuyên tâm mà tu hành được, cho nên sau khi trở về, Lý Bình An mới muốn tìm một nơi thanh bình mà chuyên tâm tu hành thật tốt, bổ sung lại khoảng thiếu hụt khi trước.

Lý Bình An mua ba cân đậu nành, thịt heo, mỡ heo….đồng thời cũng trả giá cao để mua cho lão Ngưu một ít thịt bò chết già bình thường.

Tuy giá cả đắt đến đáng sợ, nhưng lão Ngưu đã chết thèm mấy ngày nay rồi, nếu mà không mua cho nó một ít, thì thực sự là không thể nói.

Lý Bình An dùng số tiền này để thuê vài người trong làng xây nhà cho mình.

Khi nghe nói tên mù kia đang tìm người xây nhà, hơn nữa tiền công cũng rất hậu hĩnh, vợ của Lưu Đại Thuyên vội vàng chạy về nhà: "Quan hệ của ngươi với tên mù kia không phải là tốt lắm sao? Ngươi mau đi nói chuyện với hắn ta, bảo hắn cho ngươi làm với đi"

Lưu Đại Thuyên cúi đầu, "Ngươi đừng cứ mở miệng ra là gọi người ta là tên mù nữa đi, người ta mà nghe thấy thì không hay đâu?

"Không gọi hắn là tên mù thì gọi là gì đây, Nhị Cẩu Tử?" Người phụ nữ tức giận nói.

Lưu Đại Thuyên cúi đầu bện giỏ, "Thuê đủ người rồi, ta đi làm gì nữa?

"Bảo ngươi đi thì ngươi cứ đi đi, lúc trước hắn ngày nào cũng kéo đàn ở đầu thôn, ngươi thỉnh thoảng còn ném tiền cho hắn cơ mà, cho rằng ta không biết hả.

Bây giờ hắn có tiền rồi, đáng ra hắn nên chiếu cố ngươi mới đúng"

Lưu Đại Thuyên lặng lẽ không nói gì.

Tuy rằng vô cùng không tình nguyện, nhưng vẫn không cãi lại được vợ mình, cuối cùng hắn vẫn phải lề mề đi tới nơi Lý Bình An đang xây nhà.

Hắn đút hai tay vào túi, cúi đầu nhìn chân mình, một lát sau, lại ngồi xổm trên mặt đất một lần

Dường như không có ý đi gây thêm phiền toái cho Lý Bình An, người ta kiếm tiền cũng chẳng dễ dàng gì.

Nói rồi liền bứt một cây cỏ đuôi chó, ngậm vào miệng, hắn đang nghĩ lý do để tí trở về giải thích với vợ mình.

"Luu ca!"

Lúc này, thanh âm Của Lý Bình An bỗng nhiên vang lên.

Lưu Đại Xuyên ngẩng đầu lên.

Lý Bình An nói: “Có chuyện gì thế?”

“Không có chuyện gì đâu, ta chỉ đi dạo một chút thôi”

Lý Bình An sẽ mỉm cười, “Đúng lúc quá, ta đang có việc tìm Lưu ca đây.

Ta muốn xây nhà mà không thuê đủ người, Lưu ca có thể giúp đỡ ta hay không, tiền công một ngày là hai đồng tiền.

Lưu Đại Thuyên gật gật đầu, ngu ngơ cười một tiếng.

Lý Bình An xào một nồi đậu nành, nhét vào trong ngực, thỉnh thoảng lại lấy ra hai viên vỏ vào miệng mà nhai nhai.

Đó cũng là lý do mà hài tử trong thôn cực kỳ thích đến bên cạnh Lý Bình An.

Bởi vì nếu ngươi làm cho hắn ta vui vẻ, Lý Bình An sẽ lấy từ trong túi ra một nắm đậu nành xào chín cho ngươi.

Hầu hết các vùng nông thôn nhỏ mặc dù không phải là cằn cỗi nghèo khó, cũng cũng tuyệt đối không phải loại giàu có.

Con nhà ai được ăn chút đồ vặt như đậu nành xào chín quanh năm đã ra hiếm rồi. Hai mươi lượng bạc nghe có vẻ nhiều, nhưng tiêu cũng nhanh hết.

Lý Bình An đã quen việc vung tay quá trán, không có thói quen tiết kiệm tiền, có tiền thì tự thưởng cho mình, đi lên thị trấn uống rượu ăn thịt.

Hơn nữa bởi vì xây nhà, mời người ăn cơm, mua đất, rất nhanh hai mươi lượng bạc đã bị hắn tiêu sạch rồi, vì thế, Lý Bình An lại đến chợ đen trên thị trấn.

Lý Bình An cầm tấm bùa hộ mệnh vỡ vụn kia, lại đi tới tiệm cầm đồ ngày nọ. “Chưởng quỹ cầm đồ” Chưởng quầy:.....

Con mẹ nó ngươi đổi người khác mà hố có được không?

Lý Bình An đi trên đường phố, nhẹ nhàng thở dài một hơi, quả nhiên cùng một phương pháp thì không thể dùng lại lần hai mà.

Tất cả mọi thứ trên thế giới đều có hai mặt của nó, những nơi nhỏ mặc dù có lợi ích của những nơi nhỏ, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng, không tìm được chỗ nào có thể kiếm được tiền nhanh nữa

tăng số tiền này lên ba lần rồi đó?

Một người trung niên dáng người bình thường nhíu mày nói.

Đối diện hắn là mấy tên côn đồ mặc áo ngắn, bên hông mỗi người đều cài một cây gậy ngắn.

“Ta cũng đâu phải là người định đoạt tiền nong, ngươi cứ tranh thủ thời gian mà giao là xong rồi” “Triệu ca, ngài thư thả thêm cho ta với”

Giọng điệu của người trung niên gần như là cầu xin.

Tên côn đồ cầm đầu nói: “Được thôi! Ta sẽ cho ngươi thêm 2 ngày nữa, nếu không có thì ngươi dẹp cái tiệm nát này đi được rồi.

Lý Bình An vui vẻ.

Đúng là tiền tự rơi vào túi đây mà.

Chương 203: Người hét to như vậy làm gì

1437 chữ

Chương 203: Ngươi hét to như vậy làm gì

“Các ngươi làm ăn được không?”

Triệu Hổ ngẩng đầu ưỡn ngực cất bước đi trên đường, phía sau là bảy tám tên lưu manh để lộ ngực, bên hông còn cài thêm các loại gậy gộc khác.

Người trên đường nhìn khi thấy bọn họ thì vội vàng tránh né như thấy bọ cạp vậy.

Lão đại của Hắc Hổ bang có tên là Quách ân.

Hắn ta đã từng là một kẻ buôn muối tư nhân, mặc dù dáng người thấp bé, tướng mạo xấu xí, nhưng hắn lại nổi danh tàn nhẫn, không vui một chút là động đao thương, giết người không chớp mắt. Dần

dần, tất cả những tên lưu manh ở đây đều quy thuận hắn ta.

Người có tiền thì không muốn chọc tới, người không có tiền thì đánh không lại, làm cho bọn hắn kiêu ngạo phách lối đến tận giờ.

Những người này phàm là nơi có đường tài lộc thì tựa như ruồi nhặng thấy máu vậy, không chỗ nào

là không dính dáng tới.

Quách ân hung ác, huynh đệ thủ hạ của hắn cũng học hắn mà hung ác theo.

Triệu Hổ tiện tay lấy một quả táo của một sạp hàng rong, ánh mắt tùy ý liếc một cái, chỉ thấy một người mù, cầm gậy dắt lão Ngưu đi tới trước mặt.

Gậy chống trên tay hắn gõ trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Triệu Hổ nhìn thoáng qua con trâu phía sau hắn.

Thân thể nảy nở cường tráng, là một con trâu khỏe, hắn lúc này có chút động tâm, bèn cố ý ngăn cản trước mặt người mù.

Hai người không ngoài dự đoán mà đụng phải nhau.

Triệu Hổ nhếch khóe miệng lên, giận dữ nói: “Mẹ nó ngươi mù à!!”

“Xin lỗi xin lỗi, con mắt này của ta không nhìn thấy đường, xin ngươi tha thứ cho ta.

Triệu Hổ ôm ngực, thở dốc từng hơi.

“Không được! Ngươi đâm ta không thở được rồi đây này

Mấy tiểu đệ của hắn lập tức mồm năm miệng mười nói: “Tiểu tử, ngươi đẩy bị thương đại ca ta rồi, ngươi gây chuyện hả!”

Người chung quanh thấy một màn này, âm thầm khinh bỉ tên Triệu Hổ chẳng ra gì này, ngay cả một người mù cũng nỡ lòng bắt nạt được, song cũng chỉ dám nghĩ trong lòng mà thôi, lại chẳng có ai đứng ra nói đỡ cho hắn.

Ngay cả khi nhìn Triệu Hổ, mọi người cũng chỉ dám liếc trộm mà thôi, sợ bị đối phương phát hiện.

Triệu Hổ còn có một biệt danh, gọi là Triệu Lột Da.

Tên mù này xui xẻo rồi~

Mấy tên côn đồ lao vào hết đấm lại đá người mù kia .

Người mù vừa sợ vừa ủy khuất, vừa né tránh, vừa nói.

“Đừng đánh, đừng đánh mà, não ta có bệnh đó”

“Mẹ kiếp! Làm như có mình não ngươi có bệnh ấy, đại ca ta còn thường bị nước vào đầu đấy có biết không?”

Triệu Hổ khoát tay, ý bảo các huynh đệ dừng tay lại, sau đó nói với người mù: “Vốn dĩ muốn áp giải ngươi đến quan phủ, nhưng thấy ngươi cũng đáng thương, đã vậy thì đưa con trâu phía sau người cho ta coi như là bồi thường đi”

Trong lòng mọi người đều âm thầm nhổ nước bọt.

Phi! Buồn nôn.

Người mù rất hài lòng.

Trước tiên đối phương động thủ đánh mình, sau đó còn muốn cướp trâu của hắn nữa.

Hắn ở trong lòng yên lặng tính toán: chi phí y tế, chi phí đánh người, chi phí tổn thất tinh thần . Triệu Hổ thấy tên mù này không để ý tới mình, tự mình lẩm bẩm cái gì đó, tiến lên muốn tát hắn một cái.

“Con mẹ nó ngươi…”

“Ngươi cút sang một bên trước đi”

Lý Bình An vung tay lên, hời hợt đẩy Triệu Hổ sang một bên.

Phanh

Thân thể Triệu Hổ bay ra xa ba trượng, lộn thêm vài vòng, cuối cùng may mà có mặt phanh lại, một mảnh bùn đất văng lên.

Hắc Hổ bang có một vị khách không mời mà tới.

Lúc đó, lão đại Hắc Hổ bang Quách ân đang ăn lẩu.

Hôm nay tâm tình hắn không tệ, chuẩn bị đêm nay đến thanh lâu

nghe tiểu khúc, đánh chút bài nữa, ai biết được, một người mù lại mang theo mấy tiểu đệ của mình tới.

Người mù này còn tuyên bố mình bị mấy người Triệu Hổ đánh, yêu cầu Quách ân bồi thường tiền

thuốc men cho mình.

Quách ân lăn lộn trong giang hồ nhiều năm như vậy, chỉ có người khác nộp tiền cho hắn, chứ nào có chuyện hắn cho người khác tiền chứ.

Lý Bình An ôm lấy trái tim mình, co quắp trên ghế.

“Không dối gạt ngài, trái tim ta từ nhỏ đã không tốt.

Mấy vị thủ hạ của ngài tự nhiên lại xông lên đánh ta một trận, thiếu chút nữa làm rách y phục của ta rồi.

Vả lại con trâu này của nhà ta từ khi còn nhỏ đã bị trầm cảm, vốn mấy ngày nay đã chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng trải qua một lần giật mình như này, phỏng chừng bệnh tình lại nguy kịch hơn rồi. Ngài xem… Khụ khụ khụ! Phải làm gì đây?”

Quách ân gắt gao nhìn chằm chằm Lý Bình An, giống như rắn độc nhìn con chuột ở góc tường vậy.

“Xin hỏi danh tính của các hạ là gì?”

Quách ân hơi híp mắt, “Quách ân ta lăn lộn ở chỗ này nhiều năm như vậy, sao chưa từng nghe qua cái tên Lý Bình An này?”

“Ta mới tới không được bao lâu, cũng không nổi tiếng gì nhiều cả” Lý Bình An nói.

Quách ân không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra Lý Bình An là cố ý đến đây gây chuyện. Nếu như không phải hắn ngăn cản, các huynh đệ xung quanh đã sớm đồng loạt xông lên, chỉ là trà trộn giang hồ nhiều năm như vậy, Quách ân đương nhiên hiểu được ý tứ bên trong.

Người khác nói hắn tàn nhẫn, kỳ thật cho tới bây giờ hắn cũng chỉ dám tàn nhẫn với những tên bách tính thấp cổ bé họng, không dám phản kháng lại kia mà thôi.

Hắn biết rõ ai có thể chọc, ai không thể chọc vào.

Tỷ như giờ phút này, Quách ân cho dù biết đối phương đến gây chuyện, nhưng cũng không lập tức nổi cáu.

Thiên hạ rộng lớn, không thiếu gì cái lạ.

Ba loại người một mình hành tẩu giang hồ, có thể không trêu chọc được thì phải tận lực không trêu

chọc vào.

Tăng ni, người già yếu và nữ tử.

Nếu không có bản lĩnh đánh người thì tuyệt đối sẽ không dám một mình hành tẩu giang hồ như vậy.

Quách ân quyết định dò xét trước, nói: “Vậy các hạ cảm thấy việc này nên giải quyết như thế nào.

Lý Bình An suy yếu nói: “Trái tim ta cứ mỗi lần phát bệnh là phải tìm lang trung, mấy ngày không thể làm việc, vậy thì việc ăn uống ngủ nghỉ các thứ.. ”

Không đợi hắn nói xong, lập tức có một tiểu thủ lĩnh Hắc Hổ bang đứng ra, quát lên đầy giận dữ: “Tiểu tử, con mẹ nó ngươi đúng là loại không biết xấu hổ!

Ngươi có biết đại ca ta là ai không? Cũng không ra ngoài hỏi thăm thử xem, vậy mà lại dám đến Hắc Hổ bang chúng ta mà tống tiền sao?

Hắn vừa nói, vừa bước chân tiến lên.

Oanh ——!!

Một giây sau, Lý Bình An nhấc chân lên, đá một cú từ phải sang, màn ảnh cũng chuyển động theo. Hoàn thành trong một nhát, sạch sẽ mà gọn gàng.

10:39

Cảnh tượng này phát sinh chỉ trong chớp mắt, không có tiếng cầu xin tha thứ, cũng không có một tiếng kêu thảm thiết nào.

Oanh —

Lưng người nọ hung hăng đập vào tường, vách tường đột nhiên lủng ra một cái lỗ lớn.

Lý Bình An một lần nữa ngồi xuống, ôm lấy trái tim, bày ra một bộ dáng suy yếu đến cực điểm, dường như đến tay cũng không cử động nổi.

“Ngươi quát lớn như vậy làm gì chứ? Ngươi không biết ta có bênh tim hay sao?”

Chương 204: Trái tim ta không tốt lắm

1335 chữ

“Ngài xem, đây là năm mươi lượng bạc ròng…” Trên trán Quách ân chảy đầy mồ hôi.

Lý Bình An ôm ngực, phát ra tiếng rên rỉ.

“Ai ôi~”

Quách ân vội vàng sửa lại, “Năm mươi lượng đó là chắc chắn là không đủ rồi, lại thêm hai mươi lượng nữa. ”

“Ai ôi trái tim nhỏ bé của ta ơi”

“Thêm hai mươi lượng nữa chắc chắn là chưa đủ rồi.”

Quách ân cảm thấy trái tim mình đang nhỏ máu, chỉ thấy Lý Bình An một tay ôm trái tim, một tay nhéo nhân trung của mình.

Lão Ngưu cũng học theo bộ dáng của hắn, dùng móng vuốt nhéo mình trâu của mình.

Khóe miệng Quách ân hơi co giật.

Cuối cùng phải giải quyết việc này bằng một trăm lượng bạc ròng.

Lý Bình An bỗng nhiên cảm thấy trái tim hết đau rồi, vui vẻ đem rương đựng bạc đặt trên người lão Ngưu.

Cái đuôi của lão Ngưu cũng cao hứng mà xoay tròn, giống như cối xay gió vậy.

“Đi thui~” một người trâu bước chân nhẹ nhàng trở về nhà.

Lý Bình An đặt mua một vài đồ dùng trong nhà, lại số tiền vừa kiếm được để mua một vài con gà mái nhỏ, một vài con dê mẹ, và một tổ thỏ nhỏ đáng yêu.

Tuy ở nơi này rất hiếm khi thấy linh thạch, nhưng cũng may là trong tay hắn vẫn còn có một ít, cũng đủ để tu luyện trong khoảng thời gian này.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua hai tháng.

Lý Bình An có vẻ đã đánh giá thấp tốc độ tu luyện của mình rồi, hai túi linh thạch rất nhanh đã sắp cạn kiệt, vì thế nghĩ rằng không biết trong chợ đen trấn trên có linh thạch có đẳng cấp hay không

Hắn đã hỏi thăm trong chợ đen nhưng không tìm thấy manh mối nào.

Lý Bình An sớm đã đoán trước được, có linh thạch hay không có linh thạch đối với quá trình tu luyện của hắn mà nói thì đơn giản chỉ là sự khác biệt về thời gian mà thôi.

Cho nên hắn cũng chỉ ôm tâm tính thử một lần, không thăm dò được thì đ thôi.

Ngày hôm đó, Lý Bình An vừa mới tu luyện xong.

Văn hóa thì nghèo nàn mà công phu thì phong phú.

Không biết là ai đã nói bản chất của công phu chính là được nuôi dưỡng bằng cách ăn uống, ăn vào khi đói, ăn để dưỡng tinh chất và đói để hóa thành khí, luyện võ chỉ là quá trình bộc lộ cái bên trong ra ngoài mà thôi.

Lý Bình An rất đồng ý với quan điểm này, ví dụ như việc tu luyện Quy Tức Công của mình.

[Quy Tức Công: 93%

Quy Tức Công về bản chất là thông qua quá trình tu luyện mà "dưỡng" ra, chứ không phải chỉ dựa vào khổ luyện là có thể "luyện" ra.

Cần thêm một chút bồi dưỡng, mài giũa nữa.

Nội lực phải luyện càng lâu, mới có thể càng thâm hậu.

Tinh khí thần sẽ được tích lũy dần, càng tích lũy càng nhiều, thể lực cũng càng mạnh. Dưỡng luyện kết hợp, lấy nuôi làm chủ, giống như

trồng cây, gieo hạt giống vậy.

Để đảm bảo ánh sáng mặt trời và nước, hạt giống sẽ từ từ phát triển thành cây lớn.

Những ngày tháng ở thôn nhỏ trong núi này, rõ ràng tinh tiến hơn rất nhiều so với việc mình tu

luyện trên đường.

Chỉ là tiền…

Lý Bình An nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Người xưa có câu:

“Khổ trước sướng sau thế mới giàu.

Giàu trước khổ sau thêm càng đau.

Lý Bình An hiện tại đang thuộc loại thứ hai.

Một trăm lượng bạc mà Hắc Hổ bang cho hắn đã sắp dùng hết rồi.

Lý Bình An đăm chiêu suy nghĩ một hồi.

“Mở cửa, mở cửa”

Lý Bình An mở cửa.

Ở ngoài của là hai nam tử một béo một gầy.

“Tiểu tử, mới chuyển đến nơi này hả?

Không biết quy củ sao, tiền nửa năm nay đâu?”

Lý Bình An sửng sốt, “Tiền nửa năm?”

“Không biết quy củ thật? Hỏi người khác thử xem, chúng ta là người Hắc Hổ bang”

“Hắc Hổ bang?”

Sắc mặt của Lý Bình An biến đổi.

Nam tử mập cười đắc ý, “Làm sao? Nghe qua rồi hử?

Nam tử gầy gò ở một bên nhìn lướt qua cách bài trí trong phòng,

“Tiểu tử, nhà ngươi có vẻ rất giàu

đấy, vậy thì giao luôn tiền cho ba năm sau ra đây đi, đỡ cho huynh đệ chúng ta phải đến nhiều lần làm chi”

“Đúng vậy” Nam tử béo nói đệm theo.

“Nói cho ngươi biết, đại ca ta không ngán ai đâu”

Khóe miệng Lý Bình An nhịn không được nhẹ nhàng nhếch lên.

Hai người không khỏi nhíu mày, tiểu tử này cười cái gì thế? Chẳng lẽ bị thu phí bảo hộ vui đến phát khùng rồi sao? Chẳng lẽ lại là một kẻ ngu sao.

Hắc Hổ bang.

Quách ân đang cùng mấy vị tiểu thủ lĩnh Hắc Hổ bang vừa ăn cơm, vừa nói chuyện phiếm, rất hiển nhiên, là về việc mấy tháng trước hắn đã bị người ta tống tiền một trăm lượng bạc.

“Đến! Mọi người cạn ly nào”

“Can.”

Mọi người đồng thời nâng ly.

“Đại ca! Đại ca!”

“Có chuyện gì mà vội vàng như thế?”

Quách ân trầm giọng nói.

Bộ dạng ấy rất có phong thái dù trái đất có sập xuống thì hắn vẫn không đổi sắc mặt.

Còn chưa đợi thủ hạ giải thích xong, Quách ân đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, Lý Bình An ôm lấy trái tim, bước chân loạng choạng.

“Quách…. Quách Đương Gia. Khụ khụ khụ!

Quách ân:.....

Mẹ nó tiểu tử này sao lại tới nữa rồi!?

Lý Bình An chỉ chỉ hai người đàn ông gầy gò bị đánh đến mặt mũi bầm dập, ngã ngồi trên ghế, bắt đầu kể khổ.

“Quách đương gia à ngài có biết không, trong lúc ta đang ở nhà ăn lẩu, hát ca thì hai người này bỗng “ào ào” xông vào.

Không nói năng gì, cứ thế mà đánh đập ta thôi, còn bắt cho ta nộp tiền năm nữa, không nộp thì nói ta biết tay với bọn chúng.

Ôi chao trái tim nhỏ bé và đáng thương của ta~”

Quách ân nhìn về phía hai tên tiểu đệ vô dụng kia, hận không thể thiên đao vạn quả hai người bọn

họ.

Ngươi nói xem không có việc gì sao lại tự dưng chọc đến vị thần ôn thần này làm gì!

Cuối cùng, Lý Bình An và Lão Ngưu lại vác một trăm lượng bạc rời đi.

Tiếng ve kêu làm người ta say, mùa hè nóng nực đỏ như lửa, một mảnh ồn ào huyên náo, người đi đường vội vã.

Hơn hai tháng sau, thời tiết trở nên mát mẻ.

Gió mùa thu ập đến, thổi bay những chiếc lá mùa thu trên mặt đất, nhưng cũng thổi ra một mảnh xanh trong trên bầu trời.

Quách ân đang ở trong phòng ăn lẩu nóng hổi.

Vừa thưởng thức bông tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, vừa ôm ấp tiểu thiếp xinh đẹp.

Cuộc sống~

Quách ân đang cảm thán sao cuộc sống tốt đẹp quá, bỗng trông thấy thân ảnh làm hắn có chút sụp đổ lại xuất hiện.

Lý Bình An hơi ngượng ngùng cười cười, bên cạnh hắn là một vị tiểu đệ Hắc Hổ bang.

Quách ân cũng muốn khóc rồi.

Mẹ nó đâu phải chỉ có mỗi con dê này là có lông chứ Trước lạ sau quen, mẹ nó đều là anh em của hắn nữa chứ~

Chương 205: Lưu Đại Xuyên

Tuyết rơi dày, bông tuyết lớn như lông ngỗng, tất cả đều bay lả tả, bay đầy trời, làm mờ rừng từ xa, làm mờ cả những ngọn núi chồng chéo.

Một hán tử râu quai nón đạp lên gió tuyết, từ xa đi tới.

Là bộ khoái Ngụy Võ trong huyện.

“Lý huynh! Báo của ngươi đây.

Thôn nhỏ gần như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, yên bình nhưng cũng lạc hậu, chỉ có tờ báo hàng tháng trong huyện là thỉnh thoảng mới truyền đến chút tin tức bên ngoài thôi.

Bên cạnh đó cũng có một tòa báo nhỏ sẽ xuất bản một số tin tức ngầm, chỉ là tin tức trên tờ báo nhỏ kia lại thật thật giả giả, cho nên Lý Bình An liền nhờ bộ khoái Ngụy Võ, lúc đến tuần tra nhớ mang cho hắn báo mỗi tháng.

“Ngụy ca, bên ngoài lạnh lắm”

Lý Bình An nhiệt tình nói, “Mau vào trong cho ấm. ”

Bên ngoài tuyết rơi, trong phòng ấm áp, trong nồi đang hầm thịt heo.

Một khối củi lớn đang cháy lốp bốp, trong phòng tràn ngập mùi thịt và tùng hương.

Ngụy Võ run rẩy phủi đi lớp tuyết trên người.

“Mùi gì mà thơm thế?”

“Thịt lợn, Ngụy ca đợi lát nữa chín thì mang về một ít”

Ngụy Võ khách sáo nói: “Nhà ta cũng không thích ăn loại này lắm.

Lý Bình An đương nhiên hiểu rõ, hai người lại trò chuyện thêm chốc lát, chờ khi thịt lợn chín, Lý Bình An liền cho Ngụy Võ một hộp.

“Được, ta thay mặt chị dâu với cháu trai ngươi cảm tạ nhé.

“Còn khách khí gì với ta nữa”

Ngụy Võ xách thịt lợn đi.

Lão Ngưu đặt tờ báo trên bàn, bắt đầu đọc thật cẩn thận.

Mặc dù thất bại ở chiến dịch thành Tát Nhĩ, nhưng khi điều chỉnh lại chiến lược, ngay sau đó Đại

Tùy đã đánh thắng liền hai trận.

Trên báo chí bày tỏ sự ca ngợi trưởng công chúa Liễu Vận.

Lý Bình An rất mừng thay cho nằng, cứ theo cái đà này thì sau này mà thấy Liễu Vận thì phải gọi là Hoàng Thượng rồi.

Không biết khi nào mình có thể thấy tin tức của mấy người bạn khác ở trên báo nữa đây.

Hòa thượng Trường Thanh, A Lệ Á, Vương Nghị, Bàn Tuấn, Triệu Linh Nhi, Cảnh Dục, Yến Thập

Tam….

Một nồi thịt lợn lớn, nếu để lại cho mình cùng lão Ngưu thì còn thừa rất nhiều, Lý Bình An bèn chia hết ra mấy cái hộp.

Hắn xách hộp ra ngoài, cửa đông thôn có một túp lều tranh đơn sơ đang cô đơn đứng trong tuyết. Đó là nhà của Lưu Đại Xuyên.

Luu ca!

Lý Bình An gõ cửa, chẳng bao lâu sau, cánh cửa mở ra.

Phụ nhân đang quở trách lão chồng nhà mình, khi thấy Lý Bình An thì ánh mắt bỗng sáng ngời.

“Ôi chao, Bình An

Trước kia phụ nữ thấy Lý Bình An mặt mũi chẳng ra gì thì vẫn luôn trách lão chồng nhà mình không những suốt ngày nghe kéo đàn, lại còn thỉnh thoảng cho người ta mấy đồng nữa.

Nhưng bây giờ không giống như ngày xưa, bây giờ Lý Bình An chính là một cái bánh bao thơm

Trước kia thì mở miệng đóng miệng đều là hai tiếng tên mù, bây giờ thân mật lại trở thành Bình

“Trong nhà có ninh một chút thịt lợn, bèn mang sang cho chị dâu và đứa nhỏ một chút.

Lý Bình An đưa một cái hộp qua.

“Thit!”

”

Tiểu oa nhi đang chơi đùa với que gỗ nhỏ, vừa nghe thấy có thịt, lập tức liền ném gậy gỗ xuống.

Người phụ nữ không giấu được niềm vui, nói: “Ôi, ngươi nhìn ngươi xem, tự mình giữ lại mà ăn thôi.

“Một người ăn cũng không hết mà”

Ha người lại nói chuyện thêm vài câu.

Lý Bình An nói: “Được rồi, vậy ta đi trước đây?

Lưu Đại Xuyên ngẩng đầu, “Ta tiễn ngươi. Gió tuyết thổi đập vào người.

Lý Bình An nói: “Trở về đi.

Lưu Đại Xuyên: “Ta tiễn ngươi đi.

Sau khi đi ra thật xa, Lưu Đại Xuyên mới dừng bước.

“Đừng khách khí.” Lý Bình An lấy một nắm đậu từ trong ngực ra.

Lưu Đại Xuyên ngu ngơ cười cười, “Ngươi kéo nhạc hay lắm. Nói xong, liền rời đi.

Đây là lần đầu tiên hắn đánh giá khả năng kéo đàn của Lý Bình An, đoán chừng cũng là một người có chuyện xưa.

Lý Bình An nhai đậu nành xào chín trong miệng, tiếng rắc rắc vang lên.

Hắn cũng không muốn hỏi thăm một cách tự tiện, ai cũng đều có bí mật nhỏ của họ mà thôi, người ta cũng đâu thể nói cho ngươi một ngày được khen mấy lần, thời gian khi nào, địa điểm ở đâu, hết

được..

Thế đạo không yên ổn, dù Đại Tùy đang đánh giặc ở biên quan, thì ngay cả một cái thôn nhỏ trong núi ở xa ngàn dặm cũng không yên bình theo.

Nghe nói mấy huyện xung quanh đang có nạn trộm cướp hoành hành.

Lưu Đại Xuyên dậy sớm, hôm nay hắn cùng Vương lão hán trong thôn đi lên trấn trên làm chút việc.

Vương lão hán ngậm trong miệng một tẩu thuốc lá khô, ho khan khụ khụ, nhưng vẫn cứ hút lấy.

Đối với hắn mà nói, thuốc lá chính là mạng của hắn, ngày nào mà không hút thì ngày đó phỏng chừng hắn cũng sắp chết rồi.c

“Gần tết rồi, nhưng cuộc sống lại chẳng yên ổn chút nào”

Vương lão hán lải nhải oán giận.

Lưu Đại Xuyên buồn bực không nói lời nào.

Vương lão hán sớm đã quen với tính cách trầm mặc ít nói của hắn.

“Suu suu!”

Đúng lúc này, một tiếng vang bén nhọn bỗng nhiên vang lên.

Trong rừng bỗng nhiên xuất hiện hơn mười thân ảnh, trên tay bọn hắn đều cầm vũ khí, là bọn cướp vẫn luôn hoành hành nơi này.

Cầm đầu là một hán tử hung ác có đôi mắt như hình tam giác ngược, đi thẳng vào vấn đề.

“Năm mới đã đến rồi, lão tử không có tiền tiêu, hôm nay để tiền lại thì lão tử cho qua, không để lại được thì để mạng lại thay”

Thanh âm của hắn còn lạnh hơn gió lạnh gào thét.

Vương lão hán run rẩy nói: “Đơn giản, đơn giản. Rồi ngay lập tức lấy tiền ra khỏi túi của mình. “Của ngươi đâu!”

Mắt tam giác lại nhìn về phía Lưu Đại Xuyên.

Lưu Đại Xuyên lục lọi túi tiền, cũng chỉ có năm đồng tiền lớn, đó là tiền nương tử bảo hắn đi mua khoai tây.

“Chỉ có từng này thôi.”

Mắt tam giác cười lạnh, “Vậy để lại một cánh tay đi”

Vương lão hán vội vàng nói: “Để ta trả cho hắn, ta trả cho hắn.” Rồi ngay lập tức cởi quần ra, xé chiếc túi được khâu trong quần xuống, lấy ra một nén bạc nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, còn có bảy tám đồng tiền nữa.

“Mong các huynh đệ có thể nương tay” Vương lão hán cười.

Tay mắt tam giác ấn vào chuôi đao, “Yên tâm, các ngươi đều nghe lời như vậy thì đương nhiên các huynh đệ sẽ nương tay rồi”

Dứt lời, hắn liền rút đao chạy tới Vương lão hán đầu tiên.

Vương lão hán sợ tới mức mặt không còn huyết sắc, v ốn tưởng rằng mình đã chết chắc rồi, nhưng đao kia lại đột ngột bị chặn lại trước mặt hắn.

Sắc mặt mắt tam giác chuyển biến, tay của hắn giống như bị kìm kẹp lại.

Lưu Đại Xuyên nắm chặt tay mắt tam giác, trầm giọng nói: “Tiền cũng cho ngươi rồi, sao còn đuổi tận giết tuyệt như vậy”

“Mẹ nó, lên cho ta!”

Mấy tên cướp Xung quanh đồng loạt xông lên.

Lưu Đại Xuyên đẩy Vương lão hán sang một bên, đám ra một quyền, nện một người xuống mặt đất,

người đó lập tức tắt thở.

Cách đánh nhau của hắn ta rất đơn giản, đấm nhau. Không có hành động dư thừa, một đấm là chết.

Một lát sau, đám cướp này liền ngã xuống đất.

Vương lão hán ngơ ngác trừng mắt, một lúc lâu không nói nên lời.

“Vương thúc, việc này đừng nói với người khác”

Lưu Đại Xuyên thuần thục chôn xác, không quên dặn dò Vương lão hán.

Vương lão hán gật đầu, “.... Ừm, ”

Hoàng hôn nặng nề.

Mười hai thi thể lần lượt xếp thành hàng, chính là tên cướp lúc trước bị Lưu Đại Xuyên giết chết.

Bộ khoái Ngụy Võ nhịn không được cười cười.

“Tìm suốt nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm được rồi”

“Tuy nhiên thực lực của tên này…

Ngụy Võ nói: “Không vội, ta tự có biện pháp”

Mặt trăng treo trên cao.

Lý Bình An đang tu hành, đột nhiên cảm thụ được mảnh vỡ đại đạo phù văn vừa khẽ động.

Có tin tức trong nhóm.

[Đại bàng tiến công: Ai có thể giúp ta chuyện này với, ta muốn giết một người, giá cả có thể thương lượng)

[Cậu bé hạnh phúc: Người nào?)

[Đại bàng tấn công: một người đáng lẽ đã chết]

[Cậu bé hạnh phúc: Người ở đâu? Tu vi gì? 1

[Diều hâu tiến công: Thôn Tam Thủy, huyện Vĩnh An, Đại Tùy

Lý Bình An hơi nhướng mày.

Thôn Tam Thủy?

Đây không phải là thôn nhỏ trong núi mà hắn đang sống hay sao.

Chương 206: Nhờ ngươi chuyện này

âm thanh nồi niêu xoong chảo va chạm với nhau không ngừng vang lên.

Lưu Đại Xuyên đang chuẩn bị món cháo nhão cho bữa trưa.

Hắn dùng đũa khuấy đều như khuấy nước, món cháo không hề nhão dính chút nào, ở giữa còn điểm xuyết một vài lá rau xanh.

Ngoài ra còn có thêm bánh bột ngô để thừa lại từ hôm qua.

Lưu Đại Xuyên nhóm lửa, chờ lửa lớn hơn một chút rồi mới đứng lên.

Ngoài cửa sổ có bóng người chợt lóe lên rồi biến mất, nếu là người bình thường thì chắc chắn sẽ không thể nào phát hiện được biến hóa này.

Lưu Đại Xuyên hơi ngước mắt lên, một lát sau mí mắt lại một lần nữa hạ xuống, nhẹ nhàng thở dài một hơi, “Điều nên tới rồi cũng tới.

10:40

Con trai của Lưu Đại Xuyên tên là Lưu Tiểu Xuyên, bởi vì nhà Lưu Đại Xuyên nghèo nên bộ quần áo Lưu Tiểu Xuyên đã mặc từ năm này qua năm khác, ngắn đến nỗi không che được cái bụng nhỏ nữa rồi.

Những đứa trẻ khác ghét thằng nhóc, đến đi tiểu và nghịch bùn cũng không muốn đưa nó đi chơi cùng.

Lưu Tiểu Xuyên ngồi trên một tảng đá, tự chơi bùn một mình.

Lúc này, Lý Bình An đi tới.

“Có chuyện gì vậy? Sao lại ngồi đây một mình vậy?”

Lưu Tiểu Xuyên cúi đầu, mím môi nói: “Bọn họ không muốn chơi với ta. ”

“Bọn họ không muốn chơi với ngươi thì Lý thúc chơi với ngươi.”

Lý Bình An cầm lấy một nắm bùn, tò mò nói: “Bùn đất lấy từ đâu ra đây? ”

“Hòa tan với nước tiểu đó”

Lý Bình An trầm mặc một lát, buông nắm bùn xuống.

Lưu Tiểu Xuyên bỗng nhiên ngẩng đầu, “Lý thúc, thúc cưới nương ta có được không?”

giờ?”

“Ta không cần tên kia đâu!”

Lưu Tiểu Xuyên giận dỗi nói, “Hắn quá vô dụng. ”

“Không thể nói phụ thân ngươi như vậy”

Lý Bình An chọc chọc vào trán tiểu tử kia.

Lưu Tiểu Xuyên bĩu môi, “Vốn là đúng mà, hắn chẳng có bản lĩnh nào cũng không cho người khác nói sao”

Lý Bình An sờ đầu hắn, “Chó không chê chủ nghèo, con không chê nương xấu.

“Nếu Lý thúc là phụ thân ta thì tốt rồi.

Lý Bình An lấy ra một nắm đậu nành xào chín: “Bởi vì ta có tiền sao?”

Lưu Tiểu Xuyên lau nước mũi một cái, “Có tiền đương nhiên là tốt rồi, chí ít thì nếu có tiền, nương ta không cần phải lo lắng mỗi ngày, cũng không cần phải nhai lá rau mỗi ngày như vầy.

Nhưng mà tiền cũng chỉ là thứ yếu thôi, cha ta thấy ai cũng khom lưng, chẳng có chút cốt khí nào.

Lúc trước tên côn đồ Hắc Hổ bang đùa giỡn nương ta, cha ta ngay cả cái rắm cũng không dám thả một cái, sợ chết.”

Lưu Tiểu Xuyên lải nhải oán giận Với Lý Bình An.

Lý Bình An rảnh rỗi không có việc gì lại chơi cùng hắn một lúc, mãi cho đến khi trời sắp tối. “Lý thúc, ta phải trở về ăn cơm rồi.” Lưu Tiểu Xuyên đứng lên.

Tuy nhiên, bụng thằng nhóc đã tròn, sau khi ăn mấy nắm đậu nành thì liên tục đánh rắm, đoán chừng là để dành lại cho bữa tối rồi.

“Đi đi” .

Lý Bình An vỗ vỗ mông hắn.

Ban đêm, lão Ngưu không có ở nhà, nói rằng nó ra ngoài đi dạo, nhưng phỏng chừng là đi tán tỉnh nhỏ trâu nào đó rồi.

Lý Bình An lười nấu cơm, bèn mở chiếc bình tráng men ra, bên trong có chứa mỡ lợn đã nấu xong.

Hắn đổ một ít nước tương vào cơm rồi cho thêm một chút mỡ lợn nữa.

Lý Bình An ngồi xổm ở ngay cửa ra vào mà ăn cơm ngâm mỡ heo.

Màn đêm buông xuống.

Mặt trăng vừa lớn vừa tròn, treo trên đỉnh đầu, khiến cho người ta có cảm giác "đêm nay ta đi đâu, về đâu".

Tiểu sơn thôn chìm vào một mảnh yên tĩnh, có chỗ sáng lên, có chỗ lại là một mảnh yên tĩnh.

Gió mát phất phơ, khói bếp lượn lờ.

Ngay sau đó, lão Ngưuđã trở lại, nó ghét bỏ liếc mắt nhìn vào bát của Lý Bình An.

Không có ta thì ngươi liền ăn thứ này hử?

Lão Ngưu bước vào phòng bếp, ngay sau đó, ngọn lửa bùng lên.

Lão Ngưu buộc tạp dề lên, chuẩn bị làm một nồi bún hầm thịt lợn.

Ánh lửa càng ngày càng lớn, hơi nóng trong nồi cũng càng ngày càng đậm, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Lúc này, Lưu Đại Xuyên đi tới, cầm theo một cái giỏ, trên đó có mấy cái bánh bao trắng trẻo mới ra khỏi nồi, rất thơm.

Theo lý thuyết, với vốn liếng của Lưu Đại Xuyên thì loại bánh bao chay này chỉ có thể được ăn vào dịp Tết, hoặc là lúc nộp thuế phải dùng bánh bao để khấu trừ thuế mà thôi, vậy mà hiện giờ hắn lại hấp nhiều như vậy.

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, "Lưu ca. "

"Trong nhà hấp một ít bánh bao, ta mang cho ngươi mấy cái"

Hán tử thành thành thật thật buông giỏ xuống, lập tức ngồi ở chỗ đó cúi đầu.

"Lưu ca có việc gì sao?"

"Ừm, ngày mai ngươi có thể đưa phu nhân và hài tử nhà ta đi được không?"

"Đưa đến đâu?"

Lưu Đại Xuyên trầm giọng nói: "Đưa đến tỉnh thành, ta có một người

bạn mở một cửa hàng đồ cổ ở tỉnh thành, sau này hắn sẽ đưa thù lao cho ngươi.

Lý Bình An không nói đáp ứng hay không, hắn chỉ cầm bánh bao cắn một miếng lớn.

“Ừm, bánh bao cũng không tệ”

Lưu Đại Xuyên nhận được câu trả lời, cười cười, “Làm phiền ngươi rồi”

Bầu trời trong xanh, sương mù mờ mịt

Lưu Tiểu Xuyên bất mãn nói: “Sáng sớm như vậy dậy làm gì chứ.

Phụ nhân thường ngày hung dữ, giờ phút này cũng chỉ trầm mặc kéo Lưu Tiểu Xuyên. Lưu Đại Xuyên đi tới đi lui di chuyển hành lý lên xe ngựa, không nói một lời, một lúc lâu sau, mới nói với Lý Bình An.

“Nhờ ngươi.

Lý Bình An nghiêng người dựa vào khung xe ngựa, lười biếng ngáp một cái, khẽ gật đầu.

Lưu Đại Xuyên lúc này mới quay đầu lại, “Các ngươi đến tỉnh thành chờ ta, qua mấy ngày nữa ta sẽ đi tìm các ngươi”

Phụ nhân nhìn chằm chằm vào ánh mắt hán tử nhà mình, muốn nói lại thôi.

“Yên tâm.

Lưu Đại Xuyên nắm tay vợ mình thật chặt, tiến lên một bước.

Phụ nhân vội vàng thu tay về, giận dỗi nói.

“Bao nhiêu người thế này, ngươi cũng không biết xấu hổ.”

Hai người lên xe ngựa.

“Cha, cha không đi theo chúng ta sao?” Lưu Tiểu Xuyên thò đầu ra.

“Cha phải xử lý chút chuyện, qua mấy ngày nữa sẽ đi tìm ngươi và nương ngươi” “Ồ~”

“Chú ý an toàn” Người phụ nhân dặn dò.

“Ừm” Lưu Đại Xuyên gật gật đầu.

Phụ nhân không biết vì sao lòng lại có chút hoảng hốt, thấy bốn phía không có người, đứa nhỏ cũng rụt đầu lại, nàng bèn hôn lên má Lưu Đại Xuyên một cái.

Đều là lão phu lão thê rồi nhưng vẫn có chút ngượng ngùng.

“Ta và hài tử cùng chờ ngươi”

Lưu Đại Xuyên đứng tại chỗ, nhìn xe ngựa chở vợ con rời đi, mãi cho đến khi nó biến mất trong tầm mắt của mình.

Chương 207: Phụ đạo khiên ngưu

1762 chữ

Chương 207: Phụ đao khiên ngưu

Chiếc xe bò chạy qua một con đường nhỏ, tạo ra một màn bụi bặm. “Nương, tại sao chúng ta phải rời đi?” Lưu Tiểu Xuyên khó hiểu hỏi.

Bình thường hắn nhanh mồm nhanh miệng, không ngừng gọi phụ nhân, vậy mà lúc này lại hiếm khi trầm mặc xuống.

Lý Bình An chậm rãi kéo Nhị Hồ.

Rẽ sang một hướng liền có một người đàn ông hai mươi bảy mười tám tuổi, mặc trang phục màu xanh xuất hiện phía trước xe bò.

Tay trái hắn cầm một thanh bảo kiếm cổ màu đồng, ánh mắt sắc bén.

Hắn ta đứng một mình ở giữa đường.

Nếu như nói những người khác là châu chấu đá xe, như vậy hắn chính là một ngọn núi.

Ít nhất thì hắn ta nghĩ vậy.

Xe ngựa nho nhỏ, không đúng! Là xe bò chớ. Xem ta kết liễu chỉ bằng

một kiếm đây!

Một giây sau, chiếc xe bò lao ầm ầm qua hắn ta.

Lão Ngưu: "Bò…..!"

Thể hiện cái búa !!

"Ngồi vững" Lý Bình An nhắc nhở một câu.

Hắn đứng ở đầu xe, trong tay chuôi của trượng đao, cây trúc ở bốn phía lay động, gió nổi lên. Mấy đạo nhân ảnh lần lượt xuất hiện.

"Nương!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Tiểu Xuyên trắng bệch.

Giờ phút này, hắn rốt cục mới hiểu được vì sao phụ thân lại bảo bọn họn đến tỉnh thành.

Đây là…. Kẻ thù tìm tới cửa rồi! !

Lý Bình An chậm rãi rút đao ra khỏi vỏ.

Một tia ngân quang lạnh lẽo bắn ra, thân đao lạnh lẽo như gương phản chiếu ra rừng trúc um tùm.

Có chút ánh sáng lạnh ngưng tụ ở giữa lưỡi kiếm đang không ngừng lưu động, tựa như một tia

sáng màu bạc, càng nhìn xa lại càng rõ ràng, càng tăng thêm cảm giác lạnh lẽo sắc bén.

Kể từ khi được Trương Tung cho viên đá mài kiếm, thì trượng đao cùng phi kiếm Phù Vũ đều trở nên sắc bén hơn nhiều, mang theo một hơi thở xơ xác nồng đậm.

"Hô…"

Đao quang vẽ ra một đường vòng cung ở trong hư không, luồng khí kì dị như xé rách không khí, giống như mây trôi từ ngoài trời lơ đãng bay tới, nhưng lại lộ ra một luồng sát khí khiến người ta kinh hãi.

Quỷ dị nhất chính là, đạo của hắn rõ ràng là từ chính diện bổ tới.

Mấy người không hẹn mà cùng cảm giác được một luồng gió lạnh từ sau lưng ập tới.

Một lát sau, Lý Bình An lại ngồi xuống, lấy hồ lô rượu ra, uống một

ngụm lớn rồi thở ra một hơi~ Lưu Tiểu Xuyên ngơ ngác nhìn một màn này, thật… Thật đẹp trai!!

“Hô..”

Xem ra [Diều hâu tiến công] đã động thủ rồi.

Ngày hôm trước, diều hâu tấn công đã hỏi trong nhóm rằng có ai nguyện ý đến thôn Tam Thủy,

Mặc dù [diều hâu tiến công] không nói rõ ràng người hắn muốn giết là ai, nhưng Lý Bình An cũng rất dễ dàng có thể nhận ra trong thôn trang yên tĩnh này bắt đầu dậy sóng ngầm.

Khi màn đêm buông xuống, trong thôn liền có rất nhiều động tĩnh rất nhỏ, những âm thanh này đều không thoát khỏi lỗ tai của Lý Bình An.

Mà mục tiêu của [diều hâu tiến công] chính là Lưu Đại Xuyên.

Điều này làm cho Lý Bình An vô cùng hứng thú, quan trọng nhất là hắn có chút hoài nghi [đại bàng tiến công] hiện tại đang ở thôn Tam Thủy.

Lý Bình An đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đạt được mảnh vụn đại đạo phù văn này.

Sau khi vợ con rời đi hết, Lưu Đại Xuyên bắt đầu đập nát giường đất trong nhà, lấy ra một miếng vải rách dài từ bên trong.

Tấm giẻ rách ấy đang bao bọc một con dao, thoạt nhìn thì giống như một thanh sắt màu đen. Ngoài ra, còn có một mảnh vụn không có màu sắc.

Đó chính là mảnh vụn đại đạo phù văn.

Sau đó hắn lại tìm một cây chổi lớn, cẩn thận quét sạch bụi bặm trên mặt đất đi, rồi niêm phong

hầm rượu của mình lại, đồng thời kiểm tra cẩn thận lại một lần nữa.

Sau khi làm xong tất cả, Lưu Đại Xuyên mới không chút hoang mang mà khép cửa phòng lại, dùng một cái khóa khóa chặt lại.

Hắn đi trên con đường lầy lội của làng, có dân làng dậy sớm, chào hỏi hắn ta.

Lưu Đại Thuyên cũng giống như trước kia, chỉ gật gật đầu.

Hắn đi từ từ bình thản, giống như chỉ là lên núi chặt một ít củi mà thôi.

Không bao lâu, mấy nhân ảnh khác cũng theo sát hắn lên núi.

Lưu Đại Thuyên đi thẳng lên núi.

Có ba người đang chờ hắn ta trên núi.

Một trong số đó là Bộ khoái Ngụy Vũ, còn có một người là một lão giả hơn năm mươi tuổi, một đại hán hơn ba mươi tuổi, thoạt nhìn có chút bất phàm.

Ngụy Vũ đặt con dao xuống dưới, sau đó lại đặt một vò rượu, bốn cái bánh nướng và một bao gà quay trên phiến đá.

“An chính nha

“Là ngươi” Mí mắt Lưu Đại Thuyên giật giật, người hán tử vốn luôn bình tĩnh này lại lắp bắp kinh

Khóe miệng Ngụy Vũ mang theo nụ cười, “Ta cũng không nghĩ tới lại là ngươi đó! Thôi đừng nói nhảm nữa, giao đồ ra đây thì ngươi còn vớt lại được một mạng”

Lưu Đại Thuyên gỡ tấm giẻ rách ra, lộ ra thanh đao kia.

“Chỉ bằng các ngươi mà cũng đòi lấy nó sao!”

“Vậy thì thử một lần xem sao.” Ngụy Vũ lấy đao ra, chỉ chỉ rượu và gà nướng trên phiến đá, “Mấy thứ này sau khi ngươi chết sẽ được đặt ở phần mộ của ngươi.

“Tặng lời tương tự cho ngươi vậy”

Lưu Đại Thuyên, còn có một cái tên khác là “Phụ đao Khiên Ngưu”, hắn quanh năm vác theo một thanh đao, sinh ra ở làng Khiên Ngưu, vì vậy mới có cái tên như vậy.

Phó giám của Khâm Thiên Giám từng nói qua, một người có thiên phạt mãnh liệt như Lý Bình An là người tồn tại duy nhất.

Người Thiên Phạt tuy rằng hiếm thấy, nhưng cũng có được một đám người nhỏ. Đám người này là loại người có ý chí mãnh liệt nhất trong việc tìm kiếm đại đạo phù văn.

Bọn họ tu luyện nhân thể lục bí để tìm kiếm đại đạo phù văn, hy vọng một ngày nào đó có thể lên

trời chứng đạo.

Lưu Đại Xuyên chính là một trong những người này này.

Người chết trong tay hắn vô số kể, từ ba trăm mười hai gia đình ở thôn Khiên Ngưu, đến đồ sát Vĩnh Định.

Nếu không phải hắn đang giết người, thì chính là đang trên đường giết người.

Sau đó, một ngày nào đó, hắn ta đột nhiên trở nên mệt mỏi.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những người đã bị mình giết, nam nhân, nữ nhân, người già, trẻ con….

Vì vậy, hắn ta đặt dao và thả mảnh vỡ phù văn xuống để đi tới thôn nhỏ trong núi non mà cưới vợ sinh con.

Ngắm nhìn tiểu tử nhà mình từ bé như mèo con đến trưởng thành như hiện tạic, chậm rãi cho đến tận bây giờ.

Nghe vợ nhà mình lải nhải bên tai, cuộc sống như vậy hình như vĩnh viễn sẽ không bao giờ khiến hắn chán ngán.

Hắn rốt cục cũng hiểu được lúc trước khi mình giết được những người đó, vì sao sau khi mình bắt

cóc thê nhi của bọn họ, bọn họ sẽ lập tức cam nguyện cúi đầu.

Hoàng hôn thiêu đốt nửa bầu trời, khói bếp lợn lờ trong thôn trại, thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng chó sủa gà gáy.

Dường như tất cả là một giấc mơ xa xôi, mơ hồ.

Hoàng hôn cuối cùng không thể chịu đựng được sự mài giũa của thời gian, rơi xuống trong sơn cốc.

Mặt đất chất đầy thi thể.

Thi thể Ngụy Vũ cũng ở vào trong đó.

Lưu Đại Xuyên lảo đảo đi tới.

“Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc gần hoàng hôn”

Có người cảm thán một câu như vậy.

Lưu Đại Xuyên ngẩng đầu, máu tươi đã làm mờ tầm

Lý Bình An tựa trên một thân cây, dường như cảnh quan gì đến hắn.

mắt của hắn.

tượng đáng sợ mà tráng liệt này không hề liên

Lưu Đại Xuyên sửng sốt một lát.

Lý Bình An nói: “Phụ đao Khiên Ngưu, cái tên này nghe không tồi đâu.

Trong nhóm mảnh vụn phù văn tổng cộng có năm người.

Tiểu Điềm Ái là chính là Lý Bình An.

Đại bàng tấn công, cậu bé hạnh phúc, và cá trong nước bay không thích sủi bọt, mà người thứ năm, chính là [Phụ Đao Khiên Ngưu] chưa bao giờ nói chuyện.

“Ta.. Vợ con ta đâu?”

“Không cần lo lắng, lão Ngưu nhà ta chắc chắn sẽ đưa bọn họ đến tỉnh thành”

Sau khi nhận được tin tức về sự an toàn của vợ con, Lưu Đại Xuyên nở một nụ cười, còng lưng, nghiêng mặt, miễn cưỡng mở to con mắt phải ra, từng bước từng bước đi về phía trước.

Đừng nói là người thường, dù cho có là tu sĩ mà bị thương như vậy thì chỉ sợ cũng sớm đi đời rồi.

Nhưng Lưu Đại Xuyên lại dựa vào thân thể Người Thiên Phạt mà gắng ngượng đến bây giờ, chỉ là đường sống đã đứt đoạn, không còn khả năng.

Hắn ta ngã xuống đất.

Nghĩ về ngày đại hôn, nghĩ về căn phòng trong nhà, nghĩ về hài tử của riêng mình, nghĩ về mỗi đêm yên tĩnh.

Môi Lưu Đại Xuyên nhúc nhích, “Cũng coi như là…trừng phạt đúng tội đi,ngươi…Ngươi là ai thế? ”

“Giống như ngươi, một người tìm kiếm đại đạo phù văn, người phiêu bạt giang hồ bình thường mà thôi”

Chương 208: Núi vẫn tĩnh lặng như xưa

1369 chữ

Một nơi nào đó ở Cửu Châu.

[Diều hâu tiến công] bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Quả nhiên, đám phế vật được triệu tập trong thời gian ngắn kia căn bản không phải là đối thủ Phụ đạo Khiên Ngưu.

Nhưng mà, cũng may lão tử còn lưu lại một tay.

Ta đã sớm thả Tin tức của Phụ đao Khiên Ngưu ra ngoài, hy vọng mảnh vụn đại đạo phù văn trong tay hắn là bị người lấy đi, mà không phải là ném ở chỗ nào đó, nếu không thì chính là mò kim đáy bien.

Đau đầu quá, tìm nhiều năm như vậy rồi, khó khắn lắm mới tìm được tung tích Phụ đao Khiên Ngưu, cuối cùng lại nhận được kết quả này

Cậu bé hạnh phúc, ngọt ngào nhỏ, cá bay trong nước.

Trong ba người này, ai mới là người lấy đi mảnh vỡ của Phụ đao Khiên Ngưu?

Mẹ nó!! Nếu không phải lão tử không thoát thân được..

Diều hâu tiến công suy tư một lát, quyết định trước tiên thả ra một tin nhắn thăm dò đã.

[Diều hâu tiến công: Cái chết của Phụ đao Khiên Ngưu là ai làm? Ta còn chưa đưa thù lao đâu.)

Lý Bình An cười lạnh, thù lao?

Cái tên này thực là biết cách nói chuyện mà, chỉ sợ đến lúc đó cái nhận được không phải là thù lao, mà là lưỡi dao đi.

Ngươi giả vờ, ta cũng sẽ giả vờ

[Tiểu Điềm Tâm: Chết? Chết thế nào? Ai làm thế?] Liên tiếp ba câu nghi vấn.

[cậu bé vui vẻ: Phụ đạo Khiên Ngưu đã biến mất đã lâu, lúc trước ta còn nợ hắn một ân huệ mà, đáng tiếc)

[Tiểu Điềm Tâm: ai gù)

Lúc này, cá bay trong nước đã lâu không nói gì đã hiện thân.

[Cá bay trong nước: nói cách khác, trong chúng ta có người đang nắm giữ hai mảnh vỡ phù văn.] Nói trúng tim đen rồi.

[Diều hâu tiến công: Đúng vậy! 1

Trong nhóm im lặng một lúc.

[cá bay trong nước: cậu bé hạnh phúc, ta muốn mua một tin tức)

Cá bay trong nước đột nhiên chuyển sang chủ đề mới.

[Cậu bé hạnh phúc: tin tức gì

Cậu bé hạnh phúc luôn chính là kẻ buôn bán tình báo trong nhóm, buôn bán tất cả các loại thông tin tình báo, dường như không có gì là hắn ta không biết cả.

[Cá bay trong nước: tin tức về người Đột Quyết Trung Châu)

[Cậu bé hạnh phúc: Ồ? Ngươi còn hứng thú với chuyện này sao?

[Cá bay trong nước: Ta muốn biết về việc triển khai chiến lược của người Đột Quyết)

[Cậu bé hạnh phúc hưng phấn nói: Dạo gần đây người Đột Quyết đang đánh nhau với Đại Tùy, tin

tức này rất đáng quý đó! 1

[cá bay trong nước: Ngươi ra giá đi

Cá bay trong nước dường như rất để ý đến trận chiến giữa Đột Quyết và Đại Tùy, chẳng lẽ hắn ta hoặc nàng ta cũng là người Đại Tùy?

Nhưng bây giờ có quá ít manh mối.

Lý Bình An cũng không sốt ruột, cảm khái vận khí của mình cũng may, vốn muốn ẩn cư ở tiểu sơn thôn một đoạn thời gian, ai biết trời xui đất khiến lại kiếm được một mảnh vụn của đại đạo phù văn.

Tính cả một viên lúc trước thì tổng cộng hắn có hai viên.

Còn thiếu ba viên nữa là có thể ghép lại thành một viên đại đạo phù văn hoàn chỉnh rồi.

Tốc độ này so với những gì Lý Bình An dự đoán thì nhanh hơn không ít.

Thời gian khôi phục lại sự yên bình.

Như thường lệ, sau khi Lý Bình An kéo xong tiểu khúc thì chậm rãi trở về nhà.

Bữa tối hôm nay đơn giản là một con thỏ nướng, một phần cá hấp, một đĩa ngỗng nướng, ba lồng

bánh bao lớn, ba cân thịt dê và một chuỗi đậu phụ khô, thêm mười quả trứng nữa.

“Lão Ngưu, đồ ăn hôm nay chả ngon gì cả. Lý Bình An oán giận.

Có mà ăn là không tệ rồi, còn bày đặt kén cá chọn canh nữa chứ.

Thời gian không lâu sau đó.

Lý Bình An vừa xỉa răng, vừa nói.

“Lão Ngưu, bánh ngọt mấy ngày trước mua để đâu rồi? Ta lại lấy ra ăn cho đỡ đói vậy.

Lão Ngưu: Tiểu tử, ngươi là một con heo!

Vụ mùa thu hoạch năm nay của thôn làng trong núi này không tốt lắm.

Hơn nữa do chiến sự ở biên quan, các nơi tăng thuế lên không chỉ gấp đôi đâu.

Một số huyện xung quanh cũng nổi lên nạn trộm cướp, vì vậy, người nghèo chỉ có thể ăn một chút

cá cỏ tanh, rau dại nấu với nước trắng, hoặc xào trong chảo.

Chất béo chắc chắn là không nhiều, cả gia đình chỉ dựa vào những điều này để duy trì sự sống còn

cơ bản mà thôi.

Người trong thôn đều biết cuộc sống của Lý Bình An rất tốt, cho nên mới cthường xuyên đến mượn một ít lương thực từ Lý Bình An.

Lý Bình An thỉnh thoảng sẽ cho mượn một ít cám lúa mì, thịt và mì gạo cũng rất ít cho mượn.

Thứ nhất, bởi vì mình tu luyện lục bí thân thể của con người, nên cần bổ sung rất nhiều dinh dưỡng.

Thứ hai là sau khi mượn xong, những người này cũng không trả nổi.

Cho một người mượn thì sẽ có người thứ hai, người thứ ba.

Trong thôn có nhiều người như vậy, Lý Bình An cũng không thể cho tất cả bọn họ mượn hết được. Giúp một lần thì là ân nhân, giúp nhiều lần thì là kẻ thù.

Hôm đó, Lý Bình An lại nấu thịt ở nhà.

Mùi thịt tràn ngập khắp không khí, rất nhanh đã hấp dẫn không ít hài tử.

Một đám nằm úp sấp ngoài cửa lớn mà nhòm vào, nước miếng chảy ròng ròng.

Lý Bình An coi như không phát hiện, dù sao hắn cũng là một người mù, cũng sẽ không cảm thấy

xấu hổ.

Lúc đầu, hắn đã chia một số thịt cho những đứa trẻ này, dù sao nhìn cảnh mấy đứa nhỏ vừa nhai lá cây, vừa trông mong nhìn ngươi, thì ít nhiều vẫn có chút không đành lòng.

Chỉ là sau đó, Thái tẩu nhà Đại Hòe Thụ lại nghĩ là chiếm được tiện nghi, liền sai hài tử nhà mình lần lượt đến cửa nhà Lý Bình An nhìn chằm chằm, sau khi được Lý Bình An cho thịt thì nhanh chóng cầm về, sau đó lại chạy tới đứng trước cửa nhà Lý Bình An.

Lý Bình An cũng bị chọc giận đến bật cười, đây là coi ta là lông cừu

hả.

Cái này thì cũng thôi đi nhưng nhiều lần xin thịt như vậy mà ngay cả một chữ cảm ơn Thái tẩu cũng không nói.

Lần trước, Lý Bình An còn nghe thấy Thái tẩu ở sau lưng nói xấu mình, vì vậy, sau đó hài tử của Thái tẩu mà trở lại thì Lý Bình An liền không cho.

Bởi vì việc này, Lý Bình An nhận được không ít oán giận.

Thái tẩu nói rằng khi lý Bình An xây nhà, nam nhân nhà mình cũng góp không ít công sức.

Nửa câu cũng không đề cập đến thù lao lúc ấy Lý Bình An đưa ra, hơn nữa còn nuôi cơm nuôi thịt nữa.

Lý Bình An cũng lười phản bác với nàng, nếu so đo với đối phương thì ngược lại có vẻ không có giáo dục.

Thế thì sau này không quan tâm đến nhà bọn họ là được.

“Lý thúc!”

Chương 209: Tiểu tử ngươi giỏi quá đi

1587 chữ

Lý thúc!

Một tiểu nữ hài với bím tóc hai bên ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười một tiếng.

Là hài tử của nhà Vương góa phụ, Nhị Nha.

“Nương bảo ta đưa tới cái này”

Nhị Nha cầm một cái túi nhỏ, bên trong túi có chứa táo tàu.

Nam nhân của Vương góa phụ đã chết trên chiến trường.

Một người phụ nữ dẫn theo một đứa bé nên cuộc khống gia đình cũng khá chật vật.

Trước đây Lý Bình An thường cho những đứa trẻ này một ít đậu nành, hoặc khi ăn thịt thì cho chúng vài miếng.

Vương góa phụ đã làm một số món ăn ngon hoặc hái một số trái cây tươi, mang đến cho Lý Bình An một ít, tuy rằng biết trong nhà Lý Bình An cái gì cũng không thiếu, nhưng tốt xấu gì cũng là một

mảnh ý tốt của người ta.

Lý Bình An cũng không cự tuyệt, cầm lấy một quả táo đỏ, cắn một miếng, cảm thấy hương vị ngọt ngào thoải mái.

“Không tệ! Đúng lúc, hôm nay ta có hầm thịt lợn, ngươi mang về một ít đi”

Nhị Nha trợn tròn đôi mắt to, nhìn chằm chằm vào nồi, chỉ thiếu điều viết lên mặt hai chữ muốn ăn, nhưng nàng vẫn lắc đầu.

“Không được, nương ta nói là không thể ăn thịt của Lý thúc nữa, Lý thúc kiếm tiền cũng chẳng dễ dàng gì.

Hắn chưa bao giờ là một người máu lạnh, chỉ cần có khả năng thì hắn sẽ luôn sẵn sàng giúp một

tay.

Tuy rằng không cầu hồi đáp, nhưng ngươi tốt xấu gì cũng nên nói một tiếng cảm ơn, nhớ kỹ trong lòng là được rồi.

Giống như là Thái tẩu, đừng nói là cảm kích, ngược lại nàng còn cảm thấy chuyện ngươi cho nàng đồ ăn là chuyện vô cùng bình thường.

Điều này khiến Lý Bình An rất khó chịu.

“Hầm nhiều thịt quá ta ăn không hết được, lượng cơm của Lý thúc ngươi cũng nhỏ lắm đó”

Lão Ngưu liếc hắn một cái, nói dối cũng không thèm chớp mắt.

■

Nhị Nha nuốt nước bọt, vắt chân lên bỏ chạy, dường như là nàng sợ ý chí của mình không đủ kiên định.

“Tạm biệt Lý thúc!”

Lý Bình An bất đắc dĩ lắc đầu.

Khi hắn mới đến thôn nhỏ này, căn nhà ban đầu của hắn chính là do chồng của góa phụ Vương thu

xếp giúp, sau đó người ta cũng giúp đỡ mình không ít lần, cho nên sau khi chồng của góa phụ Vương qua đời, Lý Bình An cũng thường xuyên chiếu cố vợ con của hắn hơn.

Có ân báo ân mà

Nhà góa phụ Vương.

Nhị Nha vội vàng chạy về nhà.

“Con đưa táo cho Lý thúc chưa?”

Vương quả phụ đang nấu cơm, không quay đầu lại mà nói.

“Con đưa rồi.” Nhị Nha thở dồn dập.

“Có chuyện gì thế? Con bị sói đuổi sao?”

Nhị Nha nghiêm túc nói: “Nương, cũng may là Nhị Nha chạy nhanh, nếu không lại không nhịn được bị hấp dẫn bởi thịt lợn của Lý thúc mất rồi”

Vương quả phụ cười nói: “Làm thế là đúng rồi, sau này con cũng không thể lấy đồ ăn Lý thúc cho nữa nhé, chúng ta đã nợ người ta nhiều lắm rồi”

“Con biết rồi”

“Mắt của Lý thúc con không nhìn thấy, dù cho hắn có một ít tiền tiết kiệm, nhưng cuộc sống sau này vẫn còn dài”

Nhị Nha gật đầu như giã tỏi, “Nương, hôm nay chúng ta ăn cái gì vậy? ”

Chỉ chốc lát sau, bữa tối đã được dọn trên bàn.

Cháo loãng, dưa muối, còn có rau dại trộn với ngũ cốc thô làm thành bánh ngô.

Góa phụ Vương cầm bã đậu trong tay, nguyên bản bã đậu là đồ ăn cho gia súc, nhưng ở nhà dân chúng bình thường thì thứ này chính là đồ ăn lót dạ.

Ngược lại, cây ngô đã được coi là ngũ cốc mịn.

Đối với dân chúng, tiền của họ còn không đủ nộp lên cho quan phủ thì làm sao có tự mình hưởng dụng những hạt lương thực cao cấp hơn như gạo lúa mì được.

Nhị Nha nhìn chằm chằm vào bát của mình, một bát cháo sền sệt, lại nhìn bát nước canh trong chén của mẫu thân.

“Nương, con không thích ăn cháo đâu, người uống đi!”

Nhị Nha đẩy đẩy cái bát.

“Con ăn đi, nương không đói”Góa phụ Vương cũng hiểu suy nghĩ của con gái mình.

“Phanh phanh! Vương tỷ

Thanh âm của Lý Bình An vang lên ngoài cửa.

Góa phụ Vương đứng lên, hô, “Bình An, sao ngươi lại đến đây?”

“Hôm nay trong nhà lại hầm một ít thịt, ta bèn mang cho ngươi một ít”

“Cái này…. Ôi chao, nhìn xem ngươi đang làm gì với những thứ này đây. ”

“Trong nhà vừa lúc có một túi gạo”, chưa hết, Lý Bình An lại sợ Vương quả phụ cự tuyệt. “Coi như là cho ta mượn đi”

Vương quả phụ muốn nói lại thôi, chỉ đành thốt lên: “May mắn là có ngươi đó, để ngày khác ta trả lại cho ngươi vậy.

Vương quả phụ tuy rằng mặc xiêm y vải thô nhưng dáng vẻ lại vô cùng xinh đẹp, làn da gió dù phơi nắng phơi sương nhưng vẫn mềm mại.

Khi chồng nàng vẫn chưa qua đời, cuộc sống trong gia đình còn coi là tốt đẹp, cho nên vóc người nàng tương đối đẫy đà, ngũ quan cũng đẹp.

Sau cái chết của chồng nàng, có rất nhiều tên lưu manh trong thôn đến xum xoe tán tỉnh nàng, còn có một tên địa chủ muốn nạp nàng làm tiểu thiếp, nhưng Vương quả phụ đều chướng mắt hết. Nhưng Lý Bình An lại không giống bọn họ, những người đó sau khi ân cần tán tỉnh một hồi, thấy rằng không chiếm được tiện nghi thì ngay lập tức dừng lại.

Vương quả phụ có thể cảm thụ được, Lý Bình An là thật lòng đối tốt với hai mẹ con nàng.

Nếu nói người ta có ý đồ khác thì người ta là một người mù, cũng đâu nhìn nhìn thấy dáng vẻ của mình đâu, lại thêm bản thân mình còn có một đứa con nữa.

Huống chi, với gia sản của Lý Bình An, nếu muốn cưới vợ thì tiểu cô nương nhà ai trong thôn không phải là lao lên tranh giành sao.

Dù sao thì nhà người ta mỗi ngày đều được ăn thịt, thịnh soạn như đón tết vậy.

Rời khỏi nhà góa phụ Vương.

Lão Ngưu chớp đôi mắt nhỏ, thì ra tên tiểu tử này cũng là một người tốt, sớm biết vậy thì lúc trước đã không làm mai cho ngươi cùng Liễu Vận rồi~.

“Nhìn xem, Lý Mù Tử lại đi đưa thịt cho quả phụ Vương rồi.”

Trong giọng nói của Thái tẩu lộ ra vẻ oán giận.

“Hai người này không chừng là có quan hệ gì đó rồi, đúng là tiện, nam nhân vừa chết đã ngay lập tức thông đồng với những người khác rồi”

Thái tẩu gắp một chiếc lá rau.

“Cho người ta ăn thịt, còn ta thì ngay cả một ngụm canh cũng chẳng cho.

Ngươi nói xem, lúc trước nếu không có chúng ta thì một kẻ ngoại lai như hắn làm sao có nhà mà ở chú?

Bây giờ thì tốt rồi, có tiền rồi thì làm như quên sạch”

Lão Thái đối diện không nói gì.

Thái tẩu nghi hoặc nói: “Ngươi nói xem, tên Lý mù này lấy đâu ra nhiều tiền mà mỗi ngày đều được ăn thịt như vậy?”

“Ai biết được.”

“Nếu không ngươi thử tìm người hỏi thăm xem, không phải ai kia làm bộ khoái trong huyện hay sao?”

Sau khi qua tết, thôn nhỏ bắt đầu có sự biến chuyển.

Đại Tùy thôn tính không ít quốc gia, trước kia bọn họ an phận là bởi vì Đại Tùy còn hưng thịnh, nhưng hiện tại, thừa dịp biên quan đang đánh giặc, không ít người bắt đầu âm thầm giở trò, giặc cướp nổi lên bốn phía.

Quan phủ mượn danh nghĩa tiêu diệt thổ phỉ để kiếm tiền, dân chúng cũng chẳng có biện pháp

Thiên hạ không yên ổn, quả nhiên trốn ở đâu cũng như nhau mà thôi.

Mà lúc này, có một đám giặc cướp đang trốn ở trong núi, thừa dịp ban đêm, một người lên núi, không phải ai khác đó chính là lão Thái đầu trong thôn.

“Luu ca.”

Lào Thái lau mồ hôi trên trán.

nay Bộ khoái đi huyện thành rồi, đây chính là cơ hội cho chúng ta ra tay”

“Ngươi chắc chắn rằng trong nhà người mù kia không có người khác sao?” Người hán tử được gọi là

Lưu ca hỏi.

Lão Thái liền trả lời ngay: “Đương nhiên rồi, ta nói cho Lưu ca biết, nhà hắn có tiền, tên kia mỗi ngày đều được ăn thịt, thỉnh thoảng hắn còn chia cho những tên thôn dân khác.

Lưu ca gật đầu, “Yên tâm, sau khi thành công chắc chắn không thể thiếu phần của ngươi. “Vậy thì đa tạ Lưu ca.

Chương 210: Xin trảm

1458 chữ

Đêm tối và đầy gió, gió thổi mạnh mẽ, có vẻ như trời sắp mưa.

Mưa mùa xuân quý như mỡ, các thôn dân cảm thấy ngay cả gió này cũng ngọt ngào theo.

Chỉ chốc lát sau mưa liền nổi lên, phát ra tiếng nổ bùm bùm giống

như những hạt đậu, làm ướt đẫm đường làng và ướt cả mái nhà.

Các gia đình cũng đi ngủ sớm.

Nhưng Lý Bình An vẫn chưa ngủ, đối với tinh lực hiện tại của hắn mà nói, dù cho có liên tục một tháng không ngủ đi chăng nữa thì cũng sẽ chẳng ảnh hưởng gì.

Lý Bình An chỉ là rất hưởng thụ cảm giác chìm vào giấc ngủ mà thôi, song vì để tăng cao hiệu quả tu hành, Lý Bình An mỗi đêm đều phải tu hành đến khoảng canh bốn.

Tiếng bước chân rõ ràng truyền vào tai.

“Chính là nhà này”

Thanh âm của lão Thái đầu vang lên: “Người mù kia ở ngay đây”

Lúc này, một tên cướp gọi là Khi Gầy bỗng nhiên có chút lo lắng nói.

“Đại ca, ngươi nói xem, hắn là một người mù mà có nhiều tiền như vậy, liệu có thể là một cao thủ giấu nghề hay không?”

“Cao thủ giấu nghề?”

Hán tử đạp cho hắn một cước, “Tiểu tử, ngươi đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi!”

Khỉ Gầy nói: “Không phải là nói lăn lộn chốn giang hồ, càng là người trông không có bản lĩnh thì lại càng không thể coi thường được hay sao.

Mọi người đồng loạt cười lạnh.

“Hắn thì có bản lĩnh gì chứ?” Mọi người khinh thường cười cười.

Mặc kệ hắn có bản lĩnh gì, công phu có cao hơn nữa thì cũng phải sợ dao phay mà thôi.

Võ công có giỏi thì gạch đập vẫn chết thôi.

Khi Gầy xoa xoa tay, luôn cảm thấy trong lòng có chút bất an.

“Đại ca, nếu không thì cho ta canh giữ ở bên ngoài đi

Hán tử liếc hắn một cái, “Hèn nhát! Nói cho ngươi biết, nếu chọn canh giữ ở bên ngoài thì đợi lát nữa ngươi không có phần tốt đâu,

đừng trách ta!

Khỉ Gầy gật đầu, “Đó là đương nhiên, là đương nhiên rồi”

Không biết tại sao, trái tim hắn ta lại đập mạnh.

Được rồi, so với tiền bạc thì mạng sống vẫn quan trọng hơn, cẩn thận sống dai được vạn năm.

Két!

Trong lúc hai tên cướp đang cạy cửa sổ, thì đột nhiên, cánh cửa mở ra.

Ngay sau đó, một bóng người đi ra.

Mấy người mắt to trừng nhỏ, không khỏi có chút xấu hổ.

Hai giây sau.

Lão Thái thấp giọng nói: “Chính là tên mù này!”

Hán tử phản ứng đã phản ứng kịp.

Động thủ!

Lúc này, hắn lao vọt tới, trong mắt hiện lên một tia hung dữ, đưa tay chộp lấy bả vai đối phương, muốn giữ đối phương trên mặt đất, động tác liền mạch, trái lại có vài phần võ công ở trên người. Mọi người đã có thể dự đoán được tình cảnh trong lát sau, Lý Bình An bị ấn xuống mặt đất, cầu xin tha thứ, sau đó bị bọn họ cướp bóc sạch sẽ, cuối cùng bị giết người diệt khẩu.

Tuy nhiên, kế hoạch này đã xảy ra vấn đề ngay từ bước đầu tiên.

Hán tử nắm lấy bả vai Lý Bình An, gân xanh trên trán nổi lên, nhưng đối phương lại giống như một ngọn núi nhỏ, không nhúc nhích chút nào.

Lý Bình An nắm chặt tay phải hán tử, nhẹ nhàng tách ra, rồi nhấc chân đạp vào đầu gối của đối phương.

Hán tử kêu lên một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Lý Bình An nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt liền rơi vào trên người lão Thái trong đám người. Lào Thái đầu?

Lập tức giật mình.

Hán tử bị Lý Bình An bắt được cắn răng nói: “Buông lão tử ra, nếu không lát nữa ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây”

Lý Bình An khẽ cười nói, “Hiện tại mạng nhỏ của ngươi còn đang ở trên tay ta đó, ngươi còn dám cứng đầu như vậy sao?”

“Ngươi không thấy ta có nhiều huynh đệ như vậy hả?”

Người hán tử cười lạnh.

Đám giặc cướp đồng loạt tiến lên một bước, hy sinh vì lão đại.

“Thật có lỗi quá, ta bị mù, không nhìn thấy

Hán tử hơi do dự, hiện tại mạng nhỏ của mình vẫn còn ở trên tay đối phương, chọn cá chết lưới rách đối với mình là vô cùng bất lợi.

Hán trầm giọng nói: “Như vậy đi, mỗi người chúng ta đều lui một bước, huynh đệ chúng ta cũng không làm khó ngươi nữa.

Lý Bình An bình thản nói: “Mỗi người lùi một bước cũng đơn giản thôi mà.

Hán tử thở phào nhẹ nhõm trong lòng, lại nghe Lý Bình An tiếp tục nói.

“Ta giao nộp các ngươi cho quan phủ, rồi lại trở về ngủ”

Chân Lý Bình An hơi dùng lực một chút một chút, hán tử chỉ cảm thấy sức mạnh phía sau lưng bỗng được buông lỏng, liền vội vàng che chân đứng lên, ngẩng đầu một cái, đã thấy anh em của

hắn đã nằm ngổn ngang trên mặt đất.

“Cái này..”

Hán tử mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn một màn này.

Lào Thái thừa dịp hỗn loạn muốn chạy, nhưng mũi chân Lý Bình An lại đá một viên đá ra. “Ôi chao!”

“Bình An ơi Bình An, là bọn họ ép ta đó, không liên quan gì đến ta cả.”

Lào Thái đầu ôm bụng, vội vàng cầu xin tha thứ.

Lý Bình An ngoảnh mặt làm ngơ, lại đạp cho hắn một cước.

Bóng đêm sâu thẳm.

Tên cướp Khi Gầy đang ở bên ngoài hứng gió, hắn chọn một chỗ vô cùng bí mật mà ẩn nấp.

Mưa lớn trút xuống.

Bỗng nhiên ánh mắt Khi Gầy khẽ động, ngay sau đó hắn liền xoay người bỏ chạy, rất nhanh, thân ảnh đã hòa vào trong màn đêm.

“Mẹ ơi! Quả nhiên đã xảy ra chuyện, cũng may mà mình thông minh.

Ngày hôm sau, tin tức giặc cướp vào thôn đã truyền khắp nơi, càng kinh người hơn chính là, đám cướp này còn do lão Thái đầu của nhà Đại Hòe Thụ dẫn tới.

Dẫn sói vào nhà, hại người nhưng giúp ích cho ta.

Chuyện này rất nhanh đã leo lên đầu bảng hot search của thôn, lấy tư thái nghiền ép đánh bại cái yếm Tống lão thái thái bị trộm mất.

“Lão Thái đầu này đúng là cái tên không ra gì mà!”

“Đúng vậy đó, vậy mà dám dẫn giặc vào thôn, cũng may là Lý Mù Tử có bản lĩnh, nếu không chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi! ”

“Đúng đó, mấy nhà chúng ta gần nhau, ngươi nói xem, nếu đám giặc này nếu cướp hết tiền rồi, liệu chúng có đi gây họa cho khuê nữ nhà người khác hay không”

Hành vi của lão Thái đầu không thể nghi ngờ chính là đã thành công chọc giận mọi người.

Lão Thái và vài tên cướp khác đều bị áp giải vào đại lao.

Gần đây nạn trộm cướp đang hoành hành, việc gấp thì cần quyền thế ra mặt.

Quan phủ vì để thiết lập uy vọng đã sử trảm hết thảy.

Điều này hiển nhiên đã làm lòng người vui vẻ.

Sáng sớm, Thái tẩu dẫn theo hài tử của mình đến nhà tìm Lý Bình An, mong rằng Lý Bình An sẽ nói chuyện thay cho lão Thái, nếu không đầu lão Thái chỉ sợ sẽ bị trảm hết cùng với đám cướp kia.

Nhưng mà ngay cả cửa nhà Lý Bình An nàng cũng không đi vào được.

Chưa nói đến chuyện Lý Bình An sẽ chẳng bao giờ cầu tình thay cho lão Thái đầu, mà lùi mười ngàn bước mà nói, gần đây nạn trộm cướp đang hoành hành, quan phủ lo lắng không có cách nào giải thích cho dân chúng và cấp trên thì lại lòi ra vụ lão Thái và đám cướp này.

Vậy cho nên là dù cho có đương sự Lý Bình An cầu tình đi chăng nữa thì phỏng chừng cũng sẽ chẳng có tác dụng gì.

Bảy, tám ngày sau đó.

Lão Thái đầu và đám giặc cướp kia đã bị trảm cùng một lúc, trở thành việc vô cùng nổi tiếng.

Nghe nói lúc ấy Thái tẩu đã ngất xỉu.

Chương 211: Lương tâm thầy thuốc

1325 chữ

Về sau, Lý Bình An gặp Thái tẩu ở trong thôn hai lần. Cả hai người đều không nói gì.

Thái tẩu giống như người mất hồn.

Không lâu sau đó, một nhà Thái tẩu đã rời khỏi xóm nhỏ.

Dù sao thì làm ra việc như thế này.

Người trong thôn cũng sẽ không tha thứ cho cả nhà bọn họ.

Chớp mắt đã đến mùa hè.

Thừa dịp thời tiết sáng sủa, Lý Bình An nhổ rau xanh trong vườn rau. Sau đó đi đến bên hồ nước rửa từng gốc cây một.

10:42

Bên hồ nước, một nhóm nữ nhân vừa nói chuyện phiếm vừa rửa rau.

Trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ u sầu.

Thế lực của giặc cỏ càng lúc càng lớn, nghe người bên ngoài trở về

nói, vậy mà đã bắt đầu vây công huyện thành.

Bọn giặc cỏ này làm vô số việc ác, đoạt lương thực, cướp nữ nhân, đốt phòng ở…

Nhưng dù sao cũng may huyện thành này không phải muốn phá là phá được.

Trước đó cũng có lời đồn đại nói là giặc cỏ công thành, nhưng đều bị quan binh đánh đuổi.

Những tên giặc cỏ này cũng chỉ có thể bắt nạt dân chúng tay không tấc sắt,còn khi quan binh vừa đến thì bỏ chạy khắp nơi.

Phải biết mỗi lần điều động quan binh thì đều tốn một lượng lương thực không nhỏ.

Những tên giặc cỏ này không có sức chiến đấu quá mạnh nhưng lại đáng ghét giống như con ruồi. Quan phủ cũng không vội vây công mà chờ đợi sau khi binh mã lớn mạnh sẽ dùng một mẻ hốt gọn. Thế nhưng người dân trong thành không biết những thứ này, náo loạn đến mức khiến lòng người bàng hoàng.

Nhưng nói cho cùng cái gọi là giặc cỏ cũng chỉ là những người dân không trải qua cuộc sống của người bình thường mà thôi.

Chỉ cần có người kích thích một chút là sẽ tạo phản.

Một người khi tuyệt vọng luôn muốn tìm một hy vọng.

Dù cái hy vọng này là giả cũng tốt.

Cứ ở trong thôn một thời gian dài như vậy cũng không tốt, lại còn gặp phải kiếp nạn giá cả.

Trên thị trấn,giá gạo và mì đều thay đổi.

Lý Bình An im lặng thở dài một hơi.

Hắc thị.

“Cũng khó thật, ta biết trong thời gian này các ngươi cũng không dễ chịu lắm.

Tiền tháng này sẽ bớt cho ngươi một ít, ta cũng không làm khó ngươi”

Bang chủ Hắc Hổ bang Quách ân thân mật nói.

Ông chủ quán rượu ngoài cười nhưng trong không cười đáp, “Đó là đương nhiên, Quách ca vẫn luôn rất chăm sóc chúng ta.

Nói xong bèn gọi hạ nhân cầm tiền tháng này.

Quách ân hơi gật đầu, lại hàn huyện vài câu rồi mang theo nhóm tùy tùng rời đi.

Trở lại Hắc Hổ bang, chỉ thấy một bóng người quen thuộc đang nhàn nhã tựa trên thành ghế. Vẻ mặt Quách ân âm trầm, khóe miệng co giật.

Lý Bình An cầm chén trà, nhẹ nhàng thổi khí nóng bên trong.

“Thời điểm này cũng khó nha, ta biết trong khoảng thời gian này ngươi cũng không dễ chịu lắm.

Tiền lương tháng này bớt cho ngươi một ít, ta cũng không làm khó ngươi”

Quách ân: . . .

Sao nghe lời này hơi quen tai nhỉ?

Lý Bình An mua một ít hủ tiếu ở trong thành rồi tay xách bao lớn bao nhỏ về nhà.

Chỉ là vừa đi không bao lâu đã bị hai tên trộm theo dõi.

Thật là may mắn, tên nhóc này có một mình mà vác nhiều đồ ăn như vậy à? Hơn nữa còn không có ai bảo vệ.

Thì cũng giống như một người phụ nữ không mặc quần áo đi tới đi lui trên đường phố.

“Đại ca, ngươi nhìn xem hắn ta cũng nhiều đồ ăn như vậy, hình như trong túi còn có cả bạc.” “Thật là kiếm lời rồi”

“Nếu không hai ta nuốt riêng đi”

“Nuốt riêng? Ngươi phải chia cho cả Quách ân Quách lão đại của chúng ta nữa.

“Đúng vậy, Quách lão đại có ơn với chúng ta, chúng ta không thể quên cội nguồn.

Hai người tụ lại với nhau,rồi tìm một nơi vắng vẻ không người dự định đánh cướp của Lý Bình An. Sau đó mang theo thức ăn và bạc về tới Hắc Hổ bang.

Ai ~

Quách ân đang ngồi than ngắn thở dài

Hắn thật sự là gặp vận đen tám đời.

Bị dính vào một cái họa như thế, muốn đánh lại đánh không lại.

Đúng lúc này, hai tên đàn em vui vẻ chạy đến.

“Lão đại lão đại!”

“Thế nào?” Quách ân tức giận nói.

“Lão đại, hôm nay chúng ta gặp được một con dê béo.

Quách ân xem xét, nhịn không được vui mừng.

Nhiều đồ ăn như vậy, nhiều bạc như vậy.

ân?

10:42 ■

Quách ân chợt phát hiện có gì đó không thích hợp,sao cái túi này lại giống cái túi mà Lý Bình An vừa lấy của hắn như vậy chứ.

Hai tên đàn em đắc ý đang chờ đại ca khen mình.

“Các ngươi cướp được của người kia có phải là người cầm một cái gậy chống, còn dắt theo một con trâu đúng không” Quách ân run rẩy hỏi

“Đúng! Không sai nha đại ca!”

Lời còn chưa nói hết,hai mắt Quách ân khẽ đảo.

Suýt nữa thì ngất đi.

“Khụ khụ khụ khụ

âm thanh

quen thuộc vang lên.

Lý Bình An chống gậy, lảo đảo đi tới, âm thanh run rẩy.

“Quách đương gia. Thời gian này. Thời gian này không có cách nào qua a

Ta vừa ra cửa đã bị hành hung một trận, tiền cũng bị đoạt lương thực cũng mất.”

Quá nửa tháng, giặc cỏ phá hoại càng ngày càng nghiêm trọng.

Đại Tùy phía bắc đánh nhau với Đột Quyết, phía nam có mấy di tộc cũng không thành thật.

Bất đắc dĩ đành phải triệu tập quân đội, đàn áp bạo loạn ở phía nam.

Cứ như vậy, vốn giặc cỏ đang chuẩn bị bị tiêu diệt lại càng lớn mạnh hơn.

Các thôn trong huyện thành bắt đầu chiêu mộ binh lính.

Tình hình như thế, không có năng lực bảo vệ thiên hạ được nữa, chỉ lo thân mình thôi đã không dễ dàng.

Nhưng dù thế cuộc có là cái dạng gì thì nắm đấm vẫn vĩnh viễn là đạo lí quyết định.

(ánh trăng hai ảnh Lv3(5000/ 10000))

(leng keng, chúc mừng kí chủ có ánh trăng hai ảnh đẳng cấp 3 đạt tới 5000 điểm kinh nghiệm)

(chúc mừng kí chủ thu hoạch được mệnh cách màu đỏ (lương tâm thầy thuốc)

(đẳng cấp sinh mệnh: Trắng xanh vàng đỏ lam tím)

(thu hoạch được y thuật sơ cấp)

(hiệu quả: trị liệu bao nhiêu người thì sẽ thu hoạch được bấy nhiêu điểm kinh nghiệm tương ứng)

Một ít kiến thức y học không thuộc về, không thể không biết không hài hòa.

hắn bỗng nổi lên trong đầu.

Phảng phất như trời sinh đã có sẵn trong đó.

Vừa mới thu được y thuật, Lý Bình An cũng muốn thử nghiệm một chút.

Nhớ tới ngày hôm trước hắn có nghe nói Vương quả phụ bị bệnh Phong Hàn.

Cái thời tiết này, người dân ăn được miếng cơm thôi cũng là một vấn đề, huống chi là tìm thầy thuốc đến xem bệnh.

Hầu như đa số người dân bị bệnh đều gắng gượng, chịu nổi thì sẽ không sao.

Không chịu nổi thì hai chân đạp một cái, kiếp sau gặp lại..

Vốn là hôm nay Lý Bình An muốn đi nhìn một chút, vừa hay đúng dịp…

Chương 212: Chữa bệnh

Nhà của Vương quả phụ.

“Mẹ, người uống chút nước nóng đi.”

Nhị nha đầu rót một chén nước nóng cho Vương quả phụ.

Vương quả phụ uống mấy hớp, rồi lại suy yếu nằm xuống.

Trong bụng không có gì ăn khiến Vương quả phụ không có chút sức lực nào.

Lại bị mắc bệnh sốt rét, như thế này mà có thể tốt được mới là lạ đấy.

Mặc dù thỉnh thoảng Lý Bình An có giúp đỡ hai mẹ con họ nhưng họ vẫn không chịu nổi thuế tính theo đầu người, thuế má, tiền thuê.

Quan phủ thay đổi rất nhiều cách để ép tiền từ trong tay người dân.

Nếu như không có Lý Bình An giúp đỡ thì chỉ sợ căn phòng này đã sớm bị người ta thay thế rồi.

Bây giờ có thể có một chỗ ở, cũng đã là không tệ.

“Phanh phanh!!

Tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

“Ai. . . Ai vậy?”

Nhị Nha giật nảy mình.

“Là Quần thúc của ngươi!” Ngoài cửa vang lên tiếng nói của Dương Quần

Dương Quần, bởi vì dáng người khá nhỏ gầy nhưng lại mặc một cái quần cực kì rộng rãi

Với lại quần còn bị rộng đến nỗi rơi xuống mặt đất cho nên hắn được người ta gọi tên là Dương Quần.

Vương quả phụ nhăn lông mày,hai nhà cũng không qua lại gì nhiều.

Huống chi bản thân Dương Quần lại là một tên du côn lưu manh.

Lúc này hắn đột nhiên tới nhà là vì chuyện gì?

Vương quả phụ bắt đầu cảnh giác, không để Nhị Nha mở cửa cho hắn.

“Dương huynh đệ à có chuyện gì không?”

Dương Quần cười hắc hắc, “Có chuyện gì để đi vào nói, chẳng lẽ lại nói qua một cánh cửa?”

Vương quả phụ hơi do dự, thực sự cũng không thể không mở cửa cho người bên ngoài vào.. Huống chi ban ngày ban mặt, chắc hắn ta cũng không dám làm ra chuyện gì khác thường. Nghĩ vậy nàng mặc quần áo tử tế, để Nhị nha đầu mở cửa cho hắn ta vào.

Dương Quần đi tới, liếc nhìn chung quanh.

Sau đó ánh mắt dừng trên người Vương quả phụ “U, bị bệnh hả?”

Vương quả phụ miễn cưỡng cười cười, “Bị cảm sốt nhẹ”

Vương quả phụ còn chưa hết sốt,khuôn mặt đỏ bừng càng thêm kiều nộn.

Dương Quần nuốt nước miếng một cái, nhìn chằm chằm vào mặt và ngực Vương quả phụ.

Vương quả phụ hơi tức giận, lại cũng không tiện bộc phát ra ngoài.

“Hôm nay Dương huynh đệ đến đây là có chuyện gì không?” “Không

có việc gì, chỉ là đến thu thuế theo đầu người thôi”

“Thuế đầu người?” Vương quả phụ giật mình, “Đây là thuế gì?”

Huống chi mỗi lần thu thuế đều phải có người của quan phủ, Dương Quần này là cái thá gì. Dương Quần nói : “Hiện tại giặc cỏ đang phá hoại nghiêm trọng, mỗi nhà đều phải xuất lực.

Nhà ngươi không có nam nhân, chỉ có thể bỏ thuế đầu người ra. Ta cũng không có cách nào, đây là do cấp trên yêu cầu.

Ánh mắt Vương quả phụ u ấm nhìn hắn ta, “Cấp trên, ngươi. ?”

Dương Quần cười hắc hắc, lộ ra một miệng đầy răng vàng.

“Huynh đệ có để dành cho một chức vị, nói ra thì cũng rất ngượng ngùng”

i xong Dương Quần lôi ra một tờ giấy thông báo.

“Hiện tại huynh đệ đang làm việc thay quan phủ.

Vương quả phụ giật mình giọng điệu yếu đi mấy phần, “Nhà ta làm gì có tiền chứ”

Dương quần chậm rãi ung dung thu lại giấy thông báo, vẻ mặt đắc ý.

Thật ra làm gì có thuế đầu người, chỉ là do hắn ta tự xuyên tạc ra mà thôi.

Thời thế loạn lạc,, bộ khoái trong thành bận tối mày đối mặt.

Cũng không có ai rảnh đi quan tâm những việc này.

Dương Quần sớm đã để mắt đến Vương quả phụ, vì vậy bèn nhân cơ hội này vào cửa.

Thế là hắn bèn xuyên tạc ra như vậy “Không có tiền, không có tiền thì xử lý như thế nào? Nếu vậy

thì cả nhà ngươi sẽ bị sung quân đấy”

Vương quả phụ bị đọa cho sợ tái mặt, “Phụ nữ còn phải ra tiền tuyến đánh giặc á?”

Dương liễu khoát tay áo, “Ai nói là ngươi phải ra tiền tuyến đánh giặc, là đi hỏi thăm nhưngc binh lính kia. . ”

Vương quả phụ đã hiểu ý trong lời nói của hắn, vì vậy đã bị doạ sợ choáng váng.

Dương quần lại nói, “Nhưng mà. . . Nếu trong nhà có nam nhân hoặc là ta sẽ cho ngươi đi cửa sau

Thế nhưng cái này nguy hiểm rất lớn đó, nếu bị người ta tóm được, vậy coi như. . .”

Nói xong, Dương Quần vươn tay nắm lấy tay Vương quả phụ.

“Nhưng mà, có quan hệ của hai ta, chỉ cần ngươi nói một tiếng, việc này ta có thể giải quyết cho ngươi!”

Vương quả phụ nhanh chóng rút tay về, “Ngươi tự trọng”

Dương Quần cứng mặt lại “Tốt, nếu như ngươi đã không biết điều, vậy thì đi theo ta”

“Đi chỗ nào?”

“Đi chỗ nào?” Dương Quần lạnh lòng hừ một tiếng, “Đương nhiên là đi đến quân doanh, thăm hỏi những binh lính thủ thành kia”

“Ngươi thả ta ra!”

Dương Quần duỗi tay túm lấy ngực đối phương.

Chỉ là còn chưa kịp đụng phải, đã bị một cái tay khác giữ lấy. “Răng rắc ~ ”

Dương Quần còn chưa phản ứng lại, trên cổ tay đã truyền đến một cơn đau nhức. Đau đớn khiến hắn ngã thẳng xuống đất, phát ra từng tiếng kêu thảm.

Lý Bình An một cước đá hắn ta ra ngoài.

Vương quả phụ còn chưa trở về trạng thái ban đầu, cứng đờ nhìn về phía Lý Bình An. “Bình An, hắn. . Hắn là người trong quan phủ”

Lý Bình An cười một tiếng, “Người gì trong quan phủ, Vương tỷ, ngươi bị hắn lừa rồi” Những trò mèo này của Dương Quần, làm sao lừa được Lý Bình An.

Lý Bình An thả một túi gạo xuống, “Nghe nói Vương tỷ bị bệnh, ta đến thăm xem sao” Vương quả phụ nói : “Ngươi xem, có chút chuyện như vậy thôi, ngươi còn tới một chuyến.

Lại còn mang theo thứ này đến nữa, đồ mấy lần trước còn chưa ăn hết mà.

“Không có gì đáng ngại”

Lý Bình An để Nhị Nha đóng cửa lại, ngăn lại tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết ở bên ngoài. Vương quả phụ hơi dè dặt khi nghe thấy tiếng kêu của Dương Quần,sợ hắn ta làm lớn chuyện lên. Lý Bình An lại hoàn toàn không thèm để ý, vừa vặn để Dương Quần kêu một hồi bên ngoài kia. Tránh cho có người muốn nhân cơ hội này gây chuyện.

“Vương tỷ, để ta bắt mạch cho ngươi”

“Bình An, ngươi còn biết y thuật?” Vương quả phụ kinh ngạc nói.

Lý Bình An mỉm cười, “Hiểu sơ một chút”

Vương quả phụ đưa tay ra ngoài.

Lý Bình An vốn hiểu một chút y thuật, lại thêm (Lương tâm thầy thuốc) gia trì.

Tay chạm vào mạch rồi chậm rãi tăng lực ấn xuống dưới.

Sau đó lại giảm lực đi một chút, đem ngón tay nhấc lại về chỗ cũ, cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.

Gương mặt xinh đẹp của Vương quả phụ không khỏi đỏ thêm mấy phần.

Mặc dù người trong thôn không giảng về những thứ này, thế nhưng khi bị một nam nhân sờ tay, thì vẫn có hơi ngượng ngùng.

Nàng vụng trộm nhìn mặt Lý Bình An, mím môi.

Không giống như những nam nhân khác trong thôn có dáng vẻ cao lớn thô kệch, khuôn mặt vừa đen vừa vàng.

Bởi vì Lý Bình An tu luyện Quy Tức công, còn được kéo dài tuổi thọ.

Mặc dù không tận lực bảo dưỡng, nhưng cuối cùng vẫn đẹp hơn nhiều so với đám nam nhân trong trong thôn.

Vương quả phụ cảm nhận được nhịp tim của mình tăng nhanh đột ngột.

Nàng cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa…

Chương 213: Lương tâm thầy thuốc

Lý Bình An lại hoàn toàn không để ý, đầu ngón tay cảm nhận sức chống chịu trên mạch đập nơi cổ tay đối phương.

Nếu khi ấn xuống, cảm giác mạch rất cứng, rất thực, lực bắn ngược lại rất mạnh.

Thì chứng minh cái mạch này có sức mạnh.

Nếu ngón tay ấn xuống không thấy sự chống cự mạnh, thậm chí hơi tăng lực đạo lên.

Không thấy có mạch, vậy mạch này là mạch không có lực..

Phương pháp trị chứng cảm lạnh rất nhiều nhưng lại cò khác biệt rất lớn..

Ví dụ như chứng ma hoành canh, yêu câu về mạch đập rất quan trọng.

Mà khi kê thuốc, yêu cầu về mạch phải là thực.

Gấp, thực, nói thẳng ra là phải có lực.

Nếu như mạch không có lực nhưng loại dùng những đơn thuốc này thì rất có thể sẽ đem đến hiệu

quả hoàn toàn trái

ngược.

Khiến bệnh nhân hư thoát, thậm chí là ngất đi.

“Không có việc gì lớn gì, ta kê cho người chút canh quế nhánh ”

Không thể triệt tiêu, chỉ có thể bổ dưỡng.

“Lại làm phiền ngươi” Vương quả phụ ngượng ngùng nói “Ta còn không biết nên báo đáp người như

thế nào

“Không việc gì phải ngại, ta kê cho người ít thuốc, những ngày này ngươi cứ uống theo phương thức này”

Vương quả phụ nhìn bóng dáng Lý Bình An rời khỏi, trong lòng nổi lên một chút ngọt ngào.

Thời tiết nóng nực còn chưa giảm bớt, trong không khí tràn đầy khí nóng khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Trời nóng nực giống như cái lồng hấp, một chút gió cũng không có, không khí vô hình như đang tích tụ lại, cách đó không xa truyền đến tiếng ve kêu râm ran.

Hết lần này tới lần khác trong thời tiết này,cuộc nổi loạn trong thành lại bắt đầu.

Ngoài có giặc cỏ vây thành, bên trong có tặc tử làm loạn.

Loại thời tiết này nếu như cứ tùy tiện đặt thi thể ở một chỗ thì sợ là sẽ phát sinh ra dịch bệnh. Huyện lão gia cũng hiểu rõ điều này, thế là những ngày này ngoại trừ thủ thành và cầu viện. Còn cho người xử lý xác chết,mọi thứ đều chôn vùi trong biển lửa.

Trong nhà Lý Bình An chất đầy dược liệu.

(leng keng, chúc mừng kí chủ cứu chữa được một người)

(mệnh cách kinh nghiệm “lương tâm thầy thuốc” +1)

Nghĩ đến có thể trị khỏi chứng sốt rét của Vương quả phụ.

Lý Bình Ăn liền cảm giác tựa như có một cỗ dòng điện xẹt qua đầu.

Cảm giác này. Coi như không tệ.

“Bình An, Bình An

Vương quả phụ mang theo một vài quả táo vào cành hoa mà nàng vừa hái được đi tới.

Trong nhà cũng chỉ có hai thứ này là mang đi biếu được.

“Vương tỷ,tỷ giữ lại tự mình ăn đi”

“Không có bao nhiêu, ngươi đừng ghét bỏ là được”

Hai người lại hàn huyên vài câu, sau đó lại nói đến tình hình hiện tại.

“Thành này sẽ bị phá sao?” Vương quả phụ lo âu hỏi.

“Trong chốc lát thì chắc vẫn chưa phá được.” Lý Bình An nói, “Theo lý thuyết thì một đám giặc cỏ

nhỏ không thể có năng lực này,nói không chừng có người nào ở sau lưng giở trò quỷ đó”

Vương quả phụ thở dài một hơi, “Tình hình loạn như vậy khi nào mới an ổn đây.

Lý Bình An khuyên nói : “Sẽ khá hơn thôi.”

Đúng vậy, sẽ khá hơn thôi.

Lý Bình An không khỏi nghĩ đến Liễu Vận.

Nhớ tới, khi đó nàng đã nói.

Nếu như nàng có thể trở thành một vị hoàng đế thì chắc chắn sẽ là một vị hoàng đế tốt. Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Bên ngoài loạn lạc, trong nhà Lý Bình An được hưởng thụ sự yên tĩnh tạm thời.

Hôm nay đến phiên hắn nấu cơm, lão Ngưu đứng ở cửa ghé mắt nhìn vào trong.

Hái hòe tiêu trên đóa hoa hòe mà Vương quả phụ đưa tới xuống rồi rửa sạch sẽ. Sau đó dùng nước nóng rửa sạch bóp nhuyễn.

Lại cho thêm một lượng bột mì vừa phải, rắc lên trên đóa hoa có màu sắc tự nhiên một lớp bột mì mỏng.

Cuối cùng gói kỹ lưỡng bánh hoa hòe lại rồi cho vào trong nồi chưng với lửa nhỏ.

Xộc vào mũi là một mùi hương thơm ngát khiến tâm thần người ta cảm thấy thoải mái thanh thản.

Lý Bình An và lão Ngưu mỗi người bưng một bát bánh hoa hòe của mình.

Ngồi bên trên ghế nhỏ, gió mát thổi nhè nhẹ qua người.

Hương vị bánh hoa hòe không khỏi có hơi nhạt.

Lý Bình An lại thêm một chút tỏi giã, ớt, tương dấm và các loại gia vị.

Cuối cùng lại giội lên một muôi dầu nóng hổi, đun qua lửa cho ra một mùi hương ngây ngất khác

Lúc này mới trộn lẫn với cơm để ăn.

“Lão Ngưu, thiên hạ này không yên ổn, quả nhiên đến chỗ nào cũng đều như thế.

Lão Ngưu: “Bò……..”

Đợi màn đêm buông xuống, Lý Bình An lại ngồi ở trên giường.

Tiến vào trạng thái tu luyện.

Mặc dù lực lượng trong cơ thể không tính là tăng quá nhanh, thế nhưng cũng có thể cảm giác được có tăng thêm chút xíu.

Thế này là quá đủ với Lý Bình An rồi.

Chớp mắt lại qua hơn nửa tháng.

Tình huống không có chút chuyển biến tốt đẹp nào ngược lại càng thêm nghiêm trọng.

Ngoài thành, thế lực giặc cỏ càng thêm khổng lồ, người bên trong thành cũng có thể cảm giác được sự bất an.

Ngày nào Huyện lão gia cũng ở trong trạng thái lo lắng.

Bên trong thành phố ngõ lớn ngõ nhỏ, đều có giặc thừa cơ làm loạn.

Cũng không phân rõ đâu là gian tế do nước địch phái tới thừa cơ làm loạn.

Hay là những người bị kích thích muốn đục nước béo cò.

Mà đối mặt với tình hình này, triều đình lại không chút hoang mang, cực kì bình tĩnh. Hoàng Thượng?

Trong lòng đương kim hoàng thượng là Cửu Châu muôn phương, nơi nào sẽ quan tâm đến một hai cái huyện thành nhỏ.

Triều đình càng để ý là, lần này biến loạn sẽ dẫn ra toàn bộ tặc nhân, sau đó đuổi tận giết tuyệt.

Trên tường thành,thi thể bay tứ tung, bên trong thành cũng không ngừng có người bị giết chết.

Loại tình huống này, dù cho có tâm phòng ngừa.

Nhưng vẫn không ngừng có người bị nhiễm ôn dịch.

Tất cả thầy thuốc trong thành đều bị mời đến, nói là mời, chẳng bằng nói là bị ép tới.

“Mau mau mang đến!”

Bộ khoái chỉ huy chộp lấy một người nam nhân to lớn yêu cầu hắn ta đưa bệnh nhân đến phòng khám tạm thời.

Tất cả những người này đều bị mắc ôn dịch, nhìn xa một chút cũng khiến lòng người rét lạnh. Chỉ là trong tay những bộ khoái này đều cầm đao, với lại còn nói là có quan phủ nuôi cơm. Cứng mềm đều dùng như vậy cuối cùng cũng thu hút được một vài nam nhân to khỏe. “Ai! Ngươi làm gì vậy?”

Lúc này, bộ khoái bỗng nhiên chú ý tới một nam nhân chống gậy đi về phía bên này. “Không nhìn thấy chỗ ấy có bảng hiệu sao. . .

Bộ khoái bỗng nhiên ngừng nói chuyện, “Mù lòa?”

“Là mù lòa, cũng là thầy thuốc.

“Thầy thuốc?”

“Đúng, gần đây không phải đang có ôn dịch sao? Quan phủ đang tìm thầy thuốc ở khắp nơi, cho nên ta mới tới.”

Bộ khoái đánh giá khắp người Lý Bình An một chút, trong lòng tự nhủ người này không phải có bệnh

chú?

Thầy thuốc khác trốn còn không kịp, làm sao tên này lại tự mình chạy tới.

Lý Bình An đã nhận ra sự nghi ngờ của đối phương, cười nhạt một tiếng, “Lương tâm thầy thuốc.

Chương 214: Ngươi có lễ phép

à?

1435 chữ

Tuy nói “Lương tâm thầy thuốc ”

Nhưng Lý Bình An vẫn ôm một chút tâm tư riêng.

Mệnh cách: Lương tâm thầy thuốc

Liệu ai có thể từ chối làm việc để lấy kinh nghiệm đâu~

Một khi phát hiện các vấn đề liên quan đến dịch bệnh, quan chức địa phương sẽ khai báo rất nhanh.

Đồng thời, trước khi triều đình phê duyệt tấu chương,địa phương sẽ tiến hành các biện pháp cách ly, thu xếp khu cách ly, tiếp nhận người bệnh và cách ly.

Mục đích là để kiểm soát tình hình bệnh dịch đồng thời phòng ngừa tình hình bệnh dịch khuếch

tán.

Tiếp đó là triều đình sẽ phái y quan ra sân.

Đương nhiên, hiện tại trong tình huống này việc triều đình điều động y quan là điều chắc chắn. Trình độ thầy thuốc ở huyện thành có hạn,nếu như lần này không khống chế được ôn dịch thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Cho dù là giữ vững thành thì đoán chừng Huyện lão gia cũng khó bảo vệ được chiếu mũ ô sa trên đầu mình.

Một gian phòng chật hẹp với mười mấy người chen chúc nhau nằm.

Trong phòng tràn ngập một mùi hương khó ngửi.

“Chính là nơi này!”

Bộ khoái đứng thật xa như sợ bị lây lan dịch bệnh.

Lý Bình An gật đầu, “Đa tạ.”

Tên bộ khoái kia vội vàng bàn giao vài câu rồi nhanh chóng rời khỏi.

Lý Bình An đeo một chiếc khăn lông nhỏ lên miệng mình.

Lại lấy viên tị độc châu mà hắn đoạt được từ trong tay Hô Duyên Trác ra treo ở trên cổ. Xong xuôi hắn mới đi vào.

Một chiếc đèn nhỏ như hạt đậu chiếu trong phòng.

Những người này đã ở chỗ này bốn đến năm ngày rồi, quan phủ không để cho bọn họ ra ngoài, cũng không tìm thầy thuốc cho bọn họ.

Vốn họ cho rằng sẽ chờ chết ở chỗ này nhưng họ không nghĩ tới vậy mà lại có thầy thuốc tới thật. “Thầy thuốc! Mau cứu ta với, trong nhà của ta còn có đứa bé ba tuổi.

“Thầy thuốc”

“Ta biết các ngươi rất gấp, nhưng giờ các ngươi cứ bình tĩnh đã”

Lý Bình An ra hiệu cho bọn họ bình tĩnh lại, sau đó hắn đi về phía người gần mình nhất.

Bắt đầu bắt mạch, cẩn thận kiểm tra một phen.

Lưỡi dày, ngoài ra còn choáng đầu miệng đắng, cả người nặng như chì, trong lòng đầy buồn bực.

Nóng trong người, mặt ra mồ hôi.

Khó xử lý tốt được cho nên bệnh tình vẫn triền miên.

Mỗi lần có ôn dịch, bởi vì địa lý, khí hậu và đủ loại nhân tố khác

Trị liệu hay không thì vẫn sẽ có sự khác biệt vô cùng to lớn.

Mặc dù cơ bản đều giống nhau, nhưng cũng không thể cứ sử dụng một mực như nhau được.

Quan phủ cho phép những thầy thuốc này tự sắp xếp phòng, một ngày ba bữa đều có người bưng bê tận miệng.

Thậm chí còn có thể trông thấy cá trong bữa ăn.

Tình hình khó khăn, có thể ăn được những thứ này đều là nhà giàu sang.

Chỉ là nhìn đống thức ăn này, mấy thầy thuốc đều cảm thấy khó mà

nuốt trôi.

Bởi vì bọn họ đều biết, đây rõ ràng là tương đương với chặt đầu cơm.

“Ai!”

Đám người than thở không ngừng.

Khác biệt với họ, Lý Bình An há miệng thật lớn để ăn cơm, ăn liêb tục không dừng lại.

Móc lương khô từ trong ngực ra, nhai lương khô, lại uống chút nước.

Sau đó nắm lấy một miếng đậu nành.

Ăn đến ngon nghẻ như vậy, ban đầu đám thầy thuốc còn không chịu ăn cũng đều không tự chủ

được mà ghé mắt nhìn

Sau đó Lý Bình An sờ bụng.

(Lương tâm thầy thuốc)

Trong đầu của hắn, giống như có từng quyển sách thuốc.

Ý nghĩ vừa động hắn bèn nhanh chóng mở những cuốn sách thuốc này ra.

Ảnh hình người, huyệt vị, từng điểm từng vị trí. . .

Lật xem từng tờ một, thời gian dần trôi qua.

Hắn tranh thủ xem mỗi một trang giấy, mỗi một quyển sách, mỗi một địa phương nhỏ bé đang ẩn giấu đều cẩn thận tìm tòi một lần.

Lúc này có người mở miệng nói, “Ta tên là Lý Đồng Xuyên, mọi người đều gọi ta là Lý Ma Tử, không biết tên gọi của các hạ là?”

Bởi vì từ nhỏ Lý Đồng Xuyên bị một loại bệnh tình quái dị.

Về sau mặc dù bệnh đã khỏi nhưng vẫn lưu lại một khuôn mặt rỗ.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân từ lúc còn bé cho nên sau khi Lý Đồng Xuyên trưởng thành hắn liền chuyên tâm nghiên cứu y dược.

Ở trong huyện thành hắn cũng có chút tên tuổi, lần này hầu như đám

thầy thuốc đều bị bất đắc dĩ

mời tới.

Duy nhất chỉ có Lý Ma Tử là tự nguyện đến đây.

Lý Ma Tử thấy Lý Bình An lạ mặt, phần lớn thầy thuốc trong huyện thành hắn đều biết.

Hắn cũng thường xuyên học hỏi y thuật của người khác, duy chỉ chưa thấy qua y thuật của Lý Bình

Lý Bình An đắm chìm trong sách thuốc nên cũng không trả lời.

Lý Ma Tử im lặng một lát, sau đó mới hơi lúng túng cụp mắt lại.

Có người hô: “Lý huynh, vẫn nên mau chóng thảo luận một chút xem nên giải quyết tai hoạ lần này như thế nào”

“Là vậy, là vậy, hiện tại bên ngoài có giặc cỏ bên trong có ôn dịch,không chú ý một cái là thành bị phá người thì chết”

Mấy thầy thuốc nhao nhao gật đầu.

Đốt một chiếc đèn đuốc, rồi họ bắt đầu tiến hành trao đổi phát hiện của mình.

Một đêm qua đi, sáng sớm hôm sau.

Không ngừng có người lây nhiễm dịch bệnh bị nhóm quân y đưa vào phòng cách ly. Nhóm thầy thuốc mệt mỏi, nhưng càng ngày người càng nhiều hơn

Bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ dùng vải trắng che kín mặt của bọn họ.

Lúc ăn cơm, vẻ mặt của mỗi thầy thuốc cũng không được tốt.

Xung quanh họ, tất cả đều phảng phất như một giấc mộng, một giấc mộng vĩnh viễn không có hồi kết.

Có người nằm sấp trên bàn, có người lấy tay chống đầu.

Có người mơ mơ màng màng, có người lại không quan tâm.

Một tay Lý Ma Tử cầm chiếc bánh vừa mới bóc, một tay đảo sách thuốc.

Cuối cùng chỉ có thể biến thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

“Nếu thầy thuốc ở kinh thành đến thì tốt biết mấy”

Dạng huyện thành nhỏ này, mọi phương diện lẫn trình độ đều bị hạn chế mười phần.

“Lý huynh, ngươi nhìn xem!”

Bên cạnh có người nhẹ giọng nói.

Lý Ma Tử ngẩng đầu lên, chỉ thấyd Lý Bình An ngồi đối diện hắn, trong tay bưng một chén thuốc. Một tay cầm thìa sứ trắng chậm rãi khuấy thuốc bên trong chén.

Cái này dĩ nhiên không phải kỳ quái nhất.

Kỳ quái nhất chính là con trâu kia, đang nằm rạp trên mặt đất.

Say sưa ngon lành liếc nhìn sách thuốc, thỉnh thoảng lại gọi hai tiếng. Giống như. Giống như đang giao lưu cùng Lý Bình An.

Lý Ma Tử nuốt nước miếng một cái, cái thế giới này quá điên cuồng!!
“Lão Ngưu, đến đây nếm thử”

Lý Bình An đưa bát thuốc cho lão Ngưu.

Lão Ngưu lè lưỡi nếm thử, bò…….

Vị không đúng lắm.

Lý Bình An lắc đầu, xem ra còn phải cải tiến thêm.

Nói xong,hắn lại không coi ai ra gì rời đi với lão Ngưu.

Chỉ để lại đông đảo thầy thuốc đang đứng xơ xác trong gió.

Lập tức, tiếng cười không nhịn được vang ầm lên.

Suốt thời gian qua, đây có thể nói là chuyện duy nhất khiến bọn hắn mỉm cười.

Lý Ma Tử không đành lòng nhìn một màn này, giữ chặt lấy Lý Bình An.

“Huynh đệ, trước tiên chúng ta tạm trì hoãn việc trị ôn dịch lại một chút, ngươi dùng đầu óc của ngươi nghĩ cách trước đi”

Lý Bình An nhíu mày, ngươi có lễ phép sao?..

Chương 215: Phương thuốc

1400 chữ

Lại qua mấy ngày nữa.

Mỗi ngày trong thành đều có người chết, ôn dịch càng nghiêm trọng, người chết cũng càng ngày càng nhiều.

Trong lúc nhất thời người người đều cảm thấy bất an.

Ngay cả hai thầy thuốc cũng bị mắc bệnh dịch.

Mắt thấy tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, một ít thầy thuốc nổi lên ý nghĩ muốn chạy trốn.

Bọn họ vốn là thầy thuốc chân trần trong huyện nhỏ, cũng không có mấy cái bàn chải.

Ngươi để cho bọn họ trị liệu chút bệnh đau đầu nhức óc sốt rét thì vẫn được nhưng không thể trị liệu được loại ôn dịch này.

Họ thật sự rất bất đắc dĩ, như lợn mẹ bị trói lên cân.

Đêm khuya, Lý Ma Tử thở dài một hơi.

Đám thầy thuốc kia coi như bỏ đi rồi, người thì đang âm mưu chạy trốn, người thì lại ngã bệnh. Lương tâm thầy thuốc!

Từ thuở nhỏ Lý Ma Tử đã từng chịu đựng tư vị thân mắc tật bệnh cho nên hắn cũng có chút đồng cảm với những bệnh nhân kia.

Lương tâm con người, cũng không phải là ai cũng thiện tâm.

Trong mắt Lý Ma Tử thì làm thầy thuốc.

Sự khen thưởng lớn nhất không phải là thưởng huân chương, không phải những đồ vật dung tục

Mà là hết bệnh tình này đến bệnh tình khác đều được khỏi hẳn, là nụ cười tận sâu trong nội tâm của người bệnh và gia đình của họ.

Chỉ là bây giờ.

Lý Ma Tử vuốt hai mắt như muốn ngất đi, một loại cảm giác bất lực lan tràn tận sâu vào đáy lòng

Có lẽ đây chính là một thầy thuốc đau lòng và bất đắc dĩ, chỉ có thể trơ mắt nhìn bệnh nhân của

mình chết ở trước mặt mình.

Điều này đối với một thầy thuốc mà nói, không thể nghi ngờ là sự đả kích lớn nhất

Ánh lửa nhảy một cái.

Lý Ma Tử ngẩng đầu lên nhếch miệng cười một tiếng.

“Lý huynh cũng tới sao?”

Không giống những người khác có thái độ với Lý Bình An,ngược lại Lý Ma Tử hết sức kính trọng vị thầy thuốc mắt mù này.

Về nguyên nhân, trong khi những thầy thuốc khác đang than ngắn thở dài thương lượng nên tự bảo vệ mình như thế nào.

Chỉ có Lý Bình An chuyên tâm tìm kiếm phương thuốc chữa bệnh.

Lý Bình An nói : “Trăng đã lên cao,ta muốn đi ra ngoài đi dạo một lát, đã trễ như vậy sao lý đại phu còn ở lại chỗ này?”

Mù lòa cũng có thể trông thấy ánh trăng sao?

Lý Ma Tử không để ý đến sự nghi ngờ này, nói: “Ta nhìn lại sách thuốc trước kia một chút,nghĩ xem có thể tìm ra một chút manh mối gì mà trước kia chưa phát hiện hay không

Trong phòng, chỉ có một cái sáp ong nến đã úa vàng duy nhất đang tản ra ánh lửa mờ tối. “Sắc trời đã trễ rồi, lý đại phu nên sớm nghỉ ngơi chú ý sức khoẻ”

Lý Bình An đưa một chén rượu đến “Uống một hớp rượu nâng cao tinh thần đi”

Lý Ma Tử nói một tiếng cám ơn rồi uống một hơi cạn sạch.

Đặt chén rượu xuống,hắn thở dài một hơi, cười khổ nói.

“Mỗi ngày đều có người chết đi, thân là thầy thuốc làm sao ta có thể ngủ được”

Lý Bình An khẽ lắc đầu, “Theo « Đại Tùy sử » ghi chép, Đại Tùy từng phát sinh qua 131 lần dịch bệnh lớn, mỗi một lần đều có rất nhiều người chết, thầy ngang khắp đồng.

Tiền triều có quy củ, một khi có ôn dịch, thì sẽ diệt trừ người mắc ôn dịch từ trong trứng nước. Nếu không khống chế nổi, vậy thì dùng một mồi lửa để đốt, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Chiều hướng phát triển như vậy, chỉ có sức của một mình lý đại phu thì có thể làm được cái gì?

Không bằng học những tên thầy thuốc kia nhân cơ hội này mà trốn đi đi, có lẽ còn có thể tránh khỏi liên lụy đó”

Lý Ma Tử sững sờ, nhìn về phía Lý Bình An.

Sắc mặt đã có vài phần tức giận, trịnh trọng nói.

“Lão phu cứu người cũng không phải là vì thay đổi cái gì, mà là vì một sinh mệnh hoạt bát.

Người cầu y chỉ cần còn một hơi thì ta vẫn sẽ xuất lực để cứu hắn một mạng.

Bởi vì ta muốn cứu, bởi vì ta có thể cứu, ”

Giọng nói của hắn hơi khàn khàn, cũng có vẻ suy yếu.

Trong phòng, cuối cùng chỉ còn lại một nửa sáp ong nến đang tản ra một thứ ánh sáng rực rỡ đặc thù giống như là đamg giãy dụa lần cuối cùng..

Cũng không nồng đậm nhưng lại rất sáng.

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, “Đa tạ chỉ giáo, cáo từ, hi vọng ngày sau lý đại phu cũng vẫn giữ nguyên được tâm của mình”

Dứt lời, hắn cũng không quay đầu lại rời đi.

Lý Ma Tử thả sách trong tay xuống.

Hán

quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy bóng người của đối phương nữa.

Hắn đi tới cửa nhìn quanh bốn phía.

Ánh trăng sáng tỏ,ban đêm hoàn toàn yên tĩnh.

Người đâu?

Đối phương giống như đã biến mất trong không khí.

Lý Ma Tử giật mình, đột nhiên cảm giác được toàn thân có một dòng nước ấm đang lưu động. Ngay sau đó vóin thân thể hư nhược lại lần nữa khôi phục lại lực lượng.

Thân là thầy thuốc, Lý Ma Tử mẫn cảm với thân thể của mình nhất.

Hắn nhịn không được run rẩy một cái.

Gặp quỷ! !

Đây là có chuyện gì? Không phải là hồi quang phản chiếu chứ?

Lý Ma Tử bỏ những suy nghĩ doạ người đi, đang chuẩn bị một lần nữa trở về đọc sách thuốc.

Thì hắn chợt phát hiện ra bên trong sách thuốc, chẳng biết từ lúc nào lại nhô ra một toa thuốc. “Cái này. ! ?”

Lý Ma Tử vội vàng triển khai.

Sau một lúc lâu.

Lý Ma Tử bừng tỉnh đại ngộ vỗ đùi, đột nhiên đứng lên.

Trên mặt không nhịn được lộ ra sự vui mừng, hắn nắm lấy tờ phương thuốc kia như nhặt được chí bảo.

“Là vậy! Là vậy! Sao trước đây ta không nghĩ ra nhỉ”

Thật lâu sau đó Lý Ma Tử mới lấy lại tinh thần từ trong sự kích động.

Hồi tưởng lại lời Lý Bình An nói một phen,hắn lại phát hiện đằng sau phương thuốc còn có một câu.

“Chớ có tìm ta”

Lý Ma Tử chợt tỉnh ngộ.

Là hắn! ?

Hắn. . . Hắn tên là gì nhỉ.

Lúc này Lý Ma Tử mới nhớ tới đến, từ đầu đến cuối đối phương đều không nói ra tên tuổi.

Đám người cũng chỉ gọi hắn là tên mù lòa.

Lý Ma Tử giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Mấy ngày sau, người bệnh đã giảm bớt các chứng bệnh của ôn dịch.

Nhìn từng bệnh nhân nằm trên tâdm nệm rơi thật dày được làm từ cây lúa, từ biên giới của cái chết chạy về.

Lý Ma Tử như trút được gánh nặng.

Đúng bệnh hốt thuốc xong, người bệnh bị cảm nhiễm ôn dịch cũng có đã tìm ra cách để chữa được bệnh tình của mình.

Sau đó đun lá ngải cứu để hun, uống kèm rượu ngải diệp được điều chế từ dịch khu, từ đó giảm thiểu được khả năng tiếp tục lây nhiễm bệnh dịch của người dân.

Rất nhanh, những biện pháp này đã bắt đầu có hiệu quả..

Ngày hôm đó, Lý Ma Tử vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài.

Đã gặp một đám dân chúng như ong vỡ tổ ngăn ở ngoài phòng, bọn hắn tốp năm tốp ba, có người mang theo túi, có người cầm thức ăn hoa quả, rau xanh.

Thậm chí còn có nhà giàu đưa tới một khối tấm biển có bốn chữ lớn.

“Hành y tế thế!!”

y

Chương 216: Thế đạo này thật loạn

1269 chữ

“Tại hạ nhận lấy thì ngại quá đi mất.

“Thần y, ngài đừng khiêm tốn như vậy, nếu như không nhờ có ngài thì bọn ta e rằng đã mất từ lâu rồi.”

“Nên là ngài đừng ngại, xin ngài hãy nhận lấy chút tấm lòng của bọn ta đi.

Đối mặt với sự nhiệt tình của bách tính, Lý Ma Tử không biết nên xử trí như thế nào.

Hắn hành nghề y bấy lâu nay, cứu người vô số kể.

Cũng không phải là chưa từng nhận lời cảm tạ, nhưng lần này hắn không được thoải mái lắm, cảm giác chiếm lấy thành quả của người khác làm cho hắn khó mà chấp nhận được.

Tuy rằng đối phương chỉ gián tiếp chỉ dẫn bản thân hắn làm nhưng hắn luôn cảm thấy…

Lý Ma Tử cũng nghĩ rằng nên tìm vị mù lòa này. Nếu như người ấy vẫn còn trong trấn thì tốt quá,

một người mù đi cùng một con trâu.

Đặc điểm nổi bật như thế, chắc chắn sẽ dễ dàng tìm ra thôi.

Nhưng chợt nhớ đến hôm ấy người ấy có nói với hắn một câu.
“Đừng có tìm ta?

Thôi bỏ đi, người ta không thích bị làm phiền, thì hà cớ chi ta tìm đến làm gì?

Chỉ là Lý Ma Tử vẫn muốn gặp vị mù lòa kia để thỉnh giáo y thuật.

Ngay lúc ấy, tại rừng trúc.

(Kinh nghiệm của thầy thuốc nhân tâm: + 1 + 1 + 1 + 1 + 1.)

Nghe âm thanh trong trẻo truyền đến, Lý Bình An lộ ra nụ cười hài lòng.

Thầy thuốc nhân tâm, không chỉ y thuật tăng, mà các chỉ số khác của cơ thể hắn cũng tăng lên rất nhiều.

Hành tẩu giang hồ, kĩ năng nhiều không hại thân.

Thượng Y trị quốc, Trung Y trị nhân, Hạ Y trị bệnh.

Tuy dịch bệnh đã được chấm dứt nhưng bên ngoài thành, bọn thổ phỉ vẫn còn rất hung hăng và

ngang ngược.

Mặc dù bọn chúng không phá thành nhưng trong huyện thành vẫn có không ít kẻ làm loạn.

Xen lẫn trong huyện thành có gian tế, gián điệp của nước khác, mấy tên lưu manh ngày thường chơi bời lêu lổng nhân cơ hội này làm loạn.

Trong đêm, thường nghe tiếng kêu la thảm thiết phát ra từ hộ gia đình nào đó.

Trong thành có rất nhiều hộ lớn đã bắt đầu âm thầm liên lạc với bọn thổ phỉ ngoài thành rồi.

Dù sao thì nếu như bọn thổ phỉ đó thực sự vào trong thành, mặc dù không đến mức tàn sát hàng loạt người dân nhưng mà đoán chắc rằng cũng không khác gì mấy.

Bây giờ hai bên đều đã chuẩn bị xong rồi, dù bên nào thắng đi chăng nữa thì bọn họ cũng không chịu thiệt quá nhiều.

Bởi vì Quách ân của Hắc Hổ bang tự nguyện cống nạp, cho nên trong nhà Lý Bình An tạm thời không thiếu lương thực.

Trăng thanh gió mát, trăng sao thưa thớt, ve kêu râm ran.

Cảnh đẹp như vậy lại truyền đến tiếng quát mắng, tiếng ồn ào,... thực sự không ăn nhập vào nhau một chút nào.

Lý Bình An vừa tu luyện xong, từ trong phòng đi ra, người đầy một hôi, quần áo cũng ướt nhẹp, cảm thấy toàn bộ cơ thể thật thoái mái.

Hắn thuận thế hoạt động gân cốt một chút, luyện một bộ quyền pháp ở trong sân.

Xong lại luyện thêm đao, quạ đen và ve sầu bắt đầu kêu to.

Lão Ngưu ngồi xổm dưới một gốc cây và chất củi.

Trên đống lửa thì đang nướng một con thỏ và một con gà rừng, còn có nửa con dê béo.

Mùi thịt nồng nàn xộc vào mũi, mang theo mùi than nướng. Bên cạnh còn có một bình rượu nặng mười cân, vừa ăn vừa uống.

Luyện xong mấy bộ quyền pháp, Lý Bình An mới bắt đầu ăn.

Lát sau, bụng hắn đã xuất hiện một cỗ ấm áp, hắn lau miệng hỏi "Lão Ngưu, nhà chúng ta còn bao nhiêu tiền?"

Lão Ngưu kêu một tiếng, còn rất nhiều, đủ ăn tận một tháng nữa,

Lý Bình An gật đầu, tạm thời không cần tìm đến sự giúp đỡ của Quách ân nữa. Đêm đến, ngoài thành truyền đến động tĩnh dọa người.

Nhà nào cũng thấp thỏm lo âu, sợ bọn thổ phỉ xông vào trong huyện thành.

Lý Bình An ngồi ở trong sân, hết sức chuyên chú mài cây đao trong tay.

Mài tới mài lui, hắn lấy một cây cỏ mịn, thử lưỡi đao.

Cây đao giống như em bé vậy, vừa non vừa sáng.

Không bao lâu sau, Lý Bình An chỉ nghe thấy bên ngoài viện truyền đến tiếng ồn ào.

Cái thôn nhỏ này tại sao lại có thể loạn lên đến như vậy chứ?

Đêm tối ẩn giấu đi hỗn loạn, tội ác, tiếng kêu rên.

Một đám thổ phỉ ào ào bước đến, lớn tiếng hống hách, dọa cho mọi người không ai dám ló đầu ra ngoài.

Một tên thì đập cửa sổ, tên khác thì cố ý phóng hỏa, còn có tên đứng từ phía xa rống họng lên chửi rua.

Chưa hết, hình như vẫn còn có tên ẩn mình trong tối to tiếng cười lớn, mọi thứ hiện tại đều loạn cao

cào.

Thời kì hỗn loại khiến bọn chúng bộc lộ sự điên cuồng va hành động liều lĩnh hơn.

"MỞ CỬA! MỞ CỬA!"

Mười tên thổ phỉ đập cửa nhà hàng xóm của Lý Bình An.

"NGƯỜI KHÔNG MỞ TA ĐỐT NHÀ NGƯỜI ĐẤY!" có một tên lên tiếng dọa.

“Đốt lửa đi! Đốt đi!”

Người trong nhà ai nấy cũng run cầm cập, trốn trong một góc nhà.

Ngay lúc này, một thân ảnh từ từ đi ra ngoài.

“Đám người các ngươi ồn thật đấy, ồn đến nỗi khiến ta ngủ mà cũng không ngon nữa!”

Mấy tên thổ phỉ kia cầm dao phay có, rìu có, đến cả gậy cũng có, khuôn mặt giận dữ nhìn tên vừa cất lời.

Trong con hẻm nhỏ, phía sau cánh cửa đang đóng chặt kia là những cảnh tượng đáng sợ.

“Con mẹ nhà ngươi tìm chết á?”

Ngay sau đó, có hai tên phóng về phía Lý Bình An. Một tên cầm cây đao sáng bóng, chắc là hắn vừa nhặt ở đâu đó,

“Cây đao của lão tử to như này mà ngươi không thấy à?”

Nói xong, Lý Bình An nắm chặt tay rồi vung dao ra.

Chỉ nghe được tiếng “răng rắc”.

Sau đó thì thấy một cái đầu bay lên, bay cũng khá xa rồi rớt xuống cái “bịch”. Tất cả mọi người đều ngơ mặt ra.

Cái đầu bị bay đấy tất nhiên không phải của Lý Bình An, là của tên thổ phỉ kia.

Lý Bình An nhấc chân đá một tên thổ phỉ khác bay mười dặm, tiếng xé gió vụt qua tai, mấy tên còn lại giật nảy mình, nó như một cây đao nhọn, đâm mạnh vào trong lòng bọn chúng, khiến cho tất cả

như ngây dại, đơ mặt thêm lần nữa.

“Ch.. chạy… chạy thôi!!!”

Có tên quay người chạy một mạch, có tên thì sợ đến nỗi chân nhũn ra, không chạy được, ngồi bệch xuống đất nhìn trăn trối.

Haiz…

Lý Bình An khẽ thở dài.

Thế đạo này thật loạn, hắn không thích thế đạo loạn như này.

Chương 217: Bộ khoái

1322 chữ

Bộ khoái trong thành dường như được điều động đi đối phó với bọn thổ phỉ hết rồi, bên phía quan phủ bây giờ như ngọn cây trước gió, thiếu người trầm trọng.

Ngay lập tức dán thông báo tuyển người, tạm thời giúp quản lý trật tự trong thành.

Huyện lão gia hiểu rất rõ rằng, trong thời gian này, nội thành không thể nào loạn lên được.

Chỉ là hữu tâm sát tặc, vô lực hồi thiên.

Đêm qua Lý Bình An giết bọn thổ phỉ kia trước mắt bao nhiêu người, rõ ràng rất nhanh đã bị người của quan phủ biết.

Thế là ngày hôm sau liền có người gõ của nhà Lý Bình An.

Hắn không đến để gây khó dễ, mà đến để nhờ Lý Bình An giúp đỡ quản lý trật tự của huyện thành, trở thành bộ khoái trinh sát tuần tra.

Lý Bình An hơi do dự, nhưng cuối cùng hắn vẫn đồng ý.

Đầu tiên là, làm bộ khoái thì cũng không phải là làm không công, ít ra cũng nắm chút quyền lực trong tay. Nếu không thì lúc nào đó quan phủ cũng sẽ phái người đến trấn áp hắn.

Nộp tiền nộp lương thực, đến lúc đó không giao ra thì cũng phải giao thôi.

Nhưng mà giao ra ư? Tất nhiên là không nỡ rồi.

Mà với bản tính tham lam của mấy người đó thì gia tài bao nhiêu cũng không đủ.

Không giao nộp, dù sao cũng là người của quan phủ.

Sau khi giết thì chắc chắn sẽ rất là phiền phức.

Với lại là bản thân Lý Bình An sau khi tu luyện xong xũng thường đi dạo vài vòng.

Người trong thôn thì hắn cũng quen biết vài người, ví như Vương quả phụ.

Đại khái thì cũng không muốn thấy mấy người đấy gặp tai bay vạ gió.

Quan phục rách tùm lum, tạm thời phát cho Lý Bình An một văn kiện có in con dấu nữa. Không tôn trọng người khác gì cả!!

Nếu như bộ khoái cũng được tính là quan thì tính ra thì từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu hắn làm

Hồi tiểu học, Lý Bình An chưa từng làm tiểu đội trưởng nữa.

Đúng là sông có khúc, người có lúc.

Ngày đầu tiên tuần ra, Lý Bình An gội đầu, cạo râu.

Hắn còn đem đồ đi giặt sạch, đổi một một nội y mới.

Chưa hết, hắn còn cắt móng tay sạch sẽ, chà đôi giày của hắn cho sạch, bóng loáng từ chân đến

đầu.

Lão Ngưu tỉ mỉ đánh giá hắn, cuối cùng thì cũng ra dáng con người rồi.

Lý Bình An gõ đầu lão Ngưu, cái gì mà ra dáng con người?

Ta lúc nào cũng sạch sẽ đẹp trai như thế này được chưa?

Lý Bình An và lão Ngưu chậm rãi đi lang thang khắp thôn. Lấy ra một thanh đậu nành khô từ trong túi, nhai rốp rốp.

Đậu nành khô rất thơm, trong cái sơn thôn thiếu thốn vật tư như này thì đây coi như là thứ duy nhất ăn được rồi.

Với lại đậu nành còn là loại đồ ăn có nhiều chất dinh dưỡng, đặc biệt là giàu protein. Lúc nào cũng có thể ăn được mấy thanh.

Chắc là việc Lý Bình An giết vài tên thổ phỉ được truyền ra ngoài nên không thấy mấy người hay đến gây sự trong nữa.

Với cả là, quan phủ hiện tại tuy bận đến sức đầu mẻ trán nhưng ban ngày ban mặt thì bọn thổ phỉ kia vẫn có chút kiêng kị, không dám gây sự.

Ngày đầu tiên tuần tra thì hắn chỉ xử lý mấy việc như bọn nhóc trong thôn chọc tổ kiến dưới góc cây.

Bọn nhóc chọc cây không vào thì bắt đầu tìm nước đổ vào, hình như muốn dìm chết hết bọn kiến. Lý Bình An đứng phía sau bọn nhóc, cho mông mỗi đứa một đánh.

“Mấy cái đứa nhóc này, không có gì làm đi nghịch kiến đúng không? Biết dạo này trong thôn xuất hiện kẻ xấu không? Các ngươi về nhà hết cho ta!”

Bị Lý Bình An dạy dỗ xong, bọn nhóc không dám chơi nữa, đứa nào đứa nấy lũ lượt chạy về nhà. Lý Bình An ngồi xốm xuống, cầm cành cây nghịch nghịch.

Với lại đậu nành còn là loại đồ ăn có nhiều chất dinh dưỡng, đặc biệt là giàu protein. úc nào cũng có thể ăn được mấy thanh.

Với cả là, quan phủ hiện tại tuy bận đến sức đầu mẻ trán nhưng ban ngày ban mặt thì bọn thổ phỉ zia vẫn có chút kiêng kị, không dám gây sự.

3ọn nhóc chọc cây không vào thì bắt đầu tìm nước đổ vào, hình như muốn dìm chết hết bọn kiến. ý Bình An đứng phía sau bọn nhóc, cho mông mỗi đứa một đánh.

Mấy cái đứa nhóc này, không có gì làm đi nghịch kiến đúng không? Biết dạo này trong thôn xuất viện kẻ xấu không? Các ngươi về nhà hết cho ta!”

Bị Lý Bình An dạy dỗ xong, bọn nhóc không dám chơi nữa, đứa nào đứa nấy lũ lượt chạy về nhà. ý Bình An ngồi xốm xuống, cầm cành cây nghịch nghịch.

E

ķ

C

I

Hắn gom những đống cát nhỏ xung quanh tổ kiến lại rồi đứng dậy

rời đi.

Nhiều ngày trôi qua, màn đêm ở ngôi làng nhỏ trên núi lại trở nên yên tĩnh.

Trong khoảng thời gian này, một số tên thổ phỉ tụ tập lại để gây rối, Lý Bình An thuận tay đánh chết bốn năm tên, bọn chúng sợ đến mức không dám tới nữa.

Đêm tối, Lý Bình An tu luyện xong rồi thì cưỡi trâu kéo theo Nhị Hồ, chầm chậm đi khắp thôn.

Nghe tiếng đàn nhị hồ, mọi người trong thôn ai cũng thấy yên tâm hẳn và bắt đầu yên giấc ngủ. Không biết nguyên dân do tâm tính hay là do bên ngoài ảnh hưởng nữa.

Cứ kéo đàn như thế, Lý Bình An có càng nhiều cảm ngộ, cũng khiến hắn được nhiều lợi ích hơn. Điều quan trọng nhất là hắn đạt được nhiều kinh nghiệm hơn bình thường.

Dưới sự đây.

tuần tra không mệt mỏi của Lý Bình An, tiểu sơn thôn dần trở lại trạng thái yên bình trước

Dù cuộc sống còn khó khăn nhưng vẫn tốt hơn là suốt ngày lo lắng.

Hắc Hổ Bang

Trên hành lang, trên tay Quách ân bưng chén trà nóng hổi, thỉnh thoáng gạt nắp nhấp một ngụm. Huyện thành đứng trước cửa tử, ngay cả cuộc sống của bọn họ cũng không dễ dàng gì. Trong thời gian này, sòng bạc, kỹ viện thuộc quyền hắn đều giảm hơn một nửa lượng khách. Người ngày càng ít, việc làm ăn cũng ngày càng kém.

Quách ân thở dài, ngồi đối diễn hắn bây giờ là một lão mập sắc mặt hồng hào, nhìn có vẻ rất hòa ái dễ gần.

Đây chính là Lão Tôn – bang chủ chủ Thanh Thủy Bang, hắn mặc trường bào, tay cầm quạt xếp, bên hông đeo một cái ngọc bội to, mỗi một cử động của hắn đều toát ra sự nho nhã.

Lão Tôn vốn là kẻ không thi đỗ tú tài, năm tháng qua đi, chả ai biết sao lại đưa đẩy trở thành thủ lĩnh hắc bang.

“Hơn phân nửa huyện thành sắp xong rồi” Lão Tôn nói.

“Ta thấy vẫn chưa đâu” Quách ân đặt chén trà xuống, “Cũng chỉ là thổ phỉ thôi, có gì đâu mà đáng lo

chứ”.

Lão Tôn hừ lạnh “Thổ phỉ không có gì đáng lo ư? Ngươi có biết rằng sau vụ này liên lụy rất nhiên thế lực không?”

“Vậy thì ý của ngài là…?” Quách ân hỏi thăm dò.

“Mấy vị tai to mặt lớn phái người đến tìm ta, bảo chúng ta phối hợp với bọn họ âm thầm làm loạn huyện thành, xong chuyện thì chúng ta sẽ một bước lên mây, đứng ở đẳng cấp khác.

“Nói thì dễ đó, coi như huyện thành bị công phá đi, thì Đại Tùy chỉ ngồi im không quản à?”

Lão Tôn cười lạnh “Đại Tùy hiện tại đang cùng Đột Quyết giao chiến ở phía Bắc, trong nước nghĩa quân nổi dậy khắp nơi. Phía Nam thì Di Tộc đang lăm le, Đại Tùy sắp thành vong quốc rồi. Huynh đệ tốt ta mới nói, càng là những lúc như thế này, chúng ta càng phải đưa ra được những lựa chọn đúng đắn,..”

Lão Tôn nói nhiều như thế khiến cho Quách ân động tâm, do dự hỏi: “Vậy ngươi chuẩn bị làm thế nào?”

Chương 218: Không đội trời chung

1230 chữ

Lão Tôn nói: “Bắt đầu Tam Thủy Thôn, gần đây nghe nói bên đó có một tên bộ khoái cũng có chút thực lực, hình như là một võ sư. Ta phái người đi điều tra thì bị giết cũng không ít.

Quách ân khinh thường nói: “Ồ? Võ sư thì có gì đáng sợ, chung quy thì cũng là phàm nhân như chúng ta thôi, chúng ta đông người như thế chẳng lẽ không địch lại hắn?”

Võ sư thì chắc chắc là có thực lực rồi, nhưng cũng chỉ là thân thể phàm trần, chịu đau thì cũng có giới hạn thôi..

Lão Tôn gật đầu: “Tên đấy giết nhiều huynh đệ của ta như vậy, ta tất nhiên sẽ không buông tha hắn, huống chi là giết hắn. Đây chắc cũng

là cảnh cáo mấy kẻ khác, hợp tác với quan phủ thì chỉ có một con đường chết Hai người này càng nói càng hăng, thật sự là rất hợp nhau.

Trên mặt Quách ân tràn đầy nét cười, như kiểu cảm thấy bản thân hắn vừa kiếm được món hời lớn. Hiện tại huyện thành quả thực là tràn ngập nguy hiểm, người ta nói không thể để trứng gà trong

cùng một giỏ.

Dù là bọn thổ phỉ bên ngoài hay quan phủ trong thành, phải đặt cược cả hai bên mới có thể không bại trận.

Tối hôm đó, Quách ân và Lão Tôn đem theo một đám mấy người anh em đi đến thôn Tam Thủy.

“ y, sư phụ, người thấy mấy người kia không?”

Một bộ khoái trẻ tuổi đang đi tuần tình cờ phát hiện ra đám người kia.

Lão bộ khoái đột nhiên lấy tay che mắt, “A, qua đây nhanh lên, mắt của vi sư bị sao rồi, nhìn không thấy gì cả.”

“Không nhìn thấy á?” Bộ khoải trẻ tuổi hoài nghi hỏi.

Lão bộ khoái cố ý kêu, “Ai ui, sao cái gì ta cũng không nhìn thấy thế này, có chuyện gì xảy ra à?”

Sau khi đám người đó đi qua, lão bộ khoái mở to mắt ra, nhìn khắp xung quanh.

“Di mau di mau!”

Bộ khoái trẻ tuổi hiếu kì nói: “Sư phụ, chúng ta không quản đám người kia sao? Nhìn sơ thì thấy không phải là kiểu hiền lành gì?

Lão bộ khoái cho bộ khoái trẻ tuổi một cái đánh, “Con mẹ nó hôm nay ngươi đi ra đường quên đem não à? Một tháng chỉ có mấy trăm văn tiền, liều mạng làm gì?”

Nghe xong thì bộ khoái trẻ tuổi khẽ gãi đầu.

Gió thổi thoáng qua, khắp đại địa đang chìm trong giấc ngủ.

Ngoại trừ lâu lâu có tiếng chó sủa thì chỉ còn lại tiếng đàn Nhị Hồ trên con đường vắng vẻ.

Lý Bình An cưỡi trâu đi tuần trong đêm đen.

Đêm nay yên ắng lạ thường, chỉ có tiếng gió thổi xuyên qua hàng cây dương ven đường.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Lý Bình An dừng bước, lắng nghe động tĩnh xung quanh.

“Ồ? Nhiều người đến thế? Lão Ngưu, đi gặp bọn chúng nào!”

Trong màn đêm, mười mấy tên thanh niên cao to đi tới cổng thôn.

Những người này đều là những tên chủ chốt trong cả hai bang phái. Người thì không nhiều, nhưng đều là hàng tốt cả.

Nếu đem theo nhiều người quá thì e rằng rất dễ xảy ra loạn lạc.

Quách ân cầm một thanh Khai Sơn Đạo.

Thân đạo dài, sống đao dày, có thể một đao chém đứt đừng đầu người.

Hồi còn trẻ, mày không nhíu, mắt không thèm liếc đã vung đao.

Hiện tại đúng giai đoạn việc làm ăn của hắn không tốt, cộng thêm việc bị tên ôn thần Lý Bình An kia chèn ép, làm cho Quách ân tức giận không thôi.

Lão Tôn nói: “Cũng nhiều năm không thấy Tam Lang đích thân ra tay.

Quách ân thời trẻ hung hãn, không sợ chết.

Những người lợi hại hơn hắn cũng không phải đối thủ của hắn.

Tục ngữ có câu, mềm không sợ cứng, cứng không sợ chết.

Quách ân cởi y phục ra, trên người hắn toàn là vết sẹo, trông rất dữ tợn.

Đứng trước mặt hắn là một tên có mắt không tròng, không nhìn thấy Thái Sơn, hắn vung Khai Sơn

Đao chém một phát, thân người đứt ra làm đôi.

“Hôm nay ngươi nhìn đủ rồi đấy!” Quách ân tự tin nói.

Tiếng đàn Nhị Hồ ngày càng gần.

“Đến rồi!” Lão Tôn nhắc nhở hắn.

Quách ân để đao ngay trước ngực.

Gió đêm gào thét, mây đen che khuất nửa vầng trăng cùng với cái vì sao.

Thân ảnh kia cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt của Quách ân.

Quách ân nhìn thân ảnh quen thuộc, nhìn thấy bóng con trâu kia cũng quen thuộc nữa.

Cứ như vậy mà trợn trò mắt há to mồm.

Lão Tôn nói: “Tiểu tử, ta nghe nói ngươi đánh nhau rất giỏi, dám cùng huynh đệ của ta đánh một trận không?”

Lý Bình An không nhịn được cười một tiếng: “Hửm? Huynh đệ của ngươi đánh nhau rất giỏi sao?”

Lão Tôn hừ một tiếng: “Đánh rất giỏi gì chứ, ngươi có biết đây là ai không?”

Khóe miệng Quách ân có chút run rẩy, ngươi. . . mẹ nó đừng có khoác lác về ta nữa.

Lão Tôn lại nói : “Nếu hôm nay ngươi quỳ xuống chân Quách huynh đệ dập đầu hai cái thì chắc là Quách ân sẽ tha mạng cho ngươi đấy!”

Lý Bình An nhướng mày, “Hừm? Quách huynh, hay là chúng ta giao thủ đi!”

Giao thủ? Có cái rắm!

Quách ân vội vàng ném Khai Sơn Đao xuống, lập tức chạy về phía Lý Bình An. “Lý gia! Ta muốn tố cáo hắn, hắn hợp tác với tặc nhân muốn hãm hại ngươi. “Vậy người thì…?”

“Lý gia, chuyện là như thế, là tên đó tìm ta, muốn ta hợp tác với hắn đánh lén ngài. Lý gia cũng biết bản tính ta đơn thuần, làm người lương thiện trung thực, tuyệt đối không làm mấy chuyện như thế này”

Quách ân nói tiếp, “Lúc đầu ta đã muốn cự tuyệt rồi, nhưng nghĩ đến việc hắn muốn gây bất lợi cho ngài là ta ăn không ngon ngủ không ngon. Thế là ta lấy thân làm mồi nhử, đợi hắn tín nhiệm ta rồi ta sẽ phản bội hắn…

Đứng trước cửa tử thực sự có thể thúc đẩy tiềm lực của một người.

Trong nháy mắt dường như hao tổn hết trí tuệ một đời của Quách ân.

Lý Bình An trầm ngâm một lát, cười nhạt một tiếng.

“Quách lão đại thật sự rất dụng tâm

Quách ân mồ hôi khắp người, thở hổn hển nói, “Mọi thứ đều vì Lý gia mà, chuyện nên làm, nên làm

Lão Tôn kinh ngạc trố mắt ra nhìn, mặc cho gió đêm thổi buốt mặt hắn.

Mày kiếm nghiêng cắm ở thái dương, lộ ra một cỗ âm trầm.

Hắn thực sự không hiểu vì sao tên Quách ân kia lại phản bội hắn.

Quách ân hô to: ” Quách ân ta không đội trời chung với tội ác! !” Lão Tôn một mặt đầy dấu chấm hỏi…

10:45

Chương 219: Đi rất nhẹ nhàng

1261 chữ

Lão Tôn chết rồi, hắn đi rất nhẹ nhàng.

Hồi ức lại nửa canh giờ trước…

Quách ân đột nhiên phản bội. Lão Tôn tức giận lắm, chuẩn bị một đao chém chết Quách ân và Lý Bình

Lão Tôn đã đề phòng Quách ân trước, người của bang Thanh Thủy bang cũng nhiều hơn bang Hắc Hổ, hơn nữa, người hắn đem theo toàn là cao thủ, cho dù Quách ân có phản bội đi chăng nữa thì hắn cũng không sợ.

“Lên hết cho ta! Giết hết bọn chúng”

Lão tôn cũng bắt đầu rút vũ khí của hắn ra.

“Hôm nay lão phu muốn đại khai sát giới!”

Lời còn chưa dứt, Lý Bình An ném đến một viên gạch, vẽ một chuỗi bạo hưởng trong không trung.

Một tiếng "Phốc!" vang lên, viên gạch đập vào đầu lão Tôn, máu bắn ra tung tóe.

Mất đầu, thân thể hắn còn chưa kịp phản ứng, đứng im tại chỗ, một lát sau lập tức ngã nhào xuống mặt đất.

Nhìn cảnh này, Lý Bình An lộ ra biểu cảm nhẹ nhõm thoải mái.

Quách ân nuốt nước bọt, may mắn rằng hắn chọn đúng nền văn minh, nếu không người ngã nhào tiếp theo chính là hắn.

Lão đại bị người khác hạ gục nhanh như thế, người của bang Thanh Thủy cũng bắt đầu hoang mang rồi.

Giống như bị tát vào mặt ấy.

Lý Bình An nhấc chân, không nhanh không chậm đi về phía người của bang Thanh Thủy.

Không thể không thừa nhận rằng, hiện tại bị đấm là một chuyện tốt.

Tiếng kêu rên không ngừng vang lên.

Người của bang Hắc Hổ đều đứng sang một bên, trước mắt là người của bang Thanh Thủy lần lượt

ngã xuống đất, trong lòng âm thầm bội phục quả là anh minh quyết đoán.

Một tên thuộc hạ hỏi Quách ân: "Lão đại, chúng ta không giúp sao?"

"Giúp. . . Giúp cái rắm.

Chỉ trong chốc lát mà hai mươi tên đó con đã gục trên nền đất, máu chảy thành dòng.

Hơn nửa nằm thoi thóp, run lẩy bẩy.

Mà đứng đối diện với Lý Bình An không kịp mở miệng nói tiếng nào thì hắn đã cho viên gạch vào đầu rồi.

Lúc sắp rời khỏi đó, hắn vỗ vai Quách ân.

"Dọn dẹp thì nhờ ngươi nhé!"

“Ngài yên tâm!” Quách ân gật đầu như giã tỏi.

Các thôn dân lục đục rời giường, gió thổi tới phảng phất mùi máu tươi.

Không bao lâu sau, quan phủ công bố bang Thanh Thủy cấu kết với địch. Lão Tôn chết rồi. Bang Thanh Thủy cũng tan đàn xẻ nghé.

Người vui nhất có lẽ là tri huyện lão gia, cho người tới lục soát nhà của Lão Tôn.

Tìm ra được rất nhiều thứ, tổng cộng hơn trăm lượng kim diệp tử, ngoài ra còn có vô số vàng bạc. Tịch thu toàn bộ gia sản, sung vào công quỹ.

Ánh nắng sớm rọi vào gương mặt của Lý Bình An.

Mặc dù bên ngoài huyện thành đang chiến tránh nhưng thời gian thì vẫn phải trôi qua, cho nên là chợ sớm bên đường cũng không đến nỗi quá lạnh lẽo.

Chỉ khác với hồi trước ở một chỗ, đám buôn lái không dám gào to mời chào nữa, chỉ im lặng đợi khách vào mua thôi.

Ba tô thịt cừu hấp, ba cân thịt khô và hai ấm nước với vừa bụng của Lý Bình An.

Sau khi tu luyện thì sức cùng lực kiệt, có một bữa ngon như thế chính là chuyện hạnh phúc nhất trần đời.

Ăn hết chỗ đó cũng chỉ mới no bảy phần thôi.

Thế là hắn lại ăn thêm hai bát hoành thánh, bổ sung nốt ba phần còn lại.

“ợ”, Lý Bình An ở một cái, quay sang hỏi chủ quán, “Bao nhiêu tiền?”

Chủ quán vội nói “Không cần tiền, không cần tiền?

“Không cần tiền?”

Chủ quán hơi xót nhưng mà vẫn nói ra, “Ngài mỗi ngày đều đi tuần, bảo vệ an ninh nơi này, mấy cái này xem như chút lòng thành của ta.”

Chuyện hắn giết bang chủ của bang Thanh Thủy chỉ có Quách ân với mấy tên thủ hạ biết, tuyên bố với mọi người thì chính là do Quách

ân giết.

Cảm tạ thì chắc là không phải đâu, bản thân cũng chỉ là bộ khoái trong thôn thôi, liên quan gì đến chuyện trong huyện thành.

Chủ quán nhìn Lý Bình An với ánh mắt e ngại, chỉ đơn giản thấy hắn mặc quan phục.

“Không cần thật sao?”

Kỹ năng diễn xuất của chủ quán cũng rất là tinh tế, nhiệt tính nói, “Ai, quan gia cất vào đi, sau này ngài đến ăn thường xuyên là được rồi.”

Nói thường đến thế thôi nhưng với sức ăn của Lý Bình An thì sợ chỉ mấy ngày thôi là quán của hắn dẹp tiệm mất.

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, “Cái kia thì bỏ đi.”

Nhìn bóng dáng Lý Bình An rời đi, chủ quán thở dài một hơi.

“Mẹ nó! Ăn nhiều như heo vậy! Một mình ăn thì thôi đi, còn gọi thêm cho con trâu một phần nữa, đúng là thứ gì chứ không phải người mà”

Chủ quán thấp giọng lèm bèm, vừa quay đầu lại thì thấy một chồng tiền trên bàn.

Hắn sửng sốt, hắn để tiền ở đây khi nào vậy?

Cẩn thận đếm từng đồng, cảm thấy không đúng lắm. Một lát sau hắn nhận ra rằng tất cả số đồ ăn mà tên quan gia khi nãy gọi thì trùng khớp với số tiền này.

Ăn cơm thì phải trả tiền vốn là chuyện thường tình nhưng hắn lại cảm thấy dường như đây là chuyện không thể xảy ra.

Ở trong thôn mấy hôm, Lý Bình An cũng thu nhập được kha khá.

Đi xa cũng có cái lợi của đi xa, ở ẩn cũng có cái lợi của ở ẩn.

Qua một lúc thì dây thần kinh căng thẳng của hắn mới giãn ra.

Chìm đắm trong ý niệm, hô hấp của hắn cũng bắt đầu bình thường trở lại, thần trí rõ ràng, trong nháy mắt có cảm giác như được thuộc về.

Chua, tê, trướng, đau nhức, ngứa. . .

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng được, đồng thời cũng cảm nhận được nỗi thống khổ này càng kịch liệt, khiến cho hắn ngày càng nhạy cảm.

Luyện công như lột bắp măng, từng tầng từng tầng được mở ra.

Toàn thân hắn như trong lồng hấp nhưng không một giọt mồ hôi nào chảy ra cả.

Lỗ chân lông mở to ra, mồ hôi lăn lộn dưới lớp da.

Tiến về phía nê hoàn, hắn cảm nhận được một loại thống khổ tê tâm liệt phế.

Tu luyện nhân thể lục bí, không những phải chịu đựng gian khổ mà còn phải chịu đựng mệt nhọc.

Mỗi huyệt đạo, kinh mạch đều có cảm giác như bị kim thép nóng đâm vào, khiến các khớp xương của hắn sưng tấy và toàn thân bị co cứng.

Lý Bình An hiểu rằng bây giờ chính là thời khắc đột phá.

Nỗi đau thể xác kia như con rết nghìn chân, cộng thêm khoảng thời gian tĩnh tâm tu hành như này khiến cho Lý Bình An có khả năng đạt được một bước tiến lớn.

Chương 220: Trời mưa không tiện đi ra bên ngoài

1388 chữ

Sau một thời gian dài.

Một cảm giác mát lạnh lan khắp cơ thể, thấm đẫm từng bộ phận trên cơ thể hắn, toàn thân có một loại cảm giác thoải mái.

Sau một lát, hắn cảm thấy ớn lạnh toàn thân, như có một luồng khí xuyên qua cơ thể hắn. Thành công rồi!”

(Quy Tức công: 93%– 94%)

(Nhân thể lục bí: Nê hoàn (đã hoàn thành 25%– 30%))

Quy Tức công rất lâu rồi không có sự đột phá, nhưng bây giờ có rồi.

Nê hoàn cũng từ 25% đến 30%.

Mỗi một chỗ trong kinh mạch đều có cảm giác thoải mái không nói thành lời.

Trong cơ thể, từ một vũng nước bây giờ đã trở thành một đầm sâu. Mỗi huyệt, mỗi kinh đều biến thành kho báu vô tận.

Từ trong ra ngoài, từ lục phủ ngũ tạng đến từng tấc da.

Từng sợi lông trên cơ thể tôi trở nên vô cùng thông thấu và khoan khoái.

Lý Bình An chậm rãi đứng dậy, cố gắng tập hợp khí huyết trong cơ thể.

Không ngờ, ngay khi tâm niệm hắn ta di chuyển, khí huyết của hắn cũng sẽ di chuyển theo, gần như có thể tự do điều khiển nó.

Sau đó hắn đi ra bên ngoài, hắn thử nhảy lên, cả người hắn cảm thấy nhẹ nhàng như lá cây. Theo sự chuyển động của không khí, bay lên bầu trời.

Không tệ, không tệ!

Lý Bình An nhảy về nhà, hưng phấn nói, “Lão Ngưu, ta đột phá tu vi rồi!”

Lão Ngưu không thèm ngẩng đầu lên, ngạc nhiên.

Lý Bình An thử giơ tay lên, điều động khí huyết trong cơ thể.

Quy Tức công mặc dù chỉ là từ 93% đến 94%, thế nhưng là mang tới biến hóa lại cực lớn.

Quy Tức công tiến triển rất chậm chạp, chỉ khi nào đột phá thì có chất lượng có sự tăng vọt. Lúc mới đầu học, nhìn rất hời hợt.

Nhưng đến khi tu luyện có tiến triển thì cảm thấy sức mạnh tăng gấp bội.

Một sợi mạnh hơn một sợi, liên tục không dứt.

Lý Bình An chắp tay trái lại, ấn lòng bàn tay phải về phía trước.

Một sức mạnh vô hình dâng lên mạnh mẽ như thủy triều.

Bùm—!!

Bụi và cỏ cây bay khắp nơi.

“Ngưu~ ưu” lão ngưu kêu lên.

Vốn dĩ Lý Bình An nhắm vào tấm gỗ bên cạnh nhưng lại trượt mất.

Hắn cũng không nghĩ rằng sợi lực này lại mạnh đến thế, xém chút nữa là tuột tay.

Lão Ngưu đứng dậy, tức giận xông về phía hắn.

Lý Bình An nói, “Lão Ngưu, ta nói ta không cố ý ngươi có tin không?”

Một lúc sau, trong viện truyền ra tiếng huyên náo một người một trâu đấu đá nhau.

“Cho một phần tương thịt trâu” Lý Bình An nói với chủ quán. Chủ quán nhìn một người một trâu với ánh mắt kì quái.

Gì đây? Mới bị ai đánh đây?

Lão Ngưu đâm vào mông hắn, Lý Bình An lập tức sửa lại: “Hai phần, cho hai phần!”

Hai phần tương thịt trâu mới dỗ được lão ngưu, một người một trâu tiếp tục đi tiếp.

“Lão Ngưu, bây giờ thịt trâu đắt lắm đó nha!”

Bình thường vốn dĩ đã đắt rồi, bởi vì trâu là để cày ruộng.

Luật pháp có quy định rõ ràng “Cấm giết trâu”, chỉ là tìm lỗ hổng trong luật pháp thì quá là dễ, ví như trâu bệnh này, trâu chết này.

Ví dụ khác là pháp luật cấm giết trâu nhưng lại không cấm ăn thịt trâu.

Vì thế không chỉ người bình thường ăn mà quan chức, thổ hào cũng ăn, và bọn họ còn ăn theo nhiều kiểu nữa.

Thịt trâu nướng, thịt trâu luộc, thịt trâu khô,... muốn gì thì có đó.

Hầu hết các quy tắc trên thế giới này được đặt ra cho người nghèo.

Lý Bình An nhai tương thịt trâu, gật đầu nói, “Ngon nhưng mà đắt quá.

Lão Ngưu lườm hắn một cái, xài có tí tiền mà ngươi keo thế.

Lý Bình An nói, “Đến thì cũng đến rồi, vừa lúc đi tìm Quách ân của bang Hắc Hổ mượn tí tiền, đường gạo mắm muối gì đấy. Dù sao thì trời cũng mưa không tiện đi ra bên ngoài, cũng rảnh rỗi”

Đến tháng chín.

Bọn thổ phỉ ngày càng tấn công mãnh liệt, quan bình thương vong ngày càng nhiều.

Có mấy lần bọn chúng đánh vào trong thành, may mắn rằng đều bị quan binh đánh lui. Trên tin tức lại nhắc nhở phải tin tưởng vào quan phủ.

Ai sáng suốt cũng có nhìn ra được là huyện thành bây giờ ngập tràn nguy hiểm.

Có thể tỉnh giấc giữa đêm đã thấy thổ phỉ công vào thành.

Không khí trong nội thành ngày càng trở nên khẩn trương, khiến người khác thở không nổi. Lúc canh tư, ngoài thành bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Cả thành trì đều có thể nghe được tiếng nổ này, choáng váng cả đầu óc, cây cối run rẩy. Là tiếng pháo súng, bọn thổ phỉ này thế mà dúng pháo súng để công thành.

Bây giờ đã chắc chắn rằng phía sau đám thổ phỉ này chắc chắn có sự tham gia của bọn Di Tộc ở phía

nam.

Nhưng mà điều đáng mừng là phía triều đình cuối cùng cũng ra tay rồi.

Nghe nói rằng sẽ phái mấy nhị tu sĩ Nho gia của thư viện Hoài lộc đến.

Người trong cái huyện nhỏ này thì có ai biết tu sĩ Nho gia là gì đâu, mọi người tụ tập lại bắt đầu nghị luận ầm ĩ.

“Không phái quân đội đến, phái mấy cái người đọc sách đến có làm được cái gì a!”

“Đúng rồi, đúng rồi.

“Ta nhìn chắc chỉ là thông báo thôi.

.

Học viện Hoài Lộc?

Lý Bình An nhớ đến bọn Cảnh Dục, A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Bàn Tuấn.

Đến cả chủ nhân của hiệp khách bút cũng là viện trưởng của thư viện.

Nếu như thực sự là như thế thì bọn thổ phỉ chắc chắn sẽ được giải quyết rất nhanh gọn.

Chỉ là… điều đó là thật sao?

Tu sĩ của thư viện Hoài Lộc sẽ tùy tiện đến một nơi như thế này sao?

Nói cách khác thì mấy vị nhân vật lớn kia sẽ quan tâm đến nơi khỉ ho cò gáy này sao?

Chỉ sợ rằng dù cho người trong thành chết hết thì lão nhân gia hoàng thượng chắc rằng sẽ không quan tâm.

Vẫn y như câu nói cũ, trên tim Hoàng Thượng chính là cửu châu vạn phương.

Bách tính trong huyện thành không quan trọng, Di tộc phía Nam gây chuyện cũng không quan trọng.

Không có Di tộc nhưng lại rất quan trọng với hoàng thượng.

Thấm thoát đã qua ba bốn đêm rồi.

Thế cục trong huyện thành ngày càng không khả quan, dường như đã roi vào tình trạng hết đạn, cạn lương.

Các cuộc công thành của bọn thổ phỉ ngày càng tàn bạo hơn, chúng chỉ muốn giết người.

Ngoài ra, những kẻ trong huyện thành cũng lợi dụng thời cơ mà gây náo loạn. Nếu không có sự học trọ của triều đình, e là chỉ sau hai ngày đã vong thành rồi.

Do là chuyện Lý Bình An giết hơn mười tên ở tiểu sơn thôn nên không ai dám gây rối nưa.

Đây dường như trở thành chống thiên đường trong cái huyện nhỏ này.

Buổi trưa, ve sầu lấy nắng làm lá, cuộn tròn và kêu không ngừng.

Giống như trong thôn có con chó điên, suốt ngày sủa, làm cho mọi người khó chịu, tăng thêm sự oi bức, nóng nực.

Lý Bình An bưng một bát cháo, một quẩy và một bát củ cái muối ngồi ở ở trong sân.

Liền nghe có người hô to: “Thần tiên của thư viện tới rồi! Mọi người mau ra xem đi!

Nghe nói còn biết bay, có thể là tiên trên trời giáng xuống!”

Lý Bình An nghe xong hơi nhướng mày….

Chương 221: Kiếm lên

1276 chữ

Lý Bình An cũng rất tò mò, đang nghĩ đến việc đi xem thử xem là vị nào từ thư viện đến cái huyện thành nhỏ này.

Hiện giờ, tin tức có tiên nhân giáng lâm đã được truyền ra từ lâu.

Quan phủ nha dịch khua chiêng gõ trống, hò hét đầy đường.

Thứ nhất là để ổn định lòng dân, thứ hai là để uy hiếp kẻ địch.

Mọi người tụ tập thành đám đông ở trên quảng trường để đợi vị tiên nhân này đến.

Lý Bình An và lão Ngưu ngồi xổm ở phía xa xa, cầm một thanh đậu phụ trong tay.

Từ sau khi giặc cỏ bao vây thành thì rất hiếm khi có cảnh tượng náo nhiệt như vậy. Người người nhốn nháo, chen chúc.

Còn có không ít người bán hàng rong nắm bắt cơ hội buôn bán này, tạm thời chuyển gánh hàng rong đến đây.

Có người bán nước trà, có người bán hạt dưa, điểm tâm, thậm chí còn có cả người xem tướng, coi bói.

Lý Bình An vẫn rất ưa thích kiểu không khí náo nhiệt này.

Phủ đệ huyện thái gia.

Huyện thừa hiếm khi có cơ hội mặc quan phục và đội mũ như hôm nay nên tỉ mỉ chải chuốt, vuốt ve, ăn mặc rất lâu.

Từ khi giặc cỏ nổi loạn đến nay, không có ngày nào huyện thừa ngủ ngon giấc.

Vừa phải chống lại giặc cỏ ở ngoài thành, vừa phải đề phòng gian tế ở nội thành.

Hắn lục tục viết mấy chục tấu chương cầu viện triều đình nhưng kết quả đều là đá chìm đáy biển. Triều đình chỉ ban một câu, "Thành còn người còn

Đây rõ ràng là ép người khác vào chỗ chết.

Trước đó vài ngày, thành này còn đang náo loạn vì ôn dịch, nếu như Lý Ma Tử không tìm được phương pháp điều trị ôn dịch thì sợ là thành đã bị phá từ lâu.

Mặc dù sau đó, Lý Ma Tử đã giải thích với mình là phương thuốc này do một lang trung mù nghiên

cứu ra, nhưng đối với huyện thừa thì chuyện quan trọng nhất là có thể giải quyết được ôn dịch, còn ai là người giải quyết không quan trọng.

Một tên mù, hay cho dù là một con heo cái cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Chủ yếu là giải quyết vấn đề ôn dịch.

Chỉ có điều là giải quyết được ôn dịch rồi, nhưng còn vấn đề giặc cỏ lại càng ngày càng nghiêm trọng

Trước mắt, huyện thành sớm tối cận kề nguy hiểm thì cuối cùng cứu tinh cũng đến.

Thư viện Hoài Lộc!!

Dân chúng bình thường không biết thư viện Hoài Lộc, nhưng đường

đường là huyện thừa một huyện thì tất nhiên biết đây là nơi mà tất cả học trò trong thiên hạ này đều ngưỡng mộ.

Khoảnh khắc một bóng người màu trắng và hai đứa trẻ xuất hiện.

“Huyện thừa Tam Thủy huyện Trương Đức Bưu cung nghênh tiên sinh thư viện

Người kia mặc một bộ đồ trắng, tay cầm một cái quạt xếp, nhìn qua đã thấy là một thư sinh nhẹ nhàng.

Dáng vẻ ngọc thụ lâm phong kết hợp với bộ nho sam trắng như tuyết kia khiến cho người ta vừa

liếc mắt đã cảm thấy một loại khí chất siêu phàm thoát tục.

Người trẻ tuổi gật đầu, “Tại hạ hữu lễ”

Trương Đức Bưu nghĩ thầm: “Không hổ danh là học sinh của thư viện, quả nhiên không giống người thường”

Người trẻ tuổi khẽ lay chiếc quạt, “Ta đã biết hết sự tình rồi, nếu ta đã đến thì hay là đại nhân huyện thừa hãy đặt trái tim mình vào nồi hầm”

Trương Đức Bưu cười, đây là ví dụ kỳ quái gì?

“Đương nhiên rồi, nhưng bản quan vẫn còn một chuyện muốn thỉnh cầu tiên sinh.

Những ngày này, giặc cỏ vây thành, lòng người hoảng sợ, cho nên muốn mời tiên sinh lộ diện trước mặt mọi người để mọi người được an tâm.”

Người trẻ tuổi gật đầu, “Chuyện náo động cứ giao cho ta đi”

Nói xong, giơ ngón tay lên.

“Kiếm lên!”

Một ánh sáng trắng lóe lên.

Kiếm dài bên hông ra khỏi vỏ, như rồng ngâm hổ gầm.

Một kiếm trong tay.

Người trẻ tuổi cười nhạt một tiếng, tay trái nắm kiếm quyết đẩy ra

trước.

Áo dài phồng lên, tạo ra một cơn gió mạnh như gió núi.

Sau đó, kiếm dài bay giữa không trung một cách quỷ dị. Người trẻ tuổi đạp lên kiếm, “Ta đi vậy!”

Hai đứa nhỏ vội vã đuổi theo.

“Còn chưa hỏi danh tính của tiên sinh?”

Trương Đức Bưu trợn mắt há mồm nhìn theo, từ lâu đã nghe nói rằng tu sĩ có thể ngự kiếm đi, quả nhiên là vô cùng thần kỳ.

Khóe miệng người trẻ tuổi nhẹ nhàng cong lên, “Lý Bình An….. Phi! Nhầm, thư viện Cảnh Dục!”

Lập tức, ánh sáng lạnh lẽo bốn phía.

Kiếm dài bay đi, kéo theo một cơn gió mạnh.

“Sao tiên nhân vẫn chưa đến thế nhỉ?”

“Không phải là lừa chúng ta đấy chứ?”

Một lúc sau, đám đông đã bắt đầu bàn tán ầm ĩ

Cũng có người theo thuyết âm mưu nghĩ đây chẳng phải là âm mưu gì của quan phủ cả.

10:46

Nha dịch gõ vang chiêng giống giữa tiếng nghị luận không biết nên tin hay không này, để cảnh cáo đám người không được nói bừa.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuyên qua tán lá cây xum xuê tạo ra những đốm sáng màu vàng.

Lý Bình An cắn hạt dưa với Vương quả phụ, trò chuyện với mấy thôn dân đã quen biết.

Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy tiếng náo nhiệt.

“Tiên nhân đến sao?”

“Tiên nhân? Đâu, Đâu?”

Mọi người thi nhau đứng dậy, một lúc sau mới biết là thần y Lý Ma

Tử chứ không phải tiên nhân.

Trước đó vài ngày, ôn dịch bùng phát, Lý Ma Tử nhất chiến thành danh, bách tính nơi đó vô cùng cảm kích nó.

Cho nên nó vừa xuất hiện đã gây xôn xao.

Lý Ma Tử cười ha hả, gặp ai cũng gật đầu chào hỏi một cái.

Ánh mắt hắn lướt qua một bóng dáng quen thuộc ở dưới tán cây, bỗng nhiên dừng lại.

Lý Ma Tử chỉ thoáng giật mình, tâm tình kích động nhìn đối phương.

Gió nhẹ lướt qua, những chiếc lá thi nhau bay xuống, vô tình vướng trên lọn tóc của Lý Bình An.

Nhìn kỹ mới thấy trên người hắn dường như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhàn nhạt, mơ hồ, không có chút dao động nào, giống như một người bình thường.

Nhưng mỗi một cái nhấc tay đều có thần, đều có một hương vị tự nhiên, kèm theo cảm giác tồn tại như có như không, giống như ngươi khẽ vươn tay thì hắn sẽ biến mất.

Lý Bình An cười nhạt, đặt một ngón tay ở giữa môi.

Xuyt –

Ý nghĩa rõ ràng.

Lý Ma Tử hiểu ý, mỉm cười, ung dung thản nhiên di chuyển ánh mắt. “Tiên nhân đến

Đúng lúc này lại nghe thấy một tiếng hô to.

Đám người thi nhau ngẩng đầu nhìn, thấy ở giữa không trung có ba bóng người đang đến rất

nhanh.

“Thư viện Hoài Lộc Cảnh Dục bái kiến chư vị!”

“Thư viện Hoài Lộc Xuân Thu

“Hạ Thiền”

“Bái kiến chư vị!”..

Chương 222: Kiệt kiệt kiệt kiệt

1640 chữ

“Thư viện Hoài Lộc Cảnh Dục, Xuân Thu, Hạ Thiền bái kiến chư vị!”

Ba giọng nói vang lên nhưng nhìn lên trời chỉ thấy ba chấm đen đang được phóng to dần.

Trong đó có một người, người mà có tà áo trắng tung bay, mơ hồ có ý tấn công, giống như một thanh

kiếm sắc đã được rút ra khỏi vỏ, vô cùng chói mắt, đến nỗi người khác không dám nhìn thẳng.

Mọi người thi nhau trợn tròn hai mắt, hoàn toàn bị choáng ngợp.

Đây…. Chính là tiên nhân!?

Theo gió đi, cưỡi gió về.

“Phốc!”

Trong khi tất cả mọi người vẫn còn đang ra sức kính nể, ngưỡng mộ thì Cảnh Dục bỗng nhiên cắm đầu xuống đất, bốp một tiếng.

Mọi người….

Lý Bình An lặng lẽ che mặt.

“Ôi ~ ôi ~ ”

Hai chân của Cảnh Dục quơ loạn xạ trong không khí, “Nhanh! Giúp ta với. Xuân Thu và Hạ Thiền đành miễn cưỡng dùng sức kéo Cảnh Dục lên.

Cảnh Dục sửa sang lại trang phục bản thân, ho nhẹ một tiếng.

“Chư vị, ba chúng ta chính là học sinh của thư viện Hoài Lộc. Chúng ta đã ở đây rồi thì giặc cỏ chỉ có thể bị dẹp mà thôi!”

Hắn vừa nói, vừa ra vẻ tự tin nhìn mọi người, cứ như là nhờ câu nói này mà hắn có thể vớt vát lại chút thể diện đã mất khi nãy.

Đám đông im lặng.

Trên đầu Cảnh Dục vẫn còn dính một đoá hoa hồng nhỏ mọc trên mặt đất, cho nên lời này được nói

ra từ miệng hắn hình như không có tí tẹo sức thuyết phục nào.

Lúc này, có người của tổ không khí được sắp xếp trà trộn vào trong đám đông, lên tiếng.

“..... Đúng, chúng ta phải tin tưởng quan phủ, tin tưởng Cảnh Dục tiên sinh!”

“Đúng, đúng!”

“Tuy Cảnh Dục tiên sinh còn trẻ tuổi nhưng thực tế chiến công hiển hách

10:46 ■

“Không sai, ta cũng nghe được đại danh của Cảnh Dục tiên sinh, Cảnh Dục tiên sinh đã từng chém giết hàng trăm đại yêu!”

Cảnh Dục lạc vào giữa những lời ca ngợi giả dối, suýt nữa thì đã đánh mất bản thân.

Nhưng cuối cùng thì mọi người xung quanh cũng đã dần tin tưởng.

Dù sao thì khi xem xét ở một mức độ nào đó, ngã từ độ cao như vậy xuống mà không chết cũng là một kỳ tích.

Cảnh Dục cười ha ha, chống hông đắc ý.

“Vút – ”

Phi kiếm của hắn đang bay giữa không trung rơi mạnh xuống đầu hắn, không chệch một li.

Đám đông giật mình nhốn nháo.

Cảnh Dục đo người, ngã sóng xoài ra đất.

“Sư huynh! Sư huynh!”

“Sư huynh! Cứu mạng với.”

Đám người loạn cào cào.

Thám tử của quân địch trà trộn trong đám đông, lặng lẽ lắc đầu, không nhịn cười được. “Buồn cười! Vậy mà thư viện lại phái hạng người như thế này đến để hàng địch. ”

Sau đó rời đi ngay lập tức.

Cảnh Dục mơ màng mở mắt.

“Ủa? Đây là đâu?”

Trong cơn hoảng loạn, hắn thấy Lý Bình An.

Cảnh Dục kinh hãi.

“Ta thao! Lão tử chết rồi sao? Ngươi xui xẻo như nào mà đến nỗi phải xuống Hoàng Tuyền vậy?”

Lý Bình An thoáng suy nghĩ, gật gù, “Được rồi, giọng nói trầm bổng có lực nên tạm thời không có gì phải lo lắng.”

Hạ Thiền thở phào nhẹ nhõm, gọi vọng ra ngoài, gọi Xuân Thu.

“Xuân Thu, không cần đào hố nữa, sư huynh không chết!”

Bên ngoài, Xuân Thu vốn đang cố hết sức để đào hố, nghe thấy vậy thì đùng đùng nổi giận.

“Cái gì!? Không chết à? Uổng công đào cái hố lớn như thế này”

Cảnh Dục: .....

Hoàng hôn đã gần tàn, mặt trời cuối ngày khuất sau dãy núi, le lói hắt lên những tia sáng đỏ ửng một góc trời chiều.

Dế mèn trong khóm trúc nhỏ cạnh đường bắt đầu ngâm nga khe khẽ, trước đây trong ruộng nước còn có tiếng ếch xanh kêu như đánh trống, nhưng có lẽ trong thời thế này, ếch xanh đã bị người bắt

sạch từ lâu.

Lý Bình An hầm một nồi sườn to, nấu cùng cả miến, khoai tây, rau cải trắng.

Đống lửa thi thoảng kêu lách tách, mùi thơm dậy bốn phía.

Lý Bình An rót cho mình và Cảnh Dục mỗi người một chén rượu.

“Nào! Cạn ly.

“Cạn ly, chúc mừng chúng ta gặp lại nhau.

Đầu Cảnh Dục bị băng kín, trông rất buồn cười.

“Huynh đệ, sao ngươi lại ở đây?” Cảnh Dục tò mò hỏi.

Lý Bình An ung dung kể lại những chuyện bản thân đã trải qua trong suốt cuộc hành trình từ Đại Tùy đến Thập Vạn Đại Sơn, Thương Hải, Vân Châu, sau đó đến Trấn Yêu quan….

Xuân Thu và Hạ Thiền say sưa lắng nghe.

Sau đó mấy người lại bắt đầu bàn tán về vấn đề ở huyện thành này.

“Bây giờ, giặc cỏ ở ngoài thành đã phô trương thanh thế, còn được di tộc phương Nam chống lưng, nếu xử trí không hợp lý thì đại loạn sẽ càng nghiêm trọng hơn, khó có thể dẹp được.”

Cảnh Dục thở dài: “Dọc đường đi ta đã nhìn thấy tất cả, càng ngày càng có nhiều lưu dân do tai hoạ gây ra, gặm vỏ cây, ăn cỏ, thậm chí còn coi cả con cái là thức ăn!”

Lý Bình An hỏi, “Triều đình định làm thế nào?”

“Không biết, tin tức lần này cũng là do lão sư nhận được, cho nên mới muốn ta đến xem thử

Mấy năm không gặp, Cảnh Dục trưởng thành hơn không ít nhưng vẫn ngu đần như xưa.

“Bây giờ, khắp nơi đều có của cải của quan lớn quyền cao chức trọng, bọn họ ăn chán cả thịt rồi. Nhưng dân nghèo lại càng ngày càng đói, còn phải chịu sưu cao thuế nặng. Ai mà biết được cái đám quan chức trong triều kia nghĩ gì”

Nói đến đây, Cảnh Dục hơi dừng lại.

“Hay là, huynh đệ, ngươi cố gắng một chút để rước được trưởng công chúa về nhà dưỡng thai đi. Từ ve sau, hai anh em ta thống trị thiên hạ, chút chuyện nhỏ này chẳng phải sẽ được giải quyết dễ như trở bàn tay à?”

nay

Lý Bình An cười miễn cưỡng, “Nói chuyện nghiêm túc đi, ngươi định

làm gì bây giờ?”

Hai tiểu gia hoả Xuân Thu và Hạ Thiền chỉ biết cắm đầu ăn cơm, thi thoảng mới góp một cái gật đầu.

Cảnh Dục cười tự tin, “Đặt trái tim vào nồi hầm, ta đã sắp xếp xong tất cả rồi”

Cảnh Dục nói: “Những chuyện xảy ra mới đây đều là thủ đoạn ta làm ra để che mắt đối thủ mà thôi, để bọn hắn nghĩ ta là một phế vật, để bọn hắn mất cảnh giác, sau đó… Kiệt kiệt kiệt kiệt!” Lý Bình An nhíu mày.

Hả? Không phải chúng ta ăn nồi sắt hầm sao?

Sao lại trở thành Hồn Điện trưởng lão rồi?

“Thôi ăn cơm đi” Cảnh Dục nói.

Bây giờ, Lý Bình An mới cảm thấy hơi đói, nhưng hai người lại cùng nhìn cái nồi rỗng tuếch. Xuân Thu và Hạ Thiền đồng thanh ở một cái, “Hai ngươi nói chuyện xong rồi sao?”

Lý Bình An ngồi trong sân, cầm hồ lô rượu, uống liên tiếp mấy ngụm to.

Gió lốc và mưa to tầm tã trút xuống mái ngói và sân gạch tạo ra âm thanh giống như tiếng sóng biển đập vào bờ.

Lý Bình An cũng thả trôi suy nghĩ vào đó, cuốn theo gió, lẫn vào bóng đêm, âm thầm hoà vào vật.

Hắn có cảm giác rằng cuộc sống lặng lẽ của mình sắp phải kết thúc, những ngày tới sẽ là một cuộc sống khác, một cuộc sống chưa biết tên.

Nghĩ vậy, hắn lại uống một ngụm rượu.

Nhưng thật ra, hắn rất hưởng thụ khoảng thời gian sống cuộc đời phiêu bạt này.

Cảnh Dục ngâm nga bài hát, cầm ô giấy dầu đi đến.

“Huynh đệ, đi thôi”

Lý Bình An không mặc bộ đồ màu xanh kia, mà đã đổi sang một bộ đồ đen, buộc lại mái tóc được xõa ra, đeo mặt nạ đen che kín mặt.

Lý Bình An không thích đám mật thám kia làm loạn sau lưng, quấy nhiễu vài ngày sống yên bình mà thật vất vả mình mới có được.

Gió trăng tự tại, ánh đao bóng kiếm, gió tanh mưa máu, hạnh phúc thù hận.

Lý Bình An cảm thấy nếu mình đã là người giang hồ thì nên có dáng vẻ của người giang hồ.

Quan trọng nhất là bây giờ có đại ca ở bên.

Nếu chỉ một người thì Lý Bình An sẽ nhẫn nhịn.

“Nói rồi đó, ta chỉ hỗ trợ, ngươi tấn công chính.

Cảnh Dục tự tin cười, “Đương nhiên rồi, ngươi muốn làm chủ công cũng không được, ca mới là nhân vật chính.”

Gió thổi qua tóc Cảnh Dục, nhìn cũng hơi đẹp trai.

Cảnh Dục nhấc chân tao nhã, đột nhiên vấp vào ngưỡng cửa, lảo đảo.

“Ai u cái rãnh!”

Ngã sấp mặt.

nó

“Con mẹ nó* cái gì thế này, con mẹ nó chứ, con mẹ nó cái ngưỡng cửa chó má này, ta mẹ Lý Bình An thở dài ngao ngán, cũng không biết rốt cuộc có nên tin vào gia hỏa này hay không –

Chương 223: Hải đảo vô biên thiên tác ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh ngã vi phong

Hải đảo vô biên thiên tác ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh ngã vi phong

(Biển rộng mênh mông, trời là bến; chinh phục một núi, đỉnh là ta)

Đêm khuya, bên ngoài thành huyện thành, bên ngoài lều trại những ngọn đuốc cháy bập bùng, trong lều đốt một đống lửa, chân hươu

nướng tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Diệp Hào đeo bịt mắt màu đen cởi quần áo ướt, cơ thể trần truồng, vừa hong quần áo trên đống lửa, vừa ăn chân hươu nướng.

Trong lều to, mấy thống lĩnh của giặc cỏ tụ tập lại.

Trên bàn, một tấm bản đồ được trải ra để bàn bạc kế hoạch tấn công.

Diệp Hào là thủ lĩnh được nghĩa quân giặc cỏ này bầu lên.

Đương nhiên, chỉ có một số ít người biết rằng vị thủ lĩnh nghĩa quân này hoàn toàn chỉ là vật trang trí, kẻ ra lệnh thực sự chính là sứ giả di tộc đứng sau.

Diệp Hào tập hợp ý kiến của mấy vị thống lĩnh xong thì đứng lên tìm sứ giả di tộc. Lúc này, sứ giả di tộc đang ở một mình trong lều, làm một nghi thức quỷ dị.

Trong lều được bài trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc đèn, một chiếc thảm và một bộ lông to được trải trên mặt đất.

Sứ giả di tộc là một lão già có mái tóc hoa râm, đầu đội một mũ nỉ mềm, không có đường may, màu đen, mặc một chiếc áo lông cáo, gấu tay áo màu trắng được thêu thêm đủ mọi màu sắc, trên áo khoác có một cái đầu lâu, chân đi một đôi giày nông phu làm bằng vải thô.

Trang phục mười phần quỷ dị.

Diệp Hào cung kính hành lễ, “Hiện tại, huynh đệ dưới quyền đã hơi nóng ruột, cục xương này hơi khó gặm”

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, ngẩng đầu quan sát sứ giả.

“Ôn dịch lần trước cũng bị đối phương giải quyết, tiếp tục như vậy nữa thì lương thực, binh khí sẽ là vấn đề của chúng ta”

Rất lâu sau, sứ giả mới chậm rãi mở miệng.

“Ngươi đang trách ta sao?”

“Thuộc hạ không dám!” Diệp hào vội nói, “Chỉ là… Ngay cả ôn dịch do đại nhân thần sứ tạo ra mà đối phương cũng có thể giải quyết được, ta nghi ngờ liệu có thể có cao thủ thần bí nào ẩn cư trong huyện thành hay không?”

Sứ giả hừ lạnh một tiếng, “Cao thủ thần bí ẩn cư à? Ta thấy ngươi bị bệnh suy

diễn”

Diệp Hào ngượng ngùng cúi đầu, không nói gì thêm nữa.

Sứ giả giang hai tay: “Yên tâm đi, tất cả hãy giao cho thần minh”

Diệp Hào gật đầu nói phải.

Ngay vào lúc này, có cấp dưới vội vàng đến báo.

“Tướng quân! Tướng quân!”

“Chuyện gì mà phải hoảng hốt như thế?”

“Huyện thành, huyện thành…. !”

“Huyện thành bị công phá sao?” Mắt Diệp Hào sáng lên.

“Không phải! Huyện thành phản công”

Dưới thành, mỗi con ngựa chiến đều hí vang, ngắn gọn nhưng hào hứng.

Bống nhiên, tiếng vó ngựa vang lên, sao đó là tiếng hò hét kinh thiên động địa. “Xông lên!!”

Cơ thể ngựa chiến hơi trầm xuống để lấy đà đạp bốn vó trên mặt đất.

Giống như sóng thuỷ triều màu đỏ ào đến.

Huyện thành phản công đột ngột, nhất thời làm cho giặc cỏ bao vây quanh thành không kịp trở tay bởi vì không có phòng bị gì.

Có điều là giặc cỏ tổ chức lại một lần nữa rất nhanh, viện binh cũng đang trên đường đến chi viện.

Từng đoàn người ngựa vội vàng rời khỏi đại doanh, lao ra chiến trường.

Dường như huyện thành rơi vào bước đường cùng, đang liều chết giãy dụa để mở ra một con đường máu.

Bọn giặc cỏ tất nhiên sẽ không để hắn được toại nguyện.

Nhưng làm như thế thì đại doanh sẽ trở nên trống rỗng.

Gió đêm thổi qua, tiếng huyên náo vang khắp nơi.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cỏ khô bốc cháy, lều vải bùng lên ngọn lửa dữ dội, lan rất nhanh, được gió mạnh thổi thành một biển lửa.

Nhìn từ xa giống như một khoảng trời lúc chiều tà.

Quân doanh náo loạn, có người đang ngủ thì bị lửa cháy làm cho tỉnh, có người bị thiêu sống.

Phía xa, Xuân Thu và Hạ Thiền bắt pháp quyết bằng đôi tay nhỏ, đứng ở hai nơi của trận pháp, sắc mặt nhợt nhạt.

“Cháy rồi!”

Ánh lửa đỏ bùng lên trong bóng tối như âm thanh đòi mạng của quỷ Vô Thường, nhìn từ xa giống như làn khói yêu ma quỷ quái đang vờn quanh, nóng rực, trộn lẫn cả những tiếng gào thét lộn xộn. Nhưng trong tình trạng hỗn loạn đó, có một tên giặc cỏ xách một thùng nước, vội vàng chạy về phía đại doanh trung quân.

Thần sứ di tộc và thống soái Diệp Hào đang ở trong đấy.

Nhưng…

Tên giặc cỏ kia dừng bước, thấy đại doanh trung quân gần trước mặt nằm tách biệt với doanh trướng của mình một khoảng rất xa, lửa vẫn chưa lan đến đây, hơn nữa xung quanh còn được thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt.

“Không… Không xong…. Không xong rồi!” Giặc cỏ vội vàng chạy đến.

“Dừng lại!”

Thủ vệ cản hắn lại.

“Không xong rồi! Có quan binh đánh lén” Tên giặc cỏ kia thở hồng hộc nói.

“Quan binh sao? Quan binh từ đâu đến?” Thủ vệ giật mình.

Tên giặc cỏ kia gắng sức thở ra, mãi không nói nổi một câu.

Thủ vệ vội vàng bước lên trước một bước, tím lấy hắn. “Nói nhanh!”

Kiếm dài trong tay xoáy một cái, kéo theo một vệt sáng hình vòng cung và rơi thẳng vào đầu tên thủ vê kia.

Ngay lập tức kiếm thế liên tiếp đâm bốn phương tám hướng, vừa nhanh vừa hiểm, mỗi một kiếm đều nhắm thẳng vào điểm yếu ở ngực, bụng.

Ánh kiếm chớp tắt loạn xạ như rắn vàng lúc ẩn lúc hiện, chỉ trong chốc lát đã có hơn mười vong hồn

dưới lưỡi kiếm.

Cảnh Dục cải trang thành giặc cỏ, cầm kiếm dài ba thước trong tay, như vào chỗ không người. Đột nhập doanh trại”

“Quân địch tập kích! Quân địch tập kích!”

Có người hét lên.

Nhưng tốc độ âm thanh của bọn hắn không nhanh bằng thanh kiếm có sát khí này.

Kiếm sáng như gió, nhanh như chớp.

Một tên vệ sĩ chặn Cảnh Dục lại, hét lên giận giữ như muốn đỡ một kiếm của Cảnh Dục.

Nhưng cơ thể đối phương đột nhiên thay đổi.

Vệ sĩ rùng mình, ngẩng đầu nhìn, chỉ nghe một tiếng “Bá”, một kiếm trúng ngực, máu chảy như suối.

Thân thể run rẩy, ngã ngửa về sau.

Ngọn lửa dần dần bị khống chế, ngày càng có nhiều binh lính tụ lại như thuỷ triều.

Cảnh Dục hạ thấp người, tránh được mũi tên vừa phóng đến, sau đó nhún người nhảy lên chém một kiếm rơi đầu mấy cung thủ.

Binh sĩ thủ vệ chỉ vừa kịp nhìn thấy một bóng hình quỷ mị thì ánh kiếm sắc bén đã đến sát mặt.

“Hắn chỉ có một người!”

Chỉ trong nháy mắt, ngay thời điểm Cảnh Dục tiếp cận đại doanh thì bỗng nhiên có mấy bóng người vọt ra từ trong doanh, cản đường hắn.

“Quả nhiên là người di tộc!” Cảnh Dục đứng cầm kiếm.

“Học sinh thư viện Hoài Lộc, ta không ngờ là ngươi lại ngu đến mức dám đột nhập doanh trại một mình”

Tu sĩ Nho gia là như thế nào, chiến thuật biển người cũng có thể dìm chết đối phương.

Cảnh Dục cười ha ha, cao giọng nói: “Biển đến không bờ trời là bến, núi lên tận đỉnh ta là đỉnh!!

Cảnh Dục ta thì sợ gì?”

. Thật ngông cuồng!

10:47

Đám người trầm mặc nhìn đối phương, vậy mà nhất thời lại bị khí thế lần này của đối phương làm mất hồn.

Biển đến không bờ trời là bến, núi lên tận đỉnh ta là đỉnh.

Hạng người gì mới có thể nói được lời này.

Cảnh Dục lại giơ kiếm dài ba thước nhuốm máu lên, “Các ngươi không trốn à?”

Một người lấy hết dũng khí nói: “Chúng ta… Cũng không dễ động vào đâu..”

Khí thế của câu nói này cũng kém hơn vài phần.

“Hay lắm. Cảnh Dục nhếch miệng, “Các ngươi không trốn, vậy ta trốn!”

Nói xong xoay người bỏ chạy.

Đám người: (©o).....

Chương 224: Đánh lén

1312 chữ

Ánh lửa chiếu rõ bóng người nhốn nháo.

Đám giặc cỏ cầm đủ loại vũ khí trong tay nhào vào Cảnh Dục. Đám người này mặc giáp da.

Một số người còn mặc một bộ áo da rất dày, đeo cung dài ở sau lưng.

Cũng không biết những trang bị này có nguồn gốc từ đâu.

Vừa chạy được một đoạn, mũi tên lao đến như bát nước hắt đi.

Cảnh Dục vung một kiếm phong ra trước để chặn mũi tên lại.

Mặc dù những giặc cỏ này có võ công bình thường nhưng số lượng thật sự rất đông. Đám người này ngã xuống thì lại có đám người khác xông lên.

Cảnh Dục cầm kiếm, kêu gào chạy trước.

Gia hỏa này không chỉ chạy đơn giản, mà là chạy lòng vòng quanh quân doanh.

Một tu sĩ di tộc ẩn trong đám người, muốn đánh lén Cảnh Dục nhưng trong nháy mắt khi hắn xông lên, hắn đã bị một kiếm của Cảnh Dục hạ gục.

“Không biết tiểu gia ta là học sinh thiên tài trăm năm có một của thư viện Hoài Lộc sao? Chỉ mình ngươi à? Luyện thêm một trăm năm nữa đi”

Cảnh Dục ra tay rất có tính toán, cố gắng tránh lãng phí sức lực với đám tạp ngư kia, chỉ tập trung tinh thần để đối phó với mấy tu sĩ di tộc.

Rất nhanh đã có ba tu sĩ di tộc chết dưới kiếm của hắn.

Cảnh Dục nhảy vọt qua đám người, lại nhảy thẳng đến một tu sĩ di tộc nữa ở sau lưng đám người.

“Cha ngươi đến đây!”

|▯▽) ノ ≡

Đại doanh trung quân.

Thống soái Diệp Hào nghe được động tĩnh bên ngoài nhưng hình như không có hứng thú gì, liếc nhìn sứ giả di tộc, chuẩn bị âm thầm lui ra

ngoài.

Đứng ở đây làm sao dễ chịu bằng nằm trên đùi thiếu nữ được.

Lưng hắn vừa đụng vào rèm của doanh trướng thì bỗng nhiên có một bàn tay vỗ vỗ hắn.

Diệp Hào vô thức quay đầu.

Ánh sáng lạnh lẽo loé lên rồi biến mất.

Diệp Hào giật mình, ngơ ngác nhìn bóng người trước mắt.

Một lát sau, "Phù phù" mất hết sức lực, ngã ra đất.

Lý Bình An thản nhiên đi vào.

Sứ giả di tộc quay lưng với Lý Bình An, miệng lẩm bẩm.

Một sợi khói đen chui từ trong người hắn ra.

Đời nào Lý Bình An lại chờ hắn tung đại chiêu, bổ một đao.

Ánh đao lóe lên nhưng lại bị dội ngược lại giống như đụng vào một vật cứng nào đó.

Sứ giả cười lạnh, "Có thể nói tán linh trận này của lão phu là khắc tinh của tu sĩ. Bất luận ngươi là vũ phu, hay là luyện khí sĩ. Tu sĩ hạ tam phẩm ù ù cạc cạc giết lung tung, thậm chí tu sĩ tam phẩm

tu sĩ cũng khó có thể ứng phó."

Lý Bình An nhíu mày, "Lợi hại như thế sao!?"

Sứ giả quay người lại, "Ngươi gặp phải lão phu là do ngươi xui thôi, đợi chết vì linh khí trong cơ thể ngươi bị hút cạn đi!"

Không khí bốn phía lập tức biến thành màu đen, một khí áp âm lãnh bao trùm toàn bộ không gian, tập trung thành một đám, chuyển động loạn xạ trong không khí

Lý Bình An ra vẻ sợ hãi, "Đây… Đây là cái gì!?"

Sứ giả cười ha ha, "Chờ lát nữa, khi linh khí trong cơ thể ngươi bị hút sạch sẽ thì cái này chính là nơi chôn xác ngươi"

Lý Bình An: "Cái gì? Linh khí trong cơ thể ta sẽ bị hút cạn sao? Không

cần, không cần đâu!”

Sứ giả gào lên điên cuồng: “Tuyệt vọng đi, kêu lên tuyệt vọng đi”

Cùng lúc giọng nói thê lương của hắn vang lên thì máu tanh và bạo ngược càng lúc càng rõ ràng.

Một loại áp lực nặng nề len lỏi trong không khí, sát khí tràn ngập, làm cho người ta có cảm giác bức bách, thở không nổi.

Lý Bình An mất dần sức lực, không chống đỡ nổi nữa, ngã nhào trên đất.

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua.

Lý Bình An nằm trên mặt đất, cả người cứng đờ, tay chân co giật liên tục.

Sứ giả đặt chén trà xuống, ước chừng đã hút đủ, “Tâm mạch” của đối phương sắp đứt đoạn, khí huyết cũng gần cạn kiệt, sứ giả vung tay giải trừ trận pháp, xong xuôi muốn rời khỏi doanh trướng, tiện thể đạp mạnh cho Lý Bình An một đạp.

Tạm thời chưa nên giết tiểu tử này, người sống vẫn có ích hơn người chết.

Biến cố đột ngột, Lý Bình An đột nhiên vùng lên.

“Vút!”

Sứ giả vội vàng lùi lại, đồng thời hất mũi chân lên, đánh trúng chân của đối phương, hoá giải đòn tấn công dễ như trở bàn tay.

Sứ giả lui ra một khoảng cách an toàn, kinh ngạc.

“Không thể nào!?”

Hai tay hắn không bị tê liệt, cũng không chảy máu nên không đáng lo.

Nhưng kinh mạch có vấn đề, vô cùng ổn định, thậm chí còn ổn định quá mức, giống như đang ngủ. Một cây châm nhỏ màu bạc bất ngờ đâm vào tay hắn, huyết mạch toàn thân như bị phong toả.

(Thầy thuốc nhân từ: Châm pháp)

(Tác dụng của châm cứu, lấy khí để độ, tập hợp khí của kinh mạch

dưới châm, châm sáu kim, tán khí!!)

Sứ giả vận khí đan điền, lấy thần dẫn khí, phá huyệt.

Vút vút!!

Châm bạc trên cánh tay hắn bay ra.

Mặc dù hắn đã phá được châm pháp của đối phương rất nhanh, nhưng Lý Bình An cũng kịp bắt được sơ hở trong nháy mắt đó.

Một luồng gió mạnh quét trúng ống tay áo của sứ giả, ống tay áo bị rách một đường.

Hắn vung ống tay áo lên không hề do dự, bắn ra một lực mạnh vô hình, cuốn phi kiếm mưa phùn kia vào tay áo.

(Chim yến bay xuyên mây: thu nhỏ đất thành tấc)

Bup!!

Một tiếng "Răng rắc" vang dội, một lực mạnh kinh hoàng được giáng xuống, đầu gối Lý Bình An hung hãng nện vào gáy sứ giả, ám kình toàn thân chảy ram đâm vào xương cốt của đối thủ.

Sứ giả lảo đảo lui người lại, hắn suýt chút nữa đã bị đánh hôn mê bất tỉnh.

Trong khoảnh khắc hạ người xuống đất, Lý Bình An lại nghiêng người xuất đao, chém rách vai đối phương, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Tất cả mọi việc này xảy ra nhanh như tia lửa điện.

Không phải do sứ giả không phản ứng kịp, chỉ là do tốc độ của Lý Bình An quá nhanh.

Trong vòng năm bước, luyện khí sĩ tuyệt đối không có khả năng chiến thắng vũ phu ngang phẩm.

Mặc dù Lý Bình An không phải vũ phu nhưng thực lực không thấp hơn võ giả tam phẩm, ra chiêu sắc bén, không cho sứ giả có cơ hội phản ứng.

Yết hầu sứ giả đau đớn, một dòng máu phun ra, hắn muốn triển khai pháp thuật tiếp nhưng ánh sáng lạnh lẽo lại loé lên lần nữa, tiếp cận đầu hắn.

Lưỡi đao mỏng như cánh ve nhưng có lực mạnh đáng sợ, làm người ta phải kinh ngạc, run rẩy. Đao thật là sắc bén!

Sứ giả chật vật tránh thoát, lúc này ống tay áo bỗng nhiên phát ra tiếng vỡ "Phốc thử".

Lý Bình An cầm kiếm quyết, "Đi!"

Phi kiếm sáng như tuyết chỉ còn cách cổ họng sứ giả một tấc…

Chương 225: Tỉnh tiền tổn thương cảm tình

1242 chữ

Chương 225: Tính tiền tổn thương cảm tình

Phốc thử!!

Chặn họng nhìn máu.

Phi kiếm mưa phùn đâm vào cổ họng sứ giả, mũi kiếm đẫm máu.

Sứ giả phát ra tiếng nghẹn ngào trong cổ họng, ý thức nhanh chóng tan biến, như cát được nắm chặt trong tay.

Hắn trợn tròn hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy không cam tâm và nghi ngờ.

"….. Sao.. Sao có thể!"

Lý Bình An bồi thêm một đao, nói khẽ.

"Xin lỗi, ta không phải tu sĩ! Và….. Ta diễn không tệ chứ ~ "

Lý Bình An cúi xuống sờ soạng trên người sứ giả, miễn cưỡng lấy một túi linh thạch, vừa hay mình đã dùng hết chỗ linh thạch cũ nên đang thiếu.

Còn có thượng vàng hạ cám (đủ tất cả mọi thứ, không thiếu gì) đồ vật, mặc dù không có ích gì với Lý Bình An nhưng có thể giữ lại để

sau này đem đổi lấy linh thạch, hoặc là tìm luôn Cảnh Dục để đổi, hơn nữa mình chắc chắn không thể hỗ trợ hắn không công.

Lý Bình An tính tiền công của mình.

Vốn đã chốt là mình hỗ trợ, xong chuyện trả công một một trăm linh thạch, nhưng bây giờ kết quả có thể tính là mình hoàn toàn chủ công, BOSS đều do mình mình giết nên phải tăng giá lên mấy lần, phải lấy của hắn năm trăm linh thạch và một ít bạc…

Lý Bình An tính giá xong thì một tay cầm đầu sứ giả, một tay xách đầu của thủ lĩnh danh nghĩa Diệp Hào, sải bước ra ngoài.

Cảnh Dục vẫn đang chạy trối chết, mấy ngàn người đuổi theo mà hắn có thể chạy đến tận bây giờ thì cũng không phải loại tầm thường.

Lý Bình An ung dung, bình thản móc ra một nắm đậu tương rang chín, đưa một ít cho binh sĩ bên cạnh đang ngồi ngoài xem trò vui giống như hắn.

“Huynh đệ thấy thế nào, ta thấy người kia rất lợi hại nhỉ”

“Đúng vậy nha. Binh sĩ kia vui vẻ nhận đậu tương, “Một thân một mình mà dám xông vào đại

doanh, thật sự rất lợi hại”

Hai người bắt đầu câu được cấu chẳng nói chuyện phiếm.

Binh sĩ kia bỗng chú ý đến hai vật tròn tròn bên chân Lý Bình An, do trời tối nên hắn không thấy được rõ ràng nên thuận miệng hỏi.

“Đây là gì vậy?”

Lý Bình An xua tay, “Không có gì, hai quả bóng cỏ thôi.”

“Bóng cỏ?”

Binh sĩ kia đăm chiêu, một lúc lâu sau lại tò mò cúi đầu thấp hơn để nhìn cho kỹ, không nhìn thì thôi, nhìn rõ rồi lại giật mình hét lên đây rõ ràng là hai đầu người, hơn nữa còn là đầu của thống soái nghĩa quân và sứ thần.

Ngũ quan của binh sĩ bị xoay như chong chóng, run rẩy, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An ung dung nhai đậu tương, vẻ mặt bình thản.

Binh sĩ nuốt ực nước miếng, gật đầu.

“Không cần làm phiền huynh đệ, để ta tự ra tay!”

Nói xong, giơ cây gậy trong tay lên, lấy hết sức, đập vào đầu mình một cái, ngất đi.

Cảnh Dục che mông, vừa chạy vừa gào, bỗng nhiên hắn thấy thấp thoáng Lý Bình An đang ở ngoài rìa ăn đậu tương, xem trò vui thì giật mình, nhảy vài bước đến trước mặt Lý Bình An.

“Sao ngươi lại chạy đến đây? Không phải ngươi sẽ hỗ trợ ta sao?”

Lý Bình An nói: “Vốn định đến để hỗ trợ ngươi nhưng ta thấy ngươi dẫn hết người đi rồi nên đã dứt khoát đi vào giết cho bọn họ không kịp trở tay”

“.. Thật á? Ngươi còn biết tùy cơ ứng biến, thăm dò được tin tức gì có ích.”

Lý Bình An chỉ hai đầu người trên đất, “Tin tức có ích thì không có, chỉ có cái này

Cảnh Dục nhìn hai đầu người, trầm ngâm một lúc.

“Cái này… Cái này cũng… Cũng không phải không được.”

Nói xong, Cảnh Dục rút mũi tên cắm ở mông ra, vẻ mặt bơ phờ.

“Ngươi đã đắc thủ rồi thì sao không nói sớm!”

Lý Bình An bình tĩnh nói, “Ta sợ bọn họ đánh chết ngươi.”

Cảnh Dục rống lên: “Có mà ngươi sợ bọn hắn không đánh chết ta được!” “Giết bọn hắn!!”

Một đám đông bao vây.

Lý Bình An ném hai cái đầu vào giữa đám người.

“Nhìn cho kỹ, lão đại của các ngươi đã chết! Muốn giữ mạng sống thì mau quỳ xuống đầu hàng” Người xông lên đầu tiên giật mình, kinh ngạc nhìn đầu Diệp Hào và sứ thần.

“Lão đại chết rồi sao?”

“Là đầu của Thống soái, chính xác!”

“Kia là sứ thần.”

Cảnh Dục dương dương đắc ý chống eo, trung khí mười phần (tràn đầy năng lượng) quát: “Quỳ xuống sẽ không giết!!”

Còn chưa nói xong, một mũi tên xẹt qua bên tai.

“Giết bọn hắn để báo thù cho lão đại!”

Một thống lĩnh khác của giặc cỏ phản ứng nhanh lẹ, lão đại đã chết, đây chẳng phải là cơ hội để

hắn lên làm lão đại à?

Còn có chuyện tốt như vậy.

Khoé miệng Cảnh Dục hơi giật giật, “Sao không giống như chúng ta tính nhỉ”

Lý Bình An nói: “Ta nói mà, vẫn phải đánh nhau, ta phải tính toán rõ ràng tiền công với ngươi…” “Lát nữa tính cũng được nhé.

Bóng Cảnh Dục lóe lên.

Thống lĩnh mới hô hào khi nãy kêu thảm một tiếng, trên ngực xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương.

Bình minh, gió nhẹ, cành liễu nhỏ.

Mặt trời chầm chậm ló dạng, tia nắng vàng ươm chiếu xuyên qua tầng mây xuống đất.

Lý Bình An và Cảnh Dục ngồi tựa lưng vào nhau.

“Vốn đã thoả thuận là ta hỗ trợ, bây giờ kết quả lại là ta giết chủ sử sau màn giúp ngươi, còn xâm

nhập trại địch với ngươi…”

Lý Bình An bấm ngón tay để tính toán với Cảnh Dục.

Cảnh Dục cởi bầu rượu bên hông Lý Bình An xuống.

Uống một ngụm lớn, thở ra một hơi trọc khí, cảm thán: “Cũng may là không phải quân chính quy, nếu không hai ta có mấy cái mạng cũng không đủ chết

“Nếu là quân chính quy thì ta cũng sẽ không đi với ngươi” Lý Bình An nói, “Mà đừng nói lảng sang chuyện khác, nói chuyện tiền bạc”

Cảnh Dục: “Ta mời ngươi ăn mì”

“Lăn! Đuổi ăn mày đấy à”

Cảnh Dục cười hắc hắc, “Đều mẹ nó là anh em, đừng để tiền bạc làm tổn thương tình cảm”

“Đừng để tình cảm tổn thương tiền bạc.

Cảnh Dục vỗ ngực mình, “Huynh đệ chúng ta có bao giờ hết việc đâu, nói đi nói lại, sau này hai anh em ta ở cùng một chỗ thì bảo đảm sự nghiệp có thể lừng lẫy. Không nói điêu đâu! Huynh đệ chúng ta là nhân vật số một số hai ở thư viện đó. Người khác xuất sư vẫn còn gọi là dì. Huynh đệ chúng ta chưa xuất sư nhưng đã được dì kêu”

Lý Bình An:....

Đây là từ hồ sói gì vậy?..

Chương 226: Thư

1427 chữ

“Ai u, nghe gì chưa? Giặc cỏ đã bị tiêu diệt!”

Người nhanh nhạy là người nắm được tin tức đầu tiên.

“Ôi, đã xảy ra chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nghe nói là tiên nhân đến từ thư viện Hoài Lộc một người một kiếm đột nhập trại địch, tiêu diệt toàn bộ giặc cỏ!”

Nghe vậy, mọi người đều có vẻ nghi ngờ.

Sao nghe có vẻ là giả thế?

“Không tin thì thôi! Chờ quan phủ truyền tin tức ra đi, nhanh thôi.”

Rất nhanh, đến xế trưa.

Thông cáo của quan phủ được dán khắp nơi, lập tức gây nên sóng to gió lớn.

Giặc cỏ vây khốn, quấy nhiễu huyện thành mấy tháng liên tục cuối cùng cũng bị quét sạch sành

sanh.

Loạn giặc cỏ đã yên”

Phản tặc Diệp Hào và gian tế di tộc đền tội ngay tại chỗ, chỉ bắt được một số tên cầm đầu nhỏ. Trong giặc cỏ có một số lượng lớn lưu dân bị lôi kéo gia nhập nghĩa quân, việc mà quan phủ cần quan tâm tiếp theo đó là xử trí những người này như thế nào.

“Nghe nói đêm qua còn có một người nữa đi tiêu diệt cường đạo cùng tiên nhân!”

Đầu đường, người kể chuyện đang kể lại tin tức mà mình có được từ một tay tình báo thân thiết. “Ồ? Người nào nhỉ?”

“Có thể giết giặc cùng tiên nhân á? Sao mà lợi hại như thế?”

Người kể chuyện lại thủ thỉ: “Nghe nói người này thân cao tám thước, tay vượn, eo sói. Đầu to như cái xô, eo vừa tròn vừa rộng. Mặt chu sa (đỏ), mặt ngắn má rộng, mắt như chuông đồng. Thái dương như đao, lông mày như mực. Dưới cằm có một sợi râu đỏ cần. Lực hai tay vô cùng lớn.

Trong uy phong có phong lưu, trong ngạo mạn ẩn sát khí.

Chỉ thấy sứ giả di tộc kia hét lên”Này, người đến là ai!”

Hảo hán thần bí kia cất cao giọng: Anh hùng hảo hán giang hồ cầm Thanh Phong Tam Xích Kiếm, chém chuyện bất bình trên đời.

Nhất thốn hàn mang nhất thốn phong, lợi nhận quang mang chiếu bích không.

Ba!!!"

Kinh đường mộc (khối gỗ nhỏ mà quan viên phổ thông cấp dưới sử dụng) đập một cái làm người nghe giật mình.

Người kể chuyện nói tiếp: ""Xoẹt"một tiếng, hảo hán này đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Thân kiếm màu xanh nhạt, xanh mát như nước, được ánh sáng của ngọn nến hắt lên thì lại trở thành thứ ánh sáng lạnh lẽo…

Người kể chuyện kể chuyện rất lôi cuốn, hơn nữa tin tức giặc cỏ đã được dẹp yên là sự thật, nên mọi người đều vui mừng, phấn khởi, chỉ trong chốc lát đã tập trung lại thành vòng trong vòng ngoài để nghe kể chuyện.

"Bộp bộp bộp!!!"

Tiếng pháo ở hai bên cửa huyện nha vang lên rộn ràng thu hút sự chú ý của người dân, mọi người chen nhau xem.

Nha dịch khua chiêng gõ trống, nói to.

Dường như toàn bộ người ở bốn phương tám hướng của huyện thành đều chạy đến, chen lấn nhau để tranh lên trước, ai cũng muốn được tận mắt nhìn thấy vị tiên nhân này.

Nhớ ngày đầu tiên gặp tiên nhân, trong lòng bọn họ còn nghi ngờ tiên nhân này là người không đáng

tin.

Cảnh Dục và Xuân Thu, Hạ Thiền ung dung đi đến chỗ đám đông chen chúc, chào hỏi mọi người. Huyện thành náo nhiệt như ăn tết, nghe nói còn muốn tổ chức hội chùa mấy ngày để dân chúng chứng kiến thêm ngày trọng đại này.

Người đông nghìn nghịt, vô cùng náo nhiệt.

Vào lúc giữa trưa, mặt trời chói chang trên cao.

Gió lướt qua nhẹ nhàng như mang theo cả ánh trăng lạnh lẽo, tịch mịch trên trời và hơi nước của Ngân Hà.

Lý Bình An uống một ngụm rượu mát, như uống cạn hương khí vui vẻ nhẹ nhàng của ánh mặt trời giữa trưa.

“Bình An thúc, Bình An thúc!”

Là Vương quả phụ nhà Nhị Nha.

Vương quả phụ ôm Nhị Nha, xung quanh còn có mười thôn dân.

“Bình An, cùng đi xem tiên nhân đi, đi một chút thôi! Giặc cỏ đã bị tiêu diệt rồi nên chúng ta cũng đi góp vui một chút.

Đám người vừa nói vừa cười, khuôn mặt lộ rõ tâm trạng vui vẻ.

Bởi vì vấn đề giặc cỏ đã được giải quyết nên cuối cùng những ngày sống trong lo lắng, hãi hùng cũng chấm dứt.

Lý Bình An cười cười”Lát nữa ra sẽ đi sau, các ngươi đi trước đi.

“Vậy ngươi phải nhanh lên, lát nữa sẽ lỡ mất náo nhiệt đấy”

Đám người vừa đi vừa nói.

“Này, các ngươi có biết không, lần dẹp tan loạn giặc cỏ này không chỉ có tiên nhân mà còn có cả một nam hán khoẻ mạnh, thân cao mười thước đấy!”

“Thật hay giả vậy?”

“Sao mà giả được, nghe nói nam hán khoẻ mạnh này có thể thôn vẫn thổ vụ, vãi (sái) đậu thành

binh!”

Một người ưỡn ngực nói, ra vẻ như hắn đã thực sự trông thấy.

Một đám người đi xa dần.

Lý Bình An cười mỉm, bưng chén rượu lên nhấp một ngụm.

Thân cao mười thước? Thôn vẫn thổ vụ? Vãi đậu thành binh?

Đây là cái gì với cái gì vậy.

Hắn không định đi xem náo nhiệt, chuyện náo nhiệt giao cho Cảnh Dục là được.

Tên kia còn ước được nổi danh nữa –

Xong chuyện phải áo đi, che dấu bản thân và danh tính, nhưng đương nhiên không thể thiếu thù lao.

Thế là hôm sau, Lý Bình An gặp Cảnh Dục, liệt kê chi tiết, tỉ mỉ nỗ lực trước sau của mình, và đòi khoản thù lao tương xứng.

Cảnh Dục nhìn thoáng qua tờ giấy ghi chi tiết, rõ ràng, trầm ngâm một lúc. “Ngươi mẹ nó… Thậm chí không để lại cho ta một cái khố luôn à?”

Lý Bình An uống một hớp trà”Vậy để lại cho ngươi một cái khố đấy”

Chạng vạng, Cảnh Dục quấn một chiếc khố, cùng Xuân Thu và Hạ Thiền ngự kiếm rời đi.

Tiếng gió rít gào, vừa mới không chú ý một cái, khố đã bị gió thổi bay

Cảnh Dục: “Ai u cái đệt”

Hạ Thiền vội vàng che mắt”Sư huynh, đùa giỡn lưu manh!”

Xuân Thu nhìn không chớp mắt, ướm tay so đo lớn nhỏ, lập tức tỏ vẻ khinh thường.

Chỉ thế thôi sao?

Ở trong sân, một lão thái thái đang dệt vải dưới ánh trăng đột ngột ngẩng đầu lên, nhíu mày. “… Cái mông trắng quá

Giặc cỏ đã yên, triều đình ra sức khen ngợi cống hiến lần này của quan viên và bách tính huyện

thành bằng cách ban phát một chút tiền bạc, lương thực.

Quan trọng nhất là giao thông liên lạc với các huyện khác xung quanh huyện thành đã được khôi phục thông suốt, đảm bảo việc cung ứng lương thực cho huyện thành.

Hơn nữa lần này bất cứ ai bị lôi kéo làm tráng đinh cũng đều nhận được phần phụ cấp tương tự.

Đây cũng coi như là chuyện tốt duy nhất mà quan phủ làm không được tính là tốt.

Dân chúng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có một khoảng thời gian để có thể sinh sống yên

ôn.

Người nhàn hoa quế lặng rơi, núi xuân quạnh quẽ, đêm dài vắng tanh.

(Nhân nhàn quế hoa lạc, dạ tĩnh xuân sơn không)

Lý Bình An thoải mái tu luyện thoải mái một thời gian dài nhờ vào lượng lớn tài nguyên mà Cảnh Dục tài trợ.

Một hôm, Lý Bình An đeo hồ lô rượu, vừa mới từ trên thị trấn về đến trước cửa nhà đã bắt gặp Trương lão đầu, người đưa tin trong huyện thành.

“Sao vậy, lão Trương?”

“Ngươi có thư!“Lão Trương nói.

“Ta sao?”

Lý Bình An hơi cau mày.

Trước mắt chỉ có Cảnh Dục, Xuân Thu và Hạ Thiền biết mình ở nơi này, nhưng vừa mới gặp nhau gần đây mà.

Thế thì còn ai có thể viết thư cho mình chứ?

Lý Bình An tò mò đưa cho Lão Ngưu,“Lão Ngưu, xem này

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu…”

Chương 227: Trung tâm tình báo ở cửa thôn

1373 chữ

“Thư của ta à?”

Lý Bình An đưa thư cho Lão Ngưu: “Lão Ngưu xem xem ai viết thư cho ta.”

Lão Ngưu, nhìn cẩn thận một lượt.

A Lệ Á:

“Đại thúc, A Lệ Á nghe Cảnh Dục sư huynh nói rằng bây giờ ngươi đang ở Tam Thủy thành, A Lệ Á rất nhớ ngươi cho nên mới viết cho ngươi một phong thư.

Triệu Linh Nhi cũng rất nhớ đại thúc, đừng nói là ta nói nha ~

Tỷ tỷ viết thư cho ta, nàng nói gần đây đều rất tốt, nếu gặp đại thúc thì báo bình an hộ nàng.

Đại thúc, nghe bọn hắn nói ta bây giờ đã được coi là luyện khí sĩ.

Bây giờ, mỗi ngày A Lệ Á đều rất cố gắng, đợi khi A Lệ Á trở nên lợi hại hơn rồi thì sẽ có thể chữa

mắt cho đại thúc…

Lý Bình An cười cười, có thể nghe ra được là A Lệ Á thật sự rất nhớ mình.

Thư dài khoảng mười mấy trang nhưng phần đa đều nói về những chuyện vụn vặt bình thường của nàng ví dụ như cãi nhau rồi lại làm hoà với Triệu Linh Nhi hoặc là chuyện Bàn Tuấn đi nhà xí quên mang giấy nên phải ngồi xổm một đêm ở ngoài.

Mỗi trang đều được viết kín chữ, đến trang cuối cùng.

A Lệ Á: “Đại thúc, ngươi còn nhớ Tần Thì đại ngốc ở Ngọc Môn quan không?

Chính là cái người ngốc ngốc, nói chuyện lắp ba lắp bắp kia ý.

Hắn bái sư Long Hổ sơn, gần đây Long Hổ sơn muốn cử hành nghi thức khai sơn.

Thư viện Hoài Lộc cũng muốn đi…

“Ồ -”

Lý Bình An chau mày.

Tất nhiên là hắn nhớ rất rõ Tần Thì, lúc bái nhập Long Hổ sơn còn mình giới thiệu đây này.

Chủ nhân của hồ lô dưỡng kiếm bên hông mình chính là thiên sư của Long Hổ sơn.

Mặc dù bây giờ Long Hổ sơn suy sụp, nhưng vẫn có nội tình nên cũng

không phải là không thể Đông Sơn tái khởi (khôi phục lại lực lượng sau khi thất bại).

Dù sao thì theo như lời của lão đầu Long Hổ sơn kia, tính cả Tần Thì và chính hắn, cả con chó vàng ở cổng kia là khoảng hai người chó.

Được, tương lai có thể

Nghi thức khai sơn Long Hổ sơn à? Nghe bắt đầu rất thú vị.

Nếu có cơ hội thì có thể đi xem.

Nhưng thời gian lại đúng vào lúc đang muốn đi kinh thành một chuyến.

Vốn dĩ mình đã thỏa thuận rõ ràng với Cảnh Dục là sau một tháng hắn trở lại kinh thành thì sẽ phải mang nốt số linh thạch còn thiếu đến cho mình.

Kết quả là đến giờ đã hai tháng trôi qua nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy.

Có vẻ như tiểu tử này muốn quỵt nợ.

Sớm biết như này thì lúc ấy ngay cả cái khố cũng không để lại cho hắn, cái khố kia nhìn có vẻ cũng rất đáng tiền.

Lý Bình An thấy năm mới sắp sang nên mang một cái túi, đi đến chợ đen huyện thành một chuyến. “Cái này là quần áo băng tơ thượng hạng, đây là đai lưng rộng có hoa văn mây xanh nhạt… Còn có một đôi tất tơ lụa tốt nhất… Những thứ này có thể đổi được bao nhiêu tiền?”

Ông chủ hiệu cầm đồ nhíu mày, hai tay kẹp cái tất ra vẻ ghét bỏ.

“Cái này.. Đây con mẹ nó ở đâu có người mua? Ngươi chơi đùa lão tử đấy à?”

Lý Bình An nói: “Đây cũng không phải là tất bình thường đâu, đây là tất mà tiên nhân đã từng đi đấy!”

“Tiên nhân?”

“Chính là tiên nhân Cảnh Dục lúc trước đã đánh bại giặc cỏ, ngài nhìn bên trên còn có chữ ký của hắn này. Không tin thì ngươi ngửi thử xem, nguyên trấp nguyên vị (mùi vị chính gốc) ~”

Ông chủ hiệu cầm đồ cẩn thận ngửi ngửi: “Đúng ~ quả thực rất cao cấp, có chút hương vị dưa chua”

Ông chủ hiệu cầm đồ nhìn kỹ lại bộ quần áo kia một chút: “Ừ, những này đúng là đồ tốt, nhưng cái tất này..”

“Thế này đi, năm mươi lượng bạc, cái tất này tặng người”

Cuối cùng cò kè mặc cả qua lại, chốt giá hai mươi lăm lượng. Lý Bình An cầm tiền về.

Từ sau khi giặc cỏ bị tiêu diệt, cuộc sống yên tĩnh trở lại

Lý Bình An hoàn toàn như trước đây, mỗi ngày tu luyện, kéo Nhị Hồ tăng điểm kinh nghiệm và tuổi thọ của mình, khi không có chuyện gì làm thì đi dạo trong thôn.

Thời gian trôi qua vừa phong phú vừa nhàn nhã.

Cửa thôn mãi mãi là tổ chức tình báo mạnh nhất dân gian, năng lực bác gái ở cửa thôn có thể so với Cẩm Y Vệ.

Lý Bình An cất một thanh đậu nành, trà trộn vào trong, quây quần một chỗ với các nàng vây tại một chỗ, ngồi ngả người ra trước để phơi nắng, thỉnh thoảng phụ họa hai tiếng.

Nói nhóm các nàng là Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ cũng không ngoa, tụ tập một chỗ nói chuyện bát quái.

Đông gia dài Lý gia ngắn (ngồi lê đôi mách, con cà con kê), tốc độ lan truyền tin tức kinh người. Chuyện lớn chuyện nhỏ đều có thể nói, chỉ có điều là có một số việc khi truyền đi đã bị biến chất. Ví dụ như, đầu thôn kể lão Lưu chết một con dê, truyền đến cuối thôn thành lão Lưu chết mẹ.

Đi khỏi thôn mấy năm không về bị nói thành vào đại lao.

Dù sao cũng có một số việc, cho dù các nàng không biết chân tướng nhưng khi được truyền đi thì lại thành”Chân tướng”.

Ban đầu, tâm điểm thảo luận của các nàng là Lý Bình An.

Dù sao Lý Bình An là người mới đến, lại còn mù lòa, hơn nữa còn ngày ngày ăn thịt trong nhà nên rất nhanh đã trở thành chủ đề bàn tán.

Có người nói Lý Bình An làm nghề buôn bán người trong thành.

Có người nói thật ra Lý Bình An là trộm mộ, không thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Lý Bình An suy nghĩ một chút, cảm thấy lời đồn tùy tiện như vậy cũng không hay. Lão cha đã nói chỉ có thể dùng ma pháp mới có thể đánh bại ma pháp.

Thế là, Lý Bình An kiên quyết dứt khoát tham gia vào đại quan tình báo ở cửa thôn. Đại quân cửa thôn cũng không phải là không thể phá vỡ, trái lại còn vô cùng yếu ớt. Đám người tập hợp một chỗ, ai đi trước sẽ lập tức trở thành đối tượng bị bàn tán.

Ví dụ như, bây giờ Lưu đại gia phải về nấu cơm.

Vừa bước chân đi đã có người nói: "Ui, ngươi nói lão Lưu gia con rể kia, ai ui việc gì cũng không làm!"

Trương Đang nương nói: "Đúng thế, ta nghe nói vợ chồng trẻ vẫn chưa có con, không phải là có vấn đề gì chứ ~"

Một lát sau, Trương đại nương đi.

"Ôi, ngươi nói lão Trương thái thái kia làm việc thật không chính đáng."

"Đúng đúng."

Lý Bình An thỉnh thoảng gật gù.

Trời sắp tối, cửa thôn chỉ còn ba người cuối cùng.

Lý Bình An bắt chéo chân, nhai đậu nành.

Hai người còn lại ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Ai cũng không tình nguyện đi trước vì lo lắng rằng mình sẽ trở thành đối tượng bị bàn tán.

"Không thì hôm nay đến đây thôi nhỉ?"Một người nói.

Lý Bình An mỉm cười, níu kéo người còn lại: "Hay là hai ta trò chuyện thêm một lúc nữa chăng?" Những nghi ngờ không có căn cứ cứ thế được hình thành –

Chương 228: Kinh thành đòi nợ

1115 chữ

Nếu phải so sánh thì một trăm lão thái thái này cũng không phải là đối thủ của Lý Bình An.

Cứ thế bảy tám ngày liên tiếp.

Hôm đó như thường lệ, Lý Bình An kéo Nhị Hồ xong thì xe nhẹ đường quen đi đến cửa thôn, tìm một

chỗ thoải mái ngồi xuống.

Hôm nay những người khác đều không đến, trống trải,chỉ có Lý Bình An cùng Lão Ngưu.

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Lý Bình An ngồi khoanh chân vận khí điều tức.

Lão Ngưu thì lấy đậu nành trong túi hắn, nhai giòn tan.

Bất tri bất giác đã chạng vạng, màn đêm dần buông.

Mấy ngôi sao ở phía đông mờ mờ hiện lên, sau đó ngày càng có nhiều sao hơn. Lý Bình An khôi phục tinh thần.

Xong?

Sao cửa thôn vẫn trống không, không một ai đến vậy?

Lý Bình An tò mò thăm dò một chút mới biết tất cả những lão thái thái này đều ở nhà nghỉ ngơi. Bọn họ vô cùng rõ tình trạng cơ thể mình, đi nữa sẽ hết mạng quay về.

^

Không một ai có thể đánh –

Còn hai ngày nữa là sang năm mới.

Sang năm mới, Lý Bình An sẽ chuẩn bị đi kinh thành đòi nợ Cảnh Dục.

Cành cây đung đưa theo gió tạo ra âm thanh.

Ngói xanh gạch xanh, mái hiên toát lên phong thái nông trang cổ kính, đầy vẻ khói lửa, tiếng cười nói văng vẳng.

Trong bếp, Lão Ngưu đeo tạp dề, vội vàng nấu ăn, Lý Bình An thì viết câu đối.

Hai người phân công rõ ràng.

Nhà Vương quả phụ.

Nhị nha đầu mặc quần áo mới, vui vẻ chạy tới chạy lui trong sân.

“Đừng làm bẩn”

Vương quả phụ đưa canh đã nấu cho Nhị nha đầu: “Nhớ kỹ, sau khi ngươi đưa canh cho Bình An thúc thì phải nói gì.”

Nhị nha đầu nói: “Bình An thúc, chúc mừng năm mới, vạn sự như ý. Đây là canh mà mẹ ta bảo ta mang biếu ngươi, còn có mẹ ta thích ngươi, muốn mời ngươi qua ăn Tết cùng chúng ta”

Khuôn mặt của Vương quả phụ đỏ lên, gõ vào đầu nàng một cái.

Gắt giọng: “Nói những cuội gì vậy, ai dạy ngươi mấy lời này!!”

Nhị nha đầu xoa đầu, ủy khuất nói: “Không phải ngươi nói là muốn mời Bình An thúc cùng ăn Tết sao?”

“Ta nói câu trước đấy cơ..“Vương quả phụ cắn môi.

Nhị nha đầu cười hắc hắc, quay đầu chạy.

Vương quả phụ vội vàng nói: “Ngươi gặp Bình An thúc đừng nói bừa!”

“Biết rồi”

Chương 228: Kinh thành đòi ng

Nhị nha đầu mặc một bộ quần áo bông nhỏ, màu hồng, bước chân nhẹ nhàng, một tay cầm kẹo hồ lô, một tay cầm hộp cơm đựng canh mà mẫu thân nấu, đôi mắt to vừa đen vừa sáng, nhìn rất đáng yêu.

“Bình An thúc! Bình An thúc!”

Nhị nha đầu gọi to.

Nhưng gọi tiếng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời. “Cây Bình An sao?”

Hôm nay, Vương quả phụ ở nhà chuẩn bị cơm tất niên.

Mặc dù nhà không giàu có nhưng quanh năm suốt tháng mới có một ngày như thế ngày nên tự nhiên cũng muốn ăn ngon một chút.

Vương quả phụ thêm một bầu nước vào nồi, gương mặt vui vẻ.

“Nương! Nương”

Lúc này, Nhị nha đầu vội vã chạy về đến nhà.

Vương quả phụ vội vàng quay đầu lại, vô thức sửa sang lại một lọn tóc, nhưng không thấy Lý Bình An nên hỏi.

“Sao vậy?“Vô cùng lo lắng: “Bình An thúc của ngươi đâu?”

“Bình An thúc… Bình An thúc… Đi rồi!”

Hai mẹ con vội vàng chạy đến nhà Lý Bình An.

Cửa không khóa, dường như Lý Bình An đã đoán được bọn họ đến.

Nồi vẫn nóng, dường như mới hâm nóng đồ ăn cách đây không lâu. Câu đối xuân cũng mới viết.

Trong phòng để lại cho Vương quả phụ một phong thư.

Nội dung thư rất đơn giản, đại khái ý tử là

“Đi kinh thành đòi nợ, không biết khi nào về.

Nhanh thì năm ba tháng, lâu thì ba năm năm.

Trong phòng còn để lại cho ngươi một số hủ tiếu tạp hóa gì đó, đừng lãng phí.

Ta còn để lại một chút tiền, phiền ngươi nếu rảnh thì dọn dẹp phòng giúp ta một chút.

– Đừng nhớ nhung ”

“Nương, nương”

Nhị nha đầu không đủ cao, nhón chân lên, tò mò xem.

“Thư viết gì?”

Vương quả phụ giật mình một chút, nặn ra một nụ cười.

“Không có… Không có gì.. Bình An thúc của ngươi đi xa rồi.” “Vậy bao giờ hắn về thế?”

Miệng nhỏ của Nhị nha đầu mếu máo, sắp khóc.

Vương quả phụ nói khẽ: “Có lẽ ngày mai, có lẽ… Ai biết được”

Núi non trùng điệp, mây mù lượn lờ, nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Tiếng Nhị Hồ ung dung vang lên.

Lão Ngưu chở toàn bộ gia sản của Lý Bình An trên lưng, đồ đạc càng ngày càng nhiều, hai túi kê,

một túi gạo, một bao thận, mấy cái bánh nướng, hai con gà, một con thỏ,... thậm chí còn có một con

dê.

Lão Ngưu còn phải chịu trách nhiệm thỉnh thoảng bắt dê đi lạc về.

Lý Bình An thì đi ung dung như ra ngoài thành đi dạo.

Lão Ngưu ai oán, tức giận cho hắn một móng.

Núi xanh, gió nhẹ, mây bay…

Không cần lo lắng về sự lựa chọn, không cần lo lắng.

Tất cả đều vô thức trôi qua.

Có một câu nói rất hay, sách ngươi đã đọc, đường ngươi đã đi đều sẽ trở thành máu thịt, hoà nhập vào linh hồn của ngươi!

Lý Bình An ngâm nga.

(Leng keng!)

(Tính danh: Lý Bình An, tuổi thọ: 290 — 300)

Ba trăm tuổi sao?

“Lão Ngưu, ta thọ đến ba trăm tuổi sao?

Ngươi nói tiên nhân có thể sống được đến bao nhiêu tuổi? Có khi nào thế giới sau này chỉ còn lại hai ta không?”

Cái đuôi sau mông Lão Ngưu xoay như quạt: “Ngưu… ưu… ~”

Bản trâu không quan tâm đến chuyện tiên nhân có thể sống được bao nhiêu tuổi, ngươi mẹ nó có thể thêm chút tiền lương hay không.

Lý Bình An chỉ ra vẻ không nghe thấy, tiếp tục kéo Nhị Hồ.

Phía trước gió mênh mông, đất trời bao la…

Chương 229: Khách núi mưa

1342 chữ

Vân Hòa huyện, mặc dù là huyện nhưng vì ở nơi hẻo lánh nên quy mô cũng chỉ tương đương với một thôn trấn.

Trong một rừng núi ngoài Vân Hòa huyện mấy dặm có bốn bóng người đang đi đến nhanh chóng. Nhìn bốn người này là biết là võ giả giang hồ.

Trong số đó, một nữ tử buộc tóc đuôi ngựa, lông mày lá liễu, dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, hoạt bát.

“Nhanh lên một chút, đừng để nữ yêu kia đuổi kịp!”

Một người đi đầu tiên nói.

“Không được! Hơi thở của Đỗ Châu quá yếu, trước tiên tìm một chỗ để nghỉ ngơi một chút đi. Một nam nhân sắc mặt trắng bệch được một hán tử cõng.

Trong núi, mưa đến rất nhanh, không một tiếng động, thoáng chốc mưa bụi đã đuổi đến sát lưng,

đuổi dọc đường đi.

Cũng may mà phát hiện ra một miếu thờ dựng trên sườn núi, nhìn từ xa thì hình như cũng không lớn, nhưng tối đen như mực, không có một tia sáng nào.

Một đoàn người vừa xông vào cửa miếu thì một cơn mưa lớn nặng hạt trút xuống ào ào.

Mưa rơi vội vàng.

“Mưa mau quá!“Có người kêu ca.

“Quần áo ướt hết cả rồi, đi đâu kiếm ít gỗ đây”

“(.w)zzz hô~”

Tiếng hít thở rất nhẹ truyền đến.

“Ai!!”

Mấy người rút đao rút kiếm theo phản xạ tự nhiên, căng thẳng toàn thân.

Một lát sau, trong bóng tối có một bóng dáng vẫy tay áo.

Lập tức, ánh lửa bùng lên.

“Đừng kích động, mọi người đều đến tránh mưa”

Người kia nói nhẹ nhàng.

Mấy người cảnh giác đánh giá đối phương một chút, nghe đối phương nói chuyện nhẹ nhàng ôn hòa, lại thấy trên mắt đối phương có một mảnh vải đen.

Mù sao?

Lý Bình An vươn vai một cái, gom chỗ củi đã kiếm được từ trước vào một chỗ, sau đó nhóm lửa, ánh lửa chiếu sáng miếu thờ ngay lập tức.

Lý Bình An vươn vai một cái, trước lúc nghỉ ngơi bỗng nhiên có cảm giác nên không khỏi đắm chìm trong đó, đến khi lấy lại tinh thần thì cả người đã ướt đẫm mồ hôi, lại nằm thêm một lúc, hai ba giây đã ngáy, đến lúc tỉnh lại thì thấy trời đã tối, cơ thể cũng cảm thấy sảng khoái.

Lý Bình An sờ bụng.

“Lão Ngưu, nồi”

Lão Ngưu cởi nồi trên lưng xuống, rót vào một chút nước, nhóm lửa, nấu canh.

Lý Bình An thì lấy một đùi dê ra, đặt trên đống lửa, bắt đầu nướng.

Vừa dùng chân khí để kiểm soát nhiệt độ của lửa, vừa rắc gia vị chấm, động tác vô cùng thành

thạo.

Chỉ chốc lát sau, đùi dê chín, kết hợp với bánh nướng.

Một miếng thịt, một ngụm canh.

Mùi thơm xộc vào mũi, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Mấy người ở một bên nhìn đến nuốt nước miếng, Đường Sơn tiến lên trước.

“Huynh đài, có thể cho chúng ta sưởi ấm cùng không? Cho chúng ta một một ít thức ăn, chúng ta sẽ trả tiền”

Lý Bình An phất tay áo: “Đừng ngại, gặp nhau là duyên phận, cùng đến ăn đi”

“Vậy xin đa tạ”

Mấy người tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, uống một chút canh nóng hổi, bây giờ mới cảm thấy cơ thể ấm lên một lần nữa.

Nữ tử chăm sóc nam nhân bị thương.

“Sao rồi?”

“Không được! Mạch tượng quá yếu, cứ tiếp tục như vậy nữa, ta sợ Đỗ Châu không chống đỡ được lâu”

Đường Sơn thở dài: “Thua chân khí cũng vô dụng, hiện tại vẫn nên nhanh chóng tìm lang trung” Mấy người trầm mặc, sắc mặt âm trầm.

Lý Bình An gặm đùi dê, nói: “Chư vị, đây chính là duyên phận, các ngươi muốn tìm lang trung thì lại gặp tại hạ ở đây”

Nữ tử nghe tiếng, nhìn lại, giật mình thoáng qua: “Chẳng lẽ tiên sinh là lang trung sao?”

“Đúng thế.“Lý Bình An gật đầu.

Đường Sơn vội vàng nói: “Mong tiên sinh cứu tính mạng huynh đệ của ta! Bất cứ yêu cầu gì, tiên sinh cứ nói là được.”

“Y giả nhân tâm (Thầy thuốc nhân từ), cứu người là bổn phận.“Lý Bình An thản nhiên nói.

Ánh mắt mấy người nhìn Lý Bình An nhanh chóng thay đổi, chưa

từng nghĩ đầu năm nay, còn có thể gặp được kiểu lang trung này.

“Chỉ có điều…Lý Bình An lái câu chuyện: “Tiền nên thu vẫn phải thu, cũng không thể uống gió tây bắc phải không”

Từ khi bọn hắn vừa vào cửa, Lý Bình An đã nghe tiếng tiền va chạm trong túi bên hông bọn hắn. Huống hồ bọn hắn bước chân có lực, hơi thở kéo dài, đều là người luyện võ.

Đầu năm nay, nghèo văn giàu võ, gia cảnh bình thường cũng không dễ luyện võ.

Đường Sơn cười ngượng ngùng, mới vừa bội phục lòng nghĩa hiệp của đối phương, nhưng người ta lấy tiền cũng không xấu, hiện giờ cứu người mới quan trọng, vì vậy nói: “Tất nhiên, tiên sinh yên tâm, chỉ cần ngài chữa khỏi cho huynh đệ của ta, bao nhiêu tiền chúng ta cũng trả”

Lý Bình An dùng tay bắt mạch của người bị thương kia, như suy nghĩ gì đó, lập tức đưa tay bắn ra mấy ngân châm.

Trước mắt, châm này ngưng tụ trung khí của bệnh nhân, lại đâm thêm một châm ở mỗi”Thái Ất huyệt”và”Huyệt Khí Hải”.

“Trong cơ thể có tà khí”

Lý Bình An khẽ nhíu mày, không phải thương tích do võ giả bình thường gây gây ra.

(Y giả nhân tâm)

Lại đâm thêm mấy châm ở một số chỗ trên cơ thể của đối phương, lúc này mới hóa giải được tà khí trong người đối phương.

Ngân châm đã biến sắc.

Một bộ châm pháp hạ xuống, trên trán Đỗ Châu đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Mặc dù vẫn cảm thấy cơ thể mình hơi suy yếu, giống như đã chạy mấy ngày mấy đêm nhưng chân khí của hắn đã có thể vận chuyển tự nhiên.

Đỗ Châu thở ra một hơi trọc khí: “… Đa tạ…

Lý Bình An cười nhạt: “Đừng ngại, ta cho ngươi thêm một phương thuốc, bình thường phải chú ý nghỉ ngơi, phải tránh sinh hoạt vợ

chồng hơn nửa tháng

Mấy người đứng người lên, chắp tay nói đa tạ Lý Bình An và thanh toán tiền như ước định.

Trong tay có kỹ năng, ta có cả thiên hạ.

Cổ nhân thật sự không lừa ta.

(Kinh nghiệm y giả nhân tâm: + 20)

Lần này bằng cứu hai mươi người bình thường.

Lý Bình An thu hồi ngân châm, đột nhiên cảm nhận được một bóng đen xuất hiện ở bên ngoài. “U ~ là một con thỏ nhỏ đáng yêu, trắng như tuyết”

Lý Bình An liếm môi, vội vàng đuổi theo.

Bên ngoài, mưa dội xuống rầm rầm.

Một đường đuổi theo, Lý Bình An đội mũ tơi, lẩm bẩm trong miệng: “Gió đông mưa xuống gió đông tinh, gió đông lại thổi gió mất linh. Đêm xuống trời mưa trắng thiên thanh, nắng lên cỏ bùn xanh càng xanh – Tiểu thỏ thỏ đừng chạy!”

Tìm hơi thở của con thỏ nhỏ, rất nhanh đã bắt được con thỏ này.

Khẽ vươn tay nắm chặt tai thỏ, nhấc nó lên.

“Hôm nay có thịt ăn rồi ”

Hai chân của con thỏ nhỏ đạp loạn xạ.

Lý Bình An khẽ cười: “Đừng vùng vẫy, chấp nhận số phận của ngươi đi”

Lúc này, bỗng nhiên có một con thỏ xám chạy đến bên cạnh.

“A? Một lần bắt được hai con”

Nhưng không ngờ đến, vậy mà con thỏ xám kia lại quỳ gối trước Lý Bình An…

Chương 230: Nữ quỷ áo đỏ

1315 chữ

Vậy mà con thỏ xám lại ngay lập tức quỳ trước Lý Bình An.

Lý Bình An hơi ngạc nhiên, cười thích thú.

Con thỏ xám quỳ trước Lý Bình An, hơn nữa còn kéo đến mấy cây cà rốt, chỉ chỉ con thỏ trắng đang ở trong tay Lý Bình An, tuy lít nhít không nói được tiếng người nhưng ý nghĩa rất rõ ràng là muốn đổi cà rốt lấy con thỏ trắng trong tay Lý Bình An.

Cà rốt nhìn có vẻ khá ngon, kiếm được cà rốt như thế này trong thời tiết này cũng không dễ.

Lý Bình An hơi do dự, đưa tay nhận cà rốt.

Con thỏ xám vui mừng, vội vàng dập đầu hai cái với Lý Bình An.

Lý Bình An nhận cà rốt, gật đầu hài lòng, sau đó đột ngột vươn tay rất nhanh, túm cổ con thỏ xám trong khi nó còn chưa kịp phản ứng.

Lý Bình An nói: “Tốt, bây giờ ta có hai con thỏ”

Con thỏ xám có vẻ hoảng sợ, muốn khóc.

Ngươi người này sao lại không giữ chữ tín vậy –

Lý Bình An mỉm cười: “Thế này thì sao ngươi dẫn ta đi tìm nhiều cà rốt hơn, sau đó ta sẽ tha cho ngươi.”

Thỏ xám và thỏ trắng liếc nhau, hình như cũng biết rõ hoàn cảnh hiện tại mình đã là cá nằm trên thớt, người ta là dao thớt, chỉ còn cách tin tưởng đối phương, thế nên đành phải dẫn Lý Bình An đến hang động của bọn hắn.

Con thỏ xám quay đầu nhìn thoáng qua con thỏ trắng đang bị Lý Bình An tóm trong tay, nhanh chóng đào được một đống củ cải được chất thành ngọn núi nho nhỏ ở trong hang động.

Đây là đồ ăn trong mùa đông của bọn chúng, cũng là sính lễ mà con thỏ xám đã chuẩn bị để cầu hôn con thỏ trắng.

Con thỏ xám đẩy nhẹ củ cải một cái, hình như muốn nói: “Chỉ cần ngươi thả lão bà của ta ra thì tất cả chỗ này đều là của ngươi”

Lý Bình An đưa tay bắt nó: “Hồ đồ! Ăn thịt hai ngươi rồi thì tất cả chỗ cà rốt này cũng trở thành của

Thỏ xám: ...

Thỏ trắng: 1 TTT

Sao trên thế giới này lại có người có thể xấu xa đến vậy.

Lý Bình An không nhịn cười được nữa, thả hai con thỏ nhỏ ra.

“Đùa các ngươi đấy, hãy nhớ kỹ con người là xấu xa nhất trên thế giới này, sau này đừng dễ tin lời hứa hẹn của kẻ mạnh”

Hai con thỏ nhỏ ngây ngốc chớp chớp mắt.

Lý Bình An cầm hai cây cà rốt, lau qua loa bằng tay áo, đưa cho Lão Ngưu một cây, quay đầu, đi

“Nhận mấy cái dập đầu của ngươi mà không ăn thì thiệt cho ngươi quá”

Lý Bình An ném qua một bản trích công pháp luyện khí.

Đây là kết quả lục soát được ở trên người sứ giả di tộc, chỉ có điều là không có tác dụng gì với Lý Bình An mà thôi.

Lý Bình An vẫn giữ lại nguyên vẹn, chuẩn bị bán lấy tiền.

Hai con thỏ nhỏ tò mò nhìn công pháp luyện khí kia.

Lý Bình An đã đi được một quãng rồi nhưng bỗng nhiên con thỏ xám và con thỏ trắng kia lại chạy theo, trên đầu đội một cái sọt chứa đầy cà rốt và một số đồ ăn khác.

Hai con thỏ nhỏ trịnh trọng làm một lễ với Lý Bình An rồi bỏ chạy thật nhanh.

Lý Bình An cười, cầm lấy cái sọt.

Trong miếu

Ầm ầm… Ầm ầm!

Mấy người còn chưa kịp vui mừng vì Đỗ Châu đã hồi phục thì một tràng âm thanh chói tai vọng xuống từ trên mái nhà.

âm thanh ấy nghe như là có một con rắn đang bò phía trên.

Mấy người thay đổi sắc mặt ngay lập tức: “Là yêu nữ kia”

Ken két… Két két!!

âm thanh chói tai giống như có người dùng móng tay cào vào tấm bảng vang lên khiến cho cả đám người phải nhăn nhíu lông mày.

“Quả nhiên là yêu nữ kia!”

Mấy người đồng loạt đứng dậy, rút đao kiếm ra.

Mặc dù đầy đủ khí thế nhưng nhìn nét mặt thì có vẻ bọn họ cũng không muốn đối mặt với yêu nữ này.

Trên đường đi, bọn hắn bỗng nhiên bắt gặp yêu nữ này đúng lúc đối phương đang nuốt một đứa trẻ con, thiếu hiệp giang hồ thấy chuyện bất bình chẳng tha, nhưng kết quả lại thành đã không phải đối thủ của đối phương mà còn bị người ta đuổi suốt một đường.

Hoàng Sơn thở hổn hển, nắm thật chặt đao trong tay, phân phó hai người trong số họ: “Hai người các ngươi đi bảo vệ Đỗ Châu và vị lang trung kia”

“Lang trung kia đâu?“Bây giờ Hoàng Sơn mới nhận ra không thấy Lý Bình An đâu.

“Vừa đi ra ngoài rồi!”

Đỗ Châu bị thương, còn lang trung mù kia lại vừa mới cứu Đỗ Châu nên sẽ không bỏ mặc đối phương.

Cửa miếu thờ bị đụng đổ rầm rầm, là một nữ quỷ mặc bộ đồ màu đỏ đáng sợ, vẻ mặt dữ tợn. Hoàng Sơn quát to một tiếng, vung đao chém.

Chỉ có điều là lại bị nữ quỷ áo đỏ cẩn thận dùng hai tay cản lại dễ dàng khiến cho người nhìn nghẹn

họng, trân trối.

Sau đó vung lên: “Rầm…

Hoàng Sơn vội vàng nhảy lên, tường miếu sau lưng xuất hiện một vết nứt rất lớn, đất đá bay tung toé, thấy mà giật mình.

Bóng dáng hai bên đan vào một chỗ.

Tốc độ của bọn hắn càng lúc càng nhanh, đến nỗi người ngoài không thể xen tay vào được.

Nhưng, Hoàng Sơn giỏi nhất cũng chỉ duy trì được vỏn vẹn mấy hơi thở dốc đã bị đánh bại.

“Cùng xông lên!”

Nữ tử vung binh khí trong tay, tấn công cùng lúc với một vị võ giả khác, mỗi người một bên trái, phải.

Cùng một vị khác võ giả một trái một phải, đồng thời công tới

Ánh sáng của đạo trắng như tuyết, tạo thành một tấm lưới lớn, không có kẽ hở!

Nhưng tiếng đao đột ngột dừng lại, im bặt, nữ tử chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng có một linh hồn tồn tại sức mạnh khổng lồ đã khóa chặt mình, dường như chỉ cần mình cử động nhẹ thì sẽ nhận được một đợt tấn công như mưa rền gió dữ.

(mưa to gió lớn)

Nữ quỷ áo đỏ xuất hiện trước mặt nàng, một bàn tay mạnh mẽ nắm cổ nàng, cười lạnh: “Các ngươi thật sự to gan, đây là nơi nào, chưa biết rõ ràng mà đã dám gây sự với lão nương!”

Hoàng Sơn vung đao muốn cứu.

Hồng Y nữ quỷ phất ống tay áo một cái,

“Bup… Ram!”

Hoàng Sơn phun máu, bay ra ngoài, cánh tay phải vặn vẹo vào trong.

Cương đao tốt nhất cũng bị đánh thủng một lỗ lớn.

Mấy người còn lại nhìn cảnh này chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt.

Đây… Hoàn toàn không cùng đẳng cấp!

Đúng lúc này có một ánh sáng kiếm màu trắng bay từ bóng tối bên ngoài vào, giống như một tia sáng mặt trời lúc rạng đông, đâm thủng một góc miếu thờ.

Chỉ trong nháy mắt, nữ quỷ áo đỏ hét thảm một tiếng.

Lý Bình An đội mũ tơi đứng ở bên ngoài miếu thờ, uống một ngụm

rượu mạnh, nhai nốt nửa củ cà rốt…

Chương 231: Lại đến

Nữ quỷ nhanh như chớp lùi ra xa, đồng tử ngay lập tức co rụt lại, tức giận nhìn qua chỗ ánh sáng trắng kia xuất hiện giống như khi con cáo gặp thợ săn, cổ họng phát ra ba tiếng "khè khè" liên tiếp. "Tu sĩ phương nào dám làm càn ở đây!"

Nàng phất ống tay áo một cái, sợi tơ màu đỏ bắn ra như một mũi tên.

Lý Bình An đứng dựa ở ngoài miếu thờ, thay đổi kiếm quyết trong tay.

Kiếm khí ngưng tụ thành một vệt sáng màu trắng, ẩn chứa một sức mạnh dị thường, chặn lại lệ khí chết chóc màu đỏ như thủy triều kia.

"Bọn chuột nhắt không dám hiện thân!

Nữ quỷ áo đỏ lại rống lên một tiếng.

Có giọng nói ấm, bình tĩnh và có lực như vọng từ xa đến.

"A, không dám.

Mấy người nghe được lời này thì sững sờ.

Không phải nên nói là "ngươi không xứng" sao?

Lửa hận bùng lên trong đôi mắt như hổ dữ của nữ quỷ áo đỏ, nàng đột ngột chuyển phát mục tiêu, phóng tới nữ tử gần nàng nhất.

"Không thể để ngươi sống nữa!" Giọng nói bình tĩnh kia lại vang lên một lần nữa.

Cùng lúc đó, một màn khí từ từ được hình thành trên thân kiếm, thân kiếm tỏa ra cảm giác sắc bén, ánh sáng như mưa, nhanh như sấm sét.

"Tới đi!"

Nữ quỷ áo đỏ hét lên, thủ thế.

Keng keng…!!!

Tiếng sắt thép va chạm vào nhau vang lên liên tục, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Mỗi kiếm đều là một kích trí mạng, vô cùng nguy hiểm.

Thanh âm to như tiếng chiêng càng ngày càng vang vọng, kéo theo một sức mạnh khổng lồ, đánh mạnh vào tinh thần của nữ quỷ áo đỏ.

Lý Bình An đã ăn xong cà rốt trong tay.

Trong tay hắn không có kiếm, trên người cũng không có chút sát khí nào, cười nói: “Đến tiếp đi!” Theo giọng nói vang lên.

Trong miếu thờ, một kiếm đâm ra.

Thân kiếm phát sáng chói loá, kéo theo một tiếng thét làm cho người ta phải run sợ.

Một kiếm này vừa nhanh vừa hiểm, không cho đối phương nửa cơ hội lấy hơi.

Chỉ thấy một vệt sáng màu máu hiện lên, cánh tay phải của nữ quỷ áo đỏ đã rơi trên đất, máu me

đầm đìa.

Nữ quỷ áo đỏ giật thót trong lòng, biết một kích này của đối phương không thể đùa được.

Hai tay giang rộng, một lực vô cùng lớn bạo phát ra từ trên người nàng.

“Bùm” một tiếng vang rất lớn.

Trong lúc vội vàng mà nàng vẫn ngăn được một kiếm này.

Nhưng có điều là lực chấn động lớn liên tiếp hất bay nàng ra xa mấy trượng.

Thân thể nàng lùi lại với tốc độ cực nhanh.

“Mạnh quá!”

Nữ quỷ áo đỏ và thanh kiếm cùng ra khỏi miếu thờ.

Phi kiếm Tế Vũ tiếp tục tiến tới, bẻ cong vô số vết mưa, bắn đi vô số tên mưa.

Hạt mưa trong suốt bay ra từ mũi kiếm, giống như thanh kiếm là do nước ngưng tụ thành.

Nhẹ nhàng run rẩy phát ra từng tiếng ngân rung giữa cơn mưa.

Thân thể của nàng bị ép rất chặt, khiến cho cơ thể vốn nhẹ nhàng của nàng chấn động.

Lập tức kêu lên sợ hãi như bị Thái Sơn áp đỉnh.

Thân thể của nàng bị chấn động bay về sau, đụng ngã một gốc cây thô.

Cành cây bay tán loạn, nàng cũng bị chấn động đến nỗi ngã ra đất, không còn sức giãy dụa.

Hai tay của nàng đã mất hết sức lực, mắt tối sầm lại.

Ngực như muốn nổ tung.

Chỉ nghe ông một tiếng, suýt nữa nàng đã mất ý thức.

“Tha mang tha mang với!!”

Lúc này, nữ quỷ áo đỏ mới cầu xin tha mạng.

Từ đầu đến cuối, nàng không nhìn thấy chủ nhân của kiếm, lại càng không cần phải nói đến so

chiêu.

Ngay vào lúc này, một thân ảnh màu đen xuất hiện ở bên cạnh nàng.

Một bàn tay to mạnh mẽ tóm lấy nàng, nhấc nàng lên, đẩy về phía sau.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nàng đã thoát được mũi kiếm, kiếm khí thấu xương khiến nàng không rét mà run.

“Ủa? Chạy rồi ư?”

Thực lực không giỏi nhưng lại chạy rất nhanh.

Tế Vũ dừng ở giữa không trung một lát, lập tức vòng vo, rơi xuống như sao băng, quay lại trong Dưỡng Kiếm hồ.

Trong miếu thờ, mấy người Hoàng Sơn mang biểu cảm ngơ ngác.

“Vừa rồi là cái gì!?” Có người kinh ngạc hỏi.

“Không phải là có tiên nhân đi ngang qua đây đấy chứ?”

Mấy người đều bị thương nặng nhẹ khác nhau, vội vàng vận công điều tức.

Sống sót sau tai nạn làm cho bọn họ hơi hoảng hốt.

Nếu như không phải thanh kiếm tiên kia xuất hiện đột ngột thì chỉ sợ là bây giờ bọn họ đã biến thành cái xác không hồn.

“Chắc hẳn đây là tu sĩ trong truyền thuyết?”

Hoàng Sơn gật đầu, “Ta đã từng thấy có người ngự kiếm, nhưng chỉ có điều là không lợi hại được như vậy”

“Chúng ta đã gặp được tu sĩ sao? Hắn sẽ nhận chúng ta làm đồ đệ sao”

Đỗ Châu vui mừng nói.

Không chỉ mình Đỗ Châu có ý nghĩ này mà mấy người còn lại cũng rất vui mừng.

Luyện khí sĩ cũng không phải là rau cải trắng có thể thấy đầy ngoài đường, ngược lại là vô cùng hiếm gặp.

Đừng nói đến vùng nông thôn nghèo nàn, ngay cả thành phố hơi lớn một chút cũng khó có thể trông thấy luyện khí sĩ.

Nói gì đến tiếp xúc, khó càng thêm khó.

Không lâu sau, Lý Bình An mang theo một sọt củ cải, ung dung trở về.

Hoàng Sơn mở to mắt, không nhịn được, nói: “Ngươi thật sự may mắn đấy nha.

“Hả ~” Lý Bình An đặt cái sọt xuống, “Sao thế?”

Đỗ Châu cười nói: “Đừng hỏi, sợ doạ ngươi mất, tình huống kia chậc chậc.

Đỗ Châu nhớ tới tình cảnh khi nãy kia, vẫn hoảng sợ.

Ở trước mặt nữa quỷ, bọn họ chỉ như đứa trẻ bị đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Trái lại, nữ quỷ khi đối diện với chuỗi phi kiếm cũng trở thành đứa trẻ giống như bọn họ, không có tí sức phản kháng nào.

Đỗ Châu lắc đầu, cảm thán: “Ai, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân mà ~

Lý Bình An nói: “Ăn chút cà rốt đi, để ta chữa thương cho các ngươi”

“Cảm phiền” Hoàng Sơn gật đầu nói cảm ơn.

“Hoàng huynh, ngươi nghĩ liệu nữ quỷ kia có quay lại hay không?” Một võ giả lo lắng nói.

Hoàng Sơn trầm ngâm một lát, “Chắc là sẽ không, nữ quỷ kia chịu đau đớn như thế nên không dám

tới nữa đâu.”

10:50

“Nữ quỷ không quay lại thì tiên nhân đã ra tay kia cũng sẽ không tới đâu, ta còn muốn tận mắt chứng kiến phong thái của một tiên nhân

Đỗ Châu nhìn ra ngoài miếu thờ, vẻ mặt tràn ngập mong chờ.

Với võ giả bình thường thì xem ra tu sĩ cũng không khác gì tiên nhân.

“Ha ha, ta thấy ngươi muốn bái người ta làm sư phụ ý.

“Nói nhảm, ai không muốn đi con đường tu hành, đắc đạo trường sinh chứ”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, rút ngân châm ra, chữa thương cho mấy người…

Chương 232: Trông vui nhỉ

1233 chữ

Đợi mãi đến khi mấy người đã khôi phục lại nhưng vẫn không thấy tiên nhân đến. Mưa ngừng rơi, mấy người bị thương đều cần nghỉ ngơi.

Một đoàn người liền đi về Vân Hòa huyện gần đây nhất.

Trời tối đường trơn, khắp nơi đều là vách núi dốc đứng.

Ở giữa chỉ có một con đường nhỏ hẹp, mấy người miễn cưỡng mới có thể đi được.

Đường núi quanh co khúc khuỷu, sau cơn mưa trời lại sáng.

Muốn đi qua thì quả nhiên là tốn rất nhiều sức lực.

Một lúc lâu sau, cuối cùng đã tới Vân Hòa huyện.

Vân Hòa huyện.

Xung quanh đều là khu vực hiểm trở, huyện nhỏ như này, Lý Bình An đã thấy rất nhiều trên đường

Không có chỗ nào không phải nghèo khổ, nhưng Vân Hòa huyện lại hoàn toàn khác.

Đá xanh trải đường, cây liễu vây quanh tiểu viện nông gia.

Nắng sớm chiếu xuyên qua tầng tầng cành lá, trải khắp căn phòng gạch đỏ ngói xanh.

Nhà ngói, tường gạch, trạch viện lớn…

Mấy người hoàn toàn bối rối.

Không phải bọn họ chưa từng nhìn thấy nơi xa hoa khác, mà bởi vì ở nơi thâm sơn cùng cốc hoang sơ này sao lại có vùng đất giàu có như thế.

Thấy có người ngoài đến, các thôn dân đều vô cùng nhiệt tình chào đón họ vào thôn.

Rượu ngon thức ăn ngon được bưng lên rất nhanh.

Mấy người bị thương không được uống rượu, lại lặn lội đường xa, bị nữ quỷ kia truy đuổi không dứt, giờ phút này sớm đã sức cùng lực kiệt.

Ăn một bữa ngon lành rồi ngủ thiếp đi rất nhanh.

Trời sáng choang.

Lý Bình An nhàn nhã đi dạo trong thôn, muốn ăn chút điểm tâm.

Người trong huyện thành nhỏ thấy hắn là khách bên ngoài thì đều nhiệt tình chào hỏi.

Huyện thành có khoảng hơn một trăm gia đình, cũng không lớn nhưng cuộc sống vô cùng giàu có, hình như mỗi một bách tính trước

mặt đều đeo vàng đeo bạc.

Lý Bình An hơi hoài nghi rằng có phải trong huyện thành này có mấy mỏ vàng hay không?

Mang sự nghi ngờ này đi dạo được một lúc thì Lý Bình An cảm thấy hơi đói bụng nên đã tìm một tiệm cơm để gọi một ít gì đó.

Uống vài chén rượu, một đĩa thịt dê nóng hôi hổi được bưng lên bàn.

Tiểu nhị lại lập tức bưng lần lượt lên rất nhiều món ngon, chỉ lúc sau đã bày đầy cả một bàn.

Lý Bình An nghi ngờ nói: “Những món này ta không gọi mà”

Tiểu nhị cười nói, “Khách quan, ngài yên tâm, đây đều là món mà chưởng quỹ của chúng ta tặng” Tặng?

“Món ngon này lấy nguyên liệu là dê con được nuôi thả tự nhiên trên núi, sau đó được xào nấu theo phương thức đặc biệt mà thành.

Có một mùi hôi nhàn nhạt, là một mỹ vị đối với người thích ăn thịt dê.

Còn những món này đều chế biến từ xương tươi và gà mái ba cân trở lên. Cứ mỗi bốn canh giờ lại đổi một lần, bảo đảm canh ngon…”

Tiểu nhị giới thiệu mấy món ngon trên bàn với Lý Bình An.

Lý Bình An nghe ù ù cạc cạc, có cảm giác như Lưu Mỗ Mỗ tiến đại quan viên.

Lý Bình An thử uống một ngụm canh trước, canh mặc dù không phải rất đậm, nhưng hương vị cũng rất nồng.

Không quá đậm, càng uống càng thơm!

Ăn cơm xong, chưởng quỹ kiên quyết không lấy tiền.

Lý Bình An rời khỏi quán cơm, cảm thấy nơi này kiểu gì cũng hơi quái dị.

Mấy người Hoàng Sơn tỉnh dậy sau giấc ngủ, trời đã sáng rõ.

Mọi sự đêm qua giống như là một giấc mộng, đau đớn trên người cũng đã biến mất, thay vào đó là một cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

Bọn họ bị thương, chuẩn bị nghỉ ngơi thêm mấy ngày ở nơi này.

Lý Bình An cũng chuẩn bị ở thêm hai ngày, trong tay còn lại một ít linh thạch cuối cùng, dứt khoát dùng hết toàn bộ.

Cái cũ không đi, cái mới sẽ không đến.

Trong một sơn động.

Nữ quỷ áo đỏ lảo đảo về tới động phủ, hiện giờ hai tay nàng đã gãy, hơi thở trong cơ thể lộn xộn, lục phủ ngũ tạng đều bị hao tổn.

Nam tử cứu nàng ra nói: “Pháp lực của người kia cao siêu, nhất định là đệ tử của phái nào đó, nhưng cũng may mà chúng ta bỏ chạy.

Nữ quỷ áo đỏ thở hổn hển, “Trong động còn máu tươi không?”

Nam nhân nói: “Không còn, ta sẽ cho người vào huyện thành tìm thử xem gần đây có người lạ đến hay không”

“Nhanh lên!”

Thì ra yêu quái trên núi này đã thoả thuận với dân chúng trong huyện thành rằng mỗi khi có người

di

i qua huyện thành thì dân chúng sẽ cung cấp đồ ăn thức uống ngon.

Rồi lừa bọn họ đến cửa nhà của những yêu quái này, trở thành đồ ăn cho bọn chúng.

Đồng thời phối hợp đóng kịch để yểm trợ yêu quái.

Mỗi khi có tu sĩ hoặc quan viên nào đó đi qua thì dân chúng sẽ không hề đề cập tới chuyện yêu quái

trên núi.

Đổi lại, những yêu quái này cũng sẽ chu cấp cuộc sống giàu có cho dân chúng trong thành.

Giống như cá hề và hải quỳ nương tựa, cộng sinh với nhau.

Hôm nay thời tiết tốt, nhưng gió núi vẫn rất lạnh.

Mây đen giống như một tấm màn che kín toàn bộ bầu trời.

Gió lớn thổi thành tiếng thê lương, như khóc như oán làm cho người ta có một loại cảm giác mưa gió sắp đến.

Lý Bình An mới lấy lại tinh thần sau tu luyện, thời tiết này nên ăn một nồi nóng hôi hổi, phối hợp với rượu ngon ngát hương.

Nói là làm, lúc này cùng lão Ngưu trên đường đi tìm quán ăn.

Vừa ngâm nga sơn ca, vừa hưởng thụ không khí trong lành.

Đi vòng quanh, bỗng nhiên lại vòng tới một con hẻm nhỏ.

Chỉ thấy mấy nam nhân xếp thành một hàng trước ngõ của một gia đình, đang chờ đi vào. “Ồ? Đang làm cái gì đây?”

Lý Bình An tò mò đi qua, có món gì ngon sao?

Lúc này, một nam nhân xếp hàng phía trước quay đầu lại, đánh giá Lý Bình An một chút. “Người ngoài à?”

Nam nhân thuần phác cười một tiếng, “Đến trước đi!”

“Đang làm cái gì đây?”

“Đồ tốt!”

Lý Bình An vào cửa, lại đi qua một đường nhỏ.

Nam nhân biết Lý Bình An bị mù nên tốt bụng dẫn đường cho hắn.

“Đi, phía trước, phía trước!”

Trong sân có một lồng sắt.

Trong lồng giam một nữ nhân trần trụi toàn thân.

Có mấy nam nhân vây xung quanh và một nam nhân đang chiến đấu ác liệt ở trong. Lý Bình An dừng bước lại, “Cái này… trông vui nhỉ?”.

Chương 233: Trong thành hí một trận, sơn dân cười đứt ruột

1247 chữ

Chương 233: Trong thành hí một trận, sơn dân cười đứt ruột "Cái này... Đây là?"

Lý Bình An không khỏi nhíu mày.

Hán tử chất phác đẩy Lý Bình An một cái, "Đến ngươi huynh đệ!"

Lý Bình An hơi xấu hổ cười, "Thật đúng là trong thành hí một trận, sơn dân cười đứt ruột. Hán tử chất phác nhíu mày: "Câu này... Có ý tứ gì vậy?"

"Ý tứ là người trong thành các ngươi thật biết chơi!!"

Nữ nhân bị giam trong lồng có vóc người rất xinh đẹp, làn da trắng nõn.

Nhìn qua không giống người lớn lên ở nông thôn, giống như thiên kim nhà giàu nào đó. Trên người có vết thương, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Đến khi nhìn thấy Lý Bình An.

Nàng đã không nhớ được có bao nhiêu lần thấy người xa lạ đến huyện thành nhỏ này.

Nhưng khi nàng cầu cứu bọn họ thì chỉ đổi lại một trận đánh đập.

Nữ nhân vốn đã tuyệt vọng nhưng khi nàng nhìn thấy Lý Bình An thì bỗng nhiên giật mình, gương mặt nàng như tỏa ra ánh sáng, mang một vẻ mỹ lệ mà thê lương.

Đôi mắt vô thần của nữ nhân đảo qua một vòng.

Mỗi giật giật, "Cứu.... Cứu ta.. Ta ta là con gái của Trấn Hổ sơn Trương chân nhân, cứu ta, ngươi muốn gì phụ thân ta cũng sẽ cho ngươi!"

Lý Bình An không hề nhúc nhích, thậm chí biểu cảm cũng không thay đổi.

Nụ cười trên mặt hán tử chất phác cứng đờ mấy phần, nói với Lý Bình An: "Huynh đệ đừng nghe nàng nói bậy, đầu óc của nữ nhân

này có vấn đề"

Nói xong, lại quay đầu quát nữ nhân kia.

"Mẹ nó, lại quên rồi đúng không! Chờ lúc nữa sẽ đánh chết ngươi"

Lý Bình An ung dung nói: "Nữ nhân này bị lừa đến đây à?"

Hai mắt của nam nhân chất phác nhíu lại, cười khà khà, "Huynh đệ, đi ra ngoài thì nên bớt can thiệp vào chuyện của người khác, nếu không sẽ dễ bị làm phiền.

Nói xong, một tay mò tới đạo ở bên hông, rút ra một nửa, ý tứ rõ ràng.

Lý Bình An vẫn chưa đổi sắc mặt.

Nam nhân chất phác đưa tay vỗ vỗ vai Lý Bình An, "Nữ nhân này ở cùng ngươi đêm nay! Được không? Huynh đệ?"

Vừa nói vừa làm động tác chỉnh quần.

Lý Bình An cười nhạt, "Cha ta cũng đã nói hãy lo quét tuyết sân mình đã, chớ quản nhà người ngói đẫm sương.

Đi ra ngoài, gặp chuyện gì thì nên tránh đi.

Cho dù ngươi nhìn không thuận mắt, trong lòng khó chịu thì cũng phải nhịn.

Nam nhân chất phác cười nói: "Thế thì được rồi, cha ngươi rất biết dạy"

Ánh mắt nữ nhân dần ảm đạm.

Đúng vậy, nàng có thể trông chờ một người mù làm được gì đây.

Nam nhân chất phác đờ người, ngã trên mặt đất.

Lý Bình An thu tay, khuôn mặt không thay đổi, ung dung nói.

"Nhưng xưa nay ta không nghe cha ta, ta cố gắng tu hành.

Nếu như vẫn không thể tự xử kẻ ta không vừa mắt, thì ta còn tu cái gì?"

Người xưa nói rất đúng, phú quý bất quy cố hương như cẩm y dạ

hành (có của quý mà không dùng

đúng lúc, đúng chỗ thì cũng hoài phí, như mặc áo gấm đi giữa đêm không có ai xem).

Không phải sao.

Mấy người xung quanh phản ứng rất nhanh, đồng loạt xông tới.

Một người trong số đó móc ra một thanh đao sáng loáng, không chút lưu tình bổ xuống.

“Lão Ngưu hộ giá

Một bóng đen hiện lên, nhoáng một cái, mọi người đứng trước hắn không hẹn mà cùng dùng tư thế khác nhau bay ra ngoài.

Lão Ngưu đứng trước mặt Lý Bình An, ánh mắt bén nhọn đảo chung quanh, trong miệng còn nhai thịt bò khô mà Lý Bình An vừa mua cho.

Lý Bình An vỗ vỗ mông nó, “Được lắm, không uổng công mua thịt bò khô cho ngươi.”

Lão Ngưu nhếch miệng.

Tất nhiên, tiền nào đồ nấy-

Lý Bình An cởi áo ngoài của mình ra đưa cho nữ nhân ở trong lồng.

“Đến đây, chúng ta nói chuyện thù lao một chút.

Nữ nhân tên là Trương Du Uyển, là con gái của Trương chân nhân Trấn Hổ sơn.

Hai năm trước, Trương Du Uyển gặp bạn bè trên đường ở nơi đây, đã nhận ra có yêu khí, ai ngờ bị dân chúng trong huyện thành ám toán.

Bạn bè cũng bởi vì bảo vệ nàng mà bỏ mình, nhưng đối với Trương Du Uyển mà nói, chuyện xảy ra sau đó là thà chết đi còn hơn.

Trương chân nhân phụ thân của Trương Du Uyển chính là tu sĩ tam phẩm, từ nhỏ đã bắt đầu nghiên

cứu đạo thuật.

Hai mươi tuổi vừa lộ diện đã có một thân bản lĩnh, bắt đầu trảm yêu

trừ ma trên giang hồ.

Chỉ có điều là Trương Du Uyển lại không kế thừa thiên phú của phụ thân, tu vi thấp.

Mang lòng nhiệt huyết tò mò về giang hồ trong miệng phụ thân.

Ai ngờ vừa mới ra đời đã gặp giang hồ hiểm ác.

Thiếu nữ mới vào đời, gặp thiếu niên nhiệt huyết lòng mang đại nghĩa.

Hai người trải qua đủ mọi tình huống vào sinh ra tử, cùng giúp nhau trong lúc hoạn nạn. Ngâm thi tung mã túy tây lâu, nhị lưỡng xuân phong để tửu tiền.

(Cưỡi ngựa ngâm thơ đời tự tại, ăn sương uống gió đáng công say)

Nhưng cuối cùng chỉ là một ảo tưởng tốt đẹp.

Lý Bình An khẽ thở dài một hơi, hắn rất là tiếc hận cho cô nương này.

“Giết… Giết, ta muốn giết sạch bọn họ…. Giết sạch bọn họ!”

Trương Du Uyển nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lý Bình An uống một ngụm rượu, không nói gì.

Lúc này, đương nhiên hắn sẽ không khuyên cô nương này buông bỏ cừu hận mới có thể được cứu rỗi.

Đây đều là nói nhảm.

Chưa trải qua đau khổ của người khác thì đừng khuyên người ta lương thiện.

Nếu ngươi trải qua đau khổ của ta thì chưa chắc đã thiện lương.

Bách tính huyện thành là người đạt được lợi ích thì nên chịu trách nhiệm của bọn họ.

Những năm này còn có không biết bao nhiêu người chết trong tay bọn họ.

Lý Bình An gấp một con hạc giấy, dùng bút Hiệp Khách viết lên trên mấy chữ.

Lại kẹp một sợi tóc của nữ nhân, sau đó thả đi.

Con hạc giấy liền kẹp tóc nữ nhân bay về hướng Trấn Hổ sơn.

Ngay vào lúc này, tiếng bước chân ồn ào đột ngột vang lên.

Một đám hán tử cầm côn bổng đao thương trong tay xông vào.

Một người rống lên: “Mẹ ngươi, lòng lang dạ sói, chúng ta tạo điều kiện cho ngươi ăn, cho ngươi uống, vậy mà ngươi lại giúp người khác đối phó với chúng ta!”

“Tiểu tử ngươi còn có lương tâm hay không”

Lý Bình An cười cười, “Không có, tại hạ là sát thủ, sát thủ chỉ nhận tiền”

“Mẹ nó, không cần nói nhảm với hắn, đánh chết hắn!”

Chương 234: Nhìn người rất không vừa mắt

1285 chữ

Chương 234: Nhìn người rất không vừa mắt

Hai hán tử cầm đoản côn xông lên đầu tiên.

“Đừng đánh chết! Phải sống”

Lúc này, một giọng nói thuần hậu bỗng nhiên vang lên.

Nữ quỷ áo đỏ trên núi bị thương, vừa hay cần huyết thực.

Mặc dù người này bị mù nhưng một người mà có thể đánh thắng được ba năm tráng hán thì chắc hẳn cũng là người tập võ nên chắc chắn là đúng khẩu vị của nữ quỷ áo đỏ.

Lý Bình An đang chữa thương cho Trương Du Uyển, mỗi một huyệt đạo trên người nàng đều được châm kim.

Nhìn lướt qua cơ thể Trương Du Uyển thì không thấy có vết thương nặng, dường như chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ bình phục.

Nhưng trên thực tế, trước đó nàng đã bị yêu quái đả thương, hơn nữa vẫn không thể tu dưỡng tốt

cho nên trong cơ thể vẫn có bệnh tình.

Nếu như không kịp thời điều tiết thân thể thì chỉ sợ là không sống nổi hai năm.

Lúc đầu, Trương Du Uyển chỉ cảm thấy vết thương vừa đau vừa ngứa.

Sau đó thì chết lặng, không thể động đậy.

Hai tráng hán nhảy liên tiếp mấy bước đến gần, Lý Bình An thấy đoản côn trong tay đã chuẩn bị được vung lên nhưng cũng không quay đầu, xé thịt bò khô trong tay làm đôi, ném một nửa ra ngoài. "Bò….Ò…!!"

Hai hán tử kia còn chưa kịp vọt tới gần thì thấy một bóng đen hiện lên.

Ngay sau đó hai người như đụng phải một bức tường di động cực nhanh, trong nháy mắt đã bay ra xa hơn mấy trượng.

Lão Ngưu còn ngậm thịt bò khô trong miệng, biểu cảm nghiêm túc.

Chỉ cần có thịt bò đúng chỗ thì tiên nhân cũng vô dụng"

Đám người nhao nhao giật mình, sao đột nhiên lại có con trâu đen lớn này chạy đến?

Trương Du Uyển thở ra một hơi thật dài.

Lý Bình An nói khẽ: "Về sau cố gắng không giao thủ với người khác, cố gắng không nóng giận….

Trong sân tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng vang lên.

Lão Ngưu xông vào trong đám người, mạnh mẽ húc ngã liên tiếp từng đám người.

Đám người tán loạn như ruồi mất đầu, có người quơ loạn đoản côn trong tay, có người đấm ngực

kêu to, có người lăn lê bò choài trên mặt đất.

“Lớn mật, dám gây sự ở Vân Hòa huyện ta!”

Lúc này, một tiếng quát to vang lên.

Ngay sau đó một bóng người xuất hiện, đánh một chưởng về phía lão Ngưu.

Đó là một người trẻ tuổi mặc áo bào trắng, hơi thở sắc bén.

Lúc này, một lão giả hơn sáu mươi tuổi ung dung đi tới.

Lão giả mặc một bộ đạo phục cũ kỹ, cầm Thanh Phong ba thước trong tay.

“Thường Vân đạo trưởng!”

Đám người thấy lão giả thì lập tức vui mừng.

Lão Ngưu trúng một chiêu của người trẻ tuổi mặc áo bào trắng, chỉ đơn giản là lui về sau mấy bước, tức giận phì mũi với đối phương.

Lão giả đứng trước mặt Lý Bình An, đánh giá đối phương một chút.

“Đạo hữu, vì sao lại đả thương người vô cớ?”

Lý Bình An cũng không quay đầu, “Là bọn hắn muốn đánh ta trước, ta đây coi như…. Phòng vệ chính đáng”

Thường Vân đạo trưởng nhìn mấy thi thể vị lão Ngưu giẫm đạp chết trên mặt đất, giọng nói lạnh lùng.

“Đạo hữu, cảm thấy bây giờ nói lời này còn có ý nghĩa gì không”

Lý Bình An lấy khí thu châm, nói, “Đạo trưởng có ý gì? Chẳng nhẽ không thấy đám người này trợ Trụ vi ngược, mưu tài hại mệnh”

Thường Vân đạo trưởng vung phất trần lên, “Đạo hữu hiểu lầm rồi, bọn hắn cũng chỉ bị yêu quái trên núi uy hiếp”

Lý Bình An cười một tiếng, “Ta thì lại thấy là bọn hắn thích thú đấy chứ. Với lại bọn hắn bị trên núi yêu quái uy hiếp, chẳng nhẽ đạo trưởng cũng bị uy hiếp? không thấy người bị bọn hắn giết sao?”

Thường Vân đạo trưởng tràn đầy căm phẫn trong lòng nói: “Bần đạo tới đây đã được hơn hai năm, tự nhiên hiểu được mấu chốt trong đó.

Những thôn dân này bị lợi ích trước mắt làm mù mắt.

Chỉ cần cho bọn hắn một cơ hội thì bọn hắn tự nhiên sẽ suy nghĩ lại về tội ác mà mình đã phạm

vào.

Ai là người vô tội? Thôn dân vô tội, vì sao lại phải ra sức xuống tay sát hại

Lý Bình An lại cười một tiếng, “Lão đạo sĩ à lão đạo sĩ, học vấn của ngươi thật sự là học được trong bụng chó rồi.

Những thôn dân này vô tội, những người khác bị bọn hắn hại chết thì không vô tội à?

Ngươi trơ mắt nhìn bọn hắn làm điều ác, hiện tại lại ra mặt vì bọn hắn.

Thường Vân đạo trưởng biến sắc.

Bị câu học vấn học được trong bụng chó kia của đối phương làm cho tức giận đến nỗi giận run trong lòng một hồi.

“Đạo hữu! Ngươi đã phạm phải sát nghiệt.

Bây giờ lại còn nói năng lỗ mãng, vậy thì đừng trách lão phu không khách khí.”

10:51

“Đến đi! Thường Vân đạo trưởng giết hắn.

“Vậy mà lại vũ nhục Thường Vân đạo trưởng như thế, Thường Vân đạo trưởng làm gì thì sao ngươi có thể hiểu được?”

Đông đảo thôn dân nhao nhao phụ họa.

Thường Vân đạo trưởng nói: “Đạo hữu, đừng chấp mê bất ngộ”

Lý Bình An cười nói: “Tặng ngươi một bài thơ không đề, màu cỏ thăm thẳm đường dài dằng dặc, bùn và nước đến làm bạn sương mù

Ngựa thả tâm hồn về vùng quê, quê mùa nhà tranh độc thâu hoan”

Thường Vân đạo trưởng trầm ngâm một lát, giống như đang suy nghĩ xem ý tứ của bài thơ không đề này.

Một lát sau, biểu cảm càng phẫn nộ hơn.

Nam tử áo bào trắng bên cạnh Thường Vân đạo trưởng duỗi tay nắm chặt chuôi kiếm.

Kìm nén tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Sư phụ!”

Có vẻ như chỉ cần Thường Vân đạo trưởng ra lệnh một tiếng thì sẽ chém Lý Bình An làm đôi. Thường Vân đạo trưởng hít sâu một hơi, “Cho vị đạo hữu này một chút giáo huấn!”

Nam tử áo bào trắng đạp mạnh một bước, vung tay lên, nắm chặt trường kiếm sau lưng trong tay. Hai mắt như điện, mũi kiếm quét ngang.

Một bước nhẹ nhàng nhưng lại có một loại khí thế thiên quân vạn mã.

“Tại hạ Xung Hư….”

Nam tử áo bào trắng còn chưa kịp giới thiệu xong tên mình, chưa kịp đợi mọi người tán thưởng ra mặt thì nháy mắt sau đó, đầu của hắn đã bị ấn trên mặt đất một cách hung hăng.

“Ram!!”

Mới chỉ giao thủ một chiêu mà nam tử áo bào trắng đã lập tức không còn hơi thở.

Lý Bình An biểu cảm lạnh lùng.

Một màn này làm cho đám người bốn phía đầu tiên là sững sờ, sau đó hoảng sợ, không biết đây là chuyện gì.

Thường Vân đạo trưởng cũng bị một màn này làm kinh hãi, vô thức lui lại một bước.

Lý Bình An khẽ cười nói: “Tới đi, lão già, hôm nay ta thấy ngươi rất không vừa mắt, phải đánh chết ngươi!”..

Chương 235: Thổ hào chúng ta làm bằng hữu

1346 chữ

Được Lý Bình An chiếu cố, đám người Hoàng Sơn đã khôi phục kha khá.

Ngay cả Đỗ Châu bị thương nặng nhất, hiện tại đã có

thể ra ngoài đi bộ một chút.

Mấy người quay lại chân núi, nghĩ liệu có thể gặp lại tiên nhân ngày đó đã cứu bọn hắn hay không. “Ai, ngươi khoan hãy nói lang trung mắt mù kia có tay nghề thật cao siêu.

Đỗ Châu nói.

Mấy ngày trước, hắn cảm giác mình chỉ còn cách Quỷ Môn quan chưa đến một cước.

Bây giờ chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi mà đã không chỉ có thể đi bộ, còn có thể chạy, còn có thể nhảy buóc lón.

Thậm chí còn Đảo Quải Kim Câu thật đẹp.

Hoàng Sơn nói: “Đến lúc đó phải cảm tạ người ta thật tốt mới được, những ngày này chiếu cố

chúng ta rất nhiều”

Mấy người gật đầu nói phải.

“Ngươi nói thử xem chúng ta có thể gặp được tiên nhân ngày đó đã cứu chúng ta hay không” Một người bỗng nhiên nói.

“Một thanh kiếm biết bay, thật sự là quá đẹp rồi!”

“Nếu có dịp gặp mặt một lần thì quá tốt.

Trang phục nữ tử nói: “Ngươi cho rằng dễ gặp tiên nhân như vậy sao.”

“Ai, đó là cái gì!?”

Hoàng Sơn đột nhiên thay đổi biểu cảm.

Đúng lúc này.

Ram

Hai bóng người một trước một sau, phóng vào trong núi với tốc độ

vô cùng nhanh.

Chỉ nghe rầm một tiếng, một cây đại thụ bị quét qua đứt đôi.

Lá cây rơi như mưa, thanh thế doạ người.

Thường Vân đạo trưởng vọt tới nhanh như chớp, hai tay hợp lại.

Hét lớn một tiếng: “Xá!”

Cuồng phong từ trong hai tay áo của hắn cuồn cuộn mà ra. Ba người ôm chặt đại thụ nhưng không được, đại thụ bị cuồng phong thổi gãy.

Có lẽ tảng đá lớn trăm cân cũng sẽ bị thổi đến chia năm xẻ bảy.

Bóng dáng Lý Bình An hạ xuống, cầm Phù Tang đạo.

“Trảm!”

Chém ra một đao.

Một tiếng rầm vang dội, một đao kia không có bất kỳ một ánh đao nào, chậm rãi rơi xuống.

Một đao thật đơn giản nhưng lại tràn đầy sinh cơ, sát ý cuồng bạo trong đó càng phun trào mạnh

me.

Những nơi đạo thế đi qua, đừng nói đến cuồng phong mà Thường Vân đạo trưởng thi pháp gọi ra, ngay cả mặt đất cũng bị chém ra một vết nứt rất sâu, kéo dài hơn mười trượng.

Thường Vân đạo trưởng sợ hãi ngã xuống đất, cả người toát mồ hôi lạnh.

Một màn nguy hiểm vừa rồi vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn.

“Cái này…. Cái này…”

Thường Vân đạo trưởng vội vàng sử dụng thuấn thân phù, trong nháy mắt đã xuất hiện ở chỗ cách xa đó hơn mười trượng.

Miệng lẩm bẩm, “Phổ cáo vạn linh, thổ địa chi linh, trái xã phải tắc, không được vọng kinh…... Xá!” Thường Vân đạo trưởng đoán sai thực lực của Lý Bình An, cuối cùng giờ phút này mới hiểu được rằng đôi khi đứng ra để ra mặt thay người khác lại dễ chết.

“Thổ địa gia mau mau hiện thân

Đạo bào mà Thường Vân đạo trưởng mặc trên người cũng là một kiện pháp khí phẩm cấp thấp có thể tăng tốc độ của người sử dụng, hắn lại dùng thêm mấy tấm thuấn thân phù bảo mệnh liên tiếp nên nghĩ đối phương nhất thời sẽ không đuổi kịp hắn.

Thế nhưng vừa quay đầu lại thì lại nhìn thấy ánh sáng lạnh lẽo chạy thẳng đến đầu của hắn. Khoảng cách gần như thế, tốc độ nhanh như vậy, căn bản là hắn không thể tránh thoát.

Đầu óc của Thường Vân đạo trưởng trống rỗng.

Xong đời!

“Người nào dám nháo sự ở đây!”

Đúng lúc này, thanh âm như sấm

Trên sườn núi cách đó hơn mười trượng, những nhánh cây đã bị đè gãy lại giống như bị cuồng phong thổi lên, lá cây bị cuốn bay đầy trời, tựa như thế núi lở, vô cùng hung mãnh.

Tiếng vang ầm ầm, vang vọng sơn cốc.

Một đại hán có dáng dấp khôi ngô, vẻ mặt dữ tợn nghe tiếng mà ra.

“Ta chính là thổ địa nơi đây…”

Thổ địa chỉ cảm thấy thân thể bị một cơn gió to đáng sợ, mạnh mẽ thổi ngã về phía sau.

“Rầm” một tiếng ngã đến gốc cây cách đó mấy trượng.

Mặt đất chấn động, hai mắt tối sầm.

Lý Bình An một cước đá văng thổ địa cản trước người, lập tức xoay ra một đao.

Ánh đạo như tuyết, nhanh như chớp.

Vừa chạm vào mục tiêu thì lóe lên, sau đó biến mất ngay.

Thân thể Thường Vân đạo trưởng cứng đờ, đầu bay ra rất xa, một lát sau thân thể co quắp ngã

xuống đất.

Trong núi mây mù lượn lờ, mặt trời rải lên một màu đỏ ửng trong sương mù, như mưa như sương, bao phủ dãy núi.

Thổ địa công nuốt ực nước miếng, không dám ở lại lâu, vội vàng trầm thân thể xuống, một lần nữa đâm vào trong đất.

Lý Bình An cũng không để ý tới hắn, dù sao cũng là thổ địa công của một phương, nếu bị giết thì sợ là sẽ gây ra không ít phiền toái không cần thiết, còn lại giao cho cha của Trương Du Uyển đi.

Lý Bình An ung dung xuống núi.

Thấy đám người Hoàng Sơn đứng ở chân núi, ngây ngốc nhìn mình.

Lý Bình An cười nói: “Không có việc gì nên ta ra ngoài đi bộ một chút ~ ”

Chỉ sau ba ngày.

Trương chân nhân dẫn một đội nhân mã vội vàng chạy tới Hưng Hoà huyện, đi cùng còn có một đám gia thuộc.

Trương Du Uyển mất tích hai năm, người nhà đều cho là nàng đã xảy ra chuyện.

Tổ mẫu cũng vì thương xót quá độ, một năm trước đã ra đi.

Bây giờ, sau khi nghe nữ nhi nói rõ ngọn nguồn thì vị Trương chân nhân đang đương nhiệm sơn chủ Trấn Hổ Sơn này không nói một lời nào, sắc mặt sa sầm xuống dường như có thể ngưng tụ ra nước.

Đầu tiên là hắn nói cám ơn Lý Bình An, trịnh trọng bái.

“Đa tạ các hạ đã ra tay cứu giúp, cứu tiểu nữ một mạng”

“Tại hạ chỉ lấy tiền làm việc, theo nhu cầu thôi, thực sự không nhận nổi lễ lớn như thế của chân

nhân”

Trương chân nhân trầm giọng nói: “Bất kể như thế nào thì phần ân tình này Trương gia Trấn Hổ Sơn ta cũng sẽ nhớ kỹ.

Nếu ngày sau có cần thì các hạ có thể đến Trấn Hổ Sơn của ta!”

Lý Bình An chắp tay nói: “Đa tạ chân nhân

Trương chân nhân lại nói: “Lần này xuất hành vội vàng, nếu các hạ bằng lòng thì hay là cùng ta về Trấn Hổ Sơn để chúng ta có thể cảm tạ các hạ thật tốt thì tốt hơn”

Lý Bình An vội vàng từ chối, chỉ nói nếu ngày khác có cơ hội thì sẽ đi bái phỏng.

Trương chân nhân đành phải đưa một cái nhẫn trữ vật, “Đi vội vàng, chỉ có những thứ này, mong rằng các hạ không ghét bỏ”

Đây là lần đầu tiên Lý Bình An thấy nhẫn trữ vật, nhưng cũng không biểu hiện ra một bộ dáng nhà quê mà chỉ chắp tay, “Vậy đa tạ chân nhân thật nhiều.

Trương chân nhân nói: “Bên trong chỉ có hơn một ngàn viên linh thạch, còn có một số đan dược, thật sự là không lấy ra được”

Lý Bình An mặt không đổi sắc, “Không ngại không ngại”

Nội tâm: E(OVO ””

Đây chính là thổ hào sao?

Chương 236: Lại vào kinh thành

1350 chữ

Sau khi nhận được thù lao thì Lý Bình An cũng rời khỏi Vân Hòa huyện trong ngày hôm đó. “Tiên sinh! Tiên sinh!”

Lúc này, đám người Hoàng Sơn vội vàng đuổi theo.

Bây giờ, mấy người trẻ tuổi mới ra đời này cuối cùng cũng suy nghĩ rõ ràng vốn dĩ tiên nhân ở ngay bên cạnh họ.

Nghe nói Lý Bình An phải đi, thế là vội vàng đuổi theo.

Đuổi một mạch một quãng đường hơn hai dặm mới nhìn thấy bóng lưng của Lý Bình An.

Gió thu như bút, trám đầy trời chiều.

Lý Bình An ngồi trên thân trâu, ngậm một lá cây, khóe miệng mang theo một nụ cười lười biếng. “Tiên sinh!”

Mấy người kêu vài tiếng nhưng không thấy Lý Bình An dừng lại, đồng thời khoảng cách giữa hai bên

lại càng ngày càng xa.

“Tiên sinh, chờ một chút….” Hoàng Sơn hỗ.

“Nhanh chóng rời khỏi Vân Hòa huyện đi.”

Giọng nói ôn hòa thuần hậu từ phía trước vọng lại theo cơn gió.

Chỉ sợ sớm thôi, Vân Hòa huyện sẽ không còn tồn tại nữa.

Sự thật cũng đúng như Lý Bình An suy đoán.

Trong một đêm trăng tối gió cao, Vân Hòa huyện dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Một mảnh lửa đỏ, một đám mây mù giống như bao phủ trọn vẹn Vân Hòa huyện trong một thế giới mộng ảo.

Ánh lửa vô biên vô tận xuất hiện với tư thái mị hoặc nhất trong đêm tối này.

Tiếng gào thét thảm thiết của mọi người vang vọng trong gió.

Vân Hòa huyện, trong núi Vân Hoà, Sơn Thần ngẩng đầu, nhìn bóng người ở giữa không trung kia, nuốt một ngụm nước miếng, mặt cắt không còn giọt máu giải thích: “Hiểu lầm! Đây đều là hiểu lam!”

“Hiểu lầm sao?”

Trương chân nhân lơ lửng giữa không trung, toàn thân tràn ngập khí thế tựa như một thanh kiếm sắc to lớn, mang theo một sức mạnh cuồng bạo bá đạo.

Sự tồn tại của cả ngọn núi lớn bị một cỗ uy áp như ngục như biển bao phủ khiến cho người ta có một loại cảm giác hít thở không thông, thời khắc này gió núi dường như cũng ngừng thổi.

Một bầu không khí tang tóc nổi lên, bao phủ mỗi một tấc không khí.

Đó là một loại uy nghiêm làm người ta kinh ngạc run sợ, giống như thần linh giáng xuống nhân gian.

Chỉ cần một hơi thở là có thể đè chết tươi người đang sống!

“Hiểu lầm sao? Nuôi nhốt yêu ma, dung túng hắn làm điều ác, đây là hiểu lầm à?”

“... Ta….”

Sơn Thần hoảng sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, không nói nổi một câu.

Sau một khắc, Trương chân nhân hạ một cước.

Rầm ——”

Thế như trời sập.

Cả ngọn núi Vân Hoà phát ra một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Đại nạn qua đi, toàn bộ yêu quái ở vùng núi xung quanh Vân Hòa huyện đều bị quét sạch sành

Vân Hòa huyện bị một trận hỏa hoạn lớn thiêu sạch.

Từ trong một mảnh hoang vu, hai bóng dáng nhảy ra ngoài, là hai con thỏ một xám một trắng.

Hai con thỏ sớm đã có linh trí, gặp cảnh tượng này không khỏi có chút run lẩy bẩy.

Một con thỏ xám trong số đó vẫn cố gắng cầm một bản công pháp trong tay, là đồ vật mà hôm đó một nam nhân mù cho bọn nó.

Mặc dù bây giờ bọn chúng vẫn chưa biết là dùng để làm gì, nhưng chắc hẳn là đồ tốt.

Đại thủ bút, trọn vẹn hơn một ngàn viên linh thạch.

Còn có một số đan dược.

Đa phần những đan dược này Lý Bình An cũng không dùng tới.

Hắn thử một chút, mình chỉ có thể hấp thụ năng lượng từ mấy loại như linh thạch, đan tụ khí, đan khí huyết…..

Những đồ vật còn lại đều có thể đến kinh thành đổi linh thạch.

Tiếp đấy lại thử hấp thu mấy linh thạch, những linh thạch này chất lượng tốt nhất.

Mỗi một viên đều to bằng tảng đá, tỏa sáng lấp lánh, giấu ánh sáng ở

trong.

So với linh thạch Lý Bình An lấy được lúc trước thì tốt hơn nhiều.

Nhân cơ hội này, Lý Bình An để lão Ngưu hộ tống cho mình. Sau đó tập trung hết sức tiến vào trạng thái tu hành.

Linh khí thiên địa không hề có tác dụng với Lý Bình An.

Lý Bình An tu chính là nhân thể lục bí cực kỳ gian nan, chỉ có thể dành thời gian rèn luyện từng chút một.

Tu luyện nhân thể lục bí vẫn chủ yếu là đám người luyện khí sĩ đến trung tam phẩm.

Bọn họ cảm thấy mình không còn hy vọng tấn thăng thì quay lại tu luyện nhân thể lục bí với ý đồ tìm kiếm đại đạo phù văn.

Làm như vậy thì điểm tốt là có thể đảm bảo tuổi thọ của mình được lâu dài, đồng thời nâng cao

khả năng của mình trong tương lai…..

Lý Bình An bỗng nhiên tới cảm giác tu luyện.

Có đôi khi tu luyện giống như là ngồi trên nhà xí, ngươi ngồi xổm một ngày nhưng không kéo nổi hầm cầu ra.

Nhưng rất có thể bỗng nhiên ngươi đến cảm giác thì chưa đến nửa giây sẽ phun ra.

Hiện giờ, cảm giác của Lý Bình An chính là như vậy.

Tiếp tục mở nê hoàn, Lý Bình An cảm giác nguyên thần của mình càng trở nên ngưng thực hơn.

Vừa tu luyện, vừa cảm thụ biến hóa rất nhỏ của thân thể là một loại cảm giác thật kỳ diệu, lúc đầu hắn còn chưa quen mấy.

Nhưng sau khi đã quen thuộc thì cảm giác đã trở thành một phần thân thể của mình.

Chỉ chớp mắt, bảy tám ngày trôi qua.

Lý Bình An nhập quan ngắn ngủi rồi xuất

rất nhanh.

Gió núi thổi vào rừng không, ào ào như có người.

Trời cao mây trôi, núi xanh nước biếc, trời trong gió nhẹ

Hương thơm cỏ cây xông vào mũi, lành lạnh thấm vào ruột gan, cho người ta một loại cảm giác thoải mái không thể diễn tả bằng lời.

Vượt qua một dãy núi, đi tới một một sơn cốc xanh um tươi tốt.

Ngâm nga bài hát, tiện tay hái được một ít trái cây.

Nhân lúc còn tươi, nhanh chóng nếm thử một miếng.

Tươi mát thơm ngon, chua mà không chát, ngọt mà không ngán.

Lý Bình An liền hai quả.

Sau đó không lâu, kinh thành.

Một người một trâu, một đường thong thả đến kinh thành.

Lý Bình An hừ một tiếng, nói: “Ta Lý Bình An đến kinh thành sẽ làm ba chuyện, đòi nợ! Đòi nợ! Hay là mẹ hắn đòi nợ!”

Lão Ngưu vỗ tay: Sâu sắc!

Lần thứ hai đến kinh thành, Lý Bình An hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, ưỡn thẳng lưng.

Sau đó chui vào qua một lỗ chó ở ngoài tường thành.

Đầu năm nay, đi đâu cũng phải có văn thư thông quan.

Trùng hợp, Lý Bình An không có.

Hắn và lão Ngưu đều là hộ khẩu đen, không chịu được điều tra.

“Lão Ngưu, đây là bước đầu tiên của chúng ta, nhưng là một bước văn minh lớn!” “Bò….Ò…!”

Cơ thể lão Ngưu quá to, không thể chui qua lỗ chó

Lý Bình An đành phải đá mạnh mông nó từ phía sau. Lão Ngưu: “Bò……..”

Phut

Một cái rắm bay thẳng vào mặt Lý Bình An.

Lão Ngưu lắc lư cái mông, kêu bò…..... bò…)....

(Ngươi ở sau mông ta, ta có cảm giác rất không an toàn)

Bùm bùm!!

Phía xa có pháo hoa bay lên.

Lý Bình An hiếu kỳ nói: “Hôm nay là ngày gì nhỉ?”

Chương 237: Thắng trận lớn

1266 chữ

Kinh thành, lần thứ hai vào kinh thành.

Lý Bình An dắt lão Ngưu, cố gắng chọn những góc xó xỉnh để đi.

Lần đầu tiên hắn tới kinh thành đã giết một Cẩm Y Vệ Trương gia, sau đó bị truy nã chạy khỏi kinh thành.

Mặc dù đã qua mấy năm, nhưng nên cẩn thận vẫn hơn.

Đến kinh thành, tự nhiên muốn ăn một bữa cơm no đủ, dù sao Lý Bình An bây giờ đang có chuyện cần nhờ người.

Hắn sờ lên nhẫn trữ vật trên tay, ưỡn thẳng lưng, ngửa đầu lên.

Bảy không phục, tám không cam lòng!

“Lão Ngưu, ăn gì cũng được!”

Lão Ngưu cũng ngẩng đầu lên, dáng vẻ muốn hai con trâu.

Một người một trâu đi vào một quán cơm trong kinh thành.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Vẫn chưa tới giờ cơm, cho nên trong quán ăn chỉ lác đác vài thực khách. “Khách quan, ngài cần gì?”

Lý Bình An nói: “Tiểu nhị, cho ta và huynh đệ của ta vài món ngon!”

“Huynh đệ của ngài….”

Tiểu nhị nghi ngờ nhìn sau lưng Lý Bình An, chỉ thấy một con trâu.

“Đây chính là huynh đệ của ta!” Lý Bình An vỗ lão Ngưu.

Lão Ngưu mạnh dạn ưỡn ngực lên.

“Cái này..” Tiểu nhị ngạc nhiên, “Thật ngại quá khách quan, tiệm chúng ta không cho phép súc vật đi vào”

Lão Ngưu cười tà mị.

Không cho phép? Ngươi không biết bạn ta có tiền sao?

Nào! Huynh đệ, dùng tiền đập chết hắn!

Lão Ngưu nhìn Lý Bình An đầy mong đợi.

Lý Bình An hơi nhăn mặt, “Không cho phép sao?”

Lập tức quay đầu, “Lão Ngưu, đã vậy thì cũng không có cách nào, ngươi đi dạo trước một chút đi, ta ăn một bữa cơm rồi sẽ ra

Lão Ngưu……..

Lão vênh váo đạp Lý Bình An một đạp, ngươi còn là người sao?

Lý Bình An xoa xoa mông, “Tiểu nhị, có thể dàn xếp hay không, không thì ta thêm ít tiền”

Tiểu nhị lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Cái này thật sự là không có cách nào, quy định trong tiệm chúng không phải ngài cho vài đồng tiền, mấy lượng bạc là có thể dàn xếp”

Lý Bình An: “Vậy nếu ta cho mấy chục lượng thì sao?”

“Mời! Mời ngài vào trong.

Ngài, mời vào trong.

Ăn những gì? Ngài phân phó tùy ý.”

Lý Bình An xem qua thực đơn, “Trong thực đơn có gì thì đưa hết lên”

Rượu ngon thức ăn ngon được đưa lên.

Lý Bình An và lão Ngưu vừa ăn vừa uống, bầu không khí nhẹ nhàng vui vẻ.

Sau khi ăn xong thì chậc lưỡi, vẫn chưa thỏa mãn nên lại gọi thêm mấy phần điểm tâm. Sau đó lại thuê một gian phòng, về phòng đi

ngủ, chuẩn bị mai đến thư viện Hoài Lộc. Lý Bình An có thể ngủ ít, nhưng không có nghĩa là hắn không cần ngủ. Huống chi ngủ, ăn cơm, kéo đàn chính là một thú vui của đời người.

Lý Bình An vẫn chưa muốn từ bỏ niềm yêu thích này của chính mình.

Không có gì có thể hơn được sau khi cơm nước xong xuôi thì ngủ một giấc thoải mái. Sau giờ ngọ, ánh nắng ấm áp, vừa hơi lạnh, vừa tươi mát.

Có mây có sương, không có tiếng ồn ào của thành thị hiện đại. Không có tiếng còi ô tô làm cho người ta rất dễ bình tâm lại.

Đến khi Lý Bình An tỉnh lại thì đã là đang lúc hoàng hôn.

Ánh nắng chiều dát vàng cửa sổ, ánh nắng xuyên qua song cửa hắt lên người.

Ấm áp, giống như mỗi phút đều là tốt đẹp nhất. “Đây mới là cuộc sống chứ ~ ”

Lão Ngưu nằm sấp ở bên cạnh để ngủ.

Lý Bình An nhíu mày, dùng một tay đánh cho nó tỉnh dậy.

“Ngươi ở tuổi này, ở giai đoạn này, sao ngươi có thể ngủ được?”

Trêu lão Ngưu xong, Lý Bình An lại bắt đầu tu hành như cũ.

Tiếp tục củng cố nê hoàn, tranh thủ trước khi xoay sở đủ năm mảnh phù văn đại đạo thì khai thác nê hoàn thành công.

Nếu ví von trừu tượng thì nê hoàn chính là đất canh tác còn Lý Bình An chính là một con trâu già cần mẫn, chăm chỉ cày đất, mặc dù chỉ có trâu mệt chết chứ không cày hỏng.

Đôi khi không chịu nổi thì thỉnh thoảng Lý Bình An sẽ thu hoạch tuổi thọ từ trong hệ thống Nhị Hồ. Một mẫu đất hay trăm mẫu đất cũng từ từ hoàn thành.

Hắn không quan tâm nhiều đến tốc độ, nhưng lại rất chú trọng đến khối lượng.

Cho nên Lý Bình An tu hành rất chậm chạp, tới giờ mới khai thác được 30% nê hoàn.

Đêm đã khuya, nhưng bên ngoài không yên tĩnh.

Nơi này thuộc phố buôn bán, phố buôn bán của kinh thành đa số buôn bán cả đêm không nghỉ". Có, thậm chí còn đốt đèn dầu bên đường chiếu sáng cả đêm đều.

Khuya khoắt thì dòng người vẫn không ngừng.

Thậm chí ngay cả thức ăn ngoài cũng có tiểu ca giao, chẳng qua là đổi cách gọi khác.

Khách tới quán cầm thực đơn gọi thịt rượu xong thì có thể quay về chờ.

Sau khi đầu bếp làm xong đồ ăn thì sẽ đưa cho "Tiểu ca giao thức ăn ngoài" sắp xếp đưa bữa ăn lần lượt theo đơn đặt hàng.

Nói: "Có thể xử lý rồi."

Một số văn nhân, hiệp sĩ, hiệp khách còn lười hết mức, dùng bồ câu đưa thư ghi địa chỉ và món ăn được yêu cầu.

Chủ quán làm xong thì bảo tiểu nhị đưa đi giao.

Lý Bình An đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Một người một trâu, đi dạo đêm thành phố.

Cầm bánh rau hẹ bánh, trộn nguội trộn, ruột và phổi đóng hộp, móng dễ dở, cua dở…

Lão Ngưu nhìn hoa cả mắt trước mỗi gian hàng.

Nó cũng nén nổi tò mò, muốn nhìn thêm vài lần.

Lý Bình An tập trung ăn.

"Cái này ăn ngon, cái này cũng không tệ

Gân trâu mềm mà không mất đi độ dai, một miếng lại một miếng, vừa ngon.

Người có chút tiền thì ngồi ở lầu hai.

Uống trà, ăn điểm tâm, bỏ ít bạc gọi mấy nữ tử mãi nghệ đến đàn hát mua vui.

Bùm bùm bùm!

Ở phía xa pháo hoa bay lên không ngừng, càng vang càng náo nhiệt.

Lý Bình An kéo một người lại, tò mò hỏi hắn xem chuyện gì xảy ra.

Mới biết hoá ra là trưởng công chúa suất lĩnh quân đội đánh thắng trận lớn ở biên cương.

Đại trận toàn thắng, tiêu diệt chủ lực Đột Quyết, thu hàng hơn mười vạn bộ hạ. Kết cục thất bại của Đột Quyết đã định, không thể xoay chuyển.

Còn lại chính là kết thúc công việc.

Những pháo hoa này là để chúc mừng trận này thắng trận.

Lý Bình An những ngày này đều ở trên đường, không có thời gian xem báo.

Bây giờ, nghe nói Liễu Vận đánh thắng trận lớn thì cười cười, thế là quyết định gặm một miếng móng heo để chúc mừng…

Chương 238: Còn muốn bổ sung cái gì sao

1260 chữ

Cảnh Dục bình tĩnh, tự nhiên nói: “Là như này, do ta vừa mới đến đây, tối hôm qua khi đặt phòng thì bà chủ nói đã hết phòng trống.

Nhưng gần đây sinh ra một dịch vụ gọi là ghép phòng, nghĩa là trả một nửa tiền phòng cho khách trọ vào đầu tiên là có thể vào ở, hỏi ta muốn trải nghiệm hay không?

Sau đó nàng đưa ta lên lầu hai, mở cửa là một muội tử trẻ tuổi.

Mặc dù gian phòng sự thật không đáng năm lượng bạc, nhưng ý kiến sáng tạo mới này vẫn tương đối thân mật.

Ta cảm thấy vẫn nên cổ vũ loại hình kinh doanh mới nổi này một chút”

Nhẹ gật đầu nói: “Còn muốn bổ sung gì nữa không?”

Cảnh Dục lắc đầu, “Không có”

“Nơi người đi chính là một thanh lâu không có giấy phép kinh doanh, bây giờ ngươi có hai lựa chọn

hoặc là nộp tiền phạt, hoặc là ngồi đại lao”

Cảnh Dục không do dự, “Quả quyết nộp phạt!” Giao tiền, làm thủ tục.

“Được rồi, ký tên xong là có thể đi”

Cảnh Dục cầm bút lên, hạ bút viết ba chữ to.

Lập tức đi không quay đầu lại.

Lý Bình An đi dạo thanh lâu thì có liên quan gì với Cạn Dục.

Cảnh Dục cất bước, chậm ung dung đi đến Hoài Lộc thư viện.

Hoài Lộc thư viện.

Cánh cửa kia mở rộng, cây xanh bên trong ló ra.

Không có ăn uống linh đình, không có xe ngựa vang vang, chỉ có tiếng đọc sách lanh lảnh. Thư viện Nho gia có lẽ có thể nói là nơi mà người đọc sách Đại Tùy tha thiết ước mơ. Nhưng người có thể vào thì ít lại càng ít Đại Tùy khai quốc mấy trăm năm, nơi này tổng cộng có hơn bốn mươi Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa, tiến sĩ thì vô số kể.

Mỗi ngày, người tới đây tham quan không ít.

Mặc dù không vào được, nhưng ở ngoài có thể dính chi khí đọc sách cũng rất tốt.

Thậm chí, một số người đọc sách còn cầm quyển thư, đặt chăn đệm ở dưới đất bên ngoài.

Lý Bình An và lão Ngưu nhân cơ hội trà trộn vào trong.

Thư viện không phải ai muốn vào là có thể vào, Lý Bình An cũng không có thân phận gì cho nên chỉ

có thể ở đây chờ, xem có thể gặp được người quen hay không.

Hắn và lão Ngưu đã đợi ở đây bốn, năm ngày.

Lý Bình An gặm khoai lang vừa mua, dáng vẻ khoan thai tự đắc.

Thư sinh xung quanh hoặc là đang học, hoặc là đang viết chữ.

Khoa cử đối với người bình thường là thay đổi vận mệnh, lựa chọn đi vào quan trường là một bước lên mây.

Thế nhưng độ khó có thể so với lên trời.

Phạm Tiến trúng cử chính là minh chứng cho việc này.

Phạm Tiến, thi khảo thí đến 54 tuổi, cuối cùng cũng trúng cử nhân!

Sau đó thì sao? Sau đó thì phát điên rồi!

Lúc Lý Bình An mới học chỉ cảm thấy buồn cười.

Nhưng sau khi hắn hiểu rõ độ khó của câu hỏi thì cảm thấy Phạm Tiến trúng cử xong phát điên là đúng rồi, không điên mới là lạ.

Số lượng học hành gian khổ mấy chục năm vẫn thi rớt không có công danh chiếm chín mươi chín phần trăm.

Thậm chí có thể không phải vì bọn hắn tài sơ học thiển không qua cao trung, mà là vì đã bị trượt từ khâu thẩm tra tư cách trước đó.

Haiz~

Lý Bình An thở dài một hơi.

“Ai~”

Lúc này, một người đọc sách ở bên cạnh cũng thở dài một hơi.

Nhìn về phía Lý Bình An, bỗng nhiên có một loại mùi vị đồng bệnh tương liên.

“Huynh đài, ngươi ưu sầu vì chuyện khoa cử sao? Đồng bệnh tương liên mà ” Lý Bình An lắc đầu, “Không, ta chỉ đột nhiên cảm thấy mình vui vẻ hơn các ngươi.

Ngày ngày vui chơi giải trí, tín mã do cương, rong chơi phóng túng.

Tận hưởng cảnh đẹp tự nhiên giữa non nước”

Người đọc sách: ....

Đáng giận nhất là ngay cả con trâu bên cạnh kia còn nhẹ gật đầu.

Người đọc sách hừ một tiếng, “Chim yến sao biết trí lớn của thiên

nga!”

Lý Bình An cười cười, cũng không phản bác.

Người đọc sách đặt sách xuống, hình như là vừa rồi bị Lý Bình An kích thích, không phục nói: “Ngày sau nếu như tên ta được đề trên bảng vàng thì nhất định có thể có thành tựu!

Ngươi nói tận tình với sơn thủy đơn giản chỉ là ở một phần ba mẫu đất.

Tầm mắt của ngươi quá hẹp, ngươi có biết Trung Châu lớn bao nhiêu không? Cửu Châu lớn bao nhiêu không?

Truyền thuyết còn có một nơi gọi là Trấn Yêu quan ở xa hơn vạn dặm, ngươi đã từng nghe nói đến chưa?

Cảnh giới của ta thì sao mà ngươi có thể hiểu được?

Cùng lắm là sống ngày nào hay ngày ấy, không có lý tưởng thôi. Nói cái gì mà tín mã do cương, rong chơi phóng túng…”

Người đọc sách nói một hơi dài, nhìn chằm chằm đối phương.

Lý Bình An cũng không giận, ăn trái cây thơm ngọt, dường như cũng không muốn nói lại, nhưng sau khi nhận ra ánh mắt của đối phương thì mới nhẹ gật đầu, giả vờ bừng tỉnh đại ngộ: “Ngài nói rất đúng! Là ta đường đột.”

Người đọc sách nghe được lời này thì khẩu khí trong lòng mới nguôi ngoai lại liếc qua Lý Bình An, cảm thấy cũng có thể nói lý với gia hỏa này.

Người đọc sách thầm nghĩ: “Dù sao cũng là một người mù nên tầm mắt hẹp cũng rất bình thường! Không đúng! Vốn dĩ là hắn không có tầm mắt.

Ta so đo với hắn làm gì vậy trời!”

Người đọc sách lắc đầu, cảm thấy lời nói vừa rồi của mình không khỏi có hơi nhảy xa trong hầm cầu – quá phân.

Mình đường đường là một nho sinh, người ta vốn là một người mù tự tiêu khiển tự vui ở chỗ này.

Mình có cần phải giận dỗi người ta không? Càng nghĩ càng thấy xấu hổ hơn.

Người đọc sách ho nhẹ một tiếng, đang định nói thêm gì đó thì chợt nghe thấy đám người xôn xao. “Mau nhìn kìa, là đệ tử Cảnh Dục của thư viện!”

“Cảnh Dục!”

“Ở đâu? Ở đâu?”

Cái tên Cảnh Dục này vừa xuất hiện, đám người vốn đang chăm chú hoàn toàn đọc sách viết chữ bỗng nhiên buông sách vở, nhao nhao ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một bóng người phong độ nhẹ nhàng xuất hiện ở gần đó.

Thân thể lẫm liệt, tướng mạo đường hoàng.

Áo trắng tóc đen, áo bay bay trong gió, tóc không cài không buộc bay phất phơ khiến cho người ta một loại cảm giác tang thương, hai đầu lông mày lộ ra cơ trí.

Râu tóc tung bay có cảm giác tiêu sái.

Cảnh Dục cười, vừa đúng.

“Cảnh Dục! Là Cảnh Dục”

Người đọc sách kia mở to hai mắt, lẩm bẩm: “Cảnh Dục, là Cảnh Dục!”..

Chương 239: Ta đào chơi

1180 chữ

Lý Bình An và Lão Ngưu ở bên cạnh bỗng đứng phắt dậy, cuối cùng cũng bắt được tiểu tử ngươi – Người đọc sách hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ là người mù này cũng biết Cảnh Dục.

Nhưng ngẫm lại cũng thấy hợp lý.

Cảnh Dục, đây chính là một tên truyền kỳ.

“Thiên chi kiêu tử thư viện trăm năm khó gặp, ngực rộng, có uy phong vạn phu khó địch.

Ngữ khí hiên ngang, có ý chí cao ngàn trượng trên mây.

Tâm hùng gan lớn, như sư tử gầm trời từ trên mây xuống.

Xương chắc gân khoẻ, như Tỳ Hưu dao động trước khi ngồi… ..

Này, ngươi có nghe ta nói không vậy?”

Người đọc sách vừa quay lại thì nhận ra không thấy Lý Bình An và con trâu vừa ở sau lưng kia.

“Hả? Người đâu rồi?”

Bop!!!

Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Người đọc sách vội vàng nhìn lại theo tiếng kêu.

Chỉ thấy Cảnh Dục đang tươi cười đi tới thì nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng đờ.

Bị một cú đạp lên mặt đá bay.

Mọi người xung quanh sợ ngây người.

Cái gì… Tình huống gì vậy?

Cảnh Dục lộn hai vòng trên mặt đất, ngước mắt lên.

“Á… Lý huynh?”

Giọng Lý Bình An lạnh lùng: “Lão Ngưu, mang đi!”

“BÒ… .Ò… !”

Lão Ngưu trực tiếp xách Cảnh Dục lên.

Hai bóng người nhanh chóng biến mất, thủ pháp gây án thành thạo, hiển nhiên là không phải lần

đầu tiên làm chuyện này.

Đám người rất lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Đệ tử thư viện bị người ta bắt cóc? Làm trò cười cho thiên hạ.

Người đọc sách vừa mới hàn huyện nửa ngày với Lý Bình An cứ ngây ngốc tại chỗ, há hốc miệng.

Đây… Đây là hai thổ phỉ sao?

Trong rừng có rất ít lùm cây, tất cả đều là cổ thụ ngàn năm cao vút tầng mây.

Cành cây đan xen, cành lá xanh biếc um tùm, che kín trời xanh.

Rầm rầm

“Huynh đệ… Chuyện này ta muốn giải thích với ngươi một chút”

Cảnh Dục nuốt ực nước miếng.

“Huynh đệ, ngươi nghe ta nói, chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu.

Vốn dĩ ta nghĩ là sau khi trở về sẽ đưa linh thạch qua cho ngươi.

Ngươi cũng biết huynh đệ ta không phải người vô tích sự, chỉ là trên đường đã phát sinh chút

chuyện ngoài ý muốn…”

Lý Bình An sa sầm mặt lại, âm trầm cười cười.

“Không sao, ta ổn, thật!”

Cảnh Dục hít hít nước mũi, “Vậy ngươi có thể đừng đào nữa được không, ta thấy sợ”

Lý Bình An và Lão Ngưu, một người một trâu cầm hai cái xẻng, đang nhanh chóng đào ra một cái hố to trên mặt đất.

“Không việc gì đâu, ta đào cho vui thôi”

Lý Bình An ướm chiều cao của Cảnh Dục bằng tay, hơi suy nghĩ gì đó, nói: “Ổn, khá vừa ~ ”

Cảnh Dục:...

“Có tiền, có tiền! Huynh đệ ta có tiền”

Gió núi mát lạnh, nhẹ nhàng thổi liên tục.

Mưa như sương, sương như mưa, bị gió táp vào mặt khi đi bộ.

Hai người một trâu đi trong rừng.

Cảnh Dục nói: “Nói đi có phải ngươi nghe được tin tức gì rồi hay không”

“Tin tức gì?“Lý Bình An hiếu kỳ hỏi.

“Nữ nhân của ngươi thắng trận chiến lớn, có tin tức phải trở lại kinh thành nên ngươi mới đến kinh thành để nối lại duyên tình trước đây với người ta.

Lý Bình An cười cười, cũng không trả lời.

Cảnh Dục ngậm một chiếc lá, “Ta thấy không lâu nữa tân hoàng sẽ đăng cơ

Lý Bình An trầm ngâm một lúc, nói: “Nàng sẽ là một vị hoàng đế tốt.”

Cảnh Dục gãi đầu, đổi chủ đề.

“Đi, đêm nay ca an bài cho ngươi”

Lý Bình An nói sâu xa: “Ngươi là quỷ nghèo mà còn muốn an bài ta cái gì?”

“Tiền á? Ca của ngươi lại thiếu tiền sao”

Đêm đó, đầu tiên là Cảnh Dục đưa Lý Bình An đi tắm rửa trước.

Sau đó, tìm một quán rượu ở gần đó, ăn một bữa ngon lành.

Đương nhiên, tất cả là Cảnh Dục… sư huynh trả tiền.

“Giới thiệu một chút đây là sư huynh Trịnh Vô Địch của ta!” Lý Bình An hơi nhăn mặt, “Tốt… Tên gọi bá đạo”

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem là sư huynh của ai”

Đôi mắt gà chọi của Trịnh Vô Địch nhìn lên rất buồn cười.

Lý Bình An nói khẽ với Cảnh Dục: “Hắn cố ý tỏ ra như này hay là bị cái bệnh quỷ gì?” “Đương nhiên là cố ý, ta sư huynh chưa bao giờ nhìn thẳng người khác.

Trịnh Vô Địch lạnh lùng nói: “Nói đi, hôm nay tới tìm ta có chuyện gì?”

Cảnh Dục nói: “Sư huynh, thật ra.. Ta vẫn rất bội phục ngươi.

Ngươi luôn là thần tượng của ta, từ nhỏ ta đã có ước mơ được trở thành người như ngươi!!"

Trịnh Vô Địch mỉm cười ngọt như mật, "Ai ôi ~ người ta đâu có ưu tú như ngươi nói"

Cảnh Dục rèn sắt khi còn nóng, "Sư huynh, ngươi đừng khiêm tốn nữa"

Trịnh Vô Địch cười to sung sướng.

"Sư đệ, thật ra ngươi cũng rất ưu tú, sau này nếu gặp gì khó khăn thì có thể nói với sư huynh!" Cảnh Dục sáng mắt lên, "Không cần chờ sau này, bây giờ, sư huynh cho ta mượn ít tiền" Trịnh Vô Địch khôi phục vẻ mặt nghiêm túc trong nháy mắt, "Không cho mượn!!"

. Ngươi trở mặt cũng nhanh quá đi –

Cảnh Dục lại nhõng nhẽo thêm một lúc, kết quả cũng không thay đổi.

Bất đắc dĩ, đành phải kéo Lý Bình An qua một bên.

"Chẳng phải ngươi biết làm thơ sao, viết một bài để ta cho sư huynh xem

"Đương nhiên là để sư huynh ta biết ngươi là kiểu người trâu bò rồi, để hắn bằng lòng cho ta mượn tiền"

Lý Bình An cau mày nói: "Cái này không được đâu, nguyên tắc của ta…"

Cảnh Dục nói bổ sung: "Sau đó, ta mới có thể có tiền trả cho ngươi!"

Lý Bình An hơi trầm mặc, "Ta là sát thủ không có tình cảm, chỉ nhận tiền, không có nguyên tắc" "Còn chuyện gì nữa không, nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi trước đây

Trịnh Vô Địch đứng lên, đã hơi mất kiên nhẫn.

10:53

Cảnh Dục vội vàng ngăn lại, "Sư huynh, sư đệ ta biết ngươi rất thích thơ văn, vừa hay vị bằng hữu này của ta là một đại thi hào.

Hôm nay vừa hay có một tác phẩm xuất sắc, mời sư huynh thưởng thức ~ "..

Chương 240: Ta cũng sẽ không lừa người mà

1499 chữ

“Thơ văn?”

Trịnh Vô Địch định lui lại, đảo mắt gà chọi, đánh giá qua Lý Bình An.

Cảnh Dục khoác lác nói: “Vị bằng hữu này của ta thế mà rất có tài làm thơ nha.” Trịnh Vô Địch nói: “Có thể đọc nghe thử không?”

Cảnh Dục nói nhỏ với Lý Bình An: “Trông cậy vào ngươi rồi, huynh đệ!”

Lý Bình An suy nghĩ một lúc, nói: “Ta vẫn nên viết ra thì hơn”

Rút hiệp khách bút ở bên hông ra.

Mắt gà chọi của Trịnh Vô Địch đột nhiên lóe lên, “Ôi… Đây là hiệp khách bút của viện trưởng sao?”

Lý Bình An gật đầu, “Chính là nó”

Trịnh Vô Địch há hốc mồm, “Ta… Cái này… .”

“Lão Ngưu, mài mực!”

Lý Bình An cầm hiệp khách bút trong tay, cầm bút như cầm vàng, mỗi nét bút một nét vẽ.

Mỗi nét bút đều có quy luật, nhịp điệu.

Lên lên xuống xuống, nước chảy mây trôi.

Hiệp khách bút trong tay Lý Bình An như được sai khiến.

Liền mạch lưu loát”

Trịnh Vô Địch rướn đầu nhìn.

Mỗi nét bút, mỗi nét vẽ đều toát ra ý tứ cổ kính, kèm theo ngừng ngắt ở giữa.

Thể hiện rõ công lực thâm hậu chứa trong bút ý.

Tùy ý không kiêng nể gì, phong cách cổ xưa ưu nhã.

“Chữ đẹp!”

Trịnh Vô Địch không kìm nổi cảm thán.

“Quá khen.”

Rất lâu sau, Trịnh Vô Địch mới từ trong chữ lấy lại tinh thần, nhìn câu từ của bài thơ kia, thì thầm mỗi chữ mỗi câu:

“Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt. Trời sinh ta tài tất hữu dụng, thiên kim tan hết còn phục hồi.

Trịnh Vô Địch hít sâu một hơi, tê –

Mắt gà chọi trong nháy mắt tốt lên, ngẩng đầu nhìn thẳng Lý Bình An.

Lý Bình An cất bút, thản nhiên nói: “Tác phẩm vụng về, xin Trịnh huynh chỉ giáo ”

Cảnh Dục phát ra tiếng chậc chậc ngạc nhiên, nhưng vẫn không quên nhiệm vụ chính của mình. “Sư huynh, huynh xem số tiền này…”

Trịnh Vô Địch trầm mặc một lát, “Dễ nói… Dễ nói”

Tiền trong miệng bọn hắn tất nhiên không phải bạc bình thường mà là loại tiền lưu thông trong giới tu sĩ, linh thạch.

Tính cả lãi và lộ phí thì Lý Bình An đòi Cảnh Dục năm trăm khối linh thạch, và hơn một ngàn khối

trước đó nữa.

Nếu như có thể lấy ra những vật khác trong nhẫn trữ vật mà Trương chân nhân cho mình đem bán đi thì hẳn là có thể có tới hai ngàn khối linh thạch.

Khà! Mình thành nhà giàu rồi ~

Lý Bình An vui vẻ cất toàn bộ đồ vật vào trong nhẫn trữ vật, những linh thạch này đủ cho mình tu luyện một khoảng thời gian.

Ánh mắt Cảnh Dục rơi vào bài thơ mà Lý Bình An viết kia, hai mắt khẽ híp lại.

Trong một thư phòng, một chiếc bàn nhỏ bày ở chính giữa.

Trên bàn đặt một hộp mực bằng đồng trắng, một cây bút lông cừu, và một chồng sách cổ.

Chung đại gia nhìn tờ giấy tuyên thành trên bàn rất lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Giấy tuyên thành tất nhiên là không có gì đặc biệt.

Thực sự hấp dẫn hắn là hai mươi tám chữ ngắn ngủi trên tờ giấy tuyên thành kia.

“Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt.

Trời sinh ta tài tất hữu dụng, thiên kim tan hết còn phục hồi”

“... Quá tài năng! Quá tài năng!”

Chung đại gia cảm thán hai tiếng liên tiếp.

Lý tiên sinh thật là một tài năng lớn, đáng tiếc là không muốn gia nhập thư viện của ta. Chung đại gia thở dài một hơi.

Tức vì không chiếm được người tài năng này nên cảm thấy tiếc hận.

Nhưng Đại Tùy vẫn còn người như thế nên cảm thấy may mắn.

Lúc này, Chung đại gia bỗng nhiên chú ý tới phía dưới bài thơ này còn có một hàng chữ nhỏ.

- Năm tháng nào bạn bè làm thơ này, hãy nhớ đến Cảnh Dục.

Chung đại gia: ... .

Cảnh Dục này cũng quá không biết xấu hổ!

Thất vọng vì đệ tử của ta!

Mặt mũi người đọc sách ở đâu? Sống lưng ở đâu? Bút ở đâu?

Chung đại gia cầm bút ghi thêm một hàng chữ nhỏ ở cuối, thành:

thơ này, hãy nhớ đến Cảnh Dục chi sư tử từ.

(Chữ của Chung đại gia: Tử từ)

Được, bây giờ mới đúng.

Năm tháng nào bạn bè làm

Chung đại gia hài lòng gật đầu.

Lý Bình An ngồi xếp bằng trong phòng.

Bế hơi điều khí, tâm vô tap niệm.

Vừa mặc niệm Thính Phong đao pháp trong tâm pháp và Quy Tức công, vừa nhớ lại đủ loại được mất khi giao thủ với người khác trước đây.

Ngay khi hắn hết sức tập trung thì đột nhiên cảm giác cửa phòng mở ra, nhanh chóng tập trung ý

chí.

Cảnh Dục đi tới, nói: “Ta nói với lão sư rồi, đi, dẫn ngươi đến Hoài Lộc thư viện học hỏi một chút” Lý Bình An gật đầu, hắn chuẩn bị đến Hoài Lộc thư viện đi dạo

Thứ nhất là bởi vì trên tay còn có một số thứ đáng giá, như là các loại đan dược mà Trương chân nhân cho hắn, không có tác dụng gì với, chi bằng cầm đổi lấy linh thạch.

Thứ hai, cũng nghĩ là nhân cơ hội này nhìn ba người A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Bàn Tuấn một chút. Sau đó hai người một trâu đi tới Hoài Lộc thư viện.

Hoài Lộc thư viện, phong cảnh bốn mùa.

Bởi vì đỉnh núi đồng thời tồn tại cảnh sắc của bốn mùa nên mới có tên gọi như vậy.

Sơn lâu xây dựa lưng vào núi, dài gần dặm, cao thấp không đồng nhất.

Cũng không biết từ khi nào có đệ tử của thư viện bày bán hàng ở đây.

Mới đầu chỉ bán một số thư pháp văn tự, dần dần nơi đây bán thập cẩm đủ món.

Cái gì cũng bán.

Đồng thời, so với thị trường mà Hoài Lộc thư viện chính thức thiết lập thì càng có tính bao quát hơn, cái gì cũng có.

Thậm chí trước đó còn bán chăn mền còn nguyên của sư tỷ đắp, còn đòi hai mươi linh thạch.

Khí Cảnh Dục mua năm cái chăn tại chỗ, hung hăng khiển trách loại hành vi bất chính này một hồi.

Lý Bình An là lần đầu tiên tới loại thị trường của người tu hành này.

Giữa không trung đầy sao tô điểm, vô số đom đóm nhẹ nhàng nhảy múa.

Chợ đêm vô cùng náo nhiệt, cái gì cũng bán.

Đan dược, pháp khí, đồ trang điểm, quần áo các loại, thậm chí còn bán cả sủng vật.

“Đó là linh sủng” Cảnh Dục giới thiệu, “Rất đáng yêu, hơn nữa sau này nuôi lớn còn có thể chiến đấu giúp ngươi.”

Lý Bình An nói: “Nhìn rất thú vị”

xong, liền cảm nhận được ánh mắt u oán của Lão Ngưu ở sau lưng.

Lý Bình An không khỏi cười cười, vội vàng đổi giọng.

“Ta có Lão Ngưu là đủ rồi, linh sủng còn lại trong mắt ta không đáng nhắc tới!”

Lão Ngưu dương dương đắc ý vểnh đầu lên.

Đi một lúc cuối cùng cũng tìm được một khoảng đất trống thích hợp để bày hàng ra bán.

Cảnh Dục nói, “Ngươi cứ bày đồ muốn bán ở đây.”

Lý Bình An bày một số đan dược vô dụng với mình, còn có một số trang bị lúc trước giết Hô Duyên Trác.

Cảnh Dục nói: “Nhớ kỹ, lúc nữa nếu có người hỏi ngươi đan dược này thế nào thì ngươi cứ khoác lác hết sức là xong”

Lý Bình An khổ sở nói: “Nhưng ta cũng sẽ không lừa người mà”

Cảnh Dục cười đắc ý, “Xem ra vẫn phải để ta truyền thụ cho ngươi một chút kinh nghiệm khoác

lác”

“Huynh đệ, đan dược này thế nào?”

Lúc này, một thanh niên hỏi thăm.

Lý Bình An: “Đại ca cái này ngài hỏi đúng người rồi, không phải lão đệ nói khác với ngươi, viên đan dược ngươi cầm trên tay kia đoạt thiên địa chi tạo hóa, chính là tiên đan trong nhân gian, tác dụng vô cùng kỳ diệu.

Ăn vào thoát thai hoán cốt, có thể khiến người cải tử hồi sinh, còn có thể hóa giải kỳ độc thế gian. Trường sinh bất tử, hoá thành tiên cũng không phải là không thể”

Cảnh Dục: ... ..

Chương 241: Lời to rồi

1323 chữ

Lý Bình An khua môi múa mép, bán được hai viên thuốc.

Có điều sau đó buôn bán cũng không mấy ấn tượng.

Những đan dược này để trong khu chợ nhỏ thứ gì cũng có này thật sự không có gì hấp dẫn. Khách hàng cũng có ngẫu nhiên vài người, nhưng cũng vỏn vẹn chỉ nhìn qua hai lần.

Với lại những người đến đây dạo phố đa phần đều là đôi lứa yêu nhau.

Kết thúc một ngày tu hành, tới chỗ này đi dạo một chút.

Nhìn những quán nhỏ hai bên đường, nhìn người qua kẻ lại muôn hình muôn vẻ trên phố cũng là một chuyện rất thú vị.

Chư Tử Bách trừ những lão lừa trọc của Phật gia, những phái khác không hề cấm nam nữ song tu, thậm chí còn vô cùng khuyến khích.

Lại đợi hơn nửa canh giờ.

Người chung quanh càng ngày càng nhiều, nhưng người ghé vào sạp nhỏ của Lý Bình An lại chẳng có mấy.

Cảnh Dục nói : “Cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, tìm cách khác thử xem, hay là Lão Ngưu nhà ngươi biểu diễn tiết mục chim lớn đập

nát tảng đá lớn đi.

Lão Ngưu: “Ụm…bò…”

Lý Bình An suy nghĩ một lát, sau đó đề thêm một dòng chữ trên tấm biển.

“Bán đan dược tặng thơ tình”

Quanh đây có rất nhiều cặp đôi, nhìn thấy dòng chữ tặng thơ tình lập tức liền có người hứng thú.

“Tặng thơ tình gì vậy?“Có người hỏi.

Lý Bình An nói: “Mua thì sẽ biết”

“Có thể xem trước không?”

Đôi tình lữ kia lắc đầu bỏ đi.

Chẳng qua hình thức này cũng giống như hộp quà may mắn, vẫn thu hút rất nhiều sự chú ý.

Rất nhanh, đã có người đầu tiên xung phong đứng dậy.

“Viên Ngự Khí đan này giá bao nhiêu?”

“Ba mươi viên linh thạch.

“Ta nhổ vào, sao ngươi không đi cướp luôn đi!”

Bình thường một viên Ngự Khí đan cũng chỉ có mười lăm viên linh thạch, viên Ngự Khí đan này mặc dù màu sắc không tệ, nhưng cũng không thể có giá cao gấp đôi được.

Người kia quay đầu nhìn thoáng qua cô bạn gái nhỏ nhắn xinh đẹp sắp rơi vào tay mình, cắn răng làm liều.

Hai bữa tiền cơm mà thôi: “Ta mua! Nhưng ta nói trước, nếu thơ ngươi không hay thì đừng trách sao ta lại trở mặt.

Mọi người xung quanh đều tò mò muốn xem có trò gì hay trong đó.

Lý Bình An đưa cho hắn một tờ giấy viết sẵn.

Cả đám người tiến lại gần, tờ giấy từ từ mở ra.

Người kia nhẹ giọng đọc lên: “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

hựu khởi tại triều triều mộ mộ?”()

(

) Nếu tình yêu của hai người đã lâu dài, đâu cần phải sớm chiều dính lấy nhau, ý ca ngợi tình yêu nếu thật sự chân thành, cho dù xa cách cũng quý giá hơn sự tầm thường của việc phải ngày đêm bên

Mỗi chữ mỗi câu, giọng đọc tuy không lớn, nhưng lại làm cho người ta nghe thấm từng từ.

Xung quanh nhao nhao vang lên tiếng nghị luận, và những tiếng đọc lại bài thơ.

“Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì… Chậc chậc!”

“Tho hay!”

Đám người hoặc tán thưởng, hoặc đánh giá, hoặc chép miệng.

Hoặc lặng yên, hoặc ngẫm nghĩ, hoặc chợt ngộ.

66 99

Lúc này, lại nghe tên chủ quầy mắt mù lên tiếng.

“E hèm, chỉ có mười người đầu tiên mới nhận được thơ tình, tới trước thì có trước.

“Ta muốn năm viên Tụ khí đan! Không! Mười viên, làm sao thì làm, phải cho ta hai bài thơ nha!” “Ê, đừng có giành, ta mua ta mua!”

“Mấy thứ này ta lấy hết!“Có người tài đại khí thô hô lên.

Không bao lâu sau, đồ vật được bày bán trên sạp hàng đều bị quét sạch sành sanh.

Mặc dù Lý Bình An bắn giá đắt, thế nhưng đồ lại không nhiều.

Đối với những đệ tử này, đây chẳng qua chỉ là dùng chút tiền tiêu vặt đổi lấy một bài thơ tình.

Hàng đợi xếp đã dài, Lý Bình An đành phải lên tiếng.

“Xin lỗi chư vị, đồ hôm nay bán hết rồi.

“Cái gì!?”

Phía sau lập tức truyền đến giọng nói phàn nàn.

“Hết rồi? Khi nào ngươi lại bán nữa?”

“Ngày mai còn nữa không?”

Lý Bình An cười ha ha, hắn cùng Cảnh Dục, Lão Ngưu ôm đống tiền bỏ chạy.

Trốn thôi trốn thôi-

Hắn tìm một chỗ yên tĩnh, tính sổ một cái, tính cả những linh thạch trong nhẫn trữ vật của hắn. Hiện tại có tổng cộng hơn hai ngàn viên linh thạch.

Phát tài, thật sự là phát tài rồi.

Trong sách quá thật có Hoàng Kim Ốc, kiến thức thật sự mang đến tiền bạc.

Lý Bình An có cảm giác xúc động muốn ôm Lão Ngưu hôn một cái.

Sau đó hắn đem linh thạch thu sạch vào bên trong nhẫn trữ vật.

Có những linh thạch này, Lý Bình An có lòng tin hắn có thể khai phá đến 50% nê hoàn(), thậm chí là

cao hơn.

)Nê hoàn [*]: thần não, tiếng Phạn là Nirvana (cõi niết bàn), là cung thứ 3 trong 9 cung của Nội Cảnh, còn được gọi là cung Đan Điền.

Cảnh Dục hưng phấn mà xoa xoa tay: “Huynh đệ, phần ngươi hữa cho ta đâu.

cùng Cảnh Dục, Lão Ngưu ôm đống tiền bỏ chạy.

tính sổ một cái, tính cả những linh thạch trong nhẫn trữ vật của hắn.

hai ngàn viên linh thạch.

i rồi.

àng Kim Ốc, kiến thức thật sự mang đến tiền bạc.

c động muốn ôm Lão Ngưu hôn một cái.

1 thu sạch vào bên trong nhẫn trữ vật.

Lý Bình An có lòng tin hắn có thể khai phá đến 50% nê hoàn(), thậm chí là

, tiếng Phạn là Nirvana (cõi niết bàn), là cung thứ 3 trong 9 cung của Nội g Đan Điền.

xoa xoa tay: “Huynh đệ, phần ngươi hữa cho ta đâu.

Lý Bình An nói : “Tất nhiên

Nói xong, Lý Bình An hào | “Cầm lấy đi, mua hai cái ba Cảnh Dục: ...

“Ngươi là chó à? Bánh bao

Lý Bình An nhíu mày: “Cái Sau đó lập tức cho Cảnh L “Còn lại một văn tiền, mua

Hôm nay bọn A Lệ Á còn c Sắc trời đã tối, Lý Bình An Cảnh Dục lại nói: “Cái gì?

Sau đó, hắn cùng Lý Bình Xuyên qua một tòa đình vĩ Đèn đuốc sáng trưng, ăn

Lý Bình An nói : “Tất nhiên là không thể thiếu phần ngươi, hai ta đều là huynh đệ. Nói xong, Lý Bình An hào phóng lấy ra năm văn tiền từ trong túi áo.

“Cầm lấy đi, mua hai cái bánh bao thịt! Đừng nói ca không quan tâm đến ngươi. Cảnh Dục: ...

“Ngươi là chó à? Bánh bao thịt cũng phải ba văn tiền một cái!”

Lý Bình An nhíu mày: “Cái tên này, sao ngươi không nói sớm.

Sau đó lập tức cho Cảnh Dục thêm hai văn tiền.

“Còn lại một văn tiền, mua chén cháo uống, kẻo mắc nghẹn.“Lý Bình An quan tâm thân thiết nói. Hôm nay bọn A Lệ Á còn có nhiệm vụ tu hành, muốn gặp chỉ có thể chờ ngày mai.

Sắc trời đã tối, Lý Bình An chuẩn bị trở về tu hành.

Cảnh Dục lại nói: “Cái gì? Ngày đẹp vừa mới bắt đầu thôi mà.

Sau đó, hắn cùng Lý Bình An kề vai sát cánh đạp trên ánh trăng.

Xuyên qua một tòa đình viện lịch sự tao nhã, đến một nhã lầu nhỏ

trang nhã và náo nhiệt.

Đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình, tiếng cười nói vui vẻ.

Tiếng sáo trúc uyển chuyển theo gió phiêu lãng.

“Tại sao lại đến nơi này?”

Cảnh Dục chính trực hùng hồn nói: “Ngươi không phải muốn uống rượu sao? Nơi này là nơi có rượu ngon nhất đó”

Lý Bình An hết cách, nghĩ lại dù sao cũng là Cảnh Dục mời khách.

Vào trong lầu các, một mùi son phấn xộc vào mũi.

“Aiyo, hai vị công tử mời sang bên này”

Cảnh Dục kiêu ngạo nói : “Mang rượu lên, lấy loại rượu đắt nhất, cho cô nương xinh đẹp nhất ở chỗ các ngươi lên!”

Tú bà cười ha hả vâng dạ.

Lý Bình An nghi ngờ nói: “Tiểu tử ngươi đến cả một củ tỏi cũng phải mặc cả trả giá, ăn cơm cũng phải vuốt đuôi ăn nhờ ở đậu, sao tới đây lại hào phóng như vậy?”

Cảnh Dục nói: “Ăn bánh ngô dạo thanh lâu, chỗ nên tiết kiệm thì cũng có chỗ nên hoang phí một chút ~”

Chương 242: Chỉ có đồ ngốc mới dùng tên thật khi ra ngoài

1249 chữ

Rượu hoa quả thật sự không tệ, khiến người ta khó mà cự tuyệt. Hơn nữa đồ ăn của nơi này cũng không tệ, nhất là mì xào.

Lý Bình An hóa thành máy bào cơm, ăn từng ngụm to.

Ăn no rồi mới có sức lực mà tu hành.

Thức ăn trên bàn hầu như đều do hắn ăn, bát đĩa đều bị vét sạch sẽ.

Lý Bình An cầm màn thầu chấm vào miếng canh rau cuối cùng

Ăn đến say sưa ngon lành.

“Aiyo, công tử, sao lại có thể ăn nhiều như vậy được ~”

Một nữ nhân trang điểm lộng lẫy lại gần.

Lý Bình An cười, không đáp lời.

Nữ nhân duỗi cánh ngọc ngà, nhẹ nhàng cầm lấy cái màn thầu trong tay Lý Bình An. Nàng mỉm

cười, trong mắt nước sóng sánh sương mờ, dập dờn mê hoặc.

Tiểu Xảo hơi giương khóe môi lên, môi đỏ khẽ nhếch.

Lý Bình An trầm giọng nói: “Ngươi có thể không lấy bánh màn thầu của ta được không?” “Đáng ghét, ngài không muốn đổi sang xưng hô thân mật hơn tí sao ~”

“.. Ngươi có thể không lấy màn thầu bảo bối của ta có được không?”

Một lúc sâu, nữ nhân rốt cuộc hiểu rõ.

Sức hấp dẫn của nàng ở trước mặt đối phương, chỉ sợ còn không bằng một cái bánh bao lớn.

Hắn ăn cơm xong sờ bụng.

Trong thanh lâu, một bầu không khí hài hòa, không có những công tử gây rắc rối hay những cảnh quen thuộc khác.

Cảnh Dục đã về phòng vui vẻ hưởng thụ.

Lý Bình An cũng về phòng, chẳng qua hắn chỉ đi một mình.

Trên bàn bày ra mấy viên linh thạch, hắn chuẩn bị bắt đầu tu hành.

Có điều trước lúc tu hành, Lý Bình An tỉ mỉ lục soát gian phòng này một lần.

Ngay cả những vết nứt trên mặt đất cũng không buông tha, chọc lên trần nhà, gõ gõ vách tường. Hy vọng có thể tìm ra một chút dấu vết nào đó, hắn lại nhìn kỹ xung quanh.

Phát hiện trên vách tường ngay cả một khe hở cũng không có, trong tiểu thuyết, gian phòng thế này đều sẽ có những thứ như cánh cửa bí mật.

Có vẻ hẳn là không có vấn đề gì.

Khi ra ngoài, an toàn là chuyện hàng đầu…

Kiểm tra xong xuôi, Lý Bình An mở cửa sổ ra thấp giọng gọi:

“Lão Ngưu, Lão Ngưu ~”

Lão Ngưu nhô đầu ra khỏi bụi cây ở phía sau hậu viện, thanh lâu đương nhiên không cho phép mang bò vào.

Lão Ngưu nhảy một cái vào trong gian phòng.

Trên mặt bàn còn có đồ ăn ngon hắn chuẩn bị cho nó.

Lý Bình An khoanh chân ngồi dưới đất, ổn định lại tinh thần, bắt đầu tu luyện.

Trong thần thức, Lý Bình An cảm nhận được thân thể của mình bỗng không còn là thân thể nữa, mà là một loại ý thức không có thực thể.

Tựa như là một chiếc lá lục bình trôi nổi, không thể cắm rễ ở bất cứ đâu.

Chỉ có thể trôi dạt ở một chỗ.

Một đêm qua đi.

Tinh thần Lý Bình An vô cùng phấn chấn.

Không đợi hắn ra ngoài, một đám bộ khoái lập tức khí thế hung hăng vọt vào.

“Đi ra! Tất cả ra ngoài!”

“Mặc quần vào.”

“Ái chà chà, chơi đã quá nhỉ, dây thừng này là dùng để làm gì đây?”

“Còn mẹ nó chơi tập thể nữa chứ?”

Trong nháy mắt, đủ loại âm thanh vang lên, một đám náo loạn.

Có người cởi truồng bỏ chạy, có người nằm rạp trên mặt đất, có người hô to gọi nhỏ chửi ầm lên. “Ha, lại là tiểu tử nhà ngươi!”

Bộ khoái nhìn Cảnh Dục.

“Lão tử cmn một ngày bắt ngươi hết bảy lần rồi!!”

Cảnh Dục tự hào ưỡn ngực lên, kiêu ngạo như muốn nói ngươi thấy rõ hay chưa?

Ta! Một ngày bảy lần cũng không thành vấn đề.

Lý Bình An yên lặng che mặt, chuyện gì đây trời-

Trưởng công chúa hồi kinh, tình cờ lại đúng lúc sắp đến kỳ khảo hạch.

Trong kinh thành, hơn mười nhà thổ ổ gà đã bị đóng cửa.

Vẫn ổn, ở Đại Tùy, chơi gái cũng không tính là phạm tội, tệ lắm thì nộp chút tiền phạt. “Ký tên ở đây là có thể đi”

Lý Bình An do dự một chút, viết xuống hai chữ to.

“Cảnh Dục!”

“Ùm~”

Cùng lúc đó, Cảnh Dục không chút do dự viết xuống ba chữ to.

Sau đó hai người chạm mặt nhau bên ngoài nha môn.

Cảnh Dục nói : “Ngươi không viết tên thật của ngươi đấy chứ?”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng: “Làm sao có thể, chỉ có kẻ ngốc mới dùng tên thật khi ra ngoài” Cảnh Dục cười ha ha nói: “Đúng vậy đúng vậy, vẫn là hai anh em ta thông minh!!”

Từ nha môn đi ra, Lý Bình An, Lão Ngưu và Cảnh Dục lập tức đến một quán trà.

Hôm nay đã hẹn ba người A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Bàn Tuấn gặp mặt ở nơi này. Gọi một bình trà, vừa nhấm nháp vừa đợi người.

Lúc này, trên đường phố rộn ràng đột nhiên rối loạn tưng bừng.

Trong chốc lát, cả đám người giống như là bị đao chém.

Một ông lão đi ra, lông mày nhỏ, mắt nhỏ, mũi ưng, khiến người ta cảm giác được sự âm trầm.

Mấy tên nam nhân cường tráng dáng người khôi ngô, vẻ mặt dữ tợn.

Vốn không có gì kỳ lạ, nhưng lại khiến người ta sợ hãi, vì theo sau bọn họ là một con hổ lớn. Thân thể khổng lồ, con người ở trước mặt nó chỉ bé như côn trùng.

Một đoàn người uy phong lẫm liệt, dường như chẳng xem đám người quanh mình ra cái gì. Lúc này, có người bị đẩy ra ngoài.

Mãnh hổ kia nhìn thấy có người cản đường đi của nó, đột nhiên gầm lên giận dữ, vẫy đuôi một cái, phóng lên không trung.

Cảnh Dục hừ một tiếng: "Đám người kia nhìn là biết không phải người ở Đại Tùy, phỏng chừng là phách lối đã quen, đến chỗ này vẫn dám lỗ mãng như vậy"

Bang!!

Mãnh hổ vồ hụt, đã có người cứu người kia đi.

Xung quanh chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy người khoác giáp nhẹ, mang theo mặt nạ màu

den.

Người cầm đầu chắp tay với ông lão: "Vị tiên sư này, kính mong ngài trông chừng linh sủng của mình"

Ông lão hừ một tiếng, không thèm phản ứng, nhẹ nhàng vung tay lên.

Mãnh hổ lúc này mới dừng lại, có điều nó vẫn như cũ thèm thuồng nhìn mọi người xung quanh. Những tên tráng hán khôi ngô sau lưng ông lão trên mặt cũng mang nụ cười lơ đễnh.

Những con chó con chim của Đại Tùy, sao dám động đến người tu hành.

Quả nhiên, những hộ vệ khoác giáp nhẹ cũng không ngăn cản bọn hắn, họ lui về hai bên.

Đoàn người của ông lão vẫn phách lỗi như cũ mà đi.

"Chờ đó, có trò hay để xem." Cảnh Dục nói khẽ…

Chương 243: Còn biết kéo đàn

nhị nữa

1603 chữ

Nhóm người đi được một đoạn, bỗng nhiên chú ý, người dân quanh họ đều không thấy đâu nữa. Kỳ lạ là những sạp hàng xung quanh vẫn còn.

Nháy mắt sau đó….

Những mũi tên đen sì lao tới như tổ

ong.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều trở thành bia ngắm, bị hết mũi tên này đến mũi tên khác đâm trúng.

Những mũi tên này bay đến với tốc độ cực nhanh, những tu sĩ Luyện khí kì này hoàn toàn không có thời gian chuẩn bị.

Dù họ đã hốt hoảng ứng phó được vài mũi tên, thế nhưng những mũi tên từ bốn phương tam hướng vẫn tiếp tục giội đến như mưa.

Mũi tên màu đen này vừa dày vừa nặng, chuyên dùng để đối phó với các tu sĩ.

Một khi bắn ra, chân khí hộ thân đều bị bắn nát, dù là lồng khí cũng không ngăn cản nổi.

Những tu sĩ Luyện khí kỳ này càng không cần phải nói.

Mãnh hổ to lớn kia trở thành tấm bia sống, sờ sờ bị đâm thành con nhím.

Ông lão dẫn đầu có tu vi cao nhất, vừa rống giận chống chọi với những mũi tên, vừa co giò chạy trốn.

Mắt thấy sắp thoát khỏi thì hai bóng người một trái một phải hiện lên.

Trong số các rang binh võ giả, tu vi của hai người cũng không cao hơn ông lão.

Chỉ là họ phối hợp tốt, chỉ mất vài hiệp đấu, ông lão mới đầu còn khí thế hung hăng, giờ đây lại trở thành một xác chết.

Những hộ vệ mặc giáp nhẹ, đầu đội mặt nạ bắt đầu dọn dẹp gọn gàng những thi thể và vết máu trên mặt đất.

Chỉ trong nửa chén trà nhỏ, mọi thứ đã khôi phục như thường.

Lại một lát sau, những quầy bán hàng xuất hiện trở lại

Tựa như vừa rồi không có việc gì xảy ra.

Lý Bình An ngồi trên lầu ba của lầu các, uống một hớp trà.

Quả nhiên, làm người phải khiêm tốn.

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ.

Cảnh Dục nói : “Trưởng công chúa hồi kinh, đám người này lại chọn lycs mấu chốt này để làm càn, thật sự là cõng cả sọt phân mà chạy ngoài đường… tìm chết (phân)”()

) Chết [7] và phân [F] gần đồng âm

Một lát sau, ba bóng người vội vàng chạy tới.

“Đại thúc đại thúc!”

Người còn chưa tới, giọng nói đã tới trước.

Lý Bình An ngẩng đầu, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

Mấy năm không gặp, A Lệ Á đã trở thành một đại cô nương.

Nàng trưởng thành, bớt đi mấy phần ngây thơ trẻ con, nhan sắc lại biến hóa khá nhiều, giữa đôi

lông mày cũng có thêm mấy phần phong vận nữ tính.

A Lệ Á kinh ngạc kêu lên, sau đó từ xa lao đến ôm lấy Lý Bình An.

Nàng không phải người Hán, dù đã ở thư viện Hoài Lộc được vài năm, song tính cách vẫn mang theo vài phần táo bạo của thiếu nữ dị tộc.

Nước mắt to như hạt đậu lộp độp rơi xuống.

“Đại thúc, oaa hu hu~ ta nhớ ngươi muốn chết!”

Tha hương nhiều năm nơi xứ người, thời gian này, đến cả tỷ tỷ nàng cũng không được gặp lần nào. Lúc này gặp được Lý Bình An, khỏi phải nói nàng kích động biết bao nhiêu.

Lý Bình An an ủi vỗ đầu nàng.

“Được rồi, ngươi giờ đã là đại cô nương, đừng khóc nữa”

So với A Lệ Á, Triệu Linh Nhi trấn định hơn rất nhiều.

Nàng mặc áo trắng tung bay, bên hông buộc dây lụa cùng màu, mái tóc đen dày tôn lên làn da

trắng như tuyết.

Triệu Linh Nhi là tiểu thư khuê các, từ nhỏ đã học tập văn hóa Nho gia, hiển nhiên nàng không giống nhưA Lệ Á.

Hơn nữa, trong số bọn họ, quan hệ giữa nàng và Lý Bình An cũng không thân thiết như A Lệ Á.

Cho nên nàng chỉ cười nhẹ gật đầu với Lý Bình An.

Lý Bình An cười một tiếng: “Ngươi trở nên xinh đẹp hơn rồi.

Gió nhẹ thổi tung mái tóc dài, Triệu Linh Nhi đỏ ửng mặt tựa như hoàng hôn trải rộng.

Bàn Tuấn vội vàng nói: “Tiên sinh, tiên sinh, còn ta thì sao?”

Bàn Tuần vẫn tròn trịa mũm mĩm, không có gì thay đổi.

Muốn nói có gì thay đổi thì chắc là mập hơn trước đây.

A Lệ Á ôm Lý Bình An xong, quay người lại ôm lấy lấy Lão Ngưu.

“Ta rất nhớ ngươi đó, Ngưu Ngưu!”

Bạn cũ gặp lại luôn khiến người ta cảm giác vui mừng.

Cuộc gặp gỡ tuyệt nhất, chính là trùng phùng sau một thời gian dài xa cách.

Lý Bình An rất thích kiểu đoàn tụ này, nhưng hắn biết những người này sẽ không thể đồng hành với hắn trong hành trình này.

Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, trên thế gian này, hắn sẽ không còn

một người bạn cũ nào nữa.

Tựa như dấu chân chim in trên nền tuyết, ngẫu nhiên và tình cờ.

Không được bao lâu, số phận vẫn là bị tuyết lớn chôn vùi.

Tối nay là lễ lớn của kinh thành, Cửu Thành đều ăn mừng.

Công chúa đại thắng hồi kinh, phỏng chừng trong hai ngày tiếp theo sẽ đăng cơ.

Toàn thành đèn đuốc sáng trưng, khiến đất trời càng thêm mông lung và yên bình. “Đại thúc, nhanh một chút!”

A Lệ Á cầm trong tay một miếng mứt quả, trên miệng còn ngậm một miếng điểm tâm. “Bên kia có người khen trò tung hứng đó”

Lý Bình An cười cười, ung dung chậm rãi dắt theo Lão Ngưu đi theo sau lưng mấy người bọn họ.

Lúc này, một đoàn múa lân đang tiến đến.

Bốn người gõ rangg, bốn người đánh trống, người múa lân đi theo sát phía sau.

Triệu Linh Nhi cố ý thả chậm bước chân, suýt chút đã bị người múa lân không cẩn thận đụng phải. Lý Bình An đưa tay kéo nàng về phía mình: “Sao vậy? Ngươi hơi lơ đãng”

Triệu Linh Nhi cười nhạt một tiếng: “Không có gì, chỉ là đã lâu không có đến nơi náo nhiệt như vậy”

“Các ngươi ở kinh thành nhưng lại không thường tới đây sao?” Triệu Linh Nhi lắc đầu: “Ngày thường đều tu luyện ở thư viện” “Hiện tại đã đến phẩm giai nào rồi?”

“Nho gia nhất phẩm đỉnh phong” Triệu Linh Nhi nói khẽ.

Lý Bình An hơi nhướng mày, cười nói: “Không ngờ lại lợi hại như vậy, sau này ngươi có thể bảo vệ đại thúc rồi”

Triệu Linh Nhi cúi đầu nhẹ nhàng cười một tiếng, lén lườm Lý Bình An một cái.

Nàng hơi khó hiểu, vì sao A Lệ Á cứ phải gọi Lý Bình An là đại thúc, rõ ràng nhìn hắn tuyệt đối không hè già~

Cảnh Dục không biết chạy đi đâu ngắm mỹ nữ rồi, Bàn Tuấn bị A Lệ Á bước nhanh về phía trước. Bàn Tuấn nói : “Tiên sinh với Linh Nhi đều bị bỏ lại đằng sau rồi, ngươi chậm một chút đi”

A Lệ Á nói: “Đi nhanh một chút, đừng có quấy rầy người ta tâm sự.

“Tâm sự gì cơ? A bên kia có bánh bao thịt!”

Sự chú ý của Bàn Tuấn rất nhanh đã bị bánh bao thịt hấp dẫn.

A Lệ Á quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Linh Nhi đang có vẻ hơi dè dặt.

Triệu Linh Nhi vóc người xinh đẹp, lại thêm thiên phú tu hành cao, cho nên vô cùng được chào

đón.

Tuổi còn nhỏ, nhưng đã khiến rất nhiều đệ tử đồng trang lứa ái mộ.

Trong đó không thiếu những người thiên tư xuất chúng, có điều thái độ của Triệu Linh Nhi đối với bọn họ đều không lạnh không nhạt.

Đủ để duy trì quan hệ xã giao, nhưng không thân thiết quá phận với bọn họ.

Triệu Linh Nhi từng vụng trộm nói cho A Lệ Á người nàng thích.

Trong lòng nàng, Lý Bình An ở Tứ Trấn, An Bắc vừa ôn tồn vừa lễ độ. Người dạy họ viết chữ đọc sách kia mới chính là ánh trăng sáng ở trong lòng nàng.

Nàng thích hắn từ khi nào, có lẽ là từ khi Lý Bình An vung bút viết chữ.

Có lẽ là từ khi Lý Bình An ấm áp chỉ bảo bài tập cho bọn họ.

Có lẽ là từ khi Lý Bình An vì họ mà nấu một bữa cơm.

Lại có lẽ là khi Lý Bình An chuyên tâm kéo đàn nhị…

Sau khi vào kinh thành, Triệu Linh Nhi biết đến một thế giới rộng lớn hơn, cũng quen biết nhiều người hơn.

Chỉ là những người kia có vẻ đều kém hơn Lý Bình An một chút.

Chữ viết không đẹp như Lý Bình An, thơ ca lại càng kém xa vạn dặm,

lại khỏi phải nói, Lý Bình An còn biết nấu ăn nữa.

Những Nho gia tu sĩ này cơ bản không biết gì về chuyện khác, chỉ một lòng chuyên tâm đọc sách, làm sao mà biết nấu cơm.

Đúng rồi, Lý Bình An còn biết kéo đàn nhị nữa-

Chương 244: Bế quan

1540 chữ

Chương 244: Bế

Lý Bình An không phải kẻ ngốc, hắn hiển nhiên đã nhận ra tình cảm của Triệu Linh Nhi đối với hắn.

Chỉ là, hắn hiểu rõ hắn không thể đáp lại loại tình cảm này.

Có điều, hắn cũng không cần phải nói thêm điều gì nữa.

Thời gian sẽ san bằng hết thảy.

Thời gian trôi qua, Triệu Linh Nhi sẽ tự hiểu ra, hóa ra trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người tuyệt vời như vậy. Để sau này, khi nhớ về kẻ mù nàng từng thích, nàng có thể cười trừ một tiếng mà

nói một câu tự giễu: “Thì ra trước đây ta lại từng thích hắn. .

Cho nên Lý Bình An chỉ phất tay, gọi A Lệ Á và Bàn Tuấn đang đi phía trước quay trở về.

Mọi người đi cùng nhau, vậy là khỏi xấu hổ bối rối.

A Lệ Á mua bốn cái mặt nạ ở một hàng bên vỉa hè

Lý Bình An chọn cho mình một cái mặt nạ con bò rồi đeo lên.

Hán quay

đầu lại nói với Lão Ngưu: “Lão Ngưu, đẹp không?”

Lão Ngưu gật gật đầu.

Lý Bình An: “Giống cha ngươi không?”

“Um… Booo…

Lý Bình An cười ha hả xách mông bỏ chạy.

Rất nhanh, hắn đã bị tách khỏi mấy người kia.

Lý Bình An dừng lại ở một khoảng đất trống không người, duỗi lưng một cái.

Ừm, cũng đến lúc nên rời đi rồi.

Hắn đến kinh thành vốn chính là vì tìm Cảnh Dục đòi nợ, thuận tiện thăm hỏi bọn A Lệ Á một tí. Hiện tại tiền cũng đã lấy được, mấy người A Lệ Á cũng sống tốt, trong thư viện cũng không có ai bắt nạt bọn họ.

Dù sao người có thể đến thư viện thì tâm tính cũng không đến nỗi tệ.

Cũng rất ít có những kẻ ỷ thế hiếp người, không kiêng nể, không từ thủ đoạn như trong tiểu

thuyết.

Càng ở lâu cùng bọn họ, càng khiến Lý Bình An có cảm giác buồn bã.

Hiện tại, dù bọn A Lệ Á cũng đã bước lên con đường tu hành, tuổi thọ sẽ dài hơn so với người bình thường, nhưng bất luận thế nào, bọn họ chắc chắn vẫn có một ngày nào đó hao hết tuổi thọ, thân tiêu đạo vẫn…

Lý Bình An tự thấy mình là một ngươi cảm tính, tóm lại hắn vẫn không muốn đối mặt với quá nhiều sinh ly tử biệt.

“Ông chủ, ta mua mười phần cơm rang”

Người xung quanh quá nhiều, gian hàng của ông chủ không còn chỗ ngồi nữa, Lý Bình An đành phải để ông chủ gói mang’ về.

Quanh hắn toàn là người, nhất thời, Lý Bình An không tìm được chỗ thích hợp để ăn cơm.

Hắn cũng không vội, chỉ lo cơm rang sẽ nguội.

Hắn đeo mặt nạ con bò, kéo Lão Ngưu ung dung chậm rãi bước đi.

Vừa lúc lững thững đi đến nơi giải đố lấy đèn.

Đèn câu đó có bốn mặt, ba mặt dán câu đố và một mặt dán tường.

Đèn này gọi là đèn áp tường, người đoán đúng sẽ xé câu đố, lấy quà lưu niệm. Trước sap đèn câu đố đã tụ tập rất nhiều người.

Lý Bình An không có hứng thú gì, đoán đố giải đèn này là mấy trò chơi của con nít, hắn đã là người lớn rồi-

“Lần này thưởng đổ đèn là cái gì?”

“Nghe nói là một bé thỏ nhỏ đáng yêu”

Lý Bình An nghe thấy: Một bé thỏ cay tê đáng yêu?

A~

Lý Bình An lập tức hứng thú, chen vào giữa đám người.

Có người nhẹ giọng đọc: “Ngôn (=) đi trước, tấc (J) đất (t) chẳng nhường, là chữ gì?”

Lý Bình An đột nhiên lên tiếng: “Thơ (1)”

“Chùa (#) cổ dựa thân trúc (15)”

Lý Bình An: “Chờ()”

“Người (A) có hắn thì biến lớn (A)

Lý Bình An: “Nhất (—)”

Người vừa đọc quay đầu lại, là một người đàn ông bề ngoài xấu xí, hắn nhìn Lý Bình An một chút.

Lý Bình An cười cười: “Thật có lỗi huynh đài, con thỏ là của ta.

Người đàn ông quay đầu, nhìn nữ nhân bên cạnh đang mang mặt nạ thỏ.

Nữ nhân hiếm thấy cười một tiếng: “Con thỏ này không phải dùng để ăn”

Lý Bình An hơi sững sờ, quay đầu lại.

Lúc nãy quá nhiều người nên hắn không có chú ý tới, giờ phút này nghe thấy được thanh âm, hắn mới phản ứng được, không khỏi cười một tiếng: “Thật là trùng hợp”

“Đúng vậy, thật là trùng hợp”

Gió đêm lay động lá cây, ánh trăng trải dài một đôi bóng người.

Ánh trăng tựa nước chảy, khói xanh mỏng manh quấn quanh.

Hai người ngồi chung trên một bậc thang, xung quanh rất yên tĩnh.

Liễu Vận chống tay lên má, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết, trong vẻ quyến rũ lộ ra cảm

giác phong tình lạ kì.

Lý Bình An bưng cơm rang trong tay, cắm đầu ăn.

Liễu Vận liếc qua, thầm nghĩ: “Cũng không có ai giành với ngươi”
“Ngươi ăn không?“Lý Bình An ngẩng đầu.

Đi dạo hồi lâu, nàng quả thật có hơi đói bụng.

Liễu Vận nếm thử một miếng, hương vị quả thật không tệ.

“Mấy năm nay ngươi làm những gì?”

Lý Bình An nhớ lại, từ khi hắn xuất phát khỏi kinh thành, một đường này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Trong lúc nhất thời, hắn dường như không biết nên bắt đầu kể từ đâu.

“Xảy ra rất nhiều chuyện, còn ngươi?”

Liễu Vận hơi sửng sốt, nàng cười khổ: “Ta cũng vậy… Thật nhiều, quá nhiều, có đôi khi lại cảm thấy rất mệt mỏi, khoảng thời gian thoải mái nhất quả nhiên vẫn là lúc ở cùng ngươi tại thành Lạc Thủy”

Liễu Vận nhìn xuyên qua bóng đêm, trong đôi mắt phủ kín một tầng sương mù.

Trên gương mặt tuyệt trần hiện lên vẻ vài lời khó nói hết.

Bất tri bất giác, hai người hàn huyên thật lâu.

Họ nói về quá khứ, trò chuyện đến bây giờ, rồi lại bàn về tương lai.

Tựa như khi họ còn ở thôn nhỏ trên núi lúc mấy năm về trước.

“Ta sắp đăng cơ rồi.

Lý Bình An ở một cái thật no nê, mười phần cơm rang sớm đã ăn sạch.

“Ta có nghe nói, chúc mừng ngươi”

Liễu Vận muốn cười nhưng lại cười không nổi, cúi đầu vân vê cục đá trên nền đất.

Ánh bình minh chầm chậm vén bức màn đêm, là một buổi sáng tuyệt đẹp.

Một tia sáng mặt trời vàng chói lọi, chiếu xuyên qua tầng mây, chiếu thẳng xuống đại địa, một ngày mới tươi đẹp lại bắt đầu.

Lý Bình An duỗi lưng một cái: “Ta phải đi rồi”

Liễu Vận gật đầu, nói khẽ: “Ừm, gặp… gặp lại sau.”

Lý Bình An bỗng nhiên quay lưng đi, sau đó lại xoay trở về.

Trong tay hắn ôm một bó hoa dại: “Ngươi sẽ là một vị hoàng đế tốt, ta ủng hộ ngươi.”

Liễu Vận cười: “Cảm ơn”

Lý Bình An xoay người rời đi, phất phất tay.

Sắc mặt hắn thờ ơ, tựa như mỗi bước chân đều đang giẫm theo nhịp điệu của tự nhiên, khiến cho người ta có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái và gọn gàng.

Hắn đi rất nhanh chóng, nhưng lại chẳng có một hạt bụi nào bay lên.

Bóng lưng cao ráo, dưới ánh nắng ban mai lộ ra một vẻ thoải mái tự do.

Nửa tháng sau, hoàng đế qua đời ở Từ Ninh cung.

Năm Ngũ Nguyệt thứ hai mươi ba.

Giờ Mão, bách quan tê tu.

Trưởng công chúa Liễu Vận đăng cơ.

Đăng cơ cực kỳ thuận lợi, nàng thân mang quân công, uy vọng chẳng

ai sánh bằng.

Trong ánh nhìn chăm chú của bách quan, Liễu Vận người mặc long bào vàng rực, từng bước một bước lên hoàng vị.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Liễu Vận hơi sửng sốt ngơ ngác, nhưng cái giật mình đó chỉ xảy ra trong chốc lát.

Sau đó, vẻ mặt nàng hóa thành vẻ nghiêm nghị và thờ ơ.

“Lão Ngưu, nơi này ổn này!”

Lý Bình An đánh giá xung quanh sơn động này.

Kín đáo, thoáng gió, có nguồn nước, quan trọng nhất chính là an toàn.

Lý Bình An lục lọi một lúc, xác định xem chỗ này có bảo vật gì đó hay đồ truyền thừa gì đó không.

Nếu thật sự gặp phải đồ vật này, không những vô dụng với hắn mà còn đem lại rất nhiều phiền phức

Dễ gặp rắc rối lắm –

Không ngừng lục lọi, sau khi đào bới hết ba thước trong động, hắn rốt cuộc mới an tâm. Đem linh thạch trong nhẫn trữ vật ra, bắt đầu tu luyện.

Kể từ hôm nay, bế quan!~

Chương 245: Sơn động nhỏ

1195 chữ

Sau ba tháng, tại một nơi trong sơn động.

“Ô”

Bên ngoài động khẽ truyền đến một âm thanh quái dị, trong thê lương lại lộ ra vẻ vui mừng.

“Đừng chạy!”

Lời còn chưa dứt, một bóng màu vàng có vằn từ đỉnh núi nhào xuống, mang theo một mùi tanh hôi, đó là một con mãnh hổ.

Mãnh hổ vừa chạy vừa hoảng sợ ngoái đầu nhìn.

Chỉ thấy sau lưng nó là hai bóng đen đang đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Rất nhanh, trong hẻm núi, một tiếng gào thét bé nhỏ mà bén nhọn vang lên, tiếp theo là một tiếng vang thật lớn.

“Hừ ”

Lý Bình An phủi tay.

Nhìn kích cỡ con mãnh hổ này, chắc là đủ ăn hai bữa.

“Lão Ngưu mang nó đi!”

Khiêng mãnh hổ về sơn động xong, Lão Ngưu thuần thục rút đao Phù Tang ra, bắt đầu cắt tiết xẻ

thit.

Suốt ba tháng nay, lúc này sơn động đã bị Lý Bình An quy hoạch ngay ngắn rõ ràng.

Bên trong có một ngọn đèn cháy bằng mỡ động vật, chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Trong động còn có một cánh cửa sổ, để ánh trăng có thể chiếu và trong động.

Theo mặt trăng dâng lên, trong động cũng bắt đầu sáng lên.

Góc đông nam bày vài vật dụng dụng cụ đơn giản sinh hoạt hằng ngày.

Có một chiếc giường dựng bằng ván gỗ, xung quanh trải cỏ mềm mại, phía trên phủ một tấm da thú.

Có một chum nhỏ đựng nước, còn có hai con gà mái.

Lý Bình An đưa tay mò mò cái ổ gà, hắn khẽ nhíu mày.

“Tiểu Ngũ! Ta không thể không phê bình ngươi, ngươi mấy ngày nay hiệu suất làm việc thật sự là quá thấp. Trước kia bình quân một ngày

có thể đẻ được hai cái trứng, giờ hai ngày rồi cũng không có! Ta rất thất vọng về ngươi.”

Thế là, Lý Bình An gỡ cái bảng hiệu”Thợ đẻ trứng”khỏi ổ của Tiểu Ngũ, đem qua đặt trước ổ gà của

Tiểu Lục.

“Ừm, Tiểu Lục mấy ngày nay biểu hiện rất tốt.” Lý Bình An hài lòng gật đầu.

Thừa dịp Lão Ngưu nấu cơm, Lý Bình An ngồi tạrên giường gỗ bắt đầu tu luyện.

Trong ba tháng ngắn ngủi, linh thạch đã dùng hết hai phần ba.

Nê hoàn sớm đã có thể đột phá, có điều lại bị Lý Bình An áp chế.

Không vội!!

Căn cứ theo tính toán của Lý Bình An, hiện tại chỉ có 90% xác suất có thể thành công, vẫn còn 9% xác suất thất bại.

Còn lại 1%, rất có thể phí công vô ích.

Trong chuyện tu hành, Lý Bình An luôn luôn cẩn thận, sợ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

Mình lại là người bị Thiên Phạt, cẩn thận một tí là chuyện nên làm.

Dục tốc bất đạt, dù sao cũng phải tiến về phía trước.

Đi nhanh một chút, hoặc là đi chậm một chút hoàn toàn không ảnh hưởng đến Lý Bình An.

Nhà sư vĩ đại từng nói: “Rượu cần phải uống từng ngụm, đường cần phải đi từng bước, bước chân quá dài, rất dễ vấp ngã”

Lý Bình An lại cầm lên năm viên linh thạch.

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu… ”

Có thể ăn cơm rồi.

Ngoại trừ thịt hổ nường, còn có một nồi canh rau dại.

Là cây tề thái, cây tề thái ăn vào tiết đầu xuân đặc biệt ngon, ăn sống

hoặc nấu chín đều được, có thể xào, cũng có thể dùng làm nhân bánh.

Phía sau núi mọc cả một mảng lớn.

Dân gian có ngạn ngữ: “Mùng ba tháng ba, cây tề thái là linh đan chữa bách bệnh”

Một miếng thịt, một ngụm canh, sướng hơn cả tiên!

Lý Bình An gặm sạch sẽ hai cái giò hổ, ợ một cái bay theo gió núi.

Ăn uống no đủ, cưỡi Lão Ngưu đi vài vòng bên ngoài.

Thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu, dãy núi xa xa bị ánh mặt trời vàng chói dát lên một vầng sáng, trong lúc vô tình đã thành một bức tranh phong cảnh.

Bỗng nhiên, tai Lý Bình An khẽ động.

Tiếng bước chân

Trong rừng sâu núi thẳm này, người từ đâu đến vậy?

“Đi, Lão Ngưu, đi xem thử xem”

Trong sơn cốc, một nữ tử áo trắng đang bị vài bóng đen đuổi theo.

Mặt nàng hoảng sợ, vừa chạy về phía trước, vừa quay đầu nhìn.

Dường như nàng muốn khởi động mấy lá bùa, nhưng nóng vội sẽ bị loạn.

Thật lâu cũng không thấy có hiệu quả gì.

Rất nhanh, bốn người đàn ông trang phục kín kẽ đã đuổi đến.

“Mau đuổi theo, đừng để nữ nhân này chạy thoát!”

Bốn người hiển nhiên đều là võ giả, không bao lâu đã nhấn ngã nữ tử trên mặt đất, không thể phản kháng.

“Đại ca, xử lý như thế nào?“Một người hỏi.

“Đã bị nàng ta nhìn thấy, chỉ có thể giết, chuyện làm ăn tuyệt đối không thể để người ngoài biết được.”

“Giết… cũng hơi tiếc”

Mấy người liếc nhau, lập tức bắt đầu cởi quần áo của nữ nhân.

Thân thể thanh tú từng tấc bại lộ trước mặt chúng.

Nữ nhân bất lực kêu to.

Một tên đàn ông vừa cởi quần vừa nói: “Kêu to lên, kêu to nữa lên! Kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu ngươi đâu!”

Lý Bình An đứng trên tàng cây khẽ nhíu mày.

Rừng sâu, nữ nhân, bị đuổi giết…

Nội dung cốt truyện này sao lại quen thuộc thế nhỉ?

Hắn lắc đầu, khẽ niệm một câu.

Rượu bên trong hồ lộ hóa thành phi kiếm bay đi như mưa phùn, theo giọng hắn mà lao ra, rung chuyển giữa không trung, hóa thành vầng sáng trắng rộng ba thước.

“Vèo – !!”

“Người nào!?”

âm thanh từ đằng xa truyền đến: “Nát cổ họng”

Một lát sau, ánh sáng trắng quay trở về hồ lô. Nữ nhân áo trắng giật mình, vội vàng đứng lên. Bốn tên võ giả đã ngã xuống trong vũng máu.

Nữ nhân nhìn xung quanh, lại không hề phát hiện bóng dáng ai khác.

Nàng đành chắp tay, cất cao giọng nói: “Tại hạ là Khương Nguyệt Bạch, đệ tử Vân Kiếm Tông, đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp”

Đáp lại nàng chỉ có tiếng gió.

Chờ một lúc, Khương Nguyệt Bạch thăm dò hỏi: “Tiền bối… Người còn ở đây không?”

Vẫn không có người đáp lại như cũ.

“Đã đi rồi sao?”

Khương Nguyệt Bạch lòng vẫn còn sợ hãi nhìn thoáng qua thi thể trên đất, nếu như không phải nhờ

có vị tiền bối thần bí này ra tay, chỉ sợ hôm nay nàng đã bị giết.

Đám khốn nạn này vậy mà lại giết chết trẻ nhỏ, bán thi thể chúng cho tà tu.

Khương Nguyệt Bạch muốn trở về bẩm báo cho sự môn, nàng liền vội vàng rời đi…

Chương 246: Đột phá

1519 chữ

Chờ Khương Nguyệt Bạch đi khỏi, xác định không còn hơi thở của nàng nữa.

Lý Bình An mới từ từ bước ra.

Bây giờ hắn đang trong thời khắc tu luyện then chốt, hắn nhưng không muốn sảy ra sai lầm nào đâu.

Lý Bình An lục soát thi thể của bốn người kia một phen, mấy người này đi thì vội vàng.

Nên là trên người cũng chẳng kiếm chác được gì, cộng lại cũng chỉ có hơn hai mươi miếng linh thạch, có có mấy viên Khí Huyết đan.

Thật nghèo nàn

Lý Bình An chửi thề một câu.

Phía bên kia, Lão Ngưu đã đào xong huyệt.

Vì tránh để người khác có thể lần theo dấu vết trên thân bốn người này, Lý Bình An đã đốt hết của

quần áo của họ.

Lão Ngưu vứt thi thể của mấy tên này vào huyệt, sau đó dùng đá lấp, đây là nghề chính của nó.

Xử lý xong tất cả, Lý Bình An bèn quay về sơn động.

Vừa đi vừa xóa sạch những dấu chân.

Hắn lặng lẽ niệm: “Khởi động chế độ ẩn giấu.

Sau đó hàng trăm khối đá to lấp kín cửa động lại, chỉ để lại một ô cửa sổ bé ti ti.

Chắc chắn rằng không khí có thể lọt vào, đồng thời khó khiến người khác phát hiện.

Trong động tối đen như mực, không có lấy một chút ánh sáng.

Bóng đen tựa như một tấm thảm, bao phủ lấy cả người Lý Bình An và Lão Ngưu.

Lý Bình An bắt đầu ngồi thiền tu luyện, vẫn còn dư lại gần bảy trăm viên Linh Thạch.

Tranh thủ nắm lấy xác suất có thể đột phá Nê Hoàn, từ chín mươi chín phần trăm chuyển thành một trăm phần trăm.

Thời gian một tháng vội vã qua đi.

Gió thu mát mẻ, hiu hiu phất qua nơi đây.

Trong động một mảnh đen kịt, đưa tay ra không nhìn thấy ngón.

Lý Bình An nặng nề thở ra một hơi, trong động không một tia sáng chiếu vào.

Cuối cùng…đến thời khắc này rồi.

Lý Bình An cảm nhận được, bây giờ chính là thời cơ để khai phá vượt cấp lên Nê Hoàn.

Tiêu hao gần hết hai nghìn viên linh thạch, nếu như là những người tu luyện Nhân Thể Lục Bí, mà gặp cảnh tượng này.

Phỏng chừng sẽ mắng hắn một câu ngu ngốc, sau đó quay đầu rời đi.

Tu luyện như Lý Bình An, tu luyện đến chết, đoán chừng cũng chẳng đạt được thành tựu gì.

Người tu luyện Nhân Thể Lục Bí, hơn nửa bọn họ tu vi chỉ dừng lại ở đó.

Họ biết mình không có khả năng tiếp tục tăng lên được nữa, vì vậy đành quay đầu tìm con đường khác.

Mà những người tu luyện Nhân Thể Lục Bí đó, tuy con đường đó ngắn hơn, nhưng sơ sẩy một chút là liên lụy đến tính mạng.

Cho dù tu vi của ngươi có cao hơn, cũng sẽ chết mất xác không có chỗ chôn.

Nếu như nói con đường của tu sĩ luyện khí ra rộng lớn, tuy vẫn có hạn chế, nhưng có tính an toàn

cao, ổn định.

Mà những người tu luyện Nhân Thể Lục Bi thì giống như đang đi trên dây thép cao, thi thoảng sẽ có gió to cấp tám thổi đến.

Nói một cách khác, người đi trên con đường này, chín mươi chín phần trăm đã không còn con đường nào khác.

Lúc bắt đầu Lý Bình An cũng không để ý đến điều đó.

Nhưng sau khi mở rộng Nê Hoàn, tiến bộ hơn, hắn càng cảm nhận được trong đó có biết bao nguy hiểm.

Không phải Lý Bình An thận trọng, mà là tình thế ép hắn không thể không thận trọng.

Lý Bình An hắn giọng một cái, thay quần áo cả người đắm chìm trong mùi đốt hương.

Vì tránh để bản thân căng thẳng, ngay cả quần cũng chưa mặc.

Bắt chéo chân, ngồi trong động kéo đàn nhị hồ.

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt lv3(6645/ 10000)]

Số này không đẹp lắm nhỉ.

Lý Bình An kéo đàn từ sáng đến khuya, rồi lại kéo đàn từ khuya đến sáng.

Cuối cùng…

“Ting ting!”

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt 1v3 (666 000)]

Lý Bình An vừa ý gật đầu, sau đó thay bộ y phục mới mua lúc trước.

Chuẩn bị xong xuôi, ngồi thiền đột phá.

Sắc trời ảm đạm, đột nhiên thổi lên một cơn gió.

“Hi… iiii”

Sắc mặt Lý Bình An chợt biết, ông trời đang ám chỉ điều gì cho ta chăng?

Này là điềm báo không tốt rồi.

Hôm sau, không gió, bầu trời quang đãng.

Lý Bình An quan sát cẩn thận một phen, rồi với sang Lão Ngưu bứt lấy mấy cọng lông của nó.

Điếm từng cọng: “Hôm nay thích hợp đột phá, ngày mai không thích hợp đột phát, hôm nay thích hợp,...

Mãi đến sợi cuối cùng, ô thích hợp đột phá

Lý Bình An lại với tay bứt thêm một nắm lông của nó, lại đếm lại lần nữa. thích hợp để đột phá, hôm nay không thích hợp để đột phá,...

“Hôm nay

Cứ như thế đếm đi đếm lại bốn lần, vẫn là thích hợp đột phá.

Đến lần thứ năm, cọng cuối cùng, không thích hợp để đột phá.

“Xem ra hôm nay không thích hợp để đột phá rồi”

Lý Bình An quay đầu tiếp tục tục hành.

Lão Ngưu cúi đầu nhìn đám lông của nó dưới đất, biểu cảm hờn tủi. Lại qua hai ngày nữa.

“Hôm nay thích hợp đột phá, hôm nay không thích hợp đột phá,..” Cứ như vậy đến lần thứ năm, kết quả vẫn như vậy.

Hôm nay thích hợp đột phá!

Mà hôm nay trời xanh gió mát, càng không lo nguy bị sét đánh.

Lý Bình An lại đi một vòng quanh khu rừng rậm.

Xác định hôm nay không có mấy ông anh ở đây choảng nhau, cũng không có chuyện gì khác xảy

Rồi mới quay về sơn động.

“Lão Ngưu, lúc ta đột phá không thể bị làm phiền, tất cả đều giao cho ngươi, đột phá thành công ta sẽ mời ngươi ăn thịt bò khô!”

Lão Ngưu trịnh trọng gật đầu, ừm ừm…ngưu… ưu.

Huynh đệ, giao hết cho ta đi.

Vì thịt bò khô… hừ!

Thịt bò khô gì cũng chỉ là thứ yếu, chủ yếu là tình huynh đệ của hai chúng ta mà thôi.

Lúc đột phá, vạn nhất kiệt sức có thể dùng đến nó.

Lão Ngưu mở to hai mắt, cảnh giác nhìn chằm chằm cửa động.

Đang lúc nó cảm thấy bất an, đột nhiên bị vỗ vai một cái.

Cả người Lão Ngưu toát mồ hôi lạnh, quay lại đạp cho một cước.

Tiểu tặc to gan, dám quấy rầy huynh đệ ta đột phá cảnh giới.

“Lão Ngưu, là ta!”

Lý Bình An bắt lấy một cước này của nó.

Lão Ngưu vô cùng ngạc nhiên, không phải đột phá à?

Lý Bình An nói: "Ừ, đột phát thành công rồi"

Mé còn nhanh hơn thời gian nó đái một vũng, này thì hộ pháp cái khỉ gì?

Lý Bình An gãi gãi đầu.

Hắn cũng không ngờ được là sẽ dễ như thế này, chủ yếu vẫn là do hắn chuẩn bị quá kỹ lưỡng, ngăn cản triệt để mọi khả năng có thể phát sinh.

Này giống như đi công chiếm thành, mà trong thành chỉ có một nghìn tên binh sĩ.

Vốn dĩ chỉ cần quân số gấp ba lần đối phương là có thể chiếm được thành, hẳng còn dư dả.

Lại có những kẻ ngông cuồng chỉ dùng quân số gấp hai, thậm chí binh lực còn ít hơn binh lực của đối phương mà đi đánh thành.

Mà Lý Bình An đã chuẩn bị được một vạn tinh binh cường tướng, dĩ nhiên rất thuận lợi mà vướt

Nhân Thể Lục Bí Nê Hoàn: 30-35%

Khí lực trong cơ thể rồi rào, dường như thấm vào lục phủ ngũ tạng.

Sau khi thấm vào cơ thể, lục phủ ngũ tạng trở nên sạch sẽ hơn, dường như đem đi hết những chất độc tồn tại trong cơ thể.

Hơi thở còn mang theo một loại cảm giác bình tĩnh, xa xôi, lâu dài.

Tựa như một bầu trời sao trong suốt, không có điều gì có thể vấy bẩn.

Lúc này, thần trí càng trở nên rõ ràng, cơ bắp được thả lỏng, máu càng được lưu thông.

Nhân Thể Lục Bí, quả thực thần kỳ.

Tuy vậy tiến độ đúng thật quá chậm.

Lý Bình An tự an ủi bản thân, không gấp không gấp.

[Kim Cân, Thiên Môn, Trường Tinh, Huyền Tuyền, Thiên Cổ, chưa mở

Lý Bình An cười nhạt, ta đúng là tiểu thiên tài mà.

Chỉ là dùng hết linh thạch rồi, đến đâu kiếm bây giờ?

Chương 247: Trao đổi

10:56

1258 chữ

Lý Bình An di chuyển hòn đá to ra chỗ khác, hít hà không khí tươi ới.

Vừa suy nghĩ, vừa đi xuống dưới núi.

Đã lâu, không xuống dưới núi rồi.

Hắn cưỡi trên lưng trâu, ung dung tự tại mà đi xuống núi.

Đường dưới chân núi, như là dải băng.

Trấn này không lớn cũng không nhỏ, tiệm Đá Xanh ở ngay trên đường, vụn vặt lẻ tẻ có hai ba người.

Có người trên lưng đeo làn, có người đẩy xe một bán

Người đi trên đường đeo giày cỏ, mặc áo ngắn, trên đỉnh đầu đeo những đồ làm bằng tre to.

Lý Bình An tìm quanh một vòng, đột nhiên ngửi thấy một mùi vị khiến hắn không thể cưỡng lại, cuối cùng dừng lại ở một quán ăn.

Bỗng nhiên, phiến phù văn trong ngực hắn đập mạnh.

Có tin nhắn của những người trong nhóm.

Ông anh vui vẻ: nghe chuyện này chưa? Núi Long Hổ sắp tổ chức nghi lễ khai sơn đấy

Lão Nhạn tiến lên: Núi Long Hổ? Không phải lụi tàn từ sớm rồi sao?

Ông anh vui vẻ: dẫu sao trong đó vẫn có nội tình, ta nghe nói lần này lão Thiên Sư nhận một đệ tử rất có thiên phú.

Lão Nhạn tiến lên: có thiên phú hơn nữa cũng vô dụng, muốn một lần huy hoàng trở lại ít nhất cũng phải chờ một trăm năm.

Ông anh vui tính: Ai có tin tức về núi Long Hổ, ta trả hai trăm viên linh thạch.

Động tác ăn bánh bao của Lý Bình An, bỗng dừng lại.

Hai trăm linh thạch?

Người yêu nhỏ: muốn tin tức gì?

Ông anh vui tính: tin gì cũng được tuốt.

Trong nhóm ông anh vui tính luôn diễn vai kẻ buôn tin tình báo.

Lý Bình An không một chút do dự.

Hắn biết một chút thông tin về Tần Thời, bèn nói cho ông anh vui vẻ.

Đây không phải bí mật gì, nếu như ông anh vui tính thật sự muốn biết, nhất định sẽ có cách khác tìm hiểu.

Linh Thạch dĩ nhiên không thể cho không được rồi.

Ông anh vui tính: Hừ, lão Thiên Sư đúng là số chó ngáp đớp phải ruồi, người yêu nhỏ ơi ngươi chờ ta một lát, ta chuyển linh thạch cho ngươi.

Chuyển? chuyển kiểu gì bây giờ?

Lý Bình An khá hiểu kỳ, vội vàng tìm một chỗ vắng người.

Một nơi nào đó ở Cửu Châu, trận pháp di chuyển khắp nơi trong phòng.

Một người đang niệm niệm từ nào đó trong miệng, một miếng phù văn to hiện lên giữa trung trận pháp.

tâm

Người nọ bịa ra một câu pháp quyết.

Cùng lúc đó, ở phía Đại Tùy Trung Châu.

Lý Bình An cảm thấy miếng phù văn của mình hơi hơi di chuyển. Hai miếng phù văn vỡ đôi, sinh ra một tiếng vang to.

Ngay sau đó, một cái túi xuất hiện trong không trung.

Lý Bình An với tay bắt lấy cái túi, đếm cẩn thận.

Trong túi cả thảy có hơn ba trăm viên linh thạch.

Ông anh vui tính: Người tình nhỏ, đã lâu rồi chúng ta không làm giao dịch, cho ngươi thêm một trăm viên uống trà đó.

Đại lão ơi, xin hãy thu nhận kẻ hèn này.

Nói ra thì, mình cũng vừa mới đột phát, cần một khoảng thời gian để ổn định lại.

Người khác vội, hắn không vội.

Vẫn là câu nói kia, dục tốc bất đạt mà.

Thừa dịp này, đi quanh núi Long Hổ xem xem.

Thăm thú một chút nghi lễ khai sơn của núi Long Hổ, thuận tiện thư giãn tinh thần. Dẫu sao mình bế quan cũng đã lâu như vậy rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Bình An trả tiền cơm.

Quay về sơn động, thu dọn đồ đạc.

Tạm thời rời xa sơn động mình đã ở hàng tháng nay.

“Lão Ngưu, đi thôi”

Lý Bình An đội mũ rơm lên.

Đường núi khó đi, càng đi càng hẹp, gió núi cũng càng lạnh.

Tuy không dễ đi, nhưng đối với Lý Bình An mà nói cái này chẳng là gì cả.

Hắn thi triển khinh công xuyên qua mấy, đáp nhẹ xuống đất bằng, không tốn bao nhiêu thời gian đã đến nửa lưng núi.

Trên đường hắn bắt gặp mấy trạm dịch, chỉ là không có lính gác trạm mà thôi.

Lại đi quay một căn trạm khác, trong đó có người đốt lửa.

Căn trạm này xem như là nơi tốt nhất trong thế giới này rồi.

Trong đó có những nam nữ thanh niên trẻ tuổi, môi hồng răng trắng. Nhìn qua có thể đoán được đều là con nhà có tiền, ra ngoài du ngoạn.

Nghe thấy tiếng động, lần lượt quay đầu nhìn Lý Bình An.

Trong đó có ba người nam cách giác nhìn hắn, nhưng nhìn thấy Lý Bình An là một người mù, sau cùng chỉ còn lại một người.

Sự cảnh giác trong lòng cũng vơi đi một nửa.

Lý Bình An cười nhẹ: "Trời tối rồi, tránh gió ở nơi này, không biết có làm phiền đến các vị chăng.

Lý Bình An nói năng lịch sử, dẫn sau trạm dịch này cũng không phải nhà của họ.

Bọn họ dĩ nhiên không từ chối, bèn nói: "Không sao, bọn ta chỉ ở nơi này nghỉ ngơi một đêm thôi. Lý Bình An chắp tay, sau đó lập tức tìm một chỗ trống.

Không lâu sau, Lão Ngưu quay lại mang theo một ít củi lửa.

Những người trẻ tuổi này lấy làm thú vị mà nhìn: "Huynh đài, trâu của huynh còn biết nhặt gỗ sao?"

Lý Bình An cười đáp: "Đúng vậy, trâu này bản tính có chút giống người. "Huynh đài, chỗ ta có một ít thức ăn, có muốn cùng ăn không?"

Trong đó có một người nam tốt bụng hỏi.

Lý Bình An nói một câu cảm ơn, nói mình cũng mang theo lương thực không cần làm phiền họ.

Trời chuyển tối rất nhanh,củi lửa cũng được nhóm lên rất nhanh.

Những người thanh niên này vừa nói vừa cười, có vẻ cực kỳ vui tươi.

Trong đó có một cô gái xinh đẹp tên là Sở Vận, tò mò nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Nhất thời, không đoán đúng tuổi tác của đối phương.

Nhìn qua người này có chút trải đời, chắc chắn là lớn tuổi hơn bọn họ.

“Đại thúc, ngươi đang chuẩn bị đi đâu vậy?”

Lý Bình An đơ một hồi, mỡi biết hóa ra người ta đang nói chuyện với mình.

“Ta? Ta chỉ là nhàn rỗi đi dạo thôi, đi đến đâu thì tính đến đó”

Mọi người đều nhìn sang, thực ra bọn họ cũng rất tò mò.

Một người mù không lo ở nhà, ngược lại còn học theo người ta tới đây leo núi, không sợ sảy ra

chuyện gì sao?

Lý Bình An cười: “Không sao, ta có gây chỉ đường còn có trâu mà.

“Đại thúc, mắt của ngươi đã như vậy, vì sao còn muốn da ngoài đi dạo”

Lý Bình An: “Thế giới lớn như vậy, dĩ nhiên muốn đi tham quan một vòng rồi. “Đại thúc, ngươi thật lạc quan, kính ngươi một ly.

Một người mang đến một bình rượu.

Lúc này, một trận gió thổi qua mang theo tiếng kêu ảm đạm thê lương.

Chương 248: Giả thần giả quỷ

Gió núi gào thét, len lỏi qua những sơn cốc.

Vài người trẻ tuổi đóng cửa trạm dịch, vừa ăn vừa chuyện tròn, tíu ta tíu tít nói không ngừng. Người trẻ tuổi nói nhiều, người trẻ tuổi có sức sống.

Lúc này vài người đột nhiên ngửi thấy một hương vị.

(v)Thơm quá.

Bọn họ lũ lượt quay đầu nhìn, chỉ thấy Lý Bình An đang nấu mì ở đó.

Bát mì còn được tô điểm bằng hành lá, và một ít thịt trâu.

Mấy ngày này, Lý Bình An ăn thịt cá ngấy rồi, nay quyết định đổi sang món thanh đạm một tí. Hơi nóng ập thẳng vào mũi.

Những người ở đó dường như ngửi thấy mùi nước dùng thơm ngon, hương thơm của mì. Thịt trâu tươi ngon, và mùi rau thơm thoang thoảng.

“Đại thúc, ngươi đi ra ngoài còn mang theo nồi sắt sao?“cô gái xinh đẹp tên Sở Vận tò mò hỏi. “Ra bên ngoài, không thể làm khổ bản thân được.

Lý Bình An cảm nhận được ánh nhìn của mấy người họ, thói quen thăm dò hỏi họ.

“Có muốn cùng ăn không?”

Ban nãy, bọn họ tự nhiên mời mình cùng ăn.

Bây giờ Lý Bình An đương nhiên phải mời họ một câu.

“Được chứ được chứ!”

Những người trẻ này không có chút khách sáo nào cả.

Ta chỉ là lịch sự mời mà thôi.

Lý Bình An chỉ đành vớt mì ra, sau đó thả thêm một ít.

“đại thúc không cần nhiều như vậy đâu, chúng ta có ăn bao nhiêu đâu mà

Sở Vận nhìn thấy Lý Bình An lại nấu một nồi to, vội vàng nói.

Lý Bình An nói với nàng: “Hiểu nhầm rồi, này là cho ta ăn”

Một đám người vừa ngồi nhai tỏi, vừa ngồi húp nước mì sột soạt, trông có vẻ rất ngon lành. Ngoài trời mưa rơi, thấp thoáng có tia sét lấp lóe.

“đại thúc, hay là thúc đi cùng chúng ta đi.“Sở Vận nói: “trời mua rồi, đường núi sẽ trơn lắm” “đúng vậy”

Những người còn lại đồng loạt tán thành.

Lý Bình An vốn định từ chối, nhưng lại bất lực trước sự nhiệt tình thái quá của bọn trẻ.

“Nếu như bị ngã thì mệt lắm đó, đại thúc thúc không cần ngại với bọn ta đâu?

Lý Bình An chỉ đành nhận ý tốt của bọn họ, dù sao hắn cũng đang xuống núi.

Sau đó vài người họ lại kéo Lý Bình An cùng tới chơi trò chơi.

Tiếng cười đùa vang vọng bên tai, Lý Bình An không khỏi cảm thán trong lòng một câu.

Tuổi trẻ thật tốt.

Lúc này, thần thức của Lý Bình An khẽ động, bút hiệp khác đeo bên hông cũng đập mạnh. Trong trạm dịch bỗng nhiên vang lên một giọng nói uy nghiêm.

“Các ngươi vì sao lại đến quấy rầy ta thanh tu!”

Mấy người kia lũ lượt đứng dậy, tinh thần cảnh giác.

Giọng nói kia oai nghiêm vô cùng, mang theo khí thế khiến người ta sợ hãi, rõ ràng là người có nội công cao cường.

“Là…là pho tượng kia!”

Đám người quay đầu nhìn, chỉ thấy pho tượng gỗ ở phía đông nam của trạm dịch.

Thấp thoát phát ra ánh sáng rực rỡ, khói xanh lượn lờ xung quanh.

Bọn họ chấn kinh, đây là…thần hiển linh sao?

Mấy người ta nhìn ngươi, ngươi lại nhìn ta.

Trong đó có một cậu trai tên Vương Bằng, chắp tay ôm quyền mà nói: “chúng ta ở đây không cố ý quấy rầy tiên nhân thanh tu, nếu như ảnh hưởng đến ngài vậy thì bọn ta sẽ rời đi?

“Ngoài kia trời đang mưa gió, nhĩ đẳng cứ an tâm ở lại đây đi”

“Đa tạ tiên nhân.“Bọn họ vội vàng nói cảm ơn.

Khói xanh tụ lại giữa không trung, trôi nổi hóa thành một thân ảnh.

Khóe miệng treo lên một nụ cười vừa ngạo mạn vừa uy nghiêm, thật sự là giống thần linh.

Trên người hắn, quanh thân hắn phảng phất một sự áp bức vô hình, khiến trong lòng người ta không khỏi sinh ra cảm giác cung kính với

hắn.

Những người ở đó có xung động muốn quỳ xuống vái lạy hắn.

“tham kiến tiền nhân!”

Ánh mắt của tiên nhân quét qua, sau đó tầm mắt dừng lại trên người cô bé xinh đẹp tên sở vận kia.

Răng trắng môi hồng, dáng người mảnh khảnh.

Chỗ cần nở thì nở, chỗ cần gầy thì gầy.

“căn cốt bất phàm”Tiên nhân dường như đang nghĩ gì đó rồi gật đầu: “Ngươi có nguyện lòng đi theo bản tọa tu hành, bước lên con đường trường sinh bất tử ?”

Sở Vận bất ngờ: “ta”

Những người khác lũ lượt quay đầu nhìn nàng.

Nhất thời Sở Vận có chút ngây ngốc.

Nhìn gương mặt nghiêm túc của thần tiên, quanh thân tỏa ra ánh sáng trong xanh.

Sau lưng hắn còn hình thành một tinh vân màu xanh.

Như này đủ khiến người khác kinh sợ, những người trẻ này bị dọa đến chỉ biết đứng đơ ở đó. “Phàm nhân chung quy vẫn là phàn nhân, cuộc đời ngắn ngủi được bao nhiêu năm, nha đầu hiện tại ngươi cảm thấy mình rất trẻ.

Nhưng hai mươi năm sau, ba mươi năm sau thì sao?

Ngươi sẽ già đi, trở thành một bà lão, đừng nói là vẻ đẹp, sợ rằng đi lại cũng là một vấn đề”

Nếu như ngươi bước vào con đường tu hành này, vẻ thanh xuân của ngươi sẽ được duy trì mãi mãi, hiểu biết về thế giới này nhiều hơn.

Quen được nhiều người hơn, đạt đến một cảnh giới rất cao…

Giọng nói trong trẻo, giống như thanh âm từ cõi trên.

Rót vào tai bọn họ một cách rõ ràng.

Khiến tất cả những người ở đây đều sững sờ, không tránh khỏi bị hấp dẫn bởi cái thế giới mà người

kia nói.

So với những tiên nhân, phàm nhân bọn họ thật sự chỉ như những con ếch ngồi đáy giếng. Sở vận rõ ràng bị hắn lay động, môi hơi run run.

Những ngươi ở đây ánh mặt đều đổ dồn về nàng, mang theo vài phần ngưỡng mộ. Cơ duyên này

không phải chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết thôi sao?

Nhân vật chín bị trọng thương, ép vào đường cùng mới có thể đạt được.

Khóe miệng tiên nhân hơi hơi động, nở một nụ cười khiến người ta khó nhận ra. “Bản tọa hỏi lại lần nữa, ngươi có nguyện lòng không?”

“ta… ta”

Sở Vận bặm môi, đang lúc hồ đồ định nói ra câu ta bằng lòng.

Sột soat sot soat.

Lúc này Lý Bình An ngồi trong góc khuất thản nhiên mà ăn mì, Chỉ là tiếng ăn mì rất lớn, cũng không nhìn thấy hắn đứng dậy. Ánh mắt tiên nhân nhìn sang, biểu cảm tỏ vẻ không vừa ý. “này, đại thúc đừng ăn mì nữa, tiên nhân hiển linh rồi.

Một người đứng bên cạnh khẽ trách móc Lý Bình An, thấp giọng nói. Lý Bình An khẽ cười: “ừ, quả thật giả dạng rất giống”

“đại thúc, thúc nói gì thế! Đừng nói bậy.

Người kia có chút gấp gáp, bây giờ không phải là lúc có thể nói bừa được đâu.

Lý Bình An lúc này mới ngẩng đầu dậy, một nồi mì to đã sạch sẽ.

Hắn đứng dậy, xoa xoa bụng.

Lúc này mới nói: “tại hạ và các hạ không thù oán, vốn không định nhúng tay vào truyện này.

Chỉ là những người trẻ này bản tính lương thiện, quy cho cùng cũng

giống như mì ở trong nồi, vẫn mong các hạ giơ cao đánh khẽ”

Những lời này của hắn rất lịch sự, tên này chỉ là giả thần giả quỷ.

Lại muốn người xinh đẹp như Sở Vận, dùng cái mông cũng đoán ra được.

Chẳng qua nếu như không cần thiết, Lý Bình An vẫn hy vọng không phải giao thủ với người kia.

Nghe Lý Bình An nói như vậy, những người ở đó nhất thời mù tịt.

“to gan!”

Nghe trong giọng nói rõ ràng mang theo tức giận, khiến những người ở đó chấn động.

Sắc mặt đại biến, không khống chế nổi hai chân quỳ thẳng xuống mặt đất.

Uy nghiêm mà khủng khiếp như mưa to rơi thẳng xuống đầu họ, quả thật là tiên nhân rồi.

“hừ, đứng dậy!”

Lý Bình An khẽ nhấc chân, cơ thể chắn trước mặt họ.

Chương 249: Da vàng

1207 chữ

“Đứng lên!”

Chân Lý Bình An nhẹ nhàng nhảy lên.

Áp lực vô hình trên thân những người ở đó liền biến mất, bọn họ thở ra một hơi.

Bóng dáng người kia lơ lửng giữa không trung từ từ mở miệng nói: “Xem ra các hạ cũng là người tu hành! Nếu đã là người tu hành, nên biết tôn ti trật tự, sao dám hành động bừa bãi như thế được.

“Giả thần giả quỷ”

Lý Bình An để lộ khí, một nguồn sức mạnh to lớn đột nhiên bùng phát.

Chỉ cảm thấy luồng khí nóng phả lên mặt, bóng dáng tiên nhân chấn động lung lay như sắp rơi. Cuối cùng cứ vậy mà biến mất.

“Tìm chết!”

Pho tượng thần kia hóa thành một bãi máu, hai tay giơ lên.

Bóng dáng người kia lơ lửng giữa không trung từ từ mở miệng nói: “Xem ra các hạ cũng là người tu hành! Nếu đã là người tu hành, nên biết tôn ti trật tự, sao dám hành động bừa bãi như thế được. “Giả thần giả quỷ”

Chỉ cảm thấy luồng khí nóng phả lên mặt, bóng dáng tiên nhân chấn động lung lay như sắp rơi.

Cuối cùng cứ vậy mà biến mất.

Một trận gió mạnh thét gào, như là sấm sét trong mùa xuân, hình thành khí thế cực lớn, cuốn gói bay tới chỗ đám người.

Lý Bình An tay nắm thanh đao, đao xuất ra như gió mát thổi qua mặt.

“Uỳnh!“một tiếng, những người ở rất gần đó đều cảm nhận được một luồng khí bỏng rát.

“Phù.”

Mũ đao chém ra một đường cong, giống như những đám mây lang thang ở ngoài trời kia.

Tưởng thờ ơ lạnh nhạt, nhưng hóa ra lại mang theo sát tâm khiến người ta sợ hãi.

Cái tên giả thần giả quỷ này còn chưa kịp kêu thảm một tiếng, đã bị chém ra thành hai mảnh, không còn âm thanh nào nữa.

Hóa ra chỉ là một con chồn.

Chồn à…có ăn được không?

Sở Vận lúc này vẫn đứng ngốc tại chỗ, lúc này bọn họ mới hiểu ra.

Hóa ra cái người tự xưng là thần tiên ban nãy chỉ là một con yêu quái biến thành lừa gạt bọn họ. “đại…đại thúc”

Lý Bình An thản nhiên cất nồi và giàn nướng vào.

“wa, đại thúc, ngươi lợi hại quá.”

“đại thúc đại thúc, ngươi làm cách nào biết hắn là yêu quái?”

“đại thúc hóa ra ngươi mới là thân tiên á

Một đám người vây quanh Lý Bình An líu lo, ngươi một câu ta một câu nói mãi không ngừng nghỉ. Tiên nhân chân chính người ta rất khiêm tốn, vừa nghĩ thế ma fminfh vừa nãy có thể khoác vai bám cổ với người ta, bọn trẻ không khỏi phấn khích.

“đại thúc, ngươi biết đi mây về gió không?”

“đại thúc, tu hành có thật sự sẽ trường sinh không, vĩnh viên lưu giữ thanh xuân không?”

Sở Vận tò mò đưa mắt hỏi.

Tuy đã biết tiên nhân kia là yêu quái, nhưng mà ban nãy khi nghe người kia nói, quả thực khiến Sở Vận có chút rung động.

Vĩnh viễn trẻ đẹp, điều này với những cô gái có sự hấp dẫn khó mà từ chối.

Lý Bình An khẽ cười, bỗng nhiên chỉ phía sau những người đó: “các ngươi nhìn xem đó là gì?”

HO?

Bọn họ lũ lượt quay đầu nhìn.

“có gì đâu?”

“cái gì á?”

Bọn họ trừng to đôi mắt hiếu kỳ quay đầu nhìn, chỉ là chả có cái gì kỳ lạ hết á.

Sở vận là người phản ứng đầu tiên, quay đầu lại.

“ai, tiên nhân đại thúc đâu!”

Lý Bình An vừa đứng ở đó giờ đã không thấy đâu.

Trống không, như chưa từng xuất hiện.

Một trận gió từ ngoài miếu thổi vào, mang theo một chút mát mẻ.

Sáng sớm bên bờ sông sương mù dày dặc, núi nói bị bao phủ bởi một màu trắng xóa.

“Lão Ngưu, thổi lửa to lên một chút”

Khói nghi ngút, nướng từ từ.

Chốc lát, có mùi hương kỳ lạ tỏa ra từ trong thịt.

Thịt chồn không chỉ tốn củi, hơn nữa còn có mùi hôi thối, ăn vào miệng tỏa ra một mùi hôi khó tả. Nhưng mà con chồn này dù sao cũng tu luyện thành tinh rồi, hấp thu linh khí đất trời.

Cho nên hương vị này không phải những con chồn thường có thể so sánh được.

“ừm, mùi vị không tệ”

Lý Bình An cắn một miếng, gật gù nhận xét.

Quan trọng nhất là ăn cái của này xong, trong cơ thể rất nhanh liền cảm nhận được có một luồng khí nóng bốc lên, có cảm giác như muốn đốt cháy tất cả.

Chẳng qua, rất nhanh đã bị Lý Bình An áp xuống.

Những môn võ này chỉ thích săn mấy con yêu thú, rồi dùng máu thịt của yêu thú để bồi bổ gân cốt. Tranh thủ lúc ăn cơm, Lão Ngưu lật bản đồ ra, xem xem bọn họ có đi đúng đường không.

Sau đó một người một trâu nhằm hướng núi Long Hổ mà đi.

Huyện Tính Châu, thuộc quận Hà Đông.

Núi Long Hổ Hà Đông, cũng từng là một cái tên nổi danh.

Một một đời thiên sư bất kể là ở Đại Tùy, thậm chí là ở Cửu Châu, đều nhận được sự kính trọng của người khác.

Có thể cùng đặt lên bàn cân với Thiếu Kiến Đại Tùy và Hoài Lộc Thư Viện.

Chỉ là theo sự thay đổi của thời gian, núi long hổ dần dần héo tàn, yếu kém.

Bây giờ cũng chỉ còn xót lại tòa Quan Hòa đã từng là truyền thuyết.

Trên đường, có một vị đạo trưởng thân mặc trường bào, ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ.

Tay trái cầm phất trần, tay phải cầm một thanh thước ngọc.

Mắt nhìn một người phụ nữ xinh đẹp ngồi đối diện, miệng nở một nụ cười thần bí.

“đạo trưởng, ngài xem ta…”

Người phụ nữ xinh đẹp kia mặc bộ cẩm bào bằng tơ tằm, thắt lưng màu ngọc.

Nhìn có vẻ rất giàu có, dáng người lồi lõm thích thú.

Lão đạo sĩ nhìn chằm chằm bộ ngực nguy nga kia, lời nói thành khẩn.

“Phu nhân, bần đạo là người ăn ngay nói thẳng”

Người phụ nữ xinh đẹp kia lo lắng sợ sệt nói: “Đạo trưởng cứ nói, ta có thể chịu đựng được. Lão đạo sĩ hút nước dãi: “ta có thể cảm nhận bằng tay thử không?”

Hả? Chát!

Lão đạo sĩ sờ gò má đang ửng đỏ của mình, bất lực thở dài.

Nhìn bóng lưng người ta rời đi, oan ức nói: “ôi xã hội bây giờ lòng người quá phức tạp mà, đã bảo bần đạo là người ăn ngay nói thẳng mà..

Thấy trời đã không còn sớm, đạo sĩ đang định thu sap rời đi.

Lại nhìn thấy một người đi lại chỗ hắn, vốn không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Chỉ thấy hồ lô đeo trên thân người này, thế mà là của hắn.

Lão đạo sĩ nhíu mày: “Ai yo, tiểu tử ngươi!”

Lý Bình An mỉm cười, chắp tay nói: “Chào lão Thiên Sư.

Lúc đầu hắn ở Ngọc Môn Quan, là lão đạo sĩ này cướp bánh nướng của hắn.

Hai người kết duyên từ đó, Lý Bình An giới thiệu Tần Thời cho hắn

ta, hắn ta lại tặng cho Lý Bình An dưỡng kiếm hồ lô.

Chương 250: Bạch Ngọc kinh

1298 chữ

“Đi đi, đi uống rượu thôi.”

Lão đạo sĩ kéo tay Lý Bình An dắt đi.

“Lão nói cho ngươi nghe, mấy tên đệ tử mà ngươi giới thiệu cho lão quả thực không tồi~ chỉ là bọn chúng có chút cứng ngắc, bất kể chuyện gì cũng cố chấp cho bằng được.

Vừa nói, vừa mua một ít rượu thịt.

Được hôm lão đạo sĩ hào phóng”cái này, cái này,....lấy hết.

Lý Bình An gật đầu cười.

Chủ quầy cười nói: ” Ài yo, mua nhiều ghê nhỉ, tổng thiệt hại hết hai mươi lượng bạc nhé”

“Hai mươi lượng bạc đúng chứ?”, lão đạo sĩ mò túi áo, cố ý nói to, “ai yo, hình như hôm nay lão ra ngoài quên mang theo tiền rồi”

Sau đó quay lại nhìn Lý Bình An.

Rặn ra từng câu từng chữ, “vậy…thì làm sao đây?”

Nụ cười trên mặt Lý Bình An cứng đờ.

Giây tiếp theo, quả quyết nằm vật trên mặt đất, toàn thân co rúm, một tay còn tự bóp nhân trung

“Ta…phát bệnh rồi!”

Lão đạo sĩ nhìn Lý Bình An, cảm thán một câu trong lòng.

“Đúng là trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước ngã nhào trên bãi cát”

“Khiến ngài tốn tiền một phen rồi. Lý Bình An rất lấy làm tiếc nói.

Lão đạo sĩ ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: “không sao, chút tiền thôi ý mà.”

Đi dọc theo con đường núi, rất nhanh đã nhìn thấy toàn bộ diện mạo của núi Long Hổ.

Một người đứng trên một hòn đá rất to, đang siêng năng luyện quyền.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, gương mặt kiên nghị.

Giống như một toà núi, nguy nga không thể lay động.

Chính là cậu chàng nói lắp Tần Thời.

Cậu ta quay đầu, nhìn thấy bên cạnh sư phụ mình còn có một người khác, lặng im một chút. Sau đó, trên gương mặt đen đen lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Tiên sinh!”

Lý Bình An cười cười rồi vỗ vai của hắn, “Bớt nói lắp nhiều rồi”

“Tiên…tiên sinh sao ngươi có thời gian rảnh đến đây vậy.”

Tật nói lắp của Tần Thời vẫn chưa khỏi.

“Nghe bảo núi Long Hổ có nghi lễ khai sơn, nên đặc biệt đến đây mở mang tầm mắt.

Tần Thời cười thật thà, trước lúc đến núi Long Hổ.

Trên thế giới này hai người đốt tốt với hắn ngoại trừ mẹ, người con lại chính là Lý tiên sinh.

Không chỉ cứu hắn một mạng, ngay cả việc bái sư núi Long Hổ may mà nhờ có Lý tiên sinh.

Lão đạo sĩ trong tay cầm đồ đã mua, “Ta đi chuẩn bị cơm tối, Tần Thời ngươi đưa tên tiểu tử thối này đi chơi đi”

Tần Thời vội vàng gật đầu.

Trong khu rừng trúc xanh ngát, có một con đường rộng khoảng một trượng. Hai bên là trúc, giống nư một con mương

dài.

Trên đường, Tần Thời giới thiệu cho Lý Bình An những thắng cảnh trên núi Long Hổ.

Từ đường này đến đường khác kéo đằng đông lôi đằng tây.

“Sư phụ ngươi dạy ngươi những gì rồi?” Lý Bình An thuận mồm hỏi.

“Chỉ dạy ta một chiêu”

“Một chiêu?”

“Ừm” Tần Thời gật đầu.

Mấy năm trước, lão đạo sĩ đưa Tần Thời đến núi Long Hổ.

Ngày ấy lúc bái sư, bèn dậy cho hắn một bộ quyền pháp.

Tần Thời phấn khích luyện một lúc là thuộc, sau đó hắn bảo lão đạo sĩ dạy cho hắn mấy chiêu nữa. Lão đạo sĩ bèn nói: “Luyện tiếp đi!”

Thế là Tần Thời lại luyện thêm hơn nửa tháng, cảm thấy mình đã thấu hết bộ quyền này rồi.

“Sư phụ, ta muốn học chiêu nữa.

Lúc đó, lão đạo sĩ đang xem xuân cung đồ, đầu cũng không buồn ngẩng lên nói.

“Không cần nhiều chiêu, luyện cho thông!”

Nếu là người khác, sợ rằng sớm đã nóng ruột.

E rằng lão đạo sĩ này chỉ biết đúng một chiêu này thôi?

Tuy vậy Tần Thời là một người cứng đầu, nếu đã bái lão đạo sĩ làm thầy, những lời lão đạo sĩ nói hắn đều tin tưởng.

Thế là lại kiên trì luyện luyện đi luyện lại từng chiêu, theo thời gian trôi qua.

Tuy chỉ là một chiêu đơn giản, nhưng sau khi luyện thông có cảm giác như mở ra chân trời mới.

“Tiên sinh, đây đây…đây là Bạch Ngọc Kinh Kinh, đây là nơi dữ dội nhất nhất nhất trong núi Long

Hồ.”

Tần Thời và Lý Bình An dừng lại trước một tòa tháp cao.

Tòa tháp cao cao, đứng sừng sững yên tĩnh ở đó.

Bạch Ngọc Kinh trên trời, mười hai lầu năm thành.

Thần tiên sờ đầu ta, kết tóc nhận trường sinh.

Nhìn từ phía xa, tòa lầu các như một thanh kiếm sắc bén đang treo ngược, lơ lửng giữa mây xanh. Tỏa ra khí áp ào ào mãnh liệt, bất kỳ ai cũng không ngờ được rằng.

Trong nơi thâm sơn này, thế mà lại có một tòa lầu rộng lớn như vậy.

Những mái hiên xếp chồng lên nhau, từng tầng rồi từng tầng, mỗi tầng trong tòa lầu đều có bàn

thờ.

Cảnh tượng đẹp lạ hùng vĩ, tổng cộng có mười hai tầng.

Mỗi tầng đều có một thềm đá thẳng tắp, men theo góc tháp kéo dài đến tận đỉnh tháp.

Tần Thời giải thích: “Bạch Ngọc Kinh chính là thánh địa của núi Long Hổ, được xưng là thắng cảnh non nước, nơi ở của thần tiên. Bởi vì có nó, nơi này có có thể trấn áp tất cả…thuật pháp, đánh đâu thắng đó, khó mà rung chuyển.

Sư phục nói….nói tu sĩ tam phẩm đứng trước mặt nó pháp thuật nào cũng không thể thi triển. Thần kỳ như thế sao?

Lý Bình An tò mò hỏi: “có thể vào xem thử không?”

Tần Thời lắc đầu, “Chúng ta…chúng ta không vào được đâu, sư phụ nói Bạch Bạch Ngọc Kinh vẫn

đang chờ một người có duyên.

Lý Bình An nghĩ ngợi.

Có thế trấn áp tất cả các loại pháp thuật? Tương đương với đá cấm ma.

Lại còn chờ người có duyên.

Sao nghe giống như tất cả đều chuẩn bị cho mình vậy.

Lý Bình An cười, có lẽ là do mình nghĩ nhiều thôi.

Tần Thời nói, “Tuy không vào được, nhưng chúng ta có thể đến gần

xem thử”

Lý Bình An bước lên trước hai bước, dừng lại chỗ bia đá.

Đề phòng vạn nhất, vẫn là nên đứng chỗ xa nhìn vậy.

Lý Bình An không muốn dính phải rắc rối. “Tiên sinh…chúng ta đến gần xem thử.

Lý bình an cười, “Thôi, đứng ở đây là được rồi”

Tần Thời bắt đầu nghi ngờ.

Lúc này, lão đạo sĩ từ phía xa chạy tới.

“Tiểu Tử thối sắp ăn cơm rồi! ồ, ở đây làm gì?”

Tần Thời nói: “Ta…ta đưa tiên sinh đến tham quan Bạch Ngọc Kinh.

Lão đạo sĩ gật đầu, “ Đứng xa thế này làm gì?”

Lý Bình An khẽ họ một tiếng: “ Đứng đây là được rồi, ta sợ đến gần sẽ xảy ra chuyện

Lão đạo sĩ cười ha hả, “Xảy ra chuyện? Có thể xảy ra chuyện gì được?”

Lý Bình An cũng không rõ sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng hắn dấy lên một dự cảm không lành.

“Vẫn là…bỏ đi”

Lão đạo sĩ khoát tay, “ Aii, yên tâm, có lão phu ở đây có thể xảy ra chuyện gì chứ? Chẳng lẽ ngươi có thể làm sụp núi Long Hổ sao?”

Chương 251: Hội của thật sướng mà

1191 chữ

Sắc mặt Lý Bình An khó coi.

Ông ta càng nói vậy dự cảm bất an trong lòng hắn càng mãnh liệt. Thế là Lý Bình An bèn chuyển sang chủ đề khác.

“Thôi ta đi ăn cơm trước đi”

Chỉ là, hắn không muốn đi, lão đạo sĩ lại càng muốn kéo hắn qua đó.

“Hôm nay nhất định phải đi xem thử! Lão không tin ngươi có thể làm gì”

Hết cách rồi, Lý Bình An chỉ tự động viên bản thân mình nghĩ nhiều thôi.

Nhảy qua những bậc đá, tới gần Bạch Ngọc kinh.

“Lão đã nói rồi, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lão đạo sĩ đắc ý nói.” Yên tâm đi, Bạch Ngọc kinh này…”

Giấy tiếp theo, rắc rắc!

Bậc đá nứt đôi.

Ngay sau đó tiếng uỳnh uỳnh vang vọng cả đất trời, mặt đất nhanh chóng bị nứt ra.

Từng lớp từng lớp bùn đất nổ tung như thể bị máy bắn đạn nện vào.

Bạch Ngọc kinh hơi rung rung, tỏa ra khí thế khiến lòng người sợ hãi, nó giống như một con cự thú thời hồng hoang, mở to cái miệng lớn đầy máu nuốt trọn con người.

“Đậu mé!

Lời vàng ý ngọc thốt ra từ mồm lão đạo sĩ.

Lý Bình An cười khổ, “Quả nhiên xảy ra chuyện mà”

Tần Thời mặt biến sắc, “Sư… sư phụ bây bây giờ làm sao?”

“Chạy!” lão đạo sĩ hét lớn.

Ba người một trâu co cẳng chạy.

“Sư phụ sư phụ, Bạch Ngọc kinh… bay lên rồi!”

Lão đạo sĩ quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Bạch Ngọc kinh to lớn nhấc thân lên, lấp lánh ánh bạc, như những tia sớm màu bạc.

Đá vỡ nút, khói bụi mịt mù.

Chớp mắt cát đá tứ tung, như là tuyết rơi.

Cả núi Long Hổ chìm xuống nhanh chóng, tiếng động cực lớn thu hút sự chú ý của người dân trong huyện thành.

“Con trâu lộn nhào?!”

“Mau chay!”

Trên đường lớn lập tức trở nên hỗn loạn.

“Bỏ mẹ, mất nhà rồi!”

Lão đạo sĩ hoang mang.

Uỳnh—

Bạch Ngọc kinh to lớn bỗng nhiên đuổi theo ba người đang chạy trốn như thể sao băng lao trên

bầu trời.

Ba người bị dọa sợ chết kiếp chạy như bay, nếu mà bị Bạch Ngọc kinh đè trúng, phỏng chừng không chết cũng tàn phế.

“Nó đuổi theo chúng ta làm gì?” Lý Bình An hét lớn hỏi.

“Ai mà biết.” Lão đạo sĩ quay đầu nhìn thử, “Hình như không phải đuổi theo chúng ta, là đuổi theo người.”

Nói rồi, túm lấy đồ đệ của mình, té sang một bên.

Bạch Ngọc kinh phát ra một tiếng kêu cực lớn, nhằm thẳng vào Lý Bình An.

Chỉ là Lý Bình An vẫn chưa bị ép thành bánh thịt.

Bạch Ngọc kinh ở giữa không trung bỗng nhiên thu nhỏ, ngay sau đó nảy vào bên trong não hải của Lý Bình An.

Hắn cảm thấy toàn thân chấn kinh, trước mắt tối sầm.

Có vẻ có thứ gì đó đang đè lên não hắn.

Sau đó, thì không còn sau đó nữa.

Lý Bình An sững sờ trong giây lát, trong ý niệm cảm nhận được một tòa tháp.

Bạch Ngọc kinh… !?

Lão đạo sĩ: (Co)...

Lý Bình An: (v

Ta đã bảo là ta không đi rồi mà.

Năm ngày sau, núi Long Hổ.

Ngồi trong một đống hoang tàn, nếu như ánh mắt có thể giết người khéo bây giờ Lý Bình An đã bị lão đạo sĩ giết mười vạn lần rồi.

Tin tốt là Bạch Ngọc kinh đã bị Lý Bình An đuổi từ trong ý niệm của hắn ra ngoài.

Một khi được thả ra bèn có thể cấm toàn bộ bao gồm các loại pháp thuật của những tu sĩ tam phẩm ở xung quanh.

Đơn giản là giết người dễ hơn, pháp bảo cần thiết khi ở nhà hoặc đi du lịch.

Tin xấu là, cho Lý Bình An cách xa Bạch Ngọc kinh một khoảng nhất định.

Bạch Ngọc kinh cũng tự động bay vào trong ý niệm của hắn.

Chương 251: Hồi của thật sướng mà

Lý Bình An cười có lỗi, “Vậy thì… chuyện đã như vậy, ta cũng không còn lời nào để nói rồi, ta làm rồi”

Lập tức, một hớp uống cạn rượu trong bình hồ lô.

Bây giờ đừng có nói là nghi lễ khai sơn, hai ông cháu kia từ nay về sau ở đâu đấy mới là vấn đề.

Vì muốn thể hiện sự hối lỗi của mình, Lý Bình An để lại toàn bộ số linh thạch trên người hắn cho lão đạo sĩ.

Lại còn nói mình nhất định sẽ tìm cách giải quyết chuyện này, sau đó mới xuống núi.

Dẫu sao xảy ra chuyện như này rồi, hắn cũng không định mặt dày mà ở lại.

Ánh mắt của lão đạo sĩ càng ngày càng hung ác.

Gió lạnh thổi qua.

Lão đạo sĩ tự thu mình vào một góc, biểu cảm oan ức, hận không thể xẻo cái miệng của mình.

“Ai bảo ngươi chưa suy nghĩ kỹ đã nói, ai bảo người!”

Tần Thời không biết mệt mỏi khiêng đá và gỗ, dường như chuẩn bị xây lại núi Long Hổ.

Lão đạo sĩ lại uống một hớp rượu say, miệng lẩm bẩm.

Lý Bình An không có cách sử dụng pháp thuật, vậy thì nếu như về sau gặp phải tu sĩ luyện khí. Chỉ cần lôi nó ra, bọn họ lập tức trở nên giống hắn thôi.

Được đấy.

Nghĩ thì quả thực có chút không ngờ tới, mình chỉ muốn ra ngoài lượn vài vòng mà thôi.

Ai ngờ lại hốt được bảo vật mà không bất gì, còn làm sụp núi của người ta.

Nhưng mà… ăn chùa thích vãi!

Một người một trâu đi trên đường, sắc mặt bình tĩnh.

Về sau phải đi đâu tìm linh thạch đây.

“Lão Ngưu ngươi nói xem”

Chương 252: Hôm nay ai dám động vào huynh của ta

1463 chữ

Chương 252: Hôm nay ai dám động vào huynh của ta Hai năm sau.

Mây trôi sét nhẹ, lờ mờ xuất hiện đầu tiết kinh chập. Mây đen che phủ ánh trăng, trời có hơi lạnh.

Mưa xuân kèm theo gió mát, lặng lẽ buông xuống. Tiếng mưa rả rích, tạo nên cảnh xuân buồn.

Vài tên hán tử bảo hộ công tử trẻ tuổi phía sau, đi trong đêm mưa.

Tướng mạo thanh tú, mặt tựa quan ngọc, dáng người cao lớn.

Nhấc tay nhấc chân nhẹ như nhành liễu trước gió.

Đi ở trên đầu là những người nam râu quai nón, bỗng nhiên đưa tay, ngăn lại bước chân của đám người.

Bọn họ lần lượt sợ vũ khí bên eo, gương mặt cảnh giác.

Ở phía trước không xa, có một người mặc áo xanh dài, đang nằm thẳng trên tảng đá.

Đầu người kia dựa trên cành thông, trên đầu đội mũ rộng vành.

Mũ lá rủ xuống che khuất gương mặt của hắn, hở áo trước ngực, dây lưng thô kệch thắt lên eo, trong tay cầm một cây gậy trúc.

“Ai!” Râu quai nón lạnh lùng hỏi.

“Đợi các ngươi lâu lắm rồi.”

Lý Bình An ngáp một cái, ngồi dậy.

“Chu Dịch, Lưu Đại Lộ, Lý Liệt,...

Nói rồi, Lý Bình An lôi từ trong ngực ra một xấp giấy truy nã.

“Trong tay không có dưới năm thuộc hạ là tu sĩ luyện khí, đúng rồi, đáng giá nhất vẫn là ngươi.”

Lý Bình An đưa một ngón tay, chỉ vào người trẻ tuổi đang đứng giữa kia.

“Sơn thần chi tử, Lý Tam Lang

Một mình ngươi đáng giá ba trăm viên linh thạch, không uổng công ta ở chỗ này đợi các ngươi hơn một tháng”

Người được gọi là Lý Tam Lang kia lạnh lùng cười, như là rắn độc.

“Cầu phú quý trong nguy hiểm, tuy vậy ngươi phải biết sau hai chữ phú quý có một chữ “hiểm”. Nam tử râu quai nón đưa mắt nhìn xung quanh, cảnh giác nói: “Chỉ có một mình hắn, công tử cẩn thận làm đầu.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn, một người mà dám ở đây chặn bọn hắn.

Nhất định không đơn giản.

Lý Tam Lang hừ lạnh một tiếng, “Sợ cái gì! Cả đường này ta sắp nghẹn chết rồi! Để bản công tử đến dạy dỗ tên tiểu thử này”

“Công tử, hãy để thuộc hạ thăm dò thân thủ của tên này trước.”

“Bản công tử nói rồi để ta dạy dỗ tên tiểu tử này”

“... Công tử. Râu quai nón cố gắng khuyên can.

“Đừng phí lời nữa!”

Lý Tam Lang bước lên trước một bước, tay áo triển khai.

Lý Bình An chắp tay qua loa nói, “Xin chỉ giáo.

Lý Tam Lang cười, ánh mắt lóe lên tinh quang, cũng học theo hắn đáp lễ.

Lúc này, một luồng ánh sáng từ trong cơ thể Lý Bình An bay vụt ra.

Hóa thành một tòa tháp to giữa không trung, giống như thiên thạch lao xuống mấy người ở đo. Bạch Ngọc kinh

Lý Tam Lang giật mình, “Đậu mè, cái của gì vậy??”

Nhưng mà chiêu này cũng quá ẩu rồi.

Lý Tam Lang sau khi kinh ngạc, lập tức trưng ra biểu cảm khinh bỉ không đáng để mắt tới.

Đang lúc muốn thi triển thuật độn thổ.

Độn thổ độn thổ…

HO?!

Lý Tam Lang bỗng phát hiện mình không thi triển được thuận độn thổ nữa rồi.

Chết hơn là, hắn thi triển thuật độn thổ chân đã lún vào trong đất, nhưng mà phần thân của hắn

vẫn nguyên tại chỗ.

“Công tử!”

Nam tử râu quai nón định cứu, nhưng lại phát hiện mình cũng không thi triển được pháp thuật. Đang muốn vươn tay kéo Lý Tam Lang ra.

Uỳnh----!

Bạch Ngọc kinh trùng trung rơi xuống, khiến mặt đất rung lắc dữ dội, giống như một ngọn núi to đè xuống.

Lý Tam Lang và nam tử râu quai nón kia không vang lên tiếng kêu thảm nào, phỏng chừng đã bị ép thành bánh thịt rồi.

Mấy tên còn lại có chạy đi, chỉ là hai tên mạnh nhất là tên râu quai nón và Lý Tam Lang đã nghẻo rồi.

Nhưng Lý Bình An đã chuẩn bị từ trước, thừa dịp mấy tên này khiếp sợ vẫn chưa ổn định tinh thần. Hắn phi thân nhảy lên, nắm chặt phù tang đạo trong tay.

Một đao chém ra, hóa thành một trướng đạo.

Thời gian chưa hết một chén trà, trên mặt đất đã nhiều hơn mấy thi thể.

Mấy tên này trên người cực kỳ no đủ, đặc biệt là tên gọi là Sơn Thần chi tử Lý Tam Lang kia. Trong nhẫn chữ vật tuy không có bao nhiêu linh thạch, nhưng lại có không ít pháp bảo.

Đa số là những pháp bảo nhìn có vẻ chất lượng không tồi có giá trị liên thành, khoảng hơn mười chiếc.

Lý Bình An cất bảo vật đi, dùng bao tải đựng đầu của mấy tên này.

Sau đó đặt bao tải lên lưng trâu.

“Hôm nay thu hoạch không ít

Lão Ngưu: “Ngưu”

Lý Bình An hài lòng nở nụ cười, đưa tay thu về Bạch Ngọc kinh.

Cơ thể của Lý Tam Lang và người đàn ông râu quai nón kia sớm đã bị ép thành nhân bánh.

Lý Bình An chỉ đành cầm đốt ngón tay của bọn họ.

Phỏng chừng trước khi chết, Lý Tam Lang vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nếu hắn mà biết nếu thuận độn thổ không kẹp chân chân của hắn lại, vậy thì chắc chắn hắn sẽ trốn khỏi sự đè ép của Bạch Ngọc kinh.

Dẫu sao thì cái của này rơi xuống đất cũng nhanh quá.

Hoặc có thể Lý Tam Lang biết tòa bảo tháp này, có thể loại bỏ pháp thuật.

Nhưng mà trong trận chiến, từ trước đến nay không có cái gọi là nếu như. Chiêu chính của Bạch Ngọc kinh chính là lừa, đánh lén…

Bạch Ngọc kinh lại quay về bên trong não hải của Lý Bình An.

Lập tức, Lý Bình An cảm thấy cơ thể của mình bị rút đi một phần sức lực.

Bạch Ngọc kinh không phải lúc nào nơi nào cũng có thể thả ra được.

Mỗi lần thả ra, đều cần được sạc điện trong suy nghĩ của Lý Bình An.

Thục Sơn, Hoán Kiếm các.

Xưng danh kiếm phái số một Trung Châu, cả ngọn núi bị mây trắng che phủ, một màu trắng ngần.

Lý Bình An ngồi một mình một góc, đặt gậy trúc trên bàn.

Bắt đầu đánh chén, tự rót tự uống, yên lặng kiệm lời.

Một lúc sau, có một người trẻ vui vẻ chạy đến.

“Bình An, Bình An, lần này ngươi gặp may rồi.

Tên Lý Tam Lang này làm nhiều điều ác, giết hại bao nhiêu tu sĩ, cũng là quả báo, đây là tiền

thưởng của ngươi!”

Lý Bình An nói một câu ta, lấy ra vài viên linh thạch từ trong túi ném cho người trẻ tuổi kia.

“Đa tạ, Tiểu Đao”

Tiểu Đạo cười he he, “Giúp đỡ lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau.

Lý Bình An vác lấy bao linh thạch to, cười bảo: “Hôm nay có thể ăn một bữa ngon rồi.”

Bước ra khỏi Hoán Kiếm các, Lão Ngưu đang ở ngoài chờ hắn.

Một người một trâu ung dung tự tại đi về phía xa.

Một năm rưỡi trước Lý Bình An tới Thục Sơn, trở thành môn khách của Thục Sơn.

Ngươi giống hắn ở Thục sơn có nhiều, không phải đệ tử của Thục Sơn nhưng lại làm việc giúp thục

son.

Nhận nhiệm vụ ở Hoán Kiếm các, đổi lấy thưởng.

Đệ tử Thục Sơn tuy nhiều, nhưng những chuyện này người của Thục Sơn không tiện ra mặt.

Huống gì nhiều việc phải làm như vậy, đệ tử Thục Sơn không thể cả ngày chấp hành nhiệm vụ được.

Cho nên bọn họ để những môn khách làm những việc bẩn thỉu mệt mỏi kia, dù có chết Thục Sơn cũng không bận lòng.

Tương ứng với tiền thưởng vô cùng hậu hĩnh.

Quay về căn nhà mái tranh của mình ở Thục Sơn, Lý Bình An đóng cửa nhà.

Mở hầm, tiến vào trong.

Sau đó khởi động bẫy ở xung quanh, đề phòng có người đến đánh lén.

“Lão Ngưu, hộ pháp cho ta”

Lão Ngưu đã ngồi đọc tiểu thuyết, đầu cũng không buồn ngẩng, đừng làm phiền.

“Mời ngươi ăn thịt bò khô!”

Lão Ngưu lập tức nhảy qua,con mẹ nó xem hôm nay đứa nào dám động vào huynh đệ của ta!

Chương 253: Rèn luyện Thục Sơn

1270 chữ

Lý Bình An sắp xếp linh thạch và đan dược ra xung quanh, tắm giặt thay một bộ y phục khác. Sau đó sắc lấy chút nước thuốc ít ỏi, rồi uống nó vì mình.

Lúc

: sau, hắn lại rót ra một ly rượu, tưới rượu xuống dưới đất.

“Ly rượu này kính Thiên Tôn Đạo Gia!”

Lại tưới thêm một ly.

“Ly này kính Thánh Hiền Nho Gia

“Ly này kính lão tổ Binh Gia.

“Ly này kính Mặc Gia…

Không bao lâu sau đã hết một bình rượu, hầu như đều bị Lý Bình An vẩy xuống đất.

Nghĩ lại thì, hình như vẫn chưa kính rượu người nên kính thì phải.

“Ly này kính tự do, ly này kính cái chết..”

Cuối cùng hắn mới cúi đầu uống một hớp rượu to.

“Hôm nay không thành công thì cũng phải thành công!”

Mấy giờ sau

âm thanh giống như tiếng nổ, to có nhỏ có hòa cùng với bầu không khí xung quanh.

Ngay sau đó lần này từ một nơi nông hơn truyền đến tiếng nổ to hơn, mái nhà tranh bị lật tung lên. Lão Ngưu đang đứng trước cửa làm hộ pháp cho Lý Bình An, rống to một tiếng rồi quắp đuôi bay ra xa mấy trượng.

Tiếng cười trầm thấp hơn nữa lại rất có tiết tấu của Lý Bình An truyền ra từ trong hầm.

Lão Ngưu vội vàng chạy vào, kêu "ngưu ngưu".

Lý Bình An, Lý Bình An!?

Lý nhị cẩu?!

Cái thằng này đừng bảo là nhập ma rồi đấy?

"thành công! Cuối cùng cũng thành công rồi."

Cái cảm giác dựa vào sự nỗ lực, mồ hôi và nước mắt mà đạt được thành công này, quả thực khiến người ta quá phấn khích.

[Nê Hoàn: 40% – 50%

[Quy tức công: 95%-96%)

Toàn thân Lý Bình An nhớp nháp mồ hôi, nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Toàn cơ thể dồi dào năng lượng, sứng mạnh bùng nổ khắp các cơ bắp.

Khiến hắn có xúc động muốn đại chiến một trận.

Giống như một hồ nước đang khô cạn, bỗng nhiên được bơm nước vào.

Sức sống căng tràn nuôi dưỡng cơ thể hắn, để hắn trở nên mạnh hơn.

Lý Bình An nhìn bảng số liệu hiện lên trong ý niệm của mình.

[Tên: Lý Bình An, thọ mệnh: 450)

[Nhị tuyền ánh nguyệt 1v3 (888 000)

[Tư chất: Linh căn hạ phẩm)

[Đạo pháp thính phong: 93%–94%)

[Bạt Đạo thuật * Tà Liêu xuất vỏ:73%–80%) [Yến tử xuyên vẫn tung: 60%)

[Khoá chặt hơi thở: 70%–75%]

[Mệnh cách màu xanh: một lòng một dạ,

[Mệnh cách màu trắng: cần cù bù siêng năng 1 ～)

[Mệnh cách màu vàng: Quân tử đừng làm bậy, làm thì phải có cách

[Mệnh cách màu đỏ: Y giả nhân từ

Bảo vật đã đạt được: Phi kiếm Tế Vũ, Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Phù Tang đao, đã mài kiếm, Bạch Ngọc

kinh,

bút Hiệp khách.

Quả nhiên, ở nơi như Thục Sơn tu hành được chín bỏ làm mười mà.

Lý Bình An chui ra từ trong hầm.

Lúc này mới phát hiện, trong phòng là một mớ hỗn độn.

Chậu cây rơi vỡ trên mặt đất, mái nhà tranh bị lún một nửa.

Lại còn đang lung lay như muốn đổ, xem chừng không cầm cự được bao lâu.

Xem ra, cần tranh thủ thời gian tìm một chỗ ở khác.

Nhiệm vụ lần này kiếm được hơn tám trăm viên linh thạch, chắc đủ để sống sung sướng một khoảng thời gian rồi.

Lý Bình An chắp tay sau lưng, ý vị thâm trường mà nói.

“Lão Ngưu, tuy bây giờ chúng ta trở thành người ăn mì phải thêm hai quả trứng rồi, nhưng cũng không được quá kiêu ngạo, làm người phải biết kiêm tốn”

Chưa hết, còn bổ sung thêm một câu: “làm trâu cũng phải có đạo lý của làm trâu”

Lão Ngưu: thế ngươi đồng ý mua thịt bò khô cho ta chứ

“Ô? Chẳng phải ta vừa nói rồi sao? Làm trâu phải kiêm tốn.

Ăn thịt bò khô làm gì, húp miếng cháo thôi là được rồi.

Lão Ngưu nâng chân đạp một cái vào mông Lý Bình An, ngươi không muốn mua cho ta chứ gì!

Mấy hôm nay là ngày quan trọng của Thục Sơn.

Lớp đệ tử mới sẽ đi ra ngoài rèn luyện, tu hành là thứ yếu, cái quan trọng là muốn để những đệ tử này nâng cao kiến thức.

Năm năm một lần, ngoài những đệ tử mới ra, còn lại những đệ tử khác cũng có thể tham giác.

Những đệ tử thể hiện tốt, còn nhận được phần thưởng khác.

Với những đệ tử có khả năng thiên bẩm mà nói, chắc chắn đây là một việc cực kỳ tốt, có thể giúp bọn họ củng cố nền tảng, có lợi ích rất lớn cho việc tu hành ngày sau.

Tuy có những trưởng lão trong môn phái đi theo bảo vệ, thường sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng chúng đệ tử số lượng nhiều, hơn nữa một số đệ tử tài năng xuất chúng, chắc chắn phải đi hái một ít dược liệu cao cấp.

Những nơi đó, phần nhiều đều là những nơi nguy hiểm.

Cho nên sảy ra chuyện ngoài ý muốn là điều khó thể tránh khỏi.

Lúc này, thường thì những đệ tử sẽ đi mời một số người làm người bảo vệ.

Đa phần đều chọn những sư huynh sư tỷ trong Thục Sơn.

Chỉ là những người này giá cả đắt đỏ, có lúc những đệ tử này sẽ tìm kiếm môn khách của Thục

Sơn.

Thục Sơn, nhà bếp.

Lý Bình An đưa cho Lão Ngưu một phần thịt bò.

Rồi lại lấy một nồi thịt dê, một bình rượu.

Sau đó lấy thêm một ít nộm, trứng muối gừng chua.

Nếu là ngày thường, những thứ này chắc chắc không đủ cho Lý Bình An ăn.

Bởi vì đồ ăn của Thục Sơn, dĩ nhiên không phải là thức ăn bình thường.

Những thực phẩm này đều từ những linh thú nuôi trong chuồng, được chế biến với những gia vị đặc thù, cực kỳ có dinh dưỡng cho những người tu hành.

Tương đương với giá cả đắt đỏ.

Bình thường, Lý Bình An chẳng muốn vào đây đâu.

Chỉ là thi thoảng hoàn thành một hai nhiệm vụ, mới dẫn Lão Ngưu vào đây nhót lấy vài món, tự thưởng cho mình.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có một người đi tới. “Lý Bình An?”

“là ta. Lý Bình An trả lời bằng giọng nói hơi khàn khàn.

Người thanh niên kia nói: “ăn xong cơm, ra ngoài gặp.” “được.” Lý Bình An trả lời.

Sau đó thanh niên kia bước nhanh ra ngoài.

Ánh mắt của ba bốn người ở đó đều đổ dồn vào hắn, những người này đều là môn khách của Thục Sơn giống Lý Bình An.

Nơi nào có người nơi đó chính là giang hồ, câu nói này quả thật không sai một li.

Lý Bình An gần đây rất nổi trội, liên tiếp nhận mấy nhiệm vụ, chắc chắn kiếm được một món.

Đồng nghiệp là kẻ thù, khó mà không bị người ta ghen ghét.

Lý Bình An sớm đã quen rồi, chuyện này cũng chẳng phải mới xảy ra lần một lần hai.

Hắn bình tĩnh ăn hết nồi thịt dê, ngửa cổ uống nuốt hớp rượu cuối cùng.

Tinh thần sảng khoái!!

Sau đó, cầm gậy trúc bước ra ngoài.

Chương 254: Ta đồng ý!

1264 chữ

Trên võ đài, quả nhiên có người đang đợi hắn.

Đó là một ông lão, tuổi đã gần bảy mươi.

Ông để râu dài, mặc một bộ đạo bào sạch sẽ, khuôn mặt trang nghiêm.

Xung quanh là vài tên đệ tử Thục Sơn còn xót lại, hắn cơm nó rồi lại ngồi hóng hớt.

Chẳng qua đa số đều là môn khách của Thục Sơn, người vừa nãy đến chuyển lời cho Lý Bình An cũng ở trong đó.

“đến rồi” Xung quanh nhỏ giọng bàn tán.

Đợi Lý Bình An bước lên võ đài.

Ông lão vuốt râu, đôi lông mày uyên thâm, giọng nói trầm trầm: tại hạ Ngũ Đài Nam, Lưu Vân Võ.

Từ nhỏ đã gia nhập Ngũ Đài Nam, một lòng tu hành, làm thế nào sư phụ cùng các vị sư huynh lần lượt quy tiên.

Ngũ Đài Nam suy tàn, chỉ đành đầu quân vào Thục Sơn trở thành môn khách. Chuyện ngày hôm nay, vẫn hi vọng cậu bỏ qua cho.”

Lý Bình An khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Hiểu

Đây không phải lời giả dối, hắn thật sự biết ông lão tên Lưu Vân Võ này.

Phỏng chừng người này đến từ một ngôi làng nghèo nào đó, tình cờ bái sư gia nhập tiên môn. Hắn vốn nghĩ rằng mình có cơ duyên cầu tiên cầu đạo.

Nhưng mà sự thật là vậy, Ngũ Đài Nam chỉ là một hạt bụi trong số hang nghìn hang vạn môn phái ngoài kia.

Bọn họ vì muốn gặt hái được thành quả tu hành, chỉ đành buông bỏ thân phận trưởng môn mà dấn thân vào thục sơn, trở thành môn khách làm việc vì tiền.

Bây giờ, lại muốn vì lợi ích chung của những môn khách khác, mà đến đối phó Lý Bình An.

Lý Bình An hiểu hắn.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn sẽ vì thế mà chịu thua, hắn từ những nhiệm vụ khó khăn mà bọn họ đã vứt bỏ đạt được được phần thưởng.

Trong mắt Lưu Vân Võ lóe lên một chút tự ti, hai tay bấm quyết.

Thấp thoáng có sấm sét đang nhảy nhót trong hai tay, trong bình tĩnh lộ ra vẻ khoan thai nhanh nhẹn, rõ ràng đây là một vị cao thủ có thực lực không tầm thường.

“Chậc chậc, Lôi Quang Quyết, lão già này có chút thực lực.” Mấy tên đệ tử Thục Sơn đứng bên cạnh

xì xào bàn tán.

“Tiếc là có tuổi rồi, ở độ tuổi này mới có chút tu vi, thực sự là không có tiền đồ mà.

Có người lắc đầu.

“đắc tội.

Chữ “tội”trong “đắc tội”vừa mới thốt ra từ miệng Lưu Vân Võ.

“Beng!” một tiếng cực to, cằm của hắn bị đập mạnh.

Ngay sau đó là một tiếng kêu đau đớn nhưng không phát ra được của Lưu Vân Võ, ngực hắn giống như bị một chiếc chùi nặng ngàn cân hung hăng nện xuống.

Trước mắt một mảnh đen kịt, cả người bay ra ngoài, từ trên võ đài rơi xuống dưới.

Hắn ngã sõng soài trên đất, điền cuồng phun ra hai miệng máu tươi, bả vai run run.

Sắc mặt những môn khách xung quanh trở nên nặng nề.

“Đắc tội.

Lý Bình An chắp tay sờ sài, rồi gõ gậy trúc đi xa.

Mặt trời ngả xuống chân trời, những đám mây hồng trên bầu trời dần dần trở lại màu trắng trong.

Lý Bình An chỉnh lại ngồi nhà tranh bị đổ, trời đã không còn sớm nữa, hôm nay chỉ có thể chống chế ngủ một giấc thôi.

“Xin hỏi ngươi là Lý Bình An sao?”

Lúc này, một giọng nói quyến rũ đầy sức mê hoặc vang lên.

“là ta, có chuyện gì vậy?”

Một nữ đệ tử đứng bên ngoài nhà tranh, mũi đẹp bờ môi anh đào, hàng lông mày lá liễu cong cong. Phía trên mặc áo bách hoa, phía dưới thắt váy xếp nếp, yêu kiều dễ thương.

“Ta là đệ tử của Tiểu Quỳnh Phong Tần Miêu Miêu, ta có một nhiệm vụ ngươi muốn nhận không? “ Lý Bình An bước ra từ căn nhà tranh, “theo quy củ, người nên đến Hoán Kiếm các treo bài”

“bọn họ đều nói ngươi rất lợi hại” Tần Miêu Miêu chớp chớp đôi mắt xinh đẹp. “Bọn họ… là ai?”

“Mấy người bạn của ta, lúc trước họ đến tìm ngươi, là họ giới thiệu cho ta “Vậy vào đi”

Cô theo thói quen thăm dò qua rồi bước vào, ánh mắt nhìn qua xung quanh.

Thay vì nói nơi này là nhà cho người ở, thực sự thì nói nơi này… chuồng heo? Chuồng ngựa?

Tần Miêu Miêu không tìm được chỗ đặt chân, dứt khoát đứng ở một bên.

Lý Bình An mang tới một ấm trà, hắn truyền khí nóng ra các đầu ngón tay, dùng chân ý để làm nóng

trà.

Không mất bao lâu trà đã tỏa ra hơi nóng.

“uống trà”

“cảm ơn.

Tần Miêu Miêu cúi miệng xuống uống một hớp trà, tò mò nhìn đôi mắt của Lý Bình An.

Lý Bình An nói: “Nói xem nhiệm vụ cụ thể của ngươi đi”

Tần Miêu Miêu đặt ly trà xuống, thanh âm êm tau: “lần rèn luyện này, ta muốn tới mảnh đất Vu Cổ ở Nam Cương rèn luyện, tìm Xà Dục quả.

Nhưng mà chuyến đi này quá nguy hiểm, hơn nữa tu vi của ta còn chưa tới đỉnh cao của nhị phẩm, cho nên mới muốn tìm người đi cùng ta.”

Lý Bình An nhíu mày, Xà Dục quả?

Quay đầu nhìn Lão Ngưu bảo nó: “Lão Ngưu, điều tra Xà Dục quả”

Lão Ngưu: “nguu”

Lão Ngưu đang nhai thịt bò khô bên miệng, từ trong đống sách dày cộm ở phía đông nam của căn nhà, lấy ra một quyển.

Rất nhanh, đã tìm ra thông tin chi tiết liên qua đến Xà Dục Quả.

Lão Ngưu vừa xem, vừa gọi ngưu ngưu.

Sau khi nghe Lão Ngưu nói xong, Lý Bình An gật đầu trầm ngâm.

Trong lòng đang phỏng đoán giá cho chuyến đi này, sau đó liền hỏi.

“Ngươi chuẩn bị chi bao nhiêu linh thạch?”

“ một vạn.”

Lý Bình An thẳng thắn trả giá, “một vạn quá ít rồi”

Tần Miêu Miêu cười một cái mỉa mai, nàng cũng biết một vạn quả thực có hơi ít.

Nhưng mà môn phái mỗi tháng cũng chỉ cho nàng năm trăm viên linh thạch, tạm dùng để chi tiêu hàng ngày, mua một ít vật phẩm dùng trong tu luyện.

Một nghìn viên linh thạch này là nàng cắn răng chắt chiu từng viên.

Lý Bình An thấy người nọ không đề giá nữa, cũng hiểu là người ta thật sự không có tiền.

Vậy không còn gì để nói nữa rồi, một ngàn viên linh thạch không đáng để mình đi xa như vậy.

“vậy ngươi đi tìm người khác đi”

Lý Bình An bưng bình trà lên, đã chuẩn bị tiễn khách.

Hắn chẳng phải người tốt bụng đưa bà lão sang đường đâu, loại buôn bán lỗ vốn thế này hắn không làm.

Tần Miêu Miêu hạ quyết tâm che ngực, cắn răng.

“Ta đồng ý!!”

Cô nương, còn trẻ như vậy đừng đi vào con đường lầm lỡ.

Lão Ngưu ngẩng đầu, nói đến điều này làm ta hết buồn ngủ rồi. Lý Bình An bặm môi, “ngươi… đồng ý gì?”

Chương 255: Nhà leo núi

“Ta đồng ý… chia ngươi một nửa Xà Dục quả, làm số tiền thưởng còn lại” “Ngươi biết vị trí cụ thể của Xà Dục quả?”

“Ừm, ta có một tấm bản đồ trong tay” Tần Diệu Diệu vội vàng gật đầu.

Tần Diệu Diệu cắn môi, thấp thỏm trong lòng.

Cuối cùng, Lý Bình An gật đầu, “Thành giao”.

Tần Diệu Diệu vui mừng, “Vậy thỏa thuận như thế nhé!”

Chủ phong, là đỉnh núi cao nhất trên Thục sơn.

Giống như một ngôi điện thờ lộng lẫy, toát ra vẻ uy nghiêm mãi mãi không thay đổi.

Lúc này, hàng trăm đệ tử Thục sơn đều tập trung trên quảng trường.

Không lâu sau, người của Tiểu Quỳnh Phong đến rồi.

Đệ tử của Tiểu Quỳnh Phong không nhiều, lần ra ngoài rèn luyện này

có chưa đến mười người tham gia.

Tần Diệu Diệu là một trong số đó.

Không lâu sau, mười bốn người từ trong đại điện bước ra, khí thế lập tức trở nên nghiêm túc trang trọng.

Bọn họ có người trong tay cầm kiếm, có người trong tay cầm phất trần, người nào người nấy đều tiên phong đạo cốt.

Tạo cho người ta một cảm giác trang trọng và nghiêm túc, khiến người khác không tự chủ được mà sinh ra lòng kính nể với họ.

Phong chủ của mười bốn ngọn núi Thục Sơn, người đứng ở trung tâm là tông chủ của Thục sơn. Đầu tiền chấp pháp trưởng lão nói một tràng mấy lời không đâu.

Sau đó là vị trưởng lão chịu trách nhiệm cho lần rèn luyện này, lại dặn dò thêm vài câu. Tông chủ Thục sơn nhắm mắt, ngủ gà ngủ gật.

Lúc này, phó tông chủ đứng bên cạnh dùng cùi chọc chọc hắn, “sư huynh, đến ngươi phát biểu rồi”

Tông chủ lúc này mới kịp phản ứng, lau nước dãi bên khóe miệng.

“Hả? Ta phải nói sao?”

Phó tông chủ lạnh lùng nói: “không phải hôm qua vừa đưa bản thảo bài phát biểu cho huynh sao?” Tông chủ gãi đầu, cười hì hì.

Nhìn vào là biết quên mất rồi.

Lúc này vang lên tiếng của đệ tử chủ trì: “Bây giờ xin mời tông chủ của chúng ta phát biểu vài lời” Tông chủ hắng giọng một cái rồi nói, “Nếu đã như vậy, ta đây bèn nói vài lời, chỉ nói vài lời mà thôi!” Ta cũng đã nghĩ ngợi, nói câu gì bây giờ nhỉ, vậy ta nói vài câu đi.

Vậy thì nếu như mọi người cảm thấy vài câu này của ta vẫn chưa đủ toàn diện, tương lai ta sẽ bổ sung vài câu khác sau.

Ta chỉ nói vài câu quan trọng nhất là được rồi, tuy vậy chỉ là vài câu rất ngắn.

Nhưng mà! Các ngươi đừng xem thường vài câu này của ta! Vài câu này đều rất quan trọng..”

Mọi người: O_O

Khóe miệng phó môn chủ giật giật.

“Được rồi, tất cả đệ tử chọn nơi rèn luyện đi

Sau khi nghe lệnh này, tất cả đệ đi bước tới phi thuyền, tiến về nơi để rèn luyện mà mình đã chọn. Cũng có không ít đệ tử vẫn đứng ở đó, mà chờ đợi môn khách mình đã mời tới đi cùng mình, hoặc chờ hội họp với các sư huynh sư tỷ.

Tần Diệu Diệu nhìn xung quanh tìm kiếm Lý Bình An, “Ai, người đâu rồi?”

“Diệu Diệu, không phải ngươi tìm một môn khách đi cùng sau.

Lúc này đồng môn Tư Đồ Lôi hỏi nàng.

Tần Diệu Diệu nở một nụ cười miễn cưỡng, “Hắn… hình như vẫn chưa tới”

“Hay là ngươi bị lừa rồi, ngươi tìm người nào thế?”

“Chắc là không đâu.”

Tư Đồ Lôi nói: “Bây giờ vẫn chưa đến, tám phần là bị cho leo cây rồi.

Bỏ đi, đến lúc ấy thì đi cùng với ta, không cần người ngoài.

Vị này là môn khách của nhà ta Lưu Nhất Đao, tu sĩ tứ phẩm” Đao khách đứng sau Tư Đồ Lôi, khẽ vuốt cằm, coi như chào hỏi.

Tần Diệu Diệu có chút mất mát, “Nhưng mà ta đã thanh toán tiền cọc rồi.”

Tư Đồ lôi nói: “Yên tâm đi, chờ sau khi chúng ta trở về sẽ tìm tên đó tính sổ”

Mắt thấy, chiếc phi thuyền đi Vu Cổ sắp xuất phát.

Tần Diệu Diệu bất đắc dĩ thở dài, “Chỉ đành vậy thôi”

Trong lòng Tần Diệu Diệu lỗi tên mù lòa khốn nạn kia ra mắng mấy lần, kia là đầy đủ một nghìn viên linh thạch đó.

Nàng tốn bao nhiêu công sức tích cóp mà.

Càng nghĩ càng ức, suýt nữa bật khóc.

Leo lên phi thuyền, số đệ tử đi Vu Cổ không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có mười người.

Trưởng lão đi cùng họ nói: “Chuẩn bị xuất phát!”

“Chờ đã!!”

Đôi mắt Tần Diệu Diệu sáng lên.

Chỉ thấy từ đằng xa có một người một trâu đang lao nhanh tới đây.

Phi thuyền cách mặt đất mấy trượng rồi.

Tần Diệu Diệu vui mừng kêu lên: “Lý Bình An”

Lý Bình An thi triển “Yến Tử Xuyên Vân Tung”, tung mình nhảy vút như bay.

Lão Ngưu dồn lực vào chân, nhẹ nhàng bật lên, cơ thể nó giống như làn khói.

Một người một trâu đáp xuống phi thuyền”

“Xin lỗi, tới muộn rồi”

Tần Diệu Diệu vuốt vuốt trái tim nhỏ của mình, “Dọa chết ta rồi, ta còn tưởng ngươi không tới.

Lý Bình An phải đám bụi đất dính trên người, “Làm sao có thể, nhận tiền làm việc.

Con người ta làm việc luôn tuân theo nguyên tắc, chỉ là giữa đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn”

“Chuyện gì ngoài ý muốn?”

Lý Bình An nhàn nhạt đáp: “Chủ phong quá cao, bò lên đó tốn thời gian”

Lão Ngưu gật đầu đồng ý, mệt chết trâu nó rồi.

Bò?

Mọi người đều ngỡ ngàng.

Bà lão chui vào chăn----- ông lão bèn mỉm cười.

(câu gốc hơi ba chấm nhưng hiểu đại ý là chết cười đi :)

Lần đầu tiên nghe thấy có người bò lên núi đấy, ngài định chơi trò nhà trèo núi sao?

Từ Đồ Lôi khẽ thì thầm vào tai Tần Diệu Diệu: "Ngươi tìm người này có đáng tin hay không đấy?" Tần Diệu Diệu bất lực cười.

Phi thuyền vững vàng trôi dạt trong không trung.

Ánh mặt trời len lỏi qua viền mây, chiếu sáng cả một vùng.

Hàng vạn ngọn núi mọc lên như rừng, biển trời mênh mộng, quả thực là một bức kỳ cảnh.

Vài người đứng trên thuyền vừa tám chuyện vừa thưởng thức cảnh đẹp.

Nhìn những áng mây mờ ảo kia, nhìn những tháng nước đang chảy xiết, mê đắm mà mơ ước về cuộc sống.

Tần Diệu Diệu nhắm mắt nhập tọa, dường như không có chút hứng thú nào với những cảnh đẹp trước mắt.

"Diệu Diệu, ngươi yên tâm lần này ta sẽ giúp ngươi." Tư Đồ Lôi nói với nàng.

Tần Diệu Diệu mở mắt, cười nói với hắn, "Cảm ơn"

Tư Đồ Lôi lại liếc nhìn Lý Bình An đang ở dưới đuôi thuyền, khẽ nói: "Diệu Diệu, trong những môn khách này không thiếu hạng người quỷ quyệt xảo trá, ngươi phải cẩn thận.

"Ừm, yên tâm đi." Tần Diệu Diệu gật đầu.

Chương 256: Mảnh đất Vu Cổ

1563 chữ

Lý Bình An lấy ra một ít dược liệu từ trong túi trữ vật, sau đó lại lấy nồi từ trên lưng Lão Ngưu xuống.

Hắn bắt đầu chế biến dược liệu, vừa nấu vừa nếm thử mùi vị.

Y giả nhân từ.

Lý Bình An và Lão Ngưu đã tra qua tư liệu, mảnh đất vu cổ chứa đầy

các loại trùng độc bọ cạp độc, có các loại độc dược kỳ hoa dị thảo, cũng có các loại độc dược chất độc và độc trùng.

Chúng có hình dạng kỳ quái, âu cũng là dược liệu hiếm thấy, nhìn qua thì có vẻ không có gì kỳ lạ, nhưng chúng lại có độc tính nhất định.

Dựa vào mệnh cách màu đỏ "Y giả từ tâm"

Y thuật của Lý Bình An đã đạt được thành tựu nhất định, cho nên chuyến đi này một là vì kiếm linh thạch.

Hai là, tìm một ít dược liệu.

Lý Bình An tự chuẩn bị cho mình một ít thuốc tăng cường sức khỏe cho cơ thể.

Mấy ngày nay tu hành, khiến cơ thể của Lý Bình An có hơi hư nhược.

Từ trước đến nay tu hành không phải cứ giẫm lên là xong.

Ngoài dựa vào việc ăn uống để bổ sung dinh dưỡng ra, còn cần phải rèn luyện cơ thể của mình.

Để cơ thể của mình trở nên mạnh khỏe hơn, như vậy mới có thể thuận lợi vượt qua khoảng thời gian

Vả lại mình ăn không hết, có thể đem bán đổi lấy linh thạch.

Một công đôi việc.

Lý Bình An nấu thuốc, Lão Ngưu đứng bên cạnh cầm giấy bút ghi ghi gì đó.

Một người một trâu phối hợp ăn ít.

Dẫn đến có vài người lần lượt nhìn họ với ánh mắt kỳ quái.

Linh thú của Thục sơn không ý, nhưng mà linh thú kỳ quái như vậy, vẫn là… ít khi thấy.

Màn đêm đen kịt, giống như một lọ mực đậm đổ tràn đến tận chân trời, ngay cả ánh sao le lói cũng

không nhìn thấy được.

Những đệ tử trên phi thuyền hầu như đều nhắm mắt tu hành.

Lý Bình An bận rộn nghiên cứu phương thuốc.

“Ngươi biết kéo đàn nhị hồ?”

Người nói là một đứa trẻ khuôn mặt non nớt, tóc búi trên đầu, không có bội kiếm.

Bên hông cắm một cây sáo bát xích.

Lý Bình An nói: “Nghề kiếm cơm

“Có thể kéo cho ta nghe chăng?”

Lý Bình An cười nói, “Ngoan, tiểu bằng hữu, những người khác đã ngủ rồi, mai kéo cho ngươi nghe

sau!”

Đứa bé kia lập tức nổi nóng, “Ngươi mới là tiểu bằng hữu, cả nhà ngươi mới là tiểu bằng hữu, bổn tọa là trưởng lão của Thục sơn!”

Lý Bình An sững sờ, “(Oo©). . .”

Mặt trái xoan, khuôn mặt non nớt, sống mũi cao.

Nhìn dáng vẻ này chắc chắc chưa hơn mười tuổi.

Đứa bé kia vỗ ngực, “Bổn tọa là trưởng lão của Thục sơn, đạo hiệu Thanh Phong”

Lý Bình An chắp tay nói: “Hóa ra là Thanh Phong trưởng lão, đắc tội đắc tội.

11:19

Thanh Phong trưởng lão chỉ vào cây đàn nhị sau lưng Lý Bình An. “Chán quá, ngươi kéo đàn nhị hồ cho ta nghe đi chứ”

“Nhưng mà bọn hắn đang tu hành mà”

Thanh Phong trưởng lão hừ một tiếng, “Ngươi xem bọn họ là người như thế nào, nếu như tiếng đàn

nhị hồ có thể gây nhiễu loạn tinh thần của bọn hắn, vậy thì rời khỏi Thục sơn từ đây luôn đi”

Lý Bình An không cãi lời bà lão nữa, lôi đàn nhị hồ ra.

Dù sao người ta cũng là trưởng lão Thục Sơn, không cần thiết phải đắc đội.

Tiếng đàn nhị man mát, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Trong bầu không khí bị thương mang theo sự đau buồn cực độ, thê lương u oán, lại cực kỳ nhu hòa. Khiến cho người ta không kiềm nghĩ về một hình ảnh thê lương:

“Tuyến lớn như lông ngỗng bay xuống, tiếng đàn nhị hồ thê thương ai oàn bị vùi lấp trong màn tuyết bay, vang lên thanh âm đau lòng”

Phù

Tư Đồ Lôi đột nhiên mở to mắt, từ trong quan tưởng phục hồi lại tinh thần.

Trưởng lão Thanh Phong liếc Tư Đồ Lôi một cái, khẽ nhăn mày.

Tư Đồ Lôi có hơi hổ thẹn cúi đầu.

Mấy người còn lại không hẹn mà cùng, mồ hôi toát trên trán, rõ ràng là đang cố hết sức chịu đựng. Thanh phong uống một ngụm rượu, hơi nhíu hai mắt.

Lý Bình An cảm nhận được sự thay đổi của những người xung quanh, không thể không ngừng lại. Thanh phong ra hiệu bảo hắn tiếp tục, vừa quan sát sắc mặt của tất cả đệ tử trên thuyền. Tiếng đàn nhị khiến người ta khó mà bắt được, trôi dạt không có điểm dừng.

Tưởng như xa lại tưởng như gần, tràn đầy bi thương.

Trong sự bất lực, lại mang theo một chút tức giận, khiến con người ta sinh ra cảm giác như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, không khỏi đắm chìm trong nó.

Trong trái tim mỗi người dường như đều bị cảm giác không có một nơi nào có thể bộc lộ nỗi buồn

khổ bao trùm.

Lần lượt có mấy người không chịu được, thoát ra từ trạng thái quan tưởng.

Hơn nữa là có người còn thở hổn hển.

Thanh phong khẽ thở dài.

Tần Diệu Diệu cũng buộc phải thoát ra trạng thái quan tưởng, kinh ngạc nhìn Lý Bình An đang kéo đàn nhị.

Đây là… đây là gì?

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn người.

Xì xào bàn thán về người mù kéo đàn nhị này.

“Người này đến từ đâu vậy?”

“Hình như là môn khách mà Tiểu Quỳnh Phong Tần Diệu Diệu mời tới”

“Còn ai? Còn ai kiên trì được đến cùng không?”

“Chỉ còn mỗi Lâm Tuyết sư tỷ thôi”

Bọn họ lũ lượt đổ dồn ánh mắt về phía thiếu nữ áo trắng đang ngồi trong góc đông nam.

Đó là một cô gái xinh đẹp, y sam màu trắng, đường cong tinh xảo, đeo một thanh trường kiếm.

Đó là con gái của Phong chủ Thông Thiên Phong Lâm Tuyết.

Thời gian trôi qua, sắc mặt Lâm Tuyết dần dần trở nên nặng nề.

Thanh Phong trưởng lão vươn tay đặt lên vai Lâm Tuyết, “Bỏ đi, đừng gắng gượng nữa!”

Lâm Tuyết đột nhiên hồi phục tinh thần, đôi mắt lóe lên ánh sáng khác thường, quay lại theo tiếng

nói của Thanh Phong.

Nàng nhìn chằm chằm nơi truyền đến tiếng đàn nhị hồ.

[Ting ting! Chúc mừng kí chủ)

[Nhị tuyền ánh nguyệt: lv3 (8900/10000)

[Thọ mệnh: 450–460)

Lý Bình An hồi phục tinh thần, cất đàn nhị, nhìn mọi người áy náy cười.

Lúc mới mắt đầu người bị tiếng đàn của Lý Bình An nhiễu loạn tâm

trí, vốn dĩ có chút hổ thẹn.

Ví dụ như Tư Đồ Lôi, nhưng lúc này mọi người đều không chống lại được.

Ngay cả Lâm Tuyết cũng không thể trụ đến cuối cùng, lập tức cảm thấy không còn áy náy. Không để ý đến những ánh mắt kỳ quái đang dò xét mình, Lý Bình An và Lão Ngưu tiếp tục nghiên cứu phương thuốc.

Một đường không nói chuyện, ba ngày sau phi thuyền thẳng tiến tới nơi rèn luyện.

Mảnh đất Vu Cổ.

Trăng sáng treo trên cao, ở dưới nhân gian nhìn lên chỉ thấy ánh sáng lờ mờ.

Trong không trung lởn vởn một tầng chất khí u ám ở nơi Vu Cổ này, bao trùm cả nơi đây.

Nơi đầy tràn đầy hơi thở của sự chết chóc, không một tia sáng, cũng không có bất kỳ tiếng động nào, giống như mảnh đất lặng như tờ.

Trưởng lão Thanh Phong chống nạnh, cơ thể bé nhỏ hoạt bát.

“Nơi đây chính là mảnh đất Vu Cổ, ta cũng không nói mấy lời dư thừa nữa, ắt hẳn các ngươi trước khi đến đây cũng nghe qua sự nguy hiểm của mảnh đất này.

Nếu như gặp nguy hiểm đến tính mạng, phải liên hệ kịp thời cho ta. Nguy hiểm nhất ở nơi này là độc và cổ trùng, nhớ phải cẩn thận..”
“Xin tuân theo lời dặn của sư thúc!”

“Đi đi!” Trưởng lão Thanh Phong phất tay áo.

Bọn họ lần lượt ngự kiếm bay đi.

Lý Bình An cất cái nồi sắt đen xì lại, vác trên lưng.

Trên lưng Lão Ngưu thật sự quá nhiều đồ rồi, cái nồi sắt này mình đành tự vác thôi.

Hắn cưỡi trên lưng Lão Ngưu, “Lão Ngưu đuổi theo”

Thanh Phong nói : “Bay đi, đừng cưỡi trâu của ngươi nữa!”

Lý Bình An quay đầu nhìn hắn, “Bay? Người bình thường làm sao biết bay được”

Thanh Phong nhíu mày, “Ngươi là tu khí luyện sĩ, ngay cả bay tầng thấp cũng không bay được?”

“Ta không phải tu sĩ luyện khí.” Lý Bình An nhàn nhạt trả lời.

Thanh Phong nhìn bóng lưng một người một trâu rời khỏi, lộ ra biểu cảm cực kỳ nghi ngờ.

Chương 257: Loại kỳ dị?

1259 chữ

Mọi người men theo con đường nhỏ, tiến về phía trước.

Trong rừng rậm có rất ít bụi cây, toàn bộ đều là những cây cổ thụ ngàn năm cao vút đâm xuyên qua mây.

Những cành cây giao thoa cùng với nhau, những tán lá xanh biếc như mây vươn rộng ra, che phủ toàn bộ bầu trời xanh.

Đến nơi này rồi, bọn họ không thể bay tầng thấp.

Hai đệ tử dẫn đường xách theo vật thể phát ra màu sang bạc, chiếu sáng đoạn đường phía trước. Gió nhẹ thổi, cành lá phát ra tiếng vang xào xac.

Lý Bình An dắt Lão Ngưu đi sau mọi người.

Sương mù xung quanh dù ít dù nhiều cũng mang theo một ít độc lý.

Để đề phòng vạn nhất, vài tên đệ tử đã chuẩn bị một ít đan dược phòng độc từ trước, hoặc là pháp

bào.

Đường dưới chân quanh co khúc khuỷu, lúc cao lúc thấp, lúc lên lúc xuống.

Tuy rằng có chút tốn sức, nhưng không mảy may ảnh hướng đến tiến độ của bọn hắn.

Thi thoảng xung quanh vang lên vài thanh âm kỳ quái.

Đều là những độc thú ẩn nấp trong bóng tối, hoặc có thể là độc trùng.

Đây vẫn chỉ là vùng ngoài, những thợ săn ẩn nấp trong bóng tối tạm thời vẫn chưa dám ra tay với bọn họ.

Phốc!

Lý Bình An trở tay rút đao, chém một nhát vào con bọ ngựa đứng trên cây đang chầu chực lao xuống

“Khô Mộc Đường Lang”(bọ ngựa nâu)

Bởi vì màu sắc trên cơ thể nó na ná với cây gỗ khô cho nên được đặt tên như vậy, là một loại dược liệu rất tốt.

Lý Bình An cất vào trong bao tải.

Tiện tay hái một đóa hoa trên đất, dùng mũi ngửi ngửi. “Ừm ừm.. Tam Diệp Thái Tử Hoa, không tồi không tồi”

Lại cất vào trong bao tải.

Lá tùng khô, trộn lẫn mùi chút mùi vị của các loài thực vật hoang dại.

Cất vào bao.

Vỏ cây? Vẫn có độc nhỉ.

Cất vào trong bao tải.

“Cái này là… ? Thôi kệ, cất vào trong bao”

Lý Bình An thấp giọng ngân nga khúc ca, khóe miệng nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Cảm giác như mình đi vào một ngọt núi vàng, khắp nơi đều là vàng.

Lúc này, chợt nghe thấy phía trước truyền tới tiếng dã thú gào thét.

Một mùi tanh hôi ập vào mặt, đó là một con dã thú toàn thân màu nâu xám.

Nó đã nấp trong bụi cỏ từ sớm, nín thở hồi lâu, ánh mắt hung ác mà tham lam nhìn chằm chằm

bọn họ.

Thân hình con hổ, nhưng mà lại có một cái đuôi giống bọ cạp, đuôi nhọn, lấp lánh ánh sáng sắc bén.

Tư Đồ Lôi đứng ngăn trước mặt Tần Diệu Diệu, biết đây là lúc để mình thể hiện.

Nhưng mà, còn chưa kịp thể hiện Lâm Tuyết ở phía trước đã nhanh tay hơn một bước.

Tay niệm kiếm quyết, vung ngang mà ra.

Không khí sinh ra một vòng sóng lượn, tiếng kiếm dồn dập vang lên, một đám kiếm ảnh nhỏ vụ bắn

Con dã thú kia lập tức bị chém làm đôi, rơi trên đất.

Tư Đồ Lôi cười xấu hổ.

Môn khách Lưu Nhất Đao đứng bên cạnh lộ ra biểu cảm kinh ngạc, "Kiếm pháp tốt, bằng tuổi này mà đã đến bậc kiếm pháp này.

Tư Đồ Lôi có chút hâm mộ mà nói: "Đương nhiên, Lâm Tuyết sư tỷ là con gái của Thông Thiên Phong Phong Chủ, tài năng thiên bẩm

Lý Bình An ngồi xổm trên mặt đất, chọc chọc thi thể con quái thú kia.

Quay đầu, hỏi Lâm Tuyết: "Ngươi có lấy thi thể của nó không?"

"Xin cứ tự nhiên"

Đội ngũ càng đi về phía trước, người chia tay nhau đi đường khác càng ngày càng nhiều.

Tuy rằng đều đến Vu Cổ, thế nhưng mục đích khác biệt.

Cuối cùng chỉ còn Lâm Tuyết, Tư Đồ Lôi, Tần Diệu Diệu,... vài người.

Đi được hơn hai mươi bước nữa, rẽ vào một khúc cong, phía trước là một thông đạo hẹp.

Tư Đồ Lôi nói: "Chính là nơi này, trên bản đồ viết Nhiếp Tâm Địa là ở đây, nếu người tâm chí không kiên định, tu vi chưa đủ e rằng sẽ không chịu nổi.

Một người khác nói thêm: "Sư huynh của ta nói lúc trước bọn họ đi

qua nơi này lần đầu, trong đội có một đệ tử bị nó ảnh hưởng tâm chí, ra tay với các đồng bạn.

Tư Đồ Lôi liếc nhìn Lý Bình An đang đào đất ở phía sau, nói với Tần Diệu Diệu.

“Không thì ngươi để hắn ở lại đây đi, ngươi cũng nghe hắn nói rồi đẩy phi hành tầng thấp hắn cũng không làm được.

Nếu như hắn bị ảnh hưởng đến tâm trí, ra tay với chúng ta, chúng ta còn phải làm ơn chăm sóc

hắn”

Tần Diệu Diệu cũng có chút do dự, lập tức chạy tới chỗ Lý Bình An nói rõ sự băn khoăn. Rất nhanh, Tần Diệu Diệu đã quay lại, lắc đầu với Tư Đồ Lôi.

“Hắn nói chúng ta không cần để ý đến hắn.

Tư Đồ Lôi khẽ nhíu mày, “Thôi vậy, lời hay khó khuyên được kẻ chết mà.”

Hắn thực sự không có ác ý gì, nhiều lắm là chỉ muốn ở một mình với Tần Diệu Diệu thôi. Cũng thật sự lo lắng Lý Bình An sẽ bị Nhiếp Tâm Địa ảnh hưởng, mà đem đến rắc rối. Đoàn người bắt đầu đi vào Nhiếp Tâm Địa, lần này đổi thành Lý Bình An đến dẫn đầu. Như vậy nếu xảy ra chuyện gì, đủ để những người khác có thể phản ứng kịp.

Lý Bình An không để ý, bước nhanh vào.

Mặc dù đường này hơi hẹp, nhưng rất bằng phẳng, là một con đường dễ đi.

Lý Bình An đi được một đoạn, quay người.

Nhún vai, ý bảo bọn họ hắn không xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo lại có hai người bước vào.

Bọn họ đã chuẩn bị cẩn thận từ trước, đứng tại chỗ trong thời gian một chén trà, điều chỉnh tốt trạng thái.

Mới dám tiếp tục tiến lên phía trước, cẩn thận từ li từng tí không dám buông lỏng.

Từ đồ lôi quan sát một lúc: “Xem ra Nhiếp Tâm Địa cũng chỉ như

vậy, Diệu Diệu ngươi đi sau ta" "ừm"

Tần Diệu Diệu khẽ gật đầu, cảm nhận được cảm giác an toàn mạnh mẽ trên người Tư Đồ Lôi. "Cảm ơn Tư Đồ sư huynh"

Giọng nói ngọt như mật, khiến Tư Đồ Lôi cảm thấy dễ chịu, vui vẻ thoải mái.

Cả người hăng hái: "Xem ta này!"

Nói rồi, liền bước nhanh vào.

Dường như là muốn thể hiện bản lý của mình, hắn bước rất nhanh, chớp mắt đã đến bên cạnh Lý Bình An.

Tư Đồ Lôi quay đầu, nở một nụ cười tự tin.

Một giây sau, bỗng dưng cơ thể ngã ra sau, hai tay chạm đất.

Cái bụng đưa lên cao cao, cơ thể uốn éo, vừa kẹp vừa hít.

Phát ra tiếng gào khóc từng trong cổ họng, bắt đầu chạy toán loạn.
Lý Bình An: Loại kỳ hành?

Mọi người:...

Chương 258: Đâm xuống bể

1808 chữ

Tư Đồ Lôi từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, giống như chỉ là ngủ một giấc.

Trên huyệt thiên linh của hắn, cùng với những huyệt đạo khác đều đang cắm ngân châm.

Thấy hắn đã tỉnh, Lý Bình An thu hồi ngân châm.

"Ta.. ta làm sao vậy?" Tư Đồ Lôi tràn đầy nghi hoặc vậy.

Lý Bình An chẳng nói gì cả.

Tư Đồ Lôi gãi đầu, phát hiện ánh mắt đang nhìn mình của những người xung quanh có chút kỳ quái.

Hở? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Vì thế hắn hỏi môn khách nhà mình Lưu Nhất Đạo.

“Lưu tiên sinh, ban nãy ta làm sao vậy”

Lưu Nhất Đao yên lặng một lát, sâu sắc nhìn công tử nhà mình.

Ban nãy nếu không có Lý Bình An ra tay kịp thời, Tư Đồ Lôi đã định cởi quần đi ỉa.

Chỉ là chuyện này, nếu mà ăn ngay nói thật, phỏng chừng Tư Đồ Lôi sẽ tự sát tại chỗ luôn. Vì vậy Lưu Nhất Đao nói ra một lời nói dối có thiện ý, “Không có chuyện gì xảy ra cả”

“Thật vậy sao?”

“Thật.

Vượt qua Nhiếp Tâm Địa, Lâm Tuyết muốn đi hướng tây, mà Tần Diệu Diệu và những người khác lại muốn đi hướng đông.

Đám người Tần Diệu Diệu tìm nơi biểu thị “Thiết Bồn Cốc mà đi.

Càng đi sâu vào Vu Cổ, có rất nhiều lối rẽ ở đây, rối rắm và phức tạp, như một tòa mê cung lớn. Càng đi càng sâu, càng đi càng hiểm trở.

Chỉ là Tư Đồ Lôi đi tuốt đằng trước lại không có cảm giác này, cả đoạn đường này đều tán gẫu với Tần Diệu Diệu.

Tuy rằng đây cũng là lần đầu tiên hắn đến Vu Cổ, thế nhưng trong nhà hắn có người không chỉ tới đây một lần.

Chương 258: Đêm xuống bể

Tư Đồ Lôi nghe họ kể, hơn nữa hắn đọc nhiều sách, vì vật biết rõ rất nhiều chuyện thật giả ở đây. “Ài, Diệu Diệu, ngươi biết người Nam Cương sẽ hạ cổ gì không?”

Tần Diệu Diệu lắc đầu.

Tư Đồ Lôi bèn thao thao bất tuyệt, bắt đầu từ cổ trùng Nam Cương, rồi lại nói đến lịch sử Nam Cương, rồi lại đến phong tục và con người Nam cương…

“Rào”một tiếng.

Thanh kiếm ngắn gọn mà sắc bén đột nhiên vang lên, mang theo một đạo kiếm quang khiến con người khiếp sợ, giống như một con độc xà thoát ra từ địa ngục, kèm theo một loại tử khí âm trầm. Tư Đồ Lôi phản ứng rất nhanh, trở tay bấm pháp quyết.

Tất cả những người ở đó hầu như đều nằm trên đất, sắc mặt đại biến.

Tần Diệu Diệu nắm chặt đuôi kiếm, sợ hãi trong lòng nhìn về phía sau.

Một thanh trường đao sáng như tuyết đặt ngang cổ họng Lý Bình An.

Lưu Nhất Đao nắm chặt trường đao, ánh mắt ác liệt nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Kiếm vừa rồi, chính là xuất ra từ tay Lý Bình An.

Tư Đồ Lôi trừng mắt, không nhịn được chửi ầm lên.

“Đậu má, con mẹ ngươi muốn làm gì!”

Lý Bình Anh mặt không đổi sắc, đưa tay chỉ vào cái cây phía trước.

Tư Đồ Lôi phẫn nộ mà bước lên, “Ngươi muốn giết ta à!”

Ánh mắt Lưu Nhất Đao lóe lên, lúc này mới phát hiện có một mãng xà đang quấn quanh gốc cây đại thụ phía trước.

Im hơi lặng tiếng, dường như nó chính là một phần của cái cây.

Nếu không nhờ Lý Bình An phát hiện kịp thời, chỉ sợ Tư Đồ Lôi đang đi tuốt ở đằng trước lúc này đã trở thanh một cái xác.

Tư Đồ Lôi quay đầu, nhìn theo ánh mắt của Lưu Nhất Đạo.

Trong lòng hắn chấn động, không khỏi kinh ngạc hô lên một tiếng.

Phi kiếm Tế Vũ chỉ dài vỏn vẹn ba tấc, hóa thành một đạo kiếm khí dài ba tấc.

Phẳng lì đến cực điểm đâm xuyên qua đầu mãng xà này.

Đó là một mãng xà màu xanh, to như một con rồng không có móng vuốt sắc nhọ, trên vảy lấp lóe ánh sáng của điểm xấu,

“Phù”

Tư Đồ Lôi thở hắt ra nột hơi, vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình.

Sắc mặt Lưu Nhất Đạo có chút ấm trầm, hắn thu đao, liếc Lý Bình Anh một cái.

“Ngươi làm sao phát hiện ra nó?”

Lý Bình An phát hiện mãng xà kia, sau đó ra tay chém chết.

Lưu Nhất Đao không cảm nhận được chút nào, mãi đến khi tiếng kiếm vang lên, mới nhận ra đã xảy ra chuyện.

Điều khiến hắn ngạc nhiên nhất là, Lý Bình An không có bất kỳ vẻ mặt đắc ý sau khi thuật lợi xử lý mãng xà kia.

Mà vẫn giữ dáng vẻ bình thản, sự bình tĩnh này khiến hắn có cảm giác không thể đoán được. “Cảm nhận được. Lý Bình An nói.

Tư Đồ Lôi hồi phục tinh thần, dường như cảm thấy ban nãy mình có chút thảm hại.

Lúc này mãng xà đã bị giết, to gan bước tới, cẩn thận đánh giá một phen.

“Mãng xà này thực xảo trá, suýt nữa đã trúng bẫy của nó!”

Ngay lúc hắn nói ra những lời này.

Mãng xà vốn đã chết kia đột nhiên há to miệng, phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Tiếng gào không lớn, những lại mang theo sát ý lạnh lẽo.

Mãng xà gào lên giận giữ, lại khiến người ta sởn gai ốc.

Trong miệng mãng xà kia vậy mà lại có một mãng xà khác, đầu rắn liên tục lắc lư ở giữa, giống như là một mũi tên vừa được bắn ra.

Một tiếng vèo bắn ra, phun ra độc tính dài đến một xích, lao tới Tư Đồ Lôi.

“Mau tránh

Hai tiếng đao leng keng vang lên, Lưu Nhất Đao và Lý Bình An đồng thời ra tay.

Hai đạo này đến quá nhanh, nhanh đến mức khiến người khác chỉ

kịp nhìn thấy một đạo bạch quang hiện lên, lưỡi đao đã bay đến bên người,

Hai người một trái một phải.

Bên trái tay Lý Bình An run lên, đầu mãng xà bay ra ngoài.

Mà Lưu Nhất Đao ở bên phải, lại chậm một bước.

Trước mắt Tư Đồ Lôi chỉ thấy một màu đỏ tươi bỗng nhiên nổ tung, trong màu máu đỏ ấy còn có ánh sáng của vũ khí.

Mùi tanh tràn ngập mãnh liệt bầu không khí xung quanh, Tư Đồ Lôi suýt nữa nôn ra.

Lý Bình An giẫm chân lên đầu rắn, lau sạch vết máu trên thân đạo, tra đao vào vỏ,

Lưu Nhất Đao đi đến cạnh Tư Đồ Lôi hỏi, "công tử không sao chứ?"

Tư Đồ Lôi lau vết máu trên mặt, mở to miệng thở hổn hển.

Trong thời gian ngắn ngủ, hắn đã trải qua hai lần sinh tử.

Điều này đối với người từ nhỏ ở trong nhà chuyên tâm tu hành, rất ít khi được tôi luyện như Tư Đồ Lôi mà nói, không nghi ngờ gì đây là một cú đánh cực lớn với hắn.

Tần Diệu Diệu nắm chặt nắm tay, từ ban nãy đến bây giờ mọi chuyện chỉ mới xảy ra trong chớp mát.

Đừng nói xuất thủ, ngay cả phản ứng còn không phản ứng kịp.

Nhìn Lý Bình An đang xử lý cái xác của mãng xà, thầm nói, "Mật rắn này chắc là đồ tốt, để lại đem về ngâm rượu uống, rắn này nhìn qua thịt có vẻ ngon

Ban đêm, ánh lửa bập bùng nhảy nhót trong bóng tối.

Lý Bình An đang nướng thịt rắn.

Bốn người ngồi vây quanh đống lửa, ba người còn lại nhìn Lý Bình An tự ăn thịt rắn của mình. Tu sĩ bước vào con đường tu hành, thông thương sẽ từ bỏ dục vọng ăn uống, có lợi cho tu hành. Thậm chí là những tu sĩ bậc thấp, cũng chỉ dựa vào tích cốc đan để duy trì năng lượng trong cơ

Chỉ là Lý Bình An hoàn toàn không để tâm đến điều này.

Hắn hung hăng cắn một miếng thịt rắn, hương vị nồng đậm của thịt túa ra trong miệng, trong vị mặn lại mang theo chút chua cay.

Đem đến cho Lý Bình An hưởng thụ nhiều tầng hương vị khác nhau.

Tư Đồ Lôi nhớ tới chuyện ban ngày trong lòng ngổn ngang, hắn lôi ra từ trong túi trữ vật một lọ rượu được cất giữ đã lâu, rồi lại lấy ra hai chén rượu.

“Ừm thì… Lý..

Trong khoảng thời gian ngắn Tư Đồ Lôi có phần không nhớ nổi tên của Lý Bình An.

“Lý Bình An” Tần Diệu Diệu nhỏ giọng nhắc.

Tư Đồ Lôi đưa chén rượu lên, cực kỳ áy náy mà nói: “Lý tiên xinh, hôm nay ngươi đã cứu ta hai lần, ta… kính ngươi một ly!”

Lúc trước hắn quả thực có chút xem thường Lý Bình An, nhưng những chuyện ban sáng, đã khiến hắn thay đổi hoàn toàn ý nghĩ này của mình.

Vốn là một thiếu niên chưa qua nhiều rèn luyện, tâm cao mắt thấp là chuyện bình thường,

Lý Bình An cười, dĩ nhiên sẽ không so đo với một đứa trẻ.

Hắn không có hẹp hòi như vậy, cũng không rảnh rỗi như thế.

Uống một ngụm rượu, mang theo hương rượu kỳ quái, cũng không khiến người ta cảm thấy có cảm giác gì khác thường.

Ngược lại cảm thấy cơ thể thoải mái khác thường, cũng không có cảm giác choáng váng đầu óc. “Rượu không tệ” Lý Bình An bình phẩm.

Tư Đồ Lôi vội nói: “Đây là rượu trái cây, nếu tiên sinh thích, sau khi trở về ta sai người tặng ngài một ít.”

Thái độ này so với người ban ngày tưởng như hai người.

Một người một trâu ăn xong cự mãng, nằm trên cành cây.

Lý Bình An kéo nhạc.

Lão Ngưu thì ngồi nghiên cứu bản đồ Tần Diệu Diệu đưa, chọn ra hướng đi tiếp theo. Ánh trăng xuyên qua tán cây âm u, soi xuống mắt đất lấp lánh như miếng ngọc vỡ.

Trưởng lão loli Thanh Phong thủ ở bên ngoài, thích thú nhìn viên đá nhảy.

Cây cối đong đưa theo gió, trong sơn cốc có một loại xinh đẹp u ám.

Bỗng nhiên, sắc mặt Thanh phong biến đổi.

Thần trí quét qua, trong đầu hiện lên hình ảnh rõ ràng.

“Mé ló! Hai tên đệ tử đen đủi này gặp phải phiền phức thật rồi!”

Chương 259: Nhận của ta một quyền

1327 chữ

Trưởng lão Thanh Phong vội vàng chạy đến chỗ đệ tử xui xẻo gặp nạn, nhiệm vụ chính của nàng là ra tay kịp thời khi đệ tử gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Trong mấy ngày này, có mấy đệ tử bị bức đến đường cùng phải liên hệ với trưởng lão Thanh Phong. Trước sau gì đều được Thanh Phong cứu ra.

Nhưng đệ tử này không ngoại lệ đều tự xưng mình là thiên tư ưu việt, có đứa còn mời sư huynh sư tỷ đến tham gia hành trình lần này bảo đảm.

Chỉ là tham thì thâm thôi, ở nơi Vu Cổ này sểnh ra một cái là trúng chiêu.

Hành trình phía sau có phần nhạt nhẽo.

Tuy rằng thi thoảng gặp phải một ít độc trùng, dã thú.

Nhưng thực lực không mạnh, dễ dàng giải quyết.

Qua thêm hai ngày bọn hắn đã tìm được địa điểm đánh dấu trên bản đồ. Nhưng Xà Dục Quả ở chỗ này sớm đã bị người ta hái đi rồi.

Tần Diệu Diệu thở dài, “Xem ra số ta không tốt lắm.

Tư Đồ Lôi an ủi nàng: “Không sao, chúng ta có thể đến nơi khác tìm mà, không chừng ngoài Xà Dục Quả ra còn có thể tìm được những dược thảo khác.

Nhờ sự an ủi của Tư Đồ Lôi, Tần diệu diện miễng cưỡng nở một nụ cười.

Tần Diệu Diệu có phần áy náy nói với Lý Bình An: “Sau này ta sẽ trả nốt thù lao còn lại cho ngươi”

Đã nói từ trước rồi, sau khi tìm được xà dục quả sẽ chia cho Lý Bình An một nửa làm phần thù lao còn lại.

Nhưng bây giờ không tìm được Xà dục quả, Tần Diệu Diệu chỉ đành ghi nợ thôi.

Lý Bình An không hề để tâm, “Bỏ đi vậy, lần này tới đây ta cũng thu hoạch được không nhỏ Nếu đã như vậy, tạm thời chúng ta tách ra đi, ta còn có chút chuyện, các vị bảo trọng”

Tần Diệu Diệu hỏi: “Lý… Lý tiên sinh ngươi định đi đâu vậy?”

Lý Bình An nói: “Không có gì, đi dạo một vòng mà thôi”

“Không thì chúng ta”

Lời còn chưa nói xong Lý Bình An đã cùng Lão Ngưu dưới chân như gió, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của ba người bọn họ.

Tần Diệu Diệu có chút mất mát cúi đầu, nàng vốn định nói không bằng chúng ta đi cùng ngươi,

Ai ngờ Lý Bình An đi nhanh như vậy, phỏng chừng là có chút ghét bỏ bọn nàng làm vướng chân hán.

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, Lý Bình An vốn vì thù lao mà đến đây, bây giờ Xà dục quả đã bị người khác hẫng tay trên mất rồi.

Chuyến này không lấy được thù lao, dựa vào gì mà muốn ngươi ta tiếp tục chăm sóc ngươi.

Hơn nữa lúc gặp con mãng xà cổ quái kia nếu không phải Lý Bình An không ra tay kịp thời.

E rằng mình và Tư Đồ Lôi sớm đã chôn thân trong bụng của con rắn

kia rồi.

Khỏi phải nói bây giờ người ta cũng không muốn lấy tiền thù lao còn lại.

Tư Đồ Lôi nhìn bóng lưng Lý Bình An rời khỏi, bật ngón cái.

Rộng rãi!!

Một người một trâu bay nhanh vào trong rừng, vội vàng chạy tới hướng đông nam.

Lão Ngưu lúc trước kiểm tra tờ bản đồ bàn Tần Diệu Diệu đưa, kết hợp với những tài liệu về Vu Cổ đã đọc lúc trước.

Không ngờ rằng nó lại phát hiện một loại thảo dược tên là Tinh linh thảo, giá cả đắt đỏ giống như Xà dục quả.

“Lão Ngưu, nhanh lên!”

Kiếm được món này, chia ngươi một phần.

Lý Bình An có hơi phấn khích mà vỗ mông Lão Ngưu.

Một người một trâu vừa đi qua vách núi liền nghe thấy một tiếng vang thật lớn, trong bầu trời đêm xuất hiện một ánh lửa màu đỏ.

Cách đó không xa ở phía trước có người đang đấu pháp.

Đệ tử Thục sơn Lâm Tuyết nắm trong tay trường kiếm màu bạch ngọc.

Thân kiếm tỏa sáng trong suốt, giống như sự sáng trong của làn nước mùa thu.

Trường kiếm thành thạo đâm đỡ, bay lượn nhẹ nhàng mạnh mẽ ưu mĩ.

Xuất kiếm cực nhanh, khiến người ta không nhìn kịp.

Chỉ dựa vào điểm này thôi, cũng có thể nhìn ra trình độ của người sử dụng kiếm.

Nhưng mà hổ tốt cũng không ăn được đàn sói.

Bảy tám người vây công Lâm Tuyết, hơn nữa bọn họ đều có năng lực.

Bọn họ phối hợp ăn ý, trên thân Lâm Tuyết rất nhanh đã xuất hiện thêm mấy cái lỗ lớn.

Một gã Vu sư đứng cách đó không xa, hắn mặc trường bào rộng thùng thình, trong tay cầm pháp khí.

Lần vây giết này là do hắn chỉ đạo, mục đích là để trả thù Thục sơn.

Không có điều gì có thể khiến Thục Sơn tức giận hơn so với việc giết con gái phong chủ Thông Thiên Phong.

Lý Bình An và Lão Ngưu trốn trong bụi cây, chỉ lộ ra hai cái đầu.

Lão Ngưu còn lấy một cuộn phim che trên mặt để ngụy trang, chỉ lộ ra một đôi mắt to đang trừng

Thứ dưới chân Lâm Tuyết kia chính là dược thảo Lý Bình An muốn tìm, chỉ tiếc bây giờ cũng bị hái sạch rồi.

Xem ra là bị Lâm Tuyết hái được.

[Khoá chặt hơi thở * dò xét)

Với hắn thực lực của những người vây công Lâm Tuyết không đáng kể, quan trọng là ở tên Vu sư chưa ra tay kia.

Đại khái tu vi của đối phương là tứ phẩm.

Chỉ là hắn không lộ khí ra ngoài, vậy nên không thể chắc chắn rằng có phải hắn đang che giấu thực lực hay không.

Chờ thêm một lát.

Lâm Tuyết không hổ là nhân tài kiệt xuất trong đám đệ tử thế hệ này.

Tuy rằng bị ép sát từng bước, nhưng tạm thời trong nửa khắc đối phương cũng không làm gì được nàng.

Hơn nữa nàng có thân pháp kỳ diệu, quẹo trái quẹo phải phối hợp với kiếm pháp tuyệt diệu của nàng cùng tiến lên.

Vừa đánh vừa chạy, vậy mà có thể thoát khỏi vòng vây.

Nhưng mà lúc này tên Vu Sư vẫn chưa xuất thủ đột nhiên lóe lên.

Trên cánh tay của hắn nhảy ra một con phi trùng, một tiếng vèo bắn

ra. Nó há răng nanh, cắn lên bờ vai của Lâm Tuyết.

Một đòn này cũng không tạo ra thương tổn quá lớn cho nàng.

Nhưng đòn này biến hóa đem đến cho nàng một cảm giác khác lạ.

Độc khí trong đó bám vào rất nhanh đã ăn mòn cơ thể Lâm Tuyết.

Vu sư đang muốn thừa thắng xông lên, bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng xé gió. Sợ hãi trong lòng, còn có người giúp đỡ?

Vội vàng thu tay kịp thời, chớp mắt tránh sang một bên.

Chỉ thấy từ phía bên trái trong đám người có một bóng người bay lên trời.

“Là ngươi!”

Ánh mắt Lâm Tuyết có phần kinh ngạc.

Vu sư lạnh lùng nói: “Xen vào chuyện của người khác, xem ra các hạ rất có tự tin với thực lực của

mình”

Lý Bình An cười nhạt, “Chín người? Có thể ta không đánh lại, nhưng bản lĩnh dẫn người chạy trốn vẫn có”

“Ngăn hắn lại!” Vu sư hét lên.

Tám người còn lại lũ lượt xông tới.

Lý Bình An chợt xoay người, dùng chiêu dương đông kích tây đánh thẳng đến tên Vu sư kia.

“Nhận của ta một quyền!”

Chương 260: Sát thủ lạnh lùng

1209 chữ

“Nhận của ta một quyền!” Lý Bình An gào lớn.

Một nguồn năng lượng đáng sợ phát ra từ cơ thể Lý Bình An, tiếp đó là một tòa tháp cực to nhảy ra từ cơ thể hắn.

Vu sư nhìn bóng dáng thứ to lớn kia đang từ trong không trung rơi xuống, khóe miệng run run. Đây mà là một… một quyền!?

Vu sư phản ứng rất nhanh hai chân dùng lực.

Cả người bay lên không trung, nhẹ nhàng tránh sang chỗ khác thoát khỏi một đòn này. “Uỳnh!”

Bạch Ngọc kinh nện xuống dưới đất tạo ra một cái hố cực sâu, giống như sấm sét nổ khiến người ta hãi hùng khiếp vía.

trên trời

Cái của mẹ này là cái thứ quỷ gì vậy, may mà mình nhanh như chớp. Nếu không bị cái này đè dính, chắc chắn sẽ biến thành thịt vụn.

“Nhận của ta một quyền nữa!”

Vu sư không dám manh động, tập trung sức lực chuẩn bị nghênh đón đòn này.

“Thêm đòn nữa!”

Lý Bình An trở tay nắm lấy Lão Ngưu rồi ném nó qua đó.

“Nhận của ta một Lão Ngưu!”

Một một chiêu của hắn đều vượt ngoài sức tưởng tượng của Vu sư.

Đầu tiền là một tòa tháp lao ra từ trong cơ thể hắn, bây giờ lại ném tới đây một con trâu.

Đậu xanh đây là chiêu thức gì?

Vu sư sợ trong chiêu này có ẩn tình, chỉ có thể nghiêng người tránh thoát.

Côn đạo trong tay Lý Bình An vắt ngang tứ phía, lao đến tấn công Vu sư.

Đột nhiên Vu sư phát hiện mình không thi triển được thuật pháp, vội vàng chuẩn bị lấy ra pháp

bảo.

“Ngưu!!”

Lão Ngưu ban nãy ngã trên mặt đất lúc này hung hăng đâm vào bụng hắn.

Biểu cảm trên gương mặt Vu Sư biến đổi, đòn này tới quá nhanh quá mãnh liệt.

Không chờ Vu sư phản ứng kịp, Lý Bình An đã lao tới bên cạnh hắn.

Nhất đao phong hầu (một đao chặt đứt cổ).

Toàn là mấy thứ linh tinh, mấy tên gộp lại mới được có mấy viên linh thạch đáng tiền nhất là vũ khi trong tay bọn hắn.

Trong tay tên Vu sư kia hóa ra lại có rất nhiều cổ trùng nhưng đều chết theo hắn.

Những con cổ trùng này có con thì chết cùng lúc có con thì chạy tán loạn.

Nhưng điều quan trọng hơn bây giờ là tính mạng của Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết trúng độc ngồi dưới đất tự vận khí.

Nhưng mà khuôn mặt bình tĩnh của nàng rất nhanh đã biến đổi.

Khói độc bắt đầu phát tác, chỉ thấy trước mắt một màu đen mắt nổ đom đóm.

Cảm giác nóng rực lan truyền ra toàn thân cả người nàng ngã trên đất.

Bên vai trái chỗ trúng độc, trên bờ vai nhẵn mịn ấy xuất hiện những đường vẫn đen cực kỳ xấu xí đang nhanh chóng lan rộng ra.

Loại độc này không giống như những gì mà Lý Bình An đã được học, theo phỏng đoán có lẽ thuộc về một trong những loại độc hiếm hoi ở Nam Cương.

Lý Bình An lấy ngân châm phong bế khí huyết của nàng, sau đó lại cho nàng uống một viên giải độc dan.

Còn có tác dụng hay không phải xem số của nàng.

Điều quan trọng nhất là phải hút độc trên vai nàng ra.

Không thể để độc tiếp tục lan rộng.

Thâm sơn, mỹ nữ lạnh lùng, trúng độc, cận kề da thịt…

Cái nội dung cốt truyện này… sao cũ rích thể nhỉ.

Hơn nữa vừa nghe đến đã thấy phiền.

Tuy vậy bây giờ mạng người quan trọng hơn, không phải là lúc để nghĩ đến cái chuyện này.

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp!”

Lão Ngưu gật đầu đồng ý.

Lý Bình An: ” Cho dù có là người hay là trâu, cũng phải sống đàng hoàng, đối đãi chân thành với người”

Lão Ngưu vẫn gật đầu, quá đúng.

Lý Bình An: “Hôm nay ta cứu một người, ngày mai nàng cứu một người khác, ngày sau người kia lại cứu một người khác, chúng ta có thể cứu vớt toàn bộ thế giới này”

Lão Ngưu tiếp tục gật đầu.

Lý Bình An tiếp tục: “Không chỉ vậy, cứu người có thể khiến lương tâm của chúng ta thanh thản, còn nhận được thù lao”

Lão Ngưu vỗ tay, không thể tin được có ngày tiểu tử nhà ngươi giác ngộ được điều này.

“Vì vậy.

Lý Bình An vỗ vai Lão Ngưu: “Lão Ngưu tiến lên! Giúp nàng hút độc ra đi”

Lão Ngưu: (O_o)? ?

“Khụ khụ… khụ!”

Tiếng họ càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang.

Chỉ cảm thấy ngực mình như bị dao cứa vào, toàn bộ máu đen được họ ra hết. Lâm Tuyết bỗng cảm thấy cơ thể thoải mái hơn.

Lúc này mới phát hiện ngoài trừ tứ chi của mình có chút lạnh buốt tê cứng ra. Nàng vẫn cảm nhận được có một luồng khí nóng lưu chuyển trong cơ thể.

Lấp tuyết nhìn thoáng xung quanh phát hiện mình đang nằm trong một cái động. Nàng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Mình phát hiện Tinh Linh thảo, vừa mới thu hoạch được Tinh linh thảo.

Thì bì đám người kia tập kích suýt chút nữa là mất mạng.

May thay… người kia… tên là gì nhỉ?

Lâm Tuyết vẫn nhớ hắn là môn khách do ai mời tới, kéo đàn nhị rất hay. Thậm chí có thể làm nhiễu loạn tinh thần của nàng.

Lâm Tuyết phát hiện bên tay mình có một tờ giấy bị tảng đá đè nặng.

“Ta lấy Tinh Linh Thảo trong túi trữ vật của ngươi, không hề động đến thứ khác, coi như là thù lao cứu ngươi một mạng”

Một sát thủ lạnh lùng(AVX)

Nét chữ thật đẹp.

Đây là cảm nhận đầu tiên của Lâm Tuyết, trong ấn tượng của nàng chỉ có tu sĩ của Nho gia mới có thể viết chữ đẹp như vậy được.

Nàng nhớ người kia là một người mù mà.

Lâm Tuyết cắn môi cẩn thận nhìn lại một lần nữa.

Lúc này nàng mới phát hiện cánh tay mình đã được băng bó.

Không chỉ cánh tay mà những vết thương khác trên người nàng cũng đã được băng bó.

Một người mù mà có thể băng bó cẩn thận như vậy.

Không chỉ có vậy trên vai còn có dấu vết được người ta hút độc.

Vừa nghĩ tới một người đàn ông xa lạ, dùng miệng giúp mình…

Gương mặt Lâm Tuyết ửng hồng.

Nàng bỗng phản ứng lại, hung hắn tự mắng mình một câu.

“Lâm Tuyết à Lâm Tuyết, ngươi thật không ra gì!”

Độc này lợi hại như vậy người nọ vẫn giúp nàng hút độc, không màng tới an nguy của bản thân. Lâm Tuyết đưa tay nắm lấy bả vai

trúng độc của mình, nhìn tờ giấy kia hồi lâu.

Ngày sau nhất định sẽ báo ơn này!

Chương 261: Phá bỏ và dời đi

1378 chữ

Lý Bình An cõng Lão Ngưu đang đau lòng bước trên con đường nhỏ trong rừng.

“Lão Ngưu, chẳng qua là giúp nàng hút độc thôi mà, có đến nỗi mà đau lòng đến vậy không?” Lão Ngưu mếu máo, biểu cảm tủi thân.

ıı

Thân trâu của ta không còn trong sạch nữa rồi.

Về sau còn có thể lừa gạt được sao, những con trâu khác sẽ nhìn ta thế nào.

Lý Bình An an ủi nó: “Lão Ngưu, đừng buồn nữa, quay về mời ngươi ăn thịt bò khô”

Lão Ngưu: Đừng tưởng rằng có thể lấy thịt bò khô ra dụ dỗ ta.

Lý Bình An cười khà khà.

Thân ảnh một người một trâu dần dần biến mất trong rừng.

Mấy ngày sau kỳ rèn luyện đã đến hồi kết thúc.

Mọi người hội họp bên ngoài Vu Cổ.

Một số đệ tử khó tránh khỏi bị thương, nhưng mà may thay không có gì đáng ngại.

Tần diệu diệu tuy không tìm được xà dục quả mà ngày nhớ đêm mong nhưng cũng thu hoạch được

kha khá.

Sư tỷ Lâm tuyết bị thương nặng nhất.

Trên người toàn là vết băng bó, sắc mặt có phần tái nhợt.

Kỳ quái hơn là, ba người tần diệu diệu, lâm tuyết và Tư Đồ Lôi trên đường trở về chốc chốc lại nhìn Lý Bình An, hơn nữa biểu cảm của ba người lại không giống nhau.

Mọi người tò mò không biết những người kia xảy ra chuyện gì ở trong rừng.

Lý Bình An hoàn toàn không đoái hoài đến những ánh mắt kia, hắn cùng Lão Ngưu ghi chép lại những thứ vật mà chuyến đi này thu hoạch được.

Thục sơn.

Chuyến rèn luyện kết thúc mỹ mãn, phi thuyền bay về thục sơn.

Ở Vu Cổ chờ đợi nhiều ngày, giờ trở lại Thục Sơn bỗng nhiên có một cảm giác như vừa được ống lại.

Mọi người không khỏi mừng rỡ, buổi tối hẹn nhau ăn uống thả lỏng tâm trạng.

Lý Bình An không tham dự, một người một trâu nhẹ nhàng rời khỏi.

Chuyến đi này thu hoạch được khá nhiều, vì vậy tâm trạng của hắn không tệ. “Chờ chút đã”

Giọng nói vang lên sau lưng hắn.

Lâm tuyết đi tới chỗ Lý Bình An, nhìn hắn khuôn mặt cơ hơi xúc động.

“Ơn cứu mạng còn chưa kịp đền đáp…

Nàng còn chưa nói xong đã bị Lý Bình An phất tay cắt ngang.

“không phải ngươi đã cho ta Tinh linh thảo sao, không cần cảm kích ta”

Hắn trở lại căn nhà tranh của mình.

Lý Bình An phát hiện căn nhà tranh của mình giờ không còn nữa.

Không chỉ có căn nhà của hắn, một đám người đang dở bỏ mấy căn phòng trong khu vực này.

Phá bỏ rơi đi nơi khác rồi hả? Ta bảo à?

Khu vực này phần lớn đều là môn khách giống Lý Bình An, còn có tán tu trong nội bộ Thục sơn. Không có sư môn, lại không có chỗ dựa dĩ nhiên sẽ không có tài nguyên tu luyện.

Lý Bình An bắt lấy một người quen rồi hỏi hắn xảy ra chuyện gì.

Rồi mới biết hóa ra có một vị trưởng lão nhìn trúng khu vực này định xây nhà ở đây.

Đương nhiên những người như bọn hắn không còn nhà để về rồi.

Mà bồi thường? âm?

Hoàng lão gia hao tâm tốn trí phá nhà của ngươi, chưa thèm đòi tiền công của ngươi thì thôi người còn đòi ta phải bồi thường?

“quá đáng thật sự”

Người nói câu này tên là Bạch Cấp, một vị tán tu phụ thuộc vào Thục Sơn.

Thường ngày rất chiếu cố Lý Bình An.

“ban đầu mảnh đất trống này là chúng ta dùng giá cao mua lại, bây giờ nói dỡ nhà là dỡ nhà về sau chúng ta ở đâu!”

Bạch Cấp lòng đầy căm giận nói.

Những người khác cũng mang khuôn mặt bi phẫn.

“Sao có thể nói phá là phá!”

“Chúng ta đi tìm Chấp pháp trưởng lão đòi công đạo đi!” “Phải rồi phải rồi!”

Không phẫn nộ như những người khác Lý Bình An tương đối bình tĩnh.

May là lúc hắn đi hắn đã cầm theo những đồ vật đáng giá trong nhà.

Đây là thói quen đã hình thành khi hắn còn đi ngao du khắp chốn.

Bạch Cấp nói: “Bình an, chúng ta định đi gặp Chấp pháp trưởng lão, ngươi đi cùng chúng ta không. Chúng ta làm lớn chuyện, bắt họ trả lại nhà cho chúng ta!”

Lý Bình An khuyên nhủ hắn: “Bạch Cấp huynh, hay là bỏ đi, chúng ta

ở đây ăn nhờ ở đậu.

Cái gọi là dân không đấu với quan bây giờ người ta là quan, không phải họ nói cái gì bèn là cái đó sao."

Bạch Cấp nuốt không trôi cục tức này, dẫn theo một đám người ầm ầm kéo đến tìm chấp pháp trưởng lão.

Lý Bình An bất đắc dĩ thờ dài, tạm thời không tìm được chỗ khác.

Trước tiên đành ngủ ngoài đường thôi.

Lý Bình An phó thác mọi chuyện cho Tiểu Đạo của Vạn Sự Các nhờ hắn tìm giúp mình một nơi khác để ở, chuẩn bị chế tạo một loại dược liệu mới.

"Lão Ngưu, bút!"

Lão Ngưu lật quyển sổ nhỏ ra, quyển sổ ghi chép chằng chịt, tất cả những kiến thức quan trọng đều được ghi vào đó.

Một người một trâu ngồi trên đất bắt đầu nghiên cứu.

"Lão Ngưu, nhớ kỹ phải thật cẩn thận, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào cả"

Lão Ngưu gặm thịt bò khô, khẽ gật đầu.

Yên tâm đi, ngươi còn không tin ta sao.

Không ngừng ngao dược trong nồi thuốc sôi ùng ục.

Lý Bình An vừa tính toán thời gian vừa nghiên cứu cách điều chế.

Cùng một phương thuốc nhưng thời gian khác nhau, độ nóng khác nhau. Trình tự cho nấu thuốc khác biệt sẽ sinh ra dược hiệu khác biệt.

Vì vậy phải thật cẩn thận.

Mấy ngày liền trôi qua, chuyện phá nhà và rời đi rất loạn.

Bạch Cấp dẫn đầu vài tán tu và môn khách của Thục sơn đứng bên ngoài chủ phong kháng nghị, yêu cầu bồi thường tổn thất cho bọn họ.

Lý Bình An đi tìm Bạch Cấp thử khuyên hắn vài lần.

Chuyện như này không nên làm lớn thì hơn.

Bạch Cấp lại không nghĩ như thế, nói mình sắp thành không rồi đám người kia còn có thể giết mình

Lại qua mấy ngày, ngày càng lớn chuyện.

Thậm chí tin tức cũng đưa tin về sự kiện này, chuyện cũ năm xưa của Thục sơn cũng bị đào lại, càng ầm ĩ tranh cãi.

Không lâu sau, thủ lĩnh Bạch Cẩm bị tuồn tin xấu.

Rất nhanh, Bạch Cấp đã trở thành mục tiêu bị mọi người chỉ chính.

Đã từng ủng hộ tán tu như hắn, môn khách dùng ngòi bút làm vũ khí.

Sau đó Thục Sơn bồi thường cho tán tu và môn khách bằng cách sắp xếp một nơi khác, hơn nữa còn giải thích cặn kẽ.

Cương quyết mà tạo ra một tầng hảo cảm, Bạch Cấp thì bị trục xuất khỏi Thục sơn.

Lúc hắn rời khỏi chỉ có Lý Bình An đến tiễn hắn.

Về sau Lý Bình An cũng không gặp lại hắn.

Đến tận bây giờ cũng không thầy ai nhắc đến Bạch Cấp và những người cùng hắn đi gây chuyện.

Sau khi được đền bù tổn thất rất nhanh đã quên sạch chuyện này.

Lý Bình An thấy sự rất tiếc cho hắn.

Bạch Cấp à Bạch Cấp, cuối cùng vẫn trắng tay mà.

Ài ε = (´o`*

Lý Bình An và Lão Ngưu tiếp tục nghiên cứu phương thuốc.

Bọn họ rất chuyên tâm, lúc đi đường lúc ăn cơm đều nghĩ đến phương thuốc.

Ngay cả lúc cùng Lão Ngưu ngồi hố xí một người một trâu vẫn không ngừng thảo luận. Thời gian non nửa tháng sau.

“Thành rồi!”

Chương 262: Ta trồng cây chuối gội đầu

1205 chữ

Đại công cáo thành.

Lão Ngưu hưng phấn mà kêu lên, vẫy vẫy cái đuôi vui mừng.

Lý Bình An cẩn thận từng chút từng chút một cầm gói thuốc lên, nhìn thật kỹ, nước thuốc giống như lớp bùn vừa đen vừa dày.

Lần này Lý Bình An nghiên cứu và chế tạo hai loại thuốc, nhưng dược hiệu của chúng khác nhau. Một loại có thể dùng để chữa thương.

Diệu hiệu của nó cực kỳ thần kỳ, bôi nhẹ lên miệng vết thương sẽ có một lớp bọt trắng nhỏ xuất hiện.

Miệng vết thương sẽ khép lại rất nhanh, không hề để lại một tí ti sẹo nào.

Loại thứ hai là giúp cơ thể mạnh khỏe hơn, tương tự như một loại dược vật giống khí huyết đan.

So sánh hai loại thì, đặc điểm của nó là rẻ hơn khí huyết đan.

Lý Bình An dùng rất nhiều dược thảo nghiên cứu, cuối cùng dùng một loại dược thảo đem về từ nam cương chắt lọc ra những thành phần cần thiết.

Mà loại cỏ này Lý Bình An có nhờ người hỏi thăm.

Mặc dù nói không thường thấy loại thảo dược này nhưng vẫn trên thị trường vẫn bán đầy, hơn nữa giá cũng không đắt.

Hai loại thuốc này, dĩ nhiên đệ tử trong môn phái xem thường nó.

Nhưng mà với những đệ tử tình hình kinh tế eo hẹp, thắt chặt chi tiết lại cực kỳ tiện dụng.

Dù sao không phải ai cũng có nhiều tiền trên người mà.

Lý Bình An cất hai loại thuốc đi.

Trên thực tế lần này hắn và Lão Ngưu làm tổng cộng ba loại thuốc.

Hai loại kia dùng để giao dịch đổi lấy linh thạch.

Loại còn lại thì giữ cho mình để dùng tu luyện.

Nhưng bây giờ làm thành hai loại rồi, loại cuối cùng dù sao vẫn cần một số thảo dược.

Lý Bình An quyết định buổi tối sẽ âm thầm đến Dược cốc thử nghiệm một phen, xem xem có thể luyện chế ra cái gì không.

Buổi tối, Lý Bình An đang chuẩn bị xuất phát.

Lại gặp Tư Đồ Lôi giữa đường, lập tức bị hắn kéo đến một quán rượu nhỏ ven đường uống rượu.

“Chuyện lần trước nếu không có lý tiên sinh, có thể cái mạng nhỏ này của ta đã không còn rồi, ta kính ngươi chén rượu này”

Tư Đồ Lôi vô cùng chân thành nói.

Có rượu có mồi ăn ngon đấy, quan trọng là còn được người ta mời.

Lý Bình An dĩ nhiên rất vui.

Hai người vừa ăn vừa uống rất nhanh đã uống hết mấy bình rượu.

Từ sau đợt rèn luyện của Thục sơn, Tư Đồ Lôi vô cùng khổ não.

Tần sư muội Tần Diệu Diệu đã từng rất có hảo cảm với hắn chẳng hiểu sao bây giờ lại dần dần xa cách hắn.

Hắn nốc một đống vào trong bụng, sau đó lại cay đắng chia sẻ với Lý Bình An.

Lý Bình An tự nhủ trong lòng, sau khi biết ngươi suýt nữa đã bị kéo ra ngoài đồng tiểu cô nương

nhà người ta còn vừa ý ngươi mới lạ đấy!

“Lý huynh, mấy ngày này đêm nào ta cũng ngủ không yên.

Không có cách nào an lòng tu luyện, ngay cả người tâm sự cũng không có!”

Tư Đồ Lôi ôm vai Lý Bình An tiếp tục nói:

“Hôm qua ta hết cách rồi, ta uống rượu bên ngoài tình cờ gặp một con gián.

Ta nói chuyện với nó, nói cho nó nghe về cái nhìn của ta về cuộc đời.

Sau đó còn kể nó nghe mấy chuyện khó chịu, áp lực cuộc sống, rồi còn phát tiết với nó!”

Lý Bình An hiếu kỳ hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Ta buộc phải giẫm chết nó, nó biết rõ nhiều sự thật lắm”

Đây là chuyện con người có thể làm sao?

Sau khi tạm biệt Tư Đồ Lôi, Lý Bình An thừa dịp mượn bóng đêm lén lút thâm nhập vào dược cốc gần đây nhất.

Dược cốc, ban đêm.

Cả Thục sơn cả lớn cả nhỏ có vài chục cái dược cốc, phân bố lẻ tẻ giữa bốn ngọn núi của Thục sơn. Trong đó có nơi canh phòng nghiêm ngặt, nghiêm cấm đệ tử ra vào thậm chí tới gần cũng không được.

Còn có được cốc mà Lý Bình An đang đứng ở đây.

Bình thường không có thủ vệ, bởi vì trong đó cũng không có thứ gì đáng để trộm.

Vị thuốc đậm đặc tràn ngập bầu không khí.

Lão Ngưu ngồi đó cách đó không xa quan sát động tĩnh trong sơn cốc, canh trừng cho Lý Bình An.

Lý Bình An nắm lấy cách loại thảo dược một cách thành thạo, chỗ này túm một ít chỗ kia túm một

ít.

Tự mình lẩm bẩm, “Đào hố, vùi đất lên, đếm nào một hai ba bốn năm

Đất của mình, ruộng của mình.

Lão Ngưu ngáp một cái, bỗng thấy buồn tiểu.

“Xuỵt”

Ngô Mộng Khê cầm theo pháp bảo chiếu sáng, đi dạo quanh dược cốc. Gần đây có vài người cứ tiểu bậy ị bậy trong dược cốc.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng gì đó kỳ quái.

Ngô Mộng Khê nhíu màu, nhanh chóng chạy tới chỗ đó.

Lúc này Lý Bình An đang tập trung tinh thần nghiên cứu dược thảo.

Lão Ngưu cũng không nhận ra bọn hắn đã bị phát hiện, lực chú ý của nó hoàn toàn đổ dồn vào việc mở van xả lũ.

“Xuyt.”

“Cấm động!”

Bỗng vang

lên một tiếng hét to, dọa Lão Ngưu sợ đến tắc luôn vòi.

Vô thức lấy ra cục gạch trong ngực.

“Ngưu !!”

Ngô Mộng Khê quát: “ta là đệ tử của Chấp pháp viện Ngô Mộng Khê, ngươi là ai!?”

“Ta là đệ tử của tiểu quỳnh phong Tư Đồ Lôi.” Lý Bình An cứ thế nói ra.

“Tư Đồ Lôi? Ngươi ở đây làm gì?”

“Ta… ta ở đây chế dược”

Ngô Mộng Khê cẩn thận thăm dò hắn, “chế dược? Ngươi là đệ tử mới nhập môn sao? lúc trước ta chưa thấy ngươi lần nào”

Lý Bình An gật đầu, ra hiệu Lão Ngưu cất cục gạch đi.

Lão Ngưu buông cục gạch xuống.

Ngô Mộng Khê tức giận nói, “Chế dược? Ngươi có gan nói dối cũng phải có trình độ một chút chứ?

Nói thật còn được khoan hồng, ngồi tù, mau nói ngươi rốt cuộc làm gì ở đây!”

“Ta thực sự là tới đây chế dược”

Ngô mộng hừ một tiếng, “chế dược! Được, bây giờ ngươi chế cho ta xem!” “Ngươi mà chế ra, ta trồng cây chuối gội đầu”

Ngô Mộng Khê chống hai tay, cả người chổng ngược.

Tóc dài rơi xuống giữa chậu nước, vẫn may hôm nay nàng không mặc váy.

Ngô Mộng Khê tức giận mà nắm lấy mái tóc ướt sũng, hung dữ nói: “coi như ngươi giỏi!” Lý Bình An nở nụ cười bất đắc dĩ, “cần khăn mặt không?”

Chương 263: Hắn còn phải cảm ơn ta đấy

2103 chữ

“Đúng rồi, thế mà tiểu tử nhà ngươi biết chế dược thật.

Lý Bình An mỉm cười, “Biết một chút.

“Có thể cho ta xem thử không ?”

“Tùy ngươi.

Ngô Mộng Khê đón lấy túi thuốc nhỏ, nghiên cứu một phen rồi phát ra tiếng “Chậc chậc”thán phục.

“Ai, ngươi còn loại thuốc nào nữa không? Bán như thế nào?”

“Năm viên linh thạch”

“Rẻ thế cơ á? So ra còn rẻ hơn các loại đan dược phổ thông đấy.”

Đôi mắt nhỏ của Ngô Mộng Khê nhíu lại, ngửi được mùi buôn bán.

Khóe miệng Lý Bình An khẽ cong lên, dường như hắn đã đoán được tâm tư của nàng.

Ngô Mộng Khê nói: “Loại dược thảo này của ngươi có bao nhiêu ta lấy hết.

Ngô Mộng Khê nhíu mày, “Sao thế? Không bán ư?”

Lý Bình An nói: “Không phải là không bán, thế này đi, ngươi tìm

thêm vài người cùng đến đây mua, ta chia cho ngươi một ít.

Con mắt Ngô Mộng Khê sáng lên nhưng sau đó lại khó xử nói.

“Không được! Ta là chấp pháp đệ tử sao có thể làm những chuyện như thế được.

Tự kinh doanh đan dược, dược thảo là xâm phạm kỷ luật của Thục sơn đấy, hơn nữa ngươi cũng không có giấy phép kinh doanh!”

Lý Bình An do dự một hồi, “Vậy ngươi giới thiệu người cho ta, mỗi một người ta trích phần trăm cho ngươi một phần!”

“Quyết luôn!”

Lý Bình An sững sờ, khá lắm tốc độ trở mặt còn nhanh hơn ta.

Hắn vốn tưởng rằng còn phải thuyết phục nàng ta mấy hồi nàng ta mới đồng ý cơ.

“Hợp tác vui vẻ!” Lý Bình An cười nói.

Ngô Mộng Khê: “Hợp tác vui vẻ!”

Cứ như vậy hai người đã thiết lập quan hệ hợp tác.

Sau khi hẹn với Ngô Mộng Khê thời gian địa điểm rồi, Lý Bình An bèn quay về nơi mình ở. Ban nãy đã tìm được những dược liệu mà mình cần trong dược cốc rồi.

Một đêm thức trắng, sáng sớm hôm sau.

Một viên thuốc màu đen to bằng nắm đấm xuất hiện trong tay Lý Bình An.

Các thành phần trong thuốc không sai, chỉ là muốn đảm bảo… có lẽ nên tìm người thử thuốc.

Lão Ngưu:... con mẹ ngươi không nghĩ được chuyện gì tốt cho ta mà!

Hết cách rồi, Lý Bình An chỉ đành tự thử viên thuốc kia thôi.

Hắn cẩn thận từng chút từng chút nếm thử một miếng sau đó không có gì khác lạ.

Hắn mới có chút tự tin mà gặm một miếng lớn.

Ừm, vị đắng quá.

Thành phẩm quá to rồi.

Hơn nữa dược liệu để chế tạo cũng rất quý, đã định sẵn khó mà mở rộng tiêu thụ rồi.

Lý Bình An vừa ăn vừa nghĩ.

Chưa mất bao lâu hắn liền cảm thấy trong cơ thể mình như có một nguồn khí nóng đang bốc lên, chảy vào trong bao phủ cả dạ dày.

Sau đó toàn thân cảm thấy ấm áp, cả người dần trở nên thư thái.

Cảm giác lớn nhất chính là đã nghiện, trên trán hắn toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lý Bình An nào sẽ bỏ lỡ cơ hội này vội vàng ngồi xuống tu hành.

Lý Bình An tinh thần sảng khoái cùng Lão Ngưu đi dạo trên con phố phồn hoa, gió thổi mát, tâm trạng cực kỳ tốt.

Vừa quay đầu đã thấy phía trước có bốn năm người đang chặn đường hắn.

Lý Bình An và Lão Ngưu cực kỳ ngoan ngoãn mà tránh sang một bên.

Những người kia khinh thường liếc Lý Bình An.

Một tên trong đó còn nói: “coi như vẫn biết đều đấy!”

“biết bọn ta là ai không?”

Người nọ cười lạnh, “tại hạ được người giang hồ xưng là Thảo Thượng Phi, nghe nói dạo này trong các môn khách Lý Bình An ngươi rất ngang ngược.

Nhiệm vụ người ta không dám nhận ngươi nhận, người ta không dám làm ngươi lam.

Vi huynh ở đây khuyên ngươi một câu, Thục sơn lắm sóng gió đại ca sợ rằng ngươi không nắm chắc được!”

Lý Bình An biết bọn họ cố ý đến tìm hắn gây sự, lại cười một cái.

Trưng ra bộ mặt cực kỳ ngoan ngoãn.

Bên đường người tới người đi, có lúc có đệ tử trong núi thậm chí có lúc có cả trưởng lão của các ngọn núi.

“Đại ca đang nói chuyện với ngươi, ngươi nghe thấy không?”

Lý Bình An mặt không đổi sắc, “Nghe thấy”

Thảo Thượng Phi không nhịn được cười lên, xem ra tên này không hung hãn như người ta đồn. Phỏng chừng là bọn họ đồn bậy mà thôi, ôi người trẻ tuổi bây giờ…

Thảo Thượng Phi vỗ vỗ mặt Lý Bình An, hết sức kiêu ngạo mà nói: “Sau này ngoan ngoãn một chút, mẹ nó đừng có gây chuyện”

“Làm gì đấy!”

Lúc này một giọng nói vang dội vang| lên.

Một gã đệ tử Thục sơn cao to vạm vỡ.

Thảo Thượng Phi rõ ràng là kẻ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu khiếp sợ kẻ mạnh không dám đụng tới đệ tử thục sơn.

Hắn vươn tay ôm lấy bả vai của Lý Bình An, cười hì hì nói: “Có chuyện gì đâu, chúng ta chỉ tán gẫu thôi, phải không nào?”

Lý Bình An trưng ra khuôn mặt tủi thân.

꠸꠸

Nhẹ gật đầu, “Ừ.”

Đệ tử cao lớn kia loáng cái đã nhìn ra trong đó có ẩn tình, chắc chắn là tên Thảo Thượng Phi cùng mấy gã này bắt nạt tên mù này.

Nhưng mà bọn Thảo Thượng Phi thật sự không có mó chân mó tay mà.

Đệ tử cao lớn lực bất tòng tâm, chỉ nhắc nhở bọn hắn không được đánh nhau ở chỗ này sau đó bèn quay đầu rời đi.

Lý Bình An mỉm cười, nhỏ giọng nói một câu gì đó.

Hắn nói quá nhỏ Thảo Thượng Phi vốn không nghe rõ.

“Ngươi nói gì?”

Lý Bình An: “Ta… ta.ta…”

Thảo Thượng Phi ghé sát vào, “Con mẹ nó dây thanh quản của ngươi để ở nhà rồi à!”

Lý Bình An nhảy lên, chính xác là tặng cho hắn một cái húc đầu.

“Bốp”một tiếng.

Cả người Thảo Thượng Phi bay ngược ra ngoài rơi xuống đồng cỏ cách đó mấy trượng. Bọn kia đều bất ngờ, mãi đến khi Thảo Thượng Phi quát.

“Đánh chết hắn cho ta!”

Mấy người còn lại lúc này mới ý thức được vội vây quanh Lý Bình An, thượng cẳng tay hạ cẳng chân với hắn.

Lý Bình An không những không chạy, ngay cả phản kháng cũng không.

Đệ tử cao lớn giận dữ xông tới.

“Hắn đánh người mà, hắn đánh người” Thảo Thượng Phi chỉ vào vết thương bên miệng, ngay thẳng

mà nói: “Là hắn động thủ trước!”

Đệ tử cao lớn nhìn Lý Bình An.

Chỉ tháy Lý Bình An oan ức ngồi xổm xuống, cúi đầu run rẩy không hé răng một lời.

Thấy một màn này tinh thần trọng nghĩa của đệ tử cao lớn bùng lên.

“Hắn đánh ngươi là do bị các ngươi ép đấy!”

Thảo Thượng Phi:...

“Đi đi ! đi với ta đến Chấp Pháp Các

Nói rồi liền bước tới muốn dẫn bọn họ đi.

“Là hắn ra tay trước, oái! Ngươi có nói lý hay không.”

Đệ tử cao lớn bất chấp hết, lôi kéo cả đám đi.

Đến Chấp Pháp Các rồi nói rõ tình hình cho các đệ tử ở Chấp Pháp

Các.

“Ừ, chuyện này không phức tạp lắm, ngươi xem thử muốn giải quyết chuyện này như thế nào?”

Lý Bình An như nghĩ ngợi điều gì đó rồi gật đầu, “Bỏ đi vậy, bồi thường ít tiền là được, ta đây sẽ tha thứ cho bọn họ”

Đệ tử cao lớn lắc đầu, thật sự tâm địa thiện lương quá mức rồi.

Khóe miệng Thảo Thượng Phi giật giật, con mẹ mài!

Đệ tử cao lớn nói với Lý Bình An: “Không thể buông tha dễ dàng cho bọn hay bắt nạt kẻ yếu chỉ biết sợ kẻ mạnh này được.”

Lý Bình An nói với hắn: “Người có ai không phạm sai lầm bao giờ, không nên kết thù kết oán, hắn còn phải cảm ơn ta đấy”

Thảo Thượng Phi nghiến răng nghiến lợi nói: “... Cảm ơn!”

Lý Bình An khẽ cười, ”Ngươi xem

Ngô Mộng Khê gật đầu, “Ta thấy tận mắt rồi, bảo đảm tuyệt đối!”

Đã có Ngô Mộng Khê cam đoán hay người bọn họ sòng phẳng lấy tiền ra.

Lý Bình An nói với bọn họ, “Mỗi người các ngươi giới thiệu một người, phát triển đường dây, ta sẽ trích một phần phần trăm cho các ngươi”

Nói rồi liền lấy tiền hai người vừa đưa, rút ra một ít đưa cho Ngô Mộng Khê.

Nói nhiều đôi khi không bằng làm thực đâu.

Hai người suy nghĩ rồi giật đầu.

Khóe miệng Lý Bình An cong lên, hắn đã tưởng tượng ra được việc làm ăn của mình ngày càng tốt hơn, tại bước tới một bước huy hoàng mới.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, chưa hết một tháng người đến chỗ hắn mua thuốc đông ơi là đông.

Một truyền mười, mười truyền một trăm, một trăm truyền nghìn…

Hắn căn bản không cần tuyên truyền, người mua thuốc sẽ tự tuyên truyền cho hắn.

Tại thị trường giá cao thực sự quá được người ta hoan nghênh.

Hơn nữa hắn còn hoàn thành trọn vẹn việc thăng chức, chia chác lợi nhuận, phát triển phương

pháp "người mới"

Tạo nên sự công kích đối với thị trường dược thảo giá cao của Thục sơn.

Dù sao chín năm ăn học quả thực không uổng công mà.

Những ngày này ngay cả thời gian tu hành cũng không có, hận không thể chia mười hai canh giờ của một ngày thành hai mươi bốn canh giờ liều mạng chế dược.

Nhưng mà có dốc sức liều mạng như vậy vẫn cung vẫn không đủ cầu.

Tiền ơi, tiền ơi.

Gió giục mây vần ngoài kia chẳng ảnh hưởng đến việc khí thế hừng hực phát triển thị trường chợ đen của Lý Bình An.

Mặc dù mệt nhưng vừa sờ tới túi trữ vật đầy ắp bèn cảm thấy trong lòng được an ủi rất nhiều.

"Lão Ngưu ơi, chúng ta giàu rồi!"

Khóe miệng Lão Ngưu khẽ cong lên, về sau đừng gọi ta là Lão Ngưu trước mặt mọi người nữa. Quá thô thiển, bây giờ chúng ta là người trong giới thượng lưu rồi.

Một người một trâu nằm dưới trời sao.

Mười năm trôi qua có thể thấy xuân đi thu tới, trăm năm có thể làm chứng cho sinh lão bệnh tử. Đáng tiếc nghìn năm vương triều sẽ đổi thay, vạn năm sẽ thấy vật đổi sao dời.

Đối với đất trời to lớn mà nói, bất kể là trấn áp thiên kiêu muôn đời hay là những kẻ phàm nhân đều chỉ là khách qua đường.

Nhưng với Lý Bình An mà nói nó lại không phải như vậy.

“Lão Ngưu, mai ăn gì?”

Chương 264: Muốn làm gì thì làm

1202 chữ

“Lão Ngưu, nhanh lên”

Lý Bình An gào.

Lão Ngưu đeo bao lớn bao nhỏ trên lưng, trên đuôi còn cột một sợi dây thừng.

Kéo một đống đồ ở phía sau.

Lý Bình An đam mê kiếm tiền, hừng hực phát triển thị trường chợ đêm.

Rút kinh nghiệm từ đợt bán phòng lần trước, lần này Lý Bình An phải thuê một cái phòng ra hồn. Tránh đến lúc không lấy được vốn gốc.

Thu dọn xong đồ đạc đã tới buổi trưa rồi.

Hôm nay có một chuyện quan trọng phải làm.

Lý Bình An lấy giấy thông hành, ký tên rồi cùng Lão Ngưu xuống núi.

Đệ tử Thục sơn không được phép tự ý xuống núi, ngay cả những môn khách như bọn hắn cũng

không ngoại lệ.

Hắn tới mốn trấn nhỏ dưới núi.

Hôm nay đến phiên chợ, người đến người đi đều là tới mua đồ xem xem có gì vui không, có người hai tay trống không có người gánh đòn gánh.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu bước tới, tận hưởng hương vị nhân gian đã lâu không cảm nhận được.

Từ khi bước vào Thục sơn cảm giác mình đã bước lên con đường tu

tiên, lâu lắm rồi tiếp xúc với

nhân gian.

Hắn dừng lại ở một chỗ bán gà.

“Lão bá, gà mái bán như thế nào?”

“Một trăm văn tiền?”

“Mắc vậy?”

Lão bá tự bán tự khen nói, “Con gà này của ta có khả năng không ngừng đẻ trứng, nhìn qua thì tiểu huynh đệ ngươi là đệ tử của Thục sơn?”

Lý Bình An cười, gật đầu nói, “Xem như là vậy đi”

Lão bá cười khà khà biết mình hôm nay trúng mánh lớn rồi.

Những đệ tử Thục sơn ngoài việc tu hành ra thì chẳng biết cái gì cả. Cứ khăng khăng mình giàu, ngươi nói cái gì thì là cái đó.

Căn bản người ta không them trả giá.

Lý Bình An hơi nhíu mày, “Con gà mái này của ngươi đẻ được trứng?”

“Già đây còn có thể lừa ngươi được hay sao?” lão bá khinh thường nói, “Ngươi còn rõ hơn ta à? Đệ tử thục sơn tu hành thì lợi hay nhưng bản lĩnh xem gà phải là già đây cơ!”

Ông lão cực kỳ tự tin nói, với những đệ tử Thục sơn này.

Lý Bình An nghiêm túc phản bác, “Gà mái lông không vàng óng với lông không đều mới đẻ trứng được.

Nhưng mào gà đỏ tươi, ánh mắt có thần.

Mà gà không đẻ trứng được lông bóng loáng nhưng mào gà tái nhợt, huống chi…”

Lý Bình An vạch mạnh mông gà mái lên, nghiêm túc nói tiếp.

“Gà đẻ được trứng hậu môn màu trắng hơn nữa khá ướt, bụng gà chắc nịch.

Mà gà mái không đẻ được trứng hậu môn có màu vàng, khô ráo thắt chặt phần bụng ọp ẹp.

Ngươi xem con gà mái này bèn thuộc về loại sau, quan trọng nhất là gà mái đẻ phân và nước tiểu ướt át, có thể dính chất nhầy ở trong đó.

Tổng kết lại, con gà mái này của ngươi không phải loại có thể đẻ được trứng.

Lão bá…

Lý Bình An: "Thế này đi, mấy con gà này ta lấy hết, lão cho ta một cái giá tốt đi… Lão bá ôm quyền, "Bái phục!"

Lý Bình An cười nhạt, "Đều là chút kinh nghiệm ăn nói thôi."

Cuối cùng Lý Bình An được giá hời mua hết bốn con gà mái mẹ.

Hai con lợn nhỏ, ba con cá, hai con dê non, sáu con ngỗng to… Lý Bình An chắp tay sau lưng, tiêu sái bước đi.

Vừa đi vừa nhìn xung quanh, rất ư là nhàn nhã.

Lão Ngưu cầm gậy trúc vội vàng đuổi mấy con gia cầm.

Tiếng huyên não trong chợ sống động vui tươi.

Có người cười nói có người rao hàng, có người thét lớn có người nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Còn có mấy đứa trẻ nghịch ngợm vui đùa trên đường phố, cầm cành trúc trong tay vui tươi chạy qua bọn họ.

Một tay Lý Bình An cầm bánh bột ngô nóng hổi, một tay cầm sữa đậu nành.

Trong chảo rán vang lên tiếng lạp xưởng chiên, tiếng trả giá của mấy bà mấy anh, tiếng trang sức leng keng…

Những thanh âm không rõ ràng, tiếng động lớn vang lên liên tiếp.

Quay lại Thục sơn, tranh thủ thời tiết quang đãng.

Lý Bình An và Lão Ngưu bắt đầu xây dựng chồng gà, chuồng lợn, chuồng dê trên một phần ba mẫu đất.

“Ồ, đang làm gì đấy?”

Thanh Phong trưởng lão người chưa cao đến bốn thước cưỡi hồ lô bay tới.

Chân ngắn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, nhìn ngó xung quanh.

“Lại gà, vịt, dê, ngươi định làm một vườn bách thú đấy à?”

Lý Bình An giải thích: “Gà với vịt có thể đẻ trứng, dê có thể cho sữa. “À, tiểu tử ngươi đúng là tiết kiệm mà

“Ở lại ăn một bữa đi

Thanh Phong vác một cái hồ lô lớn vượt quá so với cơ thể của nàng, “Vừa hay ta mang theo rượu. Từ sau khi trở về từ Vu cổ, Thanh Phong phát hiện Lý Bình An không chỉ biết kéo nhạc mà còn biết làm đồ ăn.

Thanh Phong thường xuyên tìm tới Lý Bình An, trên danh nghĩa là tới nghe nhạc đấy.

Nhưng trên thực tế là tới ăn chực nghe hát miễn phí.

Vì mới chuyển đến nhà mới nên hôm nay Lý Bình An làm một bữa toàn món ngon.

Một đĩa tôm hấp, cua, hai món cay, một đĩa quẩy…

Thanh Phong mang tới là một loại tiên tửu, mùi thơm tinh khiến lắng đọng qua bao tháng năm.

Ăn một miếng cua rồi uống một ngụm rượu, quả thực là tận hưởng cuộc sống.

Không lâu sau, Thanh Phong trưởng lão đã nằm trên bàn ngáy khò ..khò…

Bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh đỡ lấy gương mặt.

Nằm trên bàn trong sự lười biếng mang theo một chút mị hoặc, chân ngọc khẽ đũng đưa.

Khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào, lẩm bẩm mấy lời trong mộng.

Lý Bình An đặt chén rượu xuống, chọc chọc gương mặt mềm mại của Thanh Phong. Không phản ứng.

Ừm ~ cuối cùng có thể muốn làm gì thì làm rồi.

Tu luyện!

Lý Bình An đóng cửa phòng, bắt đầu tĩnh tâm tu hành.

Bà dà này luôn quấy rầy hắn tu hành, nhưng mà sau khi chứng kiến người ta say rượu xong rồi một quyền đánh đổ nửa cái đỉnh núi.

Lý Bình An bèn thổi.

Dù sao Thanh Phong trưởng lão còn một thân phận khác, đó là quản lý những môn khách ở trong Thục sơn những bọn hắn.

Cũng nhờ có Thanh Phong trưởng lão trợ giúp, Lý Bình An mới thuê được một căn phòng tiện như vậy.

Dù sao được uống chút tiên tửu với cơ thể mình chỉ có lợi chứ không có hại.

Chương 265: Chúa hề lại là chính mình

Chấp pháp các.

“Nói cho ta biết chuyện này là như thế nào!”

Trưởng lão Chấp Pháp Các giận dữ nói, “Thực sự có người dám bán thuốc giả trong Thục sơn, ai có thể nói cho ta biết thế này là thế nào không!?

Hơn nữa quy mô còn khá lớn, hôm nay ta đang đi

Thế mà có người hỏi ta có muốn mua thuốc không, giá rẻ hơn nhiều so với trên thị trường.

Hơn nữa con mẹ nó còn có nhà phân phối, đã hình thành dây chuyền buôn bán phạm tội.

Chấp Pháp Các đang làm gì hả? Chấp pháp các chỉ biết ăn thôi à?”

Giọng Chấp Pháp Các trưởng lão nghe như gà trống gáy, mắng người nghe cực kỳ khôi hài. Tuy vậy tính nóng nổi tiếng gần xa.

Tiểu loli Thanh phôi ngồi phía dưới cắn môi, cố gắng để mình không bật cười.

Lúc này mà bật cười là xong luôn.

Còn về chuyện bán thuốc giả á? Dù sao cũng chẳng liên quan đến nàng.

Bây giờ nàng quản lý một số môn khách của Thục sơn.

Trừ phi thuốc giả kia là do bọn họ bán, nhưng mà sao có chuyện ấy được.

Những môn khách kia nếu mà có bản lĩnh như vậy làm gì có ai đồng ý ở lại Thục sơn? Chẳng qua ở đây ăn rồi chờ chết mà thôi.

Nếu bán đoán chừng phải là đệ tử của Thục sơn.

Nhất là đệ tử của phòng luyện đan, chẳng liên quan gì đến Thanh Phong nàng cả!

Trước cửa nhà xí.

Lý Bình An thành thạo vác bao tải lên.

“Khởi công!”

Nghe thấy tiếng hắn ra lệnh Ngô Mộng Khê mở cửa.

“Đến đây đến đây xếp hàng đi, từng người lên một đừng chen lấn”

“Cho ta ba mươi phần”

“Một trăm phần”một gã thổ hào vỗ lên một xấp linh thạch.

Lý Bình An: “Số lượng có hạn mỗi người một ngày chỉ có thể mua năm mươi phần.

“Ta lấy giá gấp đôi.

Lý Bình An ngay thẳng nói: “Là một thương nhân có lòng, ta muốn kiếm tiền đồng thời cũng muốn giữ vững sơ tâm thủa đầu, tiền không phải vạn năng đâu”

“Ta lấy giá gấp ba.

“Gia! Đây là thuốc của ngài, đi thong thả!”

“Ông chủ, lấy cho ta hai viên”

Tư Đồ Lôi cũng tới.

Lúc này Ngô Mộng Khê đột nhiên xông tới nói, “Không ổn! Người của Chấp Pháp Các đến rồi, mọi người mau chạy đi!”

“A?!”

“Chạy mau!”

“Mẹ chứ, ta mới mua thuốc mà!”

“Mau chay mau chay!”

Chớp mắt loạn thành một đoàn.

Tư Đồ Lôi khiếp sợ nhìn xung quanh, lập tức chui đầu vào nhà xí.

Một đám ác động

Sau đó chuẩn bị xong xuôi bèn cùng Lão Ngưu chui vào.

Ngô Mộng Khê cùng mấy thành viên cốt cán trong đội nhanh chóng đuổi tới.

Lý Bình An đã lường trước được sẽ có ngày hôm nay, đã sớm chừa đường lui cho mình.

Lý Bình An cùng bọn họ thuận lợi chạy trốn, xong đó đưa tiền hôm nay chia cho ba người.

Hơn nữa còn dặn dò, “Chúng ta tạm nghỉ hai ngày, chờ chuyện lắng xuống rồi hãng hành động

sau.”

Ba người gật đầu sau đó ai có nhà người ấy về, mẹ ai người ấy tìm.

Nhóm của Lý Bình An thuận lợi trốn được nhưng những người còn lại có thể đã bị tóm. Người của Chấp Pháp Các xông vào, cầm đầu là Thông Thiên Phong Lâm Tuyết cũng là người quen

Loáng cái đã tóm được hai mươi người.

Loảng xoảng!

“Mở cửa ngay! Ngay thẳng thì khoan hồng, không thì ngồi tù! Chống

cự vô ích!”

Thanh Phong trưởng lão đọc tin về kẻ bán thuốc giả, không khỏi bật cười.

Tên tiểu tử bán thuốc này rất thông minh.

Ở Thục sơn trước kia cũng có người bán thuốc đủ loại nhưng quy mô rất nhỏ.

Chưa được hai ngày đã bị người của Chấp Pháp Các bắt sạch.

Mà bây giờ không những có quy mô lớn nhất, ảnh hưởng lớn nhất thậm chỉ còn chạy thoát khỏi vòng vây của Chấp Pháp Các.

Người này thú vị đấy, chờ bắt được hắn nhất định phải tới xem thử.

Lúc này Lý Bình An bước tới trước mặt nàng.

Hắn chắp tay sau lưng, thong thả bước đi.

Một thân thanh sam, chân đeo đôi giày làm từ sợi đay.

Nhìn qua thì rất trẻ, gương mặt lại mang theo hương vị dãi dầu sương gió.

Thân hình của hắn không cường tráng nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác cương nghị. Thanh Phong sửng sốt rồi nhìn lại mình.

Một thân màu hồng phấn đáng yêu, tay cầm mứt quả.

Rốt cuộc ai mới là trưởng lão?

Lý Bình An khẽ gật đầu, “Chào Thanh Phong trưởng lão”

Thanh Phong sững sờ gật đầu, “Ừ

Chấp Pháp Các mở cuộc họp lần này là vì chuyện buôn bán thuốc giả.

Sau khi được kiểm nghiệm loại thuốc này không chỉ không phải thuốc giả, hơn nữa.

Điều này càng khiến các trưởng lão của Chấp Pháp Các mất hứng hơn. “Hắn đang làm lũng đoạn thị trường! Nhất định phải tìm ra hắn!”

Nói rồi trưởng lão Chấp Pháp Các liếc qua trưởng lão của phòng luyện đan.

“Các ngươi quay về kiểm tra kỹ đệ tử của các ngươi đi, rốt cuộc là đứa nào làm!”

Mấy vị trưởng lão kia vội vàng gật đầu, sợ hãi trong lòng, ai nấy đều sợ nhỡ đâu do đệ tử của mình làm thật.

Thanh Phong vẫn hả hê hóng cuộc vui như thường, các ông thảm rồi

Xem ra lánh đời cũng có cái tốt của lánh đời.

Ít nhất không đem đến cho mình một cái sọt lớn. (ý bà là phiền phức)

Sau khi cuộc họp kết thúc, trời đã tối rồi.

Thanh Phong lại uống đến say khướt, nghiêng vẹo bước đi trong khu rừng nhỏ.

Lúc này bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện trước mắt nàng.

Thanh Phong giương mắt nhìn lên, bèn thấy Lý Bình An vác theo một cái bao tải lén lút đi tới dược

cốc.

Thanh Phong nhíu mày, “Muộn như vậy rồi tên tiểu tử này tới chỗ kia làm gì vậy?”

Vì thế bèn đi theo Lý Bình An tiến vào dược cốc.

Chỉ thấy tiểu tử này thành thạo lấy chìa khóa ra.

Sau đó đổ những thứ trong bao tải ra.

Thanh Phong nhìn thoáng quá, là một ít dược liệu.

Một dự cảm không lành xuất hiện trong suy nghĩ của nàng, đừng bảo tên buôn thuốc giả kia là Lý Bình An đấy?!

Không thể nào! Chắc chắn là không thể!

Thanh Phong tự trấn an mình.

Ít nhất là luyện đan sư nhị phẩm mới có thể làm ra loại thuốc này được, Lý Bình An làm sao có thể. Chắc là mình nhìn nhầm thôi.

Thanh Phong hít sâu, dụi mắt nhìn lại lần nữa.

Đang lúc suy nghĩ, Lý Bình An đã luyện chế xong một bao thuốc.

Qua những ngày này động tác của hắn ngày càng thành thạo hơn.

Thanh Phong há hốc miệng.

Xong! Bỏ mẹ rồi.

Con buôn thuốc giả hóa ra chính là Lý Bình An.

Lúc trước còn muốn ngồi xem trò vui ai ngờ hóa ra chúa hề chính là mình.

11:23

Chương 266: Thông đồng làm bậy

1171 chữ

Lý Bình An và Lão Ngưu đang sục sôi khí thế, hoàn toàn không chú ý đến bóng người đang đằng đằng sát khí đứng sau họ.

“Ngươi đang làm gì?”

Lý Bình An và Lão Ngưu giật mình nhảy lên ba bước cao, quay

đầu nhìn.

Thanh Phong với đôi mắt đó như hiệu ứng bỗng nhiên xuất hiện phía sau hắn.

“Ờ… ta đang… ngắm trăng”

“Ta thấy ngươi đang chế dược thì phải? Tên buôn lậu thuốc, cướp tiền người ta!”

Lão Ngưu lặng lẽ sờ cục gạch trong ngực.

Làm sao giờ? Hay là chiến với nàng?

Lý Bình An đưa tay ra hiệu với nó xin đừng kích động.

Hắn làm xong công tác chuẩn bị, lúc này mới hỏi, “thanh phong trưởng lão à, gia cảnh nhà ta ngươi

cũng biết mà.

Ta trên có tám mươi Lão Ngưu già, dưới có một đám gà vịt, không kiếm chút tiền thì không có cách nào nuôi sống gia đình ta”

Thanh Phong khoát tay áo, “Được rồi được rồi, ngươi đừng chém gió với ta.

Thanh Phong lại dò xét hắn, “Không nhìn ra mà, tiểu tử ngươi còn có bản lĩnh này!”

Lý Bình An cười kiếm tốn, “So với thanh phong trưởng lão đây chút thủ đoạn chỉ là múa rìu thơ mà thôi”

qua mát

“Đừng nịnh nọt ta, ngươi có biết ngươi đã vi phạm kỷ luật nghiêm trọng không!”

“Ta kiểm điểm!”

“Trọng điểm là kiểm điểm sao?”

“Ta Có tội!”

“Đây là trọng điểm à?”

“Ta đáng chết!”

“Chết có thể giải quyết vấn đề sao?”

Lý Bình An: “Vậy thì… ?”

Thanh Phong ngôn từ chính đáng nói: “Tiểu tử ngươi kiếm tiền thế mà không cho ta tham gia” Lý Bình An:...

Thanh Phong nói: “Ngươi xem chuỗi cung ứng của ngươi ở mức thấp tuy vẫn phát triển hoàn hảo, nhưng lại thiếu một thứ rất quan trọng”

“Cái gì?”

“Ô dù đó!” Thanh Phong vỗ đùi, “Những năm gần đây không có ô dù, ngươi nghĩ ngươi có thể làm thành chuyện gì”

“Ngài nói đến chỗ mấu chốt rồi”

Lý Bình An hiểu ý gật đầu, lôi ra túi trữ vật.

“Trưởng lão ta hiểu, ta hiểu hết.

Những thứ này là đặc sản quê ta, mong ngài đừng ngại ít!”

Thanh Phong nhận tiền, thuần thục mà ước lượng số tiền trong túi.

Nàng giả vờ giả vịt gật đầu, thầm nghĩ: “Khà khà, về sau có thể uống rượu thoải mái rồi”

Từ sau khi hợp tác với Thanh Phong trưởng lão, việc làm ăn của Lý Bình An càng ngày càng trở nên tốt hơn.

Hắn chiếm lĩnh nhanh trong thị trường giá thấp, tuy chất lượng không bằng thị trường giá cao. Nhưng mà sự biến đổi về lượng dẫn đến sự biến đổi về chất, phỏng chừng khoảng cách đến với tự do linh thạch ngày càng gần rồi.

Lý Bình An và Lão Ngưu nằm trong đống linh thạch, lộ ra biểu cảm say mê.

Lý Bình An bỗng nhiên chú ý tới một viên linh thạch rất nhỏ, tiện tay ném luôn ra ngoài.

“Viên này nhỏ quá, không thèm!”

Lão Ngưu tu ừng ực hết non nửa bình rượu, đánh cái ợ.

Trong lúc nhàn rỗi Lý Bình An lại khéo đàn nhị.

[Tên: Lý Bình An, tuổi thọ: 460—500 1

[Nhị Tuyền Ánh Nguyệt lv3(10000/ 10000 1

[Thăng cấp thành công.

[Chúc mừng kí chủ đạt được mệnh cách màu tím: Ngự ruộng chi thuật)

[Hiệu quả: tăng 50% xác suất thu hoạch linh thảo gieo trồng, tăng tốc độ sinh trưởng, tỷ lệ sống sót cao, đạt công hiệu nhanh.

Đạt được ruộng cày, tình hình thị trường đất đai, các kiến thức về bón phân, quản lý đồng ruộng,

nông nghiệp nâng cao kỹ năng gieo trồng.

Thanh đâm đột nhiên vang lên trong đầu.

Chớp mắt tất cả các kiến thức đều được não hắn hấp thụ.

Lý Bình An sửng sốt một lúc, hồi lâu sau mới tiêu hóa hết toàn bộ.

Một chút kiến thức"dĩ nhiên"hiện lên khắp nơi trong đầu hắn.

Người ở ngoài gom góp bao nhiêu năm mới được chừng ấy kiến thức bây giờ lại bị Lý Bình An nắm giữ toàn bộ trong chớp mắt.

Khiến cả người hắn tràn đầy thư thái.

Tiếng nói hệ thống tiếp tục vang lên.

[Chúc mừng kí chủ đạt được thần khí: cục gạch thần kỳ.

Lập tức một viên gạch màu vàng xuất hiện trong tay Lý Bình An.

[chia làm hai đòn: đòn nặng sẽ khiến tu sĩ tam phẩm tèo ngay và luôn, nhẹ thì gây choáng cho đối thủ.

[hiệu quả đặc biệt, có thể ném đi lúc nào cũng có thể triệu hồi.

Ổ? Cục gạch thần kỳ?

Lý Bình An áng thử, sau đó đưa cục gạch cho Lão Ngưu.

Mình có nhiều pháp bảo rồi Lão Ngưu đến bây giờ vẫn chưa có một cái.

Lão Ngưu cảm động sắp khóc, tiểu tử nhà ngươi cuối cùng cũng nhớ đến ta rồi.

(ㅠ)

Ngự ruộng chi thuật, mệnh cách này vô cùng hữu dụng.

Nói như vậy mình về sau có thể tự gieo trồng linh dược được rồi, khổ nỗi không có nơi gieo trồng và điều kiện.

Chỉ có thể thong thả chờ đợi thời gian thôi, dù sao hắn cũng không vội.

Sau khi có Thanh Phong trưởng lão làm ô dù bảo kê, việc làm ăn của Lý Bình An càng ngày càng phát đạt, danh khí càng lúc càng lớn.

Được Thanh Phong trưởng lão giới thiệu hắn kết giao được không ít nhân mạch, nghĩ muốn đưa sự nghiệp của mình càng ngày càng phát triển.

Thế là, được sự giới thiệu của Thanh Phong trưởng lão.

Lý Bình An tới một nơi dược cốc nằm trong Thông Thiên Phong.

Nơi đây thảo mộc mọc xum xuê, có rất nhiều linh dược.

Đây giống như là một nơi danh lam thắng cảnh, xa hoa yên tĩnh tốt lành.

Dưới đáy cốc có một con suối chảy róc rách, cực kỳ trang trọng tao nhã.

“Vừa hay Thông Thiên Phong Phong Chủ Thiết Tử nói với ta hắn muốn tìm một đệ tử gác vườn, ta giới thiệu ngươi luôn cho hắn.

Nhớ kỹ nhé, đến đó đừng khiến ta mất mặt.

Lý Bình An khẽ gật đầu, “Yên tâm đi

Hắn rời khỏi chưa đầy một lát đã thấy tiến vào chính giữa dược cốc rồi.

Trong vườn dược trồng một dải đóa hoa màu đỏ lửa, mỗi bông hoa đều có bảy đóa hoa. Gió nhẹ thổi khiến con người ta vui vẻ thoải mái.

Lý Bình An và Lão Ngưu như là tiến vào một tòa núi vàng, cảm nhận được sức sống mãnh liệt trong

dược cốc không ngừng say mê.

“Lão Ngưu! Ngươi xem!”

“Lão Ngưu! Bên này bên này!”

Chương 267: Có những người sống là phải đi

Lý Bình An và Lão Ngưu quả thật đã được mở mang kiến thức.

Trên mỗi lá cây trong từng bụi cây nhỏ đều có một lớp đường trắng trắng bao phủ.

Nhìn qua giống như một miếng bánh ngọt lớn, khiến người ta kìm lòng không đặng mà muốn cắn một miếng.

Một mảng lớn những bông hoa không biết tên, giống như là một biển mây trắng như tuyết đem đến cho người ta cảm giác như lạc vào tiên cảnh.

Bây giờ Lý Bình An và Lão Ngưu chỉ có thể dùng ba chữ"không kiến thức"để hình dung.

"Lý… Lý tiên sinh!"

Giọng nói bối rối vang lên, là Lâm Tuyết mặc một bộ y phục màu trắng.

Lý Bình An thu hồi biểu cảm như chưa trải sự đời, nở nụ cười nhàn nhạt.

Lão Ngưu liếc Lâm Tuyết, im lặng che mặt.

Dường như là nhớ tới hồi ức không mấy tốt đẹp ngày ấy.

(**w**)

Lâm Tuyết nhìn thấy Lý Bình An không khỏi nhớ tới ngày ấy… ngày ấy.

Lý Bình An băng bó cho nàng, hút độc dược trên cơ thể cho nàng.

Nàng cúi đầu, khuôn mặt ửng đỏ.

Lý Bình An: Hai đứa các ngươi đỏ mặt cái overlord gì?

"Thanh Phong sư thúc.

Lâm Tuyết chắp tay cung kính chào.

Thanh Phong khoát tay, "Cha ngươi đâu?"

"Gia phụ hôm qua xuống núi rồi, sư thúc có chuyện gì cứ nói với ta là được"

Lúc này có một đệ tử đi tới.

Vừa cao vừa gầy, trên đỉnh đầu đeo phát quan cao cao, sau lưng đeo một thanh kiếm gỗ đàn hương cổ kính.

“Cao Thế Thành?”

Cao Thế Thành mỉm cười, “Không ngờ sư thúc vẫn còn nhớ ta.

Cao Thế Thành là đệ tự chịu trách nhiệm dược cốc của Thông Thiên Phong.

Thanh Phong nói: “Dược cốc của các ngươi không phải muốn tìm người sao? ta mang tới cho các ngươi rồi.”

Cao Thế Thành đánh giá sơ qua Lý Bình An, “Vị này… là đệ tử sư thúc mới thu nhận?”

Thanh Phong phất tay, “Không, trên danh nghĩa hắn là môn khách của Thục sơn.”

Cao Thế Thành hoài nghi liếc nhìn Lý Bình An, “Tu vi của ngươi là gì?”

“Tại hạ… không phải là tu sĩ”

“Không phải tu sĩ?!” Cao Thế Thành nhíu mày.

“Ừ”Lý Bình An khẽ gật đầu.

“Những thứ ở đây đều là linh dược, ở dược cốc phải bắt sâu,tưới cây, xới đất, ngươi biết làm những thứ này không?”

Lý Bình An khiêm tốn nói: “Biết sương sương”

Cao Thế Thành khó xử do dự một hồi.

Nếu là bình thường nhất định hắn sẽ tống cổ lý bình ra khỏi chỗ này.

Chỉ là vì thể diện của thanh phong sư thúc.

“Vậy trước tiên ngươi thử làm ở đây, trách nhiệm gieo hạt ở khu vực này giao cho ngươi”

Gieo hạt trông thì có vẻ đơn giản, nhưng với những người trong nghề chắc chắn đây là một kỹ thuật sống còn.

Muốn cây phát triển khỏe mạnh, phải lựa chọn những hạt giống hoàn hảo, chắc hạt, không bị nhiễm sâu bệnh.

Loại bỏ những hạt lép, những hạt bị sâu bệnh.

Sau đó tiến hành xử lý ngâm giống, rồi lại lựa chọn thời gian thích hợp để tiến hành gieo trồng.

Cũng bởi vì các hạt giống khác nhau mà cách thức gieo hạt khác nhau.

Một số linh dược cần gieo cấy, một số linh dược thì cần phải gieo hạt.

Khoảng cách giữa các cây có liên quan đến số lượng của hạt giống.

Phải chọn giống như thế nào, phơi nắng ra sao, mỗi mẫu gieo bao nhiêu cân hạt là thích hợp… vẫn vân và mây mây, đều cần kiến thức.

Thanh Phong cùng Lâm Tuyết và cao thế thành đi uống trà rồi, để lại được cốc cho Lý Bình An và Lão Ngưu.

Lý Bình An uống một ngụm nước suối mát, “Lão Ngưu, làm việc!”

Mệnh cách màu tím: /Ngự ruộng chi thuật./

Nửa ngày sau.

Tiếng gió vi vu thổi qua.

Mang theo sự cộc cằn của tự nhiên, mùi cỏ xanh và hương vị bạc hà hòa quyện trong không khí, làn mây trắng xen kẽ giữa bầu trời xanh, tạo nên một khung cảnh thiên nhiên xinh đẹp không cần đến bất kỳ thứ gì tô điểm.

Ba người Cao Thế Thành bước ra, phóng mắt nhìn đi.

Một màu vàng kim sáng lóa bao phủ cả cánh đồng như được thoa lên đó bằng những tia nắng. Khiến người ta không tự chủ được mà sinh ra cảm giác kỳ vọng vào thu hoạch.

Vốn muốn để Lý Bình An gieo hạt trên ba mẫu đất thôi, không ngờ rằng Lý Bình An gieo xong hạt trên hơn ba mươi mẫu đất.

Căn cứ vào chủng loại thu hoạch, đặc tính của chủng loại, chế độ gieo trồng và thêm vào đó là cách thức gieo trồng phù hợp với yêu cầu của hoàn cảnh.

Chọn số lượng hạt giống thích hợp và phương pháp gieo trồng.

Không thể bắt bẻ.

Cao Thế Thành nhịn không được khẽ gật đầu, không chỉ có thể cỏ dại xung quanh đều đã được xới sach.

Những cây cỏ dại này nấp ở giữa linh thảo, không những vô dụng mà còn hấp thu chất dinh dưỡng của linh thảo.

Khiến linh thảo trở nên héo úa ủ rũ chậm phát triển, hơn nữa tìm thấy chúng rất khó.

Vừa nghĩ tới chuyện để cho những cây cỏ dại kia mặc sức sinh sôi, càng ngày càng lắm khiến người ta đau đầu.

Nhưng bây giờ trên mảnh đất trồng linh thảo đã giống như một mảnh ruộng lúa mạch xanh mơn mởn, tinh khiến không một cây cỏ dại, không một chút mùi hương khác lạ.

Cao Thế Thành hít sâu.

“Đại tài!”

Thanh Phong trưởng lão đắc ý chống eo, bộ ngực cằn cỗi ưỡn lên như đang nói. Người ta giới thiệu quá được phải không.

Cứ như vậy Lý Bình An nhận chức thành công.

“Lão Ngưu, dọn nhà”

Ổ gà, chuồng heo phải dỡ đi xây lại.

Lý Bình An và Lão Ngưu phấn khích mà mang theo nhà của mình, đặt nó ở giữa dược cốc.

Tu luyện, chế dược, cho gà ăn, cho vịt ăn, bận rộn mà đầy đủ, tất cả như bình thường.

Giang hồ, hai chữ này có lẽ đã cách rất xa Lý Bình An

Nhưng Lý Bình An biết rõ, sớm muộn gì mình cũng phải rời khỏi thục sơn, một lần nữa bước vào giang hồ, một lần nữa vượt qua cuộc sống đao quang kiếm ảnh.

Hắn khoác áo lông trên vai, mang theo trường kiếm, vác theo thi thư, mang theo đàn nhị hồ một khúc ca điên cuồng.

Sống núi bao la mây làm bạn của hắn, cố ý làm thơ trăng làm bạn.

Có những người sống là phải đi, sinh ngay kiếp ngựa.

Trời đã định số phải tha hương phiêu bạc, bôn tẩu đến chân trời xa xăm.

Lý Bình An chính là loại người như vậy.

Tuy vậy bây giờ cứ sống tốt qua từng ngày đã, thời gian trôi nhanh như con sóng, không kiêng dè gì mà trôi qua.

Có nhiều điều khó quên đã xảy ra nhưng không có nhiều điều khiến hắn kinh tâm động phách.

Có một lần, Lý Bình An và Lão Ngưu lén lút trộm một giỏ khoai sọ.

Hai người chạy tới dưới một gốc tùng to ở chân núi, nhóm lửa nướng ăn dưới gốc tùng.

Vừa ăn, vội quên mất mặt trời đã lặn, chỉ nhìn thấy áng mây hồng phía tây kia.

Một người một trâu tựa vào gốc cây ven đường nghỉ ngơi.

Buổi chiều hôm ấy, Lão Ngưu nói thật đẹp.

Chương 268: Lý Bình Anh và con lửng

1380 chữ

Chớp mắt mấy tháng đã trôi qua.

Lý Bình An đã dần dần thích ứng được cuộc sống trông coi được cốc, hơn nữa còn chăm sóc ba mẫu

đất của mình rất tốt.

Rất nhanh địa bàn trông coi của hắn dần dần được mở rộng.

Nhiệm vụ mỗi ngày của Lý Bình An ngoài trừ làm cỏ, gieo hạt, xới đất ra.

Có khi còn phải đi tuần tra, đề phòng có kẻ xấu đến dược cốc làm loạn.

Nhưng mà phần lớn thời gian không có ai dám làm chuyện như vậy, phần nhiều là một ít dã thú. Ví dụ như ngay bây giờ.

Lý Bình An đang cầm trong tay cái chĩa.

Dưới ánh trăng, thân ảnh như một con độc xà đang kìm sức chờ bung lụa, mang theo khí thế lạnh lẽo ác liệt.

Trước mặt hắn là một mảng linh thảo lớn cao hơn đầu người.

Không ngừng đung đưa dưới ánh trăng, dường như phát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Lý Bình An hít sâu một hơi.

Một thân ảnh thật nhỏ chui ra từ trong bụi cỏ Linh thảo, loáng cái đã chạy xa mấy trượng, sau đó

đâm đầu vào bụi cỏ.

“Con lửng chạy đi đâu!”

“Lão Ngưu, bắt lấy nó!”

Lý Bình An nhào tới.

“Ngưu”

Lão Ngưu cũng nhào tới theo hắn, lôi cục gạch thần kỳ từ trong ngực ra.

Một cục gạch sượt qua đầu Lý Bình An.

Lý Bình An quay đầu.

Lão Ngưu huýt sáo giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Một lát xong Lý Bình An cầm trong tay con lửng chuyên ăn vụng dược thảo này. Lửng cố gắng giãy giụa bất lực.

Lý Bình An treo ngược nó lên, “cho ngươi lại ăn trộm linh thảo nè!”

Lửng kêu líu ríu, dường như muốn nói không dám nữa không dám nữa.

Lão ngư cầm gây gội chọc chọc cái môn của nó, tiểu tử nhà ngươi thành thật chút đi. Lửng cảm thấy rùng mình.

Các ngươi muốn làm gì? ta là một con lửng đàng hoàng nha.

Túm cái quần lại thời gian ở dược cốc nhàn nhã đấy, là vô ưu vô lo đấy.

Bắt đầu khi mặt trời mọc, ngừng khi mặt trời lặn.

Một mình quanh quẩn giữa đất trời, nghe tiếng gió tiếng côn trùng kêu vang.

Trăm năm trôi qua như một cơn say, núi Đông Sơn cao vút lững lờ giữa biển mây trắng.

Mùa hè đã đến, trong cốc không có một chút mát mẻ nào.

Oi bức không thể chịu nổi, như một cái chảo lửa lớn.

Lý Bình An nhìn trúng nước suối trong sơn cốc, hắn quyết định dẫn nước làm một chỗ tắm rửa.

Đến mùa đông cũng có thể ngâm nước nóng.

Vì vậy hắn và Lão Ngưu xây nên một cái kênh rãnh ở một chỗ khác trong sơn cốc, dùng cây cối mà chèo chống kênh mương.

Thông nó đến một chỗ khác trong sơn cốc, từ ấy lại chảy đến thâm cốc cuối cùng lại chảy đến tây

Đào một cái hồ to, dẫn nước vào đó.

Trăng lưỡi liềm treo cao trên trời, ánh trăng màu bạch vương trên làn nước mang đến cảm giác lạnh

lẽo.

Lý Bình An cởi quần áo ngâm mình trong nữa.

Khí mát xua tan đi cái nóng mùa hè.

Thoải mái!

Lão Ngưu bắt chéo hai chân nhàn nhã, cảm nhận được đàn cá đang phiêu du bên người nó. Thoải mái.

Ở cùng với Lý Bình An một ngày ăn chín bữa.

Lúc này bỗng có một cái bóng đen nhảy vụt vào trong nước, bọt nước

bắn lên.

11:24

Là con lửng kia vì cảm tạ ơn tha mạng của Lý Bình An nên đang mang tới rất nhiều hoa quả dại.

Một người một lửng một trâu yên tĩnh ngâm mình dưới ánh trăng.

Như thể khắp thiên hạ không có phiền não.

Trong cuộc sống thi thoảng sẽ có vài chuyện xảy ra.

Trong dược cốc không phải chỉ có mỗi mình Lý Bình An, còn một vài tên đệ tử khác chịu trách nhiệm những khu vực khác.

Ngoài ra còn có hai gã trưởng lão.

Một gã tên là Lộc Bách trưởng lão, có trách nhiệm thu thập dược liệu.

Hắn cực kỳ không vừa mắt Lý Bình An, thường xuyên tìm hắn gây sự.

Lý Bình An cũng không biết lý do cụ thể là gì.

Rõ ràng mình không hề đắc tội hắn.

Về sau thông qua Lâm Tuyết hắn mới biết chuyện, hóa ra lúc trước vị Lộc Bách trưởng lão này nghiên cứu ra một loại dược thảo tên là "Bạch hạ

Rất được hoan nghiêng trong thị trường giá thấp.

Thế nhưng từ khi thuốc của Lý Bình An ngang nhiên ra lò, hơn nữa lại có sự trợ giúp của thanh phong trưởng lão, lấy được giấy phép kinh doanh.

So với bạch hạ giá cả đắt đỏ, mọi người không hề do dự mà lựa chọn thuốc của Lý Bình An.

Thuốc Lý Bình An nghiên cứu chế ra tuy dược hiệu không bằng bạch hạ.

Nhưng rẻ không tả được, tiền mua một bao bạch hạ đủ để mua cùng lúc ba bao thuốc của Lý Bình

Đồng nghiệp là kẻ thù mà.

Không trách vị Lộc Bách trưởng lão này ghét hắn được, tuy vậy Lý Bình An quả thực cũng có chút bất mãn.

Bởi vì vị trưởng lão này thường xuyên tham ô.

Những đệ tử khác không dám nói chỉ có thể cam chịu kiếp nạn này.

Sau khi Lý Bình An đến đây nghĩ muốn tuân thủ quy củ ở nơi này. Người khác không lên tiếng mình cần gì phải xuất đầu.

Huống chi nghe đồn Lộc Bách trưởng lão có chút giao tình với phong chủ, vì mấy phong chủ cũng

nhắm một mắt mở một mắt.

Nhưng làm sao đây lão già này cứ thích bứt lông dê.

Hắn cố ý nhằm vào Lý Bình An.

Nếu cứ để mặc hắn tiếp tục như vậy phần công việc được chỉ định của hắn sắp mất rồi.

Nếu như hắn đã không giữ thể diện cho Lý Bình An, vậy Lý Bình An cũng không cần phải giữ thể diện

Bởi vậy hai người kết oán.

Nói thật, Lý Bình An đã cố tránh sảy ra cục diện này rồi.

Nhưng việc làm ăn của hắn và chức vị hiện tại của hắn đã định sẵn phải nháo với người kia một trận ra trò.

Bỏ đi vậy, sống ở đâu theo phong tục ở đấy.

Chỉ cần tên này không chủ động đến làm phiền hắn, hắn cũng chẳng buồn đoái hoài đến tên kia. Đạo bất đồng tương bất mưu, ngươi ghét ta chắc gì ta đã thích ngươi.

Cứ bỏ qua tất cả không phải thoải mái hơn sao, cần gì phải dùng miệng lưỡi hùng hổ dọa người làm

chi.

Ngươi rảnh rỗi kiếm chuyện, ta không có thời gian rảnh rỗi mà tiếp ngươi.

Khi có thời gian Lý Bình An sẽ đi dạo quanh núi một vòng.

Nhìn những thảo dược trong cốc do mình hái xuống rồi được mình chăm sóc cẩn thận.

Trong Thục sơn thường xuyên nhận được tin tức từ bên ngoài.

Hôm đó xuống nhà ăn ăn mì hoành thánh, tình cờ bắt gặp Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu của tiểu quỳnh phong.

Xem ra Tư Đồ Lôi vẫn chưa từ bỏ theo đuổi Tần Diệu Diệu.

Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Lý Bình An không khỏi bật cười, mình đứng ở ngoài xem quả thật cảm thấy vô cùng thú vị.

Tư Đồ Lôi tán gẫu: “Nghe chuyện này chưa? Đệ tử của Hoài Lộc Thư Viện Cảnh Dục tu vi đã đến ngũ phẩm rồi!”

Tần Diệu Diệu nhíu mày? “Thật hay giả ? ta nhớ hắn mới có bao tuổi đâu?”

Tư Đồ Lôi tiếp lời, “Tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lương mà.

“Ài, những thiên tài đó chúng ta chỉ xứng đứng đằng xa ngắm bóng lưng họ thôi” Tần Diệu Diệu thở dài.

Chương 269: Chi lưu luyến giữa tiên phàm

1324 chữ

Chương 269: Chỉ lưu luyến giữa tiên phàm

Tư Đồ Lôi nói tiếp: “Nghe nói cảnh dục kia là thiên tài hiếm thấy, ý chí mạnh mẽ, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, thông hiểu cổ kim siêu phàm thoát tục.

Đang nói tới ai vậy ?

Cảnh Dục? không thể nào?

Hẳn là trùng tên rồi.

Tần Diệu Diệu nhìn qua Lý Bình An, “Lý tiên sinh, ngươi nghe tới Cảnh Dục này bao giờ chưa?”

Lý Bình An do dự một lúc rồi trả lời, “Không hề nghe qua

Ngoài có tin của Cảnh Dục trên tờ báo, ngoài ra Lý Bình An còn biết được tin tức của Yến Thập

Tam.

Yến Thập Tam, con vợ kế của phủ Nam Quốc Công.

Khi ấy Lý Bình An tới phủ Nam Quốc Công trả lại hạt giống cây Phù Tang.

Cũng bởi vì thế mà kết giao được với Yến Thập Tam và một ngàn người khác trong khoảng thời gian ở đó.

Sự vùng dậy của Yến Thập Tam một phần lớn nguyên nhân là nhờ Lý Bình An.

Mà sau đó dưới sự trợ giúp của Lý Bình An, Yến Thập Tam bái Đại Nho Trương Thái làm sư.

Trên báo viết, có một vị tà tu giết hại cả một thôn trang, Yến Thập Tam đuổi theo ba nghìn dặm giết hán.

Xem ra cuộc sống của họ cũng không tệ.

Lý Bình An cắn một miếng bánh, cười nhạt.

Mỗi người đều có một cuộc sống của riêng mình.

Cuộc đời chẳng qua chỉ là một chuyến đi.

Ngươi bước qua ta, ta bước qua ngươi.

Sau đó tự mình tu hành, tự mình tiến lên, tự mình có sự giản đơn của riêng mình, tự mình cảm nhận phồn hoa.

Lúc rảnh rỗi Lý Bình An sẽ khai khẩn một mảnh đất hoang gần trên núi, trồng một ít hạt giống linh

dược.

Nếu có thời gian sẽ dạo quanh núi một vòng, thấy thảo dược mình thích sẽ ngắt lấy một nhánh, sau đó tỉ mỉ chăm sóc nó trong dược CỐC.

“Nghe chưa? Sắp kiểm tra rồi đấy”

“Ài, gần đây ta tu hành không tiến bộ, tu hành như lội ngược dòng, không tiến thì lùi!”

“ta cũng thế, mỗi ngày mở mắt ra là tu hành, ta sắp mệt chết rồi”

“E＝(o*))) ài “p＞Mấy tên đệ tử ủ rũ lướt qua Lý Bình An.p＞Nếu muốn được mọi người tôn quý, sau lưng ắt phải chịu giày vò.p＞Tu hành cũng như vậy.p＞Người bình thường chỉ thấy người tu hành tiêu sái vui vẻ nhưng lại không hiểu phía sau gian khổ đến nhường nào.p＞Càng tu hành về sau lại càng khó, mỗi một bước đều phải trả giá gấp mười lần.p＞Với phần lớn mọi người mà nói, sống sót là trắc trở.p＞Nhưng đối với người tu hành, sống sót là một sự dày vò.p＞Tu hành quanh năm suốt tháng, dễ dàng đánh mất bản thân, không tìm thấy được cuộc sống mà mình mong muốn.p＞So với sự gian khổ bên ngoài, đau đớn tinh thần càng dày vò hơn.p＞Trong lòng tồn tại áp lực và bị thương, rồi lại không tìm ra cách nào để phát tiết cuối cùng tạo thành tâm lý oán hận.p＞“c＝(o*))) ài”

Lý Bình An thở dài, bọn hắn thật thảm

Không giống với những người khác, Lý Bình An lúc nào cũng nở nụ cười trên mặt.

Dường như trên thế giới này không có điều gì có thể làm hắn không vui.

Lý Bình An chắp tay sau lưng, ung dung đi trên con đường nhỏ, tự nghĩ ngợi tự lẩm bẩm.

“Có người cầu đạo qua ngàn sơn, có người tự tại tiêu dao nhàn.

Ta cô độc theo gió bay xa, chỉ lưu luyến giữa tiên phàm ～”

Du ti nhiễm nhiễm hoa chi tĩnh thanh bích điều điều bạch điểu quá (cổ văn)

Lý Bình An rán bánh trong chảo.

Lão Ngưu ở ngoài đem ngô vàng óng, đậu nành, lúa, phơi trên giá gỗ.

Lửng cũng tới hỗ trợ, thuận tiên tí nữa cọ cơm.

Thi thoảng có gió thổi qua những ngọn cỏ linh thảo rậm rạp, ánh nắng xuyên thấu tán cây bồ quỳ, tỏa ra hương thơm thanh mát.

Lão Ngưu vừa ăn cơm vừa xem báo ngày hôm nay.

Đột quyết bị diệt, thủ lĩnh Thổ Môn bị áp giải tới kinh thành.

Không nghi ngờ đây là tin tức lớn nhất trong khoảng thời gian này.

Còn lại đều tán dương chiến công của vị Nữ hoàng mới này, ca ngợi các kiểu các kiểu.

Xem ra Liễu Vận sống cũng không tệ.

Ngoài tin đó ra còn lại là một số tin lẻ tẻ.

Ví dụ, một môn phái không may gặp họa diệt môn, một tu sĩ tới thanh lâu bị người bắt gặp…

Một tên tàn tật rơi xuống dốc sau đó được truyền thừa…

Thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện lạ mà

Lý Bình An cảm thán.

Ăn cơm xong liền quay về phòng luyện dược.

Mấy ngày nay Lý Bình An không hề nhàn rỗi, luôn nghiên cứu xem làm cách nào để cải thiện hai loại thuốc này.

Sửa cũ thành mới, dù sao cũng không dựa vào hai loại này ăn cả đời được.

Lão Ngưu ở một bên ninh dược.

Một lát sau, đã sắc ra một bát thuốc.

Nhưng mà không khiến Lý Bình An hài lòng, gần như đều là phế phẩm.

Lúc này lửng tới.

Cho dù những linh dược này sắc ra phế phẩm nhưng với lửng mà nói cũng là loại thuốc bổ nhất.

Nó tu ừng ực uống hết sạch.

Mặt trời dần đổ về phía tây, mãi đến khi trăng nhô lên cao.

Lý Bình An lại thất bại một lần nữa, hôm nay cũng chỉ làm ra một độc phế dược phẩm.

Lão Ngưu bưng tới một ấm trà và một cái bát lớn, rót cho hắn một chén trà.

Lý Bình An uống một ngụm trà, lúc này từ bên ngoài vang tới tiếng của Lộc Bích trưởng lão.

“Người đâu? Có người ở đây không!”

Lý Bình An đặt chén trà xuống, bước ra ngoài: “Lộc trưởng lão, có chuyện gì sao?”

Lộc Bách nghiêng người nhìn hắn, tức giận nói: “Vài cọng Thạch Lan hai trăm năm, mau đi lấy cho

Lý Bình An vẫn treo nụ cười trên mặt, “xin hỏi cụ thể là bao nhiêu cọng?”

“Muời !”

“Nhiều như vậy? có tờ khai không?

Lộc Bách trưởng lão nhíu mắt, cười lạnh hỏi: “Thế nào? Không có tờ khai, hôm nay ngươi định không cho ta lấy sao?”

Theo quy định tới lấy thuốc phải có tờ khai đấy, chỉ là Lộc Bách trưởng lão chưa bao giờ mang theo thứ kia cả.

Như vậy cũng tiện cho hắn tham ô.

Lộc bách tu vi không cao, trưởng lão của Thục sơn danh hiệu này cũng không có giá trị mấy. Ngoại trừ một số trưởng lão đặc biệt ra, còn lại đều giống Lộc Bách dựa vào quan hệ mà đi lên.

Đơn giản là ỷ vào mình có vài phần giao tình với Thông Thiên Phong Phong Chủ.

Lý Bình An cười, “Làm sao có thể chứ, ta đi lấy liền cho ngài”

Lộc Bách trưởng lão hừ một tiếng.

Lý Bình An bảo Lão Ngưu lấy mười cọng Thạch Lan nhưng không giao cho Lộc Bách. “Phiền người ký vào đây”

Mười cọng Thạch Lam trăm năm không phải chuyện nhỏ, một số đệ tử dược cốc không dám đắc tội Lộc Bách, có khi chỉ có thể chịu đội nồi thôi.

Lý Bình An biết rõ người này không ưa hắn, dù mình có nhẫn nhịn đến đâu hắn cũng sẽ bới móc mình.

Vậy lão tử cũng không nhường ngươi nữa.

Chương 270: Rõ ràng là đang và mặt ngài

1148 chữ

Chương 270: Rõ ràng là đang vả mặt ngài "Được, ngươi được lắm!"

Lộc bách để lại những lời này rồi rời đi.

Mặc dù Lý Bình An không muốn gây sự, nhưng cũng không sợ xảy ra chuyện.

Chờ lộc bách đi khỏi, Lý Bình An lại tiếp tục tu luyện.

Hắn dần dần lĩnh ngộ được rất nhiều đều, một lần tu luyện.

Đều cảm nhận được trong cơ thể có một nguồn năng lượng, tùy ý dạo chơi trong cơ thể hắn.

Là hiệu quả mà Nê Hoàn mang đến.

Mỗi khi mình vận công luôn có một nguồn năng lượng chạy trong kinh mạch của mình.

Đặc biệt cho tới bây giờ, hậu như mỗi giờ một khắc đều có cảm giác lưu động.

Nguồn năng lượng này dường như cộng hưởng với bên ngoài, mỗi hơi thở đều có một cảm giác ngây ngất khó tả.

Chớp mắt đã qua hai ngày.

Lý Bình An vốn tưởng rằng Lộc bách sẽ tới tìm hắn gây chuyện, nhưng lại chẳng có chuyện gì xảy

Tuy vậy không chừng tên này lại làm gì mờ ám sau lưng hắn.

Lý Bình An cũng không lo lắng nguy hiểm đến tính mạng, ít nhất chắc chắn là ở Thục sơn hắn không dám làm vậy.

“Đào hố vùi chút đất, đếm nào một hai ba bốn năm, đất của mình, trồng gì cũng hái ra tiền ~”

Lý Bình An vừa hô khẩu hiệu vừa đào đất.

Mặt cúi xuống đất vàng, lưng hướng lên trời.

Một trâu một lửng theo sau hắn, ra sức cuốc đất như hắn.

Một đám mây xám che khuất ánh trăng.

“Đúng rồi, cứ làm như thế!”

Lý Bình An chỉ lửng, “Nhuận Thổ, học theo Lão Ngưu.

Nhuận Thổ là tên Lý Bình An đặt cho lửng.

Nhuận thổ gật đầu.

Lý Bình An quay về phòng tiếp tục luyện dược.

“Cỏ Đông Lăng”

“Có!”

“Tam Hoàng Phiến”

“Thảo San Hô”

“Có!”

Báo cáo trưởng quan đã sẵn sàng.

Lý Bình An hít sâu rồi nói. “Khai chiến!”

Lão Ngưu và Nhuận Thổ đứng bên ngoài ngó vào. Nhuận Thổ: “Đầu đại ca ta hơi có vấn đề phải không?”

Lão Ngưu:... không sao, ta quen rồi.

Năm ngày sau, cuối cùng loại dược mới cũng ra lò.

Lý Bình An cầm quả cầu đen trong tay, trang trọng nói: “Ta đặt tên cho nó là Đại Lực Hoàn!”

Lão Ngưu và Nhuận Thổ vỗ tay bôm bốp.

Sau khi kiểm nghiệm, hiệu quả của Đại Lực Hoàn gấp ba lần Khí Huyết Đan.

Hơn nữa tốc độ hấp thụ nhanh hơn, hiệu quả khôi phục rất tốt,

Tuy vậy tạm thời chưa thích hợp đưa trực tiếp vào thị trường.

Nhỡ đâu vỡ lở vậy sự nghiệp, danh tiếng hắn vất vả tích cóp bao lâu sẽ đi tong mất.

Lý Bình An quyết định đầu tiên sẽ đi dò thám, xem thử hiệu quả và phản hồi.

Thế là hắn tới phố Hồng Mã Não.

Con phố này quy mô nhỏ, chỉ dài mấy trăm mét nhưng buôn bán phát triển.

Đệ tử Thục sơn thích bán mấy đồ linh tinh ở đây.

Thậm chí còn có một số đệ tử bán quần áo, giày, vớ giày, kinh doanh cũng khấm khá. Ánh trăng như được bao phủ bởi một làn khói nhẹ, mông lung như rơi vào mộng cảnh.

Lý Bình An dựng sạp, chờ khác tới cửa.

Bởi vì là ngày đầu tiên bán hàng, vì vậy lượng mua cũng không nhiều lắm.

Cả đêm Lý Bình An mới bán được một phần.

Góc tối.

Có hai tên đệ tử đang nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Một tên trong đó hỏi: “Là hắn sao?”

“Là hắn! Lộc Bách trưởng lão nói tên đó ở chỗ này, sao hắn lại bán

thịt heo trên sap chứ?”

“Đi! Tới kiếm chuyện đi

Hai tên hung hăng tiến lên phía trước.

“Bản thịt heo?”

Lý Bình An nói: “Ừ, đều là heo tự nuôi, thơm ngon lại an toàn

Tên đệ tử cao hơn nói: “Lấy mười cây thịt nạc, đừng lấy dính mỡ ở phía trên”

Lý Bình An cười nói: “Được, Lão Ngưu.

Lão Ngưu đứng một bên u oán lười bọn họ. “Cạch cạch cạch”

Nó đưa tay chém xuống, chớp mắt đã cắt xong mười cân thịt nạc.

“Được rồi.”

Tên thấp hơn sửng sốt một lúc, “(©o©)...

Tên cao lớn cười nói tiếp: “Không vội, lấy thêm mười cân mỡ, không được dính nạc” “Được luôn -”

Rất nhanh đã xong mười cần mỡ.

Tên cao lớn lại nói tiếp, “Lấy mười cân sụn!”

“Không vấn đề”

Lý Bình An sảng khoái đáp ứng.

Đệ tử cao lớn và đệ tử thấp bé ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Cái tên..tiểu tử này sao không sập bẫy.

Rất nhanh mười cân sụn đã có đủ.

Không chỉ vậy Lý Bình An còn gói thêm một bao linh thạch.

“Của ngài đây, mong ngài sau này quan tâm nhiều hơn”

Tên đệ tử cao lớn kinh ngạc, này khiến bọn họ muốn bới móc cũng không tìm ra chỗ nào để bới. Một tên cực kỳ hiểu chuyện.

“Tiểu tử ngươi hiểu chuyện đấy, ta ở đây khuyên ngươi một câu, biết

Thục sơn nước cao bao nhiêu không? Có thể chết đuối đấy ngươi biết không!"

Lý Bình An ngoan ngoãn gật đầu, "Đa tạ sư huynh chỉ bảo"

"Chúng ta đi!"

Đệ tử cao lớn và đệ tử thấp bé hài lòng rời khỏi.

Đệ tử thấp bé nói: "Đại ca, tiểu tử này hiểu chuyện như vậy, Lộc Bách trưởng lão không phải nói hắn là tên cứng đầu sao?"

Đệ tử cao lớn cười tự tin nói. "Khà khà, rõ là bá khí của ta dọa hắn sợ"

Hai người cùng cười to, "ahahahaahah"

Lý Bình An nở nụ cười sáng lạn, dường như không chỉ không tức giận mà còn rất vui mừng khi được bọn họ tìm đến gây chuyện.

Chờ bọn họ đi rồi, Lý Bình An bình tĩnh thu dọn sạp hàng.

Sau đó lập tức tiến vào ngọn núi Thanh Phong trưởng lão ở.

Trước khi bước vào còn dùng bùn đất trét lên mặt. Rồi lại làm bẩn quần áo, xé rách.

Bây giờ mới gõ cửa, cộc cộc!

"Người nào đấy?"

Tiểu loli Thanh Phong ăn mặc chỉnh tề, ngậm kẹo hồ lô.

Mở cửa ra, "A? Bình an à, ê

Ngươi làm sao đây? Ăn mày à?"

Lý Bình An thảm thương nói: "Trưởng lão, ta bị người ta bắt nạt"
"Cái gì?!

Dù sao phí bảo hộ không phải cho không đâu.

Vì vậy Lý Bình An trình bày trôi chảy sự việc…

Chưa hết lại bổ sung: người."

"Thanh Phong trưởng lão, hắn đánh mông ta, đây rõ ràng là đánh vào mặt của

Chương 271: Xuống núi trừ yêu

1376 chữ

11:25

Hiệu suất làm việc của Thanh Phong còn hơn cả Lý Bình An dự đoán.

Sự việc này mới chỉ nói với Thanh Phong lúc tối vậy mà nửa đêm người ta đã đến xin lỗi rồi.

Mặc dù Thanh Phong trưởng lão và Lộc Bách trưởng lão cùng là trưởng lão.

Nhưng cấp bậc và địa vị như vậy lại khác nhau giống như người và heo vậy.

Sự việc cứ như vậy được giải quyết, từ nay về sau Lộc Bách cũng sẽ không dám gây phiền phức với Lý Bình An.

Lý Bình An còn tưởng rằng nếu như dựa theo nội dung cốt truyện trong các quán nước thì tên Lộc Bách này chắc chắn còn sẽ làm xằng làm bậy nữa.

Nhưng trên thực tế, khi tên Lộc Bách này biết hắn là người mà Thanh Phong che chở.

Thì lại cực kì khách khách khí khí với hắn, giống như sự không thoải mái trước đây là chưa từng xảy ra qua.

Hắn không gây chuyện với Lý Bình An, thì tất nhiên Lý Bình An cũng sẽ không chủ động trêu chọc

Nói cho cùng thì ban đầu hai người cũng không có thù oán gì.

Với việc này, dù là ngoài dự liệu, nhưng lại được cho qua vô cùng hợp tình hợp lý.

Trước lúc này, Lý Bình An đã tự bổ não ra rất nhiều tình tiết.

Cái gì mà Lộc Bách trưởng lão và tà tu cùng hợp tác cả ở bên trong lẫn bên ngoài, đi một nước cờ hiểm chỉ vì muốn giết hắn cho hả giận.

Nhưng mà tất cả những việc này đều không xảy ra..

Quả nhiên, không thể đọc nhiều tiểu thuyết được đâu

“Nghe nói gì không? Hôm qua trong lúc tu luyện có một sư tỷ bị tẩu hỏa nhập ma đó”

“Đúng vậy, còn giết chết một tên đệ tử, ngay cả chính nàng cũng chết do bị đứt kinh mạch”

“Ai, ngươi nói xem liệu chúng ta có xảy ra chuyện như vậy không?”

. Ăn cơm đi”

Hai tên đệ tử nảy lên sự thương hại dưới đáy lòng, tựa như đang nghĩ đến vận mệnh của mình,chỉ còn biết thở dài một tiếng.

Lý Bình An vừa quan sát tình hình vừa yên lặng húp cháo.

Mấy ngày nay chẳng biết tại sao mà hắn ăn rất ít, mỗi một bữa chỉ có thể ăn một phần ba heo sữa quay, ba lồng bánh bao, năm bát cơm. . .

Lão Ngưu: Huynh đệ của ta thế nào rồi? Sao gần đây lại ăn như vậy?

Cháo trong chén ngon mê say,hắn uống một hơinhết hai bát.

“Huynh đệ, tìm thấy ngươi rồi!”

Tư Đồ Lôi cười cực kì cởi mở đi nhanh tới

“A? Tư Đồ huynh tìm ta có việc gì vậy?” Lý Bình An hỏi.

“Tự nhiên đi tự nhiên đi” Tư Đồ Lôi cười nói, “Hiện tại có một nhiệm vụ có thù lao phong phú, không biết Lý huynh có hứng thú hay không?”

Từ sau khi dựa vào việc bán thuốc để kiếm tiền, Lý Bình An nhận nhiệm vụ rất ít. Nhưng nếu ngẫu nhiên gặp được nhiệm vụ thích hợp thì hắn cũng sẽ đi một chuyến.

Nếu như thời gian dài không đánh nhau với người khác thì võ công của hắn chắc chắn sẽ bị mai

một.

Vì lý do an toàn cho nên bất cứ lúc nào hắn cũng không thể lười biếng,luôn để trạng thái thân thể của mình duy trì ở trạng thái tốt nhất.

Hơn nữa khi hắn xuống núi đi một vòng thì còn có thể kiếm thêm ít linh thạch nữa, tội gì mà không

làm.

“Nhiệm vụ gì?”

Dưới núi, trong huyện thành có một tòa miếu náo nhiệt một cách kì lạ.

Đây là một miếu hoang được xây dựng dựa lưng vào chân núi, trên miếu treo một tấm biển. Trên đó viết ba chữ to “Đường trăm ngả”.

Miếu nhỏ đón gió lớn, ao cạn có nhiều rùa.

Thông hướng miếu nhỏ đi lên núi, Tư Đồ Lôi vừa đi vừa giới thiệu tình huống cho Lý Bình An. Huyện thành gần đây không biết tại sao lại mọc ra một ngôi miếu thờ, ngôi miếu rất nổi tiếng nên hấp dẫn được không ít người.

Nhưng mà căn cứ vào tin tức truyền đến, trong miếu thờ này cũng không thờ phụng thần tiên

đứng đắn gì.

Dám ở gần Thục Sơn kiếm chuyện, thật không biết tên này đang nghĩ gì.

Chả nhẽ thật sự cảm thấy Thục Sơn không cầm được đao hả?

Tư Đồ Lôi ngẩng đầu, nhìn biển ghi ba chữ to, “Đường trăm ngả?”

Trong miếu hay ngoài miếu đều đầy ắp người, tất cả mọi người đều cầm một quyển kinh văn. Nam nam nữ nữ đứng ở hai bên điện, lặp đi lặp lại “Vãng Sinh Chú”.

Có mấy đồng nam đồng nữ còn cầm theo một lãng hoa, còn có mấy người thì đang thắp hương. Trên mặt của mỗi người đều mang theo nét thành kính.

Tư Đồ Lôi đi qua bốn phía để nhìn chung quanh một chút nhưng không phát hiện có chỗ nào không on.

Hắn nói khẽ với Lý Bình An : “Lý huynh chờ một lúc, ta vào trong dùng xá thần lệnh để bức nó ra,ngươi nghĩ cách hấp dẫn sự chú ý của mấy người bình thường này đi.”

Lý Bình An nói : “Đi lên rồi ra tay?”

“Vạn Sự mà các người nói, trên tay tên này đã dính rất nhiều mạng người rồi, ra tay trước sẽ chiếm ưu thế hơn!

“Không cần ta hỗ trợ sao?”

Tư Đồ Lôi cực kì tự tin, “Yên tâm, một mình ta cũng đối phó được” Sau khi trả lời chắc chắn với Lý Bình An.

Tư Đồ Lôi xoay người, đi vào trong miếu.

Lý Bình An đang nghĩ nên làm thế nào để dẫn lực chú ý của mọi người.

“Lão Ngưu, nhiệm vụ này vẫn phải nhờ đến ngươi”

Chỉ chốc lát sau, trong miếu bỗng nhiên vang lên một trận tiếng ồn ào.

“Lão Ngưu, giữ lại mạng sống cho họ –

“Cha, hình như con trâu kia đang lộn ngược đó!”

Có một đứa bé đi cùng cha mẹ mình ngây thơ nói.

“Nha Nha đừng nói mê sảng” Mẹ nàng kéo tay của nàng rồi cũng không quay đầu lại.

“Con trâu kia đang lộn ngược ra sau thật, năm cái, sáu cái, bảy cái. Nó thật là lợi hại nha

Người cha nói : “Nói bậy, trên thế giới này làm gì có con trâu nào biết lộn ngược!”

Nói ixong, hán quay đầu lại, nhìn về phía đứa trẻ đang chỉ tay

Trong nháy mắt hắn đứng ngây dại tại chỗ.

Vậy mà thật sự có một con trâu đang lộn ngược ra sau, đơn giản đến không thể tưởng tượng nổi. Thật là không thể ngờ được!

Trong lúc nhất thời tiếng người huyên náo ồn ào, bầu không khí trang nghiêm ban đầu đã biến mất, giờ phút này giống như đang xem con khỉ biểu diễn ngoài đường.

“Lại thêm một lần nữa!”

“Tốt! !”

Tiếng vỗ tay, tiếng khen không ngừng.

Lý Bình An nói : “Cho họ xem ngươi dựng ngược mà bước, Kim kê độc lập, nằm ngửa ngồi dậy đi ~ ”

Lão Ngưu: bởi vì ngươi cho trâu trâu ta ăn thịt bò khô nên trâu trâu ta nhịn! !

Tư Đồ Lôi đi vào trong miếu, cầm trong tay một tấm phù lục.

Hắn bóp một pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm.

Cuối cùng hắn phun ra một chữ, “Xá! ”

Bên trong miếu truyền đến âm thanh sàn sạt xen lẫn một mùi hương gay mũi khác.

Một bóng người thình lình xuất hiện, mở hai mắt ra, nhếch miệng lên một vòng như độc xà đang cười.

“Đệ tử Thục Sơn?”

Tư Đồ Lôi tăng thêm một tầng tia chớp quanh người, “Yêu nghiệt, nhận lấy cái chết!”

Yêu quái kia buông hai chân ra, tung người nhảy lên, quay đầu bỏ chạy mất.

“Chạy đi đâu!”

Chương 272: Ta đoán là người giả bị đụng

Một bên khác, bên trong miếu.

Cũng náo nhiệt vô cùng.

Đám người xung quanh xếp thành một đường nhìn một con trâu kỳ quái thực hiện các động tác có độ khó cao.

Đỉnh đầu chật kín người! !

“Tốt tốt.”

Tiếng vỗ tay ốp bốp và tiếng gọi ầm ĩ vang lên.

Thỉnh thoảng còn có người ném vài đồng tiền qua, cái này khiến lão Ngưu cực kì vui vẻ..

Lý Bình An không chút hoang mang đi vào trong miếu, đến chỗ tiếp nước.

Vì cảm thấy hơi khát nước,hắn rót một bát trà lạnh rồi uống một hơi cạn sạch.

Trước miếu bày đầy các loại hoa quả, hắn lại tiện tay cầm một cây nhang tiêu lên.

Rồi hắn ngồi ở trước cửa miếu bắt đầu lột ra.

Một lát sau, Lý Bình An cầm một miếng dưa hấu chưa gặm qua.

Trong tay khác lại cầm một miếng khác gặm cực kì sạch sẽ.

ân, ăn ngon –

Bởi vì Tư Đồ Lôi có lòng tin có thể tự đối phó được

Cho nên Lý Bình An cũng không để ở trong lòng mà hết sức chuyên chú ăn dưa.

“Hắc, ngươi đang làm cái gì đấy! !”

Lúc này, một giọng nói tức giận truyền đến.

Là một lão già đi đến miếu tế bái.

Thấy Lý Bình An ngồi dưới đất, nghênh ngang ăn hoa quả được cung phụng cho tượng thần trong miếu, lúc này lão mới đổi sắc mặt.

Sau đó lão đoạt lấy hoa quả trong tay Lý Bình An.

Lão đầu kìm nén lửa giận “Tiểu tử kia ngươi to gan quá rồi,đắc tội thượng tiên là ngươi không có quả ngon để ăn đâu! Còn không mau dâng hương chuộc tội với thượng tiên đi”

Lý Bình An bất đắc dĩ cười cười, không trả lời lại đối phương.

Ai ngờ lão đầu kia lại móc từ trong túi ra một ít tiền, mua ba nén hương.

Sau đó nhét vào tay Lý Bình An nói thấm thía: “Tiểu tử, nghe ta khuyên một lời đi, không nên đắc tội thượng tiên.

Nếu không sẽ gặp tai hoạ đó, thà tin chuyện đó là có thật còn hơn là không tin.

Nhìn cách ăn mặc của lão đầu cũng không phải là người giàu có, ba nén hương kia cũng thực sự không hề rẻ.

Lý Bình An do dự một chút rồi vẫn lựa chọn tiếp nhận ý tốt của ông lão lạ mặt này.

Nhận hương xong, hắn đứng trước bức tượng không thần vái ba lần.

Sau đó cắm hương vào.

Sau một khắc, hắn cảm thấy trong cơ thể hắn có ít khí đi một xíu.

Lần trước khi thắp hương tế lễ ở Quy Đà thành hắn cũng có cảm giác này.

Thấy Lý Bình An thành tâm cầu nguyện như vậy, lão đầu mới nặng nặng nề thở dài một hơi.

Dặn dò: “Người trẻ tuổi phải có lòng kính sợ, về sau gặp chuyện gì

Dù bản thân mình có cảm thấy khác lạ thì cũng cố hết sức không cần trêu chọc vào đấy.”

Đối mặt với sự nhắc nhở đầy thiện ý của ông lão, Lý Bình An cười cười, hỏi.

“Đại gia, ngươi đến tế bái thượng tiên như vậy là để cầu gì?”

“Cầu cho bệnh tình của con ta tốt lên.

Trong lúc rảnh rỗi Lý Bình An và lão đầu ngồi ở bên ngoài, câu được câu không nói chuyện phiếm. Lý Bình An chờ đợi mấy năm trong khu xóm nhỏ,việc cùng các bác các cô nói chuyện trời đất đã sớm được luyện đến xuất thần nhập hóa.

Chưa đầy một lát,ngay cả lão đầu mặc đồ lót màu gì Lý Bình An cũng biết rõ.

“Hiện tại ta chỉ hi vọng ông trời mang ta đi chứ không phải là con ta

Lão đầu thở dài một tiếng.

Lý Bình An an ủi hắn vài câu, “Tất cả rồi sẽ khá hơn thôi, người hiền tất nhiên sẽ có trời đất phù hộ”

Lão đầu cười tự giễu một cái, “Không dối gạt ngươi, lão hán ta đời này chưa làm qua chút chuyện xấu nào, ngược lại chuyện tốt thì làm không ít, chỉ là cho tới bây giờ vẫn chưa thấy điều gì tốt đẹp đến”

Lý Bình An cười nói : “Làm việc thiện mặc dù không có người biết nhưng tích đức thì tự có trời biết.

“Ba” một tiếng vang giòn, một gốc cây khô đột nhiên bị bẻ gãy, một con chim kì lạ “Dát” một tiếng phóng lên trời.

Tư Đồ Lôi bay ra ngoài hơn mấy trăm trượng sau đó hai mắt tối sầm lại suýt nữa ngất đi.

“Ngươi. Ngươi không để tâm đến võ đức”

“Võ đức sao? Thời đại này đã sớm thay đổi rồi!”

Yêu quái kia có dáng người cao hơn hai trượng, quanh người ngưng tụ ra ánh lửa chập chờn.

Nó nhịn không được cười to lên, trong tiếng cười tràn đầy trào phúng.

Phốc –

Nó đang chuẩn bị tiến lên giết tên đệ tử Thục Sơn này, kết quả đi chưa được hai bước.

Đột nhiên nó phun ra một ngụm máu tươi.

Vốn ánh lửa quanh người nó nên hoá giải nguy hiểm này nhưng giờ phút này chúng lại giống như độc dược.

Vẻ mặt nó dữ tợn, phát ra tiếng nghẹn ngào không cam lòng.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn, theo sau là từng tiếng kêu thảm thiết đau đớn!

Yêu quái kia có vóc người cao lớn, lảo đảo lui về sau ba bốn bước.

Cũng nhịn không được, phịch một tiếng, ngã rầm trên mặt đất, trong miệng phun trào đầy máu tuoi!!

” Hương. . bên trong hương có độc! !”

Nói xong câu nói sau cùng, nó liền co quắp trên mặt đất không rõ sống chết.

Tư Đồ Lôi trừng mắt nhìn, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

(0_o)??

Chuyện gì xảy ra.

Tư Đồ Lôi dùng dây trói yêu dây trói con yêu quái kia lại, xem như thành công rực rỡ!

Hắn trở lại chùa miếu, nhưng không thấy Lý Bình An.

Đứng đợi chốc lát mới thấy Lý Bình An trở về.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Tư Đồ Lôi tò mò hỏi.

“Xử lý chút chuyện” Lý Bình An phủi tay, “Ngươi xử lý bên kia thế nào rồi?”

“Tất cả đều thuận lợi!”

Trên đường trở về, Tư Đồ Lôi nói với Lý Bình An chuyện này.

Lý Bình An như có điều suy nghĩ gật nhẹ đầu, “Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm phân tích của ta thì có thể là người giả bị đụng”

“Người giả bị đụng?” Tư Đồ Lôi nghi ngờ hỏi.

Mặt trời chậm rãi xuyên thấu qua Vân Hà, khiến bóng hai người một trâu kéo dài trên mặt đất.

Từ dưới núi trở về.

Lão đầu đi trên con đường quen thuộc, chào hỏi với hàng xóm láng giềng đi ngang qua, trên mặt mang theo nét mỉm cười.

Từ khi con trai lão bị bệnh đến nay lão khó có thể gặp được hắn một lần.

Thật sự thì việc hôm nay cũng không có gì vui vẻ.

Ở trong miếu lão mua cho tên mù lòa xa lạ kia ba nén hương đã tiêu hết số tiền lão vốn muốn đi cầu phúc cho con trai.

Nhưng mà mỗi ngày lão đều đến trong miếu cầu phúc, thần tiên

trong miếu hẳn là sẽ không trách tội lão đâu nhỉ

Lão đầu tự an ủi mình như vậy..

Nói đến cũng lão và tên mù lòa kia trò chuyện rất cởi mở, đã rất lâu rồi lão không trò chuyện với người khác thoải mái như vậy.

Lão đầu về đến nhà, đang muốn mở cửa.

Lại thấy bạn già của mình đang vọt ra ngoài thật nhanh.

“Lão Chu, con trai của ta. . . Con trai ta, hắn. .”

Vẻ mặt lão đầu đột nhiên biến đổi.

Xảy ra chuyện gì!?

Chương 273: Làm việc thiện mặc dù không người biết nhưng tích đức tự có trời biết

1510 chữ

“Con trai của chúng ta. Khỏi bệnh rồi!”

Nghe thấy lời này, lão đầu không thể tin nổi vội vàng vọt vào.

Chỉ thấy vốn đứa con trai vẫn nằm ở trên giường hấp hối của lão, giờ phút này lại đang ngồi dậy từ trên giường.

Khuôn mặt tái nhợt của hắn có thêm nét hồng nhuận, phảng phất giống như biến thành một người

hoàn toàn khác.

Hắn mở miệng ra nói, “Cha, ta đói.

Lão đầu sửng sốt một lát, vui mừng quá đỗi, “Tốt. . . Tốt tốt! !”

Liên tiếp nói mấy chữ “tốt”, trong mắt lão đầu thì, có thể ăn cơm nghĩa là đại biểu cho việc bệnh tình có chuyển biến tốt đẹp.

Nhìn con mình há miệng thật lớn để ăn cơm, trên mặt hai người già không cầm được ý cười.

“Ăn, ăn nhiều vào một chút!”

Lão đầu nói: “Nhất định là thượng tiên hiển linh, nhất định là thượng tiên phù hộ cho nhà chúng ta mà.”

Một bên người bạn già cũng nói: “Cái gì mà thượng tiên, là hôm nay tên thầy thuốc mắt mù đó giúp.”

“Thầy thuốc mắt mù?” Lão đầu nghi ngờ

“Đúng vậy,lúc ngươi đi từ trong miếu về, có một tên thầy thuốc mắt mù đến nhà ta xin một chén nước uống.

Ai biết hắn uống xong nước trà thì bắt đầu xem bệnh cho con trai của ta.

Không lâu sau, con trai của ta trở nên tốt hơn, người ta còn lưu lại một phương thuốc đấy”

Lão đầu nhíu mày, một lát sau mới kịp phản ứng lại.

Trong đầu hiện ra một tên mù loà mà trước đây không lâu lão gặp qua trong miếu.

Nhớ lại lúc cuối cùng người nọ có nói một câu “Làm việc thiện mặc dù không có người biết nhưng tích đức tự có trời biết.

Sau khi nhận được cái gật đầu xác nhận về dáng vẻ tên mù kia của bà vợ mình,không ngờ hoàn

toàn trùng khớp.

Không đúng! !

Khi lão xuống núi thì, vị thầy thuốc mắt mù kia còn không chưa xuống núi.

Mà dựa theo ý của vợ lão nói thì tên thầy thuốc mắt mù kia đã rời đi hơn nửa canh giờ rồi. Tính toán một chút, dù đối phương có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp.

Vậy cũng chỉ có thể có một cái khả năng.

Thần tiên! ! !

“Nghĩ gì thế?”

Lão đầu cười cười, không nhiều lời.

Yên lặng lẩm bẩm: “Làm việc thiện mặc dù không có người biết nhưng tích đức tự có trời biết.”

“Nhận lấy của ta một chiêu, thiên địa đại đồng”

“Ngưu…uuu…!”

Một người một trâu nắm vuốt quân cờ của mỗi người,ngồi trong đình đánh cờ.

Nhuận Thổ đứng ở một bên “Loảng xoảng” gặm quả hạch.

“Hôm nay người nào thua thì người ấy rửa chén” Lý Bình An lạnh lùng nói.

Lão Ngưu: Vậy đừng trách bản trâu hạ thủ không lưu tình!

Hai quân cờ trắng đen giao đấu trên bàn cờ, một người một trâu nhìn hết sức chăm chú, ngươi tới

ta đi, đánh đến mức khí thế ngất trời.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Nhuận Thổ ngẩng đầu, người nào thắng? Người nào thắng?

ân,

thế hoà không phân thắng bại.” Lý Bình An gật đầu.

Lão Ngưu: “Ngưu…uu…

“Ngươi rửa chén!”

Lý Bình An vỗ vỗ bả vai Nhuận Thổ.

Nhuận Thổ: ? ?

Hôm nay mặt trời cực nóng, bầu trời cũng rất xanh.

Áng mây xa xa phía bầu trời, núi xa màu đen nhạt, gió êm dịu dàng thổi

Lý Bình An duỗi lưng một cái, mây cuốn mây bay, khiến hắn không nhịn được muốn ngâm một câu

tho.

“Mặt trời. Thật to lớn.”

“Bầu trời. Thật xanh”

“Gió này. Đúng là mẹ nó dễ chịu quá!”

Lý Bình An ho nhẹ một tiếng, mình vẫn rất có trình độ.

Lão Ngưu từ bên cạnh đi ngang qua, liếc mắt nhìn hắn một cái.

Lý Bình An chắp tay ra sau lưng, đi đến vườn rau gần nhất.

Hắn tự trồng một vừa rau xanh ở một chỗ đất hoang.

Cây cải dầu tươi tốt như mới từ được vớt từ trong biển ra.

Trừ cái đó ra, còn có rau quả xanh mơn mởn và đồ ăn chứa đầy dinh dưỡng.

Tất cả đều chỉnh chỉnh tề tề xếp thành một loạt, giống như một bức tranh được vẽ tỉ mỉ kĩ càng.

Trái cây rau quả, hành tỏi cũng mơn mởn xếp thành hàng.

Lý Bình An tiện tay cầm một trái dưa leo lên cắn một cái.

âm thanh giòn sần sật trong miệng, cảm giác rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Không hổ là rau quả trái cây được lấy từ trong dược cốc,rất ngon.

Giữa không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng xé gió.

Một người mặc áo trắng đứng trên kiếm đi đến, là con gái của Thông Thiên Phong phong chủ – Lâm Tuyết.

“Lý tiên sinh. Lâm Tuyết cười một tiếng.

Lão Ngưu quay đầu chạy đi.

Vừa nhìn thấy Lâm Tuyết, nó lại nhớ tới một đoạn ký ức không mấy tươi đẹp lắm.

Lâm Tuyết đưa một danh sách ra, “Ta tới lấy chút thuốc”

“Không vấn đề, Nhuận Thổ!”

Lý Bình An gọi Nhuận Thổ, để nó đi lấy thuốc cho Lâm Tuyết.

“Lấy nhiều thuốc như vậy làm gì?” Lý Bình An tò mò hỏi.

Lâm Tuyết nói : “Tông môn thi đấu sắp đến, ta muốn bế quan tu luyện, tranh thủ đột phá tầng ba đỉnh phong”

“Tông môn thi đấu?”

Lâm Tuyết nhẹ gật đầu.

Tông môn thi đấu là đại hội luận võ hai mươi năm Thục Sơn mới tổ chức một lần, mục đích là dìu dắt những đệ tử trẻ tuổi ưu tú mới.

Đệ tử trong môn ngoài môn đều có tư cách tham gia, bên thắng sẽ nhận được tài nguyên trong tông môn.

Lâm Tuyết là con gái của Thông Thiên Phong phong chủ, lại đoạt giải quán quân trong cuộc thi lần này.

Tất nhiên phải chịu áp lực lớn lao.

Lâm Tuyết nhìn thoáng qua bốn phía xung quanh vườn của Lý Bình An, quả nhiên là cực kỳ xinh đẹp.

Rau quả tươi tốt bao phủ ruộng đồng cực kỳ chặt chẽ, cà chua vừa to mọng, quả ớt đỏ giống như lửa, dưa leo xanh biếc nhìn cực kì thích mắt.

Trên cây là những trái cây vừa lớn vừa tròn đang chập chờn trong gió.

Lâm Tuyết sững sốt một lát, “Ngươi”

Nàng thực sự không biết nói cái gì cho phải.

Đối với nàng từ nhỏ đã ở trong gia đình gia thế mà nói thì tất cả những điều này đều mang đến cho nàng một cảm giác mới lạ.

Trong rừng có một đình nhỏ, hai người ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi một lát.

Ở chỗ này có thể nghe thấy tiếng chim hót trong vườn, nhìn ngắm hoa cỏ nở rộ, nghe tiếng dòng suối chảy róc rách khiến tâm hồn người ta thanh thản.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo một mùi thơm ngát ngấm cả vào lòng

người, như vẽ lên một bức tranh mói.

Loại cảnh giới này, quả nhiên trong nhân gian gần như không tồn tại.

“Uống chén trà đi.” Lý Bình An bưng một ly trà đến.

Lâm Tuyết nếm thử một hớp, thưởng thức mùi thơm ngát đang lan tràn trong miệng.

“Không có người làm những việc này cả, ta nói là ở Thục Sơn, có vài người sẽ cho rằng. Đây là việc lãng phí thời gian”

Lý Bình An cười cười, “Lãng phí thời gian? Không quan trọng, dù sao ngoại trừ thời gian ta cũng không còn gì cả.

Lâm Tuyết nhìn cảnh đẹp này, kinh ngạc đến ngỡ ngàng, “Trước đây ta cũng từng trồng, thế nhưng cha ta nói những thứ này chỉ sảnh hưởng đến sự tu luyện của ta.”

Mấy ngày này, áp lực của nàng thật sự quá lớn.

Đứng ở vị trí cao hơn, xác định nàng phải đối mặt với sự khiêu chiến lớn hơn.

Lâm Tuyết không biết nếu như nàng thua, thì sẽ phải đối mặt với chuyện gì nữa.

Cha mẹ kỳ vọng, từ nhỏ nàng đã lớn lên trong ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người. . .

Thế nhưng tính cách của Lâm Tuyết khiến nàng không thể kể với bất cứ người nào cả, chỉ có thể giấu ở trong lòng.

Hôm nay chẳng biết tại sao, giống như là bị cảnh đẹp trước mắt thu hút.

Khiến nàng không tự chủ được nói ra lời trong lòng mình… .

Dần dần, nàng đã mất đi ý thức.

Nhuận Thổ cầm dược liệu chạy tới.

Lý Bình An bảo nó im lặng rồi khẽ nhấp một ngụm nước trà.

Hắn gõ lỗ tai, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi, cô nàng này thật là

Chương 274: Thẻ cược đặt chỗ này đâu rồi?

1477 chữ

Ong mật xếp thành đàn, thấp giọng khẽ hát.

Bươm bướm uyển chuyển nhảy múa bên trên lá rau cải xanh ngát.
Lâm Tuyết mở mắt, sững sốt một lát.

Ta. Ngủ thiếp đi?

Lâm Tuyết mím môi, nhìn chồi non cách đó không xa.

Nàng tiến tới nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra vẻ mặt đầy say mê.

Thật đẹp ~

Lâm Tuyết duỗi tay sờ phát hiện bên cạnh đó là dược liệu mà Lý Bình An đã chuẩn bị xong cho nàng.

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chẳng biết tại sao giống như cả người đều nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Lý Bình An ngáp một cái.

(.)

Tông môn thi đấu sao? Cũng không có quan hệ gì với hắn.

Nhưng mà trận náo nhiệt này hắn cũng có thể đi xem một chút. Mặc kệ, tiếp tục tu luyện thôi.

Hai ngày sau, Tư Đồ Lôi đến tìm Lý Bình An.

“Mai lại lên, ta muốn bế quan tu luyện!” Tư Đồ Lôi tích cực vô cùng.

“Vì tông môn thi đấu?”

Tư Đồ Lôi gật đầu, “Trong khoảng thời gian này ta không được ra ngoài, cho nên ta đến nếm thử tay nghề của ngươi”

Lý Bình An dựa vào ghế, vẻ mặt đầy thoả mãn.

“Vậy khả năng khiến ngươi phải thất vọng rồi,hôm nay ta không có

tâm trạng nấu cơm.”

Tư Đồ Lôi nói : “Lão Ngưu đâu? Nó làm cũng được.”

“Nghe nói Quỳnh phong có một con trâu thông minh cực kì, nó chạy đi xem náo nhiệt rồi”

Tư Đồ Lôi ra vẻ đáng thương nói: “Lý huynh, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm thấy huynh đệ ta lòng tràn đầy hi vọng mà đến, nhưng lại thất vọng ra về sao?”

“Rất nhẫn tâm”

“Ta bỏ tiền”

Lý Bình An lập tức đứng lên, “Sao không nói sớm chứ”

Không lâu sau, một bàn mỹ vị lớn được dọn lên bàn.

“Ưm, trứng gà này ăn ngon thật!”

Lý Bình An thản nhiên nói: “Đó là tất nhiên, trứng gà này là từ trong phao câu gà,tính thời gian vào trong miệng ngươi cũng chưa dùng đến thời gian một chén trà đâu.

Tông môn thi đấu, đối với đệ tử Thục Sơn mà nói là một ngày vô cùng quan trọng.

Đa phần đệ tử đều lựa chọn bế quan tu luyện trong khoảng thời gian này.

Dù sao nếu khi ra trận mới mài gươm, thì chắc chắn sẽ thua không thể nghi ngờ.

Thậm chí vài đệ tử bình thường chỉ ăn xong rồi chờ chết, cũng làm bộ tu bắt đầu tu luyện. Không có đệ tử tông môn nhưng vẫn còn một ít nhiệm vụ trong tông môn.

Cái này có thể là tiếp đón khách khứa của Thục Sơn.

Số tiền được thưởng cũng khá nhiều, chỉ là mấy nhiệm vụ nhẹ nhàng như đón tiếp khách khứa này không phải ai cũng làm được.

Thế là mấy người từng theo Lý Bình An biết đến Vạn Sự các cũng tự nhiên mà nghĩ đến Lý Bình An. Khi hắn tìm tới chỗ Lý Bình An, đúng lúc Lý Bình An đang câu cá bên hồ nước.

Tông môn thi đấu sắp đến, đa phần đệ tử đều lựa chọn bế quan.

Cho nên gần đây cực kì nhàm chán.

Tạm thời không cần phải tăng cường việc luyện thuốc, hình như việc tu luyện của hắn cũng đang gặp bình cảnh.

Cho nên, Lý Bình An cũng không có việc gì để làm.

Cho nên hắn không phải kéo đàn nhị, thì là đang câu cá, thỉnh thoảng hắn cũng đứng trong sân tập chút võ.

Hoặc là chăm sóc hoa hoa cỏ có trong sân, giống như hắn đã sớm quen với sinh hoạt của những người già.

Những đệ tử khác trong dược cốc, hâm mộ đến mức cắn nát răng hàm.

Chỉ có thể ở trong lòng tự an ủi mình.

Không cần tức

Hôm nay cố gắng của ta, là vì để cho ngày mai tốt hơn.

Ngồi ăn rồi chờ chết là không có tương lai gì.

Lý Bình An thấy vậy, chỉ đáp lại bằng nụ cười thân thiện.

Tiểu đao nói rõ ý đồ đến.

Lý Bình An hơi do dự một chút sau đó từ chối.

Vừa hay là tạm thời bây giờ hắn cũng không thiếu linh thạch.

Thứ hai là tông môn thi đấu sắp bắt đầu, Lý Bình An không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Một đời trước, thuở thiếu thời.

Hắn luôn cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, luôn cảm thấy cả một đời này quá dài.

Nhưng trưởng thành theo tuổi tác, lại luôn cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, luôn cảm thấy cả một đời quá ngắn.

Muốn làm nên việc, làm thật nhiều việc.

Nhưng thời gian ít ỏi khiến bản thân hắn chỉ có thể lựa chọn, rơi vào

đường cùng nên hắn đành phải từ bỏ rất nhiều chuyện.

Có thể đời này tuổi thọ của hắn kéo dài, vậy thì phải cố gắng tận dụng tất cả.

Tiểu đao kinh ngạc hỏi: “Lão huynh, ta không nghe lầm chứ. Đây là ngươi sao?”

Lý Bình An cười cười, gậy trúc vừa nhấc lên.

Một con cá nhỏ đã cắn câu, vảy cá màu bạc dưới ánh nắng chiếu rọi toả ra sóng nước lấp loáng.

“Lão huynh,bây giờ ngươi đang làm gì? Nhiệm vụ cũng không làm lại chạy đến chỗ này câu cá?”

Lý Bình An nói, “Câu cá có thể hun đúc tính tình, thay đổi một cách vô tri vô giác tính tình của ta, dùng để chữa tính nôn nóng rất tốt, cớ sao ta lại không làm chứ.”

Lý Bình An ngẩng đầu, lại nói : “Thế nào, ngươi có muốn ở lại câu cá với ta không?”

Tiểu đao thất vọng rời đi.

Qua không lâu sau, Lý Bình An nhận được năm bức thư.

Theo thứ tự là Cảnh Dục, A Lệ Á, Tần Thì, Vương Nghị.

Còn có một bức thư không kí tên.

Tin tức của Cảnh Dục không có gì giá trị cả.

Đơn giản chỉ là sắp tới hắn ta sẽ chuẩn bị bế

Dia.

Lý Bình An rất vui mừng, tiếp tục nhìn xuống.

quan tu luyện để chuẩn bị tuyên chiến với Câu Lan Chi

Ngày sáu tháng ba, ngày đầu tiên tuyên chiến với câu lan chi địa thế.

Ngày bảy tháng ba, ngày thứ hai tuyên chiến với câu lan chi địa.

Ngày tám tháng ba, ngày thứ ba tuyên chiến với câu lan chi địa.

Lý Bình An: (*_•)?

Đây là sắc giới hả? Trông giống như đánh bài vậy!

Kế tiếp là thư của A Lệ Á, trong thư chỉ đơn giản nói đến chút tình hình trong thư viện hiện giờ, dặn dò Lý Bình An chăm sóc bản thân mình thật tốt.

Thuận tiện trong thư cũng có nói qua việc Bàn Tuấn ngã xuống hố phân.

Lý Bình An thở dài một hơi, cả đời này của Bàn Tuấn không thể rời khỏi phân rồi~

Tin tức của Tần Thì, chính xác mà nói thì là tin tức mà lão thiên sư trong Long Hổ sơn gửi thư cho Lý Bình An.

Bạch Ngọc Kinh của Long Hổ sơn hiện tại còn trong cơ thể Lý Bình An đó.

Lúc ấy, hắn đánh sập Long Hổ sơn.

Lão thiên sư có nói bao quát trong thư, tóm lại chỉ là hai chữ, “Thu tiền!!

Lý Bình An chủ động không để ý đến phong thư này.

Hắn là tên mù lòa,không đọc được thư là rất bình thường.

Kế tiếp là thư của Vương Nghị.

A Lệ Á, Vương Nghị, Triệu Linh Nhi, Bàn Tuấn đều là người mà Lý Bình An mang ra từ An Bắc.

Có ba người thuận lợi bước vào thư viện, chỉ có Vương Nghị là không có được tuyển chọn.

Dù xuất phát điểm không bằng người ta nhưng hiện giờ Vương Nghị cũng được lão Lặng Yên ở Ngọc Môn quan để ý đến, thu làm đệ tử thân truyền.

Nhớ ngày đó hắn có được Phù Tang đao, chính là do lão Lặng Yên trợ giúp chế tạo.

Cuối cùng là một phong thư không có ký tên.

Lão Ngưu cúi đầu nhìn trong chốc lát, bò….ò… kêu một tiếng. Lý Bình An cười cười.

Từ trên thư hắn thấy được mọi người trôi qua cũng không tệ.

Trong cuộc sống, có gặp gỡ thì cũng phải có lúc chia tay.

Đường này khó khăn bao nhiêu thì cũng phải trải qua thôi, chỉ cần mọi người bình an vui vẻ là tốt rồi.

Một tháng sau, tông môn thi đấu bắt đầu! !

Chương 275: Thi đấu tông môn

1374 chữ

Tông môn thi đấu được coi là thời gian rộn ràng nhất trong Thục Sơn.

Chẳng những mọi người đều tới ngay cả vài chưởng môn của các môn phái cũng tới.

Còn lại mấy nhà cũng đều phái người tới đại biểu, đưa hạ lễ lên.

Đối với Thục Sơn mà nói thì dạng thịnh hội này, nếu như người tới quá ít, vậy thì quá mất mặt.

“Lão Ngưu, nhuận thổ lại có thêm một thanh kình kìa!”

Một trâu một tra đứng ở trong phòng bếp loay hoay với khí thế ngất trời.

Trên lò còn nấu một nồi thịt lớn, thịt trong nồi còn chưa đun sôi.

Thịt và canh đều đang sôi.

Sau khi nấu nướng xong xuôi thì được bày đầy ra bàn.

Đến lúc đó đi qua quảng trường, hắn cũng không phải con lừa.

Lý Bình An thì cố gắng luyện thuốc từ sáng sớm đến nửa đêm.

Đống thuốc bị hỏng rơi vãi lộn xộn trên mặt đất.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ đến ngày mai để đi tham gia náo nhiệt.

Ngỗng bay ánh trăng xuất hiện.

Đây là một đêm khiến người ta không yên tâm.

Ngày mai là ngày đầu tiên mà tông môn thi đấu, chúng đệ tử Thục Sơn chờ mong ngày này đã rất lâu rồi.

Nhưng mà khi ngày này đến thì, bọn họ lại có chút không biết làm sao.

Kích động, khẩn trương, bàng hoàng.

Khiến Lý Bình An không khỏi nhớ tới kiếp trước hắn tham gia thi đại học. Mười năm học hành gian khổ, quyết thắng chỉ trong giây lát.

Hai ngày rưỡi thời gian, khiến hắn hoảng hốt giống như là một giấc mơ.

Đã từng gian khổ, khẩn trương, nhẫn nại, mờ mịt, đều ở trong hai ngày này rưỡi này vẽ ra một dấu chấm tròn.

Loại tâm tình này, Lý Bình An thật sự là quá hiểu.

Nhưng mà, cũng không liên quan gì đến hắn của hiện tại

Lý Bình An nhấp một miếng nước trà.

Ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện.

(mệnh cách màu xanh: Toàn tâm toàn ý)

(mệnh cách màu trắng: Cần năng bổ khuyết)

Hai loại mệnh cách đồng thời phát động, khí tức trong cơ thể như rộng ra, hoặc cao lên, hoặc co lại từ bên trong.

Cũng đẹp đẽ vô cùng.

Hôm nay không thể nghi ngờ một ngày lành tháng tốt.

Trên không trung vạn dặm không có mây, căn cứ theo lời thiên văn các của Thục Sơn mà nói, thời tiết mấy ngày nay rất xấu.

Thục Sơn, đỉnh tiểu Quỳnh,, trên mặt mọi người đều hiện ra chút bất an.

Khẩn trương, bất an, hưng phấn, ngũ vị tạp trần.

“Ha ha ha~”

Tư Đồ Lôi chắp tay đi ra.

Tần Diệu Diệu tò mò hỏi: “Tư Đồ sư huynh, ngươi đột phá rồi sao?”

Tư Đồ Lôi nhếch miệng cười một tiếng, “Không có”

Đám người nhao nhao nhếch miệng.

“Nhưng mà, sư huynh ta có mười hai phần tự tin!”

Tần Diệu Diệu không trả lời lại hắn,xoay người đi hỏi một sư huynh đã từng tham gia hai lần tông môn thi đấu.

“Ta nói cho các ngươi biết, tông môn thi đấu này nếu là ngày bình thường thì ngươi không thể gặp được những nhân vật có máu mặt đâu, với lại đều là những đứa con của trời, rất tài giỏi. Nếu ngươi đối mặt với người có dung mạo xinh đẹp hoặc anh tuấn thì hắc hắc hắc ～ ” Sư huynh cười ha ha một tiếng.

Chọc cho khuôn mặt mấy sư muội ửng đỏ, nhiều nam đệ tử thì lại một mặt phấn khởi. Ngày bình thường, bọn hắn không có cơ hội gì tiếp xúc với sư muội sư tỷ trên đỉnh núi.

Mà tông môn thi đấu không thể nghi ngờ là cơ hội tốt nhất.

Ngược lại là nếu khi luận võ mà thắng được, thì sẽ vô cùng nở mày nở mặt với hàng trăm hàng nghìn người xem dưới đài.

Cái này đúng là vừa tạo được danh tiếng tốt, thuận đường còn mê hoặc được một sư muội trẻ tuổi “Tốt! Chuẩn bị lên đường đi”

Lúc này, phong chủ đi ra, dặn dò đám người vài câu..

Lập tức, đám người của tiểu Quỳnh phong xuất phát.

Mỗi người mang pháp bảo của mình ra bay vọt vào biển mây.

Xa xa từng ngọn núi cao nhấp nhô, khí thế rộng rãi.

Tư Đồ Lôi lớn tiếng nói: “Xuất phát đi! !”

Từng đường ánh sáng khi thì đan vào một chỗ, khi thì phân tán, nhao nhao đi về hướng ngọn núi

chính..

“Lâm Tuyết sư tỷ!” Lúc này, có một đệ tử kinh hô.

Là người của Thông Thiên Phong, bọn hắn xếp thành một hàng đang đi về phía đỉnh núi.

Lâm Tuyết giẫm trên một chuôi kiếm, mỉm cười với mọi người một tiếng.

Mấy tháng không thấy hình như khí tức trên thăn Lâm Tuyết càng hung hiểm hơn.

Đường cong lung linh, mặt mày đẹp như vẽ.

Tựa như một đoá hoa Tử Liên cuối cùng của mùa xuân, nhưng lại lộ ra một khí chất thánh khiết khiến cho người ta không dám khinh nhờn.

Kiếm quang ; như Thần long bay múa, tăng thêm mấy phần sắc màu cho Thục Sơn.

Rất nhiều nam đệ tử ngửa đầu lên nhìn, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, phát ra một tiếng tán thưởng.

“Ai, các ngươi nhìn xem đó là cái gì?” Có đệ tử la lớn.

Cùng với tiếng gọi ầm ĩ, đám người lại nhìn lại lần nữa.

Hẳn là sư tỷ sư muội nào đó đi?

Chỉ thấy ở giữa sườn núi chính xuất hiện hai bóng người.

Đang oeo lên.

Đám người đứng ở xa nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Đây đâu được tính là đang tu luyện chứ.

Lý Bình An chắp hai tay sau lưng, chậm ung dung đi lên, tựa như là đang đi trên đất bằng.

Đi theo phía sau là lão Ngưu, nhuận thổ đứng trên vai lão Ngưu.

Lý Bình An cũng chú ý tới mấy người Tư Đồ Lôi, hắn mỉm cười, xem như chào hỏi.

Tần Diệu Diệu kinh ngạc nói : “Là Lý tiên sinh!”

Tư Đồ Lôi thôi động pháp bảo bay qua, “Lý huynh, ta mang ngươi đi

một đoạn đường!”

Lý Bình An lắc đầu, “Không cần, đi bộ một chút thì thân thể mới tốt được.

“Vậy chúng ta đi trước”

Lâm Tuyết nhìn Lý Bình An một chút, hơi suy nghĩ,rồi mới bay đi.

“Chuyện ngày đó cám ơn ngươi”

Lý Bình An nghi ngờ: “A? Chuyện gì?”

Lâm Tuyết nói : “Hôm đó sau khi tâm sự với ngươi trong dược cốc ta chợt cảm thấy tâm tình dễ dàng đi rất nhiều”

Lý Bình An cũng không thèm để ý, “Không cần khách khí

Lâm Tuyết gật đầu cười một tiếng, lập tức đứng lên kiếm bay đi.

Mấy chục bóng người phi đi thật nhanh.

Lý Bình An chắp tay, cười nhạt một tiếng.

Sau nửa canh giờ, Lý Bình An và lão Ngưu đi tới một chỗ khá rộng rãi trên quảng trường.

Toà núi chính!!

Vừa rơi xuống đất, nhuận thổ đã vui vẻ hết nhìn đông lại nhìn tây, đây là lần đầu tiên nó tới nơi nhiều người như vậy.

Trên quảng trường cực kì đông vui, người người nhốn nháo, nhất là khách khứa thì càng nối liền không dứt.

Lý Bình An duỗi lưng một cái, ngáp một cái.

Có đông vui thì có thể đi xem nha

“Lão Ngưu, đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Lão Ngưu: Bò……

Lão Ngưu mở chiếc rương sau lưng ra, đồ uống, đậu phộng hạt dưa,ô che nắng.

Quan trọng nhất chính là còn có hình chiếu thạch, có thể ghi chép lại hình ảnh những tu sĩ này chiến đấu để trở về nghiên cứu cho kĩ.

Biết người biết ta, thì mới có thể trăm trận trăm thắng…

11:27

Chương 276: Tham gia náo nhiệt

1498 chữ

Trên quảng trường các đệ tử tập hợp tốp năm tốp ba lại một chỗ, từng người vui vẻ phấn chấn thảo luận về cuộc thi đấu, chờ đợi cuộc thi đấu bắt đầu.

“Hạt dưa, cơm hộp, thuốc chữa thương,, cái gì cần có đều có”

Lúc này, một âm thanh bỗng nhiên vang lên.

Lý Bình An vừa đi vừa hô, lão Ngưu và nhuận thổ đẩy xe đẩy nhỏ theo ở phía sau.

Rất nhanh, đã hấp dẫn lực chú ý của không ít người.

“Cho ta một phần hạt dưa!”

“Cơm hộp này bán thế nào?”

“Năm mai linh thạch”

“Mắc như vậy? Cơm hộp này làm bằng vàng ả?”

Trong hội trường của tông môn thi đấu, lại có người đến làm ăn, điều này quả nhiên là trước đó chưa từng có, cũng đầy mới lạ.

Môn khách đến xem trò vui cũng tò mò bu lại, mua một ít đậu phộng và hạt dưa gì đó.

Nghi thức mở màn được tiến hành đơn giản,sau đó cuối cùng tông môn thi đấu cũng bắt đầu.

Lý Bình An mang theo lão Ngưu và nhuận thổ đi dạo xung quanh hội trường.

Chỉ chốc lát sau đậu phộng và hạt dưa đều được bán ra tất cả.

Tìm nơi trú nắng xong, hắn đổ hạt dưa còn sót lại ra, chuẩn bị chờ một lúc để xem náo nhiệt. Giống như khi cao trung được trông thấy anh em đã cử đi lại một lần nữa trở về trường học. Ghé vào ngoài

cửa sổ, vui tươi hớn hở mà nhìn các bạn học vùi đầu đọc sách ở trong phòng học. Sau đó hắn đi đến phố hàng rong mua một chai nước lạnh có ga,rồi ngồi ở dưới gốc cây trồng truong.

Hắn vừa uống nước có ga, vừa cảm thán: Đời này của hắn không thể cảm nhận được tư vị đi thi đại học được nữa rồi –

Lão Ngưu đưa trà lạnh cho Lý Bình An.

Khí hậu mùa hè nóng ẩm, lại thêm thịt cá bình thường vẫn ăn.

Ngẫu nhiên uống một chút trà lạnh cũng rất tốt với thân thể.

Không bao lâu sau là kì luận võ đầy vang dội.

Bởi vì số người đông đảo, cho nên mỗi một đài đều mở màn cùng một lúc.

Muốn đến đài nào xem náo nhiệt thì đến phía dưới đài đấy để xem.

Lý Bình An chọn một nơi náo nhiệt nhất.

Thông Thiên Phong Lâm Tuyết cũng không nhận ra đệ tử nam nào.

Lâm Tuyết tuyệt đối là một trong những đệ tử tinh nhuệ nhất đời thứ nhất của Thục Sơn. Đầu tiên là bối cảnh và gia thế, lại thêm hắn có tài năng xuất chúng, tướng mạo xinh đẹp. Đây hoàn toàn là hiệu ứng minh tinh.

Lôi đài rất lớn, hai bên đều có một loạt ghế.

Ở giữa thì là một cái bàn lớn, ba bàn lớn xếp thành một hàng, đó là vị trí người phán quyết cuộc thi luận võ trên lôi đài.

Hai người thủ lễ với người đối diện, sau đó triển khai tư thế đánh.

“Lão Ngưu, nhanh”

Lão Ngưu vừa vặn mở hình chiếu thạch ra.

Phanh!!

Một giây sau, thân thể tên nam đệ tử kia liền bay ra khỏi đài luận võ.
“Thông Thiên Phong Lâm Tuyết thắng”

Dưới đài truyền đến tiếng hoan hô.

“Lâm Tuyết sư tỷ”

“Lâm Tuyết. .”

Kết thúc?

Lão Ngưu đồng tình nhìn thoáng qua nam đệ tử bị đánh ngã trên mặt đất.

Nam nhân này ra tay nhanh như vậy, về sau còn thế nào được –

Lý Bình An lắc đầu, loại chiến đấu này căn bản là không thể rút ra được kinh nghiệm gì.

Nhưng mà đây chỉ là trận tỷ thí đầu thôi, tốt xấu lẫn lộn cũng là bình thường.

Càng về sau,lực lượng chiến đấu càng lên cao.

Lý Bình An vểnh chân bắt chéo, uống trà xong.

Rồi nhận lấy dưa hấu ướp đá mà lão Ngưu đưa tới bắt đầu gặm.

Nhuận thổ cầm quạt để quạt cho hắn.

Trong thời tiết nóng nực như thế này, một bên quạt gió một bên ăn dưa hấu.

Lý Bình An không khỏi cảm thán một câu, “Thế gian này thật tốt đẹp ~”

“Ngươi cũng tới đi”

Một thiếu nữ áo trắng từ xa chạy tới.

Lông mày của nàng cong cong,nàng mặc một bộ quần áo bó sát màu hồng phấn.

Ngô Mộng Khê, là đồng bạn mà Lý Bình An hợp tác nửa đời.

Cũng là nàng nói Lý Bình An nên mở hiệu thuốc để buôn bán.

Ngô Mộng Khê có một đôi mắt cong cong hình trăng khuyết, vũ mị bên trong đôi mắt của nàng lộ ra sự phong tình quyến rũ.

“Ta thấy ngươi đúng là một tên quỷ nghèo, kiếm nhiều như vậy rồi còn chê không đủ, tông môn thi đấu mà ngươi cũng không buông tha

cơ hội phát tài”

Lý Bình An cười cười, “Ai ngại linh thạch nhiều chứ.

“Linh thạch nhiều thì ngươi làm được cái gì, ngươi cũng không thể tu luyện, tích lũy để lấy tiền cưới vo à?”

“Sư muội, đây là ai thế?”

Lúc này, một người có dáng dấp thật thà đi tới.

Ngô Mộng Khê nói : “Sư huynh, giới thiệu một chút đây chính là bạn hợp tác của ta, Bình An, vị này là sư huynh của ta Trương Cận Nam

Lý Bình An khẽ gật đầu, xem như chào hỏi với đối phương.

Trương Cận Nam trầm giọng nói: “Sư muội, sắp đến phiên ngươi rồi, ngươi nhanh đi chuẩn bị một chút đi.

“Tốt!”

Ngô Mộng Khê vội vàng đi.

Trương Cận Nam cũng chắp tay với Lý Bình An rồi cũng rời đi.

Thực lực của Ngô Mộng Khê cũng không tệ.

“Lão Ngưu, nhuận thổ, đổi chỗ”

Một người một trâu một tra mang theo ghế đẩu, di chuyển trận địa.

Đối thủ của Ngô Mộng Khê là một tên đệ tử áo trắng.

Song phương báo thân phận của riêng mình xong rồi bắt đầu triển khai tư thế đánh.

Hai người đồng thời di chuyển với tốc độ như nhau, ngươi tới ta đi.

Sắt thép va chạm tạo ra âm thanh liên tiếp, đánh vừa nhanh vừa độc, tiếng kêu vô cùng thanh thúy

êm tại.

Lý Bình An có thể cảm thụ được vô cùng rõ ràng.

Công kích của Ngô Mộng Khê càng lúc càng nhanh, càng ngày càng có tiết tấu, công kích đâu vào đấy.

Khi thấy đối thủ xuất hiện, nàng liền dùng bộ pháp nhanh chóng theo vào, đánh ra một loạt công

kích.

Lấy dài công ngắn, lấy duệ công mạnh, mỗi một chiêu đều vừa đúng.

Rất nhanh, đã chiếm ưu thế.

Nhuận thổ ở một bên hết sức chuyên chú dùng hình chiếu thạch ghi lại khung cảnh này.

Lão Ngưu thì cầm Bổn Bổn nhỏ, một bên nghe Lý Bình An nói, một bên nhanh chóng nhớ kỹ.

“Kiếm của Ngô Mộng Khê quá nhanh, tốc độ và phương hướng đều không cách nào khống chế được.

Đầu đuôi không thể kiểm soát được, cũng tạo thành chướng ngại rất lớn.

Chỉ có thể hao phí tinh lực đi khống chế, mà dạng này là không thích hợp đánh lâu dài.

Nếu ta là người kia, thì sẽ tận lực tránh khỏi công kích của nàng”

Đương nhiên đây chỉ là giả thiết hắn là Ngô Mộng Khê giao thủ với người kia, nếu thật sự để hắn tự

mình ra tay thì căn bản là hắn không cần phải tránh né mũi nhọn.

Lý Bình An nói xong, trong đầu liền hiện ra một chút chiêu thức.

Giống như hắn thật sự hóa thân trở thành người kia và đang quyết đấu cùng Ngô Mộng Khê.

Chỉ cần Ngô Mộng Khê mất đi lợi thế thì kiếm thế của nàng sẽ hoàn toàn phát huy ra, căn bản không còn sức hoàn thủ.

Lão Ngưu giật mình, ghi lại để nhớ cho kĩ.

Có một người là đệ tử đồng môn với Ngô Mộng Khê nghe không nổi nữa bèn lên tiếng ngăn lại.

“Xem ra huynh đài rất có ý kiến với Trúc Diệp Phong kiếm pháp của chúng ta, ở chỗ này nói nhiều cũng không có ý nghĩa gì nữa, không bằng chúng ta tỷ thí một chút đi!”

“Lão Chu, không nên gây chuyện!” Bên cạnh có đệ tử đứng ra khuyên nhủ.

Người được xưng là lão Chu không nghe lời khuyên của người kia mà tiến lên một bước.

“Vừa rồi nghe huynh đài chậm rãi nói, chắc hẳn huynh đài rất hiểu rõ Trúc Diệp Phong của chúng ta,tại hạ muốn thỉnh giáo một chút”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, đứng lên…

Chương 277: Lý Bình An có hơi hẹp hòi

1709 chữ

Tên họ Chu kia thấy Lý Bình An đứng lên thì hắn ta lập tức tiến lên một bước, ôm quyền thi lễ.

“Moi!”

Lão Ngưu và nhuận thổ chống nạnh, bảy cái không phục tám cái không phân nhìn về phía đối phương.

Giống như là đang nói, đại ca, chơi hắn đi!

Lúc này mới nghe thấy Lý Bình An nói, “Lão Ngưu, nhuận thổ chúng ta đi thôi”

Nói xong, Lý Bình An quay người rời đi.

Lão Ngưu đang uống trà sửng sốt một chút rồi vội vàng đuổi theo.

Một người một trâu một tra nhanh chóng nhanh rời đi.

Đổi một nơi khác rồi lại tiếp tục bắt đầu chuyện lúc trước.

Vì chút chuyện nhỏ này mà làm tổ chuyện ra là điều không cần thiết.

Không thể chậm trễ chuyện của hắn được.

Tên đệ tử họ Chu nhếch miệng, hừ một tiếng.

“Hắn ta chỉ được cái miệng thôi!”

“Được rồi, bớt tranh cãi đi”

Một hồi gió bão còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc.

Lý Bình An đổi một vị trí rồi tiếp tục xem Ngô Mộng Khê chiến đấu.

Đối diện là đệ tử áo trắng đang lấy ra ba tấm bùa liên tiếp để phối hợp với công pháp tu luyện của

Tiếng nổ tung vang lên, một lực lượng khổng lồ giống như cối xay không ngừng nghiền ép Ngô Mộng Khê.

Mỗi một lần oanh kích đều có trận pháp nhỏ xíu không ngừng hình thành,không ngừng lớn mạnh. Lão Ngưu vừa lật sách vừa ghi chép.

Liên

quan tới phương pháp chiến đấu của tu sĩ, Lý Bình An cảm thấy hắn vẫn hiểu quá ít.

Sau khi xong, hắn tự cuốn chính hắn vào trong.

Tưởng tượng ra hắn đang giao thủ cùng một người trong đám người đó, đối phương dùng chiêu thức gì và hắn nên đối phó ra sao.

Đầu tiên hắn sẽ mang Bạch Ngọc Kinh ra, phong tỏa tất cả thuật pháp của hắn.

Sau đó hắn và lão Ngưu sẽ đi lên hành hung một trận.

ân~

Lý Bình An nhẹ gật đầu, ám chỉ là hắn sẽ làm như vậy.

Không bao lâu sau, chiến đấu kết thúc.

Ngô Mộng Khê thắng, tên đệ tử kia thì bồi thường một kiện pháp bảo.

Luyện khí sĩ giống như là Doraemon vậy, ai cũng không biết một giây sau đối phương sẽ móc ra cái gì từ trong túi mình.

Lý Bình An chăm chú nhớ kỹ vào đầu, về sau khi giao thủ với luyện khí sĩ thì nhất định phải xuất thủ nhanh chuẩn và hung ác.

Không cho đối phương có cơ hội phản ứng.

Lý Bình An nhẹ gật đầu như có điều suy nghĩ.

Luận võ vẫn đang tiếp tục, có người thua thì cũng có người thắng.

Có nơi hoàn toàn yên tĩnh, dưới đài căn bản là hoàn toàn không có người vây xem.

Có nơi lại vô cùng náo nhiệt, đệ tử vây xem tập trung tinh thần,tiếng hoan hô và âm thanh ủng hộ liên tiếp nhau.

Thỉnh thoảng có đệ tử bị trọng thương nên được khiêng xuống.

Tuy nói mỗi một đài luận võ đều có trưởng lão tọa trấn nhưng đồng thời cũng có quy định không

cho phép đánh nhau xảy ra án mạng, thế nhưng đao kiếm lại không có mắt.

Khi đang luận võ, binh khí vô tình, ai có thể đảm bảo sẽ không làm bị thương ai chứ?

Đến buổi trưa, mặt trời càng lên cao hơn.

Có một tên đệ tử bất hạnh bỏ mình khi đang luận võ.

Trận luận võ kia, Lý Bình An vừa lúc ở dưới đài.

Hai bên đánh cực kì thảm thiết, thủ đoạn nào có thể dùng được thì đều sử dụng hết. Cố gắng liều mạng lần cuối cùng.

Kết quả, một bên không dừng tay, một bên lại mất đi năng lực tránh né.

Trưởng lão ra tay chậm nửa nhịp dẫn đến một chết một trọng thương.

Thảm a –

Lý Bình An mang theo băng ghế, nhìn thấy chỗ kia náo nhiệt nhất thì tiến tới.

Một người một trâu một tra ngồi trên ghế dài, vểnh chân bắt chéo.

Một người uống rượu, một người bóc đậu phộng.

Thỉnh thoảng còn vỗ tay bốp bốp hai cái.

Đánh hoàn toàn chính xác và đặc sắc, không như hắn chỉ dùng mấy chiêu là xong.

Không so chiêu nhiều mà là so sự tinh túy.

“Ủng hộ Chu sư huynh!”

Ngô Mộng Khê đắc thắng không lâu sau, giờ phút này đang đứng dưới đài ủng hộ sư huynh đồng

môn.

Lý Bình An đập hạt dưa, người trên đài kia chính là tên đệ tử họ Chu muốn luyện tập một chút cùng Lý Bình An.

Hai người trên lôi đài ngươi tới ta đi, thế công của người đối diện như thủy triều,mỗi một chiêu đều nhanh gọn bất thình lình khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Thủ quyết không ngừng biến hóa, khi thì giãn ra, khi thì trong nháy mắt.

Khiến tên đệ tử họ Chu ứng chiến không kịp.

Dưới đài, Nhuận Thổ đang xem trò vui hừ một tiếng, chỉ có chút bản lĩnh đấy còn khiêu khích lão đại nhà ta

Lão Ngưu gật đầu, ra vẻ đồng ý, vừa rồi nên chơi chết hắn!!

Lý Bình An đập cho bọn họ một cái.

Ở chỗ này xem náo nhiệt, cắn hạt dưa uống trà lạnh như vậy không phải thích hơn sao?

“Trở về viết một bài nghị luận văn hai trăm chữ, phải thêm ba trăm chữ ca ngợi ta. Nhuận thổ:

Người ta còn không biết viết chữ

Theo sau một tiếng hét thảm, tên đệ tử họ Chu bay ra khỏi đài.

“Chu sư huynh!”

“Nhanh bảo vệ tâm mạch cho hắn.

Trước ngực bị đánh ra vài vệt máu, máu tươi lập tức phun ra ngoài, nhuộm đỏ cánh tay và vạt áo của hắn.

“Mau mau!”

Trưởng lão trầm giọng nói: “Mau gọi đội ngũ chữa bệnh đến!”

Nói xong liền dùng một chưởng vỗ lên người Chu đệ tử.

Một cỗ chân khí hùng hậu từ trong cơ thể của hắn phát ra, khiến sắc mặt tên đệ tử họ Chu trong nháy mắt trở nên hồng nhuận phơn phớt như ban đầu.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, trưởng lão này mặc dù công lực thâm hậu.

Nhưng chỉ hiểu vẻn vẹn có chút tri thức y học nông cạn và không chuyên nghiệp.

Tên họ Chu kia bị thương nguyên khí cực nặng,dạng này nếu như dùng công lực quá mạnh mẽ thì

sẽ bị giữ lại trong cơ thể hắn, căn bản là hắn cũng không thể nhận lấy được.

Bóng dáng Lý Bình An chợt loé lên, thi triển Yến Tử Xuyên Vân Tung, xông vào giữa đám người. “Nhường đường một chút!”

Rồi hắn vung tay lên, châm như thiểm điện, nhập huyệt như gió.

Mấy cây ngân châm đâm vào trên người tên đệ tử họ Chu.

Rồi hắn lại khoát tay, ngăn cản tên trưởng lão còn đang muốn truyền thêm chân khí vào người tên đệ tử họ Chu kia.

Sắc mặt trưởng lão khẽ biến đổi, tay cầm vạch ra một đường lưỡi tròn.

Kình lực xuyên xương, sau đó hắn ta hô một tiếng đẩy ra.

Lý Bình An dùng sức nắm chặt lấy, trầm giọng nói: “Lại truyền thêm nữa thì hắn ta sẽ chết. Trưởng lão cảm nhận được trên tay có một lực lượng truyền đến thì khẽ nhíu mày lại.

“Ngươi là?”

“Thầy thuốc.

Lý Bình An lấy châm tán khí, dùng ám kình đánh vào huyệt của hắn để lưu thông máu cho hắn. Lại cho hắn uống thuốc chữa thương được làm từ trước đó, tuy thuốc này không thể cứu người trở lại như

thường được.

Nhưng cũng có thể trị những tổn thương bên trong cơ thể,cũng coi như là có hiệu quả.

Hành động này, chỉ là biện pháp dùng lúc khẩn cấp mà thôi.

Cùng với đó, hắn làm hô hấp nhân tạo giúp trái tim đập lại cho hắn, những việc còn lại thì giao cho y sư của Thục Sơn.

Đệ tử họ Chu phun ra một ngụm máu tươi bị giữ trong cổ họng rồi nhìn Lý Bình An.

" Cảm …Cảm..ơn"

Chữ cảm ơn của hắn còn chưa kịp nói ra thì Lý Bình An đã buông lỏng tay. Đệ tử họ Chu bị quăng xuống đất phát ra một tiếng rên rỉ đầy thống khổ. Lý Bình An quay người rời đi đi.

(kinh nghiệm lương tâm thầy thuốc + 20)

Lão Ngưu giơ ngón tay cái lên, xét đến tổn hại thì vẫn phải là ngươi.

Khoé miệng Lý Bình An nhẹ nhàng câu lên, vẫn còn hơi mang thù vặt-

"Nhuận thổ,cuộc chiến đấu mới vừa rồi đã ghi chép lại chưa?"

"Lão Ngưu, bút ký đã làm xong chưa?"

"Bò….Ò…!"

"Rất tốt."

" Lý Bình An hài lòng gật gật đầu, sau đó chắp tay, một trâu một tra chậm rãi ung dung theo sau lung.

Quanh hắn vẫn rất ồn ào náo nhiệt, vừa rồi xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng chút nào đến bầu không khí nhiệt liệt này.

Có người đang chém giết trên võ đại, có người đứng nơi đó vỗ tay khen hay.

Có người thì tốp năm tốp ba ngồi ở trong góc, bưng chén rượu, xem người ta thảo luận bên nào thắng bên nào thua.

Lý Bình An đi trong đó, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Sau khi tìm được vị trí thoải mái thì hắn bèn dựa vào cây nghỉ ngơi.

Nhuận thổ bưng trà đến.

Lý Bình An nhấp một miếng trà lạnh, hừ khẽ rồi hát

Để buổi chiều, ánh nắng ấm áp bao phủ toàn thân, mặc cho suy nghĩ xuyên qua tiếng động lớn rầm

rĩ và phức tạp.

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng.

Không nên lười biếng, làm việc!”

Chương 278: Đoán chừng là sắp đến số rồi

Tông môn thi đấu còn phải diễn ra thêm vài ngày nữa.

Bởi vì nhân số các đệ tử quá nhiều, cho nên chỉ tỷ thí vòng thứ nhất thôi đã kéo dài đến hai ngày. Vòng tỷ thí thứ nhất lẫn lộn người xấu người tốt, vòng thứ hai rõ ràng có thể nhìn thấy cường độ tăng lên thêm một cấp bậc.

Đến vòng thứ ba, chiến đấu càng kịch liệt hơn.

Các loại thủ đoạn, chiêu thức tầng tầng lớp lớp.

Có thể nói là giống như cờ trống khiến cho người ta phải trầm trồ khen ngợi là vô cùng đặc sắc.

Mỗi ngày đều chứng kiến những cảnh tượng như vậy nhưng Lý Bình An làm không biết mệt.

Mỗi ngày đều xách ghế dài đến sớm để chọn một chỗ tốt chờ đợi vở kịch mở màn.

Về phần ai thắng ai thua, hắn cũng không thèm để ý.

Hắn vốn chỉ là một người bình thường, cũng không tham dự vào trong.

Lý Bình An ưa thích loại cảm giác này.

11:28

Ở bên ngoài nhìn người trong sân vì một mục tiêu nào đó mà truy đuổi lẫn nhau và phân cao thấp

với nhau.

Việc thắng lợi này là vô cùng quan trọng với bọn họ.

Có thể đối với hắn mà nói thì đây chỉ là một trò hay.

Đương nhiên, Lý Bình An cũng không phải chỉ đơn thuần là đến xem lịch.

Hắn cũng học được rất nhiều thứ từ những tu sĩ này.

Cao thủ so chiêu, việc phân thắng thua cần có rất nhiều yếu tố.

Vừa phải xem trời lại còn phải xem đất có tạo điều kiện thuận lợi hay không.

Còn phải xem cảm xúc ngay lúc đó, nếu có chút sơ sẩy thì có khả năng sẽ thất bại trong gang Lão Ngưu ghi chép trên cuốn sổ nhỏ như sau.

“Cao minh kỳ thủ, mỗi lần đi một bước, đều phải trải qua việc nghĩ sâu tính kỹ.

Mỗi lần đi một bước, thì sẽ phải nghĩ tới bước thứ hai, bước thứ ba, thậm chí nhiều hơn.

Mà Lý Bình An lại là trường hợp đặc biệt, hắn sẽ trực tiếp lật đổ ván cờ- ”

tác.

Nhuận Thổ gật đầu, không hổ là đại ca của ta.

Mấy ngày sau, Top 32 rốt cục đã ra lò.

Những ngày này việc tranh đấu với cường độ cao đã khiến rất nhiều đệ tử hứng chịu những mức độ thương tổn khác nhau.

Cho nên những cuộc tỷ thí tiếp theo sẽ được diễn ra sau mười ngày nữa.

Lý Bình An đánh giá một chút, nếu như hắn tham gia tỷ thí.

Thì gần như không cần nghỉ ngơi, trong quá trình chiến đấu thì tu sĩ khó tránh khỏi việc bị mài mòn nhất định với cơ thể của bản thân.

Lại càng không cần phải nói đến sau khi chiến đấu thì chân khí trong cơ thể sẽ bị tiêu hao nghiêm trọng.

Phải qua một thời gian tĩnh dưỡng thì mới có thể khôi phục được.

Trước khi khôi phục lại bình thường thì tất nhiên công lực sẽ giảm bớt đi nhiều.

Mà Lý Bình An tu luyện Quy Tức công.

Mặc dù sự tiến triển trong tu luyện vô cùng chậm chạp, thế nhưng ưu điểm cũng rất rõ ràng Năng lực khôi phục mạnh, có thể tụ tập càng nhiều lực lượng hơn nữa và bộc phát ra lực lượng

mạnh hơn.

Với lại nếu có đầy đủ sức lực thì vẫn có thể đột phá được. Hoặc là sẽ tiêu hao phần lớn,có lợi cho việc đánh lâu dài.

Lý Bình An gật gật đầu, nam nhân thì phải bền bỉ ~

“Lão Ngưu, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Bò….Ò… ~ ”

Trong phòng bày một thùng tắm, bên trong là các cây thuốc cần dùng.

Đây là thuốc tắm mà Lý Bình An mới nghiên cứu ra.

Thuốc tắm là một loại hưởng thụ xa xỉ với tu sĩ.

Nói như vậy, nhưng vài tên vũ phu cũng rất thích dùng nó để rèn luyện thân thể.

Giá cao chót vót như muốn lấy mạng người ta thường tốn một đống dược liệu, cần phải mấy ngày

mấy đêm không ngủ không nghỉ để chiết xuất.

Người bình thường căn bản là không đủ sức.

Cho nên, Lý Bình An tự dùng các loại thảo dược để chế tạo ra.

Vì thế, hắn mua mấy quyển phương thuốc, làm thí nghiệm mấy lần.

Trước đó trong phòng tắm, hắn lấy ta ba bình trắng nhỏ, đổ ra ba loại chất lỏng.

Nhìn kỹ thì nước thuốc giống như một đống bùn vừa đen vừa dày, chậm rãi bốc lên bọt khí.

Lý Bình An cởi quần áo ra, chui vào.

“Hồ – ”

Lý Bình An lấy ý niệm dẫn thanh khí nhập vào kinh mạch, phong bế mũi lại rồi dẫn vào trong đan điền.

Màng tim tán lạc, khí hải quán chú đi vào đan điền.

Để trọc khí bài xuất từ mười ngón tay,lòng bàn tay, hai chân và lòng bàn chân.

Khiến dược hiệu hoàn toàn phát huy ra, khí nóng càng phát ra mạnh, ngũ tạng lục phủ càng giống như bị bàn ủi ủi nóng.

Nước lập tức sôi trào, bọt khí văng khắp nơi.

Loại cảm giác khác thường này, một mực tiếp tục đến sáng sớm ngày thứ hai.

Lý Bình An chỉ cảm thấy thân thể vừa sưng lại vừa ngứa, đau nhức toàn thân, khô nóng khó nhịn.

ân, từ cảm giác nhìn lại.

Hắn thất bại.

Lúc này, lão Ngưu và Nhuận Thổ đi tới.

Sau khi nhìn thấy Lý Bình An, vẻ mặt chúng đầy sợ hãi.

Ta di! ?

Nhuận Thổ và tra tra kêu lên.

Lý Bình An sững sờ nửa ngày mới hiểu ra ý của chúng,hắn biến thành người tí hon rồi sao? Chỉ thấy khắp người Lý Bình An nổi lên một tầng đỏ ửng giống như là bị hỏa thiêu,

Không chỉ thất bại mà hình như còn có tác dụng phụ.

Ngày thứ hai, màu trên người Lý Bình An biến thành màu vàng.

Ngày thứ ba, thì là màu đen.

Ngày thứ tư, là màu xanh lá.

Khá lắm, giống y như bảy sắc cầu vòng vậy.

Cho đến Top 32 người bắt đầu tỷ thí, Lý Bình An vẫn không tìm được cách để thành công.

Không phải chỉ tốn nhiều hơn tí thời gian thôi sao,ta cũng không tin!

Lý Bình An vểnh chân bắt chéo, thu hồi suy nghĩ, lực chú ý đặt ở trên đài luận võ.

Lão Ngưu đã sớm điều tra xong Top 32 sẽ thi đấu với nhau, thậm chí còn có một số bát quẻ nhỏ. Giống như là ai thân với ai, ai với ai vì chuyện gì mà thù nhau.

Đối với việc hóng hớt ăn dưa bở này thì loài người không bao giờ hết hứng thú.

Lão Ngưu: Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp.

Lý Bình An đập hạt dưa, thỉnh thoảng gật đầu.

Hiện trên đài tỷ thí là hai người, một là trúc Diệp Phong Thanh Loan, một vị là nữ đệ tử tiểu Quỳnh phong tên Mặc Linh..

Trước khi hai người tiến vào Thục Sơn thì hai người chính là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư. Nghe nói còn có hôn ước với nhau.

Mà sau khi tiến vào Thục Sơn, bởi vì tài năng hơn người cho nên Mặc Linh được rất nhiều trưởng lão yêu thích.

Đạt được rất nhiều tài nguyên tu luyện, từ đó mà tu vi tiến bộ thần tốc.

Trái lại Thanh Loan, bởi vì một lần có nhiệm vụ.

Không để ý đến tu vi của bản thân mà xả thân cứu Mặc Linh dẫn đến việc tu vi bị hao tổn.

Từ đó gánh chịu hai chữ phế vật trong miệng người khác.

Từ đó về sau, Mặc Linh cũng dần dần xa lánh Thanh Loan.

Mà dưới đài có một nữ nhân với khuôn mặt lo lắng chính là tiểu sư muội của Thanh Loan.

Cũng yêu mến Thanh Loan đã lâu, không rời không bỏ.

Lão Ngưu chậm rãi kể câu chuyện xưa cũ kia ra.

Trong lòng Lý Bình An hô to quá đặc sắc.

Chuyện xưa này nếu được viết ra tiểu thuyết thì đủ để viết ra mấy triệu chữ đó.

Nhìn người khác rồi nhìn lại mình một chút.

Chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, “Bình thường ~ ”

Chuyện xưa còn chưa kết thúc, lão Ngưu đang tiếp tục kể chuyện.

Chẳng biết tại sao, gần đây tu vi của Thanh Loan đột nhiên tăng mạnh, rất có thể sẽ vượt qua tu vi ngày xưa.

Lý Bình An phun vỏ hạt dưa, đoán chừng là thiếu niên này sắp đến số rồi…

Chương 279: Thư Cảnh Dục gửi

Tay Mặc Linh bấm pháp quyết, lửa lớn biến dài mấy trượng đánh về phía Thanh Loan.

Lại bị một kiếm của Thanh Loan chặt đứt.

Thực lực hai người đều không tầm thường, lại thêm việc có quan hệ thế này nữa.

Cho nên xung quanh họ đầy đệ tử đứng xem trò vui.

Lại một đợt phi kiếm đánh tới, Mặc Linh phun ra hai ngụm máu tươi, bộ dáng lung lay sắp đổ.

“Thanh ca ca. Ngươi quả thực nhẫn tâm như thế sao?”

Thanh Loan lạnh hừ một tiếng, dùng thân kiếm đánh rơi nàng ta xuống dưới đài.

“30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, không ai mãi mãi hèn!!”

Lý Bình An: E(© Ve”)

Đặc sắc! !

Là cực phẩm bên trong cực phẩm.

Chiến đấu kế tiếp cũng đặc sắc như vậy, rất nhanh Top 16 đã được phân ra.

Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu đã bị đào thải sau cuộc thi đấu lựa chọn Top 100 rồi. Top 16 thì Lý Bình An chỉ biết mỗi Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết một đường giết tới, cuối cùng lại bất hạnh bại trận.

Trận thi đấu này cực kì náo nhiệt, cuối cùng hơn một tháng sau mới hạ màn.

Nghe nói bên thắng có thể nhận được một pháp bảo của Thục Sơn, tứ cường, Top 16. . . Đều có thể nhận được những sự ban thưởng khác nhau.

Với lại những người này còn biết xuống núi lịch luyện.

Tuy nhiên những người kia không có quan hệ gì với Lý Bình An.

Hắn chỉ là một người xem trò vui.

Vở kịch kết thúc, hắn đi về dược cốc trồng trọt.

Một người một trâu một tra ngồi trong phòng thảo luận chi tiết về cuộc tỷ võ.

Lý Bình An nói tiếng người.

Lão Ngưu kêu bò….Ò… Bò….Ò..

Nhuận Thổ huyên thuyên nói xong.

Khiến cho người ta cực kì khó hiểu là bọn họ giao lưu như thế nào.

Thời gian trở về quỹ đạo.

Lý Bình An mang theo lão Ngưu bắt tay vào nghiên cứu thuốc tắm, Nhuận Thổ thì ở một bên trợ thủ.

Năm hướng nhanh chóng bắt đầu, lúc sáng mới gấp dây cung.

Đảo mắt, thời gian hai năm rưỡi liền đi qua.

Lý Bình An ngồi xếp bằng trong thùng tắm, qua hai năm nghiên cứu, thuốc tắm đã được làm ra gần như hoàn hảo.

Chí ít sẽ không giống trước kia, trên thân biến hoá đủ bảy màu sắc khác nhau.

Hồi lâu sau, khí nóng trong cơ thể hắn dần dần thối lui.

Hóa thành một dòng lũ lớn, lao nhanh vào trong thân thể hắn.

Tựa như là một con ngựa hoang mất cương, chỉ cần có thể khống chế lại, thì có thể thành công.

Thân th không ngừng run rẩy trong nước thuốc, mỗi một lần hô hấp, đều phun ra một ngụm khí trắng.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ cầm vũ khí, đứng ở ngoài cửa hộ pháp cho Lý Bình An.

Nhuận Thổ dùng đôi mắt cảnh giác nhìn bốn phía, lúc này nó bỗng nhiên chú ý tới trên mặt đất có một con giun đang ngọ nguậy.

Sau đó liền chém con giun đang dựng thẳng thành hai khúc, miễn cho nó ảnh hưởng đến việc tu hành của lão đại.

Lý Bình An phun ra một ngụm khí bẩn.

Thành công! !

Giống như là từ một vũng đầm nước biến thành một vũng đầm sâu.

Mỗi một khiếu huyệt, mỗi một đường kinh mạch, đều hóa thành bảo tàng vô cùng vô tận.

Lý Bình An hài lòng gật gật đầu.

Người nha, trong sinh hoạt hàng ngày khi thì bận rộn lúc lại nhàn nhã.

Khi thì phấn khích vui mừng, khi thì cảm thán.

Không thể nói là đã hình thành thì sẽ không thay đổi, mà phải phong phú mới thích.

“Lão Ngưu, Nhuận Thổ đêm nay ăn lẩu!” Trong giọng nói của Lý Bình

An không che giấu nổi sự vui

vê.

Nhuận Thổ đang phá huỷ tổ kiến, nghe thấy Lý Bình An nói vậy thì.

Vui vẻ mà quay đầu lại "Lão đại, ngươi cuối cùng cũng thành công! !"

Hai năm rưỡi,nó theo Lý Bình An hai năm rưỡi.

Nhuận Thổ tiến bộ mạnh mẽ, bước lên con đường tu hành, cũng biết chữ và biết nói chuyện.

Hơi gió nhẹ nhàng thổi qua,ngoại trừ ngẫu nhiên có một hai tiếng ve kêu,còn lại trong được cốc cực kì yên tĩnh.

"Lão Ngưu, ngươi không để lại cho ta chút thịt bò nào sao!" Lý Bình An chất vấn.

Lão Ngưu không trả lời hắn, tiếp tục chăm chú nhìn vào nồi thịt.

Trong nồi, thịt và canh đều đang sôi trào, hương vị cay ngon, mỗi một phiến thịt đều mang theo một mùi thuốc.

Mùi thơm xông vào mũi, làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

Lý Bình An đứng người lên, "Chúng ta chỉ ăn cơm thôi cũng nhàm chán, hay là vừa chơi game vừa

ăn."

Lão Ngưu và Nhuận Thổ nhìn hắn với ánh mắt tò mò.

Lý Bình An nói tiếp: "Đều là người có thân phận, muốn chơi thì phải chơi cho có văn hóa.

Thi đấu thơ đi, ai làm nhiều thì ăn nhiều thịt.

Ta đi trước, lấy Nguyệt Sắc làm đề

Lại là Động Đình nợ Nguyệt Sắc, đem thuyền mua rượu bên cạnh Bạch Vân.

Hai câu thơ, ta ăn hai miếng thịt"

Lý Bình An vớt ra hai miếng thịt từ trong nồi, tinh tế nhấm nuốt.

Kế tiếp là lão Ngưu.

Lão Ngưu: “Bò….Ò… Bò…Ò… Bò….Ò… ~ ”

Lý Bình An gật gật đầu, “lão Ngưu nhà ta rất có tài văn chương, ngươi cũng ăn hai miếnh đi

Lão Ngưu cũng kẹp hai miếng thịt.

Lý Bình An nói : “Nhuận Thổ, ngươi thì sao?”

Lão Ngưu cười hắc hắc, Nhuận Thổ mới vừa biết chữ không bao lâu.

Nói chuyện còn không lưu loát thì đừng nói đến làm thơ.

Nhuận Thổ trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Nguyệt Sắc Thanh Hàn lộ chưa hi, đầy Thiên Tinh

đấu đêm chìm hơi.

Nhà ai to rõ đông lâu địch, nhận sai Hằng Nga khoản trúc.

Tiếng mưa rơi trắng đêm Ngọc Long ngủ,lúc như thăm rừng bỏ chỗ ở, phiền muộn Lan Lăng ruộng ngày xưa

Nguyệt Sắc mênh mông dạng Bích Lan, dựa lâu người còn đấu lan can.

Lý Bình An: Q.

Lão Ngưu: (• _)

Lão Ngưu nhìn thịt bò trong nồi một chút rồi lại nhìn Lý Bình An

Lý Bình An: “Lão Ngưu, chơi nó!”

Nhuận Thổ:

“A a a cứu mạng a ~

Bên trong dược cốc lập tức truyền đến một trận truy đuổi đùa giỡn.

Phòng nhỏ ấm áp như xuân, ngoài cửa sổ bóng đêm như vẽ.

Cuộc sống như vậy so với hiệp lữ đao quang kiếm ảnh và nhu tình trên giang hồ thì đơn giản hơn rất nhiều, lại thêm mấy phần ấm áp bình thản,

“Bình An, Bình An!”

Sáng sớm Bạch Hạc đưa tin đứng ngoài cửa sổ réo không ngừng.

Thấy Lý Bình An không trả lời thì chửi ầm lên.

“Mù lòa! Tên mù loà chết tiệt kia!”

“Nếu còn không đi ra, ta ngất ở lỗ đít lão Ngưu nhà ngươi”

Lời còn chưa nói hết, một bóng dáng màu đen chợt lóe lên.

Một tay Nhuận Thổ xách Bạch Hạc “Ngưu ca, xử lý như thế nào? Là nướng hay là nấu?”

Lão Ngưu: “Bò….Ò… ~ ”

Bạch Hạc: “Nó nói cái gì?”

Nhuận Thổ: “Ngưu ca nói đem ngươi treo lên, cho ngươi hết lắm mồm thì thôi.”

Bạch Hạc thở dài một hơi, chỉ là treo lên thôi sao, đơn giản như vậy.

Nhuận Thổ tiếp tục nói: “Treo lên xong rồi đánh một trăm cái.”

Bạch Hạc:

Lý Bình An duỗi lưng một cái, không để ý đến những tiếng ồn ào bên ngoài

Sau khi nhận được tin tức hắn bảo lão Ngưu đưa tiền đưa thư cho Bạch Hạc . Tin tức này là Cảnh Dục truyền đến…

Chương 280: Lời hẹn ba năm

1641 chữ

“Thấy thư như thấy mặt, còn nhớ rõ ước hẹn ba năm của chúng ta không?” Lý Bình An khẽ nhíu mày, ước hẹn ba năm?

Hắn nhớ mang máng ba năm trước đây, Cảnh Dục viết thư có đề cập qua.

Ba năm sau, bọn hắn ở Giang Nam, cũng gặp nhau ở Giang Nam.

Trên thư Cảnh Dục nói hắn đang ở sa mạc, chuẩn bị chạy tới Giang Nam gặp mặt Lý Bình An. Lý Bình An do dự một chút.

Từ chỗ này đến Giang Nam đường xá xa xôi, huống chi hắn còn có công việc làm ăn của mình.

Chuyện luyện dược này,một khi hắn rời đi thì không thể được.

Cho nên tóm lại nếu cân nhắc thì. Toang!

Toang con mẹ nó suy nghĩ chu toàn.

Rèn luyện càng nhiều, lo lắng càng nhiều.

Mất đi càng nhiều, lo lắng cũng sẽ càng nhiều.

Con người cả đời này, chập trùng lên xuống, té ngã liên tục.

Gặp chuyện khó tránh khỏi sẽ lo lắng trùng điệp, lo trước lo sau.

Nhưng có quan hệ gì với Lý Bình An hắn chứ.

Xông xáo giang hồ, trong máu có gió nhưng dưới chân lại không có căn.

Đi đến chỗ nào, khi nào thì đi cũng không đáng kể.

Bị thế tục trói buộc, vậy còn gọi là người giang hồ sao?

“Di!!”

Thế là, ngày thứ hai.

Lý Bình An nói một tiếng với người trong giang hồ, đoán chừng hắn sẽ không rời đi trong thời gian quá dài.

Nhuận Thổ theo hắn lâu như vậy, cũng hơi hiểu một chút tri thức về các cây thuốc trên sách thuốc, vậy hắn sẽ để Nhuận Thổ lại.

“Trong tổ chức, ta giao nhiệm vụ quang vinh này cho ngươi.”

Lý Bình An nhét một bó hoa nhỏ trước ngực Nhuận Thổ để tạm biệt.

Nhuận Thổ trịnh trọng gật đầu, “Giao cho ta đi, lão đại!”

Trước khi đi, Lý Bình An lại nhìn nhìn một lần nữa đám đồng bạn nhỏ trong nhà.

“Ikun,gần đây biểu hiện của ngươi rất tốt, ta phải khen ngợi ngươi đấy ”

Lý Bình An cho nó hai đóa hoa hồng lớn.

Ikun phát ra tiếng kêu to, cực kì tự hào khi được khen thưởng.

Lý Bình An lại đi tới bãi nhốt cừu, “Dê xinh, ngươi biểu hiện cũng không tệ”

Vừa nói,vừa đưa tay vắt một chén sữa dê mới.

Nếm thử một ngụm, đúng là thật mẹ nó mới mẻ.

“Arigatou, dễ xinh, ta đi đây ~ ”

Giao phó xong hầu hết công việc, Lý Bình An liền dẫn lão Ngưu chuẩn bị xuống núi.

Đứng ở lưng đỉnh núi, nơi xa từng tòa núi cao liên miên không ngừng, mây trắng lượn lờ. Vừa vặn có ánh nắng từ trên núi chiếu qua, phát ra một vùng ánh sáng trên sườn núi. Lý Bình An nói : “Lão Ngưu, chuẩn bị xong chưa?”

Lão Ngưu cõng bao lớn bao nhỏ hoảng sợ lắc đầu, hoàn toàn chưa chuẩn bị xong! Ai cho ngươi tự tin dám ngự kiếm phi hành?

Lý Bình An đá một cước vào mông hắn, “Xem thường ta?”

Lão Ngưu ủy khuất méo miệng, vẻ mặt biểu thị dấu hỏi chấm.

“Mưa phùn!”

Lý Bình An kêu một tiếng, phi kiếm mưa phùn lướt ra khỏi hồ lô dưỡng kiếm.

Treo dưới chân hắn, dưới đáy chính là vực sâu vạn trượng.

Lý Bình An dùng một chân đạp lên trên, hai tay chắp sau lưng.

Lão Ngưu do dự một chút, giống như là bạch tuộc quấn trên người Lý Bình An. “Bò….Ò… ~ ”

Nhuận Thổ phất tay với bọn họ “Đại ca, Ngưu ca các ngươi bình an trở về nha.”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, “Yên tâm đi, đại ca ngươi xông xáo

giang hồ nhiều năm, sóng gió gì chưa thấy qua, đi thôi!”

Vừa dứt lời, phi kiếm mưa phùn bỗng nhiên lao ra ngoài.

Trên không trung lưu lại một đường cong xinh đẹp, nhưng mà lão Ngưu và Lý Bình An lại đứng giữa không trung.

Sau một khắc, một người một trâu hét thảm một tiếng, từ không trung rớt xuống.

“Đại ca, Ngưu ca! !”

Nhuận Thổ hô to.

Sau một tháng, mây đen gió lớn

Bên trên dòng sông,một chiếc thuyền con đi đến.

Một trận gió thổi qua, thổi bay tấn loạn đám cỏ lau quanh sông .

Trên một chiếc trên thuyền nhỏ,có một người mặc áo tơi đang ngồi chèo thuyền, đầu đội mũ rộng vành.

Hôm nay khách ít, người chèo thuyền bèn thả câu một mình.

Lúc này, trong bụi lau sậy run run một hồi.

Một người mang mũ rộng vành cưỡi trâu đi ra.

Người cưỡi trâu mặc một bộ quần áo màu xanh, bên hông buộc một cái đai lưng rộng bằng da. Trong tay cầm một cây trúc, cõng ở sau lưng Nhị Hồ.

Bên trái hông cài một bình rượu hồ lô.

Bên phải cài một thanh kiếm thạch, còn có một cọng lông bút.

Bên cạnh hắn, con trâu còn kỳ quái hơn nữa, cõng nồi và bao lớn bao nhỏ đồ vật.

Hắn ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt khá lạ lẫm.

Không phải nói dáng dấp kỳ quái, mà là nhìn lên thấy kỳ quái.

Rõ ràng là một gương mặt trẻ tuổi, lại khiến người ta cảm thấy hơi tang thương.

Người chèo thuyền nhìn đến ngẩn người, hô to: “Ngồi thuyền sao?”

“Bao nhiêu tiền?”

“Đến lăng thành thì mất năm mươi lượng”

Lý Bình An nhìn người chèo thuyền, nhếch miệng lên một vòng ý cười không dễ dàng phát giác ra. “Nhà đò, làm ăn thế nào?”

“Vẫn được.

Người chèo thuyền cúi đầu, giọng nói tịch mịch giống như mặt nước không có gió.

Không bao lâu, lại có hai người nữa lên thuyền.

Một người là quân nhân eo đeo kiếm, một người khác là nữ tử.

Hai người là quan hệ vợ chồng.

Một hơi chở được, người chèo thuyền hôm nay cực kì vui vẻ.

“Phu nhân, chậm một chút.

Tên quân nhân kia rõ ràng là ương ngạnh thànhư quen,nhìn bốn phía một chút.

Sau đó nói với Lý Bình An : ” Qua bên kia!”

Lý Bình An ngẩng đầu, không nói gì, đổi vị trí.

Sau đó đôi vợ chồng ngồi ở vị trí Lý Bình An mới vừa rồi.

Phụ nhân kia lôi kéo trượng phu, nhỏ giọng khuyên hai câu gì.

Đơn giản là để quân nhân không cần ức hiếp người khác, sẽ bị người khác ghi hận.

Quân nhân nhếch miệng, “Ai, nhận lấy!”

Vũ phu vứt cho Lý Bình An năm đại tử.

Lý Bình An mỉm cười, yên tâm thoải mái nhét vào trong ngực.

Ra tay thật là hào phóng.

Thuyền đi hồi lâu, mặt nước gợn sóng không ngừng.

Thuyền nhanh rồi chậm sau đó dần dần ngừng lại.

‘ân?”

Người chèo thuyền cau mày.

Mặt nước gợn sóng, thuyền cũng lung lay.

Thuyền trong nước lắc lư, lung la lung lay, “Đây là thế nào! ?”

Phụ nhân bị dọa đến mức biến sắc mặt.

bắt đầu xoay tròn.

Quân nhân nhấn tay lên kiếm, mặt mũi tràn đầy cảnh giác.

Người kia nhếch miệng cười một tiếng.

“Chư vị, tội gì phải làm người, làm người không vui.

Không bằng theo ta làm dã quỷ đi, cực kỳ vui vẻ! !”

Một luồng gió lạnh đánh tới, mang theo tiếng vang, đập vào mặt.

Tiếng cười của người chèo thuyền, nghe cực kỳ khiếp người.

“Phi!!”

Tên quân nhân quả nhiên có lá gan cực lớn, tuốt kiếm khỏi vỏ rồi vung kiếm bổ tới.

Nhưng mà lúc này, trên mặt nước vạch ra từng đường vòng cung, bọt nước văng khắp nơi. Hướng mạn thuyền bay tới, nước sông màu xanh đậm cuốn lên một vòng xoáy khủng bố.

Quân nhân lảo đảo một cái, suýt nữa thì ngã vào trong nước.

Nhưng phụ nhân kia không may mắn như thế, nàng ta bị cuốn bay ra ngoài, mắt thấy nàng ta sắp rơi vào trong nước lạnh buốt.

Đột nhiên, một bóng người đạp trong nước, bắt được phụ nhân kia.

Lý Bình An dùng hai ngón tay kẹp một tờ giấy ở giữa.

“Yên lặng! !”

Hắn ra lệnh một tiếng, lúc này gió êm sóng lặng

Lý Bình An vung tay lên, khí tức lộ ra ngoài, quét về phía tên đánh thuyền kia.

“Soat

Bóng người chèo thuyền lúc này tiêu tán đi.

Lý Bình An thản nhiên nói: “Đưa ngươi đi đến cực lạc, cũng coi như kết một cái thiện duyên đi” Quân nhân bám chặt lấy thuyền, thở hổn hển.

Rồi hắn chợt nghe thấy thân thuyền chấn động, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, sau đó mạn thuyền đã bị phá một khối lớn.

Thân thuyền nghiêng một cái, nước đã rót vào trong.

Thân thuyền bất ổn, trong chốc lát liền muốn lật cả đáy lên trời.

Lý Bình An bắt được thuyền, hời hợt dính tờ giấy vào.

“Phu nhân không sao chứ?” Quân nhân đỡ lấy nương tử.

Lý Bình An nhặt năm mươi lượng trên mặt đất lên, đó là tiền hắn vừa đưa cho người lái thuyền. “Tiền này ta sẽ cầm lại.”

Vợ chồng hai người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người một trâu đã đi càng ngày càng xa khỏi

mặt nước.

Chỉ cảm thấy bọn họ giống như là một vũng nước nhàn nhạt.

Trong thời tiết mưa phùn ở Giang Nam, chớp mắt một cái đã biến mất ngay trước mặt hai vợ chồng

Chương 281: Giang Nam

1283 chữ

Giang Nam trong ấn tượng của Lý Bình An là một nơi tình thơ ý hoạ.

Nước chảy bên cầu, thuyền chở người ta, hoa rơi mưa phùn, nước non như vẽ…

Những hình ảnh này tổ hợp lại với nhau ở trong lòng hắn tạo thành một bức tranh thủy mặc Giang Nam tuyệt sắc.

Lý Bình An và lão Ngưu đi đến một cây cầu đá.

Cảnh sắc Giang Nam cũng chầm chậm hiện ra ở trước mắt hai người, hai bên bờ có một vài căn nhà.

Ngẫu nhiên có mấy người mắt ngọc mày ngài, đều là thiếu nữ Giang Nam với hai chân trần trụi đạp trên sóng nước đang hát tình ca.

Cây liễu cao lớn che khuất ánh nắng, phản chiếu thành chiếc bóng trên mặt nước, mông lung giống như trong mộng.

Trách không được Cảnh Dục muốn chọn một chỗ như vậy.

Lý Bình An chạm mặt với Nam Phong

Quả nhiên, cho tới bây giờ giang hồ và tu tiên cũng không phải là chém chém giết giết.

Mà là mẹ nó hưởng thụ! !

Nếu như chỉ vì chém chém giết giết, còn tu cái rắm

“Đào ở trên cành cây, lá liễu che đầy trời….

Nhấc lên Tống Lão Tam là cặp vợ chồng bán thuốc phiện.

Lý Bình An hừ hừ khẽ hát, đi theo lão Ngưu vào trong Yên Vũ Giang Nam.

Hắn và Cảnh Dục đã thống nhất nơi hẹn gặp từ trước, ở trong Giang Nam- Hoàng Hạc Lâu.

Nơi này tuy là Giang Nam, lại cũng chỉ là một thôn xóm nhỏ ở biên giới Giang Nam mà thôi.

Lý Bình An quyết định đêm nay ở chỗ này nghỉ chân một đêm.

Hắn ăn ba con cá hoa vàng, một chén canh và một bát cơm, lại chui vào đám đông xem một tuồng kịch, mua một ít thức ăn.

Từ xế chiều, hắn chơi thẳng đến mười hai giờ đêm mới tản đi..

“Ha ha ha, lão Ngưu, khúc hát kia quả thật đã ghiền.”

Lão Ngưu hưng phấn kêu lên, công nhận là đã nghiền.

Hôm nay bọn họ không chỉ ăn đặc sản thịt bò kho tương của Giang Nam, còn đi xem hát hí kịch của Giang Nam và đi rất nhiều nơi danh lam thắm cảnh…

Chỉ là trở về quá muộn, lại thêm thời gian này người đến Giang Nam du ngoạn rất nhiều.

Khách sạn sớm đã đầy người, chỉ có thể ở ngủ ở dưới gầm cầu một đêm.

Tuy nhiên Lý Bình An và lão Ngưu sớm đã thành thói quen.

Trước kia không có tiền, có thể tìm được một gầm cầu có thể che mưa chắn gió thật đúng là không dễ dàng.

Lý Bình An và lão Ngưu vừa sưởi ấm,vừa trò chuyện, cũng coi như một khung cảnh đẹp đẽ..

Lúc này, đầu cầu lại có hai tên ăn mày đi tới.

Trông thấy Lý Bình An và lão Ngưu thì nhao nhao sững sờ.

Một tên ăn mày hô to: “Ai, ngươi lăn lộn ở chỗ nào?

Ai bảo các ngươi tiến đến, đây là địa bàn của chúng ta có biết không?”

“Đến, quấy rầy”

Lý Bình An nhún vai, lười biếng cười cười, cất bước đi thẳng về phía trước.

“Ngay cả chỗ này cũng không được đến

Lão Ngưu: “Ngưu..uuuu…!”

“Ai, chờ đã, đã trễ thế này rồi cũng không có chỗ nào, ngươi ở chỗ này tạm một đêm đi”

Lúc này, có một tên ăn mày bỗng nhiên mở miệng nói.

Lý Bình An quay đầu, nhếch miệng cười một tiếng.

“Vậy thì đa tạ.

Lý Bình An đưa bánh bột ngô còn chưa ăn hết ra, phân cho hai tên ăn mày.

Trò chuyện trong chốc lát rồi mỗi người nằm một chỗ đi ngủ.

Lý Bình An dựa vào lão Ngưu.

Hai tên ăn mày liếc nhau, có một tên ăn mày rút từ ống tay áo ra một miếng sắt rỉ sét cực kì sắc bén.

Một tên ăn mày khác nuốt nước miếng một cái, “Đại ca, ta sợ”

“Sợ cái gì! Không có đồ vật gì, gia hỏa này từ bên ngoài đến, dù có mất tích cũng không có người biết!”

Hai người lại thấp giọng nói thầm vài câu, giống như đã đạt chung nhận thức.

“Miếng sắt này dùng thế nào? Ta cảm thấy hơi khó dùng”

“Dùng cái này đi”

Lúc này, một âm thanh vang lên.

Trước mắt tên ăn mày xuất hiện một thanh kiếm sắc bén. “Cái này tốt nha!”

Hai tên ăn mày không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên.

Rõ ràng phong cảnh tốt như vậy lại luôn có người phá hư hứng thú của họ. Lý Bình An sửa sang lại tâm tình của mình rồi một lần nữa xuất phát.

Mấy ngày sau,hắn dựa theo ngày giờ đã hẹn chạy tới Hoàng Hạc Lâu.

Chỉ là không đợi được đến khi gặp mặt Cảnh Dục, hắn lại đụng phải một tên khác.

“Đầu bánh mì, đầu bánh mì”

Tên hòa thượng đầu bánh mì nhìn Lý Bình An, Lý Bình An cũng sửng sốt.

Cũng thật trùng hợp nha ~

Trường Thanh trừng mắt nhìn, “Lý thí chủ?”

Lý Bình An: “Trường Thanh? Sao ngươi ở chỗ này?”

Trường Thanh cười nhạt một tiếng, “Lý thí chủ, hai chúng ta thật đúng là có duyên phận nha.

Thiên hạ rộng lớn như vậy, nhưng ngươi và ta lại luôn có thể gặp được nhau trong biển người mênh mông rộng lớn này.

A Di Đà Phật, điều này nói rõ Lý thí chủ và ta có duyên với nhau nha.

Hòa thượng này quên không được hắn đã từng thuyết phục Lý Bình An xuất gia.

“Thôi đi, nói trở lại chuyện chính, sao ngươi lại ở chỗ này bán bánh mì sợi?”

Hoà thượng Trường Thanh mỉm cười, “Từ sau khi từ biệt ở Trấn Yêu quan, tiểu tăng cũng hơi có

cảm ngộ.

Bế

quan xong thì lại lần nữa đi du lịch bốn phương cũng không đi vòng vèo nhiều…

Trong lòng Lý Bình An tự nhủ, ngươi vòng vèo lúc nào mà quá nhiều?

Lý Bình An sờ lên bụng, “Vừa vặn ta cũng hơi đói bụng”

Trường Thanh hào phóng nói: “Để ăn mừng chúng ta gặp mặt nhau, Lý thí chủ cứ ăn thoải mái, chầu này tiểu tăng mời”

“Vậy được, trước cho ta mười cân mì sợi, ba mươi quả trứng gà, còn lại ngươi nhìn rồi ước lượng đi”

Trường Thanh: (v°*)?

“Nhiều như vậy?”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, “Không có việc gì, ta gọi tráng miệng hai món trước, đợi buổi tối lại ăn chính thức một trận”

Trường Thanh:....

Gió Giang Nam ngừng thổi, cả không gian tĩnh lặng như tờ.

Hoà thượng Trường Thanh ngồi dưới gầm cầu, một bộ sống không còn gì luyến tiếc.

Lý Bình An: “Sao ngươi lại bị đuổi đi?”

Khoé miệng Trường Thanh hơi run rẩy, ta có thể nói một câu thô tục hay không? “Vừa vặn, ta chuẩn bị đi phó ước đây, cùng đi đi”

Trường Thanh ôm hai chân, ủy khuất nói: “Đi chỗ nào?”

“Hoàng Hạc Lâu:

“Làm gì?”

“Cơm khô.”

Lý Bình An nói lý do cực kì đơn giản.

Ở Thục Sơn đợi quá lâu hắn cũng thấy hơi nhàm chán.

Tìm cho bản thân một lý do để có thể đi ra ngoài tản bộ.

Giống như lúc trước hắn đột nhiên muốn đi đến Trấn Yêu quan, muốn đi là đi…

Chương 282: Ba người gặp nhau

1436 chữ

Hoàng Hạc Lâu.

Hiện nay giá trị của Lý Bình An đã được rộng mở thêm vài lần, ăn một bữa ở Hoàng Hạc Lâu vẫn đủ tiền.

“Hôm nay ta mời ngươi” Lý Bình An cực kỳ hào sảng vỗ lên bả vai hoà thượng Trường Thanh.

Trong lòng hoà thượng Trường Thanh cảm khái, tiểu tăng ta chỉ mời Lý thí chủ ăn mười mấy cân mì sợi.

Mà Lý thí chủ mời ta ăn Hoàng Hạc Lâu, là ta hiểu lầm Lý thí chủ –

Lúc này, hắn lại nghe thấy Lý Bình An nói : “Trường Thanh, ngươi có phải không thể ăn món ăn mặn hay không, chỉ có thể ăn chay phải không”

Trường Thanh gật nhẹ đầu, hắn thật sự rất quan tâm ta nha.

Lý Bình An: “Tiểu nhị, thức ăn không cần chọn, ta gọi hết món ăn mặn, cơm cũng cho ta thêm mỡ

heo vào”

Trường Thanh:.....

Hai người một trâu vừa ăn cơm, một bên ngồi chờ Cảnh Dục.

Đợi đến khi sắc trời muộn rồi, Cảnh Dục mới ung dung đi tới.

Mấy năm không gặp, tiểu tử này vẫn như cũ là một bộ dáng bựa lầy.
“Tiểu nhị, cất chén này đi, ba người chúng ta uống bằng vạc”

Cảnh Dục hô to.

Đây là lần đầu hoà thượng Trường Thanh và Cảnh Dục gặp mặt.

Cũng là lần gặp mặt đầu tiên của ba ngtLý Bình An, Trường Thanh và Cảnh Dục.

Một ngày này, Hoàng Hạc Lâu xuất hiện khung cảnh khiến cho người ta nói chuyện say sưa cả ngày cũng không hết.

Chỉ thấy ba người một trâu ngồi bên chiếc bàn chung quanh bày đầy vạc rượu, lão Ngưu ôm vạc rượu uống rượu như uống nước.

Lý Bình An và Cảnh Dục thay nhau mời rượu hoà thượng Trường Thanh,

Chung quanh vạc rượu được chồng chất thành núi nhỏ, khiến các vị khách khác nhìn mà thấy xấu hổ.

Trùng hợp là có một tu sĩ cũng ở chỗ này uống rượu.

Về sau, tên tu sĩ này trở lại chốn cũ của Hoàng Hạc Lâu.

Chợt nhớ tới ba người kia sớm đã là nhân vật có uy danh truyền xa, từng ngồi ở đây uống rượu.

Bởi vậy mà Hoàng Hạc Lâu đổi tên là tam hùng lâu, cửa tiệm còn có tấm bảng gỗ khắc ba người một trâu.

Bị truyền thành một đoạn giai thoại.

“Sông lớn hướng về phía đông, ngôi sao trên trời tham gia Bắc Đẩu oa

Nói đi ta liền đi oa, ngươi có ta có tất cả đều có oa !!

Gặp chuyện bất bình chỉ cần oa một tiếng, lúc nên xuất thủ thì ta sẽ xuất thủ oa..”

Lý Bình An cao giọng hát.

Ba người một trâu, kề vai sát cánh vừa đi vừa hát.

Hát đến mức tình cảm dạt dào, khí thế ngất trời. Bọn hắn đi ra tử Hoàng Hạc Lâu đã là gần sáng.

Ba người một trâu uống ròng rã một buổi tối.

Trời vừa lộ ra những vệt trắng sáng, yên lặng như tờ, đường chân trời phía đông nổi lên từng tia sáng.

Nước sông tĩnh mịch, chỉ có bọt nước rất nhỏ đung đưa tới lui trên thuyền nhỏ.

Mặt trời mọc, sông hoa hồng rực lửa, xuân tới nước sông xanh màu xanh lục.

So với giết người đoạt bảo, thăng cấp luyện công.

Lý Bình An càng ưa thích cuộc sống vô ưu vô lo cả ngày uống rượu, ăn thịt, ca hát. Sáng sớm hôm sau.

Ba người tỉnh lại bên bờ sông.

Lý Bình An gãi đầu một cái, hơi mơ hồ, “Chúng ta tối hôm qua…. Uống rất nhiều sao?”

Cảnh Dục mang rượu có nồng độ cồn cao thật.

Cảnh Dục đội trên đầu chiếc quần cộc của Trường Thanh “Uống nhiều á? Ta chưa từng say, quá tốt

rồi”

Trường Thanh ngẩng đầu, cười nhạt một tiếng, “Thí chủ nói đùa, tiểu tăng làm sao lại uống say chú.

Ai, làm sao trên đầu tiểu tăng lại có cái quần cộc?”

Cảnh Dục: “Cái kia hình như là quần cộc của ta”

Lý Bình An bất đắc dĩ thở dài một hơi, hai người cãi nhau xong, đoán chừng miệng vẫn rất cứng rán.

Lý Bình An nhấc quần, quần cộc của ta…

Hán quay đầu nhìn về phía lão Ngưu.

Lão Ngưu: Ngưuu…. uuu…

Ba người mặc lại quần áo tử tế.

Lần này Cảnh Dục có nhiệm vụ trong người, cho nên muốn đợi ở Giang Nam một khoảng thời gian.

Dù sao nhàn rỗi nhàm chán, thì cùng hắn đi xem phòng ở cũng được

Đi theo lái buôn đến mấy mơi, Cảnh Dục chọn ba bốn lần.

Tóm lại một câu, quá mắc.

Giang Nam tấc đất tấc vàng, tất nhiên không có đồ gì tiện nghi rồi.

Mà tiền phòng lại không nằm trong phạm vi của hắn.

Cuối cùng Cảnh Dục tìm một nửa phòng có giá tiền tiện nghi,tổng thể cả phòng cũng không tệ lám.

Hỏi lái buôn là sao nơi này lại dễ dàng như vậy, tên lái buôn ấp úng nhìn trái phải không chịu nói với

Cảnh Dục cho hắn năm đại tử, lúc này tên lái buôn mới nói rõ sự thật.

Tòa nhà này có quỷ! !

“Phòng này quả thật không tệ, thế nhưng người chung quanh thường xuyên sẽ nghe thấy nửa đêm có tiếng khóc của nữ nhân.

Canh phu gõ mõ có một lần muốn đi vào nhìn xem là ai đang giở trò xấu, ai biết chỉ thấy một nữ nhân áo trắng bay tới bay lui…”

Nữ quỷ?

“A~

Cảnh Dục nhấc nhấc quần, “Khiến ta hơi cảm nhận được chút hứng thú rồi, vậy chốt toà nhà này

Lái buôn liếc mắt nhìn hắn, trong lòng tự nhủ tên này không phải sợ đến ngu

Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng.

Hắn khuyên vài câu, rồi nói không nên ở phòng này.

Thế nhưng Cảnh Dục rất kiên trì, đồng thời rất sảng khoái trả tiền.

Lái buôn không nói thêm gì nữa, đồng ý ký tên, lập tức đưa chìa khoá ra.

Cùng ngày hôm đó Cảnh Dục vào ở luôn, thế là hắn lại tìm Lý Bình An lão Ngưu và Trường Thanh đến trong viện ăn thịt nướng uống rượu.

Lần sau gặp mặt còn không biết là lúc nào đâu, Lý Bình An cũng không từ chối..

Thế là ba người một trâu ở trong sân nướng thịt, giống như là quên đi chuyện về nữ quỷ.

Trên thực tế ai cũng không thật sự quan tâm.

Một lát sau, trăng lên giữa trời.

Đông…. Đông đông đông!!

11:30

âm thanh cổ quái bỗng nhiên truyền đến, trong miệng giết phát ra âm thanh do không chịu nổi gánh nặng.

Giống như là có đồ vật gì đó đang nhảy lên muốn đi ra ngoài.

“Mẹ nó! Thật sự có quỷ.

Cảnh Dục lập tức đứng lên.

Lý Bình An bình tĩnh uống một chén rượu.

Hoà thượng Trường Thanh chắp tay trước ngực, vẻ mặt lạnh nhạt.

Chỉ chốc lát sau, một đám khí đen bay ra.

Ngay sau đó quả thật có một nữ tử áo trắng leo lên, chỉ là leo được một nửa.

Chợt phát hiện có chút gì là lạ.

Ba người một trâu đang nhìn thẳng vào nàng, giống như là đang nhìn con khỉ nhỏ trong vườn thú đang tấu hài.

Nội dung cốt truyện không đúng rồi? Sao bọn họ không chạy?

Cảm nhận được khí tức của bọn hắn nàng ta sững sốt một lát.

Nữ quỷ không chút do dự một lần nữa chui về đáy giếng. Quấy rầy ~

“Đừng chạy!” Cảnh Dục hét lớn một tiếng.

Thủ quyết vừa bấm, nữ quỷ kia không thể động đậy được nữa.

“Hắc hắc ~ ”

Cảnh Dục cười hắc hắc, liếm môi một cái.

“U, thì ra là lệ quỷ nha”

Tức là những người bị chết đột nhiên hoặc chết oan biến thành quỷ, hoặc là quỷ mà sau khi chết không có có con cháu thờ phụng.

Những oan quỷ, dã quỷ, đầy ngập oán giận, âm hồn bất tán này.

Hoà thượng Trường Thanh nói : “A Di Đà Phật, để bần tăng siêu độ nàng đi”

Cảnh Dục nhìn thoáng qua lệ quỷ kia, tò mò nói: “Dáng dấp thật sự vô cùng xinh đẹp, ngươi chết như thế nào?”..

Chương 283: Cái gì gọi là chuyên nghiệp

1769 chữ

Nữ quỷ không nhớ nổi, tại sau khi chết người ta sẽ mất đi rất nhiều ký ức.

Nhưng trên người nàng lại giữ lại oán khí.

Hoà thượng Trường Thanh siêu độ nàng, cũng đồng thời siêu độ ký ức của nàng.

Ký ức khi còn sống của nữ quỷ cũng theo đó tràn vào trong đầu hoà thượng Trường Thanh.

Vì thế mà mấy người mới biết chân tướng sự việc.

Nữ tử kia vốn là một nữ nhi xinh đẹp của một gia đình bình thường

ở huyện thành, bởi vì dung mạo xinh đẹp, cho nên có rất nhiều người làm mối.

Thế nhưng bởi vì dung mạo xinh đẹp lại gặp tai vạ bất ngờ.

Bị một công tử áo gấm bắt trở về trong phủ, chơi chán xong liền sai người đưa nàng vào trong ngôi nhà này.

Trong chỗ ở này còn có rất nhiều nữ tử khác,đều là những nữ tử có dáng dấp không tệ, bị cưỡng

ép bắt đến.

Những công tử áo gấm lúc nào nhớ tới bọn họ thì sẽ tới, có đôi khi cũng thưởng bọn họ cho thủ hạ hay huynh đệ của bọn chúng.

Bịn chúng cố ý trêu cợt các nàng, để cho các nàng chịu hết các loại tra tấn.

Chết rồi, thì chôn ở trong giếng.

“Mẹ nó, súc sinh!!

Biết được ngọn nguồn sự việc, Cảnh Dục hung hăng mắng một câu.

Hoà thượng Trường Thanh thở dài một hơi, lộ ra vẻ mặt trách trời thương dân.

Lý Bình An không hề nói gì.

Ba người một trâu tiếp tục uống rượu.

Rượu là Cảnh Dục mang tới từ thư viện, tất nhiên không phải rượu bình thường.

Rất nhanh, đã uống say.

“Mẹ nó!”

Cảnh Dục vỗ bàn một cái, “Tên súc sinh kia,gây tai họa cho nhiều thiếu nữ như vậy! !

Sắc mặt Trường Thanh âm trầm, hắn biết được ký ức của nữ tử kia, là người cảm động nhất trong đây.

Cẩm y công tử kia đơn giản là một tên súc sinh, thường thích mang những cô gái xinh đẹp vào trong hồ nuôi nấng cá sấu.

Trường Thanh khắc sâu cảm nhận được sự thống khổ và tuyệt vọng của các nữ tử.

Càng nói càng hăng hái.

Cảnh Dục cầm rượu lên rồi quảng xuống đất, “Nếu ông trời không trừng trị tên súc sinh này thì ba người chúng ta đi dạy dỗ hắn! Hai người các ngươi đồng ý không?”

“Tiểu tăng đồng ý!” Trường Thanh đột nhiên đứng lên.

Lão Ngưu: “Ngưu..uuuu…! !”

Hai người một trâu đồng thời nhìn về phía Lý Bình An.

Lý Bình An: (©o)...

Vừa rồi thông qua Trường Thanh nói, bọn họ đã biết thân phận của cẩm y công tử kia.

Con trai của định xa Hầu phủ, cũng không phải là dân chúng phổ thông nhỏ bé.

Tuy nhiên, lúc này mấy người đều uống say.

Lý Bình An cũng hơi say rồi.

Huống chi, bây giờ giống như ngươi và các huynh đệ đang uống rượu với nhau.

Khi đang uống cực kì vui vẻ thì huynh đệ ngươi thấy việc nghĩa nên rất hăng hái muốn giúp đỡ người khác.

Ngươi có ý tốt mà chỉ ngồi ở bên cạnh cổ động và ủng hộ thôi sao?

Lý Bình An:..... Vậy chơi hắn?

Túy Hương lâu.

Hôm nay toàn bộ tầng hai đều bị người ta bao trọn, bởi vì công tử thứ hai của định xa Hầu- Sở Doanh đi ra ngoài rất lâu giờ đã trở về.

Đây là một tin tức khiến người nghe cực kì lo lắng và sợ hãi.

Nói ra thì Sở Doanh này cũng là một nhân vật, dù sao thi người xấu trên thế giới này rất nhiều. Nhưng mà người bị hỏng từ nhỏ như thế này thì rất hiếm.

Khi mới mười tuổi, Sở Doanh đã sát hại ba tỳ nữ.

Đến mười hai tuổi, bên người hắn đã có ba nữ tử mỹ mạo làm ấm tay.

Ấm tay như thế nào?

Chính là vào mùa đông, thời tiết rét lạnh.

Có thể tùy thời tùy chỗ, luồn tay vào trong quần áo của đối phương, chui vào bộ ngực để sưởi ấm. Hoặc là ở trong chăn luồn chân vào để trừ lạnh cho chân.

Về sau hắn lại trở thành một người thích xem người sống sờ sờ bị con thú trong ao ăn sống hoặc bị phanh thây.

Có thể nói là danh tiếng cực kì xấu.

“Mẹ, làm phiền ngươi ra đón ta trong thời tiết mưa gió thế này!”

Sở Doanh nhấc chén rượu lên, nhét vào trong tay người đối diện

Đối phương cúi đầu, một câu cũng không dám nhiều lời.

Sở Doanh lại hùng hùng hổ hổ vài câu, “giải quyết mọi việc cho ta, nếu không ngươi cũng không cần sống nữa”

Người kia bận bịu gật đầu không ngừng.

Sở Doanh phất phất tay, ra hiệu cho hắn cút đi.

Lập tức có tú bà gọi đến mấy vũ cơ xinh đẹp.

Kiến thức uyên bác, thiên kiều bá mị, hoặc lắc lư vai lộ sữa, hoặc xoay mông xoay người.

Hoặc lộ ngực, hoặc nâng lên bờ mông tuyết trắng.

Chỉ là trong nụ cười có nhiều thêm vài phần sợ hãi.

Vị Tiểu Hầu gia có danh tiếng xấu cực thịnh này, mặc dù ra tay rất xa xỉ, nhưng mà ai biết có còn mạng mà dùng hay không.

Cũng may hôm nay Tiểu Hầu gia không chơi chết người.

Đợi đến bốn giờ sáng hắn đã rời đi từ cửa sau.

Tiểu Hầu gia ngồi ở trong xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Móng ngựa cực kì có tiết tấu giẫm trên gạch đá xanh biếc,trong đêm yên tĩnh phát ra âm thanh thanh thúy.

Bỗng nhiên xe ngựa dừng lại.

Chờ đợi trong chốc lát, không thấy có người dìu hắn xuống.

Sở Doanh nhíu mày, mấy tên khốn kiếp này không muốn sống nữa sao?

Một giây sau, rèm bị xốc lên.

Một bàn tay lớn xách hắn ra như xách một con gà con.

Lúc này, Sở Doanh mới kinh ngạc phát hiện.

Đây không phải là cửa của định xa Hầu phủ.

“Các ngươi là ai?”

Lời còn chưa nói ra, trên đầu đã bị người ta chụp một cái túi lên.

Ngay sau đó, cái gì hắn cũng không nhìn thấy.

Lý Bình An quét chân một cái rồi đánh hắn ngã.

Đánh hắn! !

Lý Bình An, Cảnh Dục và lão Ngưu.

Hai người một trâu không chút lưu tình để lại trên người Sở Doanh rất nhiều dấu chân to. Hoà thượng Trường Thanh đang ở bên ngoài, một mực không dám áp sát tới gần.

“Ngươi đang làm gì?” Lý Bình An quay đầu truyền âm.

Hoà thượng Trường Thanh truyền âm: “Tiểu tăng… Tâm địa thiện lương, hơi không xuống tay được,

Cảnh Dục truyền âm, “Loại súc sinh này có cái gì mà không xuống tay được, tranh thủ thời gian tới đạp hai cái đi.”

Trong đầu Trường Thanh hiện ra hình ảnh những nữ nhân bị giết hại kia, vì vậy hắn hít sâu một

Một cước đá vào người Sở Doanh, Sở Doanh phát ra một tiếng kêu rên.

Trường Thanh lập tức lộ ra vẻ mặt sảng khoái, quả nhiên sảng khoái.

Không khỏi nói: “A Di Đà Phật, Lý huynh, cảnh huynh, hai người các ngươi nói quả thật không sai” Hai người một trâu ngây ngẩn cả người.

Mới đầu mấy người nói chuyện đều dùng truyền âm, mà Trường Thanh bây giờ lại nói thẳng ra. Khiến cho Sở Doanh nghe được giọng nói của hắn, không chỉ nghe thấy giọng nói của hắn. Thậm chí còn biết trong đó có người họ Lý, có người họ Cảnh, có một người là đồng bọn. Trường Thanh bỗng nhiên kịp phản ứng lại, che miệng, “Xong, tiểu tăng nói ra, bây giờ nên làm gì?” “Đừng hốt hoảng”

Lý Bình An truyền âm, đang chuẩn bị suy nghĩ đối sách.

Bỗng nhiên ánh mắt Trường Thanh biến đổi, không thể tha cho hắn.

“Thí chủ, A Di Đà Phật, bần tăng đành phải đưa ngươi đi gặp Phật Tổ.” Dứt lời, một chưởng vỗ vào đầu hắn.

Lập tức, đầu Sở Doanh liền trở thành một đống máu me bê bết.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Ngay sau đó Trường Thanh nói lẩm bẩm, phong bế lại ba hồn bảy phách của Sở Doanh.

Trong tay hắn biến hoá hàng loạth pháp quyết, lấy pháp quyết từng trải qua, thôi động lửa trong cơ thể.

Một ngọn lửa hoá thành từng dòng lửa rồi từ đó trong lòng bàn tay hắn dâng lên một đám lửa. Ngọn lửa kia ẩn chứa một lực lượng không tên bao phủ toàn bộ thi thể của Sở Doanh trong đó. Đốt cháy thi thể, thậm chí ngay cả ba hồn bảy phách cũng bị thôn phệ cùng một chỗ. Rất nhanh, trên mặt đất chỉ còn lại một đám tro cốt.

Hoà thượng Trường Thanh lại cấp tốc niệm kinh văn siêu độ của nhà phật « Vãng Sinh Chú » và «

Địa Tàng Kinh »

Sau khi đọc xong, lại nhấc chân đá vào đám tro cốt.

Đám tro cốt vấy lên một tầng bột phấn trong suốt sáng long lanh sau đó bột phấn rơi trên mặt đất.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt đất, ngay cả nửa chút vết tích cũng không

nhìn thấy.

Làm

xong những việc này, hoà thượng Trường Thanh mới thở ra một hơi.

Toàn bộ quá trinh làm liền một mạch, không có bất kỳ sai lầm gì, cũng không có bất kỳ sơ sót gì..

Lý Bình An: (©_O)

Cảnh Dục: (o°;)

Hoà thượng Trường Thanh vuốt mồ hôi trên đầu, “Tốt rồi”

Tốt? Tốt cái rắm!!

Cảnh Dục không nhịn được muốn chửi ầm lên.

Một trận gió thổi tới khiến men say trong cơ thể Cảnh Dục bị thổi tan đi không ít, bọn họ vốn chỉ là thừa dịp say rượu muốn dạy dỗ đối phương thôi.

Cũng không có ý muốn ra tay triệt để, dù sao thì thân phận của đối phương cũng bày ra đó.

Nhưng bây giờ…. Việc này nên kết thúc như thế nào? Lý Bình An nhịn không được vỗ tay, hay hay!

Cái gì gọi là chuyên nghiệp đây.

Chương 284: Lời hẹn mười năm

1399 chữ

Dưới bóng đêm yên tĩnh, hai người một trâu đứng sững sờ tại chỗ.

Sau khi hoà thượng Trường Thanh làm xong tất cả mọi chuyện thì bỗng nhiên ánh mắt trợn tròn lên đầy kinh ngạc.

Sau đó ngón tay hắn chỉ về phía cây, một sợi khí tức hóa thành mũi tên.

Một tay hắn chỉ về phía con chim đứng trên ngọn cây,ngay lập tức con chim bị bắn thủng, rớt xuống đất.

Hòa thượng Trường Thanh chắp tay trước ngực, “Tên nhóc này biết được nhiều lắm.

Cảnh Dục hít sâu một hơi, nói với Lý Bình An : “Trường Thanh hơi biến thái một xíu.

Chỉ thấy hoà thượng Trường Thanh ngồi xổm người xuống, sử dụng hành động tương tự để xử lý sạch sẽ con chim kia.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Cảnh Dục hỏi.

Lý Bình An nói : “Còn có thể làm sao? Ai về nhà nấy, trốn đi!”

Nếu làm lớn chuyện, nếu như bị người ta phát hiện ra là định xa hầu- Tiểu Hầu gia bị giết.

Vậy thì chắc chắn sẽ huyên náo gây ra một trận gió tanh mưa máu.

Thừa dịp hiện giờ còn không người phát hiện, lúc này ba người bèn tách ra dưới ánh trăng và mưa phùn.

Đồng thời hẹn nhau là nếu sau mười năm mà còn có cơ hội thì sẽ hẹn gặp lại lần nữa.

Lần sau gặp lại chắc chắn sẽ vui mừng không dứt.

Nếu trên giang hồ gặp lại nhau sẽ cùng nhau uống chén rượu.

Hiện giờ chúng ta xin từ biệt! !

Ba người đi về các hướng khác nhau.

Bởi vì cái gọi là người sinh ra bốn người sắt: Cùng nhau khiêng súng, cùng nhau trèo qua cửa sổ.

Cùng nhau chia của, cùng nhau măm măm kỹ nữ.

Ba người với những ý định khác nhau cùng nhau khiêng súng ra trận.

Trên đường đi, Lý Bình An và lão Ngưu bắt đầu tăng bước chân.

Dù sao cũng vừa gây ra án mạng với lại đối phương còn là Tiểu Hầu gia. Định xa Hầu phủ.

Tiểu Hầu gia đã mất tích mấy ngày nay,

trước kia loại tình huống này cũng có.

Tuy nhiên kiểu gì hắn ta cũng sẽ để cho người ta thông báo cho người trong nhà một tiếng, nhưng lúc này đây lại không hề có tin tức nào cả.

Sống không thấy người, chết không thấy xác.

Định xa hầu cực kỳ yêu thương đứa con thứ hai này, sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì vậy hắn bèn mời tu sĩ dùng tìm khí thuật tìm kiếm khắp nơi, kết quả ngay cả nửa chút tung tích cũng không tìm được.

Chỉ cho ra một kết luận vô cùng xấu, một là Tiểu Hầu gia đã bị người ta giết,hai là đã rời khỏi nơi đây.

Cuối cùng đành phải dùng Dẫn Hồn thuật, Dẫn Hồn trên thân..

Kết quả, giày vò nửa ngày cũng không tìm được hồn phách của Tiểu Hầu gia.

“Tiểu nhị, đưa rượu lên”

Lý Bình An ngồi trong quán ven đường, uống chén rượu giá rẻ.

Vẻn vẹn một ngụm hắn bèn nhíu mày lại.

Lúc trước uống nhiều rượu mà Cảnh Dục mang từ thư viện tới cho nên khi hắn uống loại rượu này thì hắn chỉ cảm thấy không đúng vị.

Quả nhiên, là người thì không thể hưởng quá nhiều phúc.

“Chỗ này có ai không?”

Lúc này, một giọng nói vang lên.

Là một bộ khoái, hơn nữa còn là một nữ bộ khoái.

Tóc của nàng dùng một chiếc dây lụa màu đỏ buộc lên trông rất gọn gàng.

Chung quanh cái bàn đầy ắp người.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Lý Bình An thì nữ bộ khoái mới ngồi xuống. “Lão Ngưu, uống rượu!”

Lão Ngưu cúi đầu, rầm rầm uống xong nửa bầu rượu.

Lè lưỡi, rượu này thật là khó uống.

Lý Bình An dạy dỗ: “Hắc! Ngươi còn ghét bỏ, làm trâu không thể quên cội nguồn.

Có hai đồng tiền là không thể tung bay, trước kia ngay cả rượu này

chúng ta cũng đều không có mà uống đầu”

Nữ bộ khoái kia thấy thú vị, bèn lên tiếng nói: “Con trâu này của ngươi rất thú vị”

Lý Bình An cười cười, “Tất nhiên.

Nữ bộ khoái càng nhìn người này càng cảm thấy thú vị.

Chỉ thấy hắn lấy ra một tờ giấy tuyên rồi viết một chữ,

Sau đó nâng cốc bát ép ở bên trên rồi lấy tay úp lên bát.

Sau đó hắn thảnh thơi tự tại khẽ hát.

Một tay khác, hắn thỉnh thoảng lấy mấy hạt đậu nành ném vào trong miệngm

Một bộ dáng tiêu sái tự tại.

Khiến cho người ta không tự chủ được nghĩ đến một vị khách giang hồ tự do tự tại đứng tựa trước

cổng tre.

Chỉ chốc lát sau, bát rượu dâng lên một luồng khí nóng.

Nữ bộ khoái gắp một ít thức ăn lên, đang chuẩn bị bắt đầu ăn.

Lúc này, một đám người vừa đông vừa dài từ đầu đường đi tới.

Cầm đầu là tên đầu báo có đeo vòng mắt,vòng eo thô to, cầm theo một cây gậy to. “Đang ở đâu!”

“Đánh cho ta!”

Một đám lưu manh vô lại lao đến, trong tay cầm gậy gỗ.

Nữ bộ khoái thấy tình hình không tốt, bèn dùng một cước đạp một người ngã lăn quay ra ngoài.

Có thể là hai cú đánh không bù được bốn tay, huống chi nhiều người như vậy.

Mặc dù trong huyện thành này vấn đề trị an không tốt bao nhiêu, thế nhưng dám ở lúc trời sáng

tinh mơ thế này mà ra tay lại là cực kỳ hiếm thấy.

Người vây xem nhao nhao nhô đầu ra, có người cũng biết đám người này.

Là người bên trong Lưu Nguyệt các.

Sau Lưu Nguyệt các là quan phủ, mở thanh lâu để kiếm tiền.

Nữ bộ khoái vừa mới nhậm chức không lâu, đã điều tra ra thanh lâu này vụng trộm mua bán người. Tất nhiên là chạm tới lợi ích của đối phương.

“Phanh!!

Một cây gậy đánh vào đầu gối của nữ bộ khoái,khiến nàng đau đến mức ngã nhào trên mặt đất.

Đám người thấy thế thầm nghĩ không ổn, đám côn đồ này ra tay không biết nặng nhẹ.

Nếu thật sự đánh chết cô gái này thì bộ khoái phải làm sao bây giờ.

Nghĩ lại thì vận may của nữ bộ khoái này cũng không được tốt lắm, chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác lại đi trêu chọc Lưu Nguyệt các.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, chỉ là không có muốn ý ra tay giúp đỡ.

Đám người này ra tay có chừng mực, không đến mức sẽ đánh chết tên quan lại này.

Huống chi trước đây không lâu, hắn, Cảnh Dục và Trường Thanh vừa phạm phải án mạng.

Cho nên hắn cũng không muốn gây chuyện mà nghĩ muốn trở về Thục Sơn sớm.

Lão Ngưu đang chuẩn bị cầm lấy gà quay trên bàn.

Hết lần này tới lần khác lúc này một tên lưu manh không có mắt lại lật tung bàn của Lý Bình An lên Lão Ngưu sửng sốt, mắt thấy con gà quay kia sắp rơi trên mặt đất.

mẹ nó! !

Lão Ngưu nhấc chân lên đạp một cái, đạp tên lưu manh kia ra xa mấy trượng.

Soạt một tiếng, lại có hai tên lưu manh bị đánh bay ra ngoài.

Nơi xa, người vây xem lập tức kinh hãi, hành động của đám hỗn đản này, ngay cả trâu cũng nhì không được!

Khoảng một lát sau, những tên vô lại này gần như hoàn toàn nằm trên mặt đất.

“Mẹ nó, ngươi biết ta là ai không? Tiểu tử ngươi chết chắc rồi!”

Tên lưu manh dẫn đầu bị đánh ngã trên đất còn để lại lời nói ngoan độc.

Lý Bình An hơi bất đắc dĩ.

Lại gây chuyện, vẫn nên tranh thủ thời gian chạy thôi.

Nghĩ như vậy hắn bèn đứng lên, một cước giẫm lên trên mặt của đối phương…

11:31

Hết lần này tới lần khác lúc này một tên lưu manh không có mắt lại lật tung bàn của Lý Bình An lên. Lão Ngưu sửng sốt, mắt thấy con gà quay kia sắp rơi trên mặt đất.

Nơi xa, người vây xem lập tức kinh hãi, hành động của đám hỗn đản này, ngay cả trâu cũng nhìn không được!

Chương 285: Việc này ta nhận

1446 chữ

Nữ bộ khoái chật vật đứng người lên, vẻ mặt mờ mịt.

Nơi xa, một đám quan binh vội vã chạy tới.

“Gây phiền toái rồi”

Lý Bình An từ trong ngực móc tiền cơm ra rồi đặt ở trên một cái bàn khác.

“Lão bản, kết toán sổ sách đi.”

Khoé miệng của lão bản đang trốn dưới cái bàn bán mì có hơi run rẩy.

Tính tiền? Hắn liếc nhìn Lý Bình An,

Đúng là mẹ nó giảng cứu, cái này thì còn tính tiền gì nữa?

Nữ bộ khoái nhìn về phía Lý Bình An.

Nàng ta do dự một lát rồi lập tức giống như là đã quyết định một chuyện gì đó to lớn lắm.

“Có thể nhờ thiếu hiệp một việc được không?”

Lý Bình An nhấc chân muốn đi nhanh nhưng khi nghe thấy giọng nói của nàng thì hắn vô ý thức đứng sững lại.

Nữ bộ khoái thấp giọng nói: “Lưu Nguyệt các vụng trộm buôn bán người, hành động vô cùng ác liệt.

Phía sau còn có cái bóng của Định xa Hầu nhị công tử – Sở Doanh cho nên liên lụy ra rất nhiều chuyện.

Có một nữ tử bị bọn hắn hãm hại trốn thoát, nàng nắm trong tay chứng cứ phạm tội của đám người này, hiện giờ đang giấu ở nhà ta.

Nhà ta ở cây liễu trong ngõ hẻm thứ hai ở phía đông, có thể mời thiếu hiệp đưa nàng đến Ninh Giang, giao cho Lưỡng Giang tổng đốc được không”

Nữ bộ khoái nói một hơi.

Định xa hầu?

Lý Bình An hơi nhíu mày, “Sao ngươi không tự mang đi?”

“Không còn kịp rồi, quan thương cấu kết, đám người này chắc chắn sẽ giữ chặt ta ở chỗ này.” Nữ bộ khoái ráng chống đỡ thân thể, bắp chân và xương đùi như đã gãy.

Lý Bình An không trả lời ngay mà ung dung mà hỏi thăm.

“Phía sau liên lụy nhiều chuyện như vậy? Còn dính đến công tử định xa Hầu, ngươi chỉ là một tiểu bộ khoái mà thôi, ngươi ngại thời gian vừa rồi trôi qua không thoải mái hay sao?”

Nữ bộ khoái: “Đã là người mặc quan phục thì nên hành động sao cho xứng đáng với bộ y phục này.

Thiếu hiệp có võ nghệ cao cường, tốt bụng, nếu chịu duỗi tay viện

trợ thì tại hạ vô cùng cảm kích” Một đám quan binh đã vọt tới gần, nữ bộ khoái nhìn lại lần nữa.

Một người một trâu chẳng biết đã biến mất không thấy từ lúc nào.

Phút cuối cùng, cũng không còn nghe thấy tiếng trả lời của đối phương nữa.

Nữ bộ khoái thở dài một hơi, lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Thôi thôi –

Lúc đầu người ta cũng là một người không dễ chung đụng rồi, vừa mới ra tay đã là thấy việc nghĩa hăng hái ra tay giúp đỡ rồi.

Huống chi, chuyện này liên quan quá lớn, liên quan đến con của định xa hầu.

Tội gì dắt vào người chứ.

Cấp trên lạnh lùng nhìn thoáng qua nữ bộ khoái, chỉ để lại một câu nói, “Mang đi!”

Nữ bộ khoái cố nén đau đớn trên người, hai bộ khoái một trái một phải còng lại dây xích cho nàng. “Tên quan chó chết!”

Nữ bộ khoái âm thầm mắng một câu, lúc này bỗng nhiên chú ý tới một bên trên mặt bàn.

Có người dùng rượu lưu lại một hàng chữ nhỏ ở bên trên bàn.

“Việc này ta nhận, tiền ta cầm đi”

ân? Tiền?

Nữ bộ khoái đột nhiên nhíu mày, giờ mới phát hiện ra túi tiền bên hông chẳng biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng đâu.

Nàng sững sốt một lát.

Nhị công tử của Định xa Hầu – Sở Doanh?

Đó không phải là người mà trước đó không lâu đã hắn và Cảnh Dục Trường Thanh giết chết sao?

Lý Bình An tránh ở dưới mái hiên để trú mưa, hạt mưa lớn bằng hạt đậu giống như dây trân châu bị

đứt đang không ngừng rơi xuống.

Trên thế giới này quả nhiên mọi chuyện đều trùng hợp một cách kì lạ.

Lý Bình An suy nghĩ, "Lão Ngưu, chuyện này cũng coi như có duyên với chúng ta, nếu có thể thì chúng ta dựa vào đó vặn ngã vị Tiểu Hầu gia này cũng được.

Việc hắn mất tích, cũng chỉ có thể bị nhận định thành trốn tội mà thôi"

Lý Bình An cũng cảm thấy bội phục trí thông minh của mình.

Lão Ngưu chỉ gặm móng vuốt của mình, giống như là vừa rồi chưa ăn no, đang ngửi ngửi lại hương vị còn sót lại.

"BÒ….Ò… ~ "

Lão Ngưu biểu thị không quan trọng.

Dựa theo địa chỉ mà nữ bộ khoái nói thì hắn đã tìm được nhà nàng.

Tường vây cao cỡ một người ở trong mắt Lý Bình An như là không có tác dụng. Người gác cổng không lớn, trong phòng cực kì sạch sẽ, không nhuốm bụi trần.

Sáng sủa sạch sẽ, bình bình lọ lọ và đao kiếm treo trên vách tường.

Trong không khí mang theo một mùi thơm ngát, đồ dùng trong nhà đều mới tinh sạch sẽ. Chỉ là trong phòng cũng không có người.

Lý Bình An nâng chung trà lên, trà vẫn nóng.

"Ra đi, ta biết ngươi đang ở"

Lý Bình An rót cho hắn và lão Ngưu một chén trà, chậm rãi ung dung uống một ngụm.

Chỉ chốc lát sau hắn bèn nghe thấy buồng trong truyền đến tiếng xột xoạt.

Ngay sau đó một cô gái từ trong hầm ngầm chui ra, nhưng chỉ là một đứa bé mười bốn mười lăm tuổi.

Cô bé khẩn trương nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An đi thẳng vào vấn đề nói: “Thu thập đi, ta dẫn ngươi đến Ninh Giang”

Hắn về Thục Sơn thì phải đi qua Ninh Giang, vừa vặn tiện đường.

Nữ hài sửng sốt, lập tức cấp tốc chui về hầm.

Không lâu sau nàng đã thu thập xong đồ đạc của mình.

“Chu Bộ khoái đâu?” Nữ hài cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Không biết.”

Lý Bình An cũng không quay đầu lại mà nắm lấy lão Ngưu, sải bước đi.

Nữ hài vội vàng đi theo.

Ngược lại thì nàng rất thông minh, thấy Lý Bình An không thích nói chuyện, thì cũng không hỏi lung tung này kia nữa.

Càng không nghi ngờ thân phận của đối phương hay sinh ra một loại ảo tưởng là có thể đối phương sẽ hại nàng.

Bởi vì nếu như đối phương thật sự muốn hại nàng, biết nàng tránh chỗ nào rồi thì căn bản cũng không cần phải phiền toái như vậy.

Ngược lại Lý Bình An thầm nghĩ: Trách không được cô bé này lại trốn được ra ngoài.

Vào đêm.

Tầng cao nhất ở Lưu Nguyệt các, ánh đèn chập chờn.

“Tên bộ khoáo kia thật sự tìm được chứng cứ phạm tội sao? Cái này thì ta làm sao bàn giao với Tiểu Hầu gia được!”

Người nam nhân trung niên có một con mắt hình chim ưng khiến cho người ta có một loại cảm giác thâm trầm và âm hiểm.

“Có tin tức nói là Tiểu Hầu gia mất tích hả?” Một thủ hạ nói.

“Mất tích? Tên kia không chừng đang chui rúc ở chỗ nào đó” Người nam nhân trung niên hừ lạnh một tiếng.

“Ta đã sai người nghe ngóng, lúc ấy nghe nói chỉ có một tên mù lòa”

“Mù lòa?”

“Đúng, còn có thêm một con trâu”

“Những người kia nói dưới tay hắn có con trâu cực kỳ lợi hại, còn giống như hiểu tính người”

“Hừ, ta thấy chẳng qua bọn họ chỉ là phế vật mà thôi, đi gọi quỷ trắng đến cho ta!”

Chỉ chốc lát sau, một người trẻ tuổi mặc áo trắng đi đến.

Người này nhìn cực kì âm lãnh, con mắt giống như một vũng đầm sâu.

Lóe ra ánh sáng trắng, giống như có thể hút người ta vào.

Làn da trắng bệch như đã ở trong gió lạnh từ lâu mà trở nên tái nhợt, khiến người ta như cảm nhận được một luồng hơi lạnh.

“Lão gia, ngài tìm ta sao?”

“Có người rất phiền phức.

“Ta đi giải quyết hắn” Tên quỷ trắng gọn gàng đáp.

Người nam nhân trung niên gật nhẹ đầu, “Rất tốt, nhớ kỹ phải xử lý sạch sẽ.

Chương 286: Truy binh

1297 chữ

Trải qua mưa xuân, nước suối dâng lên mạnh.

Nữ hài ngồi xổm bên cạnh dòng suối nhỏ, dùng nước suối sạch sẽ để rửa mặt.

Thỉnh thoảng nhìn về phía nam nhân đang ngồi trên tảng đá.

Lý Bình An cầm Nhị Hồ, ung dung kéo.

Phương nam nhiều mưa, Lý Bình An tới mấy ngày rồi nhưng gần như một nửa thời gian đều đổ

mua.

Trách không được dù khách hay nhà thơ đến đây luôn có thể viết ra một vài bài thơ xuân đau thu buồn.

Thời tiết này, tâm tình tốt mới là lạ đó.

Nữ hài vuốt đôi chân của mình, nắm chắc lấy thời gian nghỉ ngơi.

Bởi vì nàng biết, kế tiếp còn có một đoạn đường rất dài nữa phải đi.

“Ăn chút gì đi”

Lý Bình An cất Nhị Hồ đi,đưa bánh trong tay cho nữ hài.

Nữ hài nói một tiếng cám ơn rồi bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong, còn giữ lại một khối nhỏ giấu ở trong ngực.

Lý Bình An tò mò nói: “Giấu nó làm cái gì? Đồ ăn của chúng ta vẫn đủ ăn

Nữ hài ồ một tiếng, “Quen rồi”

Khi ở Lưu Nguyệt các, những nữ tử như các nàng phải dùng hết thủ đoạn để chiêu đãi khách.

Nếu như không đạt đủ chỉ tiêu thì không những không có cơm ăn mà còn bị nhốt trong phòng tối. Nữ hài đã dưỡng thành thói quen này, khi có cơm ăn thì sẽ vụng trộm giấu ở trên người.

Các loại hình phạt khác như bị nhốt trong phòng tối cũng không đến mức khó chịu như vậy. “Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Muời ba.”

Lý Bình An im lặng, so với hắn đoán thì nhỏ hơn chút xíu.

“Nhà ngươi ở đâu?”

“Ninh Giang”

“Cha mẹ

làm cái gì?”

“Cha làm quan

Trên đường đi, nữ hài hơi câu nệ

Nhưng sau khi đi được một đoạn đường thì dần dần quen thuộc.
“Đại thúc, ngươi làm cái gì vậy?”

Nữ hài chậm rãi từng bước trên con đường đầy bùn đất.

“Ta?” Lý Bình An cười nhạt một tiếng, “Ta là một sát thủ” “Sát thủ?”

“Là người lấy tiền làm việc.” Lý Bình An giải thích nói.

“Mặc kệ… Mặc kệ tốt xấu sao” nữ hài nghi ngờ.

Lý Bình An do dự, gật gật đầu, “Là vậy đó, đưa tiền thì sẽ đi làm việc”

Nữ hài cúi đầu xuống, “Lúc ấy…. Người bắt ta, hắn nói hắn cũng lấy tiền làm việc, đại thúc nếu như

người xấu cho ngươi tiền, ngươi cũng sẽ giúp bọn hắn sao?”

“Khó mà nói” Lý Bình An thuận miệng nói, “Tiền còn phân chia tốt xấu sao?” Đi được một ngày, bóng đêm buông xuống.

Mưa bỗng trút xuống, cũng may ở phía trước xuất hiện một ngôi nhà nông trại. Nông trại sớm đã bị vứt bỏ nhiều năm.

Nhìn thì giống như là một gò đất nhỏ, cỏ cao cỡ nửa người mọc đầy xung quanh. Đi vào nông trại, Lý Bình An nhóm một đống lửa.

Mượn lửa, bắt đầu nướng đồ ăn.

Lý Bình An kẹp một miếng khoai tây nướng rồi dùng miệng thổi thổi.

Tro tàn giống như một đám sương mù, bay về phía ngọn lửa.

Nữ hài cắn một cái, lộ ra vẻ thoả mãn.

“Lão Ngưu, chai tương đầu”

Lão Ngưu móc ra một cái bình lớn.

Lý Bình An múc ra một thìa tương, “Nếm thử cái này”

Nữ hài trừng mắt nhìn, lại nếm thử một miếng.

tương này nhìn cực kỳ chướng tai gai mắt, thế nhưng khi bắt đầu ăn lại hết sức có hương vị.

Lập tức cười ngọt ngào, “Ăn ngon, tương này mua ở đâu vậy?”

Lão Ngưu đắc ý cười cười, đây đều là bản trâu trâu làm đó.

Lão Ngưu nhấc nồi lên, chuẩn bị bưng ra một nồi canh nóng hừng hực.

Đột nhiên, cửa bị người ta đẩy ra.

Cửa gỗ cũ kỹ phát ra tiếng kêu kẹt kẹt.

Một người trẻ tuổi mặc áo trắng, sắc mặt âm lãnh, bên hông thắt bội kiếm đi tới.

Lập tức người trẻ tuổi sau lưng lại tràn vào thêm bốn người.

“Quấy rầy, bên ngoài đang mưa nên mới vào trong này tránh mưa” Giọng nói của người trẻ tuổi trầm thấp.

“Xin cứ tự nhiên” Giọng điệu của Lý Bình An lạnh nhạt.

Năm người ngồi đối diện Lý Bình An.

Nữ hài hơi sợ hãi nhìn bọn họ.

Gió đông ào ào, bay tới từng đợt mưa phùn mịt mù.

Từng tiếng gió nhẹ nhàng thổi bên tai.

người trẻ tuổi âm lãnh nhìn chằm chằm vào mặt Lý Bình An, lại nhìn nữ hài.

“Thật sự là đúng dịp”

Lý Bình An cười một tiếng, “Xác thực rất khéo”

Ra tay trước chính là người nam tử ngoài cùng bên trái.

Hắn ta cầm trong tay một thanh đoản đao, bên hông buộc một chiếc đai lưng to tướng.

Như con hổ hung mãnh chụp mồi phóng qua, lưỡi đao mang theo một tiếng gió nặng nề. Nhưng mà còn chưa chém trúng Lý Bình An, thì đã bị gậy trúc đập trúng một huyệt vị nào đó. Một kích nhẹ tênh, lại khiến cho hắn ngã ầm ầm trên mặt đất.

Một người muốn lật tung nồi sắt.

Ánh sáng của kiếm lóe lên, lướt qua trên cổ tay của hắn.

“Xoạt” một tiếng,cổ tay của người kia đã bị chém đứt.

Ánh lửa lúc sáng lúc tối, tiếng gió xen lẫn tiếng đinh đinh đương đương.

Ánh sáng của đao kiếm vạch phá không gian yên tĩnh, không khí ngưng kết khiến cho người ta không

thở nổi.

Tiếng gió đột nhiên dừng lại, trong phòng hiện tại chỉ có hai loại âm thanh

Một loại là âm thanh đao cắt vào da thịt.

Một loại khác là âm thanh máu tươi vẩy ra giống như là tiếng gió.

Một giây sau, chỗ có âm thanh đều biến mất không thấy.

Trong tay Lý Bình An nắm một thanh đao giống như một cây quải trượng chống đỡ thân thể của hán.

Cả người và đao hòa làm một thể, ngăn ở trước mặt nữ hài.

Trên mặt đất là bốn bộ thi thể, mùi máu tươi gay mũi nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Trong tay nam tử âm lãnh cầm trường kiếm, đứng ở một nơi tối đen trong căn phòng.

Tu si?

Hai người im lặng giằng co một lát chờ đợi thời cơ ra tay với đối phương.

Nữ hài không phát ra tiếng thét sợ hãi mà che miệng lại.

Nàng co lại trong góc, tận lực không để cho mình gây thêm phiền phức cho Lý Bình An. Gió thổi vỡ vụn cửa sổ, vừa mở vừa đóng.

Phát ra một tiếng vang thật lớn, âm thanh kia cực kì chói tai.

Trước mắt đột nhiên tối đen như mực, trong nháy mắt ánh lửa trong phòng bị dập tắt toàn bộ.

Một màu đen kịt, hoàn toàn tĩnh mịch.

Ngoại trừ tiếng gió, chỉ có tiếng máu chảy ra.

Hai người đồng thời ra tay, đao kiếm chạm nhau phát ra âm thanh thanh thúy

Dư âm lượn lờ, hai người đều lấy nhanh đánh nhanh.

Nữ hài chăm chú rụt thân thể lại, động cũng không dám động.

Rõ ràng chỉ qua nháy mắt, lại có một loại cảm giác một ngày như bằng một năm. “Hô ~ ”

Nhẹ nhàng thổi phù một cái, ánh lửa một lần nữa sáng lên.

Mặt của Lý Bình An xuất hiện trong ánh lửa sáng ngời.

“Ăn cơm đi” Hắn nói…

Chương 287: Tự thưởng cho chính bản thân

1471 chữ

“Ăn cơm đi”

Lý Bình An lại nhóm lửa lần nữa.

Nữ hài sửng sốt một lát, ánh mắt lấp lóe, lập tức gật đầu.

“… Ừ.”

Chung quanh mùi máu tươi tràn ngập, nữ hài cố gắng trấn định bản thân lại.

Hôm sau, sáng sớm Lý Bình An và lão Ngưu mang theo nữ hài tiếp tục đi đường.

Giữa trưa, hai người một trâu đi trên đường quê.

Ven đường xuất hiện một cái đình cho người nghỉ ngơi.

Trong đình chỉ có một lão giả đang ngồi.

Lão giả có một đôi mắt hình tam giác sáng ngời hữu thần, trong tay nắm một chiếc quải trượng hình đầu rắn.

Lý Bình An thản nhiên đi qua, ngồi xuống.

“Xin hỏi các hạ gọi là?”

Lý Bình An sẽ không ngốc đến mức báo tên của mình, “Một sát thủ bình thường mà thôi.

Lão giả cười một tiếng, là sát thủ vậy thì tốt rồi, dễ xử lý hơn rất nhiều.

“Đêm qua gây nhiều phiền phức cho các hạ, lão hủ ở chỗ này bồi tội trước.

Gọi là sát thủ, vậy tức là được người ta trả thù lao cao hoặc cho một thứ gì đó tốt.

Như vậy chúng ta cũng không cần thiết làm to chuyện, nữ bộ khoái họ Chu kia đưa bao nhiêu tiền?”

Lý Bình An cầm túi tiền của nữ bộ khoái họ Chu ra ném lên bàn, “Nhiều như vậy.

Lão giả cười khẩy, phủi tay.

Lúc này lại có người giơ lên một cái rương.

Lão giả mở rương, bày ra trước mắt Lý Bình An là một phần tài sản vô cùng phong phú.

“Như thế nào? Còn tùy vào ánh mắt của các hạ”

“Thật có lỗi, ta không nhìn thấy”

Lão giả nhất thời nghẹn lời.

Ngạch…

Lý Bình An đưa thay sờ sờ, “Quả thật không tệ, nhưng mà ta đã thu tiền của nhà khác, có phải hơi không nói đạo nghĩa không?”

Lão giả cười nhạt một tiếng, “Đầu năm nay ai còn nói những thứ này nữa, với lại việc này trời biết đất biết ngươi biết ta biết”

Nói xong đôi mắt âm độc của hắn rơi vào trên người nữ hài kia

Nữ hài cắn môi, cố nén sợ hãi.

Lý Bình An cười một tiếng, “Vậy nếu như ta không đồng ý thì sao?”

Lời này vừa nói ra, từ sau bụi cây và trong bụi cỏ bỗng nhiên toát ra một đám người áo đen đông nghịt, mỗi người cầm trong tay một cung tên.

Đếm sơ sơ thì có khoảng chừng hơn trăm người.

Chỉ cần ra lệnh một tiếng, thì trong nháy mắt bọn họ sẽ bắn Lý Bình An thành tổ ong vò vẽ.

Lão giả đẩy cái rương đầy vàng bạc về phía trước.

“Quyền quyết định là ở ngươi.”

11:32

Tổ hợp này là vừa đánh vừa cho một quả táo, quả nhiên là rất khó để người ta thoát khỏi sự dụ hoặc to lớn này.

Lý Bình An sờ lên vàng bạc trong rương, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Thấy một màn này, nữ hài cúi đầu xuống, giống như đã biết trước kết cục của mình.

Nàng nghĩ đến mấy ngày trước Lý Bình An nói chuyện với nàng.

“Ta là một sát thủ”

“Là lấy tiền làm việc”

“Là vậy đó, chỉ cần đưa tiền thì sẽ làm việc”

Nữ hài hít sâu một hơi.

“Ước định, loại chuyện này đối với một sát thủ mà nói thì cực kì quan trọng”

Tay Lý Bình An cầm ở chuôi đao, phun ra tám chữ.

“Một lời ước hẹn, dù vượt ngàn núi cũng không ngại”

Giọng nói rất nhẹ, nhưng lại kiên định có lực.

Ánh sáng lạnh buốt đột nhiên lóe lên.

Lão giả lui về phía sau, ống tay áo phất lên, ngay lập tức có ba thanh

kiếm bay ra.

Sau đó xoay tròn quanh người hắn, mỗi một thanh kiếm đều lộ ra một khí tức linh động như điện xạ lao đến.

Lý Bình An rút đao ra khỏi vỏ nửa thước, “Phốc!” Một tiếng vang trầm.

Lão giả kêu lên một tiếng đau đớn, rồi lại ba bước, há mồm phun ra một ngụm máu.

“Lão Ngưu, nhiệm vụ anh hùng cứu mỹ nhân giao cho ngươi.”

Lão Ngưu ngăn ở trước mặt nữ hài.

“Ngưuuuu….u…!!”

Hôm nay ánh nắng sáng ngời, ven đường là một mảnh màu xanh biếc dạt dào.

Thế nhưng mảnh xanh biếc này lại nhiễm rất nhiều máu đỏ tươi.

Một đám người tranh nhau chen lấn chạy về phía trước, vẻ mặt hoảng sợ, giống như là gặp phải đồ vật gì kinh khủng lắm vậy.

Có người chạy trước, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, đụng đầu vào một cây đại thụ trên đường. Lý Bình An nhẹ nhàng thở ra một hơi, không để ý những người còn lại.

Hắn duỗi lưng một cái, hoạt động gân cốt.

Ninh Giang.

Ở trong phủ gần bắc cầu,

Nhìn cảnh sắc quen thuộc ở hai bên, khoảng cách đến nhà càng gần, nữ hài càng thêm kích động.

Hai hàng nước mắt yên lặng trượt xuống trên mặt nàng, nàng hoàn toàn không nghĩ tới có một ngày nàng còn có thể trở lại nơi này.

Lý Bình An ngẩng đầu lên, cảm thụ được ánh nắng bắn thẳng xuống người tản ra ánh sáng ấm áp. “Đi thôi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành”

Lý Bình An quay đầu nhìn, “Ai, trâu của ta đâu?”

Không thấy Lão Ngưu đâu?

“Lão Ngưu! Lão Ngưu!”

Lý Bình An hô vài tiếng.

Một lát sau, một con trâu đen vui sướng chạy tới từ đằng xa.

Bên trong miệng còn nhai một chiếc xương đầu bò, đi theo phía sau là hai tiểu tặc.

Hai tiểu tặc nhìn con trâu béo như vậy nên dùng đồ ăn dụ hoặc nó đến để chuẩn bị giết. Ai biết lão Ngưu đã ăn xong thì ngao ngao chạy mất.

“Dừng lại! Dừng lại!”

Lý Bình An cười ha ha một tiếng, “Lão Ngưu, ngươi còn dám nghịch ngợm nữa sao!”

Hắn phi người, đặt mông ngồi trên người con trâu.

Lão Ngưu quẹo thật nhanh.

“Lão Ngưu, đi đi! !”

Lý Bình An hô.

Một người một trâu rất nhanh đã biến mất ở đầu đường.

Sau đó không lâu, chuyện định xa Hầu nhị công tử – Sở Doanh âm thầm tham gia hoạt động mua bán người, cướp đoạt thiếu nữ bại lộ.

Dân chúng xôn xao, triều chính xôn xao.

Nữ hoàng chỉnh đốn quy củ, cải cách các quy định.

Trong lúc nhất thời, định xa hầu bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió.

Nhưng mà, Sở Doanh lại mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác.

Triều đình suy đoán hắn đã trốn đi, với lại khả năng rất lớn là đã được định xa hầu bao che.

Định xa hầu cảm thấy oan uổng muốn chết,tất nhiên hắn biết là con trai hắn mua bán rồi.

Sau khi mọi chuyện bại lộ, hắn vốn nghĩ sẽ bỏ xe giữ người.

Ai biết Sở Doanh mất tích, nữ hoàng cho toàn bộ định xa Hầu phủ chịu tội.

Nửa tháng sau, định xa hầu lại bị tước đoạt tước vị, biếm thành thứ dân.

Sở Doanh thì bị cả nước truy nã.

Về phần Sở Doanh đã sớm chết, đoán chừng cũng chỉ có Lý Bình An, Trường Thanh, Cảnh Dục, lão Ngưu, ba người trong cuộc và đương sự trâu biết được mà thôi.

Thục Sơn, mặt trời chiếu trên cao.

Nhuận Thổ vểnh chân bắt chéo, nằm lên trên ghế của Lý Bình An.

Lão đại không trở lại, ta chính là lão đại.

एनफ

Làm bộ uống một ly trà.

Có người bày hàng trên mặt bàn.

Nhuận Thổ nhẹ nhàng vuốt một cái, đặt ở dưới mũi hung hăng hít một hơi, “Đống hàng này không giống hàng thật lắm!”

Người kia nhíu mày, “Đại ca, đống sữa bột này đều là hàng hiệu”

Lúc này, Lý Bình An và lão Ngưu đi vào nhà gỗ nhỏ.

Chỉ thấy Nhuận Thổ giống như đại gia vểnh chân bắt chéo, cái đầu lâu ngẩng lên thật cao.

Một bộ dáng cao thượng hơn người.

Gia hỏa này lại muốn bị đánh! !

“Ai nha, đại ca đừng đánh vào mặt..”

Đùa giỡn trong chốc lát, Nhuận Thổ đi chuẩn bị, cơm tối hôm nay là Lý Bình An và lão Ngưu bày tiệc

mời khách.

Lý Bình An đóng cửa phòng, mấy ngày bôn ba khiến hắn hơi mệt

nhọc. Là lúc nên đóng cửa lại để thưởng cho chính bản thân mình.

Chương 288: Phường thị

1488 chữ

Sáng sớm, hơi gió chợt nổi lên.

sóng nước lăn tăn, quấy lên hồ những giọt nước nhỏ li ti. Lý Bình An duỗi lưng một cái, đi ra từ trong nhà gỗ nhỏ.

Hắn há miệng uống một ngụm rượu ngọt, đứng ở bên hồ.

“Bài tập thể dục thứ ba,điệu múa thanh xuân hiện tại bắt đầu!”

Đăng đăng đăng

“một hai ba bốn, năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn…”

Theo động tác của Lý Bình An, lão Ngưu và Nhuận Thổ đứng sau lưng hắn bắt đầu nhảy.

Một ao hoa sen, gió lạnh quất vào mặt.

mùi thơm bay khắp nơi, gợn sóng dập dờn.

Một đám cò trắng uyển chuyển nhảy múa, cùng nhảy theo một người một tra một trâu, gió nhẹ lay

động rơm rạ hợp thành một bức tranh hài hòa.

Kế sách một năm ở chỗ xuân, kế sách một ngày ở chỗ thần.

Ăn điểm tâm xong, Lý Bình An bắt đầu luyện chế thuốc.

Trong những ngày qua hắn rời đi, thu nhập cũng giảm bớt đáng kể.

Nghe nói Lý Bình An lại trở về.

Đồng bạn hợp tác kiêm tiểu la lỵ – Thanh Phong trưởng lão vui vẻ bừng bừng tìm tới cửa. “Tiểu tử thúi, rốt cục ngươi đã trở về, ta cứ tưởng ngươi đã chết rồi”

Là muốn chết tiền đó-

Trong lòng Lý Bình An chửi đậu đen rau muống, nụ cười trên mặt lại

không giảm bớt tẹo nào.

Hắn để Nhuận Thổ đi chơi với Thanh Phong một lát, hắn còn phải nắm chặt thời gian luyện thuốc

“Chơi? Ngươi cho rằng ta là tiểu hài tử sao!” Thanh Phong trưởng lão tức giận đến đau eo

Lý Bình An nhẹ nhàng thở ra một hơi.

(mệnh cách màu đỏ: “Lương tâm thầy thuốc”)

(mệnh cách màu tím: thuật sử dụng ruộng)

Lương tâm thầy thuốc,khiến Lý Bình An biết được rất nhiều kiến thức và phương pháp chế tạo thuốc.

Thuật điều khiển ruộng có thể tạo ra cho hắn đầy đủ thuốc giải và biết được tập tính của các cây thuốc.

Bên ngoài, Thanh Phong đang cùng Nhuận Thổ dùng hạt cát xây thành lũy.

“Ha ha, thành lũy của ta là cao nhất”

Nhuận Thổ đắc ý cười.

Thanh Phong nhìn hắn rồi lại nhìn thành lũy của đối phương.

Một cước đạp qua “Không đùa!”

Nhuận Thổ:.....

Không đến hai ngày, đại lực hoàn của Lý Bình An lại lần nữa xuất hiện trên thị trường.

Lần này Thanh Phong tới mang cho Lý Bình An một tin tức tốt, gần đây Thục Sơn muốn mới mở một phường thị.

Hắn bảo Lý Bình An chuẩn bị kỹ càng linh thạch, nếu là thật thì có thể đấu giá được một cái cửa hàng.

Đối với việc buôn bán của hắn mà nói thì không thể nghi ngờ là sẽ mở ra một cánh cửa thật lớn. Tuy nhiên, Lý Bình An không ôm bất kỳ ảo tưởng gì.

Loại cạnh tranh này tung ra ngoài chỉ là theo hình thức mà thôi, thật

ra danh ngạch chân chính đều đã được định sẵn ở phía sau màn rồi.

Người muốn mở cửa hàng trong phường thị nhiều vô số kể.

Dù là tài lực, hay là quan hệ.

Thì Lý Bình An đều không có tư cách cùng cạnh tranh, hắn vẫn nên thanh thản ở trong dược cốc luyện dược thôi.

Ai biết ngày thứ hai, Lâm Tuyết lại đến tìm hắn.

Thì ra là Lâm Tuyết và mấy đệ tử đồng môn cũng muốn mở một cửa hàng trong phường thị, chủ yếu là bán phù lục và thuốc.

Trong đó có luyện đan sư, người có thể duy trì cửa hàng chỉ có luyện đan sư..

Cho nên họ muốn mời Lý Bình An.

Lâm Tuyết nhìn Lý Bình An với vẻ mặt mong đợi.

Lý Bình An suy nghĩ rồi gật đầu đồng ý.

Hắn không có lý do gì để từ chối cả, việc này còn mạ thêm cho hắn một lớp vàng nữa.

“Vậy thì hợp tác vui vẻ.”

Lâm Tuyết cười một tiếng.

Lý Bình An nói đùa: “Ngươi và những đệ tử đồng môn kia sẽ không phải là thật sự không hợp nhau chứ?”

“Làm sao lại thế”

Nửa tháng sau, với thân phận của Lâm Tuyết.

Bọn họ thành công mở một cửa hàng trong phường thị.

Trên đường đi, Lâm Tuyết giới thiệu với Lý Bình An.

“Phường thị không ở trên đỉnh núi Thục Sơn mà là ở một chỗ linh mạch trong núi, khoảng cách khá xa Thục Sơn.

Người phát hiện cũng không phải Thục Sơn, mà là Chu gia.

Tuy nhiên lấy thực lực của Chu gia thì trấn giữ không được, cho nên liền lấy giá cả thích hợp bán cho Thục Sơn.

Vị trí địa lý của phường thị có ở gần mấy gia tộc, nơi hội tụ rất nhiều danh tiếng.

Người lui tới cũng nhiều, cho nên nơi này thành nơi rồng rắn lẫn lộn.

Chỉ là dưới núi Trấn Giang thành, không chỉ có năm gia tộc, còn có mấy tông môn tu tiên"

Đến phường thị, hiện tại phường thị vừa mở, cho nên khá quạnh quẽ.

Chỉ có người linh tinh giơ mấy tấm gỗ lên rồi đi qua mà thôi.

Lâm Tuyết mang theo Lý Bình An đi vào cửa hàng của bọn họ, "Chính là chỗ này"

Lý Bình An gật gật đầu, dạo một vòng trong tiệm của bọn họ.

Quả thực không tồi

Hậu viện trồng cây trúc, trồng hoa cỏ, nghiễm nhiên còn có một toà hậu hoa viên.

"Không tồi." Lý Bình An gật đầu.

Lâm Tuyết lại giới thiệu cho Lý Bình An ba đối tác khác.

Hai người phụ trách luyện đan có bột tiền đổi lấy cổ phần bên trong tiệm, một người tài đại khí thô có tài chính cũng nhét tiền vào để chiếm cổ phần.

Ba người này cũng rất dễ ở chung, không có người nào nói Lý Bình An không xứng đáng gia nhập gì gì đó.

Tất cả đều cực kì thuận lợi, nửa tháng sau, sau khi chuẩn bị xong tất cả,phường thị chính thức tiếp khách.

Từ khi đi vào phường thị, thời gian Lý Bình An càng thêm nhàn nhã.

Phường thị mới mở, việc làm ăn không nhiều.

Phần lớn thời gian, hắn đều tu luyện, hoặc nghiên cứu chế tạo thuốc.

Ngẫu nhiên hắn cũng sẽ đi nhận chút nhiệm vụ.

Bên dược cốc, thì giao cho lão Ngưu và Nhuận Thổ.

Lý Bình An thỉnh thoảng cũng sẽ đi nhìn một cái, chỉ điểm một hai. Chớp mắt một cái, hai tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, Lý Bình An đang ở lầu hai nghiên cứu chế tạo thuốc mới.

Thì hắn nghe thấy tiểu nhị gõ cửa, "Bình An thúc, Bình An thúc, có người tìm"

"Ai vậy?"

"Là tiểu đạo của Vạn Sự các"

Tiểu đạo của Vạn Sự các.

Lúc trước, khi hắn vừa tới Thục Sơn.

Cả ngày hắn ở Vạn Sự các nhận nhiệm vụ, kiếm linh thạch.

Cho nên rất quen thuộc tên tiểu đao này.

Từ khi Lý Bình An tới phường thị thì mấy ngày nay hai người đã không gặp nhau rồi.

Lý Bình An rót cho hắn một chén trà, nói chuyện phiếm vài câu với tiểu đao.

Sau đó Lý Bình An mới hỏi, "Tìm ta có việc gì à?"

Tiểu đao gật gật đầu, thẳng thắn nói "Sự việc là như thế này, ta có một biểu đệ hắn là một luyện đan

Là gia tộc tu tiên cung cấp đan dược, mà hắn thường trộm chút vật liệu để luyện chế đan dược. Xong đó tự đi đến hắn thị buôn bán, nhưng mà gần đây hắc thị này, bởi vì phường thị thành lập cho

nên đã bị thủ tiêu.

Không có cách nào, hắn chỉ có thể giao dịch với một vài tán tu.

Hắn lo lắng chuyện này không quá an toàn, cho nên tìm ta hỏi xem có thể tìm một hộ vệ cho hắn hay không."

Ăn cây táo rào cây sung, chuyện này nếu như bị gia tộc tu tiên kia biết thì tuyệt đối sẽ không buông tha cho biểu đệ của tiểu đao.

Tiểu đao không tìm những người khác, một mặt là bởi vì thực lực

của Lý Bình An đủ cứng.

Nguyên nhân trọng yếu hơn là hắn đáng giá để tín nhiệm.

“Không thành vấn đề.” Lý Bình An đồng ý luôn.

Lúc trước khi hắn vừa tới Vạn Sự các, tiểu đao đã giúp hắn rất nhiều.

Lý Bình An không thích nợ nần người khác.

Chương 289: Giao dịch công bằng

2187 chữ

Trăng thanh gió nhẹ,hoa hoè tung bay trong gió.

Trên đường núi, một nam nhân ăn mặc xấu xí bước đi loạng choạng.

Thỉnh thoảng lại nhìn chung quanh như đang có tật giật mình.

Nam nhân này có gương mặt tròn, đi trên đường giống như là một con vịt.

Triệu Thuận, hắn chính là biểu đệ luyện đan sư trong miệng của tiểu đao.

Là phục vụ dưới núi của Chu gia, lợi dụng chức vụ để kiếm lời.

Thường hắn sẽ ăn cắp một ít tài liệu để luyện đan, sau đó luyện chế ra rồi cầm đến hắc thị buôn

bán.

Thế nhưng trước đây không lâu, hắc thị bị thủ tiêu.

Triệu Thuận không muốn mất đi nguồn thu nhập kếch xù này, thế là quyết định bí quá hoá liều giao dịch với một vài tán tu.

Không có hắc thị bảo vệ, ai biết có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Nhỡ có một tán tu thấy hơi tiền nổi máu tham,giết người đoạt của.

Loại chuyện này rất thường xuyên xảy ra ở Tu Tiên Giới.

Cho nên, hắn nương nhờ vào biểu ca tiểu đao của Thục Sơn Vạn Sự các, nhờ hắn tìm hộ vệ cho.

Đã hẹn rõ ràng địa điểm ở chỗ này, chỉ là sao lại không thấy người ?

Triệu Thuận nhìn quanh bốn phía một vòng.

“Ngươi đến muộn nửa canh giờ.”

Lúc này, một âm thanh bỗng nhiên truyền đến.

Triệu Thuận ngẩng đầu, lúc này mới nhìn rõ là một người nam nhân đội mũ rộng vành đang lười biếng nằm ở trên nhánh cây.

Tay phải mang theo một bầu rượu, bên cạnh còn có một con trâu.

Con trâu kia cũng đứng trên một nhánh cây, một chân thả lửng lơ.

Triệu Thuận nói : “Biểu ca ta… Là tiểu đạo”

“Biết”

“Lần đầu ta tới đây cho nên hơi chậm, thật có lỗi.”

Nghĩ nghĩ, Triệu Thuận giải thích nói.

Lý Bình An cũng không quá quan trọng vấn đề này như vậy.

Tên Triệu Thuận này giống như là rất ít khi làm ra chuyện gì xấu cho nên tất cả mọi chuyện đều viết lên trên mặt.

Người chết vì tiền chim chết vì ăn.

Trên đường đi, Triệu Thuận hơi không yên lòng.

“Cái kia….. Ngươi có tu vi gì?”

Hắn lo lắng tu vi của Lý Bình An không đủ, nhỡ đâu gặp phải chuyện ngoài ý muốn nên không bảo vệ được hắn.

Lý Bình An không trả lời hắn, chỉ dặn dò một câu, “Chờ một lúc nữa giao dịch, không nên nói chuyện nhiều, giao dịch, lấy tiền, rời đi, rõ chưa?”

Không lâu sau, hai người tới chỗ giao dịch.

Chờ đợi trong chốc lát, bên trong cây bụi truyền đến lác đác vài tiếng động..

Người mua tới là ba tán tu.

Ở giữa là nam nhân mặc trường bào màu đen, đôi mắt tam giác, mũi hình chim ưng. Trong mắt lộ ra ánh sáng ác độc, vẻ mặt dữ tợn.

Với tướng mạo này, nói là người tốt sợ là cũng không có người tin.

Sau lưng là hai người đàn ông vạm vỡ, cũng đều là một bộ hung thần ác sát.

Ba người này không hề cố kỵ mà phóng thích hết uy áp trên người mình ra. Trong lòng Triệu Thuận tràn đầy sợ hãi, chân không tự chủ được run lên. Nói trắng ra là, hắn chỉ là một luyện đan sư bình thường mà thôi. Không có thực lực gì để bảo vệ mình,cái này cũng là tình trạng của đa số tu sĩ. Triệu Thuận không dám tiến lên phía trước, nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An tiến lên một bước, lập tức áp lực trên người Triệu Thuận tiêu tán hết. Lúc này Triệu Thuận mới nói : “Cái kia…. Chúng ta bắt đầu giao dịch đi

âm thanh của người nam nhân trung niên lạnh lùng nói: “Đồ vật mang theo sao” “Tất nhiên.” Triệu Thuận cầm đan dược từ trong chiếc nhẫn giới chỉ ra.

Chương 289; Giao dịch công bằng

Người nam nhân trung niên nhận hàng, đưa cho thủ hạ bên trái kiểm nghiệm một lần. Sau khi xác nhận đan dược không sai thì ba người quay đầu muốn đi.

Triệu Thuận vô ý thức lên tiếng ngăn lại, “Chờ, ta… Tiền đâu?”

Người nam nhân trung niên nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng như dao nhìn chằm chằm vào Triệu Thuận.

Lúc này Triệu Thuận bị sự lạnh lùng và khí tràng cường đại của đối phương hù dọa, trong mắt hiện lên sự sợ hãi.

Do dự, nhưng cũng không dám mở miệng nữa.

Nam tử trung niên nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng không chỉnh tề.

Hai mắt cong cong, khóe mắt mang theo sát ý.

“Chúng ta chơi giao dịch công bằng nha, trả tiền giao hàng, có chơi có chịu.

Ánh mắt của nam tử trung niên dời khỏi người Triệu Thuận, rơi vào người tên mù loà vừa lên tiếng. Lý Bình An nắm chặt chuôi đao, lại tiến lên một bước.

Mỗi chữ mỗi câu nói: “Một tay giao tiền, một tay giao hàng, giao dịch công bằng, nếu không chúng ta phải thu hồi hàng của bọn ta.

Im ắng, không khí chung quanh giống như muốn đọng lại.

Nhìn vẻ mặt của ba người kia giống như một giây sau sẽ ra tay đánh nhau.

Triệu Thuận mau chóng nói : “.... Được rồi được rồi, tiền thì thôi cũng được. Lý Bình An khẽ nhíu mày.

Người nam nhân trung niên lộ ra một nụ cười nhe răng, nhún vai.

Vut!!

Lý Bình An dùng ngón tay cái cầm chặt chuôi đao, đột nhiên rút đao ra một nửa.

Ánh sáng lạnh ngưng kết lại không ngừng đao động quanh thân đao, mang theo ý lạnh sắc bén. Lộ ra ý tứ không muốn nói nhiều nữa,hắn trầm giọng nói.

“Một lần cuối cùng, giao tiền!”

Người nam nhân trung niên trầm mặc một lát rồi phất tay.

Người bên trái lấy linh thạch khỏi nhẫn chứa đồ ra, giao cho Triệu Thuận.

Lý Bình An lại nói : “Đếm đi, có đúng hay không.”

Triệu Thuận sửng sốt, bận bịu đếm đếm.

Ánh mắt của hắn híp lại thành một đường nhỏ, tâm tình vui sướng lộ rõ trên mặt. “Có đúng không?”

Triệu Thuận mau chóng gật đầu không ngừng, “Đúng đúng!”

11:33

Sau đó lại bổ sung một câu, “Dù thiếu ba linh thạch, nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều, chúng ta đi thôi”

Ba tán tu cũng chuẩn bị rời đi.

Giọng nói Lý Bình An vang lên lần nữa, “Thiếu ba linh thạch”

Trong nháy mắt sắc mặt người nam nhân trung niên trở nên càng thêm âm lãnh, ánh mắt như độc xà, hắn nhìn chằm chằm vào Lý Bình An.

“Ngươi đang tìm chết sao?”

Hắn thấy, đây không phải là chuyện của ba linh thạch.

Mà là Lý Bình An không nể mặt hắn, đây là đang khiêu khích hắn.

Lý Bình An hoàn toàn không sợ, “Không phải muốn chết, mà là thiếu ba linh thạch, ngươi phải trả đủ số tiền như đã thoả thuận chứ

Triệu Thuận cũng cảm thấy Lý Bình An thật sự là làm lớn chuyện, vì vậy bèn khuyên nhủ, “Cũng có thể là ta tính sai, ba linh thạch mà thôi không đến mức đó đâu, không đến mức đó đâu. Lý Bình An không để ý đến Triệu Thuận, giọng điệu lạnh nhạt lặp lại một lần nữa.

“Bổ sung đủ ba linh thạch,thì sẽ còn có lần giao dịch tiếp theo, nếu không thì hủy bỏ giao dịch” Người nam nhân trung niên lạnh giọng, “Chỉ vì ba linh thạch?”

Lý Bình An không nói chuyện, thái độ kiên quyết.

Lý Bình An uống một ngụm rượu, nắm lấy lão Ngưu chậm rãi ung dung đi trên con đường nhỏ trong núi.

“Uy, huynh đệ, vừa rồi ngươi như vậy rất có thể sẽ kéo chúng ta vào nguy hiểm đó, ngươi có biết hay không?”

Trong giọng nói của Triệu Thuận hơi oán trách.

Hắn đang trách tội Lý Bình An vừa rồi vì ba linh thạch, suýt nữa gây xung đột với đối phương.

Tuy nhiên cũng may cuối cùng đối phương nhượng bộ.

Lúc đầu Lý Bình An lười giải thích với hắn, sau đó như là nhớ tới hắn là biểu đệ của tiểu đạo. Thế là, hắn liền nghiêm túc nói với hắn ta.

“Nhớ kỹ! Đây không phải là chuyện ba linh thạch, mà là đối phương đang thử thăm dò ranh giới cuối cùng của ngươi.

Về sau khả năng ngươi vẫn sẽ hợp tác với bọn họ, hôm nay là ba lĩnh thạch, ngày mai là ba mươi mai, ngày sau sẽ là ba trăm.

Bọn hắn biết dùng loại phương thức này thăm dò ranh giới cuối cùng của ngươi, cuối cùng kết quả của ngươi chỉ có chết mà thôi”

Triệu Thuận cười cười, “Không có nghiêm trọng như vậy đâu”

Lý Bình An không giải thích thêm cái gì nữa, cuối cùng chỉ để lại cho hắn thêm một lời khuyên. “Đừng có làm loại chuyện này nữa, ngươi không thích hợp làm chuyện này đâu”

Triệu Thuận nhìn bóng lưng của Lý Bình An, hừ một tiếng, hoàn toàn xem thường. Ngươi là đồ hèn nhát..

Lý Bình An cảm nhận được sâu sắc ý nghĩa của bốn chữ này.

Nhưng những chữ này không có quan hệ gì với hắn, hắn vốn chỉ đồng ý tiểu đao là sẽ làm hộ vệ cho Triệu Thuận lần này mà thôi.

Trở lại phường thị, vừa vặn gặp phải một lão nhân muốn mua Huyễn Tâm cỏ.

Huyễn Tâm cỏ là một loại thảo dược, có hiệu quả tinh tế huyễn.

Tuy nhiên sau khi được Lý Bình An gia công, nó đã trở thành thuốc hay.

Lão giả mua mấy bao dược thảo, rồi đánh giá trên dưới Lý Bình An.

“Ngươi chính là chế dược sư của tiệm này sao?”

“Rất không tệ. Lão nhân nói.

Lão nhân mua dược thảo xong liền rời đi.

“Ngưu.uuu…!”

Lão Ngưu chú ý tới có gì đó không thích hợp, nhắc nhở Lý Bình An là trên người tên lão nhân kia có chỗ nào đó không đúng.

Lý Bình An do dự, cũng không xen vào chuyện bao đồng.

Người nào tới chỗ này giao dịch cũng không có quan hệ gì với hắn. Qua hai ba ngày, Triệu Thuận lại tìm tới Lý Bình An.

Hi vọng Lý Bình An có thể tiếp tục làm hộ vệ cho hắn.

Tuy nhiên hắn bị Lý Bình An từ chối, rồi lại khuyên hắn hai câu.

Triệu Thuận thực sự không phải định làm chuyện xấu.

Lời hay khó khuyên những tên quỷ đáng ghét.

Hai tháng sau, cuộc sống yên tĩnh trôi qua khiến Lý Bình An quên đi việc này.

Cho đến một ngày nào đó khi đang đi dạo, hắn gặp được tiểu đao thì mới biết được tin tức Triệu Thuận bị giết.

Tiểu đao thở dài một hơi, “Trước đáy ta cũng khuyên hắn, nhưng sao hắn lại không nghe”

Lý Bình An không nói gì, tất cả đều đã được đoán trước.

Người nha~ cái mông to bao nhiêu, thì mặc bấy nhiêu cái quần cộc..

Theo thời gian trôi qua, chuyện làm ăn của phường thị càng ngày càng thịnh vượng.

Chớp mắt một cái, năm năm trôi qua.

Mỗi ngày ngoại trừ luyện những dược liệu cần thiết thì cuộc sống của Lý Bình An chỉ có tu hành và kéo Nhị Hồ.

Ngoài ra còn có các thú vui giải trí khác như pha trà, luyện thư pháp, câu cá.

Thời gian nhàn nhã và bình thản, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ đến quán rượu trong phường thị để uống chút rượu.

Uống thì phải uống cho thoả mãn, cũng sẽ kể cho người ta một ít chuyện lý thú.

Năm năm này, hắn cũng chưa từng rời khỏi Thục Sơn.

Vốn cho rằng thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy thôi,ai ngờ gần đây Lý Bình An cảm giác các đối tác khác trong cửa hàng.

Bao gồm cả Lâm Tuyết có hơi không đúng lắm.

Những chuyện này trước đây đã từng có mánh khóe.

Lý Bình An không quá để ý, chỉ là qua thời gian dài tiếp xúc, hắn xâu chuỗi lại từng chút chuyện nhỏ lại với nhau.

Sau đó hắn nảy ra một ý nghĩ khó tin.

Lâm Tuyết có qua lại với người bên trong tà giáo! ?

Không đúng, phải nói là đệ tử Thông Thiên phong có qua lại với người bên trong tà giáo. Càng rõ ràng hơn là phong chủ Thông Thiên phong, phụ thân của Lâm Tuyết có vấn đề.

Chương 290: Từ từ rồi tính

1371 chữ

Lý Bình An cảm thấy việc này có hơi không thích hợp, hình như hắn đang bị cuốn vào một chuyện cực kì phiền toái.

Mặc dù không có bất kỳ chứng cớ nào, nhưng dựa vào một vài manh mối ngày thường hắn có thể dùng trực giác đoán được.

Điều này khiến Lý Bình An có một loại cảm giác cực kì bất an.

Một buổi tối, hắn đi dạo trong vườn như thường ngày.

Ở trên sườn núi hắn phát hiện ra một gốc cây bồ đào, cây cực kì xum xuê,từng quả bồ đào treo đầy cây.

Lý Bình An nhịn không được hái được một quả, biểu cảm vừa mê vừa say.

Khi ăn, cảm nhận được vị ngọt như mật, ngọt thấm tim gan.

Ở trước cây bồ đào có dựng một bảng hiệu, trên đó viết một hàng chữ nhỏ.

Cái bồ đào này có chủ rồi.

Lý Bình An lưu lại một ít linh thạch, treo ở trên nhánh cây bồ đào.

Lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được cái gì đó.

Hắn nhanh chóng nhảy vào bụi cây phía trước, xa xa trên sườn núi có một người áo đen đang nằm. Lâm Tuyết!

Lâm Tuyết mặc áo bào đen nằm trên sườn núi.

Trước ngực là một vết máu lớn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

"... Bình An..."

"Đừng nói gì hết"

Lúc này Lý Bình An tra xét hết tất cả thương thế của đối phương một lượt.

Chỉ thấy trên ngực của nàng, có một lỗ dài nhỏ..

Vết thương màu đỏ sậm giăng khắp nơi, không ngừng tràn ra máu đen.

Dấu hiệu của trúng độc, với lại vết thương rất sâu.

Lão Ngưu vội vàng trốn cực xa, lần này bản trâu không hít thuốc phiện cho nàng đâu.

trong nhẫn chứa đồ.

Lý Bình An bận bịu chữa thương khẩn cấp, lại lấy ra hai viên thuốc màu đen từ Sau đó đổ ra một nửa thuốc bột, bôi một tầng lên vết thương của nàng. "Mạch rất yếu." Lý Bình An khẽ nhíu mày, "Bây giờ ta sẽ độ khí cho ngươi.Bây giờ để ta truyền khí cho ngươi."

Những năm này, y thuật của hắn sớm đã tăng lên không chỉ một cấp bậc

(Lương tâm thầy thuốc * Thái âm mẫu kinh)

Lý Bình An hít sâu một hơi, trong cơ thể tụ tập nội lực theo mười hai đường, vòng qua tám kỳ mạch.

Mạch đi ba tấc, máu đi ba tấc

Sau một hồi lâu, Lâm Tuyết chỉ cảm thấy từng đường nội lực như nặng nề, lại như sắc bén, như nhẹ nhàng hoặc lại như đang bừng bừng phấn chấn chảy xuôi trong kinh mạch.

"A..."

Nàng thở nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy xương sống chấn động.

Một cỗ lực lượng kì dị truyền khắp toàn thân nàng, khiến Đốc mạch của nàng trong nháy mắt bị tê liệt đi.

Lão Ngưu đưa lỗ ta lại, con mẹ nó đây là đang làm gì vậy?

"... Bình An, ngươi lại cứu ta một lần"

Sắc mặt Lâm Tuyết đỏ lên, giờ phút này nửa người nàng gần như lộ ra trọn vẹn.

Trong lòng nàng có một loại cảm giác khác thường.

Lần trước ở vu cổ chi địa, chính là Lý Bình An cứu nàng.

Lần này.....

Nhịp thở của Lâm Tuyết dần dần bình ổn.

Lý Bình An cũng không hỏi nàng bị người nào đả thương, hay vì sao lại mặc áo bào đen để che giấu thân phận.

Không phải chuyện gì cũng cần phải biết, sẽ mang đến rất nhiều phiền phức.

"Bình An, cám ơn ngươi"

"Tiện tay mà thôi"

Ngày bình thường Lâm Tuyết cũng rất để tâm đến hắn, cho nên đương nhiên Lý Bình An sẽ không thấy chết không cứu.

Ngay vào lúc này, mấy bóng người lướt qua bóng người giữa không trung.

"Chạy đi đâu rồi"

"Nàng ta bị thương, chạy không xa đâu! Ngươi đi thông báo cho trưởng lão là có người trộm bí pháp tổng môn"

Là các đệ tử các đệ tử trong chấp pháp đường.

Lâm Tuyết hoảng hốt.

Lý Bình An ôm nàng lên,sau đó bảo lão Ngưu đi mau.

Sau vài giây, hai người một trâu đã biến mất ở trong rừng.

Trở lại dược cốc của Thông Thiên phong.

Lâm Tuyết đã hòa hoãn lại, tay không tự chủ được bắt lấy tay của Lý Bình An.

Nhuận Thổ lại gần, “Lão đại, có cần ta lấy nước cho không?”

“Lão đại, ta đi lấy đồ ăn nha”

“Lão đại….”

Lão Ngưu dùng một tay túm nó lên,không có ánh mắt độc đáo gì cả!

Lâm Tuyết nắm lấy tay Lý Bình An , cúi đầu.

Những năm này, Lý Bình An có rất nhiều thời gian ở chung với Lâm Tuyết ở dược cốc.

Lý Bình An có kiến thức phong phú, tính cách lại bình thản ung dung.

Điều này khiến Lâm Tuyết cảm thấy cực kì thân cận, lại thêm chuyện lần trước ở vu cổ chi địa.

“Bình An, ta… Ta…”

Nói nửa ngày, cũng không dám nói ra.

Không dám nói, vậy thì làm thôi.

Chóp mũi Lý Bình An ngửi thấy mùi hương ngọt mà không ngán cùng với mùi thơm ngát của riêng nàng.

Lâm Tuyết bỗng nhiên chui vào trong ngực của hắn, ánh mắt phát sáng giống như trong bầu trời đêm lóe ra ngôi sao, tâm tình nàng không thể khống chế được mà trở nên cuồng loạn lên.

Đang muốn hôn lên, một cây ngân châm từ phía đối diện đâm vào ba tấc dưới cổ họng của nàng. Vẻ mặt của Lâm Tuyết cứng lại.

Đau đến mức nàng rên rỉ một tiếng, phun ra một ngụm máu đen nhiễm độc.

Lý Bình An vỗ vỗ bờ vai của nàng, “Ngươi tốt nhất nên dưỡng thương cho tốt đi”

Sau khi giúp Lâm Tuyết lau sạch sẽ máu thì Lý Bình An đi ra ngoài.

Lâm Tuyết siết chặt nắm đấm, chóp mũi chua chua, uất ức giống như muốn khóc lên.

Nhuận Thổ và lão Ngưu thò đầu khỏi góc tường, nháy mắt.

“Lão đại làm xong rồi sao?” Nhuận Thổ nói.

Lý Bình An gãi đầu một cái, phối hợp nói: “Phiền phức, phiền phức, muốn bỏ hết công việc ở phường thị đi quá”

Hắn có một loại dự cảm xấu, mà dự cảm này nếu thật sự xảy ra thì rất có thể sẽ phá vỡ Thục Sơn. Chạng vạng tối, Lâm Tuyết rời khỏi được cốc.

Qua hai ngày, Lâm Tuyết giống như không việc gì xuất hiện trong phường thị.

Rõ ràng không chỉ y thuật của Lý Bình An có tác dụng, mà là hắn là phục dụng một loại đan dược kì

bí nào đó.

Thấy Lý Bình An, vẻ mặt Lâm Tuyết cũng không có gì dị thường.

Giống như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra, Lý Bình An cũng khẽ gật đầu.

Lý Bình An nói với Lâm Tuyết chuyện hắn muốn từ chức.

Lâm Tuyết sững sờ, “Vì sao?”

Lý Bình An nói ra một lý do sứt sẹo “Gần đây quá mệt mỏi,ta muốn nghỉ ngơi một thời gian”

Lâm Tuyết muốn nói lại thôi, nhìn thoáng qua bốn phía, thấp giọng nói.

“Là bởi vì… Chuyện ngày hôm qua sao? Nếu như là vậy thì ta xin lỗi ngươi.

Hôm qua ta hơi xúc động, ngươi không cần ngại, chúng ta có thể làm bạn bè mà”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng, “Cũng không phải là vậy,nói thật ta chỉ là muốn rời khỏi Thục Sơn, ở Thục Sơn quá lâu rồi, ta nghĩ ta nên đi ra bên ngoài xem xét.

Việc của Chế dược sư ngươi không cần lo lắng, ta và một chế dược sư khác đã thương lượng xong rồi,hắn sẽ tiếp nhận công việc của ta”

Ánh mắt Lâm Tuyết tối sầm lại, bất đắc dĩ nói, “Nếu ngươi đã quyết định vậy, vậy thì theo người đi,ngươi chuẩn bị khi nào thì đi?”

“Còn chưa xác định

Chương 291: Người bị thời gian lãng quên

1157 chữ

Lý Bình An dắt lão Ngưu và Nhuận Thổ về dược cốc, cày ruộng xong, sắp xếp lại nhà kho gọn gàng ngăn nắp. Sau đó, hắn thu dọn hành lý, chuẩn bị rời khỏi.

“Lão đại, chúng ta thật sự phải rời Thục Sơn sao?” Nhuận Thổ thắc mắc.

“Để xem tình huống ra sao đã” Lý Bình An nói muốn rời khỏi Thục Sơn chỉ là muốn lí do qua loa thôi. Trên thực tế, hắn chỉ muốn rời khỏi Thông Thiên Phong. Hắn không muốn dính líu gì với phụ tử Lâm gia.

Thông Thiên Phong sắp xảy ra chuyện lớn.

Hắn vào Vạn Sự Các, nhờ Tiểu Đạo tìm chỗ ở tạm thời. Tiểu Đao cười nói: “Lý huynh, ngươi đừng đùa ta, ngươi ở Thông Thiên Phong rất tốt, ta còn muốn theo ngươi làm việc nữa mà”

Lý Bình An cho hắn xem hành lý của mình, Tiểu Đao mới biết đối phương không nói đùa: “Lý huynh, đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn tốn cả buổi chiều, mới xử lí xong chuyện phòng ở mới.

Quan trọng là Lý Bình An nuôi mười mấy con gà mái con, mười mấy con vịt, năm con cừu, còn có một bầy thỏ con đáng yêu. Hắn tiếp tục dành cả đêm để xây chuồng cho thú nuôi.

Ngoài ra, hắn cũng dọn dẹp cỏ dại xung quanh phòng để trồng cây ăn quả và một vài loại hoa cỏ.

Ngày thứ ba sau khi Lý Bình An đến nhà mới, tiểu la lỵ Thanh Phong

trưởng lão mới cười hồ lô đến tìm hắn: “Nghe nói ngươi không làm việc nữa, xảy ra chuyện gì rồi? Có người khi dễ ngươi phải không?” Thanh Phong trưởng lão ưỡn ngực lên.

Lý Bình An trả lời qua loa. Hắn không nói bàn tán nhiều về chuyện này cho người khác nghe. Hắn biết đạo lý họa từ miệng mà ra.

Thanh Phong trưởng lão nhìn thấu suy nghĩ của Lý Bình An, nàng hừ một tiếng: “Trẻ tuổi mà già đời! Ngươi đã biết chuyện gì rồi đúng không?”

“Hả? Biết cái gì?” Lý Bình An tiếp tục giả ngốc.

Thanh Phong nói: “Được rồi, cách xa bọn họ cũng tốt, gần đây Thông Thiên Phong..”

Nàng nói nửa câu thì ngửa đầu uống một ngụm rượu.

Lý Bình An cũng không hỏi cặn kẽ.

Vẫn là câu nói kia: Biết càng nhiều thì càng mệt mỏi.

Sau khi Lý Bình An đi khỏi được cốc thì hắn càng rảnh rỗi nên có thời gian chuyên tâm tu hành.

Số lượng linh thạch kiếm được trong mấy năm qua đã đủ để hắn tu luyện một lần.

(Tên: Lý Bình An, tuổi thọ: 700.)

(Nhị Tuyền Ánh Nguyệt: Lv 4 (100/10000.))

(Thính Phong Đạo Pháp: 94%.)

(Bạt Đao Thuật: 80% – 82%.)

(Yến Tử Xuyên Vân Tung: 60% – 62%.)

(Quy Tức Công: 96%.)

Kỹ năng: (Khóa chặt khí tức: 75% – 77%.)

Từ khi Nhị Tuyền Ánh Nguyệt đạt tới đẳng cấp bốn thì tốc độ thăng cấp đã dừng lại.

Lý Bình An cảm thấy sự cố gắng của hắn giống như Tinh Vệ luôn nhặt đá, muốn lấp biển cả. Quy Tức Công không có thay đổi về chất

trong mấy năm qua. Nhưng tóm lại, từng thuộc tính cơ thể đều đang tăng một cách đều đặn.

Về phần phù văn đại đạo, bây giờ, Lý Bình An chỉ nắm giữ hai cái, nếu hắn muốn có phù văn hoàn chỉnh thì cần phải có năm mảnh vỡ.

Ở đây có một đám người che giấu thân phận và vị trí nên hắn không có thời gian xử lí chuyện này. Bây cuộc sống của Lý Bình An giống như tạm thời dừng lại.

Thời gian trôi qua thêm một năm, Tư Đồ Lôi sinh hài tử, mời Lý Bình An đi uống rượu mừng trăm ngày.

Lý Bình An ngồi ở bữa tiệc, phu thê Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu ôm hài tử tới chào hỏi đám người. Hai người kết hôn nửa năm trước.

Tần Diệu Diệu thích Tư Đồ Lôi sao? Chỉ sợ không có, chỉ do hắn là đối tượng thích hợp thôi.

Trước khi tu vi đạt đến đỉnh điểm thì người tu hành cũng chỉ là người. Nếu là người thì sẽ có sinh lão bệnh tử, thất tình lục dục.

Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu có độ tuổi thích hợp để kết hôn nhưng tu vi hai người vẫn không tăng

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì bọn họ sẽ giậm chân tại chỗ cả đời. Đương nhiên ở trong đó sẽ có vài người đặc biệt sẽ tiếp tục kiên trì, hưng phần lớn người sẽ giống Tần Diệu Diệu và Tư Đồ

Lôi.

Mỗi tu sĩ lựa chọn một đạo lữ song tu thích hợp sẽ có lợi cho việc tu hành, ngoài ra sau này, nếu bọn họ sinh hài tử thì còn được tông môn ban thưởng. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì đứa trẻ này cũng sẽ thành đệ tử Thục Sơn.

Lý Bình An nhớ tới lần đầu tiên gặp Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu ở Vu Cổ Chi Địa thì Tư Đồ Lôi trúng ảo thuật muốn cởi quần đi ị, cũng may đã bị hắn ngăn cản.

Tất cả mọi chuyện giống như mới xảy ra vào hôm qua.

Lý Bình An cười khổ. Tất cả mọi người đều đi về phía trước, chỉ có hắn bị thời gian lãng quên.

“Bình An!” Phu thê Tư Đồ Lôi đi tới: “Bình An, ta kính ngươi một ly!”

Lý Bình An cười, uống cạn rượu, đưa tay sờ hài tử trong ngực Tần Diệu Diệu: "Thật đáng yêu. "Đương nhiên rồi, cũng không nghĩ xem nó là nhi tử của ai"

Tư Đồ Lôi cười ha ha.

Lý Bình An nhớ Tư Đồ Lôi từng nói, cả đời cũng sẽ không cần trẻ con, trẻ con quá phiền phức.

Hắn muốn làm một sự nghiệp lẫy lừng, muốn nổi tiếng muôn đời… Nhưng mà khi xoay người thì phát hiện những giấc mơ này đã cách hắn rất xa. Cuối cùng hắn cũng chỉ cười cho qua.

"Uống!" Tư Đồ Lôi giơ ly rượu lên.

Lâm Tuyết cũng tới, chúc mừng Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu đưa.

Trong lúc nói chuyện phiếm, Lâm Tuyết nói với Lý Bình An: "Nói thật, chế dược sư mới tới không bằng ngươi."

Nàng nói vậy là muốn Lý Bình An trở về.

Nhưng dù vậy hắn vẫn từ chối, hắn biết có một số việc có thể xen vào, nhưng có một số việc tuyệt đối không nên dính vào, cho tới bây giờ, hắn và Lâm Tuyết không phải là người của một thế giới…

Chương 292: Phản bội chạy trốn

Ban đêm thời tiết tốt, gió mát trăng thanh, Lý Bình An hít sâu, ngồi xếp bằng. Trâu già và Nhuận Thổ bảo vệ hắn.

Lý Bình An chờ đợi tới lúc thoải mái nhất, nhưng thẳng đến lúc gà gáy, bình minh lên, bắt đầu ngày mới, hắn vẫn không tìm được cảm giác nên bắt đầu ăn cơm của trâu già nấu.

Nhuận Thổ thừa dịp thời gian này hỏi Lý Bình An những vấn đề khó hiểu của Luyện Khí Quyết. Lý Bình An dạy hắn cách điều tức, hô hấp, thổ nạp, vận công. Lý Bình An dạy từng câu từng chữ, giải thích chi tiết đến khi nào hắn hiểu rõ thì thôi.

"Khi ngươi chuẩn bị xong mọi thứ thì có thể tìm kiếm cảm giác tiến hành đột phá, nhưng nhớ kĩ nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ngươi có thể sẽ chết nên nhất định phải cẩn thận" Lý Bình An nghiêm túc nói.

“Vâng” Nhuận Thổ gật đầu.

Qua mấy ngày, Lý Bình An vẫn chưa tìm được cảm giác nhưng hắn cũng không bực bội, dù sao

cũng chịu đựng nhiều năm rồi nên thêm chút thời gian vẫn không sao, điều quan trọng nhất hắn để ý là nhất định phải an toàn.

Tu luyện lục bí của cơ thể con người rất khó, nếu người tu luyện sơ sẩy thì sẽ chết. Tất nhiên đây là những gì mà Lý Bình An hiểu.

Nhuận Thổ lại đến tìm Lý Bình An: “Đại ca, những ngày qua, ta cảm thấy mình có nắm chắc đột phá

“A? Ngươi nắm chắc mấy phần?”

“Ít nhất chín phần!” Nhuận Thổ tự tin nói.

Lý Bình An thấm thía nói: “Chín phần? Chỉ có chín phần mà ngươi cũng tự tin sao? Tu sĩ chúng ta phải cẩn thận hơn thế nữa. Nếu không nắm chắc mười phần, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao?”

“Chuyện ngoài ý muốn? Là chuyện gì?”

“Ví dụ như núi lửa phun trào, động đất, tu sĩ khác đánh nhau…

Nhuận Thổ cầm quyển sách trống ghi chép lại những điều Lý Bình An nói, đây đều là kinh nghiệm quý giá.

Lý Bình An luôn không tìm được cảm giác đột phá, cảm giác đó giống như táo bón. Rõ ràng biết mình đau bụng, nhưng lại không thể đi vệ sinh.

Lý Bình An chắp tay, tản bộ để tranh thủ tìm cảm giác.

Một ngày này, hắn ngẫu nhiên gặp Lâm Tuyết. Lâm Tuyết đứng một mình trên sơn cốc, lẳng lặng ngắm trăng.

“Đêm nay, mặt trăng thật đẹp” Nàng quay đầu, cười với Lý Bình An.

Lý Bình An cũng cười với nàng, sau đó quay đầu đi.

“Đáng tiếc, sau này không thể nhìn thấy phong cảnh như thế này nữa.” Lâm Tuyết lẩm bẩm.

Lý Bình An nghe được câu nói kia, hắn dừng chân lại, muốn nói lại

thôi. Hắn muốn khuyên mấy câu, nhưng không biết nên nói gì.

Lý Bình An biết rõ, đừng nói vài câu, dù là mấy chục câu, cũng không thay đổi được gì nên hắn chạy

ra xa.

Nửa tháng sau, một tin tức đáng sợ truyền khắp Thục Sơn, thậm chí là Trung Châu.

Phong chủ Thông Thiên Phong, Lâm Lục Sơn của Thục Sơn mang theo nữ nhi Lâm Tuyết, cùng

đông đảo đệ tử phản bội Thục Sơn, đồng thời mang đi rất nhiều pháp khí của Thục Sơn. Trên đường chạy trốn, hắn giết hai trưởng lão Thông Thiên Phong, làm nổ tung tám dược cốc khiến mấy chục đệ tử trông coi dược cốc chết hết.

Thời gian chưa tới ba ngày, tất cả mọi người ở khắp nơi đều biết tin tức này.

Các vương triều lớn, người tu hành đều nhao nhao tìm hiểu chuyện này.

Thục Sơn tức giận, từ khi Thục Sơn khai tổng lập phái đến nay, chưa hề xảy ra bê bối lớn như thế. Cấp cao của Thục Sơn khẩn cấp tổ chức hội nghị, nhất trí thông qua một quyết định, dùng thời gian nhanh nhất, bắt Lâm Lục Sơn và đệ tử phản bội chạy trốn về quy án. Nhưng mà Lâm Lục Sơn đã chuẩn bị từ lâu nên không để Thục Sơn bắt lấy dễ dàng.

Tông môn tức giận khiến đệ tử Thông Thiên Phong chịu ảnh hưởng.

Trên dưới Thục Sơn đều được tra xét nghiêm túc, cả ngày có thể thấy đệ tử Chấp Pháp Các bay giữa không trung, thỉnh thoảng lại có đệ tử bị gọi tới hỏi chuyện.

Sự cố còn đang mở rộng, dù sao chuyện Phong chủ một ngọn núi phản bội chạy trốn đã gây ảnh hưởng lớn tới Thục Sơn.

Về lí do vì sao hắn phản bội thì có nhiều giả thuyết. Có người nói Lâm Lục Sơn đã bất mãn Thục

Sơn từ lâu, cũng có người nói hắn là gián điệp của Yêu tộc cài vào ngay từ đầu,... Tất cả đều thành bí ẩn, không biết nên tin cái nào.

Cao tầng lại giữ kín chuyện này như bưng.

suy đoán

Lý Bình An cũng không hỏi thăm linh tinh, thời kì đặc thù cũng không ra ngoài tản bộ. Lỡ như bị đệ tử Chấp Pháp Các chú ý thì sẽ gặp phiền phức.

Lý Bình An rất bội phục trực giác của bản thân, nghe nói ba người hùn vốn với Lâm Tuyết mở cửa hàng ở một phường thị cũng chết oan uổng trong trong trận phản loạn.

Khi Lý Bình An tới phường thị, cũng đã từng nhiều lần tiếp xúc với ba người họ, họ là người tốt. Hắn thường xuyên hỏi họ vài vấn đề, họ luôn kiên nhẫn giải thích cho hắn. Nếu là lĩnh vực hắn am hiểu thì hắn cũng giải thích lại.

Giữa bọn họ không có lục đục nên luôn giúp lẫn nhau để đạo trường sinh nhưng mà mọi việc trên thế giới không đơn giản như vậy.

Lý Bình An cũng quen rất nhiều người chết trong dược cốc của Thông Thiên Phong, trong đó có vài đệ tử do hắn dạy. Nhưng mà vận mệnh của bọn họ đã thay đổi do vì lựa chọn của một người.

Nếu như hắn không phát hiện những việc đó thì có lẽ bây giờ hắn cũng chết giống họ.

Lý Bình An không biết vì sao phụ tử Lâm gia lại lựa chọn như vậy. Nhưng tất nhiên hắn cũng không muốn biết. Hắn chỉ thấy may mắn vì đã kịp thời thoát ra chứ không lún sâu vào đó.

Ngày bình thường lúc không có chuyện gì làm, Lý Bình An sẽ ở trong vườn chăm sóc hoa cỏ, uống trà, đánh cờ với Nhuận Thổ và trâu già. Đôi khi hắn cũng hướng dẫn Nhuận Thổ tu hành.

Dù tạm thời không thể buôn bán nhưng hắn cũng không buồn bởi vì có thể sống sót thì hắn đã rất

thỏa mãn.

Trong thời gian đó, Lý Bình An cũng bị đệ tử Chấp Pháp Các gọi tới hỏi chuyện bởi vì hắn đã ở trong dược cốc của Thông Thiên Phong trong một thời gian dài và cũng là chế dược sư trong cửa hàng của Lâm Tuyết ở phường thị.

Lý Bình An khai những gì nên khai, Chấp Pháp Các cũng uyển chuyển nhắc nhở hắn trong thời gian tới đừng làm chuyện gò khả nghi.

Lý Bình An cũng nghe theo, thậm chí không ra khỏi sân. Hắn cùng trâu già và Nhuận Thổ nằm trong sân, xem ánh mặt trời sáng rực rỡ.

“Lão Ngưu, Nhuận Thổ, lần này chúng ta được chứng kiến lịch sử. Đây là lần đầu tiên phong chủ của Thục Sơn phản bội chạy trốn.”

“Nghé……..”

“Xảy ra chuyện lớn thế này, chỉ sợ chúng ta cũng không thể tiếp tục ở Thục Sơn được nữa, nhưng..” Lý Bình An ngáp một cái.

Nhưng mặc kệ nó. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường. Chuyện của

ngày mai thì để ngày mai nói, có lẽ ngày mai phải đi lang bạt khắp nơi. Nhưng nó không ảnh hưởng gì tới chuyện Lý Bình An tắm nắng hôm nay cả.

“Thật thoải mái!”

Chương 293: Vây công (1)

“Đạo hữu, lấy cho ta một bình trà

Trong quán trà, Lý Bình An gọi một bình trà giá 20 viên linh thạch, giá đắt cắt cổ.

Đã lâu rồi, Lý Bình An chưa ra ngoài nên hắn phát hiện xung quanh có càng nhiều đệ tử tuần tra. Bọn họ hỏi hết người này tới người kia nên mọi người rất lo lắng.

Lý Bình An tò mò hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lão bản quán trà nhỏ giọng trả lời Lý Bình An: “Còn có chuyện gì nữa, thì chuyện của Lâm Lục Sơn ở Thông Thiên Phong đó. Đại Tùy, Hoài Lộc thư viện, Phật Môn đều phái người đến, chuẩn bị vây giết Lâm Lục Sơn!”

Lý Bình An khẽ nhíu mày: “Nghiêm trọng vậy sao?”

Nếu bình thường thì Thục Sơn sẽ tự giải quyết bê bối này. Tìm những tông môn khác hỗ trợ thì khác gì vạch áo cho người xem lưng đâu.

“Thân phận của Lâm Lục Sơn thật sự quá quan trọng, hơn nữa hắn

nắm rất nhiều tình báo quan trọng, đây cũng không phải là chuyện riêng của Thục Sơn. Người suy nghĩ một chút, hắn phản bội chạy trốn khỏi Thục Sơn thì khắp Cửu Châu có chỗ nào cho hắn đi? Với thân phận của hắn thì có thế lực nào dám cho hắn vào ở không?"

Lý Bình An suy nghĩ rồi trả lời: "Yêu tộc bên ngoài Trấn Yêu Quan…"

Lão bản cẩn thận nhìn bốn phía: "Nếu như Lâm Lục Sơn trốn ra Trấn Yêu Quan thì không đoán được sẽ xảy ra hậu quả gì, hơn nữa nó ảnh hưởng rất nghiêm trọng. Cho nên, Đại Tùy, Hoài Lộc thư viện, Phật Môn đều phái người tới.

Lão bản ngập ngừng, nói tiếp: "Nghe nói nữ hoàng Đại Tùy cũng tới vào buổi chiều hôm nay. Nghe nói nữ hoàng đẹp như tiên, không biết chúng ta có phúc gặp được hay không?"

Lý Bình An uống xong trà rồi về.

Bên ngoài đang rối loạn nhưng chỉ cần ta bình tĩnh trước mọi nguy cơ thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Lý Bình An đóng cửa, không ra ngoài. Hắn chỉ chăm sóc hoa cỏ trong sân. Gió thổi vù vù, con gà

con vịt đi tới đi lui trong sân.

"Nghé……..!"

Trâu già vội vã chạy tới, Nhuận Thổ đi theo phía sau.

"Lão đại lão đại, có người trộm táo của chúng ta, còn không chịu trả tiền!"

"Trộm thì để hắn trộm, chỉ mấy quả táo thôi mà" Lý Bình An nói.

Nhuận Thổ vừa khóc vừa nói: "Lão đại, tên kia rất khoa trương! Hắn nói năng lỗ mãng, còn đánh ta một trận. Lão đại, hắn đánh mông ta là đánh mặt ngài đó"

Lý Bình An nhướng mày, sao câu nói này nghe quen tai vậy?

Hắn đi theo Nhuận Thổ và trâu già tới chỗ cây táo, chỉ thấy một lão giả mặc áo trắng ngồi dưới gốc cây.

Lão giả có lông mày dài nhỏ, mũi cao thẳng, trên cằm có một sợi râu. Dáng vẻ giống thư sinh, lão đang say sưa ăn táo ngon lành. Lão giả nhìn Hiệp Khách Bút bên hông Lý Bình An rồi cười. "Phi! Lão già,

ngươi xong đời rồi..” Nhuận Thổ chỉ lão giả, bắt đầu mắng.

Lý Bình An đá hắn một cái rồi hành lễ với lão giả: “Tiểu đệ của tại hạ có lỗi, mong lão tiên sinh rộng lòng bỏ qua cho

“Không sao, quả táo này không tệ, ngươi trồng thế nào?” Lão giả vừa nói vừa ăn.

“Nếu lão tiên sinh thích thì hái nhiều một chút mang về”

“Ngươi thật hào phóng” Lão giả cười.

Lúc này, Cảnh Dục đi tới. Hắn nhướng mày với Lý Bình An rồi nói với lão giả: “Viện trưởng, đã đến giờ, mọi người đều đang đợi ngài”

Cảnh Dục dẫn lão giả rời đi, hắn quay đầu làm mặt quỷ với Lý Bình An.

Hai ngày sau, Thục Sơn bắt đầu hành động. Thục Sơn điều một nửa đệ tử ra, ngoài ra còn có người của Đại Tùy, Phật môn và Hoài Lộc Thư Viện. Tổng cộng có năm vạn người, trong đó có chừng mười đại năng bát phẩm. Bọn họ không tiếc bất cứ giá nào để vây giết đám người Lâm Lục Sơn trong Cửu Châu.

Trên quảng trường chủ phong của Thục Sơn, tất cả mọi người kể cả môn khách như Lý Bình An đều được triệu tập đến.

Lý Bình An cũng báo danh tham gia chiến đấu. Tất nhiên là không phải tự nguyện bởi vì những

người đã từng là đệ tử hay nhân viên của Thông Thiên Phong đều được tính vào hàng ngũ chiến đấu. Chắc do tông môn lo lắng trong đó có người thừa dịp Thục Sơn đi hết sẽ làm loạn.

Liễu Vận trèo lên đài cao, bên trái là đương kim chưởng môn của Thục Sơn, bên phải là viện trưởng của Hoài Lộc thư viện. Còn những người còn lại cũng có thân phận không tầm thường.

Mấy năm không gặp, cũng không thấy Liễu Vận già đi. Chỉ là khí chất trên người càng xuất sắc, có sự quyến rũ của nữ nhân.

Lý Bình An đứng ở một góc trong đám người, không đáng chú ý. Hắn lười biếng ngáp một cái, ngậm một cọng cỏ đuôi chó, để ánh sáng chiếu lên người.

Đêm đó, đám người cưỡi phi thuyền trùng điệp xuất phát. Theo tin tức đáng tin, Lâm Lục Sơn ẩn nấp ở một nơi trên Tam Vô Phong.

Trên Tam Vô Phong có nhiều thế lực tà giáo, thế lực có tiếng tăm lừng lẫy nhất là âm Sát Tông. Bởi vì bọn họ có nhiều mưu kế, phong cách làm việc rất độc ác, tu vi cao cường nên các tông môn lớn đã từng tổ chức mấy lần vây giết nhưng vẫn không thể nhổ tận gốc.

Nhưng lúc này…

“Xuất phát!”

Theo từng tiếng hô to, từng chiếc phi thuyền bay lên không trung. Hôm nay thời tiết cũng không tốt, mưa rất lớn, giống như hàng ngàn hàng vạn mũi tên bắn xuống. Gió to thổi khiến nước mưa giống vô số chiếc roi quất vào phi thuyền. Phi thuyền lung lay, phát ra tiếng vang “kẽo kẹt” liên tục.

“Yên lặng”

Lão giả từng ăn quả táo của Lý Bình An nói một chữ.

Ngôn Xuất Pháp Tùy.

Giống như đang ra lệnh cho thế giới vậy, chỉ trong chớp mắt, mưa to tầm tã đã dừng.

Trên phi thuyền, Tư Đồ Lôi ngồi cạnh Lý Bình An thở dài một hơi: “Sao lại đi đến bước này chứ, rõ ràng đã là chủ của một phong, ai ”

Lý Bình An không nói chuyện, hắn yên lặng cọ xát đao…

Chương 294: Vây công (2)

1303 chữ

Trong Tam Vô Phong rộng mênh mông có hai tu sĩ ngũ phẩm tà giáo đang bàn chuyện. Nhưng bất ngờ là bọn họ cũng không bàn chuyện chơi nữ nhi nhà ai vui hơn, nên tu loại công pháp nào. Ngược lại bọn hắn nghiên cứu những vấn đề triết lí như ý nghĩa của cuộc sống, thế giới tồn tại theo nguyên lí nào, khi nào nó sẽ biến mất.

Một tu sĩ già thấm thía nói: “Ngươi rất thông minh, sau ngày hôm nay, ta sẽ về nhà sống một cuộc sống thoải mái”

“Tiền bối, đi thong thả!”

Năm tu sĩ già vỗ vai hắn.

“Suu!”

Máu tươi vẩy lên mặt tu sĩ trẻ, một cái đầu bay lên cao.

Tu sĩ trẻ hơi sững sờ.

Tu sĩ già vừa mới nói chuyện nhưng bây giờ nụ cười cứng ngắc trên mặt. Một giây sau, đầu của tu sĩ trẻ cũng rơi trên mặt đất.

Ầm —!!

Cùng lúc đó, trận pháp bảo vệ của Tam Vô Phong cũng sụp đổ.

Gió mạnh thổi qua đất đá vỡ nát bay tứ tung giống như vừa mới trải qua một trận thiên tai. Bụi đất bay đầy trời, rừng cây rậm rạp rung lắc dữ dội. Bầu không khí rất thê thảm.

“Các ngươi mau nhận cái chết!”

Giống như có một bàn tay đáng sợ bóp chặt trái tim mọi người, tiếng thét muốn xé rách màng nhĩ của người ta.

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người khựng lại.

Số lượng lớn đệ tử từ bốn phía xông vào Tam Vô Phong, chiến tranh đang nghiêng về một phía nên toàn bộ Tam Vô Phong xuất hiện cảnh máu chảy thành sông, có người bị thương nặng, có người chết thảm, có người chạy trốn, có người quỳ trên đất cầu xin tha thứ.

Không ngừng có xác chết ngã trên mặt đất, lúc nãy còn sống vui vẻ, bây giờ đã thành thịt nát.

Nhiều năm qua, trên Tam Vô Phong, có rất nhiều tà giáo độc ác tung hoành khắp nơi. Tụ tập lại thành thế lực lớn đến mức không sợ các tông môn lớn. Bọn họ nghĩ thế lực của mình đã mạnh tới mức có thể chống lại những tông môn này.

Nhưng khi những tông môn tồn tại vạn năm này tiến hành càn quét bọn họ, bọn họ mới phát hiện mình đã phạm sai lầm lớn.

Sở dĩ lúc trước bọn họ có thể tồn tại là vì thế lực khắp nơi mới tạo một thế cân bằng nhưng khi bọn họ phạm sai lầm lớn thì sẽ bị diệt vong.

“Kiếm chí tà lui!”

Trong một sơn động, Cảnh Dục cầm Thanh Phong chém xuống.

Một kiếm này không mạnh, nó không đả thương được ai nhưng nó tạo ra một đường cung, đâm xuống mặt đất. Ngay sau đó, âm thanh của gió và sấm vang lên tạo thành lực mạnh phá vỡ giam cầm trong động giết sạch tà tu bên trong rồi để lại một vết nứt lớn.

- Cảnh Dục sư huynh!

- Là Cảnh Dục.

- Nhìn đi, đây là Cảnh Dục sư huynh của thư viện chúng ta. Hắn còn trẻ nhưng đã là ngũ phẩm

cảnh, các ngươi có làm được không?

Người trong thư viện đắc ý nói.

Những đệ tử vừa cùng bọn họ tranh luận người của Hoài Lộc thư viện và Thục Sơn thì ai mạnh hơn, lập tức im lặng không nói.

Cảnh Dục lạnh lùng hưởng thụ ánh mắt sùng bái của đám người, khí thế trên người giống lưỡi dao sắc bén.

“Oa!” Hắn như vậy khiến cho mọi người kinh ngạc. Ai cũng thích người vừa mạnh vừa lạnh lùng cả. Cảnh Dục đi tới chỗ vắng người cười to: “Ha ha ha!”

Ánh trăng chiếu lên người Lý Bình An. Những ngọn núi trùng điệp ở phía xa giống mấy thanh kiếm đâm xuyên bầu trời.

Trên núi có tiếng chim quốc kêu êm tai, dễ nghe.

Ở bên trong nói chuyện thân thiết, nhưng ở bên ngoài thì đám người lại im như ve sầu mùa đông.

Lý Bình An ngồi xếp bằng dưới đất, lấy cờ vây ra khỏi nhẫn chứa đồ, chuẩn bị đánh cờ với trâu già. Khung cảnh rất nhàn nhã, thời gian chậm rãi trôi qua.

Những đệ tử khác của Thục Sơn mở mắt, phóng tinh thần hi vọng có thể tra xét được tình huống bên trong, nhưng không thu hoạch được gì cả.

“Ai, vì sao lại để chúng ta canh giữ ở ngoài chứ?”

“Đúng vậy, thật không công bằng”

Mọi người đều nghĩ đây là một trận đánh lớn nhưng lại chỉ để bọn

họ canh giữ ở ngoài, họ tiếc nuối vì không thể tận mắt nhìn thấy trận chiến.

Lý Bình An lại cảm thấy như thế này rất tốt. Hắn vừa gặm táo vừa đánh cờ với trâu già.

“Lão Ngưu, trình độ chơi cờ của ngươi giảm nhiều rồi” Lý Bình An bóp eo, Trâu già liếc hắn, chuyện thắng bại quan trọng vậy sao?

đắc ý cười.

Lý Bình An thấm thía nói: “Lão Ngưu, chuyện thắng bại rất quan trọng. Nó sẽ kiểm tra thu hoạch của một người sau khi đã nỗ lực, cũng có thể nhìn thấy chênh lệch giữa mình và người khác”

Trâu già ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy ý chí chiến đấu.

Tiếp tục đánh cờ!

Sau một lát, trâu già đắc ý ôm hai móng, hừ một tiếng: “Bản trâu trâu thắng!”

Lý Bình An trầm giọng nói: “Lão Ngưu, nếu quá coi trọng thắng bại sẽ chỉ làm một con trâu không

còn giữ vững tâm trí của mình. Khi nào ngươi làm được giống như ta, không để ý buồn vui vì một việc gì đó thì ngươi sẽ hiểu rõ chân lí cuộc đời”

Trâu già đánh hắn, nói quá phức tạp, quá khó hiểu.

Lý Bình An cười ha ha.

Những người khác nhìn qua, bọn họ đều bởi vì không thể tham dự vây công mà buồn bực hoặc khẩn trương. Lúc này, thấy Lý Bình An như vậy, bọn họ rất hâm mộ, tiểu tử này làm sao để vui vẻ như vậy?

Tư Đồ Lôi quen thuộc Lý Bình An lại biết rõ, lúc nào tâm trạng của hắn cũng tốt, chứ không than ngắn thở dài như những đệ tử khác.

Tư Đồ Lôi cũng nghĩ giống Lý Bình An, canh giữ ở bên ngoài rất tốt.

Nếu như là trước kia thì Tư Đồ Lôi đã sớm kêu la muốn xông vào. Nhưng sau khi kết hôn, có hài tử thì hắn đã thay đổi, hắn quan tâm tới thê tử và hài tử nhiều hơn bản thân.

Tư Đồ Lôi nắm chặt bùa bình an đeo trên cổ, đây là do Tần Diệu Diệu

cầu cho hắn.

Một tên đệ tử cũng cười, hơi sầu não nói: “Ai, nếu ta có thể không buồn không lo giống hắn thì tốt rồi.”

“Ngươi không biết sao? Hắn không phải là tu sĩ.” Một đệ tử khác nói.

“Không phải tu sĩ?”

“Đúng vậy, mỗi ngày, ngươi cực khổ tu hành là vì cầu sống lâu. Mà hắn không thể tu hành, tự nhiên không biết những nỗi lo đó. Người ta không ở trong hoàn cảnh của ngươi mới không hiểu nên không cần hâm mộ người ta. Có lẽ trăm năm sau, hắn đã thành đất vàng mà ngươi lại bởi vì hôm nay cố gắng nên có thể tiếp tục tiến lên.”

Đệ tử được an ủi cười: “Ta..”

Tiếng xé gió chói tai đột nhiên vang lên, một mũi tên bay nhanh đâm vào cổ họng hắn..

Chương 295: Ngoài ý muốn phá vòng vây

11:35

1123 chữ

“Địch tập!”

“Có địch tập”

Chẳng ai ngờ sẽ có tà tu đột phá từng tầng vây quanh.

Vì không buông tha bất cứ tà tu nào nên Thục Sơn bố trí bốn vòng vây ở Tam Vô Phong.

Mà đám người Lý Bình An ở tại vòng vây ngoài nhất, có nghĩa là bọn họ chỉ đến để xem náo nhiệt. Bởi vì ai cũng nghĩ nếu đối mặt với vòng vây thế này thì không ai có thể trốn thoát.

Nhưng mà, bây giờ…

Bỗng nhiên, trên mặt đất truyền đến một tiếng nổ lớn. Mọi người đang ngơ ngác thì một con nhện khổng lồ chui ra, lao đến chỗ bọn

họ.

“Mau ngăn nó lại!”

Đám người kịp thời phản ứng, có mấy bụi gai mọc lên tạo thành lưới lớn cản con nhện.

Hai tu sĩ áo trắng bấm niệm pháp quyết, hai luồng hào quang sáng chói hợp làm một, phát ra sức mạnh lớn đánh con nhện lăn qua một bên, đè nát đám cây bụi bên cạnh.

Âm-!

Không đợi đám người thở phào, con nhện đã nổ tung. Sương mù đen nhanh chóng lan ra, làm tất cả mọi người choáng váng.

“Trong sương mù có độc!” Tư Đồ Lôi quát.

Đám đệ tử ở ngoài có thực lực rất yếu nên bọn họ nhanh chóng lui lại.

Lại thêm một mũi tên bắn tới đầu Tư Đồ Lội.

Trung Phẩm Pháp Khí!

Tư Đồ Lôi giật mí mắt lắc, cuống quít vung ống tay áo, tạo ra kình lực tạo thành màn khí muốn ngăn

cản nó. Nhưng Tư Đồ Lôi phát hiện mình đã làm sai nên vội lách sang bên cạnh.

Mũi tên bay sát qua sườn hắn, khiến hắn sợ hãi nhưng cuối cùng vẫn tránh khỏi. “Mau gọi viện binh

Có đệ tử kéo tín hiệu.

Một quả cầu lửa bay lên giữa không trung nhưng không đợi nó nổ tung thì đã bị một chiêu kiếm chém làm hai.

Một người mặc áo trắng, cầm một thanh kiếm nhuốm máu đi tới.

“Là… Lâm Tuyết sư tỷ!”

Dù biết Lâm Tuyết đi theo phụ thân Lâm Lục Sơn phản bội chạy trốn sư môn, nhưng khi đối mặt Lâm Tuyết, đám người lại cảm thán.

Đã từng, có báo nhỏ ở Thục Sơn thống kê đạo lữ mà đệ tử Thục Sơn

muốn cùng song tu thì Lâm Tuyết thu được tám thành tỉ lệ ủng hộ. Một phần bởi vì Lâm Tuyết xinh đẹp. Một phần khác là do nàng có thiên tư xuất chúng, còn là nữ nhi của phong chủ Thông Thiên Phong.

Nếu nói người khác ngậm lấy chìa khóa vàng lớn lên thì Lâm Tuyết là người ngậm mấy ngọn núi vàng. Nhưng mà không ai ngờ sẽ có hôm nay.

Lâm Tuyết liếc nhìn xung quanh, thấy toàn đều đệ tử Thục Sơn.

“Tránh ra! Nếu không ta sẽ giết người cản đường”

Câu nói của nàng khiến đám đệ tử Thục Sơn cứng đờ.

Bọn họ biết rõ thực lực của Lâm Tuyết.

Nàng là người xếp hạng thứ 4 trên thi đấu của tông môn, còn mang theo rất nhiều pháp bảo. Bởi vậy đừng nói bọn họ, dù cung phụng Thục Sơn ở đây cũng không đấu lại nàng. Huống chi bên cạnh Lâm Tuyết còn có mấy người đã từng là đệ tử Thông Thiên Phong. Đám người đó có tu vi cao, đi theo sư phụ Lâm Lục Sơn phản bội Thục Sơn.

“Sư muội, không thể để bọn họ biết tung tích của chúng ta!”

“Cao sư huynh?”

Cao Thiên Hùng cầm pháp khí cung trong tay, vọt tới chỗ Tư Đồ Lôi.

Mũi tên bắn ra rất nhanh nhưng không hề có tiếng động, nhưng lại mang theo hơi thở chết chóc.

Tư Đồ Lôi lập lại chiêu cũ, tạo ra màn khí muốn ngăn cản. Nhưng mũi tên xẹt qua một đường cong đánh tới hắn.

“Xong đời rồi!” Trong đầu Tư Đồ Lôi chỉ còn suy nghĩ này.

Tốc độ của mũi tên này quá nhanh, hắn không có thời gian đề phòng.

Rõ ràng cách nhau trăm bước nhưng khi bắn mũi tên thì không còn khoảng cách nữa.

Bỗng nhiên có một bóng đen lóe lên.

“Cạch”

Mũi tên bị lưỡi đao chém gãy.

Lý Bình An cầm trượng đao đứng trước mặt hắn. Tư Đồ Lôi đổ mồ hôi lạnh, thở hổn hển.

Lâm Tuyết thay đổi sắc mặt, liếc Lý Bình An, ánh mắt trốn tránh.

Lý Bình An trầm giọng nói: "Các vị, chúng ta sẽ không ngăn cản các ngươi trốn đi, nhưng cũng không để các ngươi giết hết mọi người"

Cao Thiên Hùng nghiêm túc quát: "Xin lỗi, hôm nay các ngươi không thể sống"

"Cao sư huynh!" Lâm Tuyết vội vàng lên tiếng ngăn cản Cao Thiên Hùng. "Tu vi của người này không tầm thường, những đệ tử này cũng vô tội, đã từng là đồng môn của chúng ta. Thật sự không cần đuổi tận giết tuyệt, chúng ta mau rời khỏi đây.

Cao Thiên Hùng lạnh lùng nói: "Từ khi chúng ta phản bội Thục Sơn bắt đầu thì đã là địch với Thục Sơn, thậm chí toàn bộ nhân tộc Cửu Châu. Từ lúc đó, chúng ta đã nghĩ đến sẽ có hôm nay. Những người đã từng là bằng hữu, đồng bạn đều xem chúng ta là kẻ thù. Trên chiến trường phải có người sống kẻ chết. Giết!"

Cao Thiên Hùng bắn liên tiếp hai mũi tên.

Lý Bình An di chuyển về phía trước hai bước, hai mũi tên rơi xuống. Hai đệ tử béo, gầy lao tới chỗ Lý Bình An. Mỗi người cầm trong tay một viên Trấn Hồn Châu, âm dương kết hợp.

"Ong -!"

Những đệ tử xung quanh bị cơn sóng tác động nên thần thức hoảng hốt.

Pháp khí Trấn Hồn Đan.

Cơ thể Lý Bình An cũng đột nhiên cứng đờ, hai người thừa dịp này muốn giết hắn.

Lâm Tuyết nắm chặt chuôi kiếm. Nàng không ngờ hai huynh đệ Thành Văn, Thành Võ vừa ra tay đã vận dụng pháp bảo mạnh là Trấn Hồn Châu.

Khi nàng muốn ra tay thì Cao Thiên Hùng ấn tay nàng, nói: "Sư muội, sự lương thiện của ngươi sẽ hại chết tất cả chúng ta!"

Lâm Tuyết lại muốn ngăn cản thì đã không kịp rồi, nàng gấp đến độ hô to: “Thành Văn, Thành Võ”

Trượng đao tạo thành ảo ảnh trên không trung, trong nháy mắt chặt đầu hai người.

Lý Bình An di chuyển nhanh chóng.

Có tất cả 11 người, đều lên đi!

Chương 296: Nàng vốn là giai nhân, sao lại làm kẻ phạm tội

1083 chữ

“Một người, hai người, ba người…” Lý Bình An đếm thầm, trượng đao trong tay liên tục lấy mạng kẻ

thù.

Hắn đáp xuống đất, cơ bắp chân đột nhiên gồng lên, tay cầm đao cũng gồng giống như một con hổ đang dốc sức chờ tấn công.

Cơ thể ép xuống sát mặt đất. Khí thế sắc bén đảo qua. Trượng đao vung nhanh như gió tạo ra vòng cung, đồng thời hai chân cũng co lại, đá vào đầu gối kẻ địch.

“Răng rắc!” Một tu sĩ kêu đau. Không đợi hắn lấy pháp bảo thì đã bị chặt đứt đầu.

Bình tĩnh, chuyên chú.

Lý Bình An vung đao, thu đao có tiết tấu.

Cao Thiên Hùng bắn liên tiếp ba mũi tên. Bên hông Lý Bình An xuất hiện ánh sáng chém chúng rơi xuống.

Đồng thời hắn bước ra.

(Yến Tử Xuyên Vân Tung * Súc Địa Thành Thốn.)

Một luồng khí thế xơ xác đập vào mặt khiến Cao Thiên Hùng cứng đờ tại chỗ.

Trong rừng bỗng nhiên vang lên tiếng kim loại va chạm chói tai. Trước người Cao Thiên Hùng xuất hiện một vòng phòng hộ màu trắng.

Ý Niệm Thuẫn – pháp thuật hệ tinh thần.

Lợi dụng tinh thần lực tạo thành tấm chắn pháp thuật, nó có lực phòng ngự khá mạnh có thể dùng ngăn cản, cũng có thể dùng để tấn công.

Quả nhiên hắn không phải kẻ yếu.

Cao Thiên Hùng không hoang mang, bấm tay niệm pháp quyết.

“Dây leo!”

Mặt đất xung quanh lập tức mọc ra rất nhiều dây leo to bằng bắp đùi, giam Lý Bình An lại.

Một tên kiếm tu xuất hiện sau lưng Lý Bình An, thân như tơ liễu, đường kiếm khó lường.

Một luồng khí thế mạnh bộc phát ra từ trong huyệt Nê Hoàn của Lý Bình An. Dòng khí như rắn độc bò khắp các huyệt đạo của hắn.

Tu sĩ bình thường cần mấy hơi để điều động lực lượng nhưng với Lý Bình An thì chỉ trong nháy mắt. Một luồng sóng xung kích vô hình khuếch tán từ trên người hắn.

Dây leo thành bột mịn, hơi thở khổng lồ nghiền ép tên kiếm tu kia. Chờ hắn phản ứng thì lưỡi đao đã chém đầu hắn rồi.

Cao Thiên Hùng nổi giận gầm lên, ngọn lửa màu u lam bao phủ cả cơ thể, dùng toàn lực đánh ra một chưởng. Ngọn lửa lạnh lẽo bao phủ cả không gian.

“Là U Minh Liệt Hỏa của Cao sư huynh!” Có người nhận ra pháp thuật này.

Phương pháp này cần hao tổn lượng lớn linh lực để ngưng tụ, sức sát thương rất mạnh, ngay cả tu sĩ cùng cấp cũng khó chặn lại.

Lý Bình An truyền hết sức mạnh lên cây đao, lấy thế không thể đỡ chém ngọn lửa. Hắn quát khẽ: “Phá!

Ngọn lửa màu xanh lam khiến ánh đao có vẻ đẹp khó tả cộng thêm lực tấn công không gì sánh kịp. Sau đó, dù lửa đã khuếch tán nhưng

vẫn chém lửa ra làm hai.

Cao Thiên Hùng sợ hãi, hắn cảm thấy đao khí như sóng biển muốn cắn nuốt linh hồn của hắn.

Trong lúc sợ hãi, hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn.

“Bành!”

Một đường kiếm ngăn cản đường đạo.

Lâm Tuyết kéo Cao Thiên Hùng, mượn lực phản chấn mạnh của đạo khí để lui về phía sau, rồi biến mất trong bóng đêm.

Lý Bình An rút ra một khối vải rách, chậm rãi lau vết máu trên đao, cố gắng khôi phục thực lực.

“Hô!” Đám người còn lại giống như đều bị thời gian đông lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng

vừa rồi.

Giống như tất cả suy nghĩ đều biến mất, khiến đầu óc bọn họ trống rỗng.

“Không… Không đuổi theo sao?” Tư Đồ Lôi thở hổn hển, tay cầm kiếm run nhè nhẹ.

Lý Bình An tra đạo vào vỏ, “Đuổi theo? Ta bị thương, không theo kịp”

“Bị thương?”

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Có đệ tử hỏi.

Vừa rồi Lý Bình An lộ ra bản lĩnh, đã để bọn họ không tự chủ muốn nghe lệnh hắn.

Lý Bình An ngồi xuống, tiếp tục bày bàn cờ: “Nghỉ ngơi”

Nghỉ ngơi?

Còn chưa thu được mệnh lệnh, không nghỉ ngơi thì có thể làm gì.

“Lão Ngưu, tiếp tục đánh cờ, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi không còn mảnh giáp”

Trâu già: “Nghé…….”

Từng luồng gió mát xua tan cái nóng. Mặt trời dần chuyển về hướng tây, để lại bóng lớn trên nhánh cây.

Lý Bình An ngồi đối diện trâu già, khẽ hát, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Lâm Tuyết chạy không thoát, phía trước còn có người đang chờ nàng.

Sở dĩ Lý Bình An không đuổi theo là vì hắn không muốn gặp phiền phức.

Lí tưởng khác nhau thì không thể hợp tác.

Nếu không ràng buộc và va chạm thì xoắn xuýt và mâu thuẫn sẽ không dứt. Điều đó sẽ cuốn bản

thân vào vòng xoáy nguy hiểm khó thoát ra.

Hắn chỉ cảm thán một câu: “Nàng vốn là giai nhân, sao lại làm kẻ phạm tội?”

Hai bóng người chạy nhanh trong rừng.

“Sư huynh, ngươi không sao chứ?”

“Không sao, còn may ngươi kịp thời ra tay” Sắc mặt Cao Thiên Hùng trắng bệch: “Tên kia là ai? Ta thậm chí không cảm giác được tu vi của hắn”

“Hắn không phải tu sĩ”

“A Di Đà Phật!” Một hòa thượng ăn mặc đơn giản bỗng nhiên xuất hiện phía trước.

“Tiểu tăng Trường Thanh, hai vị thí chủ, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ!”

Nhưng mà Lâm Tuyết chém một để kiếm trả lời hắn.

Phật tu có tu vi ngũ phẩm. Lâm Tuyết có tu vi tứ phẩm tầng thứ tư, Cao Thiên Hùng có tu vi tứ phẩm tầng thứ ba.

Hai chọi một, có hi vọng!

Trường Thanh bất đắc dĩ thở dài, xung quanh xuất hiện ánh sáng

màu vàng. Một ảo ảnh tượng Phật xuất hiện sau lưng hắn, vỗ vỗ ra một chưởng Đại Nhật Như Lai mạnh.

Sau một lát, trong rừng khôi phục yên tĩnh. Trường Thanh chắp tay trước ngực, ảo ảnh sau lưng dần dần tiêu tán: “Sai lầm, quá sai lầm!”

Chương 297: Tới, chúng ta luận bàn một chút

1192 chữ

Hai mươi bảy đệ tử đi theo Lâm Lục Sơn phản bội thì có 22 người chết thảm. Năm đệ tử còn lại bao gồm Lâm Tuyết bị bắt sống.

Nghe nói đã diệt sạch tà giáo trên Tam Vô Phong bởi vì lúc các đệ tử chính phái gần đi nên sợ để lộ bí mật. Bọn họ hành động một cách tàn nhẫn nên không có sinh linh nào còn sống.

Lâm Lục Sơn bị vây ở Thập Vạn Đại Sơn, lão già này lấy nữ nhi và đệ tử của mình làm mồi nhử, ý đồ dời đi sự chú ý của Thục Sơn nhưng vẫn không thoát khỏi cuộc vây giết của mấy vị đại năng bát phẩm nên cuối cùng cũng chết.

Lâm Tuyết cùng bốn đệ tử bị bắt thì bị giam giữ trong nhà giam dưới nước của Thục Sơn nên cũng bảo vệ được mạng sống.

Thục Sơn dùng tốc độ nhanh chóng xử lí đám người làm phản, an ủi những người đang lo lắng.

Nửa tháng sau, Thục Sơn xét công lao để ban thưởng. Trên quảng trường chủ phong của Thục

Sơn, những người có công được gọi lên nhận khen thưởng. Quà tặng có giá trị rất lớn.

Sau khi đệ tử Thục Sơn nhận quà xong thì tới lượt nhân viên ngoài biên chế như Lý Bình An. Liễu Vận bình tĩnh ngồi trên đài. Nàng cười nhìn đám đông đứng phía dưới, một lát sau Liễu Vận giật mình nhưng nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Trưởng lão chấp pháp của Thục Sơn đang muốn đứng lên, trao giải cho người có công.

“Để quả nhân phát cho.” Liễu Vận bỗng nhiên đứng dậy.

Trưởng lão chấp pháp hơi sững sờ, vô ý thức liếc nhìn chưởng môn.Chưởng môn cười nói : “Có thể để bệ hạ tự trao, là vinh hạnh của bọn họ”

Đám người đứng xếp hàng trên đài cao chờ nhận thưởng. Tư Đồ Lôi dùng cùi chỏ huých Lý Bình An, thấp giọng nói: “Ngươi thấy không?”

“Thấy cái gì?”

“Nữ hoàng của Đại Tùy, dáng người thật đẹp”

Đợi Liễu Vận đến gần, một đệ tử trẻ tuổi ngửi được mùi hương thơm ngát dịu nhẹ xông vào mũi: “Tạ… Tạ bệ hạ

Liễu Vận cười: “Tuổi trẻ tài cao”

Tên đệ tử trẻ cúi đầu, đỏ mặt. “Tạ bệ hạ.

“Tạ bệ hạ…”

Không ngừng có âm thanh truyền tới.

Cảnh Dục lẩm bẩm, “Tạ bệ hạ, tạ bệ hạ…”

Lý Bình An nhíu mày: “Ngươi lẩm bẩm gì vậy?”

“Sắp tới lượt ta, ta sợ khẩn trương, nên luyện tập một chút” Cảnh Dục nói. Nói xong, còn muốn tiếp tục nói thầm: “Tạ bệ hạ.”

Liễu Vận nhanh chóng tới gần. Cảnh Dục hít sâu một hơi. Hắn giương mắt, thấy đối phương mặc váy hồng dài, có hoa lớn. Eo nhỏ được dây lưng ôm trọn.

Cây trâm san hô phản chiếu gương mặt đẹp như hoa. Đôi mắt phượng quyến rũ, nhưng lại có sự oai phong, nghiêm nghị.

“Đệ tử của thư viện? Hình như ta đã từng gặp ngươi.”

Cảnh Dục vui mừng, bệ hạ nói đã từng gặp ta?

Bệ hạ có ấn tượng sâu sắc với ta. Không đúng! Bệ hạ rất coi trọng ta, bệ hạ thích ta?

Không được! Ta không thể lừa gạt thê tử của huynh đệ! Ta không thể làm như vậy, nếu không sau này làm gì còn mặt mũi gặp Bình An?

Sau khi đấu tranh tư tưởng thì Cảnh Dục hạ quyết tâm.

“Đây là khen thưởng của ngươi.”

Cảnh Dục nhận phần thưởng, bất ngờ nói: “Bệ hạ, giữa chúng ta không thích hợp”

Lý Bình An: ???

Viện trưởng của thư viện:

Tiểu tử này nói hươu nói vượn cái quái gì vậy?

Liễu Vận bình tĩnh, nàng cười nhạt, đi lướt qua hắn. Nàng tới trước mặt Lý Bình An, thấp giọng hỏi: “Ngươi tới Thục Sơn khi nào?”

“Đã lâu rồi.”

“Ngươi chuẩn bị sau này sẽ ở Thục Sơn luôn sao?”

“Ta không chắc”

“A” Liễu Vận đưa khay tới, nhìn mặt hắn: “Ngươi hơi mập”

“Thời gian trôi qua thì khỏe thôi, ngươi thì sao?”

“... Cũng không tệ lắm, cả ngày vất vả”

Hai người vội vàng nói chuyện. Nàng mấp máy môi: “Nhớ chăm sóc tốt bản thân.” “Ngươi cũng vậy.

Sau khi phát phần thưởng xong, trên đường Lý Bình An đi về đã thấy Cảnh Dục đang bị treo lên, đánh.

Viện trưởng cầm roi, lẩm bẩm: “Quân tử ra tay thì cần nặng tay, nếu không sẽ không lập được uy tín! Mẹ nó, ngươi dám nói lung tung, để ta mất mặt”

“Ai nha má ơi, ta sai rồi, sau này không dám nói lung tung nữa” Cảnh Dục tức giận hô to: “Lý Bình An, huynh đệ làm như vậy có thể cũng là vì ngươi, bây giờ ngươi đứng trơ mắt nhìn ta bị đánh sao?” Lý Bình An suy nghĩ, đúng là không thể đứng nhìn nên hắn bảo trâu già lấy một cái ghế. Hắn vừa gặm hạt dưa, vừa xem kịch vui. “Đúng rồi, đánh mạnh vào”

Trong lúc rảnh rỗi, hắn kéo đàn nhị hồ sống qua ngày. Có đôi khi đi tìm người khác đánh cờ hoặc tìm hiểu mảnh vỡ hoa văn bùa hoặc tìm vài người tâm sự.

Trong đám người đó, ai cũng là nhân tài, nói chuyện rất dễ nghe nhưng là bọn họ luôn muốn giết đối phương bất cứ lúc nào.

Ban đêm, Lý Bình An ngồi luyện công như bình thường. Hắn gõ 36 cái, hai tay véo ấn, im lặng niệm khẩu quyết tâm pháp, nhưng tinh thần lại không thể yên tĩnh được.

Mấy ngày nay, hắn luôn khó chịu. Trước kia ở dược cốc, mỗi ngày đều bận rộn từ sáng tới tối, không có thời gian tu hành. Bây giờ thì rất rảnh rỗi nhưng hiệu quả lại kém trước đây.

Quả nhiên con người không nên rảnh rỗi. Thế là Lý Bình An tìm chuyện đánh với trâu già, hoặc đấu với Nhuận Thổ để thả lỏng tâm trạng.

Mỗi ngày Nhuận Thổ và trâu già đều khóc lóc kể lể.

“Thời gian này không thể sống nổi, mỗi ngày tìm ta đánh, đánh ta đau đớn khắp mình”

Trâu già lén liếc ra ngoài phòng, không nghe giọng Lý Bình An thì cũng bắt đầu phàn nàn.

Nhuận Thổ và trâu già than thở một hồi thì bắt đầu thảo luận về những quyển sách mới đọc gần đây.

“Hì hì, hai huynh đệ chúng ta có văn hóa.” Nhuận Thổ thấp giọng nói: “Không giống kẻ ác ôn kia, chỉ biết đánh nhau.

Sắc mặt trâu già thay đổi, nói: “Nhuận Thổ huynh, ngươi nói sai rồi, đại ca của chúng ta có trình độ văn hóa”

Nhuận Thổ nhếch miệng: “Có trình độ gì chứ, nửa chữ bẻ đôi cũng không biết”

Lý Bình An cười, vuốt đầu Nhuận Thổ: “Tới, chúng ta luận bàn một chút”

Chương 298: Lý Bình An viết nhật ký

1398 chữ

Nếu đã muốn thả lỏng tâm trạng thì không thể liên tục đánh người.

Dù sao thì đánh người cũng không tốt, đánh mặt càng làm tổn thương lòng tự trọng.

Tất cả mọi người đều có lòng tự trọng, trâu có lòng tự trọng của trâu, kẻ cặn bã có lòng tự trọng của kẻ cặn bã.

Lý Bình An gật đầu, cho trâu già và Nhuận Thổ đang nằm trên giường uống thuốc.

“Các ngươi không thể chết, nếu các ngươi chết thì sau này ta phải làm sao?”

Nhuận Thổ và trâu già ở trong lòng khinh bỉ hắn.

Sau nhiều ngày suy nghĩ, cuối cùng Lý Bình An cũng nghĩ ra cách thả lỏng tâm trạng là viết nhật kí.

Nếu sau này, hắn nhàm chán thì có thể lật nhật kí đã viết từ mấy năm trước, thậm chí là mấy chục năm, mấy trăm năm trước ra xem.

Hắn ngồi dưới cây ngô đồng, vừa nghe dế mèn kêu trong bụi cây, vừa đọc nhật kí, nghĩ đến những

kí niệm cũ, nhớ tới những người đã qua đời.

Ồ! Chỉ suy nghĩ thôi đã thấy lãng mạn rồi.

Lý Bình An suy nghĩ một lát, rồi bắt đầu viết nhật kí.

“Trường Lạc năm thứ 18.

11:36

Đây là lần đầu tiên ta viết nhật kí, gửi lời chào ta của tương lai. Nếu ngươi mở ra quyển nhật kí này thì chứng minh ta còn sống. Cuộc sống tẻ nhạt, muốn khen cũng chẳng có gì để khen. Liên tục mấy ngày, không thể tu hành.

Mỗi ngày nhìn những tu sĩ khác cố gắng tu hành, ta muốn phỉ nhổ việc lãng phí thời gian của mình. Một tấc thời gian một tấc vàng. Dù có nhiều tiền cũng không mua được. Nhưng ta chẳng có gì ngoài thời gian cả”

Thời gian trôi qua hai ngày.

“Hôm nay nữ tu sĩ của Trúc Diệp Phong và Tiểu Quỳnh Phong tổ chức một đấu bóng đá, nghe thật thú vị. Nghe nói có rất nhiều người

đi xem, có lẽ bọn họ đi ngắm cơ thể tu sĩ nữ. Đáng tiếc là tu sĩ Trúc Diệp Phong nói Tiểu Quỳnh Phong ăn gian, Tiểu Quỳnh Phong lại nói Trúc Diệp Phong không nói lí lẽ rồi cả hai nhóm người lao vào đánh nhau nhưng những người xem ở dưới đài rất phấn khích"

"Hôm nay đi tới thôn ăn một bữa tiệc, có giò lớn, thịt vịt nướng, thịt dê nướng, mía ngọt, hạt dẻ rang đường… Ngon quá trời luôn"

Lý Bình An ngừng nửa tháng mới viết nhật kí lại.

"Tiểu la lị Thanh Phong truyền hạc giấy cho ta, ta còn tưởng có chuyện quan trọng gì nhưng không ngờ nàng bảo ta xoa bóp vai cho nàng.

Nàng cho rằng Lý Bình An là ai? Nhưng nghĩ nàng là trưởng bối nên ta phải nghe lời nàng. Đương nhiên không phải vì nàng cho ta tiền. ^ "

"Hôm nay lúc đi uống trà, nghe nói Thông Thiên Phong sẽ được chọn ra phong chủ mới. Tiểu la lỵ Thanh Phong cũng có tên trong danh sách dự phòng, bất ngờ thật. Nàng ăn với ngủ cả ngày, giống như lợn vậy.

Ghi chú: Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu lại sinh một tiểu tử béo, ta bất đắc dĩ đành phải đưa thêm một phong bì tiền mừng, đáng ghét thật.

"Ta đã có tâm trạng không tốt mà Tư Đồ Lôi còn song tu. Mẹ nó, ta thật sự muốn nửa đêm hạ độc hắn để hắn không thể sinh nữa. Hai người này có thể giảm bớt một chút hay không?"

Lại trôi qua mấy ngày, Lý Bình An hít sâu một hơi.

"Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu lại có thêm song bào thai. Ta lạy Quan âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu nương nương, ta chuẩn bị muốn cắt đứt quan hệ với hai người này"

Lý Bình An buồn bực, đứa nhỏ này vừa sinh ra thì hắn phải tốn tiền. Còn có tiệc đầy tháng, tiệc trăm ngày, tiệc thôi nôi…

Lý Bình An đếm số linh thạch còn trong túi tiền của hắn. Láy của bọn họ, lẫn của mình dùng luôn sao? Nhưng lấy lí do gì cho hợp lí đây.

Lý Bình An nhíu mày, nghiêm túc nói với trâu già: "Sao ngươi không cố gắng sinh một đàn nghé con cho ta? Còn có ngươi nữa, Nhuận Thổ! Ngươi không có tình nhân sao?"

Nhuận Thổ xấu hổ cúi đầu, người ta còn chưa tìm được nữ tử cặn bã thích hợp đâu.

/(//•/w/•//)/

Sáng sớm, màn sương mù mỏng chậm rãi xuất hiện. Hắn vừa thở ra đã xuất hiện một luồng hơi. Không gian yên tĩnh nên vừa dậm chân đã nghe được tiếng động dội lại.

Lý Bình An di chuyển trong sân. Hắn đấm một cái, chưởng một cái mềm như bông vải, nhưng đụng vào người thì có sức rất lớn.

Hắn cởi giày, đứng tấn. Sau đó hít thở, chuẩn bị tư thế. Mỗi khi đấm một quyền, đá một cước đều rất nam tính, đẹp mắt, hấp dẫn người xem.

Cuối cùng Lý Bình An thu chiêu, thả lỏng cơ thể, thở phào: "Thoải mái quá!"

Hắn luyện quyền xong rồi uống một chén trà Đại Lương. Sau đó đi đến Thông Thiên Phong.

Hôm nay là ngày quan trọng của Thông Thiên Phong, sau khi phong chủ Lâm Lục Sơn phản bội chạy trốn thì nó không còn chủ.

Mọi người bàn bạc với nhau cuối cùng chọn Thanh Phong. Dựa theo đạo lí đối nhân xử thế nên phải đi xem lễ.

Một người một trâu một cặn bã, đói bụng bảy tám ngày đi tới buổi lễ. Lý Bình An rầu rĩ nói với trâu già và Nhuận Thổ: "Nhớ, đến lúc đó các ngươi chỉ việc ăn, ăn bù tiền mừng cho ta"

Nhuận Thổ liếc nhìn, hắn chưa thấy người luôn chiếm lợi như thế.

Dưới lầu canh có một cái chuông đồng lớn. Tiếng chuông du dương, dày nặng, vang mãi không

dút!

Tiếng thứ nhất không dứt, tiếng thứ hai lại vang, càng lúc càng vang to.

Chắc cái chuông này là pháp khí gì đó, tiếng chuông truyền vào tai, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, dường như có sự liên kết nào đó.

Lý Bình An nín thở thả lỏng tinh thần, nhưng có một khí nóng lan tỏa trong cơ thể. Nó đi tới đâu thì nóng tới đó, hắn chỉ hô hấp mà đã

truyền từ trên đỉnh đầu dọc theo khắp cơ thể.

Hắn nghĩ hôm nay ta phải bóc lột ngươi.

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn được mang lên bàn. Lý Bình An gắp rau giá, cảm thấy khó chịu.

Mẹ nó, thức ăn chỉ có rau giá thôi.

Nhuận Thổ nhìn kĩ rau giá, nói: "Đại ca, sao rau giá này giống đồ do chúng ta trồng vậy?"

Khinh người quá đáng! Lấy đồ của hắn để đãi hắn.

Tiểu la lỵ Thanh Phong đứng trước, nâng li rượu với mọi người: "Mọi người ăn ngon uống ngon, ta mời mọi người!"

Uống rượu xong, đám người phờ phạc rời đi.

Lúc này, Thanh Phong kéo Lý Bình An lại: "Ngươi vội vàng đi về sao?" Lý Bình An nói: "Ta đi xem rau giá của ta có bị ngươi hái sạch không?" "Khỏi cần xem, toàn bộ đều ở đây" Thanh Phong vỗ

Lý Bình An: "Ngươi ngược lại là thành thật."

ngực.

"Bây giờ Thông Thiên Phong do bản tọa quản lí, thế nào có hứng thú tới đấu một trận với bản tọa không?"

Bởi vì phong chủ phản bội chạy trốn nên đệ tử ban đầu của Thông Thiên Phong đều bị phân đến các ngọn núi khác. Cho nên bây giờ Thanh Phong là người nắm quyền lớn nhất.

Lý Bình An do dự một lát: "Có chỗ tốt gì không?"

"Đương nhiên, nói chính xác là ta có thể cho ngươi một vị trí đệ tử chính thức" Thanh Phong cười hì hì, ôm vai Lý Bình An: "Sau này Thông Thiên Phong là nơi thuộc về hai người chúng ta"

Chương 299: Tự do lại tự tại

1091 chữ

Ở Thông Thiên Phong, Lý Bình An đứng trước dược cốc, khẽ thở dài.

Lâm Lục Sơn đáng chết, trước khi đi, hắn đã đánh được cốc của Thông Thiên Phong thành đống đổ nát. Nước linh bị rút cạn, động phủ cấm địa cũng không còn. Mỏ ngọc, vườn thuốc cũng bị hắn phá hủy. Chỉ còn Tàng Kinh Các còn nguyên vẹn.

Tàng Kinh Các là nơi cất công pháp của Thông Thiên Phong, tương đương với thư viện trong đại học ở thời hiện đại. Nó có mấy tầng, càng đi lên cao thì đẳng cấp công pháp cũng càng cao.

Một quyển công pháp cấp cao sẽ khiến Tu Chân Giới cạnh tranh tàn khốc, đủ để nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu. Bởi vậy, nơi này được tông môn quan tâm đặc biệt. Bên ngoài có trận pháp, bên trong có giam cầm. Chắc Lâm Lục Sơn chưa kịp phá hủy nơi này.

Người ngoài không thể vào, dù có vào cũng chỉ nhìn thấy mấy quyển sách kì lạ. Chúng được ghi bằng chữ triện cổ, trong đó còn có rất nhiều pháp quyết không mô tả bằng chữ mà dựa vào truyền miệng. Nếu không được kế thừa thì xem không hiểu gì cả.

1/5

Ở đây không có trường hợp45 giống những người tiến vào Tàng Kinh Các thì sẽ thành cao thủ tuyệt thế trong phim truyền hình hay tiểu thuyết đâu.

Một Thông Thiên Phong huy hoàng nhưng bây giờ lại biến thành nơi hẻo lánh không ai thèm tới. Đệ tử khác tránh nơi này như tránh tà.

Lý Bình An ngồi chồm hổm trên đất, cầm hạt đậu nành, vừa nhai lấy vừa ngơ ngác. Hắn nhớ tới trước đó ở dược cốc được chứng kiến thời kì huy hoàng của Thông Thiên Phong, đám người lui tới, chen lấn rất náo nhiệt. Hắn nhìn nơi này từ thời khắc huy hoàng bước tới sụp đổ.

Ban đêm, Lý Bình An làm hai món bún thịt hầm và cá nheo sốt cà chua.

Có câu nói rất hay, ăn cá nheo sốt cà chua thì ăn no căng bụng.

Cá nheo bình thường vừa to vừa chắc, có mùi rất tanh. Nhưng Lý Bình An nuôi cá thì cho chúng ăn linh thảo linh dược nên cá nhỏ, ít tanh.

Sau khi nấu thì thịt cá tươi non, không nát lại ít xương, hấp thu nước canh và cà chua nên rất ngon. Thanh Phong ăn đến quên cả trời đất. Lý Bình An nghi ngờ nàng mời hắn đến Thông Thiên Phong, chỉ vì

muốn trêu đùa hắn.

“Kế tiếp, ngươi có kế hoạch gì không?” Lý Bình An hỏi.

2/5

Thanh Phong ngơ ngác: “Kế hoạch? Uống rượu rồi đi ngủ, ngủ dậy rồi uống rượu…”

Nàng nói giống như một cấp trên vô tâm vậy. Lý Bình An cảm thấy tương lai của hắn rất tối, nhưng may là ngay từ đầu hắn đã không có tương lai rồi.

Một đêm yên tĩnh. Lý Bình An ngơ ngác ngồi trong dược cốc. Trâu già chợp mắt, Nhuận Thổ đang bắt bướm.

Thời gian nhàn nhã, Lý Bình An quyết định ngày mai đi mua một ít hạt giống linh dược linh thảo. Dù sao linh mạch trong dược cốc vẫn còn nên cũng tìm chút chuyện để làm. Huống chi dược cốc rộng như vậy mà bỏ hoang thì quá phung phí.

Vì vậy, ngày hôm sau, Lý Bình An đi phường thị, mua đồ vật cần thiết. Giá hạt giống linh thảo, linh dược quá đắt nên hắn tìm Thanh Phong lấy tiền.

Thanh Phong chống nạnh, hùng hồn nói: “Ngươi thấy ta có đáng giá tiền không?”

Cơ thể nhỏ như vậy, đứng lên cân vẫn chưa tìm được hai trăm gam thịt.

Dù không đủ tiền mua linh thảo, linh dược nhưng vẫn đủ tiền mua củ cải, hành tây hay gì đó. Nếu không phủ xanh mảnh đất trống này thì Lý Bình An luôn cảm thấy không thể tập trung tinh

3/5

thần!

Người Hoa Hạ luôn có tình cảm mãnh liệt với nghề trồng trọt. Chỉ có người không muốn trồng rau, chứ không có người không biết trồng rau!

Trước kia khi chơi trò chơi chiến lược, nếu người chơi lựa chọn lập tổ với Hoa Hạ thì luôn được tăng thêm kĩ năng đồng ruộng vượt mức quy định. Điều đó cho thấy mọi người đều biết người luôn biết cách trồng rau. Chỉ cần cho ngươi mảnh đất trống thì ngươi có thể trồng

các loại rau quả.

Thật ra trồng rau không phải để tiết kiệm tiền mà đó là cảm giác yêu thích đến nghiện.

Tìm ngày rảnh rỗi, Lý Bình An dẫn trâu già và Nhuận Thổ xuống núi. Ánh nắng xuyên thấu qua tầng mây, chiếu sáng mặt đất, kột người, một trâu, một cặn bã ngâm nga bài hát.

“Ngày nắng chói chang như vậy rất tốt, hoa đỏ, cỏ xanh. Ta vui tươi hớn hở, chạy về phía trước, ta đi khắp non sông, ngươi vẫn chưa già”

Thỉnh thoảng có đệ tử đi ngang qua chỗ bọn họ, thấy bọn họ vui vẻ giống như có kho báu chờ bọn họ đi nhặt vậy.

“Bình An, ngươi có chuyện gì vui vẻ vậy?” Ngô Mộng Khê tình cờ gặp hắn, tò mò hỏi.

“Ta nghèo nên vui vẻ thôi, mà sao ngươi buồn vậy?”

4/5

Ngô Mộng Khê thở dài: “Còn sao nữa, ta tu hành không thuận lợi”

“Đã không thuận lời thì nghỉ ngơi chút đi”

Ngô Mộng Khê bất đắc dĩ cười: “Nghỉ? Làm gì có thời gian nghỉ chứ? Mọi người đều liều mạng tu hành, bây giờ không phấn đấu thì đi đâu cũng không có tương lai. Đúng rồi, ngươi đi đâu vậy?” Lý Bình An đáp: “Ta xuống núi mua thức ăn.

Ngô Mộng Khê hâm mộ nói: “Chờ ngày nào đó, ta rảnh rỗi, sẽ tới tìm ngươi sống cuộc sống tự do tự tại.”

Lý Bình An cười: “Vậy ta chờ ngươi”

Nhuận Thổ gặm hạt dẻ nói: “Lão đại, xuống núi có thể mua nhiều hạt dẻ cho ta không, ta chỉ thích ăn nó thôi”

Trâu già: “Nghé…..”

Ta cũng muốn một phần thịt bò kho tương.

Lý Bình An cười nói : “Được!”

Gió thổi rồi nắng, tự do tự tại, có rất nhiều việc thú vị trong cuộc

sống lắm.

Thời gian này thật vui, thật thoải mái.

5/5

Chương 300: Xây dựng nền tảng

Trong nhà gỗ nhỏ ở Thông Thiên Phong.

“Ngoàm ngoàm ngoàm!” Thanh Phong ôm nồi cơm, vùi đầu ăn.

Lý Bình An chỉ thấy tư thế này, động tĩnh này khi cho heo ăn thôi.

Đại điện của Thông Thiên Phong đã bị nổ, bây giờ ở đây cũng chỉ có hai người nên ở tạm trong nhà gỗ. Vì thế, Lý Bình An chuẩn bị xây một ngôi nhà khác. Nhà gỗ quá nhỏ, làm gì cũng bị nghe thấy nên không tiện.

Lý Bình An nói cho Thanh Phong việc này. Nàng gật đầu: “Vậy ngươi mau dọn ra ngoài đi, dù sao chúng ta cô nam quả nữ ở chung cũng không phải chuyện tốt. Vừa lúc ngày mai ta muốn ra ngoài mấy ngày, không có ta chăm sóc, ngươi cẩn thận chút.”

Lý Bình An chửi thầm trong lòng, không phải bình thường đều là ta chăm sóc ngươi sao?

Rốt cuộc thì da mặt dày tới mức nào mới có thể nói được câu này?

Sáng sớm, mặt trời còn chưa mọc, Lý Bình An đã dắt trâu già Nhuận Thổ bắt đầu bận rộn. Từng chồng gỗ được xếp chỉnh tề, cũng may Thông Thiên Phong cũng có đồi núi.

“Lão Ngưu, Nhuận Thổ chuẩn bị bắt đầu làm việc

“Lão Ngưu, nói cho chúng ta những điều cần chú ý của việc xây nhà.”

Lão Ngưu tự hào đứng dậy, nó là chuyên gia xây nhà rất giỏi. Nó học thuộc lòng các loại sách liên quan tới kiến trúc: Kiến thức về xây dựng), (Danh sách các loại vật liệu), (Xây vườn), (Ghi chú về các công đoạn xây dựng) .

Trâu già lấy một bản thiết kế ra. Lý Bình An suy nghĩ rồi gật đầu: “Xây theo bản vẽ này đi, ta đi tìm vài người giúp đỡ”

Dù sao quen rất nhiều người, chỉ cần bỏ tiền thì sẽ có người giúp đỡ.

Sự thật chứng minh, các mối quan hệ của Lý Bình An rất tốt nên không có ai đến giúp. Quan hệ tốt đến mức không có bằng hữu.

Thật ra những người đó đã đáp ứng nhưng vừa nghe phải đi Thông Thiên Phong thì lập tức ôm đầu nói có lẽ tâm ma đã phát tác.

Dù sao bây giờ Thông Thiên Phong cũng là nơi thị phi, nếu có thể trốn thì trốn càng xa càng tốt

chứ ai tới gần.

Lý Bình An lại đi tìm đệ tử Tạp Dịch Phong nhưng cũng bị đóng cửa chặn ở bên ngoài. Không còn cách nào, hắn đành phải đi về.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào mình, tự mình làm mới có thể cơm no áo ấm.

Chỉ chốc lát, mặt trời mọc, ánh sáng chiếu sáng khắp nơi.

Hai tháng sau, vào một buổi chiều chạng vạng, màn đêm dần xuống, phía đông có mấy ngôi sao lấp lánh. Thanh Phong cả người đầy mùi rượu, ung dung trở về, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bầu trời đêm bị nhuộm thành màu đỏ giống như màu của một chén rượu trái cây.

Thanh Phong đứng nhìn ánh trăng, nhếch miệng cười như một đóa hoa.

Cũng không biết Bình An xây nhà tới đâu rồi, chắc chỉ xây cái nhà lá thôi. Bây giờ Thông Thiên Phong không còn gì cả, ăn mày nhìn thấy cũng muốn trả tiền lại.

Nàng đang suy nghĩ thì bỗng nhiên trước mắt nàng xuất hiện một nhà lầu nhỏ.

“Hả?” Thanh Phong dụi mắt, nghĩ chắc mình hoa mắt.

Nàng chần chờ một chút, rồi bước về phía nhà lầu. Nhà tứ trụ, ba tầng, mái cong, đỉnh hình nón,

hai góc giao thoa, ngói vàng, giống như Kim Loan Điện, rường cột chạm trổ rất lộng lẫy. Thanh Phong há to miệng, Thông Thiên Phong có một lầu các như vậy từ khi nào? “Phong chủ, ngươi đã về.” Lúc này, Lý Bình An ra ngoài kiếm ăn cũng ung dung về.

Bây giờ Thanh Phong trưởng lão là phong chủ của Thông Thiên

Phong nên cũng nên sửa xưng hô. Thanh Phong kịp phản ứng lại: "... Nhà lầu này là sao?"

"Trước đó ta đã nói với ngươi là muốn xây một ngôi nhà mà, đây là nó"

"Ngươi xây?" Thanh Phong mím môi.

"Chính xác là ba người chúng ta." Lý Bình An nói: "Vào xem thử không?"

Thanh Phong đi theo Lý Bình An vào, giắt hồ lô rượu sau lưng. Nàng đờ đẫn nhìn thoáng qua khắp

Hai lầu nhỏ, tầng trên là phòng ngủ, tầng dưới là phòng sách, phòng bếp, phòng vệ sinh. "Đây là cái gì?"

"Vòi nước."

"Vòi nước?" Thanh Phong nhẹ nhàng vặn, lập tức có dòng nước chảy mạnh ra.

Lý Bình An giải thích: "Bên trái là nước lạnh, bên phải là nước nóng. Nước lạnh kết nối miệng giếng, nước nóng kết nối suối nước nóng"

Thanh Phong tỏ vẻ chưa thấy việc đời, còn có thứ cao cấp vậy sao?

Đi ra khỏi phòng, đi tới sân sau. Trong sân có hai cây táo, cành lá sum xuê. Hai con gà mái dẫn một đám gà con kiếm ăn dưới tán cây. Mấy con vịt đang chơi đùa với con cừu nhỏ.

Khá lắm, phong cảnh khu vườn nhà nông rất đẹp.

Thanh Phong trừng mắt nhìn xuyên qua sân thấy ngôi nhà gỗ nhỏ cô đơn của mình. Nếu so sánh thì nhà của nàng là ổ heo.

Thanh Phong ho nhẹ một tiếng: "Ngôi nhà này miễn cưỡng xứng với thân phận phong chủ Thông Thiên Phong của ta

Nói xong, cũng không đợi Lý Bình An đồng ý, nàng đã nằm lì trên giường, tỏ vẻ nếu ngươi không đồng ý thì ta sẽ ăn vạ ở đây.

Lý Bình An nghiêm mặt nói: "Phong chủ, vừa vặn ta có chuyện muốn nói với ngươi. Ngươi nói cho ta biết, từ khi ta và ngươi đến Thông Thiên Phong thì muốn cái gì thì cũng không có cả. Ngươi cầm hết kinh phí phía trên phát xuống, mua rượu uống. Tiền ăn của hai người chúng ta đều là ta tự móc tiền túi, lại càng không cần phải nói tới chi

tiêu bình thường, như vậy còn không bằng ta vung tiền ra cho người khác. Ngươi nói rõ cho ta nếu không ta sẽ bãi công"

"Cái gì?" Thanh Phong nghe Lý Bình An muốn đi, không làm nữa thì lập tức nhảy lên, ôm đầu gối hắn: "Ngươi nói ta đi đâu may mắn tìm được đệ tử vừa lợi ích thực tế, còn có thể chịu khổ nhọc giống như ngươi chứ?"

"Vậy ngươi phải cho ta một hi vọng chứ" Lý Bình An cảm thấy hắn không thể làm không công. Thanh Phong suy nghĩ một lát nói: "Như vậy đi, bản tọa thu ngươi làm đệ tử kí danh."

"Đệ tử kí danh? Có chỗ tốt gì không?"

Thanh Phong cười hì hì: "Sau khi làm đệ tử không chỉ có thể nhận bổng lộc, còn có phiếu cơm, mỗi tháng đều có thể ăn cơm miễn phí. Nếu như chờ sau khi ta chết, nói không chừng ngươi có thể kế thừa Thông Thiên Phong rộng rãi này"

Lý Bình An suy nghĩ: "Nghe có vẻ hợp lí.

Thanh Phong nói tiếp: "Nhưng muốn nhận ngươi làm đệ tử, không phải ta nói là được. Theo lý thuyết, ở độ tuổi của ngươi sẽ không được nhận làm đệ tử. Nhưng ta là phong chủ, ta có đặc quyền, có thể đặc biệt lựa tuyển. Nhưng vẫn có hai điều kiện, thứ nhất, ngươi phải đánh bại một đệ

tử nội môn. Thứ hai, ngươi phải hoàn thành một nhiệm vụ được chỉ định ở Công Thiện Các

Chương 301: Công Thiện các

1722 chữ

Sáng sớm, đường chân trời phía đông xuất hiện ánh sáng. Lý Bình An khẽ hát, đi vào Tạp Dịch Phong sớm. Uống mấy chén sữa đậu nành nóng lớn, ăn bánh quẩy nóng hổi.

Chủ quán nói khoác, Lý Bình An ăn. Không ai cản trở ai, không khí rất hài hòa.

Sau khi làm xong, Lý Bình An bưng điểm tâm sáng lên. Hắn trộn chồi lá trá trăm quan tiền, đậu xanh đãi vỏ và linh thảo mài nhỏ lại thành một món ăn có dinh dưỡng cao.

“Bình An, nghe nói ngươi muốn bái Thanh Phong trưởng lão làm sư phụ, muốn đi tầng ba của Công Thiện Các hoàn thành một nhiệm vụ khó”

Người nói chuyện là Ngô mụ, người làm lâu năm trong Tạp Dịch Phong. Nghe nói từ khi nàng mới 5 tuổi thì đã ở tại Thục Sơn.

“Ngài nghe ai nói vậy?” Lý Bình An cười: “Nhiệm vụ ở tầng ba của Công Thiện Các có thể gây chết người đó”

Vạn Sự Các là nơi đặc biệt dành cho đệ tử ngoại môn và môn khách của Thục Sơn thuộc về trình

độ sơ cấp. Mà Công Thiện Các nội môn của Thục Sơn thì thuộc về trình độ cao cấp.

Công Thiện Các có năm tầng, từ dưới lên trên treo nhiệm vụ cũng phân từ cao tới thấp. Người có thể leo lên Công Thiện Các tầng ba nhận nhiệm vụ thì phải có tu vi ít nhất là ngũ phẩm.

Sau khi ra khỏi Tạp Dịch Phong, Lý Bình An đi tản bộ để tiêu hóa thức ăn thì gặp được người quen chào hỏi hắn: “A, Bình An, nghe nói ngươi muốn đi tầng ba của Công Thiện Các?”

Lý Bình An khẽ nhíu mày, hắn tò mò. Chuyện này còn chưa quyết định nữa, sao tất cả mọi người đều biết hết rồi?

Lúc này, hắn phát hiện có không ít người đều đi tới chủ phong nên hắn cũng tò mò đi theo mọi người. Trên quảng trường đã tụ tập không ít người, chỉ thấy nha đầu Thanh Phong cõng hồ lô rượu lớn, đứng trên đài cao, cầm một cái loa.

“Bản tọa muốn thu đệ tử, đệ tử của ta sẽ chuẩn bị lên tầng ba của Công Thiện Các. Sau khi trở về, hắn sẽ khiêu chiến một vị đệ tử nội môn. Mau đi thông báo cho sư phụ các ngươi, chuẩn bị người

Đám người ngơ ngác, Thanh Phong trưởng lão muốn thu đệ tử? Tên xui xẻo nào nguyện ý làm đệ tử

Lý Bình An đứng dưới đài: ...

Lý Bình An vốn định yên lặng rời đi, hắn cảm thấy quá mất mặt.

“A, đệ tử của ta tới!” Thanh Phong tinh mắt đã phát hiện hắn: “Đồ nhi, mau lên đây” Mọi người lập tức nhìn về phía Lý Bình An.

“Người kia là ai vậy?”

“Chưa từng gặp, nhìn hắn mặc quần áo hình như không phải đệ tử trong tổng môn

“Hình như là người bán Đại Lực Hoàn lúc trước”

Thanh Phong kéo Lý Bình An đến trước sân khấu: “Giới thiệu, đệ tử tương lai của ta, Lý Bình An!”

“A, hình như là một người mù?”

“Không nhìn thấy? Hèn bái Thanh Phong trưởng lão là sư phụ”

Đám người hiểu rõ.

Danh tiếng của Thanh Phong trưởng lão nổi tiếng toàn bộ Thục Sơn, thậm chí toàn bộ Tu Tiên

Giới.

Nguyên nhân là nàng không đáng tin cậy. Tông môn cũng từng thử để nàng dạy đệ tử, nhưng những đệ tử do nàng dạy thì có hai cái khám phá hồng trần xuất gia, ba người chạy trốn.

Bất đắc dĩ chỉ có thể từ bỏ, lần này Lâm Lục Sơn phản bội chạy trốn, Thông Thiên Phong cũng không thể trống không, nhưng không ai đồng ý ở ngay lúc này nhận vị trí nguy hiểm này. Cuối cùng, bọn họ phải đẩy Thanh Phong ra.

Lý Bình An đứng trên đài, bình tĩnh nói khẽ với Thanh Phong: “Ta nhớ ta vẫn chưa đồng ý mà.

Thanh Phong cười nói: “Chuyện tốt như cơ hội từ trên trời rơi xuống, ngươi không có lý do gì để từ chối”

Lý Bình An suy nghĩ, hắn cũng biết rõ chuyện này, Thanh Phong không thích quản lí mọi chuyện. Nếu như hắn thật sự trở thành đệ tử Thông Thiên Phong thì nghĩa là hắn là phong chủ Thông Thiên Phong. Hắn muốn làn gì cũng được, nếu hắn không muốn làm thì hắn có thể đi bất cứ lúc nào, dù sao thì phong hủ trên danh nghĩa vẫn là Thanh Phong.

Đây là cuộc mua bán một vốn bốn lời.

Một tiếng xé gió vang lên, một đệ tử đang đứng trên phi kiếm, trầm giọng nói: “Chưởng môn có

lệnh, mệnh phong chủ Thông Thiên Phong Thanh Phong, mau tới đại

điện bàn bạc việc" "Chưởng môn gọi?"

"Thanh Phong trưởng lão thật sự nghiêm túc?"

11:37

Lý Bình An chờ ở bên ngoài một lát thì thấy một đệ tử trẻ tuổi bước ra khỏi đại điện. Hắn mặc một bộ trường bào màu đen, tóc dài bay theo gió. Bộ dáng tuấn tú nhưng hơi nữ tính, da trắng như tuyết, nếu không phải hắn có hầu kết thì ai cũng nghĩ hắn là một nữ tử xinh đẹp. Hình như cũng chỉ có Trường Thanh hòa thượng mới có thể sánh với hắn.

"Ngươi là Lý Bình An?" Tần Thịnh đánh giá Lý Bình An.

"Chính là tại hạ

"Di theo ta."

Tần Thịnh đi ở phía trước, mang Lý Bình An đi vào Công Thiện Các.

"Đệ tử bình thường không có tư cách tiến vào đây, lẽ ra ngươi cũng không có, nhưng Thanh Phong trưởng lão vận dụng đặc quyền của phong chủ

Trong lời nói của đối phương có ghen ghét nhưng Lý Bình An chỉ làm bộ nghe không hiểu, hắn vẫn

Lúc này, trong Công Thiện Các, có vài đệ tử đang ra vào, tìm xem có nhiệm vụ thích hợp không. Đi tới tầng thứ hai thì người đã ít hơn một nửa, số người ở tầng thứ ba thì càng đếm trên đầu ngón tay. Mấy người đó gặp Tần Thịnh thì nhao nhao chào hỏi. Dù sao thì đệ tử có thể vào tầng thứ ba của Công Thiện Các cũng không nhiều nên phần lớn đều biết nhau. Mấy vị đệ tử tò mò nhìn Lý Bình An, họ cảm thấy lạ mắt, trước giờ chưa từng gặp.

Tần Thịnh chắp tay, nói: "Vị này là đệ tử mà Thanh Phong trưởng lão đặc biệt thu nhận

Đệ tử… Thanh Phong trưởng lão?

Bọn họ càng kinh ngạc.

"Ngươi đi xem đi, à, ta quên ngươi không nhìn thấy"

Tần Thịnh tại trên một cái ghế dưới bàn, nơi đó có một chén pha trà ngon nước. Nói xong, liền phối hợp uống trà không còn phản ứng Lý

Bình An.

Một đệ tử dáng dấp mập mạp đứng lên, hiền lành nói với Lý Bình An: “Ta tên Lưu Nhị Cẩu, ngươi muốn tìm loại nhiệm vụ gì. Ta giúp ngươi tìm, ta quen thuộc nơi này ta quen”

Lưu Nhị Cẩu? Tên thật đơn giản.

“Tại hạ Lý Bình An, đa tạ Nhị Cẩu huynh”

Lý Nhị Cẩu quơ tay, “Không cần khách khí, nếu ngươi bái Thanh Phong trưởng lão làm sư phụ thì là Đại đệ tử của Thông Thiên Phong, ta vẫn phải gọi ngươi một tiếng sư huynh nữa.

Tần Thịnh cười.

“Thông Thiên Phong? Buồn cười!”

Nhưng dù nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng không nói ra. Trực tiếp chế giễu người khác không phải cách cho thấy mình tài giỏi hơn mà ngược lại sẽ ra vẻ hắn có tố chất rất thấp kém.

Tần Thịnh nhấp một hớp nước trà, ung dung nói: “Nếu vậy thì để Nhị Cẩu giúp ngươi chọn đi, trong này nhiệm vụ nào cũng khiến người ta mất mạng cả.”

“Đúng vậy, năm đó ta cũng được sư phụ chọn” Lưu Nhị Cẩu cười rút ngắn khoảng cách với Lý Bình An: “Chỉ là không so được Bình An huynh ngươi, vừa vào đã lên tầng ba của Công Thiện Các Những người khác nhao nhao tò mò muốn biết người này sẽ chọn loại nhiệm vụ nào. Nhiệm vụ của Công Thiện Các có nguyên tắc rất cao, thậm chí một vài trưởng lão cũng không biết trong đó có bí ẩn gì, chỉ có đệ tử thường xuyên chấp hành nhiệm vụ mới biết.

Giảng cứu, Trong đó môn đạo chỉ sợ ngay cả một ít hiểu rõ, cũng thường có thể được trong đó bí

ẩn.

Lưu Nhị Cẩu chỉ những lá thăm treo trên bảng nhiệm vụ bằng ngọc: “Lý huynh, đây là những nhiệm vụ của tầng ba Công Thiện Các, màu sắc khác nhau đại diện cho mức độ khác nhau..” Hắn còn chưa nói xong, Lý Bình An đã khẽ vươn tay, kéo một lá thăm đỏ xuống.

Hành động đó khiến Lưu Nhị Cẩu giật mình hô: “Lý huynh, ngươi làm gì vậy? Nếu kéo xuống thì có nghĩa ngươi phải nhận nhiệm vụ

này”

“Ừ, ta biết”

“... Ngươi… Ta..” Lưu Nhị Cẩu nghẹn lời, nói lắp bắp: “Nhưng là ngươi còn chưa biết rõ về nhiệm vụ này mà”

“Không sao, ta thích màu đỏ”

Lý Bình An cất lá thăm đỏ, ôm quyền với Lưu Nhị Cẩu: “Đa tạ Nhị Cẩu huynh, các vị, ta các từ trước”

Sau đó, hắn rời khỏi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Miệng Lưu Nhị Cẩu hơi run rẩy, đứng một lát mới phản ứng lại.

“Không hổ danh là người mà Thanh Phong trưởng lão nhìn trúng, quả thật không giống bình

thường!”

Cái tay bưng chén trà của Tần Thịnh ngồi bên cạnh cứng đờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng lưng Lý Bình An cho đến khi hắn biến mất trong tầm mắt thì Tần Thịnh mới có suy nghĩ: “Tiểu tử này… Mẹ nó, đẹp trai quá!”

Chương 302: Vừa xuất hiện đã trượt trên tuyết

Thục Sơn.

Tần Thịnh mở to mắt, mấy ngày nay, hắn không thể tập trung tinh thần, luôn không thể yên tâm tu luyện. Lí do là vì việc ngày hôm đó ở Công Thiện Các. Hắn vốn muốn khiến Lý Bình An khó chịu, ai ngờ tên kia lại thoải mái nhận một nhiệm vụ rồi rời đi.

“Trời ạ! Tiểu tử kia thật can đảm. Nhưng tại sao ta lại cảm thấy hắn rất đẹp trai?”

Tần Thịnh vội vàng lắc đầu, chấm dứt suy nghĩ khó hiểu kia. Được rồi, tu hành không được nữa, ra ngoài tản bộ.

Vừa ra khỏi cửa thì đã thấy có hai đệ tử nội môn lén lút ở một bên.

“Các ngươi đang làm gì vậy?” Tần Thịnh hỏi.

“Không có gì, chúng ta đang đánh cược.

Đệ tử Thục Sơn thỉnh thoảng sẽ lấy một vài chuyện gì đó đánh cược, bắt đầu giao dịch. Ví dụ như

người nào đó có đột phá thành công hay không, hay con của người nào đó là nhi tử hay nữ nhi. Một vài đệ tử lấy chuyện đó làm vui, còn có thể kiếm lấy linh thạch. Nó không ảnh hưởng gì cả. Tần Thịnh hỏi: “Hôm nay đánh cược cái gì?”

“Tần sư huynh, ngươi còn chưa biết sao? Thanh Phong trưởng lão mới đặc biệt thu một đệ tử, tiểu tử này đã đi Công Thiện Các tầng ba. Bây giờ mọi người đang đánh cược hắn có hoàn thành nhiệm vụ, còn sống trở về hay không?”

Tần Thịnh hừ một tiếng, lật tay ra, có thêm ra một cái túi chứa linh thạch.

“Ta cược 50 linh thạch, cược hắn không thành công!”

Tên đệ tử kia kinh ngạc nhìn bóng lưng Tần Thịnh, Tần sư huynh luôn không thích những chuyện này. Sao hôm nay lại thay đổi rồi?

Trong quán trà, một vài đệ tử rảnh rỗi tụ tập, vừa uống trà, vừa tán gẫu. Gần đây, trên Thục Sơn không có việc gì đáng thảo luận. Bởi vậy việc đệ tử mới của Thanh Phong trưởng lão đầu nhận nhiệm

vụ ở tầng ba của Công Thiện Các đã trở thành đề tài nóng hổi.

“Các ngươi cược chuyện nào?”

“Ta cược 50 linh thạch, cược hắn không hoàn thành nhiệm vụ”

“Ta cược năm trăm” Một người cười nói.

“Sao ngươi cược nhiều vậy?”

“Ta nghe ngóng được Lý Bình An không phải tu sĩ”

Đám người thảo luận ầm ĩ.

Thông Thiên Phong, Thanh Phong nằm co trong góc giường, nhìn nội dung trên giấy, vẻ mặt vui

“Lần này ta có thể cược tất cả tiền, Bình An, tiểu tử ngươi đừng làm

ta thất vọng. Tính toán thời gian, Bình An rời đi cũng hơn một tháng rồi, không biết mọi chuyện thế nào?"

Tuyết trắng mênh mông như sợi thô, thổi liên tục khiến người ta không thể mở mắt. Trên nhánh cây treo một tảng băng dài một tấc, ở trong màn đêm, nó phản chiếu ánh sáng rạng rỡ.

Ở đây thuộc về khu vực biên cương phía đông bắc Đại Tùy. Một lão đầu lôi kéo một con trâu đi trong trời tuyết, áo lông bay phất phới trong gió. Khí hậu rét lạnh, tuyết rơi một ngày một đêm,

còng cộng thêm gió lớn. Có nơi tuyết đọng dày tới hai mét, người bước một bước sẽ sụp xuống. Lúc này, nếu có người muốn đi trên tuyết thì phải rút chân ra, rồi run rẩy nâng chân lên, tiếp tục dẫm vào trong tuyết.

Khi gặp gió lớn, không thể chống quải trượng thì dùng sức của nửa người trên lớn hơn sức dưới hai chân để chống lại gió. Vào lúc này, mọi người sẽ khó hô hấp.

Bỗng nhiên, cách đó không xa xuất hiện một bóng dáng to lớn. Bóng dáng kia càng lúc càng rõ, nó là một con hổ dữ.

Cơ thể lão đầu cứng đơ tại chỗ, cơ thể vừa cứng đờ, nưng nhanh chóng chảy mồ hôi đầm đìa vì sợ. Đừng nhìn con hổ có cơ thể to lớn nhưng tốc độ của nó rất nhanh, bộ lông đen bay phất phới trong gió.

"Nghé Q!"

Con trâu vàng cảm giác được nguy hiểm, lập tức quay đầu chạy. Lão đầu té lăn trên đất, thấy con hổ dữ muốn nhào tới.

Một bóng người nhảy xuống, trượt trên tuyết.

Lưỡi đao mỏng như cánh ve mang theo lực lượng đáng sợ khiến người ta kinh ngạc run rẩy. Nhưng con hổ đang trên đà xông tới, không kịp khựng lại. Lưỡi đao xẹt qua bụng nó, mổ bụng dễ như trở bàn tay, không hề tốn sức. Mùi máu tươi bay theo gió, lão đầu kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng nhìn thấy vật sống, ta sắp đói chết rồi!"

Người mù ôm xác con hổ, lộ ra vẻ mặt say mê.

"Lão đầu, phía trước có người sinh sống không?"

Người mù vác con hổ hơn bốn trăm cân lên, sau đó đặt lên lưng con trâu.

Lão đầu gật đầu: "... Có có, phía trước là một nông trại, ta cũng đang tới đó làm việc. "Vậy làm phiền ngài dẫn đường cho ta."

"Được, được, nhưng ta phải tìm trâu của ta"

Lão đầu quay đầu nhìn, vừa rồi con hổ tấn công hắn, đã hù con trâu chạy rồi.

Lý Bình An vỗ mông con trâu: "Trâu đi! Đi giao lưu trao đổi tình cảm với đồng loại của ngươi" Con trâu già lườm hắn.

Chỉ chốc lát sau, con trâu già đã đưa con trâu của lão đầu về.

Hai cái trâu nói chuyện rất hợp nhau, trò chuyện rất cởi mở. Nhưng việc khiến con trâu vàng không hiểu là, tại sao ánh mắt con trâu đen này nhìn nó rất kì lạ? Giống như... giống như muốn ăn thịt nó vậy.

"Phía trước là công việc trên lâm trường, rất nhiều người đang đốn củi ở trong. Công việc là đốn củi, rồi dùng chúng làm thành bè lớn. Vào đầu xuân nước sông đều tan ra, có thể dùng bè để di chuyển. Bè vừa là phương tiện di chuyển, vừa có thể chở hàng hóa, một công đôi việc. Sau khi tới hạ nguồn, cập bờ, sẽ bán gỗ cho người mua."

Lão đầu tên Phú Quý đang giới thiệu những công việc trên lâm trường cho Lý Bình An nghe.

Trên đường đi, Phú Quý rất kính trọng Lý Bình An. Phú Quý lăn lộn nhiều năm, dù đã già, mắt mờ nhưng ánh mắt nhìn người vẫn rất chuẩn.

Không nói lúc trước đối phương chỉ dùng một đao giết con hổ. Chỉ nói trong mùa đông khắc nghiệt, tuyết lớn đầy trời như vậy mà đối phương không hề mặc áo khoác dày, chỉ mặc một bộ áo xanh đơn giản và một chiếc áo choàng.

Nếu người khác mặc như vậy thì đã sớm chết rét rồi.

Chương 303: Hung thủ Chu Yếm

1311 chữ

Chương 303: Hung thú Chu Yếm

Phú Quý cầm roi, thỉnh thoảng quất vào mông con trâu của hắn một cái. Hắn nghĩ không thể nặng bên này nhẹ bên kia, thế là quất con trâu của Lý Bình An vài cái.

Lúc bắt đầu, con trâu cũng cũng không để ý nhưng cứ đi một lát thì lão già này càng đánh càng

mạnh. Con trâu già đột nhiên quay đầu lại, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Phú Quý: "Lão già

chết tiệt, nếu còn đánh ta nữa, ta lấy xương ngươi hầm canh uống"

Phú Quý nghi ngờ nói: "Lý tiên sinh, con trâu của ngươi, hình như hơi lạ

"Không cần để ý tới nó." Lý Bình An cười.

Ở nơi trên lâm trường, Phú Quý đẩy cửa đi vào, trong phòng có đốt sẵn lửa.

"Mời vào!"

Phú Quý nhiệt tình mời Lý Bình An: "Mau ngồi lên giường ấm, sưởi ấm tay chân đi.

Lý Bình An đặt xác con hổ xuống, cũng không khách khí, hắn cởi giày rồi lên giường ngồi.

Trên tường có từng khối bùn tróc ra, giống như đã cũ lắm rồi. Cái này khiến Lý Bình An nhớ tới việc ở quê vùng Đông Bắc khi chưa xuyên việt qua.

Chỉ chốc lát sau, Phú Quý làm một nồi thịt hầm dưa chua. Bỏ thêm nước ép ớt vừa thơm vừa cay, lại thêm một bầu rượu. Vị vừa chua cay vừa bốc hơi nóng, vừa uống vừa thổi.

Uống một bát thì đã đổ mồ hôi. Gió tuyết bên ngoài thổi ào ào, họ cũng không thấy lạnh.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Lý Bình An hỏi: "Phú Quý thúc, rừng sâu núi thẳm này có xảy ra việc gì kì lạ không? Nói cho ta biết"

"Việc kì lạ?"

Phú Quý đã uống vài chén rượu, mặt đã sớm đỏ lên. Ánh mắt cũng hơi mơ màng, nhưng có thể nghe hết lời của Lý Bình An, ánh mắt lập tức sáng lên.

“Lý tiên sinh, ngài nói thật với ta, có phải ngài tới đây là vì việc này hay không?”

Lý Bình An cười, nhấp một hớp rượu.

Phú Quý vội vàng nói: “Lý tiên sinh, nói thật đi, từ lúc ta gặp ngươi, ta đã biết ngươi là người phi thường, không gạt ngươi, trong rừng này có yêu quái, cháu trai của ta bị yêu quái kia bắt đi!”

Lý Bình An hăng hái nghe Phú Quý kể chuyện.

Hai năm trước, Phú Quý dẫn tôn tử của mình vào rừng chơi. Nửa đêm, dẫn tôn tử đi tiểu, bỗng nhiên nghe thấy trong bụi cây có tiếng động, ngay sau đó một luồng gió yêu thổi tới. Một con yêu quái hình dạng như vượn, chân trần như người già xuất hiện trước mặt bọn họ. Sau đó yêu quái kia đã bắt tôn tử của Phú Quý đi, Phú Quý cầm đao xông lên muốn liều mạng với nó. Kết quả yêu quái kia không để ý đến hắn, nhảy lên mấy trượng, chỉ nhảy mấy cái đã biến mất trong rừng cây mênh mông. Nhưng mà khi Phú Quý nói những chuyện này cho người thân nghe thì bọn họ không tin, chỉ nghĩ Phú Quý không trông coi hài tử, để thằng bé chạy vào trong rừng, bị thú dữ bắt đi.

Bởi vì chuyện này, nhi tử Phú Quý buồn bã sinh bệnh đã qua đời một năm trước. Thê tử của Phú Quý cũng mất không bao lâu, chỉ để lại một mình hắn cùng một con trâu già. Hắn luôn trông coi lâm trường, hi vọng có một ngày, tôn tử của hắn sẽ về.

Giọng của Phú Quý rất nặng nề, kể xong mọi chuyện, hắn thở dài một hơi.

“Vậy sau đó, nó còn xuất hiện không?”

“Không” Phú Quý lắc đầu, “Có lẽ nó đã xuất hiện nhưng ta không biết

Lý Bình An suy nghĩ. Hình dạng như vượn, chân trần như người già, thích ăn trẻ. Hung thú là Chu Yếm, cũng là mục tiêu nhiệm vụ lần này của hắn.

Lý Bình An uống một ngụm rượu, xem ra hắn đến đúng chỗ. Hắn kẹp một khối thịt lớn nhét vào miệng, nhai nuốt từ từ.

Phú Quý mừng rỡ nắm tay Lý Bình An: “Lý tiên sinh! Lý tiên sinh. Ngài nhất định phải giúp ta, mau cứu cháu của ta”

“Phú Quý, lại nói đùa chuyện yêu quái kia sao?”

Lúc này có một đám người đi tới. Bọn họ mặc áo ngắn, trên người dính đầy tuyết. Chắc là người đốn củi trên lâm trường.

Có người nói: “Phú Quý, ngươi lại nói đùa gì nữa?”

“A, người kia là ai vậy?” Có một người phát hiện có người ngồi trên giường.

Phú Quý đột nhiên đứng lên, kích động nói ra: “Vị Lý tiên sinh này có thần thông, lần này hắn tới lâm trường của chúng ta để bắt yêu!”

“Bắt yêu? Bắt yêu gì? Phú Quý, ta thấy đầu óc ngươi có vấn đề.” Một người chế giễu.

Trong lòng mọi người đều biết, ở đó không có yêu quái gì cả. Chỉ là lão Phú Quý không trông chừng hài tử thôi, cố ý lấy cớ như thế.

Phú Quý trừng người kia.

Người quản lí lâm trường đi tới, thấm thía nói: “Phú Quý, ngươi cũng đừng dằn vặt nữa, mọi chuyện rồi, cứ tiếp tục nhìn về tương lai để sống”

đã

Công việc trên lão đem đầu ra: nha cũng đừng lão bị vây ở đi qua, mọi thứ đều muốn hướng về phía trước nhìn!”

“Lão quản lí, ngay cả ngài cũng không tin ta? Lý tiên sinh có thần thông”

Lão quản lí đánh giá nam tử áo xanh xuất hiện trong phòng.

“Các ngươi nhìn con hổ dữ này!” Phú Quý chỉ vào xác hổ trong xó xỉnh: “Nhìn nó đi, là do Lý tiên sinh giết chết! Ta tận mắt nhìn thấy, còn có thể giả hay sao?”

“Khoan đã, con hổ này thật lớn!”

“Sắp to bằng trâu cày rồi.”

“Sao trước giờ chưa thấy?”

“Ông trời ơi, ngươi xem đầu hổ con thật đáng sợ…

Đám người vây quanh xác con hổ, bọn họ liên tục bàn tán.

Lão quản lí bán tín bán nghi tới gần, “Tiên sinh, trên lâm trường của chúng ta thật sự có yêu quái sao?”

“Bây giờ ta cũng không biết, phải kiểm tra mới biết.”

“Làm sao để kiểm tra?”

Lý Bình An uống một ngụm rượu, cười nói: “Ta có cách của ta, nhưng trong khoảng thời gian này, có thể ta sẽ ở đây, xin lỗi vì đã làm phiền các vị

Ban đêm, Lý Bình An nằm co trên giường đặt gần lò sưởi. Hắn nhớ đã lâu rồi, chưa ngủ ở giường đất nóng hầm hập như thế này.

Trước kia ở gia tộc, đi theo phụ mẫu làm việc một ngày. Hắn rất mệt mỏi, mỏi lưng, đau chân, cứng cổ, lúc ăn cơm tối thường uống chút rượu. Ban đêm đi ngủ ngủ trên giường nóng, cơ thể nằm xuống, lập tức có cảm giác một dòng nước ấm chảy vào cơ thể. Đợi đến sáng sớm, lúc thức dậy, cả cơ thể có cảm giác sảng khoái, nhẹ nhàng. Nhất là khi bên ngoài có tuyết rơi, cả nhà núp ở đầu giường đặt gần lò sưởi, nói tất mọi chuyện trên đời, không lo lắng gì cả.

Cảm giác rất dễ chịu.

“Hai mẫu đất, một con trâu, vợ con chờ đợi ở nhà”

Khi còn bé, hắn thích nhà lầu gọn gàng, không khí nhộn nhịp ở thành thị. Nhưng sau khi đi làm, hắn thích không khí tươi mát, trong lành, bình yên ở nông thôn.

Con người a…

Chương 304: Chém nó cho ta

2117 chữ

Lý Bình An cùng trâu già tạm thời ở lại nơi làm việc trên lâm trường. Thời gian ban đầu, đám người vẫn tôn trọng hắn bởi vì xác con hổ kia vẫn còn. Mọi người vốn tưởng đối phương là cao nhân gì, tới đây để chém yêu trừ ma nhưng dần dà họ phát hiện việc kì lạ.

Lý Bình An ở nơi làm việc của lâm trường, khi thì xuống sống băng bắt cá, khi thì dắt trâu lên rừng săn thú rừng. Có khi rảnh rỗi còn cùng đám người đi lâm trường đốn củi hoặc uống rượu ăn thịt rừng, trò chuyện với mọi người. Hắn không hề làm việc đàng hoàng. Người không biết rõ còn tưởng hắn tới để trải nghiệm cuộc sống.

Những người khác không quan tâm dù sao bọn họ cũng nghĩ tin tức trong lâm trường có yêu quái là do Phú Quý nói bừa. Nhưng Phú Quý thì khác, hắn sốt ruột muốn cứu tôn tử của mình, dù hắn biết rõ tôn tử đã chết từ lâu. Chỉ còn lại nỗi nhớ trong lòng khiến hắn sống tới ngày hôm nay.

“Lý tiên sinh, ngài xem khi nào chúng ta đi tìm yêu quái kia?” Phú Quý mặc giáp đầy đủ, cầm xiên thép, phía sau còn đeo cung dùng để đi săn.

Chương 304: Chém nó cho tai

“Đến lúc đó rồi nói” Lý Bình An luôn dùng câu nói này để có lệ trả lời hắn.

Đến lúc đó, cuối cùng thì lúc nào mới đến lúc đó. Lòng Phú Quý nóng như lửa đốt. Lúc trước hắn còn phấn khởi đi tới mộ một chuyến, nói chuyện này cho bạn già và nhi tử đã chết đi. Nói cho bọn họ biết hắn nói đúng, thật sự có yêu quái bắt tôn tử đi. Hắn nhất định sẽ cứu tôn tử ra, cho người thân một lời giải thích rõ ràng.

“Phú Quý, ta thấy ngươi bị người ta gạt rồi” Một người nói.

Lão Phú Quý buồn bực uống rượu, không để ý tới người kia.

Người kia nói tiếp: “Ngươi nhìn vị Lý tiên sinh kia đi. Hắn ăn uống liên tục, Một bữa ăn, hắn ăn lượng cơm đủ để năm người ăn, nếu tiếp tục như vậy, hắn sẽ ăn hết của người”

Phú Quý nói: “Chỉ cần hắn có thể bắt yêu quái kia, tìm được tôn tử của của ta. Đừng nói ăn hết, dù hắn muốn mạng của ta cũng được”

Người kia nhếch miệng: “Vâng! Ta thừa nhận Lý tiên sinh có chút bản lĩnh. Nếu không cũng không thể giết con hổ kia, nhưng mấu chốt là bây giờ người ta cũng không ra sức.”

Phú Quý buồn không nói gì nữa.

Đám người biết tiếp tục khuyên Phú Quý cũng vô dụng nên đã tập

trung tới chỗ lão quản lí để bàn

chuyện này. Bây giờ mọi chuyện đã rõ. Trên lâm trường này vốn không có yêu quái gì cả. Có lẽ vị Lý tiên sinh này thấy Phú Quý dễ bị gạt nên tới chỗ này ăn uống chực. Nói không chừng còn có ý đồ xấu khác. Loại người như vậy thì không nên giữ lại trên lâm trường.

“Nhất định phải đuổi hắn đi!” Một người kiên định nói.

“Heo nhà ta ăn cũng không nhiều bằng hắn, cả ngày không làm việc, ăn nhờ ở đậu, không thể để hắn tiếp tục như vậy.

“Còn nữa, chúng ta cũng không biết rõ lai lịch của hắn.

Đám người nói chuyện xôn xao.

Tuyết như lông ngỗng nhẹ lại bắt đầu rơi. Lý Bình An vừa ngâm nga bài hát, vừa tạo quả cầu tuyết trong đống tuyết. Hiếm khi thấy trâu già không ở cạnh hắn.

“Lý tiên sinh” Lão quản lí dẫn theo mấy người tới.

Lý Bình An thả quả cầu tuyết xuống: “Lão quản lí, người tìm ta có chuyện gì vậy?”

Lão quản lí nói bóng nói gió nói nhưng Lý Bình An hiểu hắn muốn nói gì. Đối phương không muốn cho hắn ở lại nữa: “Lý tiên sinh, các huynh đệ biết ngươi có bản lĩnh, nhưng các huynh đệ cũng

không có cách nào, quy củ như thế” Lão quản lí cười áy náy.

Lý Bình An gật đầu: “Hiểu rồi, vậy ta về thu dọn”

11:38

Đám người kinh ngạc khi thấy Lý Bình An sảng khoái rời đi. Bọn họ nghĩ hắn sẽ tìm lý do đổ thừa để không đi.

“Tên này cứ đi như vậy sao?”

“Không đi thì làm gì, hắn còn dám quậy với chúng ta sao?”

Lý Bình An thu dọn hành lý, vừa đi ra cửa thì gặp lão Phú Quý.

“Lý tiên sinh, ngài nói thật cho ta biết, ngài có tìm được yêu quái kia không? Hay những lời ngài nói trước đó đều là lừa ta, ngươi nói cho ta biết một câu nói thật, được không? Không có ai tin lời ta nói, nhi

tử và bạn già của ta đến chết cũng không tha thứ cho ta. Thật sự có yêu quái đúng không, ngài nói cho ta biết được không?"

Lão Phú Quý lôi kéo Lý Bình An tay, giọng nói giống như cầu xin.

Lý Bình An im lặng một lát, vỗ bờ vai hắn, nhưng cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lý Bình An thu được tin tức trâu già truyền đến, hắn nhanh chóng chạy tới. Bóng người lấp lóe thì

đã tới một chỗ trên sườn núi phía đông. Trâu già đang ở đó chờ hắn: "Nghé… .."

"Ở chỗ này sao?"

Trâu già gật đầu.

"Làm rất tốt, trở về thưởng ngươi một cân thịt bò khô"

(Hắn khóa chặt hơi thở)

Lý Bình An dò xét hơi thở trong lòng đất, khu vực lọt vào trong tầm mắt ngoài tuyết trắng mênh mông còn có cái chết âm u. Quả nhiên hắn phát hiện một vật sống đang hoạt động, tên kia đang tại cắn nuốt sự sống trên vùng núi lớn này. Nếu để cho nó thành công thì có lẽ sinh linh trên vùng đất này sẽ bị diệt sạch.

"Cuối cùng cũng tìm được ngươi"

Lý Bình An dùng chân chà chà núi. Hồ lô rượu bên hông lướt qua một mảnh ánh sáng, hút tuyết rơi xuống từ không trung.

Lý Bình An ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, trong miệng nói lẩm bẩm. Vận chuyển chân khí, ngưng tụ một giọt tinh huyết trên đầu ngón tay, sau đó cong ngón tay búng ra. Chân khí bao vây lấy tinh huyết nhỏ lên ngòi Hiệp Khách Bút. Chỉ một thoáng, Hiệp Khách Bút hấp thu hết tinh huyết. Hắn lấy máu tươi làm mực, dùng Hiệp Khách Bút viết mấy chữ "chém"

Mưa phùn phát ra một luồng ánh sáng chói mắt chợt lóe lên rồi tắt, sau đó một tiếng kiếm kêu vang khắp không gian. Gió tuyết trong phạm vi mấy trượng đều bị cắt nát.

"Bang -!!!"

Một tay Lý Bình An kết kiếm quyết, hơi nâng lên. Kiếm thế ngưng tụ,

càng lúc càng mạnh. Gió tuyết đầy trời đều bị xoắn nát, gió thay đổi thành một luồng gió nhẹ. Nếu đứng trong đó sẽ có cảm giác mùa xuân về hoa nở, giống như ánh sáng của mặt trời là do một chiêu kiếm này tạo ra.

“Xin tiên sư, mau chóng thu thần thông” Lúc này, có một lão đầu chui ra khỏi mặt đất: “Ta là Sơn Thần ở đây, xin tiên sư mau chóng thu Thần Thông”

“Sơn Thần?” Lý Bình An nhíu mày, “Ta là đệ tử kí danh của Thục Sơn, lần này đến đây để chém yêu, mong người tạo cơ hội để ta thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ”

Sơn Thần nói: “Tiên sư, yêu kia… Tiên sư, yêu quái kia cũng không phải yêu quái bình thường. Thực lực của nó rất mạnh, hơn nữa còn có chỗ dựa, đắc tội không nổi, đắc tội không nổi”

“Các ngươi nhìn bên kia xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Mau nhìn mau nhìn kia!”

Đám người làm việc trên lâm trường phát hiện cảnh tượng kì lạ nên nhao nhao ngẩng đầu nhìn. Ngay sau đó một tiếng kêu quái dị đột nhiên vang lên, giống như một con thấy lớn nào đó cảm thấy nguy hiểm nên kêu gào.

Phú Quý đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, sắc mặt hắn nhanh chóng thay đổi. Cả đời này hắn không thể quên được âm thanh này, đó là âm thanh của con yêu quái đã bắt tôn tử của hắn.

Hắn chạy như điên về chỗ phát ra âm thanh.

- Phú Quý trở về! Nếu không sẽ bị tuyết lở chôn vùi!

“Bắt hắn về!”

Mấy người vội vàng đuổi theo, đè lão Phú Quý xuống.

“Thả ta ra, ta muốn bắt yêu quái, là yêu quái!”

Phú Quý khàn giọng hô to.

Sơn Thần còn đang cực khổ khuyên bảo Lý Bình An: “Tiên sư, nghe ta khuyên, không đắc tội yêu

quái này nổi. Đây là thú nuôi của hoàng tộc nuôi nhốt ở đây. Tuy giết vài người, nhưng bây giờ nó đã hối cải để làm người tốt. Tiên sư, ngài rộng lòng, tha cho nó lần này đi"

Không đợi hắn nói xong, Lý Bình An đã ra tay.

"Đi! Chém nó cho ta"

Hối cải để làm người? Chuyện đó liên quan gì tới ta.

Sông núi đột nhiên nổ tung, hình thành sóng lớn tối tăm mờ mịt kéo dài đến trong rừng rậm, nhưng vẫn tiếp chứ không dừng lại. Vô số núi đá cỏ cây nổ tung bay vụt, nương theo năng lượng đánh thẳng tới, tạo thành một luồng khí thế kinh khủng.

Ầm ầm —!!

Ngay lập tức, đất rung núi chuyển, rất nhiều ngọn núi lay động.

Con Chu Yếm dưới đất nhanh chóng bỏ chạy vào chỗ càng sâu. Ánh kiếm sáng chói chui xuống dưới đất, lấy tốc độ nhanh chóng đuổi theo nó. Một lát sau, Chu Yếm bị ánh sáng nuốt hết.

Lý Bình An vung tay lên, mưa phùn ánh kiếm bay về trong hồ lô rượu. Kiếm ý khắp nơi bỗng nhiên biến yếu, bị một trận gió thổi tan.

Lý Bình An thở phào, lực lượng dần dần thu về huyệt Nê Hoàn.

Sơn Thần kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, vốn định quay người rời đi nhưng Lý Bình An lên tiếng: "Sơn Thần dừng bước, tại hạ còn một yêu cầu quá đáng"

Hôm sau, Phú Quý phát hiện trước cửa nhà có một bàn tay khổng lồ. Bàn tay đó rất lớn, bằng cỡ miệng giếng, hiển nhiên không phải của con người.

"Ta đã nói có yêu quái mà! Ta đã nói có yêu quái mà!" Phú Quý nằm rạp trên mặt đất, bắt đầu khóc

Những người khác thấy bàn tay này cũng hoảng sợ:

- Trên lâm trường này thật sự có yêu quái sao?

- Yêu quái này bị ai giết vậy? Tay lớn như vậy, nếu là cơ thể thì chẳng phải là. . .

- Nói nhảm, chắc chắn là Lý tiên sinh.

Lý Bình An vừa bị bọn họ đuổi đi thì xảy ra chuyện này. Trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Có người lo lắng nói: “Chúng ta đối xử với Lý tiên sinh như vậy, sẽ không bị trả thù chứ?” “Thôi đi! Ngươi cho rằng Lý tiên sinh hẹp hòi giống như ngươi sao” Lão quản lí quát khẽ: “Người ta

rộng lượng, sẽ không chấp nhặt với chúng ta”

“Người giỏi thì không khoe khoang, đây mới là cao nhân!”

Ban đêm, trong giấc mộng của Phú Quý có một lão giả tự xưng là Sơn Thần nói cho hắn biết, tôn tử của hắn đã đầu thai chuyển thế, bảo hắn cứ yên tâm.

Ngày thứ hai tỉnh lại, đám người không phát hiện Phú Quý. Tìm một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy hắn đã chết trên mộ của gia đình.

Trước khi chết, hắn đã kể mọi chuyện cho người thân của mình. Phần chấp niệm trong lòng đã tan nên không còn lý do để sống tiếp.

Một người một trâu đi trên đường xuống núi. Lý Bình An lớn tiếng hát: “Một tiếng cười vang vọng biển cả, sóng cuồn cuộn hai bên bờ, chìm nổi theo sóng nhớ hôm nay..”

Trâu già ở bên cạnh đánh nhịp.

Đi một lần đánh một lần, đi một lần đánh một lần.

Chương 305: Có phải người cố ý gây chuyện không?

1153 chữ

Chương 305: Có phải người cố ý gây chuyện không?

“A, đệ tử tiện nghi của ta, ngươi quả nhiên không làm sư phụ thất vọng”

Thanh Phong vỗ vai Lý Bình An, cười ha ha.

“Đi, sư phụ dẫn ngươi đi Công Thiện Các. Mang theo xác Chu Yếm để chuộc cái yếm của lão nương về, lần này ta lời to rồi”

Ở Công Thiện Các, sau khi mấy tên trưởng lão kiểm tra, xác định xác mà Lý Bình An mang về là Chu Yếm không sai.

Lưu Nhị Cẩu nói: “Lý huynh, không hổ danh là ngươi”

“Không có gì, may mắn thôi” Lý Bình An nói.

Lưu Nhị Cẩu chắp tay cười nói: “Xem ra ta nên sớm gọi là Lý sư huynh”

Tần Thịnh thưởng thức trà ở bên cạnh xem thường, chỉ là gặp may thôi.

Hắn liếc qua Lý Bình An. Đừng nhìn tiểu tử này bình tĩnh, nhưng bây giờ trong lòng có lẽ đang rất tự hào. Ra vẻ ung dung không vội, cho là mọi chuyện đã tính trước.

Lúc này, lại nghe Lưu Nhị Cẩu nói: “Không bằng chúng ta tổ chức tiệc chúc mừng Lý huynh.

Trong lòng Tần Thịnh cười khẽ, liếc qua Lý Bình An.

Lưu Nhị Cẩu làm như thế, ngược lại quá hợp ý Lý Bình An. Có lẽ tên này đang lo lắng không có cơ hội để khoe khoang với toàn thế giới đó.

Tần Thịnh nhấp một ngụm trà, khinh thường nghĩ: “Thật thô tục, đúng là thô tục. Dạng người này không xứng để hắn chú ý”

Lý Bình An cười từ chối sự nhiệt tình của Lưu Nhị Cẩu: “Được rồi, cũng không phải chuyện lớn gì. Hôm nào có rảnh, ta mời mọi người ăn gì đó, ta cáo từ trước”

Khi Lý Bình An nói xong câu đó, Tần Thịnh biểu lộ đột nhiên cứng đờ, nhìn qua bóng lưng Lý Bình An: “... A, tiểu tử này thú vị!”

Có đệ tử ở bên cạnh từ đầu tới đuôi thấy sắc mặt của Tần Thịnh luôn thay đổi thì thở dài, hình như đã thành thói quen: “Tần Thịnh sư huynh lại suy nghĩ lung tung cái gì?”

Rất nhanh, các đệ tử đánh cược đều thu được tin tức này. Trừ việc hơi kinh ngạc thì đã bắt đầu trận đánh bạc mới.

Dựa theo quy định, sau đó, Lý Bình An còn phải khiêu chiến một đệ

tử nội môn, đồng thời còn phải xếp hạng 100 trong số đệ tử Thục Sơn. Sau khi thắng thì có thể chính thức bái vào Thục Sơn, trở thành đại đệ tử của Thông Thiên Phong.

Lúc ăn cơm trưa, Lý Bình An ngồi trong phòng ăn ở Tạp Dịch Phong, gọi một bầu rượu, mấy cân thịt bò, còn có tám đĩa thức nhắm. Ăn một miếng thịt, uống một ngụm rượu. Nhàn nhã giết thời gian. Sau khi trở về, hắn tắm nước nóng thư giãn. Để con trâu làm đệm cho mình rồi ngủ một giấc ngon lành.

Cuộc sống thế này cho dù là thần tiên cũng không hưởng thụ được.

“Ai, người kia là Lý Bình An

“Ừ, là hắn, ngươi không thấy trên mắt hắn có đeo miếng vải đen sao?”

“Ai, có cần đi hỏi hắn phải khiêu chiến đệ tử nội môn nào không?”

“Thật ngượng ngùng, ta không đi đâu”

Lý Bình An không để ý những người khác bàn tán, hắn chăm chú ăn đồ ăn.

Lúc này, Tần Thịnh bỗng nhiên đi tới.

Những người khác vội vàng hóng chuyện khi thấy Tần Thịnh nổi giận đùng đùng.

“Ai, ta nghe nói Tần Thịnh sư huynh bởi vì việc của Lý Bình An mà thua 50 viên linh thạch”

“Không phải trước giờ Tần Thịnh sư huynh không tham gia đánh bạc sao? Chẳng lẽ bởi vì thua 50 viên linh thạch mà giận dữ?”

“Làm sao có thể, 50 viên linh thạch chẳng là gì với huynh ấy cả.

“Vậy tình huống trước mắt là chuyện gì?”

Nhóm người hóng chuyện tò mò.

Lúc này, Lý Bình An đã ăn hết đồ ăn trong mâm. Hắn mới cảm thấy no đủ, lười biếng dựa vào ghế. “Phanh!”

Tần Thịnh đập bàn, khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

“Có chuyện gì sao?” Lý Bình An ngẩng đầu.

Tần Thịnh gằn từng chữ: “Lý Bình An, khiêu chiến ta đi!”

Giọng nói vang lên, một luồng khí thế uy nghiêm tản ra từ trên người hắn để toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Tần Thịnh… tới để đưa thư khiêu chiến sao?

“Tại sao ta phải khiêu chiến ngươi?” Lý Bình An hoang mang.

“Không phải ngươi muốn khiêu chiến một đệ tử nội môn sao? Ta Tần Thịnh có thể tiếp nhận khiêu chiến của ngươi!”

Sau chuyện ở Công Thiện Các, Tần Thịnh luôn ngủ mơ, trong giấc mơ hắn thấy Lý Bình An. Đó là một loại cảm giác từ trước đến giờ chưa có. Còn nữa, Lý Bình An thật sự hoàn thành nhiệm vụ. Chuyện này càng khiến Tần Thịnh sinh ra cảm giác muốn học hỏi.

Mỗi làm suy nghĩ tới đây, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một bóng ma bao phủ hắn. Chợt có một loại cảm giác khẩn trương, bất an xông lên để hắn không thể tập trung.

Tần Thịnh không biết mình bị cái gì. Thế là hắn quyết định tự mình tìm hiểu Lý Bình An.

Lý Bình An sửng sốt, sau đó không chút do dự từ chối. Lý do từ chối của hắn rất đơn giản, Thanh Phong đã sắp xếp xong xuôi cho hắn rồi, Thanh Phong mua chuộc một đệ tử nội môn. Đến lúc đó,

hắn sẽ cố ý thua Lý Bình An trên lôi đài.

Nếu đã như vậy, Lý Bình An tự nhiên không có lý do vô duyên vô cớ tiếp nhận khiêu chiến khó hiểu của Tần Thịnh.

“Ngươi sợ!” Tần Thịnh trừng mắt nhìn hắn.

Lý Bình An không chút do dự gật đầu, đứng dậy muốn rời khỏi.

Tần Thịnh tiếp tục chặn đường Lý Bình An, sắc mặt lạnh lùng. Lý Bình An lạnh nhạt nói: “Ngươi đến gây chuyện sao?”

“Ngươi nói đúng rồi!”

Không khí xung quanh lập tức lạnh lẽo. Đông đảo quần chúng hóng chuyện, nhao nhao nghe ngóng tin tức.

“Tần Thịnh sư huynh và Lý Bình An có ân oán sao?”

“Ai, các ngươi đoán ai sẽ thắng?”

“Đương nhiên là Tần Thịnh sư huynh, Tần Thịnh sư huynh là đệ tử xếp hạng 50 vị trí đầu của tông

môn, thì làm sao lại thua Lý Bình An?”

“Ngươi gây chuyện gì rồi?” Lý Bình An cúi người ôm lấy Nhuận Thổ: “Tra cho ngươi!” Nhuận Thổ: ...

Chương 306: Thanh nhã, thật thanh nhã

1286 chữ

Lý Bình An để lại một câu và một đám người xốc xếch thì thoải mái rời đi.

Nhuận Thổ quay đầu, trừng mắt nhìn Tần Thịnh.

“Đại ca… Ngươi tìm ta sao?”

Trong chớp mắt, đã trôi qua gần nửa tháng. Ngoài phòng, tuyết càng rơi càng lớn, mặt hồ cũng chậm rãi kết băng.

Lý Bình An vươn tay ra, tuyết rơi vào lòng bàn tay hắn. Hắn bóp nhẹ, cảm giác mềm mại trơn nhẵn. Bông tuyết tinh xảo hình sáu cạnh cũng không hòa tan mà được một dòng khí bao vây trong lòng bàn tay hắn.

Đông đi xuân tới, dùng nước tuyết pha trà. Một bát nước trà, một mùi thơm ngát ngấm cả vào lòng người xông vào mũi.

Vào đông nắng ấm, tuyết trắng mênh mang. Dùng tuyết nấu một bình trà.

Một mùi hoa, một luồng ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi đẹp đến mức khiến tinh thần người ta thoải

mái.

Tần Thịnh núp trong bóng tối, run rẩy khóe miệng.

Mẹ nó! Tiểu tử này thật rảnh rỗi.

Lý Bình An mặc áo xanh, đứng đón gió. Khuôn mặt tuấn tú nho nhã. Hắn thản nhiên mỉm cười.

Nhìn thì rất tùy ý, nhưng có thể cảm giác được một loại khí chất siêu phàm thoát tục.

Lý Bình An uống trà, trà tại lượn vòng trong miệng, chợt cảm thấy miệng mũi thơm ngát.

Uống trà phân ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là thử trà ấm. Giai đoạn thứ hai là thưởng thức mùi trà, giai đoạn thứ ba mới là uống trà.

Tần Thịnh trừng mắt, suýt nữa vỗ tay khen đẹp.

Thanh nhã, bà mẹ nó, thật thanh nhã!

Ngay khi Tần Thịnh đang cảm thán, Lý Bình An đã đi ra khỏi phòng.

Hôm nay là ngày Lý Bình An khiêu chiến đệ tử nội môn. Thanh Phong đã sắp xếp xong xuôi, tên đệ tử kia sẽ ở trên đài đấu võ cố ý thua Lý Bình An.

Điều khiến Tần Thịnh bất ngờ là, Lý Bình An chỉ có một người, nhưng lại rót hai chén trà.

Hắn chỉ uống một chén, sau khi uống xong thì đội mũ rộng vành đi vào trong tuyết. Bên tay trái là con Lão Ngưu, bên tay phải là Nhuận Thổ lanh lợi.

Tần Thịnh đi ra khỏi chỗ tối, nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi.

Hừ một tiếng, thanh nhã thì làm được cái gì.

Hắn cũng chỉ là người nghèo.

Người tu hành dựa vào những này sao? Loè loẹt.

Người tu hành dựa vào thực lực! Người mạnh thì được tôn vinh.

Mặc dù không thiếu có người lấy trà nhập đạo, nhưng Tần Thịnh cho rằng những thứ này chỉ là đường ngang ngõ tắt.

Hắn có thể lặng lẽ chui vào phòng Lý Bình An, thậm chí có thể nhìn rõ động tác của đối phương. Mà đối phương không hề phát hiện, nếu như mình muốn giết chết hắn thì dễ như trở bàn tay.

Thanh nhã thì có tác dụng gì?

Tần Thịnh an ủi bản thân, cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Nhưng là trong đầu vẫn là nhớ tới hình ảnh Lý Bình An lấy tuyết pha trà, ngửi trà, rót trà.

Cảnh đẹp ý vui.

Tần Thịnh vội vàng tát mình một cái, đưa tay cầm chén trà trên bàn.

Hắn uống một hơi cạn sạch chén trà nóng, có một hương vị dễ chịu không thể tả. Hắn chỉ cảm thấy trong miệng ngọt, chứ không đắng chát.

Hắn bèn rót thêm một chén. Lại uống, yết hầu thoải mái, miệng ngọt. Trong cơ thể không còn khô nóng, miệng đầy hương thơm.

Mùi hương này mang theo một cảm giác mát mẻ, còn mang theo một hương vị ngọt ngào thẳng vào nội tạng, tạo cảm giác dễ chịu khó tả.

Trà ngon!

Lúc này, Tần Thịnh chợt phát hiện dưới chén trà có một tờ giấy. Chữ viết chặt chẽ, bút lực khoẻ mạnh, nét chữ cứng cáp: “Tặng chén trà này cho quân tử trên xà nhà.

Tần Thịnh: ...

Chủ phong, Luận Võ Đài.

“Tới rồi!”

Nhìn khắp Luận Võ Đài thì có tới mấy trăm đệ tử tới xem náo nhiệt. Thậm chí còn có một số vài trưởng lão cấp thấp.

Dù sao việc này liên quan tới Thông Thiên Phong, hơn nữa còn là Thanh Phong thu đệ tử mới sau mấy trăm năm.

Lần này đệ tử đấu với Lý Bình An tên là Trương Tiểu Kính. Hắn là đệ tử nhập thất của Tiểu Phong Đường, xếp hạng 92 trên bảng đệ tử.

Hắn mặc áo bào rộng màu trắng, không có nếp nhăn, phối hợp với cây quạt bạch kim trong tay càng khiến người ta cảm thấy bễ nghễ thiên hạ.

Ừ, tạo hình coi như không tệ. Hèn gì Thanh Phong sẽ chọn hắn.

Thanh Phong giơ ngón tay cái với Lý Bình An, thấp giọng nói: “Yên tâm đi, vi sư đã sắp xếp xong hết rồi. Hai ngươi lên đài sẽ bắt đầu đánh giả, sau 30 hiệp hắn sẽ làm bộ thua ngươi.”

Lý Bình An gật đầu: “Ta hiểu rồi”

Sau khi lên Luận Võ Đài, hai người thi lễ lẫn nhau một cái. Sau đó bọn họ bước ra. Trong chốc lát, trên toàn bộ lôi đài lặng ngắt như tờ, có thể nghe rõ tiếng con muỗi bay. Không có ai nói chuyện, không có ai động, ánh mắt mọi người đều nhìn lôi đài chăm chú.

Đánh

Trương Tiểu Kính rất chuyên nghiệp chuyện này, kĩ thuật đánh giả rất đơn giản.

Vừa mới bắt đầu, hai người thăm dò lẫn nhau, mỗi một chiêu nhìn như đánh rất mạnh, khó phân thắng bại.

Chiêu thức vững chắc, tấn công và phòng thủ cũng dần dần có thế hơn thua.

Người này tiến người kia lui, mơ hồ tạo thành thế tổng hợp đòn tấn công.

Hai bên giống như đã biết trước sự biến hóa chiêu thức của đối phương, tự mình đánh đòn phủ đầu, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Thanh Phong trưởng lão ở dưới đài dẫn đầu vỗ tay khen tốt. Nàng mừng thầm trong lòng: “Không sai, đánh như vậy mới đúng. Quả nhiên, có tiền là có thể sai khiến ma quỷ”

Mấy vị trưởng lão cấp thấp khác đều nhìn ra mánh khóe, nhưng không ai vạch trần cả.

Giang hồ không phải chỉ có chém giết, mà là đạo lí đối nhân xử thế.

Dù Thanh Phong ngốc nghếch, nhưng nàng rất mạnh. Không cần thiết đắc tội nàng, nếu nàng muốn thu đệ tử vậy cứ để nàng thu đi. Chỉ là bọn họ lười Thanh Phong.

Thanh Phong ngược lại rất tự hào ưỡn ngực lên, tiền lão nương cũng không phải đồ chơi.

Mấy người xấu hổ, ngươi còn kiêu ngạo?

Ba mươi hiệp đã qua, dựa theo cam kết. Trương Tiểu Kính sẽ cố ý thua cho Lý Bình An. Nhưng, Trương Tiểu Kính lại vững chắc đánh hiệp thứ 30. Sau đó, yêu cầu nghỉ ngơi giữa trận.

Thanh Phong nghi ngờ nhíu mày, thừa dịp giữa trận nghỉ ngơi, chạy đến chỗ Trương Tiểu Kính, thấp giọng hỏi: "Ê, tiểu tử ngươi có chuyện gì vậy? Không phải đã nói qua 30 hiệp thì sẽ bị đệ tử của ta đánh sao?"

Trương Tiểu Kính cười hì hì, vuốt mồ hôi trên đầu: "Thanh Phong trưởng lão, ngài xem bây giờ ngài đã làm Phong chủ. Giá tiền có phải nên… Hì hì… Tăng thêm hay không?"

Chương 307: Thêm tiền

1396 chữ

"Giá này.." Trương Tiểu Kính cười hì hì, rõ ràng là muốn tăng giá ngay tại chỗ. Thanh Phong gấp gáp: "Tiểu tử ngươi tăng giá tại chỗ! Quá không có đạo đức"

"Không còn cách nào, việc sinh hoạt ép buộc" Trương Tiểu Kính nhún vai. Gần đây, hắn cũng muốn đột phá, cần lượng lớn linh thạch chèo chống.

Thanh Phong cắn răng, vì sau này nàng có thể ăn uống chùa: “Ngươi muốn thêm bao nhiêu?”

Trương Tiểu Kính duỗi ba ngón tay: “Ít nhất là số này”

Thanh Phong tức giận nói: “Mẹ ngươi! Tại sao ngươi không đi cướp đi?”

Trương Tiểu Kính cười một tiếng: “Vậy ngài suy nghĩ đi.”

Dứt lời, hắn đứng lên, ra hiệu có thể tiếp tục đấu.

Lý Bình An còn không biết xảy ra chuyện gì, mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Trương Tiểu Kính phát ra một luồng khí tức nguy hiểm. Khi bắt đầu đấu thì đã cảm thấy lực

chưởng của đối phương mạnh hơn trước đó rất nhiều. Số lần đánh trả cũng càng ngày càng nhiều, mỗi một lần ra tay đều không ngừng tăng thêm lực lượng.

Thanh Phong trưởng lão muốn rách mí mắt, ngươi thật độc ác!

Đám người xem trò vui dưới đài đều cảm thấy khó hiểu, đây là có chuyện gì? Mấy vị trưởng lão xem náo nhiệt cũng không chê chuyện lớn. Xem ra, đây là đàm phán giá tiền không thành công. Bọn họ không quan tâm ai thua ai thắng, có náo nhiệt để xem thì vui rồi.

Trương Tiểu Kính ra quyền, mỗi khi đấm ra một quyền đều phát ra tiếng trầm thấp gióng như là một con hổ đang gào thét trong rừng sâu núi thẳm. Mỗi khi đấm ra một quyền đều mượn lực còn sót lại của quyền trước nên mạnh hơn quyền trước rất nhiều.

“Đây mới là thực lực chân chính của Trương sư huynh!”

“Tại sao Trương sư huynh đột nhiên phấn khởi như thế?”

“Không biết, hình như vừa rồi Trương sư huynh đang cố ý thăm dò thực lực của đối phương”

Lý Bình An khẽ nhíu mày, đây là tình huống gì?

Vừa rồi Trương Tiểu Kính dùng một lần đánh ra nhiều quyền như vậy, mỗi một quyền đều dùng lực

lượng phá núi đánh ra.

Bây giờ Trương Tiểu Kính đột nhiên giống như một ngọn núi lớn.

“Tiểu Kính huynh đệ, xảy ra chuyện gì vậy? Đánh cho có chút thật đi?” Lý Bình An thấp giọng hỏi. Trương Tiểu Kính cười một tiếng: “Huynh đệ, đừng trách ta, ta muốn tăng thêm tiền!”

“Tăng thêm tiền ngay lúc này, có phải không tốt hay không?”

Trương Tiểu Kính đánh một chưởng: “Huynh đệ, ngươi quá ngây thơ rồi”

Hắn mượn lực nhảy tới chỗ Thanh Phong, nói lại một câu: “Ta đếm đến mười lần cuối, Thanh Phong trưởng lão, nếu ngươi vẫn không tăng thêm tiền, đồ đệ của ngươi sẽ ngã trên mặt đất”

Thanh Phong tức giận mắng: “Con mẹ nó…”

Trương Tiểu Kính tung người nhảy lên.

Mười!

Một cước mang theo gió mạnh gào thét, Lý Bình An né một cước này một cách chật vật. Chín

Trương Tiểu Kính vung cánh tay như thương, đột nhiên đâm ra.

Tám!

Trên Luận Võ Đài thình lình xuất hiện một cái hố to.

Thanh Phong siết nắm đấm gắt gao, trong lòng còn hi vọng Lý Bình An có thể thắng. Nếu như thật sự không được, cũng chỉ có thể nhận xui xẻo.

Ba!

Trên hai tay Trương Tiểu Kính xuất hiện ra vòng tròn màu vàng. Trong nháy mắt, quyền của hắn đánh ra một đường vòng cung. Lấy một cách không thể tưởng tượng nổi đập qua.

Một đòn này, giống như một cái chùy sắt nặng vạn cân, mang theo tiếng gió gào thét. “Ông”

Một tiếng vang thật lớn!

Đòn đánh nện xuống, bao phủ trọn lôi đài trong bóng râm màu vàng.

Lý Bình An đứng tại biên giới lôi đài, suýt nữa bị đánh xuống.

Nhuận Thổ nuốt nước miếng: “Xong, đại ca ta sắp thua”

Lão Ngưu buồn bã chảy nước mắt.

Hì hì~ ta giả vờ

Lão Ngưu và Nhuận Thổ kề vai sát cánh, đè thấp giọng cười.

Nhuận Thổ cười ha ha: “Ngưu ca, cũng may hai chúng ta đoán trước, cược toàn bộ tài sản. Nếu lão đại thắng, dù chúng ta thua tiền nhưng Thông Thiên Phong khổng lồ là của lão đại, còn hai chúng ta là đại thần có quyền thế ngập trời. Nếu lão đại thua, dù chúng ta phải rời khỏi Thục Sơn, nhưng chúng ta lại thắng một số tiền lớn, ha ha ha. Hai huynh đệ chúng ta thật sự quá thông minh.

Một trâu một cặn bã không tim không phổi cười.

“Hai!”

Trương Tiểu Kính giơ lên một chưởng, khí thế quanh thân rất sắc bén. Một chưởng này không thể coi thường, khi hắn đánh một chưởng này ra. Một luồng lực lượng mênh mông, như lật úp sông núi đánh tới chỗ Lý Bình An.

Nơi chưởng đi qua, bụi đất bay lên. Mặt đất trong phạm vi mấy trượng đều bị lực lượng của một chưởng này đánh thành hố lõm sâu hơn một thước.

Một tiếng vang lớn giống một dùi trống khổng lồ mạnh mẽ đánh vào một cái trống lớn, chấn động đến mức màng nhĩ của tất cả mọi người đều ông ông.

“Ngươi vẫn chưa đánh xong”

Lý Bình An bị chọc giận. Huynh đệ này không nói hai chữ đạo đức.

“Huynh đệ, ta cũng rất khó xử.” Trương Tiểu Kính bất đắc dĩ nhún vai.

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Khó làm? Vậy thì đừng làm!”

Lại một tiếng tiếng gào chát chúa.

Mấy hơi qua đi, Lý Bình An xách Trương Tiểu Kính đang hôn mê, đứng trên Luận Võ Đài biến thành đống đổ nát, vuốt cái mũi. Hắn thấp giọng nói: “Nếu sớm biết ngươi yếu như vậy thì không cần phiền phức.

“Thắng!? Ha ha ha!

Thanh Phong trưởng lão chống nạnh, cười to không chút kiêng kị, khác với vẻ mặt lo lắng trước đó. Mấy vị trưởng lão ở xung quanh nhìn nhau. Chẳng lẽ… Đàm phán xong giá tiền rồi? “Cho rằng lão nương ta sẽ chịu thua sao”

Thanh Phong trưởng lão leo lên đài, ôm lấy đầu gối Lý Bình An. Nàjg cũng không quên đạp Trương

Tiểu Kính đang hôn mê hai cái: “Ngươi dám không có đạo đức này”

Đệ tử vây xem ở xung quanh bàn tán một lát cũng lục tục tản ra. Đoán chừng không bao lâu, chuyện này sẽ xuất hiện trên báo nhỏ của Thục Sơn.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ ôm nhau, khi thì khóc khi lại cười.

Lý Bình An phải tuyết trên cơ thể, hát nhỏ một ca khúc.

Tần Thịnh đứng ở đằng xa, cảm thấy Lý Bình An nhất định là đang nghĩ kế hoạch quy hoạch Thông Thiên Phong sau này hoặc cũng liên quan tới con đường tu hành ngày sau. Nhưng thật ra, Lý Bình An chỉ đang suy nghĩ đêm nay ăn gì.

Thục Sơn xuất hiện một trận tuyết lớn hiếm thấy.

Lý Bình An ngáp một cái: “Buồn ngủ quá, về ngủ một giấc”

Lý Bình An cảm thấy lúc buồn ngủ có thể ngủ tốt hơn chiến thắng Trương Tiểu Kính. Lúc đói bụng muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, càng khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Tuyết lớn, nấu nồi lẩu, rót ít rượu thì rất phù hợp. Ngồi trên giường, bên ngoài một vùng không gian trắng xóa. Trong nồi nước trên lò than Tử Đồng không ngừng bốc lên bọt trắng, mấy mâm

thịt dê đỏ trắng giao nhau lớn. Thịt bỏ vào trong nồi, chỉ một lát sau đã chín. Gắp một đũa, chấm gia vị đậm đặc, nhét vào miệng.

“Ờ” Thanh Phong say mê: “Đệ tử tốt của ta, ngươi chuẩn bị sau này có kế hoạch gì cho Thông Thiên Phong của chúng ta vậy?”

“Ăn cơm, đi ngủ.” Lý Bình An thản nhiên nói.

Thanh Phong trừng mắt nhìn, sao lời này nghe quen tai nhỉ?

Chương 308: Người bận rộn trong tháng năm

1159 chữ

Lý Bình An cầm cuốc, đứng ở trên Thông Thiên Phong rộng mênh mông. Gió thổi về phía dốc núi. Đông đi xuân tới, trên sườn núi mọc đầy cỏ non giống như một mảnh ruộng lúa mạch lớn xanh mơn mởn. Lý Bình An vừa hát, vừa hưởng thụ không khí trong lành trong núi Hắn vung cái cuốc, bắt đầu bận rộn. Mỗi một gốc cỏ, mỗi một khối đá không có tác dụng đều bị dọn sạch sẽ.

Thanh Phong lười biếng mở to mắt nhìn Lý Bình An đang bận rộn ngoài cửa sổ. Nàng cười vui vẻ, mình thật sự thu một đệ tử tốt. Những đệ tử trước kia chỉ biết tu hành cả ngày, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Thanh Phong nghĩ thiên chi kiêu tử đều là rác rưởi. Đệ tử biết nấu cơm, biết trồng trọt như Lý Bình An mới là đệ tử tốt nhất.

Thanh Phong lười nhác uống một ngụm rượu rồi ngủ.

Lý Bình An dùng thời gian rảnh rỗi mỗi ngày để xây dựng, bón phân, tưới nước,... Hắn xử lí xong

mẫu đất này thì làm mẫu đất tiếp theo.

Thời gian ần đây, Lão Ngưu và Nhuận Thổ cũng bận rộn. Nghe nói đánh bạc thiếu rất nhiều tiền, bị người kéo đi cắt thận.

Lý Bình An phân ruộng thành 18 khu vực, chuẩn bị gieo trồng diện tích lớn, ít thì mấy chục mẫu, nhiều thì trên trăm mẫu, thậm chí mấy trăm mẫu.

Rau cải, hoa quả, lúa nước… Tất cả những kĩ thuật sử dụng để chăn nuôi, gieo trồng đều tập hợp đầy

đủ.

Ngày hôm đó, Thanh Phong và Lý Bình An đi quán rượu uống rượu.

Trùng hợp gặp Trương Tiểu Kính, oan gia ngõ hẹp. Thanh Phong còn chưa quên tên này tăng giá ngay tại chỗ, mặc dù kết quả cuối cùng rất tốt nhưng hắn lừa gạt nàng là chuyện đã xảy ra.

Trong lòng Trương Tiểu Kính lo lắng khi thấy ánh mắt hận thù của Thanh Phong. Hán tự an ủi bản thân phải bình tĩnh. Cho dù Thanh Phong trưởng lão muốn gây khó dễ cho hắn thì cũng phải có lí do đàng hoàng. Nàng không thể không nói lí lẽ nhào lên đánh mình một trận.

Trương Tiểu Kính nghĩ như vậy, nhưng hắn đánh giá thấp trình độ không biết xấu hổ của Thanh Phong trưởng lão.

Chờ một lúc, nhất định không thể phạm sai lầm. Ví dụ như Thanh Phong trưởng lão cố ý đụng vào để chén rượu của hắn vung lên người nàng. Hay là lúc Trương Tiểu Kính hít sâu một hơi, bước qua

cửa.

“Ha! Ai bảo tiểu tử ngươi bước chân trái vào cửa trước.” Thanh Phong trưởng lão vỗ bàn đứng dậy. Đám người: ???

Trương Tiểu Kính: ...

Thanh Phong trưởng lão bóp cổ Trương Tiểu Kính, nói chắc như đinh đóng cột: “Hôm nay, tiểu tử ngươi dám bước chân trái vào cửa trước thì ngày mai dám giết người phóng hỏa, ngày mốt dám khinh thường sư phụ, dám giết sư tổ..”

Trương Tiểu Kính: “Ta… Ta… Cứu mạng”

Lý Bình An uống một ngụm rượu, lại lần nữa hiểu rõ trình độ vô sỉ của Thanh Phong.

Người làm nông không có thời gian nghỉ ngơi, nhất là vào tháng 5 thì càng bận rộn. Đến tháng 5, Lý Bình An càng bận rộn.

Thông Thiên Phong xuất hiện một phong cảnh đẹp, dược cốc của ngọn núi khác nhiều loại linh

thảo, linh dược, các loại hoa thơm cỏ lạ. Nhưng được cốc của Thông Thiên Phong là hành tây, quả cà, cà chua, bí đỏ, dưa leo, quả ớt. Toàn bộ là một vườn rau xanh.

Lý Bình An bồi dưỡng linh mạch dưới mặt đất cộng thêm kĩ thuật làm ruộng nên xác suất thu hoạch khi gieo trồng linh thảo tăng lên

50%.

Thu hoạch được các loại kĩ năng gia tăng tốc độ sinh trưởng, tỉ lệ sống sót nâng cao, nhanh chóng sinh sôi,... nên số lượng trái cây, rau quả này rất tươi tốt.

“Phong cảnh trống trơn, dắt theo trâu mập. Ngày xuân bận chuyện cày bừa, chuyện chăn nuôi càng vừa ý”

Đương nhiên, nếu như không có tên Tần Thịnh đáng ghét ở bên cạnh, Lý Bình An cảm thấy cuộc sống càng vui vẻ.

“Hôm nay, ta tới khiêu chiến ngươi!” Vẻ mặt Tần Thịnh lạnh lùng, nghiêm túc. Hắn kiêu ngạo nhìn đối thủ.

Lý Bình An bất đắc dĩ thở dài, quay người đi. Không biết vì sao tên Tần Thịnh này gần đây luôn quấn lấy hắn.

Tần Thịnh giống như một kẻ tỏ tình, bị từ chối một lần thì tiếp tục một lần. Hắn vẫn luôn kiên trì,

không ngừng nghỉ.

Mấu chốt là mỗi lần tên này đều dùng một cách khác nhau để xuất hiện.

Ngày hôm đó, Lý Bình An đang trên đường tới Tạp Dịch Phong. Hắn trồng trái cây đã chín rồi nên chuẩn bị đi Tạp Dịch Phong bán, chờ tiết kiệm đủ tiền thì có thể một vài hạt giống linh dược, linh thảo.

Sư phụ không quản lí việc trong phong, chủ phong phát tiền hằng tháng còn bị nàng cầm đi uống rượu, đánh bạc.

Tay làm hàm nhai, dựa vào người không bằng dựa vào mình.

Nhuận Thổ lanh lợi nên Lý Bình An gọi hắn đến, mắng: “Đừng nhảy nữa, nếu không lát nữa cà rốt sau lưng sẽ rơi hết.

“Ta biết rồi, đại ca”

Ngay vào lúc này, một bóng người từ không trung chầm chậm bay xuống. Cánh hoa màu hồng phấn nhẹ nhàng rơi xuống.

Tần Thịnh hơi nghiêng người, tay cầm hoa đào đưa ngang trước người. Hắn nhếch miệng cười ba phần tà ác quyến rũ: “Lý Bình An, hôm nay có thể đánh với ta một trận không?”

Đám người nhao nhao trừng mắt, cái này… Đây là tên thần kinh nào?

Đợi khi bọn họ thấy rõ người tới. A, thì là Tần Thịnh sư huynh.

Lý Bình An che mặt. Vì không để Tần Thịnh mỗi ngày đến làm phiền hắn. Lý Bình An liền thường xuyên sẽ cho hắn một cái lý do, hôm nay bệnh, chờ ta khỏi bệnh sẽ đấu với ngươi. Hôm nay đi ra ngoài chân bị đau. Trâu của ta bị bệnh, ta phải chăm sóc nó… Thậm chí nói nghiêm trọng là đạo tâm của hắn sụp đổ.

Hắn nói vậy nên đã nhiều năm Tần Thịnh không thể quấy rầy hắn.

Càng tiếp xúc nhiều, Lý Bình An càng cảm thấy Tần Thịnh là người tốt. Trừ việc hắn hơi tự kỷ, đồng thời thích suy nghĩ lung tung thì những lúc rảnh rỗi đến phát chán, Lý Bình An thỉnh thoảng sẽ trêu chọc hắn cho đỡ buồn.

Chương 309: Ta sẽ tiếp tục tới

1179 chữ

“Một thân liền chiến ba ngàn dặm, một kiếm từng làm một triệu sư!” Chậc chậc –

Tần Thịnh đứng trên đỉnh núi, thưởng thức bài thơ mà Lý Bình An viết cho hắn.

Hắn tưởng tượng tới cảnh hắn dùng kiếm dài ba thước, khí thế như rồng, tức giận chém nát núi sống.

“Nghìn quân vạn ngựa khí thế cuồn cuộn về bốn biển”

Thanh nhã, thật thanh nhã.

Hôm nay thời tiết tốt, thích hợp tìm Lý Bình An quyết đấu. Tần Thịnh đi vào Thông Thiên Phong, cảm thấy dưới chân dẫm lên thứ gì. Hắn cúi đầu xem thì thấy mười mấy viên linh thạch hạ phẩm. “A! Đây là dấu hiệu tốt” Tần Thịnh gật đầu, hắn vừa nhặt linh thạch lên.

Xoat.

Lý Bình An, Thanh Phong, Lão Ngưu và Nhuận Thổ xông tới.

“Nhặt được tiền, mời khách ăn cơm đi!” Lý Bình An nói.

Thanh Phong gật đầu như gà con mổ thóc: “Đúng, đúng. Mời khách mời khách.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ nhao nhao phụ họa.

Tần Thịnh ngơ ngác, không còn cách nào đành phải mang cả đám đi quán cơm trên Tạp Dịch Phong.

Đến quán cơm, hai người một trâu một tra ăn giống như chưa từng ăn cơm.

Khóe miệng Tần Thịnh run rẩy, bọn họ ăn đồ vật cũng không rẻ. Những món ăn này phần lớn đều có linh dược linh thảo, bổ sung trong linh khí cơ thể, hoặc khiến cơ thể khỏe mạnh.

Tu sĩ bình thường không nỡ ăn, tối đa cũng chỉ ăn mấy viên Khí Huyết Đan, hoặc Linh Khí Đan.

Bữa cơm này tốn hai canh giờ mới ăn xong. Cuối cùng Tần Thịnh phải tốn trên trăm linh thạch để

thanh toán bữa ăn.

Tần Thịnh nhìn mười mấy viên linh thạch, hắn cảm thấy mình bị lừa.

Sau khi về, Tần Thịnh càng nghĩ càng thấy không đúng. Mấy ngày sau đó, Tần Thịnh bất ngờ biết được chân tướng từ chỗ Nhuận Thổ.

Thì ra mười mấy viên linh thạch đó là đám người Lý Bình An cố ý ném, vì để Tần Thịnh nhặt được, sau đó bóc lột hắn một khoản.

Tần Thịnh tức giận tới cửa chất vấn: “Các ngươi còn là người không? Các ngươi làm như vậy, không sợ bị trời phạt sao?”

Lý Bình An an ủi: “Ta biết ngươi rất tức giận, nhưng ngươi đừng vội, nghe ta nói”

“Nói! Ngươi còn muốn nói gì nữa?”

“Thật ra ngươi cũng không biết toàn bộ chân tướng của chuyện này.” Lý Bình An bí mật nói.

“A?” Tần Thịnh nhướng mày, chắc trong đó có bí ẩn gì.

Lý Bình An: “Thật ra ngươi nhặt mười mấy viên linh thạch đó là chúng ta trộm trong ví tiền của ngươi”

“Bà mẹ nó, ta liều mạng với ngươi!”

Nhuận Thổ nhảy ra ngoài, giận dữ hét: “Dứt bỏ sự thật không nói, chẳng lẽ ngươi không làm sai sao?”

Tần Thịnh sững sốt một lát.

Nếu nói ai là đệ tử mạnh nhất Thục Sơn thì mọi người sẽ phân vân. Nhưng nếu nói ai là đệ tử rảnh rỗi nhất Thục Sơn thì chắc chắn trừ Lý Bình An ra không còn ai khác.

Ngày hôm đó, Lão Ngưu và Nhuận Thổ đang trồng rau củ ở dược cốc trong Thông Thiên Phong thì Lý Bình An nằm dưới một cây liễu, miệng ngậm cây cỏ dại, khẽ hát, thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà lạnh.

Loại ngày này, ai hiểu!

Bỗng nhiên, trên cây nhô ra một cái đầu: “Đạo tâm của ngươi khôi phục rồi sao?”

Tần Thịnh thật lòng hỏi.

Lý Bình An bất đắc dĩ thở dài: “Tại sao chúng ta phải đánh nhau chứ? Chẳng lẽ thắng ta thì có thể chứng minh ngươi mạnh hơn ta sao? Tầm nhìn nhỏ hẹp!”

Tần Thịnh sững sờ, “... Vậy nên chứng minh ta mạnh hơn ngươi như thế nào?”

“Ngươi muốn chứng minh ngươi mạnh hơn ta thì phải dùng tất cả các sở trường, mà không phải chỉ đánh nhau. Ví dụ như đánh cờ, so sánh ai câu cá được nhiều hơn, so sánh ai có tố chất văn hóa cao hơn. Chứng minh như vậy mới khiến ngươi mạnh hơn ta, mà không phải chỉ là kẻ lỗ mãng biết đánh nhau.”

Lý Bình An nói một câu khiến Tần Thịnh bừng tỉnh. Hắn nghĩ tới những hành vi của mình lúc trước cảm thấy tầm nhìn quá hạn hẹp.

“Tốt, vậy hôm nay chúng ta so đánh cờ”

“Tới đi”

Lý Bình An phất tay, trên đất trống lập tức xuất hiện một bàn cờ.

Sau giờ Ngọ, ánh nắng xuyên qua lá cây, theo khe hở trên cành cây chiếu xuống. Trên mặt đất chỉ để lại rất nhiều hình chiếu khác nhau.

Gió thổi qua,

lá cây phát ra tiếng động. Tiếng ve kêu không dứt bên tai.

Hai người ngồi đối diện. Lý Bình An dùng một tay đong đưa quạt hương bồ, một tay múc kem hộp mua được ở Tạp Dịch Phong ăn. Tất cả mọi việc buồn chán tan thành mây khói vào thời khắc này. Đợi đến sau khi mặt trời lặn, Tần Thịnh tức giận bất bình rời khỏi, hắn nói: “Ta sẽ tới tiếp!”

Lý Bình An cười: “Ta chờ ngươi.”

Thế là mấy ngày kế tiếp, các đệ tử Thục Sơn phát hiện một hiện tượng kì lạ.

Tần Thịnh cầm cần câu hoặc bàn cờ chạy tới chỗ Thông Thiên Phong.

Xem ra, hai người đã từ đấu võ biến thành các loại hình thức tranh đấu kì lạ, ví dụ như thêu thùa. Lúc bắt đầu, Tần Thịnh từ chối. Hắn nghiêm túc nói: “Thứ này là đồ chơi của nữ nhân trong khuê phòng”

Lý Bình An nói sâu xa: “Ngươi còn suy nghĩ như vậy thì chứng minh cảnh giới của ngươi còn chưa đủ cao. Đồ vật mà nữ nhân trong khuê phòng đều biết nhưng ngươi lại không biết, như vậy ngươi nói ngươi không bằng các nàng đúng không?”

Khóe mắt Tần Thịnh co giật, nhìn Lý Bình An thuần thục xỏ chỉ, may đồ. Quy!

Tiểu tử này biết tất cả mọi thứ.

Càng hiểu rõ Lý Bình An, Tần Thịnh càng cảm thấy tên này càng bí ẩn.

Thế là, Tần Thịnh rưng rưng học thêu thùa hai tháng. Đến lúc này, việc thêu thùa cũng thành công.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi xuống.

“Đồ nhi, gần đây ngươi tu luyện thế nào?”

Nghe sư phụ hỏi thăm,Tần Thịnh ngẩng đầu: “Sư phụ, việc tu luyện của ta còn chưa đủ, ta còn phải

cố gắng!”

Sư phụ: ...

Đây là đệ tử của ta sao? Chắc bị ai chiếm cơ thể rồi đúng không?

Tần Thịnh cắn răng, thề với mặt trăng: “Ta nhất định sẽ chiến thắng hắn!! Tần Thịnh rưng rưng xe chỉ luồn kim.

Lý Bình An, ngươi chờ đó cho ta…

Chương 310: Tiểu Hàn Cảnh

11:40

1319 chữ

Sau ba tháng, Tần Thịnh mang một xấp tác phẩm thật dày tới cho Lý Bình An. Trong đó có tranh sông núi, lầu các, nhân vật, hoa chim, đủ loại kiểu dáng, các đường nét hoàn hảo. Có lẽ hắn tốn rất nhiều tâm huyết để hoàn thành.

Tần Thịnh cười đắc ý: “Thế nào?”

“Ừ, quả thật không tệ, nhưng dù ngươi thêu thùa rất tốt, nhưng trình độ nấu cơm của ngươi còn chưa tiến bộ”

“Nau com?”

“Không sai!” Lý Bình An gật đầu.

Lập tức hắn thể hiện 28 cách nấu nướng: hun, nướng, xào, hầm, nấu…

Các cách nấu thay nhau xuất hiện, trình độ thuần thục, đẹp mắt.

Tần Thịnh bị hoa mắt. Hắn không thể so với Lý Bình An. Hắn quá vô dụng.

Tần Thịnh âm thầm quyết định, một ngày nào đó, hắn nhất định phải vượt qua Lý Bình An.

Chỉ chớp mắt, lại nửa năm trôi qua.

Phanh phanh!

Ngoài phòng, truyền đến tiếng đập cửa. Lý Bình An đưa thần thức ra, lại là Tần Thịnh. Mở cửa phòng

ra, Tần Thịnh đứng ở ngoài cúi đầu, ánh mắt mờ mịt, giống như bị

điểm huyệt.

Hôm nay hắn sao vậy? Bình thường hắn năng nổ, vui vẻ lắm mà.

Tần Thịnh ngẩng đầu, cười đắng chát.

“Ta cảm thấy có lẽ cả đời ta cũng không chiến thắng ngươi được” Cuối cùng ngươi cũng nhận ra rồi sao?

Lý Bình An ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Sao lại nghĩ vậy?”

“Ai!” Tần Thịnh ngồi dưới đất.

Thời gian qua, Lý Bình An nghiền ép hắn trên mọi phương diện.

So trồng trọt, so nấu ăn, so y thuật…

Tần Thịnh cảm giác dù cho hắn thêm trăm năm, hắn cũng không thể theo kịp Lý Bình An. Vô số lần thất bại, khiến lòng tự tin của hắn bị đả kích rất mạnh.

Lý Bình An vỗ bờ vai của hắn: “Đã như vậy, ngươi cam tâm sao?”

“Không cam tâm, nhưng..”

Tần Thịnh mê mang.

“Không có nhưng!” Lý Bình An nghiêm túc nói: “Ngươi không phụ thuộc ai cả, ngươi là sóng cuồn cuộn trong dòng sông khi sớm mai lên. Ngươi là dãy núi nguy nga trong sương khói mịt mờ, ngươi là ngàn đóa hoa nở đầu xuân. Ngươi là tuyết bao phủ sông trong mùa đông. Trong số những bức tranh thì có một bức vẽ sương khói nhưng ngươi cũng có màu sắc của bản thân ngươi. Ta tin tưởng ngươi!”

Tần Thịnh rung động, sắc mặt mê mang biến mất, thay vào đó là ý chí kiên định.

“Ngươi… Thật tin tưởng ta sao?”

“Không phải ta tin tưởng ngươi, mà là ngươi tin tưởng bản thân ngươi.”

“Vậy ta có thể làm được như ngài sao?”

chưa?”

Tần Thịnh kinh ngạc.

Từ đó về sau, Tần Thịnh càng cố gắng. Chưa hừng đông thì đã thấy Tần Thịnh chăm chỉ, cố gắng

Lý Bình An đang đi bộ trong dược cốc. Hắn tiện tay nhổ một củ hành tây, bỏ vào miệng nhai.

Nhuận Thổ nhặt được một cây gỗ vừa tay, đang xới bông cải trong phạm vi đi tới. Hắn không cẩn thận đụng phải mông của Lão Ngưu đi phía trước.

Con trâu quay đầu, liếc mắt nhìn: "Đánh mông ta làm gì, lỡ hỏng thì sao?"

Thùng thùng —!!!

Lúc này, trên lầu tháp ở phía xa truyền tới tiếng chuông. Đây là tín hiệu để đệ tử trên tất cả ngọn núi tập hợp.

Không bao lâu, có từng bóng người xuất hiện giữa không trung, nhanh chóng bay tới chủ phong.

Lý Bình An cũng mang theo con trâu và Nhuận Thổ tò mò tiến tới. Rất nhanh, bọn họ đã tới quảng trường của chủ phong.

Một trưởng lão nội môn đứng trong sân rộng thông báo: "Tin tức Tiểu Hàn Cảnh sắp mở ra đã thông báo cho tất cả phong chủ các ngọn núi từ hai tháng trước, bây giờ cách lúc Tiểu Hàn Cảnh mở ra còn ba ngày. Chắc các ngươi đã hiểu tầm quan trọng của Tiểu Hàn Cảnh nên lão phu không cần nhiều lời…"

"Tiểu Hàn Cảnh 200 năm mở ra một lần!" Một đệ tử vui vẻ nói.

"Bên trong nói không chừng có thiên tài địa bảo gì đó, đáng tiếc tu vi của ta không đủ, không có tư cách đi vào"

"Nói trắng ra đây là chuẩn bị cho đệ tử nội môn, những người như chúng ta xem náo nhiệt là được rồi"

"Không đi vào cũng tốt, ngươi cho rằng bên trong chỉ có bảo tàng, trong đó nguy hiểm ở khắp mọi nơi. Ta nghe sư huynh trong môn nói, lần trước có rất nhiều thiên kiêu đã chết."

Đám người bàn tán ầm ĩ.

Lý Bình An ngơ ngác. Thông Thiên Phong chỉ có một đệ tử là hắn, lấy tính cách của Thanh Phong trưởng lão nên quên việc này cũng hợp lý.

Những ngày gần đây, hắn lại không rời khỏi Thông Thiên Phong nên cũng không biết tin tức này. Bí cảnh là những vùng đất cổ của Cửu Châu. Thỉnh thoảng sẽ có một luồng lực lượng thần bí đao động khiến cho bí cảnh tự nhiên hình thành hoặc còn sót lại ở thượng cổ mở ra. Trong đó linh khí dư dả, rất có thể xuất hiện rất nhiều vùng đất dồi dào. Lại bởi vì thời gian dài không người thăm dò nên ra đời rất nhiều thiên tài địa bảo.

Chuyện này là núi vàng đối với tu sĩ. Mà ở trong đó có thể thu hoạch rất nhiều bảo vật thì phải xem bản lĩnh của bọn họ.

Lý Bình An biết tình huống, hắn suy nghĩ.

“Lý huynh, Lý huynh!” Lúc này, mấy người Lưu Nhị Cẩu đi tới.

“Lý huynh, ngươi cũng tới. Chi bằng chúng ta kết bạn đi vào bí cảnh, tìm tới đồ vật chia đều.

Lý Bình An cười: “Kết bạn? Xin lỗi…”

Tần Thịnh khoanh tay trước ngực, tán thưởng nhìn Lý Bình An.

Không hổ là đối thủ của ta! Mãnh thú luôn đi một mình, dê bò mới kết đội.

Lý Bình An: “Xin lỗi, ta không đi

Mấy người kinh ngạc trừng mắt.

Không đi?

Tiểu Hàn Cảnh lần này trừ đệ tử đặc biệt thì gần như tất cả đệ tử nội môn đều tham gia.

Ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội tốt này, vậy màbLý Bình An không đi?

Lý Bình An cũng không giải thích, chỉ nói cơ thể của mình có vấn đề.

Bí cảnh? Đúng là trong bí cảnh có đồ tốt.

Còn tại sao hắn không đi? Bởi vì gần đây cây ngô mà hắn trồng sắp chín rồi nên hắn không thể đi.

Lí do chỉ đơn giản vậy thôi.

Lý Bình An chắp tay: “Các vị đạo hữu, Lý mỗ xin đợi các ngươi trở

về”

Trước khi đi, Tần Thịnh nói một câu: “Ta đã học được toàn bộ tinh túy trong đồ ăn mà ngươi làm, ngươi đã không có khả năng thắng nổi ta.”

Lý Bình An cười: “Tốt, vậy ta chờ ngươi.”

Thuyền nhỏ đón gió trôi đi, hóa thành thuyền lầu lớn hơn mười trượng, dần dần biến mất mắt mọi người.

trong tâm

Lý Bình An phất tay.

Hai tháng sau, những đệ tử đi Tiểu Hàn Cảnh trở về Thục Sơn. Lúc đó, Lý Bình An đang ngủ trưa trong nhà gỗ nhỏ. Sau khi biết tin tức, hắn sửng sốt. Sau đó không lâu, hắn đứng trước mộ Tần Thịnh, chậm rãi đổ chén rượu trong tay xuống: “Huynh đệ. . . Lên đường bình an”

Chương 311: Đông tàng

1412 chữ

Tần Thịnh không còn sống để trở về nữa rồi.

Chao ôi

Ai biết còn sống vẻ vang bao nhiêu, chết đi cũng chỉ còn nắm tro tàn thôi.

Cái hòm nhỏ kia mới là ngôi nhà vĩnh viễn của ngươi.

Có nhiều người đến viếng Tần Thịnh, không ít trong đó là các trưởng lão trong phái.

Lý Bình An chờ mãi đến khi bầu trời tối đen, chờ những người đứng trước phần mộ dần dần rời đi. “Mang cho ngươi một ít hoa quả và rau dưa, như vậy ở dưới đó ngươi không cần sợ đói ăn”

Lão ngưu bỏ cái rổ đang khuẩn trên lưng xuống.

Lý Bình An không phải lòng gang dạ sắt, ở chung lâu như vậy, bảo không có cảm tình là không thể. Huống chi Tần Thịnh cũng là người tốt.

Bằng hữu qua đời, luôn khiến người ta thương cảm mà.

Lý Bình An tựa người trước phần mộ của Tần Thịnh, gương mặt có hơi buồn phiền.

Ngày mai hay là ngoài ý muốn ai biết cái nào sẽ đến trước.

Đời người ai mà biết lúc nào câu tạm biệt kia lại là lần cuối cùng, có muốn gặp lại cũng không thể nữa rồi.

Nghe người ta kể, trong lúc Tần Thịnh đang hái thuốc, lơ là cảnh giác.

Đột nhiên có một con linh xà lao ra, cắn vào họng hắn, mất mạng tại chỗ. Theo lý thì, con linh xà trung phẩm kia sẽ không xuất hiện ở đó.

Nhưng nó vẫn cứ trùng hợp đến vậy.

Tuy rằng sau đó con linh xà kia đã bị những người còn lại hợp sức giết chết. Nhưng cuối cùng đâu thay đổi được sự thật Tần Thịnh đã chết.

Chết đơn giản như vậy, thậm chí còn rất lãng nhách.

Chẳng ân oán tình cừu, chẳng nghịch thiên cải mệnh, oanh liệt các kiểu…

Có lẽ Tần Thịnh cũng đã từng nghĩ, kết thúc ra sao mới xứng với quãng đường lưu lạc nay đây mai

đó của hắn.

Rốt cuộc là như nào đây?

Dù sao thì cũng không phải như này.

Con người mà, chí cao tận mây xanh, mệnh vẫn mỏng như tờ giấy thôi.

Lý Bình An uống chút rượu, bày ra vài món rau.

Giò sốt tương, vịt hấp, canh cá chua…

“Đây đều là mấy món ngươi thích ăn nhất, ta làm đó!”

Gió nhẹ thôi, uống một ngụm rượu nhỏ.

“Lão Ngưu, Nhuận Thổ chuẩn bị

Uống rượu xong, Lý Bình An lỗi đàn nhị ra.

Lão Ngưu ôm kèn xô na, Nhuận Thổ lôi ra cái chiêng tròn. Mỗi người một việc.

Lý Bình An hít sâu lấy hơi, hô vang.

“Hồn phách chiếu nhật nguyệt, can đảm chiếu núi sông!

Chính khí lưu thiên cổ, lòng son vững vạn năm.

Tiễn Tần ca!”

“Cheng cheng---!”

“Tùng cắc tùng---!”

Tiếng kèn Xô-na du dương trầm bổng, tiếng khóc nấc nghẹn ngào.

Một người một trâu một lửng người hát người bắt nhịp, người thổi người khóc.

Phối hợp chặt chẽ, khi thì căng thẳng, khi thì thư thái.

Khi thì cao vút, khi thì trầm thấp.

Ngày dài lê thê.

Chuyện của Tần Thịnh, khiến Lý Bình An càng thêm cẩn thận với thế giới mang tên tu hành này.

Hắn ngoan ngoãn cắm rễ tu hành ở Thông Thiên Phong.

Một lần rồi lại một lần tu luyện Quy Tức Công, in dấu trên trên từng bước tu luyện.

Tuy rằng mỗi một bước đi đều rất khó, nhưng thời gian qua đi.

Tới một ngày nào đó sẽ thực hiện được thôi, cứ tự đến như vậy đấy, giống như tỉnh dậy ban sáng. Rảnh rỗi thì trồng vài loại hoa, chăm sóc đồng ruộng, câu cá.

Chán quá thì đi trêu phong chủ Thanh Phong.

Người xưa đã dạy, xuân gieo trồng, hạ sinh trưởng, thu gặt hái, đông tích trữ.

Nhìn thấy trời thu đã sang, đến mùa thu hoạch rồi.

Nhưng không thể chủ quan, gặp mưa lâu thì nguy.

Lý Bình An cùng lão ngưu và Nhuận Thổ ra đồng.

Một năm dài bận rộn cuối cùng cũng tới lúc thu hoạch, cảm giác thỏa mãn này lấp đầy trái tim Lý

Làm liền một mạch thu hoạch, rồi phơi lúa.

Sau đó cất trữ lương thực, để lại đó cuối đông đầu xuân mang ra bán.

Cứ vậy làm làm: xuân gieo trồng, hạ sinh trưởng, thu gặt hái, đông tích trữ.

Đời người nào có phải không ở trong sinh, trưởng, thu, tàng.

Mùa đông, trời đất khóa kín, nước đóng băng đất buốt giá.

Lúc này, âm thịnh dương suy, vạn vật ngủ đông, ẩn náu chờ ngày xuân đến. Người tu hành cũng phải chú trọng đến "tàng", tức là trời và người hợp nhất. Tàng, một khi đạt được rồi, chí khí cao, cảm giác cũng tới.

Thỏa sức ăn uống, tiền tiêu như nước.

Có lẽ không cần đến sang năm, đã tiêu hết sạch tiền.

Tàng ở đây, là sự khiêm tốn, là sự giữ gìn thành quả đang có hiện tại.

Cẩn thận từng bước, vì đạt được mục tiêu mà tiếp tục cố gắng.

Đây là một loại tu dưỡng, là một cảnh giới, cũng là trí tuệ.

Đồ đạc phủ kín nhà kho, chờ đầu xuân năm sau.

Bán được giá hời, dùng số tiền còn lại mua một ít hạt giống linh dược, linh thảo.

Chờ lúc đó trồng xong linh dược, linh thảo rồi, chăm sóc kỹ càng, rồi có thể thong thả kiếm tiền

Thời gian trôi qua con mẹ nó nhanh ghê-

Lý Bình An đóng cửa phòng, gió ào tới.

Mùi linh thảo thơm ngát theo gió luồn qua cửa sổ, mùi hương ngập tràn căn phòng.

Hương thơm thấm vào ruột gan, khiến con người ta thần khí thanh sảng, thanh tỉnh tinh thần. Những mệt mỏi lúc trước, dường như đã vơi bớt dần.

“Chuẩn bị đột phá”

Lý Bình An nâng chén rượu, “Chén này kính Đạo Gia Thiên Tôn

Nói rồi, tưới rượu xuống đất.

“Chén này kính Phật Đà”

“Chén này kính Nho gia Thánh hiền

Cuối cùng, Lý Bình An nâng lên một chén rượu.

Hắn tự nhấp một ngụm.

Lúc này trời xanh nắng ấm, hắn gật đầu hài lòng.

Đã chuẩn bị xong tất cả, thiên thời địa lợi nhân hòa.

Lý Bình An hít sâu, xếp bằng hai chân ngồi xuống đất.

“Lão Ngưu, Nhuận Thổ, chuẩn bị xong cả chưa?” Nhuận Thổ nói to: “Số một Nhuận Thổ, đã chuẩn bị xong”

Không lâu sau, khí quanh thân Lý Bình An dần dần biến đổi.

Mỗi lần thân thể của hắn lắc lư, phảng phất lắc theo nhịp điệu, như muốn hòa vào xung quanh.

Ít năm trước linh thanh kiếm được bán thuốc tăng lực ở Thục Sơn, đều bị hắn dùng vào việc tu

hành.

Hơn nữa có linh mạch của Thục Sơn bồi dưỡng, với mỗi ngày ăn một ít linh dược linh thảo.

Việc tu luyện Nê Hoàn tiến triển rất nhanh.

Nếu lần này thật sự thành công, vậy có thể hoàn toàn khai thác Nê Hoàn rồi,

Điều này đối với hắn mà nói, là thử thách cũng là cơ hội hiếm có.

Để nâng cao thực lực của mình.

Sắc mặt Nhuận Thổ chợt biến, vội vàng kéo chuông báo động.

Trời vốn trong xanh, giờ đây mây đen ùn ùn kéo đến.

Chớp mắt, mưa trút xuống ào ào.

Mưa càng ngày càng nặng hạt, kèm theo tiếng sấm vang dội.

Hết đợt này đến đợt khác, càng hiện lên sự căng thẳng đáng sợ.

Lý Bình An sớm đã đoán được điều này, thông qua việc hỏi mấy tên còn lại trong gã phù văn.

Lúc đột phá Nê Hoàn, có khả năng sẽ dẫn tới thiên địa dị tượng, dẫn động lôi kiếp.

Nhưng mà cái này mỗi người mỗi khác.

Nghĩ thì Lão Ưng tiến lên dẫn phát lôi kiếp.

Nhưng Ông anh vui tính lại suôn sẻ đến lạ thường.

Mưa ngày càng nặng hạt, thấp thoáng có tiếng nổ mạnh.

Dường như bầu trời đang chầm chậm há miệng ra, thở dài một hơi.

Màn mưa bao phủ đất trời trong màu xám của nó.

Lý Bình An mở ra đôi con ngươi tái nhợt.

Chương 312: Tích cóp từng ngày

1899 chữ

Lý Bình An cảm thấy xung quanh trời long đất lở.

Trái tim bé bỏng của hắn càng lúc càng đập nhanh, tiếng tim đập như tiếng trống.

Mỗi một khối cơ, mỗi một dây thần kinh, mỗi một khúc xương trong cơ thể đều run rẩy.

Tuần hoàn máu càng lúc càng nhanh, giống như một quả cầu rực lửa.

Như một dòng sông đang chảy xiết, một dòng dung nham đang chảy mạnh, như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Dường như đang nhắc nhở Lý Bình An, hắn đang trải qua thử thách lần thứ hai trong cuộc đời.

Nhuận Thổ lo lắng hỏi lão ngưu, “Ngưu ca, đại ca của chúng ta có được không vậy?”

“Ù ù… ngưu ngưu ”

Đột nhiên, Lý Bình An vươn vai.

Nhuận Thổ sững sờ hỏi, “Đại ca, ngươi… qua rồi?”

“Không thành” Lý Bình An bình tĩnh đáp lời.

“Hả? Không thành?”

Lý Bình An gật đầu, “Lôi kiếp thật sự quá là nguy hiểm, phải chuẩn bị đầy đủ cái đã. Không lâu sau, bên ngoài tiếng sấm đã biến mất, mưa to mây đen dần dần tan.

Lần này, Lý Bình An chỉ thử nghiệm một phen thôi.

Xem ra số hắn không đỏ như vậy, cuối cùng vẫn gặp phải Lôi Kiếp.

Tuy vậy, nếu đã gặp rồi phải vạch ra sách lược vẹn toàn thôi.

Lý Bình An nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng đa phần đều bị hắn tự mình bác bỏ.

Cuối cùng cũng đưa ra một phương án, tạo một bức tường khắc chế lôi điện.

Nói trắng ra, Độ Kiếp chẳng qua là cùng lôi điện đánh nhau ấy mà.

Lôi thuộc tính mộc.

Trong ngũ hành, kim mộc thủy hỏa thổ tương sinh tương khắc.

Lý Bình An chuẩn bị phung phí một khoản tiền để mua gạch tính kim, xây một căn phòng nhỏ,

mình sẽ trốn trong đó Độ Kiếp.

Nhưng muốn xây thành tường nó lại chẳng dễ dàng như vậy, cần rất nhiều vật liệu. Không chỉ cần gạch tính kim, những vật liệu còn lại giá cả cũng rất đắt đỏ.

Mà với khả năng kinh tế của mình bây giờ, thì thôi tạm thời gạt phương án này sang một bên.

Lý Bình An viết thêm mấy chữ "chờ tính sau" sau tên phương án này.

Hắn còn định mua thêm vài cây 'Kim dẫn lôi.

Dùng để dẫn sét, phân tán năng lượng do Lôi Kiếp truyền tới…

Ở nhưng mấy của này vẫn rất cần tiền.

Nhiệm vụ tiếp theo chính là kiếm tiền, kiếm nhiều tiền hơn.

Phía sau Thông Thiên Phong, có một rừng trúc rất lớn.

Vừa hay chặt cây trúc, sau đó xử lý qua qua rồi đổ Linh mễ (gạo có linh khí) vào giữa ống trúc. Làm cơm lam.

Trong ống trúc xanh, thơm mềm ngon miệng, nhai vào mềm dẻo.

Mùi hương thoang thoảng, hòa cùng với khóm trúc xanh thơm mát, hương vị thật ngon.

Lý Bình An đẩy quầy nhỏ, bán dạo quanh đỉnh núi.

Ngoài ra, còn có rau dưa nhà trồng.

Đại đệ tử của Thông Thiên Phong lại đi bán rau, chuyện này khiến người ta cực kỳ tò mò.

"Cái đó hai viên linh thạch"

"Táo đó là nhà ta tự trồng đấy, còn ngọt nữa nha, không tin cứ thử

"Ngươi ăn thử đi, miễn phí, không lấy tiền.

66 39

Nhuận Thổ đứng trước quầy hàng, hai tay chống eo.

Lý Bình An dựa bên gốc cây, chậm rãi nâng chén trà, uống một ngụm.

Dù sao giờ trên danh nghĩa hắn cũng là đại đệ tử của Thông Thiên

Phong, những đệ tử khác thấy

hắn đều phải gọi hắn một câu Đại Sư Huynh.

Loại chuyện mời hàng như này, hắn dĩ nhiên không thể tự mình rao to được.

Bây giờ hắn là người có thể diện nha.

“Ôi!! Bình An bày hàng bán à?

Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu dẫn mấy đứa trẻ đứng trước sap.

Lý Bình An cười, “Đã lâu không gặp”

Tư Đồ Lôi ưỡn cái bụng béo, khuôn mặt phúc hậu.

Nghe nói bây giờ Tư Đồ Lôi làm mấy việc lặt vặt, đặt hết tinh thần lên người mấy đứa trẻ. Hắn ngồi xuống bên cạnh Lý Bình An.

Lý Bình An rót cho hắn một chén trà lạnh.

Tư Đồ Lôi uống một ngụm, mặc dù là đang cười, nhưng trên gương mặt lại có nét u sầu. “Ta ấy à, xem chừng ta cùng lắm chỉ cố được thêm hai mươi mấy năm nữa thôi” Gần đây hắn vừa phá cảnh thất bại, tu hành như lội ngược dòng, không tiến lại lùi.

Thất bại lần này, tổn thương đến căn cơ của Tư Đồ Lôi.

Chuyện tu hành ấy mà, nói thẳng ra là đấu với người, đấu với trời,

Lý Bình An an ủi hắn mấy câu, nhưng hắn biết những lời này chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. “Tuy vậy sống kiếp này không uổng” Tư Đồ Lôi nhìn mấy đứa nhỏ, cười hạnh phúc.

Sau đó quay sang nhìn Lý Bình An, “Ngươi thì sao?”

11:41

Tư Đồ Lôi nói: “Ngươi chưa từng kể về ngươi.

“Ta? Không có gì để nói cả”

“ Tần Thịnh sư huynh, chao ôi!” Tư Đồ Lôi thở dài, “Một nhân vật lợi hại đến vậy, ngày ấy sư phục

còn nói hắn hy vọng huynh ấy có thể tiếp nhận vị trí Phong chủ.

Ai biết nó lại như thế này… coi như ta đã thấu hiểu, đấu với người đấu với trời.

Không bằng sống như Lý huynh, cả ngày tiêu sái nhàn hạ.

Ngươi nhìn Tần Thịnh sư huynh xem, cuối cùng còn lại gì đâu.

Tư Đồ Lôi như vừa mới giác ngộ.

Chờ bán hết hàng hôm nay, lúc này mới cùng lão Ngưu và Nhuận Thổ đẩy xe nhỏ, thong thả quay về Thông Thiên Phong.

Nhuận Thổ ngẩng đầu hỏi hắn: "Đại ca, gần đây ta cảm thấy mình sắp đột phá rồi.

Lão ngưu ngoe nguẩy cái đuôi, nghĩ xem tối nay ăn gì ta.

Bỗng nhiên Lý Bình An lẩm bẩm: "Chúng ta ở Thục Sơn bao lâu rồi nhỉ?" Dường như đã qua nhiều năm rồi, nhưng lại cảm thấy như mới hôm qua. Ôi đời người trong cõi này, chỉ như lữ khách qua đường. Quay lại không nhớ tuổi, bao năm đã trôi qua.

Đứng giữa đất trời, trong dòng chảy lịch sử mênh mông.

Quay đầu nhìn núi non xa vạn dặm, phong lưu thiên cổ.

Người đến vô tận, người đi vô hình.

Gửi chuồn chuồn bay tới đất trời, một mình mênh mông giữa biển xanh.

Tâm sáng trong như gương, tâm như chiếc lá cuốn bay.

Nhớ tới Thông Thiên Phong Lâm Tuyết, nhớ tới Tiểu Quỳnh Phong Tư Đồ Lôi, Tần Diệu Diệu, Tần

Thịnh…

Lý Bình An cười ha ha, mình đã đến cái tuổi đa sầu đa cảm đâu.

Thế nào lại ngồi đây già mồm nhỉ?

Con đường lưu lạc nay đây mai đó này, cuối cùng hóa thành mưa hóa thành gió.

Hóa thành từ kỉ niệm, tan vào nơi thế gian.

Đâu mới là điểm cuối? Nhưng mà có thể cùng nhau bước đi trên một quãng được, đó chính là hồi ức đẹp nhất thế gian.

Năm đầu tiên, Lý Bình An bán rau, kiếm đủ tiền vốn mua hạt giống linh dược linh thảo.

Năm thứ hai, những hạt giống này được hắn vùi sâu vào mặt đất, dễ trồng dễ chăm.

Lại qua vài năm nữa, hắn liền kết hợp vừa trồng rồi chăn nuôi.

Nói thẳng ra là làm thức ăn cho hà, phân gà lại cho heo, phân heo lên men rồi cho cá ăn, lấy bùn ao làm phân bón cây.

Do đó tạo thành chuỗi tuần hoàn, đạt đến tăng gia lương thực, mục đích biến thành thức ăn chăn nuôi cá với heo giá rẻ.

Làm rộng, trồng rau dưa.

Việc buôn bán của hắn càng ngày càng phát đạt, chỉ tính nuôi heo thôi đã hơn một trăm con rồi. Còn nữa linh thảo linh dược lớn lên.

Vậy là hắn có thể điều chế thuốc tăng lực với một số nguyên liệu dược thảo khác rồi.

Hắn bắt tay vào làm, rồi lại bán kiếm tiền.

Mua hạt giống linh dược linh thảo.

Cứ như vậy bán rồi lại mua, khổ trước sướng sau.

Đã qua mười năm tròn.

Lý Bình An chắt chiu từng li, đã hoàn không ít vốn từ đời cố hỉ rồi.

Hơn nữa hắn đã hoàn thành một mục tiêu nhỏ, phục hưng dược cốc trong Thông Thiên Phong. Tuy rằng không rộng lớn, so với linh dược linh thảo ở dược cốc khác, như trời với đất.

Nhưng với hắn mà nói vậy là đủ rồi.

Trên đồng ruộng.

Lão ngưu đang cày, còn dắt theo mấy thằng đệ của nó.

Nhuận Thổ ở phía sau cầm roi ra, vất vả chạy tới chạy lui.

Nó quất vào mông lão ngưu, “Nhanh lên, không nuôi không ngươi đâu!”

nguu tức rồi, kêu một tiếng “ngưu ngưu ~” rồi cắm đầu rượt theo nó.

Rượt Nhuận Thổ chạy hết mảnh ruộng.

Lý Bình An ngồi bên gốc cây, cầm cuốn sổ nhỏ tính toán một phen.

Những năm này tích cóp, miễn cưỡng đủ tiền để chi cho Độ Kiếp rồi. E＝(o*))) Ôi!

Tiền còn ít quá.

Nếu theo tính toán của mình, muốn chế tạo trận phòng lôi với tỉ lệ an toàn là 200%, còn phải cần

nhiều tiền lắm.

Thôi thì, cùng lắm góp thêm mười năm nữa.

Lý Bình An gập sổ, tuyệt đối không được vội.

Lúc này, tiểu loli Thanh Phong ngậm hồ lô rượu trong miệng, hoạt bát lướt qua Lý Bình An.

“Lêu lêu lêu”

“Chào buổi sáng nè, tiểu đồ đệ của ta”

Phỏng chừng lại cầm tiền cứu trợ của chủ phong đưa đi mua rượu rồi.

Bỗng nhiên, một ý tưởng lóe lên trong suy nghĩ của Lý Bình An.

Nếu Thanh Phong trưởng lão không cầm tiền đi mua rượu thì tốt quá.

Nhưng không cho nàng uống rượu chẳng bằng giết nàng còn hơn.

Là những lời Thanh Phong nói lúc trước.

Nếu mình ủ rượu cho nàng, vậy không phải là tiết kiệm được tiền cứu trợ rồi sao?

Vài ngày trước, mệnh cách màu đỏ – Ngự Điền Chi Thuận đã phát

sinh ra cách nấu rượu.

Chỉ là Lý Bình An chưa thử qua bao giờ hết.

Liệt kê ra mấy thứ cần thiết để cất rượu, sau đó giao cho Lão Ngưu và Nhuận Thổ đi mua mấy vật có thể mua được.

Muốn ủ rượu không thể thiếu men, mình đi rừng Dã Trư ở Tiểu Quỳnh Phong, tìm kiếm mấy quả nho khô làm men tự nhiên.

Sau khi chào Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu.

Lý Bình An bước vào rừng Dã Trư, dựa theo hướng mà Tư Đồ Lôi đã chỉ cho hắn mà tìm.

Rất nhanh hắn đã tìm được nho khô.

Đột nhiên!!

Lý Bình An phát hiện mình bị thần thức của một thứ gì đó nhắm vào.

Chương 313: Kế hoạch bắt Thanh Phong trưởng lão

1236 chữ

на?

Lý Bình An cảm nhận được mình bị thần thức của thứ gì đó nhắm vào.

Một loại trực giác nhạy bén, khiến hắn cảm nhận được phía sau mình là một vị tuyệt đỉnh cao thủ, đây là một loại trực giác theo bản năng.

Ánh mắt sắc bén từ trong bụi cây, vẫn luôn nhắm vào hắn.

“gấu gấu gấu!!”

Một con chó trắng to, toàn thân lông trắng tinh.

Đầu nó rất to, giống như một con nghé.

Nó trừng mắt, dường như lúc nào cũng có thể tấn công hắn.

Phát ra âm thanh cảnh cáo, dường như chỉ cần Lý Bình An bước lên một bước thôi, thanh âm đó sẽ

vỡ nát.

Lý Bình An do dự một hồi, rồi lấy nồi niêu xoong chảo từ túi trữ vật ra. Hắn hầm một nồi xương heo với hạt ngô.

Mùi thơm theo gió bay đi, đôi mắt của con chó lập tức sáng lên.

Lại nhìn Lý Bình An với vẻ mặt hiền lành, vội vàng lao tới.

Lý Bình An mỉm cười hỏi nó, " Bây giờ ta có thể bước vào được chưa?"

Chó lớn gật đầu như giã tỏi, suýt nữa bật thành tiếng: "Gia, mời ngài"

Cứ như vậy Lý Bình An thuận lợi lấy được nho khô.

Sau khi trở về luyện thành men.

Hắn dùng gạo đã ngâm mấy ngày để ủ rượu, sau đó.

Lại dùng lửa nóng chưng cất, trong bếp ngập tràn mùi hương lúa, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Sau bảy ngày mở nắp, rồi lại đặt trong thùng một ngày bốc hơi.

Ngày thứ hai lại thêm lớp rượu đầu và rượu cuối, rồi lại cất thêm vài hôm.

Hai ngày chưng hai ngày ủ.

Mỗi quá trình đều tốn rất nhiều thời gian, trình tự phức tạp.

Mỗi một lần rượu, hương thơm ngũ cốc dần dần hòa tan vào vị rượu, mãi đến khi thành.

Vừa vặn, ủ thành loại rượu ngọt chỉ nhấp một ngụm hương thơm đã lan tỏa toàn bộ khoang miệng, khiến người ta ngất ngây.

Lý Bình An chôn thùng rượu trong hầm rượu chờ rồi đào nó ra.

Thông qua kỹ năng 'Khoá chặt hơi thở hắn có thể nhìn thấy nơi linh mạnh hội tụ, nơi linh khí nhu hòa nhất.

Là nơi thích hợp ủ rượu nhất không có thứ hai.

Chớp mắt, đã qua hơn hai tháng.

Thanh Phong cầm trong tay tiền cứu trợ mà chủ phong đưa, cười tươi như hoa. (^^)

“ He he, lại được đi uống rượu rồi.

Nàng cưỡi hồ lô rượu, phấn khởi bay về Thông Thiên Phong.

Nghĩ đến ngày mai mình sẽ đi xõa hehe.

Cảnh đêm ở Thông Thiên Phong khá đẹp, mang đến cho con người ta cảm giác cực kỳ dễ chịu. Lúc này, nàng bỗng nhiên ngửi thấy mùi thịt thơm.

Trong Thông Thiên Phong người có tay nghề xịn sò thế này, Thanh Phong dám chắc chỉ có đồ đệ ngoan lên được phòng khách xuống được phòng bếp của mình mà thôi.

Nàng bay theo hương thịt, rất nhanh đã phát hiện nơi đó có một đống lửa.

Trên đống lửa là mấy trăm xiên thịt dê nướng.

Thịt nướng phát ra tiếng xì xì, một hạt mỡ nóng men theo từng đường vẫn thịt, thong thả rớt xuống, khiến lòng ta say.

Bên đó còn đặt mấy thùng rượu, còn có lạc, và các loại rau dưa thịt nguội.

Mùi thơm nồng đậm phả vào mặt, nhưng nơi đó lại chẳng có ai.

Thanh Phong nhìn xung quanh, cảnh giác.

Nàng hình như ngửi thấy mùi âm mưu ở đâu đây.

Cái bẫy này sao mà vụng quá, Thanh Phong hừ một tiếng.

Quá xem thường định lực của bổn tọa…

Thơm thật!””

Nhai miếng đầu tiên, quên sạch tất cả phiền muộn, đến miếng thứ hai, như đang bay trên trời. Miếng thứ ba, như mọc cánh bay lên.

Vị thịt ngon tan chảy, len lỏi trong khoang miệng.

Thanh Phong bèn vớ lấy một thùng rượu to bên cạnh, nhấc lên tu ùng ục.

Trôi tuột nó luôn!

Mùi rượu thơm nồng nhanh chóng bùng nổ, dư hương lưu lại hồi lâu trong miệng.

Cảm giác xung mãn lan tỏa toàn cơ thể, không tạp chất.

Ngọt tựa mật đường, bùng cháy như lửa.

Nóng hổi lại còn trơn tru, trượt thẳng xuống cổ họng.

Cực kỳ dễ chịu, mùi rượu xông thẳng lên mùi.

Cuối cùng chỉ còn lại cảm giác êm dịu, từ từ tan ra.

Không ngờ được có loại rượu như thế này, còn ngon hơn nhiều so với những loại khác mình từng uống lúc trước.

Rất nhanh, Thanh Phong đã vứt hết mấy cái cảnh giác ra sau đầu.

Hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai buồn thì để mai hẵng buồn.
“Sung sướng! Quá là sung sướng!”

Chỗ tối, một người một trâu một lửng thi nhau vỗ tay.

(V) 4^V^)

“Tuyên bố, ‘Kế hoạch bắt Thanh Phong trưởng lão, thành công!”

Lý Bình An bước tới, bàn tay bé nhỏ ác độc vươn ra.

Muốn làm gì thì làm ấy –

Thanh Phong tỉnh lại từ trong cơn say, vuốt vuốt cái đầu,

Nàng chẳng muốn quên đi cảm giác say xỉn tuyệt với kia đâu, muốn giữ mãi

trạng

thái say

khướt

Bỗng nhiên, nàng sờ xuống eo.

Cơn gió lạnh thổi qua, nháy mắt cảm giác say đã biến mất. “AAAA! Tiền của ta đâu? Bao nhiêu tiền của ta đi đâu rồi!!?”

“Tiểu Bình An! Ngươi nghe sư phụ nói nè.

Có người trộm tiền của sư phụ, mấy ngày này sư phụ không sống nổi!”

Thanh Phong ôm chân Lý Bình An, mắng tên trộm tiền kia hơn hai canh giờ.

Lý Bình An ngồi trên vị trí Phong chủ Thông Thiên Phong, bình tĩnh nhấp một miếng trà.

“Người yên tâm, con sẽ tra rõ chuyện này”

Thanh Phong hai mắt ướt lệ, mơ màng ngẩng đầu nói, Tiểu Bình An, ngươi phải làm chủ cho ta～”

“Ừ! Ta nhất định sẽ bắt được hắn.

Thanh Phong dùng đầu cọ cọ Lý Bình An, “Tiểu Bình An, ngươi thật tốt!”

Lúc này, từ không trung truyền tới một tiếng xé gió.

“Thanh Phong sư thúc, Thanh Phong sư thúc.

Sau đó, một bóng người mặc y phục màu đỏ lửa bước tới.

Đó là một thiếu nữ, toàn thân mặc màu đỏ.

Dây lụa đỏ thắt bên eo, trên quần áo thêu những đường vân đẹp đẽ.

Dáng người yểu điệu, bên trán vẽ hồng điệp đang giương cánh, tóc dài thướt tha.

Dưới chân váy là một đôi chân trần trắng như tuyết.

Là đệ tử của chủ phong, Vân Thư.

“Chào Thanh Phong sư thúc, Bình An sư huynh”

Vân Thư nhập môn sớm hơn Lý Bình An, nhưng bây giờ Lý Bình An là đại đệ tử của Thông Thiên Phong.

Bối phận cao hơn, đương nhiên phải gọi hắn là sư huynh.

“Là Tiểu Vân Thư à, có chuyện gì không? Hay là sư phụ của ngươi dục ta mau trả tiền?”

“Thanh Phong sư thúc, ngươi hiểu lầm rồi, là Chấp pháp Trưởng lão bảo ta đến thông báo điều lệ mới nhất cho ngài.

Chương 314: Xuất sắc

1313 chữ

“Báo cáo điều lệ mới?” Thanh Phong trưởng lão rụi rụi cái tai, “Vậy nói đi” Vân Thư hắng giọng, báo cáo từng mục cho Thanh Phong.

Chỉ là nói rồi, Vân Thư bèn cảm thấy không đúng cho lắm.

Thanh Phong thân là người đứng đầu một phong.

Lúc này lại ngồi ôm chân Lý Bình An, lệ trên khóe mắt còn chưa khô.

Vân Thư nói cái gì ấy hả, nàng hoàn toàn không nghe vào tai.

Ngược lại người làm đệ tử Lý Bình An, ngồi trên vị trí phong chủ, thi thoảng lại gật đầu.

Rồi còn đánh giá: “Ừm, cái này được đấy, ta cảm thấy những quy định này vẫn có chút vấn đề.”

Vân Thư nghi ngờ, đôi mắt to tròn chớp chớp.

Rốt cuộc… ai mới là phong chủ?!

Một lát sau, Vân Thư đã định cáo từ rồi rời đi.

Thanh Phong lại nói: “Ở lại ăn bữa cơm cái đã, Tiểu Bình An nhà ta nấu cơm ngon lắm.

Vân Thư khéo léo từ chối, ”Đa tạ ý tốt của sư thúc, nhưng Vân Thư còn phải đến phong khác báo cáo”

Vừa bước ra khỏi cửa, đã thấy một con trâu đang ngồi gặm móng giò.

Sau khi rời khỏi Thông Thiên Phong, Vân Thư nghĩ thầm.

“Thông Thiên Phong này quả là kỳ quái.

Tính cả tiền mà mình tích cóp được, với số tiền cứu trợ đã trôm của Thanh Phong lúc trước.

Cuối cùng đã góp đủ kinh phí rồi,

Hắn bước vào cửa hàng binh khí trong phường.

Chưởng quầy y như thợ mổ lợn, cầm trong tay một thanh trường đao sáng bóng.

Bên cạnh là nồi nước đang sôi ùng ục.

“Lão Chu, gạch tính kim hồi trước ta hỏi bây giờ còn hàng không?”

“Có! Ngươi muốn bao nhiêu?”

“Lấy cho ta một trăm viên trước đi.

Lão Chu sặc nước.

“... Ngươi lấy nhiều gạch tính kim thế làm gì?”

“Đừng hỏi, rốt cuộc có hay không?”

“Chỗ ta có hai mươi viên, nếu ngươi muốn lấy thêm vậy đi hỏi nhà khác thử xem.

Loại gạch tính kim này, ngoài dùng làm vài đồ đặc biệt ra, cơ bản không mấy ai dùng tới thứ này.

Vì vậy không bán chạy cho lắm.

Lý Bình An đi khắp mấy phường, cuối cùng mới gom góp đủ số gạch tính kim mình cần.

Mộc ứng với thẻ Tốn trong bát quái, Tốn đại diện cho Phong, Chấn đại diện cho Lôi.

Lôi thuộc Mộc, gạch tính Kim thuộc Kim.

Ngũ hành tương sinh tương khắc, Kim khắc Mộc.

Lý Bình An chuẩn bị dùng gạch tính kim xây nên một căn phòng, chờ tới lúc Độ Kiếp mình sẽ trốn trong đó.

Hiệu quả thì, giờ vẫn chưa biết.

Lý Bình An tìm hồi lâu, trước nay chưa có ai làm như hắn cả.

Nghĩ cũng phải, người có tiền tiêu gì chẳng được, việc gì phải đổ vào mấy thứ lòe loẹt này.

Một viên gạch tính kim đắt đỏ bao nhiêu, càng không phải nói muốn xây một căn phòng bằng loại gạch này phải tốn bao nhiêu tiền.

Đổ đống tiền này vào tu luyện, tăng tỉ lệ Độ Kiếp thành công không tốt hơn à? Nhưng mà, người khác người dĩ nhiên phải khác hơn nhiều so với khác heo chứ.

Lý Bình An không quan tâm đến tốc độ tu hành, nhanh hơn hay chậm hơn ấy à. Chẳng ảnh hưởng gì tới hắn.

Điều mà hắn quan tâm nhất là làm sao bảo tồn cái mạng sống của hắn sống sót qua Lôi kiếp kia kìa. Đệ tử Thục Sơn muốn Độ Kiếp, đầu tiền phải báo cáo công tác chuẩn bị cho tông môn.

Giống như những đệ tử khác được tông môn xem trọng, tông môn sẽ cử người bí mật bảo vệ hắn. Lúc này, có ba gã trưởng lão đứng giữa Thông Thiên Phong lẳng lặng quan sát hành động của Lý

Thân là đại đệ tử duy nhất của Thông Thiên Phong.

Lý Bình An không chỉ nhận được sự coi trọng, mà phải nói là độc nhất vô nhị. Thanh Phong trưởng lão cũng ở đó, lo lắng nhìn Lý Bình An ở phía dưới. Nàng lẩm bẩm: “Tiểu Bình An, ngươi đừng có gặp bất trắc nha…

Vân Thư đi cùng các trưởng lão tới đây mỉm cười, Thanh Phong trưởng lão thật sự đồ đệ của mình.

rất quan tâm đến

“Tiểu Bình An ngươi mà xảy ra chuyện, ai nấu cơm cho ta, ai quét rác cho ta, ta làm sao mà sống được ~”

Trên Thông Thiên Phong.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ lôi đám Kim dẫn lôi đắt đỏ cắm vào Đông Tây Nam Bắc bốn phương tám hướng.

Kết nối với đường truyền phía dưới, có thể nhanh chóng phân tán uy lực của Lôi kiếp.

Đã xây xong căn nhà gỗ nhỏ bằng gạch tính kim.

Sau khi dâng hương, tắm rửa thay quần áo, Lý Bình An hít sâu.

Bước tới trong ánh mắt mong chờ của Nhuận Thổ và Lão Ngưu.

Lão Ngưu thổi sáo.

Nhuận Thổ hát khúc ca Hôm nay là một ngày tốt lành"

"Hôm nay là một ngày tốt lành, muốn làm chuyện gì đều có thể thành. Hôm nay là một ngày tốt lành, mở cửa ra ta đón gió xuân.

Nước trong gột rửa con phố, đất vàng lót đường"

Lý Bình An bước qua chậu than.

Đại biểu cho việc bỏ đi vận rủi, hóa sạch ô uế.

Ngụy ý gặp dữ hóa lành, biến họa thành phúc.

Lại bước qua một đoạn đường khác.

Trước mặt hắn là một đống tượng thần làm bằng bùn đất.

Lý Bình An lần lượt thắp hương mời rượu từng cái, "Chư Thần phù hộ!"

Xong xuôi, Lý Bình An mới thong thả bước vào căn phòng nhỏ được xây bằng gạch tính kim

Đám người đang đứng trên không trung: O

Làm gì vậy trời??

11:42

Một trưởng lão kinh ngạc nói: "Thanh Phong sư muội, đồ đệ này của ngươi…quả thật là không giống người thường mà!"

Thanh Phong trưởng lão kiêu ngạo ưỡn ngực.

Vân Thư nhịn không được bật cười, tò mò nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Hắn vào nhà làm chi?

Ồ, cái phòng kia…gạch tính kim.

Còn cắm kim dẫn lôi xung quanh.

Lý Bình An sợ chết đến thế cơ à

Người khác dùng pháp nhãn nhìn xuyên thấu vào căn phòng, chỉ thấy Lý Bình An cởi đồ ra.

Rồi lại mặc một bộ quần áo màu thẫm vào.

Áo cà sà bằng tơ bạc.

Lý Bình An vá từng sợi, đắt lắm đấy –

Mặc cái áo này lên người, dòng điện vẫn tồn tại.

Nhưng nó sẽ lan truyền theo chất dẫn, đi vòng qua cơ thể.

Bởi vì người ta có câu là: Trời có tình trời cũng già, chúng sinh Độ Kiếp nào thiếu ai.

Tơ vàng khoác ngang trên vai, nắm rõ tri thức không hối tiếc.

Lý Bình An mặc áo cà sa, trùm kín từ đầu đến chân.

Hắn ngồi xuống đất, hai chân khép lại.

Lý do là bởi vì khi sét đánh xuống đất, sẽ chạy từ từ rồi tản dần ra tứ phía.

Lúc này, chân trước và chân sau có thể có thể khác nhau do chênh lệch điện tích, mà giữa hai chân lại sinh ra nguồn điện áp nhất định.

Chính năm học giáo dục phổ cập không phải công cốc đâu!

Vân Thư đơ luôn rồi.

(Δ;)

Không chỉ nàng, mấy vị trưởng lão đứng ở đó cũng chưa thấy cảnh này bao giờ.

Nhịn không được, nói một câu "Xuất sắc ~"

Rốt cuộc tiểu tử này định làm gì!?

Chương 315: Đột phá

"Xuất sắc!"

Một vị trưởng lão bật ngón cái.

“Dùng nhiều gạch tính kim như vậy, còn có cả kim dẫn lôi… Một vị trưởng lão khác tính toán thử chi phí một phen, “Này phải tốn một khoản linh thạch lớn đấy, sau hôm nay thằng cu này sẽ sống ra sao?”

“Phải đấy! Người trẻ tuổi đúng thật là không biết tính toàn mà.

Hơn nữa tu hành cũng chẳng phải kèo buôn bán, sau này phải làm sao?”

Ba vị trưởng lão không hẹn mà cùng nhíu mày.

“Phù -”

Lý Bình An thở ra một hơi,

Vận công điều tức, đã thông trăm huyệt đạo, mạch đã trì hoãn.

Không biết qua bao lâu rồi.

Xung quanh mây đen xếp thành hàng, kiếp vẫn che phủ. Gió dữ thét gào, tiếng gió ù ù chói tai.

Như khóc như nấc nghẹn, như quỷ khóc sói gào.

Đến rồi!!!

Sấm sét lao đến như mưa, xé ngang cả bầu trời đêm.

Tiếng động cực lớn, thu hút sự chú ý của người ở các phong khác.

Lão Ngưu cầm bút trong tay, ghi chép kỹ càng tình hình khi từng đạo Lôi kiếp bổ xuống.

Để đó sau này tổng hợp lại, để học cho tiến bộ hơn.

Giữa không trung, một tia sáng lao xuống.

Càng lúc càng lớn, càng lúc càng sáng, sáng đến đau cả mắt.

Trong tia sáng kia có tiếng điện từ cực lớn vang lên, đối với Lý Bình An cảm giác này như là một vận động viên đang vận sức chỉ chờ tiếng pháo điện nổ lên.

Đạo Lôi kiếp thứ nhất ầm ầm bổ xuống.

Lúc này kim dẫn lôi được bố trí xung quanh đã phát tác dụng, nó

phân tán một phần uy lực của Lôi

kiếp. Đoàng!!

Phần năng lượng còn lại truyền thẳng vào căn phòng được xây dựng bằng gạch tính kim.

Hàng gạch đầu tiên là hàng gạch trực tiếp chịu đòn, bị xét đánh nứt thành một vệt dài đến bảy thước.

Nhưng mà, chỉ đến thế mà thôi.

Đã chặn được đạo Lôi kiếp thứ nhất.

“Xinh đẹp!”

Ngay sau đó đạo Lôi kiếp thứ hai vội vàng lao tới.

Ánh chớp trong đạo Lôi kiếp này càng dày hơn so với đạo Lôi kiếp đầu tiên, tăng thêm sự đáng sợ.

Giống như là Tử Thần đang hô hào, vang lên giữa không trung.

Một đòn này, khiến căn phòng bằng gạch tính kim vỡ nát thành bụi phấn.

Lý Bình An đắm chìm trong lôi quang.

Ngay sau đó áo cà sa trên người hắn cũng bị đánh nát thành bụi phấn. Lý Bình An run rẩy.

Cái mẹ nó Lôi kiếp còn mạnh hơn nhiều so với mình tưởng tượng.

Tu hành ới tu hành, tại sao bắt buộc phải Độ Kiếp chớ?

Phàm nhân tu tiên, hấp thu linh khí của trời đất.

Phá tan cái quy luật mang tên là tuổi thọ, nghịch thiên mà lao tới.

Nhưng trời có luân thường, người tu vi càng cao, càng cần nhiều linh khí.

Nhưng thế gian này làm gì có nhiều linh khí đến vậy, cho nên thiên đạo bắt buộc phải khống chế số lượng tu sĩ.

Bởi vậy nên mới có cái của Lôi kiếp này.

Mà với người tu luyện Nhân Thể Lục Bí, cái này càng là cái cấm kỵ

nhất.

Nếu như nói các tu sĩ khác đang tranh ăn với thiên đạo, vậy thì các tu sĩ tu luyện Nhân Thể Lục Bí không chỉ có tranh đoạt.

Mà cướp xong, còn muốn cởi quần, phẹt ra một bãi ở đấy.

Phẹt xong còn định hỏi thử.

“Thơm không?”

Thơm cái quần, con mẹ nó phải bổ cho mày chừa.

Lý Bình An nhíu chặt lông mày, trong lòng run rẩy kịch liệt.

Phải cố chịu!

Hắn cố gắng duy trì thân thể, mặc cho Thiên Lôi chui vào trong cơ thể hắn.

Có lúc, Lý Bình An cảm thấy cơ thể mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đến cuối cùng khi một luồng Cương Khí quay trở lại đan điền của hắn, cơ thể hắn co mạnh lại.

Áp lực khủng khiếp đè nén lên lục phủ ngũ tạng của hắn, khiến toàn bộ chân khí bảo hộ cơ thể của hắn một nửa thì tan một nửa thì thu lại.

Một phần chảy về đan điền, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Cửu tử nhất sinh, quả nhiên không chỉ là nói suông.

Mây sét rung rung, sét đánh vang trời.

Đoàng đoàng —

Mấy người còn lại vốn chỉ ở đó xem trò vui không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn đám Vân kiếp kia. Lôi kiếp này…hình như có gì đó là lạ.

Con mẹ nó thế này cũng quá khiếp rồi, ngay cả đại trận của Thục Sơn cũng bị nó kinh động.

“Thanh Phong, đồ đệ này của ngươi là đang độ kiếp gì đây?”

Thanh Phong ngu ngơ một hồi, “ Con mẹ quỷ nó mới biết!”

Thiên phạt thân thể.

Lý Bình An cảm thấy toàn bộ sức lực của mình bị Lôi kiếp lấy hết rồi. Bây giờ chỉ đành khởi động nguồn năng lượng tích trữ bấy lâu nay thôi!

Lão ngưu ở bên ngoài nhận được tín hiệu, vội vàng khởi động cơ quan.

Bỗng nhiên mảnh đất trước mặt Lý Bình An sụp đổ, lộ ra một đống Linh thạch trung phẩm.

Đây là toàn bộ gia sản của hắn rồi.

Lực lượng quanh thân bắt đầu dâng trào, từng viên linh thạch trung phẩm dần dần mất đi mau sắc vốn có, trở thành một viên đá bỏ.

Lực lượng vô dịch, từ bốn phương tám hướng mà bắn ra.

Lục Bí Nê Hoàn trong cơ thể hắn bắt đầu ngưng tụ thành một cửa ngõ, Vĩnh sinh chi môn. Vù…Ù…Ù----

“ Đại ca, cố lên!”

“Ngưu..nguu..!”

Lão Ngưu và Nhuận Thổ ở bên ngoài cổ vũ Lý Bình An.

“Ngươi xem, nếu như đại ca không qua nổi cửa này thì làm sao giờ?” Nhuận Thổ lo lắng hỏi.

Lão Ngưu yên lặng nâng quan tài lên, “Ngưu..ngưu..”

Bổn ngưu đã chuẩn bị xong hết rồi.

Nhuận Thổ nhìn qua, quan tài, áo liệm, người giấy,...

Chuẩn bị đầy đủ hết rồi…

Lý Bình An đứng dậy từ từ.

Kiếp Vân trên bầu trời rung rung, từng mảng tan thành mây khói.

Cuồng phong và mưa to bỗng biến mất, như chưa từng có sự hiện diện của bọn chúng.

Trên bầu trời chỉ còn lại một dải mây hồng, cùng mấy đám mây đen

rải rác đan xen với nhau, tạo

nên một hình ảnh quỷ dị. Lý Bình An cười giòn.

Cảm giác thoải mái gấp bội!

“Khai thác 100% Nê Hoàn

“Đại ca!!”

Lão Ngưu và Nhuận Thổ lao tới, bọn chúng chỉ cảm thấy Lý Bình An thay đổi như biến thành một người khác.

Khí cổ xưa, tích tụ mà bất phóng.

Trầm ổn như núi, ung dung mà bình tĩnh.

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, Lục Bí tầng một Nê Hoàn, cuối cùng đã hoàn thành.

Mỗi một tấc thịt, mỗi một khúc xương, lục phủ ngũ tạng dường như ẩn chứa luồng khí vô cùng vô tân.

Không phải là khí huyết của võ phu, cũng không phải là linh khí.

Là một loại nguyên khí Lục Bí lưu chuyển trong cơ thể người, có dịu dàng, có uyển chuyển.

Có sức sống mãnh liệt, có không khí trầm lắng, có kiếm khí um tùm, có thê lương. Hàng vạn Nguyên Khí, phân biệt rõ ràng.

Căn cơ của hắn càng được củng cố, nguyên khí dương càng thêm thịnh vượng.

Bao gồm cả tinh thần của hắn, càng trở nên cô đọng hơn.

Lý Bình An yêu thích cảm giác này, giống như là xuân gieo, thu gặt.

Sau một năm vất vả lao động trên đồng ruộng, gặt hái được thành quả lớn lao.

Không có bao nhiêu gay cấn, không có tranh giành chém giết.

Kinh tâm động phách, bước chắc từng bước.

Lý Bình An đã từng đam mê số phận bấp bênh, đến cuối cùng hắn mới phát hiện ra, phong cảnh đẹp nhất của đời người.

Chính là sự yên bình từ trong tâm.

Thử thách lớn nhất trong con đường tu hành của mình, luôn luôn là chính mình.

Lý Bình An bình tĩnh cười.

Chương 316: Đại hội trừ yêu

1719 chữ

Thanh Phong điền cuồng đập vai Lý Bình An, “Tiểu Bình An, thật sự khiến sư phụ nở mặt mà!”

Lý Bình An muốn khảo nghiệm thực lực của mình một phen, hắn bèn cho Thanh Phong ý muốn của

Thanh Phong không chút do dự đáp ứng hắn ngay.

Trước khi xuất thủ, nàng vỗ vỗ Lý Bình An.

“Cẩn thận nhé, vi sư mạnh đó.”

Nàng sợ nếu làm hỏng Lý Bình An rồi, sau này lấy ai nấu cơm cho nàng ăn.

Thanh Phong trưởng lão: “Chuẩn bị xong chưa?”

Chỉ thấy Thanh Phong trưởng lão nói nhỏ.

“Ôi chết! Niệm sai rồi, niệm lại vậy

Thanh Phong niệm liên tục mấy chục lần, mãi đến khi Lý Bình An sắp không chờ nổi nữa. Cuối cùng cũng tụng xong, bắt đầu khởi động nguồn pháp lực mênh mông.

Dệt thành mộng mảnh lưới vô hình, cuộn trào mãnh liệt, mang theo áp bức vô hình.

Hình thành khí thế mạnh mẽ, lao tới Lý Bình An.

Lý Bình An hơi bất ngờ, hắn chỉ cảm thấy cơ thể bị một luồng sức mạnh đè xuống, như muốn xé toạc cơ thể hắn, mỗi một khoảng không đều bị bóp chặt.

Mạnh quá!

Lý Bình An không dám lơ là, Nê Hoàn trong cơ thể đang chuyển vận Nguyên Khí.

Dòng khí nhu hòa bao trùm toàn cơ thể, nguồn sức mạnh mênh mông như biển kia bị hút vào trong

Chớp mắt toàn bộ sức mạnh kia biến mất chẳng thấy đâu.

Lý Bình An khẽ run, một cọng lông cũng không thương tổn một li.

Có phần giống với thể phách mạnh mẽ của võ phu, khi đạt tới đỉnh phong có thể vạn pháp bất

xâm.

Thanh Phong không thể ngờ đợt, hai mắt mở to.

Một chiêu vừa rồi, mặc dù chỉ là tung bừa một chiêu thôi. Thế mà lại bị hóa giải dễ dàng, ảo quá mất thôi!

Lý Bình An thử xuất chiêu.

Trong cơ thể của hắn như ẩn chứa nguồn sức mạnh vô tận.

Mỗi một hơi thở, cũng có bộc phát nguồn sức mạnh không gì sánh kịp.

Tập trung lực lượng ở không gian nhỏ nhất, sau đó đẩy ra nhanh như chớp.

Vừa tiến vừa tụ, trong phạm vi một trượng, không cứng rắn mà khó vỡ.

Uỳnh”

Ù…..ù ù---!

“Ha Ha ha, không tệ không tệ!”

Một lát sau, Thanh Phong vỗ vai Lý Bình An.

Thanh Phong cảm thấy nàng thật sự nhặt được bảo bối rồi!

Vốn nghĩ rằng đồ đệ của mình chỉ biết làm cơm, trồng trọt, tạp vụ thôi.

Ai ngờ cũng là một đứa giỏi tu luyện.

Kiếm được rồi! Kiếm được món hời rồi!

Nhân Thể Lục Bí, Kim Cân, Thiên Môn, Trường Tinh, Huyền Tuyền, Thiên Cổ, Nê Hoàn.

Sau khi khai thác xong Nê Hoàn, mục tiêu tiếp theo chính là Thiên Cổ.

Nhưng mà, muốn vượt thách thức này.

Sợ rằng phải tốn nhiều thời gian hơn Nê Hoàn.

Mà chẳng sao, tạm thời Lý Bình An chưa nghĩ đến những thứ đó.

Đi đến cuối bờ rồi, ngồi ngắm mây trời thôi.

Nói chung trạng thái dửng dung nhất của đời người chính là giống như nước chảy mây trôi, cứ phó mặc cho số phận mà đi.

Không vội vàng, bước chắc từng bước đến thành công.

Dù đời này chưa gặt hái được thành tựu nào quá lớn, nhưng có thể vượt qua ải này bình an, âu cũng xem như là thành công.

Xuân có trăm hoa, thu có trăng, hạ có gió mát, đông có tuyết.

Nếu cứ canh cánh trong lòng chuyện vô can, đó chính là bốn mùa của thế gian.

Lý Bình An uống trà, lười biếng ngáp một cái.

Từ sau khi khai thác Nê Hoàn, lượng cơm ăn giảm xuống.

Nhưng mà chẳng biết vì sao, luôn cảm thấy cả người mệt mỏi.

Thường muốn ngủ bù.

Cũng may, mọi chuyện vẫn như ngày thường.

Dù sao cũng đã đến mùa đông rồi.

Lý Bình An tựa như cả ngày trốn dưới chăn, ngủ đông.

Hắn lười rồi, chẳng có hứng thú với chuyện gì.

Vì đột phá, bây giờ Lý Bình An chẳng còn một xu, chỉ có thể nói là hai bàn tay trắng.

Chỉ hận không thể chia một viên linh thạch thành hai nửa mà tiêu.

Ngủ nhiều cũng tốt, đỡ phải tiêu tiền.

Ồ không phải, mới sáng sớm lão Ngưu và Nhuận Thổ đã choảng nhau rồi.

Lý do là bởi vì Thông Thiên Phong chỉ còn lại hai mẩu giấy duy nhất. Một trâu một lửng đều muốn lấy để đem đi chùi đít.

“Lão đại, ngươi phân xử đi, trâu còn cần chùi đít sao?” Nhuận Thổ hỏi. Lão Ngưu: (— I

Đồ kỳ thị giống loài, ngươi là lửng đấy!

Lý Bình An nằm nghiêng, phán bừa một câu: “Lấy nhánh cây mà chùi, cần gì cầu kỳ thế.

Hắn uống trà.

Mở tờ kế hoạch ra xem, buổi sáng đánh một giác.

Ùhú-

Buổi chiều: ngủ một giấc.

Ở đúng.

Buổi tối: lại ngủ thêm giấc nữa.

Đúng là một ngày tốt lành.

Dạo này Nhuận Thổ không ngoan cho lắm.

Luôn chạy sang các phong khác.

Bây giờ Nhuận Thổ đã là tu sĩ Tam phẩm rồi, sống chung với Lý Bình An lâu như vậy. Nó đã ngộ ra được một đạo lý, cách tu luyện của đại ca là độc nhất vô nhị.

Bản thân mình muốn gặt hái được thành tựu, không được phép xa rời thực tế.

Thế nên, dạo này nó thường xuyên tìm người đánh nhau.

Có hôm quay về mặt mũi bầm dập, nó lại càng nỗ lực tu hành hơn.

Cũng coi như là một chuyện tốt.

Hôm đó Lý Bình An đang ngồi trên Thông Thiên Phong.

Chỉ thấy một cái bóng từ không trung rơi xuống.

Nhuận Thổ chạy vội, sau đó đụng trúng một cái chân. Khiến nó bay xuyên qua trang phục của một đệ tử. “Mẹ nó ngươi chạy đi! Không phải giỏi chạy lắm à?” Ba gã đệ tử vây thành vòng tròn, đá qua đá lại. Này!

Lý Bình An ngồi tựa bên cây, bình thản khẽ hát.

Nhuận Thổ thịt béo da dày, ăn một trận đòn cũng chẳng sao.

Huống chi ở Thục Sơn hiếm khi có bắt nạt.

Tu tiên không ở đó mà tu tiên đi, vô duyên vô cớ đi bắt nạt người ta làm chi. Cũng chẳng phải cái nhà trẻ.

Ai nấy cũng trưởng thành rồi, sống mấy nghìn tuổi có lẻ rồi.

Thành tinh hết rồi, đứa nào cũng hiểu sao trẻ trâu mãi được.

Thế nên trừ phi là không nhịn nổi nữa, chứ ai muốn gây thù với nhà khác đâu. “Đại ca…đại ca”

“Khụ khụ..” Lý Bình An ho khan hai tiếng.

Đánh thì có thể đánh, nhưng đừng đánh ác quá.

Ba gã để tử quay đầu nhìn lại.

“… Chào sư huynh”

Ba người họ ôm quyền hành lễ, nhìn qua có vẻ lễ phép đấy.

“Đại ca,

cứu ta!”

“Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ. Lý Bình An thản nhiên nói. “Nhuận Thổ nhà ta có làm chuyện gì sai, các ngươi có thể dạy bảo nó mà, cần gì phải đánh nó chứ.

Gã đệ tử cầm đầu nói: “Sư huynh dạy chí phải, nhưng mà con lửng này đáng ghét thật sự.

Nó tìm tiểu sư muội nhà ta thách đấu, rồi đả thương tiểu sư muội.

Lý Bình An nhíu mày, “Quyền cước không có mắt, nếu đã đồng ý quyết đấu thì phải chấp nhận thắng thua.

Nếu các ngươi không phục, cứ kéo nhau lên đài đánh trận nữa là được.

Nhuận Thổ bỗng biến thành có lý chẳng sợ nói: “Chí phải chí phải!”

“Sư huynh, ngươi không biết rồi, tên này dùng một chiêu Thiếu Niên Sát gì gì đó.

Tiểu sư muội của ta tu vi không cao, ăn ngũ cốc rau dưa, hơn nữa hôm đó ăn dính gì đó lạ nên đau bung.

Bị trúng chiêu đó của nó, nôn thẳng ra luôn…

Tiểu sư muội ta mất hết cả mặt mũi, hô hào đòi tự sát.

Lý Bình An khẽ nhấp một ngụm trà.

Nhuận Thổ leo lên chân Lý Bình An, “Lão đại, nào trách ta được, chiêu này do lão Ngưu dạy ta mà.

Lý Bình An đứng dậy, bỏ lại một câu.

“Các ngươi tiếp tục đi”

Sau đó, nhẹ lướt đi.

“Lão đại ới ời!!”

“Đánh chết nó đi!”

“Ai nha, đừng đánh vào mặt ta.

Hôm đó, Lý Bình An nhận được tin mới.

Thục Sơn muốn triển khai kế hoạch bồi dưỡng những đệ tử ưu tú, danh sách có hạn mỗi núi chỉ lấy vài người.

Do mấy vị trưởng lão trong môn phái tự mình chỉ đạo.

Tin này vừa truyền ra, lập tức thu hút chú ý khắp nơi.

Nhận được chỉ điểm của trưởng lão trong phái, nội môn đệ tử rất ít khi có cơ hội này. Nguyên nhân là bởi vì, sắp đến Đại hội trừ yêu rồi.

Năm đó ở Trung Châu yêu ma tàn sát bừa bãi, Bách gia trăm họ, các

đại môn phái cùng với các thế lực của Đại Tùy liên thủ với nhau.

Cuối cùng trả lại yên bình cho Trung Châu.

Bây giờ tuy yêu ma đã trừ, nhưng mà các thế lực hẹn nhau trăm năm gặp nhau một lần.

Thứ nhất, là để dọn sạch tàn dư của yêu ma.

Thứ hai, để các thế lực cùng nhau luận bàn, trao đổi.

Lý Bình An nhận được tin của đám người Cảnh Dục, Trường Thanh, A Lệ Á, Vương Nghị.

Xem ra bọn họ cũng tới Đại hội trừ yêu này.

Cảnh Dục, Trường Thanh, A Lệ Á, Vương Nghị, Yến Thập Tam, Triệu Linh Nhi, Bàn Tuấn, Tần Thời Long Hổ sơn…

Còn có cả Liễu Vận nữa, Đại hội trừ yêu lần này.

Gần như tất cả bằng hữu cũ của Lý Bình An đều tụ tập ở đây.

Lý Bình An cười, nghe có vẻ thú vị đây.

Chương 317: Một ngày chỉ ngủ mười ba canh giờ

1211 chữ

“Vân Thư sư tỷ, người đang đi đâu vậy?”

“Tới Chủ Phong

Đệ tử của Trúc Diệp Phong, Vân Thư một thân hồng y đang sắp xếp mấy vật dụng

cần

theo.

Sau khi tạm biệt sư phụ, bèn tới Chủ Phong.

Lần huấn luyện đặc biệt này tổ chức ở rừng trúc nhỏ phía sau Chủ Phong.

Sắp đến Đại hội trừ yêu, những đệ tử trẻ được chọn đều tập hợp sau Chủ Phong, đón nhận sự chỉ dạy của các trưởng lão.

Các hệ tu hành, phải đạt tới Thất phẩm.

Mới được xưng là tông sư.

Được các trưởng lão Thất phẩm hướng dẫn, điều này với bọn họ mà nói quả thật là một cơ hội tốt để nâng cao thực lực.

Bước vào giữa rừng trúc nhỏ.

Là một sườn dốc, rừng trúc mọc tươi tốt hai bên.

Ở giữa là một bãi cỏ, đối diện là một thác nước nhỏ.

Phong cảnh thanh u (đẹp và tĩnh mịch), đẹp không sao kể xiết.

Giữa rừng có một ngôi đình nhỏ, vài tên đệ tử đã tới đó trước rồi.

Những người này làm quen với nhau, suy cho cùng đều là lứa đệ tử trẻ có thiên phú như nhau mà, rồi cùng hành lễ chào hỏi.

Lưu Nhị Cẩu nói: “Mười bốn Phong của Thục Sơn, mỗi Phong đều cử ra hai đệ tử trẻ, đã lâu lắm rồi chúng ta chưa tập hợp được nhiều đệ tử như vậy”

Ai nấy cũng cười, không khỏi kiêu ngạo trong lòng.

Kiêu ngao thì kiêu ngạo thật đấy, nhưng cũng xuất phát từ thực tế mà thôi.

“Ôi chao, tiếc thay cho Lâm Tuyết sư tỷ và Tần Thịnh sư huynh ghê” Có người cảm thán.

Gương mặt mọi người đều mang chút thương cảm.

Nếu Lâm Tuyết không tham gia phản loạn, bây giờ cũng không bị giam trong địa lao.

Nếu Tần Thịnh không chết trong Bí Cảnh…

Thế sự vô thường mà.

“Đệ tử của Thông Thiên Phong đâu?”

Đột nhiên có người hỏi, những người còn lại đều sững sờ.

Lý Bình An tới từ sớm rồi, chẳng qua hắn bị cảnh đẹp hấp dẫn, kiềm lòng không đặng muốn đi dạo một phen.

Nghe tiếng chim hót, trăm hoa đua nở, tiếng suối chảy róc rách, âu cũng là một thú vui.

Ngay cả cây cầu nhỏ thôi, cũng được đặt hài hòa như vậy.

Không hổ là chủ phong, phong cảnh thật là đẹp.

Lão Ngưu chỉ nơi đỉnh núi cao cao, nó muốn lên trên xem thử.

Lý Bình An mỉm cười, đề khí vận công.

Thi triển Yến Tử Xuyên vân Tung.

Chưa đến một chén trà, đã đi hết khu rừng cổ này.

Tựa như cánh chim khổng lồ, chớp mắt đã leo đến nơi cao nhất của ngọn núi này.

Lý Bình An ngồi giữa ngôi đình nhỏ.

Núi này, khung cảnh này.

Quá là đẹp, không muốn đẹp cũng phải đẹp.

Tiếng gió vi vu, trong ánh chiều tà.

Lý Bình An vươn vai, nơi này quá hợp để ngủ.

Hắn đặt đàn nhị sang một bên, chợp mắt.

Lúc bình minh, trăng đã treo trên cao.

Hắn vác theo lão Ngưu thong thả nhảy xuống.

Cách đó không xa, hơn hai mươi tên đệ tử Thục Sơn nhận được sự chỉ dạy của các vị trưởng lão bắt đầu tu hành.

Vừa mới xuất hiện, Lý Bình An đã thu hút sự chú ý của một vị trưởng lão.

Là một trong Chấp Pháp trưởng lão của Thục Sơn, Trương trưởng lão.

“Chào trưởng lão!”

Trương trưởng lão trầm giọng hỏi: “Đi đâu đấy? Sao muộn thế này rồi mới đến!”

Lý Bình An cũng không điều tọa, thật thà đáp.

Hắn nói mình đi dạo quanh núi một vòng, dừng chân trong ngôi đình nhỏ, mệt quá nên ngủ mất. Nghe những lời này của hắn, Trương trưởng lão cáu quá trời.

“Ngủ?! Thanh niên sức dài vai rộng ngủ cái chi?

Ngươi nhìn những đệ tử khác đi, sư phụ nhà ngươi vất vả như thế để đưa ngươi đến đây ngủ à? Đi! Đi tìm sư phụ người!”

Bước vào Thông Thiên Phong.

“Sư phụ ngươi!” Trương trưởng lão giận đùng đùng hỏi.

“Ngủ rồi.” Lý Bình An thành thật trả lời.

Trương trưởng lão lập tức nhăn mặt.

“Ngu?”

Trương trưởng lão bước lên trước, khẽ lay Thanh Phong, “Thanh Phong sư muội! Thanh Phong sư muội”

Nước dãi theo khóe miệng chảy xuống, tư thế ngủ của Thanh Phong trưởng lão chẳng ra đâu vào

đâu.

Bị lay mấy cái, không chịu được nữa mới mở to mắt, cười thật tươi.

(^^)

Không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng khi nhận ra người kia không phải đệ tử đáng iu của mình, lập tức thay đổi sắc mặt, giận dữ

hét.

“Làm gì đấy! Hôm nay bổn tiên nữ mới ngủ có mười ba canh giờ thôi! Không biết ngủ ít sẽ ảnh hướng đến làn da à?”

Hét xong, quay người ngủ tiếp.

“Mười ba canh giờ? Không phải một ngày chỉ có mười hai canh giờ thôi sao?”

Nhuận Thổ bực mình đếm ngón tay.

Gương mặt của Trương trưởng lão lúc xanh lúc đỏ, bỏ đi lưu lại một câu.

“Thầy thế nào, trò thế ấy mà!”

Giận đùng đùng rời khỏi Thông Thiên Phong.

Lý Bình An ở phía sau hô, “Trương trưởng lão người đi thong thả ~”

Chiếc lá nhỏ theo gió bay đi.

Lý Bình An nhặt chiếc lá rơi trên đỉnh đầu mình.

Thi thoảng sẽ có đám mây trắng bay qua, khiến hắn xúc động muốn cuốn theo chiều gió. Nhưng hắn biết rõ là hắn không thể.

Lời trưởng lão dạy văng vẳng bên tai, y như tiếng ve râm ran ngày hạ.

Không biết có tiếng ve kêu ở đâu, làm cho người ta lầm tưởng đã đến tiết Kinh Trập. Giam giữ Lý Bình An ở nơi này không phải xiềng xích thế tục.

Mà là đợt huấn luyện đặc biệt này mỗi ngày cho ba bữa cơm, còn phụ cấp Linh thạch.

Thích ghê –

Nhuận Thổ đến học cùng với Lý Bình An, nó ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn.

Cố gắng nghe từng câu từng chữ, nghiêm túc ra phết.

Thi thoảng còn ghi vào vở.

Một con lửng học theo người ngồi xuống, nhìn sao cũng thấy quái quái.

Nhưng mà Nhuận Thổ cũng chẳng để tâm đến những điều này, chưa đến mấy ngày đã bám vai bám

cổ xưng huynh gọi đệ với mấy tên đệ tử.

Ừ thì xưng huynh gọi đệ đấy, nhưng mà là xã giao thôi.

Lý Bình An ngủ gà ngủ gật, chờ tan học.

Nghe mấy tên đệ tử ngồi bên cạnh líu la líu lo.

Giật mình, hắn bỗng có cảm giác được quay về thời học sinh.

Chẳng qua người thay đổi, câu hỏi cũng thay đổi.

Lúc trước tò mò câu hỏi này nên giải như thế nào.

Bây giờ thì môn công pháp này điểm yếu ở nơi nao.

Nắng chiều xinh đẹp đi mất, luôn xuất hiện mấy giờ tự học buổi tối nóng nực. Hắn bỗng cười.

Chương 318: Ra ngoài chơi đi

1404 chữ

“Hôm nay học tới đây thôi”

Nghe thấy câu này Lý Bình An liền tỉnh táo.

Tan học = ăn cơm.

Nhà hàng của Chủ Phong không mở cửa cho người ngoài, vì vậy cho dù có tiền cũng không được ăn.

Chỉ có Phong chủ và một vài trưởng lão đức cao vọng trọng mới có tư cách hưởng thụ, hoặc là chiêu đãi khách quý.

Ngành ăn uống của Thục Sơn cực kỳ phát đạt đấy.

Tuy nói đa phần người Tu tiên đều không cần ăn uống, nhưng nếu ăn một ít thịt Linh thú, hoặc là uống một ít Linh tửu.

Có thể xúc tiến quá trình tu luyện đạt đến trình độ nhất định.

Hơn nữa hảo hữu mời khách, đón gió tẩy trần cho khách nhân, thúc đẩy sự phát triển ngành ăn uống của giới Tu Tiên.

Ngành này đem lại cho môn phái một thu nhập đáng kể đấy.

Bữa tối hôm nay có mấy món linh thảo linh đan linh dược trộn đặc

biệt, thêm vào đó là một ít nguyên liệu đặc chế.

Khá giống với rau dưa nộm salad.

Không có thịt ~

Hôm này Lý Bình An rất không vui.

“Bình An sư huynh, sao của ngươi nhiều vậy?”

Vân Thư nhìn đống đồ ăn cao chót vót, tò mò hỏi Lý Bình An.

Lý Bình An khẽ cười một tiếng, “Đại nương phát cơm là đồng hương của ta, nàng rất chiếu cố ta Những lời này đương nhiên là giả rồi, thực tế là Lý Bình An đã dùng một vài mánh khóe.

Ví dụ mỗi lần lấy cơm lại cùng đại nương buôn chuyện vài câu.

Chuyện nhà chuyện cửa, phàn nàn cuộc sống khó khăn các kiểu, con cháu mình lười biếng thế nào này kia, làm sao mà mấy đứa con trai lại thích giận dỗi bla bla…

Người từ nhỏ đã lăn lộn đó đây như Lý Bình An đương nhiên là cực quen với những chuyện này. Mà những thứ này đối với những người tu hành cả ngày ở trong nhà cửa lớn chẳng thèm bước ra, cửa nhỏ chẳng thèm ngó mà nói.

Bọn họ chẳng hiểu làm thế nào mà hai người mới gặp vài lần mà đã tám chuyện liên xô bát xát, như thể quen thân nhau từ lâu.

Thường xuyên chuyện trò, Lý Bình An làm thân với Đại nương phát cơm.

Nhân lúc ăn cơm, các tu sĩ kia cũng không rảnh đâu.

Họ bận trao đổi với nhau những gì họ học hỏi được.

Nhưng Lý Bình An thì không như vậy, hắn cho rằng lúc tu hành thì tu hành, lúc ăn cơm thì nên ăn

com.

Không cần chuyện nọ xọ chuyện kia.

Tu luyện là để hưởng thụ, không phải là để chịu tội.

Một bình trà, một bàn cờ rồi một ngày trôi qua.

Đây là cuộc sống trong mơ của Lý Bình An.

Tu luyện là để thoát khỏi sinh lão bệnh tử, không phải để đấu pháp choảng nhau. “Bình An sư huynh, lát nữa bọn ta sẽ tỉ thí ở sau núi, huynh có đi cùng không?” Thân là người dẫn đội, Vân Thư cố gắng không cô lập bất cứ người nào.

“Không được, hôm nay tu luyện quá mệt rồi”

Lý Bình An thẳng thừng từ chối.

Đánh nhau rồi còn không có bữa khuya, lãng phí thể lực biết bao.

Lý Bình An về phòng, rót lấy một chậu nước ấm.

Thả vào đó một ít thảo dược, làm nước ngâm chân.

Uống trà, chơi cờ với Nhuận Thổ.

Từ sau khi đột phá Nê Hoàn, đành phải chậm lại tốc độ tu luyện.

Thứ nhất, là vì trọng điểm của nhiệm vụ tiếp theo là giữ vững thành quả hiện tại, dục cầu bất đạt

mà.

Thứ hai, lúc Độ Kiếp, tổn hao quá nhiều tinh lực của Lý Bình An.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn mỗi ngày đều cảm thấy mệt, phỏng chừng còn phải chờ nửa năm nữa.

Hắn chỉ đành dùng Quy Tức Công điều trị từ từ.

Thứ ba, hết tiền rồi.

Lý Bình An thong thả uống trà, chậm rãi hạ cờ.

“Nhuận Thổ, dạo này kỳ nghệ có tiến bộ”

Nhuận Thổ mỉm cười, “Đi theo đại ca dĩ nhiên phải tiến bộ rồi.

“Nhuận Thổ, vi huynh hỏi ngươi một chuyện

“Đại ca, ngươi nói đi.

“Sao ngươi lại mặc quần lót ren đỏ thế?”

Nhuận Thổ nghĩ nghĩ, “Đây là Ngưu ca mới may cho ta, Ngưu ca bảo

cả ngày trần truồng chạy ra ngoài, ảnh hưởng không tốt”

Lý Bình An đặt ly trà xuống, “Ngươi mặc thế này còn tệ hơn, nghe lời đại ca về sau đừng mặc nữa. “Đã biết đại ca” Nhuận Thổ gật đầu.

Lúc này, mấy đệ tử kia đã tỉ thí xong, họ đẩy cửa bước vào. Trong thời gian huấn luyện đặc biệt, các đệ tử ở cùng với nhau.

Sau khi chào hỏi bọn họ, Lý Bình An tiếp tục cúi đầu chơi cờ.

Bọn họ trở về cũng không nghỉ ngơi, mà ngồi xuống tiếp tục tu hành.

Phòng ngủ rất hòa thuận, bởi vì ai nấy cũng bận.

Chỉ có mấy tên rảnh rỗi đến nhức dái mới đi tìm người khác gây sự thôi, giống như mấy thằng loắt choắt ý.

Uống trà xong, Lý Bình An chép chép miệng.

Đắp chăn lên, ngủ.

(. ()zzz khò khò –

Tên đệ tử bên cạnh nhìn Lý Bình An đang ngủ, chút khát khao hiện qua ánh mắt.

Trong phút chốc, hắn vội vàng ổn định lại tâm trí.

Tu đạo tuyệt đối không được lơ là”

Chỉ còn một năm nữa là tới Đại hội trừ yêu.

Một hôm, Lý Bình An dựa vào pháp nhãn nhìn mấy chú chim đang bay.

Hắn nghĩ mình nên ra ngoài tản bộ một phen.

Ở Thục Sơn mãi đến phát chán rồi, mấu chốt là sau khi đột phá Nê Hoàn.

Chẳng có chuyện gì để làm sác.

Thục Sơn dĩ nhiên không giam cầm được Lý Bình An rồi.

Lý Bình An đã vạch rõ kế hoạch, du lịch bên ngoài một năm sau đó tham gia Đại hội trừ yêu là vừa.

Sau đó, Lý Bình An nói chuyện này với Thanh Phong.

Thanh Phong nghe thấy Lý Bình An muốn đi, khuôn mặt nhỏ lập tức trắng bệch.

Nàng ôm đùi hắn khóc.

Lý Bình An hứa với nàng hắn sẽ về sớm, hơn nữa còn để Nhuận Thổ ở lại chăm sóc nàng. Khuyên mãi, Thanh Phong mới chịu đồng ý.

Về phía lớp huấn luyện đặc biệt, Lý Bình An chỉ thu thập một ít hành lý của mình.

Mấy đệ tử còn lại cũng hiếu kỳ, hỏi Lý Bình An đang làm cái chi?

Không biết rõ tình hình còn tưởng Lý Bình An bị đuổi.

Lý Bình An cười: “Chán quá, ra ngoài đi dạo một vòng mà thôi”

Đi dạo một vòng?

Trong giai đoạn then chốt này không chăm chỉ tu hành, giống như lúc sắp thi đại học, thằng bạn cùng lớp của mày bảo với mày tao không học nữa đâu tạo chuồn đây.

Tuy vậy trong khoảng thời gian này, bọn họ đã đại khái nắm được tính cách của Lý Bình An.

Chuyện này phát sinh trên người Lý Bình An âu cũng không có gì là lạ.

Vấn Thư tò mò hỏi: “Bên ngoài chơi vui lắm sao?”

Với người sống ở Thục Sơn từ nhỏ như Vân Thư mà nói, chỉ có mấy đợt rèn luyện mới được tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

“Thú vị lắm. Đương nhiên là thú vị rồi. Lý Bình An nói, “Có cảnh đẹp, có đồ ăn ngon, có thi nhân, có chuyện xưa…

Lý Bình An và lão Ngưu ngồi bên nhau hát vu vơ dưới bầu trời đầy sao tuyệt đẹp.

Ở Tuyết Sơn gian khổ đợi chờ một đêm, chỉ chờ một khắc mặt trời mọc.

Nếm qua những món cực kỳ ngon, nghe qua câu chuyện Anh hùng giết địch…

Bước đi, rồi lưu luyến ngoảnh lại.

Nhưng vẫn tiến về phía trước!

Vân Thư kinh ngạc nhìn bóng lưng Lý Bình An và Lão Ngưu rời đi.

Hồi lâu sau.

Nàng mới hồi thần, tiếp tục tu hành.

Chương 319: Gặp lại cố nhân

1219 chữ

“Đại ca, Ngưu ca! Cơm sáng tới rồi!”

Nhuận Thổ vẫy vẫy tay.

Lý Bình An và lão Ngưu nhẹ bước, từ từ biến mất trong Cổ Đạo.

Đoạn đường này chẳng có mục tiêu gì cả.

Đi rồi lại dừng, bắt gặp cảnh nam nữ đang đứng bên bờ ruộng đánh dã chiến, nam gọi nữ là dì nhỏ. Xưng hô loạn hết cả lên.

Cũng nhìn thấy mấy tu sĩ đang “vui đùa” với nhau, nhưng lại không có trận chiến nào xảy ra cả.

Mà cãi nhau mặt đỏ tía tai, gào đến khản cả giọng, nhưng tuyệt nhiên không ai động thủ.

Lý Bình An giúp người bắt trộm, còn cứu một đứa trẻ rơi xuống nước.

Hắn còn ở lại một ngôi làng có dịch bệnh hơn một tháng, làm quen với nhiều người.

Ngày chia tay, có rất nhiều người đến tiễn biệt hắn.

Ai nấy đều khóc rất thương tâm, Lý Bình An cũng chỉ cười với bọn họ rồi chào tạm biệt. Một kiếp người, bỗng chốc biến thành bụi đất.

Nếu chúng ta chỉ là những vị khách qua đường đi ngang qua chốn này, vậy cần gì phải buồn khi chia tay cơ chứ.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ.

Đón dương hoa bay đến, phiêu bạt như gió mây.

Cứ như vậy bốn tháng trôi qua.

Lý Bình An dừng lại ở một tiểu trấn.

Trấn không lớn, nhưng có không ít dân cư.

Lý Bình An nghe ngóng được món ngon nhất ở đây là Thịt kho cá chép.

Đến quán ăn nổi tiếng nhất, kết quả phải đứng xếp hàng.

Bên trong chật kín người rồi.

Không sợ không được ăn món ngon, Lý Bình An cũng không để ý.

Hắn ngồi trước cửa quán ăn, ngắm nhìn con sông trước mặt.

Men theo bờ sông có một, hai, ba, bốn, năm…con ngõ. Chờ mãi hơn nửa canh giờ.

Lý Bình An mới được nếm thử Thịt kho cá chép nổi danh.

Hắn gắp một miếng cá nếm thử một miếng, hơi nhăn mày. Tay nghề cũng tạm.

Phí cả con cá to, hơn nữa giá lại đắt.

Lý Bình An bất mãn buông đua xuống, đau lòng vì số tiền mình bỏ ra. “Khách quan, sao vậy ngài không hài lòng sao?”

Tiểu nhị hỏi.

Lý Bình An gật đầu, ăn ngay nói thật. “Hương vị thật sự rất bình thường”

Tiểu nhị cười lúng túng, nói: “Khách quan, món cá này của nhà ta nổi tiếng gần xa, ngài đi hỏi thử là biết!”

“Cá hầm quá nhừ, chưa đủ lửa.

Chắc chắn là khi nước còn chưa nóng đã thả cá vào hầm, cá đun lâu, thịt cá dễ bị co lại, khiến cá

cứng hơn..”

Tiểu nhị nghe rồi sửng sốt, quả nhiên là người trong nghề.

Chắc không phải do nhà khác phái tới phá đám đâu nhỉ, ít khi xảy ra

những chuyện như vậy nhưng chắc chắn là không phải không có.

Lý Bình An càng nghĩ càng cảm thấy phí tiền.

Hắn đứng dậy, bước ra ngoài.

Dùng pháp nhãn nhìn xuống hồ nước dưới nắng chiều, nhẹ đưa ngón tay.

Một con cá chép to nhảy khỏi mặt nước, ánh mặt trời chiếu lên vảy như được dát lên một lớp vàng.

Lý Bình An cầm cá chép đi vào trong bếp.

“Này, ngươi làm gì đấy!”

Lý Bình An trực tiếp bỏ qua luôn đầu bép đang bị bà chủ quán chọc ghẹo, đặt cá lên thớt.

“Ngươi… Ngươi làm gì!?”

Lý Bình An bắt đầu đánh vảy, vây cá, rồi đến bụng cá, nội tạng…

Vừa làm vừa giảng cho gã đầu bếp,

Bảo hắn phải chú ý từng bước, đầu bếp giật mình gật đầu.

Chiên trước rồi hầm, cực kỳ chú ý đến sức lửa.

Tẩm thêm một ít gia vị do Lý Bình An đặc chế.

Một lát sau, khi cá chín rồi vớt ra đĩa.

Rưới nước canh nóng lên thân cá.

Như vậy vừa giữ được da của cá, thịt cá cũng không bị quá nhờ, da mềm tươi ngon.

Bên trong tươi mềm đưa miệng, bên ngoài hồng hào.

“Nếm thử đi” Lý Bình An bảo hắn.

Đầu bếp nuốt nước miếng, cầm đũa nếm thử.

Thịt cá non mềm, tan ngay trong miệng, tươi ngon mềm mại.

“Ừm! Ngon quá!”

Đôi mắt đầu bếp sáng lên.

Lý Bình An thấp giọng nói với hắn: “Về sau cứ làm như thế” Đầu bếp gật đầu.

Lý Bình An nói xong, cầm theo cá mình làm rồi quay người rời đi.

Chỉ vài bước thôi, đã biết mất khỏi phòng bếp.

Đầu bếp sững sờ, vội vã chạy ra ngoài.

Thế nhưng đã chả thấy người đâu.

Người kia còn để lại tiền cơm trên bàn.

Khó ăn thì khó ăn thật, nhưng tiền vẫn phải trả thôi.

Không thể phá vỡ quy tắc được.

Bên bờ sông.

Lý Bình An ngồi xổm bên bên lão Ngưu, đặt nồi thịt kho cá chép bên cạnh.

Lão Ngưu thì cầm một củ hành tây.

Hành tây chấm tương rồi ăn với bánh bao trắng, thêm chén lớn chén nhỏ nữa, tuyệt vời.

“Lão Ngưu, phần ta ít

“Ngưu ～”

Uỳnh

----!

Tiếng sấm từ phía xa xa truyền đến, mưa to giáng xuống.

Đạo hữu phương nào đang Độ Kiếp ở đây thế?

“Đi! Đi hóng hớt.

Phi kiếm Tế Vũ từ trong hồ lô rượu bay vút ra, Lý Bình An đạp một chân lên đoản kiếp ba tấc.

Lão Ngưu nằm ngất ngưởng trên lưng Lý Bình An, cái đuôi nghoe nguẩy.

“Vèo ~”

Chậm đã chậm đã.

Lão Ngưu vẫn chưa thích ứng kịp với cái ngự không phi hành này. 40

“Đến đây đi, bần tăng sợ gì.

Bần tăng hôm nay sẽ nghịch thiên mà đi!”

“Ôi từ từ đậu mé”

“Đừng đừng kích động”

“... Em sai rồi, em sai rồi.

“Oi me

ói!”

Hòa thượng Trường Thanh bị sét đánh vào chíp chíp kêu loạn xì ngầu.

Lý Bình An núp ở chỗ xa, nhíu mày.

Sao mình luôn vô tình gặp được Trường Thanh vậy nè, nhiều lần trước cũng thế. Không lẽ mình và hắn có gì ràng buộc sao??

Tuy vậy bây giờ không phải lúc để ôn chuyện.

Trường Thanh đang Độ Kiếp, léng phéng một cái là tan thành mây khói ngay.

“Lão Ngưu, mình phải nên chuẩn bị chứ nhỉ?”

Lý Bình An và lão Ngưu bắt đầu đào hố.

Mãi đến bình minh ngày hôm sau.

Tiếng sấm mới ngừng, Lý Bình An và lão Ngưu tới ngó thứ. Trường Thanh cởi truồng, nằm trong hố.

“Còn sống không nhờ?”

Lão Ngưu cầm nhánh cây chọc chọc mông Trường Thanh.

Trường Thanh bỗng lên tiếng, “Không biết lịch sự à?”

“A, còn sống nè.

Trường Thanh miễn cưỡng mở mắt ra, “Lý thí chủ”

Lý Bình An đang định đưa Trường Thanh tới một nơi an toàn.

Bỗng nhiên thần thức của hắn cảm nhận được có sự khác thường ở phía xa.

Yêu khí nồng đậm, đang lao nhanh tới đây.

Phỏng chừng là bị Thiên Kiếp ở chỗ này hấp dẫn.

Chương 320: Diệt cỏ phải diệt tận gốc

“Lão Ngưu đây là chỗ nào?”

Lão Ngưu mở bản đồ ra xem thử.

Chịu, dù sao đây cũng không phải Đại Tùy.

Lý Bình An đặt Trường Thanh đang không mặc gì lên lưng lão Ngưu, rồi cùng nhau chạy. Một phát chạy xa hơn mười dặm.

Bay qua một ngọn núi, đáp xuống một bãi cỏ vừa rộng vừa ẩm ướt.

Đạo Yêu khí kia lướt qua không trung, rồi dừng lại nơi Trường Thanh Độ Kiếp.

Thần thức quét qua xung quanh.

Khí của người kia vẫn còn lưu lại chỗ này, rõ ràng cực kỳ.

Cứ tiếp diễn không ngừng, là cao thủ Phật gia!!

Chay?

Con Yêu kia lơ lửng giữa không trung, rồi đảo qua đạo lại quanh núi, gương mặt có phần bất an. Chẳng lẽ là thám tử?

Nghĩ đến điều đó, niệm pháp quyết trong miệng.

Một lát sau, vô duyên vô cớ mưa.

Nhưng mà, màn mưa kia cũng không phải là thật.

Hạt mưa rơi trên mặt đất, rơi trên máy hiện hóa thành từng sợi khí, rồi biết mất không thấy tăm

Một lát sau, yêu quái kia mới ngừng lại, hừ một tiếng.

“Chạy thì nhanh thật đấy!”

Tầm mắt của nó hướng về nơi thị trấn xa xa, đến thì đến rồi.

Tiện tay bắt mấy miếng thịt về ăn vậy.

Nghĩ rồi, nó bay về phía thị trấn nhỏ. Phía xa, Lý Bình An ngồi tọa trên đồng cỏ. Hắn lôi hồ lộ rượu ra, uống một ngụm đầy.

“Khoá chặt hơi thở, triển khai toàn bộ

Lúc này, toàn bộ bản đồ như hiện lên tầm mắt hắn.

Thông qua pháp nhãn, hắn nhìn thấy bên trong khí áp hỗn tạp, gió thổi cỏ lay đều bị hắn thấy rõ.

Hắn hơi nhíu mi.

Chân thân của con yêu quái khổng lồ kia bị hắn dùng pháp nhãn nhìn thấu.

Là một con ngưu yêu.

Nhìn dáng vẻ của nó chắc là đang định ra tay với thôn trấn kia.

Ngưu yêu đang bay vội trên không lập tức dừng lại, bỗng cảm thấy cả người rùng mình.

Một nam nhân đội mũ rộng vành, đứng trước mặt nó.

Người này mặc một thân thanh sam, thần sắc lạnh nhạt, mang đến cho người ta cảm giác sâu không lường được.

Hắn không đem vũ khí bên mình, duy chỉ cầm trong tay một thanh gậy trúc.

Tạo hình ưu nhã đến quỷ dị, tràn đầy mỹ cảm thần bí.

Vừa rứt lời, ngưu yêu chỉ thấy người kia lấy ra một cái tháp nhỏ màu trắng.

Pháp bảo?

Cái tháp nhỏ kia lao lên trên không, đột nhiên biến lớn.

Nháy mắt đã biến cao hơn mười trượng.

Toàn thân nó màu bạc, mang theo sát khí lạnh lẽo, khiến người ta chỉ nhìn qua thôi đã nhận ra nó là một hung khí.

Bạch Ngọc Kinh, trấn pháp"

Lý Bình An lập tức xuất đao.

Một đao kia diễn hóa đến cực hạn, lưỡi đao lao lên không trung, như một nét bút thẳng.

Không có bất kỳ góc độ nào kỳ dị, cũng không có bất kỳ biến hóa nào cả.

Chính là dùng cách đơn giản nhất, bằng tốc độ kinh người.

"Thu

Giống như mây bay trên trời, nhưng khi yên bình lại lộ ra sát ý khiến người kinh hãi. "Ngươi.."

Ngưu yêu vốn định dùng ngự pháp ngăn cản, thế nhưng nó lại phát hiện chung quanh có một nguồn áp lực vô hình, trói buộc nó.

Còn xót lại chút ý thức, sau đó liền chấm hết.

Giống như một sợi vàng thật dài, lao nhanh qua cơ thể.

Lý Bình An không cảm nhận được hơi thở của Ngưu yêu trên cơ thể nó nữa, hắn cứ để thi thể của nó tùy ý rơi xuống đất.

Lưỡi đao bị một tầng sương mù mỏng bịt kín, hắn khẽ vẩy vẩy.

Rồi mới tra đạo vào vỏ.

Quay người, tìm Trường Thanh.

Trường Thanh hòa thượng trừng mắt to, "...Giải...giải quyết xong rồi hả?"

"Thi thể...xử lý không?"

"Thi thể? Lão ngưu đang chuẩn bị nướng ăn đấy.

Trường Thanh liên tùng thở dài.

E=(o`*))) ôi chao.

“Đỡ ta qua đó”

Trường Thanh khó khăn bò lên, cố lê từng bước đến bên cạnh thi thể con ngưu yêu kia.

Phì phò ~

Hắn cố gắng thở ra từng hơi, một đám lửa nhỏ bốc lên trong tay hắn.

“ A dì đà phật, thi thể không thể ăn, nếu không sẽ dẫn đến phiền toái. Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân qua lại mọc thôi ~”

Đám lửa tí ta tí tách, mùi hương khét lẹt tỏa ra rất nhanh.

Chỉ chốc lát sau, thi thể của ngưu yêu đã được hóa thành tro.

Trường Thanh chắp tay, khẽ niệm pháp quyết.

Hắn phong bế ba hồn bảy vía của nó, loại bỏ yêu khí.

Lửa cháy càng lúc càng lớn.

Trường Thanh ho ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Cơ thể cực kì yếu ớt, nhưng hắn vẫn kiên trì điều chỉnh hơi thở.

Hắn lấy ra áo cà sa, bao phủ cả không trung.

Tiếng tách tách bên tai không dứt, ba hồn bảy vía của Ngưu yêu cũng theo thi thể hóa thành tro

tàn.

Khụ khụ khụ!

Rồi lại họ ra một ngụm máu tươi, gương mặt trắng bệch.

Cơ thể yếu ớt, nhưng vẫn cố kiên trì điều chỉnh hơi thở.

Hắn lôi áo cà sa ra, bao phủ không trung, như sợ bị người nhìn thấy.

Sau đó, bắt đầu niệm kinh siêu độ.

Tiếng phật châu trong trẻo, gương mặt đỏ ửng.

“Nam mô da di đà bà dạ si tha già đa dạ, si địa dạ tha a di lợi đồ bà bì

A di lợi si tất đạm bà..”

Thần niệm hóa thành kim văn mang theo sức mạnh mênh mông, đem đến cho người ta cảm giác trang nghiêm thần thánh.

Ngay sau đó, Trường Thanh đưa tay kết pháp ấn.

Toàn bộ quy trình thuần buồm xuôi gió.

Sau khi được siêu độ, chút trí nhớ còn xót lại Ngưu yêu xuất hiện trong trí não của Trường Thanh. “Ừ, con ngưu yêu này sát sinh vô số.

Đáng chết! Chúng ta cũng coi như thay trời hành đạo.

Lời nói của Trường Thanh xoay chuyển, rồi lại nói, “ Vẫn còn tro cốt của nó, Lý thí chủ giao cho ngươi xử lý, bần tăng…muốn cũng không được…

Nhớ kỹ, chia thành tám phần, một vần vứt xuống sông, một phần…

Còn chưa hết lời, Trường Thanh đã ngất đi.

Lý Bình An đang muốn đứng dậy rời khởi.

Bỗng nhiên, Trường Thanh tóm lấy cổ chân Lý Bình An.

“Nhớ kỹ! Một phần vứt trên núi, một phần chôn..

Chương 321: Du lịch

Trường Thanh trần truồng ngồi trong một sơn động.

Từ từ mở to mắt, thở ra một hơi dài.

“Đa tạ Lý thí chủ, đã chăm sóc tiểu sinh những ngày này.

Lý Bình An chỉ đáp lời hắn mà không quay đầu lại: “Tiện tay thôi.

Tiếng lửa vang tí tách, Lý Bình An đang nướng một cái chân hươu, mùi thơm tỏa ra tứ phía. Trường Thanh thò tay gãi gãi mông, “ Ôi chao, lần này Độ Kiếp thất bại, phải chăng đây là thiên ý. Lão Ngưu nhíu mày, lạnh nhạt nhìn qua chỗ dưới háng hắn.

Lý Bình An: “Nói này, có phải ngươi nên đi tìm một bộ quần áo không?”

Trường Thanh chống eo, “Khoảng thời gian này tiểu tăng đột nhiên phát hiện trần như nhộng cũng thoải mái lắm”

Lý Bình An yên lặng cắn một miếng chân hươu.

Hai người một trâu, đi tới huyện nhỏ gần đây nhất.

Trường Thanh mặc một cái quần cỏ.

Bọn họ đi tới cửa hàng bán quần áo, cửa hàng này là cửa hàng quần áo lớn nhất trong thành, vải lanh, vải bông, da các kiểu vải gì cũng có.

Trường Thanh chọn rất nhiều bộ, chưởng quầy cười tít cả mắt.

Lúc mới thấy, nhìn người này quần áo tả tơi còn tưởng hắn là một tên nghèo kiết xác.

Ai mà ngờ rằng, hóa ra là một tên nhà giàu mới nổi có phong cách khác bọt.

Quả nhiên, những năm này hòa thượng luôn là những người có tiền.

Tên Trường Thanh đi ra ngoài có bao giờ đem tiền đâu, không khéo lại bắt mình trả tiền cho hắn.

Nghĩ đến đó, Lý Bình An đang định đánh bài chuồn.

Hắn lui vào một chỗ khuất, lặng lẽ quan sát.

Một lúc sau, Trường Thanh chọn xong quần áo.

Lúc tính tiền, chưởng quầy xoa xoa tay cười Ha ha.

“Đại sư, ngài muốn trả bằng tiền mặt hay bằng ngân phiếu?”

Vẻ kinh ngạc hiện lên trên gương mặt Trường Thanh, “Thí chủ đang nói gì zậy, bần tang tới hóa duyên mà, làm sao có tiền được chứ?”

Nụ cười trên mặt chưởng quầy cứng lại, “Hòa thượng thối! Ngươi tới đây gây sự đó phỏng?”

Nói rồi, vỗ tay một cái.

Liền có hai tên to con vạm vỡ bước ra.

“Hôm nay ngươi mà không trả tiền, đừng trách ông đây đánh người cho đến khi ra Xá lợi tử mới thôi!”

Trường Thanh trừng mắt, “Thí chủ, sao ngươi lại không nói đạo lý chứ?”

Từ khi Lý Bình An đi, trong núi không có dai dám xưng hùng xưng bá.

Nhuận Thổ bắt chéo hai chân, ngồi trên ghế thái sư của Lý Bình An.

Vừa lắc lư, vừa uống trà.

Đốt một lư hương đặt dưới đất, cầm trong tay một quyển cuốn sách cổ, tập trung tinh thần đọc.

Qua vài ngày, con mẹ nó thoải mái thật.

Nhưng mà qua mấy tháng, cả Thông Thiên Phong có mỗi mình mình.

Khó tránh khỏi cảm thấy có hơi vô vị.

Nhuận Thổ không thể kìm nén được bản tính lửng của mình, thỉnh thoảng sẽ chạy sang Phong khác choi,

Nhưng mà, những người khác đâu có rảnh rỗi như Nhuận Thổ.

Nhuận Thổ cô đơn, Nhuận Thổ buồn, nó nhìn ván cờ, khẽ thở dài một hơi.

Nghe tiếng mưa rơi trên lá chuối, nghe giọt nước rơi xuống lá sen, nhìn hoa nở xuân về.

Giống như chẳng còn tí hào hứng nào cả, ngay cả cơm ăn cũng không thấy ngon.

Cứ như vậy, lại qua hai tháng.

Nhuận Thổ lại bắt đầu suốt ngày đi tìm người đánh nhau.

Thứ nhất, là để giết thời gian.

Thứ hai, là vì tu hành.

Nhưng mà đánh nhau có nguy hiểm đấy, nhập hành phải cẩn thận.

Trong một lần tỷ thí, Nhuận Thổ bị thương không nhẹ.

Được người ném về Thông Thiên Phong.

May thay Thanh Phong sợ nó chết rồi không ai nấu cơm cho nàng, bèn tìm Quy thần y của Thục Sơn đến.

Quy thần y tới kiểm tra qua một phen rồi nói, “Ừm, vết thương không nghiêm trọng lắm, chờ lão phu về nhà lấy cho ngươi vài viên thuốc ăn vào là phẻ ngay”

Nhuận Thổ yếu ớt nói: “Đa tạ thần y”

“Đừng khách sáo, ta với Bình An là bạn tốt.

Bao giờ hắn về nhớ hỏi hắn hộ ta, bao giờ Kim Bình Mai ra quyển tiếp theo thế, lão phu chờ mòn dép rồi”

Nhuận Thổ đáp ứng hắn.

Chỉ là Quy thần y ra ngoài hồi lâu, Nhuận Thổ chờ mãi đến sáng hôm sau cũng chưa thấy hắn quay

Nhuận Thổ tức mình mắng: “Con mẹ nó, còn rùa chết này không quay lại à, lão tử sắp nghẻo rồi. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng người: “Con mẹ nó, mắng nữa đi lão tử không đi nữa!” Nhuận Thổ tủi thân rơi nước mắt.

Thông Thiên Phong này, thật sự một ngày cũng không chờ nổi nữa rồi.

Trên núi, mưa nhỏ.

Nhuận Thổ kéo một băng ghế ngồi chỗ cửa ra vào, nhìn hạt mưa đang rơi.

Càng ngày mưa càng nặng hạt, khung cảnh càng lúc càng trắng xóa.

Dãy núi nơi xa xa như được bao phủ một làn khói, nối liền với bầu trời.

Lúc nhàn rỗi, luôn muốn làm rất nhiều việc.

Nghĩ đến những điều buồn bã trong lòng, nghĩ đến nơi này, nghĩ đến nơi kia.

Rồi lại nghĩ đến quá khứ, nghĩ đến tương lai.

Nhuận Thổ bắt đầu suy nghĩ về ý nghĩ của một đời lửng.

Rồi nó giật mình phát hiện, nhật nguyệt luân chuyển.

Đã bốn năm ngày trôi qua rồi.

Nhuận Thổ đứng dậy, đột phá một cảnh giới nhỏ chỉ đơn giản đến thế.

Thở ra một hơi, đây chính là ngộ đạo?

Cầu mà mãi không thấy, ai ngờ đạt được trong chốc lát.

Qua một hồi sửng sốt, hắn cầm cái quốc Lý Bình An để lại. “Ra đồng làm việc thôi ~”

Nhìn cánh đồng du mạch.

Giờ phút này, Nhuận Thổ mới hiểu được một phần ý cảnh của lão đại.

Bất tri bất giác, đã đến mùa đông giá rét.

Rồng ngủ sâu trong ba tấc đất,

Bởi thế nên cái gọi là: Thiên sơn chim bay hết, vạn dặm chẳng thấy ai. Thuyền đơn một nón lá, ngồi câu trên Giang Tuyết.

11:45

Khó khăn lắm mới có một ngày trời nắng, mặt trời đỏ chiếu lên những bông tuyết còn lại trên hai bên đường, khiến chúng nhiễm một tầng vàng nhạt.

Trên mặt sông, có một chiếc thuyền nhỏ cô độc. Trên thuyền có một vị ngư ông, mặc áo tơi.

Khi tuyết rơi lại ở trên mặt sông câu cá.

Lúc thì ngẩng đầu nhìn tuyết rơi, lúc thì cúi đầu nhìn tình hình trên mặt nước.

Vị ngư ông này hóa ra là Lý Bình An, lão Ngưu chợp mắt nằm ngoãn ngoãn một bên.

Thuyền là do hắn tự làm đó, trong lúc rảnh rỗi ở bên ngoài quan bèn đóng một con thuyền nhỏ đem vào trong quan.

Chương 322: Thuyền phu

Thuyền lướt trên mặt sông.

Một lát sau, đột nhiên nghe thấy tiếng “Ào Ào”.

Lý Bình An nhấc cần câu lên, một con cá nặng tầm bốn năm cân đã rơi xuống thuyền. Hắn hầm một nồi canh cá thơm ngào ngạt.

Đêm đã khuya, ánh trăng buông xuống.

Lý Bình An thấy hơi mệt, thuyền cũng lười không buồn neo.

Đi thẳng vào trong khoang thuyền, nằm xuống ngáy khò khò…

Đêm đến gió nổi lên, chiếc thuyền bị gió thổi trôi đi.

Sáng sớm tỉnh lại, không biết đã đến chỗ nào rồi.

Trường Thanh bởi vì Độ Kiếp thất bại, cho nên vẫn tiếp tục tĩnh dưỡng.

Lý Bình An hỏi hắn sau đó hắn định đi đâu, Trường Thanh bảo chờ tĩnh dưỡng xong hắn sẽ tham

gia Đại hội trừ yêu.

Vừa hai hai người cùng đường.

Cả ngày Trường Thanh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, lần nói chuyện gần đây nhất của hai người đã là một tháng trước.

Lý Bình An nâng hồ lô rượu bên hông, ngẩng đầu uống một ngụm.

Đoạn đường này, Lý Bình An tiêu cũng nhiều ra phết đấy.

Vốn định mỗi ngày câu lấy ít cá, rồi đem bán lấy tiền.

Mà gần đây câu được không nhiều lắm, mình ăn khéo còn chẳng đủ.

Chứ đừng nói đến bán.

Lý Bình An bất đắc dĩ thu lại gậy trúc.

Thuyền đã đến gần bờ, nghe thấy bên bờ bên kia có người đang bán đậu hũ.

Đậu hũ?

Bán đậu hũ cũng được đấy.

Hỏi bán cái gì không lỗ ư? Tất nhiên là đậu hũ rồi.

Nếu lỡ làm đậu hũ cứng quá, thì mình bán đậu phụ khô.

Nếu lỡ làm đậu hũ nát thì mình bán tàu phó.

Nếu đậu hũ nát quá, ta bán sữa đậu nành.

Nếu mà không bán được, nghỉ vài hôm rồi mình bán tương đậu, đậu hũ thối…

Một vốn bốn lời.

Lý Bình An chống đầu, nghĩ mong kiếm được ít tiền để tiêu.

Tục ngữ có câu, "Nghèo nhà giàu đường".

Trong tiểu thuyết võ hiệp, mấy gã đại hiệp kia đi ngao du bốn bể cũng rất ít khi sầu vì tiền.

Trái lại vung tiền như rác, uống chén lớn không ngừng, trọng nghĩa khinh tài.

Nhưng mà, sự thật vẫn là sự thật mà thôi.

Lý Bình An cầm thanh đạo trong tay, chuẩn bị quay lại nghề cũ.

"Thuyền phu, thuyền phu ới!"

Trên bờ có người cất tiếng gọi lớn.

Có hai người nam mặc như thư sinh, tuyết hẳng còn vương trên tóc đứng bên bờ.

Chắc là muốn đi Kinh Thành rồi.

"Thuyền phu, đi tới đập Giang Đô hết bao nhiêu tiền?"

Lý Bình An do dự một lúc, trước đó hắn có nhận vài người khác, thế nhưng lần đầu có người muốn đến đập Giang Đô.

Hắn tính nhẩm một phen, quãng đường từ đây đến đập Giang Đô.

Rồi báo giá cho mấy người kia.

“Không thành vấn đề. Đối phương đồng ý luôn.

Không biết là do Lý Bình An báo giá thấp, hay là hai người kia không thể chịu nổi gió rét nữa rồi.

Lý Bình An chèo thuyền lại bờ, hai thư sinh kia leo lên thuyền.

Lên thuyền rồi họ mới phát hiện, trong thuyền có một hòa thượng đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, không hề nhúc nhích.

Lý Bình An nói: “Không cần để ý đến hắn đâu.

Hai thư sinh tiến vào trong khoang thuyền, trong đó có một cái lò sưởi tay nóng hầm hập. Một thư sinh không muốn lãng phí thời gian, chưa kịp chờ tay ấm lên.

Đã đưa tay vào trong rương, lấy ra một cuốn sách lật ra xem.

Thư sinh cao hơn nói: “Cư Hòa huynh, không cần chăm chỉ như vậy đâu?

Trương Cư Hòa thở dài, “ Ôi, nếu lần này không thi đỗ, ta làm sao đối mặt với người trong nhà bây giờ?”

Người kia an ủi: “Cư Hòa huynh, đừng có nói mấy lời mất tinh thần như thế chứ, với tài trí của Cư Hòa huynh nhất định có thể tên đề bảng vàng!

Huống chi, cứ xem như huynh thi không đỗ đi, không phải nhà Cư Hòa huynh còn có sản nghiệp

sao.

Bất luận như thế nào, cuộc sống của Cư Hòa huynh còn hơn nhiều người lắm.

Giờ có bao người ngay cả cơm cũng không kịp ăn, nói đâu xa.

Huynh nhìn thuyền phu này đi, đông về khắc nghiệt, vẫn bám trụ chèo thuyền chỗ này không phải vì nuôi sống gia đình sao?

Nếu không, làm gì có ai can tâm chịu gió chịu lạnh?”

Nhờ có hắn an ủi, vẻ mặt u sầu của Trương Cư Hòa đã dịu đi nhiều.

“Đúng nhỉ, cớ gì ta lại không hài lòng với chính mình đây”

Thuyền phu vất vả kiếm sống, có khi không kéo được khách, cả ngày không được một đồng. Kế sinh nhai hao tổn, huống chi ban nãy thấy người chèo thuyền kia chỉ mặc một bộ áo mỏng. Trương Cư Hòa sờ lên làn da ấm áp của mình, những bất mãn trong lòng lập tức tiêu tan. Đang thả hồn đi đâu, ngẩng lên thấy thuyền phu bước vào.

Sau đó thấy hắn tự mình đun một bình trà, thao tác cực kỳ thành thạo.

Nghe tiếng nước sôi ùng ục, bong bong nổi lên như là mắt cá, sôi lần một.

Đun sôi một lát, rồi thả vào đó một ít muối gia vị.

Bong bóng chen chúc ven thành nồi, lần sôi thứ hai.

Đến lần sôi thứ hai, thuyền phu kia bèn lấy một cái muôi và một đôi đũa bắt đầu ngoáy ấm.

Trong giây lát, bọt trà nổi lên, lại thêm nước vào.

Hai thư sinh kia ngơ ngác nhìn thuyền phu.

Sau đó, Trương Cư Hòa phản ứng kịp. “Ồ, ngươi…ngươi đang làm gì thế?” “Pha trà”

Động tác rõ thế này mà không nhìn ra.

“Ngươi ngồi đây pha trà, vậy ai chèo thuyền?” Trương Cư Hòa chỉ ra điểm mấu chốt của vấn đề. “Thuyền này chạy tự động” Lý Bình An thản nhiên nói.

Gì mà chạy tự động?

Hai người nghe chẳng hiểu Lý Bình An đang nói gì sắc, nhưng thuyền vẫn đang chạy thật!

Hai người cứ nghĩ rằng trên thuyền có một người khác, nhưng ban nãy chỉ thấy hai người một trâu thôi mà.

Làm gì còn ai nữa.

Thuyền phu này quá mức bình tĩnh, khiến người ta cảm thấy bất an.

Hai thư sinh đưa mắt nhìn nhau, bước ra ngoài khoang thuyền.

Nhìn thoáng qua xung quanh, xác thực không thấy ai chèo thuyền cả.

Chỉ có một con trâu nằm bên mạn thuyền, ánh mắt hơi u ám.

Hai người nhìn kỹ lại mới phát hiện, trâu này một nửa nằm trên thuyền một nửa nằm dưới nước.

Hai cái chân đang đạp không ngừng.

Trâu đang…chèo thuyền?!

Thế giới quan của hai thư sinh

Lý Bình An yên lặng uống trà.

đổ luôn trong lúc này.

Lúc này, lại có một con thuyền đi qua.

“Lão Lý!”

Là ngư ông lão Lưu, quanh năm câu cá ở khúc sông này.

Rất thân với Lý Bình An.

“Lão Lý, nhận khách à. Lão Lưu cười hỏi.

“Ừ, bọn họ muốn đi đập Giang Đô”

Đập Giang Đô?

Sắc mặt lão Lưu chợt biến, liếc qua hai thư sinh đang ngồi trong khoang thuyền.

Sau đó hắn chèo thuyền qua, nháy mắt mấy cái với Lý Bình An. “Lão Lý, ta mang cua say cho ngươi đây, sang thuyền ta lấy đi?

Chương 323: Cho nó uống chút rượu

1170 chữ

Lão Lưu chèo thuyền lại gần, “Lão Lý, qua đây, lần trước ngươi bảo ta mang cua say cho ngươi, ta mang đến rồi”

Lý Bình An nhảy sang, đang định cầm cua say.

Lão Lưu bỗng nhiên giữ chặt Lý Bình An thấp giọng nói: “Lão Lý, không thể đi đập Giang Đô được!” “Hả? Vì sao?”

“Đập Giang Đô là địa bàn của Xuân Ngư Bang, trừ những thuyền phu mà bọn họ biết ra, còn đâu bọn họ không cho ai tiến vào đập Giang Đô.

Ngươi tới đây không lâu nên chưa biết, Xuân Ngư Bang đáng sợ lắm”

Lý Bình An khẽ nhíu mày, “Nhưng làm sao bây giờ, ta đã nhận khách rồi.

“Thì ngươi bảo ngươi có việc, bảo bọn họ đi tìm thuyền khác.

Lý Bình An do dự một lúc, nhưng không nghe lão Lưu đâu. Năm trăm văn tiền, đủ ăn một bữa no nê rồi.

“Không sao đâu ta đi nhanh về nhanh”

Dứt lời, liền kêu lão Ngưu bảo nó chèo thuyền đi thôi.

Lão Lưu nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi, bất lực thở dài. “Thật sự chẳng nghe người ta khuyên gì cả”

Bây giờ cũng chỉ đành cầu cho tiểu tử này phúc lớn mang lớn.

Lý Bình An lấy cua cho lão Ngưu, rồi chia cho hai thư sinh một ít.

Cua say làm từ cua, rồi được ướp với rượu gạo và muối tinh mà thành.

Hương vị mặn tươi vừa phải, thơm mà không tanh, vị của ngon.

Nơi đây là vùng ven sông ven biển, địa thế trũng, bên bờ Hải Ha uốn lượn đổ vào biển.

Địa hình như vậy cua ở đây cực kỳ nhiều.

Dân bản xứ có một câu nói, nếu được nhấm nháp cua say.

Như được uống rượu ngon, tựa tên ăn mày ngộ xuân.

Hai thư sinh một người tên Trương Cư Hòa, người còn lại tên Cảnh Liên Thành.

Họ muốn tới kinh thành, chờ đến mua xuân năm sau sẽ đi thi.

Theo dự kiến tới đó sẽ mất ba ngày, nhưng vì lão Ngưu đạp nhanh nên chỉ mất một ngày đã đến đập Giang Đô.

Sáng sớm hôm đó.

Lý Bình An dậy sớm, cùng lão Ngưu cởi quần đứng bên thuyền đi tiểu.

Sương mù mờ mịt, đất trời yên tĩnh, tuyệt không một thanh âm.

Dường như tất cả đều bị choáng ngợp bởi ánh nắng.

Lý Bình An ngâm nga khúc ca, cười hề hề nói với lão Ngưu, “Lão Ngưu, có thấy vui không”

Lão Ngưu liếc hắn, vui?

Vui cục cứt, chân lão tửng sắp gãy đến nơi rồi!

Lúc này, từ phía xa có một con thuyền đi tới.

Trên thuyền có bảy tám tên hán tử nhìn như muốn chõ mũi vào chuyện nhà người ta.

“Dừng!”

Tên cầm đầu Triệu Tam gầm lên giận dữ.

Thuyền lớn thuyền nhỏ tạm ngừng.

Hắn tử có hình xăm trên người đi bước xuống thuyền nhỏ, hai thư sinh chưa thấy cảnh này bao giờ, trong lòng khiếp sợ.

“Từ đâu đến?” Triệu Tam hỏi.

“Phía nam, vừa mới đến không lâu.

“Không lâu, dám đến đập Giang Đô, lá gan của tiểu tử ngươi thật lớn!”

“Quá khen quá khen. Lý Bình An ra vẻ khiêm tốn đáp lời.

“Con mẹ nó ai khen ngươi!”

Tên còn lại đẩy mạnh Lý Bình An một cái.

Triệu Tam tiếp lời: “Tiểu tử, ngươi có biết dưới đập Giang Đô này có hà bá không?

Trừ phi là thuyền của Xuân Ngư Bang bọn ta, nếu không đều chôn chân nơi đáy đập Giang Đô này!”

Nghe hắn nói như thật, hai thư sinh lo lắng.

“Ồ hố? Lão hà bá còn biết nhận thuyền?” Lý Bình An bật cười.

“Đương nhiên rồi, ngươi mới đến, ta nói cho ngươi biết, nếu có thuyền của Xuân Ngư Bang bọn ta

bảo kê, mới bình an vô sự.

Nếu cứ khăng khăng không nghe, phỏng chừng thuyền tan người nát.

Được lắm, dám ở đây chào hàng à.

Không chỉ muốn mua thuyền, lấy thuyền của người ta mà còn muốn đóng phí hàng thàng.

Chậc chậc ~

Giỏi tính toán đấy.

Không có gì bất ngờ, Lý Bình An từ chối thẳng thừng.

Đám người Triệu Tam cũng không nổi giận, Lý Bình An không tin cứ để cho hắn thử.

Lý Bình An làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục chèo thuyền tiến vào đập Giang Đô.

“Này…thật sự sẽ không sao chứ?” Thư sinh Cảnh Liên Thành lo lắng hỏi.

Tục ngữ nói chỉ có đúng thôi, thà tin lầm còn hơn bỏ xót.

Thế gian lắm thiên kỳ bách quái (nhiều chuyện kỳ lạ), điều gì cũng có thể xảy ra.

Trương Cư Hòa đứng một bên khinh thường hừ một tiếng, “Hà bá gì? Bọn họ thêu dệt mà thôi, rõ ràng là muốn đòi ngân lượng.

Ngươi xem, thuyền phu người ta còn không sợ, mình sợ cái gì?

Lý Bình An đang ở bên ngoài tập thể dục theo đài.

Xa xa, ánh tà chiều ánh lên mặt nước, vừa rung rung vừa hồng hồng.

Sương mù dày đặc, trên sông vài chiếc thuyền đánh cá đi tới đi lui, thi thoảng truyền đến tiếng hát

ca.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người đâu.

Phù~

Mặt hồ vốn yên tĩnh giờ đây lại nhiễu loạn.

Thuyền nhỏ đứng trên sống như bị một bàn tay lớn nhấn xuống, bọt nước tung toét, vang lên tiếng lách cách.

"...Dưới nước có gì đó!"

Ánh mắt của Cảnh Liên Thành rơi vào mặt nước, nhìn kỹ thì phát hiện, dưới đáy có thứ gì đó màu

trắng đanh bơi, khiến người sợ l hãi.

"Thật...Có hà bá thật...không phải...vật kia...

Cảnh Liên Thành lắp bắp nói.

"Không phải hà bá, chắc là thủy quái thành tinh mà thôi. Phỏng chừng do Xuân Ngư Bang sai sử. Thuyền phu giao tiền, bọn họ mới để cho bình an vô sự.

Không giao tiền bèn để thủy quái đến quấy rối.

Lúc này, Lý Bình An nói rõ đầu đuôi, thanh âm bình thản đến lạ.

Cảnh Liên Thành đã sợ chết khiếp rồi, "Con mẹ nó tại ngươi! Ngươi biết ở đập Giang Đô có thủy quái

tại sao không nói cho bọn ta biết.

...Bọn ta giao tiền, bọn ta giao tiền, đừng giết ta mà.

Trương Cư Hòa lại bình tĩnh hơn hẳn.

Hắn phát hiện dù đối mặt với con thủy quái này, thuyền phu vẫn bình thản như cũ.

Chẳng lẽ thuyền phu có cách chạy trốn sao?

Trương Cư Hòa vội nói: "Nhà đò, ngươi có cách gì sao, cứ tiếp tục thì

thuyền sẽ chìm mất!!”

“Cách gì? Kẻ hèn này không biết bơi.

Lý Bình An lỗi hồ lô rượu ra.

“Cho nó uống ít rượu, thương lượng xem có thể tha cho chúng ta không”

Chương 324: Là mơ sao?

1149 chữ

Lý Bình An cởi hồ lô rượu rồi rót vào trong nước, lẩm bà lẩm bẩm.

“ Có trách thì đừng có trách ta, lẫn thì lẫn rồi, cho Lý mỗ ít thể diện đi”

Ngữ khí hiền lành hết sức, thế nhưng con quái thú kia chẳng nể tình chút nào.

Sóng gió còn lâu mới dừng lại trước những lời của Lý Bình An.

Ngược lại tiếng nước phía đầu thuyền càng lúc càng lớn.

Thuyền lớn lung lay, phát ra tiếng kêu kẽo kẹt.

Cảnh Liên Thành suy sụp mà ném tiền xuống dưới sông, vừa vung tiền vừa gào: “Ta có tiền! Ta có tiền!

Trời đánh chết ngươi tên thuyền phu này! Lão tử có chết biến thành quỷ cũng không tha cho ngươi…

Lý Bình An nhíu mày, không nể tình thật à?

Lúc này, hắn đưa tay ra, cổ tay dụng lực.

Một con thủy quái cao bằng khoảng hai người bị lôi ra từ

trong

nước.

Ném lên trên thuyền, thuyền bị chấn động mạnh.

“Bịch” Một tiếng thật lớn, hai người Trương Cư Hòa giật nảy mình.

Theo tiếng vang, bọn họ quay đầu nhịn lại, sợ đến mức không thốt ra được lời nào.

Thủy quái kia nằm trên thuyền lắc lư, cái đuôi nghoe nguẩy.

Cảnh Liên Thành và Trương Cư Hòa hét lên.

“Bịch” một tiếng, bọn họ ngã xuống nước, bọt nước tung tóe.

Hai người bám vào nhau.

Nhất thời bọn họ cảm thấy hoa mắt choáng váng, mùa đông khắc nghiệt mà, nước sông lạnh đến mức có thể làm người sống chết cóng.

Mà hai người họ lại là thư sinh tay trói gà không chặt.

Chỉ cảm thấy bốn phía một mảnh đen kịt, đừng nói đưa tay ra nhìn thấy được năm ngón, ngay cả nửa ngón còn chẳng nhìn thấy.

Tứ chi đạp loạn, rất nhanh đã bị nước sông nhấn chìm.

Lý Bình An vốn định đi cứu bọn họ, ai ngờ giây tiếp theo thuyền của mình đã bị lật. Một con thủy quái khác từ trong nước chui ra.

Thuyền nhỏ đáng iu bị nó bẻ gãy.

Con mẹ mày dám bê thuyền của ta!?

“Uỳnh!”

Ta…tại sao ta lại ở đây?

Đọc sách?

Đỗ khoa bảng, làm rạng rỡ liệt tổ liệt tông?

Hay là…vì cái gì khác?

Trương Cư Hòa ý thức mơ hồ.

Từng quang cảnh của đời người hiện lên trong mắt hắn. Vậy là chết rồi sao?

Lần tiếp theo khi hắn mở mắt ra, ánh nắng chan hòa, bao phủ toàn thân hắn.

Hắn theo bản năng mở to mắt, hắn muốn nhìn rõ khung cảnh này lần

cuối cùng trong đời.

“Này! Thư sinh, thư sinh ơi? Sao lại ngủ ở đây thế”

Người nói là một phụ nữ tuổi trung niên.

Trương Cư Hòa sững sờ giây lát, rồi bắt đầu sờ soạng cơ thể mình

Ta còn sống?

Quan trọng là trên người không ướt một li.

Trương Cư Hòa bối rối hỏi: “Đại thẩm đây là đâu vậy?”

“ Còn ở đâu nữa, đập Giang Đô đấy” Đại thẩm nói.

Trương Cư Hòa quay đầu nhìn qua, nước sông cuồn cuộn, hình như hắn nhìn thấy một con thuyền đang chạy trên sống.

Hắn nhớ kỹ mình gặp thủy quái, sao đó ngã xuống nước…

“Ui chao! Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lúc này, bên cạnh truyền đến giọng nói của Cảnh Liên Thành. “Liên Thành huynh, sao chúng ta lại đến được đây?”

Cảnh Liên Thành gãi đầu, “Sao chúng ta đến được đây?Ta…

Hắn cau mày, hình như không nhớ ra được gì.

Trương Cư Hòa chợt nghĩ tới điều gì, vội vàng mở rương sách ra.

Lấy từng quyển sách ra, may quá không hư tổn, không hề bị ướt một chỗ nào. Trương Cư Hòa không tin được, trừng mắt.

Chẳng lẽ…tất cả chỉ là mơ?

Cảnh Liên Thành đứng dậy nói: “Cư Hòa huynh, đi nhanh thôi, ta sắp đói chết rồi.

Trương Cư Hòa ngoảng đầu nhìn lại, ánh mắt mờ mịt.

Một người một trâu đi trên đường, lão Ngưu cõng một tên hòa thượng trên lưng. “e＝(o*))) than ôi～ “p＞“Chiếc thuyền xinh đẹp bé bỏng giỏi giang của ta”p＞Lý Bình An vừa đi vừa cằn nhằn.p＞Lão Ngưu nghe đến sắp mòn tại mất rồi.p＞Lải nhà lải nhải, cằn nhằn cái gì.p＞Không phải chỉ là một chiếc thuyền nhỏ thôi sao.p＞Chiếc

thuyền nhỏ mà Lý Bình An nói tới kia chỉ xuất hiện trong đúng ba ngày.p > Sau đó, không thấy nhắc tới nữa.p > Dù sao con người vẫn phải nhìn về phía trước mà.p > Lý Bình An vơ bừa được cọng cỏ dại, ngậm vào miệngp > Ôm gậy trúc, ngâm khúc ca.p > Tính toán thử, ồ sắp đến Đại hội trừ yêu rồi.p > Đại hội trừ yêu tổ chức ở cố đô Ngũ Lăng, Lý Bình An tính toán cước trình thử.p > Thong thả, hãng còn sớm ~p > ...p > Ba tháng sau, cố đô Ngũ Lăngp > Trà lâu ven đường, người tụ tập thành tốp năm tốp ba.p > Vừa uống trà, vừa chuyện trò vui vẻ.p > Tiếng người huyên não, tiếng cười như ruồi (:D????), không nghe rõ tiếng ai với tiếng ai.p > Có người gõ thước đập bàn, người kể chuyện hét to một tiếng.p > Thu hút sự chú ý của mọi người.p > Góc này có người vỗ tay khen ngợi, có người ngồi trong góc kia lẳng lặng uống trà, trò chuyện.p > Đào lý xuân phong một chén rượu, giang hồ đêm mưa mười năm đăngp > Lúc này, có một nam nhân đội mũ rộng vành và một hòa thượng đẹp trai đi đến.p > Ngồi một góc ven đường, gọi hai ấm trà.p > Vừa uống trà, vừa nghe người kể chuyện thao thao bất tuyệt.p > Có người vừa nhỏ giọng thì thầm, vừa nghe kể chuyện xưa.p > “Các ngươi có biết về Đại hội trừ yêu gần đây không? Đại hội lần này hội tụ anh tài khắp thiên hạ!”p > “Chư tử Bách gia, tam giáo cửu lưu, lần này nhất định có trò vui để xem?”p > “Nghe nói Đại Tùy còn đưa ra nhiều giải thưởng, để Chư tử Bách gia có thể luận bàn trao đổi với nhau? p > “Mà những sòng bạc dưới này đều bị khai tử mất rồi.p > “Người được cược nhiều nhất là ai? Ta cũng tham gia?p > “Hoài Lộc Thư Viện, Bạch Y Công Tử Cảnh Dục”p > “Còn có Phật môn Thánh đồ Pháp Sư Trường Thanh…p > “Khục khụ ~”p > Lý Bình An hơi nhíu mày, Phật môn Thánh Đồ?p > Trường Thanh ngáp một cái, thò tay xuống móc móc đũng quần.p > Sau đó đưa lên mũi ngửi.p > (9) “Chắc phải đi tắm thôi nhỉ?”

Thôi được rồi, khác nhau giữa trên mạng và ngoài đời thôi mà.

Chương 325: Ngũ Lăng cốc, anh tài hội tụ

Ba ngày sau, Ngũ Lăng Cốc.

Hôm nay không phải là một ngày đẹp trời.

Mưa lác đác rơi, đem đến cho người ta cảm giác se lạnh của ngày xuân.

Nhưng Ngũ Lăng Cốc ở phía xa ngăn cách với nơi này, như thể không

thuộc về mảnh đất này.

Có vẻ như mưa không tới được nơi đó.

Lý Bình An dắt lão Ngưu, nở nụ cười không ngừng.

Ngũ Lăng Cốc, tốt lắm tốt lắm

“Ôi, ngươi khỏi cần nói, Ngũ Lăng Cốc này hùng vĩ thật.

Trước của Ngũ Lăng Cốc, đã hội tụ mấy trăm vị tu sĩ từ khắp năm châu bốn bể.

Ban nãy Trường Thanh bị mấy đồng môn sư huynh gọi đi rồi.

Lý Bình An nắm lão Ngưu, ngó nghiêng tứ phía.

“Ố hò, người của Hoài Lộc Thư Viện đến kia!”

“Hoài Lộc Thư Viện?”

Đám người nhao nhao quay lại nhìn, tự động tránh sang hai bên tạo thành một con đường.

Lần này người dẫn đội của Hoài Lộc Thư Viện là Đại Nho Chung tiếng tăm lừng lẫy.

Theo sau là mấy tên đệ tử.

“Ồ kia là Cảnh Dục à?”

“Ừ, còn trẻ mà đã là Ngũ phẩm cảnh, ngươi phải cẩn thận đó.

Các trưởng lão dặn dò tiểu bối nhà mình.

Cảnh Dục là người có tu vi cao nhất và tư chất tốt nhất trong thế hệ này của Hoài Lộc Thư Viện.

Phía sau Cảnh Dục, có mấy người nam nữ trẻ tuổi.

Trong đó có hai cô nàng tướng mạo rất xinh đẹp.

Cô nàng bên phải một thân áo trắng, duyên dáng yêu kiều.

Giữa hai đầu lông mày tỏa ra khí chất của con cháu thư hương thế giá, dù cô nàng chỉ mặc màu

trắng nhưng cũng đủ đem đến cho người ta cảm giác tựa như tiên tử.

Cô nàng bên trái lại khác hoàn toàn, phong thái tự tin mà ung dung.

Mắt hoa đào cong cong, liếc nhìn xung quanh.

Một thân áo xanh, đường cong lả lướt.

Bên hông đeo một thanh trường kiếm, mắt sáng như sao.

Theo sau hai nàng là một chàng trai mũm mĩm, tay cầm miếng bánh.

Vẻ ngoài khiến người ưa thích

Bọn họ vừa xuất hiện, đám đông đã xì xào bàn tán.

“Cô nàng áo trắng kia tên là Triệu Linh Nhi, là đệ tử thế hệ này của Hoài Lộc Thư Viện. Rất có thiên phú, bây giờ đã là tu sĩ Tam phẩm.

“Còn người áo xanh tên là A Lệ Á, không phải người Trung Nguyên, cô nàng với Triệu Linh Nhi đến từ cùng một nơi, tu vi cũng đạt tới Tam phẩm.

“Thế còn tên mập phía sau thì sao?”

“Không quen, nhưng mà hình như hồi trước có xuất hiện trên báo”

“Ồ? Chuyện gì hot?”

“Hình như là hồi trước hắn rơi xuống hầm cầu rồi ở đó chờ một ngày một đêm. “Nhân tài!”

“Đúng vậy, không thể khinh thường thế hệ trẻ của Hoài Lộc Thư Viện đâu. “Pháp Huy đại sư đến!”

Theo tiếng vang.

Chỉ thấy, từ phía xa xa có một hòa thượng mặc áo cà sa đang bước tới.

Trường Thanh vội chỉnh quần, trà trộn vào trong đoàn người.

“Sư phụ, sư thúc!”

“Vị kia là Trường Thanh, người dẫn đầu Phật Môn thế hệ này, phật pháp cao thâm, được xưng danh là Thánh Đồ!”

“Núi Long Hổ Lão thiên sư đến

Lão đạo sĩ thong thả bước qua đám người, nhưng lạ thay lại có khí

thế vài phần.

Bên cạnh hắn là một người trẻ tuổi nhìn qua hơi mộc mạc chân chất.

Mặc áo xám ngắn, cơ thịt lộ ra.

Núi Long Hổ tuy rằng hơi suy tàn, thế nhưng bên trong vẫn vững.

Hơn nữa nghe người ta bảo, Lão thiên sư thu nhận một đệ tử có thiên phú lắm.

“Nhìn đần đần ý. Có người thấp giọng nói.

“Đúng đấy, nhìn qua giống như nhà nông, chẳng giống người tu hành gì cả.

“Hình như tên là…Tần Thời!!”

Tần Thời đi sau Lão thiên sư, không khỏi có chút mất tự nhiên.

“Yến Gia phủ Nam Quốc Công!”

“Người của phủ Nam Quốc Công cũng đến á?”

“Ừ, nghe bảo con vợ lẽ của phủ Nam Quốc Công Yến Thập Tam được Đại Nho Trương Thái nhận làm đệ tử.

Yến Kính Dương và Yến Thập Tam đi theo cha và anh.

Từ biệt mấy năm, Lý Bình An vẫn nhớ rõ hồi gặp Yến Kính Dương.

Y ỷ vào thân phận đệ tử của phủ Nam Quốc Công mà tùy ý làm bậy.

Nhưng bây giờ Yến Kinh Dương trưởng thành hơn nhiều rồi, mà nỗi hận với Yến Thập Tam chỉ có tăng lên chứ chẳng giảm đi.

Yến Thập Tam bây giờ cũng không phải Yến Thập Tam khi xưa được Lý Bình An giúp tháo giải khúc

mắc.

Tu vi đột nhiên tăng mạnh, còn bái Đại Nho Trương Thái làm sư.

Sớm đã không cùng cảnh giới với người như Yến Kính Dương rồi.

“Ngươi khoan hãy nói, nhìn Yến Thập Tam kia cũng có vài phần khí khái thật.

“Đúng vậy đó, đúng vậy”

Thấy ánh mắt của những người xung quanh đổ dồn lên người Yến Thập Tam, Yến Kính Dương âm thầm xiết chặt nắm đấm.

“Keng keng ~”

Tiếng chuông trong trẻo lọt vào tai.

Một nữ tử áo trắng hoạt bát đi vào giữa đám người.

“Linh Nhi, chậm”

Theo sau cô nàng là Vương Nghị đã trưởng thành từ lâu.

“Chờ đã, đừng có đi”

Thợ rèn lão Mặc cầm tẩu thuốc hút, yên lặng đi theo phía sau.

Vẫn là gương mặt không màng thế sự khi sư, dường như những chuyện xảy ra xung quanh chẳng can hệ gì tới hắn cả.

“Sư phụ, nơi này là cố đô Ngũ Lăng Sơn, quả nhiên là hùng vĩ”

Vương Nghị ở Ngọc Môn Quan chờ đợi hơn mười năm nhìn một lượng quang cảnh xung quanh, không khỏi có cảm giác thiếu niên nghèo mới được lên phố.

“Đẹp thì cứ ngắm, nhưng mà đánh nhau với người khác, chỉ được thắng không được thua!

Nếu không đừng hòng mà lấy được con gái ta”

Vương Nghị nghe thế gãi đầu cười hehe.

Lão Mặc hừ một tiếng, tự mình bước nhanh về phía trước.

Vương Nghị nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng Triệu Linh Nhi, A Lệ Á, Bàn Tuấn đồng bọn của

Lúc trước bốn người họ từ Tứ Trấn An Bắc ra đi, được Lý Bình An hộ tống ngàn dặm xa xôi đến Hoài Lộc Thư Viện Kinh Thành.

Kết quả Vương Nghị không trúng tuyển, ba người còn lại đều được nhận vào Hoài Lộc Thư Viện. Xa cách nhiều năm, không biết bọn họ ra sao rồi.

Mấy tháng trước, nhận được thư biết bọn họ cũng tới Ngũ Lăng Sơn.

Vương Nghị mong ngóng từng ngày gặp lại họ.

“Ồ, các ngươi biết đấy là ai không? Binh gia lão Mặc đấy.

Còn có đồ đệ hắn mới nhận, tên Vương Nghị”

“Lại nói, Vương Nghị này cùng với đệ tử của Hoài Lộc Thư Viện Triệu Linh Nhi, A Lệ Á cùng quê với

nhau”

Lý Bình An nghe bọn họ lời ra tiếng vào, ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Hắn với lão Ngưu ngồi xổm chỗ hẻo lánh ven đường.

Nghe người ta bàn tán, thi thoảng lại “ồ thì ra là thế.

Rồi còn được người ta tặng cho túi hạt dưa.

Hắn với lão Ngưu ngồi cắn hạt dưa.

Gió mát nhẹ thổi, nhìn từng người quen đi qua trước mặt.

Lý Bình An bèn nghĩ, hồi trước kết thân với bọn họ, bọn họ còn chưa trâu bò như vậy đâu.

Kết quả bây giờ đã trở thành người nổi tiếng được người đời thảo luận rồi.

Đôi khi hắn cũng muốn bốc phét với bọn họ.

Nhìn thấy Tần Thời của núi Long Hổ không, hắn bái sư được là nhờ ta đấy.

Thấy Yến Thập Tam của phủ Nam Quốc Công không, là ta giúp hắn giải trừ khúc mắc đó.

Ở còn cái người được các ngươi ca tụng là Bạch Y Công Tử Cảnh Dục và Phật môn Thánh đồ Trường Thanh kia nữa.

Đều là bạn thân của ta!!

Còn có A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Vương Nghị, Bàn Tuấn.

Đều được ta đưa từ Tứ Trấn An Bắc đến Hoài Lộc Thư Viện đó.

Nhưng mà sợ nói ra chẳng ai tin.

Lý Bình An cũng chẳng thích khoác lác.

Chậc chậc –

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng.

Chớp mắt đã thay đổi hết.

Nụ cười của Lý Bình An có chút phức tạp.

Nhớ tới thời gian đã qua, thiên không vạn ngữ không thể bày tỏ. Lý Bình An chỉ sờ lên đầu lão Ngưu.

Chương 326: Tu sĩ trẻ tuổi ơi

1176 chữ

“Hoan nghênh chư vị tới Ngũ Lăng Cốc!”

Mười mấy tu sĩ của Ngũ Lăng Cốc đứng trên bậc thang cung kính chào đón mọi người.

“Tiểu Bình An”

Một bóng người nhỏ nhắn, xinh xắn từ phía xa chạy lại ôm đùi Lý Bình An.

Đám người Thục Sơn cũng tới đây, người dẫn đoàn là Chấp Pháp trưởng lão Trương trưởng lão, ngoài ra còn có ba vị trưởng lão khác.

Và Phong chủ Thông Thiên Phong Thanh Phong.

Mấy tên đệ tử Thục Sơn đứng phía sau, có Vân Thư, Lưu Nhị Cẩu,...

Bọn họ chào hỏi, sau đó thế hệ trưởng lão đi vào đại môn.

Chỉ để lại chúng tiểu bối đứng ở bên ngoài.

Trước khi được vào cửa, bọn họ còn phải nếm trải một ít thử thách.

Dù sao, nói trắng ra Đại hội trừ yêu lần này là để giày vò đám đệ tử trẻ bọn họ mà. Lúc này một người đàn ông trung niên xuất hiện.

“Các vị cứ an tâm chớ vội, ta là cốc chủ Ngũ Lăng Cốc Tiêu Trúc.

Trước khi bắt đầu Đại hội trừ yêu, còn có một thử thách nho nhỏ.

Xem như là món khai vị, xin mời chư vị thưởng thức”

Mọi người theo thứ tự bước qua một đường hầm chật hẹp.

Đường hầm này dài khoảng bốn năm mươi trượng, nhưng chỉ rộng khoảng hai thước, chỉ có thể để cho một người đi qua.

Vì vậy phải mất hơn một canh giờ, mọi người mới đi hết.

Cùng lúc.

Trưởng bối của các môn phái, các gia tộc lần lượt bước vào trong

Ngũ Lăng Cốc.

Bọn họ có người cầm kiếm trong tay, có người cầm phất trần, có người cầm phật châu, có người đeo trường kiếm bên hông…

Họ đều là những người tiên phong đạo cốt, thanh danh hiển hách.

Mọi người tập trung một phen, sau đó hình ảnh các đệ tử nhà mình liền hiện lên giữa không trung. Đệ tử Ngũ Lăng Cốc giới thiệu: “Các cị, ải thứ nhất tên là Vấn Tâm cục.

Vấn Tâm Quan! Thử Thách tâm tính của các đệ tử.

Mọi người đều dồn sự chú ý về những hình ảnh.

“A? Ta đang ở đâu đây?”

Dưới sự ảnh hưởng của trận pháp, bọn họ giật mình phát hiện mình đang đứng trong một rừng

trúc.

Đệ tử Thục Sơn Vân Thư cầm một thanh búa, nàng chỉ nhớ được rằng mình phụng mệnh của sư phụ lên núi chặt gỗ.

Những kí ức này đều do trận pháp đặt cho nàng.

Bất quá Vân Thư cũng không thấy bất ngờ, mà nàng đi lên núi.

Lúc qua cầu, bỗng nhiên cây rìu trong tay rơi xuống sông.

“A! Rìu của ta”

Lúc này, từng vầng hào quang từ trong sông trẻ ra.

Ngay sau đó một dáng người uyển chuyển xuất hiện.

“Tu sĩ trẻ tuổi ơi!! –

Ngươi làm rơi là cây rìu vàng này, hay là cây rìu bạc này?

Hay là cây rìu thường này đây?”

Ý thức nổ tung.

Trong đầu Vân Thư bỗng nhiên xuất hiện những ký ức không thuộc về nàng.

Chỉ cần mình chọn cây rìu vàng này, ngày sau có thể vinh hoa phú quý.

Hoặc là rìu bạc thôi, cũng đủ để gia đình có một khoảng thời gian sống sung túc.

Nhưng mà…

Vân Thư yên lặng suy nghĩ một lát, mở to mắt lần nữa, kiên định nói.

“Cây rìu ta làm rơi là cây rìu bình thường kia!”

Nhìn đệ tử Thục Sơn của mình chọn được đáp án đúng, Trương trưởng lão vui mừng cười tươi.

Mấy cái trò này, dùng trước mặt đệ tử Thục Sơn chẳng ăn thua đâu.

Chung đại gia của Hoài Lộc Thư Viên nhấp một miếng trà, tầm mắt rơi xuống Cảnh Dục đệ tử mà hắn đắc ý nhất.

Cảnh Dục ngó nghiêng tứ phía, ở đây trừ hắn ra còn đâu chẳng thấy ai.

Hắn còn đang cầm một cây rìu trong tay.

Cảnh Dục gãi gãi đầu, hắn nhớ hình như là mình tuân lệnh sư phụ đến đây chặt gỗ thì phải.

Lúc đi qua cầu, cây rìu lỡ rơi xuống nước.

Thần sông xinh đẹp hiện thân, vẫn hỏi câu khi nãy.

“Tu sĩ trẻ tuổi ơi!! Ngươi làm rơi là cây rìu vàng này, cây rìu bạc này hay cây rìu bình thường này đây?”

Cảnh Dục bất ngờ, nhìn chằm chằm vào bộ ngực của Thần sông.

“(000)…”

“Ta đánh rơi chính là trái tim bị nàng đoạt mất đó.” Cảnh Dục cười tà. Thần sông: …hả?

Cảnh Dục tựa bên bờ sông, vuốt vuốt tóc.

“Cô nương, nàng có dảnh không?

Đi uống một chén với ta đi, ta mời nàng”

Thần sông ngỡ ngàng, vội vàng quay về quay về chủ đề cũ, “Ngươi mất là cây rìu nào?”

“Thật ra là ta cố ý đó, không làm rơi rìu thì làm sao gặp được nàng.

Đúng rồi, nàng có thể giúp ta một chuyện không?”

Thần sông tỷ tỷ thờ ơ hỏi, “Chuyện…chuyện gì?”

“Mau yêu ta đi!”

Thần sông lạnh lùng, ném thẳng ba cái rìu vào Cảnh Dục.

“Ai nha -”

Nhìn biểu hiện của đồ đệ mình, cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh.

Chung đại gia vẫn giữ vững nụ cười trên gương mặt, nhưng trong đầu hắn đang nghĩ phải chôn tên Cảnh Dục này ở chỗ nào bây giờ đây?

“Cái rìu này được đấy!”

Lý Bình An vung rìu, bán được khối tiền đây.

Lão Ngưu ngưu ~ một tiếng, tôi nay ta muốn ăn thêm một cái bánh nướng. “Vèo ~”

Bỗng nhiên rìu bay xuống sông.

Thần sông xinh đẹp xuất hiện.

“Tu sĩ trẻ tuổi ơi!! Ngươi đánh rơi là cây rìu vàng này

Hay cây rìu bạc này, hay là cây rìu cũ kỹ này?”

Ôi câu chuyện này, sao lại quen như vậy?

Mình nếu chọn rìu vàng, nó sẽ bảo mình không thành thật.

Nếu mình chọn cây rìu bình thường kia, vậy thì mình sẽ được nhận cả ba thanh rìu.

Không không không!

Đó vẫn chưa phải lựa chọn tốt nhất.

Lý Bình An và lão Ngưu thầm thì một lát.

Thần sông hơi mất kiên nhẫn, tiến lên phía trước. “Rốt cuộc là các ngươi làm rơi cái rìu nào?”

Lúc này, Lý Bình An bỗng nhiên đưa tay nhấc nàng lên.

“Oái! Ngươi muốn làm gì?”

Thần sông khiếp sợ.

Chỉ thấy, Lý Bình An vứt luôn Thần sông xuống sông.

Một lát sau, nước sông ùng ục.

“Tu sĩ trẻ tuổi ơi!!!~

Ngươi đánh rơi là Thần sông vàng, Thần sông bạc, hay Thần sông bình thường này đây?”

Lý Bình An và lão Ngưu lại gom cả đám lại rồi ném vào trong nước.

Ùng ục ùng ục –

“Tu sĩ trẻ tuổi ơi!!! Ngươi mất là..

Mọi người: (O_o)????

Chương 327: Buổi giao lưu chính thức bắt đầu

1290 chữ

“He he he~”

“Phát tài rồi, phát tài rồi.

Lý Bình An và lão Ngưu cầm một đống rìu vàng của mình đi ra, cười tít mắt. Theo quy định, chỉ cần người tài đạt được ba cái rìu liền coi là thông qua. Mà Lý Bình An nộp có ba cái rìu thôi.

Một đống còn lại, không phải thuộc về hắn à.

Thiếu cốc chủ Ngũ Lăng Cốc Tiêu Trúc vội vàng níu chân Thần sông.

“Ngài không thể đi được!”

Thần sông nước mắt nước mũi tuôn trào.

“T

“Ta làm sao mà sống được đây huhu, không chỉ bị người ta trêu ghẹo, mà còn bị tên tiểu tử kia lấy mất bao nhiêu rìu!”

Vượt qua rừng trúc Vấn Tâm Quan.

“Ồ, ngươi cũng gặp Thần sông hả?”

“Đúng vậy đó, ta đoán lúc đó chắc là do bị trận pháp ảnh hưởng”

Mọi người xôn xao bàn tán.

Lý Bình An với lão Ngưu tính toán sau khi bán đồng rìu kia, bèn kiếm chỗ nào ăn ngon một bữa/

Liễu Vận cúi đầu cười, mấy trăm năm sau mà nhìn thấy cảnh này chắc cũng bùng nổ lắm.

Thanh Phong trưởng lão vỗ đùi bôm bốp, không hổ là đồ đệ của ngộ.

Cần kiệm chăm chỉ việc nhà!

Ngũ Lăng Cốc đại lễ đường.

Đầu xuân, mùa của tơ liễu bay theo gió

Đại hội trừ yêu chính thức bắt đầu!

Đã có hàng trăm phóng viên của các tờ báo chầu trực ngay tuyến đầu, đều hi vọng mình có thể phỏng vấn trực tiếp những người ở đây.

“Mau nhìn kia, người đang đi tới kia là nữ hoàng của Đại Tùy”

“Nữ hoàng điện hạ, xin hỏi lần này ngài tham gia Đại hội trừ yêu…
“Nữ hoàng điện hạ…

Đám phóng viên bị bọn hộ vệ ngăn lại.

Nhưng mà lực chú ý của bọn họ rất nhanh đã chuyển sang hướng khác.

“Là ngài Đại Nho Chung của Hoài Lộc Thư Viện!”

“Phong chủ mới của Thông Thiên Phong”

Mặc cho Thông Thiên Phong Phong chủ làm loạn, đây là chủ đề nóng đây.

Nhất thời, chỉ có tiếng ồn ào.

Vương Nghị nắm tay Linh Nhi chen vào giữa đám người.

“A, A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Bàn Tuấn!”

Vương Nghị nhảy cẫng lên vẫy vẫy mấy người đứng đó không xa.

Ba người A Lệ Á nhìn thấy Vương Nghị, bỗng chốc sững sờ.

Bốn đứa trẻ ngày ấy trừ trấn nhỏ An Bắc của Đại Tùy đi ra, cách biệt hơn mười năm, cuối cùng hôm nay đã gặp lại.

Bọn họ đã không còn là những đứa trẻ ngây thơ như lúc trước nữa rồi.

“Tiểu tử ngươi!”

Vương Nghị cười hề hề, ôm lấy cổ Bàn Tuấn.

“Linh Nhi và A Lệ Á càng ngày càng xinh, sao rồi ở Thư Viện có ai bắt nạt các ngươi không?”

Bàn Tuấn đáp lời hắn: “A Lệ Á không bắt nạt người khác là tốt lắm rồi, làm gì có ai dám bắt nạt nàng”

A Lệ Á cười nói: “Vương Nghị, tiểu tử nhà ngươi biến lớn thấy!”

“Đúng rồi, giới thiệu với các ngươi đây là sư muội của ta, Linh Nhi

Thiếu nữ áo tím đứng sau lưng hắn mỉm cười với bọn họ, coi như là chào hỏi.

A Lệ Á nháy mắt mấy cái với Vương Nghị, “Tiểu tử này giỏi đấy, số đỏ lắm, tiểu cô nương xinh đẹp như vậy!

Ta nhớ hồi trước không phải ngươi cứ đòi theo đuổi ta à? Giờ đổi mục tiêu rồi hả?”

Vương Nghị đỏ mặt, vội vàng ngăn A Lệ Á tiếp tục chủ đề này, lúng túng nói. “Chuyện năm xưa qua rồi, không nhắc đến nữa không nhắc đến nữa.

Mấy người còn lại cười khẳng khặc.

Xa cách vài năm giờ gặp lại, tuổi thì đã tăng người vẫn thế.

Lâu rồi mới gặp, không hết chủ đề tám chuyện.

Nói hết tâm sự, cùng bao vui mừng không thể che giấu.

Trong Ngũ Lăng Cốc, người của Ngũ Lăng Cốc đã bố trí xong tất cả rồi.

Các đại đệ tử lần lượt bước lên võ đài, tuy rằng lần này không có nhiều đệ tử trực tiếp tham chiến. Thế nhưng lại có rất nhiều khán giả đến xem, không người nào muốn bỏ lỡ dịp quan trọng này. Những đệ tử lên đài lần này, e rằng trong tương lai sẽ trở thành đỉnh cao trong các môn phái, gia tộc.

Đa phần tu sĩ đều không giống người dân vừa xem vừa cãi nhau, họ ngồi ngay ngắn trật tự, thêm phần khiêm tốn.

Tuy rằng các môn phái lớn, các gia tộc ít nhất cũng có chút xích mích, hận thù nhau đấy.

Nhưng mà trong trường hợp này, bên ngoài thì tỏ ra vui vẻ, hòa thuận, lịch sự các kiểu.

Sau lưng chửi bới cái gì ai mà biết.

Chủ trì Đại hội trừ yêu lần này là Thiếu chủ Ngũ Lăng Cốc Tiêu Trúc.

“Tại hạ Tiêu Chúc, mến chào các vị.

Đây là lần đầu ta chủ trì buổi giao lưu Đại hội trừ yêu, nếu có gì sai sót mong các vị tiền bối thông cảm..”

Tiêu Chúc nhớ kỹ nội dung mình đã học thuộc.

Phần thưởng của buổi giao lưu này không hấp dẫn những người kia là bao.

Cái quan trọng là đối với Bách gia mấy phần thưởng này có cũng được không có thì thôi, thanh danh

mới là cái chính cơ.

Lý Bình An ngồi trên bồ đoàn, ngáp một cái.

Mấy món trà, bánh, trái cây bày ở trên bàn đều cực kỳ đẹp mắt.

Hắn nhúp lấy một quả nho, sau đó bỏ tọt vào trong miệng.

Lão Ngưu lôi đâu ra một mình rượu, mở nắp bình ra.

Tu ừng ực ừng ực.

Rượu ngon!!

Một người một trâu, lập tức bắt đầu đánh chén.

Vừa mới ăn liền có thị nữ xinh đẹp bưng đồ lên tiếp.

Như thế này còn có trận đấu để xem nữa –

Khà khà! Cuộc sống còn gì vui hơn chăng?

Điều này khiến Lý Bình An nhớ về cuộc sống hồi học đại học, cùng với các anh em trong ký túc xá thức đêm tỷ thí

Ngày tháng đã qua, cho dù có làm hoàng đế lão đây cũng không quên.

Hôm nay là lễ khai mạc, chủ yếu để cho mấy vị dẫn đội nói chuyện với nhau.

Biểu dương ý nghĩa của đại hội trừ yêu, gửi gắm tấm lòng của các môn phái bla bla…

Sau đó là rút thăm phân tổ đấu.

Đa phần là mấy lời vô nghĩa, Lý Bình An chẳng buồn nghe.

Hồn phiêu đến tận nơi nào, hồi lâu sau.

Cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính.

Hôm nay là vòng loại đầu, tổng cộng có hơn sáu trăm đệ tử trẻ tham gia vòng loại này.

Trong đó, các thế lực lớn, dẫn đầu là các môn phái, Chư tử Bách gia của Nho, Đạo, Phật tam giáo. Cùng với thế hệ trẻ của Hoàng Triều, và các đệ tử của các gia tộc lớn.

Theo quy định, tốt đa mỗi nhà có sáu đệ tử tham gia.

Phân thành hai tổ giáp, ất, mỗi tổ ba người.

Lần này Thục Sơn có tổng cộng hai mươi đệ tử tham gia, trong đó có sáu người lên sàn.

Còn lại mười mấy người là dự bị.

Một khi có đệ tử trên võ đài bị thương không còn cách nào tiếp tục đứng vững, vậy thì phải bổ sung vị trí trống kịp thời.

Chương 328: Trùm xã giao của Thục Sơn

2025 chữ

“Lưu sư huynh cố lên!”

Thi thoảng trên khán đài vang lên tiếng hò reo.

Tiếng vô tay, tiếng cổ vũ.

Trận đầu là đệ tử của Thanh Vân Tông Đinh Yến đấu với đệ tử của Tam Thiên Đảo Lưu Hồng.

Hai người đều là tu sĩ Luyện Khí, tu vi đều thuộc tứ phẩm Trung Kỳ, đều là những người nổi bật trong thế hệ tu sĩ trẻ.

Song phương đều muốn giành chiến thắng, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi người này cũng không làm gì được người kia.

Hai người không ngừng nâng cao công lực, khí thế được đẩy lên không ngừng.

Tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt, chiêu thức càng ngày càng tàn nhẫn. Sau thời gian nửa chén trà.

Trận đấu cuối cùng cũng đến cao trào.

Thanh Vân Tông Đinh Yến dùng pháp bảo chặt đứt một cánh tay của Lưu Hồng. Tam Thiên Đảo Lưu Hồng cũng không vì mất một cánh tay mà ngừng động tác. Tung ra mười mấy tấm phù lục.

Pháp lực mênh mông ngưng tụ trong bàn tay, hóa thành lôi chưởng!

Một chưởng này như lửa giận của Lôi thần.

Mang theo sức mạng điên cuồng mà bá đạo, lao tới Đinh Yến.

Đinh Yến vốn né không kịp, khỏi phải nói đến phòng ngự.

Trúng một chưởng này, không chết cũng tàn phế.

Đúng lúc này, trọng tài đột nhiên ra tay.

Ngăn lại lôi chưởng của Lưu Hồng.

“Tam Thiên Đảo, Lưu Hồng chiến thắng”

Người của Thanh Vân Tông trên tầng hai khẽ thở dài một hơi.

Sắc mặt của đám người Tam Thiên Đảo cũng không mấy dễ nhìn.

Trận này, tuy thắng nhưng Đinh Yến cũng bị trọng thương.

E rằng không thể tiếp tục ra sân.

Lúc này, có mấy người vội khiêng Lưu Hồng đi.

Những tu sĩ ở đó xem náo nhiệt cũng nhanh chóng giữ im lặng.

Bởi vì bọn họ đã nhận ra rằng, trận giao lưu này, trọng tâm không đặt ở hai chữ “giao lưu”.

Nếu ban nãy không có trọng tài ra tay ngăn cản.

Chỉ sợ Đinh Yến sẽ chết dưới lôi chưởng của Lưu Hồng.

Còn trước đó nữa, nếu không nhờ Lưu Hồng phản ứng nhanh, sợ rằng thứ mà pháp bảo của Đinh Yến đoạt đi không phải là tay mà chính là đầu của hắn.

“Sao lại ra tay ác độc như vậy?”

“Không phải chỉ giao lưu thôi sao?”

“Chậc chậc – Đúng là đặc sắc.”

Lý Bình An và lão Ngưu ngồi cắn hạt dưa, chăm chú

sát.

“Đinh Yến này am hiểu phù triển, lôi chưởng trong tay hắn xuất thần nhập hóa, đáng tiếc vẫn còn thiếu”

Đinh Yến cùng Lưu Hồng rời khỏi võ đài.

Tam Thiên Đảo và Thanh Vân tông lại có một đệ tử khác lên đài.

Mỗi tiểu đội có ba người.

Ai mới là người có thể trụ đến cuối cùng, ai mới là người chiến thắng. Không lâu sau, trận đấu đã có kết quả.

Bốn người trọng thương, hai người bị thương nhẹ, không ai tử vong. Cuối cùng, Tam Thiên Đảo giành chiến thắng.

Trận thứ hai là đội của Hoài Lộc Thư Viện, đội trưởng là Cảnh Dục.

Trọng tài còn chưa giới thiệu xong.

Trên khán đài đã truyền đến tiếng reo vang lừng.

“Cảnh Dục sư huynh!”

Cảnh Dục và Trường Thanh là hai người rất được hâm mộ trong thế hệ trẻ.

Được xưng là hai đóa kỳ hoa của giới Tu hành.

Hai người dung mạo tuấn tu, thiên phú tu hành cao, là gương mặt thân quen của mỗi tờ báo. Thấy bảo bọn họ có lượng fans hâm mộ hùng hậu lắm.

Fans hâm mộ?

Lý Bình An nghĩ thầm, sau này mình có thể lấy đồ lót, bít tất, quần áo gì gì đó của bọn họ.

Đem đi bán cho đám fans cuồng kia không? Phỏng chừng kiếm được bội tiền đấy.

Cảnh Dục xuất hiện với nguyên cây trắng, sau lưng đeo một thanh trường kiếm, sát ý hiện lên trên gương mặt trắng nõn.

Dường như ông trời muốn xây dựng hắn trở thành mỹ nam tử hoàn hảo nhất thế giới.

Lý Bình An ngồi trên khán đài tỏ vẻ, ồ ta chỉ có thể chấm cho mấy thao tác này của ngươi 82 điểm thôi, 18 điểm còn lại gửi con 666 tặng cho ngươi.

Đặc sắc, con mẹ nó thật là đặc sắc.

Lý Bình An và lão Ngưu ngồi xem chăm chú.

Là một khán giả, Lý Bình An kêu lên một tiếng thích thú.

Cảnh Dục đối đầu với người kia, nhưng tên của hắn là gì Lý Bình An còn chẳng nhớ rõ.

Mà chẳng sao, tên đó chỉ trụ được trên đài mười giây chứ mấy.

Chào hỏi, rồi xuất chiêu.

Sau đó bị Cảnh Dục đánh rớt xuống đài.

Trận tỷ thí này, đặc sắc khỏi bàn.

Khán đài yên tĩnh, mà những cao thủ đứng trên đầu càng yên tĩnh hơn.

Kỳ thật người đấu với Cảnh Dục không yếu, thực lực rất mạnh.

Nhưng mà đánh với Cảnh Dục còn chẳng qua được hai hiệp.

Tuy rằng tên Cảnh Dục này có hơi lông bông, nhưng lực thực lực thì khỏi phải bàn cãi.

Cuối cùng vô cùng thuận lợi mà chiến thắng một chuỗi ba.

Hai tên đồng đội phía sau căn bản là chẳng đến lượt bọn họ thể hiện.

“Chung đại gia có một đệ tử tốt đấy”

Trên đài cao, Nữ Hoang Liễu Vận bình phẩm nói.

Chung đại gia cười nhạt một tiếng, nói vài câu khiêm tốn.

Nghĩ thầm vốn định chôn tiểu tử này, nhưng thôi tối nay đổi thành vùi đi.

Vòng đầu tiên tiếp tục mãi đến khuya.

Lúc bắt đầu còn thấy đặc sắc đấy, mà càng về sau lại càng qua loa.

Dù sao cũng mới là vòng đầu.

Nói thú vị hơn thì, chắc là trận đấu của Vân Thư Thục Sơn.

Trận đấu của ba nữ nhân…quả thật còn tàn nhẫn hơn trận đấu của nam nhân.

Sáu đệ tử của Thục Sơn đều giành thắng lợi, đạt được tư cách tham gia vòng thứ hai.

Đương nhiên những điều này đều nằm trong sở liệu, với thực lực của Thục Sơn mà bị loại ngay từ vỏng gửi xe vậy thì sau này đổi sang chăn heo đi.

Tiếng chuông vang lên, buổi tỷ thí hôm nay kết thúc.

“Thắng rất nhẹ nhàng, ta còn tưởng đối thủ rất mạnh.

“Vòng sau ngươi chiến thắng rồi, đừng có đánh tiếp nữa nhường ta đi

Đám người Thục Sơn líu la líu lo.

“Mọi người chớ có chủ quan. Lưu Nhị Cẩu nghiêm túc nhắc nhở.

Vân Thư và Lưu Nhị Cẩu lần lượt là đội trưởng của hai đội giáp, ất, bị đám người coi như ngôi sao mà đẩy vào giữa bảo vệ.

Lý Bình An dắt lão Ngưu đi theo sau.

Hắn đương nhiên cũng giống những người khác, được coi là ứng viên dự bị.

“Ê! Bên này”

Cảnh Dục từ trong đám người bước ra.

Lưu Nhị Cẩu và Vân Thư không hiểu.

Bạch Y Cảnh Dục tiếng tăm lừng lẫy của Hoài Lộc Thư Viện, đương nhiên là bọn họ biết.

Chỉ là bọn họ chẳng hiểu có quen nhau gì đâu, sao Cảnh Dục này lại nói như thân thiết lắm thế. Nhiều năm không gặp, Cảnh Dục ôm Lý Bình An một cái, rồi nói nhỏ.

“Nghe bảo bây giờ ngươi là đại đệ tử của Thông Thiên Phong, có tiểu sư muội xinh đẹp nào giới

thiệu cho ta không?”

Lý Bình An nghĩ thầm, cả Thông Thiên Phong có mỗi một trâu một lửng thôi. Làm gì có tiểu sư muội xinh đẹp nào, có loli đẩy ngươi có muốn không?

Cảnh Dục nói: "Buổi tối có dự định gì không? Ta biết một chỗ hay lắm, đêm nay… "Cảnh Dục!"

Chưa nói hết lời, đã bị một đám tiểu cô nương đứng ở đây chờ từ lâu vây kín.

Lý Bình An cười bất đắc dĩ.

Có người kinh ngạc hỏi: "Bình An sư huynh, ngươi quen Cảnh Dục của Hoài Lộc Thư Viện sao? Nhìn thì có vẻ quan hệ của hai người rất tốt.

"Trước đây có quen.

Thần sắc Lưu Nhị Cẩu khẽ động, Cảnh Dục sẽ là kình địch của Thục Sơn bọn họ.

Còn gì tốt hơn nếu có thể lấy được tin tức của hắn.

"Sư phụ, núi Long Hổ đã xây lại rồi, người đừng kiếm chuyện với Lý tiên sinh nữa.

Lối ra, Tần Thời cố gắng khuyên can sư phụ nhà mình.

Lão thiên sư ngồi xổm chỗ cửa ra vào, u oán nhìn hắn.

"Không được! Tên này lấy mất Bạch Ngọc Kinh của ta, ta đòi tiền hắn thì sao?Mẹ!" Bên kia, A Lệ Á, Vương Nghị và những người khác đều đang chờ Lý Bình An.

"Ngươi chắc chắn là tiên sinh sẽ đến?"

A Lệ Á gật đầu" Ừ tiên sinh nói trong thư, hắn bảo bây giờ hắn là đệ tử của Thục Sơn, nhất định sẽ đến"

"A, tiên sinh!"

Vương Nghị nhìn thấy Lý Bình An đang đi ra.

"Tiên sinh!"

Nhưng mà, bọn họ chưa kịp lên tiếng đã có người đoạt lời.

“Tiểu tử, trả tiền! Viết thư đòi nợ gửi ngươi người cố ý không nhìn thấy đúng không”

Lão thiên sư nắm cổ áo Lý Bình An.

Tần Thời cười ngại ngùng, “Tiên sinh.

Lý Bình An hết cách nhún vai nói, “Ta là người mù, ngươi viết thư cho ta?”

“Hờ! Tiểu tử ngươi đừng có xạo le, trả tiền cho lão!”

“Nhìn hắn mặc đạo bào, hình như là Lão thiên sư của núi Long Hổ, Nhị Cẩu sư huynh?”

Lưu Nhị Cẩu trầm giọng đáp lời, “Bỏ hai chữ “hình như” đi, chính là Lão thiên sư của Núi Long Hổ đấy”

“Tiên sinh! A, lão đạo thôi ngươi kéo đại thúc nhà ta làm gì?”

Lúc này A Lệ Á và những người khác cũng sáp lại.

“Tiểu cô nương thật xinh đẹp, hình là là đệ tửu của Hoài Lộc Thư Viện”

“Ê, bên này!”

Trường Thanh không chen vào được, chỉ đành đứng bên ngoài gọi Lý Bình An. Sư phụ đã biết chuyện Trường Thanh Độ Kiếp thất bại.

May là nhờ có Lý Bình An, Trường Thanh mới sống ít.

Vì vậy hắn muốn Trường Thanh mời Lý Bình An đến đây, cảm tạ hắn một câu. “Hình như…là Phật gia Thánh đồ Trường Thanh. Lưu Nhị Cẩu nuốt nước bọt nói.

Đám đệ tử Thục Sơn sững sờ, cố nhịn không há hốc miệng.

Có người đã vẽ ra bức tranh trong đầu.

Lý Bình An là đại lão đứng sau các thế lực, một tay che trời, nhấc lên một mảnh giang sơn.

11:48

Có quan hệ thân thiết với Phật gia Thánh Đồ, đệ tử Hoài Lộc Thư Viện, đám người Long Hổ sơn. Thục sơn…trùm xã giao?

“Lão tử đến đòi nợ đấy, đừng có tranh với lão tử!” Lão thiên sư gào lên.

“Thả đại thúc của ta ra! Lão đầu thúi!” A Lệ Á không hề SỢ hán.

Mắt thấy những người khác càng ngày càng cãi nhau càng to.

Lúc này, một thái giám mặc trang phục trong cung cầm phất trần đi tới. “Vị nào là Lý Bình An, Lý tiên sinh?”

Lý Bình An bị người vây quanh, không nghe thấy.

Thái giám cất cao giọng.

Vân Thư vẫy vẫy tay, nhìn ra người kia là người trong cung. “Công công tìm Bình An sư huynh chẳng hay là có chuyện gì?”

“Ngài là?”

“Bọn ta là đệ tử của Thục Sơn, tại hạ là Vân Thư, sư muội của Bình An sư huynh”

“A, vậy nhờ ngài chuyển lời đến Lý tiên sinh, bệ hạ cho mời ~”

Đệ tử Thục Sơn: ...

Quả là trùm xã giao mà!!

Chương 329: Cửu Châu sát

1431 chữ

Ngũ Lăng Cốc đều bố trí chỗ nghỉ ngơi cho mỗi nhà.

Phòng nào cũng có nha hoàn, gia nô.

Đệ tử Thục Sơn được sắp phòng ở phía Đông nam.

Hoa Cúc, hoa Mai, hoa Tử Kim, hoa Giang Hà mang đến cho căn phòng hương thơm nhàn nhạt, thấm vào ruột gan.

“Haiz, sao Bình An sư huynh vẫn chưa về nhỉ?” Một tên đệ tử Thục Sơn hiếu kỳ hỏi.

“Bình An sư huynh có nhiều bằng hữu, đương nhiên phải nán lại lâu rồi”

“Ồ, ngươi nghĩ xem vi diệu nhờ, làm cách nào mà huynh ấy quen nhiều người như vậy nhỉ.

Đệ tử của Hoài Lộc Thư Viện, Phật gia Thánh đồ, Lão thiên sư núi Long Hổ.

Còn được Nữ Hoàng của Đại Tùy triệu đi.”

Lưu Nhị Cẩu cười nói với hắn: “Bình An huynh, ngao du bên ngoài đã nhiều năm, quen nhiều bằng hữu là chuyện phải thôi.

Tục ngữ có câu, thêm một người bạn thêm một con đường.

Điểm này, có lẽ còn lâu chúng ta mới bằng Bình An sư huynh.

Có người cười chế nhạo, “Trông chờ vào người khác không bằng tự dựa vào mình, đến lúc gặp chuyện thật phải chỉ có thể dựa vào mình mà thôi, cơ bản là phải mạnh.

Những người còn lại thi nhau gật đầu, bọn họ hoàn toàn đồng ý với quan điểm này.

Ý của câu nói kia chính là: chỉ khi ngươi đủ mạnh, thế giới này mới dịu dàng với ngươi.

Nếu muốn đứng ở thế bất bại trong thế giới có mạch nước ngầm luôn sẵn sàng cuộn trào này, cách tốt nhất là phải nâng cao thực lực của mình.

Bất kể là thịnh thế, hay là loạn thế, có thực lực là có tất cả.

Nhất định phải không ngừng nâng cao bản thân, để cho mình càng có giá trị hơn.

Mấy trò mèo chỉ có thể dùng tạm thời, không thể dùng cả đời được!

“Được rồi được rồi, mau đi nghỉ ngơi đi, tranh thủ để giữ cơ thể ở trạng thái tốt nhất mai còn thi đấu

“Không hóa thành có!”

“Ta giết!!”

“Ta né nè.”

“Ngộ sẽ thi triển thần công, chém nị thành hai mảnh

Vương Nghị bất mãn kêu.

Có khoảng tám chín người trong phòng.

Đầu tiên là bốn đệ tử của Hoài Lộc Thư Viện Cảnh Dục, Triệu Linh Nhi, A Lệ Á, Bàn Tuấn.

Tiếp đó là Vương Nghị và sư muội kiêm người yêu của hắn Linh Nhi.

Ngồi đối diện là Trường Thanh hòa thượng, ngồi bên trái Lý Bình An là một nữ tử xinh đẹp mặc áo

bào đỏ.

Liễu Vận.

Đội hình này, quả là có một không hai.

Còn hỏi lý do tại sao lại có cảnh tượng này á hả, phải nói đến một canh giờ trước Liễu Vận cho truyền Lý Bình An.

Đã lâu không gặp mặt, Liễu Vận cảm thấy cùng bạn cũ ăn một bữa cơm là chuyện nên làm. Nhưng, vừa hay lúc đó Lý Bình An đang đứng ôn chuyện với đám người A Lệ Á, Vương Nghị.

Sư phụ của Trường Thanh biết Lý Bình An cứu mạng đồ đệ của hắn, vì vậy nhờ hắn tới mời Lý Bình

Thoáng cái đã xảy ra toàn bộ câu chuyện.

Nửa đường, khéo làm sao Lý Bình An gặp được Cảnh Dục.

Vì vậy, chẳng hiểu làm sao mà mấy người này cũng kéo tới.

Bầu không khỏi phải nói gượng gạo thôi rồi, giờ bảo thò chân móc ra một tòa biệt thự cũng chẳng ai dám ừ hử.

May thay, lúc này lão Ngưu lôi bàn cờ từ chiếc túi thần kỳ ra.

Cửu Châu Sát

Này là Lý Bình An và lão Ngưu lúc ở Thục Sơn chẳng có chuyện gì làm làm đấy.

Bây giờ đã đến lúc phát huy công dụng rồi.

Có trò chơi có khác, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Không còn gượng gạo như ban đầu.

“Bằng hữu của ngươi nhiều thật.” Liệu Vận lạnh nhạt nói một câu.

Lý Bình An cười khổ, “Đúng vậy đúng vậy”

Kiếp này không làm gì cả ngoài kết bạn. “Ta sắp chết rồi, ai có thuốc!”

A Lệ Á thân là vua, lên tiếng cầu cứu.

Trên trận còn lại duy nhất một người là trung thần nhưng chưa rõ là ai.

“Đại thúc, mau cứu ta!” A Lệ Á ôm tay Lý Bình An nói.

Lý Bình An cười: “Ta là phản tặc”

Ánh mắt của A Lệ Á quét qua mấy người còn lại, “Hộ giá hộ giá, còn ai là trung thần nữa.

Liễu Vận nhìn thoáng qua thân phận của mình trên lá bài.

“Trung thần

Nhưng nàng vẫn ngồi yên, biểu cảm vẫn như thế. Cuối cùng vua A Lệ Á tử vong, trò chơi kết thúc. A Lệ Á nhìn lá bài của Liễu Vận, mắt trừng to. “Ngươi…sao ban nãy ngươi không cứu ta?”

Liễu Vận cực kỳ ngay thẳng nói: “Ô? Ta là trung thần à, ta quên mất” A Lệ Á phồng má, A Lệ Á giận mà A Lệ Á khum dám nói.

Cảnh Dục thích thú cười hehe.

Được vui chơi cùng một đám mỹ nữ, khiến hắn cực kỳ vui vẻ.

Thậm chí hắn còn ghép đôi xong luôn rồi.

Lý Bình An và Liễu Vận.

Cô nương tên Linh Nhi kia là bạn gái của Vương Nghị.

Tần Thời lại là tên đần, phỏng chừng chẳng có cô nào vừa ý hắn.

Trường Thanh là thì là hòa thượng.

Lão Ngưu thì sao?

Hớ! Làm gì có cô nương nào lại thích một con trâu chứ.

Lão Ngưu bỗng cảm nhận được ánh mắt khinh thường của Cảnh Dục, trừng mắt hờn dỗi. Như vậy mấy cô nương còn lại không phải là của mình hết sao.

Hê hê hê hê!!

“Nào, tiếp tục tiếp tục nào?

Mọi người càng chơi càng hẳn!”

“Ngũ cốc được mùa!”

“Khó tấn công quá!”

“Ê, Cảnh Dục ra bài đi, đến lượt ngươi rồi.

Cảnh Dục: “Gượm đã, ta đang đọc năng lực của lá bài này”

Cảnh Dục đọc dòng chữ ghi năng lực của lá bài, “Ngươi có thể để lại dấu hiệu phát huy hiệu quả tương ứng khi có thời cơ: Khi một lá bài có khả năng quyết định hiệu lực của lá bài khác, ngươi có thể chọn bỏ qua bằng cách chọn “Tử vi”, sau đó quyết định nên đổi thành 5 Bích hoặc 5 Cơ…Chuẩn bị các bước hoặc kết thúc luôn, ngươi có thể chọn xem phần đầu của các quân bài X (X là số quân bài đã đánh dấu). Nếu làm như vậy,ngươi có thể sắp xếp lại trình tự của bộ bài.

Cảnh Điềm trố mắt, ôm đầu.

Cái đẹo gì đấy, đẹo hiểu cái mô tê gì cả!!

Tần Thời phe phẩy quạt lông.

Trường Thanh ngồi bên cạnh thắc mắc, ngươi phe phẩy quạt làm cái chi.

Tần Thời cho Trường Thanh xem kỹ năng võ tướng của hắn.

“Quan Tinh: Ngươi có thể cầm quạt lông kết thúc ván chơi Trường Thanh liếc qua giới thiệu kỹ năng của mình.

Kỹ năng một: Cái này không dùng được cái đếch gì hết.

Kỹ năng hai: cái này cũng thế luôn.

Kỹ năng ba: ngươi ngủm tức là ngươi đã nghẻo

Trường Thanh: ...

Mọi người vô cùng tò mò về kỹ năng võ tướng này.

Vô Ngôn: Không thể nói chuyện đến khi kết thúc ván chơi.

Hồn Thương: nếu giá trị thể lực của ngươi là 1, ngươi sẽ rất bi thương.

Đoạn Tràng: Sau khi ngươi bỏ mạng, ngươi có thể chọn cắt lạp xưởng, có thể yêu cầu người giết ngươi giúp đỡ.

Mọi người thích thú quan sát.

“Não của ngươi phát triển kiểu gì vậy, sao mà nghĩ ra được lắm trò thế?”

Cảnh Dục tò mò chọc chọc đầu Lý Bình An.

“Đến! Chia bài tiếp đi!”

Lần này đến lượt Lý Bình An làm vua.

Liễu Vận nhìn qua thấy lá bài của mình là trung thần, cười cực kỳ sâu xa.

Bởi cái gọi là miệng xinh răng nhỏ thơm, mặt nhỏ mày kiếm mắt ánh sao.

Hoa đào chưa rơi xuống, gió xuân thổi bán tường.

“Vạn tiễn xông lên!”

Chỉ một lát sau, tiếng cười vui vang vọng khắp căn phòng.

Chương 330: Chỉ hận đọc thiếu sách

1672 chữ

Sáng sớm hôm sau Lý Bình An luyện Quy Tức Công một lúc, sau đó thong thả đi dạo. Nhìn có vẻ là tản bộ, nhưng thực ra là luyện công.

Yên tĩnh ngưng thần, vận khí vận công.

Mỗi một lần, hắn hít sâu một hơi.

Bên trong không ngừng lưu chuyển, tinh thần càng thêm phấn chấn.

Mỗi lần hít thở, đều có một cỗ khí lưu, lên xuống theo hô hấp của hắn.

Hắn tưởng chừng như đang ở trong đại dương mênh mông, từ từ cất cách, áp lực dần dần vơi đi. Đi dạo vài vòng, lúc này hắn mới về đến phòng.

Trong phòng lộn xộn thôi rồi.

Những lá bài Cửu châu sát vương vãi khắp nơi, còn có cả mấy thùng rượu size siêu to đang nằm xông xoài trên đất.

Đêm qua cùng nhau chơi, sau đó Cảnh Dục đề nghị uống rượu.

Rồi say

đến chẳng biết đầu vào đâu.

Nhìn khung cảnh bây giờ đi, Trường Thanh nằm trên đất, gối đầu lên chiếc giày ngáy khò khò…

Cảnh Dục thì ôm cột, có vẻ như hắn đang mơ thấy mình động phòng với mỹ nhân.

Bàn Tuấn ôm lấy chân hắn, nhét vào trong miệng.

A Lệ Á ở giữa nằm hình chữ đại (K), tay thì chĩa vào Bàn Tuấn, chân thì gác lên mặt Trường Thanh.

Đôi đùi đẹp theo vạt áo nửa hở hiện ra, tóc dài tán loạn.

Vương Nghị và Linh Nhi thì ngồi dựa vào nhau, tư thế ngủ tạm coi là bình thường.

Tần Thời thì đứng thẳng tắp một bên.

Có duy nhất Liễu Vận ngồi trên gường, nghiêng người dựa vào bên tường.

Hiển nhiên là đêm qua cũng uống nhiều rượu.

Lý Bình An rót trà giải rượu lạnh cho bọn họ, lần lượt đánh thức rồi đưa từng người.

Dù sao hôm nay vẫn có trận đấu mà.

“Ưm ~ Ta đang ở đâu vậy?”

Cảnh Dục rõ ràng là có chút mơ hồ.

“Ôi đệt, ta mơ thấy có người gặm chân ta!”

Bàn Tuấn dụi dụi mắt” Ta mơ thấy mình đang gặm giò heo.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, hình như phát hiện ra gì rồi.

Lý Bình An thân thiết nhìn bọn họ, “Uống chút trà giải rượu đi.

“Tối hôm qua, có ai đó nói mớ gì thì phải. A Lệ Á nói.

“Còn có người nào đó đánh rắm thúi lắm!” Vương Nghị nhớ lại, “Người đó thả rắm đấy, sau đó lại có ai đấy xì xì ~ cái nữa”

“Ta nghe thấy thấy ngươi nói mớ thì phải” A Lệ Á thì thầm với Liễu Vận.

Ánh mắt Liễu Vận hơi sáng lên, lạnh lùng nói:” Ngươi nghe lầm.

”

“Là ngươi mà, ngươi hỗ cái gì mà quả nhân là Hoàng Đế Đại Tùy, quả nhân không gì là không làm được gì gì đó”

Khuôn mặt nhỏ của Liễu Vận đỏ lên, đôi môi đỏ mọng khẽ run, “…Còn…còn gì nữa không?”

A Lệ Á liền sát lại, liếc sang Lý Bình An, “Ngươi còn gọi tên của đại thúc nhà ta.

Đại thúc nhà ngươi? Hắn trở thành của nhà ngươi bao giờ thế?

Liễu Vận nhíu mày, nhưng không nói ra những lời này.

Sắc mặt của nàng càng lạnh hơn, “Không được nói với người khác!”

A Lệ Á trừng mắt nhìn.

Trường Thanh hòa thượng niệm A di đà phật, “Người xuất gia sao có thể uống rượu, tội lỗi tội lỗi”

Cảnh Dục lại bắt đầu trêu chọc hắ.

Không biết A Lệ Á nói gì với Liễu Vận, khiến Liễu Vận xấu hổ mặt đỏ bừng.

Vương Nghị với Linh Nhi lại thủ thỉ mấy lời yêu đương.

Tần Thời thì thật thà đứng ngốc một bên.

Triệu Linh Nhi lại là người đứng dậy bắt đầu thu dọn đống bữa bãi trong phòng…

Lý Bình An cảm nhận được sự náo nhiệt này, nhấp một miếng trà, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Nếu như có thể, hắn thật sự hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này.

Có những khoảng thời gian dù là ngắn, nhưng cũng đủ lưu lại dấu ấn vĩnh cửu, khiến ngươi mãi

nhớ không thôi.

Thật tốt –

“Đủ hết chưa?”

Đệ tử Thục Sơn đã rời giường từ sớm, tập hợp ở một chỗ.

Chấp pháp trưởng lão Trương trưởng lão nhìn lướt qua, “Đủ người chưa?” “Đủ rồi”

“Bình An huynh đâu?”

Lúc này Lưu Nhị Cẩu mới phát hiện trong đám kia không có Lý Bình An. Trương trưởng lão lập tức đen mặt, nói thầm.

“Quả thật sư phụ thế nào, đồ đệ thế ấy mà. Vân Thư nói: “Để con đi tìm”

“Ta cũng đi”

Lưu Nhị Cẩu nhìn ra Trương trưởng lão đang không vui, vội vàng bỏ chạy.

Trương trưởng lão đang bực mình với Thanh Phong, sợ không có chỗ này trút ra đây.

Một nhóm ba người vừa tới phòng của Lý Bình An.

Chưa kịp gõ cửa, thì người trong phòng đã mở cửa trước.

Bước ra là một nữ tử mặc hồng bào.

Dáng vẻ có chút lười biếng.

Chỗ cần lồi thì lồi chỗ cần lõm thì lòm, có một loại mỹ cảm thành thục yêu mị.

Mày lá liễu mắt sáng như sao, làn da trắng nõn, vầng tráng toát ra khí chất duyên dáng sang trọng.

Ba người đứng ở ngoài cửa hơi sửng sốt.

“Bệ hạ. Trương trưởng lão khẽ gật đầu hành lễ.

Liễu Vận chỉ cảm thấy người này có hơi quen mắt, mà cũng không nhớ rõ là ai.

Thấy trên áo của người này có thêu ký biểu tượng của Thục Sơn.

Mỉm cười, coi như là đáp lễ.

Nghiêng người bước qua.

Mùi rượu? Quần áo xốc xếch?

Đầu Trương trưởng lão “Uỳnh” một cái.

Tuy rằng rất khó tin, nhưng mà sự thật rành rành trước mặt.

Lý Bình An bắt được Nữ hoàng rồi!?

Với tư cách là trưởng lão đứng đầu trong các Chấp pháp trưởng lão của Thục Sơn, Trương trưởng

lão là người đã nhìn thấy đủ mọi chuyện trên đời.

Nhưng giờ không thể không kinh ngạc, nghĩ xem sau đó phải làm sao.

Lý Bình An là đệ tử của Thục Sơn, ở rể ở Vương triều Đại Tùy?

Bây giờ Vương triều Đại Tùy cũng không đơn giản như những Vương triều khác.

Thế lực của Yêu tộc ngày càng lớn dần.

Chư tử Bách gia muốn nâng đỡ Vương triều Đại Tùy, đoàn kết lòng

dân, củng cố thế thực.

Một lần nữa vùng dậy Đại Tùy, khỏi cần nghi ngờ đây là sự lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy tình huống này nội tình hết sức phức tạp.

Chẳng lẽ là ta coi thường Lý Bình An này, hắn đã tính xong đường lui rồi?

Ngay khi Trương trưởng lão đang bổ não đến đẩu đến đâu rồi.

Cửa lại mở ra.

A Lệ Á ngáp ngắn ngáp dài cùng Triệu Linh Nhi bước ra.

Dáng vẻ đang buồn ngủ càng khiến A Lệ Á càng đáng yêu, "Chơi thật là vui" Triệu Linh Nhi cũng cười đáp lời, "Đúng vậy đó, lâu rồi không vui như thế. Chơi..chơi gì?

Vui vẻ?

Trương trưởng lão nhớ lại hồi trước mình ở Tàng Kinh Các lén lút xem mấy cuốn truyện tranh không lành mạnh.

Ba nữ một nam, chơi rất vui sao?

Là lão phu coi thường Lý Bình An này rồi!!

Lúc này, Vương Nghị và Linh Nhi cùng đi ra.

Còn có một nam

Sắc mặt Trương trưởng lão chợt biến, mấy cuốn truyện không lành mạnh kia hình như không nhắc đến tình huống này?

Lần đầu tiên Trương trưởng lão cảm thấy đến lúc cần mà thiếu sách! Ngay sau đó, Bàn Tuấn, Trường Thanh, Cảnh Dục lần lượt bước ra.

Cảnh Dục thoáng nhìn qua Vân Thư xinh đẹp, " He he he~"

" A! Trương trưởng lão, Trương trưởng lão.."

Lưu Nhị Cẩu cùng Vân Thư vội vàng đỡ Trương trưởng lão.

Đợt tỷ thí thứ hai đã bắt đầu.

Buổi tý thí hôm nay càng thêm náo nhiệt.

Lý Bình An và lão Ngưu nhà nhà cắn hạt dưa, quan sát trận đấu.

Bên này hét bên này hò.

Những người được lên võ đài đều là những người có chút bản lĩnh, thuật pháp các kiểu con đà điểu,

khiến người ta không thể không vỗ tay khen hay.

Lý Bình An bỗng nhiên nhíu mày.

Không phải!

Cốt truyện sai phải không, mấy kiểu tỷ thí này phải có nhân vật chính lên sân khấu chứ?

Khó khăn giành được thắng lợi, sau đó được mọi người ủng hộ.

Có vẻ như lão Ngưu đã nhận ra ý tưởng này của hắn, vỗ vỗ vai hắn.

“Ngưu ngưu

Đừng có đoán nữa, huynh đệ.

Dưa hấu chưa đủ ngọt, hay đệm dưới mông chưa đủ êm?

Sao ngươi lại có cái ý tưởng không thực tế đấy hả?

Lý Bình An gật đầu, bây giờ so với tỷ thí còn sung sướng hơn nhiều.

Nhân vật chính pha kè: Tham gia Đấu Thú cũng như thế này.

Vất vả bỏ mẹ, sơ sẩy là mất mạng ngay.

Nhân vật chính real: Ngồi trên khán đài ăn dưa hấu, cắn hạt dưa, có đệm êm ái. Chỉ là…

Lý Bình An luôn cảm thấy hôm nay ánh mắt Trương trưởng lão nhìn hắn cứ lạ lạ sao ấy. Xảy ra chuyện gì sao?

Thôi mặc kệ, xem tỷ thí tiếp.

Nghe thấy bình luận viên nói, trận tiếp theo là truyền nhân của Binh gia lão Mặc. Vương Nghị, và sư muội của hắn Linh Nhi.

Đội người khác là ba người đấy, đội bọn họ có hai người thôi, không chiếm ưu thế. Lão Ngưu vỗ vỗ Lý Bình An, “Đến rồi, đến rồi! Đến lúc hấp dẫn rồi!”

Chương 331: Dù cùng cảnh giới thì cũng phân cao thấp

1032 chữ

Bắt đầu rồi!

Trận chiến đầu tiên, Vương Nghị đấu với đội trưởng đội Giáp của Vân Nhai Các, Liễu Tông.

Lý Bình An phun vỏ hạt dưa, hỏi: Lão Ngưu, ngươi cảm thấy người thắng là ai?"

Vương Nghị!

Lý Bình An nói : "Vậy chúng ta đánh cược một ván.

"Liễu Tông sư huynh!"

Xung quanh vang lên tiếng hoan hô náo nhiệt của đệ tử Vân Nhai Các.

Lần này, Vân Nhai Các có rất nhiều người tới, đội ngũ cũng rất chỉnh tề, mọi người đều rất tự tin. Ngược lại bên phía Vương Nghị rất cô đơn.

Lý Bình An nói: "Lão Ngưu, chúng ta cũng nên ủng hộ Vương Nghị!"

Lão Ngưu gật đầu.

"Vậy ta hô, một hai ba, chúng ta sẽ cùng hô!"

Lão Ngưu tiếp tục gật đầu, dù sao cũng là huynh đệ của chúng ta.

"Một, hai, ba!"

Lão Ngưu hít sâu một hơi, kêu một tiếng.

Một tiếng trâu kêu khiến tất cả mọi người tập trung nhìn qua. Lão Ngưu trừng mắt nhìn, cúi đầu xuống đất.

Lý Bình An cười. Đương nhiên, đây chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn.

Rất nhanh, Liễu Tông và Vương Nghị trên lôi đài đã lao vào đấu. Vương Nghị ra tay trước, chân đạp cho mặt đất cứng rắn thành một cái hố cạn, lao nhanh về phía đối thủ. Liễu Tông hét lớn, kích hoạt lá bùa trong tay. Làn sóng pháp lực tạo thành ba viên băng, ngưng kết thành tường băng. “Hàn Băng Phù.” Lý Bình An suy nghĩ. Hắn ở Thục Sơn nhiều năm nên cũng biết thuật pháp liên tới bùa chú, lá Hàn Băng Phù có giá tiền khá đắt.

Âm!

Một tiếng nổ khẽ, tường băng xuất hiện một vết rách sâu. Ngay sau đó, nhanh chóng vỡ tan.

Một quyền đập vào ngực Liễu Tông, sức lực mạnh khiến mắt hắn tối sầm, cơ thể chấn động, bay ra ngoài.

Hạ gục nhanh chóng!

Cả hội trường yên tĩnh.

Vương Nghị chắp tay: “Đắc tội!”

Lý Bình An cười, bây giờ, Vương Nghị đã lợi hại như vậy. Nhớ năm đó, ở An Bắc Trấn, hắn chỉ là một nhóc con, luôn kêu la muốn học võ, bộ dạng của một công tử nhà giàu ăn chơi. Chỉ trong chớp mắt, cũng thay đổi rồi.

Đệ tử thứ hai của Vân Nhai Các lên đài, có kinh nghiệm lần đầu tiên nên lần này không bị Vương Nghị dùng một chiêu đánh bại mà miễn cưỡng chống đỡ được mấy hiệp.

Dù thực lực chênh lệch rất lớn nhưng Vương Nghị vẫn giành chiến thắng ba trận liên tiếp.

Đệ tử át chủ bài của Vân Nhai Các chống đỡ đến cuối nhưng vẫn không cam lòng: “Không có khả năng, rõ ràng là cùng cảnh giới nhưng vì sao thực lực lại chênh lệch như thế…”

Vương Nghị cười: “Thần thông cũng có khoảng cách. Cùng cảnh giới cũng phân cao thấp. Trên đài, Lý Bình An và Lão Ngưu vỗ tay.

Trời ạ, bây giờ tiểu tử này thật kiêu ngạo.

Vương Nghị nhìn về phía Lý Bình An, phất tay với hắn. Lý Bình An cười: “Tiểu tử này…”

“Ai, lão Ngưu, ngươi nhìn tiểu tử kia. Ai nha sao lại đánh chỗ đó đâu,

đây là muốn đoạn tử tuyệt tôn Sao?”

Lão Ngưu đập chân cười ngửa tới ngửa lui.

“Nghé……. Nghé…….”

“Tiểu tử này thật gian xảo” Lý Bình An nhận xét.

“Lão Ngưu, ngươi nhìn ở đâu vậy?”

Lý Bình An quơ tay trước mắt Lão Ngưu.

Lão Ngưu dời ánh mắt.

Lý Bình An cười: “Ha ha, ngươi nhìn trúng trâu cái của người ta đúng không, có lẽ là tọa kỵ của

nhân vật lớn nào đó”

Lão Ngưu nhếch miệng: “…”

Lý Bình An sờ đầu nó, an ủi: “Lão Ngưu, chúng ta tạm thời còn chưa xứng với người ta, chờ chủ nhân của ngươi có chút thân phận đi”

Lão Ngưu hừ một tiếng, ngươi nên quan tâm việc hôn nhân của ngươi thì tốt hơn.

Lý Bình An nhét một đống hạt dưa vào miệng.

Tuy có rất nhiều người tranh tài nhưng Lý Bình An chỉ chú ý người quen. Đám người A Lệ Á đều lọt vào vòng thứ ba.

Vòng thi thứ ba nhanh chóng diễn ra. Từng trận tranh tài hừng hực khí thế được tiến hành.

Sau khi vòng thi thứ ba kết thúc, có rất nhiều người bị thương nên phải nghỉ ngơi mấy ngày. Đám người lọt vào vòng trong đều đang khẩn trương chuẩn bị chiến đấu. Mọi người thấy vòng tranh tài thứ tư sắp bắt đầu nên nhắm mắt lại, chăm chú tự hỏi những vấn đề có khả năng xuất hiện trong trận đấu tiếp theo.

Trận so tài lần này còn mạo hiểm hơn bọn họ nghĩ. Có rất nhiều người thất bại, có vài cuộc đấu mà bọn họ nghĩ mình sẽ thắng rất đơn giản nhưng khi kết thúc thì kết quả hoàn toàn ngược lại.

Vân Thư ăn hai viên đan chữa thương, nàng đã duy trì thành tích rất tốt trong ba trận đấu nên mỗi ngày đều dùng ba viên đan chữa

thương do Thục Sơn trả tiền mua.

Ánh nắng xuyên qua lá cây, Vân Thư thẩn thờ nhìn về phía ngoài cửa sổ một lát. Trong sân, có một người đang nằm trên ghế, đong đưa quạt hương bồ. Con Lão Ngưu ngồi xổm dưới tán cây, cầm một cây gậy trúc, gõ quả táo trên cây.

Người rảnh rỗi như thế chỉ có Lý Bình An.

“Ngưu… ưu… ~ ”

Lão Ngưu đưa cho hắn mấy quả táo. Lý Bình An ung dung ăn.

“Vân Thư, chúng ta nên cẩn thận nghiên cứu «Tam Thanh Kinh Pháp». Lúc này, có người gọi. “Được.”

Vân Thư lấy lại tinh thần.

Trong sân, Lý Bình An lười biếng nói: “Lão Ngưu, chờ lát nữa đi dạo phố đi, chúng ta còn chưa đi dạo ở Ngũ Lăng Cốc lần nào cả”

Lão Ngưu gật đầu…

Chương 332: Ước mơ đơn giản

1238 chữ

Cảnh Dục ôm vai Lý Bình An, hô to: “Chuyến du lịch một ngày ở Ngũ Lăng Cốc. Vừa đi vừa nhìn, vừa ăn, chúng ta sẽ tìm kiếm mỹ vị của nhân gian”

Lý Bình An bất đắc dĩ, có tiểu tử này ở bên cạnh thì sẽ không bao giờ yên tĩnh.

“Ngươi không cần chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo sao?”

“Cần gì phải chuẩn bị, huynh đệ của ngươi đã vô địch trong cùng cấp bậc, ta không nói khoác”

“Vậy ngươi cảm thấy lần này ai sẽ là đối thủ đáng gờm của ngươi?”

Cảnh Dục suy nghĩ, nói: “Trường Thanh hòa thượng trọc kia miễn cưỡng là một đối thủ, lại có… Đúng

là không tìm ra được”

“Hừ, ngươi tự tin thật.

“Đêm nay nhất định phải uống say”

“Ngươi mời khách?”

“Nói gì kì vậy? Không phải mấy ngày trước ngươi vừa kiếm lời sao?”

Hay lắm, thì ra ngươi muốn mọi tiền của ta.

Sau ba ngày, vòng thi đấu thứ tư bắt đầu. Sòng bạc ngầm đã chọn lựa mấy thí sinh lôi cuốn.

Cảnh Dục của Hoài Lộc Thư Viện, Trường Thanh của Phật Môn, Vân Thư của Thục Sơn… Đương nhiên cũng không thiếu những thí sinh mới nổi giống Vương Nghị. Đương nhiên, còn có một người tạo thành một đội ngũ như Tần Thời của Long Hổ Sơn.

Long Hổ Sơn chỉ có một đệ tử là Tần Thời nên chỉ có hắn tham gia, dù vậy hắn vẫn lọt vào vòng thứ tư. Trở thành thí sinh mới nổi bật nhất năm nay.

“Hoàng Hạo Minh sư huynh!”

“Cố lên, cố lên, cố lên!”

Bốn phương tám hướng đều tiếng hô ủng hộ.

Hoàng Hạo Minh đi từng bước xuống lôi đài, mặc đạo phục sạch sẽ gọn gàng. Bên hông giắt một thanh kiếm, hắn đẹp trai, khí chất thoải mái, tự do. Hắn lộ ra khí thế Đại tướng khiến mọi người có cảm giác hắn nắm chắc thắng lợi trong tay.

Đạo gia Chính Võ Môn.

Nhắc tới chuyện này thì Long Hổ Sơn và Chính Võ Môn cũng có chuyện xưa. Năm đó Long Hổ Sơn suy yếu thì Chính Võ Môn cũng thường xuyên phá rối mà Hoàng Hạo Minh lại là Đại đệ tử của Chính Võ Môn nên mọi người đều chú ý tới trận đấu này.

Quần chúng vây xem đều gọi tên, ủng hộ Hoàng Hạo Minh. Nhưng lại có một giọng nói không quá hài hòa vang lên: “Tần Thời cố lên! Cố lên!”

Lý Bình An và Lão Ngưu giơ bảng hiệu, ở trên đài khí thế ủng hộ Tần Thời.

Tần Thời gãi đầu, ngại ngùng cười.

Thiên sư già ở một bên cổ vũ: “Lớn tiếng chút! Lớn tiếng chút nữa”

Hắn vừa nói xong thì mọi người quay đầu nhìn.

Tần Thời và Hoàng Hạo Minh đồng thời thi lễ Đạo gia. Trong lúc nhất thời, hai người đều đứng im. Nhìn hai người như vậy, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không biết có phải bị hai người ảnh hưởng không mà không ai nói chuyện, không ai động đậy, mọi người đều nhìn lôi đài.

Trong chốc lát, một tay Hoàng Hạo Minh véo kiếm quyết, một tay khác co năm ngón tay lại. Trong phạm vi mấy trượng, bỗng nhiên xuất hiện gió mạnh, hai luồng không khí chạm vào nhau, nổ tung nhưng chỉ có tiếng vang nhỏ thôi.

Cơ thể Tần Thời hơi động, một luồng hơi thở nóng rực bay ra ngoài. Trong nháy mắt đã đánh nát

khí thế kia.

“Long Hổ khí?”

Hoàng Hạo Minh đạp bộ pháp, thân pháp như mây, ung dung không vội. Mỗi một chiêu đều hoàn hảo, không chút hoang mang, nhưng mỗi chiêu đều dốc toàn lực.

Mỗi lần hắn ra tay đều là đòn liên hoàn nhưng rất hoàn hảo, thể hiện khí phách và sức hút của một cao thủ, càng có một vẻ đẹp sống động khó diễn tả bằng lời.

Tần Thời thành thạo điều khiển Long Hổ chi khí xung quanh cơ thể đánh nhau với Hoàng Hạo Minh. Hắn nghĩ thầm: Sư phụ nói không sai, Hoàng Hạo Minh rất khó đối phó, chẳng qua… hắn cũng không mạnh như sư phụ nói”

Đây là trực giác của cao thủ hoặc nói đây là một loại cảm ngộ, một loại cảm ngộ được nhận ra từ khí thế của hai bên.

Tần Thời đấu với đối phương mấy chiêu. Lúc này lấy ý rút khí, lấy khí rút lực. Ý, khí, lực hợp nhất, thế như rồng.

Hắn nghiêng người va vào trong ngực Hoàng Hạo Minh.

Hoàng Hạo Minh không hề hoang mang, kéo một cái, hóa giải đòn đánh của đối phương, đồng thời há miệng phun mấy ngụm kiếm khí.

Tay trái véo kiếm chỉ, đâm thẳng ra ngoài.

Tần Thời nghiêng đầu nhưng kiếm cứ đánh ra liên tiếp, mỗi một kiếm đều tăng dần tốc độ,b không có khe hở. Một bộ kiếm pháp được thi triển sắc bén đáng sợ khiến người ta không thở nổi.

Lý Bình An và Lão Ngưu rất khẩn trương nhưng vẫn liên tục gặm dưa hấu trong tay.

“Tốt, rất đặc sắc!”

Lý Bình An lẩm bẩm, xem thế này đặc sắc hơn xem phim lúc trước rất nhiều.

Tần Thời gồng cơ bắp, điều chỉnh hơi thở, lấy tĩnh chế động. Hắn đã rơi vào thế thua, vết trên người càng lúc càng nhiều, bị mất sức cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Mỗi vết thương đều đang chảy máu, nhưng động tác của hắn thì không hề chậm.

Hoàng Hạo Minh nhíu mày, đối phương thật khó đối phó.

Dù nhìn Tần Thời bị thương nghiêm trọng, nhưng khí thế không hề yếu bớt, ngược lại càng đánh càng hăng. Trái lại, Hoàng Hạo Minh đã có dấu hiệu không chống đỡ nổi.

Dù mỗi một đều tăng sức mạnh nhưng sau khi chém liên tục mấy kiếm thì lực lượng của hắn lại càng ngày càng yếu. Hắn cảm thấy không còn sức lực, giống như đối mặt với ngọn núi lớn, không

tìm thấy sơ hở.

“Mẹ nó, sao tên này khó chơi vậy?”

Lý Bình An khẽ gật đầu, đây cũng là sự khác nhau giữa chiến sĩ và người thường.

Nên tung ra át chủ bài rồi.

Lão Ngưu đồng ý, giơ ly rượu lên: “Đi xem!”

Cuối cùng Hoàng Hạo Minh chống đỡ hết nổi, bị Tần Thời đấm nát pháp bảo. Cơ thể như đạn bay ra ngoài, đụng nát hai bức tường. Hắn ngã vào đống đổ nát nhưng trận chiến này vẫn chưa kết thúc. Mỗi đội ngũ đều có ba đội viên, nói cách khác Hoàng Hạo Minh thua thì vẫn còn hai đệ tử Chính Võ Môn đang chờ đợi Tần Thời. Mà Long Hổ Sơn chỉ có một mình Tần Thời.

Trưởng lão làm trọng tài nhìn thoáng Tần Thời, hỏi thăm: “Ngươi có muốn tiếp tục không?”

Tần Thời xoa xoa vết máu trên người, bình tĩnh nói: “Vâng… Đúng, ta còn chưa thắng mà. Sư phụ nói, thắng tranh tài thì có thể lấy thêm chút đồ dùng trong nhà.”

Lý Bình An ngồi trên đài giơ ngón tay cái lên: “Ước mơ đơn giản, trực tiếp, ta thích rồi đó”

Chương 333: Bản thân gây ra chuyện ầm ĩ

“Tin tức lớn, tin tức lớn!” Có người vội vàng chạy vào sòng bạc ngầm: “Đệ tử Tần Thời của Long Hổ Sơn đánh bại ba đệ tử của Chính Võ Môn!”

“Thật hay giả?”

Đám người đang uống trà, tán gẫu ngạc nhiên.

“Sao giả được?”

“Trận chiến cuối cùng càng khốc liệt, đệ tử của Chính Võ Môn muốn thừa cơ hội giết Tần Thời. Đáng tiếc, Tần Thời giỏi hơn, chắc tên đệ tử của Chính Võ Môn không còn tương lai rồi”

“Phù phù”

Tần Thời hô hấp nặng nề, ngồi trong ngõ, dùng khăn mặt lau vết máu trên cơ thể. Hắn nhìn từng

vết máu trên cơ thể, bỗng nhiên cười. Trước kia, hắn cực khổ tu luyện, cuối cùng cũng được đến đáp.

“Tiến vào vòng tứ kết thì có thể nhận được khen thưởng lớn, nếu tiếp tục tiến vào vòng trong..” “Tần Thời?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Tần Thời ngẩng đầu, phát hiện một lão giả tóc trắng đang nhìn hắn một cách kì lạ. Lão già cười lạnh, cho người ta cảm giác không giận mà oai phong.

“... Ngài là?”

Người tới là Chính Võ Môn Cung lão.

“Ngươi không tệ! Rất không tệ!”

Lão giả vuốt mái tóc bạc trắng, sợi râu bay trước ngực, nhìn giống như một cao nhân có phong thái như tiên nhưng mà ánh mắt lạnh lùng, độc ác như rắn độc. Lúc này cả người tỏa ra hơi thở khiến mọi vật xơ xác, tiêu điều. Lúc này, vị cung phụng trưởng lão giống như đã điều chỉnh trạng thái của mình tới mức hoàn mĩ nhất, hắn đã có thể giết người bất cứ lúc nào.

Tần Thời đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Đó là hơi thở sâu thẳm, tang thương. Nó xuất hiện trên

người lão giả, ngưng tụ thành chiến ý và sát ý rung chuyển trời đất.

Dưới hơi thở này, Tần Thời cảm thấy kinh mạch của mình đau đớn kịch liệt giống như có người dùng dao cứa liên tục vậy rồi lại giống như có một bàn tay bóp chặt trái tim hắn.

“Ngươi…” Tần Thời khó khăn há hốc mồm.

“Ngươi phế một đệ tử của ta!”

“... Là… Là đệ tử của ngươi muốn giết ta…

“Vậy bây giờ ta phế ngươi, công bằng đúng không?”

Tần Thời giãy dụa, nhưng không thể động đậy. Lúc này, hắn cảm thấy rét lạnh, một cảm giác lạnh không thể diễn tả. Hắn cảm nhận được, người này thật sự muốn ra tay. Cung lão tức giận đến phát điên nên sẽ không để ý đây là đâu.

“Đừng kích động” Bỗng nhiên một giọng nói bình tĩnh vang lên, một cái tay ấn vai Cung lão. “Phanh!”

Đó là tiếng đá trên mặt đất vỡ ra.

Tần Thời cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

“Tiên… Tiên sinh?” Ánh mắt Tần Thời sáng lên.

Lý Bình An cười: “Ồ, ngươi đắc tội người ta sao?”

Cung lão giật mình, tăng mạnh khí thế. Một tay Lý Bình An bóc lấy

đậu phộng, ném vào miệng, một tay khác thì đưa nội kình, nhấn vai hắn xuống.

“Đại gia, đừng kích động, có chuyện gì thì từ từ nói. Vừa rồi, ta đã xem trận đấu kia rồi, đệ tử của ngài muốn liều mạng trước. Tiểu huynh đệ này của ta cũng không còn cách nào, mong ngài thông cảm.”

“Xen vào việc của người khác!”

Khí thế trên người Cung lão lại sắc bén thêm mấy phần. Nhưng mà hắn vẫn bị đè tại chỗ.

“Đại gia, nổi giận ở đây cũng không tốt. Nếu ầm ĩ thì mọi chuyện không đơn giản đâu, ngươi suy nghĩ cho kĩ.” Lý Bình An khuyên nhủ.

Hắn không muốn kiếm chuyện ở đây, hắn vốn đến đây xem kịch vui bởi vì vừa không cần mua vé, vừa có hạt dưa miễn phí để ăn, còn có thể tụ tập với bằng hữu. Nhưng vừa rồi xem trò vui thì hắn phát hiện cảm xúc của trưởng lão cung phụng Chính Võ Môn không bình thường. Trận đấu vừa kết “Hỗn láo!”

“Bành bành bành”

Ba tiếng xương nứt và gạch đá biến thành bột mịn trộn lẫn với nhau. Cung lão phát ra khí thế mạnh.

Cung lão Chu thân khí tức phun ra ngoài.

“Ngươi vẫn còn sức lực sao?” Lý Bình An nhíu mày. Khí thế mạnh như sóng biển bị hắn đè xuống. “Phut.”

Một tiếng động lớn vang lên, cả người Cung lão bị ép trên mặt đất, hắn phun một ngụm máu tươi. Động tĩnh lớn khiến người xung quanh chú ý.

“Bọn chuột nhắt, ngươi muốn chết!”

Cung lão nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng hộ của hắn phát ra luồng khí thế khiến người ta run sợ. Cung lão đánh ra một chưởng đen nhánh như sóng lớn vỗ bờ.

Lão già này thật sự không để ý hậu quả. Trong hồ lô rượu bên hông Lý Bình An bắn ra một thanh kiếm ngắn. Thanh kiếm đâm ra, mũi kiếm mang theo một chùm ánh sáng nhỏ vụn chặn một chưởng kia lại.

Cung lão kết thủ quyết: “Trận!”

Một ngọn lửa cháy dữ dội bỗng nhiên xuất hiện.

Tất cả mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn tình huống đó:

“Là Cửu Tự Chân Ngôn Trận của Chính Võ Môn!”

“Mau cách xa

Mấy đệ tử tu vi thấp đã ngất tại chỗ.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, cầm đao khẽ đảo qua. Ánh đao lóe lên, vạch ra một đường vòng cung. Một luồng khí thế vô hình tách ngọn lửa kia ra giống như một ngọn núi lớn tách đôi con sông vậy. Lý Bình An bóp cổ Cung lão, đập mạnh hắn xuống đất.

“Dừng tay!” Một bóng người đột nhiên xuất hiện, tách Cung lão và Lý Bình An ra.

Lý Bình An lập tức thu tay lại.

Lúc này, đã có không ít người bị động tĩnh thu hút xông tới, trong đó có không ít đệ tử, trưởng lão cung phụng và trưởng lão chính thức của Chính Võ Môn.

“Là Cung sư thúc!”

“Cung sư thúc?”

Cung lão quát khẽ: “Thằng nhãi ranh! Dám đánh lén ta?”

Mọi người nhao nhao nhìn Lý Bình An. Đệ tử Chính Võ Môn thấy trưởng lão cung phụng của mình bị người ta đè trên đất đánh nên sắc mặt cũng khó coi, căn hận nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An bất đắc dĩ, vừa rồi hắn ở trên đài xem náo nhiệt, bây giờ bản thân trở thành náo nhiệt. Thiên Đạo có luân hồi.

Chương 334: Một người là một đội quân

“Xảy ra chuyện gì vậy? Mau đi xem. Đông đảo cấp cao đang muốn rời đi, cũng chú ý tới tiếng ồn ào bên ngoài.

Nhưng đã có người vội vàng đến báo cáo: “Là trưởng lão cung phụng của Chính Võ Môn, Cung lão xung đột với đệ tử Thục Sơn, Lý Bình An.”

Chính Võ Môn và Thục Sơn luôn không liên quan gì nhau, chỉ có mấy năm gần đây, bởi vì kinh doanh linh thạch nên quan hệ cũng khá tốt. Huống chi một trưởng lão cung phụng và một đệ tử Thục Sơn sẽ có thù oán gì mà đánh nhau trong trường hợp này?

Trương trưởng lão bất đắc dĩ, tên Lý Bình An chuyên gây chuyện này! Chẳng lẽ đêm đó Lý Bình An mở tiệc dâm loạn mà không gọi trưởng lão cung phụng của Chính Võ Môn hay trong bữa dâm loạn kia có thê tử của hắn?

Không ngờ Trương trưởng lão lại có suy nghĩ kì lạ như vậy.

Chuyện này xảy ra ở Ngũ Lăng Cốc nên Thiếu Cốc chủ của Ngũ Lăng Cốc cũng cho ngươi điều tra

rõ ràng. Một lát sau, hắn hỏi rõ lí do rồi bẩm báo cho cấp cao.

11:50

“Trong cuộc so đấu vừa rồi, có lẽ Cung lão của Chính Võ Môn thấy đệ tử của mình bị thương nên nóng nảy muốn tìm Long Hổ Sơn lấy lại công bằng nhưng hình như hai người xảy ra tranh chấp…” Những người ngồi ở đây đều không phải người ngu, bọn họ biết trưởng lão cung phụng của Chính Võ Môn tức giận muốn trả thù đệ tử Long Hổ Sơn.

Thiên sư của Chính Võ Môn đen mặt. Dù tên kia không phải trưởng lão chính thức chỉ là trưởng lão cung phụng nhưng vẫn là người của Chính Võ Môn nên hắn mới mất mặt.

“Mẹ nó, nếu đệ tử của lão tử xảy ra chuyện thì lão tử không bỏ qua cho Chính Võ Môn các ngươi.” Lão thiên sư của Long Hổ Sơn nói xong thì vội vàng chạy đi tìm đệ tử của mình.

Cùng lúc đó, ở bên kia đã xảy ra náo loạn. Đầu tiên là đệ tử Chính Võ Môn thấy trưởng lão cung phụng của mình bị đánh. Dù vị trưởng lão này ở trong môn phái không có tu vi và địa vị cao nhưng vẫn là người Chính Võ Môn nên hắn bị đánh chẳng khác gì mọi người bị đánh.

Hơn nữa năm đó, Long Hổ Sơn và Chính Võ Môn cạnh tranh đạo môn chính thống. Từ trước tới giờ, hai bên đã có tranh đấu, tới lúc Long

Hổ Sơn nghèo túng, tranh đấu mới dần lắng lại. Nhưng

bây giờ đệ tử Long Hổ Sơn chuẩn bị giẫm người của Chính Võ Môn.

“Ngươi đừng quá phách lối!”

“Phách lối thì sao?” A Lệ Á không sợ, quát lại.

Vừa rồi, đám người A Lệ Á đi ngang qua thấy Lý Bình An và Tần Thời bị vây quanh nên tò mò xông tới. Thế là cả đám tự nhiên gia nhập trận chiến mắng chửi này.

“Hắn dám đánh lén trưởng lão cung phụng của Chính Võ Môn, các ngươi nghĩ Chính Võ Môn ta không có người hay sao?”

“Có bản lĩnh thì ra ngoài đấu một trận”

A Lệ Á tò mò quay đầu nhìn Lý Bình An: “Đánh lén?”

Nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là thấy đám đệ tử Chính Võ Môn đang mắng Lý Bình An nên mới đứng ra bênh vực.

“Ám toán con mẹ ngươi, ta làm dòng họ ngươi!” Lúc này, Cảnh Dục ra sân, vừa mở miệng là chửi một tràng lấy mẫu thân làm trung tâm, lấy thân thích làm bán kính, lấy phụ thân là điểm tựa kết hợp với với luân lý, lưỡng tính, gia súc, sủng vật, linh cữu và mai táng và động từ, danh từ hợp với các ngành nghề, các loại lĩnh vực đặc thù. Câu từ khi thì dõng dạc, khi thì trầm thấp nhẹ nhàng, mỗi câu mỗi chữ được vận dụng một cách hợp lí.

Một người là một đội quân.

Mắng tới mức Lý Bình An và Lão Ngưu nhịn không được vỗ tay khen hay. Mắng chửi người rất ác. Đương nhiên, đệ tử Chính Võ Môn cũng không hiền. Lúc này đã đánh trả: “Người Hoài Lộc thư viện của các ngươi là cái thá gì chứ!”

Cảnh Dục rống to: “Bọn họ sỉ nhục người đọc sách chúng ta, đây không phải khi dễ người thành thật Sao?”

Hãn vừa hét thì bầu không khí ở hiện trường càng hỗn loạn hơn.

“Chỗ ngươi còn hạt dưa không?” Lý Bình An hỏi.

Lão Ngưu đưa tay móc móc, không còn: “Ngưu… ưu..”

Không còn.

Nó lấy ra hai cái vỏ hạt dưa, hỏi Lý Bình An có muốn nếm thử không?

“Thật đặc sắc, ta đã nói ta chỉ đến xem náo nhiệt thôi”

Trận chiến mắng chửi bắt đầu, người trong cuộc như Lý Bình An bị đẩy ra khỏi chiến trường, giống như mọi chuyện đều không liên quan tới hắn vậy.

Trường Thanh hòa thượng bị kẹp ở giữa, đang không ngừng khuyên bảo hai bên: “Mọi người không được ầm ĩ, dĩ hòa vi quý, có gì từ từ nói.”

Nhưng tất nhiên là không ai nghe hắn.

“Tiểu tử ngươi đứng ở phe nào?” Cảnh Dục vỗ đầu Trường Thanh một cái.

Trường Thanh nghiêm túc nói: “Tiểu tăng đứng về phía công lý, còn có không cần vỗ đầu tiểu tăng”

Trong lúc nhất thời, trong hội trường xuất hiện rất nhiều âm thanh không hài hòa.

Lúc mới bắt đầu, mọi người còn bình tĩnh, cũng không đấm đá vì không muốn cục diện mất

tràn đầy khống chế. Không biết là ai đang mắng mà nôn nóng, vô ý thức ra tay.

“Hắn đánh người!”

“Cầm vũ khí lên! Đánh bọn họ!”

Trường Thanh đứng ở giữa bị tát hai cái. Cảnh Dục đá vào mặt tên đệ tử Chính Võ Môn đang chửi nhau với hắn. Tất cả mọi người không còn bình tĩnh giống như ruồi bay loạn. Có người qua kiếm, có người đấm ngực kêu to, có người xoay đánh thành một đoàn, có người bò qua bò lại trên mặt đất.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Vừa lúc, mấy đệ tử Thục Sơn như Vân Thư, Lưu Nhị Cẩu đuổi tới. Bởi vì bọn họ mặc đồng phục đệ tử của Thục Sơn nên đám người kia nghĩ là đồng bọn của Lý Bình An nên cũng bị ép gia nhập vào trận

hỗn chiến.

Việc do hắn gây ra nên Lý Bình An và Lão Ngưu cũng gia nhập vào trận xung đột. Lão Ngưu tìm một đệ tử Chính Võ Môn, dùng túi đóng gói thức ăn trùm đầu hắn từ sau lưng, sau đó nhấn trên mặt đất, đá liên tục.

“Tất cả dừng tay!” Lúc này, một giọng nói lớn vang lên. Tất cả âm thanh đều bị giọng nói này ép xuống. Khí thế cường mạnh dọa tất cả mọi người sợ hãi.

Là trưởng lão chính thức của Chính Võ Môn. Hắn nhìn lướt qua rất nhiều đệ tử Chính Võ Môn đang tham gia hỗn chiến: “Còn chưa đủ mất mặt sao?”

Lão Ngưu yên lặng cất cái túi, rồi đá cho tên kia thêm một đá….

Chương 335: Hai năm rưỡi

1278 chữ

Hai ngày sau, mọi chuyện có kết quả xử lí.

Chính Võ Môn huỷ bỏ chức vị trưởng lão cung phụng của Cung lão. Cấm túc 100 năm, phạt lương bổng 30 năm. Đệ tử Lý Bình An của Thục Sơn được đưa về Thục Sơn, cấm túc hai năm rưỡi, phạt lương bổng một năm.

Dù trong việc này, Lý Bình An không có tội nhưng hắn gây ra rối loạn quy mô lớn như vậy nên hắn cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Quan trọng nhất là phải cho Chính Võ Môn mặt mũi. Giang hồ không phải chỉ có chém giết, mà còn có đạo lí đối nhân xử thế.

Không còn náo nhiệt để nhìn nhưng Lý Bình An vẫn tương đối hài lòng với kết quả này, dù sao tên khốn Cung lão kia thảm hơn hắn rất nhiều.

Xế chiều hôm đó, sau khi công bố kết quả xử phạt thì có hai đệ tử Thục Sơn hộ tống Lý Bình An về Thục Sơn cấm túc. Cung lão thì bị tạm giam.

Lý Bình An chào tạm biệt bằng hữu. Tần Thời rất áy náy. Lão thiên sư vỗ vai Lý Bình An: “Đi! Tiểu tử

ngươi thật tốt bụng, vậy để ngươi góp một nửa tiền xây mới Long Hổ Sơn đi” “Lần sau ta nhất định sẽ làm!”

A Lệ Á méo miệng, vừa gặp mặt thì đã tách ra, nàng không nỡ: “Đại thúc, ngươi nhớ chăm sóc tốt bản thân, sau khi đại hội trừ yêu kết thúc, ta sẽ đi Thục Sơn thăm ngươi. Đây là, đồ ăn để ngươi mang theo ăn trên đường. Đây là thịt bò khô Bàn Tuấn mua ở trại bắc, đây là vịt hấp ủ rượu hấp Bàn Tuấn mua ở Trường Ninh, đây là son phấn mà Bàn Tuấn mua ở Nam Thủy, đây là bơ tùng xốp giòn, kẹo sữa, kẹp bánh hình Mạn Đà… Đúng, thời tiết rét lạnh, quần áo của Bàn Tuấn được may bằng tơ linh, đừng để bị lạnh Bàn Tuấn đứng ở một bên: “Tại sao toàn là đồ của ta vậy?”

“Cảm ơn, các vị không cần tiễn, lần sau đến Thục Sơn nhớ tìm ta chơi” Lý Bình An giẫm trên phi kiếm, Lão Ngưu ngã chổng vó ghé vào lưng của hắn. Hai tên đệ tử Thục Sơn đi theo hai bên.

Sau khi bay được một đoạn, tới một ngọn núi cách đó không xa thì Lý Bình An chợt phát hiện một bóng người quen thuộc: “Hai vị huynh đệ, ta muốn nói lời tạm biệt với người quen”

Trên ngọn núi.

“Lão Ngưu, xuống dưới!”

Bản trâu sợ độ cao.

Lý Bình An dứt khoát ném Lão Ngưu xuống đất. Liễu Vận chớp mắt, lông mi rung động, nhịn không được cười.

“Vốn nghĩ sẽ tham gia tới khi đại hội trừ yêu kết thúc, dù sao cũng không dễ gặp phải những cuộc chơi náo nhiệt thế này. Ai ngờ lại xảy ra chuyện này, để ngươi chê cười rồi.” Lý Bình An bất đắc dĩ

Liễu Vận gật đầu, “Cũng tốt, ít nhất khi gặp chuyện phiền phức thì ngươi không cần dính vào”

“Chuyện phiền phức gì?”

“Lần này, sau khi đại hội trừ yêu kết thúc, Đại Tùy sẽ khua chiêng gõ trống lên phía Bắc khai chiến với Đại Vũ. Việc này rất khó giải quyết, đến lúc đó các tông môn, gia tộc lớn đều sẽ đưa ra lựa chọn quan trọng. Ngươi không thích phiền phức, cho nên sau khi bị cấm túc cứ ở Thông Thiên Phong tu hành đi”

Gió nổi mây phun, có lẽ Cửu Châu sẽ loạn.

Lý Bình An bất đắc dĩ lắc đầu. Trước mặt thế mạnh của thiên hạ thì sức của một cá nhân chẳng là gì cả. Có ít người khi nhìn thấy thế

giới phồn hoa thì nghĩ mình cũng rất siêu phàm. Dù sao nếu không có thực lực mạnh thì có rất ít người thành công.

Biết mình bình thường, biết đủ cho bản thân mới thấy hạnh phúc, cuộc sống yên ả cũng là một cái lựa chọn tốt.

Lý Bình An chỉ cầu thế giới đừng loạn là tốt rồi. Bởi vì hắn không xác định được bản thân có sống sót trong loạn thế hay không?

Nếu thế giới thật sự loạn… Vậy thì nói sau. Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn.

"... Ngươi…" Lý Bình An nói khẽ: "Cẩn thận."

Liễu Vận gật đầu: "Ngươi cũng thế, những ngày tiếp theo có thể sẽ không tốt lắm.

Nửa tháng sau, Lý Bình An trở lại Thục Sơn, Thông Thiên Phong.

"A, đại ca, ngươi về rồi" Nhuận Thổ đang đọc sách, ngẩng đầu, giọng nói lạnh nhạt.

Lý Bình An nhíu mày. Hôm nay tên nhóc này mặc áo xanh, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn. Trước mặt còn nấu bình trà.

Lão Ngưu há hốc mồm: "Nhuận Thổ bị sao vậy?"

Lý Bình An: Đảm đang như mẹ già.

Nhuận Thổ cười: "Sống sót hay bị tiêu diệt, đây là một vấn đề đáng để suy ngẫm. Im lặng chịu đựng vận mệnh giày vò hoặc đứng dậy phản kháng để thoát khỏi cuộc sống khổ cực. Trong hai hành vi này, loại nào cao quý hơn? Lão đại, ngươi cảm thấy thế nào?"

Nhuận Thổ nói xong thì liếc nhìn bên hông Lão Ngưu, rồi thở dài nói: "Trâu lớn như vậy mà cũng không biết ra ngoài tìm bạn đời"

Hắn vừa nói, vừa cởi áo.

Lão Ngưu chọc chọc Lý Bình An: "Làm sao bây giờ? Có phải tiểu tử này bị bệnh rồi không?

"Chắc vậy rồi. Lý Bình An vén tay áo lên: "Loại bệnh này chỉ cần đánh một trận là khỏe lại ngay." "Ngưu… uu…!"

"Ui da! Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi có thể không đồng ý lời của ta, nhưng không thể tước đoạt quyền lợi nói chuyện của ta…"

“Tới! Trước tiên lột quần áo của hắn ra, tiểu tử lại mặc quần áo của ta. Lão Ngưu, chuẩn bị roi da hay nước ớt nóng gì đó đi”

“Ngưu… ưu… ”

Hôm sau, chạng vạng tối.

“Hì hì, Thục Sơn thì có gì vui chứ, từ khi ngươi và Ngưu ca đi khỏi thì cả Thông Thiên Phong chỉ còn một mình ta nên chán lắm”

Lão Ngưu nhấp một ngụm trà rồi hắng giọng. Nó bắt đầu kể cho Nhuận Thổ nghe những gì nó gặp được trong chuyến du lịch. Sau khi xuất phát từ Thục Sơn, bọn họ gặp phải mấy tu sĩ đánh nhau, còn tá túc trong một hộ gia đình của một thôn trang bị nạn ôn dịch trong một tháng. Gặp được một đôi nam nữ đang tính song tu dã chiến, nam gọi nữ là tiểu mụ. Đương nhiên đặc sắc nhất là đại hội trừ yêu của Ngũ Lăng Cốc.

Lão Ngưu vỗ đùi, còn chưa xem được trận chung kết đã bị người ta đuổi ra ngoài.

“Hì hì, chờ một lát!”

Nhuận Thổ ngắt lời Lão Ngưu.

“Ngưu ca, ngươi kể tỉ mỉ chuyện song tu dã chiến, gọi tiểu mụ cho ta nghe đi.” Nhuận Thổ trừng mắt, vểnh tai.

Lão Ngưu hắng giọng kể lại câu chuyện từ đầu tới cuối lần nữa.

Lý Bình An nằm dưới tán cây, uống nước trà, cười nhạt…

Chương 336: Khai chiến

1546 chữ

Cấm túc, với Lý Bình An mà nói đây chả là gì.

Hắn vốn định sau khi Đại hội trừ yêu kết thúc, sẽ quay về Thục Sơn chuyên tâm kiếm tiền. Bây giờ chỉ là về sớm hơn dự kiến mà thôi.

Hắn không ở đây một năm, Nhuận Thổ đã chăm sóc dược cốc của Thông Thiên Phong rất tốt. Nhưng dù sao nó cũng không phải là Lý Bình An, hơn nữa nó chỉ có mình không có ai giúp đỡ. Vì vậy, khó tránh khỏi có đôi chỗ sai sót.

Lý Bình An đi vòng quanh dược cốc, lão Ngưu theo sau hắn tay cầm một quyển sổ nhỏ.

Ghi lại những gì Lý Bình An nói, lúc về đến phòng đã là nửa đêm.

Lão Ngưu bưng một bình trà to và một cái chén to đến, rót cho Lý Bình An một chén trà.

Lý Bình An thay quần áo, ngồi trong thư phòng.

Hắn bắt đầu suy nghĩ, từ khi trở về Thục Sơn.

Những gì mà Liễu Vận nói cứ văng vẳng trong đầu hắn.

Thiên hạ đại loạn, điều duy nhất có thể làm….là nâng cao thực lực của mình.

Lý Bình An đốt đàn hương, lôi ra một tờ giấy lớn.

Sau đó viết lên đó một chữ "Ổn!" rất to.

Rồi hắn dán nó lên bức tường phía sau mình.

Đây chính là mục tiêu tiếp theo của hắn

Ổn! Trong "ổn" cầu thắng"

Một năm kiếm đủ tiền vốn, năm năm lại lần nữa gia nhập thị trường Linh Dược.

Lý Bình An đặt tên cho mục tiêu này là Kế hoạch năm năm!

Ôn!

Mỗi ngày dành ra hai canh giờ chăm sóc dược cốc, hai canh giờ ngộ đạo tu hành, hai canh giờ luyện quyền luyện đao, hai canh giờ ngồi trong Tàng Kinh Các đọc sách, mở mang kiến thức.

Một canh giờ còn lại giành để ngủ trưa.

Bốn canh giờ dùng để nghiên cứu Linh dược, hai canh giờ còn lại tập trung kéo nhị hồ.

Mệnh cách 'Y giả từ tâm.

Luyện dược cũng giống như luyện đan.

Việc lựa chọn dược vật, đặc tính của dược liệu, nhiệt lượng, đều cần

được ước đoán cẩn thận.

Thời gian khác nhau, nhiệt lượng khác nhau và trình tự điều chế khác nhau, sẽ tạo ra tác dụng thuốc khác nhau, từ đó trở thành hai loại thuốc riêng biệt.

Cùng lúc đó, Lý Bình An cũng đang trong quá trình tu hành y thuật.

Hắn đang cân nhắc về thuật Dưỡng sinh.

Tâm lặng như nước, ẩn trong các huyệt.

Chân khí thiên địa theo mũi đi vào, dẫn khí nhập thân.

Nguyên khí của mình do tu luyện Nê Hoàn mà thành, hội tụ trong đan điền, có tác dụng dưỡng

Cho nên cái gọi là tinh thần tràn đầy năng lượng, sức sống mạnh mẽ, toàn thân khỏe mạnh.

Lý Bình An giao phương pháp nghiên cứu thuật Dưỡng sinh do mình nghĩ ra đưa cho Nhuận Thổ và lão Ngưu.

Thế là, mỗi sáng lại thấy hình ảnh một người một trâu một lừng.

Trong ánh nắng ban mai, thực hiện mấy tư thế kỳ lạ, gọi là tu hành dưỡng sinh. Người một khi trở nên nghiêm túc, dường như sẽ quên lãng thời gian.

Thời gian này Vẫn Thư và Lưu Nhị Cẩu đã đến Thông Thiên Phong gặp Lý Bình An.

Đại hội trừ yêu kết thúc tốt đẹp, Thục Sơn đạt được thành tích cao.

Như Liễu Vận đã nói, mục đích chính của Đại hội trừ yêu lần này là để bàn bạc hướng đi sau này của thiên hạ.

Lý Bình An cảm thấy giông bão sắp đến rồi.

Không chỉ Lý Bình An, Vân Thư và Lưu Nhị Cẩu cũng cảm nhận được điều này.

Từ tháng sau,

tiền phụ cấp của chúng đệ tử Thục Sơn đều được tăng lên khá nhiều.

Đặc biệt là các đệ tử nội môn.

Đây quả thực là tin vui cho những đệ tử nghèo rớt mồng tơi.

Đặc biệt là vào thời điểm này, càng khiến tâm trạng của họ tốt hơn, sĩ khì bừng bừng.

Vài lão già suốt ngày bế quan tu luyện của Thục Sơn lúc này cũng đã hiện hồn, cho dù bọn họ đã lâu lắm rồi không xuất hiện.

Nhưng bọn họ thật sự là nền móng của Thục Sơn.

Càng bất ngờ hơn, là những lão già này bắt đầu đích thân chỉ dạy đệ tử.

Dường như đang làm công tác chuẩn bị cho một cuộc đại chiến sắp bắt đầu.

Lần này sau khi trở về Vân Thư và Lưu Nhị Cẩu cũng bế quan luôn, trước khi bế quan họ mang lá thư của bọn A Lệ Á viết đưa cho Lý Bình An.

Trong thư chỉ nói, Thư Viện bảo bọn họ quay về chuyên tâm tu hành.

Cho nên không thể gặp hắn trong một khoảng thời gian ngắn.

Sau một khoảng thời gian ngắn gặp nhau, mọi người lại quay về nhà của mình.

Rất tốt –

Tháng năm không ở lại, mùa vụ như suối chảy nhanh.

Ngày ngày trôi qua vừa dồi dào vừa bận độn.

Không nóng nảy, không ồn ào.

Không tranh cãi, không phân tranh.

Không miễn cưỡng, mình thích chuyện gì thì mình làm, mình thích ngắm cảnh gì thì mình ngắm. Thi thoảng cảm thấy mệt mỏi, sẽ đi dạo quanh Thông Thiên Phong một vòng.

Lẳng lặng nhìn quang cảnh dưới núi, lòng lại đầy suy tư.

Hoặc lại cùng lão Ngưu và Nhuận Thổ ngắm mặt trời mọc trông mặt trời lặn, nhìn bầu trời đầy sao.

Nghe gió thổi gió tan, như thể quên hết mọi chuyện khắp thế gian.

Tựa như ngồi dưới cây đào tắm gió xuân tháng ba, không nhận ra thời gian đã qua đi.

Chờ Lý Bình An chế tạo ra lỗ đan dược đầu tiên, đã là hai năm sau.

Lần đầu luyện chế được một lô, chất lượng cũng không cao.

Lý Bình An nghĩ trước tiên mình cứ đánh vào thị trường Linh dược giá thấp cái đã.

Dù sao thì mình cũng không còn nhiều tiền như vậy.

Cứ chờ bán hết đám Linh dược cấp thấp này, lúc đó mình sẽ thu được một khoản tiền không nhỏ.

Đương nhiên không được nóng vội đưa lô thuốc này ra thị trường.

Thời gian sau, hắn phải nghiên cứu cẩn thận thị trường biến động ra sao rồi mới tính tiếp.

Nếu như có thể, hắn hi vọng tốt nhất có thể tìm được một cái giá hợp lý.

Tên: Lý Bình An, Thọ mệnh: 1000.

Nhị Tuyền Ánh Nguyện: lv4 (100 000) Đạo pháp Thính Phong: 96%

Thuật Bạt ĐaoNghiêng lao khỏi vỏ: 90%

Yến Tử Xuyên Vân Tung: 70%

Quy Tức Công: 97%

Kỹ năng: *Hơi thở khỏa định: 73%

Mệnh cách màu xanh: Toàn tâm toàn ý.

Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù siêng năng

Mệnh cách màu vàng: Quân tử không làm bừa, làm phải theo đạo”
Mệnh cách màu đỏ: Y giả từ tâm.

Mệnh cách màu tím: Ngự Điền Chi Thuật.

Thực lực có tăng tiến, để Lý Bình An cảm nhận được chút an ủi.

Không dễ dàng mà

Bây giờ thực lực của mình có thể so với phẩm cảnh vào rồi?

Lý Bình An vươn vai đứng dậy.

Ôi cái cuộc sống tu tiên phong phú mà bận rộn này.

Nếu cứ vĩnh viễn như vậy, tốt biết bao.

Ngày hôm đó, hắn đang định kéo lão Ngưu và Nhuận Thổ xuống núi bán Linh dược. “Cheng!”

Tiếng chuông nặng nề vang vọng khắp đất trời.

Khai chiến, nói khai chiến là khai chiến.

Chúng đệ tử ai nấy cũng vội vàng.

Đại hội trừ yêu đã qua được ba năm.

Ba năm này, mạch ngầm trong giới tu tiên bắt đầu biến động.

Đại Tùy đã tiến về phía bắc định cư.

Lý Bình An cũng không biết rõ tình hình cụ thể ngoài kia, nhưng bây giờ Thục Sơn đang thực hiện

giới nghiêm toàn diện.

Các đệ tử xuất quan, triệu hồi các tu sĩ đang dạo chơi ở bên ngoài.

Hộ sơn đại chiến, triển khai đến toàn một trăm dặm ngoài Thục Sơn. Đệ tử các phong nếu không có lệnh, không được tới các phong khác. Toàn bộ Thục Sơn, thậm chí là Đại Tùy đều đang ngập tràn trong sát khí. Phe Đại Vũ và Đại Tùy của Trung Châu trở thành hai cực mạnh nhất.

Cuối cùng sau bao nhiêu năm thăm dò, Đại Tùy là người ra tay đầu tiên Tiến về phía bắc!

Khai chiến rồi, thật sự khai chiến rồi.

Lý Bình An và lão Ngưu, Nhuận Thổ ngồi trên núi, bưng tô mì ăn.

Ngắm nhìn bầu trời chiều.

Lý Bình An nhớ tới Liễu Vận đã từng nói qua một câu.

Thế gian này tuy có rất nhiều đường, nhưng đối với Đế Vương mà

nói chỉ có một con đường duy nhất không có đường lui.

Trên mảnh đất Trung Châu này không cần hai vương triều ở đây xưng hùng xưng bá!

Chương 337: Sức mạnh của khoa học

11:51

Thục Sơn thực hiện lệnh giới nghiêm toàn diện, tạm thời không thể rời khỏi Thông Thiên Phong. Lý Bình An để dành lại số Linh dược đã điều chế, ngược lại hắn không sợ thứ này sẽ thất bại

Loại dược liệu này có thể chữa thương, bổ khí bổ huyết luôn là mặt hàng được ưa chuộng. Nhất là trong thời cơ đại chiến sắp bắt đầu này.

Nếu như có thể bán hết số Linh dược này, nhất định có thể kiếm được một khoản.

Thời gian này Lý Bình An lại trộm được Tuyết Cốt Tham từ chỗ Thanh Phong.

Món này là khi tham gia Đại hội trừ yêu, Ngũ Lăng Cốc đưa cho các vị trưởng bối gia trưởng đó. Thứ này càng để lâu càng được thuốc.

Trên thị trường giá thành rất đắt đỏ.

Thanh Phong lại coi thứ này như là hành tây, chấm nước tương mà ăn.

Lẹp bẹp –

Lý Bình An nghĩ đã thấy xót của.

Thế là, vì để không lãng phí bảo vật.

Bàn tay ác độc hỏ bé kia lại vươn tới.

Mặt thì tỏ ra ôi tội người quá mà an ủi Thanh Phong chạy tới chỗ mình kêu ca khóc lóc.

Sau đó, tỏ vẻ mình nhất định sẽ bắt được tên tiểu tặc kia.

Sau lưng lại hư tình giả ý nghĩ: "...Tuyết Cốt Tham nên trồng ở chỗ nào bây giờ nhỉ?"

Tuyết Cốt Tham có yêu cầu cực cao với môi trường sinh trưởng, thích hợp gieo trồng ở những nơi có khí hậu mát mẻ.

Loại dược thảo này thích sống ở môi trường đất sét có đá vôi.

Đồng thời, khả năng chống chọi với sâu bệnh của nó cực yếu, trong điều kiện tự nhiên khắc nghiệt rất khó nảy mầm và sinh trưởng, mầm non rất khóc sống.

Lại còn dễ bị nấm mốc, virus.

Vả lại sau khi loại dược liệu này trưởng thành còn cần dày công chăm sóc và gây giống.

Vì thế, Lý Bình An cố ý chọn một khu đất .

Phía nam Thông Thiên Phong, đất đai phì nhiêu, tơi xốp, thoáng khí dễ thoát nước. Quan trọng nhất, khu đất này hàm lượng chất hữu cơ cao, vi sinh vật hoạt động mạnh. Ôi sức mạnh của khoa học-

Đọc nhiều sách, xem nhiều báo, mới gặt hái được càng nhiều tri thức hơn!

Nhưng mà vẫn còn xa lắm chưa đủ.

Lý Bình An cùng lão Ngưu Và Nhuận Thổ, đội nắng đi chăm bón khu đất này.

Để độ PH của đất đạt axit yếu, nhiệt độ cao có thể phân giải lên men giết chết vi khuẩn gây bệnh, côn trùng, cỏ dại và những thức khác, đồng thời cũng giảm bớt sâu bệnh hại, cỏ dại mọc chen đất của cây.

Lúc nghỉ ngơi, Lý Bình An ngồi trên thảm cỏ.

Vểnh tai lên nghe, tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm vạn vật đang sinh sôi nảy nở.

Thanh âm kia rất nhẹ, như tiếng tình lữ đang thủ thỉ lời yêu.

Nhuận Thổ uống một hớp trà lạnh, "Lão đại, lần này Đại Tùy với Đại Vũ chiến tranh, Thục Sơn chúng ta liệu có dính vào không?"

"Nhìn tình hình này, chắc là có."

“Vậy chúng ta sẽ phải ra chiến trường sao?” Nhuận Thổ tò mò hỏi.
“...Chắc thế”

Lý Bình An không mấy hứng thú với đề tài này.

Thà làm chó khi thiên hạ thái bình, còn hơn làm người trong thời buổi loạn lạc.

Nhưng mà con người vì lợi ý mà dẫn đến xung đột, cho đến bây giờ chiến tranh xảy ra là điều không thể ngăn cản.

Nhuận Thổ chống nạnh, hai cái chân ngắn đứng lên.

Móng nhỏ chống hai bên eo, dường như cu cậu đã tưởng tượng ra bộ dạng anh dũng của mình trên chiến trường.

“A hahaha!”

“Sau này hãy gọi ta là Nhuận Thổ Đại tướng quân!”

Vừa nói vừa đánh mạnh vào mông lão Ngưu.

“Bây giờ khen bản tướng quân, sau này bản tướng quân sẽ cho ngươi làm ngựa chiến của ta!”

“Ngưu !” Thằng này láo.

Đôi sừng của lão Ngưu sáng lên, dượt Nhuận Thổ chạy mấy vòng.

Lý Bình An vươn vai một cái: “Được rồi, đừng nghịch nữa làm việc thôi”

Phong chủ của các Phong, các trưởng lão ngày nào cũng bận rộng tới Chủ Phong họp.

Người luôn lười biếng như Thanh Phong thế mà không phàn nàn, nhưng mỗi lần quay về sắc mặt lại càng nghiêm trọng hơn.

Lý Bình An nhìn là hiểu, tình hình bên ngoài e rằng càng ngày càng xấu đi rồi.

Ban ngày khai khẩn đất đai, trồng dược liêu, buổi tối Nhuận Thổ liền ở trong phòng vung đại chùy lên “Beng beng”mà gõ không ngừng.

Lý Bình An và lão Ngưu hỏi nó đang làm gì đó, Nhuận Thổ nói nó muốn chế tạo một bộ giáp.

Sắp lên chiến trường đánh nhau rồi, nhìn Nhuận Thổ như gà con xù lông –

Mặc vào giáp trụ.

Nghĩ xem ~ hỏi có mê hay không?

Lão Ngưu nhìn Nhuận Thổ đang gõ "Beng beng" như đang suy nghĩ điều gì, nó ngẫm lại những lời nói về Chiến mã trong quyển tiểu thuyết,

Không chỉ có binh sĩ cưỡi ngựa mới có áo giáp, ngựa cũng có áo giáp.

Ví dụ có thể chia ra như sau, phần giáp bảo vệ đầu ngựa được gọi là "Diện liêm".

Phần bảo vệ cổ ngựa gọi là "Kê cảnh".

Bảo vệ ngực ngựa gọi là "Đương hung", thân ngựa gọi là "Giáp mã thân", mông ngựa là" Đáp hậu", phần cuối cùng dựng trên mông ngựa có tên là "Ký sinh"

Lão Ngưu sờ sờ bờ mông vểnh của nó, bờ mông quyến rủ.

Mông như này ở trên chiến trường mà bị người ta đâm một cái, khéo mình buồn chết mất.

Vì vậy, lão Ngưu cũng tham gia vào đội chế tạo áo giáp với Nhuận Thổ.

Trong khoảng thời gian này, lúc nào tiếng chày "Beng beng" cũng vang vọng khắp Thông Thiên Phong.

Báo chí không hề đưa tin về cuộc chiến này.

Chỉ đưa mỗi tin về tình hình kinh thế, thu nhập tăng lên, chuyện cải cách các kiểu.

Hoặc là vương tử nhà này lại sắp dước cô nàng nhà nào về dinh.

Rồi tên này tên kia lại trốn thuế.

Ngược lại người ta suốt ngày truyền tai nhau, nay là Đại Tùy mai là phương bắc.

Tin rất chuẩn

Thậm chí còn phân tích được kế hoạch tác chiến của Đại Tùy.

Lần này Đại Tùy xuất binh đem năm mươi vạn quân, ta có bằng hữu trong quân đội Đại Tùy, hắn đã xác nhận.

Ở có bằng hữu…

Hờ hờ

Tin sốt dẻo, tin sốt dẻo đây.

Đại Tùy xuất năm mươi vạn binh, chia thành năm mươi vạn đường, Phương Bắc tuyên chiến với Đại Vũ.

Lý Bình An không nhịn được vỗ tay, giỏi!

Năm mươi vạn đường? Khá đấy.

Lý Bình An gập báo, ngày qua ngày dường như vẫn yên bình như vậy.

Nhưng cuối cùng chỉ là "dường như

Một buổi sáng như thường lệ, Lý Bình An vừa từ trong trạng thái Quan Tưởng bước ra. Nhuận Thổ ra ngoài lấy báo, rồi vội vàng chạy về.

"Lão đại! Lão đại!

Thật sự khai chiến rồi, khai chiến thật rồi!

Đại Tùy xuất chinh đem ba mươi vạn quân, còn chưa tính các phái tu hành, các gia tộc.

Nữ hoàng Đại Tùy Liễu Vận, ngự giá thân chinh ! "

Lý Bình An gật đầu, "Đúng rồi, những ngày yên bình…đã kết thúc thật rồi.

Chương 338: Thục Sơn tham chiến

2539 chữ

Trong tiếng kèn hùng tráng, chúng kị binh chạy như bay, tập hợp lại

thành một đội quân chỉnh tề. Dưới ánh trăng nón giáp của họ tỏa ra hàn quang.

Bên phải, đám binh sĩ của địch quốc đang chạy thục mạng, có tên chết dưới giáo dài, có tên chết dưới vó ngựa.

Vô số đồng bọn của bọn hắn hết đi, mỗi tấc đất đều thấm đậm mùi máu tươi khiến người buồn nôn, mỗi khối bùn đều bốc lên mùi tanh tưởi.

Những binh sĩ còn lại bắt đầu vây bắt tu bình, kéo quân địch xuống ngựa chém đứt đầu bọn chúng, rồi xách đầu bọn chúng đi đổi lấy chiến lợi phẩm.

Lý Bình An ngồi trên xích đu.

1/17

Dưới cây táo, lão Nhưu và Nhuận Thổ đang đánh táo.

“Hây da! Hây da! ~”

“Lão đại, Quan Vũ mà ngươi kể kia có thật là đánh táo luyện thành một thân võ nghệ khôn?”

Lý Bình An gật đầu, “Không sai”

Vừa nói vừa bỏ tọt vào miệng từng quả táo căng tròn.

“Đại ca, lần trước ngươi kể đến đâu rồi?”

“Kể đến đoạn Quan Vũ và Lâm Đại Ngọc mến mộ nhau, rồi Quan Vũ lại vì Lưu Bị mà không bày tỏ tấm lòng với nàng.

Thế gian làm gì có cách vẹn toàn, chẳng phụ đại ca chẳng phụ khanh ”

“Kể tiếp đi! Kể tiếp đi!”

Nhuận Thổ và lão Ngưu vô cùng háo hức.

Chiến tranh, bây giờ vẫn chưa lan tới Thục Sơn.

Đệ tử của Thục Sơn cũng không trực tiếp tham chiến.

Nhưng mà, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

2/17

Có người đưa tin, Thục Sơn cho Linh Dược Phường chế tạo một lượng lớn các loại thuốc chữa thương.

Thấy rõ đây là đang chuẩn bị cho chiến tranh.

Lệnh cấm được ban hành hơn một tháng, Thục Sơn lại không có gì thay đổi.

Vì vậy, vào một ngày lệnh cấm được giải trừ.

Cho phép đệ tử các Phong hoạt động hạn chế, nhưng vẫn không cho phép rời núi.

Lý Bình An bèn cùng lão Ngưu, Nhuận Thổ mang theo đám linh dược đã chuẩn bị từ lâu đến các phường thị buôn bán.

Vốn là định chia thành mấy ngày rồi bán, kết quả chưa hết buổi sáng đã bán hết sạch.

Lại dùng khoản tiền này mua một ít hạt giống Linh dược, Linh thảo.

Bây giờ, người ta loan tin khắp nơi.

Thục Sơn luôn có quan hệ tốt với hoàng gia Đại Tùy.

Lần này, Đại Tùy tiến bắc.

Về tình về lý, có lẽ Thục Sơn sẽ ra tay tương trợ.

3/17

Chỉ là người đi nhiều hay ít, đánh bao nhiêu trận hẳng còn chưa biết.

Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, Lý Bình An cũng không vội vàng trở về.

Mà lại ngồi trong trà lâu vừa thong thả uống trà, vừa nghe mấy đệ tử bên cạnh thảo luận những tin tức mới nhất.

Lúc này, Vân Thư một thân áo đó bước tới.

“Là Vân Thư sư tỷ!”

“Vân Thư sư tỷ, hình như ngươi đẹp ra đó.

Vân Thư vừa xuất hiện, liền thu hút sự chú ý của mọi người.

Bất quá người nào cũng cần thể diện, không ai dám nhìn chằm chằm vào nàng.

Mà như có như không liếc qua một cái, rồi vội vàng thu hồi ánh mắt.

Vân Thư đi thẳng đến bàn Lý Bình An, hành lễ.

“Bình An sư huynh, đã lâu không gặp”

Từ sau khi trở về từ Đại hội trừ yêu, Vân Thư liền bế

4/17

Vừa mới xuất quan không lâu.

Lý Bình An khẽ gần đầu, “Chúc mừng Vân Thư sư muội xuất quan, thực lực tăng tiến hơn trước. Vì chúc mừng chuyện Vân Thư sư muội xuất quan, tiền trà hôm nay ta mời”

Nghe hắn nói như thế mọi người liền bĩu môi, đồ kẹt sỉ.

Người ta xuất quan, mời mỗi cốc trà.

Lý Bình An không để ý đến ánh mắt khinh bỉ của mọi người, nói thật ngay cả trà hắn cũng chẳng

muốn mời đâu.

Nhưng mà người ta xuất quan, mình cũng phải tỏ vẻ tí.

“Bình An sư huynh, ngươi nhận được điều lệnh không?”

Vân Thư truyền thanh nói với hắn.

Lý Bình An hơi sửng suốt, “Điều lệnh? Điều lệnh gì?”

“Thục Sơn muốn chọn ra nhóm đệ tử đầu tiên, điều tới chiến trường”

Lý Bình An nhấp một ngụm trà, không tỏ vẻ kinh ngạc.

Chuyện này, trong thân tâm mọi người đều biết, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

5/17

Lý Bình An hỏi, “Ngươi có tên trong danh sách đợt này?”

Vân Thư lắc đầu, “Không, nhưng có Nhị Cẩu sư huynh

Tạm biệt Vân Thư, quay về Thông Thiên Phong.

Lý Bình An cứ thấp thỏm không yên, cũng không phải có chuyện gì to tát lắm.

Mà hắn đang nghĩ đến đại chiến Trung Châu sắp tới, không biết bao nhiêu người phải bỏ mạng.

Nghĩ đến đó, Lý Bình An vội vàng niệm Tĩnh tâm chú.

Hồi lâu sau, hắn mới bình tĩnh lại.

Suýt nữa thì có Tâm Ma, không thể có suy nghĩ này!

Lý Bình An cởi áo, quấn trên lưng.

Ngồi dưới bóng cây, bắt đầu mài đạo.

Cách tốt nhất để mình không suy nghĩ lung tung, chính là đổ mồ hôi.
“Hò dô hò doo~”

Đá mài đao là của Trương Tung, Trương Tung có lòng để cho hắn đó.

6/17

Nhớ đến Trương Tung, Lý Bình An không khỏi thở dài. Không biết tên này ở dưới kia sao rồi.

Mài đao là một chuyện khá tốn sức,

Nhất là dùng đá mài đạo mà Trương Tung để lại.

Mỗi lần mài là lại hao tổn một phần Nguyên khí.

Người bình thường hoặc là người có tu vi thấp, phỏng chừng chưa mài được mấy cái đã ngất ra đấy.

Mồ hồi thấm trên cơ bắp cuồn cuộn, từng giọt mồ hôi rơi xuống đất.

Mài một hồi, hắn tiện tay ngắt lấy vài chiếc lá, lau bọt trên lưỡi đao.

Rồi bút lấy một cọng cỏ, thử đao.

“Ngưu ca, ta đặt tên cho cái này là Quần đùi sắt, ngươi chỉ cần mặc vào thôi.

Đảm bảo lên chiến trường, kẻ địch không thể chọc vào mông của ngươi, bờ mông trâu của Ngưu ca ngươi sẽ được bảo vệ.

Hơn nữa ta còn có tâm đặt một lớp gai sắt nhọn bên ngoài vỏ, vừa có thể phòng ngự vừa có thể tấn công.

7/17

Chỉ cần nhấn núi, gai sắt sẽ mọc ra, cho kẻ địch một đòn bất ngờ!" Lão Ngưu ngẫm nghĩ rồi gật gật đầu, "Ngưu ~ thằng này được. "Ngưu ca, ngươi thử xem."

"Ù được phết, vừa ngươi lắm, bây giờ khởi động gai sắt.."

"Ngưu!!!"

Tiếng kêu thảm thiết

"Ôi bỏ mẹ! Ngưu ca, ngươi mặc ngược rồi…"

Một lát sau,

cố.

liền trông thấy một đại ca trâu cao to đen hôi đuổi theo một con lửng chạy khắp dược

Ba ngày sau, trên Chủ Phong.

Phó tông chủ phát biểu dõng dạc, tình cảm khiến quần chúng xúc động.

Nhắc tới chiến tranh, ai nấy cũng đều hưng phấn.

Đệ tử Trung Trâu tính toán thử, âu cũng hòa bình mấy trăm năm rồi.

8/17

Chiến dịch có quy mô lớn như vậy, thế hệ trẻ này chưa từng được tham gia. Sau đó, lập tức tuyên bố những người có tên trong danh sách đầu tiên. "Không có ta à!"

"Sao cũng không có ta

"Ta bị chọn.

"Sao nhóm đầu tiên nhiều người vậy?"

Xung quanh nghị luận.

"Trên chiến trường đừng có bị dọa đái ra quần đấy!"

“Cút, có ngươi mới đái ra quần ý, lão tử ở chiến trường chờ ngươi”

“Này, nhất định phải sống trở về đó.

“Khâu Vương Bát, đừng có chết đấy nhé”

“Yên tâm, mạng lão tử cứng lắm. Lần này nhất định phải giáo huấn một trận cho đám tu sĩ không

biết trời cao đất dày Đại Vũ.

9/17

“Lão Lý, tiểu tử ngươi đừng làm mất mặt Thục Sơn đấy!”

Nhóm đệ tử trúng cử đầu tiên đứng trên Chủ Phong tạm biệt các đồng môn sư huynh đệ.

Mặt trời ở phía xa xa, chiếu xuống hào quang vạn trượng, dương như đang cổ vũ họ tiến về phía trước,

Lưu Nhị Cẩu vẫy tay với Lý Bình An và Vân Thư.

“Cục diện chiến trường biến hóa khó lường, Nhị Cẩu huynh làm việc nhất định phải cẩn trọng” Lý Bình An nhắc nhở hắn.

“Đa tạ Bình An huynh nhắc nhở”

Vân Thư hành lễ với hắn, “Nhị Cẩu sư huynh, chiến thắng trở về!”

“Nhất định rồi. Lưu Nhị Cẩu cười, “Biết tại sao tên ta là Nhị Cẩu không? Tên này do một lão đạo sĩ đặt cho ta đấy.

Tên xấu dễ sống dễ nuôi, Lưu Nhị Cẩu ta phúc lớn mạng lớn không chết được!”

Có người mặt lên trời cười vang, như muốn nuốt trọn bầu trời xanh biếc, có người giương nanh múa vốt, bộ dạng như muốn cắn người.

10/17

Sau đó là tiếng kèn trầm lắng.

Như mây đen cuồn cuộn, sóng to gió lớn ngập trời, càng chạy càng xa.

Mọi người đều im lặng.

Hồi lâu sau, thanh âm dần dần đi xa.

Trên Chủ Phong, hàng trăm đệ tử mặc trang phục đồng đều lặng lẽ tiến về phương xa.

“Từ khi Thục Sơn lập phái tới nay, vạn năm qua Thục Sơn ta luôn gánh vác trọng trách diệt ma, bảo vệ Cửu Châu.

Mà bây giờ Đại Vũ cấu kết Yêu tộc, gieo giắc tai họa cho muôn dân bách tính.

Phàm là đệ tử Thục Sơn, đều phải cứu thế phù nguy.

Giúp đỡ muôn dân thiên hạ, diệt trừ Yêu tộc.

Đệ tử Thục Sơn nghe lệnh, tiến bắc diệt yêu!”

“Xông pha khói lửa, chết không từ nan!”

Hàng nghìn tiếng xung phong vang lên, đánh thẳng vào màng nhĩ của mọi người, xông thẳng vào linh hồn của bọn hắn.

11/17

Đệ tử Thục Sơn đông nghịt, lúc này dùng hết sức mình mà hét lớn.

“Tiến bắc!”

“Xuất phát!”

Chúng đệ tử ra đi ai nấy cũng đều thể hiện thần thông, có người dùng Kim quang tường vân tung xuyên qua mây, có người lại điều khiển sấm sét vang rền.

Có người bay lên trời, có người im tiếng, có người hào quang vạn trượng.

Tiếng kèn xuất chinh lại lần nữa vang lên.

Từng chiếc phi thuyền xuất phát, hùng vĩ như dòng nước chảy cuồn cuộn giữa núi non.

Giờ này, lửa giận trong lòng đã bùng cháy.

Ngay cả đệ tử của Tạp Dịc Phong đều hận không thể cầm chơi cưỡi chó vàng nhà mình ra trận giết dich.

Hàng trăm lá cờ tung bay phấp phới trên Chủ Phong.

Trên mỗi lá cờ đều có một vầng hào quang sáng lên, nối liền lẫn nhau.

12/17

Bao quanh khắp cách vách núi, khiến Thục Sơn sáng chói như một toàn Thần Điện. Mang theo bầu không khí uy nghiêm vạn kiếp không đổi, khí thế ngút trời.

“Nguyện mong đệ tử Thục Sơn chiến thắng trở về!!”

Khi nhóm đệ tử đầu tiên lên đường ra trận, lại ngoảng đầu nhìn lại lần nữa.

Mang theo ánh mắt vô cùng phức tạp, nhìn từng dãy núi, nhìn từng con sông, nhìn từng sinh linh dưới

ngọn núi…

Lý Bình An hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc kéo hắn trở về.

Là Tư Đồ Lôi.

Nói ra thì, đã lâu rồi bọn hắn không gặp nhau.

Từ sau khi Tư Đồ Lôi với Tần Diệu Diệu kết thành đạo lữ, những năm này sinh tổng cộng bốn nam ba nữa.

Lý Bình An tốn không ít tiền mưng đâu.

13/17

Luôn muốn tìm cơ hội đòi lại.

Hai người hàn huyện vài câu.

11:52

Tư Đồ Lôi nhìn hình bóng phi thuyền dần đi xa, cảm khái nói: “Nói thật lòng, không sợ bị ngươi chế

Nếu là ta của lúc trước nhất định sẽ không cam lòng, nằng nặc đòi theo chân bọn họ bước ra tiền tuyến.

Nhưng ta của bây giờ, chỉ muốn an ổn ở lại Thục Sơn, chăm sóc vợ và con cái.

Lý Bình An vỗ vai hắn, rồi nói: “Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, ai cũng muốn sống yên bình thôi, thế nhưng tóm lại trận này vẫn cần phải có người đi.

Rất nhanh, phi thuyền chở đệ tử Thục Sơn đã băng qua núi non trùng điệp khuất khỏi tầm mắt. Thục Sơn bắt đầu chế độ thời chiến.

Không lâu sau, Lý Bình An nhận được nhiệm vụ.

Hiệp trợ các đệ tử Dược Cốc chế tạo thuốc trị thương, gửi ra tiền tuyến.

Tiền tuyến chém giết tàn sát, Lý Bình An đương nhiên không ham.

Huống chi Thục Sơn còn phát tiền công.

14/17

Nhưng đệ tử được tập hợp lại ở Trúc Diệp Phong.

Trên tấm biển đề hai chữ to “Dược thất.

Luyện dược và luyện đan đều là kỹ thuật sống.

Nhưng mà Luyện đan sư xem thường Luyện dược sư, Luyện dược sư lại xem thường Luyện đan sư đấy.

Hai bên không chỉ khác nhau ở một chữ “đan” và “dược”.

Dược sư không chú trọng vi mô, mà là vĩ mô cơ.

Không chú trọng riêng một bộ phận, mà là toàn cơ thể.

Dược sư Lưu Tông Thành luôn nghĩ vậy.

So với dược sư, Luyện đan sư chỉ là một đám chà đất mà thôi.

Lưu Tông Thành sắp xếp lại dược phòng, hôm nay có rất nhiều đệ tử từ các Phong khác đến, hắn muốn thử thách chúng một phen.

Nhân tài vượt qua thử thách có thể ở lại Trúc Diệp Phong, chế tạo thuốc chữa thương cho tiền

15/17

phương.

Dược sư cực kỳ coi trọng Ngũ Hành.

Bắc là khảm, là thủy, là tàng.

Là để thuốc vào những chỗ tốt, cũng để lại hậu đức cho người cất vật.

Vì vậy cần chú trọng vị trí đặt tủ thuốc, có rất nhiều ví dụ điển hình.

Lưu Tông Thành năm nau đã ba trăm ba mươi ba tuổi.

Đây là kinh nghiệm luyện dược hơn ba trăm năm của hắn, hắn dấn thân vào ngành luyện dược bắt đầu từ năm ba mươi ba tuổi.

Dựa vào "Cẩn thận tỉ mĩ" thành dnah.

Quả thật, không thể tránh khỏi những sai sót nhỏ.

Nhưng là người thầy thuốc, muốn luyện chế ra loại Linh dược hoàn hảo, nhất định phải tận lực bóp

chết những chỗ sai sót.

Lúc này, một đệ tử đi tới.

"Sư phụ, người đến đủ rồi"

16/17

Lưu Tông Thành nhẹ gật đầu, lấy đồng làm kính, áo mũ chỉnh tề,

Sau đó, ngẩng đầu ưỡng ngực bước ra khỏi phòng.

"Chư vị, hoan nghênh tới Trúc Diệp Phong!"

17/17

Chương 339: Xuất chinh

"Khâu Vương Bát, đừng có chết đấy nhé.

"Yên tâm, mạng lão tử cứng lắm. Lần này nhất định phải giáo huấn một trận cho đám tu sĩ không biết trời cao đất dày Đại Vũ.

“Nhất định rồi.” Lưu Nhị Cẩu cười, “Biết tại sao tên ta là Nhị Cẩu không? Tên này do một lão đạo sĩ đặt cho ta đấy.

“Tiến bắc!!”

Có người bay lên trời, có người im tiếng, có người hào quang vạn trượng. Tiếng kèn xuất chinh lại lần nữa vang lên.

Ngay cả đệ tử của Tạp Dịc Phong đều hận không thể cầm chơi cưỡi chó vàng nhà mình ra trận giết địch.

Bao quanh khắp cách vách núi, khiến Thục Sơn sáng chói như một toàn Thần Điện.

Mang theo bầu không khí uy nghiêm vạn kiếp không đổi, khí thế ngút trời.

“Nguyện mong đệ tử Thục Sơn chiến thắng trở về!”

Mang theo ánh mắt vô cùng phức tạp, nhìn từng dãy núi, nhìn từng con sông, nhìn từng sinh linh

dưới

Nhưng ta của bây giờ, chỉ muốn an ổn ở lại Thục Sơn, chăm sóc vợ và con cái”

Nhưng mà Luyện đan sư xem thường Luyện dược sư, Luyện dược sư lại xem thường Luyện đan sư

đấy.

Nhân tài vượt qua thử thách có thể ở lại Trúc Diệp Phong, chế tạo thuốc chữa thương cho tiền phương.

Đây là kinh nghiệm luyện dược hơn ba trăm năm của hắn, hắn dấn thân vào ngành luyện được bắt đầu từ năm ba mươi ba tuổi.

Dựa vào “Cẩn thận tỉ mỉ” thành dnah.

Sau đó, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra khỏi phòng.

“Chư vị, hoan nghênh tới Trúc Diệp Phong”

Chương 340: Mùi vị rất tốt

“Đến rồi!”

Lưu Tông Thành nhìn lướt qua những đệ tử trẻ tuổi này một lần, “Chư vị, hoan nghênh tới Trúc Diệp Phong”

Chắc hẳn các ngươi đều đã biết, các ngươi tới nơi này để làm gì, không cần ta nhiều lời nữa.

Từ hôm nay trở đi, các ngươi ở đây luyện chế thuốc chữa thương, thời hạn là ba mươi ngày.

Trong ba mươi ngày này, nếu các ngươi luyện chế được mười viên thuốc chữa thương đạt chuẩn, các ngươi có thể ở lại Trúc Diệp Phong”

Mười viên?

Chúng đệ tử không khỏi bất ngờ, để luyện ra mười viên thuốc, các Luyện dược sư bình thường phải cần ba mươi ngày.

Còn chưa nói tới Lưu Tông Thành rất nghiêm khắc với chất lượng thuốc điều chế ra.

“Đi theo ta, ta đưa bọn ngươi tới Luyện dược phường”

Lưu Tông Thành chúng đệ tử tới Luyện dược phường, tại đây bọn họ nhìn thấy một loạt các dụng cụ, dược liệu.

Mùi thuốc nồng đậm ngập tràn trong không khí.

Đám đệ tử hai mắt mở to, kích động nhìn những dụng cụ tinh xảo này.

Ngày thường, e là muốn gặp cũng khó.

Càng khỏi phải nói mình được sử dụng.

Lưu Tông Thành dặn dò vài câu, ánh mắt quét qua đám đệ tử.

“Bây giờ bắt đầu!”

Đám đệ tử đều sững sờ.

Bây giờ bắt đầu luôn á?

Nhưng mà rất nhanh, bọn hắn đa lao đầu vào công việc.

Có người lấy được cụ từ trong túi trữ vật ra, có người lại cẩn thận lựa chọn dược liệu, xem chúng tốt hay xấu.

Có người lại tập trung tinh thần vào lò luyện dược…

Luyện chế đan dược, là một việc cần kiên nhẫn và tập trung tinh thần.

Mỗi một trình tự, Luyện dược sư đều cần phải cực kỳ chăm chú, không thể Nếu không, công thành công cốc.

Lưu Tông Thành nhìn thấy cảnh này, gật đầu hài lòng.

Một mặt hắn muốn kiểm tra Thuật luyện dược của các đệ tử thế hệ trẻ này.

Mặt khác là để ngăn chặn những kẻ gian dối, mắt cá giả trân châu.

qua loa.

Lưu Tông Thành thong thả nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên hắn chú ý đến khung cảnh kỳ lạ kia.

“Sáu nè!”

“Sáu!”

Chỉ thấy một gã đệ tử ngồi xổm trên đất, miệng ngậm một cọng cỏ khô, thảy xúc xắc.

“Sáu đi mà! Sáu!”

“Éc! Không phải sáu.

“Hôm nay không hợp luyện dược rồi”

Lý Bình An khẽ gật đầu.

Lưu Tông Thành:....

Giữa gian dối và luyện dược, tên đệ tử này lại chọn chơi!!

Khóe miệng Lưu Tông Thành hơi run run.

Bỗng có cảm giác mình không bắt kịp trào lưu của giới trẻ, hay là mình lạc hậu rồi?

Bây giờ đám đệ tử trẻ đều chơi dị như thế sao?

Lý Bình An phủi phủi đám bụi trên quần.

Hôm nay không thích hợp luyện dược rồi, mình đi ngủ thôi.

Hành vi này của hắn, trong mắt nhưng người tu hành khác phải nói là quá dị hợm.

EQ thấp: Thằng này đầu à?

EQ cao: Tên đệ tử này có cá tính!

Lưu Tông Thành miễn ý kiến.

Thời hạn đề ra là ba mươi ngày, chỉ cần ngươi đến ngày thứ ba mươi có thể luyện thành mười viên

thuốc trị thương.

Còn quá trình ngươi làm thế nào mặc kệ ngươi.

Mặt trời lên mặt trời lặn, những ngày nắng đã qua, tiết trời nóng bức dần dần biết mất, không khí bắt đầu ẩm hơn.

Lý Bình An lười biếng ngáp một cái.

(o)

Bởi vì đang trong thời gian tiến hành bài đánh giá, nên không thể dẫn theo lão Ngưu và Nhuận Thổ cùng đi.

Không có hai bọn nó ở bên tai rít rít, hắn bỗng cảm thấy hơi thiếu thiếu.

Sáng sớm, tới phòng ăn của Trúc Diệp Thanh.

Uống một chén canh thịt bò, ăn một miếng bánh hạt sen.

Không thể không nói, đồ ăn của Trúc Diệp Phong dở hơn đồ ăn của Tạp Dịch Phong nhiều.

Lý Bình An cầm củ khoai tây nướng nóng hầm hập trong tay.

Vừa gặm vừa nhàn nhã đi dạo quanh Luyện dược phường.

Lưu Tông Thành ngồi ngoài sân, mắt nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Tiểu tử này…con mẹ nó thật kỳ lạ!

Liên tục mấy ngày rồi, những đệ tử khác đều đang chuyên chú luyện dược, chỉ sợ không đủ thời gian.

Hắn thì ngược lại, cứ như đang đi nghỉ phép.

Lý Bình An chắp tay sau lưng, thong thả đi tới Luyện dược thất.

Có tất cả mười tên đệ tử ở trong gian phòng này, cho tới bây giờ, kể từ hôm bắt đầu bọn hắn vẫn ở đây chưa từng rời khỏi nơi đây.

Người thì dùng lửa ngao dược, người thì đang chọn dược liệu.

Người thì đang chăm chú mài.

Một đám bận rộn, ôi cái không khí vội vã này.

Khác hắn với khung cảnh nhàn nhã, rảnh rỗi ở Thông Thiên Phong, quả thật đem tới cho người ta cảm giác khác mà.

Lý Bình An thong thả đi tới đi lui, vòng qua từng tên đệ tử.

Thi thoảng nhíu mày, rồi lại gật đầu.

Mỗi lần hắn bước tới, đám đệ tử kia đều cảm nhận được một loại áp lực vô hình, đè ép bọn hắn khiến bọn hắn không thở nổi.

“Vị trưởng lão này nhìn ra ta có sai sót gì sao?”

Một gã đệ tử trong lòng hoang mang thầm nghĩ. “Ta làm sai bước nào sao?”

Bỗng nhiên, hắn nhớ ra phải thả ba cọng Hồi hương thảo.

Nghĩ tới đó, hắn cảm kích nhìn qua vị trưởng lão xa lạ kia.

Lý Bình An vỗ vai hắn, sau đó lập tức sang chỗ đệ tử khác…

“Lý Bình An, về phòng của ngươi luyện dược đi, đừng ở đây quấy rầy các đệ tửu khác luyện đan!”

Lưu Tông Thành không nhịn được nữa, lên tiếng ngăn lại Lý Bình An.

“Ồ”

Chúng đệ tử trong phòng: ….

Trở lại gian phòng của mình, Lý Bình An ngồi đơ một hồi.

Bỗng nhiên cảm giác luyện dược tới.

Thật giống cảm giác của người bị táo bón lâu ngày.

Cảm giác khoan khoái dễ chịu này, khiến người ta như đi vào cõi tiên.

Bước đầu tiên, điều dược!

Điều dược là bước đầu, dược không điều thật sự trồng không lên.

Lý Bình An vốn định dựa vào nội dung của bài đánh giá, nhanh chóng chế ra mười viên thuốc chữa thương.

Thế nhưng nhìn đống dược liệu trong tủ thuốc, hắn bỗng có linh cảm, nghĩ ra một ý tưởng mới.

Những dược liệu này ở Thông Thiên Phong không có đâu, không thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này được.

Lai qua mấy ngày.

Lý Bình An cầm trong tay một lọ thuốc nước.

Đây là độc dược do hắn chế tạo ra, mẫu thí nghiệm số một.

Lý Bình An từng nghĩ nếu như mình phải ra chiến trường thật, có lẽ độc dược sẽ phát huy tác dụng.

Thục Sơn có trưởng lão chuyên dụng độc.

Đánh úp bất ngờ, thậm chí có thể đánh chết tu sĩ có tu vi cao thâm.

Thêm một cách bảo vệ cái mạng mình, đó là chuyện tốt mà.

“Lão Ngưu và Nhuận Thổ không ở đây, ai đến thử độc bây giờ?”

Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì chỉ có mình là thích hợp nhất.

Như thế vừa có thể phân tích ưu điểm khuyết điểm của mẫu thí nghiệm này, xem xem sau này phải

bổ sung thêm gì.

Lý Bình An do dự một hồi, sau đó tu ừng ực uống hết non nửa bình.

Ô~

Mùi vị rất tốt!

Chương 341: Thử độc

11:53

ừng ực ừng ực~

Lý Bình An lau miệng, ồ thuốc này uống ngon phết.

Nhưng chỉ một lát sau, dược hiệu liền phát tác.

Lý Bình An ôm ngực, lúc này độc khuẩn trong cơ thể hắn đang nhanh chóng sinh sôi nảy nở. Dùng tốc độ một giây tăng gấp hai, mà ăn mòn cơ thể hắn.

Lý Bình An lấy ra cuốn sổ nhỏ, chuẩn bị ghi lại toàn bộ quá trình trúng độ.

[Đây là nhật ký cá nhân của ta, nếu có ai thấy phần ghi chép này, chứng tỏ lúc đó ta đã bị độc dược độc chết –

Ngày đầu tiên, trời nắng

Đây là ngày đầu tiên ta trúng độc.

Cảm nhận: Buồn nôn, muốn ói, thèm ăn cay.

Chua nam cay nữ, đừng bảo ta mang thai đấy nhé?

Ngày thứ hai, trời nhiều mây

Mệt mỏi, tim đập liên hồi, nghẹt mũi, toàn thân vô lực, nằm bất lực trên giường không muốn động đây.

Phải không ngừng bảo với ý trí mày phải tỉnh táo đó.

Đề xuất cải thiện: Độc dược bay hơi quá chậm, hoặc có thể nguyên nhân do thể chất đặc thù của

ta.

Dù sao, không thể so sánh tương đối ngươi với người được.

Cuối cùng, độc dược không nên để dạng lỏng.

Nên thay đổi thành dạng bột, thông qua đường hô hấp tiến vào cơ thể.

Ngày thứ ba, trời mưa

Đây là ngày thứ ba ta trúng độc rồi, ta vừa yên lặng chờ cơ thể bài tiếc độc đố, vừa điều động Quy Tức Công.

Trạng thái tinh thần đã khá hơn nhiều, Chân nguyên trong cơ thể đã khôi phục được khoảng sáu

Còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Ngày thứ tư, ọe.

Không hổ là độc dược do ta điều phối mà, di chứng thế mà lớn đến vậy….ọe giải độc rồi.

Qua mấy ngày sau.

Lý Bình An đã loại bỏ hoàn toàn độc dược trong cơ thể, thời gian sau hắn đang chuẩn bị cải tiến đặc

tính của độc dược.

Sửa độc dược chế lại thành dạng phấn, dễ bay dễ ra tay!

Vùi đầu vào nghiên cứu, quên mất tiêu thời gian.

Chớp mắt, đã đến hạn cuối của bài đánh giá.

Chỉ còn có một canh giờ.

Lưu Tông Thành căng chặt thời gian, đi kiểm nghiệm thành quả của từng tên đệ tử.

Vừa kiểm nghiệm, vừa ghi lại, vừa đánh số.

Mỗi một khâu, hắn đều tỉ mỉ kiểm tra kiểm tra một phen.

Số dược liệu đã dùng, Lưu Ảnh Thạch ghi chép lại chi tiết đủ loại, những cái này đều phải sao kê rõ ràng.

Bảo đảm những viên đan trị thương này là do một tay bọn họ làm ra.

Giờ phút này, chúng đệ tử cuối cùng cũng biết Lưu Tông Thành nghiêm khắc đến cỡ nào.

Kiểm tra hơn mười tên đệ tử, kết quả chỉ có bốn đứa hợp tiêu chuẩn.

“Tùng tùng!”

Lý Bình An mặt đầy mệt mỏi mà mở cửa.

Những ngày này, hắn đã ăn tổng cộng ba loại độc dược.

Chỉ cảm thấy cả người như bay về cõi tiên.

Mỗi một tấc da, mỗi một cái lỗ chân lông cũng đủ khiến hắn không thở nổi.

Mỗi lần tỉnh lại, đều cảm thấy choáng váng.

Dường như đang thưởng cả đêm cho hắn.

Lưu Tông Thành cùng hai gã đệ tử đứng ngoài cửa.

Một gã đệ tử hô: “Đệ tử của Thông Thiên Phong Lý Bình An, thời hạn đã đến, thuốc của ngươi

đâu?”

Thuốc trị thương?

Lý Bình An mất hai giây sững sờ.

(0_0) ?????

Đột nhiên, một dòng điện xẹt qua trong đầu hắn.

Hắn nhớ tới nhiệm vụ của mình, chỉ tiêu mười viên đan trị thương.

Ánh mắt Lưu Tông Thành không mấy thiên chí cho lắm, hắn cũng muốn xem thử giữa gian dối và luyện dược, tên người trời này chọn ngồi chơi sẽ điều chế ra loại dược như thế nào.

“Ồ, xin chờ một lát đã, trong phòng ta hơi bừa.

Hơn nữa, ta còn chưa mặc quần áo, xin chờ ta một chút”

Lý Bình An điềm tĩnh đóng cửa lại.

Vội vàng đốt lò Bác Sơn, thứ này còn có tên là Hương Huân.

Thân lò được làm bằng đồng hình củ đậu, có nắp, nắp cao nhọn chạm rỗng.

Ở giữa khắc hình chim bay cá nhảy, trong lò thì ghi thời gian đốt hương liệu.

Khói từ những phần chạm rỗng hình núi mà tràn ra, như có tiên khí lượn lờ xung quanh, đem đến cho người ta cảm giác như ở trong tiên cảnh.

Quan trọng là tạo cảm giác ưu nhã thôi.

Lý Bình An hít sâu một hơi, lẩm bẩm.

Trong lòng dần bình tĩnh trở lại, bước vào một cảnh giới kỳ ảo.

Như vậy cũng giống như khi ngươi đi hỏi chúng đệ tử, khi nào làm bài tập có hiệu quả nhất.

Xin thề đứa nào đứa ấy sẽ không chút do dự, cùng đồng thanh.

Đêm cuối cùng của kỳ nghỉ!

Đạo sắc thuốt, lưỡi lam, tán thuốc, ống thuốc, bát nghiền thuốc, cân tiểu ly…

Lý Bình An với tay lấy ra từng dụng cụ.

Xung phong!

Thời gian ngắn ngủi, nhưng Lý Bình An có lòng tin.

Hắn không hấp tấp, cũng không chảy mồ hôi.

Ngược lại hắn lại có cảm giác tự tin tự tại đến lạ thường, tựa như đang nhâm nhi một ly trà.

Chọn dược, luyện dược, chiết xuất.

Lý Bình An quá chú tâm vào quá trình chế được.

Vừa tính toàn thời gian, vừa điều phối Linh dược, khống chế sức lửa.

Từng phút từng giây trôi qua, mặt trời trên đỉnh đầu dần dần tắt nắng, di chuyển về hướng tây.

Trên cành cây có hai bóng người một ngắn một dài.

Lưu Tông Thành khẽ nhíu mày, ngay lúc hắn sắp không kiên nhẫn được nữa.

Cửa mở, Lý Bình An mặc một bộ quần áo sạch sẽ, tươi cười nhìn hắn nói.

“Đây!”

Lý Bình An đưa hộp đựng thuốc trị thương cho bọn họ.

Đệ tử mở ra, cho Lưu Tông Thành xem.

Trong hộp, có mười một viên Linh dược.

Mười một viên? Còn nhiều hơn một viên à!

Lưu Tông Thành nhíu mày, cẩn thận kiểm tra mười viên.

Màu sắc của Linh dược khá đẹp, tuy không tính là tác phẩm xuất sắc, nhưng trong đám đệ tử ở đây

cũng tạm coi là thượng hạn.

Không có vấn đề, mười viên Linh dược hoàn toàn đạt tiêu chuẩn.
Í…..iii~

Quái nhờ…sao mấy viên thuốc này vẫn còn nóng?

Giống như vừa mới được làm ra.

Nghĩ đến điều đó, Lưu Tông Thành không khỏi buồn cười.

Sao mình lại có ý nghĩ hoang đường thế nhỉ.

“Tiểu tử ngươi, khá lắm!” Lưu Tông Thành trầm giọng nói.

Hắn vốn không ôm hi vọng gì với tên đệ tử này, ai ngờ tên này lại cho mình một bất ngờ lớn đến thế.

Lý Bình An bình tĩnh đáp lời: “Đều nhờ trưởng lão chỉ dạy”

“Ngươi có thể ở lại”

Lý Bình An mỉm cười gật đầu, vẫn bình tĩnh như cũ.

Nhìn biểu hiện này của hắn, Lưu Tông Thành càng có hảo cảm với hắn.

Trầm ổn không kiêu, giỏi lắm!

Đóng cửa lại.

Lý Bình An thở dài một hơi, trán toát mồ hồi.

Hắn đang định chế lại độc dược, bỗng nhiên nhíu nhíu mày.

Độc dược ta vừa chế ra đâu? Rơi đi đâu rồi?

Trăng thanh treo trên cao.

Hơn trăm tên đệ tử, cuối cùng chỉ còn lại hơn hai mươi người.

Lưu Tông Thành khá hài lòng với kết quả này.

Hắn phân loại hai mươi người này thành những nhóm khác nhau, khiến hắn có ấn tượng là hai gã đệ tửu của Tiểu Quỳnh Phong và Ngân Kiếm Phong.

Đệ tử Thông Thiên Phong…Lý Bình An?

Lưu Tông Thành nhớ tới cảm giác kỳ lạ trước đây, tìm rồi lôi ra hộp thuốc của Lý Bình An.

Lấy ra Linh dược trị thương trong đó.

Tổng cộng có mười một viên.

Bởi vì bài đánh giá quy định, chỉ cần hoàn thành mười viên Linh dược trị thương đạt chuẩn, coi như là hợp lệ.

Vì vậy Lưu Tông Thành chỉ kiểm tra mười viên trong đó, lúc này hắn bỗng chú ý đến viên thứ mười một.

Không phải thuốc trị thương à?

Thật giả lẫn lộn?

Nghĩ lại, Lý Bình An cần gì phải làm thế.

Ồ chắc là để nhầm rồi.

Lưu Tông Thành đã suy ra đáp án chính xác.

Xuất phát từ hiếu kỳ, hắn chỉ muốn kiểm tra viên Linh dược này.

Là độc dược!

Tiểu tử Lý Bình An này luyện chế được mười viên thuốc trị thương, đồng thời vẫn còn thời gian để nghiên cứu độc dược.

Lưu Tông Thành không khỏi tán thưởng một câu.

Thân là một trong số ít trưởng lão nghiên cứu độc dược của Thục Sơn, hắn lại tăng thêm vài phần hảo cảm với Lý Bình An.

“Vậy để bản trưởng lão xem thử trình độ của ngươi”

Lưu Tông Thành đị ăn thử rồi phân tích xem độc dược này còn chỗ nào thiếu sót, sau đó chỉ điểm Lý Bình An một phen.

Ăn vào viên độc dược kia.

Lưu Tông Thành cẩn thận thưởng thứ một phen, viên dược vào miệng liền tan.

Dược hoàn hóa thành một dòng nước trong, nháy mắt chảy thẳng xuống bụng.

Rất nhanh hắn đã cảm ra thành phần có trong viên độc dược này.

Hủ Cốt Linh Hoa, Thực Tâm Cô, Vân Lâm Hoa. . . Còn có…

Ô?

Có hơi bất thường thì phải.

Được rồi, chuẩn bị giải độc thôi.

Lưu Tông Thành nằm co quắp trên đất, môi run run.

Bụng hắn có cảm giác khá thường, đan điển như thể bị thứ gì đó đâm xuyên qua tạo thành vô số lỗ

Chân khí vừa nhấc lên liền tan, không cách nào ngưng tụ.

Với tu vi của hắn, độc này dĩ nhiên không thể làm gì được hắn, cưỡng chế xua tan là có thể.

Nhưng mà, Lưu Tông Thành hắn có tôn nghiêm của Dược sư.

Hắn áp chế tu vi của mình, lại còn không sử dụng Giải độc đan.

Mà hắn lấy thân thể của mình làm nền tảng, ý đồ giải độc.

“Đến đi! Để lão phu xem độc của hậu bối nhà ngươi có sức mạnh ghê gớm đến đâu!”

“Sư phụ! Sư phụ”

Gọi hai tiếng mà không thấy ai đáp lại.

Đệ tử biết sư phụ trầm mê luyện dược, cho nên không dám quấy rầy hắn.

Tối đến, đệ tử lại tới tìm Lưu Tông Thành.

Nhưng vẫn thế, không có ai đáp lời.

Ngược lại, từ trong phòng truyền đến âm thanh kỳ quái.

Đệ tử tò mò, đẩy cửa vào: "Sư phụ, con vào nhé.

Vừa mới đẩy cửa, liền thấy Lưu Tông Thành đang nằm co quắp dưới đất,

Giống như con tằm, đang lăn kén.

"Sư phụ, ngươi. . Ngươi làm sao vậy?"

Chương 342: Mọc cỏ rồi?

1410 chữ

"Sư phụ ới!"

"Sư phụ người làm sao vậy? Người đâu, sư phụ phát bệnh rồi!"

Lưu Tông Thành khóe mắt giật giật nhìn hắn, "...Không đừng gọi, vi sư… vi sư đang luyện cơ lưng" "Luyện cơ lưng?"

Lưu Tông Thành khó khăn giải thích cho hắn: "Luyện cơ lưng khống chế cột sống tốt, cột sống linh hoạt, động tác dẻo dai.

Giãn cơ lưng, rồi giãn cơ háng, giãn lưng, thả lỏng cột sống.

Đây là phương pháp dưỡng sinh gần đây vi sư mới nghiên cứu ra, đừng làm phiền vi sư.."

Đệ tử đi rồi, Lưu Tông Thành lại oằn mình lên.

Có báo đưa tin từ tiền tuyến gửi về, nói là đệ tử Thục Sơn phục kích đánh một trận đẹp. Tiêu diệt được một trăm ba tên địch.

Rất nhiều đệ tử chiến đấu anh dũng được nêu gương trên mặt báo, với Thục Sơn mà nói đây quả là một tin tốt.

Ai nấy đều mong mỏi mình có tên trong danh sách tiếp theo.

Sân vườn Trúc Diệp Phong, có thể thấy một cái bóng đang chạy quanh chân.

“Mỗi ngày chống đẩy 100 lần, gập bụng 100 lần, 100 lần đứng lên ngồi xuống, rồi lại chạy thêm 10

km!!”

Nhuận Thổ đứng dưới ánh năng, nhẩm lại phương pháp rèn thân mà Lý Bình An vừa nói với nó. Quan trọng là phải cắt tóc đi!

Nhuận Thổ sờ lên nhúm lông trên đỉnh đầu, phải cắt sao?

Lý Bình An tranh thủ thời gian rảnh, hoàn thành định mức tháng này.

Sau đó, liền dấn thân vào nghiên cứu chế tạo độc dược.

Dạo gần đây, hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú với độc dược.

Phải mà, vừa vẩy bột phấn.

Sau đó khẽ hít thở.

Chưa đến một lúc, đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Cảm giác như não mình đang đập loạn xa, lúc thì ở bên trái lúc thì phải.

Sau đó ngã bịch xuống đất.

Lão Ngưu cầm sổ, chuẩn bị ghi chép lại.

Thì nghe thấy Lý Bình An đang nằm sõng soài trên đất thì thào: “Hoa mắt chóng mặt, thần thức hỗn loạn, nồng nộ Hoa khô chưa đạt.

Phổi bệnh biến, xưng phù, xuất huyết, khó thở….

Lão Ngưu rất nhanh đã nhớ kỹ, bỗng nhiên không nghe thấy Lý Bình An nói gì nữa.

Lão Ngưu cúi đầu nhìn, chỉ thấy Lý Bình An miệng sùi bọt mép, tứ chi co quắp, cả người cong như một cây cung.

Nửa câu cũng không nói được, hai chân đạp loạn.

Ê ngươi đừng có chết đó –

Lão Ngưu nhớ lại kiến thức Lý Bình An đã dạy mình, hô hấp nhân tạo !! Thế là, vội vàng gọi Nhuận Thổ tới.

Nhuận Thổ xắn tay áo, "Không thì để ta cho hắn mấy cái tát, đánh cho tỉnh?"

Tát ?

Lão Ngưu lườm Nhuận Thổ một cái.

Mày đánh đi? Vừa hay hôm nay trâu ta muốn ăn thịt lửng.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ thương lượng nửa ngày trời, cũng chẳng nghĩ ra được cách xử lý. Sau cùng chỉ đành đỡ Lý Bình An đặt lên giường.

Cứ như vậy ba ngày trôi qua.

Nhuận Thổ bỗng nhiên kêu to, "Ngưu ca! Không ổn rồi, đại ca mọc cỏ trên đầu rồi!"

Lão Ngưu vội vàng chạy vào xem thửu, thấy trên đầu Lý Bình An có một cọng cỏ đang mọc. (000)...

Lại qua hai ngày nữa.

Chương 342: Mọc có rồi?

Nhuận Thổ: "Ngưu ca, cọng cỏ trên đầu đại ca nở hoa rồi. Ôi mẹ ơi, đại ca ta biến thành thực vật rồi sao?"

Lý Bình An chìm trong hôn mê, nửa tháng nữa trôi qua.

Trong những ngày này, Nhuận Thổ thi thoảng sẽ tưới nước cho Lý Bình An. Sợ cọng cỏ trên đầu hắn héo mất.

Lý Bình An từ đầu đến chân đều mọc hoa, y như bụi hoa nở rộ, nhìn rất yên bình.

Nhuận Thổ: "Đại ca ta thật sự nghẻo rồi sao?"

Lão Ngưu lau nước mắt.

"Ngưu ngưu ~"

Nhuận Thổ hít sâu một hơi thở dài nói, "Đừng khóc, chí ít đại ca

cũng ra đi thanh thản

Lão Ngưu và Nhuận Thổ đưa Lý Bình An ra đồng, đào huyệt.

Càng đào càng nhanh, rất nhanh đã đào xong một cái hố lớn. “Hạ táng đi!”

Khóc mấy câu đi nhỉ?

Thế là, một trâu một lửng òa khóc. Cả người run rẩy, khóc bù lu bù loa.

“Đào hố, một hai ba bốn năm…vùi đất..”

Vừa vùi vừa rên ư ử.

“Ngưu ca, sau này chúng ta sẽ như thế nào?”

Nhuận Thổ và lão Ngưu đang thảo luận kế hoạch tương lai.

Đứng lúc này, bỗng có một cánh tay từ trong đống mộ thò ra ngoài.

Lý Bình An chui từ trong đất ra.

“Đại ca?”

“Ngưu nguu!”

Lý Bình An đứng dậy, hắn thức tỉnh những đóa hoa trên người hắn lập tức héo úa.

“Đại ca, ngươi làm sao vậy?”

Lý Bình An thản nhiên nói: “Ta mơ thấy bà ta đến đón ta

Nhuận Thổ hơi tiếc nuối nhìn sang cái hố mình vừa mới đào, còn có cả

Đại ca, không chết nữa hả?

Thế thì mấy thứ kia chẳng phải để phí à?

“Không để phí đâu.” Lý Bình An nói.

Nhuận Thổ: “A?”

Nhuận Thổ đầu hướng xuống, bị Lý Bình An vùi vào trong đất.

Lão Ngưu lấy đuôi xoáy vào mặt nó, ồ hi hi –

Phường Thiên Lộ, có hai đại gia tộc tọa lạc ở trung tâm mảnh đất này.

Hàng năm vào hai mùa đông, xuân có rất nhiều thương nhân buôn Linh dược, tán tu đều tụ tập ở đây.

Thị trường tương đối phát triển, làm ăn không ngừng phát đạt.

Bởi vì chiến tranh.

Thục Sơn một mặt gấp rút sản xuất, một mặt thâu tóc Linh dược.

Để phòng bị kẻ xấu tập kích, vì vậy phái rất nhiều đệ tử hộ tống.

Đồng thời, trong đội ngũ đệ tử bảo tiêu phải có ít nhất một người là Luyện dược sư.

Để đảm bảo mua Linh dược không bị người ta hố.

Mà lần này, người giữ trọng tránh Luyện dược sư trong đội chính là Lý Bình An.

Những người đi theo hộ vệ là Vân Thư và đám người Tư Đồ Lôi.

Tư Đồ Lôi cực kỳ không muốn rời khỏi Thục Sơn, nhất là trong khoảng thời gian đặc biệt này.

Trên đường đi cây cối đều là địch, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Một vài người nói đến tiền tuyến.

Nhóm đầu tiên ra chiến trường đã được hơn nửa năm.

Chiến tranh không phải một năm nửa năm là kết thúc đâu.

Nhất là cuộc chiến tranh này huy động toàn bộ quốc gia, người tu hành tham chiến.

Khéo phải đánh hơn chục năm, thậm chí có thể là mấy trăm năm.

“Nhị Cẩu sư huynh lần trước gửi thưu về nói, Đại Vũ không có dễ đối phó như vậy, e rằng chiến tranh sẽ mở rộng quy mô” Vân Thư nói.

Tư Đồ Lôi sắc mặt trầm xuống, liệu rằng người kế tiếp bị lôi lên

chiến trường sẽ là mình? Nếu như mình chết, vậy Diệu Diệu và các con sẽ….

Tư Đồ Lôi không dám nghĩ tiếp.

Bốn ngày sau, mọi người đã tới Phường Thiên Lộ.

Để tránh bị chú ý, theo lời đề nghị của Lý Bình An mọi người chia thành nhóm mà đi.

Mua Linh dược mà mình muốn, phân tán chú ý.

Sau đó tập hợp lại một chỗ.

“Ông chủ, Linh dược này bán thế nào?” Vân Thư hỏi.

Ông chủ sạp thuốc vô cùng đau lòng nói: “Hai trăm linh thạch, thực không dám giấu, Linh dược này

là vật tổ truyền của nhà ta.

Nếu không phải cha ta già lâm bệnh nặng, cần gấp hai trăm viên Linh thạch để chữa bệnh.

Ta còn lâu mới đem Linh dược này ra bán!”

“Là…là vậy sao?” Vân Thư khó xử.

Giá hai trăm viên Linh thạch là quá cao rồi, nhưng nhìn biểu cảm của ông chủ, trong lòng nàng có

chút không đành lòng. “Vậy…được rồi”

Vừa rứt lời, ai đó đã cắt lời nàng.

“Hai trăm linh thạch? Hai mươi Linh thạch bán không?”

Chương 343: Luyện dược sư ưu tú

“Bình An sư huynh?”

Lý Bình An tiến lên trước trả giá: “Một giá thôi, 20 viên linh thạch!”

“Vị đạo hữu này, ta ra giá 200 viên linh thạch, ngươi lại hét giá về

còn 20 viên?”

Người cha già thân yêu của ta, còn đang cờ hai trăm viên linh thạch này cứu mạng đó…huhu…”

Ông chủ sạp khóc lóc than thở, dáng vẻ khiến Vân Thư cảm động.

Nàng đnag muốn nói gì đót, chợt thấy Lý Bình An quay lại kéo nàng đi.

“Thế thì thôi vậy”

“Ối! Chờ chút đã hai mươi linh thạch thì hai mươi linh thạch”

Lý Bình An: “Ngươi tặng cho ta chén nước này đi”

“Được!” Ông chủ sảng khoái đáp ứng.

Vân Thư….

Cha già thì sao? Không phải chờ hai trăm linh thạch về cứu mạng sao? Chờ bọn hắn đi được một đoạn, Vân Thư quay đầu ngó thửu.

Chỉ thấy ông chú kia giờ đang khóc lóc ỉ ôi với một tên khách quen.

“Mẹ già nhà ta còn đang chờ ba trăm linh thạch về cứu mạng đó huhu!”

Vân Thư quanh năm ở Thục Sơn tu hành, đột nhiên cảm thấy mình như làm quen với thế giới này lại từ đầu.

Nửa ngày sau, mọi người tụ tập tại một chỗ, hết thảy thuận lợi.

Chỉ là còn một lô dược liệu hai ngày sau mới đưa tới.

Sau khi bàn bạc, Vân Thư dẫn đội vận chuyển lỗ dược liệu đầu tiên về Thục Sơn trước.

Lý Bình An, Tư Đồ Lôi ở lại đây chờ lô dược liệu kia.

Lý Bình An và Tư Đồ Lôi cầm theo lô dược liệu cuối cùng rời khỏi Phường Thiên Lộ.

Nhưng mà, ngay khi bọn hắn rời khỏi không lâu.

Liền có mấy bóng người lặng lẽ đuổi theo bọn hắn.

“Bình An sư huynh, hình như có gì đó không đúng lắm!”

Thần thức của Tư Đồ Lôi cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần.

Lý Bình An nói: "Ừ, bọn chúng theo kịp chúng ta rồi.

Tư Đồ Lôi sắc mặt chợt biến, "Vậy…Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì bây giờ đây? Đưa dược liệu cho bọn chúng ư?

Bọn họ chắc chắn có chuẩn bị, e rằng hay người chúng ta cũng không phải đối thủ của bọn họ.

"Đưa chọn bọn chúng? Thế thì sau khi chúng ta trở về, giải thích thế nào với sư môn?"

Tư Đồ Lôi trầm giọng nói: "Nói là bị người ta cướp"

"Chắc vẫn cầm cự được một chút, không có cái lý nào mà đưa luôn đồ cho người ta cả. Huống chi cứ

coi như chúng ta đưa cho bọn chúng đi, chưa chắc bọn chúng đã tha cho ta và ngươi

Đại Tùy và Đại Vũ vừa diễn ra chiến tranh, thế mà đã có người thừa cơ làm loạn.

Chỉ sợ ngày sau, xã hội này càng thêm loạn thôi.

[Hơi thở khỏa định.

Tổng cộng có khí của bốn người, phía trước không xa có một người đang mai phục.

Bên trên có một người, sau lưng có hai người.]

Tư Đồ Lôi đen mặt cau mày.

Hắn sợ một giây sau sẽ có người lao ra cho mình một nhát đạo.

Lúc này, bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên vai của hắn.

Tư Đồ Lôi lại càng hoảng, quay đầu nhìn lại mới nhận ra đó là của Lý Bình An.

"Yên tâm, có ta ở đây"

"…Bình An sư huynh

Khi hắn sử dụng "Hơi thở khỏa định" bất cứ thứ gì nằm trong phạm

vi, bao gồm cả lá bay gió thổi Lý Bình An đều nắm lòng.

Hai người một trâu chạy được khoảng ba dặm.

Bỗng nhiên, có một cái bóng đen cực to vút qua đầu bọn hắn.

Sau đó liền tù tì lao tới bọn hắn.

Khi pháp bảo phóng tới, bầu không khí áp bức đè lên hai người họ.

Tư Đồ Lôi chỉ cảm thấy cả người chấn động, suýt nữa vì dao động mà ngất đi.

Lý Bình An ôm hắn, nhảy ra khỏi phạm vi tấn công của pháp bảo. (Bạch ngọc kinh đâu???)

Chỉ nghe thấy một tiếng "Ầm" cực lớn.

Ngay sau đó, bốn tên xó nào chui ra xông vào đánh Lý Bình An.

Không một lời nói nhảm.

Ở không phải sơn tặc chặn đường cướp bóc, rồi đọc cái đoạn văn mẫu này sao?

“Núi này là ta mở, cây này là ta trồng.

Nếu muốn đi đường này, để lại tiền. “

Hoặc là lải nhải với ngươi vài câu.

Bọn chúng muốn cướp tiền, muốn giết người.

Nếu như để con mồi sống sót, thế chẳng phải chặn đường sống của bọn chúng à.

Vì vậy bọn chúng ra tay liền là đòn hiểm.

Sắc như tiễn, lạnh lẽo như băng.

Bọn chúng chắt lọc từ Ngũ kim, mà luyện chế thành.

Đến không thấy bóng, về không thấy dấu, giết người trong vô hình.

Cho dù là tu sĩ có thần thức mạnh đến đâu cũng rất khó nắm bắt được bóng dáng của nó, vậy nên nó được người đặt cho cái tên là “ Tuyệt mang”.

Lý Bình An di chuyển bước chân, ngón tay hời hợt mà bắt được một cây châm Tuyệt mang.

“Cẩn thận, tu vi của người này không thường đâu!” Một kẻ có tuổi nói.

Nhưng mà, hắn vừa nói xong.

Chợt thấy cả người khó thở, chưa phát giác được khí huyết lên cao, hoa mắt chóng mặt.

Khung cảnh trước mắt mờ dần, xương cốt tứ chi như bị đánh đánh, chỗ nào cũng cảm thấy rất

đau.

“Đây…đây!?”

Bốn người lần lượt ngã xuống, trên đầu mọc ra một cọng cỏ.

Sau đó cọng cỏ kia, nở hoa!

“Độc!?”

Một tên nữ tu vội vàng phong bế kinh mạch toàn thân, lấy ra một viên Giải độc đan rồi uống vào. Nhưng mà, Giải độc đan vừa mới trôi xuống bụng.

Phần bụng lại càng đau kịch liệt.

“Á!!”

Qua nhiều lần nghiên cứu, Lý Bình An đã cải tiến thành công loại độc dược này.

Dựa vào dạng bột phấn, vung ra dung nhập vào không khí.

Vô sắc vô vị, đoạt mạng vô hình.

Vừa rồi, Lý Bình An nhân lúc bọn chúng không chú ý, đã vung bột phấn ra. Ử, hiệu quả không tệ.

Chỉ là….

Trên đầu Lý Bình An cũng mọc ra một cọng cỏ.

Một lát sau, cọng cỏ nở hoa.

Tác dụng phụ là cả mình cũng sẽ trúng chiêu.

Nhưng mà cũng may, cơ thể Lý Bình An đã có đề kháng.

Không nặng như mấy tên kia.

Thi triển Quy Tức Công, thong thả bài tiết độc tính trong cơ thể.

“...Chúng ta chỉ vô tình xông tới đạo hữu, mong đạo hữu tha mạng” Một tên khó khăn nói.

Nữ tu sĩ kia nôn ra một ngụm máu đen, “Đạo hữu, chỉ cần ngươi tha cho ta, ngươi muốn làm gì ta cũng được!”

Làm gì cũng được? Ha ha!

Lý Bình An cười lạnh, xoay người rời đi.

Cũng chẳng sợ bọn chúng sẽ giải được độc, hoặc có thể nói bọn chúng mà giải được độc lại càng vừa ý Lý Bình An.

Giải dược?

Ta còn chưa nghiên cứu ra đâu.

Luyện dược sư ưu tú chính là như thế, chế ra độc nhưng không chế ra được giải dược.

“Đão hữu, đạo hữu!”

Tên tu vi kém nhất trong bốn người, hơi thở hỗn loạn, ánh mắt lộ ra vẻ bị thương. Miệng run run khẽ đóng khẽ mở, rồi không có thanh âm nào được phát ra.

Tư Đồ Lôi hiếu kỷ hỏi: “Bình An, trên đầu ngươi….?”

“Không sao, đi nhanh thôi”

“Nghe tin chưa? Có danh sách nhóm thứ hai tiến Bắc rồi đấy”

“Thật hay điêu đấy?”

“Hồi trước ta có quen một vị sư huynh nội môn, huynh ấy lén tiết lộ cho ta đấy”

Trong quán trà, Lý Bình An nghe thấy cái văn kia ít nhất cũng hơn mười lần rồi.

Chiến sự lâm vào trạng thái vô cùng khó khăn.

Tình huống cụ thể ra sao, những người ở hậu phương như bọn hắn làm sao biết được.

Bất quá mỗi ngày chắc chắn đều có người chết, cái này ai cũng biết.

Việc Lý Bình An có thể làm là nỗ lực làm tốt công tác hậu cần, luyện chế ra nhiều thuốc trị thương

Vài ngày trước, Cảnh Dục gửi thư cho hắn bảo mình sắp theo đám sư huynh đệ tiến Bắc rồi. Đến lúc đó, toàn thiên hạ sẽ biết Cảnh Dục ta oai hùng ra sao.

Đây là những lời ban đầu của Cảnh Dục.

Lý Bình An chỉ có thể cầu nguyện cho hắn, mong hắn đừng có bỏ

mình trên chiến trường.

Nhuận Thổ thường hỏi Lý Bình An, bao giờ chúng ta mới có thể ra chiến trường giết địch.

Lý Bình An chuyên tâm nghiền dược, không ngẩng đầu lên chỉ đáp: "Chiến trường giết địch, từ trước đến nay luôn không phải chuyện dễ dàng, cũng không phải chuyện đơn giản chỉ nói là được.

Hai nước giao chiến, chắc chắn núi thây biển máu.

"Đại ca, ý của ngươi là chúng ta sẽ không ra chiến trường sao?" Nhuận Thổ gãi đầu.

Lý Bình An trầm mặc một lát, rồi nói: "Thuận theo ý trời đi.

Đối với những tu sĩ ở trong chiến dịch này, Lý Bình An vừa hiếu kỳ, vừa có chút lo lắng.

Vì vậy, hắn không cố ý tránh né, cũng không muốn chủ động tham dự.

Thôi thì nghe theo thiên ý đi.

Nếu trời định cho mình mãi ở đây luyện dược, vậy thì theo trời.

Nếu trời muốn để mình ra chiến trường, vậy cũng đi xem thử cũng không sao. Quan trọng là tùy ý đi.

Nhưng mà, khuyết điểm của mình là không có cách nào tấn công quy mô lớn.

Vì vậy, thời gian này Lý Bình An luôn chuyên tâm nghiên cứu độc dược. Lão Ngưu cúi đầu, chợp mắt.

Lý Bình An cũng ngáp theo. zz

Trời tối rồi.

Một lát sau, mưa phùn.

Tí tách tí tách, tiếng mưa như khúc hát ru.

Hắn cũng muốn luyện dược tiếp lắm, nhưng thời tiết này thật sự rất hợp để trốn trong chăn ngủ nuong.

Chương 344: Có quỷ

Tháng năm vút qua như mũi tên, thời gian vội vàng tựa dây cung.

Chớp mắt, đã qua ba năm rồi.

Trong ba năm này, Lý Bình An thường xuyên qua lại giữa Trúc Diệp Phong và Thông Thiên Phong.

Đến Trúc Diệp Phong là vì công việc, luyện chế Linh dược.

Dược cốc của Thông Thiên Phong cần người quản lý, đồng thời phải chăm sóc Thanh Phong trưởng lão chưa trưởng thành.

Một ngày ba bữa không được thiếu bữa nào.

Những ngày tháng bận rộn, lại khiến Lý Bình An có cảm giác thỏa mãn.

Thời gian gần đây, Thanh Phong trưởng lão sắp phải ra ngoài một chuyến.

Nghe bảo ít nhất cũng phải mất bốn năm năm.

Vì vậy ngay từ sáng sớm, Lý Bình An đã ra ngoài lấy rượu,

Hắn lấy rượu chôn trong hầm rượu ở sườn Long Đàm ra, sau đó thả vào nhẫn trữ vật để cho Thanh Phong mang theo.

Còn dặn dò nàng: “Rượu con thả vào nhẫn trữ vật cho người rồi, mỗi lần uống đừng uống nhiều quá, dễ say lắm.

Uống say dễ hỏng việc, nhất là bây giờ bên ngoài đang loạn lạc.

Nhớ lấy phải cẩn thận.

Mỗi tháng đều phải gửi thư cho con.”

Thanh Phong gật đầu như giã tỏi, “Ôi rồi rồi, biết rồi biết rồi”

Vân Thư đi tiễn cùng đứng bên cạnh cười, thầm nghĩ: “Rốt cuộc hai người họ ai mới là sư phụ của

ai?”

“Lúc sư phụ không ở đây, nếu có ai bắt nạt ngươi, đừng nóng vội

đánh nhau với bọn họ, hết thảy chờ vi sư trở về rồi tính”

Lý Bình An gật đầu, “Đệ tử hiểu, quân tử tránh xa nơi nguy hiểm.

“Còn có.” Thanh Phong thoáng nhìn qua những người xung quanh, rồi dùng Truyền thanh nói với Lý Bình An.

“Sau khi ta đi, một thời gian sau đừng tới Trúc Diệp Phong nữa.

Mấy năm này, ngươi kiếm đủ Linh thạch rồi.

Về Thông Thiên Phong đi, vi sư cảm giác, Thục Sơn có chút không ổn, phải cẩn thận người bên cạnh.

Nếu như có thể, tìm nơi an toàn, đừng làm chuyện linh tinh”

Nàng lưu lại những lời này.

Sau đó rất nhanh liền cùng mấy vị trưởng lão khác, rời khỏi Thục Sơn.

Cẩn thận người bên cạnh?

Lý Bình An khẽ nhíu mày, chẳng lẽ Thanh Phong đã nhận ra có nội gián trà trộn trong Thục Sơn?

Tuy rằng ngày thường Thanh Phong có hơi tùy tiện, nhưng trong mấy vấn đề như thế này chắc nàng sẽ không bịa đặt đâu.

Trong lòng hắn vẽ một dấu chấm hỏi to đùng.

Hôm đó, Lý Bình An đang hướng dẫn một gã đệ tử luyện dược.

“Lý sư huynh, thật không ngờ ngươi nhập môn muộn mà lại ảm hiểu sâu về Linh dược như vậy” Đệ tử kia tên là Đường Chấn, là một gã Luyện dược sư của Thục Sơn.

“Nhiều kinh nghiệm thôi” Lý Bình An khiêm tốn nói.

“Lý sư huynh, huynh đừng khiêm tốn.

Nếu như ta có được năng lực luyện dược như Lý sư huynh thì tốt quá, đáng tiếc tư chất của ta…” Đường Chấn than ngắn thở dài.

Lý Bình An an ủi hắn vài câu.

Lúc này, Đường Chấn bỗng dưng đổi chủ đề.

“Lý sư huynh, tiết lộ cho huynh một bí mật.

“Hu?”

Đường Chấn nhìn xung quanh, hạ giọng nói: “Tin tức đáng tin cậy, có một đám ta tu sẽ xuất hiện ở Khánh Phong trấn cách Vân Túc Sơn năm mươi dặm.

Lý Bình An thần sắc không đổi, “Tin tức như này, không phải nên bẩm báo cho sự môn sao?” “Đám tà tu này tu vi không cao, thực lực không mạnh, hơn nữa trên người còn có lượng linh thạch

lớn, vì vậy ta định…”

Độc chiếm?

“Chuyện tốt như vậy sao lại nói với ta?” Lý Bình An hỏi.

Đường Chấn nói: “Đám tà tu kia tuy thực lực không cao, nhưng số lượng nhiều, chỉ dựa vào thực lực

của ta e rằng có chút mao hiểm.

Nếu có Lý sư huynh hỗ trợ, vậy thì quá dễ dàng rồi.

Sau khi thành công, linh thạch chúng ta chia 50:50 ngươi thấy sao?”

Lý Bình An chỉ cười không đáp.

Nghe sao như có mùi âm mưu ở đây nhỉ.

Hắn nhớ tới những lời nhắc nhở của Thanh Phong trước khi đi.

Không được hại người, không thể không đề phòng người.

Luyện dược có thể kiếm linh thạch ngon, tội gì phải mạo hiểm.

Hơn nữa kẻ gạ mình còn là một đứa chưa quen thân.

Nếu đổi lại thành Cảnh Dục hoặc Trường Thanh, may ra Lý Bình An sẽ cân nhắc thử.

Có thể đám tà tu kia đã ẩn tu vi.

Hoặc là, gã Đường Chấn này và đám tà tu kia đã câu kết với nhau.

Định lừa Luyện dược sư là hắn ra ngoài, sau đó tìm cơ hội chôn sống mình luôn,

Mặc kệ do mình suy nghĩ nhiều hay gì, không đi thì không sợ.

“Ta không hứng thú với mấy chuyện như vậy”

“Lý sư huynh, đây là một cơ hội tốt.

Lý Bình An bĩnh tĩnh nói: “Đường sư đệ, ngươi rủ người khác đi, chuyện này ta sẽ không báo cho sư môn đâu”

Ánh mắt Đường Chấn hiện lên vài phẩn thất vọng, bất đắc dĩ nói: “Được rồi.

Mấy ngày sau, Lý Bình An gặp Đường Chấn.

Tò mò hỏi thử hắn đã lấy được linh thạch từ đám tà tu kia chưa?

Đường Chấn phức tạp nhìn hắn, lông mi khẽ rung.

“….Ha ha, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

Ngữ khí có phần mất mát, hơi lạnh nhạt.

Khiến người ta nghe vào không thấy có gì kỳ lạ.

Đột nhiên, Đường Chấn chú ý tới lão Ngưu ánh mắt sáng ngời đang nhìn chằm chằm hắn.

Ê chắc không phải….nó đang quan sát mình đâu nhỉ?

Ý nghĩ này lóe lên rồi biến mất.

Đường Chấn giả bộ như có chút tùy ý nói: “Ừm… Lý sư huynh, ta nghe bảo ngươi kéo nhị hồ hay lám.

Trước đây ta có quen một lão tiên sinh, cực kỳ am hiểu về âm luật.

Mấy ngày nữa, hắn có đi qua Thanh Vân trấn, không biết ngươi có hứng thú gặp hắn hay không?” Lý Bình An cười: “Gần đây ta hơi bận, thôi vậy”

Đường Chấn vội nói: “Lý sư huynh, đây là cơ hội hiếm có!

Ngươi có việc bận, ta có thể giúp ngươi.

“Ồ?” Lý Bình An cố ý nói, “Đường sư đệ, dường như dạo này ngươi rất để tâm đến ta, phải chăng là có ý định nào khác?”

Lời vừa nói ra, đôi con ngươi của Đường Chấn lập tức chấn động.

Thầm an ủi trong lòng, “May ghê, tên này là một tên mù!”

Xử lý cảm xúc xong, “Lý sư huynh, câu đó có ý gì?”

Ngữ khí cực kỳ chuẩn bài, kinh ngạc, nghi hoặc hoàn hảo biểu lộ qua câu nói.

Ai ngờ, Lý Bình An cười nhạt nói: “Chỉ đùa thôi, nhưng mà gần đây ta sắp bế quan luyện dược, vì vậy thật sự không có thời gian.

“Tiếc thật”

Sau khi Đường Chẩn rời đi.

Lão Ngưu lại gần lỗ tai hắn, nói rõ chi tiết biểu cảm trên gương mặt gã kia cho Lý Bình An nghe.

Chương 345: Chuyển giao công tác

1310 chữ

Lý Bình An càng khẳng định gã Đường Chấn này rõ ràng có vấn đề, thậm chí trong lòng còn làm rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Thân phận thật sự của Đường Chấn là tà giáo hoặc nội gián của Đại Vũ.

Mục đích là để mình trở thành Luyện dược sư, hoặc là dụ những người khác ra ngoài Thục Sơn.

Sau đó thừa cơ hội thủ tiêu.

Vậy tại sao nó cứ nhìn mình mãi thế nhỉ?

Chắc là qua quan sát, thấy mình có trình độ luyện dược khá tốt.

Giết mình rồi, có thể giảm bớt một phần cung cấp Linh dược cho Thục Sơn.

Cũng có thể, bọn hắn còn có kế hoạch lớn hơn phía sau.

Tiêu diệt sạch lớp Luyện dược sư của trong thế hệ trẻ này…. Đương nhiên, những điều này chỉ là phỏng đoán của Lý Bình An.

Không có chứng cứ xác thực.

Có lẽ là do mình nghĩ nhiều.

Nhưng mà, nghĩ nhiều đâm ra cũng là chuyện tốt.

Phòng còn hơn chữa mà.

Khoảng thời gian này, Lý Bình An tiếp tục bàn giao công việc còn dang dở, sắp xếp cho thỏa đáng.

Trước khi đi, Thanh Phong còn tìm cho hắn một nhiệm vụ khác.

Trông coi địa lao của Thục Sơn.

Thứ nhất, địa lao Thục Sơn có tính an toàn cao.

Từ trong ra ngoài tổng cộng có chín cấm chế, ba vị trưởng lão Thất phẩm cảnh trấn thủ.

Chia thành mười hai giám, tám

ty.

Cấp dưới bao gồm bốn gã Lục phẩm, ba gã Lang quan Ngũ phẩm.

Ngoài những cấm chế phòng ngự ra, còn có ba lá tín phù, đề phòng bất trắc.

Thứ hai, công việc nhẹ nhàng, Lý Bình An còn đủ thời gian để tu hành.

Thứ ba, địa lao ít người chú ý, không sợ sẽ có người tới gây chuyện.

Trong tình hình hiện nay, chẳng ai có thể nói chính xác sau này sẽ có chuyện gì xảy ra.

Có thể thấy được Thanh Phong quả thực dụng tâm.

Dù sao, có lẽ nàng không muốn vừa về đến.

Đã thấy đệ tử đáng yêu nhà mình nằm ngắc ngoải ở đấy.

Sau khi bàn giao công việc xong, Lý Bình An dọn dẹp dược thất.

Rồi tới cáo biệt Lưu Tông Thành trưởng lão.

Mấy năm này ở Trúc Diệp Phong.

Bởi vì luyện độc, nên Lý Bình An thường xuyên đến gặp Lưu Tông Thành.

Lưu Tông Thành cũng khá thích tên đệ tửu có thiên phú chế tạo độc dược này.

Thường xuyên cảm thán Thanh Phong Thông Thiên Phong kia thật sự là quá lãng phí của trời.

Nếu Lý Bình An là đệ tử của mình, thành tựu nhất định không giới hạn.

Thường xuyên gặp mặt, nên quan hệ của hai người không thể nói là bình thường.

Với Lý Bình An mà nói, Lưu Tông Thành vừa là thầy cũng vừa là bạn.

Đã dạy cho hắn rất nhiều thứ.

Quả nhiên, giao tiếp tốt ở đâu cũng có lợi mà.

Trước kia, lúc đọc tiểu thuyết, thật sự nghĩ mà bực sao nhân vật chính lắm kẻ thù thế?

Nhân vật chính khác: Thâm thù đại hận, nơi đâu cũng là kẻ thù của ta.

Lý Bình An: Các ngươi đều là đôi cánh của ta ~

“Lưu trưởng lão, ta mang cá chép lớn đến cho người

Lưu Tông Thành cười nói: “Lại khiến ngươi tốn tiền rồi.

Cá chép này không phải cá chép thường đâu, mà là Linh ngư Lý Bình An nuôi trên Thông Thiên Phong.

Lúc trước mua một ít Linh ngư con, nuôi ở Thông Thiên Phong.

Thứ nhất, là để làm quà tặng,

Trưởng lão nhà ai, Phong chủ nhà ai kết đạo lữ, sinh hài tử, hài tử được đầy tháng, xuất

quan,...

Đạo lý đối nhân xử thế ấy mà, mặt nào cũng phải quản Isy tốt.

Cũng bởi vậy, nhân duyên của Lý Bình An và bia miệng khá tốt.

Thứ hai, để mình đỡ thèm.

“Ta đã biết chuyện rồi” Lưu Tông Thành nói “Ta vốn không muốn đồng ý, muốn để ngươi ở lại bên cạnh ta, thế như Thanh Phong sư phụ người cứ kiên trì”

EQ cao: Sư phụ ngươi Thanh Phong kiên trì thuyết phục ta.

EQ thấp: Sư phụ Thanh Phong của ngươi đe dọa ta, bảo nếu ta không đồng ý sẽ lột sạch ta rồi treo trên Đại môn của Chủ Phong.

Cho ta cảm nhận thử, gió thổi qua háng trứng thấy lạnh là cảm giác gì.

“Mấy năm nay đi theo Lưu trưởng lão đệ tử học được rất nhiều điều hay, ta kính người chén này!” Qua ba tuần rượu.

Lý Bình An ngầm nhắc nhở Lưu Tông Thanh, về chuyện đệ tử trong Dược phường.

Bảo hắn chú ý cẩn thận.

Dù sao mình cũng không có chứng cứ, nói nhiều lại dễ bị người ta hoài nghi.

Lưu Tông Thành trầm giọng nói: “Ý ngươi là, có người thầm tính toán ra tay với đệ tử Dược phường?”

Lý Bình An cười nhạt, “Chỉ là suy đoán của ta mà thôi, Lưu trưởng lão không cần coi là thật.

Lưu Tông Thành gật gù, “Ta hiểu

Trên khuôn mặt già nua lộ ra chút suy tư.

Cái này, tuy rằng hai mắt Lý Bình An không nhìn thấy, nhưng lực quan sát không tầm thường đấu. Thầm oán trong lòng, Thanh Phong kia thật là tệ mà.

Nếu Lý Bình An là đệ tử của mình thì tốt quá.

“Đây là phương án cải tiến sửa sang lại Dược thất của ta.

Linh dược cũng thời hạn sử dụng, để lâu dược liệu sẽ bị biến dạng.

Sinh ra một số tác dụng phụ, hiểu quả khác.

Vì vậy sư môn muốn bảo tồn Linh dược, cũng giống như chọn tủ chứa đồ.

Có khả năng bảo tồn Linh dược trong thời gian dài.

Nhưng mà, thời gian sử dụng của tủ chứa đồ cũng rất hạn chế.

Ngược lại dùng một số pháp bảo đặc biệt lại có thể bảo tồn tốt, thế nhưng số lượng Linh dược vô cùng lớn.

Mà loại pháp bảo này giá cả vô cùng đắt đỏ, không thể sử dụng trên phạm vi lớn được.

Lý Bình An giải thích nói: "Ngọn núi phía sau Thông Thiên Phong có một loại thực vật cổ tên là "Thiên Kim Đằng", bốn mùa sinh sôi.

Rửa sạch bùn đất, cắt bỏ rễ chùm rồi phơi khô.

Có thể sử dụng làm dược liệu, có tác dụng lưu thông máu rất tốt.

Ta thường dùng nó làm thành phần lưu thông máu viêm, tuy rằng dược hiệu kém nhưng mà giá thành lại rẻ.

Về sau ta tỉ mỉ nghiên cứu một phen.

Phát hiện loại thực vậy Thiên Kim Đằng lại giá trị quan trọng không nằm ở lúc chúng còn tươi tốt, mà ở lúc đã héo úa.

Dùng bí phương phối chế, có thể hấp thụ hơi nước độ ẩm trong không khí, phòng trừ nấm mốc ẩm thấp, có hiệu quả bảo tồn cao.

Quan trọng nhất là rẻ, hơn nữa có thể kéo dài tuổi thọ của Linh dược.

Ở đây còn một số đề nghị khác về cải tiến dược thất.."

Lưu Tông Thành phức tạp nhìn Lý Bình An.

Thời khắc này hắn đang vô cùng bối rối.

Kiên trì giữ Lý Bình An lại bên người, thà rằng bị Thanh Phong lột quần treo trên Chủ Phong, cảm thụ gió lạnh.

Hay là để nhân tài quý giá như thế này vuột khỏi tầm tay.

Đây chính là vấn đề!

“Trưởng lão, vậy ta đi trước nhé”

Lý Bình An đứng dậy cáo từ Lưu Tông Thành.

“Chờ đã!”

Chương 346: Nhà giam

Lưu Tông Thành gọi Lý Bình An đang định rời đi lại.

“Trưởng lão, còn có chuyện gì sao?”

Lưu Tông Thành khẽ thở dài, nói: “Khó lắm ta với ngươi mới có duyên gặp mặt, thời khắc li biệt ta có vài vật muốn tặng cho ngươi.

Nói rồi, liền đưa một túi bảo vật cho Lý Bình An.

“Trong có có một ít linh thảo, một vài viên độc đan do lão phu luyện chế, cùng một quyển Độc kinh do lão phu biên soạn.

Lão phu từ nhỏ đã nghiên cứu sâu về luyện độc, nghiên cứu cũng đã nhiều năm, tiếc thay không có đệ tử thân truyền

Luyện độc, nói ra thì không phải là một chuyện vẻ vang lắm.

Nhất là ở nơi danh môn chín phái như Thục Sơn, người đắc đạo ít lại càng ít.

Dù sao so với việc tu kiếm, hoặc lớp lớp Luyện khí sĩ tu luyện pháp thuật.

Dùng độc, quả thực rất đáng khinh.

Làm gì có đệ tử trẻ tuổi có triển vọng nào, đường lớn không đi lại chọn đi con đường nhỏ như lòng dê này.

Lưu Tông Thành nói rất thành khẩn.

Lý Bình An não bổ ra một khung cảnh.

Hắn quỳ gối trước mặt Lưu Tông Thành trưởng lão, rồi nói, “Con nghe nói người không có đồ đệ, vừa hay sư phụ của con cũng không đáng tin.

Nếu như người không chê, hãy để con chăm sóc người ”

Nhưng mà, chuyện như thế chỉ có trong suy nghĩ mà thôi ~.

Sau khi cảm ơn và từ biệt Lưu Tông Thành, Lý Bình An bèn mang theo toàn bộ tài sản của mình.

Theo sau là lão Ngưu, Nhuận Thổ dùng hai chiếc vuốt nhỏ xinh xinh xách theo hành lý.

“Lão đại, nhà lao của Thục Sơn nhìn ra sao nhỉ?”

“Đến đó là biết thôi”

“Tóm lạ mặc kệ đi đâu, chỉ cần ở bên lão dại và Ngưu ca là được rồi. Nhuận Thổ cười he he, có vẻ như nó rất chờ mong nơi ở mới.

Ánh chiều tà, khói nhuộm khắp hàng cây.

Một người một trâu một lửng.

Đi dưới nắng hồng.

Non xanh nước biết, bạch thảo hồng diệp (lá phong đỏ) cúc hoa.

Lão Ngưu đá một cục đá.

Rơi ngay xuống chân Nhuận Thổ.

Nhuận Thổ đá lại, lại đá vào chân Lý Bình An.

Lý Bình An khẽ nhấc chân.

Hòn đá truyền đi truyện lại giữa ba bọn hắn.

Cuối cùng một người một trâu một lửng cùng cười vang.

Bọn hắn cùng ngồi trên một tảng đá ở Thông Thiên Phong, nhìn mặt trời khuất sau dãy núi, nhìn

hình ảnh bên lưng đồi.

Nghĩ đến Nam triều rồi nghĩ đến Bắc quốc, bần thần chẳng biết nghĩ về đâu.

Có đôi khi Lý Bình An cảm thấy bình giống như nhân vật chính, sau này sẽ làm vài chuyện kinh thiên động địa.

Nhưng có đôi khi, lại cảm thấy mình chỉ là một sinh linh nhỏ bé trong muôn vàn sinh linh ngoài kia. Luôn tràn đầy mộng mơ về tương lai.

Ví dụ như, trận đại chiến này nhất định sẽ ghi danh sử sách.

Loạn thế xuất anh hùng!

Có lúc Lý Bình An cũng tưởng tượng về dáng vẻ của mình trên chiến trường, anh dũng diệt địch, một trận thành danh.

Nhưng mà, bây giờ trong lòng hắn rất muốn tới địa lao của Thục Sơn.

“Được rồi, không nghĩ nữa.

Lý Bình An duỗi lưng một cái.

Thời gian trôi qua nhanh quá, lại qua ba tháng rồi.

Tiết trời càng ngày càng ấm ám, xuân về hoa nở, vạn vật hồi sinh.

Xuân tháng ba, vạn vật sinh sôi.

Đất trời trỗi dậy, vạn vật cùng hoan ca.

Lý Bình An chính là dựa vào những ngày lễ của bốn mùa, mà nghiên cứu ra dưỡng thân thần công. Hơn nữa hắn còn đặt tên là “Bài thể dục nhịp điệu tám động tác.

Ví dụ như mùa đông muốn tránh lạnh giữ ấm, tém tém lại, bảo dưỡng dương khí chuẩn bị đến ngày xuân.

Căn cứ vào thuyết Ngũ hành, mùa xuân thuộc Mộc.

Tạng gan thuộc Mộc, nếu gan khó chịu sẽ dẫn đến dương khí khó lưu thông, ảnh hướng đến tu hành.

Sau khi tập xong bài thể dục nhịp điệu với lão Ngưu, Nhuận Thổ.

Hắn liền bắt đầu công việc của ngày hôm nay.

“Lão Ngưu, ngươi tới nhà lao Giáp.

Nhuận Thổ, ngươi tới nhà lao Ất”

“Rõ!”

Những kẻ phạm tội bị giam giữ ở đây, hầu như chết cũng chưa rửa hết tội. Nhưng mà bọn chúng vẫn còn giá trị nhất định.

Cho nên mới bị giam ở đây.

Tu vi của bọn hắn sớm đã đến Tích Cốc, cho nên không cần ăn uống.

Vì vậy, nhiệm vụ của bọn Lý Bình An chỉ là trò chuyện với bọn kia, ngăn cản nếu bọn chúng có ý định tự sát.

Hoặc là khuyên bảo những tên phạm nhân đó để chúng nghĩ thông suốt, nói ra một số tin tức quan trọng, hoặc là một số vật có giá trị.

Phạm nhân đầu tiên ngày hôm này là một vị quái tăng tu vi cao thâm của Phật Môn.

Về phần hắn có bao nhiêu quái dị, Trường Thanh so với hắn hẳng còn bình thường chán. Khụ khụ

Lý Bình An giả bộ họ hai tiếng, bắt đầu phiên nói chuyện ngày hôm nay.

Không tiêm không ép thuốc, ngồi đây buôn chuyện với ngươi thôi.

Dùng chuyện trò làm phương thức trị liệu, đây gọi là hóa trị !

Sau khi thầm thì một trận, rồi uống xong một chén trà lớn.

Công việc ngày hôm nay, kết thúc.

Công việc này không thể nói là nhàm chán, phải là quá nhàm chán.

Đệ tử trông coi địa lao chia thành ba nhóm.

Một nhóm thích đánh cờ, nghiên cứu thế cờ.

Một nhóm thì thích đánh bài, chuyên môn nghiên cứu bài bạc các kiểu, mấy trò hót hít trên thị trường bọn hắn đều chơi hết.

Nhóm còn lại thì thích chơi đấu dế.

Tự dưng lòi ra một đứa không tham gia vào mấy trò này.

Ngày đầu tiên tới đây, giờ điểm danh là giờ Thìn.

Lý Bình An chờ khoảng hai canh giờ, rồi mới có một đám đệ tử để báo danh.

Từ lúc đó hắn liền biết, Thanh Phong tìm cho mình một công việc vô cùng tốt.

Bất quá như vậy cũng tốt, có đủ thời gian làm những chuyện khác.

Gần đây Lý Bình An đang nghiên cứu chế tạo độc trận.

Cái gọi là độc trận, chính là khi có trẻ xông vào trận.

Độc phấn trong trận pháp, nháy mắt thiền phun ra, hình thành đừng từng cơn sát khí.

Giống như đám giòi xông lên gặm nhấm xương, một mẻ hốt gọn địch nhân.

Đương nhiên, vẫn còn nhiều khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất là không thể di chuyển.

Một khi di chuyển, trận pháp sẽ tự động tan.

Hơn nữa không có năng lực cầm chân tu sĩ lâm trận.

Nếu như bị kẻ địch phát hiện, bọn chúng sẽ nhanh chóng chạy trốn.

Độc phấn sẽ mất đi hiệu quả.

Lý Bình An chuẩn bị nghiên cứu chế tạo ra một loại pháp bảo để phóng thích độc phấn trong trận.

Tốt nhất có thể thêm bát quái trận vào, vây khốn kẻ địch.

Tuy rằng bây giờ mình chưa phải ra chiến trước, thế như cứ phòng trước cái đã.

Lấy cái này bù cho cái kia.

Ổn định tinh thần, toàn tâm suy nghĩ nghiên cứu trận pháp.

“Lão Lý! Có tin chiến sự” Thanh âm lão Chu truyền đến, “Nhóm đệ tử thứ hai sắp lên đường rồi”

Chương 347: Độc kinh

1254 chữ

“Có danh sách nhóm thứ hai Bắc tiến rồi.

Mấy đệ tử ở nhà giam cả ngày chẳng có việc gì làm, vì thế một khi bên ngoài có gì đó hay họ đều đáng được thảo luận.

Tình hình chiến tranh ở tiền tuyến không ổn lắm.

Số lượng nhóm đệ tử đầu tiên không đủ thỏa mãn nhu cầu chiến tranh.

Vậy nên bắt buộc phải có nhóm thứ hai đi bổ

“Có những ai thế? Cho ta xem danh sách với“

sung~

“Ui chao! Ta đệt, có hắn à, tên này cũng thời với ta.

Không ngờ bây giờ tu vi của hắn đã tăng tiến đến vậy, nhìn lại ta xem.

Cứ chết dí ở chỗ này!”

Lý Bình An an ủi đồng nghiệp vài câu: “ồi đừng nói vậy, ngươi cũng có ưu điểm của mình mà.

“Hả? Ví dụ như?”

“...Ví dụ như chất lượng giấc ngủ của ngươi tốt hơn của hắn.

Đồng nghiệp…”.

Lão Chu nói: “Dù sao cũng chẳng liên quan đến chúng ta, trời sập khắc có người cao chống, chúng

ta cứ ăn uống no say vui chơi thỏa thích phần mình thôi.

“Hôm nay đến phiên ai gác?”

“Ta không muốn đi đâu?

“Hay là cứ kệ đi”

Lý Bình An chủ động đề nghị: “Ta đi cho”

Lão Chu gật đầu, hắn rất hài lòng với tên đệ tử mới tới này.

Lý Bình An nhận lấy chìa khóa, rồi rời đi.

Không thì mình cũng không có chuyện gì làm, đấu dế mèn, đánh bài,

mình không hứng thú.

Trò duy nhất khiến hắn hơi thấy hứng thú có lẽ là đánh cờ.

Nhưng mà mấy tên đệ tử ở lao phòng này, cả ngày nhàn rỗi nên đã nghiên cứu thế cờ lên một tầm

cao mới.

Với kỳ nghệ của Lý Bình An, đứng trước mặt bọn họ chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Nơi cao nhất của nhà lao có một tòa tháp tên là Liễu Vọng, cả ngày lẫn đêm đều có đệ tử canh giữ. Nhưng mà dần dà theo thời gian.

Tính an toàn của nhà giam càng ngày càng được nâng cao, mạng lưới theo dõi ngày một dày đặc. Tháp Liễu Vọng giờ đây trở thành vật trang trí.

Nhuận Thổ đứng trước Tháp Liễu Vọng, tò mò nhìn xung quanh.

Lý Bình An lại lấy ra quyển Độc Kinh mà Lưu Tông Thành tặng cho hắn, chuẩn bị tiếp tục nghiên

cứu.

Lão Ngưu trải quyển Độc Kinh lên mặt đất, Ngưu…ngưu ngưu.. mà đọc cho Lý Bình An nghe.

Lý Bình An nghe, thi thoảng gật gù.

Lấy ra một ít lá trà từ trong tay áo, pha một bình trà nóng hổi.

Vừa uống trà vừa suy nghĩ về ý nghĩa của [Độc Kinh].

Có thể thấy được Lưu Tông Thành trưởng lão rất chăm chút cho quyển sách này, một số chỗ khó

hiểu còn ghi rõ chú thích.

Thậm chỉ những chỗ sâu xa khó hiểu, hắn còn để cả hình minh họa.

Đa phần bí tịch thư pháp, khi rót vào sẽ không đều nhau.

Một số bước then chốt đều được truyền đạt thông qua truyền miệng, hoặc ám hiệu.

Nếu như không có người chỉ điểm, không có chú giải, muốn thông hiểu diệu kỳ bên trong không phải là dễ.

Dễ rời xa thực tế, không chỉ luyện không ra cái của gì mà còn dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Cho nên nhận được bí tịch, nghe thì cảm thấy có chút thành tựu đấy nhưng mà chẳng dễ ăn như

thế đâu.

Trừ phi nhận được quyển bí tịch giống quyển [Độc Kinh] này của Lý Bình An, cặn kẽ đến mức khiến người ta giật mình.

ân tình này, phải ghi nhớ cho kỹ.

Có những có mấy đoạn nghe chẳng hiểu gì hết.

Mặc dù vẫn còn nhiều chỗ khó hiểu, nhưng đọc xong lại thấy có ấn tượng.

Bên kia, chúng đệ tử vây quanh đánh bạc.

“Chín nè chín nè chín !”

Lão Chu mở cốc, “Chín!”

Lập tức, mấy đứa còn lại kích động gào to.

Mấy đứa thua kèo mặt mày ủ rũ, nâng chén rượu lên cạn.

Lúc này, có một đệ tử ôm chó vàng bước tới.

“Chu sư huynh, có người tìm ngươi.”

“Ai thế?”

“Vân Thư sư tỷ.

“.. hố!?”

Lão Chu bật phắt dậy.

“Vân Thư?”

Ở Thục Sơn có vài đệ tử có hiệu ứng minh tinh.

Vân Thư là một trong số đó.

Không chỉ mạnh, thiên phú dị bẩm.

11:56

Còn là người đứng đầu trong bảng xếp hạng mỹ nhân của tờ báo Yên Chi (Thục Sơn), kể từ khi Thông Thiên Phong Lâm Tuyết tham gia phản loạn, vị giam vào nhà lao.

Vân Thư luôn giữ vị trí đầu.

Vừa nghe thấy cái tên này, cả đám đệ tử kia hai mắt rực sáng.

Thục Sơn Thất giam, có tên khác là Thất túc.

Giác, cang, đê, phòng, tâm, vĩ, ky, khu vực nhà lao của bọn hắn thuộc giác.

Chỗ này đừng nói nữ nhân, mẹ ngay cả muỗi cũng là muỗi đực đấy.

Ở Giác giam mười năm, nhìn thấy heo nái còn cảm thấy nó mi thanh mục tú

Lão Chu chà chà cái đầu đầy dầu khéo xào được mấy đĩa rau, “Tự nhiên có đệ tử đến đây? Hiếm thấy nhỉ, nàng có nói là có chuyện gì không?”

“Ta không hỏi”

“Chờ ta đi xem

Lão Chu vội vàng sửa sang lại quần áo.

Vừa ra ngoài nhà giam đã thấy một thân sắc đỏ uyển chuyển chờ bên ngoài. Khụ khụ khụ

Lão Chu ho nhẹ vài tiếng.

“Vân …Vân Thư sư muội”

Vân Thư từ từ tiến lại, dáng người thướt tha.

Tóc dài mềm mại hơi rối, mang theo một hương thơm kỳ lạ.

Giống như một bông hoa tươi nở rộ thơm ngát, xinh đẹp yêu kiều mà chói mắt. Vân Thư bình tĩnh hành lễ, “Chu sư huynh

“Vân Thư sư muội, có chuyện gì vậy? “ Lão Chu chỉ cảm thấy tinh

thần phơi phới. “Chu sư huynh, ta đến tìm Thông Thiên Phong Lý Bình An”

u mai gót!

Lão Chu sững sờ

Một lát sau, Lý Bình An theo vẻ mặt oán giận của lão Chu bước ra.

“Vậy các ngươi nói chuyện đi!”

Lần này Vân Thư đến đây, là để tạm biệt Lý Bình An.

Nàng có tên trong danh sách đợt này.

Thực tế ngay từ lúc chưa có danh sách đợt đầu, nàng đã bày tỏ nguyện vọng muốn Bắc tiến với sự phụ.

Chỉ là bị sư phụ nàng bác bỏ.

Mãi đến khi có nhóm thứ hai, nàng mới có cơ hội này.

“Nếu có tin của Nhị Cẩu sư huynh, nhớ viết thư cho ta.” Lý Bình An nói.

Lúc trước ở Công Thiên Các, quan hệ của Lý Bình An, Lưu Nhị Cẩu, Vân Thư, Tần Thịnh cũng không

tê.

Mà bây giờ, Tần Thịnh đã hi sinh nơi Bí Cảnh.

Lưu Nhị Cẩu có tên trong nhóm đầu Bắc tiến, sinh tử không rõ.

Vân Thư cũng sắp bước lên hành trình tiến Bắc.

Hai người hàn huyện vài câu, Vân Thư liền chuẩn bị cáo từ.

Lý Bình An trầm mặc một lát, rồi nói với nàng, “Phải sống sót, chiến thắng trở về” Vân Thư ngoảnh đầu cười, “Bình An sư huynh, hẹn gặp lại!”

Chương 348: Phản tác dụng

2185 chữ

Ở Thiên Lao, ngươi phải tập thích ứng với sinh hoạt chứ không phải chờ sinh hoạt thích ứng với ngươi.

Đây đa phần là nguyên tắc sống của các đệ tử trông coi nhà lao.

Lão Chu là người lớn tuổi nhất trong số các đệ tử, ở chỗ này cũng ngót nghét hơn hai trăm năm rồi,

Nghe bảo, lão Chu cũng là người cực kỳ có thiên phú trong thế hệ của lão ý.

Những vì có chút biến cố, dẫn đến tổn hại đạo tâm.

Sau đó tới nhà giam canh giữ, được ngày nào hay ngày đó.

Lão Chu mặc dù thành lão cáo già rồi, nhưng mà tính tình tốt lắm.

Lúc Lý Bình An vừa mới đến, hắn còn cố ý dặn dò Lý Bình An làm chuyện phải nghĩ trước nghĩ sau. Cái gọi là nghĩ trước đầu tiên phải trả lời ba câu hỏi sau: Có chắc làm được không? Có thể bắt đầu

làm từ ngày mai không? Có thể giao cho người khác làm không? Lý Bình An không nhịn được vỗ tay trầm trồ khen ngợi hắn.

Bái phục, từ trước đến nay khéo chưa có ai đạt cảnh giới như hắn. Nhưng mà, dạo gần đây.

Đám đệ tử trong nhà lao, đều cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Bởi vì nhà lao có người mới đến.

Đây vốn là một chuyện vui.

Dù sao đã lâu lắm rồi nhà lao chưa có gương mặt mới xuất hiện.

Theo thông lệ, thường thì mấy tên người mới tới đây được nửa tháng.

Vẫn tạm duy trì được nếp sống sinh hoạt lành mạnh, lúc nào cũng lạc quan.

Bất quá, không bao lâu sau sẽ bị nhúng chàm.

Hoặc là lao vào đấu dế mèn, hoặc là chơi cờ, hoặc là hãm sâu trong bài bạc.

Nhưng Lý Bình An đến đây đã được hơn nửa năm.

Tên này vẫn giữ vững thói quen sinh hoạt của mình.

Rõ ràng tha hồ thời gian ăn chơi nhảy múa, tên này lại chọn tu hành.

Thân tàn chí kiên, nhìn hắn lại kích thích đám đệ tử này.

Có tên đệ tử liếc nhìn Lý Bình An mới đi tuần về, “Bình An, tuần tra xong rồi hả?”

“Lại đây đánh một ván đi?”

“Không được rồi, ta còn có việc.

Nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi.

Tên đệ tử kia thở dài một hơi, “Lão Chu, ngươi nói xem hắn có thể kiên trì được bao lâu?”

“Người ta làm gì kệ người ta, đánh bài đánh bài!”

“Ngươi nói xem đã đến đây trông nhà lao rồi, còn nỗ lực làm cái đếch gì”

Lão Chu đen mặt, mắng: “Ngươi nói làm đéo gì nhiều thế”

Lý Bình An có kế hoạch rõ ràng.

Có thể buông thả được, nhưng không thể để bị cuốn theo chiều gió.

Thi thoảng nghỉ xả hơi một phen, lấy lùi làm tiến.

Thiên tai hoạn nạn, thế đạo khó nhằn.

Ai biết được Đại Tùy có thắng hay không, ai biết được nhỡ đâu Yêu Tộc lại phá tan Trấn Yêu Quan. Thêm một cách bảo vệ mình, mới có thể yên tâm được. Lý Bình An trở về phòng, trong tay cầm một chú thỏ trắng. Chuẩn bị dùng nó làm vật thí nghiệm hiệu quả độc trận.

Bé thỏ trắng bày ra biểu tình sống không còn gì luyến tiếc.

“Lão đại, con thỏ này đáng yêu phết á? Nhuận Thổ có chút không nỡ, “Chúng ta làm thành đầu thỏ

tê

cay đi, chứ sau khi thử độc thì phần thân cũng có ăn được nữa đâu” “Ngưu ~”

“Lão Ngưu, chuẩn bị ghi chép.

Lão Ngưu gật đầu, cầm lấy quyển sổ, đang chờ nghe hắn nói.

Lý Bình An bố trí độc trận mini trong phòng.

“Bé thỏ ngoan nha

Lý Bình An ném thỏ trắng vào trong độc trận.

Co

cảm ứng được, mấy cây độc châm từ bốn phương tám hướng bắn ra. Chíu chíu chíu!

Lập tức, bé thỏ trắng bị bắn thành cái rây (dây bột á)

Hai cái dù một lớn một nhỏ từ hai bên trái phải vội căng ra, phóng độc phấn.

Bé thỏ trắng ngay cả tru lên cũng không kịp.

Dưới tác dụng của độc phấn, màu lông chẳng muốt nhanh chóng bị hòa tan.

Sau đó là xác thịt, rồi khung xương.

Tốn mười giây!

Lý Bình An lặng lẽ tính nhẩm thời gian.

Lần này có trộn thêm một ít đan hòa tan vào độc phấn, có thể phân giải cơ thể của kẻ thù trong một khoảng thời gian ngắn.

“Vẫn còn nhiều chỗ cần cải thiện”

Lý Bình An và lão Ngưu cắm đầu viết.

Cuối cùng, một người một trâu tổng kết kinh nghiệm ngày hôm nay, và những chỗ cần cải tiến.

Hôm nay Nhuận Thổ lại nhận trách nhiệm nấu cơm,

Nhóm đệ tử thứ hai Bắc tiến đã được hai tháng.

Vân Thư gửi thư nói nàng không nghe ngóng được tin về Lưu Nhị Cẩu sư huynh.

Thứ nhất, vì chiến tuyến quá dài.

Thứ hai, có lẽ Lưu Nhị Cẩu sư huynh đang thi hành nhiệm vụ tác chiến bí mật, vì vậy tạm thời không nhận được tin tức.

Tuy rằng cuộc sống ở nhà giam khá nhàm chán, nhưng có lão Ngưu và Nhuận Thổ bầu bạn, mỗi ngày còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Gia cầm gia súc, cá dê hắn đều chuyển đến đây tuốt.

Tìm một chỗ thích hợp, dựng chuồng nuôi nhốt.

Thậm chí còn khai khẩn được một mảnh ruộng tầm trung.

Mỗi ngày sau khi một người một ngưu một lửng hoàn thành công việc, liền vác cuốc ra đồng, quá ư là nhiều việc.

Bây giờ trong cơ thể hắn có hồn của một người nông dân.

Rầm rầm rầm –

Lại đánh bài rồi.

“Ơ, lão Chu đâu?”

Đã mấy hôm hội chơi bài không thấy bóng dáng lão Chu đâu rồi.

Ngày thường, nếu như không có chuyện gì xảy ra.

Có kèo đánh bài tất có lão Chu.

“Chắc ngủ trong phòng rồi?”

“Ngủ? Không, gần đây không biết lão Chu bị điên hay thế nào ý, tư nhiên cùng với tiểu tử Lý Bình An

kia đi trồng rau.

“Trồng rau?”

“Lão Chu điên rồi. Một người khiếp sợ nói.

Không dụ dỗ được Lý Bình An, ngược lại còn bị Lý Bình An ảnh hưởng.

Lão Chu lau mồ hôi trên trán.

Chống cuốc, hài lòng nhìn mảnh đất mình đã quốc hôm nay.

Lúc này, trời xanh thăm thẳm, đất trời yên tĩnh.

Đứng giữa ruộng, dần dần mở ra nội tâm.

Để lòng mình cảm thấy như được hòa vào thiên nhiên, hít thơ hơi thơm nồng đậm của đất.

Mẹ thật thoải mái

Lão Chu nở nụ cười thỏa mãn.

Lý Bình An còn dạy cho hắn một số kiến thức làm ruộng, làm ruộng không chỉ phải dựa vào kinh nghiệm, mà còn phải sử dụng phương pháp trồng trọt khoa học.

Lão Chu cẩn thận lắng nghe, thi thoảng còn gật đầu.

“Chờ đám Linh dược này ra hoa kết trái, đảm bảo kiếm được một khoản không nhỏ.

Lão Chu thần sắc phức tạp nhìn Lý Bình An, “Bình An, ta và ngươi thật không giống nhau. Ta nghe bảo ngươi tự nguyện xin trông coi nhà lao.

Nghe sư huynh khuyên này, nếu có cơ hội thì mau chóng rời khỏi nơi này đi. Ở đây không có thành tựu, không có tương lai đâu.

Lý Bình An bình tĩnh đáp lời, “Thành tựu? Chỉ là tiểu nhân vật mà thôi quan trọng gì thành tựu, vui là được rồi.”

Phạm nhân số mười sáu của nhà lao Ất gần đây không biết bị sao. Người thì ốm yếu, hơi thở suy nhược.

Lúc mới bắt đầu đứa đệ tử trông coi nghĩ cũng không sao đâu.

Thế nhưng qua mấy ngày sau, lại phát hiện bệnh tình của phạm nhân kia càng ngày càng nghiêm trọng.

Toàn thân sưng tấy, đây một bãi kia một bãi, như một cái thúng tròn.

Những phạm nhân bị giam ở đây, tất nhiên đều có giá trị nhất định.

Nếu tự nhiên mà chết, đệ tử canh giác phải chịu trách nhiệm đấy.

Thế là hắn vội vàng thông báo cho lão Chu.

Lão Chu biết Lý Bình An tinh thông y thuật, bảo hắn đến khám thử.

Mùi tanh tưởi bao trùm cả gian phòng.

Lý Bình An kiểm tra, ừm cũng chẳng phải vấn đề lớn gì.

Hắn là bệnh từ xưa, nếu không xử lý kịp thời, quả thực sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Dựa theo bệnh tình, kê cho hắn một đơn thuốc.

Càng thối chứng tỏ hắn bị nhiễm trùng càng nặng, sau đó phải cắt bỏ và tiến hành một số biện pháp trị liệu khác.

“Khí của ngươi không tầm thường!” Phạm nhân số mười sáu bỗng mở lời, “Khí nội liễm cường đại, hẳn là tu luyện một loại nội công công pháp nào đó.”

Lý Bình An không tiếp lời hắn.

Phạm nhân kia lại nói: “Ngươi cứu ta một mạng, ta truyền cho ngươi một môn công pháp ngươi thấy Sao?”

Lý Bình An vẫn không tiếp lời hắn.

“Không học à? Vậy ta nói cho ngươi chỗ giấu bảo vật nhé, đây là một cơ hội lớn cho ngươi đó, ta không nói cho người bình thường đâu!”

“Vậy tự giữ cho mình đi.

Xử lý xong xuôi, Lý Bình An quay người rời đi.

Lời của mấy tên này nói, nửa chữ cũng không được tin.

Nếu không sẽ bị bọn họ lừa đến cả sụn sương cũng chẳng còn.

Xuân đi thu tới, chớp mắt lại qua hai năm rồi.

Vô cùng lo lắng cho tuyền tuyến, Lý Bình An vốn vẫn nhận được thư của Cảnh Dục và Vân Thư. Thế nhưng đến mùa đông, hồi lâu không nhận được thư rồi.

Nghe người ta bảo, tiền tuyến thua trận,

Có vài tên tu sĩ Thất phẩm đã bỏ mình.

“Toong Toong!!”

Tiếng chuông nghe não nề.

Điều này đại biểu có di thể từ tiền tuyến gửi về.

Đội đưa ma lề mề bước đi, trời không nắng cũng không mưa.

Hôm nay là một ngày nhiều mây.

Tổng cộng có ba mươi lăm người hy sinh.

Đội đưa ma tiến hành nghi thức long trọng nhất đón họ trở về.

Tiếc thương người ra đi cũng là một cách cổ vũ người ở lại, thể hiện sức sống dài lâu. Trên đường đi, càng ngày càng có nhiều người nhập hàng, đội đưa ma càng lúc càng dài.

Nặng nề cất từng bước tiến về phía trước.

Không lộn xộn, không chen chúc, vẫn chỉnh tề như vậy.

Đi cuối hàng là một người một trâu một lửng.

Làn điệu Nhị Tuyền Ánh Nguyệt bị thương lớn vởn xung quanh.

Lão Ngưu ra sức thổi kèn xô na

Nhuận Thổ cầm trong tay một giỏ hoa, trong giỏ đều là hoa giấy màu trắng.

Không ngừng tung lên không trung, la lớn.

“Hồn phách gửi nhật nguyệt, can đảm rọi non sông.

Chính khí lưu thiên cổ, lòng son mãi vạn năm!”

Ba mươi lăm người hi sinh, có vài người Lý Bình An biết mặt. Không phải quá thân, chỉ là từng tán gẫu với nhau vài câu.

Nếu gặp mặt thì vẫy tay chào nhau,

Trong đó có một tên đệ tử, Lý Bình An nhớ rõ hắn.

Tuy thực lực loại khá, nhưng lại thích khoát lác.

Chính là kiểu tối nay gặp một con chó dữ, mai ra chém ta giết được sơn tặc. Bảo mình có thể chiến mấy trăm hiệp với mấy con chó ngang tu sĩ Lục phẩm.

Bây giờ, hắn đã trở thành một trong những anh linh.

Từ trước đến nay sinh tồn luôn là một trò chơi tàn khốc, lịch sử chỉ miêu tả về ngươi bằng một câu nhưng nào hay có thể đó lại là cả đời.

Nhưng mà, lịch sử sâu như biển.

Những nhân vật có vài dòng góp mặt trong sách lịch sử thôi, người thường cũng đã không thể so sánh rồi.

Mà người như Lý Bình An hắn, có chết cũng không để lại dấu tích gì trên cõi đời này.

Trở lại nhà giam, Lý Bình An tiếp tục cuộc sống của mình.

Lại mang ngô, đậu nành, thóc ra phơi lên giá gỗ

Xung quanh nhà giam ruộng đồng xanh tốt, đều là thành quả của Lý Bình An mấy năm này.

Gió xuân thổ tới, có thể cảm nhận được hương thơm thoang thoảng.

Ngay lúc Lý Bình An đang bận rộn.

Phù truyền tin treo trên cổ, bỗng nhiên rung lắc.

Đây là trước khi đi Thanh Phong cho hắn đo, dễ dàng liên hệ. “Thục Sơn có biến!”

Chương 349: Loạn rồi

1381 chữ

“Thục Sơn có biến!”

Lý Bình An mặt không đổi sắc mà cất truyền tin phù vào.

Từ khi chiến tranh bắt đầu, hắn luôn đề phong chuyện này. Quốc chiến, động cái là đi tong mấy vạn mạng người.

Liên quan đến hàng trăm tỷ người còn sống.

Không chỉ có ở tiền tuyến, hậu phương luôn tiềm ẩn giông bão.

Song phương chuẩn bị cho cuộc chiến này đã lâu, hai nước đều có mật thám.

Trong ngươi có ta, trong ta có ngươi.

Đại Vũ có vài cuộc khởi nghĩa nổi dậy của các thế lực, nhiễu loạn tình hình trong nước.

Cũng có những môn phái, gia tộc thừa cơ làm loạn đầu quân cho Đại Tùy.

Cùng lúc, trong nước Đại Tùy cũng chịu uy hiếp từ các thể lực phản loạn.

Thi thoảng sẽ có tin vài môn phái nào đó bị tà tu trà trộn, nội ứng ngoại hợp liên thủ tấn công. Thế nhưng, Thục Sơn lại là một trong những thế lực đứng đầu.

Ngoài có đại trận hộ sơn, bên trong còn có đệ tử mười bốn Phong.

Hơn nữa còn nằm trong Đại Tùy, dù là ai nhìn vào cũng thấy, đây là nơi khó có thể bị tấn công nhất.

Nhưng ai biết được kẻ địch lại chơi đòn đánh úp bất ngờ.

Chuyện này nhất định phải chú ý cẩn thận, ngộ nhỡ xảy ra sai sót nhỏ, hậu quả khó mà lường được.

Lý Bình An suy nghĩ một lúc.

Có lẽ là Thanh Phong cảm nhận được có gì đó không ổn, hoặc từ dấu vết suy luận ra.

Cũng không rõ tình huống cụ thể, nếu không chắn chắn nàng sẽ giải thích cặn kẽ cho hắn,

Nghĩ đến vậy, Lý Bình An quay đầu nói với Nhuận Thổ và lão Ngưu.

“Mấy ngày này, tạm thời dừng tất cả các công việc đã.

Nhuận Thổ và lão Ngưu đang nghịch bùn.

“Lão đại, xảy ra chuyện gì sao?” Nhuận Thổ ngẩng đầu hiệu skyf hỏi.

“Tạm thời chưa có, nhưng cứ đề phòng vạn nhất.

Lý Bình An không cho là mình có thể xoay chuyển thế cục.

Nếu quả thật kẻ thù muốn tập kích Thục Sơn, nhất định không thể chỉ dựa vào sức mình là có thể giải quyết được.

Trời sập khác có người ở trên chống.

Thục Sơn có đại trận hộ núi, có rất nhiều tu sĩ tu vi cao thâm trấn giữ.

Không phải không có người thích đơn độc giải cứu thế giới, ngắn sóng ập đến

Nhưng mà hàng khối người ngã xuống làm đá lót đường đấy.

Vì vậy, việc mà Lý Bình An có thể làm là tận lực bảo vệ 1/3 mẫu ruộng của mình thôi.

Một tháng sau, trên bầu trời Thục Sơn có mười vầng hào quang lao vút đi.

Lý Bình An tìm hiểu mới biết, những Thông Thiên Phong Phong chủ Thanh Phong và mấy trưởng lão khác bị tập kích.

Thục Sơn vội vàng phát động mười vị tu sĩ Thất phẩm, tới đó trợ giúp.

Xuân đi đồng tới, lá vàng bay bay.

Trong Ngọa Long Cốc một mảnh đìu hiu.

Gió núi thét gào, bóng cây chập trờn.

Tám vị trưởng lão của Thục Sơn, năm vị trưởng lão Hộ đạo, cùng với hơn mười vị trưởng lão Phụng dưỡng (ở đây là tới chăm sóc =)) nôm na giống như đội y tế) lần lượt tới Ngọa Long Cốc.

Trợ giúp đoàn trưởng lão bị tấn công.

Nào biết đây thực ra là một cái bãy, không những không cứu được bọn họ.

Ngược lại còn bị phái Nga Mi cùng rất nhiều cao thủ thần bí khác phục kích.

Một đêm này, phái Nga Mi huy động lực lượng toàn môn phái, bằng bất cứ giá nào cũng phải vây giết bằng được đội cứu hộ Thục Sơn.

Cuối cùng, bốn vị trưởng lão Phụng dưỡng bị chém chết.

Hai vị trưởng lão Hộ đạo bị thường, liều mạng phá vòng vây.

Phá hủy hộ pháp Kim Cương thần tượng của phái Nga Mi, giết chết hơn hai mươi tên trưởng lão.

Tin tức rất nhanh đã truyền đến Thục Sơn.

Phái Nga Mi phản loạn!

Không lâu sau, khi quân Đại Tùy cùng rất nhiều môn phái khác kéo tới phái Nga Mi.

Những kẻ thống trị phái Nga Mi sớm đã mang theo bí bảo cũng với lượng lớn đệ tử cùng trốn đi. Chỉ để lại một ít tạp dịch và đệ tử ngoại môn.

Cảnh đêm như mực, mưa to như trút nước.

Lý Bình An đi vào phòng giam Giáp số 1, bên trong có một chiếc giường gỗ.

Ngồi trên giường là một vị thân hình cao lớn, bờ râu đen dài, chăn lông phủ trên đầu gối.

Lão này tên là Lý Diêm La.

Không biết tên thật, tự sáng tạo ra một loại tà công.

Mỗi lần tu luyện đều phải uống máu người sống.

Dùng phù lục chiêu hồn, sai khiến Quỷ vật giết người.

Số lượng tu sĩ chết trong tay hắn cũng phải đến trăm người, phàm nhân càng vô số kể.

“Hôm nay có cá hầm, còn có Trúc Diệp Thanh

Lý Bình An đưa đồ ăn tới.

Lý Diêm La cười hề hề, gắp một miếng cá nếm thử.

Tươi ngon, cay mềm.

Lại uống một ngụm Trúc Diệp Thanh.

“Tiểu tử ngươi trù nghệ không tệ, hồi trước ta có một người tình ở Giang Nam, tay nghề của nàng cũng giỏi như ngươi vậy.

Đáng tiếc…hồi ý không nên lấy nàng ra luyện dược.

Cũng phải trách nàng! Hôm đó tâm trạng của ta không tốt, nàng cứ tới tìm ta gây chuyện…

Lý Diêm La vừa nhấm nháp vừa lải nhải.

Lý Diêm La am hiểm công pháp bàng môn tà đạo, Kỳ Môn bát quái dị thuật. Hắn còn có một môn bí pháp, có thể phun ra một cỗ bạch khí nhàn nhạt.

Chuyên đả thương nội khí của người, thêu cháy lục phủ ngũ tạng.

Lý Bình An đang nghĩ, xem có nên lôi hắn ra thử độc trận không.

Trừ mấy cái khác ra, bản lĩnh của Lý Diêm La.

Hoàn toàn phù hợp với độc trận Lý Bình An đang nghiên cứu, bảo hắn không rung rinh cũng khó. Vì vậy, mới cấp cho lão một ngày ba bữa.

Bí pháp của Lý Diêm La tuy rằng khó nghiên cứu.

Nhưng phức tạp nhất là, Lý Bình An làm cách nào dùng Nê Hoàn điều động Nguyên khí để đạt tới hiệu quả như bạch khí kia.

Dù sao hắn cũng không tu Chủ lưu đạo, mà là Nhân Thể Lục Bí cơ.

Cũng không thể điều động Linh khí như tên kia.

Đương nhiên, hắn không hoàn toàn tin tưởng lão già này.

Mỗi lần được lão đấy truyền thụ cho cái gì, hắn đều muốn đến Trúc Diệp Thanh tìm Lưu Tông Thành trưởng lão cùng nhau nghiên cứu cẩn thận.

Hoặc tìm đọc sách cổ.

Có khi, chỉ đơn giản muốn chứng luận một câu.

Lại mất thời gian mấy ngày, qua nhiều lần chứng thực.

Dù sao hắn cũng không gấp, xôi bỏng hỏng thịt mà.

Lúc mới bắt đầu, Lý Diêm La quả thật cố ý nói dối Lý Bình An.

Nhưng rất nhanh đã bị người ta phát hiện.

Sau cũng, Lý Diêm La đành phải từ bỏ.

[Mệnh cách màu xanh: Một lòng một dạ.

Hiệu quả: Tăng độ chuyên tâm khi đọc sách, tu hành, tăng cường ý chí. Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù thông minh.

Hiệu quả: Tốc độ đọc sách, tu hành nhanh.

Có sự bổ trợ của hai mệnh cách, Lý Bình An nghiên cứu mấy tháng. Rốt cuộc đã tìm được điểm mấu chốt.

Giống như làm một đề toán khó.

Những người khác đã biết rõ công thức, nghiên cứu làm sao vận dụng. Mà Lý Bình An phải tìm ra công thức chính xác.

Ngay khi Lý Bình An đạt được thành công trong bí pháp, phái Nga Mi tạo phản chạy trốn. Mấy vị trưởng lão mất tích đưa tin về Thục Sơn.

Chương 350: Bỗng nhiên lại bị cướp

1690 chữ

Nga Mi lập phái chưa được mấy trăm năm.

Chưởng môn vốn là người học Đạo, coi như là đệ tử của Đạo Môn Nhưng mà qua trăm tuổi, mất con.

Đạo tâm rối loạn, lại tìm về nghiên cứu Phật pháp.

Rồi sau tự tu thành đạo pháp, sáng lập pháp Nga Mi.

Tuy rằng đạo pháp còn thiếu, nhưng người có thể khai tông lập phái sao có thể là người thường. Bây giờ, phái Nga Mi đầu quân cho Đại Vũ.

Với Thục Sơn mà nói, chắc chắn chuyện này không đáng để vui mừng.

“Lão Chu, ngươi biết nhiều về phái Nga Mi, ngươi nói xem tại sao bọn họ lại làm như vậy?”

Lúc ăn cơm, đám đệ tử trong nhà lao thảo luận chuyện phái Nga Mi,

Năm đó lão Chu cũng coi như là của hiếm trong thế hệ kia.

Biết nhiều chuyện đó đây, lại có vai vế cao trong nhà giam.

Vì vậy nếu có chuyện gì, mọi người lại hỏi hắn.

Lão Chu giống như người kể chuyện, vỗ mạnh lên bàn một cái.

Cất cao giọng kể: “Thế gian quá nhiều người cầu đạo, mà người thành đạo như lông phượng vảy lân (cực hiếm/ít).

Các ngươi nghĩ thử xem, người có thể khai tông lập phái, đặt chân nơi Cửu Châu cũng là một thành tựu đáng kể.

Vị sáng lập ra phái Nga Mi này là một nhân vật.

Phái Nga Mi coi như là một nhánh của Phật gia, nhưng lại không hề liên quan đến Phật Gia. Phật Môn có rất nhiều giáo phái, có Thiên Thai kết hợp với Tam Quan, có kinh bát Bát Nhã.

Sự khác biệt giữa Tiểu Thừa và Đại Thừa, đã cho thấy đủ các loại pháp môn tu hành khác nhau. Bọn họ có phong cách bất đồng, quan điểm và chủ trương đều có điểm khác biệt lớn…

“Lão Chu, nói ý chính đi”

“Phải đấy phải đấy”

Cất cao giọng kể: “Thế gian quá nhiều người cầu đạo, mà người thành đạo như lông phượng vảy lên (cực hiếm /ít).

ý

Mắt thấy lão Chu sắp đi xa chủ đề đến cõi nào rồi, mọi người vội vàng lên tiếng ngăn lại. Lão Chu nói: “Các ngươi chớ gấp, từ từ nghe ta kể.

Mấy đứa trong nhà giam lại chẳng hề muốn nghe, xác ở đây hồn ở đẩu ở đâu rồi.

Bọn hắn không hẳn hứng thú với phái Nga Mi, chẳng qua ngày nào cũng chán.

Nên kiếm tí chuyện đến thảo luận giết thời gian.

Với bọn hắn, Nga Mi làm phản hay không làm phản, cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn hắn.

Nhà lao Giáp.

Lý Bình An gõ khung sắt, “Ăn cơm thôi.

Bốn nóng bốn lạnh, còn có một bình rượu ngon.

Bữa này tốn không ít tiền.

Lý Diêm La liếm môi, cười hê hê.

“Tốn kém rồi! Tốn kém rồi”

Lý Bình An cũng không vội đưa cho hắn, mặt đặt bên cạnh mình.

Hỏi hắn mấy vấn đề liên quan đến độc dược.

Lý Diêm La nhìn chằm chằm đồ ăn, cũng ấm rượu ngon mấy trăm năm kia. “Ăn xong rồi hỏi, ăn xong rồi hỏi.

Lý Bình An không bị lay động, “Chúng ta đã giao ước rồi, nói xong mới được ăn”

Hết cách Lý Diêm La nói: “Vừa nãy ngươi hỏi gì, nói lại đi.

Thế là, hai người một hỏi một đáp.

Lý Bình An cầm bút ghi lại chính xác những gì lão kia nói.

Sau đó mới đưa đồ ăn cho hắn.

Mình lại lấy ra một nồi cháo, một đĩa màn thầu.

Một đĩa dưa muối, một đĩa đậu tương.

Sau khi thả dưa muối và đậu tương vào cháo, húp sụt soạt một miếng.

Vừa ăn, vừa tám chuyện với Lý Diêm La.

Chủ yếu là bảo hắn giải thích về cách dụng độc.

Cuộc giao dịch bí mật không thể tiết lộ này kết thúc.

Lý Bình An thu dọn bát đũa, chuẩn bị về phòng.

Hôm nay thu hoạch được không ít, nhưng Lý Bình An không vui nổi.

Hắn chỉ hy vọng, biến cố có thể tới chậm.

Ít nhất là sau khi mình đã chuẩn bị xong.

Lão Ngưu quét dọn sạch sẽ, sắp xếp ngăn nắp các loại thư tịch.

Chăn gối đệm giường thơm tho.

Trâu chủ gia đình –

Nhuận Thổ ngồi bên bàn, yên lặng tĩnh tu.

“Bình An, đêm mai đi uống rượu không?”

Lão Chu đến mới Lý Bình An. Ngày mai là mùng ba đầu tháng. Xuân tháng ba, vạn vật phục sinh.

Chúng đệ tử ở trong nhà giam khó lắm mới có một ngày nghỉ, bèn muốn tới các Phong khác chơi. “Ta không đi đâu, mai còn có chút chuyện”

Lý Bình An không chút do dự từ chối hắn.

Mấy ngày này, không nên ra ngoài chạy loạn.

Lão Chu cười, “Ta thấy ngươi mấy hôm này không hề nghi ngơi, đừng cố sức quá.

“Không sao, gần đây ta cảm thấy tinh thần không yên, sắp xảy ra chuyện lớn.

Lý Bình An kín đáo nhắc nhở lão Chu.

Lão Chu không quá để ý, “Chúng ta có rời khỏi Thục Sơn đâu, đi vòng quanh các Phong chơi thôi. “Thôi bỏ đi”

Thấy Lý Bình An khéo léo từ chối, lão Chu cũng không ép buộc hắn.

Thầm cười tên này quá cẩn thận rồi.

Hôm sau, mặt trời lặn về hướng tây.

Cuối giờ Thân.

“Bình An không đi thật à?”

“Đi mấy Phong khác ngắm các sư muội xinh đẹp. Có người cười trêu.

Lý Bình An đang lau nhà, cũng không quay đầu lại đáp lời, “Các ngươi cứ đi đi, chơi vui nhé. Đầu giờ Dậu.

Hai trăm dặm ngoài Thục Sơn.

Có hai thân ảnh đang chạy băng băng.

Loáng cái đã thấy xuất hiện bên ngoài đại trận hộ sơn.

Hai người này tầm khoảng hơn bốn mươi tuổi, một người quần áo lộng lẫy.

Người còn lại dáng người thon gầy, hai chân trần, tay cầm Phất trần.

Bọn họ vừa xuất hiện, khí thế trên thân liền bùng phát.

Cùng lúc đó, có vài người có thần thức tốt trong Thục Sơn đã cảm nhận được. Uỳnh!

Hai người kia ra tay, mãnh liệt tấn công đại trận hộ sơn.

Đồng thời cũng bị trận pháp cắn trả.

“Người ở đâu dám xông vào Thục Sơn của ta!”

Giọng nói vang dội mà uy nghiêm, vang lên từ Thục Sơn.

Ngay sau đó có hơi mười vầng hào quang lướt tới.

Trái ngược, bên ngoài đại trận không ngừng có người xuất hiện.

Hai bên vừa mới tiếp xúc, đã lấy ra Pháp bảo của mình.

Đủ loại màu sắc ánh sáng trên bầu trời, Phi kiếm và Pháp khí bay tán loạn.

Trong phạm vi mấy trăm trượng, tiếng hét, khí thế khiến người ta cực kỳ sợ hãi!

Dưới tầng mấy, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh đỏ rực.

Tay vung lên, tầng mây dày mất trượng bị đánh thủng một mảng.

Rất nhiều thần thức lao tới, tuy nhiên cũng bị khí thế cuồng bạo của đối phương dọa sợ.

Chỉ thấy khói đen âm u lượn lờ quanh thân ảnh đỏ rực kia, xen lẫn đó là tiếng quỷ khóc sói gào, cực kỳ chói tai.

Trong chốc lát, cơ thể biến lớn.

Hóa thành người khổng lồ cao mấy trăm thước, giống như một tên Thái cổ Ma Thần

Chúng trưởng lão Thục Sơn sắc mặt chợt biến.

Đoạt phách Ma Tôn!

“Không phải hắn chết rồi sao?” Có trưởng lão sợ hãi hét.

Đoạt phách Ma Tôn, vốn là một trong những đệ tử của Tiểu Nam Phong Vu Sơn. Thiên tư xuất chúng, ngộ tính cực cao.

Chưa đến nghìn tuổi, thực lực đã không thua kém bất cứ cao thủ đương thời nào.

Sau đó chẳng biết vì sao lại rơi vào Ma đạo, đoạt hồn phách người.

Dần dần, có danh xưng là Đoạt phách Ma Tôn.

Nhưng mà hắn đã bị nhân sĩ chính phái liên hợp tiêu diệt từ hàng ngàn năm trước.

Thế mà, hôm nay lại hiện thân ở đây.

Thân ảnh đỏ rực khẽ động, như quỷ xuyên thẳng qua cuồng phong.

Thân thể cao lớn, mang theo áp bức kinh khủng.

Phía sau nó, có một khối pháp ấn đen kịp.

Ma khí ngập trời, tụ lại như một tòa núi nhỏ, không ngừng lao tới đại trận của Thục Sơn.

Tiếng chuông nặng nề không ngừng vang lên.

Có địch xâm phạm

“Phong chủ, đệ tử các phong nghe lệnh”

“Chuẩn bị trận địa, sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Tiếng chuông vừa rứt, trong Thục Sơn bỗng nhiên vang lên một tiếng thét dài.

Tựa như một lão rồng già đang ngâm xướng, thanh âm trong trẻo dễ nghe, vang vọng khắp ngọn núi.

Lão Chu và những đệ tử khác vốn đang ăn thịt nước, uống rượu, tám

chuyện.

Lúc thì liếc sang mấy sư muội sư tỷ đi ngang qua.

Nói chuyện trên trời dưới đất, khi thì ôm bụng cười to, khi thì ợ một cái, khỏi nói có bao nhiêu sung sướng.

Nhưng mà, xảy ra biến cố.

Tất cả mọt người ai cũng sửng sốt.

Không khỏi nhớ đến một câu mà Lý Bình An từng nói.

Người đưa vợ ngươi ra ngoại thành chơi, ăn lẩu hát hò, tự nhiên lại gặp kiếp nạn!

Lão Chu là ngươi phản ứng nhanh nhất, “Mau mau! Mau quay về nhà giam!”

Không chỉ có bọn hắn, mà mỗi đạo thân ảnh bay ra đều có chút bối rối và mất phương hướng. Hoàn toàn không hiểu xảy ra chuyện gì.

Thục Sơn bị tập kích á?

Chuyện này….làm sao có thể xảy ra được?

Không phải đang nằm mơ chứ?

Nhà giam Thục Sơn.

Lý Bình An thở hắt ra một hơi.

Chuyện nên tới vẫn phải tới.

“Lão Ngưu, Nhuận Thổ!”

Nhuận Thổ: “Nhuận Thổ chờ lệnh”

Lời tác giả: Ngộ thề độc, ngày mai không được bốn chương ngộ tự nguyện lùn đi 0,1mm)

Chương 351: Tình thế nguy hiểm (1)

1152 chữ

Thục Sơn bảy giám còn gọi bảy túc gồm có giác, kháng, để, phòng, tâm, vĩ, ki.

Trong Giác giam, tiếng chuông nặng nề vang lên trong ngọn núi. Chung Văn Xương đứng ở sau núi, sắc mặt nghiêm túc.

Mười chín Kiếm phong xây dựa vào núi ở bốn phía của Giác giám, bốn phương tám hướng không có sơ hở. Nếu có người có ý đồ xâm nhập vào đây thì sẽ bị Kiếm phong tấn công. Nó có thể giết tất cả sinh linh dưới thất phẩm.

Chung Văn Xương nhìn lướt qua đệ tử trực phiên trên Kiếm phong, rồi nhìn rừng rậm ở phía xa nhưng không phát hiện có gì khác thường cả.

Bây giờ hắn muốn biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có nhiệm vụ nên phải bảo vệ ở đây.

Có mật tin truyền đến: “Canh giữ nghiêm ngặt, trưởng lão hộ đạo Cửu Huyền động chủ sẽ tới chi viện.”

“Cửu Huyền động chủ?” Chung Văn Xương nhíu mày, nhưng không đợi hắn suy nghĩ nhiều thì phía đông nam truyền đến tiếng của người canh giữ.

“Có người đang tới gần với tốc độ nhanh”

“Là Cửu Huyền động chủ, để hắn vào” Chung Văn Xương hạ lệnh.

Trận pháp mở ra một lối vào nhưng Kiếm phong không tấn công. Một lát sau, mười mấy người xuất hiện, người dẫn đầu là Cửu Huyền động chủ cùng với hơn mười đệ tử thân truyền.

“Trưởng lão. Chung Văn Xương hành lễ.

“Các ngươi vất vả rồi, cũng không biết ai phát điên, dám tấn công Thục Sơn. Cửu Huyền động chủ

nói.

“Tình huống bên ngoài thế nào ạ?” Chung Văn Xương hỏi.

“Đoạt Phách Ma Tôn xuất hiện, ngoài hắn, còn có đại khái mười mấy tu sĩ thất phẩm.

Chung Văn Xương kinh ngạc: “Sao lại như vậy?”

“Có lẽ bọn họ có kế hoạch lớn nhưng nếu muốn làm Thục Sơn rung chuyển thì rất buồn cười. Thật ra lão phu muốn ra ngoài chiến đấu nhưng ai ngờ bị phái đến đây trông coi nhà giam. Ngươi nói nhà giam này phòng thủ kiên cố, đối phương lại không đánh vào trong Thục Sơn nội thì canh giữ

nhà giam làm gì?”

Cửu Huyền động chủ phàn nàn với Chung Văn Xương.

Chung Văn Xương cười mà không nói.

Lúc này, phía Tây Nam truyền đến tiếng động. Đệ tử canh giữ Kiếm phong, bẩm báo: “Có hai hơi thở đang tới gần.

Chung Văn Xương khẽ nhíu mày: “Chặn bọn họ lại đi”

Đệ tử canh giữ Kiếm phong liên tục cảnh cáo ba tiếng nhưng không được đáp lại. Đối phương còn tăng tốc bay tới Kiếm phong.

Chung Văn Xương chỉ hơi do dự rồi lạnh lùng nói: “Chặn giết!”

Hắn đã cảnh cáo, không được cho phép lại không kiêng nể làm lơ cảnh cáo tới gần Kiếm phong, dù là ai tới Kiếm phong thì hắn cũng sẽ giết.

Đã từng có một thiêu kiêu trong môn phái uống say bay thẳng tới Kiếm phong. Chung Văn Xương cảnh cáo nhưng không có hiệu quả nên đã rút kiếm giết hắn chứ không cần quan tâm thân phận của hắn.

Sau đó, sư phụ của thiên kiêu kia kiện lên chưởng môn nhưng không được giải quyết. Bởi vì quy củ

11:58

của Kiếm phong là do chưởng môn đặt ra. Ngươi làm lơ cảnh cáo tới gần Kiếm phong thì coi như ngươi có ý đồ gây rối.

Chung Văn Xương khoanh tay đứng, ánh mắt nhìn chằm chằm phía Tây Nam, hắn đảo thần thức qua. Ngay sau đó, một bàn tay xuyên thủng cơ thể hắn. Bàn tay quỷ dị kia lạnh lẽo khiến hắn run lên. Trong chốc lát, hắn chỉ nghe có một tiếng nổ bên tai rồi hoa mắt, ngã trên mặt đất.

Cửu Huyền động chủ cười lạnh, nhìn Chung Văn Xương: “Đừng trách ta, cục diện đã như thế rồi”

Hơn mười đệ tử thân truyền của Cửu Huyền động chủ dựa theo kế hoạch, chạy về từng chỗ của Kiếm phong.

Kiếm khí gào thét quét qua, truyền vào tai mọi người khiến họ sửng sốt.

Bội kiếm bên hông Chung Văn Xương đột nhiên phát ra một tiếng kêu rồi tung lên cao, bay về nơi xa, muốn đi truyền tin.

Cửu Huyền động chủ lập tức nhảy lên, vỗ vào không trung nháy mắt bổ ra một thang mây, ngăn cản bội kiếm của Chung Văn Xương, trên mặt đất để lại một vết rách khổng lồ.

"... Ô." Chung Văn Xương nức nở, giống như đang giãy giụa lần cuối.

Cửu Huyền động chủ ấn đầu Chung Văn Xương: "Ta tiễn ngươi đoạn đường cuối."

"Ngươi… Ngươi phản bội Thục Thục Sơn…

Cửu Huyền động chủ cười ha ha: "Lão phu không phản bội Thục Sơn, chỉ không thích thế giới quá hoà bình thôi"

Ngươi.. Đây là câu cuối cùng của Chung Văn Xương, sau khi nói thì ánh mắt hắn ảm đạm.

Trong nháy mắt, thời gian giống như đọng lại, xung quanh hỗn độn, mơ hồ. Đã không còn đau khổ, cũng không còn buồn bã, hắn không còn gì nữa.

Cửu Huyền động chủ sửng sốt, bỗng nhiên kinh ngạc nhìn Chung Văn Xương đã chết.

"Cửu Huyền động chủ phản bội Thục Sơn!"

Tin tức truyền tới chủ phong.

Đó là Chung Văn Xương lấy thần hồn trả giá, truyền tin tức này ra ngoài.

Cửu Huyền động chủ không đoán được Chung Văn Xương sẽ quyết tâm như vậy. Hắn ngưng cười, trầm giọng nói: "Là lão phu khinh thường ngươi.

Nhưng mà, dù truyền tin tức này ra cũng vô dụng. Tầng lá chắn cuối cùng của nhà giam đã bị phá. Bây giờ bọn họ chỉ cần tiến vào nhà giam, thả những người độc ác bị giam giữ ra thì bọn họ đã hoàn

thành nhiệm vụ.

Trong nhà giam.

- Thật mất hứng, bọn họ cố tình tới ngay lúc này.

- Nói, có muốn đánh một ván cờ không?" Có đệ tử đề nghị. "Được, dù sao cũng rảnh rỗi."

"Lão Chu?"

Lão Chu trầm giọng nói: "Đã là lúc nào rồi mà còn còn chơi chứ"

"Chắc không có việc gì đâu, chẳng lẽ phương thật sự sẽ đánh vào Thục Sơn sao?"

"Sao có thể, huống chi ngoài nhà giam còn có Kiếm phong canh giữ chứ không tới phiên chúng

ta…"

Cửa nhà giam bị mở ra, có người đi vào. Hai đệ tử nhà giam đi qua, còn tưởng là đệ tử Kiếm phong canh giữ bên ngoài.

Lão Chu khẽ nhíu mày, hình như cảm nhận được đối phương không che giấu sát ý: "Cẩn thận.

Vừa dứt lời, một ánh sáng hiện lên, hai người ngã xuống trong vũng máu.

Chương 352: Tình thế nguy hiểm (2)

1187 chữ

"Mau về!" Lão Chu véo pháp quyết, vội vàng lấy pháp bảo ra nhưng vẫn chậm.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải lăn ngay tại chỗ để tránh đòn.

"Có kẻ cướp xông vào!"

"Người Kiếm phong ở bên ngoài đâu?"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người hoảng loạn. Những đệ tử canh giữ nhà giam chỉ làm việc nhẹ thôi chứ đối mặt kẻ địch mạnh thì không có khả năng đánh trả.

“Lão Chu, bảo các huynh đệ rút đến nhà giam khu chữ Giáp đi. Lúc này, bên tai lão Chu bỗng nhiên vang lên giọng Lý Bình An truyền âm.

Nhà giam khu chữ Giáp là khu vực do Lý Bình An phụ trách.

Lão Chu sửng sốt, vội vàng kêu to: “Mau! Mau đi khu chữ Giáp!”

Một ít người theo lão Chu chạy tới khu chữ Giáp, một vài người khác thì chạy lung tung.

Kẻ địch giống như ma quỷ vọt vào, nhanh chóng giết đệ tử trông coi nhà giam.

Đệ tử thân truyền của Cửu Huyền động chủ, Trương Tu yên lặng nhìn tình huống trước mắt chứ không ra tay. Hắn hưởng thụ mùi máu tươi trong không khí.

Đệ tử trong nhà giam không phản ứng kịp, bị đối phương giết rất nhiều. Một đệ tử đẩy một thanh kiếm ra, đang muốn đánh trả nhưng hắn đã bị chém đầu.

Chỉ chưa tới thời gian uống chén trà nhỏ, ba khu nhà giam Ất Bính Đinh đã bị kẻ địch khống chế. Trương Tu vừa lòng cười, bây giờ chỉ còn lại khu chữ Giáp.

Cùng lúc đó, một đội bốn người đang nhanh chóng tới gần khu chữ Giáp. Lúc này hành động thuận lợi hơn bọn họ nghĩ. Dọc theo đường đi, bọn họ không gặp một đệ tử Thục Sơn nào, cũng không phát hiện điều khác thường gì cả.

Quả nhiên, giống hệt tình báo nói, chỉ cần chiếm giữ Kiếm phong thì sẽ khống chế toàn bộ Giác giam.

Bất ngờ là khi bọn họ xuyên qua hai cánh cửa thì có vô số đinh độc bắn ra từ các hướng khác nhau.

Có một người trúng đinh ngay. Ba người còn lại vừa rơi xuống đất thì khói độc phun ra. Ba người vội vàng thúc giục công pháp bảo vệ, chuẩn bị phòng ngừa trận pháp độc. Nhưng khi bọn họ ra tay thì cảm thấy hoa mắt, chóng mặt. Trong nội tạng nóng như bị lửa đốt.

Khói độc này làm lơ công pháp của bọn họ, xuyên thấu làn da của bọn họ dễ như trở bàn tay rồi phá hủy nội tạng của bọn họ.

Ba người cảm thấy đau đớn, chưa kịp kêu rên thì đôi mắt tối sầm, hộc máu liên tục.

Lúc này, Lý Bình An đã xây xong trận pháp độc nên bình tĩnh ngồi ở phía sau.

“Trói chặt hơi thở”

Hắn mở rộng thần thức, lẳng lặng quan sát động tĩnh xung quanh. Hắn không ngờ đối phương nhanh chóng chui qua vòng bảo hộ nhà giam Kiếm phong, như vậy thì bọn họ sẽ đi thẳng mà không bị ngăn

cân.

Chắc ba khu nhà giam Ất Bính Đinh đã bị phá rồi. Có lẽ mục đích của bọn họ là thả những tù nhân bị giam giữ trong Thục Sơn để chế tạo hỗn loạn.

Còn bọn họ chuẩn bị thủ đoạn độc ác gì thì chỉ có bọn họ biết.

Bây giờ, việc Lý Bình An có thể làm là bảo vệ nhà giam khu chữ Giáp. Hắn không muốn bảo vệ nơi

này một mình, hắn chỉ kéo dài thời gian để chờ viện binh tới cứu.

Chắc chắn tin tức Giác giam bị tấn công sẽ nhanh chóng được truyền ra. Trong bốn khu vực Giáp Ất Bính Đinh thì khu chữ Giáp nằm ở trung tâm.

Có hai con đường đi qua khu chữ Giáp nằm ở khu chữ Ất và khu chữ Bính.

“Ram!”

Một dòng khí phóng lên cao, sau đó là một tiếng nổ lớn vang lên. Tiếng động truyền ra từ khu chữ Bính, kẻ địch xui xẻo chết không toàn thây.

“Thêm một nhóm kẻ địch tới khu chữ Ất, Lão Ngưu khởi động trận pháp số 3, đánh kẻ địch!” Lý Bình An hạ lệnh.

Không bao lâu, người xâm nhập đã bị vây ở trận pháp số 3. Đám người đều có kinh nghiệm chiến đấu dày dặn nên vừa thấy trận pháp đã nhanh chóng nuốt Giải Độc Đan phá trận.

Ba cây dù độc được mở ra. Phấn độc biến thành sương mù màu xanh lục đậm, vây chặt người xâm nhập.

Một người lấy ra pháp khí, xua tan phấn độc. Nhưng mà khói độc ở khắp nơi tụ lại càng nhiều, tốc

độ cũng càng lúc càng nhanh. Không lâu sau, cánh tay của tu sĩ kia bắt đầu nhanh chóng hòa tan, ngay sau đó là cơ thể của hắn. Hai chân hắn đã cứng đờ, chất độc mạnh đã lan tới nội tạng. “Mau chạy đi!” Hắn hét lớn, điều động pháp lực xung quanh cơ thể để tạo ra con đường cho đồng bạn chạy thoát. Những người còn lại nhanh chóng chạy trốn.

“Nhuận Thổ” Lý Bình An nhẹ giọng nói.

“Tuân lệnh!”

Nhuận Thổ đã là tu sĩ tứ phẩm cầm bùa, điều khiển trận pháp. Cửa sống biến thành cửa chết. Hơi thở của kẻ địch nhanh chóng giảm.

Lý Diêm La bị giam trong nhà giam khen: “Ha! Cái này… Đồ chơi này có thiên phú đấy, vận dụng trận pháp của lão tử rất thuần thục”

Nhuận Thổ nói: “Thứ nhất, bổn đại gia không phải là đồ vật. Thứ hai, trận pháp này là một trận pháp kết hợp chứ không phải chỉ có trận pháp của ngươi. Là đại ca ta, Ngưu ca, còn có ta nghiên cứu ra. Lý Diêm La nói: “Đúng đúng! Ngươi không phải là đồ vật”

Đệ tử Trương Tu của Cửu Huyền Động chủ chậm chạp không nhận được tin tức của khu nhà giam

chữ Giáp, nhịn không được hỏi: “Khu nhà giam chữ Giáp thế nào rồi?”

Hơi thở của người tiến vào khu chữ Giáp đã biến mất.

Chẳng lẽ đã gặp kẻ địch mạnh?

Trương Tu suy nghĩ, hắn chuẩn bị đi khu chữ Giáp.

Cùng lúc đó, lão Chu và đệ tử nhà giam tránh ở khu chữ Giáp an toàn, thấp thỏm bất an nghe động tĩnh bên ngoài. Bọn họ nghe Lý Bình An hướng dẫn trốn đến đây mới không gặp nguy hiểm. Mỗi người đều hoang mang lo sợ.

“Lão Chu, Bình An đâu?” Lúc này, có người hỏi.

“Đúng rồi, Bình An đâu? Hắn bảo chúng ta tránh ở đây, còn người khác đâu?”

Lão Chu trầm giọng nói: “Chắc là hắn tự ngăn chặn kẻ địch.

“.. Chỉ một mình hắn sao?”

“Kiếm phong đã bị tấn công. Hắn có thể chịu đựng bao lâu?”

Chương 353: Phá trận

1329 chữ

- Nếu không thì chúng ta đi giúp Bình An.

- Chúng ta? Nếu mười năm đám người kia. Nhưng nếu bây giờ mà xông lên thì ta sẽ chết.

trước ngươi nói với ta câu này thì ta nhất định sẽ xông lên liều mạng với

Lão Chu đen mặt nói: “Mẹ nó, ngày thường để các người say đắm nên mất hết ý chí. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, không xông lên liều mạng, còn muốn Lý Bình An che chở chúng ta sao?”

Mọi người xấu hổ cúi đầu. Có người nhỏ giọng lẩm bẩm: “Lão Chu, ngươi cũng đâu khác gì chúng ta, vậy mà không biết xấu hổ nói ra câu này”

Lão Chu đang muốn mắng nhưng lại thôi, cuối cùng cũng ủ rũ cúi đầu. Đúng là hắn không có tư cách nói. Bây giờ bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện.

Lý Bình An giám thị động tĩnh của hai con đường. Bỗng nhiên, hắn nhận ra một hơi thở mạnh đang ở nhanh chóng tới gần: “Tới! Hình như đều là cảnh giới lục phẩm.

Trương Tu xông vào trận pháp độc, hắn vừa ngăn cản, vừa quan sát bốn phía. Sau đó không lâu, hắn đã thoát khỏi trận pháp nhưng ngay sau đó đã bước vào một trận pháp khác. Đầu tiên là một mảnh khói độc phun ra rồi tới các ám khí hình thù kì lạ phát ra tiếng động quái dị. Trong những ám khí này, có cái thì nhanh như mũi tên, có cái thì nhỏ như mưa, cái thì bay lượn xung quanh, cái thì xen kẽ. Mỗi ám khí đều bôi độc mạnh, có cơ quan khống chế, nhanh chóng và chính xác. Trương Tu vận chuyển pháp lực để ngăn cản chúng. Hắn muốn

chuẩn bị phá trận một lần nữa.

- Nhuận Thổ, giao cho ngươi, kẻ địch này rất khó đối phó.

- Đại ca, yên tâm đi”

Nhuận Thổ vừa củng cố trận pháp, vừa đối phó kẻ địch.

Trong trận pháp có chừng chín chiếc dù chứa khói độc đang được mở ra. Vô số viên đạn bắn ra ngoài, Trương Tu ở giữa trận pháp, lấy ra một cái ấn, chặn những viên đạn.

Một tiếng “rắc” vang lên, viên đạn vỡ ra, phun ra một mảnh khói độc. Trong sương mù có ánh sáng vàng lấp lóe nhưng cũng trộn lẫn rất nhiều kim châm mỏng như lông trâu. Mỗi cây kim giống như một con rắn độc có độc độ nhanh chóng khiến người ta khó lòng phòng bị.

Trương Tu búng ngón tay liên tục, tạo ra từng vòng ánh sáng bảo hộ trùng điệp. Hắn cười nhạo

người đang tránh ở chỗ tối, bày trận pháp này. Hắn cầm một thanh kiếm, chém ra hai đường kiếm sắc bén phá vỡ trận độc.

Bây giờ chỉ còn lại trận ảo ảnh số 6, trận độc số 4 và 5.

Trán Nhuận Thổ toát mồ hôi, trước người hắn xuất hiện một bản đồ mờ ảo. Trận pháp có bát quái kết hợp cửu cung, dưới mỗi quẻ đều có một phù văn. Phân biệt là trời, đầm, lửa, sấm, gió, nước, núi, đất. Trong mỗi quẻ đều chứa một luồng linh lực đặc thù, nhìn như không liên quan nhưng chúng hòa lẫn với nhau hợp thành một trận pháp thần bí, ngăn cách khu vực này với bên ngoài. âm dương bát quái xoay tròn với tốc độ nhanh, mỗi lần xoay sẽ có vài luồng ánh sáng xuất hiện.

Lúc này, Nhuận Thổ cảm giác bản thân là trận pháp.

“Ai, hài tử đã trưởng thành. Lý Bình An cảm thán.

“Ngưu… ưu” Lão Ngưu cũng rất vui.

Một người, một con trâu cầm chén rượu và hạt dưa, vừa nói vừa ăn uống vui vẻ.

“Lạc đường?” Trương Tu nhíu mày, hắn cảm thấy mình đang đi một con đường không có lối về. Một gợn sóng dao động thành tầng tầng lớp lớp, tạo thành một kết giới mạnh.

Trương Tu càng đi càng mơ hồ phát hiện hắn đã đi lạc đường bởi vì đã đi qua bốn năm con đường

khác nhau mà vẫn chưa ra khỏi.

Hắn hơi chần chờ, không biết mình vào từ con đường vào?

“Mẹ nó!”

Trương Tu chuẩn bị dùng sức mạnh phá trận. Hắn vừa chuẩn bị tấn công chợt nghe tiếng sấm nổ mạnh và tiếng quỷ khóc sói gào vang lên.

Loại trận pháp này sẽ khiến ngươi dùng kĩ xảo để thoát trận, hoặc nếu ngươi mạnh mẽ phá trận thì sẽ kích hoạt sát trận.

Trương Tu cầm linh kiếm, chém ra một chiêu “Dạ Chiến Bát Phương”. Thanh kiếm vẽ ra một đường cong, biến thành ánh sáng vàng, cuốn theo gió mạnh đã phá vỡ ba sát trận trong nháy mắt. Nhuận Thổ ngừng lại, không dám chậm trễ.

Bỗng nhiên một luồng linh khí phát ra từ ngực hắn, truyền khắp người, khiến đầu óc hắn tỉnh táo. Hắn đột phá cảnh giới trong trận chiến, rồi hăng hái tuôn ra một luồng lực lượng cuồn cuộn muốn chống đòn tấn công của Trương Tu. Nhưng hắn chỉ vừa suy nghĩ thì ngực đột nhiên chấn động giống như bị ai đánh một chưởng khiến khí huyết trong cơ thể hắn quay cuồng, xông thẳng lên trán.

Phut!

Lý Bình An phất tay, mấy cây kim bạc đâm vào huyệt đạo trên cơ thể Nhuận Thổ.

Lão Ngưu lập tức tiến lên, đỡ lấy Nhuận Thổ.

Trương Tu nổi giận gầm một tiếng, phá trận bước ra, còn không quên chế nhạo một câu: “Chỉ được vậy thôi”

Hắn thừa nhận người bày trận có thực lực, nhưng không nhiều lắm. Vốn nghĩ những đệ tử trông coi nhà giam đều là người yếu ớt, vô dụng nhưng không ngờ vẫn còn cao thủ. Nhưng mọi việc cũng dừng ở đây. Trận pháp tốt nhất của đối phương đã bị hắn phá giải, kế tiếp…

Nhuận Thổ thở hổn hển, nằm trong ngực Lão Ngưu.

Lý Bình An gật đầu: “Không tệ, không tệ, trải qua trận chiến này,

thực lực của Nhuận Thổ sẽ tăng lên. Linh khí vững chắc hơn rất nhiều, công lực cũng tiến nhanh rất nhiều…”

Hắn đang nói thì thấy một bóng trắng chợt lóe, mang theo gió lạnh nhào tới.

“Người bày trận đấu?” Trương Tu không che giấu hơi thở, vọt nhanh tới như sao băng.

Trước mắt, chỉ có một người một trâu một lửng đang ăn hạt dưa.

Ngay sau đó, một ánh sáng lạnh không tiếng động đánh tới.

Ánh đèn run lên.

Trương Tu chỉ kịp suy nghĩ: “Đạo thật nhanh”

Thanh đao mỏng trong tay đối phương giống như lông chim tạo thành đường cong phá vỡ không trung, lấy tốc độ nhanh chóng chém tới chỗ hắn.

Một tiếng “Tranh” vang lên, Trương Tu chặn đao lại. Mũi đao phát ra tiếng vang rất nhỏ. Kế tiếp là đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư.

Trong khoảng cách gần, thời gian ngắn ngủi, không gian nhỏ hẹp như thế mà có thể dùng tốc độ rất nhanh chém ra nhiều đạo như thế.

Trong giây lát, Trương Tu vững vàng dừng trên mặt đất. Nhưng mà ánh sáng trong mắt hắn đã ảm đạm xuống. Pháp bảo bảo vệ cơ thể đã bị chém thành hai.

Hắn chặn được ba đao. Hắn không thể phát hiện khoảng cách giữa hai đao. Mà trên thực tế, đao mà hắn không nhìn thấy mới là đao mạnh nhất.

Mí mắt Trương Tu run rẩy, một dòng máu chảy xuống mặt hắn.

Lý Bình An đã xoay người, lau đao, thở phào: “Hô! Giữ sức, lát nữa còn không biết có bao nhiêu đối

thủ đầu”

Nhuận Thổ nhếch miệng cười, đại ca thật mạnh.

Chương 354: Bạch Ngọc Kinh

những tu nhân được thả ra có tu vi không quá cao. Có lẽ đội chi viện Thục Sơn đang trên đường tới."

Lão Chu an ủi, hiển nhiên cũng không có tác dụng.

Sau một lúc lâu, mới có người hỏi: "Bình An, còn có thể chống đỡ được bao lâu?"

"Có phải hắn đã… chết không?"

"Những người có địa vị thấp như chúng ta chắc sẽ không được chú ý tới" Có người ôm may mắn tâm

Lão Chu lạnh lùng nhìn hắn. Hắn rất muốn mắng người này vài câu, nhưng hắn không nói được. Ngay cả hắn cũng nhát gan mới đang ở đây thì sao nói được.

Khu nhà giam chữ Giáp.

"Tiểu tử, ta khuyên ngươi mau trốn đi. Ngươi có thể giết lục phẩm, nhưng hổ cũng không chịu nổi bầy sói" Lý Diêm La trong nhà giam nghe tiếng động xung quanh: "Nghe động tĩnh thì có rất nhiều tù nhân đang xông tới đây.

Lý Bình An không nói gì, yên lặng ngồi dưới đất. Hắn tản thần thức ra, đếm mãi: "21, 23… 26.."

Tổng cộng có 27 người.

"Đại ca uống trà đi!"

Lý Bình An bưng ly trà lên, uống một hơi cạn sạch. Duỗi tay lấy nửa chiếc đũa vấn tóc xuống. Sau đó quấn tóc thành hình viên tròn nhỏ, dùng vải bố cột lại. Lúc nãy chỉ vấn một nửa tóc nên không thích hợp để chiến đấu. Bây giờ, vấn tóc lên thoải mái rất nhiều.

"Tiểu tử, đừng nói ngươi đổi tạo hình cho tóc, dù có đổi cái đầu cũng không thắng được. Lý Diêm La chế giễu.

Lúc này, tâm tình của hắn vừa kích động vừa thấp thỏm. Hắn bị giam giữ ở đây đã 236 năm 23 ngày.

Lý Diêm La đếm kĩ từng ngày, hi vọng có một ngày có thể thoát khỏi

đây. Dù hắn đã không còn tin điều này nhưng hắn không ngờ có một ngày nó lại thành sự thật.

“Tiểu tử, ngươi mau chạy đi!” Lý Diêm La lại khuyên nhủ.

Lý Bình An nắm chặt đao, hai chân căng thẳng. Cơ thể khụy xuống, mũi đao chống đất, chuôi đao, mũi và giữa mày xếp thành một hàng thẳng tắp.

Ngọn đèn dầu lấp lóe, thân đạo phản xạ ánh sáng vào mặt hắn.

“Xẹt xẹt xẹt!”

Tiếng đao ra khỏi vỏ và tiếng của đông đảo người xâm nhập đồng thời vang lên.

Lý Diêm La nhìn mấy người vọt vào đầu tiên: Xích Dương Kiếm Khách, Nhất Bút Câu Hồn, Đạp Lãng Cuồng Đao…. Không ngờ bọn họ cũng bị bắt vào, chậc chậc…”

Đao khí như gió mạnh thổi quét, bóng đêm phát ra tiếng động kì lạ. Đó là tiếng của máu thịt bị xuyên thủng và máu tươi vẩy ra. Mỗi một đao chém ra là một đầu người rơi xuống đất.

Từng giọt máu bay múa trước mặt Lý Bình An khiến cơ thể hắn mơ hồ. Chỉ trong chớp mắt hắn đã giết mấy người.

- Giết!

- Giết hắn, hắn chỉ có một mình!

Các loại pháp bảo giống như gạch bị ném về phía Lý Bình An.

Lý Bình An tránh thoát. Trên người xuất hiện ánh sáng trắng, ngay sau đó một ngọn tháp nhảy ra. Từ nhỏ biến thành lớn, càng lúc càng cao, trong chớp mắt đã biến thành một tòa tháp lớn cao hơn mười trượng.

“Trời ạ!?”

Bạch Ngọc Kinh Trấn Pháp.

Trong Dưỡng Kiếm Hồ Lô phun ra phi kiếm Tế Vũ, ánh kiếm bao phủ khắp nơi.

Lý Bình An bước một bước, vặn eo múa đao. Trong nháy mắt, lại chém sáu người liên tục, mỗi một đao đều chém trúng nơi điểm yếu

của người đó.

Phut.

Một người ngã xuống đất giống như như diều đứt dây. Một người khác bị chặt đứt tay, hắn nhảy về phía sau. Ngay sau đó đầu vai lại trúng một đao, xương vai bị bẻ gãy. Một lát sau, hơn 20 người ngã xuống trong vũng máu.

“Hô!” Lý Bình An nhẹ nhàng thở phào.

- Chay! Chay!

Đám tù nhân còn lại thấy những tù nhân khác bị giết nên cũng không dám xông lên nữa. Dù sao, sống trong ngục nhiều năm cũng khiến bọn họ giảm mạnh tu vi.

Ngươi may mắn thì giảm xuống còn nhất phẩm, còn xui xẻo thì mất hết tu vi. Quan trọng nhất là bọn họ không còn dũng khí liều chết.

Vất vả lắm mới có cơ hội tự do, có mạng sống mới quan trọng!

“Phanh!” Một cây búa tạ nện mạnh trên mặt một tù nhân. Tên tù nhân kia bay ngược đi ra ngoài, khuôn mặt vặn vẹo không ra hình người. Hàm răng vỡ vụn, máu tươi văng khắp nơi.

“Tên vô dụng!” Một nam tử cao to bước nhanh tới.

“Đệ tử của Cửu Huyền Động, Tống Trung Trí xin chỉ giáo!” Một luồng khí huyết mạnh phát ra từ cơ thể hắn giống như một mặt trời chói chang.

Lý Bình An dùng tay làm kiếm chỉ.

“Kiếm đến!” Một ánh kiếm chói mắt xuất hiện, tiếng kiếm vang lên khiến người ta đinh tai nhức óc. Một kiếm này giống như sao băng, đâm thẳng tới.

Tống Trung Trí chỉ cảm thấy ngực căng thẳng, áo của hắn nhanh chóng xuất hiện vết rách khiến hắn rùng mình. Một chiêu kiếm này rất kì diệu, đến lúc bị đánh trúng hắn mới phát hiện nguy hiểm, hô to một tiếng rồi vội vàng lui về phía sau.

Tống Trung Trí hét lớn một tiếng, áo trên người đã rách nát. Hơi thở của hắn dâng lên, huyết khí sôi trào mới cảm thấy khỏe nhưng hình như máu đã không còn lưu thông, chân khí cũng bị ép xuống, rất khó đánh trả.

Tống Trung Trí không biết làm sao, chỉ có thể liên tục lui về phía sau. Chân khí trong cơ thể tiết ra

ngoài, hắn hộc máu rồi không đứng vững mà ngồi bệch xuống đất. Kiếm thế cũng dừng lại.

11:59

Chương 355: Bên trái có Lão Ngưu, bên phải có Nhuận Thổ

1359 chữ

Lý Bình An xoa giữa mày, cười nói: “Không tệ không tệ”

Tống Trung Trí cố gắng ổn định hơi thở, chỉ trong thời gian ngắn ngủn, hắn đã tốn ít nhất 20 năm công lực. Hắn cảm giác thanh kiếm ngắn ba tấc kia có phẩm cấp không cao nhưng do nó được bảo dưỡng tốt nên rất sắc bén.

“Tiếp tục. Lý Bình An nói.

“Tới đi!” Tống Trung Trí nổi giận gầm một tiếng.

“Ngươi rống lớn tiếng như vậy làm gì?”

Lý Bình An vừa dứt lời, đã đưa tinh, khí, thần vào trong kiếm, trong nháy mắt chỉ nghe được một tiếng vang nhỏ, cả thanh kiếm có ánh sáng bạc bao phủ..

Từ sau đến trước, nhanh chóng đâm ra. Tốc độ rất giống giống như đã đã trải qua mấy đời vậy. “Kiếm pháp rất mạnh!” Lý Diêm La xem kịch trong ngục, khen.

Tinh thần Tống Trung Trí lay động, hai chân đứng vững. Kiếm khí tiến vào cơ thể, hắn cảm thấy mình sắp chết.

Ngay sau đó, có một tiếng động nhỏ vang lên. Ánh sáng trước mắt Tống Trung Trí chợt lóe rồi biến mất. Hắn ngây người, bỗng nhiên cảm thấy đau tim, cúi đầu nhìn thì thấy.

“... Ngươi… Ngươi là ai?” Tống Trung Trí ngửa đầu, dùng sức lực cuối cùng, hỏi.

ngưỡng mặt ngã trên mặt đất, một tia dò hỏi.

Lý Bình An giơ hồ lô rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm: “Ta? Ta có quá nhiều thân phận. Trước kia ta là ăn xin, sau đó hát rong kiếm cơm ăn, giết người rồi thành phạm nhân chạy trốn. Sau đó thành người làm văn, cũng từng làm thầy lang, ta cũng làm tiên sinh dạy học. Còn bây giờ… ta là thủ tịch Đại đệ tử của Thông Thiên Phong Thục Sơn!”

- Thông Thiên Phong?

Trước khi Tống Trung Trí chết, mơ hồ thầm nghĩ:

- Thông Thiên Phong còn có đệ tử? Vì sao đệ tử thủ tịch của Thông Thiên Phong lại tới đây làm việc vặt?

“Lão đại mạnh quá!”

“Ngưu… uu!”

Nhuận Thổ cùng Lão Ngưu cổ vũ cho Lý Bình An.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, ngoài khu giam ngoại còn một vị thất phẩm đang đứng là Cửu Huyền Động chủ.

Không cần phải nói kém nhau cả một phẩm, chỉ kém một cảnh giới nhỏ thì đã như trời với đất. “Bại? Cả hai đệ tử của mình đều bại?” Cửu Huyền Động chủ bất ngờ.

Lúc nãy, hắn còn đang suy nghĩ giải quyết xong chuyện của Giác giam thì đi chi viện người khác. Nhưng khi hắn nhận ra điều khác thường ở khu chữ Giáp của Giác giam thì hai đệ tử thân truyền của hắn đã chết.

Hai đệ tử của ta đâu?

Ngay lúc này, trong lòng Cửu Huyền Động chủ đột nhiên cảm thấy bất an.

Quân chi viện của Thục Sơn tới! Còn nhanh hơn hắn dự đoán rất nhiều.

“Đi rồi?” Lý Bình An thở phào nhẹ nhõm.

Tuy hắn rất tưởng thử lấy thực lực bây giờ của mình và những pháp bảo mà hắn có đấu một trận với đối phương xem có thể chống lại hay không? Nhưng nếu đối phương đã đi thì không cần quan

tâm nữa. Hơn nữa, dù có thắng cũng vô dụng.

Trưởng lão Chấp pháp Trương trưởng lão mang theo viện binh vội vàng đuổi tới. Khi bọn họ thu được tin tức, lại đến vội vàng chạy tới thì đã mất thời gian gần một nén nhang.

Trong thời gian một nén nhang có thể thay đổi rất nhiều việc.

Mọi người nghĩ Giác giam đã bị phá hủy. Nhưng khi Trương trưởng lão chạy tới, mới phát hiện tình huống tốt hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Tuy có rất nhiều tù nhân đều nhân cơ hội chạy ra ngoài, nhưng may một ít nơi giam cầm kiên cố cũng không bị phá. Quan trọng nhất khu nhà tù chữ Giáp không không bị phá hư trên diện rộng. Hơn nữa trên mặt đất không chỉ có xác của đệ tử ngục tốt mà còn có rất nhiều tù nhân và đệ tử của Cửu Huyền Động. Có lẽ ở đây đã xảy ra một trận chiến lớn.

“Trương trưởng lão!” Khi Trương trưởng lão buồn bực thì phát hiện đám đệ tử trông coi ngục như lão Chu núp ở khu chữ Giáp.

Dọc đường đi, Trương trưởng lão thấy không ít xác chết của đệ tử trông coi ngục. Nhưng ngay cả đệ tử trông coi Kiếm phong cũng bị giết gần hết. Đệ tử tạp dịch trông coi nhà giam cũng không

còn ai sống sót.

“Trương trưởng lão!” Những đệ tử trông coi ngục còn sống sót thấy đoàn người Trương trưởng lão thì mừng rỡ.

Trương trưởng lão dẫn người người tới, vậy nghĩa là tình huống đã được khống chế rồi sao?

Trương trưởng lão kinh ngạc nhìn bọn họ: “Các ngươi còn sống, thật không dễ dàng”

Lão Chu tiến lên nói: “Trương trưởng lão, đây đều là công lao của Bình An sư đệ”

- Bình An sư đệ nào?

- Lý Bình An của Thông Thiên Phong.

- Lý Bình An? Sao lại thế này? Trương trưởng lão có ấn tượng rất không tốt với Lý Bình An.

Hắn là trưởng lão chấp pháp, tính cách luôn khắt khe, không cẩu thả.

Lần đầu tiên hai người tiếp xúc là Thục Sơn tổ chức một đợt tập luyện đặc biệt để tham gia đại hội trừ yêu. Lý Bình An là đệ tử thủ tịch và cũng là đệ tử duy nhất của Thông Thiên Phong có tên trong

danh sách.

Cách làm việc lười nhác của Lý Bình An khiến Trương trưởng lão bất mãn. Vì thế đi tìm sư phụ hắn là Thanh Phong để mắng vốn thì mới biết có sư phụ thế nào thì sẽ có đệ tử thế nấy.

Chỉ có những người có tính cách giống nhau mới làm việc chung được.

Rồi sau đó, Trương trưởng lão lại dẫn dắt đệ tử Thục Sơn tham gia đại hội trừ yêu. Lúc này, hắn có thêm nhận thức mới về Lý Bình An.

Ban đêm cũng không biết hắn cùng nữ hoàng Đại Tùy, còn có đệ tử của thư viện, và thánh đồ Phật gia làm một vài việc xấu xa gì nhưng khiến Trương trưởng lão rất khiếp sợ.

Lý Diêm La suy sút, mang vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc ngồi xổm trong nhà giam. Rõ ràng hy vọng đã ở trước mắt, nhưng lại bị tên mù này chặt đứt.

Nghĩ vậy, hắn oán hận nhìn chằm chằm tên mù đáng chết kia.

Hắn hận người này ác hơn mình. Lúc trước bởi vì ham ăn nên đã dạy bí thuật sở trường của mình cho đối phương.

“Ai!” Hắn thở dài, cảm thấy đầu gà nướng cũng không ngon nữa.

Lý Bình An cắn một miếng hành tây, nói: “Lão Ngưu, lần này nước tương không ngon.

Lão Ngưu chép chép miệng: “Ngưu… ưu.

Chúng ta đang ở nhà giam, chứ không phải Thông Thiên Phong. Hoàn cảnh không giống nhau,

nước tương ủ ra có thể giống nhau sao?

“Đại ca, Thục Sơn sẽ không bị phá hủy chứ?” Nhuận Thổ không yên tâm hỏi.

Lý Bình An lắc đầu: “Sẽ không, nhiều nhất là làm ồn ào, chứ không có khả năng tấn công Thục Sơn” “Vậy kế tiếp chúng ta nên làm gì?”

“Làm gì? Đương nhiên là ở đây nghỉ ngơi. Lý Bình An cắn một miếng màn thầu.

Khi Trương trưởng lão dẫn người đi vào thì phát hiện một trường hợp kì lạ. Trên mặt đất có đầy tay, chân cụt và vũng máu.

Lý Bình An ngồi xếp bằng ở chỗ sạch sẽ duy nhất. Lão Ngưu ngồi bên trái, Nhuận Thổ ngồi bên phải. Hắn đang ăn nửa củ hành tây, thấy Trương trưởng lão, hắn còn lễ phép đứng dậy hành lễ: “Chào Trương trưởng lão”

Chương 356: Thăm người quen cũ

Một lát sau, có đệ tử đến thông báo kẻ địch bên ngoài Thục Sơn đã lui.

Trên thực tế, kẻ địch không thể phá trận pháp của Thục Sơn, ngược lại còn bị Thục Sơn khởi động kiếm trận tu sĩ từ tam phẩm đến thất phẩm. Chưởng môn và thủ tịch các phong của Thục Sơn nhanh chóng giết địch bên ngoài rồi trở về dẹp rối loạn bên trong môn phái.

Cuộc náo động bắt đầu ở cuối giờ Thân và kết thúc ở cuối giờ Tuất.

Ngoài đệ tử Kiếm phong chết nhiều thì mười bốn phong của Thục Sơn tuy bị thương nhưng cũng không quá nhiều nhân viên thương vong.

Luyện Dược Phường của Trúc Diệp Phong bị đánh lén nghiêm trọng nhất nhưng cũng may trưởng lão của Luyện Dược Phường, Lưu Tông Thành đã được Lý Bình An nhắc nhở nên đã cảnh giác, bởi vậy cũng vẫn còn cứu vãn được.

Trên thực tế, biến cố lần này không ảnh hưởng quá lớn với nhiều người. Bọn họ vừa mới biết xảy ra biến cố không lâu, còn chưa kịp tham gia chiến đấu thì đã được báo chiến tranh đã kết thúc.

Lúc này, trong nhà giam, Lý Bình An đi vòng qua xác chết, vỗ vai Trương trưởng lão: “Chuyện dọn dẹp hiện trường giao cho ngươi.”

Trương trưởng lão: “.. Ta thành người dọn dẹp hiện trường”

Ba ngày sau, Thục Sơn cử hành lễ tang cho những người hy sinh oanh liệt lần này. Đội ngũ đưa tang rất trang nghiêm xuất phát từ

chủ phong đi ra nơi mai táng ở sau núi.

Một người một trâu một lửng gõ, đánh dọc theo đường đi. Mỗi khi đi một bước đều rất nặng nề.

Lý Bình An nghĩ, hắn không thay đổi được gì, cũng không có năng lực ngăn cơn sóng dữ, nhưng ít ra có thể đưa tiễn bọn họ.

Lại trôi qua mấy ngày, nghe nói Thanh Phong ra ngoài đã trở về. Lý Bình An rất vui, hắn có người bảo vệ.

Bây giờ ở Thục Sơn, Lý Bình An không dám tin tưởng người khác. Đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện Thông Thiên Phong trốn chạy, bây giờ lại tới một lần trong ngoài kết hợp đánh lén.

Bất ngờ thật, thì ra tất cả người của Thục Sơn đều là nội gián.

Bây giờ, khi Lý Bình An ăn cơm cũng cách đồng môn xa mấy mét. Hắn còn bảo Lão Ngưu và Nhuận Thổ thay phiên canh gác. Hắn sợ tên nội gián nào đó xông ra chém hắn một đao.

Bởi vì một mình bảo vệ thành công khu nhà giam chữ Giáp nên Lý Bình An đã được khen ngợi. Hơn nữa trưởng lão Lưu Tông Thành của Luyện Dược Phường ở Trúc Diệp Phong cũng khen ngợi hắn, nói hắn đã sớm đoán được tông môn sẽ xảy ra chuyện, hơn nữa nhắc nhở trưởng lão chuẩn bị sẵn sàng, nhờ vậy Luyện Dược Phường mới không bị tổn thất quá nghiêm trọng.

Vì thế, Lý Bình An và đệ tử Kiếm phong Chung Văn Xương lấy thần hồn trả giá truyền tin tức Cửu Huyền Động phản bội được đưa lên báo ở Thục Sơn mấy ngày liên tục.

Lý Bình An lập tức thành ngồi nổi tiếng. Chuyện này khiến hắn thấp thỏm, lo lắng. Ngay cả đi nhà xí cũng phải bảo Lão Ngưu và Nhuận Thổ tra xét xung quanh nhà xí có kẻ thù ẩn giấu hay không.

Bởi vì trước kia hắn nghe câu chuyện có người núp trong hầm cầu chờ có người ngồi cầu ị phân thì nhảy ra chém vào mông tên kia.

Vì thế, hắn giao nhiệm vụ vinh quang này cho Nhuận Thổ. Nhuận Thổ cầm một gậy lớn quấy hầm câu.

- Xột xoạt, xột xoạt.

- Không có ai cả, ngươi có thể vào rồi.

Lúc này, Lý Bình An mới bước vào.

Nhuận Thổ bĩu môi, đi vệ sinh mà cũng lắm trò.

Nhưng những ngày như vậy cũng không thể kéo dài. Lý Bình An tỏ vẻ hắn cần phải tu hành, không có thời gian chơi đùa.

Bây giờ tốt rồi, sư phụ – chỗ dựa của hắn đã về. Chỉ cần ở cạnh sư phụ thì sẽ an toàn.

Mấy ngày sau, Lý Bình An kết thúc công việc trông coi nhà giam. Thanh Phong có quyền lực nên hắn về Thông Thiên Phong.

Sau khi tạm biệt các huynh đệ trông coi nhà giam, Lý Bình An, Lão Ngưu và Nhuận Thổ mang tài sản rời khỏi ngục giam.

Trong một trong bảy giam của Thục Sơn, Kháng Giam.

“Do ngươi là Lý Bình An chứ nếu người bình thường, dù là đệ tử thủ tịch mà không có lệnh thì không thể vào” Đệ tử trông coi ngục vừa mở cửa nhà lao, vừa lải nhải.

Lý Bình An vỗ tay hắn: “Làm phiền huynh đệ

Trong lòng bàn tay cầm vài viên linh thạch. Đệ tử trông coi ngục cười xán lạn, gật đầu.

Hắn đi vào Kháng Giam. Nó là nhà giam xây dưới nước nên diện tích cũng không lớn. Nhưng vừa đi

vào thì sẽ cảm giác được một luồng sát khí ập vào trước mặt. Mỗi một căn phòng đều có cao thủ canh gác nên không vào được. Độ an toàn của nó hoàn toàn với khác với Giác giam.

“Lý Bình An?” Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên.

Là Lâm Tuyết bị nhốt trong nhà giam xây dưới nước. Nàng ngơ ngẩn nhìn Lý Bình An, bỗng nhiên hoảng hốt. Nàng còn tưởng mình bị ảo giác.

Lý Bình An cười: “Đã lâu không gặp, lần này ta đến thăm ngươi. Lúc trước muốn đi nhưng nhà giam không cho phép tùy ý đi lại, vất vả lắm mới có cơ hội.

Lúc trước, ở Dược Cốc trên Thông Thiên Phong, Lâm Tuyết cũng quan tâm Lý Bình An. Sau đó, ở phường thị mở tiệm thuốc, Lâm Tuyết lại nghĩ mời Lý Bình An tới làm.

Rồi sau đó… Lâm Tuyết đi theo phụ thân nàng là phong chủ Thông

Thiên Phong, Lâm Lục Sơn phản bội Thục Sơn. Lâm Lục Sơn bị vây giết còn nàng thì bị giam giữ ở đây.

Thời gian sau đó, Lý Bình An vẫn luôn muốn tìm cơ hội đến thăm Lâm Tuyết. Nhưng đáng tiếc vẫn chưa được phê duyệt.

Lâm Tuyết nhìn Lý Bình An, nhiều năm trôi qua, hình như đối phương thay đổi nhưng cũng không thay đổi. Ánh mắt nàng dần dần dịu dàng. Nàng theo bản năng sờ mặt, đột nhiên cảm thấy kì lạ

trong lòng nên nàng muốn khóc.

Lý Bình An lấy hộp cơm ra. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, chủ yếu là hắn kể cho Lâm Tuyết nghe những chuyện xảy ra trong mấy năm gần đây. Từ đại hội trừ yêu, chiến tranh giữa Đại Tùy và Đại Vũ, rồi đến chuyện Thục Sơn bị đánh lén,...

Lý Bình An đang nói thì phát hiện Lâm Tuyết không nói mà ngơ ngác nhìn ra xa, có lẽ, nàng đang khao khát thế giới bên ngoài.

Khi Lý Bình An về, hắn nói còn sẽ tới thăm nàng. Lâm Tuyết cười, muốn nói rồi thôi.

Lý Bình An kỳ thật có thể cảm nhận được Lâm Tuyết rất đau khổ. Nàng và phụ thân phạm phải tội mà có lẽ cả đời này không có cơ hội ra khỏi nhà giam. Nhưng không còn cách nào khác, con người luôn phải trả giá cho những sai lầm của mình.

Lại trôi qua hai tháng, Lý Bình An nhận được tin Lâm Tuyết đã chết. Nàng chết một cách bất ngờ. Không ai nhận thi thể của Lâm Tuyết, đệ tử ban đầu của Thông Thiên Phong tránh né, sợ bị liên luy.

Lý Bình An dẫn Lão Ngưu và Nhuận Thổ làm cho nàng một lễ tang đơn giản, sau đó chôn nàng ở Thông Thiên Phong.

Mới qua một đêm mà một người quen cũ đã qua đời rồi.

Lý Bình An khoanh tay bước đi trên con đường bùn. Lâm Tuyết chết làm hắn đau lòng. Nhưng Lão Ngưu và Nhuận Thổ vẫn vô tư cười nói. Bọn họ không suy nghĩ nhiều như vậy, dù ở Thông Thiên Phong rồi đến Trúc Diệp Phong hay Giác giam thì chỉ cần đi theo lão đại là vui rồi.

“Lão đại, đêm nay ăn gì?” Nhuận Thổ hỏi.

“Ăn cái đầu người. Lý Bình An tức giận nói.

Nhuận Thổ nói: “Lão đại, sống chết là chuyện thường tình, chúng ta phải nhìn về tương lai. “Ngưu… uu!”

“Ngươi xem Lão Ngưu cũng cảm thấy ta nói rất đúng”

Lão Ngưu đá Nhuận Thổ một cái, tỏ vẻ mình đang nói tối nay muốn ăn gà hầm nấm. Còn có, phải gọi là Ngưu ca!

Nhuận Thổ tức giận nói: “Ha ha, ngươi chỉ biết ăn!”

Lão Ngưu rượt Nhuận Thổ chạy vòng vòng.

Lý Bình An bất đắc dĩ cười, thương cảm bị bọn họ hồ nháo, hòa tan rất nhiều.

Nhuận Thổ thở hổn hển nói “Đại ca, khi nào chúng ta cũng ra ngoài lần chuyến. Lần trước ngươi đi du lịch với Ngưu ca chứ không dẫn ta theo. Ta cũng muốn đi ra ngoài.

“Bên ngoài?” Lý Bình An móc lỗ tai: “Chờ có cơ hội thì đi, bây giờ ở bên ngoài đang rất loạn”

Một người một trâu một lửng ăn dưa, đón hoàng hôn rồi về nhà.

Hoàng hôn buông xuống, bóng người áo xanh lén lút trốn đi, thời tiết nóng và từng trận gió lạnh rời

xa. Trên tiền tuyến, quân lính đánh nhau khí thế nhưng không hề ảnh hưởng đến mong muốn chiều nay ăn cơm với gà hầm nấm của Lý Bình An.

Chương 357: Trong danh sách có tên người

1255 chữ

Trên Thông Thiên Phong, sau khi Thanh Phong về thì không hề ra ngoài. Nếu lúc trước, một ngày ăn ba bữa cơm thì bây giờ chỉ ăn một bữa rồi uống say, ngủ cạnh giường.

Lý Bình An ôm nàng lên giường, sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa sáng gồm có hai bát cơm, một nửa thức ăn, chay mặn phối hợp. Thức ăn ngon kết hợp với cơm gạo nếp và nửa bình rượu ngon của Thanh Phong. Gió nhẹ thổi qua rất thoải mái.

Lý Bình An sửa lại kế hoạch xây dựng Thông Thiên Phong trong 5 năm. Xây dựng từng bước phát triển, xác định con đường trong tương lai của Thông Thiên Phong. Lấy tài nguyên đất đai, tài nguyên linh dược sẵn có làm cơ sở, tính toán thực hiện những quy hoạch trong tương lai. Nhuận Thổ xem kế hoạch của Lý Bình An rồi đánh giá kế hoạch chỉ là những lời nói suông.

Lý Bình An chỉ viết kế hoạch, chứ chẳng làm gì nữa. Hắn làm việc vài ngày rồi nghỉ ngơi vài ngày.

Có đôi khi Nhuận Thổ nghi ngờ, thật ra đại ca có hai nhân cách. Một nhân cách cần cù làm giàu, một nhân cách khác lại cả ngày nghĩ đến ngồi ăn rồi chờ chết.

Sau khi về Thông Thiên Phong thì Lý Bình An đã vào trạng thái ngồi ăn rồi chờ chết. Việc tu luyện dù có gấp gáp cũng vô dụng.

Tình trạng tiến triển kinh nghiệm Nhị Hồ đã không thể dùng từ chậm chạp để hình dung, nó đã hoàn toàn dừng lại. Càng về sau, mức độ tu luyện càng khó, cần thời gian cũng càng dài.

Thế là, Lý Bình An cho mình một kì nghỉ dài hạn. Hắn ngẫu nhiên đánh cờ, đọc sách, tìm việc để giải

trí.

Nhuận Thổ vẫn muốn đi ra ngoài một lần, bởi vì hắn muốn quan sát thế giới rộng lớn nên thường xuyên quấn lấy Lý Bình An hỏi đến lúc nào mới có thể đi du lịch. Lý Bình An nói bây giờ ở bên ngoài đang rối loạn. Khi nào chiến tranh kết thúc thì đi du lịch.

Mỗi ngày, Lý Bình An đều đi dạo khắp các phong. Hắn chắp tay đi tới, trong túi lúc nào cũng có sẵn đậu nành rang. Nếu có người đánh nhau thì hắn và Lão Ngưu ngồi xổm ở một bên, nhai đấu nành, xem trận chiến. Có đôi khi còn cầm theo ấm trà, ngồi xem cả ngày. Hoặc khi có hoạt động gì thì đều có mặt hắn, hắn không hề bỏ sót bất cứ hoạt động nào. Có đôi khi quá chán thì ngồi xổm chọc kiến trên đất.

Nên đám người Thục Sơn gọi hắn là người rảnh rỗi Lý Bình An.

Cuộc sống nhàn nhã để Lý Bình An suýt nữa quên bây giờ Đại Tùy và Đại Vũ đang chiến tranh. Thẳng đến lúc nhóm tu sĩ đầu tiên ra tiền tuyến trở về. Lý Bình An chưa quên Lưu Nhị Cẩu cũng nằm trong nhóm đệ tử đầu tiên ra chiến trường.

Thế là đến ngày hôm đó, hắn dẫn Lão Ngưu và Nhuận Thổ đi đón

Lưu Nhị Cẩu. Nhưng mà cũng không tìm thấy Nhị Cẩu.

Sau khi nghe ngóng mới biết bởi vì Lưu Nhị Cẩu biểu hiện xuất sắc trong chiến đấu nên được giữ lại tiền tuyến, vẫn may hắn chưa chết.

Nhóm đệ tử trở về lập tức thành tâm điểm khiến mọi người chú ý. Đông đảo đệ tử bao vây bọn họ, muốn bọn họ kể tình huống của chiến tranh.

Lý Bình An tự giác lấy bàn nhỏ ra, một tay bưng đậu nành. Lão Ngưu ở bên cạnh rót hai tách trà. Một người một trâu ngồi dưới ánh mặt trời, nghe đệ tử trở về kể tình huống trên chiến trường.

Hai bên có tổng cộng một triệu quân tham gia chiến đấu. Cuộc chiến cuộc chưa tới giai đoạn giữa thì đã có hơn mười tu sĩ thất phẩm hi sinh. Những người còn lại cũng chết rất nhiều, tình huống rất ác liệt.

Đại Tùy phái 100 ngàn tinh binh đầu tiên lên chiến trường, nhưng bây giờ chỉ còn lại chưa tới một

nửa. Bên Đại Vũ cũng giống vậy.

Trận chiến khiến người ấn tượng nhất là trận ngựa Lục Dương. Hai quân đều chuẩn bị đầy đủ cho trận chiến này. Cả hai đều chuẩn bị hơn 20 vạn người, nhưng chỉ trong vòng một ngày đã chết 5 vạn người. Dùng từ núi xác biển máu cũng không đủ để hình dung trận chiến này.

Đệ tử kia đang kể đến chuyện này thì một đệ tử khác cũng trở về từ tiền tuyến, hình như nhớ tới chuyện đáng sợ gì đó nên sợ hãi ôm đầu, kêu gào liên tục: “Chết! Đều đã chết! Bọn họ đều đã chết! Đừng giết ta…

Đệ tử chấp sự nhanh chóng chạy tới đưa hắn đi.

Đông đảo đệ tử đang nhiệt tình nghe, bỗng nhiên im lặng.

Lần này, nhóm đệ tử Thục Sơn đầu tiên ra tiền tuyến nhưng còn sống trở về chưa tới hai phần mười, cũng đã nói rõ vấn đề.

Chuẩn bị sẽ có nhóm đệ tử thứ ba ra tuyền tuyến, đồng thời đây cũng là nhóm có số người nhiều nhất.

Có vẻ như Thục Sơn chuẩn bị đánh thay phiên, một nhóm đệ tử về thì sẽ thay nhóm đệ tử khác ra chiến trường.

Lý Bình An nghĩ tới chuyện luyện binh!

Tu sĩ không trải qua chém giết thì sẽ không tiến bộ.

Những năm qua, Thục Sơn bảo vệ đệ tử quá tốt. Mặc dù ngày bình thường cũng có chuyện so tài nhưng dù có thua cũng sẽ không lo lắng mình sẽ chết. Chuyện này sẽ khiến cho tu sĩ có tu vi cao nhưng không có kinh nghiệm chiến đấu, khi đối đầu với kẻ thù thì sẽ ngơ ngác, lúng túng.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng chiến tranh là nơi rèn luyện người tu hành tốt nhất.

Khi một tu sĩ gặp kẻ địch sẽ biết rõ thực lực của mình không đủ nhưng vẫn đánh ra toàn bộ bản lĩnh của bản thân để đấu với kẻ địch, sau đó sẽ ngộ đạo trong trạng thái sống còn rồi sẽ tăng tu vi. Chuyện này đã diễn ra thường xuyên trên chiến trường.

Không may là Lý Bình An có tên trong danh sách nhóm thứ ba ra chiến trường.

Lão Ngưu kêu một tiếng: “Ngưu… ưu”

Trong 12 danh sách tên những người ra chiến trường, có một danh sách có tên ngươi.

Ngược lại là Tư Đồ Lôi ở bên cạnh có vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc bởi vì hắn cũng có tên trong danh sách. Hắn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy suy nghĩ rối loạn, cả người toát mồ hôi, có thể ngã bất cứ lúc nào, sau đó, hắn đã ngã xuống.

Sau đó, Tư Đồ Lôi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong đình. Lý Bình An đang đánh cờ với Lão Ngưu, nói: “Ngươi tỉnh rồi”

“Ta mới đang nằm mơ, đúng không?” Tư Đồ Lôi còn không muốn đối mặt hiện thực.

Lý Bình An nói: “Thật đáng tiếc, những chuyện xảy ra lúc nãy đều là thật.

Chương 358: Lại vào đời

“Nếu lên chiến trường thì chăm sóc lẫn nhau” Lý Bình An nói.

Tư Đồ Lôi nở nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Dù Lý Bình An không hứng thú với chiến trường, nhưng cũng không

có cảm xúc mâu thuẫn gì cả. Hắn cảm thấy nó nình thường như chuyện ăn uống vậy.

Ngược lại Nhuận Thổ biết tin Lý Bình An muốn đi chiến trường, vui tới mức đánh quyền vào không khí: “Thời điểm tiểu gia nổi danh khắp nơi đến rồi!”

Nhưng mà nó chưa vui được bao lâu thì đã bị Thanh Phong dập tắt.

“Bản tọa đã chuẩn bị xong quan hệ, ngươi ra ngoài du lịch mấy năm, rồi về Thục Sơn.” Thanh Phong chống nạnh, đứng trên bàn nói với Lý Bình An. Tất nhiên nàng không muốn đệ tử của mình lên chiến truong.

Đao kiếm không có mắt, nếu đệ tử bảo bối của nàng bị thương thì sao?

Thanh Phong vung tay lên: “Đi ra ngoài du lịch rồi về còn tốt hơn đi chiến trường”

Nhuận Thổ không hài lòng với quyết định này. Nhưng để an toàn thì nó không dám làm trái mệnh lệnh của Thanh Phong. Dù sao Nhuận Thổ từng chứng kiến Thanh Phong mộng du đấm một cái làm sập nửa ngọn núi.

Dù cho không đi chiến trường, nhưng có thể đi du lịch với đại ca cũng tốt.

Lý Bình An không quan tâm, hắn nhấp trà, tiếp tục suy nghĩ viển vông.

Qua mấy ngày sau, nhóm đệ tử thứ ba xuất phát ra chiến trường. Tần Diệu Diệu dẫn theo mấy đứa bé tạm biệt Tư Đồ Lôi. Tư Đồ Lôi tạm biệt từng hài tử của mình.

Lý Bình An cũng tới tiễn đưa bọn họ, hắn chuẩn bị ngày thứ hai rời Thục Sơn.

Tư Đồ Lôi không thể làm gì khác, hắn cười, nói với Lý Bình An: “Thật hâm mộ ngươi, có một sư phụ làm chỗ dựa cho ngươi. Lần này, ta cũng không biết có thể còn sống để về hay không?”

Lý Bình An vỗ vai hắn, nhắc nhở: “Sau khi lên chiến trường, tốt nhất đừng nói những lời như sau khi

trận chiến này kết thúc, ta sẽ về nhà thăm thê nhi. Cũng tuyệt đối

đừng nghĩ đến chuyện mình có thể an toàn trở về, ngươi phải nghĩ theo chiều hướng xấu nhất.

“Tại sao?”

“Bởi vì may mắn thì không nên nói trước”

Tư Đồ Lôi vẫn không hiểu.

Tốc độ phi thuyền dần dần nhanh, nhóm đệ tử thứ ba bước lên hành trình ra chiến trường.

Lý Bình An thu thập hành lý, một người một trâu đi xuống dưới núi Thục Sơn. Lý Bình An cười nói: “Ta đã nói ta không phải nhân vật chính, ta chỉ là một quần chúng nên ta không thể tham gia chuyện lớn như vậy”

Mặt trời lặn về tây, nửa treo ở sườn núi, như bị núi cắn.

Lý Bình An cưỡi trâu, kéo Nhị Hồ. Vẫn là làn điệu quen thuộc, mang theo sự bao la, hùng vĩ của núi sông, mang theo khí chất tự do, hào hùng của năm tháng.

Một ngọn gió, một đám mây bay lượn giữa rừng núi, thổi áo của Lý Bình An bay phất phới.

“Lão đại, Ngưu ca, các ngươi về sớm” Nhuận Thổ ngẩu, vung khăn tiễn bọn họ. Nó phải ở lại nấu cơm cho Thanh Phong.

Nguyên Khê Trấn.

Năm nay, Nguyên Khê Trấn cũng không thuận lợi. Đầu tiên là gặp nạn trộm cướp, sau đó Đại Tùy

đánh với Đại Vũ.

Từng nhà chỉ đảm bảo đủ lương thực để sống chứ không còn dư thừa. Nhưng mà càng khổ hơn là năm này khô hạn tới sớm, cuối mùa xuân đầu mùa hè đã bắt đầu rồi.

Ánh mặt trời nóng bức khiến đất đai nứt nẻ, hoa màu héo úa, sông ngòi khô cạn.

Lúc này, Nguyên Khê Trấn đang cầu Long Vương ban mưa. Cách làm là vài nông dân trẻ khiêng tượng Long Thần ra khỏi điện thờ. Đặt nó dưới bóng râm. Nông dân đốt hương cúng bái, cầu nguyện: “Nếu như trời không mưa, vẫn nắng chói chang thì sẽ phơi Long Vương dưới

nắng”

Khẩn cầu trời bớt giận, cho mưa xuống, cứu lấy dân chúng.

Lý Bình An và Lão Ngưu nằm trên đống cỏ tranh cách đó không xa. Hắn cầm khoai lang vừa nướng chín, vừa hưởng thụ mùi thơm của khoai lang vừa so xem ai nướng ngon nhất.

Trên cơ thể Lão Ngưu phủ đầy áo vải đủ màu sắc, trên đuôi cột một cây cỏ lau thấm dầu. Phong cách rất kì lạ.

“Nghé…….!” (Chúng ta có giúp họ không?)

Lão Ngưu tò mò nhìn người dân đang phơi Long Vương ở cách đó không xa.

“Giúp? Giúp thế nào?” Lý Bình An nhún vai, hắn không biết bất cứ pháp thuật gì. Nhưng Thanh

Phong nói hắn là đệ tử Thục Sơn, lần này xuống núi du lịch, phải làm vài công lao để khi về núi phải báo cáo với môn phái. Cho nên hắn cũng phải làm gì đó.

Cầu mưa?

Lý Bình An vào Nguyên Khê Trấn, tùy ý ngồi ở một góc, kéo Nhị Hồ. Hắn vừa kéo, vừa nghĩ nghĩ chuyện cầu mưa.

“Có nên làm hay không?” Lý Bình An gãi đầu.

Chuyện cầu mưa quá phiền phức với hắn.

Huống chi hạn hán, không có mưa cũng là chuyện đã được quy định rồi nên hắn không nên can thiệp vào.

Sau khi thuyết phục bản thân, Lý Bình An chuẩn bị ăn bữa cơm cuối cùng. Sau đó cùng Lão Ngưu rời khỏi đây.

“Coong!”

Một đồng tiền rơi xuống trước mặt Lý Bình An, là một nữ oa tết bím tóc sừng dê. Nàng cho Lý Bình An tiền rồi nhỏ giọng nói: “Đưa cho ngươi… Mua, mua đồ ăn…”

Sau khi cho Lý Bình An tiền thì vội vàng chạy về bên cạnh mẫu thân. Sau đó, mẹ con hai người rời

Lý Bình An sửng sốt, lập tức cười. Hắn nhặt đồng tiền lên, nó phát sáng dưới ánh mặt trời sáng rực: “Ai, thật sự không còn cách nào, ta không phải làm vì một đồng này mà bởi vì ta thích khiêu chiến việc khó khăn”

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu..”

Ba ngày sau, ban đêm, trong trấn nhỏ yên tĩnh, ánh trăng chiếu sáng trên cành cây. Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi xổm ăn bánh nướng bên góc tường của một gia đình.

Hôm nay, gia đình này có một ông lão muốn qua đời.

Hai ngày trước, Lý Bình An giả làm thầy lang đi ngang qua, bắt mạch cho ông lão kia. Không có bệnh

gì cả, chỉ là hơi thở yếu ớt. Chuyện sống chết bình thường của đời người.

Chắc đêm nay sẽ có Câu Hồn Quỷ tới dẫn hồn phách của lão nhân đi.

“Khóa chặt hơi thở”

Lý Bình An mở đôi mắt tái nhợt, nhìn hết hơi thở của Nguyên Khê Trấn. “Đông đông đông!”

Hắn nhanh chóng tìm được Câu Hồn Quỷ.

Lý Bình An đứng dậy, chắp tay về một phía.

Câu Hồn Quỷ kinh ngạc nhìn Lý Bình An, hắn không cảm giác được hơi thở của người tu hành trên người đối phương, hình như chỉ là một người bình thường. Nhưng có thể nhìn thấy hắn? Là âm Dương Nhãn sao?

“Ngươi là ai? Tìm bản sứ giả có chuyện gì?”

Lý Bình An nói: “Tại hạ Lý Bình An, muốn cầu kiến Thành Hoàng đại nhân, làm phiền Câu Hồn sứ giả có thể giới thiệu tại hạ”

“Ngươi cho rằng Thành Hoàng đại nhân là món ăn bán bên đường sao, cứ muốn gặp là gặp?” Câu Hồn sứ giả không để ý, trói hồn phách rồi đi.

Lão Ngưu tức giận kêu một tiếng.

“Được rồi. Lý Bình An nói: “Hắn không muốn dẫn đường cho chúng

ta, vậy chúng ta tự đi tìm Thành Hoàng”

Lý Bình An và Lão Ngưu đi vào Thành Hoàng Miếu, chuẩn bị tìm Thành Hoàng ở đây để hỏi tình hình.

Nhưng vấn đề làm cách nào để gọi Thành Hoàng?

Có không ít người đến miếu Thành Hoàng để cầu mưa.

Lão Ngưu đề nghị nếu không thì phá miếu Thành Hoàng hoặc đi tiểu trên tượng Thành Hoàng.

Lý Bình An ngăn cản Lão Ngưu, làm như vậy thì không lễ phép.

Làm người phải phúc hậu, không thể ỷ có chút bản lĩnh thì làm xằng làm bậy.

Lý Bình An cầm mấy nén nhang chuẩn bị bái Thành Hoàng.

Nghe người ta nói, chỉ cần bái Thành Hoàng, suy nghĩ trong lòng thì sẽ truyền tới tại Thành Hoàng.

Khi hắn bái sẽ truyền đạt thỉnh cầu muốn gặp một lần.

Lão Ngưu dựng thẳng móng, nói ngươi suy nghĩ rất chu đáo.

Lý Bình An sờ Lão Ngưu: “Làm người phải lễ phép giống như ta vậy.”

Hắn vừa nói, vừa đốt hương. Đến lượt hắn, hắn vái: “Thành Hoàng đại nhân, tại hạ Lý Bình An tiếp..”

Vừa dứt lời, đã cắm hương vào lư.

Như vậy sẽ lễ phép hơn.

Dưới âm ti, Thành Hoàng đang ngủ say bỗng nhiên hộc máu: “Trời ạ!”

Chương 359: Bệnh hình thức

“Phụt!” Thành Hoàng hộc máu.

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên trong lòng hắn: “Thành Hoàng đại nhân, tại hạ Lý Bình An bái kiến, ngươi..”

“Hả?” Thành Hoàng ngạc nhiên, trừng mắt, ai vậy?

Hắn ngơ ngác, máu tươi nhuộm đỏ nửa người dưới, vẩy trên mặt đất.

Mặt mũi hắn vặn vẹo, trợn hai mắt.

“Nhang khói?” Thành Hoàng lách mình ra ngoài.

Cùng lúc đó, Lý Bình An và Lão Ngưu đang ngồi xổm trong Thành Hoàng Miếu, ngậm một cây cỏ dại, chờ đợi tin tức của Thành Hoàng.

Một con mèo hoang cường tráng, ngậm một con chim nhỏ xanh biếc đi ngang qua miếu, giống như một con hổ bắt được người dẫn con mồi đi trên đường. Sau lưng nó có một đám mèo con đi theo,

miệng ngậm các loại đồ vật trộm được. Chúng tạo thành một bầy trộm cỡ nhỏ.

Một con quạ già đậu trên tấm bia đá, trông thấy đám mèo hoang, hình như nó nhận ra gì đó thì sợ hãi kêu to rồi bay đi.

Lý Bình An không thể nín cười.

Con mèo hoang cường tráng nhìn Lý Bình An, kêu một tiếng, giống như đang nói ngươi cười cái gì? “Ha, Lão Ngưu đánh nó!”

“Ngưu… ưu..” Lão Ngưu sửa váy vải hoa trên người, biểu thị nó là một con trâu có thân phận.

Mèo hoang nhặt một khối đá ném Lão Ngưu.

Lý Bình An cười, lúc này một lão già tóc hoa râm xuất hiện.

Lý Bình An đứng dậy: “Bái kiến Thành Hoàng”

Thành Hoàng nhìn đối phương, chậm rãi móc một cái khăn tay từ trong ngực ra, lau vết máu trên khóe miệng: “Thành Hoàng Lư Hữu Kiệt ra mắt tiên sư”

“Ngài khách khí, ai ngài… mới bị người ta đánh sao? Là ai làm?” Lý Bình An phát hiện hơi thở của Thành Hoàng không ổn định, đã bị thương. Mình có việc cầu người ta, tự nhiên phải nhiệt tình.

Thành Hoàng nghi ngờ, nháy nháy mắt: “Ngươi là Diêm Vương sao? Nếu không phải ngươi dâng hương cho ta thì ta đâu có bị như vậy?”

Nhưng Thành Hoàng cũng không nói ra. Tiên sư có tu vi cao như đối phương cũng thường có vài sở thích nhỏ. Lỡ may hắn vạch trần việc

này khiến đối phương thẹn quá tức giận, hoặc nói: “Ngươi không biết điều” rồi diệt hắn thì tìm ai đòi công bằng.

“Không sao, làm phiền tiên sư quan tâm”

“Tại hạ là Lý Bình An, đệ tử của Thục Sơn, phụng mệnh lệnh sư phụ ra ngoài du lịch, đi ngang qua đây. Ta thấy Nguyên Khê Trấn khô hạn không mưa nên tìm Thành Hoàng đại nhân tìm hiểu tình huống”

“Thì ra là thế” Thành Hoàng hiểu rõ, đáy lòng thầm nghĩ: “Đây là lý do ta bị thương sao?”

Thành Hoàng thở dài nói: “Đâu chỉ là Nguyên Khê Trấn, cả khu vực lớn gồm 10 huyện nhỏ này đều gặp nạn hạn hán

Thành Hoàng nói: “Mặc áo xanh, đi chân trần, đất cằn nghìn dặm. Hỏa chi cương thi — Hạn Bạt!” Lý Bình An từng đọc được thông tin về thứ này trong ghi chép những thứ kì lạ ở Thục Sơn.

Truyền thuyết kể là dung hợp tàn hồn của Hống biến thành, tuy là cương thi nhưng lại có pháp thuật rất mạnh, có thể điều khiển thời tiết. Phần lớn Hạn Bạt đều ngủ say dưới lòng đất, cắn nuốt lực lượng của lửa, sẽ không tùy tiện đi khắp nhân gian trừ khi có thời cơ đặc biệt ví dụ như thiên hạ loạn lạc.

Lý Bình An nghĩ tới chiến tranh giữa Đại Tùy và Đại Vũ gần đây. Đất nước có chiến tranh thì sân không yên ổn.

“Không có người quản lí sao?”

Thành Hoàng giải thích: “Khó tìm tung tích Hạn Bạt, dù biết nó ở đây, nhưng rất khó xác định vị trí cụ thể của nó ở đâu. Hơn nữa, thực lực của Hạn Bạt không yếu, bây giờ là lúc quốc gia nguy hiểm, rất nhiều tu sĩ có thực lực đều được phái lên chiến trường…”

Lý Bình An suy nghĩ, gật đầu: “Trước tiên tìm ra Hạn Bạt đã, làm phiền Thành Hoàng giúp

“Hỗ trợ?” Trong lòng Thành Hoàng lo lắng. Hắn không muốn dính vào những việc phiền phức này. Hắn không cầu có công, chỉ cầu bình yên.

Tuy nói Thành Hoàng là thần bảo hộ trong một khu vực, nhưng nếu đối mặt Hạn Bạt thì hắn thật sự

Hắn đã báo cáo chuyện của Hạn Bạt lên cấp trên. Đến lúc đó, dù xảy

ra chuyện, hắn cũng không cần nhận gánh trách nhiệm nên hắn hơi do dự khi nghe yêu cầu của Lý Bình An.

Không phải là để âm Ti của mình giúp hắn tìm kiếm Hạn Bạt? Hay là… Để âm Ti giúp hắn giết Hạn Bat?

Vậy nên đáp ứng hay không đáp ứng?

Nếu chuyện này thành công thì sẽ là một công lớn, nhưng nếu không hoàn thành, ngược lại tổn thất quân lính. Nếu chọc giận Hạn Bạt thì đó là lỗi của hắn.

Ngay khi Thành Hoàng đang lo lắng thì Lý Bình An bỗng nhiên đưa cho Thành Hoàng một bảng đăng kí: "Đây!"

"A? Cái này… Đây là?"

"Bây giờ Thục Sơn có những bệnh hình thức này, ta cũng không còn cách nào. Đệ tử Thục Sơn xuống núi du lịch, làm việc gì cũng phải kê khai, đóng con dấu. Không phải người ta không thừa nhận, ngươi ghi tên, chức quan của ngươi, người lệ thuộc ai, rồi việc ta cần làm là gì. Chỗ này còn có đánh giá của ngươi về ta, không thể ít hơn 2000 chữ. Sau đó… Còn cần con dấu, âm Ti các ngươi đều có con dấu đúng không, đóng một cái cho ta là được rồi." Lý Bình An nói kĩ càng.

Thành Hoàng: …

"Chờ! Chờ!" Thành Hoàng nói: "Ngài mới vừa nói để cho ta hỗ trợ là chuyện này sao?"

Lý Bình An: "Chứ còn gì nữa?"

Lý Bình An lại nói: "Ngươi cứ viết đệ tử thủ tịch Thông Thiên Phong của Thục Sơn, Lý Bình An có công giúp âm Ti ở Nguyên Khê Trấn đuổi bắt Hạn Bạt"

Thành Hoàng ngơ ngác: "Ngươi còn nói người khác có bệnh hình thức? Vậy ngươi là chủ nghĩa hư vô. Còn chưa tìm được Hạn Bạt, đã nhận công lao trước rồi"

"Tốt như vậy sao?" Thành Hoàng hỏi.

"Không còn cách nào, đều là bệnh hình thức, làm xong ta mời ngài uống rượu.

Thành Hoàng im lặng. Bởi vì Thành Hoàng chấp chưởng thần chỉ truy nã, thẩm phán và luật pháp. Bởi vậy nhất định phải làm được

phẩm đức cao thượng, công chính nghiêm minh, trong sạch, yêu dân. Phần lớn đều là quan địa phương, có công rất cao, được bách tính kính yêu, sau khi chết sẽ được dân chúng địa phương tôn thành Thành Hoàng. Nhưng bây giờ Thành Hoàng đang đối mặt với một lựa chọn khó khăn…

Chương 360: Báo cáo thực tập của Lý Bình An

1548 chữ

“Đồng ý hay không đồng ý? Hay nên tuân theo nguyên tắc của mình, yên lặng chịu đựng đối phương chửi mắng? Hay là đối địch với Hạn Bạt? Trong hai lựa chọn này thì nên chọn cái nào mới đúng?” Thành Hoàng do dự một lát rồi hạ quyết tâm, ưỡn thẳng sống lưng, cao giọng nói: “Giao cho ta đi!” Hắn nói xong thì nhận lấy tờ khai.

Lý Bình An lấy bút mực, cười: “Đa tạ.

Thành Hoàng im lặng suy nghĩ: “Hạn Bạt còn chưa giải quyết, đối phương đã trắng trợn nhờ hắn ghi công. Lỡ như bị Thục Sơn phát hiện thì sao?”

Nghĩ tới chuyện đám Thục Sơn chết tiệt này làm gì biết chuyên môn phái người xem xét, đây chỉ là bệnh hình thức thôi.

Thành Hoàng nghĩ tới đây thì thở dài. Hắn nghĩ tới mình lúc mới làm Thành Hoàng cũng hăng hái, hắn cảm thấy mình không giống người khác. Nhưng bây giờ thì thấy thật buồn cười. Hắn cũng

giống những người đó, giúp đỡ người khác gian dối.

Sau khi viết xong, Thành Hoàng đi âm Ti lấy pháp ấn, đóng dấu rồi cung kính giao cho Lý Bình An. Lý Bình An cười thỏa mãn: “Có thứ này thì mọi chuyện dễ xử lý hơn nhiều”

“Đúng vậy a.

Lý Bình An mở hồ lô rượu bên hông, đưa cho hắn.

Đây là hồ lô dưỡng kiếm mà thiên sư già của Long Hổ Sơn đưa cho Lý Bình An, sau đó Lý Bình An chém giao long rồi bỏ thêm chút mật rắn đá để ngâm rượu nên thời gian ủ càng lâu thì hiệu quả càng mạnh. Nhưng Lý Bình An nhịn không được, cũng không lâu lắm đã bị

hắn uống sạch rồi.

“Đây là… Thu mua ta sao?” Thành Hoàng hiền lành cười: “Bà nội nó, đuổi ăn mày sao?” Tuy hắn nghĩ như vậy, nhưng không nói ra. Sau đó hắn ngửa đầu uống một ngụm rượu.

“Hô!” Vừa uống vào thì một dòng nước nóng tràn vào trong cơ thể. Một ngụm rượu vào bụng thì có thể cảm thấy một cảm giác nóng rực chạy vào đan điền. Nó vừa cay vừa mạnh, uống vào bụng giống như có lửa cháy hừng hực vậy. Chỉ uống một ngụm mà đã có cảm giác muốn bay lên trời.

Thành Hoàng che miệng, khom người, muốn ói, nhưng không ói được.

Lý Bình An vỗ lưng hắn: “Ta đi xử lí Hạn Bạt, ngươi ở đây nghỉ một lát, giữ đồ giúp ta”

“… Cái gì!?” Thành Hoàng nghĩ mình đang nghe lầm.

Lý Bình An ngẩng đầu nói: “Đến phía trên quan sát toàn bộ địa hình”

Lý Bình An giẫm lên Tế Vũ Kiếm: “Bay lên!”

Tế Vũ Kiếm chậm rãi bay lên không, treo giữa không trung.

Mặt đất rộng rãi và bầu trời xanh thẳm giao nhau khiến người ta có cảm giác vô cùng vô tận.

Lý Bình An bay lên độ cao này, vươn tay thì thôn trấn phía dưới rất nhỏ bé có thể dùng tay che khuất.

Hắn chậm rãi mở mắt: “Khóa chặt hơi thở”

Lý Bình An cảm thấy bầu trời giống như một mái vòm lớn, bao phủ mặt đất.

Hơi thở dao động giống một vòng tròn, nó chuyển động chậm rãi theo phương hướng cố định. Nó giống như một không gian bị phong tỏa, không có gió, nước, âm thanh, ngay cả không khí cũng đọng lại, chỉ có hơi thở mang nhiều màu sắc khác nhau đang chuyển động. Hơi thở màu trắng có nhiều nhất, nó là người dân ở các huyện trấn. Sau đó là dãy núi, bình nguyên, súc vật, âm Ti, hồn phách đang bay lượn,… Tất cả những thứ đó đều bị Lý Bình An nhìn thấy.

“Giấu thật sâu” Lý Bình An cười.

Sâu gần trăm trượng phía dưới, hơi thở nồng đậm. Pháp nhãn xuyên qua từng tầng bao vây, cuối cùng cũng tìm được địa hỏa chi khí. Vô số hơi thở liền nhau như mạng nhện, hội tụ vào một chỗ. “Tìm được Hạn Bạt rồi. Xung quanh không có ai, thật thuận tiện.

Hắn rút kiếm thì trong nháy mắt có sấm sét màu vàng đánh xuống, tạo thành tiếng động mạnh, rơi vào trong dốc núi cách Nguyên Khê Trấn khoảng 40 đến 50 dặm.

“Am am!!!”

Ánh sáng lóe lên rồi biến mất, mang theo tiếng của gió và sấm. Những nơi nó đi qua, cây cối và đất đá đều bị chém đứt, tạo thành một con đường trốn trải.

Sau đó, lại phát ra một tiếng vang như ác quỷ trụ lên khiến người ta rùng mình. Một cái bóng đen bay ra, nó vừa xuất hiện thì xung quanh đã chìm vào biển lửa. Oán khí khổng lồ thổi quét về hướng Nguyên Khê Trấn cách đó 40 dặm.

Lý Bình An dùng ngón tay làm kiếm, vạch không trung. Bóng đen bị chia thành hai. Giống như một kiếm tạo ra ánh bình minh, xua tan bóng tối.

“Rống!” Cơ thể bị chia làm hai nhanh chóng nối lại với nhau.

“A?” Lý Bình An khẽ nhíu mày.

Kiếm chỉ thay đổi, đánh ra hai ánh kiếm khiến người sợ hãi, chém đầu lâu của bóng đen: “Trời ạ, đầu lâu còn có thể lăn?”

Giọng Thành Hoàng truyền đến, “Tiên sư, Hạn Bạt sinh ra từ oán khí. Pháp khí bình thương không thể làm nó bị thương!”

Dù Hạn Bạt cũng khát máu, nhưng cũng không nhất định phải lấy máu sinh linh để sống. Mà nó sẽ lấy lực lượng của lửa tiến hóa nên phần lớn Hạn Bạt đều ngủ say ở dưới đất, cắn nuốt lực lượng của lửa, chờ khi tiến hóa hoàn thành, mới rời khỏi lòng đất gây hại cho người dân.

Bây giờ, Lý Bình An ép Hạn Bạt xuất hiện, khiến nó phải nhảy qua một giai đoạn để cắn nuốt máu thit.

Thành Hoàng luống cuống, nếu như Lý Bình An không ngăn được Hạn Bạt thì hậu quả khó mà lường trước được.

Việc đã làm rồi thì không thể bỏ đỡ nửa chừng được.

Thành Hoàng bận bịu để mười hai ti đô tập kết, rồi bảo cấp dưới tranh thủ thời gian thông báo cho Thành Hoàng khu khác đến đây trợ giúp.

Câu Hồn Quỷ ngẩng đầu, thấy Lý Bình An: "Ai, sao người kia trông quen thế nhỉ?"

Lý Bình An nắm chuôi đao, đao ra khỏi vỏ nửa phần.

Phù Tang Đạo * phá pháp.

Chỉ chém một đạo đơn giản nhưng lại muốn chém ra một con đường.

Hạn Bạt hét thảm, lăn xa mấy trượng. Mặt đất xuất hiện một vết rách khiến mọi người giật mình.

Lý Bình An lâng lâng đáp xuống đất, vừa nhận phiếu rèn luyện từ tay Thành Hoàng vừa cẩn thận để Lão Ngưu kiểm tra một lần. Sau khi xác định không có chỗ sai, lúc này mới gấp gọn lại.

Lý Bình An lấy lại hồ lô rượu của mình trong tay Thành Hoàng, treo ở bên hông.

"Vậy ta đi trước, sau này còn gặp lại." Lý Bình An lôi kéo Lão Ngưu, quay người đi. Thành Hoàng thở phào nhẹ nhõm.

"... Đa tạ tiên sư!" Thành Hoàng kịp phản ứng, bái bóng lưng Lý Bình An và Lão Ngưu.

Câu Hồn Quỷ bỗng nhiên nói: "Ai nha, ta nhớ ra rồi. Trước đó, người kia tìm ta, nói muốn gặp ngài. Lúc đó, ta không quan tâm, thì ra hắn lợi hắn như vậy.

Thành Hoàng lườm Câu Hồn Quỷ Nhất, thì ra trước đó Lý Bình An thông qua Câu Hồn Quỷ muốn tìm hắn nhưng không tìm được nên Lý Bình An đến Thành Hoàng Miếu, dâng hương cho hắn. Sau đó… Ánh mắt Thành Hoàng lạnh lùng.

Câu Hồn Quỷ kêu to: "Ai, Thành Hoàng đại nhân, ngài muốn làm gì?"

Sau khi Hạn Bạt bị diệt thì cũng không lâu lắm, Nguyên Khê Trấn và mấy huyện trấn xung quanh cũng nghênh đón trận mưa to như mong đợi. Trận mưa này trọn vẹn ba ngày ba đêm, lại không có chút dấu hiệu ngừng.

“Trời mưa!”

“Long Vương gia hiển linh” Có người hô.

“Đây rõ ràng là Thành Hoàng gia phù hộ.”

“..” Nghe dân chúng xung quanh la lên, Thành Hoàng biến thành ông lão bình thường bất đắc dĩ

“Lá đào tươi, lá liễu che trời. Quan thanh liêm, lắng nghe ta nói…” Một người một trâu vừa đi vừa hát, trong ngực cất báo cáo du lịch lần này. Hắn còn chưa biết tiếp theo nên đi đâu.

Lúc này, có một đội quân kéo theo dân chạy nạn từ xa đi tới. Lý Bình An, Lão Ngưu và dân chúng vô tội uống trà ven đường cũng bị mang đi. Lý Bình An hỏi người ta bây giờ muốn đi đâu, có người nói

cho Lý Bình An biết hình như bọn họ phải lên phía Bác nhưng không nói rõ tình huống cụ thể. – Ai nha, ta nói vận mệnh thật trùng hợp.

Chương 361: Đến đúng nơi rồi

1321 chữ

Một con chim lạc bầy từ bầu trời đây mưa lướt qua, chậm rãi vỗ cánh, bay về nơi xa.

Lý Bình An ngẩng đầu, lười biếng ngáp một cái.

Hắn và Lão Ngưu đi theo đội đã hơn một tháng.

Leo qua mấy ngọn đồi, cuối cùng đến được một bụi cây rậm rạp.

Lý Bình An theo một nhóm tân binh phụ trách việc kéo hàng.

Môi trường sống tuy là không khắc nghiệt, nhưng cũng chẳng gọi là tốt được.

Có khi trú trong hang động, có lúc lại núp dưới tàng cây để ngủ.

Lý Bình An không giống với những binh lính khác, ngày nào hắn cũng đều cầm một cây bút hí hoáy viết.

Trong đám binh lính kéo hàng, có một tiểu binh tên là Đại Đầu, hắn rất thích đến cạnh Lý Bình An, hỏi xem Lý Bình An đang viết cái gì.

Lý Bình An nói hắn đang ghi chép, những thứ này sẽ đợc phân loại và lưu trữ trong tương lai, làm bằng chứng cho chuyến du lịch của hắn, lúc đó hắn còn muốn tìm người đóng dấu nó ~

Đại Đàu không hiểu Lý Bình An đang nói gì, tóm lại là Lý Bình An mang đến cho hắn cảm giác khác biệt so với những người khác.

Dù hắn là một người mù lòa, hắn lại khiến người ta có cảm giác hắn rất hiểu biết.

Hắn biết viết văn, biết kéo đàn nhị, có thể nói đủ thứ chuyện từ trời Nam đến đất Bắc.

Dường như không có điều gì mà hắn không biết.

Rượu Cam Nam, mười hai sơn trại lớn nhất, những cây cầu dòng nước chốn Giang Nam, sự phồn hoa của kinh thàn trên thế gian, cát vàng nơi biên thùy tây bắc,...

Tất cả những điều này đều khiến những người quanh hắn vô cùng tò mò và chờ mong.

Cũng bởi vì biết chữ, Lý Bình An trở thành một thống lĩnh nhỏ.

Đại Đầu hỏi Lý Bình An, bọn họ thật sự cần phải đi đánh trận sao?

Lý Bình An nói hắn cùng không biết, nhưng nếu đi theo đội thì chắc chắn phải có một kết quả gì đó.

Lúc nghỉ ngơi, Lý Bình An tựa vào cây, ngậm một chiếc lá cây, khóe miệng treo một nụ cười lười biếng, nhìn mây trắng trôi bồng bềnh trên trời.

Nhắc tới cũng lạ, trước đó khi ở Thục Sơn, hắn vẫn luôn không tìm được cảm giác đột phá, nhưng lại thoáng thấy cảm giác gì đó khi ở trong quân doanh rách rưới này.

Vào lúc nửa đêm, ngủ trong lều vải, lính gác hô hoán, tiếng hí của ngựa chiến, tiếng nói chuyện đứt quãng của các binh sĩ không ngừng truyền vào trong tai hắn…

Sau đó là tiếng tim đập, tiếng máu chảy, tiếng thở, tiếng côn trùng kêu vang, tiếng lá cây xào xạc vì bị gió đêm thổi qua.

Ngón tay Lý Bình An giật giật, tựa như đang chìm trong mộng chưa tỉnh.

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào kéo hắn quay về thực tại.

“Nếu ngươi thắng ta, ta sẽ trả lại thứ này cho ngươi. Lão Lang liếc mắt nhìn Đại Đầu, trong mắt tràn đầy sự khinh thường.

“Trả lại cho ta, đó là thứ mẹ ta để lại cho ta!”

Trong đám người này, Đại Đầu nhỏ tuổi nhất, tính cách cũng khá yếu đuối, hiển nhiên trở thành đối tượng bị bắt nạt.

Lão Lang là thủ lĩnh của nhóm người này, mười mấy người dưới trướng đều nghe lời hắn. Nghe nói Lão Lang là thân thích của giáo úy, huống chi Lão Lang cao to vạm vỡ, còn có vài ngón

võ trong tay.

Những người này đều nghe lời hắn, Đại Đầu cũng không ngoại lệ.

Nhưng từ sau khi Lý Bình An đến, Đại Đầu thường xuyên ở cùng Lý Bình An sau lưng hắn.

Điều này khiến Lão Lang vô cùng khó chịu.

Đại Đầu muốn thẳng tay cướp lại, nhưng thân thể nhỏ bé của hắ cứ như đụng phải một bức tường. “Thôi đi”

Trong quân doanh, có người bước ra

“Ngươi nói lại lần nữa xem!” Lào Lang nói.

“Ta nói thôi đi, đó là đồ của hắn.

Người chung quanh đều biết, sắp đánh nhau rồi.

Lão Lang đã sớm chướng mắt Lý Bình An.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy Lý Bình An không thuộc về nơi này, cứ hay ôm lấy một quyển sách, không thì trưng ra bộ mặt đầy học thức.

Tóm lại, Lão Lang vô cùng phiền chán với hắn.

“Thôi đi” Lý Bình An lặp lại một lần nữa.

“Ngươi nói suông là được à? Nói chuyện bằng nắm đấm đi, đánh thắng ta thì ta sẽ trả đồ cho ngươi.”

Lý Bình An bất đắc dĩ cười: “Ngươi muốn chơi kiểu gì?”

Lão Lang gỡ đạo hổ trên lưng xuống: “Chơi đồ thật, ngươi dám hay không?”

Đại đầu nuốt nước miếng, kéo Lý Bình An lại: “Hay là thôi đi.”

Lý Bình An nói : “Cứ thử một lần xem

Phập một tiếng, Lão Lang cắm cây đao trên mặt đất.

Mặt đất cứ như miếng đậu phụ, cây đao chui vào tròn mặt đất.

“Tới đi!”

Đám người nhao nhao lui về phía sau, để lại không gian cho trận chiến. Đại Đầu nói: “Bình An, hay thôi đi, thứ kia ta không cần nữa.

“Nếu không vì vật này, thì sớm muộn tên kia cũng tìm ta kiếm chuyện Lý Bình An tiến lên một bước.

“Ngươi không dùng vũ khí?”

“Đây này” Lý Bình An chỉ cây gậy trúc trong tay mình

Thứ này ư?

“Đại ca, ngươi phải cẩn thận chút, tên này xem ra không phải người bình thường!” Có âm thành nho

nhỏ nhắc nhở.

Trong lòng Lão Lang cũng hơi chột dạ, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao.

Chân phải giẫm một cái, một tay rút đao, thân thể lao về phái trước, lao về phía của Lý Bình An.

Mọi người đều sững sờ, khi bọn họ hoàn hồn thì Lão Lang đã vọt tới trước mặt Lý Bình An.

Đám người còn chưa kịp reo hò, một tiếng “bốp” đã vang lên.

Cổ tay Lý Bình An xoay một cái, gậy trúc lao xuống dưới, đao hổ trong tay Lão Lang đã bay xa mấy truong.

Thêm một gậy nữa, đánh vào chân và cổ tay Lão Lang.

“Á!!”

Lão Lang quỳ một chân trên đất, hét thảm một tiếng.

Khi ngẩng đầu, gậy trúc đã chỉa vào yết hầu của Lão Lang. “Đại ca!” Đám người kêu lên sợ hãi.

Lão Lang hổn hển thở mấy hơi rồi đứng lên.

“Trả cho ngươi!”

Hắn vung tay, ném kỷ vật của mẹ Đại Đầu trở lại cho Đại Đầu.

“..Đại ca…”

“Ca cái gì mà ca, đi!” Lão Lang tức giận quát tháo với mọi người: “Cẩn thận cái miệng của mình đi” Đại Đầu thở dài một hơi.

Nhưng vẫn là lòng vẫn còn sợ hãi mà hỏi Lý Bình An, Lão Lang có lại đến tìmhọ gây chuyện không.

Lý Bình An cười nói sẽ không đâu, Lão Lang là một người thông minh.

Từ đó về sau, Lão Lang quả nhiên không kiếm chuyện với Lý Bình An và Đại Đầu nữa, xem như không nhìn thấy bọn họ.

Lý Bình An hiển nhiên cũng sẽ không chủ động đi trêu chọc hắn.

Cảm giác an tâm, sau niết bàn chính là kim cân.

Lý Bình An có thể cảm giác được, kim cân đang mở ra trước mắt hắn.

Quả nhiên, đi du lịch là một lựa chọn chính xác.

Lão Ngưu nhìn bản đồ, nói lúc này họ còn cách tiền tuyến không xa, lộ trình tối đa là một tháng…

Chương 362: Ra tiền tuyến

1829 chữ

Phía trước chiến sự không ngừng, quân đội của Lý Bình An giằng co với một nhóm quân dịch.

Nhưng vị trí cụ thể ở đâu, Lý Bình An và Lão Ngưu cũng không rõ,

nhưng có thể chắc chăn slaf bọn họ không phải đang ở tiền tuyến của chiến trường chính. Có lẽ là đang ở một nơi xa xôi hẻo lánh nào đó, chiến đấu với một nhóm quân địch không đáng chú ý.

Lý Bình An được giao cho một công việc vô cùng nhẹ nhàng: vận chuyển xác chết.

Hai bên đều không phải là quân chủ lực, cũng biết họ chẳng bị ai để ý, thế nên đều ngầm hiểu nhau mà diễn kịch.

Thỉnh thoảng cứ ba bốn ngày, Lý Bình An mới có thể chôn cất vài thi thể. Nghe nói còn có một người chết đuối trong hố phân.

Ánh trăng lặng yên tỏa sáng, thi thể một người lính nằm trong một con mương cạn, phía trên phủ một lớp đất vàng mỏng.

Trong gió mang theo mùi máu tươi, truyền theo tiếng vó ngựa và tiếng đao thương chém giết từ xa xa vọng đến.

Lão Ngưu vung mạnh xẻng sắt, đào một cái hố sâu rộng. Sau đó, Lý Bình An nhảy vào trong hố. “Lão Ngưu, nhớ bảo vệ ta nhé ～”

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu….”

Ngươi yên tâm đi.

Đất vàng che kín Lý Bình An.

Lý Bình An ngồi xếp bằng trong hố đất, điều động nguyên khí trong đan điền công kích vào kim cân.

Quanh mắt hắn đỏ như máu, đủ loại hơi thở dao động không ngừng.

Chân khí trong cơ thể tràn đầy, hơi thở và nhịp tim dần dần chậm lại, hắn tiến vào trạng thái gần như ngủ đông, đặt tóc lên mũi, tóc cũng không rung động, thậm chí có thể chôn sống trong lòng đất, thả chìm xuống dòng nước.

Hơi thở của hắn cũng đè thấp tự nhiên, biến thành một sợi tơ tinh tế, vừa dẻo dai vừa sâu thẳm kéo

đến đan điền của hắn.

Rừng cây rậm rạp, mây đen gió lớn.

Lá cây xào xạc trong gió, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

“Vù…và…”

Tiếng côn trùng vỗ cánh hướng về phía hố đất của Lý Bình An. Một giây sau, viu!

Một chiếc gai độc bắn xuyên qua và ghim vào thân cây.

Ngay sau đó chiếc dù độc mở ra, phấn độc nháy mắt nuốt chửng con quái trùng. Một hạt bụi cũng không để lại.

Ngày đêm luân chuyển, gió dường như có thể thổi bay đi mọi dấu vết.

Lão Ngưu khom người, ngồi trên tảng đá, chờ đợi tín hiệu từ Lý Bình An.

Qua hai ngày, Lão Ngưu cũng đào cho mình một cái hố lớn, sau đó trốn vào trong.

Nửa tháng trôi qua trong chớp mắt.

Nửa tháng qua sóng êm gió lặng, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí ngay cả một tí động tĩnh cũng không có.

Tu hành không thể nhanh như chó đuổi được, phải bình tâm tĩnh khí, chậm rãi thực hiện.

Khi tâm tĩnh thì khí tĩnh, mà khí ttĩnh rồi khí sẽ tịnh.

Đạo sinh ra một cách tự nhiên thì đạo sẽ tự do.

Mà khi đạo tự do thì thoải mái tự tại, trở thành thần tiên.

Lý Bình An mở pháp nhãn, dường như có thể nhìn thấy trái tim mình đang đập.

Tu luyện suốt mấy tuần liền, cơ thể hắn mới dần khôi phục bình thường.

Tựa như vừa mới thoát khỏi trạng thái đông lạnh.

Dù chỉ mới có nửa tháng nhưng tôi có cảm giác như từ xưa đến nay chưa có ai đạt đến đây. (Kim cân: 10%)

Lý Bình An phá đất trồi lên.

Một cái đầu nhỏ nhô lên khỏi mặt đất, xung quanh hắn là xác côn trùng chết.

Xem ra chúng muốn tới gần khu vực này, kết quả lại trúng độc của Lý Bình An. “Ngưu… uu…!”

Lão Ngưu cũng từ trong đất chui ra.

Tiểu tử ngươi rốt cuộc cũng ra ngoài!

Lúc này, một con côn trùng bay nhảy tưng bừng đến gần Lý Bình An.

Lão Ngưu nhanh tay nhanh mắt, tóm lấy con côn trùng loắt choắt đó, ném vào trong đống lửa.

“Éc.” một tiếng hét thảm, một luồng khói xanh bốc lên.

“ừm ~”

“Làm rất tốt, ban thưởng cho ngươi một bao thịt bò khô “Ngưu… uu…”

Lý Bình An duỗi cái lưng mệt mỏi: “Đã quá ~”

Vừa nói vừa theo thói quen vỗ mông Lão Ngưu.

Âm!!

Lão Ngưu hét lên, bay thẳng ra ngoài.

Lý Bình An cười áy náy: “Không có ý gì đâu, nhất thời chưa kiểm soát được sức mạnh”

“Ngưu… uu ~”

Lão Ngưu ấm ức kêu lên, xem ra một bao thịt bò khô là không đủ rồi.

Nửa tháng trôi qua, may mà doanh trại vẫn còn đó.

Đại Đầu gặp Lý Bình An, giật nảy mình: “Bình An, ngươi còn sống!?”

“Ta chết hồi nào?” Lý Bình An cười nói.

“Mọi người đều nghĩ là ngươi chết rồi ấy? Đại Đầu nói.

Dù sao trên chiến trường, chuyện sống không thấy người, chết không thấy xác cũng bình thường. Trong nửa tháng Lý Bình An rời đi, tình hình chiến trường đã có những thay đổi to lớn.

Chiến tranh hai bên đã phát triển từ đấm đá nhỏ lẻ thành tình huống ngươi chết ta sống như bây giò.

Thi thể không ngừng được mang đến hậu phương, công việc chôn xác cũng bắt đầu trở nên bận rộn.

Đại Đầu cũng tới giúp Lý Bình An lấp đất, mới bắt đầu còn chưa thích ứng, nhìn thấy thi thể là nôn mửa, càng về sau hắn càng trở nên thờ ơ.

Có đêm phải tìm mấy chỗ chôn xác, chuyển đến dọn đi, mệt thè lưỡi.

Bởi vì thành tích xuất sắc, rất nhanh dưới trướng Lý Bình An đã có bảy tám tên lính lác, gồm cả Đại Đầu, giúp hắn chôn xác.

Thi thể trên chiến trường nếu như không xử lý ổn thỏa, khả năng cao sẽ gây ra bệnh dịch.

Dưới sự chỉ huy của Lý Bình An, hết thảy đều được tiến hành đâu vào đấy, có người phụ trách vận chuyển thi thể, có người phụ trách đào hố…

Mọi người đều nghe lời hắn, cho dù là binh lính già lão luyện từng trải cũng không ngoại lệ. Nguyên nhân là do thỉnh thoảng Lý Bình An lại cải thiện bữa ăn của các huynh đệ dưới trướng.

Hắn luôn có thể bắt được một số động vật hoang dã, chim trên trời, lợn rừng hung dữ trên núi và thỏ rừng cực nhanh.

Điều làm người ta tò mò nhất là con trâu mà Lý Bình An mang theo kia.

Trong túi của con trâu kia tựa như túi thần kỳ chứa đầy kho báu, cái gì cũng có.

Các loại gia vị, chén bát, xoong chảo.

Chiên, xào, nấu, rang, luộc, hấp…

Tay nghề của Lý Bình An rất đa dạng, so với hắn, mấy món đầu bếp trong quân nấu chỉ đáng cho

heo ăn.

Ở thời đại này, có thể ăn một bữa cơm no đã là chuyện không dễ dàng, huống chi là ăn một bữa thịt thà đầy đủ.

Cho nên, dù cho Lý Bình An không hề tạo dựng uy tín, nhưng mọi người đều nể phục hắn, tên nào kiếm chuyện chính là kẻ đá đổ bát cơm của mọi người.

Nhưng mà với Đại Đầu mà nói, ăn no là chuyện thứ yếu.

Chuyện mà Đại Đầu để ý là, đi theo Lý Bình An có thể nghe hắn kể những chuyện xưa.

Đại Đầu thích đọc sách, hắn đọc trong sách một kiểu người gọi là hiệp khách.

Trời đất trong rượu, tháng năm trong bát, mang rượu cầm kiếm đi khắp thiên hạ.

Tuân mệnh trời đất chiếu thiên hạ

Quỷ thần làm chứng, vang sơn hà

Non cao vực sâu chẳng ngăn bước

Năm tháng gian nan, vẹn nghĩa tình

Đại Đầu nói Lý Bình An giống như hiệp khách vậy, không như những binh lính khác. Cảm giác thật khó tả.

Giống như mọi người cùng nhau học tập chăm chỉ, thiên quân vạn mã cùng nhau bước trên cây cầu độc mộc, kết quả là có một người đồng trang lứa đã sớm biết mình được chọn, sau đó nhìn các bạn khác cố gắng nỗ lực hết mình mà lộ ra một nụ cười mãn nguyện.

Đại Đầu hỏi Lý Bình An có thể dạy cho hắn làm cách nào để trở thành hiệp khách được hay không.

Thanh thiếu niên nhiệt huyết nào cũng từng có một giấc mơ trở thành đại hiệp, đeo kiếm lưu lạc giang hồ.

Cười ngắm giang sơn như họa, say nằm trên gối mỹ nhân.

Vẻ mặt Đại Đầu khát khao.

Nhưng mà, Lý Bình An cũng không biết giải thích thế nào.

Hiệp khách? Hắn có phải hiệp khách không?

Hắn không nghĩ hắn là hiệp khách gì đó, chỉ là một kẻ lang thang nhàn tản mà thôi ~

Đại Đầu vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi hắn: “Giang hồ là cái gì?”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng: “Đường dài đường xa, núi non ở giữa. Giang hồ của mỗi người không

giống nhau. Có người, giang hồ chính là trách nhiệm tồn vong của quốc gia, có người, giang hồ chính là khoái ý ân cừu, hành hiệp trượng nghĩa.

Về phần giang hồ của ta…”

Lý Bình An dừng lại, trầm mặc một lát. Thúc ngựa một lần đã đến đại dương giang hồ, thuyền ra khơi đã đi xa vạn dặm.

Nghĩ đến đây, hắn lắc đầu cười, không hề nói gì, giơ bình hồ lô đựng rượu, ừng ực ừng ực uống một hớp lớn, sau đó lau miệng, dùng đầu lưỡi liếm ngòi bút, hắn cúi đầu tập trung viết ghi chép ngày hôm nay vào một cuốn sổ nhỏ.

“Hôm nay đã mai táng mười ba thi thể, việc này đã làm sâu sắc thêm mối quan hệ của ta với mọi người thuộc mọi tầng lớp xã hội, thu hẹp khoảng cách giữa ta và xã hội, đồng thời cũng mở rộng tầm nhìn của ta về thực tiễn xã hội. Phát triển tài năng, tiến thêm một bước làm rõ con đường dẫn đến thành công và trách nhiệm của chúng ta với tư cách là những đệ tử trẻ tuổi của Thục Sơn…” Bệnh hình thức chết tiệt –

“ầm-!!”

Xa xa trên chiến trường truyền đến tiếng nổ lớn.

Động tĩnh này…

Lý Bình An tò mò ngẩng đầu, xem ra là có tu sĩ tham chiến.

Chương 363: Học từ những chuyện nhỏ

Khi các tu sĩ của hai bên quân tham chiến, trận chiến diễn ra càng thêm khốc liệt. Riêng quân mình đã hao tổn mấy ngàn người, mười mấy tướng lĩnh đã chết trận.

Lý Bình An cảm thấy, nếu cứ tiếp tục thế này, quân đội sẽ bị tiêu diệt.

Dù sao cũng chỉ là một đám quan tạp nham, chiến lực không tính là mạnh.

Có điều cũng may, khống được mấy ngày thì viện quân đã kéo đến.

Lý Bình An ngồi trên một tảng đá, từng nhóm người đi tới đi lui, vô cùng nhộn nhịp, tựa như đi dạo viếng chùa dịp tết vậy.

Lão Ngưu ở bên cạnh nấu trà.

Đại Đầu lại gần nếm thử một ngụm, chỉ cảm thấy vừa đắng vừa chát, không biết thứ này có gì ngon mà uống.

Lần này, bọn họ không chịu trách nhiệm vận chuyển xác chết nữa, vì có rất nhiều đội quân ở phía

trước họ, họ chỉ là một đám tạp nham, đã bị quên mất.

Sau khi đến đây ba tháng, Lý Bình An mới biết vị trí của bọn họ gọi là sườn núi Dã Nhân.

Vì muốn đóng quân một thời gian nên họ đã dựng trại tại đây.

Cũng chẳng biết ai đã từng nói câu này, cuộc sống chính là người thầy giỏi nhất, sống trong quân doanh, Lý Bình An đã học được rất nhiều điều.

Ví dụ như việc dựng trại đơn giản này, cũng đã bao hàm rất nhiều tri thức.

Hạ trại cần chọn chỗ dựa vào nguồn nước, sau đó quy hoạch trại lớn trại nhỏ, phân công công việc, ai ở phía trước cản địch, ai ở phía sau bảo vệ nguồn tiếp tế.

Sau đó phải sắp xếp binh lính đào chiến hào, chặt cây cối và thu gom quân nhu vũ khí họ mang theo.

Bên trong chiến hào phải đóng cọc gỗ, đầu hướng ra được vát nhọn, được hun cứng bằng lửa.

Bên ngoài chiến hào còn có bố trí trận đuổi ngựa, trước trận bố trí sừng hươu, phía trước sừng hươu là bẫy rập.

Trạm trinh sát, còn có trạm gác ngầm… Những thứ này cũng không thể thiếu.

Lý Bình An nghiêm túc học tập từng kiến thức nhỏ, cho dù là đối với

người khác, những kiến thức

này thoạt nhìn không cần thiết, nhưng hắn nghĩ đến mấy ngàn năm, mấy vạn năm, thậm chí là mấy trăm ngàn năm sau, khi đó, hắn sẽ là một quển bách khoa toàn thư biết đi.

Hoặc là một ngày nào đó nền văn minh nhân loại biến mất, hắn sẽ dựa vào những tri thức tích lũy bấy lâu mà xây dựng lại nền văn minh nhân loại.

Có điều, đó vẫn là chuyện của sau này, còn lúc này, Lý Bình An tập trung chú ý vào chuyện nấu nướng. Nồi sôi, hắn cũng liên tục lắc nồi.

Người xung quanh nghe mùi thơm mà trợn tròn mắt, cứ như nhìn thấy một cô gái khỏa thân vậy. Chiến đấu nơi tiền tuyến, thức ăn cũng không quá phong phú, hơn nữa bọn họ cũng chỉ là đám quân tạp nham không được ai chú ý.

Nhiều nhất chính là nấu ít cháo đặc mà ăn hoặc là nấu chung hạt kê, rau dại, thịt, bỏ thêm tí muối, nấu thành cháo mà ăn, mùi vị cũng chẳng ngon lành gì.

Hoặc là ngâm lương khô trong nước nóng, dù là không no nhưng sẽ không chết đói.

“Ăn thôi ăn thôi!”

Sau khi ra lệnh, hàng chục anh em thủ hạ của Lý Bình An bắt đầu ăn uống vô cùng thích thú khiến người khác phải ghen tị.

Không chỉ thức ăn, Lý Bình An luôn có cách khiến mọi người giải trí vui vẻ.

Dùng cục đá vẽ ô trên mặt đất, chơi nhảy ô.

Dùng gỗ khắc ra con quay, sau đó quất bằng roi hoặc thắt lưng…

Tuyến đầu thi thoảng truyền đến tiếng ầm ầm, thậm chí luôn là vào lúc nửa đêm, khiến người ta ngủ không ngon.

Mỗi lần như thế, Lý Bình An sẽ bê một ấm trà, nhìn về phía xa xăm.

Xem chừng là có quân địch đột kích doanh trại.

Đầu năm dám tập kích doanh trại thì đều là những kẻ hung hãn.

Lại qua một lúc, cuộc chiến phía trước càng thêm sôi nổi. Nhiều toán quân lẫn vào nhau, hệt như một nồi lẩu thập cẩm. Ở nơi hậu phương cũng không còn bình yên nưa, mặt đất rung chuyển dữ dội, khắp nơi đều là âm thanh chém giết.

Khi đến mùa đông, Lý Bình An phát hiện ra một vấn đề: Hắn uống hết sạch trà rồi.

Những ngày này, hắn đã hình thành thói quen uống trà, giờ đột nhiên không còn trà để uống, hắn cảm thấy cả người khó chịu.

Gió càng lúc càng lớn, tuyết rơi cũng ngày càng dày.

Đúng lúc đang nghĩ xem phải tìm trà ở đâu, thì đám tạp quân bọn họ bỗng nhận được lệnh đánh lén đường vận chuyển lương thực của quân địch.

Cũng không biết là tên tướng mắt mù nào lại để cho đám quân này đi đánh lén.

Trong lòng mọi người đều thầm chửi rủa mười tám đời tổ tông của cái tên chó chê mèo mửa này, sau đó mới hùng hổ xuất phát.

Cũng may vẫn có một chuyện đáng mừng, còn có hai toán quân khác cùng phục kích với bọn họ. “Bình An, chúng ta sẽ chết sao?”

Trên đường, Đại Đầu lo lắng hỏi Lý Bình An.

Vào tiền tuyến đã lâu, nhưng đây là lần đầu hắn tham gia chiến đấu.

Lý Bình An lắc đầu, hời hợt nói: “Không có đâu?

Nhưng thật sự có hay không, hắn cũng chẳng rõ.

Lý Bình An mặc bộ quân trang không vừa người, kéo Lão Ngưu đi giữa đám người, tựa như một hạt đậu trong một đống đậu.

Sau năm ngày, họ thuận lợi đến được điểm mai phục.

Tướng quân dẫn đầu yêu cầu họ ẩn nấp đợi lệnh.

Một trận gió thổi qua, đám người lạnh cóng run cầm cập.

Lý Bình An nhặt một cục đá dưới moonhg, tùy ý ném qua một bên, nói với Đại Đầu: “Lát nữa xông lên, ngươi hãy theo ta.

Đại Đầu gật đầu như giã tỏi.

Bọn họ đợi ở đây một ngày một đêm mới chờ được mục tiêu.

Dưới ánh hàng hôn chiếu rọi, trên một gò núi trọc, mấy tên lính võ trang đầy đủ tiến lên từng bi＝ước, đề phòng bị đánh lén:

Nhìn sơ qua cũng biết, đây là một đội quân tinh nhuệ.

“Rầm rầm rầm!”

Pháo và tên nỏ sượt qua đầu bọn họ như một trận gió, hướng đến đội quân trước mặt.

“Các huynh đệ, theo ta xông lên!”

Tiếng kèn vang lên.

Đại Đầu cẩn thận nắm chặt trường thương trong tay, trán mà lòng bàn tay nhễ nhại mồ hôi.

Từng tốp người xông tới, lập tức đã đến lượt của bọn họ.

Chẳng biết từ lúc nào, trận tuyết đã biến thành mưa đá to như hạt đậu nành, mưa nện lên áo giáp của họ, phát ra tiếng vang lanh lảnh, mưa rơi trên mặt họ, họ đau đớn há hốc mồm.

Rốt cục đã đến hàng bọn họ.

Chương 364: Lão Lục

1853 chữ

Tại thời khắc này, trên trời chỉ toàn khói lửa.

Đại Đầu vuốt mồ hôi lạnh trên trán, hai tay không ngừng run rẩy, thi triển phép đạn pháo vào đám người, chỉ nghe “ầm” một tiếng, sau đó xen lẫn những tiếng gào thảm thiết.

Đại Đầu cảm thấy nhiệt huyết sôi sục, tiếng nổ vừa rồi thật lớn, tựa như một khối sắt nghìn cân đập lên ngực hắn.

Khói lửa quanh quẩn mùi máu tươi, kích thích khoang mũi của hắn.

Sau một khắc, ánh lửa lóe lên trước mặt hắn.

Đầu của hắn tựa như bị búa tạ nện mạnh một cái, trước mắt tối sầm.
“Không sao chứ?”

Có người túm lấy hắn mà kéo.

Đại Đầu lắc đầu, mơ màng nhìn người trước mặt.

Lý Bình An trở tay chém một đao, làm thịt tên binh sĩ xông đến.

“Bình An… Chúng ta sẽ chết sao?” Đại Đầu lại hỏi.

“Nói bậy?” Lý Bình An nói.

Trận mai phục này không quá hiệu quả như dự tính, địch cũng không hốt hoảng vì trúng phải bẫy mai phục, ngược lại còn vô cùng khéo léo, vừa tập trung hỏa lực, vừa duy trì trận hình, không cho kẻ địch bất kì cơ hội nào để lợi dụng.

Trái lại phía Đại Tùy bên này, trang bị không đủ, năng lực chiến đấu cũng chẳng mạnh, xông vào giữa sẽ như trâu cày xuống biển.

Họ dường như là được cố ý phái đến để thăm dò sức mạnh quân địch, hoặc thật sự là tên quan chỉ huy bị úng não.

Lý Bình An nghĩ như vậy.

Tên nỏ mạnh mẽ dội vào bọn họ như mưa, tất cả mọi người đều trở thành bia ngắm, bị bắn trúng từ mũi này đến mũi khác.

Tiếng rít bén nhọn vang lên, một tiếng nổ rung trời lở đất, đám người bị nổ tung đến mức khóc cha gọi mẹ.

Trong mắt họ, toàn bộ thế giới chỉ còn lại một màu đỏ tươi chói mắt. Tiếng nổ ầm ầm kéo nhau mà đến, tựa như lở đất chuyển trời.

Đây chính là chiến trường…

Lần đầu ở chiến trường, Lý Bình An và Lão Ngưu hiển nhiên còn chưa thích ứng kịp, một người một trâu tựa lưng vào nhau, đề phòng có kẻ địch đánh lén.

“Lão Ngưu, tìm quan chỉ huy” Lý Bình An nói.

Bên trong chiến trường bỗng nhiên xuất hiện một nhóm kỵ binh được trang bị áo giáp, tựa những con báo với tròng mắt tròn và vòng eo dẻo dai đầy đặn.

Cầm trong tay một ngọn giáo dài, tay còn lại cầm khiên, trên người đeo hai mươi mũi tên cùng với một chiếc cung.

Người cầm đầu là một người đàn ông hơn ba mươi, cưỡi một con ngựa ô, thân hình cao lớn tựa như một ngọn núi nhỏ.

Mặc chiến bào, tư thế hiên ngang, xem ra hắn là một mãnh tướng thiện chiến dũng mãnh.

Người đàn ông cao lớn nhifnquaan Đại Tùy bị đánh chạy bát nháo, không nhịn được mà hừ lạnh một tiếng.

“Xông lên!”

Đội cung tiễn Đại Vũ ngừng bắn, tiếng ngựa hí vang lên, thân thể mạnh mẽ của chiến mã khom xuống.

Bốn chân phi trên mặt đất như một ngọn thủy triều đen kịt.

Những binh lính Đại Tùy vẫn đang ra sức, giãy dụa bỏ chạy tứ tán.

Nếu chạy chậm, một là bị bắn chết, hay là bị ngựa dẫm mà chết.

“Tránh ra! Tránh ra! Lùi về hai bênh, xếp trận nâng giáo.

Hơn nữa, hơn một nửa số binh lính trong tay hắn đều chưa được huấn luyện gì cả, là một đám chấp vá linh tinh loạn xà ngầu.

Quan chỉ huy khàn giọng rống lên, nhưng giọng nói yếu ớt của hắn vẫn không ngăn nổi đoàn kỵ binh đang mạnh mẽ dâng lên.

Kỵ binh mà họ phải đối mặt cũng không phải là kỵ binh bình thường.

Mà là Kỵ binh Huyền Giáp nổi tiếng của Đại Vũ.

Họ từng sáng tạo hai mươi ngàn ghi chép phá trận, uy danh hiển hách.

Tướng lĩnh Đại Tùy cực kỳ phẫn nộ, nhưng họ cũng lực bất tòng tâm. “Giết!”

Nam tử cao lớn giơ đạo trảm ngựa lên, phát ra tiếng gầm giận dữ.

Binh lính xung quanh bị giật mình bởi khí thế của hắn, vô thức lùi về sau một bước.

Ngay vào lúc này, có một bóng đen từ trong đám người nhảy ra.

Tốc độ cực nhanh, Lý Bình An mới nãy vẫn còn cách hơn trăm mét, khi phát hiện người đàn ông cao lớn đã rời khỏi đội hình, lập tức hành động nhanh chóng, xuyên qua khe hở giữa rừng đao kiếm, xuyên qua từ đám người bên phải đến đám người bên trái.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức hắn tựa như một vệt cầu vồng, người khác không kịp quản ứng. Một ánh đao lóe lên trong không trung rồi biến mất, chao nghiêng chém vào điểm sáu tấc bên dưới hàm của người đàn ông cao lớn. Đạo của Lý Bình An quá nhanh, nhanh đến mức đối phương còn chưa kịp phản ứng, đầu của hắn đã bị chém đứt.

Lão Ngưu nâng thi thể người đàn ông cao lớn, một người một trâu nhanh chóng ẩn vào bên trong đám người.

Từ lúc bọn họ xông lên, đến lúc đầu người đàn ông to lớn bay lên không trung, cho đến khi họ biến mất, tất cả chỉ trong khoảng hai hơi thở.

Hơn nữa, Lý Bình An còn thuận tay để lại thứ đồ đặc biệt trên đầu của người đàn ông ấy.

Đầu người đàn ông to lớn rơi trên mặt đất.

Huyền giáp binh còn chưa kịp phát hiện thống lĩnh của bọn họ đã bị giết, vẫn đang xông lên chiến đấu.

“Rút lui, rút lui.”

Binh lính Đại Tùy chạy khắp núi đồi, quân Đại Vũ cũng không truy đuổi quá xa.

Thứ nhất là lo lắng có mai phục, thứ hai là người đàn ông cao lớn đã chết.

Đến chạng vạng tối, đám tàn binh bọn họ mới lần nữa tập trung lại được. Ngày hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, mọi người đều mệt rã rời, ngồi trong hang đá nghe tiếng gió gào thét, nghe tiếng chiến đấu ầm trời ở nơi xa.

Sắc mặt họ trắng bệch như xác chết, tựa như đang mơ một cơn ác mộng mãi không bao giờ tỉnh dây.

Lý Bình An và Lão Ngưu đứng trong một góc sơn động, nấu trà trên đống lửa.

Có rất nhiều điều cần chú ý khi pha trà, nếu trà chưa chín thì bọt sẽ nổi, còn nếu chín quá thì trà sẽ

chìm.

Chỉ có cách nắm vững quá trình đun sôi nước, trà mới có thể pha ra được màu sắc, mùi thơm và hương vị.

Trà là cướp được từ trên người tên đàn ông cao lớn kia.

Hắn vốn cho rằng đối phương cao lớn thô kệch, sẽ không có thú vui uống trà, không nghĩ tới trong nhẫn chứa đồ lại chứa rất nhiều trà bánh.

Lý Bình An nghiền bánh trà thành bột phấn mịn, pha trà với nước sôi.

Để hòa bột trà với nước, hắn đánh nhanh bằng kim khuấy trà.

Nước trà hòa quyện hoàn toàn, một lượng lớn bọt trà trắng xuất hiện trong tách trà.

Chỉ chốc lát sau, trà đã pha xong.

Chất lượng trà rất tốt, không cần thử đã biết là trà đắt tiền.

Lý Bình An cũng không quá để ý, chia một ít cho những binh lính khác, để bọn họ uống chút trà nóng để bình tĩnh lại

Gió tuyết thổi vào hang.

Thủ lĩnh cũng không biết đã đi đâu, hơn trăm người trong động muốn trở về doanh trại, nhưng họ cũng chẳng rõ họ đã chạy đến đâu rồi.

Đại Vũ, góc tây nam trong quân trướng.

Người đàn ông một mắt nhìn thi thể bị kéo đến trước mặt, lông mày nhíu chặt.

Người kia chính là tên đàn ông cao lớn bị Lý Bình An chém chết hôm trước.

Bọn họ tìm được thi thể ở trong một bụi cây, không chỉ đồ trên người bị cướp, thậm chí cả quần áo cũng bị lột.

Sau khi nghe thủ hạ báo cáo tình hình, người đàn ông một mắt trầm mặc một lát.

Ngón trỏ hắn quẹt qua vết cắt, lè lưỡi liếm vệt máu trên ngón trỏ. Cẩn thận kiểm tra, hắn không nhịn được phải cảm thán:

“Binh khí thật sắc bén, kiếm à? Đạo à?”

Người đàn ông chột mắt biết đệ đệ của mình đã là võ giả cấp sáu.

Có thể chặt đứt đầu của võ giả cấp sáu chỉ trong một đòn…

Đối phương ít nhất là cao thủ cấp bảy, nhưng tất cả các cao thủ cấp bảy đều bị ghi lại ở trong sách.

Người này từ đâu xuất hiện?

Đang nghĩ ngợi thì đột nhiên hắn biến sắc, hắn trừng to hai mắt, nhìn ngón tay mà mình vừa liếm, không ổn rồi!!

Trong máu có độc.

“Tướng quân!”

“Người đâu”

Trong hang đá, Lý Bình An đặt chén trà xuống.

Không biết chất độc mình gieo có bị kích hoạt hay không.

Trước đây hắn từng thấy một kiểu người trong phim truyền hình và tiểu thuyết thích khoe khoang

và có thói quen liếm máu từ đầu dao.

Thế nên hắn thuận tiện để lại chất độc trên cái đầu –

Lão Ngưu giơ ngón tay cái lên, lão Lục –

Chương 365: Giao phong

Gió lạnh “phù phù” gầm thét, thổi bay tuyết trong thung lũng Toàn bộ thế giới đều là một mảnh trắng xóa.

Một đám quân Đại Tùy đi trong gió tuyết, dáng vẻ đau đớn.

Toàn bộ vùng núi im lặng, không có dấu vết của sự sống.

Tuyết lạnh như kim đâm vào da họ, quần áo có cài chặt đến đâu cũng không thể chịu được gió tuyết.

Nên đi đâu?

Mấy ngày hành quân, rồi lại tan tác, hoảng sợ bỏ chạy.

Bây giờ, tuyết rơi dày đặc trên bầu trời khiến việc xác định đâu là đâu càng khó khăn hơn.

Dưới tình huống này, bọn họ chỉ có thể đi theo Lý Bình An.

Bởi vì hắn là người duy nhất nói hắn biết đường.

Nhưng rốt cuộc hắn có biết đường hay không, không ai nói chắc được.

Bởi vì có người phát hiện, người xem bản đồ không phải Lý Bình An mà là con trâu bên cạnh Lý Bình

Một người một trâu ngẫu nhiên còn thảo luận nho nhỏ gì đấy.

Tóm lại Lý Bình An có biết đường hay không, bọn họ không rõ ràng.

Nhưng khẳng định là có gì đó không ổn –

Thế là tốp năm tốp ba người thương lượng, dần dần tách ra.

Lý Bình An và Lão Ngưu thương lượng, hắn lựa chọn một con đường có vẻ xa và vắng vẻ.

Con đường này mặc dù là xa nhất, nhưng lại có một ngọn đồi và một khu rừng che chắn.

Đây chắc chắn là nơi an toàn nhất để tránh xa chiến trường.

Đến cuối cùng, chỉ có một số người Đại Đầu đi theo Lý Bình An.
“Bình An, chúng ta có thể còn sống trở về sao?” Đại Đầu hỏi.

“Có thể mà” Lý Bình An nói.

Họ trốn đằng sau con dốc khuất gió, che kín quần áo lại.

Kiệt sức vì trận bão tuyết, họ sẽ tiếp tục lên đường cho đến khi gió

ngừng thổi.

Ngay khi mọi người sắp không kiên trì được nữa thì một ngôi miếu hoang vắng xuất hiện trước mặt họ.

Đám người bất chấp tất cả, lao vào như bầy sói đói.

Họ chặt một số gỗ từ ngôi miếu, dùng nó để đốt lửa.

Phía trên là chiếc nồi sắt đã ở bên Lý Bình An đã lâu, trong nồi nấu cháo bằng nước tuyết tan.

Liên tiếp ăn mấy bát, trong bụng dâng lên một cảm giác nóng bừng, mọi người nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Lý Bình An cởi áo giáp, thay bộ thanh sam của hắn.

“Ừm, vẫn là mặc áo của mình dễ chịu hơn.

Lý Bình An viết một chữ “Tĩnh” trước miếu, nuôi dưỡng hạo nhiên chi khí, ngăn chặn gió tuyết bên ngoài để những binh lính trong miếu có thể ngủ ngon.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi một bóng người mơ hồ.

Lý Bình An ngồi bên cửa sổ ngôi miếu, nỗi cô đơn thần bí bao trùm thân hắn. Có người?

Mặc dù đối phương đã cố gắng ẩn giấu hơi thở, nhưng không thể nào qua mắt được hắn. Một nhóm bốn người do tên chột mắt cầm đầu, bốn người đều đeo kiếm đỏ trên hông. “Đại nhân, ngài trúng độc, chi bằng cứ giao cho huynh đệ chúng ta. Một người nói. “Đúng thế, chúng ta nhất định sẽ chặt đầu tên tiểu tử này, báo thù cho Nhị gia!”

“Không đáng ngại, độc kia không giết được ta.

Thân là võ giả cấp sáu đỉnh phong, có sức sống mạnh mẽ, tay chân gãy tái sinh cũng không thành vấn đề, giết được hắn không đơn giản vậy.

So với chuyện bị trúng độc, tên chột mắt càng quan tâm về người thần bí đột nhiên xuất hiện trên chiến trường hơn.

Nếu thật sự là võ giả cấp bảy không có tên trong sách, hoặc là một thế lực nào khác, như vậy sẽ tạo ra sức ảnh hưởng khó lường cho tình hình chiến sự.

Dưới ánh trăng, dường như có một lớp sương khói mỏng manh.

“Đại Đầu Đại Đầu!”

Đại Đầu mơ màng tỉnh lại.

“Bình An? Sao thế?”

Lý Bình An lại đi gọi những người khác dậy, giao bản đồ Lão Ngưu vẽ cho Đại Đầu, còn tốt bụng cho bọn họ thức ăn: “Cứ tiếp tục đi theo con đường này, nếu như may mắn thì có thể rút quân về doanh”

Đại Đầu hơi sửng sốt: “Vậy còn ngươi?”

“Không cần lo lắng cho ta, các ngươi đi rồi ta sẽ không còn vướng tay vướng chân nữa.

Mắt Đại Đầu sáng lên, hắn đã luôn cảm thấy Lý Bình An không thể tầm thường.

“Ngươi có thể thoải mái xử bọn chúng!”

Lý Bình An: “Không, ta có thể thoải mái chạy trốn, kỹ năng chạy trốn của ta rất đỉnh!”

Đại Đầu lặng lẽ chạy ra ngoài từ cửa sau của ngôi miếu.

Cùng lúc đó, năm người tên chột mắt đã nhận ra đối phương có ý đồ chạy trốn, nhưng chúng không ngăn cản.

Bởi vì người bọn chúng cần tìm chỉ có một, mấy tên tạp nham kia có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Một nhóm người xông vào miếu, chỉ thấy trong miếu có một người áo xanh.

Thoạt nhìn, người đó khiến cho bọn chúng cảm giác rất quái dị.

Một tay ôm một bảo tháp to bằng người, tay còn lại nắm một con trâu.

Hả? Gì thế?

Lý Bình An tay nâng bảo tháp, sắc mặt nghiêm túc

Không khỏi nhớ tới một câu thoại kinh điển.

Dù là cõng vực sâu trên lưng, chỉ cần một tay nâng tháp, ta Lý Bình An vẫn vô địch thế gian.

Sau đó, hắn nắm tay còn lại, vung quyền.

Nắm đấm xé gió, tiếng sấm đè ép âm vang.

Phịch một tiếng, tên chột mắt đỡ một quyền này, lại bị đẩy lui ba bước. Quả nhiên rất mạnh:

“Tiếp chiêu”

Độc nhãn quát to một tiếng, bộc phát một luồng dao động khí huyết mạnh mẽ.

Cơ bắp khắp người hắn nổi lên, như có một con ngựa hung hãn đang phi nước đại trong người, tạo cho hắn một cỗ sức mạnh uy hiếp mạnh mẽ.

Hắn bỗng nhiên thở ra hơi nóng, bàn tay trái nâng lên, tay phải mang theo khí thế như sấm rền.

Hai người quyền chưởng tương giao, phát ra những âm thanh va chạm trầm đục.

Hai bên đều cảm nhận được một cỗ sức mạnh khổng lồ va vào trên tay của mình.

Lập tức không tự chủ được mà lùi vài bước.

Tên chột mắt tin rằng mình đã tu luyện bí pháp của gia tộc mấy chục năm, thân thể đã đạt đến đỉnh

cao.

Cho dù cùng là giao thủ với võ giả cấp sáu đỉnh phong cùng đẳng cấp, hắn cũng sẽ không bị thua. Nhưng mà sau một chiêu này, hắn hơi hoảng hốt.

Người Thiên Phạt mặc dù không thể cảm ứng được linh khí, nhưng lại có được thân thể cực kỳ mạnh

mẽ.

Đây không phải chuyện luyện bí pháp nào đó có thể so sánh.

“Không sai”

Lý Bình An khẽ cười một tiếng, lần nữa vung ra nắm đấm.

Tay tên chột mắt thủ thế chưởng ấn, không tránh né mà đón đỡ một quyền này…

Chương 366: Xâm nhập vào hậu phương kẻ địch

1896 chữ

Không một lời dư thừa, hai người tựa như hai ngọn núi cao va chạm nhau, đan xen thành một âm thanh chói tai, khiến người ta có ảo giác như đang ở trong một cơn bão dữ dội.

“Ầm” một tiếng thật lớn, ngôi miếu ầm vang sụp đổ.

“Lên kiếm!”

Cùng lúc đó, những thanh phi kiếm màu đỏ trên thắt lưng của bốn người đằng sau tên chột mắt cùng nhau xuất ra.

Ánh kiếm càng lúc càng lớn như mặt trời mọc, không ngừng tạo thành một màn kiếm trên bầu trời. Lý Bình An vung tay lên, phóng đại Bạch Ngọc Kinh lên mấy lần, giống như một tấm khiên tự nhiên, chặn lại ánh kiếm.

Tên chột mắt đánh một chưởng Thiên Ấn nhưng chỉ đẩy hắn lùi lại vài bước, chẳng hề có tác dụng. Bốn người đều giật mình.

Đây rốt cuộc là pháp bảo hộ thân gì đây? Kỳ lạ quá.

Không chỉ có thế, trước pháp bảo này, muốn vận chuyển linh khí cũng gặp khó khăn.Thấy Lý Bình An muốn sử dụng pháp bảo, sắc mặt năm người đều khẩn trương, trong lòng suy nghĩ.

Rốt cuộc pháp bảo này có năng lực gì?

Pháp bảo có nhiều nguồn khác nhau, một số được sinh ra tự nhiên trên thế giới, một số khác do con người rèn ra.

Theo chức năng của chúng, chúng có thể được chia thành nhiều loại: tấn công, phòng thủ, phụ Có vô số công dụng, trong chiến đấu, một món pháp bảo đôi khi có thể lật ngược tình thế trận chiến.

tro…

Một số có thể triệu hồi linh hồn hỗ trợ chiến đấu, một số có thể triệu hồi sấm sét và một số có thể giải phóng ngọn lửa nhấn chìm mọi thứ…

Mà món pháp bảo này thoạt nhìn thì vô cùng phi thường.

Ngoại hình là một cái tháp, chẳng lẽ nó có thể khống chế quỷ hồn yêu ma?

Hay là có khả năng đặc biệt nào đó?

Nghĩ vậy, bọn họ lập tức dàn trận sẵn sàng đón địch.

Chỉ thấy Lý Bình An giơ cao Bạch Ngọc Kinh như nâng một cây chùy lớn, vung mạnh đập bọn

chúng. DM!?

Dùng kiểu gì vậy?

Bức màn kiếm được hình thành bởi kiếm quang đan xen bị rung chuyển đến mức sụp đổ.

Chỉ mới va chạm đã chia năm xẻ bảy, nện mạnh đến mức bọn chúng không ngóc nổi đầu lên.

“Thật sự kỳ lạ, rõ ràng là võ giả nhưng lại có pháp bảo hộ thân, lại còn kỳ lạ như vậy…”

Không đợi tên chột mắt suy nghĩ nhiều, Lý Bình An vung Bạch Ngọc Kinh, lần nữa đập về phía hắn. Tên chột mắt vội vàng né tránh.

Trong chốc lát, mặt đất rung chuyển, giống như trò chơi đập chuột.

“Am!!!”

Một người trong đó chậm một bước, bị Bạch Ngọc Kinh đập lên người, trong miệng phun máu, bị đánh mạnh đến mức không còn sự sống.

Khi bị đập, trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ.

“Tiểu tử ngươi con mẹ nó chơi dơ”

Lý Bình An bỗng nhiên ngẩng đầu: “Ái chà, còn có viện quân. Đừng

nói lấy một chọi năm, dù là một chọi năm mươi cũng có xá gì?”

Dứt lời, Bạch Ngọc Kinh đột nhiên phóng to thêm mấy lần, ầm vang một tiếng đập về phái bọn chúng.

Cũng may tốc độ không nhanh lắm nhưng lại mang theo áp lực khiến người ta muốn đầu hàng.

“Tránh mau!”

“Âm ——!!!”

Tựa như là có một chiếc chuông lớn kêu ầm vang bên tai, chấn động đến mức chúng choáng đầu hoa mắt.

Chờ khu chứng lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện kẻ địch đã biến mất.

Cà khịa xong lại chạy?

“Đại nhân!”

Vài người lần lượt xuất hiện, tất cả đều là tu sĩ của gia đình tên một mắt.

Mỗi người đều có sức mạnh cường đại, đều không tầm thường. Độc nhãn một mặt lạnh lùng: “Đuổi theo!”

Vừa dứt lời, Bạch Ngọc Kinh trước mặt bỗng nhiên chấn động.

Đám người nhao nhao giật mình, tưởng rằng kẻ địch chừa lại chiêu trò gì..

Ai ngờ tòa Bạch Ngọc Kinh này bỗng nhiên thu nhỏ, sau đó bay đi với tốc độ cực nhanh.

“Chạy mau lên, nhanh nữa lên”

Trên đường núi, Lão Ngưu bốn vó phi nước đại.

Hai chân Lý Bình An kẹp lấy bụng trâu, thân thể ngửa ra sau, suýt nữa thì bị văng ra.

Trong miệng còn đang kêu: “Nhanh thêm chút nữa!”

Chuồn thôi chuồn thôi –

Chạy một ngày một đêm, xác định quân địch không tiếp tục đuổi theo, Lý Bình An mới thở dài một hơi, trốn trong hang động với Lão Ngưu.

Haiz ~

Lý Bình An thở ra một hơi.

Sử dụng Bạch Ngọc Kinh, khiến hắn cảm thấy hơi rã rời. Lão Ngưu trong nấu canh.

Trong sơn động, còn có một con gấu đen, mặc áo cà sa.

Nháy đôi mắt to đáng yêu, nhìn hai tên xa lạ đột nhiên xông vào nhà mình này.

Nó vốn cực kỳ bài xích.

Bởi vì hiện tại hai nước giao chiến, ai cũng không muốn bị phiền phức, bị cuốn vào trong.

Hơi bất cẩn sẽ bị khám nhà diệt tộc đó –

Nó là huyết mạch duy nhất trong nhà, lúc này nó còn chưa lấy vợ đâu.

Chỉ là tên cường đạo xâm nhập vào nhà nó vô cùng hiền lành mà cắm đầu nó xuống mặt đất.

Thế là gấu đen lập tức đồng ý.

Lý Bình An hỏi gấu đen nơi này là ở đâu, gấu đen nói cho hắn biết, nơi này là lãnh thổ của Đại Vũ. Được rồi, mình đây coi như là đột nhập vào lãnh thơ của kẻ thù.

Gấu đen vừa nói, vừa kéo áo cà sa trên người nó, vẻ mặt ấm ức.

08

“Ngươi lấy cái áo cà sa này ở đâu thế?”

Gấu đen: “Là một tên hòa thượng cho ta”

“Hả?” Lý Bình An rất tò mò.

“Hòa thượng kia xin cơm, trong nhà của ta, đồ ăn cũng không nhiều, hắn liền nói đổi cà sa lấy thức

an.”

“Hòa thượng ăn mày?”

Lý Bình An không khỏi nhớ tới một người quen.

Không chỉ có như thế, hơi thở của con gấu đen này cũng khá quen thuộc.

Lý Bình An lại hỏi: “Ngươi có quan hệ như thế nào với Hùng Đại?”

Hùng Đại là con gấu đen mà Lý Bình An từng quen khi trên đường đến cửa Trấn Yêu.

“Đó là đại ca của ta ~” gấu đen nói, “Ngươi biết đại ca ta?”

“Đương nhiên, hai ta có thể là bạn tốt.

Gấu đen nhớ tới trước đó đại ca từng nói qua với hắn về tổ hợp thổ phỉ.

Nó chợt nhận ra, thì ra chính là hai vị này ~ trong lòng uất ức, hai anh em ta sao lại xui xẻo như vậy

chú.

“Nếu là người quen, vậy không cần khách khí, màn tất cả rượu ngon và thức ăn ngon lên!”

Gấu đen không còn cách nào, đành phải lấy thức ăn ở nhà ra.

Lý Bình An và Lão Ngưu bắt đầu ra tay, không đầy nửa canh giờ đã làm một bàn đồ ăn lớn.

Gấu đen nhìn thức ăn dự trữ cho mùa đông, khóc không ra nước mắt.

Ngay cả đồ ăn ngon cũng hơi khó mà nuốt.

Lý Bình An nói: “Đừng khách khí, người một nhà cả, mau ăn đi.

Gấu đen: ...

Ăn xong bữa cơm, Lão Ngưu nghiên cứu xem nên trốn về bằng con đường nào thì an toàn hơn.

Vốn chỉ định thong dong tản bộ.

Giò ngược lại, tản bộ đến tận hậu phương kẻ địch.

“Ngưu đại ca, ngươi còn biết xem địa đồ ư?”

Gấu đen xúm đến.

“Ngưu… ưu…” Lão Ngưu đắc ý kêu một tiếng. Đúng vậy đó!

“Ấy, bộ quần áo trên người Ngưu đại ca…”

Quần áo làm bằng da trâu thật, rất ấm áp.

Trâu mặc quấn áo làm từ da trâu? Biến thái à!?

Lý Bình An xếp bằng ở trước giường đá, thư giãn đầu óc và kiềm chế mọi lo lắng. hết sức chăm chú, không hề hay biết chuyện bên ngoài.

Chỉ cảm thấy đầu óc thanh tĩnh, thân thể nhẹ như không.

Chớp mắt, trời bên ngoài đã sáng,.

Lý Bình An chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, một luồng nguyên khí lao nhanh trong cơ thể.

Nội lực của hắn đã được cải thiện lên một tầm cao mới, tinh thần được nâng cao và cảm thấy vô cùng thoải mái.

Một tuần chăm chỉ, hắn đã tiến bộ.

Hắn uống thêm một chén canh sáng: “Lão Ngưu, đường chạy trốn tìm được chưa?” Chạy hướng tây! Chắc chắn.

Lão Ngưu tràn đầy tự tin.

Thế là hôm ấy, Lý Bình An và Lão Ngưu tạm biệt gấu đen, xông đến hướng tây.

“Gặp lại – “

Gấu đen vui vẻ chào tạm biệt họ.

Sau ba ngày, một người một trâu lại đầy bụi đất trở về.

Lý Bình An hùng hổ: “Đó là đường chạy trốn sao? Đó rõ ràng là căn cứ của kẻ thù. Hay lắm, nếu ta không chạy nhanh, đạn pháo đã bắn nát quần ta rồi!”

Lão Ngưu ấm ức cúi đầu: “Ngưu… ưu…”

Chuyện này cũng không thể trách ta, nhiều đường như vậy chắc chắn

phải có lúc sai chứ.

“Ngươi nghiên cứu đàng hoàng tí”

Lại qua hai ngày.

Mây đen gió lớn.

Một người một trâu đứng tại một chỗ trên sườn núi.

Phía dưới là một căn cứ của quân Đại Vũ.

Lão Ngưu thề với Lý Bình An rằng chỉ cần lặng yên không một tiếng động đi qua đội hình xung quanh doanh trại là có thể trốn thoát.

Lý Bình An rút đao Phù Tang, chuẩn bị mở một lỗ hổng trên trận pháp.

Đao Phù Tang có thuộc tính kháng phép, rất nhanh, đã rạch ra một lỗ hổng vừa một người qua.

Lý Bình An và Lão Ngưu vui mừng.

Ai ngờ chân trước Lão Ngưu vừa bước vào.

“Am—!!!”

“Trâu của ta!”

“Có kẻ đột nhập”

Ngay sau đó là tiếng kèn vang dội.

“Chết tiệt, chạy”

Lý Bình An óm lấy một chân sau của Lão Ngưu, nhanh chân chạy trốn.

Lại qua mấy ngày, tại một căn cứ quân Đại Vũ.

“Có kẻ địch đột nhập”

Đông đảo tướng sĩ hùng hùng hổ hổ từ trong lều vải chui ra.

“Mụ nội nó, có thôi đi không!”

Dưới ánh trăng, một người một trâu một đường phi nước đại

“Lão Ngưu, ngươi thật sự có biết đường hay không!?” “Ngưu… uu… ~”

“Bọn cướp cút đi!”

“Cẩn thận”

“Đây là trận độc?”

“Thằng nhãi ranh!”

Chẳng bao lâu, tin tức lan truyền rằng trong trận chiến này, hậu phương Đại Vũ bị một toán quân Đại Tùy phục kích.

(Trước đó có tí sai sót, giai đoạn tu hành sau niết bàn không phải là kim cân, mà là thiên cổ, hiện đã được sửa chữa)

Chương 367: Soát núi càn quét

1292 chữ

Lão Ngưu cúi đầu suy nghĩ, nghiên cứu địa đồ, vẻ mặt hoang mang.

Không đúng, rõ ràng phải đi thế mà…

Gấu đen ôm củ cải đi tới, liếc qua, chợt phát hiện một vấn đề.

Nó vươn tay, xoay ngược tấm bản đồ của Lão Ngưu lại.

“Ngưu ca, ngươi cầm ngược bản đồ rồi”

Lão Ngưu chớp mắt, giật mình chợt ngộ ra. Thảo nào cứ thấy là lạ.

Lý Bình An bất đắc dĩ mà đỡ trán. Lão Ngưu nhà mình chắc không giữ được nữa rồi.

Gấu đen vuốt mặt, trong lòng cảm khái hai tên một người một trâu này, đầu óc đều không bình thường.

Sau đó nó cầm một bản kinh văn, bắt đầu nghiên cứu.

Đây là một môn công pháp Phật Môn có tên là “Niết Bàn Kinh”, do Lý Bình An truyền lại cho nó. Gấu đen nói nó từ nhỏ đã không ăn mặn, cũng không sát sinh, chỉ làm ruộng trồng cây để ăn. Lý Bình An hỏi nó vì sao.

Gấu đen nói nó đánh không lại những yêu quái khác, cho nên nó chỉ có thể đổi sang ăn chay –

Lý Bình An cảm thấy con gấu đen này có chút tài năng.

Cho nên hắn đã truyền một phần "Niết Bàn Kinh" lúc trước Trường Thanh dạy mình cho gấu đen. Lúc đó, sao Trường Thanh lại dạy mình "Niết Bàn Kinh"?

Lý Bình An chìm trong hồi ức.

Khi đó, hắn yểm hộ Liễu Vận ra khỏi thành, gãy mất một cánh tay.

Sau đó hắn chạy trốn đến tứ trấn ở An Bắc, vô tình nhận được một viên Xá Lợi Tử.

Tuy có khả năng bổ khuyết, nhưng nó cũng khiến hơi thở trong cơ thể hắn hỗn loạn.

Cũng là khi đó, hắn quen biết với đám người Trường Thanh, may mắn nhờ có Niết Bàn Kinh của Trường Thanh, hắn mới có thể ngăn chặn luồng khí áp kia…

Qua hồi lâu.

Lý Bình An lấy lại tinh thần, mỉm cười.

Mọi thứ cứ như là chuyện từ rất lâu rồi.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu có một ngày hắn cảm thấy mệt mỏi.

Hắn sẽ đặt một băng ghế ngồi trong một vườn rau xanh.

Trong mắt đều là hồi ức, trong lòng đều là những chuyện đã qua.

Ngoài động, tuyết vẫn lớn như cũ, không có dấu hiệu dừng lại.

Gió bắc thổi tới, không khí mỗi lúc một lạnh hơn.

Lý Bình An đang ăn khoai tây nướng nóng hầm hập, bỗng nhiên cảm giác được vài luồng thần thức quét qua người mình.

Là kẻ địch đang dò xét vị trí của mình.

Lý Bình An khóa chặt hơi thở, kẻ địch đang lục soát núi.

"Lão Ngưu, không còn thời gian, chúng ta cần phải đi!" Lý Bình An

nói.

Trâu ta đã tìm được đường.

Lão Ngưu vô cùng tự tin nói.

Lý Bình An nắm lấy Lão Ngưu móng guốc, “Lão Ngưu, lần này ta vẫn tin tưởng ngươi!” “Ngưu… uu…~”

Cái đuôi trâu vểnh lên, hai mắt nhòe nước.

Bình An

Lý Bình An sờ đầu gấu đen: “Giữ lời chào của ta đến đại ca ngươi nhé, đi!”

Tuyết lớn ngập núi, bóng đêm bao phủ.

Bầu trời tối sầm, sấm sét vang dội, .

Cuồng phong thổi gãy nhánh cây khô khốc giữa mùa đông, phát ra những tiếng vang điên cuồng,

cuốn lên làn tuyết dày đặc.

Những đám mây lớn đen kịt đè nặng bầu trời như một bức tường vỡ sắp sụp đổ.

Trong đêm tuyết, hai bóng người nhanh chóng lao lên đỉnh núi.

Một người là một người đàn ông cao gầy khoảng bốn mươi tuổi, người thứ hai là một ông già

khoảng bảy mươi.

Cơ thể của họ dường như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng mỏng, bị khúc xạ bởi ánh trăng và nền tuyết.

Bóng dáng họ như ẩn như hiện, như thật như ảo.

Băng tuyết không dính thân, không đả thương được họ nửa phần.

Họ tưởng mình thần không biết quỷ không hay, nhưng không ngờ rằng, trên cây thông cách đầu họ vài thước, có hai cái bóng xuất hiện từ lúc nào.

“Ai!?”

Trường đao ra khỏi vỏ, vạch ra từng tia lửa xé toạc không khí, đơn giản, hung hãn và mau lẹ vô cùng, như thể toàn bộ sức mạnh đều tập trung vào một chiêu, không có chỗ cho chiêu sau biến đổi..

Trong chiêu thức tràn đầy khí thế liều mạng một đi không trở lại.

Người đàn ông cao gầy hơn bốn mươi tuổi đã mất mạng.

Ông lão kia cũng bị uy thế của một chiêu này làm cho giật nảy mình, trên ngực hiện lên một vết chém đáng sợ.

Trong đồng hoang vu, những ngọn núi nối tiếp nhau.

Gió thổi qua ngọn cây, âm thanh như quỷ khóc sói tru. Ông lão trở tay kết ấn.

Một tiếng ầm vang lên tựa như núi lở đất nứt.

Mặt đất rắn chắc sụp đổ, vụn băng văng khắp nơi.

Lý Bình An lập tức lách mình tránh thoát.

12:04

Ông lão sải bước, hai chưởng một trái một phải, nhanh như điện giật, hướng thẳng đến chỗ hiểm của Lý Bình An.

Lý Bình An chân trái hướng về sau bật lên, thân thể tung bay.

Hắn muốn né đòn này, nào biết một chưởng này như giòi bám vào xương, không thể né tránh.

Trong lòng bàn tay hắn có hai lá bùa.

Gương mặt cằn cỗi của ông lão lộ ra một tia cười lạnh.

Vừa rồi đối phương đột nhiên ra tay, giết gọn đồng đội của mình, hắn cho rằng thực lực của đối phương vượt xa mình.

Không nghĩ tới, vừa giao thủ đã phát hiện đối thủ cũng chẳng qua chỉ có thế.

Lão giả vung một lá bùa trong tay ra, đồng thời lao lên, một chưởng nhắm vào ngực và bụng Lý Bình

Một chưởng này dùng toàn lực, đủ sức khiến núi lở đá nứt.

Chết đi!!

Hắn gần như hét lên hai chữ này.

Lúc này, hắn chợt phát hiện có một con trâu đứng ở một bên, ôm một quyển sổ nhỏ, ghi chép lại quá trình chiến đấu.

Hả? Đang làm cái gì thế?

Nghi vấn trong đầu chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Thu bút, đóng sổ lại.

Lão Ngưu nhắc nhở Lý Bình An rút lui, viện quân của đối thủ sắp đến.

Nghe lời này, Lý Bình An trở tay, chưởng phong như điện, cuốn về phía sau lưng ông lão

“Ầm” một tiếng vang trầm, không khí chấn động dữ dội.

Lão giả hét một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, lăn xuống dưới sườn núi.

Lý Bình An không dừng lại lâu: “Lão Ngưu, vừa rồi đều ghi chép lại rồi chưa?” “Ngưu… uu…!”

Ông lão nằm dưới đất, lục phủ ngũ tạng đều bị đánh nát.

Giờ phút này chỉ thoi thóp hấp hối.

“Lão Ngưu biến thân!”

Lý Bình An thả người nhảy lên lưng Lão Ngưu, bốn vó phi nước đại, tốc độ nhanh vô cùng. “Ngưu… uu…!”

“Kẻ địch ở hướng đông nam, đang chạy xuống núi”

“Hắn ở kia!”

NHiều giọng nói vang lên tứ phía.

Lão Ngưu tiến vào một mảnh rừng rậm bị bao phủ trong tuyết lớn.

“Lấy pháp bảo!!”

Một tiếng quát lớn.

Nhưng mà, pháp bảo nhanh hơn giọng hét mấy lần..

âm thanh mới vừa lọt vào tai, hai hạt châu to bằng mắt ngựa đã bay tới cách mặt Lý Bình An ba tấc…

Chương 368: Kế hoạch chạy trốn

1935 chữ

Tiếng sắt thép va chạm vang lên.

Phi kiếm Tế Vũ ngăn cản hai viên châu đang bay tới.

Lý Bình An nhảy lên, chạy xuống núi với tốc độ không gì cản được.

Phi kiếm Tế Vũ bay lượn bên cạnh hắn, từ đầu tới cuối vẫn luôn duy trì khoảng cách ba trượng.

Lý Bình An cầm trong tay Phù Tang đao, dưới chân đạp Yến Tử xuyên tầng mây.

Gặp phải kẻ địch, một là hắn lập tức lách qua, sau đó, lấy tốc độ cực nhanh bỏ đối phương lại đằng sau, hoặc là một đao mất mạng.

Đạo Lý Bình An rất nhanh.

Vừa chạm vào là chết, lóe lên liền biến mất, cơ bản có rất ít người có thể ngăn hắn.

“Nhanh lên!”

“Hướng tây nam

“Hai người này chạy quá nhanh.

Nhiều giọng nói cứ đan xen vào nhau.

Gió gào thét, tốc độ của bọn họ càng lúc càng nhanh, xuyên qua khu rừng như một trận mưa sao băng.

Một đường cắm đầu mà chạy, sau một ngày, Lý Bình An và Lão Ngưu đang ở một nơi trong thôn trang.

Người dân thôn trang sớm đã chạy hết. Trong thôn, trừ những ngôi nhà lá và những ngọn cây trụi lủi thì gần như chẳng còn gì, thật hoang tàn.

Lý Bình An và Lão Ngưu đều thở hổn hển, hiển nhiên là mệt muốn chết rồi.

Theo lý thuyết, nếu như chỉ là chạy trốn một ngày một đêm thì sẽ không mệt đến thế.

Nhưng mấu chốt là cả một đường đánh nhau, kẻ địch đều không phải hạng người tầm thường.

Lại chạy nhiều như vậy, mệt mỏi sức cùng lực kiệt.

Trên người cũng có vài vết thương.

“Lão Ngưu… Chúng ta chạy tới đâu rồi?” Lý Bình An hỏi.

Lão Ngưu nhìn thoáng qua xung quanh, cẩn thận phân tích đủ hướng Đông Nam Tây Bắc.

Cuối cùng kết luận, bọn họ hình như lạc đường rồi.

Lý Bình An đá một cái vào mông Lão Ngưu.

“Ngươi nói đi! Đây là lần thứ mấy rồi.

Lão Ngưu tủi thân xoa cái mông, ngồi xổm một bên nhìn bản đồ.

Trong thôn cái gì cũng không có, chỉ có thể múc một thùng nước lềnh bềnh vụn băng trong giếng.

Lý Bình An uống một hớp lớn, chỉ cảm thấy lạnh thấu tim.

Sau đó lại múc một gáo cho Lão Ngưu.

Lão Ngưu nghiêng đầu đi, tức giận từ chối nói chuyện với hắn.

Xem ra là giận dỗi vì cú đạp vừa rồi, trâu cũng cần mặt mũi chứ

Lý Bình An không còn cách nào khác, đành an ủi nó, sau đó thưởng cho nó ít thịt bò khô.

Giữa trưa là lúc ánh nắng chói chang nhất, nhưng Lý Bình An lại cảm giác không thấy chút nào ấm

áp.

Kiểm tra thương thế trên người, lúc này hắn bắt đầu luyện Quy Tức công.

Nguyên khí chảy thành dòng, khí thông đến chu thiên.

Thần, tâm, khí, ba nhà về cùng một chỗ, một hít vào, một thở ra.

Một ý nghĩ cũng không thể nghĩ tới, mọi suy nghĩ đều im lặng, sự tĩnh lặng vô cùng sống động.

Vận chuyển lửa chu thiên, mượn nguyên khí trị liệu thương thế.

Một lát sau, hắn cảm giác tứ chi ấm áp, toàn thân giống như đang say.

Trong bụng dần dần nóng lên, sức nóng ngày càng gia tăng.

Trong bụng như có nồi canh sôi, khí đang lên rồi hạ xuống.

Ot ot ot~

Bụng truyền đến tiếng vang.

Rất nhanh, một cái nồi lớn được đặt trong ngôi nhà tranh đổ nát.

Các loại nguyên liệu nấu ăn bày biện bốn phía.

Lý Bình An ngồi đối diện với Lão Ngưu, ăn từng ngụm thịt dê.

Các món dùng kèm cũng rất đầy đủ.

Dùng nhẫn trữ vật chứa đựng đồ ăn, đoán chừng có rất ít tu sĩ làm vậy.

Làm thế khác nào dùng vàng làm xẻng xúc phân.

Bên ngoài vẫn đang tuyết lớn dày đặc.

Mặt đất trắng xóa, gió lạnh, bông tuyết to bằng bàn tay.

Lý Bình An vừa ăn nồi lẩu, một bên lo lắng lấy chuyện kế tiếp.

Tên chột mắt đứng ở trên núi, nhìn một mảnh trắng xóa dưới núi.

Trong tầm mắt hắn, dòng người nhốn nháo.

Không chỉ phái đi một lượng lớn tu sĩ mà còn có hơn 10.000 binh sĩ tiến hành lục soát toàn diện ở hậu phương.

Hơn năm mươi tham gia soát núi, chết mười hai người, bị thương năm người.

Sức mạnh siêu phàm của người bí ẩn đã thu hút sự chú ý của cấp trên.

Đối phương đã thể hiện được sức mạnh thực sự của hắn hay chưa?

Có phải đến chấp hành nhiệm vụ bí mật hay không?

Hay là có âm mưu gì to lớn hơn.

Trên chiến trường, chỉ cần hơi bất cẩn là một đi không trở lại.

Ai cũng không dám chủ quan.

Thế là, sau mười ngày, số người tham gia tìm kiếm đã lên tới hai vạn người.

Phạm vi tìm kiếm không ngừng mở rộng, thái độ mạnh mẽ như thể họ sẽ không dừng lại cho đến khi tìm thấy hắn.

Cùng lúc đó, động tĩnh lớn như vậy cũng khiến Đại Tùy chú ý.

Trong doanh quân đội, nữ hoàng Đại Tùy đang nghe một số thông tin tình báo về kẻ thù do gián điệp của nàng soạn ra, Liễu Vận cúi đầu nhìn sa bàn, chữ lọt chữ không.

“Gần đây, ở Đại Vũ, gần hai vạn người đã được điều động đến vùng chiến sự ở cùng khu vực để tìm kiếm vùng núi”

“Lục soát núi?”

Liễu Vận bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Đúng vậy, dường như đang tìm ai đó.

“Tìm ai? Điều tra thêm”

Lúc này, có giọng nói truyền đến từ bên ngoài trướng.

“Thư viện Hoài Lộc – Cảnh Dục cầu kiến

“Vào đi”

Công tử văn nhã mặc một thân áo trắng, bội kiếm treo bên hông, hành lễ.

“Bệ hạ, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng”

Liễu Vận gật đầu, để thị nữ bưng chén rượu đến: “Cảnh công tử, quả

nhân chúc ngươi, trận chiến đầu tiên mã đáo thành công"

Cảnh Dục hơi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hơn một năm ở trên chiến trường, Cảnh Dục lần đầu tiên được nhận nhiệm vụ ra trận, trước đó hắn chỉ chăm ngựa và cho heo ăn.

Điều này khiến Cảnh Dục vô cùng khó chịu, hiện tại vất vả lắm mới được nhận nhiệm vụ.

Phá hủy mỏ linh thạch của kẻ thù ở khu vực Đại Đồng.

Mặc dù đây chỉ là một bước nhỏ của Cảnh Dục, nhưng lại là một bước tiến lớn của nhân loại.

Cảnh Dục mang theo mười vị đồng môn ở thư viện Hoài Lộc.

Còn có mấy vị tu sĩ và võ giả trong quân, tất cả đều là tinh anh.

Dựa theo kế hoạch, bọn họ sẽ cải trang, ẩn mình đến khu vực mục tiêu, khiến cho kẻ địch trở tay không kịp.

Cảnh Dục bóp thắt lưng, viết một phong thư cho bạn thân của hắn – Lý Bình An.

Trên thư viết: "Cuối cùng đã đến lúc ta, Cảnh Dục, ghi danh sử sách!"

Nói mới nhớ, tên này đã gần một năm không hồi âm cho mình.

Không phải là hắn đã hát hiện mình dùng tên hắn đi thanh lâu, tuyệt giao với mình rồi chứ?

Bình An hẳn là sẽ không nhỏ mọn như vậy.

Cùng lúc đó, tại khu vực Đại Đồng.

Mỏ linh thạch Nghiêng Sán .

Một âm thanh ầm ầm vang vọng khắp bầu trời, những mảnh linh thạch chưa hoàn thiện rơi ra từ khối ban đầu được vận chuyển đến khu vực được chỉ định.

Những viên linh thạch này chưa được gia công, có sự khác biệt so với những viên linh thạch đang lưu hành trên thị trường.

Tương tự như muối thô chưa tinh chế.

Nơi đây được canh gác đặc biệt nghiêm ngặt, có rất nhiều lính gác công khai lính gác ngầm, không ai dám xông vào một cách tùy tiện.

Cáchhầm cầu vài trăm mét, một người một trâu nhô đầu lên khỏi mặt đất.

“Lão Ngưu, đây là nơi nào?”

“Ngưu… uu…?”

Lão Ngưu nhìn thoáng qua bản đồ, vô cùng chắc chắn nói đây là địa bàn Đại Tùy, chúng ta sắp thoát.

Quả thật là một người dám hỏi, một kẻ dám nói.

Lý Bình An búng trán Lão Ngưu một cái.

Cẩn thận quan sát, lúc này mới xác định nơi đây hẳn là một mỏ linh thạch của quân địch.

“Lão Ngưu, thế nào? Nghĩ cách cho nổ nó!”

Mỏ linh thạch khá hiếm có, huống chi còn là mỏ của quân địch.

“Lão Ngưu, chuẩn bị kế hoạch kĩ càng”

Thế là, Lão Ngưu lấy quyển sổ nhỏ vạn năng ra, ho nhẹ một tiếng

Kế hoạch như sau: Kế hoạch 1: nhanh chóng chạy trốn.

Kế hoạch 2: chạy trốn thật nhanh chóng.

Kế hoạch 3: hoảng hốt chạy trốn.

Kế hoạch 4: vắt chân lên cổ chạy như điên.

Tổng kết một câu, trăm kế vạn kế, kế hay nhất là bỏ chạy.

Lý Bình An giật lấy quyển sổ rồi tiện tay ném ra ngoài.

“Chúng ta hãy để sách sang một bên và vào thực chiến thôi” Lý Bình An nói.

Trước tiên dùng đao Phù Tang phá vỡ trận pháp.

Sau đó, một người một trâu kiểng chân lẻn vào, bắt một tên lính Đại Vũ, kéo hắn vào trong góc đập

một trận.

“Lão Ngưu, ngươi đợi ta ở đây, ta đi thám thính”

Lý Bình An thay quần áo lính Đại Vũ, quang minh chính đại đi ra ngoài.

Cảnh Dục cải trang binh sĩ, cẩn thận từng li từng tí đi đi vào mỏ linh thạch Nghiêng Sán. Những nơi như này, đều sẽ có khẩu lệnh.

Lúc này, hắn thoáng nhìn một tên binh sĩ lạc đàn.

Thế là liền đi tới, một cái tay đập vào bả vai của đối phương, giọng nói lạnh lùng.

“Khẩu lệnh!”

Lý Bình An sững sờ, vận chuyển nguyên khí quanh thân, đồng thời thuận miệng nói:

“Thiên Vương Cái Địa Hổ, gà con hầm nấm.

Bảo tháp trấn sông yêu, cây nấm thả quả ớt.

Vừa nói vừa chuẩn bị ra tay, giải quyết đối phương.

Ai ngờ người kia chỉ là “Ừ” một tiếng, sau đó Ù!?

Lý Bình An mặt mũi ngơ ngác.

quay đầu đi.

Mình đoán đúng!? Khẩu lệnh này kỳ lạ như vậy sao?

Như thể bảo giải đề toán, Lý Bình An viết một bài thơ cổ.

Kết quả lại là câu trả lời chính xác.

Cảnh Dục mang mặt nạ quay người, đi chưa được hai bước đã gặp một đội tuần tra.

“Khẩu lệnh!” Đội trưởng hỏi thăm.

Cảnh Dục ngẩng đầu, rất tự tin nói ra:

“Có gián điệp!”

Đậu xanh?!

Cảnh Dục trợn trừng hai mắt, quay đầu, nhìn Lý Bình An cũng đang mang mặt nạ

Ánh mắt mang theo vài phần mê mang, không rõ đối phương tại sao phải lừa gạt mình. Lý Bình An: 7(ˊV)r

Chương 369: Tên khốn trời đánh

1251 chữ

Tiếng hét lớn lập tức thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Vèo một cái, hơn mười lính canh đã bao vây hắn.

Cảnh Dục không nói nhảm, thừa dịp kẻ địch chưa ổn định mà xông lên.

Chủ động tấn công, trở tay chém một kiếm.

Vạch ra một đường vòng cung, giết chết một người.

“Có địch tập kích…”

Không đợi người kia hô xong, Cảnh Dục đã đâm xuyên kiếm qua ngực của hắn, thuận thế một kiếm

chém chết một người khác

Người chung quanh vây tới bị giết như chém dưa thái rau.

Hắn lập tức chạy về một hướng.

“Dừng lại!”

Lập tức, tiếng gọi ầm ĩ nối thành một mảnh.

Lý Bình An đứng tại chỗ, sửng sốt hồi lâu, lúc này mới hồi phục tinh thần lại. (000)...

Noi xa, có mấy bóng dáng hiện lên.

Rất nhanh đã truyền đến tiếng chém giết.

Hiển nhiên là có cao thủ ra tay, đánh nhau với tên xui xẻo kia.

Lý Bình An cảm thấy người này thực sự thông minh.

Tuy nhiên, việc đối phương gây ồn ào như vậy đã mang đến cho hắn một cơ hội.

Cảnh Dục trốn ơtrong bụi cỏ, bưng bít cái mông, vẻ mặt ngưng trọng.

Bỗng nhiên, đồng tử của hắn co rút lại.

Một chiếc lá lao về phía hắn, trong lòng hắn giật mình.

Vô thức xoay nửa người trên, chỉ nghe "phập" một tiếng, trên bờ vai truyền đến một trận đau đớn thấu tim.

Cảnh Dục vội vàng quay người bỏ chạy.

Mẹ nó"

Không hiểu nổi, thật không hiểu nổi.

Hắn thực sự không rõ vì sao hắn đã hỏi ra mật khẩu nhưng vẫn bị kẻ địch nhận ra.

Chỉ có một khả năng, khẩu lệnh người kia nói với hắn là giả.

Nhưng hắn tại sao phải lừa mình như thế?

Vừa nghĩ, Cảnh Dục vừa quay đầu lại.

Phát hiện có hai người đuổi theo hắn, đều là đàn ông khoác chiến giáp, khuôn mặt thô kệch.

Hai vị võ giả cấp năm.

"Bà nội ngươi, ép người quá đáng, ta sẽ liều mạng với các ngươi"

Mặc dù Cảnh Dục cũng là tu sĩ cấp năm, nhưng thân là thiên tài, hắn hoàn toàn có tự tin mình có

thể lấy một chọi hai.

Ngay khi Cảnh Dục đang chạy loạn, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng xé gió.

Cảnh Dục vội vàng lách mình né qua, là một thanh phi kiếm! !

Kiếm tu cấp năm.

Cảnh Dục vội vàng phát lực, nhanh chóng chạy trốn.

Cho dù là ba tên cấp năm, ta Cảnh Dục vẫn…

Mẹ nó, lại thêm hai tên?

Còn có một người cấp sáu!?

“Ầm ầm —!”

Những tiếng nổ nối tiếp nhau, những luồng không khí mạnh mẽ điên cuồng quét ra.

Cảnh Dục bị cuốn lên giữa không trung, quát to một tiếng.

Một vị phù triện sư cấp sáu, hai vị võ giả cấp năm, cộng thêm một tên kiếm tu cấp năm, cùng rất nhiều võ giả và tu sĩ khác.

Đội hình này đủ sức vây giết cả cấp bảy.

Cảnh Dục tức giận mắng một tiếng, bê mông tăng nhanh tốc độ.

Chỉ có một cái ý niệm trong đầu: chạy trốn.

Đồng thời, hắn ở trong lòng chào hỏi mười tám đời tổ tông cái tên khốn đã nói sai mật khẩu cho

Sau ba ngày.

Cảnh Dục nằm ở trên giường, ừng ực uống một chén thuốc lớn.

Lộ ra bộ mặt đời chẳng còn gì đáng sống.

“Ngươi nói đi, rõ ràng đã cho ngươi tìm đường. Kiểm tra tình hình tí, ngươi ngược lại hay quá, đánh nhau với người ta luôn

A Lệ Á vừa nói, vừa đưa cho hắn một chén thuốc khác.

Cảnh Dục buồn bực nói: “Chuyện này cũng không thể đổ toàn bộ lỗi lên đầu ta, lúc đầu vẫn ổn, ai biết tên thâm độc nào ám hại ta. May lão tử chạy nhanh, không thì cũng chẳng còn mạng mà về. Ngươi đợi đó, chờ thương thế ta lành lại, ta sẽ cho mỏ linh thạch nổ tung”

A Lệ Á chợt nhớ tới đến: “Đúng rồi, ta định nói với ngươi, mỏ linh thạch Nghiêng Sán đã bị người ta

kích nổ rồi.”

“ẶC

Cảnh Dục suýt nữa phun cả miệng đầy thuốc ra, thật vất vả nuốt xuống.

A Lệ Á giải thích: “Bên tình báo lấy được tin tức, mỏ linh thạch Nghiêng Sán quáng bị tập kích. Kẻ tập kích không chỉ trộm lấy lượng lớn linh thạch, lúc gần đi còn phá hủy mỏ linh thạch Nghiêng Sán, muốn khai thác tiếp cũng phải mất thêm mấy năm.

“Ai làm?”

“Không biết, dù sao cũng không phải người do Đại Tùy phái, có thể là tà giáo, cũng có thể là tán tu nào đó…”

Cảnh Dục: “Vậy nhiệm vụ của ta?”

“Ngươi cứ nghỉ ngơi đã, dù sao nhiệm vụ của ngươi cũng đã có người thay ngươi hoàn thành, vậy ta đi trước.”

Cảnh Dục nắm nắm đấm, tiếng “ken két” vang lên, răng suýt nữa bị cắn nát, hắn lên cơn giận dữ. Thật vất vả mới có một cái nhiệm vụ, không ngờ lại bị người khác quấy nhiễu.

Hắn nhớ tới tên khốn cố ý nói khẩu lệnh giả cho hắn.

Lại nghĩ tới tên khốn cướp đoạt nhiệm vụ của hắn.

Hai tên trời đánh”

Cảnh Dục lúc này lại viết một phong thư cho bạn thân Lý Bình AN.

Ở trong thư lên án hai tên khốn kiếp này, nếu hắn biết là ai, hắn sẽ quật mộ tổ tiên chúng lên, cho hai tên cẩu này hai cái bạt tai!

Sau đó lại bày tỏ tâm trạng âu sầu buồn khổ vì không có cách nào cống hiến cho đất nước.

Cuối cùng, hắn bổ sung.

“Ta Cảnh Dục nhất định sẽ nổi tiếng!”

Sau ba tháng.

Hai bên dãy núi chập trùng, biển rừng mênh mông.

Càng đi vào sâu, mùi thơm ngát của núi rừng càng nồng đậm.

Đường dưới chân khi thì nhẹ nhàng, khi thì dốc đứng, tựa như

đường núi thăm thẳm.

“Ngưu… uu…Ngưu… uu…~”

Tiếng đàn nhị vang vọng trong rừng, như tiếng suối chảy xuôi giữa thung lũng. Lý Bình An mang theo mũ rơm, ngồi trên thân trâu.

Lão Ngưu thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng, phối hợp với âm điệu của Lý Bình An.

Theo chỉ dẫn của Lão Ngưu, bọn họ lúc này đã cách xa chiến trường rất xa.

“Lão Ngưu, nơi này phong cảnh không tệ, lần sau mang Nhuận Thổ cùng đi. “Ngưu… uu…!”

Lý Bình An buông đàn, duỗi cái lưng mỏi mệt.

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Chiến trường lần này thật là không uổng công, diệt được một mỏ linh thạch của kẻ địch.

Đây cũng là cống hiến vì quốc gia.

Lý Bình An sờ chiếc nhẫn linh thạch của mình, chỉ tiếc đều là linh thạch chưa gia công, chưa rất nhiều tạp chất.

Phải tìm người chuyên môn gia công cho mình một cái.

“Lão Ngưu, hát đi!” Lý Bình An cười nói.

“Ngưu… ưu…Ngưu… ưu…Ngưu… ưu…Ngưu… ưu…Ngưu… ưu… ~” “Ô ô ô”

Lý Bình An và Lão Ngưu nhịp nhàng.

Bóng dáng một người một trâu càng đi càng xa….

Chương 370: Trời sắp đổi rồi

Sông bao la, trời in bóng trên mặt nước.

Sông ngòi ngang dọc, Bắc Đẩu lại ngang thẳng tắp.

Tiếng ve kêu ầm ĩ, khu rừng càng ngày càng yên tĩnh.

Người đàn ông chèo thuyền chèo rất vất vả.

Thuyền nhỏ phiêu đãng, như một ngọn cỏ lau, vượt sóng nhanh chóng và vững vàng.

Tiếng cỏ lau chập chờn, tiếng thuyền nhỏ rẽ sóng, hài hòa đan vào nhau.

Một ông lão đứng ở đầu thuyền, một đôi mắt sáng ngời có thần.

Một người trẻ tuổi ngồi trên boong thuyền, trước mặt để một bầu rượu và một quyển sách thật dày.

“Ông nội, ông nói ông đã đi du lịch hơn hai mươi năm, ông đã nhìn thấy hết chưa?”

“Đó là đương nhiên!” Ông lão cười ha ha.

Người trẻ tuổi kính nể nhìn thoáng qua ông nội của mình.

Thời gian trước, ông nội theo quân tham chiến, đi khắp đại giang nam bắc.

Khi còn bé, hắn thích nhất là nằm trên đùi ông, nghe ông kể những chuyện cũ.

Một chiếc bè tre lao qua mặt nước với tốc độ cực nhanh, không giống thứ mà một người bình thường có thể làm được.

“Ai u ông trời của ta, bè tre này sao nhanh như vậy?”

Ông lão chèo thuyền mở to mắt, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng này.

Chiếc bè tre như một mũi tên đâm nhanh vào sóng nước hướng về phía của ông.

Một người trẻ tuổi đứng phía trước bè tre.

Trên đầu hắn mang một chiếc mũ rộng vành, mũ rủ xuống gần như che khuất mặt của hắn, thấy không rõ vẻ mặt của hắn.

Hắn mặc trên người một bộ quần áo cũ nát chắp vá.

Trước ngực nửa mở, bên hông buộc một cái hồ lô, cõng ở sau lưng một cây đàn nhị.

Phía sau bè tre không có người, chỉ có một con trâu.

Rồi ai chèo thuyền?

Bè tre nhanh chóng lướt qua, bỏ xa chiếc thuyền nhỏ của họ. “Ông nội…Có phải con trâu kia đang chèo thuyền không?”

Ông lão:...

“Hình như… Hình như là vậy?”

“Ông nội, ông từng thấy chuyện này ư?”

Lão giả: (O_o)??

Trâu nhà ai mà biết chèo thuyền chứ

“Lão Ngưu, ngươi chèo thuyền một lát nhé.

Lý Bình An xếp bằng ở trên bè trúc, gần đây không biết thế nào.

Tản bộ một vòng ở hậu phương kẻ địch, ngược lại cảm thấy tinh thần thư thái. Luyện tập cũng có thể đạt được kết quả gấp đôi chỉ với một nửa nỗ lực.

Trên đường đi, Lý Bình An gần như đắm chìm trong tu luyện.

Tựa như là rơi vào trạng thái ngủ say ở trong người, rất ít khi tỉnh lại.

Nhiều nhất chỉ loay hoay, ăn một miếng, sau đ lại tiến vào trạng thái quan tưởng.

Ở trong quá trình này, trong từng chi tiết của cuộc sống hàng ngày, hắn đã nhận ra một số phần tinh diệu của Quy Tức công.

Càng luyện càng có cảm giác, giống như đã đạt đến một cảnh giới khác.

Lý Bình An hoàn toàn yên lặng ở trong đó, không biết ngày đêm lưu chuyển.

Lão Ngưu đưa hắn đi, gặp núi trèo núi, gặp nước lội nước.

Một trận gió thổi qua, thương thơm thoang thoảng thấm vào ruột gan.

Không biết đã bao lâu, một buổi sáng sớm, Lý Bình An luyện hít thở, chỉ cảm thấy tâm bình khí hòa, thành thạo điêu luyện.

Tay cầm Thanh Phong gào thét, lá cây khắp núi tuôn rơi.

Một luồng nguyên khí từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, mang theo hơi thở trong lành chỉ có thể ngửi thấy ở vùng núi sâu.

Điều này chứng minh, công lực của hắn đã đạt cảnh giới mới.

“Không tệ không tệ

Lý Bình An vô cùng hài lòng gật đầu.

Hắn vỗ mông Lão Ngưu: “Lão Ngưu, những ngày này vất vả cho ngươi, sau khi trở về sẽ thưởng cho ngươi một miếng thịt bò khô”

Lão cái đuôi trâu vẫy vẫy, đầu ngẩng cao, bước chân nhẹ nhàng.

bọn họ hiện tại chắc đang ở đường chính.

Nhìn vào sự sung túc bên đường chính, tôi đoán nó sẽ dẫn đến một thành phố lớn nào đó.

Lý Bình An hỏi: “Lão Ngưu, chúng ta đến đâu rồi?”

Lão Ngưu chớp mắt, cũng sắp đến rồi.

“Đến đâu cơ?”

Càng đi, Lý Bình An càng cảm thấy có cái gì không đúng.

Thế là thừa dịp uống trà ven đường, hắn hỏi một vị đại nhân.

“Đại nhân, đi tiếp phía trước là nơi nào vậy ạ?”

“Kinh thành đấy”

“Kinh thành?”

Lý Bình An như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Lão Ngưu ngửa đầu, dường như đang nói, bản trâu đâu có thèm lừa ngươi!

Lý Bình An cười sờ lên đầu của nó.

Đến kinh thành cũng được, vừa đúng lúc hắn đang nhung nhớ đồ ăn

ở kinh thành.

Cũng có thể đi thư viện Hoài Lộc thăm bạn cũ.

Thuận tiện đem linh thạch chưa qua xử lý mà hắn lấy được đến đó, tìm phương pháp xử lý.

Lý Bình An nghĩ như vậy, uống một bát trà.

Chỉ nghe thấy vị đại nhân bên cạnh nói liên miên lải nhải, hắn không có ý định nghe tiếp câu chuyện.

Khoan?

Lý Bình An đột nhiên nhíu mày: "Đại nhân, ngài mới vừa nói kinh thành? Xin hỏi là kinh thành nước nào?"

"Ngươi ngủ đến ngốc rồi à?" Đại nhânnhìn người trước mắt với vẻ mặt kì lạ: "Không phải kinh thành Đại Vũ thì là kinh thành ở đâu"

Lý Bình An: .

Đại… Đại Vũ?

Lão Ngưu chớp con mắt, chậm rãi cúi đầu xuống.

"Ngưu… uu…Ngưu… uu…Ngưu… uu…!!"

Đại gia uống nửa bát trà, nhìn người trẻ tuổi túm lấy cái ghế, đuổi đánh một con Lão Ngưu.

"Trẻ trâu, người trẻ tuổi ki này thực biết cách chơi!"

Bên ngoài kinh thành Đại Vũ, trong một cánh rừng rậm.

Cây cối xanh tươi um tùm, những thân cây đan xen vào nhau tầng tầng lớp lớp như một tấm lưới

Lão Ngưu ôm gốc cây, tủi thân xót xa.

Lý Bình An bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Vốn cho rằng là thoát khỏi vòng vây kẻ địch là được, ai ngờ lại đi thẳng đến thủ đồ của người ta.

Được rồi, nhập gia tùy tục.

Cũng nên đi một vòng kinh thành của Đại Vũ.

Lý Bình An quyết định: “Lão Ngưu, trở về viết mổ bài kiểm điểm cho ta. “Ngưu… ưu… ~”

Đại Vũ, kinh thành.

Mấy năm nay, Lý Bình An vào Nam ra Bắc, sớm đã không còn là cậu bé ăn xin trong một ngôi làng nhỏ trên núi, phải chơi đàn nhị để xin ăn nữa.

Kinh thành dân số đông đúc, tiểu thương rất nhiều.

Ngoài việc treo một tấm bảng vàng lớn ở mặt tiền, còn treo một tấm bảng hiệu để quảng bá sản phẩm hoặc phạm vi kinh doanh của doanh nghiệp, thu hút làm ăn buôn bán.

Ngoài ra còn có một số món đồ chơi lặt vặt trên giang hồ, những người khiêng theo kệ bán hồ lô đường, những người bán mứt quả, bánh xốp, bánh quẩy, bê giỏ đi giữa đám đông.

Lý Bình An kéo Lão Ngưu đi xuyên qua

đám đông.

So với tiền tuyến ăn bữa nay lo bữa mai, kinh thành ở hậu phương là một nơi thái bình khiến cho người ta muốn đến.

Lý Bình An nhớ tới đoạn thời gian hồi còn ở tiền tuyến ngày trước, lấy quyển sổ du lịch ra. Hắn ghi chép những ngày hắn thâm nhập vào đại bản doan kẻ địch, quyết định lên vào để tìm kiếm

thông tin có giá trị.

EQ thấp: lạc đường, vừa tỉnh dậy đã phát hiện mình tới kinh thành, kinh thành của Đại Vũ. EQ cao: không vào hang sao bắt được cọp, tự giác xông vào lòng địch.

Thời gian cứ trôi đi, một năm rồi lại một ngày, rõ mồn một trước mắt.

Năm tháng trôi qua, là ai sống kiếp luân hồi. Chuyện cũ dài dằng dặc, vui buồn đều có đủ.

Vị đại nhân sát vách trút hơi thở cuối cùng.

Mùa thu trôi qua, tiền tuyến truyền về vài tin tức.

Một cuộc đại chiến giữa Đại Tùy và Đại Vũ diễn ra ở khu vực Quy

Hóa, lịch sử gọi là chiến dịch Quy

Hóa.

Lấy Dự Đông làm trung tâm, bắt đầu từ Đào Lâm ở phía đông và kết thúc tại Nam Khâu ở phía tây. Trải qua thành công trận Dã Nhân Sơn, trận Liễu Nguyên, trận Lục Khẩu và trận Hoàng Bố… Trận chiến cuối cùng diễn ra tại Quy Hóa – sườn Đoạn Long, Hoàng hậu Liễu Vận của Đại Tùy, mặc áo bào trắng, đích thân đánh trống, ngồi giữa chỉ huy quân đội.

Đại chiến bảy ngày bảy đêm, tu sĩ cấp bảy bị thương chí mạng hơn mười người, tu sĩ cấp bảy đỉnh phong chết trận bảy người.

Giám chính của Khâm Thiên Giám cùng hơn một ngàn đệ tử ra trận.

Không ngờ, năm mươi ngàn kỵ binh hạng nặng của Đại Tùy, ba mươi ngàn cấm quân và hơn một nghìn đệ tử của thư viện Hoài Lộ đã được truyền tống đến chiến trường và xuyên thẳng đội trung quân của Đại Vũ.

Liễu Vận không ngủ nghỉ, sáu gia tộc liên tiếp dốc hết sức lực, hết toán này đến toán khác, toàn bộ đều được giải quyết.

Sức mạnh đầu tư vào trận chiến này, quy mô và tác động là chưa từng có.

Hai bên liên tục xuất quân đến hơn một triệu quân, cuối cùng, chiến dịch Quy Hóa kết thúc với thắng lợi thuộc về Đại Tùy.

Nháy mắt, thế giới đã nằm trong tay.

Lý Bình An chợt nhớ, Liễu Vận đã từng khẳng định những lời này khi ngắm trăng.

Hắn vươn tay, đẻ chiếc la rơi trên tay.

Tự lẩm bẩm: “Trời…sắp đổi rồi!”

Lão Ngưu mặc quần áo tử tế, liếc Lý Bình An. “Ngưu… uu… ~”

Phải đi thôi, hôm nay có hẹn.

Lý Bình An cười: “Đi thôi”

Chương 371: Nhờ người không

bằng nhờ mình

1343 chữ

Hôm nay, Lý Bình An đã liên hệ một thương nhân chợ đen.

Hắn sẽ đổi tất cả những linh thạch chứa đầy tạp chất do chưa được xử lý trong tay bằng những viên linh thạch thông thường.

Bởi vì không có giấy chứng minh thân phận, hắn không dám đến những cửa hàng thông thường.

Vào kinh thành Đại Vũ, Lý Bình An trước tiên trà trộn một thời gian.

Kết giao với vài người bạn để tìm hiểu.

Nhờ thế hắn mới tìm được một thương nhân chợ đen đáng tin cậy.

Dù sao thì hiện tại hắn đang ở trong lãnh thổ của kẻ thù, phải giữ thái độ khiêm tốn mới phải. Thương nhân là một gã mập mạp, trong miệng có hàm răng vàng: “Nhờ có tình thương lớn lao của huynh đệ trên đường, ta đã được phong danh hiệu chiến sĩ vô địch trên đỉnh Thúy Vân và trên con đường mười dặm Hoài Sơn. Mạn pháp hỏi ngươi tên gì?”

Lý Bình An ngạc nhiên, lạnh nhạt nói: “Ta đã say tám trăm năm, sẽ không bao giờ già đi, Cảnh Dục. “Thì ra, Cảnh công tử, nghe đại danh đã lâu.

“Chào”

” Lý Bình An chắp tay.

Trên thực tế, hai người ai cũng không biết đối phương là ai.

Dù sao đi nữa, với kiểu nói này, ai cũng sẽ không coi là thật.

“Cảnh công tử, lần này là đến giao dịch linh thạch? Nói thật, tại hạ không có hứng thú gì với những linh thạch bình thường. Có điều ta vẫn sẽ cho Cảnh công tử thể diện, chí ít cũng để Cảnh công tử bán được với giá tốt.

Lý Bình An nói : “Vậy ta cảm ơn ngươi trước”

Thương nhân béo cầm tẩu thuốc, phun ra một làn sương khói thuốc, gật đầu cười.

Hắn từ sáu tuổi đã theo cha vào chợ đen, hạng người gì mà chưa thấy qua.

Cơ bản, hắn chỉ cần liếc mắt là có thể biết được đại khái những điều cơ bản về đối phương.

Chân mang một đôi giày vải, mang theo mũ rộng vành.

Bên hông treo nhiều món đồ nhỏ trên thắt lưng, phía sau lưng treo một cây đàn nhị.

Không phải là danh môn chính phái, cũng không phải đệ tử của gia tộc lớn.

Giống như là một người nông dân.

Lúc này, lại nghe Lý Bình An nói: “Linh thạch của ta có hơi đặc biệt, mong rằng chưởng quỹ chớ kinh ngạc.

Kinh ngạc?

TKhóe miệng của thương nhân béo nhẹ nhàng giương lên.

Không phải chỉ là một ít linh thạch sao? Có gì đáng kinh ngạc.

Xem chừng là người thiển cận thiếu kiến thức.

Lý Bình An liền lấy ra một ít linh thạch mỏ Nghiêng Sán từ trong nhẫn chứa đồ ra.

Tổng cộng có hơn ba ngàn khối, đó là số lượng tối đa mà Lý Bình An có thể mang đi. “Ừm…”

Thương nhân béo kiểm tra linh thạch.

Lấy tay sờ lên, có rất nhiều góc nhọn, lại cẩn thận kiểm tra một phen, phát hiện ẩn chứa trong đó

rất nhiều tạp chất.

Là linh thạch chưa qua gia công.

Thương nhân béo liếc mắt nhìn Lý Bình An, trong lòng đã ngầm hiểu rõ.

Xem chừng là đối phương phát hiện một mỏ linh thạch cỡ nhỏ chưa bị quan phủ phát hiện. Không có quan phủ phê chuẩn, phía tư nhân

không được phép khai thác mỏ linh thạch.

Người này vô tình phát hiện ra mỏ linh thạch cỡ nhỏ, sau khi khai thác lại không có đường nào để gia công linh thạch.

Lo lắng bị quan phủ phát hiện.

Đã hiểu –

Thương nhân béo nhẹ gật đầu, cảm khái tiểu tử này thật may mắn.

Linh thạch này phẩm sắc quả thực không tồi.

Có điều, làm ăn buôn bán, thương nhân béo hiển nhiên không thể nói ra điều này.

Thế là, hắn liền nói: "Linh thạch chỗ ngươi dù màu sắc chất lượng không tệ, nhưng phương khấp khai thác quá thô, khiến cho linh thạch bị tổn hại.

Trong mắt thương nhân béo, đối phương là vô tình phát hiện ra mỏ linh thạch.

Chắc chắn là tự mình khai thác, nhưng mà tự mình khai thác thì sẽ không có phương pháp và kỹ thuật, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến khối lượng linh thạch khối lượng, đồng thời số lượng cũng rất ít.

"Không thể nào, ngài lại xem kỹ"

Lý Bình An vẫn rất tin tưởng vào sức mạnh kỹ thuật chính quy của Đại Vũ.

Thương nhân béo đành phải làm bộ kiểm tra lại lần nữa, rồi nói: "Tại hạ còn có biệt danh là Kim Nửa Cái, có ý là gì? Nghĩa là bất kể món hàng nào, ta chỉ cần nhìn nửa cái là có thể phân thích ra được chất lượng, chưa từng có thứ gì qua mắt được…

Gì đây?

Thương nhân béo bỗng dưng nhíu mày, hắn phát hiện dưới linh thạch có một cái ấn ký. (000)...

Thân thể thương nhân béo lập tức cứng đờ, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống.

Hắn thở hổn hển, đôi mắt trợn tròn, đơn giản là không thể tin vào mắt mình.

Cái này con bà nó là ấn ký của quan phủ, đám linh thạch này có nguồn gốc từ mỏ linh thạch quan phủ mở ra!?

Không phải là buôn lậu đấy chứ?

Thương nhân béo nghĩ đến khả năng này.

Có vài quan viên trông coi mỏ linh thạch giở trò, thỉnh thoảng sẽ âm thầm chuyển một ít linh thạch đến chợ đen để bán, làm giàu đút túi.

Béo thương nhân quyết định tâm thần, không còn dám lãnh đạm, lại thăm dò tính mà hỏi thăm.

“Xin hỏi ngài có bao nhiêu linh thạch như này?”

Lý Bình An duỗi ra ba ngón tay.

Ba trăm?

Thương nhân béo mĩm môi, thầm mắng trong lòng

Ba trăm linh thạch, mua hay không nhỉ?

“Ba ngàn linh thạch.” Lý Bình An nói.

Thương nhân béo thấy hoa mắt chóng mặt mà ngã ngồi trên mặt đất.

Ngực hắn như vừa bị búa tạ nện vào, không thở nổi.

Trong đầu chỉ quanh quẩn bốn chữ.

“Khám nhà diệt tộc!”

Ba ngàn linh thạch?

12:06

Tên tiểu tử này không phải cắm cọc thừa cơ trộm ít linh thạch, lợi dụng buôn bán kiếm tiền, tên này CMN đánh cướp một cái mỏ linh thạch luôn!”

“Chưởng quỹ, ngài thấy sao?”

“Gia, gia ơi! Hôm nay ngài không gặp ta, ta cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì!”

Thương nhân béo vội vàng móc vài viên linh thạch đưa cho Lý Bình An.

“Ta biết tất cả mọi chuyện, ta sẽ không nói gì về ngài hết.

Lý Bình An bị thương nhân béo đuổi ra ngoài, “Cạch” một tiếng đóng cửa lại.

“Thịt dê! Thịt dê đây!”

Tiếng rao bán hàng rong lanh lảnh.

Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi trước bàn, ăn bát canh dê nóng hổi với một nồi bánh nướng mới ra lò.

Vừa nhai thịt dê thơm ngào ngạt, vừa khen không dứt miệng.

“Gia, trâu không được ngồi bàn, lát nữa khách tới không ngồi ăn được.

Lúc này, tiểu nhị đi tới.

Lý Bình An cũng không nói gì, lấy ít tiền từ trong túi ra, để lên bàn.

Mắt tiểu nhị sáng lên, cười haha.

“Gia, ngài ăn ngon miệng”

“Ngưu… uu… ~”

“Chủ tiệm béo béo lúc nãy chắc chắn có danh tiếng không tệ, ngay cả hắn cũng không dám mua, xem chừng là không có mấy người dám mua?

“Ngưu… uu… ~”

Lão Ngưu hỏi vậy làm sao bây giờ, nếu không thì về Đại Tùy?

Lý Bình An do dự, nếu đã không ai mua, cùng lắm thì chính chúng ta luyện!! Nhờ người không bằng

nhờ chính mình…

Chương 372: Mở lò

Cùng lắm thì mình tự luyện, nhờ người không bằng nhờ chính mình

Lúc này, ba bốn tên quan sai trên đường tiến tới.

Ngồi xuống hô to gọi nhỏ.

Chủ quán không dám đắc tội, liền vội vàng cơm bưng nước rót.

Quan sai vừa ăn vừa lớn tiếng la hét cái gì đó.

Những thực khách xung quanh gặp mấy tên quan sai như thấy rắn độc, chưa kịp ăn xong đã thả đũa buông bát rời đi.

Lý Bình An thản nhiên ăn tiếp.

Mặc dù hắn ăn rất nhiều, nhưng dáng vẻ ăn uống lại hào hoa phong nhã.

Chỉ chốc lát sau, bàn của mấy tên quan sai đã ăn xong, lau miệng, tiền ăn cũng không trả.

Một người khác còn gói mang về, nói muốn mang về cho con mình ăn.

Chủ quán miễn cưỡng cười, vất vả lắm mới tiễn được mấy tên này đi.

Nhìn lấy bọn hắn ăn để thừa đồ ăn, chủ quán nhịn không được mà lòng đau như cắt, thấp giọng mắng một câu.

“Súc sinh!”

Bọn khốn này gọi một đống đồ ăn nhưng chẳng ăn hết, ăn được một nửa xong lại thừa mứa ở đây, nhưng hắn đầu còn cách nào khác.

Chủ quán bất đắc dĩ thở dài một hơi, nghĩ đến việc hàng ngày tôi ở đây bận rộn biết bao, kiếm được một ít tiền, còn phải chăm sóc người vợ đang ốm nặng của mình.

“Ông chủ, bát canh dê này của ngươi rất đúng vị, đã lâu ta chưa ăn món ngon chính gốc như thế” Chủ quán quay đầu lại, chỉ thấy người đàn ông mặc áo xanh để con trâu ngồi cùng bàn với mình, hắn liền gượng cười.

“Nói không phải khoe khoang chứ, kinh thành này không nói, chứ canh dê của Vương lão Nhị ta nổi danh trong khu này lắm.

Lý Bình An: “Ngươi không phải người kinh thành?”

Chủ quán vừa lau bàn, vừa nói: “Ta người phương bắc, ông nội của ta nổi tiếng nhờ món canh dê

này, tự mình mở quán.

“Chẳng trách canh dê này lại ngon như vậy, sao lại mở quán ở kinh thành?”

Chủ quán cười: “Không mở nổi ở phương bắc, ở đó rất loạn, thuế má lại nặng, không còn cách nào khác, phải dời đến kinh thành”

Câu chuyện vừa bắt đầu, chủ quán cũng dừng lại không được.

Hắn kể về chuyện mình từ phương bắc đến kinh thành thế nào, mở sạp ra sao, bị đám quan sai ức hiếp thế nào, vợ mình bệnh nặng như nào, còn khoe với Lý Bình An đơn thuốc mới của vợ…

Lý Bình An đưa thay sờ vào chỗ thuốc kia, ghé tay vào chóp mũi ngửi ngửi.

“Ài, sống không bằng chết, nếu ngày nào đó ta sống không nổi nữa, ta sẽ tự đạp chân mình!”

Chủ quán thở dài một hơi, quay đầu lại, lúc này mới phát hiện người áo xanh kia chẳng biết đã rời đi từ bao giờ

“O?”

Chủ quán gãi đầu, hơi nghi hoặc nhìn chung quanh.

Đi thế nào vậy, ngay cả nửa tiếng động không nghe thấy.

Vừa đi qua, chuẩn bị thu dọn bát đũa.

Lại chợt phát hiện cái bàn ở góc khuất có chồng một xấp tiền, gấp đôi số tiền trả cho những món hắn đặt.

Chủ quán sửng sốt, hắn gặp được người tốt.

Đợi ban đêm, chủ quán thu sạp hàng, cầm thang thuốc mua cho vợ và trở về nhà.

“Chàng về rồi”

“Ừm, đói bụng chưa, ta nấu cơm cho nàng, uống thuốc trước đã”

Người vợ ngồi trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, tay cầm kim khâu.

“Đã dặn nàng nghỉ ngơi nhiều mà” Chủ quán trách cứ.

Người vợ nói: “Ngồi không yên, cả ngày ngồi không đến phát hoảng, hôm nay buôn bán thế nào?”

Chủ quán vừa lo vợ mình thức khuya, cũng không quay đầu lại mà nói: “Vẫn vậy thôi, ài! Hôm nay có gặp một người tốt bụng”

“Người tốt bụng?”

Chủ quán kể cho vợ mình chuyện hôm nay hắn gặp người áo xanh nọ.

“Thế giới này vẫn còn nhiều người tốt. Vợ hắn cảm khái nói.

“Nhanh uống thuốc đi, ta đi nấu cơm.

Vợ hắn nhận bát thuốc, ừng ực một hơi uống cạn.

Uống xong, nàng hơi nghi ngờ nói: “Thuốc hôm nay có vị hơi lạ

“Lạ ư? Cũng là thuốc ta mua hằng sáng mà.”

Người vợ cũng không nói thêm gì.

Cứ như vậy, qua mấy ngày.

Chủ quán ngạc nhiên phát hiện sắc mặt của người vợ bệnh nặng ngày càng trở nên tốt hơn, lại qua thêm mấy ngày, nàng đã có thể xuống giường làm việc.

Hai người chỉ cảm thấy là thuốc này có tác dụng, cũng không có suy nghĩ nhiều.

(Lòng nhân ái của thầy thuốc: + 5)

Lý Bình An đang đi trên đường thì nghe thấy tiếng vang, khóe miệng hắn nhẹ nhàng cong lên. Sau đó, hắn cắm đóa hoa trong tay lên đầu Lão Ngưu.

Bát canh dê mùi vị thật sự rất ngon, Lý Bình An chợt nghĩ sau này phải ghé ăn lần nữa.

Chỉ có lý do đơn giản vậy thôi, chẳng qua là chuyện tiện tay mà làm.
“Có người cầu đạo vượt ngàn núi

Có kẻ sống tự tại yên vui

Mình ta theo gió đi xa khuất

Chỉ ước còn sống mãi trên đời”

Một người một trâu đi trên con đường nhộn nhịp, vừa đi vừa quan sát mọi người xung quanh, lại vừa nghĩ về những việc cần làm ngày hôm nay.

Lão Ngưu nhai thịt bò khô, vẻ mặt hạnh phúc.

Khi bọn họ trở lại chỗ tạm trú ở Đại Vũ thì đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Lý Bình An và Lão Ngưu, mỗi người đều bưng một chồng sách cũ.

Đều là nwhnxg quyển sách cũ đến không thể tưởng tượng nổi, từng quyển tqngf quyển nặng chình chịch như cục gạch.

Có vài trang sách đã ố vàng, tuổi đời đã lâu, trang giấy vừa mỏng vừa giòn, như thể chỉ cần một trận gió là có thể thổi tan tành.

Những quyển sách này là bọn họ tìm được ở chợ đen, rất rẻ, một viên linh thạch một quyển, sách

nào quý hiếm hơn thì hai va viên, họ tìm được trên sạp hàng.

Nội dung đều liên quan tới luyện chế đan dược.

Lý Bình An cũng không phải là muốn luyện đan, mà là muốn mượn kiến thức sức mạnh của việc luyện đan mà loại bỏ tạp chất trong linh thạch.

Đương nhiên, nếu có thể học được ít kỹ thuất luyện đan thì cũng có chỗ tốt

Lúc này hắn đã học được cách luyện chế linh dược với cách gieo trồng các loại linh dược.

Nếu có thể học được cách luyện đan thì còn gì bằng.

Mà mục tiêu của hắn lại chính là trở thành một quyển bách khoa toàn thư biết đi.

Toàn năng –

Lý Bình An và Lão Ngưu mua rất nhiều đồ ăn, chuẩn bị bế cách luyện đan.

quan ở phòng mấy ngày để nghiên cuus

Quả nhiên, mấy quyển sách rẻ tiền ở chợ đen chẳng có gì hay, nhưng chuyện gì cũng phải học từ căn bản.

“Lão Ngưu, chuẩn bị bắt đầu cố gắng học tập nhé.”

Lão Ngưu nhai thịt bò khô.

Chỉ cần có thịt bò khô, đừng nói luyện đan, luyện ngươi cũng không thành vấn đề!

Lý Bình An mua một cái lư hương sạch sẽ, đặt ở cửa ra vào.

Nếu không loại bỏ được tạp chất của đám linh thạch này, hắn tuyệt đối sẽ không ra khỏi cửa. Sau đó trịnh trọng đốt ba cây nhang. Đốt nhang xong, hắn lại đốt một lá bùa.

Tiêu một viên linh thạch, quỳ bái trời.

Đây là quy tắc hắn học ở Thục Sơn. “Lão Ngưu, bắt đầu đi”

“Đừng ăn”

“...Ngưu… uu…”

Lý Bình An và Lão Ngưu ở lỳ trong phòng, cửa lớn không ra, cửa sổ cũng không bước. Mộng ngắn mộng dài vẫn là mộng, năm này đến rồi lại đi

Chớp mắt đã nửa năm trôi qua.

Lão Ngưu: Ngưu… ưu… ~

Ta hình như hiểu hết rồi.

Lý Bình An gật đầu: “Vậy thì ra tay thôi!!”

Thế là, Lý Bình An mua một cái lò luyện đan cũ kĩ chẳng ai thèm ở chợ đen.

Chuẩn bị loại bỏ tạp chất cho một viên linh thạch.

Nếu như thành công, hắn sẽ luyện chế quy mô lớn.

“Lão Ngưu, mở lò

Điều chỉnh lượng thuốc: Điều chỉnh lượng thuốc là bước đầu tiên cơ bản nhất, nếu không có liều lượng thích hợp thì hạt giống không thể

nảy mầm.

Bịt kín lò: Nếu cảm giác khí trong lò đã đủ, lập tức điều chỉnh lửa giữ nguyên mức đó. Luyện dược: Cho nguyên liệu vào lò, im lặng quan sát, dụng tâm canh giữ.

Lửa mượn gió mà lớn, gió trợ giúp cho lửa cháy mạnh, Phong Hỏa phối hợp, tinh chất hóa khí.

Dừng lửa: Dừng lửa chính là khi đan đã được luyện thành, tắt lửa nhưng giữ nguyên sức nóng.

Khi đến giai đoạn dừng lửa, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Hơi thở như có như không, thần khí giống như thủ không phải thủ.

Cổ Tiên đã từng nói: "Đến lúc thì đan thành".

Bởi vì nếu không được sưởi ấm và nuôi dưỡng, thì đan dược không thể sinh ra.

Một bước cuối cùng, nổ lộ.

Lý Bình An nhấc nắp lò.

"Âm

——!!!"

Cái này… Hợp lý không? Cái này rất không hợp lý.

Lý Bình An lấy linh thạch đã luyện xong ra, vốn linh thạch chỉ xen lẫn chút tạp chất.

Sau khi luyện xong

Ngươi đoán xem?

Haha! Tất cả đều là tạp chất!

Lão Ngưu xấu hổ vuốt cái mặt đầy bụi đất, ngửi mùi, vụ nổ này lớn thêm tí, rưới thêm nước sốt, nó

có thể dọn ra bàn được rồi.

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn nóc phòng bị thổi bay.

Thôi rồi, phải đền tiền.

Mấu chốt là, rốt cuộc họ đã sai ở đâu?

Quả nhiên, đóng cửa tự mày mò là chuyện không nên làm.

Chỉ là hắn nên học hỏi ai đây?

O, tiếng gì vậy?

Sàn phòng nứt ra rồi?

Chương 373: Thiên tài

Tạch tạch tạch

O?

Sàn phòng nứt ra một cái khe hở thật nhỏ, ngay sau đó khe hở nhanh chóng kéo dài.

Tựa như sấm rền nổ vang, toàn bộ phòng đều sập.

Động tĩnh rất lớn, khiến người xung quanh chú ý.

Chỉ chốc lát sau, trong đống phế tích, có hai bóng người chui ra.

Lý Bình An bình tĩnh phủi bụi trên người.

Chủ phòng cho thuê đang ôm chậu đựng nước, há hốc mồm, kinh ngạc đến mức không thể bình tĩnh lại được.

Lý Bình An đi ngang người hắn, bỏ số bạc tương đương vào túi hắn

Thất bại rồi ~

Lý Bình An và Lão Ngưu đi trên đường, thứ nhất là đi để hít thở không khí, thứ hai là suy nghĩ xem họ đa sai sót chỗ nào.

Những thứ trên chợ đen hay trên mấy cái sạp bên lề suy cho cùng cũng không đáng tin

Vẫn là nên tìm cách nào đáng tin hơn.

Lý Bình An bắt đầu đi dạo ở kinh thành Đại Vũ, dù gì hắn cũng chẳng biết phải đi đâu, cứ vừa đi vừa nghĩ.

Hắn cũng không sốt ruột, với Lý Bình An, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.

Học y, học luyện đan, học luyện dược, về sau không chừng còn muốn học hội họa, học thổi sáo… Người sống trên đời, cũng nên có vài chuyện muốn làm.

Học được một ngón nghề, là có thể lăn lộn vì miếng cơm ăn.

Lại càng không cần phải nói đến chuyện có nhiều ngón nghề. Cứ như vậy, qua hơn hai tháng…

Một chiếc xe ngựa sang trọng đang chạy trong bầu trời đầy tuyết.

Gió bấc thổi vù vù, kinh thành Đại Vũ nghênh đón mùa đông.

Trong xe ngựa là một thanh niên trẻ tuổi, khoác áo trắng, bên cạnh là hai cái lò sưởi tay. Người trẻ tuổi tên là Vương Ngọc Thư, là một vị Vương gia dòng dõi tại kinh thành.

Dù gì cũng là quý tộc vương thất, thiên phú tu vi cao, thế nhưng lại bị tửu sắc làm mai một. Cuối cùng bất đắc dĩ, cha hắn chỉ còn cách xin nhờ một người bạn cũ, để hắn trở thành đệ tử môn hạ của đại sư luyện đan Phượng Dương.

Vương Ngọc Thư khẽ thở dài một hơi, hiển nhiên hắn không hài lòng với quyết định của cha hắn.

Ông lão theo hắn đến đây cũng thấy thế, khuyên nhủ: “Công tử, có những việc không phải ngài muốn thế nào thì nó được thế nấy,người sống ở đời không thể tùy tâm sở dục (muốn làm gì thì làm)” Ông lão là quản gia của Vương phủ, làm việc cẩn thận hơn năm mươi năm nay.

Ong nhìn Vương gia lớn lên, rất kính trọng hắn.

Vương Ngọc Thư nhếch miệng: “Đã không thể tùy tâm sở dục, vậy ssoong có ý nghĩa gì?”

Ông lão sâu sắc nói: “Ngọc Thư, ngài từ bé đã chưa từng chịu khổ, Vương phủ đã che chở cho ngài

rất tốt. Không nói đâu xa, bên ngoài có một người đi đường mặc áo xanh đi giữa trời tuyết lớn.

Lão giả vừa nói, vừa xốc màn xe ngựa lên.

Gió lạnh lập tức ập vào.

Vương Ngọc Thư nhịn không được mà run lên một cái, nhìn theo

hướng ông lão chỉ

Chỉ thấy giữa trời tuyết lớn, có một người áo xanh cưỡi trên lưng một con trâu đen.

Trên đầu con trâu đen mang một chiếc mũ rộng vành lớn. trên cổ treo một dây chuông đồng, khi đi phát ra tiếng leng keng.

Gió lạnh đến thấu xương tàn phá khắp nơi, thổi mạnh đến mức gốc cây bên đường cũng muốn bật gốc.

Vẻ mặt Vương Ngọc Thư dần trở nên cô đơn, gió tuyết lạnh lẽo như thế, người tu hành như mình còn thấy tê tái vô cùng.

Chắc hẳn người này cũng lạnh không chịu nổi, thế nhưng hắn vẫn rẽ gió lạnh mà đi.

Vì cái gì?

Vì sống, vì một nhà mẹ già con thơ, vì miếng cơm cho ngày mai.

“ài – “

Nghĩ vậy, Vương Ngọc Thư thở dài một hơi.

Ông lão tiếp tục nói: “Ngọc Thư, với người đ, ngay cả chuyện sống còn cũng đã là xa xỉ, thế nhưng công tử ngươi đây..”

Hô hô hô!!

Gió lạnh cuốn lấy tuyết đọng trên đường, bầu trời trở nên u ám, tất cả đều bắt đầu trở nên mơ hồ, tuyết nhảy múa trên không trung, gào thét bay lượn, cách mười bước đã nhìn không rõ bất kì thứ gì.

Vài cây to bật gốc, gió lớn hiếm thấy, khiến lũ ngựa cũng kêu rên, nửa bước cũng khó mà đi được. Một cây đại thụ bị gió thổi bay tới.

Vương Ngọc Thư cố gắng mở mắt ra, hắn thấy cây đại thụ bay thẳng về phái người áo xanh đang cưỡi trâu.

Ngay khi hắn đang cảm thán người này quả thật xui xẻo, hắn đã thấy người nọ giơ tay nắm lấy gốc cây kia, sau đó cắm thẳng xuống mắt đất.

Ầm!!

Hắn cắm thẳng cái cây lớn xuống mặt đất. Chết tiệt?

“Lão Ngưu, đi nhanh lên chút”

Trong cơn gió lạnh này, những con ngựamạnh mẽ kéo xe cũng không thể tiến về phía trước dù chỉ nửa bước.

Vậy mà con trâu đen kia chẳng hề hấn gì, chạy rất nhanh.

Chỉ chốc lát sau đã bỏ xa bọn họ, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bình Cốc.

Sau hai canh giờ, Vương Ngọc Thư mới cưỡi ngựa chậm chạp đi đến.

Không còn cách nào khác, gió tuyết thật sự quá lớn.

Ven đường, nhà tranh và cây cối đều bị thổi lật lên.

Vương Ngọc Thư thở ra một hơi, nhìn trụ sở mà luyện đan sư Phượng Dương ẩn mình. “Công tử, vào thôi”

Ngoại trừ vương Ngọc Thư, còn có rất nhiều người đến đây, mục đích cũng là đến bái sư. Có chừng hơn hai mươi người, đều là người trẻ tuổi.

Mỗi người đều lớn tiếng mắng hôm nay thời tiết thật chó chết.

Lúc này, vương Ngọc Thư bỗng nhiên chú ý tới, phía bên kia có một bóng người quen thuộc đang ngồi xổm.

Là người áo xanh kia?

“Hô hô ~”

“Lão Ngưu, tay nghề nướng khoai của ngươi rất tiến bộ”

“Huynh đài.” Vương Ngọc Thư lên tiếng nói.

“Oi?”

Lý Bình An quay đầu: “Có chuyện gì không?”

“Tại hạ là Vương Ngọc Thư, huynh đài cũng đến bái Phượng Dương Tử học tập phương pháp luyện

dan?”

“Ừm.” Lý Bình An gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Phượng Dương Tử đi ra, không nói nhảm, chỉ nói: "Đều đến đây đi, để lão phu nhìn xem các ngươi có thiên phú luyện đan không"

Lý Bình An chọc Lão Ngưu: "Lão Ngưu, người kia là Phượng Dương Tử.

Hơn hai mươi người tự động xếp thành một hàng, từng người tiến lên cho Phượng Dương Tử quan sát.

"Ừm, không tệ không tệ"

Phượng Dương Tử hết sức hài lòng mà gật đầu.

"Ngươi tên là gì?"

"Văn bối Vương Ngọc Thư.

"A? Ngươi chính là con trai của Tĩnh An vương?" Phượng Dương Tử hơi nhíu mày.

"Chính là tại hạ

"Không tệ, ta sẽ nhận ngươi.

Những người khác nhao nhao nhìn về phía Vương Ngọc Thư.

Rất nhanh, đã đến lượt Lý Bình An.

Phượng Dương tỉ mỉ kiểm tra chốc lát, chân mày hơi nhíu lại, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn qua Lý

Vương Ngọc Thư đàng thầm nghĩ trong lòng: "Người này quả nhiên là người phi thường!"

"Cái này." Phượng Dương Tử vuốt râu: "Lão phu thu đồ đệ nhiều năm như vậy, ai đến cũng không từ chối, có thể hố một hai người đần độn, nhưng lão phu cũng có cách để giữ họ lại, kiếm ít bạc của hắn. Nhưng tiểu tử ngươi là một trường hợp đặc biệt, khiến lão phu rất khó xử.

"Thiên tài, thiên tài đó!"

"Đừng luyện đan, nơi này của lão phu thiếu một chân quét rác, ngươi rất thích hợp, ý ngươi thế nào?"

Quét rác?

Chương 374: Nước đã vong, chỉ có chết mà thôi

Chương 374: Nước đã vong, chỉ có chết mà thôi Quét rác?

Quét rác thì quét rách

Đồng đi xuân tới.

Chớp mắt, đã ba tháng trôi qua.

Đông đi xuân tới, lại là một mùa đón năm mới.

Phượng Dương Tử mởi một lớp học tư thục trong nhà.

Tất cả đệ tử của hắn đều học ở đó.

Phượng Dương Tử quả nhiên là kẻ nào cũng dạy, a miêu a cẩu gì cũng có

Câu này không hề khoa trương, thật sự có một con miêu yêu và một con cẩu yêu.

Còn có hai kẻ không quá thông minh nhưng lại rất giàu có.

Phượng Dương Tử trên cơ bản chính là cho tiền là dạy.

Trừ phi là một kẻ đặc biệt hết thuốc chữa.

Ví dụ như: Lý Bình An.

Lý Bình An vừa quét rác, vừa thầm than thở trong lòng.

Tiêu chuẩn thấp đến thế mà mình còn không bái sư thành công được.

Nói ra sẽ bị người khác chê cười đến chết.

“Ha ha ~”

Phượng Dương Tử nghiên cứu mấy quyển truyện 18+ do Lý Bình An sáng tác, không thể thoát ra

“Sư phụ, sư phụ”

Thân là đại đệ tử – Vương Ngọc Thư nhắc nhở.

“Sư phụ, đến giờ dạy học rồi.

“Dạy học? Ừ, các ngươi trước tiên nên luyện tập, củng cố tri thức của bản thân.

Nói xong, hắn lại lần nữa đắm chìm trong thế giới của mình.

Nhưng mà, đúng thời khắc quan trọng, phần tiếp theo lại không có.

Thế là, hắn vội vàng khom người chạy ra ngoài.

Vội vã gọi: “Bình An, Bình An! Quyển hạ đâu? Quyển hạ đâu?”

Lý Bình An liền thừa cơ lấy sổ ra hỏi thăm mấy vấn đè hắn tò mò. Hắn có rất nhiều sổ ghi chép, có sổ ghi chép kiến thức về linh dược, cũng có sổ ghi chép về quá trình chiến đấu.

Quyển sổ này được dùng để ghi chép kiến thức luyện đan.

Mỗi khi đến lúc này, Phượng Dương Tử sẽ nói cho Lý Bình An toàn bộ kiến thức, không giữ lại thứ gì.

Sau đó chờ hắn đưa cho quyển hạ.

Lý Bình An mỗi lần chỉ viết vài trang, tựa như tác giả đào hố.

Đến thời điểm mấu chốt nhất, hắn sẽ thình lình ngừng lại.

Mặc dù Phượng Dương Tử cực kỳ không đáng tin cậy, nhưng đối với việc luyện đan, hắn luôn luôn có phương pháp đặc biệt.

Còn rất thích nghiên cứu những đồ vật hình thù kì quái.

Ngoại trừ luyện đan, hắn còn có kiến thức cơ bản về việc gieo trồng linh dược.

Ví dụ như, gần đây hắn đang nghiên cứu kỹ thuật lai tạo giống

Lý Bình An có chút tò mò, người ở thời đại này còn biết đến kỹ thuật lai tạo giống?

Tư duy mạnh thế sao?

Hỏi mới biết được thứ Phượng Dương Tử nghiên cứu chính là lai tạo

giữa thực vật và động vật. Kiểu như, chôn heo dưới đất, chờ nó lớn.

Tư duy này… Có phải hơi vượt mức quy định rồi không?

Phượng Dương Tử thường hay có những suy nghĩ cổ quái ít ai nghĩ đến.

Lý Bình An vẫn rất thích nói chuyện trên trời dưới đất với hắn, với vì hắn nói chuyện êm tai, tính cách cũng rất tốt.

Khi nhãn rỗi không có việc gì làm, hai người sẽ cùng uống rượu, nói vài chuyện cũ trong quá khứ. Thời gian trôi qua từng ngày, đệ tử của Phượng Dương Tử đổi từ nhóm này qua nhóm khác.

Có người thấy Phượng Dương Tử gần như không dạy gì cả, thế là bỏ đi. Có người thấy mình có thể tốt nghiệp rồi, nói với Phượng Dương một tiếng.

Phượng Dương Tử rất tùy ý phất phất tay: “Đi đi, đi đi”

Thế là, người kia đã tốt nghiệp.

Còn có những người như Vương Ngọc Thư, không có lý thưởng nhưng bị cha gửi tới,

Vương Ngọc Thư không hề giống những vương tôn quý tộc khác, hắn không ăn uống chơi bời, hắn luôn hướng về thế giới bên ngoài.

Lý Bình An và Lão Ngưu thường xuyên ngậm bút, đi tới đi lui.

Phượng Dương Tử vô tình nói đôi ba thông tin có ích, họ đều sẽ kỹ càng ghi chép lại.

Đương nhiên nóng lòng nhất vẫn là lúc ăn cơm.

Cứ như vậy mà chung sống hòa hợp.

Một ngày nọ, Lý Bình An chợt phát hiện, mình đã có thân phận quan trọng.

Trước kia hắn là tên quét rác, mặc dù bây giờ vẫn là tên quét rác.

Nhưng những đệ tử mới trong môn hạ của Phượng Dương Tử cũng rất cung kính với hắn.

Mọi người đều thân thiết gọi hắn là Bình An ca, còn gọi Ngưu huynh.

Có một lần, Lý Bình An phát hiện Lão Ngưu đang kể cho mấy vị đệ tử mới nhập môn cái gì đó.

Hắn nghe nó ở đó "Ngưu… ưu…….Ngưu… ưu" mà kêu

Các đệ tử bên dưới cái hiểu cái không, thế nhưng họ vẫn rất cung kính.

So với chuyện học tập phương pháp luyện đan, họ nhanh chóng bị trù nghệ của Lý Bình An hấp dẫn.

Thường xuyên vây quanh trong phòng bếp của Lý Bình An.

Lý Bình An dạy họ từ những thứ cơ bản nhất, dạy họ cách cắt thái.

Cũng khá là vui.

"Ngươi luyện đan là vì cái gì?" Vương Ngọc Thư hỏi Lý Bình An.
"Sao?"

Lúc đó Lý Bình An đang kéo đàn nhị, tuổi thọ của hắn đã sắp qua một ngàn rưỡi, hắn hơi nghiêng

"Đời người ngắn ngửi như vậy, ngươi định cứ ở mãi chỗ này? Nếu đời này không có chuyện gì thú vị thì sống có ý nghĩa gì đâu?" Vương Ngọc Thư nói.

Đời người rất ngắn, như thời gian qua nhanh, thoáng qua tức thì.

Đời người cũng rất dài, dài đến ngươi sẽ cảm thấy rất bức bối.

Về phần Lý Bình An, hắn không có khái niệm gì về đời người, dài thì có đủ thời gian đi trải nghiệm, gặp ngàn vạn thứ mới mẻ.

Không lâu sau, Vương Ngọc Thư rời khỏi trường tư thục của Phượng Dương Tử.

Nghe nói là báo danh gia nhập quân đội.

Quân Đại Tùy sắp đánh đến cửa nhà rồi.

Trên đường lớn, luôn có thể trông thấy những thanh niên phận nộ mà xung phong đi lính.

Quân Đại Tùy tới gần, cửa ngõ cuối cùng của Đại Vũ chính là Cố Tiêu Quan.

Một khi Cố Tiêu Quan bị phá, Đại Vũ cũng không còn cách nào quay đầu nữa.

Hai năm trước, Đại Tùy từng thử công phá Cố Tiêu Quan.

Nhưng mà cuối cùng vẫn thảm bại trở về.

Hai năm sau, Liễu Vận tự mình dẫn 60 vạn đại quân, lần nữa công phá Cố Tiêu Quan. Lần này, Đại Vũ điều động binh lực cả nước, điều nhân thủ từ các đại gia tộc, tông môn.

Tất cả những người có huyết thống Đại Vũ, hiểu được tình cảm gia đình, đất nước đều đến Cố Tiêu Quan tham chiến.

Đệ tử của Phượng Dương Tử cũng ủng hộ tham chiến, có hơn phân nửa đang đến chiến trường.

Chẳng mấy chốc, một nửa khác cũng lục tục rời đi.

Trường học lớn như vậy, giờ đây hiu quạnh hơn nhiều.

Đám người khi rời đi, hô hào chức trách của họ chính là xả thân hi sinh bảo vệ tổ quốc.

Thề đổ đến giọt máu cuối cùng cũng quyết tử chiến với quân địch.

Từng câu khẩu hiệu, dường như bao phủ nơi này.

Lý Bình An và Lão Ngưu lạnh nhạt nhìn tất cả mọi thứ ở đây, tựa như tất cả đều chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Đáp lại bọn hắn chỉ có tiếng ve kêu xa xăm, ca đi ca lại đến khản giọng.

Không lâu sau, tin tức các đệ tử hi sinh cũng lần lượt truyền đến.

Bao gồm cả Vương Ngọc Thư, đệ tử hắn quý trọng nhất.

Hôm đó, trong quán rượu, Phượng Dương Tử uống rất nhiều rượu với Lý Bình An.

Lý Bình An không biết làm sao để an ủi Phượng Dương Tử.

Cuối cùng Phượng Dương Tử thở dài một hơi: “Đồ đệ chết sạch, kẻ làm sư phụ như ta nên ra chiến truong”

Thế là một ngày nọ, Phượng Dương Tử cũng rời đi.

Trước khi rời đi, hắn quyết định nhận Lý Bình An làm đệ tử.

“Nếu như lão phu không về được, nơi này giao cho ngươi.

Phượng Dương Tử vỗ bả vai Lý Bình An.

Lý Bình An cười một tiến: “Cung Chúc sư phụ… Bình An trở về.

Hắn vốn muốn chúc Phượng Dương Tử khải hoàn trở về.

Thế nhưng là vừa nghĩ tới, nếu như Phượng Dương Tử khải hoàn, chẳng phải Đại Tùy thua rồi sao. Bóng hình Phượng Dương Tử từ từ đi xa.

Lý Bình An đứng sau lưng nói : “Trên chiến trường nếu thấy tình thế không tốt phải mau trốn, mạng sống quan trọng ạ

Phượng Dương cười lớn một tiếng, cất cao giọng nói: “Nước đã vong, chỉ có chết mà thôi!!”

Cứ như vậy, nơi rộng lớn đến thế chỉ còn lại Lý Bình An và Lão Ngưu.

Tiền tuyến không có cờ xí, cũng không có kèn.

Chỉ có nước sông ở nơi xa chảy róc rách, tiếng vó ngựa, và tiếng đao binh va chạm với áo giáp.

Lý Bình An và Lão Ngưu lảng lặng ngồi tại trên thềm đá, vẻ mặt thoáng có chút phức tạp.

Bên tai như còn quanh quẩn những tiếng cười đùa vui vẻ của họ.

Đừng nói chi đến mấy chục năm, mấy trăm năm, mấy ngàn năm.

Vẻn vẹn chỉ là mấy năm, đã khiến cho người ta có cảm giác hốt hoảng như vừa trải qua cả đời người.

Lão Ngưu cọ vào Lý Bình An: “Ngưu… ưu…”

Trời chiều xuống núi, Lý Bình An sờ lên đầu nó.

“Lão Ngưu, phải luyện đan thôi, ta muốn nhớ kỹ đoạn thời gian này ~”

Chương 375: Bắt đầu luyện đan

Tuyết bay để lại một cái bóng, trên vũ khí lóe lên một tia sáng lạnh.

600 ngàn quân Đại Tùy dưới sự chỉ huy của Liễu Vận phân ra ba đường đồng thời tiến công ải cuối cũng của Đại Vũ, Cố Tiêu Quan.

Tuy có quân và dân Đại Vũ liều chết chống cự, thế nhưng quân Đại Tùy quá mạnh.

Vẻn vẹn năm ngày, họ đã công phá được ba trại của Cố Tiêu Quan.

Đại tướng Hạ Hầu còn một tiễn bắn chết Văn Uyên, trại chủ trại Trọng Mã, một đao chém chết võ giả cấp sáu, một người giết hơn trăm người.

Quân của Văn gia – trại Trọng Mã quyết tử chiến không lùi, cuối cùng, toàn bộ hi sinh.

Tiếng chém giết xé nát bầu trời.

Chỉ có con trai út Văn Võ sống sót, hắn cưỡi ngựa chạy trốn vào trại Định Quan để truyền tin về kẻ

Sau ba ngày, 30 ngàn thiết kỵ của Đại Tùy đạp phá trại Định Quan.

Con trai út Văn Võ hi sinh.

Trại Định Quan không ai đầu hàng, toàn bộ hi sinh.

Năm ngày, đối mặt với các tướng sĩ Đại Vũ tử chiến không lùi, Đại Tùy liên tiếp phá ba trại.

Tin tức truyền ra, cả nước chấn kinh…

“Lão Ngưu, luyện đan thật sự là một môn học ảo diệu.

Lý Bình An cảm khái nói.

Lão Ngưu nhẹ gật đầu.

Quá khó khăn, thật sự quá khó khăn

Phượng Dương Tử đi rồi, để lại cho Lý Bình An cả một phòng sách luyện đan.

Lý Bình An và Lão Ngưu bắt đầu nghiên cứu đến mất ăn mất ngủ.

Trên cơ bản là không ra cửa lớn, không bước cửa nhỏ.

Hoàn toàn không biết gì về tình hình bên ngoài.

Giờ phút này, Lý Bình An ôm lấy một quyển sách cổ, trước mặt đặt một cái lò luyện đan. Một bên còn có một cái lư hương, trong lò đốt hương.

Khói nhẹ lượn lờ, hình, hương, sắc, vị xen lẫn vào nhau tạo nên nét quyến rũ riêng.

Lý Bình An một tay ôm sách cổ, một tay bê bát sữa đậu nành.

Tách bánh quẩy mới chiên thành mấy đoạn, bỏ vào trong bát sữa đậu nành.

Vừa ăn, vừa nhìn.

Thỉnh thoảng còn lấy mấy khối đậu nành ăn nhẹ.

“Lão Ngưu, Lão Ngưu!”

Lý Bình An ra ngoài, chỉ thấy Lão Ngưu đang tán tỉnh con trâu cái nhà hàng xóm.

Ui da~

Nó lộn ngược ra sau, lập tức ánh mắt của con trâu cái nhà hàng xóm nhìn Lão Ngưu cũng thay đổi. “Ngưu… uu…!!”

Lão Ngưu đắc ý ngoắc cái đuôi.

“Lão Ngưu, đừng đùa, trở về làm chuyện quan trọng”

Lão Ngưu nhanh chóng chạy về, cười hề hề đưa cho Lý Bình An một bình sữa bò tươi mới. “Ngưu… uu…~”

Vừa vắt xong, chắc là ngon lắm.

“Sau này chúng ta sẽ không làm loại chuyện lợi dụng trâu cái người ta như vậy nữa

“…), có điều sữa bò này quả thực rất ngon”

Lão Ngưu đắc ý cười.

Trở lại phòng luyện đan, Lý Bình An ra lệnh một tiếng: “Lão Ngưu, nhóm lửa”

Lý Bình An trang sổ đầu tiên.

Kiến thức đầu tiên, mục đích quan trọng nhất của luyện đan, có tác dụng quan trọng và những ý

nghĩa quan trọng nhất, phải giữ lại được chiết xuất của những vật chất đã bỏ vào, kết hợp với linh khí càng nhiều càng tốt, sẽ hình thành "Linh dược" giá trị cao.

Về phần "những chất vô thưởng vô phạt", phải loại bỏ hoàn toàn, loại bỏ một phần hay không cần loại bỏ cũng là một kiến thức đáng lưu ý, phải căn cứ vào tình huống cụ thể mà quyết định. Tựa như là đề toán, ngươi không thể cứ thế mà áp dụng công thức, phải phân tích tình huống cụ

Lão Ngưu đốt lửa luyện đan.

Cốt lõi của lò luyện đan chính là "Lửa luyện đan", lửa luyện đan không chỉ đơn thuần là "hỏa", nó được tạo thành từ nguyên tố "thổ", có thuộc tính "kim", vì vậy nó đủ sức khắc "mộc", có thể hóa lỏng linh dược.

"Hô hô hô –

Một người một trâu bắt đầu bận bịu.

Lão Ngưu phụ trách khống chế quạt Hỏa Linh, đưa linh khí vào, quạt gió điều tiết khống chế độ lớn

của lửa.

Lý Bình An mở mắt.

(khóa chặt hơi thở)

Thần thức rót vào bên trong lò luyện đan, hắn có thể "nhìn thấy" tình trạng linh dược bên trong lò

luyện đan.

Hắn sử dụng thần thức để kiểm tra và tiến hành phân loại linh dược đã hoá lỏng, loại trừ những thành phần không cần thiết, hoặc cách ly thành phần có dược hiệu đến một khoang riêng. Luyện đan sư ở các cấp khác nhau sẽ có sức mạnh thần trí khác nhau, thần thức càng mạnh càng nắm rõ và phân tích chuẩn xác dung dịch thuốc, khả năng phán đoán bước "thêm linh lực và chuyển đổi linh dược" càng thêm chính xác, phẩm cấp của đan dược thành phẩm càng cao .

Mặt trời lặn rồi lại mọc.

Lý Bình An và Lão Ngưu cứ như bị ngưng đọng trong thời gian, không dám sơ suất.

Ra lò!!

Lão Ngưu trợn trừng mắt.

Đan dược ra lò, Lý Bình An và lãi Ngưu thấp thỏm kiểm tra.

Ừm, không tệ không tệ.

Khoé miệng Lý Bình An nhẹ nhàng giương lên, công tình đọc sách mấy ngày nay đã không bị phí hoài.

Mặc dù trong đan dược vẫn còn có rất nhiều tạp chất, thế nhưng đây là một sự tiến bộ rất lớn của Lý Bình An.

Còn lại, phải giao cho thời gian.

“Rầm rầm!”

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa.

Là một người trẻ tuổi, vóc người cao gầy.

“Xin hỏi, nơi này là chỗ ở của Phượng Dương Tử tiên sinh đúng không?”

“Vâng” Lý Bình An gật đầu.

Người trẻ tuổi chắp tay: “Tại hạ đến đây để bái Phượng Dương Tử tiên sinh làm thầy, đây là danh thiếp của ta.

“Bái sư à? Phượng Dương Tử đã ra trận rồi. Lý Bình An nói

“O?” Người trẻ tuổi kinh ngạc: “...Vậy, Phượng Dương Tử tiên sinh có nói khi nào trở về không?” “Không, ngươi cho ta xin địa chỉ, chờ tiên sinh trở về, ta sẽ thông báo cho ngươi”

“Vậy cảm ơn ngươi.

Lý Bình An đóng cửa lại, cầm danh thiếp của người trẻ tuổi, hơi cười.

Thế đạo hỗn loạn.

Kinh thành Đại Vũ cúng không bình yên, thỉnh thoảng lại có người thừa cơ làm loạn.

Còn có vài gián điệp Đại Tuỳ được sắp xếp vào thành gây náo loạn.

Kinh thành ban đêm luôn có thể nghe thấy những âm thanh ồn ào.

Ngay cả lính canh và bộ khoái nha dịch cũng thường xuyên bị tấn công.

Huống chi là những dân chúng bình thường tay trói gà không chặt.

Gió khuya truyền đến tiếng mắng chửi xa xăm, xen lẫn trong tiếng gió là tiếng la hét như có như không.

Tội ác đen tối bị che giấu.

Một đám qua đen bay ra từ trong bóng tối, xoay vần trên không trung.

Quạc quạc-

Ánh trăng mờ tối, Lý Bình An lấy bầu rượu đổ vào chén, hắn và Lão Ngưu ngồi trên bậc thang, không nhanh không chậm uống rượu nướng thịt.

“Lão Ngưu, ngươi nói xem Đại Tùy có thể thắng không?” “Ngưu… uu~”

12:08

Chương 376: Thảm sát

2130 chữ

Lại qua mấy ngày, tình hình của Đại Vũ trên chiến trường ngày càng sa sút

Lý Bình An và lão Ngưu vẫn như cũ, một lòng chỉ luyện đan thánh hiền, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Tiếng gõ cửa dồn dập bỗng nhiên vang lên.

“Mở cửa nhanh con mẹ nó lên!”

Cửa vừa mở, hai thanh niên trẻ tuổi bước đến, một người vóc dáng

thấp bé mập mạp, một người để hai sợi ria mép, trong tay cầm một cái tẩu thuốc vừa to vừa dài.

Họ ăn mặc hơi rách rưới, trwn người mang theo một loại khí chất bịp bợm.

Có thể là giống nhau nên hút nhau, Lý Bình An cũng là một tên bịp, hắn lập tức nhận định hai người này tuyệt đối không thể là quan sai gì đó. Gương mặt hèn mọn thế, ai nhìn thấy cũng đều sẽ

cảnh giác.

“Sao lại mở cửa chậm trễ như vậy, chết tiệt!”

Lý Bình An nói: “Không biết hai vị là người phương nào?”

“Người nào? Ngay cả quan sai lão gia của nhà ngươi mà cũng không nhận ra ư?”

Người nam cầm tẩu thuốc miệng rộng cười lên toe toét, lộ ra hàm răng vàng.

Mặt mũi đầy râu, nhìn như một đám cỏ dại mọc lung tung.

“Thì ra là hai vị quan sai, không biết có việc gì không?”

“Việc gì? Triều đình đánh trận, chuyện liên quan đến tồn vong của Đại Vũ. Phàm là nam nhi nhiệt huyết đều sẽ oán giận mà tự nguyện ra chiến trường, tiểu tử ngươi chỉ có một mình mà ở nhà lớn như vậy, thật là đáng chết!”

Tên mập lùn cũng phụ hoạ theo đuôi.

“Quan sai có điều không biết, tại hạ cũng chỉ là thay người ta trông nhà thôi, đây không phải là nhà của ta”

“Nói nhảm làm mẹ gì nữa, giao tiền đây!”

“Không có tiền”

Lý Bình An buông tay.

“Không có tiền thì trâu cũng được.” Ánh mắt tên mập lùn rơi vào trên thân lão Ngưu, một con trâu cũng đáng giá kha khá.

Lý Bình An không nói gì nữa, quay người đi.

“Lão Ngưu, giao cho ngươi”

“Nghé…..!”

Tên mập lùn và tên ria mép nghi ngờ nhíu mày, có ý gì thế?

Về đến phòng, Lý Bình An bỏ trà vào cái cối nhỏ, giã nát lá trà như giã tỏi.

Đợi khi giã xong thì pha trà.

Chốc lát sau, bên ngoài phòng loáng thoáng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của hai tên vừa nãy. “A a a!!”

Đến tháng năm, trên đường kinh thành Đại Vũ đã gần như không thể mua được gạo, cácnhaf cũng bắt đầu độn khoai độn sắn mà ăn.

Có người nói, Đại Tuỳ sắp đến kinh thành của Đại Vũ rồi, đến khi đó, họ sẽ giết không chừa một ai. Thế là người người cũng lũ lượt rời khỏi kinh thành.

Từng chiếc xe vận chuyển đồ ăn cứ lũ lượt bên ngoài, chở nào gạo, nào khoai tây, cải trắng, han gì tây… Có vẻ là đưa đến tiền tuyến.

Đến tháng 7, dân chúng trong kinh thành từ ngày ăn hai bữa, đổi thành mỗi ngày một bữa.

Sau đó lại biến thành hai ngày một bát cháo, không ít người chết đói.

Lý Bình An và lão Ngưu cũng không còn nhiều đồ ăn, một bữa hai cái màn thầu, một miếng đậu phụ, cứ ăn cho qua bữa như vậy.

Sau đó luyện đan hăng say ngày đêm.

Rốt cuộc, một ngày nọ, khi cảm thấy mình đã đại công cáo thành, Lý Bình An và lão Ngưu đóng cửa phòng luyện đan, chuẩn bị loại bỏ tạp chất trong những linh thạch mà họ lấy được.

Tắm rửa thay quần áo, dâng hương bái thần cầu phúc.

Dâng hương cũng có quy định về số lượng, phải dâng số lẻ, như một, ba, năm, bảy, chín. Số lẻ là dương, dương là tôn quý, thể hiện sự thành kính.

Một nén là bình an, tài lộc.

Ba nén là cung kính thờ phụng.

Năm nén là thiên địa ngũ hành.

Bảy nén là triệu mời thiên thần, thiên binh thiên tướng, không phải chuyện bất đắc dĩ thì không cần thắp bảy nén hương.

Chín nén hương là vĩnh viễn cát tường, cửu cửu liên hoàn theo thứ tự ba hàng ba cột, ở trên là mời Ngọc hoàng thượng đế, ở dưới là mời Thập điện Diêm vương.

Lý Bình An súc miệng, hắng giọng một cái.

Cắm vào một nén hương, dập đầu cầu nguyện:

“Tại hạ là kẻ chơi đàn nhị -Lý Bình An, cầu trời xanh phù hộ”

Xoay người, đổi một bộ quần áo.

Thắp ba nén hương, cầu nguyện: “Tại hạ người làm văn hộ Lý Bình An, cầu trời xanh phù hộ”

Tiếp theo là năm nén, bảy nén…

Cuối cùng, một lần cắm chín nén hương.

“Tại hạ là đệ tử phong thủ tịch của Thục Sơn Thông Thiên, Lý Bình An, cầu trời xanh phù hộ”

Cái chính là cần thận trọng.

“Lão Ngưu, nổi lửa!”

“Lão Ngưu. Hoàn thành!”

ן”

“Nghé…o…”

Lúc này, phòng luyện đan tràn ngập khói.

Dù có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nhưng kết quả sau cùng vẫn tốt.

Lý Bình An luyện chế thành công hai trăm khối linh thạch trong số ba ngàn linh thạch.

Đây đáng ra là một tin tốt, thế nhưng không lâu sau hắn lại nhận được tin Phượng Dương Tử đã hi

sinh

Tin Phượng Dưng Tử chết là do một người đề tử cũ trước đây mang về.

Không có mang về hài cốt, bởi vì binh lính Đại Tùy đã giẫm đạp san bằng trại.

Nghe tin này, Lý Bình An sững sốt một lát.

Hắn hỏi: “Với thực lực của Đại Vũ thì còn có thể kiên trì được bao lâu?”

Người kia cười khổ lắc đầu: “NHiều nhất cũng chỉ hai năm là thắng bại đã định.

Lý Bình An cảm tạ người kia, sau đó uống rượu cùng lão Ngưu.

Ngày thứ hai, Lý Bình An và lão Ngưu dựng một cái mộ chôn quần áo và di vật của Phượng Dương

Tử.

Lão Ngưu dùng móng trâu vỗ bả vai Lý Bình An.

Đừng quá đau buồn –

Sinh lão bệnh tử, chính là chuyện hiển nhiên của đời người.

Lý Bình An đổ một bình rượu trên mặt, đốt những quyển sách cấm mà Phượng Dương Tử cho hắn.

Trầm mặc một lát, hắn thở dài.

“Lão Ngưu, chúng ta cần phải đi?

“Nghé…....”

Người chốn nhân gian, dù không muốn rời đi thì cuối cùng cũng phải rời đi.

Những chuyện trên thế gian, cho dù có nuối tiếc, nhưng rồi cũng sẽ nguôi ngoai.

Dù Lý Bình An bảo phải đi, thế nhưng hắn không đi vội như vậy

Hắn tìm được người trẻ tuổi khi trước đến tìm, muốn bái Phượng Dương Tử làm thầy. Người trẻ tuổi kinh ngạc vui mừng nói: “Là ngươi! Lẽ nào Phượng Dương Tử tiên sinh đã trở về?” Lý Bình An

cười nhạt một tiếng: “Hắn…Khả năng vĩnh viễn cũng không thể trở về.”

“Vâng.” Người trẻ tuổi sửng sốt, lập tức nghĩ tới điều gì: “Ông ấy cần gì?”

Lý Bình An gật gật đầu, “Ta kế thừa nghề y của sư phụ bây giờ ta muốn thay sư phụ thu đồ đệ, ngươi có bằng lòng hay không?”

“Thay sư phụ thu đồ đệ?” Người trẻ tuổi nghi ngờ đánh giá Lý Bình An, “Ngươi muốn ta bái ngươi làm thầy?”

Lý Bình An giải thích nói: “Không phải bái ta làm thầy, mà là bái Phượng Dương Tử làm thầy, ta chỉ là thay sư phụ thu đồ đệ”

“Có thể…”

Lý Bình An hiểu rõ đối phương không tin tưởng mình, hỏi: “Xin hỏi tên của các hạ là?”

” Lục Nhân Giáp”

“Tên rất hay, ”

Lý Bình An đưa tay chỉ đám mâygiữa không trung. Lục Nhân Giáp ngẩng đầu nhìn lên: “Làm sao…”

Nói được nửa câu, bỗng nhiên ngây dại.

Hắn há to miệng, “Cái này…”

Chỉ nhìn thấy ba chữ Lục Nhân Giáp xuất hiện trên mây giữa không trung. “Tiên sinh dạy ta!”

Lý Bình An nói : “Ai, ta trước đó đã nói, ta chỉ là thay sư thu đồ.

Ngươi bái chính là Phượng Dương Tử, mà không phải ta

Lục Nhân Giáp do dự, “Vậy thì…Sư huynh xin hãy nhận lễ của sư đệ”

Cứ như vậy, căn nhà lớn lại thêm một thanh niên trẻ tên là Lục Nhân Giáp. Nhân cách của Lục Nhân Giáp rất tốt, cũng rất có thiên phú luyện đan.

Lý Bình An dốc sức truyền dạy những gì mình học.

Chờ sau khi hắn đi, lớp của Phượng Dương Tử cũng có thể giữ lại một người đời sau.

Xem như báo đáp tình thầy trò.

Sự si mê với đan dược của Lục Nhân Giáp vượt xa những gì Lý Bình An đoán trước.

Thậm chí còn phá vỡ kỷ lục ở lỳ trong phòng kuyeenj đan không ra ngoài của Lý Bình An và lão Ngưu.

“Nghé…...”

Lão Ngưu lo lắng hỏi Lý Bình An, Lục Nhân Giáp sẽ không chết trong đó chưa.

Lý Bình An cười nói sẽ không, hắn thật đúng là đã nhặt được một báo bối.

Cổ Hào Quan quân tiếp viện của Đại Tùy đuổi tới.

Binh lực gia tăng đến hàng triệu.

Nhưng mà, Cổ Hào Quan vẫn sừng sững không ngã.

Tướng quân thủ thành của Đại Vũ hiểu rõ, thời gian càng lâu, lương thảo Đại Tùy tổn thất càng nhiều.

Một triệu quân, chắc chắn là một nguồn tiêu thụ lớn đối với Đại Tùy.

Lần lượt đã hơn trăm lần phá cổng, tổn thất nặng nề.

120 ngàn binh bắc trấn bị diệt.

Sau đó, một số cuộc nổi loạn nổ ra trong nội bộ Đại Tùy nhưng đều bị đàn áp.

Cuối cùng hai bên giằng co nửa năm, tổn thất hơn một ngàn tu sĩ hệ thổ, Đại Tùy rốt cuộc cũng tìm được thời cơ.

Trận chiến này, tướng quân Lưu Dũng dưới trường Hạ Hầu đã một trận thành danh.

Dẫn đầu năm ngàn kỵ binh lao thẳng tới vùng nội địa Đại Vũ, cắt đứt nguồn cung thương thảo của Cổ Hào Quan

Lấy năm ngàn kỵ binh vây giết một tên tu sĩ cấp bảy

Cuối cùng năm ngàn kỵ binh, chỉ còn lại hơn hai trăm người.

Chủ tướng Hạ Hầu còn dẫn đầu công thành, chiến đấu liên tiếp mười ba ngày.

Ngày cuối cùng, nữ hoàng Liễu Vận tự mình dẫn 80 ngàn tinh binh công thành.

Cuối cùng, Cổ Hào Quan bị phá!!

Sau đó, Đại Vũ lại không còn cửa ải nào để phòng thủ nữa.

Trận chiến này, đối với Đại Vũ mà nói, gần như là một trận chiến hủy diệt.

Để quyết định số phận của Đại Vũ, nữ hoàng Liễu Vận hạ lệnh.

Giết chết một trăm ba mươi ngàn binh lính đầu hàng, diệt sát hơn ba mươi ngàn tu sĩ Đại Vũ.

Đổ máu thành sông, một mảnh thảm khốc.

Tin tức truyền đến kinh thành Đại Vũ.

Con khóc cha, cha khóc con, vợ khóc chồng.

Lúc đó, Lý Bình An đang uống trà ở quán trà, nghe tiếng khóc lóc thảm thiết ở bên ngoài, vẻ mặt hơi phức tạp.

Sau khi quân đội Đại Tùy đột phá Cổ Hào Quan một đường thế như chẻ tre, họ tiến thẳng đến kinh thành.

Bách tính đồn rằng, nữ hoàng Đại Tùy đã hạ lệnh.

Ngày thành bị phá chính là ngày bách tính kinh thành diệt vong.

“Sư huynh, sư huynh!”

Lý Bình An vừa cùng lão Ngưu trở lại sân.

Lục Nhân Giáp đã vội vàng chạy tới, trong tay nắm chặt một tờ thông báo.

Hiển nhiên hắn cũng đã nghe nói Cổ Hào Quan bị phá, biết chuyện Liễu Vận hạ lệnh đồ sát binh lính đầu hàng.

“Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?”

“Mục tiêu kế tiếp của Đại Tùy chắc chắn là kinh thành, đến lúc đó chắc chắn sẽ xảy ra thảm sát”

Lý Bình An lấy mũ rộng vành xuống, nói: “Ta có chút giao tình với vài người làm quan trong Đại Tùy, nếu có thể lợi dụng quan hệ, nói không chừng có thể giúp sư môn tránh khỏi kiếp nạn này”

“...Hả?”

Chương 377: Kinh thành bị vây

1478 chữ

Ngựa thiết kỵ Đại Tùy đạp Cổ Hào Quan, uống rượu qua sông bắc.

Sau khi Cổ Hào Quan bị phá, quân đội Đại Tùy như đi vào chốn không người, thẳng đến kinh thành của Đại Vũ.

Trên đường có một đội quân trấn giữ đình nghỉ mát, bên cạnh đình có một gốc cây hòe già.

Nghe nói đó là do hoàng đế của Đại Vũ tự tay gieo trồng ở đây khi khai quốc.

Liễu Vận ghìm ngựa dừng trước gốc hòe già, nhìn cây hòe cao lớn kia, nhếch miệng cười, chém ra một kiếm.

Trường kiếm gần như chỉ để lại một vết xước màu trắng trên thân cây hòe.

Sau đó hạ lệnh: “Chặt hòe!” “ẦM —!!”

Một tiếng vang thật lớn, cây hòe già cũng theo đó mà ầm

vang đổ sup, mặt đất chấn động.

Tựa như đại diện cho sự diệt vong của Đại Vũ.

Trong thành đầy tiếng kêu than.

Khắp nơi đều là những người mặc đồ đồ tang màu trắng, đưa tiễn thân nhân đã hi sinh ở chiến truong.

Lý Bình An và lão Ngưu trở về nghề cũ.

Kéo đàn nhị, thổi kèn.

Đi theo phia sau đám người, cũng có thể kiếm ít miếng ăn.

Đại Vũ dường như đã chuẩn bị cho thời khắc tang thương này, dù Cổ Hào Quan thất thủ, họ cũng muốn giữ vững kinh thành, liều chết để không phải chịu nỗi nhục mất nước.

Hoàng đế Đại Vũ mặc dù đã lên tiếng, sẽ đối mặt với khảo nghiệm sinh tử của quốc gia, trong nội bộ triều đình đã bắt đầu cân nhắc dời đô về phía nam, đến Thanh Sơn không lo không có củi đốt. Rất nhiều đại thần kiên quyết yêu cầu hoàng đế thủ vững nước nhà, đề nghị xuôi về phương nam. Vài hào môn gia tộc bắt đầu âm thầm liên hệ Đại Tùy, để cầu xin khi thành bị phá, họ sẽ không bị

làm khó.

Trên thực tế đối với bọn họ mà nói, đơn giản chỉ là đổi một vương triều. Chỉ cần có thể bảo đảm lợi ích cho cơ nghiệp của mình.

Đợt mây kỳ lạ, chân trời hỗn loạn.

Mưa to gió lớn, như một vùng đại dương hỗn loạn bao phủ thế nhân.

Lý Bình An và lão Ngưu uống trà tại quán trà ven đường.

Đã đến nước này rồi, chả có mấy ai có lòng dạ mà thanh thản ở đây uống trà.

Liệu ngày mai có còn nhìn thấy mặt trời hay không cũng là một chuyện đáng ngại. Người kể chuyện trước quán trà cũng uể oải kể được một nửa thì bị mẹ kéo về nhà. Miệng bà hùng hổ: “Lúc nào rồi mà còn ở đây kể chuyện!”

Lý Bình An và lão Ngưu uống trà.

Bất tri bất giác, mặt trời đã lặn.

Một người một trâu ung dung chậm rãi đi về.

Trên đường, mọi người ngược xuôi với sắc mặt vội vã Nhiều binh lính mặc trang phục khác nhau vội vã đi qua.

“Lão Ngưu, ta thật sự không thích chiến tranh”

“Ngươi nhìn xem, mấy tiệm mì chúng ta thích ăn đều đóng cửa”

Lý Bình An hơi buồn bã.

“Nghé…o…!”

Lão Ngưu ngoắc ngoắc cái đuôi, biểu thị nó cũng không thích chiến tranh.

Trên đường chẳng thấy trâu cái nữa, chúng đều bị lôi đi vận chuyển vật tư lương thảo rồi. ε＝(‘0`*))) ài

“Sư huynh, các ngươi trở về mà xem kìa! Ta vừa luyện được một mẻ đan

Lục Nhân Giáp hưng phấn nói.

Lý Bình An cười: “Không tệ không tệ, tiếp tục cố gắng, việc chấn hưng sư môn phải dựa vào ngươi rồi”

“Sư huynh, đừng nói như vậy, so với sư huynh, ta vẫn còn quá non nớt.

Dưới bầu trời tối tăm mờ mịt, không khí có phần nghiêm trọng và yên tĩnh, như sự lặng yên trước

cơn bão.

Gió lớn ập đến, thổi lá vàng rơi đầy đất.

Lão Ngưu cầm bản đổ, tính toán nước đi của quân đội Đại Tùy.

Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, nửa tháng sau, kỵ binh Đại Tùy sẽ vây tứ phía.

Bên ngoài có một đội vệ quân tuần tra, kéo bước chân mệt mỏi, cầm theo đèn lồng.

Áo giáp ma sát, phát ra tiếng vang “choang choang”.

Tiếp đó là tiếng vó ngựa của đội kỵ binh, một nhóm binh sĩ mặc quân trang đang cưỡi ngựa, những người nô lệ bị bắt lại, bị quất roi hoặc bị đánh bằng sống đao.

Lý Bình An ngồi trên nóc nhà, tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.

Thở dài một tiếng khe khẽ.

Tiếng ngựa hí, tiếng ho khan, tiếng đồ sắt va chạm cùng với tiếng

quát trầm ôm của các sĩ quan, tiếng kêu than của những người nô lệ bị bắt, hắn đều nghe vô cùng rõ.

Lý Bình An nhắm mắt lại, đợi khi thuật luyệ đan của Lục Nhân Giáp có kết quả., hắn sẽ nhanh chóng rời khỏi đây.

Lại qua mấy ngày.

Lý Bình An và lão Ngưu ngồi ven đường, tiêu một lượng bạc ăn hai bát canh cay. Nếu là khi bình thường, mức giá này thật không thể tưởng tượng được.

Thời kì phi thường –

Vừa mới trở về, Lục Nhân Giáp đã vội vã tìm đến, mang tới một tin tức kinh thiên động địa.

Quân Đại Tùy đến, vây thành!

Nhanh như vậy?

Lý Bình An trong lòng đã sớm chuẩn bị, thật không nghĩ đến, tốc độ của Liễu Vận lại nhanh chóng như vậy.

“Sư huynh, lúc trước ngươi nói có quen viết quan viên trong quân Đại Tùy, không biết bây giờ có thể liên lạc được chưa?”

Lục Nhân Giáp hơi bối rối.

Vẻ mặt Lý Bình An vẫn như thường, hỏi: “ Hoàng đế Đại Vũ đâu?”

“Hoàng đế của Đại Vũ vẫn còn ở kinh thành, chỉ là thái tử với một đám thành viên thuộc phê phái Đông cung đã đến phương nam

Lý Bình An gật đầu, đây là biện pháp thông minh. Nếu hoàng đế mà đi, vậy những tướng sĩ giữ thành sẽ nghĩ gì? Kinh thành sẽ bị phá hủy.

Nhưng nếu như hoàng đế không đi, kinh thành một khi bị phá, Đại Vũ sẽ không còn cơ hội trở

Hiện tại hoàng đế ở lại kinh thành, thái tử dời đi về phía nam, giữ lại huyết mạch Đại Vũ.

Lục Nhân Giáp thở dài một hơi: “Nữ hoàng Đại Tùy tàn nhẫn ương ngạnh, lừa giết hơn 100 ngàn binh lính, lại giết hơn 30 ngàn tu sĩ Đại Vũ. Lần này nếu kinh thành bị phá, nàng chắc chắn sẽ chọn thảm

sát.”

Thảm sát?

Lý Bình An sững sốt một lát.

“Lừa giết binh lính là vì muốn diệt hoàn toàn sinh lực của Đại Vũ, kinh thành rất nhiều bình dân bách tính. Vì sao nàng lại muốn đồ thành? Dựa vào hiểu biết của ta về nàng.”

Nói một nửa, Lý Bình An chợt ngừng lại.

Hắn hiểu rõ Liễu Vận sao?

Xem ra, không gọi là hiểu rõ.

Mặc dù kinh thành Đại Vũ bị vây, thế nhưng thái tử lại cùng một phe phái ủng hộ dời về phía nam. Một khi thành bị phá, liền có thể lập chủ nhân mới, tiếp tục đánh nhau với Đại Tùy. Mà kinh thành là hiện thân của vận mệnh một nước.

Liễu Vận sẽ lựa chọn như thế nào?

“Sư huynh sư huynh!”

Giọng nói của Lục Nhân Giaps kéo Lý Bình An trở về thực tại.

“Phụ thân ta đã từng quen biết với một tướng lĩnh Đại Tùy, trước đó vài ngày, phụ thân ra đã viết thư cho hắn. Hôm qua hắn cuối cùng cũng hồi âm, đồng ý sẽ giữ lại nhà ta.

HẢ?

Lục Nhân Giáp tiếp tục nói: “Lúc đó ta muốn thương lượng với hắn vài thứ, nhất định có thể bảo đảm an toàn cho sư môn, sư huynh không cần phải lo lắng”

Lục Nhân Giáp thấy dáng vẻ đó của Lý Bình An, hắn còn tưởng rằng hắn không liên hệ được với vị quan viên hắn quen, lo lắng quân Đại Tùy sẽ phá thành.

Cho nên hắn mới nói ra tin này để phân ưu với sư huynh.

Vốn hắn nghĩ Lý Bình An sau khi biết được tin này sẽ vui vẻ ra mặt, không ngờ Lý Bình An chỉ thản

nhiên nói: “Vậy thì tốt rồi.

Dứt lời, hắn chắp tay sau lưng, đến phòng bếp suy nghĩ về bữa tối cho hôm nay. Lục Nhân Giáp nghi hoặc nhìn bóng lưng Lý Bình An.

Chương 378: Phá thành

Ánh trăng treo cao.

Lý Bình An đắm chìm trong quan tưởng, lời chào của lão Ngưu khiến hắn từ từ lấy lại tinh thần từ trong trạng thái tu luyện.

Lão Ngưu bưng tới món ăn nóng và cơm nóng.

Một đĩa thịt hấp, một đĩa lạo xưởng đỏ, một bàn dưa leo, và thêm một đĩa đậu nành xào.

Nguyên liệu nấu ăn đều do Lục Nhân Giáp sai người đưa tới.

Có thể ngay tại lúc này, còn được ăn thịt.

Có thể thấy được gia thế của hắn quả thực không tệ.

Lý Bình An ăn sáu bát cơm, để đũa xuống.

Lão Ngưu trừng mắt nhìn.

Ăn ít thế? Có tâm sự gì sao?

Lý Bình An rót cho mình một ly trà, nói: “Cũng không biết có ai tham gia công thành, ngoại trừ Liễu Vận… còn có Lưu Dũng

Hắn chợt nhớ tới vị tướng quân đã từng được Liễu Vận đề cử tại bốn trấn An Bắc.

Không biết lần này hắn có tham gia trận chiến phá thành này không. Nếu lỡ vị tướng quân Đại Tùy trong miệng phụ thân Lục Nhân Giáp không đáng tin, chí ít hắn cũng còn người khác.

Không cần thiết phải để quân nổi dậy phá hủy nơi này.

Nhưng cũng chưa chắc loạn binh chớp mắt sẽ phá hủy nơi này.

Đêm hôm ấy, tiếng la hét ngoài thành càng thêm thảm thiết.

Lý Bình An dùng pháp nhãn dò xét một phen, hắn nhận ra, kinh thành sẽ bị phá sau vài ngày nữa.

Lốp bốp –

Tiếng pháo vang bên tai không dứt.

Đối với Đại Vũ mà nói, năm mới này không giống như mọi khi.

Năm mới bắt đầu, đại quân Đại Tùy vây chặt bốn phía.

“Sư huynh, chữ ngươi viết đẹp quá.

Lục Nhân Giáp nhìn Lý Bình An viết chữ, nhịn không được mà tán dương.

Vế trên: Kim ngọc mãn đường gia thịnh vượng.

Vế dưới: Phúc tinh hộ trạch tứ bình an.

(Vàng ngọc đầy sảnh, nhà thịnh vượng, phúc tinh bảo vệ nhà ở, ban bình an.)

Hoành phi: Hoa trạch sinh huy (hoa trong nhà bừng sáng)

“Muốn học không?”

Lục Nhân Giáp không chút do dự lắc đầu.

Lý Bình An cười: “Vì sao?”

“Cha ta từ nhỏ đã ép ta học thư pháp, giờ ta thỉnh thoảng vẫn còn mơ thấy quãng thời gian khủng

khiếp đó, ta không muốn học nữa. Ta thích luyện đan hơn là luyện chữ.

Lục Nhân Giáp bước ra khỏi cửa, dùng hồ dán câu đối xuân ngoài cửa.

“Ngươi không về nhà ăn tết à.” Lý Bình An thuận miệng hỏi.

“Ai nha, ở nhà phiền đến phát hoảng, vẫn là nơi này thanh tịnh” Lục Nhân Giáp nói.

Một lát sau, Lục Nhân Giáp bỗng nhiên kêu to.

“Sư huynh, câu đối xuân của chúng ta bị người ta xé!”

Lý Bình An đi ra ngoài xem, câu đối xuân quả thật đã bị người xé.

Có điều hắn cũng không nói gì, chỉ dán câu đối xuân lên lần nữa.

“Đừng có dùng hồ để dán câu đối xuân”

“Vì sao?”

Lý Bình An giải thích nói: “Lương thực kinh thành đang thiếu, rất nhiều người đều chết đói, hồ này làm từ bột mì, người đói quá cũng sẽ không bỏ qua hồ này”

Lục Nhân Giáp giật mình ngộ ra.

Lý Bình An lại bảo lão Ngưu lấy mấy cái bánh bao trong phòng, đặt ở góc đường.

Tuyết bay đầy trời, mang theo mùi tuyết, mang theo cái lạnh thấu xương. Tuyết treo trên mái nhà, chập chờn trong gió.

Đêm.

Tuy nói là đại quân vây thành, nhưng vẫn phải ăn tết.

Nghèo có cách sống của người nghèo, giàu có lối sống của người giàu.

Kinh thành vẫn đốt pháo, bên đường cũng có không thiếu những gian hàng đổ chữ. Lý Bình An cùng Lục Nhân Giáp đều cầm một cây chuối đường hồ lô, đi giữa đám đông. Lão Ngưu tay bưng một cái móng heo.

Móng trâu đã hết, móng heo này do Lục Nhân Giáp mua cho.

Đèn lồng màu vỏ quýt sáng tỏ vô cùng giữa đêm.

Một vẻ đẹp lạ lùng, một cảm giác bình yên ấm áp lan tỏa trong tim.

“Am —!”

Một loạt tiếng nổ lớn vang lên từ phía xa.

Đám đông hoảng loạn, Đại Tùy ở ngoài thành lại chọn ngày hôm nay để tấn công thành lần nữa. Pháo binh gầm rú khắp bầu trời, một khẩu đại bác bắn vào bên trong thành.

Cùng với tiếng la hét hoảng loạn và tiếng kêu rên, ánh lửa bắn tung tóe trên tường thành như một trận lửa tuyết.

Lý Bình An đứng giữa đám đông hoảng loạn, hắn quay đầu, có vẻ lạc lõng khỏi tổng thể bức tranh.

Đại Vũ Anh Tông năm thứ 132.

Quân đội Đại Tùy lần lượt đánh hạ bốn mươi tòa thành của Đại Vũ.

Tù binh hơn hai trăm năm mươi ngàn người, phá liên tiếp cửa ải ba châu, xâm lược Đại Vũ trên quy

mô lớn.

Mùa thu, kinh thành Đại Vũ bị phá.

Tiếng hô giết, tiếng kiếm va chạm và tiếng la hét thảm thiết… hòa quyện vào nhau thành một bản nhạc điên cuồng và đáng sợ.

“Thành bị phá rồi!”

“Chạy mau”

“Đại Tùy vào thành rồi!”

Quân trấn thành kinh hoàng sợ hãi, một số bỏ chạy giữ mạng, một số hợp lực xuống thành.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, mọi người liên tiếp ngã xuống, vô cùng thê thảm.

Bởi vì đây không phải một trận chiến đấu, mà là một trận đồ sát tàn khốc . Lưu Dũng, tướng quân Đại Tùy dẫn đầu ba ngàn binh lính giáp đen vào thành, ngựa phi như sấm rền.

Nhìn ánh sáng rực rỡ xuất hiện dưới chân mình, Liễu Vận đang đứng trên tường, có vẻ mặt hơi phức

tạp.

Một cảm giác khó nói thành lời quanh quẩn trong lòng nàng.

Đại Tùy trải qua mười một đời vua, rốt cuộ đã diệt vũ tại thời Trường Nhạc này.

Đây là điều kiện đầu tiên để Đại Tùy mở ra thời kỳ thống nhất Trung Châu.

Thiên hạ nhất thống, thậm chí là Cửu Châu nhất thống.

Liễu Vận đưa tay nắm vào hư không, tựa như nắm lấy toàn bộ, nhưng cũng tựa như không bắt được gì cả.

Nơi long mạch khí vận của kinh thành.

Mặc dù kinh thành bất ổn, Đại Vũ vẫn còn mấy phần long khí.

Kinh thành Đại Vũ, tại một viện nhỏ.

Lý Bình An xoa mi tâm, nhẹ nhàng thở dài.

Lúc này, kinh thành Đại Vũ tựa như địa ngục nhân gian.

Trong thành hỗn loạn, kẻ cướp đông đảo như hồng thủy tuôn ra.

Không có luật pháp trói buộc, chúng cướp bóc từng nhà, đốt giết khắp nơi.

Chúng cứ gặp người là giết, bất kể nam nữ già trẻ đều sẽ bị chúng giết chết, máu chảy thành sông.

Đương nhiên, những tên trộm cướp này vẫn chưa phải là tệ nhất.

Những tên tán tu có sức mạnh đã sớm tính toán mục tiêu, chúng công vào những nhà giàu có.

“Kia chính là chỗ ở của luyện đan sư Phượng Dương Tử, trong đó chắc chắn có rất nhiều đan dược” “Mau lên, đừng để người khác cướp trước.

“Phượng Dương Tử có tu vi rất cao, hai người chúng ta…”

“Yên tâm đi, Phượng Dương Tử kia đã sớm chết trận ở tiền tuyến rồi!”

Dưới bóng đêm, hai bóng đen xuất hiện tiến thẳng về đình viện. Trong phòng luyện đan, Lý Bình An tiện tay phất phất tay, dường như đang đuổi ruồi.

“ồn ào”

Một lát sau, sân lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Lại một lát sau.

Lục Nhân Giáp vội vã chạy đến.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, hắn phát hiện, còn có vài hộ vệ mặc giáp đi theo Lục Nhân Giáp đến đây. Hắn mở cửa.

“Sư huynh, đây là các tướng sĩ Đại Tùy.

Lý Bình An thờ ơ gật đầu: “Chư vị vất vả, mời vào bên trong!”

Một người dẫn đầu nói: “Không được, chúng ta phụng mệnh canh giữ nơi này”

“Vậy thì đa tạ chư vị

Lý Bình An chắp tay.

Lục Nhân Giáp nói khẽ với Lý Bình An: “Phụ thân ta liên hệ đến vị tướng quân Đại Tùy kia, bây giờ

đang ở nhà ta. Ta nói với hắn chuyện ở phòng luyện đan chúng ta, vị tướng quân này liền phái tới mấy vị thân vệ”

Lý Bình An âm thầm nghĩ, làm gì có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống.

Chắc hẳn vị tướng quân Đại Tùy này có yêu cầu gì.

Nghĩ đến đây, hắn lại nghe Lục Nhân Giáp nói.

“Sư huynh, vị tướng quân kia còn muốn gặp ngươi.”

“Khi nào?”

“Ngày mai.

Thân vệ dẫn đầu kia nhìn thoáng qua đôi mắt của Lý Bình An.

Mù lòa?

Hắn nháy mắt với thủ hạ, để lại hai người trông chừng Lý Bình An. Những người còn lại chia ra kiểm tra những chỗ khác trong viện.

Lý Bình An xem như không biết gì cả, quay người trở về phòng.

Có những người này ở đây cũng không có cách nào luyện đan, hắn kiềm nén sự bực bội, tiến nhập vào quan tưởng.

Trong lòng mặc niệm: “Tập trung bằng cách dừng lại, nghĩa là có được sự tĩnh lặng; quan sát để có được trí tuệ, nghĩa là có được sự sáng suốt.”

Ánh nắng sáng sớm chiếu rọi mọi ngóc ngách, đâm xuyên qua đêm tối.

Khắp nơi trên đường đều có thể thấy được quân tuần tra Đại Tùy, gần như không có người dân nào trên phố.

Bên đường lớn ngổn ngang thi thể, có vẻ đều vừa mới chết không lâu.

Những người này, một số là lưu manh không biết điều, khi quân Đại Tuỳ vào thành còn thừa cơ làm loạn, bị chém chết không chút do dự.

Một số khác chính là những binh lính còn sót lại của Đại Vũ.

Binh lính Đại Tùy tỉnh thần sung mãn, trên mặt của mỗi người dường như đều mang sát khí, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Dưới sự hộ tống của các binh sĩ Đại Tuỳ,Lý Bình An và lão Ngưu vào nhà Lục Nhân Giáp.

“Sư huynh, ngươi gặp thì không nân gây sự với vị tướng quân kia.

Lục Nhân Giáp trong lòng hơi lo lắng dặn dò.

Hiện tại vị tướng quân Đại Tùy kia, chính là bùa hộ thân của nhà hắn.

Ai biết ngày sau, Đại Tùy có thảmsát kinh thành hay không.

Coi như không thảm sát đi nữa, xét nhà cũng là chuyện không thể tránh được.

Hắn cũng nghĩ đến, vị tướng quân kia sở dĩ đồng ý giúp hắn, chắc chắn là nhìn trúng thân phận của đại sư huynh luyện đan này,

Sư huynh lại luôn luôn kiêu ngạo, hắn lo lắng sư huynh chọc giận tới tướng quân, dẫn đến họa diệt

Lý Bình An nói : “Yên tâm đi, ta biết có chừng có mực, hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào để bảo vệ sư môn của chúng ta.

Lục Nhân Giáp gật đầu như giã tỏi, “Đúng đúng đúng!”

Chương 379: Ngải tướng quân

1425 chữ

Thành tây, trong một trạch viện khá sang trọng.

Lục phủ.

Lý Bình An, lão Ngưu đi theo Lục Nhân Giáp vào trong phủ, đã nghe thấy một tràng cười hào sảng. Trong tiền sảnh, hắn nhìn thấy một người đàn ông trung niên vạm vỡ với bộ râu ngắn đang ngồi trên ghế chính.

Quần áo hoa lệ, thần thái phấn chấn, một bộ đắc chí vừa lòng bộ dáng.

Một bên là một ông lão hơn sáu mươi, trên mặt treo một nụ cười nịnh nọt.

Đó chính là gia chủ của Lục gia.

Thấy Lục Nhân Giáp tiến vào đại đường, sau lưng còn dắt theo một người áo xanh. Lục gia chủ nói : "Nhân Giáp, vị này chắc hẳn chính là Lý sư huynh ngươi bảo nhỉ." Lục Nhân Giáp giới thiệu: "Phụ thân, Ngải tướng quân, vị này chính là sư huynh của ta, Lý Bình An.

Lý Bình An chắp tay: "Bái kiến bá phụ, Ngải tướng quân" Ngải tướng quân ngồi trên ghế chủ vị giương mắt đánh giá Lý Bình An.

Ánh mắt thoáng có chút khinh miệt.

Hắn quả thật có quyền tuỳ tiện, thân là Đại Tùy tướng lĩnh, giờ đây còn có quân công phá kinh thành

của địch quốc, trước mặt những tên tù binh nước địch này hiển nhiên cao cao tại thượng.

"Luyện đan sư à? Cấp mấy?"

Vấn đề này khiến Lý Bình An sững sờ.

Hắn còn không biết mình thuộc cấp mấy.

Không đợi Lý Bình An trả lời, Ngải tướng quân đã nói.

"Nếu là luyện đan sư, vậy giúp bản tướng quân luyện chế một mẻ đan dược, bản tướng quân sẽ bảo đảm ngươi bình an vô sự"

Lý Bình An sớm đã đoán trước, cười đáp ứng.

Nếu chỉ có thế là có thể đổi được sư môn, vậy cũng đáng

Ngải tướng quân đặt chén rượu xuống: “Mấy ngày này, ngươi ở lại đây luyện đan đi” Lý Bình An nói: “Tướng quân, nếu ta ở lại đây, sợ là sư môn không có người coi sóc .

Ngải tướng quân vung tay lên: “Bản tướng quân sẽ sai người trông coi, ngươi không cần phải lo lắng, chỉ cần ở lại nơi này chuyên tâm luyện đan là được”

“Thế nhưng, ở đây không có thiết bị luyện đan.

“Vậy chuyển hết tới đây là được, ta cho ngươilấy tuỳ ý.

i xong, Ngải tướng quân liếc qua Lục gia chủ: “Lục gia chủ, ngươi ý như thế nào?”

“Tất nhiên là không có vấn đề” Lục gia chủ vội vàng nói: “Lục gia có mấy chỗ sân nhỏ, có thể để Lý tiên sinh tuỳ ý dùng mà luyện đan”

Lý Bình An nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh, nghiêng người.

“Nếu như thế, xin cho tại hạ trở về lấy vài món thiết bị luyện đan”

Có được sự cho phép của tướng quân lúc này hắn mới chậm rãi lui ra ngoài.

“Mời, Ngải tướng quân, uống rượu.Lục gia chủ tự tay rót cho hắn một chén rượu. Ngải tướng quân nói : “Ca cơ đâu? Đừng dừng lại chứ!”

Ra khỏi cửa.

Lão Ngưu bất mãn kêu một tiếng, vừa rồi nên trêu hắn!

Lý Bình An khuyên giải nói: “Lão Ngưu, gây sự với người ta làm cái gì. Dù nói thế nào cũng là tướng quân của Đại Tùy. Không phải chỉ là luyện đan thôi sao. Chỉ cần hắn giữ lời hứa, cho hắn chút thù lao cũng là chuyện nên làm.”

Rất nhanh, Lục gia đã chuẩn bị xong nơi luyện đan cho Lý Bình An.

Đỉnh lô cùng với những vật cần thiết cho việc luyện đan thì được chuyển đến từ sư môn.

Một khoảng sân nhỏ giữa rừng trúc, rất tao nhã và lịch sự.

Nhã hiện được dựng bằng trúc.

Đường mòn lát đá xanh, hai bên hòn non bộ, hoa cỏ cây cối khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh bình hòa.

Có thể thấy, Lục gia cũng khá để tâm.

Lý Bình An ngồi trên một chiếc ghế dựa điêu khắc hoa, liếc nhìn một quyển cổ thư tinh xảo. Trên bàn bày biện ba đĩa đồ ăn và một bầu rượu. Hắn uống rượu cùng lão Ngưu, vô cùng nhàn nhã. Ở đây nghỉ ngơi một lát, nghe tiếng chim hót hoa nở trong rừng, nghe dòng suối chảy róc rách, cũng là một một chuyện rất thích ý.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, không có điều gì bận tâm, nhìn vài ngọn tre xanh, ngẩng đầu ngắm từng đám mây trắng chậm rãi trôi trên bàu trời, trong lòng có rất nhiều xúc cảm.

Um~

Binh sĩ đang theo dõi cách đó không xa, ho nhẹ ra hiệu cho Lý Bình An nhanh chóng luyện đan.

Lý Bình An bất đắc dĩ cười, đành phải đứng dậy.

“Lão Ngưu, luyện đan thôi”

“Nghé…....”

Lão Ngưu oán giận lườm tên kia một cái.

Một người một trâu đi vào phòng luyện đan tạm thời.

Trong phòng luyện đan còn có hai tên lính nhìn chằm chằm và Lý Bình An và lão Ngưu, quan sát

nhất cử nhất động của họ.

Lý Bình An coi bọn họ như không khí, kiên nhẫn rửa lò, hong khô.

Sau đó cho linh dược vào, nhóm lửa làm linh dược hoá lỏng. . .

Lão Ngưu còn ở bên cạnh rót hai chén trà, để tùy thời có thể uống một ngụm.

Tướng quân họ Ngải muốn luyện hai loại đan dược, một loại tên là Định Linh Đan. Còn gọi là an hồn đan, có thể tăng tiến tu vi.

Còn có thể giúp thảnh thơi tĩnh tâm, giảm bớt tâm ma xâm lấn.

Một loại khác là Tụ Linh Đan, là đan dược tăng tiến tu vi phù hợp với tu sĩ cấp bốn.

Hai loại đan dược này đối với Lý Bình An mà nói, độ khó cũng không tính là quá lớn, chủ yếu khó ở nguyên liệu.

Không bột đổ gột nên hồ, cũng may đối phương cũng không có làm khó hắn, cho đầy đủ nguyên liệu.

“Tướng quân.”

Một người giám sát Lý Bình An đến báo cáo.

Ngải tướng quân tùy ý mà hỏi: “Vị luyện đan sư kia thế nào?”

“Mỗi ngày ngoại trừ luyện đan, chính là tĩnh tọa, thỉnh thoảng nhàn rỗi tản bộ” Binh sĩ nói một cách

chi tiết.

“Những chuyện khác?”

“Không có”

Ngải tướng quân gật đầu: “Cũng là một người thành thật, nếu là hắn chưa luyện thành đan dược theo đúng kỳ hạn, giết!”

“. .. Nếu hoàn thành?”

“Cũng giết!” “Vâng”

“Lão Ngưu, lửa nhỏ”

Lý Bình An nhấp một ngụm nước trà, nhìn ánh nắng phía ngoài.

Không nhanh không chậm luyện đan.

Ngải tướng quân quy định kỳ hạn là nửa tháng, mặc dù đối với Lý Bình An và lão Ngưu, những đan dược này hơi cố gắng thì chỉ mất mấy ngày đã có thể hoàn thành.

Nhưng nếu họ làm như vậy, đối phương nhất định sẽ để họ luyện chế những linh dược còn lại.

Cho nên, Lý Bình An cứ chậm rãi, thậm chí chuẩn bị kéo dài thời

gian.

Đồng thời cố ý để lại một ít tạp chất bên trong đan dược.

Một mặt thể hiện mình cũng có tí năng lực.

Một mặt thể hiện cho đối phương thấy, mình cũng có năng lực, nhưng không nhiều.

Chạng vạng tối, hoàng hôn rực đỏ trên bầu trời.

Lục Nhân Giáp nhìn qua hướng rừng trúc, do dự thật lâu.

Cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Lúc trước phụ thân tìm hắn nói một lần.

Cảnh cáo hắn không được bước vào rừng trúc, không được tiếp xúc gì với sư huynh Lý Bình An.

Đó là một kẻ hấp hối sắp chết, không cần để hắn liên lụy.

Lục Nhân Giáp lập tức hiểu được.

Coi như sư huynh luyện chế ra đan dược mà Ngải tướng quân cần, Ngải tướng quân cũng sẽ không qua cho sư huynh.

Lục Nhân Giáp rõ ràng, việc này việc quan hệ đến tính mệnh cả tộc, không thể hành sự lỗ mãng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lại do dự.

Cắm đầu đi một nửa, hắn bỗng nhiên quay người.

12:10

Trong lòng tự nhủ: “Sư huynh đối xử với ta rất tốt, nếu chỉ trơ mắt nhìn thì ta không còn mặt mũi nào làm người!!”

Chương 380: Không có gì bất ngờ xảy ra, kế hoạch rất hoàn mỹ

1810 chữ

Lục Nhân Giáp chưa kịp đi vào rừng trúc thì đã bị binh lính Đại Tùy ngăn cản.

Theo lý thuyết, đây rõ ràng là nhà mình.

Tại nhà mình, bị người ngoài cản lại, nghĩ thật là uất ức.

Nhưng lúc này đến kinh thành Đại Vũ cũng bị phá, đừng nói gì đến khu nhà của Lục gia.

Lục Nhân Giáp nén lửa giận, mặt không biểu cảm mà nói: “Ta tìm sư huynh thương lượng chút việc luyện đan”

Hai tên lính không thấy nghi ngờ gì, thả Lục Nhân Giáp vào.

Lục Nhân Giap đi thẳng vào phòng luyện đan, lúc này hắn mới phát hiện trong phòng cũng có binh lính trông coi.

Lý Bình An lại không thèm để ý chút nào, ngẩng đầu: “Sư đệ, chuyện gì?”

Lão Ngưu bưng cho hắn một tách trà, chú trọng lễ phép. Lục Nhân Giáp âm thầm liếc qua tên lính bên kia, không thể làm gì ngoài nói.

“Có một vài vấn đề về sách luyện đan, ta cần sư huynh chỉ dạy đôi chút.

Lý Bình An nhấp một ngụm trà, nhìn ra được hắn đang có chuyện muốn tìm mình, thế là hưngx hờ thuận tay gõ gõ.

Không bao lâu sau, thân thể hai tên linh đang canh giữ trong phòng luyện đan bỗng cứng đờ, ánh mắt cũng mất đi sức sống.

“Muốn nói cái gì cứ nói đi.” Lý Bình An lạnh nhạt nói, “Bọn chúng đều đã trúng độc của ta rồi.

Lục Nhân Giáp quay đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt kinh ngạc.

‘Sư…Sư huynh.”

“Sao lại nói lắp rồi, từ từ mà nói”

“Sư huynh, ngươi mau chạy đi, Ngải tướng quân muốn giết ngươi ngay sau khi ngươi luyện xong đan dược.”

“Ừm, ta biết.

“Vâng?”

Chỉ một câu đã khiến cho Lục Nhân Giáp ngây ngẩn cả người.

“Ngươi… Ngươi biết? Vậy ngươi…”

“Dùng đan dược và tính mạng của ta bảo vệ cho sư môn và ngươi.”

Lý Bình An đơn giản trả lời một câu.

“Không được! Tuyệt đối không được!!” Sắc mặt Lục Nhân Giáp đột nhiên thay đổi.

Lý Bình An cười: “Không có gì không thể, thứ này ra đi sẽ có thứ khác. Sau khi ta chết, sư môn có lớn mạnh được không phụ thuộc vào ngươi”

“...Cái này…”

Lục Nhân Giáp nhìn Lý Bình An, một câu đầy đủ cũng nói không nên lời.

Mây đen đè xuống bầu trời, bầu trời nặng nề tựa như muốn sập xuống, Lục Nhân Giáp thất hồn lạc phách mà rời khỏi rừng trúc.

Ngón tay Lý Bình An dính một giọt nước trong chén trà, cong ngón búng ra.

Hai tên lính lập tức thanh tỉnh lại, với bọn chúng mà nói, tựa như chỉ mới qua một nháy mắt.

Cũng không có gì khác thường, chẳng qua là cảm thấy thân thể có chút cứng ngắc, không thể cử động một lúc.

Lý Bình An và lão Ngưu thì tiếp tục không nhanh không chậm luyện đan dược.

Trong mắt Ngải tướng quân, Lý Bình An là luyện đan sư Đại Vũ, là đệ tử của Phượng Dương Tử, rất có thiên phú luyện đan.

Người này nếu không thể dùng thì không thể giữ lại.

Cho nên hắn chết, sư môn có thể bình yên.

Phương pháp đơn giản nhất, chính là thuận theo mong muốn của đối phương, giả chết một lần.

Giao phó những kiến thức luyện đan của Phượng Dương Tử cho Lục Nhân Giáp, chuyện này đã xong.

Lý Bình An đặt chén trà xuống, thở dài một hơi.

Ừm, kế hoạch rất hoàn mỹ.

Sẽ không có sơ hở.

Hẳn là vậy ~

Rầm rầm –

Hai bên đường phố, những ngọn cỏ uốn lượn trập trùng trong gió.

Một vị tướng quân Đại Tùy mặc chiến giáp, đặt tay lên chuôi kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị.

Trên thân người này có một hơi thở hoang dã, tựa như một thanh đao sắc bén.

Người đàn ông nhìn đội quân áo giáp đỏ thẫm đi ngang qua trước mặt, bước đi thống nhất.

Giương cao lá cờ đỏ này đến lá cờ đỏ khác.

Gió thổi qua nhưng lại tạo nên bầu không khí ảm đạm trên chiến trường, mang đến cho người ta cảm giác buồn bã bị thương.

Hắn ngẩng đầu, nhìn xem nhìn lá cờ quân đội viết chữ "Tùy" trên cổng thành.

Trong lòng thở dài một hơi.

Lưu Dũng, tướng thủ hạ của Trụ quốc tướng quân Hạ Hầu. Lần này trong cuộc đại chiến Tùy Vũ, hắn một trận thành danh.

Dẫn đầu năm ngàn kỵ binh lao thẳng vào vùng đất bên trong Đại Vũ, cắt đứt đường cung ứng lương thảo.

Lấy năm ngàn bách chiến kỵ binh vây giết một tên tu sĩ cấp bảy.

Dẫn quân truy đuổi kẻ thù suốt ngày đêm hơn trăm dặm, bị thương hơn mười lần.

Lập được đại công, được nữ hoàng Liễu Vận tự mình điểm danh tán thưởng.

Nhắc mới nhớ, trải nghiệm của Lưu Dũng thực sự kỳ diệu.

Hắn vốn là một vị trinh sát trưởng ở biên cảnh Đại Tùy, bởi vì không

hài lòng với phong cách làm việc của cấp trên.

Hắn dẫn đầu đám thủ hạ vào rừng làm cướp, sau đó không hiểu tại sao lại được trưởng công chúa Liễu Vận của Đại Tùy để mắt đến, được phái đến làm thủ hạ của Hạ Hầu.

Điều này dường như gần như không thể đối với người ngoài.

Chỉ có Lưu Dũng tự mình biết ẩn tình kia, hắn mang theo các huynh đệ đi cướp bóc tại sa mạc, vô tình gặp được một người diễn xiếc – Lý Bình An.

Càng ngoài ý muốn hơn, công chúa lại quen biết tên diễn xiếc này.

Cũng nhờ có sự đề cử của hắn, Lưu Dũng mới được Liễu Vận để mắt. Nhoáng một cái, đã qua nhiều năm như vậy.

Lưu Dũng khẽ thở dài một hơi.

Lần này sau khi chiến tranh kết thúc, hắn trở thành công thần.

Lưu Dũng sẽ được thăng quan tiến tước, thế nhưng trên mặt của hắn không có nhiều niềm vui sướng.

Hai ngày trước, một số quan lại cấp cao của Đại Tùy đã nhận được mệnh lệnh bí mật từ nữ hoàng. Nửa tháng sau, thảm sát"

Lưu Dũng thực sự không biết nên ra tay với những bình dân bách tính kia như thế nào.

Mọi người làm sao vậy?!

Tưởng tượng năm đó, cha mẹ của hắn chính là do đám loạn quân Đột Quyết giết chết.

Mặc dù là quân nhân, lúc này thiên chức là phải phục tùng mệnh lệnh.

Lưu Dũng đi trên đường, thỉnh thoảng có thể trông thấy vài người dân thường của Đại Vũ.

Lưu Dũng thở ra một hơi thật dài.

Hắn không biết nên làm như thế nào mới có thể thay đổi ý định của nữ hoàng.

Tuy nói là công thần, nhưng Lưu Dũng hiểu rất rõ vị trí của mình.

Hắn còn chưa đủ tư cách.

Lấy địa vị của hắn bây giờ, chỉ có thể nghe lệnh phục tùng.

Thậm chí đến cả tư cách gặp mặt nữ hoàng cũng không có.

Lui 10 ngàn bước mà nói, xem như hắn gặp được nữ hoàng, hắn có thể dựa vào bản thân mình mà thay đổi ý định của nữ hoàng sao?

Hắn là cái thá gì đâu!

Bỗng nhiên, Lưu Dũng đang xuất thần thì dừng bước lại.

Chẳng biết lúc nào, hắn đã đi vào một ngõ hẻm.

Trong ngõ nhỏ, có xác một người phụ nữ đang nằm.

Ba đứa nhỏ núp ở một góc, nhút nhát nhìn hắn.

Lưu Dũng đi đến, lấy mấy cục kẹo từ trong ngực .

Ba đứa nhỏ không dám bước lên.

Lưu Dũng cười thân thiện, nhét bánh kẹo vào trong tay của bọn nó. Một đứa bé trai lớn nhất mỉm cười và nói: "...Cảm ơn"

Lưu Dũng chợt nhớ tới đến, trong túi còn có thịt dê ngày hôm qua

Thế là hắn lấy ra, một mùi thịt lập tức xông vào mũi.

Ba đứa hài tử trợn tròn mắt, không tự giác nuốt nước miếng một cái. Nhận lấy thịt từ trong tay Lưu Dũng, chúng cắn từng ngụm lớn.

Đứa bé trai lớn nhất kia, bưng thịt đi đến người phụ nữ đang nằm dưới đất. "Nương ăn thịt, nương ăn thịt."

Trong mắt đứa bé có tia sáng nào đó, tựa hồ rất mong chờ được mẹ

Cỡ tuổi như hắn, làm sao biết được thế nào là sinh tử.

Hắn có lẽ chỉ cảm thấy mẫu thân chắc là ngủ thiếp đi thôi.

nếm thử.

Bây giờ chỉ cần cho mẫu thân ăn được ít thịt, mẫu thân liền có thể tỉnh lại.

Lưu Dũng không nói lời nào, cảm thấy không khí chung quanh nặng

nề đến mức không thở nổi.

Nửa ngày, hắn mới mở miệng nói: “Các ngươi mau mau ăn đi, không đượcồn ào làm mẫu thân tỉnh

giấc, thúc thúc còn có rất nhiều đây”

Đứa trẻ nhìn thoáng qua Lưu Dũng, nó tin tưởng hắn không hề nghi ngờ.

Lập tức bắt đầu ăn từng ngụm lớn.

Lưu Dũng không đành lòng nhìn, hắn cúi đầu, bỗng nhiên chú ý tới trên mặt đất có hai tờ câu đối

xuân.

Bột nhão trên mặt trái của câu đối đã bị ăn sạch sẽ.

Chắc bọn chúng phải cực kì đói.

Lưu Dũng tiện tay nhặt câu đối xuân lên, xem xét một hồi.

Vẽ trên: Kim ngọc mãn đường gia thịnh vượng.

Vế dưới: Phúc tỉnh hộ trạch tứ bình an.

Hoành phi: Hoa trạch sinh huy

Lưu Dũng nhịn không được mà khen.

Nhìn tỉ mỉ hơn, hắn có cảm giác rất quen thuộc.

Đầu Lưu Dũng xoay tròn cực nhanh.

Đây là…Đây là chữ viết của tiên sinh

Hắn nhớ rất rõ chữ viết của Lý Bình An – ân nhân cứu mạng hắn.

Lý tiên sinh tại sao lại ở đây? Không phải là dạo chơi đến tận đây chứ

Từ từ!

Lưu Dũng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì.

Dựa vào quan hệ giữa nữ hoàng với tiên sinh, Lý tiên sinh có thể khuyên nhủ nữ hoàng.

Nói không chừng nữ hoàng lại đổi ý, không tàn sát nữa.

Có hi vọng! Rất là có hi vọng! !

Mặc dù hắn chưa từng biết được Lý tiên sinh và nữ hoàng có quan hệ như thế nào, nhưng từ những

manh mối, giao tình của họ tuyệt đối không sơ sài.

“Cái này, cái này! Các ngươi xé ở đâu vậy.”

Lưu Dũng kích động hỏi.

Chương 381: Ra đi vĩnh viễn

1282 chữ

“Ngải tướng quân, tại hạ đã luyện chế xong số đan dược mà ngài cần Trong Lục Phủ.

Lý Bình An cầm hộp đựng đan trao tận tay vệ binh.

Ngải tướng quân mở hộp ra, xem qua một lượt.

Sau đó nhấc lên một viên đan, chăm chú kiểm tra một phen.

Mặc dù không thể xưng là hoàn mỹ, nhưng cũng khá ổn.

Mà bảo tốt cũng chẳng phải.

Nói chung là, tạm được.

Ngải tướng quân hơi mất hứng.

Nếu như tên này quả thực có năng lực luyện đan, có lẽ mình sẽ chừa cho hắn một mạng, dùng vào việc khác.

Nhưng bây giờ….

Ngải tướng quân gõ tay lên bàn, cố ý hỏi: “Lúc trước ta đồng ý với ngươi điều gì?”

“Tướng quân nói, chỉ cần tại hạ luyện đan cho tướng quân, tướng quân sẽ bảo vệ sư môn của ta. Ngải tướng quân gầm gừ nói: “Bản tướng quân nói lời sẽ giữ lời, hứa bảo vệ sư môn ngươi nhưng không bảo vệ ngươi.

Ngươi đâu, bắt tên Luyện đan sư này lại cho ta!”

Hắn hét một tiếng ra lệnh cho đám quân, chớp mắt vô số binh khí lạnh lẽo kề lên cổ Lý Bình An.

“Lý Bình An ngươi còn muốn nói gì không?”

“Tại hạ chỉ mong rằng, sau khi tại hạ chết tướng quân sẽ thực hiện lời hứa”

Lý Bình An bình thản đáp, ngữ khí không chút oán trách.

Ngải tướng quân nhìn Lý Bình An, thấy vẻ mặt hắn vẫn như cũ, dường như hắn đã đoán được kết quả này, không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Đến lúc này rồi, ngay bên bờ vực thẳm.

Lại còn có lòng quan tâm sư môn, thật sự là hiếm gặp.

“Yên tâm”.

Dứt lời, Ngải tướng quân phất tay.

Lý Bình An bị mấy tên vệ binh dùng đao áp giải khỏi Đường hạ.

Người làm của Lục Phủ chứng kiến một màn này, tò mò thi nhau nhìn xem, không hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

“Chậc, xảy ra chuyện gì thế?”

“Biết đâu”

“Vị tướng quân Đại Tùy kia muốn ra tay đại khai sát giới?”

Rất nhanh, Lục Nhân Giáp nhận được tin tức vội vàng chạy đến.

Cổ Lý Bình An bị đao kiếm vây quanh, phạm vi hoạt động hạn chế, chỉ đành gắng sức hơi nghiêng sang một bên.

Nhìn Lục Nhân Giáp cười, nói, “Chuyện chấn hưng sư môn phải giao cho ngươi rồi.

“Sư huynh… sư huynh.

Vành mắt Lục Nhân Giáp thấm ướt nước mắt.

Vệ binh áp giải Lý Bình An tới một chỗ bí ẩn tương đối hẻo lánh, lúc

này đang định vung đao lên

chém.

Bỗng nhiên, có tiếng ai đó vang lên.

Lục Nhân Giáp bưng một bát mì Dương Xuân đế.

Sư huynh là vì sư môn mà chết, là chết vì đại nghĩa.

Mà điều duy nhất hắn có thể làm là để cho sư huynh trước khi chết được ăn một bữa no. “Này! Ngươi làm gì?”

Vệ binh ngăn Lục Nhân Giáp lại.

“Mấy vị quân gia, cho dù muốn giết cũng phải để cho người ta ăn một bữa no đã chứ”

Mấy tên vệ binh liếc nhìn nhau, cũng không nói thêm gì, thả cho Lục Nhân Giáp đi qua. Lý Bình An cầm đũa, thong thả thưởng thức bát mì Dương Xuân.

“Ừm, sợi mì hơi cứng”

“Ta đoán chắc vớt hơi vội.

“Còn nữa, ít muối quá, không có vị gì cả…

Mấy tên vệ binh không khỏi cau mày, trong lòng thầm nghĩ. Tên này bị gì thế? Không biết mình sắp chết à?

Còn nghĩ đến mì cứng hay mềm mặn hay nhạt nữa. “Ăn xong rồi?”

“Ừm? Lý Bình An gật đầu.

Lúc này một tên vệ binh rút binh khí ra, lập tức máu phun ra.

Lý Bình An ôm lấy cổ họng, nghẹn ngào phát ra tiếng.

Không cam lòng, lảo đảo mấy bước, sau đó ngã xuống “ầm” một tiếng.

Mấy tên vệ binh thu đao rời đi.

Lục Nhân Giáp rưng rưng nước mắt nhìn gia đình khiêng Lý Bình An thả vào trong quan tài, chuẩn

bị chôn xuống.

Ngải tướng quân ngồi trên ghế mây, điều khiển khí huyết quanh thân.

Trước mặt là hộp đan dược do Lý Bình An điều chế.

Mồ hồi xuất hiện trên cơ thể của hắn, có thể nhìn ra dường như hắn đang rất chật vật. Lấy ra hai viên thuốc, ăn vào.

Một lát sau, hắn thở ra một ngụm trọc khí.

Hừ một tiếng, "Trình độ của tên Luyện đan sư này đúng là tầm thường"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của một tên vệ binh.

"Tướng quân, tướng quân!"

Ngải tướng quân hơi nhíu mày, lúc mình tu luyện, cực ghét bị người khác quấy rầy.

Vệ bình của mình tất nhiên là biết, chắc là có chuyện nhất định phải bẩm báo.

"Chuyện gì?"

"Lưu tướng quân tới, nói muốn gặp ngài"

"Lưu tướng quân? Lưu tướng quân nào?" "Trung Lang tướng Lưu Dũng"

Ngải tướng quân sắc mặt hơi biến.

Lưu tướng quân? Sao hắn lại tới tìm mình?

Tính ra, người này có thể coi là người trực tiếp lãnh đạo hắn.

Có nhiệm vụ tác chiến gì à?

Chưa kịp nghĩ nhiều, Ngải tướng quân vội vàng thay áo bào, bước nhanh ra ngoài.

Lưu Dũng cởi áo giáp, lo lắng đi vòng quanh điện.

"Ti chức tham kiến Trung Lang tướng"

Ngải tướng quân đi tới, quỳ một chân xuống.

"Không cần đa lễ, ta hỏi ngươi.

Ngươi có gặp qua một người khá trẻ mù hai mắt, còn dẫn theo một con trâu không?"

Lưu Dũng đi thẳng vào vấn đề.

Ngải tướng quân sửng sốt, "Luyện đan sư…Lý Bình An?"

Lưu Dũng không để ý đến ba chữ Luyện đan sư, vội gật đầu: "Đúng đúng! Chính là Lý Bình An Lúc trước hắn bất ngờ phát hiện câu đối do Lý Bình An viết, thông qua câu đối tìm được nơi ở của Lý Bình An, rồi lại phát hiện nơi đó bị mấy tên binh sĩ Đại Tùy canh giữ.

Hỏi mới biết, Lý tiên sinh bị Ngải tướng quân mời đi.

Ngải tướng quân hoảng hốt trong lòng, hòi dò: "Ngài…ngài tìm hắn có chuyện gì ạ?"

"Nói ta biết ăn ở đâu? Hay là Lý tiên sinh đã đi rồi?"

"Cũng coi là vậy…. ra đi vĩnh viễn rồi.

Lưu Dũng biểu cảm ngưng trọng, có vẻ như không hiểu hàm ý của câu nói này. Ngải tướng quân nuốt nước miếng một cái, trong lòng thầm than hỏng rồi.

Lưu Dũng gọi gã mù kia là Lý tiên sinh? Xem ra có quan hệ với tên đó. "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!?" Thanh âm Lưu Dũng lạnh đi vài phần. Ngải tướng quân vội vàng quỳ xuống, bẩm báo rõ ngọn ngành.

"Tổ chức đáng chết! Thật sự không biết ví Lý tiên sinh này lại có quan hệ như thế với ngài, ti chức tội đáng muốn chết"

Lưu Dũng giận mắng: "Ngu ngốc, đưa ta đi tìm hắn"

Tìm…tìm hắn?

Ngải tướng quân thấp thỏm trong lòng, đừng bảo là Lưu Dũng tức đến chập mạch rồi nhé?

Bây giờ khéo gã mù kia đã đến cầu Nại Hà mất rồi, bảo đi đâu tìm đây?

"Trung Lang tướng, sợ rằng thi thể của người kia hiện tại đã nguội"

Lưu Dũng lườm hắn, "Chỉ bằng ngươi mà đòi giết Lý tiên sinh? Nằm mơ đi!"

Chương 382: Ngự kiếm đón gió đi, ngao du khắp đất trời

12:11

Lưu Dũng hỏi được tung tích của thi thể, xông vào xem xét.

Chỉ thấy trước Linh đường ánh nến chập chờn, đặt trong đó là một cỗ quan tài không lớn lắm. “Các ngươi là ai?”

Lục Nhân Giáp đứng dậy, hắn vẫn luôn túc trực bên linh cữu của Lý Bình An.

Ánh mắt sắc bén của Lưu Dũng quét qua chỗ quan tài, không thèm nói nhảm với người kia, lao tới muốn mở nắp quan tài ra.

“Sư huynh ta đã đi rồi, các ngươi còn muốn làm gì!”

Lục Nhân Giáp đã hoàn toàn nổi giận rồi, giận đến bốc lửa luôn rồi.

Hắn vơ lấy cây nến dài bên cạnh, chuẩn bị lao tới liều mạng với đối phương.

Lưu Dũng dùng một tay ấn hắn xuống, dễ dàng còn hơn bắt gà con.

“Ngươi vừa gọi là gì? Sư huynh?

Đành chịu, chỉ đành nói với Ngải tướng quân: “Tìm! Nhất định phải tìm được tiên sinh!” Ngải tướng quân đứng bên cạnh lúc này mới tỉnh mộng, “Vâng.vâng”

Hắn thầm mừng trong lòng, may quá mình không giết được vị Lý tiên sinh này của Lưu Dũng

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của Lưu Dũng, nếu vị Lý tiên sinh này thật sự chết trong tay mình. Vậy thì hậu quả….

Rất nhanh, Ngải tướng quân đã gọi họa sĩ đến vẽ chân dung Lý Bình An.

Để cho thuộc hạ cầm theo chân dung, đi khắp phố hỏi thăm.

Đợi sau khi đám người kia rời khỏi.

Lục Nhân Giáp ngồi chết trân dưới đất, lúc này mới bò lại xem xác dê

trong quan tài kia.

Sư huynh của ta… biến thành dê rồi? Đừng bảo đây mới là chân thân của sư huynh ta nhé? Hắn chỉ có thể nghĩ tới khả năng này thôi.

Dù sao xác của sư huynh cũng do mình hắn thu dọn mà.

Lưu Dũng điều động toàn bộ số người mà mình có thể sai sử, đi nghe ngóng tung tích của Lý Bình

Rất nhanh đã thu được rất nhiều tin tức, chỉ là thật giả khó phân.

Hai ngày trôi qua, vẫn không có thu hoạch thực tế nào cả.

Lưu Dũng phiền muộn thở dài một hơi, thôi chắc là ý trời. Hết cách rồi.

Lưu Dũng nâng chén rượu lên, đang muốn uống một ngụm. Bỗng nhiên chén rượu lại nổi lên gợn sóng.

Lưu Dũng hất chén rượu đi, ánh mắt sắc lạnh, khí tràng ngoại phóng. Nơi hắn ở là một khách điếm, xung quanh đều có binh sĩ trấn giữ.

Kẻ xông vào nhất định không phải là người thường, phải chăng là dư nghiệt Đại Vũ? “Cộc cộc cộc!”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, là binh sĩ dưới lầu nghe thấy có động tĩnh nên lao tới.

Trong căn phòng tối tắm bỗng sáng lên ánh đèn.

“Lưu tướng quân, nhiều năm không gặp từ khi chia tay đến nay không gặp vấn đề gì chứ?”

Thanh âm trong trẻo theo gió rót vào tai, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Lưu Dũng sững sờ, kinh hỉ vạn phần.

“Nghe bảo mấy ngày này Lưu tướng quân đang tìm ta, không mời mà tới mong tướng quân lượng thứ”

“Quấy rầy tiên sinh rồi. Lưu Dũng áy náy nói.

Lúc này, ngoài của truyền đến tiếng vệ binh.

“Không sao, lui xuống đi”

“Tướng quân, quả thật không sao chứ?”

Vệ binh đứng bên ngoài không yên tâm hỏi thêm một câu, kết quả vẫn bị Lưu Dũng đuổi đi.

“Tiên sinh, ngài ngồi xuống trước đi, ta rót cho ngài chén trà” Lưu Dũng khó nén kích động.

Mượn ánh trăng cùng ánh đèn, ngắm nhìn Lý Bình An.

Nhiều năm không gặp, có lẽ tháng năm đã bỏ quên tiên sinh rồi.

Trên người tiên sinh tỏa ra khí chất lười biếng nhàn nhạt, tựa như đứng ngoài quan sát lấy thế giới này,

Loại khí chất bình thản, không nóng không vội, thong thả du ngoạn hồng trần này, như năm tháng trải dài mà sinh ra.

Một người một trâu đứng bên cửa sổ, trong tay cầm một củ khoai lang nướng.

Lão Ngưu đang bóc vỏ khoai lang ngon lành.

“Thôi thôi, không uống trà đâu?

Lý Bình An đoạt lại củ khoai lang nướng từ tay

lão Ngưu.

Bẻ ra thành hai nửa, chia cho Lưu Dũng một nửa. Lão Ngưu hờn dỗi nháy nháy mắt.

cảm thụ

Đầu tiên hai người nói chuyện phiếm vài câu, tự ôn chuyện cũ.

Sau đó Lý Bình An mới hỏi, “Lưu tướng quân sai người tìm ta có chuyện gì?” Lúc đầu, Lý Bình An cảm thấy kế hoạch của mình khá thành công.

Sau khi thành công rồi, mình có thể rời khỏi đây.

Chuyện đó thì…

Ai ngờ lại gặp phải Giáo cục Lưu Dũng.

Lại phát hiện Lưu Dũng sai người đi tìm mình, nên mới hiện thân gặp

hắn.

Lưu Dũng chắp tay quỳ xuống, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Ôi, Lưu tướng quân ngươi làm gì vậy?” Lý Bình An hơi kinh ngạc.

Lưu Dũng trầm giọng nói: “Lưu Dũng muốn nhờ tiên sinh một chuyện

“Lưu tướng quân, ngươi cứ đứng lên đã, nếu có khó khăn cứ nói, nếu đủ khả năng tại hạ quyết không từ nan.

Lý Bình An đưa tay định đỡ hắn dậy.

“Tiên sinh, bây giờ chỉ có ngài mới có thể cứu bách tính kinh thành

“Cứu bách tính? Vì sao lại nói vậy?”

Lưu Dũng nói rõ từ đầu đến cuối chuyện Liễu Vận muốn đồ thành cho Lý Bình An.

“Nếu là tiên sinh, có lẽ sẽ có thể khiến nữ hoàng thay đổi chủ ý”

Lý Bình An trầm mặc một lát, hơi bất đắc dĩ nói: “Lưu tướng quân, ta hiểu tâm tình của ngươi. Nhưng việc này quá quan trọng, không phải chuyện hai chúng ta có thể xử lý”

Lý Bình An khéo léo khuyên hắn.

Mông to đến đâu thì mặc quần xà lỏn rộng đến đó. (Ý là đủ khả năng làm đến đâu thì làm đến đó.) Thân là một người hiện đại xuyên đến, thâm tâm hắn rất ghét những chuyện như đồ thành. Nhưng mà, mình không ở vị trí của người ta tốt nhất không nên can dự.

Tầng lớp thống trị của Đại Tùy tự có suy nghĩ của bọn họ, nếu chỉ đơn giản xuất phát từ tâm lý trả thù.

Mà chọn cách đồ sát toàn bộ nhân dân trong thành, đây không phải phong cách hành sự của Liễu Vân.

Khả năng cao là có lí do khác.

Ví dụ như, để khao các binh sĩ vất vả một trận, nhanh chóng bổ sung tài nguyên trên các mặt. Tài nguyên của một tòa thành, đủ để tẩm bổ cả mọi đội quân.

Cũng có thể là muốn nhanh chóng đạt được mục đích, đồ thành là phương pháp nhanh gọn nhất. Hoặc để ra uy, đe dọa.

Sau khi đồ thành, chĩa mũi nhọn vào những tòa thành khác cũng là một cách uy hiếp, để bọn họ biết mình có bao nhiêu lợi hại.

Tóm lại, chắc chắn có rất nhiều nguyên nhân.

Tổng hợp suy tính cẩn thận, cuối cùng khiển tầng lớp thống trị của Đại Tùy quyết định ra lệnh đồ sát kinh thành Đại Vũ.

Nhân từ không thành đại sự mà.

Lý Bình An biết, hiểu, nhưng cực kỳ không thích.

Nhưng mà trên thế giới này, có nhiều chuyện khiến ta không thích lắm.

Nếu như thấy gì không vừa mắt bèn cưỡng chế đòi thai đổi.

Cuối cùng chỉ có mình tự chuốc khổ mà thôi, cứ làm tốt việc của mình cái đã.

Hắn càng không ngây thơ mà tin rằng, Liễu Vận sẽ vì mấy câu của mình mà buông tha cho kinh thành Đại Vũ.

Đó là chuyện xưa, không phải bây giờ.

Lý Bình An không nghĩ là mình có đủ khả năng thay đổi thế giới đâu, chí ít trước mắt là thế.

Ai rảnh lo chuyện thiên hạ, lo cho thân mình vẫn tốt hơn.

Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ, người khôn người đến chốn lao xao.

Lưu Dũng thờ dài, đã bình tĩnh trở lại.

Lý Bình An ăn hết sạch củ khoai, nhét vỏ khoai vào trong cái tẩu.

“Nếu gặp nữ hoàng, làm phiền Lưu tướng quân thay ta vấn an

“Tiên sinh..”

Lưu Dũng còn định nói tiếp cái gì, thế những đã chẳng thấy bóng dáng Lý Bình An đâu rồi. Thần thức quét qua, một li cũng chẳng cảm nhận được.

Cuối cùng hóa thành từng tiếng thở dài.

Đại Vũ Anh Tông năm 132, sau ba tháng đại phá kinh thành.

Cắt đứt số mệnh Đại Vũ, cùng nhiều yếu tố khác.

Quân đội Đại Tùy, đồ thành!

Trừ một số người được Đại Tùy bảo hộ ra, bất kể là cường hào phú quý điều bị tiêu diệt. Sử thi chép, xác chất thành núi, máu chảy thành sông, khắp nơi đều là xác người. Như đi dị vực du lịch, bỗng thấy La Sát.

Một người một trâu giẫm bùn đi trên đường núi, bọn họ đã rời khỏi kinh thành Đại Vũ. Trước khi đi, Lý Bình An và lão Ngưu còn về thăm sư môn một phen.

Quét sạch sân vườn, các phòng, sắp xếp lại sách Luyện đan và lò luyện đan.

Tưới nước cho hoa cỏ trong vườn, loại trừ sâu bệnh xong mới yên tâm rời đi.

Lý Bình An cũng không mang theo bất cứ vật gì.

Giống như lúc hắn đến, một người một trâu.

Lúc đi vẫn là một trâu một người.

Khép cửa lại, để lại tất cả cho Lục Nhân Giáp.

Xong chuyện này rồi, là lúc quay về Thục Sơn báo cáo.

Lý Bình An cất đi quyển sổ hành trình, nhìn đám mây trắng trên bầu trời xanh thẳm kia.

Bỗng nhiên có cảm giác muốn bay thẳng lên trời.

“Lão Ngưu, chúng ta không phải đi bộ đâu?”

“Ngưu?”

Một lát sau, lão Ngưu ngã chổng vó nằm trên lưng Lý Bình An, cơ thể cứng ngắc, không dám cử động.

Chậm đã chậm chút đã !

Lý Bình An chân đạp lên phi kiếm, bay tới phương xa.

“Ngự kiếm đón gió đi, ngao du khắp đất trời!”

Chương 383: Về tông

Lập hạ.

Đẩu chỉ Đông Nam, duy vì Lập Hạ

Vào mùa này vạn vật sinh sôi, do đó có tên là Lập Hạ.

“Sư muội, muội nhìn xem phong cảnh đẹp quá!”

Bầu trời trong xanh, hai tu sĩ một nam

Trai tài gái sắc, nam tu sĩ nhẹ nhàng ôm

Gió mát thổi qua, ôi hài lòng quá.

một nữ ngự kiếm mà đi.

lấy vòng eo mềm mại của nữ tu sĩ.

Nhìn vào có thể nhận ra, nữ tu sĩ kia vừa mới học được Ngự không, nên chưa được thành thạo. Nên thân người khẽ chao đảo, suýt ngã xuống mấy lần.

May là bên cạnh có nam tu sĩ kia.

Thi thoảng có mấy tu sĩ khác lướt qua cũng không nhịn được quay đầu lại, nhìn đôi nam nữ xinh

đẹp này.

Nam tu sĩ đắc ý cười, chóp mũi đưa lại người sư muội khẽ ngửi mùi hương trên người nàng. Thế gian này còn gì vui hơn tự mình vui.

“Ngưu ngưu ưu!”

Nam tu sĩ bỗng sững sờ, tiếng trâu kêu?

Hắn còn tưởng là mình nghe lầm, sao lại có tiếng trâu xuất hiện giữa không trung được. Lúc này, từ phía xa có bóng người lao đến.

“Đường núi ở đây có mười tám ngã rẽ, có chín con sông.”

Chỉ thấy một người áo xanh đang ngự kiếm bay đến, áo xanh phiêu đãng, tiếng ca văng vẳng.

Ở này không có gì kỳ lạ lắm đâu, khiến người ta cạn lời là tên này còn đang cõng một con trâu. Ôi…cái tạo hình quái dị gì đây?

Nam tu sĩ trừng rớt tròng mắt, cho dù hắn kiến thức nhiều nhưng giờ này quả thực bị dọa sợ rồi. “Ngưu nguu ~”

Chậm lại.

“Lão Ngưu, ngươi đừng lắc”

Một người một trâu vội vàng lao xa.

Nam tu sĩ nuốt nước bọt, tự nhiên sao thấy bọn họ vui vẻ thế nhỉ?

“Đệ tử Thông Thiên Phong Lý Bình An phụng mệnh sư tôn ra ngoài du lịch vài năm, hôm nay đã về.”

Lý Bình An cất cao giọng nói.

Trưởng lão đại trận hộ tông mở to mắt nhìn, “Ui, tiểu Bình An về rồi đấy à”

Lý Bình An cung kính hành lễ, “Chào Hàn trưởng lão”

“Tiểu Bình An, người đi lâu như vậy, lão phu sắp nhớ ngươi chết rồi!”

Nhân duyên của Lý Bình An ở Thục Sơn khá tốt, ít kết thù.

Bởi có cái gọi là thêm một người bạn thêm một con đường, thêm một kẻ thù thêm một bức tường mà.

Rút kinh nghiệm từ kiếp trước, Lý Bình An ngu gì mà học theo mấy nhân vật chính ngông nghênh trong tiểu thuyết, suốt ngày đối đầu với trời với người, đâu đâu cũng là địch.

Phiền rồi lại phiền hơn.

Cần gì phải làm thế chứ?

Tất cả mọi người đều là bạn bè, coi như chỉ là bạn bè ngoài mặt, thế thì vẫn tốt chán so với kết thù

chuốc oán.

Lý Bình An tặng cho Hàn trưởng lão một ít đặc sản Đại Vũ hắn mang về

Nói linh tinh vài câu, hẹn ngày khác cùng uống rượu.

Lúc này mới trở về Thông Thiên Phong.

Trên đường, lại gặp vài tiểu trưởng lão hắn quen biết, cùng rất nhiều đệ tử khác.

Lý Bình An hỏi thăm từng người, lão Ngưu thì phụ trách lấy đặc sản từ trong nhẫn trữ vật ra biếu.

Chủ yếu là xã giao.

Thông Thiên Phong.

“Lúc ấy ta chỉ tung một cước, đã đá bay tên pháp y kia ra tận ngoài đường. Nếu không nhờ đại ca ta can ngắn, ta đã đánh chết tên kia rồi.

Nhuận Thổ bắt chéo chân, cầm trong tay một nắm hạt dưa.

Xung quanh là mấy tên đệ tử trẻ tuổi, ai nấy cũng đều kính nể nhìn nó.

“Ồ, Nhuận Thổ ca, vậy đại ca Lý Bình An và Ngưu ca của ngươi không ra tay giúp ngươi sao? Có đứa

bé hỏi.

“Đại ca ta á? Hắn chỉ được cái miệng thôi.

Còn Ngưu ca của ta ư? Nhìn thấy trâu cái là bất động, không có tương lai!

Lần trước cũng bởi vì con mụ trâu cái bỉ ổi kia, mới bị người đuổi kịp dần cho một trận

Chỉ một lát sau, lại có mấy tên đệ tử trẻ tuổi đến.

Cung kính hành lễ với Nhuận Thổ, “Nhuận Thổ sư huynh”

“Nhuận Thổ sư huynh, đây là thuế tháng này”

Mấy tên đệ tử trẻ tuổi lũ lượt dâng linh thạch lên.

Nhuận Thổ gật đầu, “Để ở đây đi?

“Nhuận Thổ sư huynh, mấy hôm trước đệ tử của Trúc Diệp Phong

cũng ép chúng ta nộp linh thạch”

“Các ngươi không nhắc tên ta à?”

“Có, vốn không bị đánh đâu, nhưng nhắc đến tên ngài mới bị ăn đánh.

“Tức chết ta mà!”

Nhuận Thổ vỗ bàn đứng dậy.

“Đi! Theo ta đi giáo huấn đám tiểu tử không biết trời cao đất rộng đó.

Vừa dứt lời đã có hai cái bóng đen xuất hiện.

Một cước đạp Nhuận Thổ té xuống đất.

“Ôi mẹ ơi, ai…Đại ca? Ngưu ca?”

Lão Ngưu một tay vơ lấy Nhuận Thổ, hành hung cái mông nó một trận.

Đám đệ tử trẻ tuổi sợ ngây người, hai mắt trừng to.

“Về hết đi, giải tán giải tán.

“Ngưu ca, nhẹ thôi…dạo này ta mọc trĩ, a~”

Thanh âm tiêu hồn không ngừng vang lên.

Mấy tên đệ tử liếc nhìn nhau, ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, sau đó cáo từ rời đi. “Này, chờ”

Lúc này, Lý Bình An bỗng nhiên gọi họ lại, trả lại đống linh thạch vừa nộp lên cho bọn họ. “Những ngày này ta du lịch bên ngoài, chưa quản giáo tốt tiểu đệ, đắc tội nhiều rồi. Mong rằng sau khi mấy vị trở về, thay ta gửi lời xin lỗi đến sư phụ của các vị.

Bọn họ đồng ý, ngờ ngợ rồi rời đi.

“Đại ca, Ngưu ca cuối cùng hai người cũng về rồi ~”

Nhuận Thổ rưng rưng nước mắt, bị lão Ngưu kẹp ở trong ngực không ngừng giãy dụa.

Lý Bình An đánh vào đầu của bí một cái, “Tiểu tử ngươi, ta mới đi ra

ngoài được mấy năm đã kiếm thêm chuyện cho ta rồi.

Nhuận Thổ giải thích: “Đại ca, ta không dám mà.

Ngài không biết đâu, mấy năm trước Thanh Phong sư tôn bế

Cả Thông Thiên Phong chỉ còn mỗi ta, chán lắm. Nên ta mới nuôi mấy tên tiểu đệ.

Thu chút phí bảo hộ, vừa kiếm tiền tiêu vặt vừa giải sầu”

“Tiểu đệ? Tiểu tử ngươi còn nhận đàn em? Bao nhiêu đứa?”

Nhuận Thổ xòe ra năm đầu ngón tay.

“Ngưu~

Lão Ngưu lại đánh một cái vào mông nó, tiểu tử nhà ngươi dám nhận năm tên tiểu đệ.

Nhuận Thổ yếu ớt nói: “Là năm mươi tên.

Nhuận Thổ cười hê hê, “Đại ca, Ngưu ca, bây giờ ta là tu sĩ Ngũ phẩm rồi.

Mấy năm không gặp, thực lực tăng tiến thật nhiều.

Lại qua mấy năm nữa, liệu Nhuận Thổ có trở thành Thần thú hộ sơn của Thục Sơn không?

Chương 384: Diệu thủ hồi xuân

1766 chữ

Gió nhẹ không hanh, năm tháng ngắn ngủi.

Cỏ cây theo gió đung đưa, xào xạc xào xạc.

Mấy cây cổ thụ như một đám mây xanh, tạo thành một mảnh mát mẻ thoáng đãng.

Lý Bình An và lão Ngưu chạy quanh phòng, về đến nhà quả nhiên cảm giác khác hẳn.

Bắt đầu từ sáng sớm, trong lòng có một loại cảm giác khó diễn tả thành lời.

Vừa dễ chịu lại vừa thấy lười biếng, trong đầu chẳng có cái gì, lại có cảm giác vui không thể tả.

Tựa như chú mèo đang nằm trên mái nhà sưởi nắng, rửa mặt cảm giác vui thích đến không thể nói

Ăn uống no say, tắm rửa một phen.

Tựa trên đầu gường, cầm một quyển sách, lật ra vài trang.

Thời đại mãnh liệt bồng bột như sóng biển vội vàng lướt qua.

Lại như chẳng ảnh hưởng gì đến hắng.

12:12

Quét dọn sân bãi, ăn xong lại đi ngủ, rồi tới Chủ Phong báo cáo hành trình những năm này của mình, nộp văn thư.

Đều là những việc lặt vặt.

Không đáng nói, nhưng cũng là một phần quan trọng của cuộc sống.

Ba ngày vội vã trôi qua.

Lý Bình An chuẩn bị một ít lễ vậy, để tới vấn an trưởng lão và đệ tử của các Phong khác.

Thuận tiện dẫn Nhuận Thổ đi tạ tội với những đệ tử bị nó bắt nạt.

Ở Đại Vũ, Lý Bình An không chỉ học được thuật luyện đan.

Người ta nói món ngon, bánh ngọt mới là đặc sản của Đại Vũ.

Vì vậy, Lý Bình An còn thỉnh giáo mấy sư phụ làm bánh.

Học thêm được khối nghề.

Vừa hay, cây hoa quế ở Thông Thiên Phong đã nở.

Lý Bình An bảo lão Ngưu và Nhuận Thổ đi nhặt hoa quế đi, sau đó rửa qua cho bớt đắng, rồi ngâm với mật đường.

Hấp chín bột gạo, trộn lẫn bột gạo nếp, quét một ít dầu đường.

Còn thả vào đó thêm một ít gia vị đặc biệt của hắn.

Sau đó đặt vào từng hộp, mang theo những hộp bánh hoa quế này

đến vấn an trưởng lão Lưu Tông Thành của Trúc Diệp Phong.

Lúc trước, mình ở Trúc Diệp Phong luyện dược.

Kết bạn với trưởng lão Lưu Tông Thanh chuyên nghiên cứu độc đan, đồng thời Lưu Tông Thành cũng dạy cho hắn rất nhiều thuật luyện dược khác.

“Lưu trưởng lão, đã lâu không gặp. Kể từ khi chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tuy nói là người quen cũ, nhưng Lý Bình An vẫn phải cung kính hành lễ một cái.

Không thể phá hư quy củ được.

Lưu Tông Thành nhìn thấy hắn, mặt mày hớn hở kéo hắn đi uống rượu.

Lý Bình An từ chối rồi hẹn sang ngày khác, hôm nay hắn còn phải đi thăm những người khác. Cho nên hai người chỉ ngồi ôn chuyện.

Lý Bình An rời khỏi Trúc Diệp Phong, đến Tiểu Quỳnh Phong, thăm Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu một phen.

Hay người đều là bạn tốt của hắn.

Lúc trước, khi Lý Bình An vừa tới Thục Sơn liền có duyên làm quen với hai người họ.

Sau đó Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu kết thành đạo lữ, rồi sinh được ba nam ba nữ.

Ôi nhắc đến tiền mừng, Lý Bình An lòng đau như cắt.

Tùy Vũ nổ ra đại chiến, đệ tử Thục Sơn tiến Bắc.

Tư Đồ Lôi có trong danh sách nhóm thứ ba.

May thay, ở chiến trường vẫn giữ được cái mạng.

“Lý sư huynh!”

Tần Diệu Diệu đang hướng dẫn con gái tu hành, thấy Lý Bình An bèn hành lễ.

Đã nhiều năm trôi qua, Tần Diệu Diệu đã sớm không còn là cô gái

đáng yêu ngọt ngào như lúc trước.

Một thân áo tím, dáng người nở nang, mang theo khí chất của người đã có chồng.

“Nhanh, gọi Lý sư bá.”

Con gái Tần Diệu Diệu hành lễ, cùng hô lên: “Lý sư bá.

Lý Bình An khẽ cười, cảm thán một câu: “Đã lớn như vậy rồi à, thời gian không chờ đợi ai mà

“Sư huynh nói gì vậy, đã qua lâu như vậy rồi, sư huynh vẫn trẻ như xưa.”

“Tư Đồ Lôi sư đệ đâu?”

Nghe thấy Lý Bình An nhắc đến Tư Đồ Lôi, biểu cảm của Tần Diệu Diệu có chút kỳ quái.

“Hắn…hắn đang nghỉ ngơi, để ta đi gọi hắn.

Một lát sau, Tư Đồ Lôi nhìn hơi suy sụp bước ra.

“Lý sư huynh. Tư Đồ Lôi từ đằng xa cố nở

Lý Bình An nhận ra Tư

Diệu Diệu cũng quái.

nu

Đồ Lôi có gì đó sai sai, không chỉ có Tư Đồ Lôi mà ngay cả dáng vẻ của Tần

Hai người họ hình như có gì khó nói.

Bọn họ không nói, Lý Bình An cũng không hỏi.

Đưa bánh quế, rồi rời đi.

Tiếp theo hắn tới nhà lao thăm đám người lão Chu.

Còn có nhóm đầu tiên Bắc tiến Lưu Nhị Cẩu và Vân Thư.

Bây giờ đại chiến kết thúc, tất cả đều kết thúc.

Hai người họ đều đã về lại Thục Sơn.

Căn cơ của Nhị Cẩu bị thương tổn, kiếp này không cách nào khôi phục.

Trong phòng trúc.

Lưu Nhị Cẩu sắc mặt ôn hòa, nói: “Sư phụ bảo, thương thế của ta không thể khôi phục, có thể giữ được tu vi đã là một kỳ tích, không dám có yêu cầu xa vời khác”

“Chớ có nhụt chí, nhất định có cách chữa thương mà. Lý Bình An khuyên nhủ hắn.

Lưu Nhị Cẩu cười khổ, “Không cần khuyên ta đâu, thân thể của ta ra sao ta tự biết mà.

Chỉ sợ rằng tu vi của ta không còn cách nào tăng lên nữa rồi”

Nói rồi, hắn quay sang nhìn Lý Bình An.

“Tại hạ có một chuyện muốn nhờ Bình An huynh.

“Cứ nói đừng ngại.

“Nếu ngày nào đó Lý huynh đắc đạo thành tiên, nếu lúc đó Lưu Nhị Cẩu ta may mắn còn sống, mong Lý huynh có thể kể cho ta nghe phong cảnh sau khi thành tiên nó như thế nào”

Lưu Nhị Cẩu trịnh trọng hành lễ với hắn.

Trong thời khắc này, hắn như đem chấp niệm của cả đời mình giao phó cho người khác.

Lý Bình An yên lặng một hồi, rồi đáp ứng.

Vân Thư gặp quá nhiều cảnh giết tróc trên chiến trường, sinh ra tâm ma, bây giờ đang bế Lý Bình An không quấy rầy nàng.

Biến hóa khôn lường, thế sự vô thường mà.

Thời gian dài đằng đẵng, bất quá thời gian trôi quá nhanh, chỉ là bỗng nhiên mà thôi.

Mấy ngày này về Thục Sơn, Lý Bình An chỉ làm duy nhất hai chuyện.

Một là thăm hỏi bằng hữu, hai quản lý Thông Thiên Phong.

Thời gian chạy quá nhanh, chớp mắt đã được hơn nửa tháng.

Mấy ngày này, Thanh Phong vẫn đang bế quan, Lý Bình An cũng đã quay về.

Bắn hắn nhiều, hắn vừa về, người đến tìm hắn ăn cơm uống rượu xếp thành hàng dài.

Buổi trưa hôm đó.

Tư Đồ Lôi mang theo ít rượu tới thăm Lý Bình An. Hắn người ngồi ngoài sân.

Dưới bóng cây mát, gió nhẹ thổi.

“Chao ôi!”

Trên bàn rượu, Tư Đồ Lôi than thở.

Vài ngày trước, Lý Bình An phát hiện ra điều khác lạ.

Theo thông tin bí mật, suốt mấy hôm này Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu cãi nhau to.

Chuyện này khiến một vài người cảm thấy có thời cơ rồi đây.

Có một đám người ở Thục Sơn, không thích tìm đạo lữ xinh đẹp trẻ tuổi.

Mà lại thích tìm hoa đã có chủ rồi cơ.

Lý Bình An cũng tò mò hỏi thử vì sao bọn họ lại làm thế.

Đáp án của bọn họ rất đơn giản, thay vì chọn một mảnh đồng chưa khai khẩn, bọn họ thích cách đồng đã qua canh tác hơn cơ.

Văn vẻ, Lý Bình An nghe đã thấy chán.

Tư Đồ Lôi lớn tiếng than.

“Bình An, đã là vợ chồng mấy chục năm rồi, nàng còn muốn…chao ôi”

“Nữ nhanh mãnh liệt như hổ mà ”

“Ngươi cảm thấy ta có khổ không? Chưa nói đến lớn tuổi rồi”

“Mà còn bị thương trên chiến trường…trong thời gian ngắn như vậy….cũng đâu phải lỗi của ta”

“Khụ khụ thuj~”

Lý Bình An suýt không nhịn được, phun hết rượu ra ngoài.

Gì?

Ta có thể nghe chuyện này được sao?

Tư Đồ Lôi càng uống càng hăng, nói hết muộn phiền trong lòng.

Lý Bình An hiểu rồi, hóa ra là chuyện ấy không thuận lợi.

Hắn nhấp một ngụm trà, bạn bè như vậy.

Kẻ tinh thông y thuật như Lý Bình An phải ra tay giúp hắn kiểm tra một phen.

Tư đồi hiếu kỳ hỏi: “Kiểm tra? Kiểm tra kiểu gì?” “Cởi quần ra trước.

“Dai ca.”

Nhuận Thổ vui vẻ chạy về, vừa mở cửa ra.

Đập vào mắt nó là cái lưng trần của Tư Đồ Lôi.

Đại ca Lý Bình An thì ngồi xổm trên đất. Nhuận Thổ:

Lặng lẽ đóng cửa lại

Trong một sơn động nhỏ của Tiểu Quỳnh Phong.

Tư Đồ Lôi từ từ phun ra một hơi nóng từ lỗ mũi.

Sau khi Lý Bình An kiểm tra, hắn phát hiện Tư Đồ Lôi là do nội thương cùng ngoại thương.

Dẫn đến dương khí hao tổn, không thể hồi phục.

Nếu như chữa muộn, e rằng vĩnh viễn không thể khỏi.

Tư Đồ Lôi bỗng có cảm giác như mình vừa được sống lại, tựa như từ mầm non qua một đêm đã biến thành đại thụ che trời.

Thế là vội vàng về lao về tìm vợ mình.

Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu mang theo một ít đặc sản của Tiểu Quỳnh Phong tới cảm tạ Lý Bình

Còn tặng thêm một lá cờ.

Trên lá cờ đề bốn chữ: “Diệu thủ hồi xuân”

Lý Bình An vui vẻ nhận lấy.

Không lâu sau đó, Thanh Phong rời núi.

Sắp tới ngày Thục Sơn chiêu sinh rồi, lại biết tin đồ đệ thân yêu đã về.

Thế là, nàng liền xuất quan sớm hơn dự kiến.

Chương 385: Hồi âm

1196 chữ

Sáng sớm, mặt trời như gái mới về nhà chồng, đỏ mặt bẽn lẽn hồi lâu mới bước ra ngoài.

Mấy ngày nữa là đến ngày Thục Sơn chiêu sinh.

Phong chủ Thông Thiên Phong, Thanh Phong xuất quan,

Trên bàn bày một đống đồ ăn, còn có cả bánh ngọt.

Một nồi gà non hầm nấm, cá chép sốt cà chua, một đĩa rau dưa, lạc xào…còn có một nồi thịt bò kho tương nặng ba cân.

Đỏ rực căng óng, mùi thịt bay khắp nơi.

Dường như nơi đây là nơi tập hợp đủ nhất mỹ vị trong thiên hạ.

Thanh Phong nhai từng miếng thịt bò kho, nhồm nhoàm nói: “Ôi cái gọi là vị ngon chỉ trên trời mới có, thế gian khó bắt gặp”

“Đồ nhi ngoan, những ngày này ngươi không ở đây, vi sư nhớ ngươi chết mất. Thanh Phong kute nháy mắt, đáng yêu nói.

ο Θεός

“Tiểu Bình An, mau kể vi sư nghe.

Lần này ra ngoài có gì hay ho không, vi sư ở Thục Sơn sắp chán chết rồi”

Lý Bình An bình tĩnh nhai lạc, kể cho Thanh Phong nghe những chuyện hắn gặp mấy năm này. Quan trọng nhất là hắn còn học được thuật luyện đan.

“Sư phụ, đồ nhị chuẩn bị xây một phòng luyện đan ở gần đây, ý ngài thế nào?”

“Tốt tốt, Thông Thiên Phong của chúng ta quá vắng vẻ mà”

Thanh Phong không chút do dự đáp ứng luôn.

Lý Bình An lại tiếp lời: “Mấy hôm nữa là tới ngày Thục Sơn chiêu mộ đệ tử rồi, sư phụ có kế hoạch gì không?”

“Kế hoạch?” Đôi mắt Thanh Phong lộ ra vẻ khờ khạo khó tín, “Ăn cơm rồi đi ngủ, đánh Nhuận Thổ

Nhuận Thổ….

Lý Bình An bất lực rồi.

Thôi hỏi nàng cũng như không.

Sư phụ này của mình, ngoài đánh nhau ra chẳng làm được gì khác. Lý Bình An lo lắng nghĩ, Thông Thiên Phong quá ít người.

Hơn nữa còn là hoa tàn liễu gãy.

Mù lòa, loli, Lão Ngưu, lửng ~

Ôi cái tổ hợp gì đây.

Vì tương lai phát triển, Thông Thiên Phong cần nhận thêm vài đệ tử.

Lý Bình An đã đưa ra quyết định, thế nhưng vẫn cần thương lượng với Thanh Phong.

Nếu hôm ấy gặp hạt giống tốt, mình có thể thay sư phụ nhận đệ tử không?

Thành Phong chẳng thèm để ý, phất phất tay, “Tùy ngươi, tùy ngươi.

Nói xong, lại tiếp tục ung dung uống rượu.

Ăn cơm xong, Nhuận Thổ thu dọn bát đũa.

Lý Bình An suy nghĩ làm sao để xây phòng luyện đan.

Phòng luyện đan, không phải muốn xây là xây được ngay đâu.

Cũng không thể dùng loại gỗ phổ thông xây dựng được.

Cần phải xây trên linh mạch, sau đó dùng "Dẫn linh trận" dẫn linh khí từ linh mạch vào lò.

Lão Ngưu ghi lại những vậy liệu cần chuẩn bị, để đi mua.

Ngày đó, Lý Bình An và lão Ngưu bắt đầu xuất phát.

Dạo một vòng quanh chợ đen.

Tính thử, xây một phòng luyện đan cần bao nhiêu viên linh thạch.

Chắc phải cần hơn hai nghìn viên.

Chuyến này đi Đại Vũ, chiếm được ba trăm viên linh thạch từ mỏ Linh sản.

Chế tạo một phòng luyện đan, cần hơn hai nghìn viên.

Lý Bình An hơi không nỡ.

Lại cùng lão Ngưu tính toán tiếp, tính rồi lại lược bớt tính rồi lại lược bớt. Dựng phòng luyện đan không cần mua linh mộc.

Có thể đổi sang mua hạt giống, mình tự trồng.

Thế thỉ chỉ tốn chút thời gian và sức lực thôi.

Còn lò luyện đan mình dùng mua lại cái cũng được.

Cuối cùng rút xuống còn một nửa, một nghìn linh thạch là đủ. Lý Bình An nhai bánh nướng, cùng lão Ngưu ngồi dưới gốc cây. Tựa như không phải người tu tiên cầu đạo.

Mà chỉ là nông dân tay lấm chân bùn.

Không có cái gọi là tranh giành bảo vật, ân oán tình cừu.

Nắng chiều ngả về phía tây, gió mát nhẹ thổi.

Kỳ thật tu hành còn không khổ bằng làm nông.

Ngày ngày vất vả, dầm mưa dãi nắng, hôm nào về cũng lấm lem.

Chỉ chờ vụ mùa bội thu.

Lão Ngưu lau mồ hồi trên trán.

Tay cầm quạt quạt cho mát.

Lý Bình An ngẩng đầu nói: “Thời tiết này nên ăn cái gì đó mát mát. Ăn một bát mình kiều mạch trộn rau, thả ớt, mù tạt cùng ít dấm.

Đầu hạ ăn món đó là hết sảy ~

Trở lại Thông Thiên Phong, người đưa thư của Thục Sơn đến báo cho hắn.

Hắn có nhiều thư lắm, mau đến nhận đi.

Lý Bình An mở ra xem thử, đều là bằng hữu gửi cho hắn.

Khoảng thời gian kia, hắn ra ngoài du lịch, rồi lên tiền tuyến sau đó lại tới Đại Vũ.

Bằng hữu của hắn không biết tin, vì vậy cứ tiếp tục gửi thư đến Thục Sơn.

Trong đó A Lệ Á là người gửi nhiều thư nhất, kể tình hình của nàng cho hắn, còn có tu vi của nàng

tiến triển đến đâu rồi.

Cuối dòng thư còn oán trách viết, “Sao không viết thư cho ta ~”

Lý Bình An bật cười, vẫn còn trẻ con lắm.

Bọn Trường Thanh, Tần Thời, Vương Nghị đều gửi thư cho hắn.

Còn có một bức thư không đề tên, những năm này Lý Bình An thường xuyên nhận được những lá

thư với kiểu cách này.

Lão Ngưu nhìn chữ, cảm thấy chắc là thư của Liễu Vận.

Trong đó màu mè nhất là thư của Cảnh Dục.

Một bức thư mười sáu tin, dài mười tám trang, trang nào cũng viết đến hết tờ.

Khá lắm, sửa lại một tí khéo thành tiểu thuyết dài kỳ được đấy.

Lý Bình An tóm lược lại nội dung.

Sáu mươi phần trăm là Cảnh Dục khoác lác mình ở trên chiến trường thế nào thế nào các kiểu.

Bốn mươi phần trăm còn lại là giận dữ mắng cái tên thần bí nào đó đã đoạt mất công lao của hắn, cướp đi mỏ Linh sản. (mỏ Linh thạch nhé ;)))

Còn nói ám hiệu sai cho hắn, hại hắn bị kẻ địch phát hiện.

Đồng thời tuyền bố, hắn mà biết tên đó là ai, hắn đào luôn mộ tổ nhà tên ấy.

Lý Bình An và lão Ngưu nhíu mày.

Chuyện này…sao nghe quen thế nhỉ.

Lý Bình An cầm bút lên, bắt đầu viết thư hồi âm cho từng người. Nhưng mà viết gì cho phong thư không đề tên kia đây.

Nghĩ lại thì, chẳng biết viết gì cho phải.

Cuối cùng chỉ gửi đi bốn chữ, "Tất cả đều tốt"

Nhập Tiên Phong, đây là nơi Thục Sơn chuyên dùng để chiêu mộ đệ tử.

Lúc này, có hàng nghìn thiếu nam thiếu nữ tụ tập ở đây.

Chương 386: Lúc đó cứ ngỡ là thường thôi

1232 chữ

Chương 386: Lúc đó cứ ngỡ là thường thôi~

Lần này, Tùy – Vu đại chiến.

Thục Sơn ra sức chi viện, không ít đệ tử hy sinh trên chiến trường.

Sau khi đại chiến kết thúc, phần đa những người sống sót trở về đều mang nội thương.

Vì để bổ sung nhân lực.

Lần thu nhận đệ tử này, Thục Sơn lấy số lượng lớn, không cần nói cũng biết.

Không chỉ có các đại gia tộc, môn phái ở Trung Châu, ngay cả ở Vân Châu xa tít vạn dặm kia cũng nhận được thông tin về buổi tuyển chọn này.

Trên Nhập Tiên Phong, có hàng nghìn hàng vạn người đang tụ tập ở đó.

Ngoài một số người nghe thông tin mà tới, muốn gia nhập sư môn.

Thì còn lại một vài người được Thục Sơn mời đến, một số tiền bối tham gia với tư cách khách mời quan trọng.

Tập hợp trên đỉnh, cực kỳ náo nhiệt.

Không lâu sau, Thông Thiên Phong Lý Bình An dẫn theo lão Ngưu, Nhuận Thổ đến đây.

Đệ tử của các Phong khác đã sớm chiếm hết mấy chỗ đẹp.

Dựng cờ lên, trên mặt cờ là tên đỉnh viết thật to.

Nhìn kỹ, còn viết cả danh hào của Phong chủ, giới thiệu vắt tắt các trưởng lão, đệ tử của Phong. Chẳng uy phong chút nào cả.

Giống như đang khoe khoang thực lực thì đúng hơn, nhưng đó cũng là một cách thu hút các đệ tử

ưu tú.

“Đi nhanh hơn đi/”

Nhuận Thổ vội vàng dắt theo ba con dê cái con.

Lão Ngưu thì dắt theo năm con trâu (:D)?

Ở giữa là một đám vịt, bên cạnh là một đám gà mái.

Lý Bình An cầm cờ lớn, đi đằng trước.

Đề tên ba chữ ‘Thông Thiên Phong thật lớn.

Chương 386: Lúc đó cứ ngỡ là thường thôi.

Hết cách rồi, ai bảo người của Thông Thiên Phong ít quá chi.

Đành phải dẫn theo toàn bộ gà con, vịt con, dê trâu đến tăng thêm khí thế. Mấy người xung quanh nhìn đến ngây người.

Chỉ thấy một đám gia súc, ra cầm bước đến, lại còn bước đi rất đều.

Lý Bình An ôm cờ lớn, vừa lôi đàn nhị ra kéo lên một khúc tâm tư.

Đám người không tự giác tránh sang hai bên.

Mẹ nó có khí thế thật chứ!

Tiếng chuông khoan thai, báo hiệu phồn hoa hôm nay.

Lý Bình An liên tục chào hỏi mấy người quen.

Sau đó tìm một vị trí rồi cắm cờ xuống.

Rút ghế ra, ngồi xuống.

Người đến bái sư, to mò nhìn sang.

Còn chưa tới lúc sàng chọn, bọn họ đương nhiên phải nhân cơ hội này nhìn cho kỹ.

Rất nhiều đệ tử của các sơn phong đang giới thiệu Phong của mình như thế nào, như thế nào.

12:13

Khiến Lý Bình An không khỏi nhớ về khoảng thời gian thi đại học, người của các trường đến trước của dựng lều, ra sức kêu gọi các tân sinh viên chọn trường mình.

Lý Bình An bật cười, cuộc sống thật là thú vị.

Bảng hiệu của các Phong khác, vây chật như nêm cối. (con kiến chui không lọt)

Lại quay sang nhìn Thông Thiên Phong của mình.

Chim bay qua còn chẳng buồn để lại vật bài tiết ra, nói trắng ra là chim không thèm ị.

“Đi vòng quanh xem thử”

Nhuận Thổ, lão Ngưu ra sức hô lên.

Lý Bình An ngồi ngay ngắn tại chỗ, vận chuyển Quy Tức Công.

Tịnh dưỡng hơi thở khắp toàn thân, không thể để thể xác và tinh thần một giây nghỉ ngơi.

Hai vai khẽ động, như sóng biển chập trùng, lúc chìm lúc nổi.

Có một dòng nhiệt lưu nháy mắt đả thông toàn thân, khiến người ta tinh lực dồi dào, không chút mệt mỏi.

Quy Tức Công này quả nhiên là vô cùng kỳ diệu, xuất thần nhập hóa.

Chớp mắt bài trừ tạp niệm, dẫn động khí trong đan điền, lượn quanh toàn thân.

Ngay lúc hắn đang tĩnh tâm.

Nhân Thể Lục Bí, Thiên Cổ.

Sau khi đột phá Thiên Cổ, Lý Bình An vẫn luôn tìm cách tiếp tục.

Chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội.

Chợt nghe thấy tiếng trống vang vang, chí ý mênh mông.

Tiếng trống lúc cao lúc thấp, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, huyết mạch sôi sục, tinh thần phấn chấn.

Trong khuôn viên mười trượng, Chân khí xao động, nhưng lại rất hài hòa.

Như lúc trầm lúc bổng, sánh vai cùng nhau.

Khiến người ngưng thần tĩnh khí, dư âm vẩn quanh.

“Ầm ầm !”

Đám người xung quanh nghe thấy âm thanh này.

Vội vàng lùi lại, ba người đứng gần nhất thấy thế, đưa người nhảy lên lùi lại mấy trượng.

Sau đó lại nghe thấy vài tiếng thở dộc, hình như có tầm hơn bốn năm người, như bị dội gáo nước lạnh.

Toàn thân run rẩy, chạy trối chết.

Vừa chạy vừa kêu rên không ngừng.

Có ba bốn người ngã xuống không dậy nổi, mọi người thi nhau vây lại xem.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lý Bình An bận rộn tập trung tinh thần.

Thầm than một tiếng, hỏng ~

Rồi mới đứng dậy, hòa vào trong đám người biểu cảm nghi ngờ, cùng nhìn theo.

Như thể muốn nói, “Ú? Xảy ra chuyện gì thế?”

Cũng may đây mới chỉ là khúc dạo đầu, dư âm cũng không quá lớn.

Thanh âm to, vang vọng toàn Phong: “Bản tọa là trưởng lão Thí luyện, những lời tiếp theo, các

ngươi hãy cẩn thận lắng nghe….”

Lý Bình An nửa chữ cũng không nghe vào tai.

Sau đó là đến trưởng lão Chấp sự và Tông chủ lên phát biểu.

Tuyên bố lần tuyển chọn đệ tử này, chính thức bắt đầu.

Ngay sau đó hàng vạn thiếu niên nam nữ theo sự chỉ đạo của đệ tử Thục Sơn mà xếp thành hàng dài, bắt đầu bài kiểm tra.

Trong số họ có người là dân thường, có người là vương công quý tộc, có thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, có thiếu niên cao to vạm vỡ, uy phong lẫm liệt.

Lý Bình An nhìn nụ cười rạo rực trên gương mặt họ, mình cũng mỉm cười theo.

Cứ bùi ngùi mãi, chợt nhớ lại lúc mình mới vào Thục Sơn.

“Lý huynh!”

Lưu Nhị Cẩu đứng gần đó chào hắn.

“Nhị Cẩu huynh

Lưu Nhị Cẩu vốn là tinh anh trong phái, sau đó vì chiến tranh mà căn cơ tổn hại.

Theo lý thuyết thì nếu vẫn như xưa, bây giờ Lưu Nhị Cẩu đã là người đại diện cho Phong của hắn. Công việc bận rộn, nhưng vẫn rút thời gian đến gặp Lý Bình An.

Đoán chừng là sau khi bị thương, không còn ánh hào quang khi xưa.

Giờ trở thành người nhàn rỗi.

Nhưng mà Lý Bình An cũng là một người rảnh rỗi mà.

Pha ấm trà, vừa cùng Lưu Nhị Cẩu thưởng thức, vừa thảo luận khung cảnh náo nhiệt trước mắt.

Nhìn những gương mặt mới kia, trong ánh mắt Lưu Nhị Cẩu toát ra tình cảm khó diễn tả được.

Cuối cùng, chỉ còn lại tiếng thở dài khe khẽ.

Lúc đó cứ ngỡ là thường thôi –

Chương 387: Khảo sát

1462 chữ

Mấy canh giờ sau.

Mấy vạn người trên sân, giờ chỉ còn lại hơn bốn nghìn vị thiếu niên nam nữ vượt qua bài kiểm tra thứ nhất.

Những người không vượt qua thì cúi đầu ủ rũ ra về.

Những thiếu niên nam nữ vượt qua bài kiểm tra thần sắc hưng phấn, đón chào bài kiểm tra thứ

Đề bài của vòng thứ hai là xâm nhập vào một khu rừng trúc đã được bố trí trận pháp.

Trong đó có mấy trưởng lão, nhân cơ hội này thó trước mấy đệ tử có tài năng.

Khác với bọn họ, Thông Thiên Phong Lý Bình An bây giờ đang trong trạng thái mặc kệ đời, nhâm nhi tách trà cùng Lưu Nhị Cẩu đánh cờ.

Có một người, xuyên qua mây bước xuống.

Thân pháp người này vừa nhanh vừa nhẹ nhàng.

Một bộ bạch y lụa mỏng, như trong khói sương.

Quanh thân được bao phủ bởi một tầng sương mù nhẹ, như thật như ảo, tựa như không phải người cõi trần.

Thật sự là gió phật ngọc thụ, tuyết khỏa quỳnh bao. (Hình dung người con gái rất đẹp, đẹp tựa tiên nữ)

Đệ tử đứng đầu Tiểu Quỳnh Phong, Vân Thư.

Vừa xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh.

“Vị kia là ai vậy? Đẹp quá”

“Ngươi không thấy trên đó viết gì à, đệ tử đứng đầu Tiểu Quỳnh Phong, Vân Thư

“Sư tỷ ~”

Mấy đứa thiếu niên lập tức bày ra vẻ mặt say mê, chìm vào ảo tưởng.

Cùng sư tỷ tu hành, cùng nhau tiến bộ, sau đó làm vài chuyện trẻ con không nên biết bla bla.

Song tu ~

Chậc chậc, thử hỏi có thiếu niên nào có thể cưỡng lại nổi sức hấp dẫn như vậy chớ.

Dù mục đích chính là tu hành cầu đạo, nhưng mà tu hành với mấy ông già làm sao tuyệt với bằng tu hành với sư tỷ xinh đẹp.

Cho nên mới có cái gọi là nam nữ tương xứng làm việc không mất sức

“Ta muốn vào Tiểu Quỳnh Phong”

“Ta cũng muốn!”

Vân Thư nhìn qua đám trẻ, sau đó hạ xuống chỗ Lý Bình An và Lưu Nhị Cẩu đang thưởng trà.

Rồi bước đến, “Lý sư huynh, bánh hoa quế ta nhân được rồi, rất thơm ngọt, cảm tạ tấm lòng của sư huynh

Lý Bình An cười cười, phất tay bảo không có gì.

Thần thức bỗng cảm nhận được hơi thở của Vân Thư có chút dị thường.

Lúc hắn quay về, từng nghe nghe ta bảo Vân Thư vì có tâm ma nên bế quan.

Không biết bây giờ ra sao rồi, nhưng mà tâm ma là bệnh không tiện nói ra. Người ngoài không tiện nói, giống như đang đứng nơi đông người.

Bỗng hỏi người khác, “Hết trĩ chưa?”

Bảo có xấu hổ chết người ta không

Vậy nên, Lý Bình An cũng không đề cập đến.

Chốc lát, nghe thấy tiếng chuông vang.

Vòng thi thứ hai đã bắt đầu rồi.

Khảo sát liên tục ba ngày, tổng cộng có ba vòng thi.

Trên ngọc đài, có mấy chục cái bồ đoàn.

Trên bồ đoàn, đều là những vị có công lực thâm hậu.

Ngoại trừ chưởng môn Thục Sơn đang bế quan ra, Phó chưởng môn, Chấp pháp trưởng lão Trương trưởng lão và những nhân vật quan trọng khác của môn phái cũng xuất hiện.

Đương nhiên có Phong chủ, trưởng lão của tất cả các Phong.

Theo lý thì, mấy trường hợp như vầy.

Trừ khi là có lý do đặc biệt, nếu không hầu như không có ai vắng mặt.

Mà lý do của Thanh Phong rất ư là đơn giản, chán lắm không đi đâu –

Đồ đệ của ta có tiểu Bình An là đủ rồi.

Lúc này trên bồ đoàn của Thông Thiên Phong, có một vị áo xanh đang ngồi ở đó.

Đệ tử đứng đầu Thông Thiên Phong, thay mặt tông môn làm việc kiêm người giám hộ của Thanh Phong, Lý Bình An.

Lý Bình An ngồi giữa một đám trưởng lão, Phong chủ tu vi cao thâm.

Sắc mặt bình tĩnh, chuyên tâm theo dõi.

Không kiêu ngạo không tự ti, khoác lên mình vẻ trang nghiêm của một vị Phong chủ.

Phong chủ của những Phong khác thầm tán thưởng.

Đáng tin hơn Thanh Phong nhiều

Thanh Phong thì điên quá, may thay đệ tử của nàng lại là người bình thường.

Điểm này đủ khiến nhiều người bất ngờ.

Còn đám đệ tử Thục Sơn nhìn thấy Lý Bình An ngồi phía trên, tò mò nhìn lên.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Ngược lại chẳng có chuyện gì xảy ra giống như trong tưởng tượng của Lý Bình An, sẽ có vị trưởng lão, thủ tọa hoặc có tên đệ tử phẫn nộ đứng ra.

Chỉ vào mặt mình, giận dữ nói: “Phi! Ngươi không xứng ngồi ở đây?

Thậm chí ngay cả tiếng mỉa mai cũng không nghe thấy.

Lý Bình An bỗng thấy buồn cười.

Tự cười mình đọc lắm tiểu thuyết quá, trong đầu cứ nghĩ đến mấy cái linh tinh.

Tất cả những người được ngồi ở đây đều là người có giáo dục, còn lâu mới làm mấy chuyện trẻ con như vậy.

“Lý sư huynh”

Vân Thư rót cho Lý Bình An một chén rượu.

Lý Bình An nói một tiếng cảm ơn.

Vân Thư gật đầu đáp lễ.

Tiếp theo là rót cho thủ tọa và những trưởng lão khác. Đây là sư tôn sắp xếp cho nàng.

Sư tôn để nàng đứng trước thủ tọa, các vị trưởng lão.

Không chừng sẽ có vị nào đó nhìn ra mấu chốt trong tâm ma của nàng.

Người ta vẫn có câu kẻ trong cuộc thì mê người đứng ngoài thì tỉnh mà.

Sau khi rót rượu xong, Vân Thư mới trở lại vị trí của mình.

Cùng mọi người chờ đợi đám đệ tử mới nhập môn.

Các vị trưởng lão, thủ tọa thầm thì tranh thuận, ai nhìn trúng mầm non nào.

Giống như đang thương lượng, vừa giống như đang tranh luận.

“Hỏa Linh Căn Trương Đức Hải, được lắm được lắm, rất hợp bái nhập làm đệ tử của bổn tọa”

“Ồ – đám học trò của ngươi có đứa nào là Hỏa Linh Căn sao?”

ᓚ

“Ta không tiếp thu tinh hoa được à?”

“Gỗ mục không tác thành tượng, rác rưởi không xây nên tường”

“Mẹ ngươi, tiện tỳ!”

Đến lúc tranh cái kịch liệt nhất, suýt nữa đã động thủ.

Chuyện như này chẳng hiếm, vì mấy mầm non mà ẩu đả. Ra tay choảng nhau, có khi đánh liền mấy ngày mấy đêm. âu đã thành lệ rồi.

Lý Bình An thích thú ngồi xem màn kịch này, còn nhâm nhi hạt dưa.

Thật đặc sắc –

Lúc này, một mầm non máu me chạy tới.

Đám thủ tọa, trưởng lão thi nhau trố mắt nhìn.

Đây là mầm non đầu tiên vượt qua ải đó, đương nhiên thu hút sự chú ý của mọi người rồi.

Lý Bình An bỗng cảm nhận được hơi thở của Vân Thư không ổn.

Hắn đã phát giác từ trước đó rồi.

Nhưng lúc đó cực kỳ nhỏ, không kiểm tra kỹ thì còn lâu mới phát hiện.

Tựa như một chấm đen, lúc này đang nhanh chóng mở rộng.

Lý Bình An mở pháp nhãn, "Hơi Thở Khỏa Định".

Nhận ra khí của Vân Thư đang biến hóa.

Không khỏi nhíu mày, hắn không ngờ được tâm cảnh của Vân Thư lại bất ổn đến vậy.

Thân là bằng hữu của nàng, Lý Bình An cảm thấy lúc nên giúp vẫn phải giúp.

Dù cho không giúp được, cũng nên cổ vũ một câu.

(Tâm hự của tác giả: Buổi tối tới quán bar uống rượu với ông chủ,

Ông chủ còn dẫn theo bồ iu của gã, tôi bảo ồ phải mau tìm bạng đồng hành thôi nếu không cô đơn

chết mất.

Thế là nhìn trúng hai cô em đang uống rượu rất xinh, sau đó tôi đến bắt chuyện chơi đùa với người

Chơi vui lắm còn add wechat nữa.

Đến lúc trả liền, đậu xanh tự nhiên nằng nặc đòi trả cho ngươi ta.

Hai cô không ngừng bảo thôi không cần đâu, rất ư là khác sáo.

Ai biết uống nhầm bùa mê thuốc lú gì, tôi cứ đòi phải trả cho bằng được.

Hơn một triệu một trăm nghìn.

Hồ ly sít, ngộ muốn chết.

Đây là gái thành phố ư? uống kinh thế?)

Chương 388: Loại bỏ tâm ma trong lòng

1340 chữ

Vân Thư thở hổn hển, xoa xoa trái tim đang đập bình bịch, cố ép mình tỉnh táo.

Lúc này, Lý Bình An cũng phát hiện lý do tâm cảnh Vân Thư bất ổn.

Hay là Vân Thư bị thương rồi để lại di chứng?

Sau khi chiến tranh kết thúc, các chiến sĩ sẽ rời khỏi chiến trường trở về quên hương, quay lại với cuộc sống thường nhật.

Nhưng có một vài người có tâm lý cho rằng mình vẫn đang trên chiến trường, lúc nào cũng ở trong trạng thái cao độ chuẩn bị chiến đấu.

Trạng thái này được lặp lại thường xuyên, cuối cùng khiến tinh thần của bọn họ gần như sụp đổ, hình thành chướng ngại, trạng thái này có tên là di chứng chiến tranh.

“Vân Thư!”

Lý Bình An bỗng gọi nàng.

Thanh âm vừa lọt vào tai, tựa như làn gió tươi mát thổi đến, máu và lửa đã biến mất không còn chút dấu vết.

Thần sắc trong ánh mắt Vân Thư dần dần khôi phục.

“Sư huynh”

“Vân Thư, ngươi nghĩ thế nào về cuộc chiến tranh này?”

“Ta…từ sau khi ta đến chiến trường, ta mới nhận ra chiến tranh không đơn giản như những gì ta tưởng tượng”

Vân Thư suy sụp tinh thần.

“Hết người này đến người khác chết trước mặt ta, hết tên địch này đến tên địch khác chết dưới kiếm của ta”

Lo lắng cùng bất an.

Lý Bình An đã bắt được cảm xúc của Vân Thư.

Đóa hoa nuôi trong nhà, trải qua thử thách nơi chiến trường, chứng kiến hiện thực chiến tranh tàn khốc.

Chịu đựng tất cả, tiếp nhận, lo nghĩ cùng sợ hãi đều là những thứ thuộc về chiến tranh, trở thành góc khuất của chiến tranh.

Sự đau xót này có thể xuyên qua thời gian, không gian thậm chí xuyên qua cả thời đại. Nàng cảm thấy, có lẽ mình có thể thoát khỏi nỗi khổ này.

Nhưng muốn thoát khỏi trạng thái trói buộc tinh thần mà nàng cũng không tài nào hiểu nổi, là chuyện khó càng thêm khó.

“Sư huynh, ngươi nói xem chiến tranh có ý nghĩ gì? Chỉ vì tước đoạt sinh mạng của người khác sao?”

Lý Bình An cười ấm áp.

Bing go!

Dựa theo tình huống của Vân Thư, nói thẳng ra là giết quá nhiều kẻ thù, chứng kiến nhiều cái chết mới sinh ra cảm giác như mình mang tội.

“Nói thẳng ra chiến tranh là để sinh tồn, tài nguyên nhiên liệu nhiều như vậy.

Ngươi nghĩ xem nên chia sao cho đủ?

Bắt đầu từ trang sử đầu tiên của loài người, loài người đã phải tranh giành không gian sinh sống với

mãnh thú, tranh đoạt địa bàn với Yêu tộc.

Về sau lại tranh chấp với những kẻ cùng loài, thế hệ đi trước ngã xuống.

Mới đánh lùi hàng ngàn quân xâm lăng, bảo vệ đất nước.

Mỗi dân tộc đều muốn mở rộng địa bàn sinh sống, không liên quan đến đúng sai? Lý Bình An vừa nói vừa thi triển thức thứ nhất của Lục Bí, Thiên Cổ.

Tùng tùng !

Trong tiếng trống, ẩn chứa điều thần kỳ ảo diệu.

Tiếng trống không lớn, nhưng lại lất át tất cả những thanh âm khác của đất trời.

Trong cảm nhận của Vân Thư, tiếng trông kia như được phát ra từ nơi đáy lòng. Thiên cổ chấn động, tiếng mưa rào như ôm lấy Vân Thư.

“Nhắm mắt, nhập định.

Vân Thư bất giác nghe theo lời Lý Bình An.

Thần thức của Vân Thư, như đang đặt mình ở một nơi xa lạ.

Quay đầu lại, chỉ có sự mờ nhạt, một mảnh trăng tròn sáng trong treo trên đỉnh kia.

Tựa như trong lúc này, nơi này, trở về với thời Thượng Cổ hỗn loạn.

Giết chóc, máu tươi, chiến tranh.

Sát ý đặc đặc bao phủ thiên địa.

Vân Thư hốt hoảng nhìn khung cảnh này, rồi bất giác nhận ra mình đã từng trải qua cảm giác này. “Vân Thư, ngươi thân là đệ tử Thục Sơn đương nhiên phải lấy làm trừ ma vệ đạo là nhiệm vụ của mình, vì sao còn chưa động thủ!”

Một giọng nói vô cùng uy nghiêm từ phía trước truyền đến, giọng kia được trộn lẫn với nguồn năng lượng nồng hậu, không ai có thể kháng cự.

“Ta…Nhưng bọn họ cũng không phải người trong Ma đạo, bọn họ cũng giống chúng ta, chẳng qua chỉ là người tu hành bình thường mà thôi.

Vân Thư nắm chặt chuôi kiếm, vẻ mặt mờ mịt.

“Giết giết!”

La giết vang lên chấn động thiên địa, bầu không khí ngập tràn mùi máu và hung tàn, một nguồn uy áp âm trầm đột nhiên bay lên.

“Ta… ta không thể….ta không thể”

Tựa như có gông cùn đang giam cầm thần kinh của nàng, trói buộc tứ chia của nàng, khiến nafg không thể động đây.

Tu hành là một chuyện, ứng dụng tu hành để giết người trên tiền tuyến lại là một chuyện khác.

Nhất là khi ngươi dùng vũ khí đâm vào người kẻ địch, thời khắc đó ngươi cảm nhận được rõ ràng thế nào là khi một sinh mệnh mất đi.

Nhìn ánh mắt khẩn cầu, bất lực của kẻ sắp chết, hơi thở đang nóng bỗng chốc nguội tanh.

Cuối cùng chỉ có ngươi tự hốt hoảng rồi tự bĩnh tĩnh.

Lý Bình An không ngờ tâm cảnh của Vân Thư lại nghiêm trọng đến vậy.

Hắn hít sâu một hơi.

Lúc này, Lý Bình An bỗng nhận ra có một người phụ nữ xinh đẹp tầm hơn ba mươi tuổi đang đứng từ xa trông hắn.

Phong chủ Tiểu Quỳnh Phong, cũng là sư phụ của Vân Thư.

Người phụ nữ kia lông mi cong như trăng lưỡi liềm, nhưng đuôi lông mày lại sắc như dao, chăm chú nhìn mình, khí trên người bắt đầu biến hóa.

Liếc nhìn Lý Bình An, trong ánh mắt mang theo vài phần tức giận.

Kiềm lại lửa giận, sau đó lại nhìn đồ nhi của mình.

Bây giờ muốn thu tay đã không còn kịp nữa rồi.

Lý Bình An bỗng cảm thấy hơi hối hận, lúc đầu chỉ định khuyên bằng hữu một câu mà thôi.

Ai ngờ lại đến mức này.

Nếu mà thất bại, e rằng tình huống của Vân Thư sẽ càng nghiêm trọng.

Chỉ sợ Phong chủ Tiểu Quỳnh Phong sẽ bạo phát tại chỗ mất.

Lý Bình An đành phải thông cảm hơn, cường hóa ý niệm,

Trong cảm giác của vẫn thư, từng dáng hình thân thương xuất hiện.

Sư phụ, đồng môn Thục Sơn, là cha mẹ của nàng.

Nàng nhìn thấy Đại Vũ phá tan biên giới, nàng nhìn thấy Thục Sơn biến thành phế tích, nhìn tổ quốc nàng bị xâm chiếm.

“Phải giết kẻ đã tổn thương mình, tổn thương những người mình yêu thương, mình chỉ mong người thân của mình được an bình.

Vân Thư, ngươi còn do dự gì nữa, rút kiếm đi!

Dùng sát khí của ngươi, mở đường máu đi!”

Mỗi một câu, đều như một đòn nặng đánh thẳng vào trái tim của nàng.

Nàng nâng kiếm, không phải để giết người.

Mà vì dân tộc, vì tín ngưỡng của mình.

Kiếm

quang chói mắt như nắng mặt trời, xé toang bầu trời tăm tối, xua tan toàn bộ mây đen.

12:14

Một kiếm sáng chói kia, như lấy mạng sống của mình để trả giá, đẩy kiếm thể lên một độ cao chưa từng có.

Tựa như cánh ưng đang cất cánh bay xa, theo gió theo sóng, mang theo khí thế khai thiên lập địa/ “A”

Vân Thư phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt một giây, sau đó thì nhau phóng thần thức, đưa mắt nhìn sang.

Chương 389: Chỉ là thủ đoạn lấy lòng ta thôi

1575 chữ

“…A.”

âm thanh vang mãi.

Vân Thư từ trong trạng thái nhập định khôi phục tinh thần, như biến thành một người khác. Chỉ cảm thấy lòng mình rất bình yên, cô đơn cùng thê lương lúc trước giờ đã biến đi đâu. Từ nơi sâu thẳm trong linh hồn nàng, cảm giác vui sướng như vừa có được cuộc đời mới. Trái tim tưởng như đã lặng từ lâu, bây giờ đã được sống lại.

Nụ cười trên mặt nàng, giống như một cánh bướm phá kén bay ra,

“….Sư…sư huynh…Ngươi.

Toàn thân Vân Thư thấm đẫm mồ hôi, không còn chút sức lức, cả người mềm nhũn tựa trên vai Lý

Chư vị trưởng lão, thủ tọa ngồi đây hai mắt tròn xoe, ánh mắt phức tạp nhìn họ. Chậc chậc –

Đám đệ tử bây giờ bạo thế cơ à?

Lý Bình An ho nhẹ một tiếng, mặt không đổi sắc nhẹ đẩy Vân Thư ra.

Ai ngờ Vân Thư lại ngã chổng vó xuống đất, tư thế thật sự là bất nhã.

Cũng may sư phụ nàng Lưu Vân đạo trưởng kịp thời đỡ lại.

“Sư…sư phụ.”

“Không cần nhiều lời”

Lưu Vân đạo trưởng hành lễ với Phó chưởng môn.

Lại liếc sang Lý Bình An, ánh mắt tràn đầy kinh hãi. “Đa tại Bình An sư chất

“Sư bá khách khí rồi”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết, ngày sau tương báo.

Sau đó, Lưu Vân đạo trưởng nâng Vân Thư như bị chơi hỏng lên bay vút đi. Lý Bình An giả vờ trấn định, thong thả uống rượu.

Các vị trưởng lão, thủ tọa đều cảm nhận được khí trên người Vân Thư biến hóa.

Lại thấy Lưu Vân tự nhiên nói lời cảm tạ với tiểu bối, tuy rằng trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng có lẽ có vài người đã đoán ra.

Ánh mắt nhìn Lý Bình An lại có thêm vài phần nghi ngờ cùng khen ngợi.

Đám đệ tử bên dưới cứ tranh luận mãi.

“Ê, chuyện gì xảy ra thế?”

“Biết đâu ý”

“Hình như Vân Thư sư muội bị vấy bẩn rồi”

“Thế sao Lưu Vân sư bá còn cảm ơn Lý Bình An chứ?”

Bị người ta chơi thì thôi đi, sư phụ mình còn đi cảm ơn hắn.

“Mẹ, Lý Bình An đúng là tên súc sinh!”

Lý Bình An: (o_o) ????

Chuyện này chắc chắn sẽ chiếm spotlight trang đầu tờ Thục Sơn.

Không lâu sau, những đệ tử qua ải đã tập hợp ở chỗ cao nhất của Nhập Tiên Phong.

Tổng cộng 312 người.

Các vị Phong chủ các phong, trưởng lão mặt không đổi sắc.

Người nào người ấy dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Nhưng thực tế, đã truyền âm chửi nhau rồi: “Mẹ mày, tiện tì!”

“Nhữ kia mẹ há tìm vong hồ.”

“Con mẹ ngươi muốn chết à?”

“Ngô có cố hữu giỏi như khanh, bây giờ mộ đã xanh cỏ”

“Đừng có điều, tên đệ tử kia nhất định thuộc về ta.

“Thật là náo nhiệt.

Lý Bình An không khỏi cảm thán một câu.

Chủ yếu là tranh giành một tên đệ tử Kiếm Linh Căn, một tên Hỏa Linh Căn.

Như đang tranh giành bảo bối, mấy vị đứng đầu kia thủ đoạn nào cũng đã dùng.

Uy hiếp dụ dỗ, may còn chưa cướp luôn đấy.

Lúc này, người nói là thủ tọa (người đứng đầu tòa núi) Trúc Diệp Phong.

Đang chém gió với tên Kiếm Linh Căn kia nào là mình kiếm thuật siêu quần, đi theo mình tiền đồ vô lượng.

Bên cạnh là Tiểu Quỳnh Phong trưởng lão, gật đầu phụ họa theo.

“Không sai, điểm ấy lão phu hoàn toàn đồng ý.

Nhưng mà trong cơn nóng giận, hắn từng chém đệ tử của mình thành chín khúc.

Tên Kiếm Linh Căn kia nuốt nước miếng cái ực.

Rất nhanh Tiểu Quỳnh Phong trưởng lão và thủ tọa Trúc Diệp Phong đã bắt đầu động tay động

chân.

Quay lại với Thông Thiên Phong nào.

Kể cho Thanh Phong khung cảnh thú vị ấy, Thanh Phong nhịn không được cười hahaha.

Thế là, ngày thứ hai cũng đi theo đồ đệ mình đến xem trò vui.

Thanh Phong lưng đeo hồ lô rượu cực to, cưỡi trên đầu lão Ngưu. “Nhanh, qua bên kia!”

“Qua bên kia”

“Ù hú – lứa đệ tử này được phết.

“Đùi trắng ghê, đồ đệ có muốn ta tới làm mai cho ngươi lấy về làm dâu không?” Lý Bình An chỉ cười.

Quần áo lộng lẫy, thiếu niên khuôn mặt tuấn lãng, đứng giữa đám người.

Ngắm nhìn xung quanh, biểu cảm có chút kiêu ngạo.

Chính là con trai Tiêu gia đại danh đỉnh đỉnh, Tiêu Diệp.

Trong tứ đại gia tộc của Đại Tùy, Tiêu gia có tiếng nhất.

Tiêu Diệp lại là cực phẩm Hỏa Linh Căn, theo lý thì dựa vào thực lực của Tiêu gia.

Hắn là sẽ không phái hắn tới Thục Sơn tu hành, mà sẽ nỗ lực bồi dưỡng, dạy bảo sau này có khả

năng hắn sẽ trở thành chủ Tiêu gia.

Nhưng Tiêu Diệp tính tính cao ngạo, chẳng thèm ngó đến những con em thế gia khác, cảm thấy gia tộc đang ngăn cản sự phát triển của hắn.

Nên mới chọn đến Thục Sơn.

“Kẻ này thiên phú bất phẩm, còn là cực phẩm Hỏa Linh Căn, chậc chậc ~ quá hợp với lão phu. “Biến! Đây rõ ràng là đồ đệ của lão phu

“Đồ nhi!” Có người hét to.

Đối diện với sự nhiệt tình của các vị trưởng lão tu vi cao thâm, biểu hiện của Tiêu Diệp có phần lạnh

nhạt.

Mặc dù ánh mắt của hắn không kiêu ngạo, nhưng lạnh tanh không chút nhiệt độ, dáng vẻ nhìn ai cũng đều thờ ơ.

Thục Sơn, chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Tiểu Diệp có hơi hối hận.

“Này, ngươi giẫm trúng hồ lô đường của ta rồi!”

Hử? Ai đang nói chuyện đấy.

“Này! Tiểu tử ngươi nhìn đi đâu đấy.

Tiêu Diệp cúi xuống nhìn, chỉ thấy một đứa bé đang chống eo, nổi

giận đùng đùng nhìn hắn.

Tiêu Diệp không nhìn thấy sau lưng đứa nhỏ này có đeo một hồ lô rượu to, tiện tay thò vào túi móc

ra một ít linh thạch vứt cho nàng.

“Ngươi đang sỉ nhục ai đấy!” Thanh Phong giận tím mặt.

Tiêu Diệp hơi nhăn mày.

“Ngươi cho ta thêm mấy viên nữa đi, địa chủ”

Một giây sau, Thanh Phong lao vào ôm đùi hắn.

Tiêu Diệp:

“Ta mặc kệ, ngươi không cho ta linh thạch thì ta không đi đâu?

Lúc này, đột nhiên có một đôi bàn tay kéo nàng dậy.

Lý Bình An thở dài, bất đắc dĩ nói “Mới bảo đừng chạy loạn mà”

Hắn lấy linh thạch trong tay Thanh Phong trả lại cho Tiêu Diệp, nói.

“Mạo phạm rồi, vẫn mong rộng lòng tha thứ”

Tiêu Diệp không nhịn được mỉa vài câu: “Ồ lại để một đứa bé đến làm chuyện này, nực cười, sư tôn của các ngươi đâu.”

“Nàng chính là sư tôn của ta, thủ tọa Thông Thiên Phong”

Lý Bình An nâng Thanh Phong lên quá đỉnh đầu rồi nói.

Thanh Phong khoanh tay, gật đầu, ý bảo Lý Bình An nói không sai.

Tiêu Diệp:.....

Chết rồi! Mình đến lộn chỗ rồi.

Giờ hối hận chắc vẫn kịp.

Tiêu Diệp nghĩ như vậy.

“Đồ nhi đồ nhi, ta muốn thu nhận hắn.” Thanh Phong chỉ vào Tiêu Diệp.

Tiêu Diệp nhếch miệng, dáng vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là vậy –

Hồ lô đường gì chứ, tiền bồi thường gì chứ.

Chỉ là thủ đoạn bắt chuyện với mình mà thôi.

Nói cho cùng vẫn là nhìn trúng thiên phú của mình, muốn nhận mình làm đệ tử.

Lý Bình An: "Vì sao?"

"Bởi vì hắn có tiền? Thanh Phong thành thật nói.

Tiêu Diệp thầm nghĩ: "À, giả dúi"

Lý Bình An gõ đầu nàng: "Đừng làm mất tương lai của người ta"

Sau đó, làm thủ thế với hắn.

"Đạo hữu, rất xin lỗi"

Lý Bình An đặt Thanh Phong lên đầu lão Ngưu, rồi rời đi.

Tiểu Diệp đứng tại chỗ, lại hừ một tiếng.

Chẳng qua chỉ là thủ đoạn lấy lòng ta thôi –

Hãy chờ xem, tý nữa nhất định bọn họ sẽ viện cơ quay lại.

Ba, hai, một…

Một…một…

Hai canh giờ sau.

Tiêu Diệp vẫn đứng tại chỗ.

"Hừ! Các ngươi đã thành công gợi lên sự hứng thú của ta.

Người áo xanh vừa nãy có nhắc đến Thông Thiên Phong.

Tiêu Diệp hỏi thăm mới biết, Thông Thiên Phong là một trong mười bốn phong của Thục Sơn.

Chỉ là các Phong khác đều có cờ lớn, còn có rất nhiều đệ tử vây quanh.

Sao lại không thấy Thông Thiên Phong đâu nhỉ.

Tìm một vòng, Tiêu Diệp mới tìm được Thông Thiên Phong.

Chỉ thấy dưới gốc cây liễu, gà mái, vịt, mấy con dê.

Một con lửng, một loli, một gã mù, một con trâu.

Đang ngồi thành vòng tròn, ăn lẩu.

Bên cạnh là một cây cờ lớn, đề tên "Thông Thiên Phong". Tiêu Diệp: Quào…bức tranh này ảo diệu quá!

Chương 390: Cầm lấy đi

"Đồ nhi ới, thả thêm dạ dày đi, vi sư thích ăn cái đó.

Nhập Tiên Phong, Đại hội tuyển sinh.

Mấy người Thông Thiên Phong ngồi trong một góc khuất người.

Ngồi vòng quanh dưới gốc liễu, ăn lẩu.

Nguyên liệu thừa đủ, chay mặn có hết.

Thịt trâu, lá lách trâu, lòng heo, động mạch, mộc nhĩ, nấm đuôi phượng….

"Lão Ngưu, thịt trâu này béo lắm ăn rất ngon. Lý Bình An nói.

Lão Ngưu gắp thịt trâu vào trong chén, chấm ít gia vị, sau đó bỏ tọt vào miệng.

Ngon thật.

Tiêu Diệp hai mắt tròn xoe.

Hắn đang nhìn thấy gì đây? Hắn nhìn thấy thảm kịch giống người ăn thịt người.

Trâu mà lại ăn… thịt trâu sao?!

Không phải! Đây không phải trọng điểm.

Quan trọng là đây là Thục Sơn sao?

Tiêu Diệp vuốt trán, tạm thời chưa thể tiếp nhận sự thật.

Lúc này, Lý Bình An phát hiện ra hắn.

Tiêu Diệp lại trở về với khuôn mặt tổng tài lạnh lùng, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Nhuận Thổ: “Đại ca, hắn đang làm gì đó?”

Lý Bình An nói: “Chịu, chắc nhìn chúng ta ăn nên thèm, chắc thế.

Ngươi cầm cho hắn chút đồ ăn đi, đừng để hắn biết Thục Sơn chúng ta rất keo kiệt.

“Ồ”

Nhuận Thổ gắp mấy miếng thịt trâu, mấy viên thịt, một ít rau rồi lấy thêm một bộ bát đũa sạch sẽ. Bước nhanh ba bước thành hai chạy tới trước mặt Tiêu Diệp.

“Nè, đại ca ta cho ngươi đó, nhanh ăn đi”

Nhuận Thổ ngẩng đầu, dáng vẻ như đang thưởng cho tên ăn mày vậy.

Tiêu Diệp mắt giật giật, “Ta… ta không ăn.

“Cầm đi, giả bộ vờ giả vịt nữa, không ăn mà đứng đây cả nửa ngày trời, bọn ta không phải người keo kiệt đâu.

Nào, ăn đi ~”

Trên trán Tiêu Diệp xuất hiện mấy vài đường đen, nhục quá thể nhục mà

Dám coi bổn thiếu gia là ăn mày hả!

Tiêu Diệp đứng trong một chỗ khuất người, cầm cái bát không, liếm liếm môi. “Ừm, ngon thật đấy”

Rõ ràng chỉ là lẩu bình thường thôi, sao lại có hương vị ngon như thế nhỉ. Tiêu Diệp ngẩng đầu, mắt nhìn xung quanh.

Chắc chắn xung quanh không có ai, mới đưa lưỡi liếm mấy thứ còn đọng lại trong Soat soat soat soat.

bát.

“Ta đã bảo ăn ngon rồi mà.

Lúc này, có tiếng người truyền đến.

Tiêu Diệp biểu cảm chợt biến, ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy một con lửng đang ngồi trên cây, biểu cảm trên mặt kiểu kiểu tôi hiểu bạn mà.

Tiêu Diệp nét mặt cứng đờ.

Thôi toang rồi!! Bí mật của mình bị người ta phát hiện rồi.

Phải đánh cho nó quên đi thôi.

Tiêu Diệp đột nhiên nổi giận, trong tay cháy lên một đám lửa, thoáng cái đã thêu trụi cái cây dưới chân Nhuận Thổ.

“Ôi mẹ ơi đm!”

Nhuận Thổ hét to, vội nhảy lùi về sau.

“Tiểu tử ngươi chơi lửa à! Mẹ ngươi không dạy ngươi là không được đùa với lửa hả?”

Tiêu Diệp giận nói: “Muốn chết!”

Lập tức lửa hóa thành một cánh cung, phóng tiễn lao thẳng đến Nhuận Thổ.

“Ầm” một tiếng, khu vực phạm vi bốn năm mét bao trùm trong biển lửa. Tiêu Diệp đổi thế tay, hỏa diễm biến thành một chiếc vòi rồng đỏ lửa.

Đám cây cỏ gần đó bị thiêu cháy đen, trên mặt đất không còn một cọng cỏ.

Nhuận Thổ bị thiêu cháy áo gào khóc than, “Bộ này đại ca vừa khâu cho ta đó!”

Lúc này cởi hồ lô rượu bên hông xuống.

Tạo hình này nó học từ đại ca Lý Bình An của nó, cảm thấy đeo hồ lô rượu bên hông rất là đẹp trai. Nhuận Thổ nốc một hớp rượu lớn, rồi lại phun ra.

Rượu cuồn cuộn, giống như sóng lớn ngập trời, cuộn trào mãnh liệt.

Tiêu Diệp khẽ nhíu mày.

Nhuận Thổ điểm nhẹ dưới chân, vừa chỉ tay ra.

Lấp tức rượu biến thành từng đạo thanh quang, tựa như phi kiếm sắc bén.

Tiêu Diệp cấp tốc vung tay tạo thành tường lửa, ngăn cản những mũi tên rượu kia.

“Tách tách tách!”

Hừ! Tài năng thấp kém.

Tiêu Diệp cười lạnh một tiếng, giơ tay trái lên, bắn ra mấy viên hỏa cầu.

“Uỳnh!” Một tiếng vang thật lớn, trong ánh lửa lập tức phát ra luồng khí cực lớn. Lông trên người Nhuận Thổ gần như bị đốt sạch, nằm co quắp trên mặt đất. Tiêu Diệp sải bước tới, cong ngón tay búng ra.

Một sởi lửa vô hình, từ đầu ngón tay bốc lên.

Quá kém! Đây cũng là đệ tử của Thục Sơn sao? Đang muốn xóa bỏ kí ức của đối phương.

Bỗng nhiên, cơ thể Nhuận Thổ nổ tung.

Làn sương độc màu vàng, bao phủ Tiêu Diệp. Có độc!

Ha luu!

Một viên bảo châu sáng lóa mắt, lơ lửng trên đầu Tiêu Diệp, ngăn cản sương độc ở bên ngoài.

Thân là nhân tài trẻ kiệt xuất của Tiêu gia, trên người Tiêu Diệp đương nhiên mang theo vô số pháp bão.

Nhuận Thổ hiểu được tinh túy trong dụng độc của Lý Bình An, nó núp trong bóng tối. Bố trí độc trận, mở ra ba chiếc dù chứa độc phấn.

Biểu cảm của Tiêu Diệp dần nghiêm trọng, không ngờ tên này khó giải quyết đến vậy.

Một người một lửng lúc này lại bắt đầu trận khác.

Nhuận Thổ thủ đoạn siêu quần, cách nào phòng ngự cũng có cả.

Lúc thì dùng độc, lúc thì thi triển trận phám, lúc thì dùng ngân châm đâm huyệt.

Thần diệu khó lường, chiêu số kỳ ảo, đả thương bất ngờ.

Thu chiêu thì nhanh, khiến người ta không kịp nhìn kỹ.

Tiêu Diệp trái ngăn phải đỡ, mồ hôi túa ra, thế mà sắp không đỡ được nữa rồi.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Ta sắp thua ư? Bị một con lửng đánh bại ư?

Quá nhục.

Tiêu Diệp căn răng, gầm nhẹ.

Chuẩn bị ra sức đánh cược một lần.

Lúc đó có nhiều đệ tử khác bị thu hút đến.

“Ồ! Chuyện gì zậy?”

“Là cực phẩm Hỏa Linh Căn Tiêu Diệp? Và Thông Thiên Phong Nhuận Thổ. “Sao hai đứa đấy đánh nhau thế?”

Một chỗ khác, lão Ngưu đang nhâm nhi thịt bò “Ngưu” một tiếng.

Nhuận Thổ đi lâu thế, mãi chưa về.

Lý Bình An dùng pháp nhãn thăm dò, biểu cảm thay đổi.

Éc…

Sao lại đánh nhau rồi?

Lúc ấy, thân ảnh đã xuất hiện tại nơi tranh đấu/

Bạch y trên người Tiêu Diệp sớm đã rách, hơi thở bất ổn.

Dù hắn nhiều pháp bảo, nhưng dùng thì lại tốn rất nhiều linh lực.

Lại thêm Nhuận Thổ cực linh hoạt nữa.

Tiêu Diệp nổi giận đùng đùng, gầm lên, “Trốn tránh nào phải anh hùng, ra đây đánh chính diện với

Vừa dứt lời, sau lưng xuất hiện một cái bóng.

“Beng!”

Một cục gạch lao vào giữa đầu hắn.

Tiêu Diệp hai mắt khẽ giật, ngã chổng vó xuống đất.

Gạch Trấn hồn.

Nhuận Thổ hừ một tiếng, công phu cao thì sao, một gạch cân hết.

“Nhuận Thổ, không được vô lễ”

Nhuận Thổ

quay đầu, “Lão đại, cầm đi rồi ~”

Chương 391: Ai bảo ngươi chém nó chứ?

12:15

1758 chữ

“Thái nãi nãi, sao ngài tới đây?” Tiêu Diệp ngạc nhiên nhìn thái nãi nãi xuất hiện ở trước mắt. Thái nãi nãi đã chết 15 năm trước vì độ kiếp thất bại. Nhưng lúc này, bỗng nhiên xuất hiện ở đây. “Thái nãi nãi?”

“Diệp Diệp, thái nãi nãi tới đưa ngươi đi cùng”

“... A!?” Tiêu Diệp bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, hắn nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, sửng sốt: “Mình đang ở đâu?”

“Ngươi tỉnh rồi? Thật sự xin lỗi, tiểu đệ của ta ra tay hơi nặng”

Lúc này, một người áo xanh tươi cười đi tới.

“Con chồn ăn dưa đâu?” Tiêu Diệp đứng dậy, tức giận hỏi.

“Yên tâm, đừng nóng giận.

Tiêu Diệp bình tĩnh lại.

“... Tiểu đệ của ngươi?” Hắn ngồi xuống, than thở, rồi nhắm mắt lại, bắt đầu chải vuốt suy nghĩ đang rối loạn của mình.

Một lát sau, hắn buồn bã: “Thua! Mình bị một con chồn ăn dưa đánh”

Hắn vuốt cục u sau đầu, hít hà một hơi. Hắn làm mất mặt Tiêu gia.

“Ta… Muốn bái vào Thông Thiên Phong” Tiêu Diệp bỗng nhiên ngẩng đầu.

Lý Bình An sửng sốt: “Cái gì?”

Tiêu Diệp nhìn chằm chằm Lý Bình An: “Ngươi không nghe lầm, cũng không cần giật mình, ta sẽ bái vào Thông Thiên Phong. Nhưng ta có hai điều kiện. Một, tuy ta là đệ tử Thục Sơn, nhưng các ngươi không thể ép ta làm bất cứ việc gì trái với đạo nghĩa. Hai, nếu Tiêu gia và Thục Sơn đồng thời gặp nạn, ta chắc chắn sẽ cứu Tiêu gia trước”

Sao nghe giống câu hỏi tình nhân hỏi ngươi: “Mẹ ngươi và ta cùng rơi xuống nước thì ngươi sẽ cứu ai trước?” vậy?

“Chỉ cần ngươi đồng ý hai điều kiện này, ta sẽ bái vào Thông Thiên Phong” Tiêu Diệp tiếp tục nói. Lý Bình An cười: “Là thế này, tình huống của Thông Thiên Phong rất phức tạp, không thể giải thích rõ ràng trong mấy câu. Lấy thiên phú của ngươi, có thể bái vào những ngọn núi khác. Ví dụ như

Tiểu Quỳnh Phong. Đệ tử Hỏa linh căn trong Tiểu Quỳnh Phong có tám người xếp hạng trước một trăm, nó thích hợp với ngươi hơn.

Lý Bình An nói vậy là vì suy nghĩ cho Tiêu Diệp, đúng là Tiểu Quỳnh Phong thích hợp với Tiêu Diệp nhất.

Tiêu Diệp ngạc nhiên nhìn Lý Bình An, hắn nghĩ: “Lạt mềm buộc chặt? A! Thú vị”

“Không cần, ta muốn bái Thông Thiên Phong của các ngươi.

Lý Bình An rất bất đắc dĩ mà cười. Hắn có dự cảm, nếu để người này gia nhập Thông Thiên Phong thì chỉ sợ sau này Thông Thiên Phong sẽ gặp phiền phức liên tục. Quan trọng nhất là Thông Thiên Phong không nuôi nổi một thiên chi kiêu tử như vậy.

Lý Bình An cần một sư đệ hoặc sư muội bình thường, có thể chịu được cực khổ.

“Muốn gia nhập Thông Thiên Phong cũng không phải một việc dễ, vẫn là yêu cầu rất nhiều khảo nghiệm.

“Khảo nghiệm? Khảo nghiệm gì?”

Lý Bình An ho nhẹ: “Một vấn đề, trên thế giới này, gà có trước hay

trứng có trước. Xin đưa ra đáp án và giải thích lý do”

Tiêu Diệp: .

“Gà có trước?”

“Bởi vì… Bởi vì…. Hay là trứng có trước. Tiêu Diệp nghẹn lời.

Lý Bình An nói: “Được rồi, ta để thuốc ở đây, ngươi muốn đi lúc nào thì đi

Nghi thức tuyển chọn đệ tử náo nhiệt của Thục Sơn kết thúc. Có không ít ngọn núi đã dẫn đầu cướp được những người ưu tú, nhưng cũng có những người cần quan sát.

“Tỷ, ngươi đừng thất vọng. Không phải Viên trưởng lão không nhìn trúng ngươi sao, Thục Sơn có mười bốn ngọn núi, chúng ta sẽ gặp được ngọn núi nào đó thôi” Hai thiếu nữ vừa đi vừa nói chuyện. Trong đó thiếu nữ áo hồng phấn đang an ủi thiếu nữ áo xanh lục. Hai thiếu nữ này rất trẻ, mặc váy gấm dài Tứ Xuyên, đeo kiếm cổ. Nếu không phải một người mặc áo hồng phấn, một người mặc áo xanh lục thì khó nhận ra.

Ngụy Tĩnh bất đắc dĩ thở dài: “Mọi người đều biết kiếm thuật của Viên trưởng lão, trước khi đi phụ thân còn cố ý dặn dò chúng ta, nhất định phải bái vào chỗ Viên trưởng lão. Nhưng bây giờ, Viên

trưởng lão lại không nhìn trúng ta.

“Ai!” Hai thiếu nữ là tỷ muội ruột, Ngụy An, Ngụy Tĩnh. Các nàng đều lấy kiếm nhập đạo. Lần này tới Thục Sơn bái sư, tham gia khảo hạch của đệ tử. Tuy hai người đều thông qua khảo hạch, nhưng Viên trưởng lão mà hai người muốn bái vào lại không nhận hai tỷ muội cùng nhau mà chỉ nhận muội muội Ngụy An.

Lẽ ra, kiếm thuật của Ngụy Tĩnh luôn tốt hơn muội muội. Trong gia tộc cũng nhất trí cho rằng tỷ tỷ Ngụy Tĩnh thông minh, càng có tiềm lực hơn muội muội.

Khi bái sư, muội muội Ngụy An đã chuẩn bị tâm lí bị đào thải nhưng không ngờ người bị đào thải là tỷ tỷ Ngụy Tĩnh. Chênh lệch thế này chắc chỉ có người trải qua mới hiểu.

Ngụy Tĩnh sờ đầu muội muội, không nói gì.

Không khí hơi nặng nề. Lúc này, Ngụy An bỗng nhiên phát hiện cách

đó không xa có một lá cờ lớn viết mấy chữ “Thông Thiên Phong”

- Tỷ, chúng ta đi chỗ đó nhìn xem.

Vẻ mặt Ngụy Tĩnh đưa đám bị muội muội lôi kéo, cũng không suy nghĩ nhiều.

Chờ đến gần thì thấy có một người ngồi trên băng ghế nhỏ dưới cây liễu. Người áo xanh đội mũ

rơm che nắng, cầm nhị hồ. Bên cạnh có một con trâu nằm ngủ.

Ngụy An chậm rãi hành lễ: “Tiền bối, tiểu nữ Ngụy An, vị này là tỷ tỷ ta Ngụy Tĩnh, chúng ta muốn tìm hiểu về Thông Thiên Phong”

Lão Ngưu hơi nhướng mày, đưa hai cái bảng cho các nàng: “Nghé…!”

Điền thông tin trước.

“Chỉ cần một cái là đủ rồi”

Ngụy Tĩnh nhận bảng thông tin, nhìn lướt qua, hơi nhăn mày.

Nơi này không náo nhiệt như những ngọn núi khác. Nói trắng ra, ở đây càng giống một gánh hát rong. Những ngọn núi khác đều có phong chủ, trưởng lão và đệ tử tham dự mà ở đây chỉ có một người và một con trâu, rất cô đơn.

Nếu không phải bên cạnh cắm lá cờ chứng minh thân phận Thông Thiên Phong thì chắc sẽ không ai sẽ chú ý nơi này.

Ngụy Tĩnh ngạc nhiên nhìn bảng biểu mẫu trừ bỏ một ít tin tức cơ bản, còn có mấy vấn đề kì lạ. “Bây giờ có một số thỏ trong lồng, chúng có 35 cái đầu và 94 cái chân, hỏi có bao nhiêu con thỏ?” Đây là kiểm tra năng lực toán học của đệ tử, đề rất thực tế.

Ngoài ra còn có: “Một xe ngựa mất khống chế, muốn đâm chết bốn người đi giữa đường hay đâm chết một người đi ở ven đường”

Không chỉ Ngụy Tĩnh mà Ngụy An cũng lo lắng. Tình huống này giống như đang đi trên đường, bỗng nhiên gặp một đại thúc kì lạ vậy.

Đây là những vấn đề kì lạ gì vậy? Nhưng đã tới rồi, cũng không thể quay đầu đi. Vì thế Ngụy Tĩnh trả lời đơn giản chút.

Lão Ngưu bảo nàng, bày ra khả năng kiếm pháp của nàng

Ngụy Tĩnh liếc Lão Ngưu, không tình nguyện rút kiếm ra. Nàng múa một bộ kiếm pháp trôi chảy, xoay tròn như bay, mau như tơ liễu trong gió, nó rất mơ hồ. Hơn nữa mỗi chiêu đều đúng chỗ, không có sơ hở.

Muội muội Ngụy An nhìn tình huống này, cảm thán kiếm pháp của rất tuyệt. Nhưng không biết vì sao Viện trưởng lão nhìn trúng nàng mà loại tỷ tỷ.

Mũi kiếm vẽ ra một đường cong đẹp, chém trúng cây liễu bên cạnh.

Một tiếng "soạt" vang lên. Thân cây hơi chấn động nhưng khi Ngụy Tĩnh thu kiếm, đứng yên thì cây liễu từ từ nghiêng qua, rồi ngã xuống.

Lúc này, tiếng nhị hồ dừng lại.

Lý Bình An ngây dại, hắn co giật khóe miệng

Sắc mặt Ngụy Tĩnh bình tĩnh, nhịn không được đắc ý, không kinh ngạc vì biểu hiện của Lý Bình An hoặc nói nếu Lý Bình An bình tĩnh thì nàng mới cảm thấy kì lạ.

Nàng luôn tin tưởng kiếm pháp của mình.

Lý Bình An đứng lên, đi tới trước cây liễu bị Ngụy Tĩnh chém ngã, nói: "Ai bảo ngươi chém nó chứ?"

Ngày hôm qua, hắn ở đây tiện tay hái một đóa hoa đã bị phạt 50 linh thạch vì tội phá hoại của công của Thục Sơn, mà bây giờ chém một cái cây…

Lý Bình An ôm ngực, miễn cưỡng bình tĩnh, ngồi xuống.

"Lão Ngưu, mau… Mau! Mau thu dọn đồ đạc, chạy nhanh" "Ngưu… uu!"

Hai tỷ muội Ngụy Tĩnh và Ngụy An bị hành động của Lý Bình An làm ngơ ngác.

Lý Bình An vừa thu dọn ghế, dụng cụ uống trà, vừa không quay đầu mà nói: "Kiếm pháp của ngươi quá mức mãnh liệt, quá cứng dễ gãy. Đường kiếm thẳng tiến không lùi, nhưng có quá nhiều sơ hở. Đương nhiên quan trọng nhất là trong Thần Kì Môn và Nội Quan Huyệt của ngươi có một ít tai hoạ ngầm. Ta không biết tình huống cụ thể, có lẽ là phương pháp tu luyện của ngươi có vấn đề, hoặc ngươi luyện

kiếm pháp có vấn đề. Tóm lại, nhất định phải coi trọng vấn đề này. Nếu không thời gian lâu thì bệnh kín sẽ phát tác, chỉ sợ đời này ngươi không thể dùng tay phải múa kiếm. Đừng vội cảm ơn ta, chờ lát nữa nếu có người tìm các ngươi hỏi việc cây liễu thì các ngươi đừng nói đã gặp ta!" Nói xong, Lý Bình An cưỡi lên Lão Ngưu. Một người một trâu vội vã chạy.

"Ai, tiền bối!"

Chương 392: Dùng thực tiễn để kiểm tra kết quả chính xác

1146 chữ

Trên Thục Sơn, ánh mặt trời chói chang. Lý Bình An đang trên đường tới chủ phong. Hôm nay, chủ phong tụ tập rất nhiều người, phần lớn là một vài đệ tử mới nhập môn, tốp năm tốp ba tụ tập lại. Một vài đệ tử cũ xen lẫn trong đó, rất dễ phân biệt. Các đệ tử mới mặc đồng phục giống, đi giống như trình diễn thời trang, ánh mắt hơi ngốc nghếch.

Lý Bình An chắp tay sau lưng, Lão Ngưu chậm rãi đi theo phía sau.

"Thục Sơn có thế hệ mới a!" Lý Bình An cảm thán: "Chỉ chớp mắt, chúng ta đã thành sư huynh. "Ngưu… uu…"

Cờ đỏ bay phấp phới, tiếng chiêng trống vang trời.

Một vài nhóm đệ tử cũ giúp đỡ đệ tử mới dọn hành lý, đăng ký tên họ, giới thiệu các ngọn núi của Thục Sơn, đương nhiên đối tượng được giúp phần lớn là các sư muội xinh đẹp.

Các thiếu nữ bước lên con đường tu hành đều có gương mặt xinh đẹp. Các nàng có lúm đồng tiền như hoa, trên người toát ra hơi thở thanh xuân khiến Thục Sơn tăng thêm sức sống.

Lưu Nhị Cẩu đứng dưới một cây cờ, khuôn mặt để râu, hơi đau khổ. Sau khi căn cơ bị thương, hắn đã thay đổi phong cách. Lúc này, hắn giống như một tên ăn cướp. Hắn hơi buồn, cảm giác xa cách người khác khiến những đệ tử mới lo lắng, không dám tiến lên.

Sau một lúc lâu, Lưu Nhị Cẩu thở dài, ngăn cản đệ tử kia lại: "Ngươi muốn biết chuyện gì sao? Yên tâm đi, ta không ăn người.

Thiếu nữ bị lời hắn nói chọc cười, nâng mắt nhìn vị sư huynh u buồn này.

Lưu Nhị Cẩu mỉm cười, nhưng ánh mắt sâu thẳm, có chút lo lắng.

“Chào sư huynh” Lý Bình An đi ở trong đó, hắn cười, cố ý nhìn qua. Hắn và Lão Ngưu đi trong đám người, cảm nhận náo nhiệt, nhưng không có tham dự. Hắn đi tới chỗ hậu cần, giới luật.

Ở đây có một lão giả nghiêm túc, đang đứng bên bàn dài, trong tay cầm một quyển sổ giấy dai mỏng, trong đó viết một danh sách dài.

Đơn chi trả của Thông Thiên Phong, ghi lại những chi tiêu hằng ngày: Giấy vệ sinh: 120 cuốn. Trang phục mùa hạ: 21 bộ. Ngoài ra còn có dung dịch khử trùng, tiền phí qua đường, tiền làm công, tiền nước, tiền sửa chữa Thông Thiên Phong,...

Lão giả nhíu mày nói: “Những thứ khác không có vấn đề, nhưng giấy vệ sinh? Vì sao phải dùng

nhiều như vậy?”

Lý Bình An nghiêm túc nói: “Võ trưởng lão, đã lâu rồi ngài chưa đi vệ sinh nên không hiểu giá thị trường bây giờ, bây giờ đi vệ sinh cần phải dùng nhiều giấy như vậy.”

Võ trưởng lão nghi ngờ: “Phải không?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ ta có thể lừa ngài hay sao?”

Tuy Võ trưởng lão không tin lí do của Lý Bình An nhưng cũng biết chuyện dùng thực tiễn để kiểm

tra kết quả chính xác. Hắn đã không cần ăn uống nhiều năm nên không biết đi vệ sinh tốn giấy thế nào.

Võ trưởng lão luôn nghiêm túc nhưng hôm nay lại thở dài.

Lý Bình An và Lão Ngưu vui vẻ rời đi. Hôm nay có thể ăn mì sợi có thêm một cái trứng rồi. “Đáng giận!”

Võ trưởng lão hừ một tiếng.

Ngày hôm sau, có hai đệ tử chơi trong bụi cỏ thì một đệ tử hít mũi: “Hả, có mùi gì vậy?” Hắn ngửi được mùi kì lạ còn nghe tiếng sột soạt ở cách đó không xa.

“Ha ha, chắc là đệ tử mới hoặc đệ tử của Tạp Dịch Phong. Đi. Chúng ta đi trêu đùa hắn.

Hai tên đệ tử lặng yên đi qua đi, bỗng nhiên nhảy ra, chuẩn bị hù người nọ nhảy dựng.

- A!

- ... Võ trưởng lão?

Hai tên đệ tử lắp bắp sợ hãi.

Võ trưởng lão nghiêm túc, ngồi xổm trên mặt đất, để lộ mông, ngước mắt nhìn.

Không khí xấu hổ giằng co vài giây.

“Chẳng lẽ các ngươi muốn đứng đó nhìn?”

Hai gã đệ tử hít sâu một hơi, liếc nhau rồi lập tức cởi quần, ngồi xổm trên mặt đất, đồng thanh nói: “Võ trưởng lão, thật chúng ta cũng đi vệ sinh.

Võ trưởng lão đáp: “Thật ra cũng không cần như vậy”

Sau một lúc lâu, Võ trưởng lão mặc quần đứng dậy, hừ lạnh: “A, Lý Bình An, người này quả nhiên đang gạt ta, đi vệ sinh vốn không cần dùng nhiều giấy như vậy. Tiểu tử, ngươi chờ đó cho ta?

- Là nơi này sao?

- Phải, chính là nơi này.

Hai thiếu nữ áo hồng và áo xanh lục đi trên đường núi của Thông Thiên Phong. Đúng là hai tỷ muội Ngụy Tĩnh, Ngụy An.

Hôm qua vội vàng gặp mặt người áo xanh của Thông Thiên Phong. Đối phương nói rõ tai họa ngầm trong Thần Kì Môn và Nội Quan Huyệt của Ngụy Tĩnh. Đúng như đối phương nói, cứ nửa đêm vào giờ Tý, Ngụy Tĩnh có thể cảm giác được hai huyệt đạo đau âm ĩ. Chứng đau này tăng dần khi nàng càng lớn tuổi.

Gia đình cũng tìm một ít y sư, không ngừng uống thuốc, nhưng mà đều không có tác dụng gì cả.

Hôm qua, đối phương cũng không để lại tên họ đã vội vàng chạy. Nhưng cũng may sau khi nghe ngóng thì đã biết. Trên Thông Thiên

Phong, trừ phong chủ Thanh Phong thì chỉ có một đệ tử tên Lý

Hai người bước lên Thông Thiên Phong, đang không biết nên đi đâu thì bỗng nhiên thoáng nhìn trên cây cách đó không xa có một bóng người.

“Tỷ tỷ, trên đó có người”

Hai tỷ muội đi qua thì phát hiện đối phương không phải người áo xanh hôm qua mà là một thiếu niên lạnh lùng. Tiêu Diệp ôm một con gà mái, trầm giọng nói: “Trên thế giới này, rốt cuộc là gà có trước hay trứng có trước?”

Ngụy Tĩnh và Ngụy An: ...

Người trên Thông Thiên Phong thật đúng là có phong cách riêng.

- Đạo hữu, xin hỏi ngài là đệ tử của Thông Thiên Phong sao?

“Tạm thời còn không phải.” Tiêu Diệp quay đầu, giọng nói lạnh nhạt, mang cảm giác cách người ngàn

dặm.

- Vậy xin hỏi ngài biết Lý Bình An Lý đạo hữu ở đâu không?”

“Các ngươi tìm hắn có chuyện gì?” Lúc này Tiêu Diệp cũng nhận ra đối phương là đệ tử mới nhập

Chương 393: Hỗ trợ lẫn nhau

1926 chữ

“Aaa~”

“Trời cao mênh mông là người thân của ta, hoa nở trên ngọn núi cao, ...”

Mênh mông thiên nhai là ta ái, kéo dài thanh sơn dưới chân hoa chính khai, cái dạng gì tiết tấu là nhất nha nhất lắc lư...

Một người một trâu một chồn hát các giai điệu có tình cảm phong phú. Họ khiêng đòn gánh, đi ra đồng ruộng.

Hôm nay nhiệm vụ của bọn họ là bón phân, cày ruộng.

Lý Bình An chuẩn bị tiện đường quan sát tình huống phát triển của linh mộc để xây phòng luyện thuốc.

Lúc này, bỗng nhiên chú ý tới ba người Ngụy Tĩnh, Ngụy An và Tiêu Diệp đang tiến đến.

“Ồ, sao các ngươi lại đi cùng nhau?” Lý Bình An tò mò hỏi.

Ngụy Tĩnh vội nói: “Tiền bối, hôm qua đi vội vàng, còn chưa kịp cảm ơn tiền bối”

“Việc rất nhỏ, không phải các ngươi mang người Chấp Pháp Các tới chứ?” Lý Bình An cảnh giác hỏi. Hắn lo lắng cây liễu bị chém ngày hôm qua sẽ tính lên đầu mình.

Ngụy Tĩnh nói: “Tự nhiên không phải, xin hỏi sư huynh là đệ tử thủ tịch của Thông Thiên Phong, Lý Bình An?”

“Chính là ta, sao vậy?”

“Tại hạ Ngụy Tĩnh, mong sư huynh có thể hướng dẫn

Lý Bình An nhớ ra “Đúng rồi, các ngươi tới bái sư

Hắn nhìn trời, thấy thời gian còn sớm: “Mời vào bên trong”

Hai tỷ muội Ngụy Tĩnh, Ngụy An nói cảm ơn, rồi đi theo Lý Bình An vào phòng. Tiêu Diệp cũng đi theo phía sau.

Lý Bình An pha trà cho ba người.

Ngụy Tĩnh nhìn lướt qua phòng, có hơi thở của cuộc sống thường ngày.

Chương 393: Hỗ trợ lẫn nhau.

Nhân lúc ba người uống trà, Lý Bình An bảo Lão Ngưu kiểm tra tư liệu mà Ngụy Tĩnh điền. Lão Ngưu thì thầm vài câu với Lý Bình An.

Lý Bình An gật đầu, nói: “Ngụy sư muội, ngươi chỉ sợ không phù hợp tiêu chuẩn gia nhập Thông Thiên Phong chúng ta.

Tuy Ngụy gia kém hơn Tiêu gia của Tiêu Diệp rất nhiều, nhưng cũng coi là thế lực có uy tín danh dự ở địa phương. Hài tử lớn lên ở gia tộc như vậy chỉ sợ từ nhỏ tới lớn không hề chịu cực khổ. Quan trọng

nhất là Ngụy Tĩnh có thiên tư không tệ nên được người tài giỏi dạy, có được tài nguyên càng tốt. Nếu ở lại Thông Thiên Phong thì sẽ lãng phí nhân tài.

Lý Bình An muốn tìm một đệ tử có thiên phú cỡ trung. Như vậy dù có ở Thông Thiên Phong, cũng sẽ không cản bước con đường tu hành của đối phương.

“Sư huynh, ta có thể làm tất cả mọi thứ” Ngụy Tĩnh kích động đứng lên.

Lý Bình An bảo nàng không cần kích động, trước ngồi xuống từ từ nói. Nói như vậy sẽ dễ khiến người ta hiểu lầm.

Muội muội Ngụy An cũng hơi mắc cỡ đỏ mặt, lôi kéo ống tay áo tỷ tỷ.

“Lý sư huynh. Lúc này, Vân Thư mặc áo đỏ đi vào.

xin báo tỉ mỉ cho. Ngụy An chưa từ bỏ ý định nói.

Lý Bình An không nhanh không chậm nói: “Ngươi quá ưu tú, tạm thời Thông Thiên Phong không cần người ưu tú như vậy”

“Hả?” Lý do độc đáo như vậy, khiến mọi người ở đây sửng sốt.

Ngụy Tĩnh nhíu mày, nàng hiểu lầm, cho rằng Lý Bình An đang khéo léo sỉ nhục mình, giống đang khen một người béo, rất thon thả vậy.

Từ nhỏ, Ngụy Tĩnh đã được coi là thiên kiêu nhưng từ khi nàng bước vào Thục Sơn, đã bị tổn thương hai lần. Lần đầu tiên là bị Viên trưởng lão loại ra, nhận muội muội không bằng nàng. Bây giờ, lại bị đệ tử thủ tịch của Thông Thiên Phong sỉ nhục.

Ngụy Tĩnh rất muốn nổi nóng nhưng cũng biết ở đây không phải Ngụy gia, mà là Thục Sơn. Dù nàng tức giận thì cũng phải chịu đựng.

“Chúng ta không làm phiền nữa, cáo từ. Ngụy Tĩnh lạnh lùng, lôi kéo muội muội xoay người muốn

“Bội kiếm của ngươi không tệ” Vân Thư ở bên cạnh bỗng nhiên nói.

Ngụy Tĩnh theo bản năng nhìn qua: “Đây là kiếm do mẫu thân tặng ta, nó tên Lưu Ảnh”

“Không biết có đánh vài chiêu kiếm pháp không?”

Ngụy Tĩnh hơi do dự, từ khí chất trên người đối phương, có lẽ nàng có thân phận lớn ở Thục Sơn. Vì thế Ngụy Tĩnh đáp ứng, lập tức đánh một bộ kiếm pháp.

“Ừ” Vân Thư gật đầu, hơi kinh ngạc. Vốn dĩ chỉ thuận miệng nói, không ngờ kiếm pháp của đối phương rất tốt. Vừa lúc sư phụ dặn bọn họ nên chú ý đệ tử mới nhập môn, xem đệ tử nào có thiên phú, mặc kệ dùng phương pháp gì đều phải lừa đối phương đến Tiểu Quỳnh Phong.

Vân Thư nói: “Nếu các ngươi không vào Thông Thiên Phong được, nếu không ngại thì đi Tiểu Quỳnh Phong”

“Tiểu Quỳnh Phong?” Tỷ muội hai người lắp bắp kinh hãi, liếc nhau: “Hay… Sư tỷ là Vân Thư sư tỷ?” Vân Thư hơi mỉm cười: “Phải”

Ngụy Tĩnh vui mừng.

Tuy nói Thục Sơn có 14 ngọn núi, nhưng cũng có cao thấp. Đặc biệt là Tiểu Quỳnh Phong có danh xưng một ba ngọn núi đứng đầu. Nếu thật có thể bái vào Tiểu Quỳnh Phong thì rất tốt. Trong lòng Ngụy An thở phào nhẹ nhõm. Nàng thành công bái Viên trưởng lão mà tỷ tỷ bị loại khiến nàng cảm thấy có lỗi. Nhưng bây giờ tỷ tỷ được đệ tử thủ tịch của Tiểu Quỳnh Phong để ý, thậm chí có cơ hội bái vào Tiểu Quỳnh Phong khiến Ngụy An rất thoải mái.

Ngụy Tĩnh ưỡn ngực, hơi đắc ý nhìn Lý Bình An, giống như đang nói thấy không, là vàng thì sẽ sáng lên. Ta bị ngươi sỉ nhục, từ chối nhưng lập tức có người lợi hại hơn mời ta. Trường hợp hả giận này hình như chỉ xảy ra trong mơ.

“Ngươi cất kĩ lệnh bài bằng ngọc này là có thể đi Tiểu Quỳnh Phong, đến lúc đó sẽ có người nói cho các ngươi biết nên làm gì” Vân Thư đưa một lệnh bài.

“Đa tạ sư tỷ” Ngụy Tĩnh kiềm chế vui vẻ trong lòng.

“Từ từ” Lúc này, Lý Bình An nói.

“Bây giờ mới hối hận? Chậm rồi!” Ngụy Tĩnh kiêu ngạo ngẩng đầu, trong lòng đã suy diễn ra một vở kịch.

Lý Bình An bình tĩnh lấy hòm thuốc của mình ra. Trên hòm thuốc có hai kí hiệu, một là đèn lồng, hai là ô che mưa. Ngụ ý là nó là thứ cần

để chữa bệnh không ngại cực khổ, mưa gió, cho dù đường núi lầy lội cũng không được từ chối người bệnh mời gọi.

Lý Bình An chấp nhận. Ngoài ra trên hòm thuốc còn treo một vòng nhạc, tên Hổ Hàm. Đây là khi Lý Bình An du lịch các nước, có một thầy lang đi chân trần đưa cho hắn, nói là dùng làm bùa hộ

mệnh, cũng để chứng minh thân phận lang y.

Trong hòm thuốc là một ít thảo dược thường dùng, bút mực, giấy, còn có hộp kim châm cứu. Lý Bình An lấy hộp kim châm cứu ra.

Vừa rồi Ngụy Tĩnh đánh một bộ kiếm pháp khiến hắn nhớ trong Thần Kì Môn và Nội Quan Huyệt của cô nương có một ít bệnh kín.

“Ong ong!” Mấy tiếng kêu nhẹ vang lên như mấy mũi tên rời dây cung bắn tới tay phải Ngụy Tĩnh.

Cơ thể Ngụy Tĩnh run lên, theo bản năng muốn lui ra phía sau. Nhưng nàng vừa suy nghĩ thì kim châm đã đâm vào tay.

Thật nhanh!

- Đừng nhúc nhích, để ta kiểm tra cho ngươi.

Trong kim châm chứa một sợi nguyên khí của Lý Bình An, chui vào cơ thể Ngụy Tĩnh kiểm tra tỉ mỉ từ trong tới ngoài.

Lý Bình An suy nghĩ, bỗng nhiên hỏi: “Ngươi từng đắc tội ai sao?”

Ngụy Tĩnh ngẩn ra, lắc đầu.

“Có người tạo một vòng tinh tế ở Thần Kì Môn và Nội Quan Huyệt trong cơ thể ngươi, lúc đầu sẽ

không cảm thấy kì lạ nhưng khi ngươi không ngừng tu luyện kiếm thì tay phải sẽ dần phế bỏ, thậm chí sẽ làm cơ thể tổn thương dẫn tới tu vi giảm xuống”

Lý Bình An mở pháp nhãn, khóa chặt hơi thở. Mỗi một chi tiết trên người đối phương được thể hiện rõ nét trước mắt hắn.

“Người bày trận rất độc ác, ngươi cần phải cẩn thận.

Hắn nói xong, nhẹ nhàng vung tay lên. Trên kim châm chứa nguyên khí, trong nháy mắt xông vào các nơi trong cơ thể Ngụy Tĩnh.

Ngụy Tĩnh chỉ cảm thấy kim nóng bỏng, đâm vào khớp xương khiến cả người rút gân, hơi đau. Hơi thở này… không phải linh khí?

Sau một lát, Lý Bình An lại vung tay lên, thu kim châm về.

Ngụy Tĩnh thở mạnh, khắp người rất thoải mái.

Nàng hô hấp càng ngày càng dồn dập, độ ấm của cơ thể cũng càng ngày càng cao, một dòng khí nóng lan tràn khắp cơ thể nàng.

“Chuyện này… Lý sư huynh… Ta… Ngụy Tĩnh nhớ tới suy nghĩ vừa rồi của mình, trong lòng cảm thấy xấu hổ.

Thì ra Lý sư huynh là người tốt như vậy, ta thật đáng chết!

Tấm lòng của người làm nghề y.

Lý Bình An xua tay, nói: “Tuy nói các ngươi không thể vào Thông Thiên Phong, nhưng mọi người đều là đệ tử Thục Sơn, nên hỗ trợ lẫn nhau.

Ngay lúc này, Ngụy Tĩnh thật sự muốn từ chối lời mời của Vân Thư, muốn bằng mọi cách phải gia nhập Thông Thiên Phong.

Chương 394: Thật cũng không cần

1182 chữ

Hai tỷ muội Ngụy Tĩnh, Ngụy An cầm lệnh bài ngọc mà Vân Thư đưa, cảm ơn Lý Bình An rồi rời đi. Chờ hai người đi, Vân Thư lại nhìn qua ở Tiêu Diệp đang ngồi bên kia uống trà, lẩm bẩm: “Trứng gà, gà trứng.”

“Không phải là tên ngốc chứ?” Vân Thư không để ý tới hắn, nói Lý Bình An: “Nhờ có sư huynh giúp đỡ nên Vân Thư mới có thể thuận lợi phá vỡ tâm ma, đa tạ sư huynh. Đây là quà cảm ơn, mong sư huynh nhận lấy”

Nàng nói xong, lấy ra hai món pháp bảo và hai viên đan dược cao cấp.

Lý Bình An gật đầu, nói hai câu khách sáo, rồi nhận quà. Nếu không nhận, ngược lại sẽ làm đối phương áy náy rồi sẽ ầm ĩ nữa. Nếu ra

tay giúp đỡ thì tất nhiên nên nhận quà cảm ơn.

Sau khi Vân Thư rời đi, trong phòng chỉ còn lại một vị khách là Tiêu Diệp, Lý Bình An hỏi: “Ngươi còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Diệp nói: “Ta muốn bái sư

- Ngươi suy nghĩ kĩ vấn đề gà và trứng chưa?

- Vẫn chưa.

- Chờ khi nào ngươi nghĩ ra đáp án thì tới bái sư.

Tiêu Diệp lắc tay áo, xoay người đi, trong lòng buồn bực.

Chỉ trong chốc lát, Thông Thiên Phong lại khôi phục yên lặng. Lý Bình An thở phào nhẹ nhõm: “Những người phiền phức đã đi rồi, nên làm việc thôi”

Lý Bình An thay áo lao động rộng thùng thình, không còn khẩn trương, vội vàng nữa. Hắn rải phân dọc theo mương.

Thực phẩm trồng chỉnh tề trên ruộng giống như tác phẩm nghệ thuật vậy.

Chuyện này khiến Lý Bình An thỏa mãn, non xanh nước biếc ở phía xa tô điểm cho bức tranh rất hoàn hảo.

Mặt trời dần lặng, trên đồng ruộng, Lý Bình An ngồi tảng đá ăn một miếng bánh dẻo.

Gió nhẹ thổi tới mang theo lạnh lẽo, trong không khí có mùi quế thoang thoảng. Mùa hè muốn trôi

Lão Ngưu lười biếng ngủ gật, hình như ngửi được mùi bánh dẻo: “Ngưu… ưu…”

Lý Bình An bẻ nửa cái, đưa vào miệng nó. Lão Ngưu dùng đầu cọ Lý Bình An.

Nhuận Thổ đang đuổi bắt bướm trong bụi cỏ. Nó vừa nhấc móng chộp con bướm xong rồi thả ra. Chờ con bướm bay trong chốc lát rồi tiếp tục đuổi theo, chơi rất vui vẻ.

Con bướm lớn lên ở ruộng linh, dính một ít linh khí nên có chút trí tuệ nên đứng yên tại chỗ, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Nhuận Thổ: “Ngươi bị bệnh sao?”

“Nhuận Thổ, về nhà. Lý Bình An gọi.

Lúc này, Nhuận Thổ mới buông tha con bướm.

Lý Bình An khiêng cuốc, một người một trâu một chồn đi về.

Tu tiên là như vậy, bận rộn rồi lại rảnh rỗi.

Một ngày, gió nổi lên sương mù, Lý Bình An khoanh chân ngồi, đang luyện công. Trước mặt mây mù lượn lờ, trong cơ thể nổi lên tiếng trống mờ mịt như có như không, hưởng ứng núi rừng.

Hắn tiến vào một cảnh giới quên mình. Hắn vận công một vòng, chỉ cảm thấy tâm cảnh yên lặng, đứng dậy, bắt đầu đi dạo.

Lúc này một lão giả đạp ba đóa hoa sen, bay đến. Sắc mặt hắn hồng nhuận, cơ thể cường tráng,

vung ống tay áo, có cảm giác nghiêm túc khiến người vừa nhìn đã sợ.

Là Võ trưởng lão của Giới Luật Tư quản lý hậu cần.

“Ồ, sao Võ trưởng lão rảnh rỗi tới Thông Thiên Phong?” Lý Bình An tò mò hỏi.

Võ trưởng lão hừ một tiếng: “Lão phu tìm ngươi tính sổ!”

“Hả?” Lý Bình An kinh ngạc.

Chẳng lẽ Nhuận Thổ, Lão Ngưu chọc chuyện gì? Không đúng! Đã nhiều ngày chúng nó đều ở cạnh hắn mà..Vậy thì là sư phụ Thanh Phong.

“Hừ! Lão phu tự mình thí nghiệm qua, ị phân không cần dùng nhiều giấy chùi như vậy”

Võ trưởng lão lấy ra danh sách chi trả đã phê cho Lý Bình An: “Nếu lấy chi phí một tháng để tính, ngọn núi của các ngươi dùng nhiều nhất 31 cuộn trong một tháng, mà ngươi lại báo 120 cuộn!” “Trưởng lão, người và người không giống nhau”

“Không giống nhau? Vậy bây giờ ngươi đi cho ta xem, ta muốn quay hình lại. Còn có gọi trâu, chồn của các ngươi tới luôn, các ngươi vừa xả, ta vừa quay hình.

Lý Bình An: “Thật ra cũng không cần như vậy. Võ trưởng lão, ngươi chỉ nghĩ tới tình huống bình

thường, nhưng còn tình huống không bình thường thì sao? Ví dụ như tiêu chảy? Ngươi nghĩ tới chưa?"

".." Võ trưởng lão luôn nghiêm túc lập tức nghẹn lời.

Lý Bình An hơi mỉm cười: "Võ trưởng lão, ngài thoát khỏi cảnh người bình thường lâu rồi.

Sau khi Võ trưởng lão hậm hực trở về Giới Luật Tư, hắn càng nghĩ càng giận. Lại chạy tới Tàng Kinh Các, cuối cùng tìm được phương pháp tiêu chảy: "Lý Bình An, ngươi chờ đó cho ta!"

Thời gian trôi mau, đảo mắt đã trôi qua ba năm. Cuộc sống bình lặng trôi qua từng năm, tuy không làm ra việc gì chấn động nhưng cũng hiểu ra rất nhiều điều.

Lý Bình An cầm ống trúc, đọc những kế hoạch cần làm mà hắn viết khi về Thục Sơn ba năm trước.

Đầu tiên là bồi dưỡng linh mộc, thu thập vật tư, tranh thủ chế tạo một phòng luyện đan. Thứ hai là tiếp tục tu hành, tìm hiểu những mảnh nhỏ phù văn khác. Thứ ba là luyện đan, kiếm tiền. Người xưa có câu: "Không nghe thấy đạo thì khó biết pháp. Đã nghe thấy nói thì khó kiếm tiền" Một phân tiền làm khó anh hùng.

Đảo mắt đã trôi qua ba năm, linh mộc cần thời gian phát triển nên ba năm vẫn không đủ. Hắn vẫn không có manh mối của mảnh nhỏ phù văn, nhưng kiếm lời không ít tiền.

Lý Bình An lại nghiên cứu ra vài loại đan có doanh thu không tệ. Hắn còn thường xuyên cõng hòm thuốc, đi khắp Thục Sơn, chữa thương, chữa bệnh, giải quyết vấn đề nhỏ không hài hòa giữa đạo lữ với nhau. Cũng bởi vậy mà thu được một đống danh hiệu như "Diệu thủ hồi xuân", "Nam khoa thánh thủ", "Thục Sơn danh y",... treo đầy trên tường, cảm giác có thành tựu.

Còn có rất nhiều pháp bảo cùng với các loại bảo vật do người khác tặng. Phần lớn pháp bảo đều bị Lý Bình An cầm đi bán đổi tiền, còn có một ít cảm thấy không tệ thì để lại cho Nhuận Thổ và Lão Ngưu thưởng thức. Dù sao thì mấy thứ này không có tác dụng với hắn.

Chương 395: Có lẽ là ba phần, bảy phần đi

Mọi người luôn bận rộn. Từ sau khi kinh thành Đại Vũ bị phá thì mấy năm nay, Cửu Châu xảy ra chiến tranh không ngừng, nhưng mọi chuyện vẫn còn ổn, chứ không còn chiến dịch quy mô lớn như lúc trước, tình hình chiến tranh bây giờ giống như Đại Tùy đang dùng chổi quét rác vậy.

Tuy Đại Vũ dời xuống phía nam, nhưng vẫ không thể lấy lại vinh quang mà ẩn nấp như chuột vậy. Lý Bình An tản bộ sau núi của Thông Thiên Phong. Lão Ngưu đang đọc báo chí mới ra ngày hôm nay. Bọn họ đi bộ, tận hưởng không khí trong lành. Bỗng nhiên có vài luồng sấm mùa xuân đánh xuống, mưa rơi tí tách, làm ướt từng kiến trúc, con hẻm của Thục Sơn.

Lý Bình An lười biếng, ngáp. Hắn đi tới chỗ chuồng gà, vịt, heo. Hắn luôn cho chúng ăn linh thảo linh dược nên chúng đều có một ít trí thông minh. Hơn nữa, chúng sống ở Thông Thiên Phong nên được linh khí tinh khiết tẩm bổ rất mạnh.

Chúng thấy Lý Bình An tới nên tụ lại một chỗ. Hắn nuôi tới bây giờ nên cũng tiếc, không muốn ăn. Thanh Phong còn đặt tên cho chúng nó là gà một, gà hai, vịt một, vịt hai,...

Lý Bình An trêu gà, vịt. Hắn không giống tu sĩ Thục Sơn mà giống một ông lão nhà nông hơn. Linh mộc đã phát triển khiến Lý Bình An vui mừng. Bởi vì có Ngự Điền Chi Thuật nên đám linh mọc vốn cần mấy chục năm đã rút ngắn thời gian phát triển xuống còn mấy năm. Có lẽ, hắn sẽ thực hiện kế hoạch xây phòng luyện đan trước.

Tiếp theo, hắn lại đi vào hầm rượu để xem thử số rượu mà hắn ủ thế nào rồi. Đây là số rượu ngon chuẩn bị cho Thanh Phong để nàng uống thoải mái thì sẽ không ra ngoài gây chuyện.

Lý Bình An rót cho mình và Lão Ngưu một bát đầy, uống một hớp lớn: “Hô, hương vị không tệ. Chờ thêm hai, ba năm nữa thì có thể tặng cho sư phụ”

Ánh trăng sáng tỏ. Bóng đêm lặng như nước, một người một trâu một chồn ngồi xem bầu trời đầy sao. Trên bàn có một bình rượu và mấy đĩa thức ăn đầy đủ chay, mặn. Bên cạnh, còn có một loli nhỏ xinh ôm hồ lô rượu.

Nhuận Thổ nói: “Lão đại, ngươi nói ngàn năm sau, chúng ta còn có thể nằm ở đây tiếp tục xem ánh trăng không?”

Lý Bình An cười: “Tất nhiên, đêm nay chúng ta có thể ngồi đây thì sau này cũng có thể.”

Nhuận Thổ sờ bụng, thích ý duỗi người, nhìn bầu trời đầy sao.

Nhân gian chợt kéo dài, núi sông đã là mùa thu. Thời gian bảy năm trôi qua. Những mầm linh mộc được gieo trồng lúc trước đã trưởng thành. Tuy không phải là cây cổ thụ nhưng đủ để xây phòng luyện đan rồi.

Nhiều này qua, Lý Bình An dẫn Lão Ngưu và Nhuận Thổ đi chặt linh mộc. Sau đó đo lường, sửa chữa chúng thành hình dạng yêu cầu. Bọn họ không ngừng phát họa, không ngừng cưa. Chỉ ba ngày, đã chất vài đống linh mộc. Mỗi một khối gỗ đều được mài giũa thủ công tỉ mỉ, tạo cảm giác bóng loáng.

Lão Ngưu lấy ra một bản vẽ kiến trúc, bắt đầu viết vẽ liên tục.

“Làm việc!” Lý Bình An vén tay áo.

Nhuận Thổ nhíu mày: “Lão đại, chỉ có ba người chúng ta mà muốn xây phòng luyện đan chỉ sợ phải tốn thời gian.

Lý Bình An nói: “Không cần lo chuyện này, ngày mai ta đi tìm mấy người quen.

Hai ngày sau, ở khu đất trống mà Lý Bình An dành để xây phòng luyện đan xuất hiện mấy người quen thuộc. Phân biệt là Vân Thư, tỉ muội Ngụy Tĩnh, Ngụy An của Tiểu Quỳnh Phong, còn có Lưu Nhị Cẩu, phu thê Tư Đồ Lôi, Tần Diệu Diệu. Những người này đều quen biết Lý Bình An.

Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu là bằng hữu tốt của hắn nhiều năm ở Thục Sơn. Lưu Nhị Cẩu và Vân Thư cũng là người quen của hắn. Lúc trước, Ngụy Tĩnh được Lý Bình An giúp đỡ. Lần này, nghe nói Lý Bình An cần hỗ trợ, nàng lập tức kéo muội muội tới.

Mấy người vừa nói chuyện vừa dùng pháp thuật nâng bó củi, đặt tới chỗ Lý Bình An quy định. Sau đó dùng Ngự Thổ Thuật chế tạo nền, hoặc kết dính hai cây gỗ lại.

Lý Bình An làm người điều khiển không khí, kéo nhị hồ, đồng thời hô to: “Cùng thuyền sao nhường đường trên biển, kéo sóng tránh sang một bên. Trăm tàu tranh nhau tiến lên, sóng gió lui về phía

Tiết tấu rất vui sướng.

Phòng luyện đan cần một năm để xây nhưng mọi người hợp sức thì chỉ chưa đầy ba tháng đã xây xong. Phòng nồi hơi, ống khói, chỗ

bơm nước, chỗ bỏ nguyên liệu vào, nơi chứa bã thuốc,... có đầy đủ mọi thứ.

Luyện đan không phải chỉ chuẩn bị một bếp lò đơn giản như vậy, trừ khi là Thái Thượng Lão Quân, có được một lò bát quái, trong lò còn có Lục Đinh Thần Hỏa.

Lý Bình An làm một bàn thức ăn ngon, cảm ơn vài vị bằng hữu đã giúp đỡ trong mấy ngày qua. Mọi người ngồi vây quanh ở bên nhau, vừa ăn cơm, vừa trò chuyện.

Năm ngày sau, Lý Bình An khai trương phòng luyện đan. Hắn lấy hết tiền dành dụm để mua sắm nguyên vật liệu luyện đan. Hắn đóng cửa phòng luyện đan, hơn nữa dán còn giấy niêm phong: “Không luyện thành đan thì không ra khỏi cửa”

Một người, một trâu, một chồn uống rượu: “Cạn ly!”

Từng ngày trôi qua, luyện đan đến mệt mỏi. Một người, một trâu, một chồn ngồi uống rượu trên nóc nhà. Chờ khi tâm trạng tốt sẽ tiếp tục bắt đầu luyện đan.

Thời gian nửa năm nháy mắt trôi qua. Sau giờ Ngọ, phòng luyện đan đóng cửa nửa năm đã bị người đẩy ra từ bên trong. Ánh mặt trời chiếu vào, trong phòng toàn mùi thuốc.

Mấy ngày sau, một loại đan tên “Ngươi chỉ cần mua, ta có thể trả cho ngươi một linh khí” xuất hiện trên thị trường. Bởi vì giá cả hợp lí, hiệu quả tốt nên đã được đón nhận nồng nhiệt. Mỗi một ngày đều là cung không đủ cầu. Có người vui mừng có người buồn bực.

Bánh kem nhỏ nhưng bây giờ Lý Bình An bỗng nhiên muốn được chia phần nên có người không muốn.

“Quá đáng giận, sư phụ ngài xem viên đan này. Bởi vì nó mà chúng ta không bán được đan mới

luyện chế. Trong phòng luyện đan có một lão giả tóc trắng xoá và một đệ tử trẻ đang ngồi. “Lão phu đã xem viên đan kia, rất tốt.

Đệ tử trẻ tuổi giận sôi máu: “Nhưng hắn làm như vậy là phá hỏng thị trường, không coi chúng ta ra gì. Sư phụ ta đã hỏi thăm người luyện ra đan này là Lý Bình An của Thông Thiên Phong. Hừ! Ỷ có Thanh Phong che chở nên to gan như vậy”

Lão giả trầm ngâm nói: “Thanh Phong thu một đệ tử tốt”

“Sư phụ, chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn hắn không kiêng nể gì bá chiếm định mức thị trường thuộc về chúng ta sao?” Đệ tử trẻ tuổi đổ thêm dầu vào lửa: “Lý Bình An luôn là người thành thật, ta nghi ngờ người làm chuyện này là sư phụ hắn, Thanh Phong!”

“Thanh Phong?” Lão giả khẽ nhíu mày.

“Mấy năm trước, sư phụ có một vài mối thù với Thanh Phong ít ân oán, có phải nàng đang trả thù không?”

“Thanh Phong không phải người keo kiệt như vậy, ta hiểu nàng” Lão giả chắc chắn: “Trong đầu nàng chỉ có ăn uống ngủ, sẽ không suy nghĩ nhiều.

Đệ tử trẻ tuổi nói: “Con người sẽ luôn thay đổi, sư phụ chúng ta dứt khoát đi Thông Thiên Phong

tìm nàng nói rõ ràng đi.

“Tìm Thanh Phong? Nàng cũng không phải là người sẽ nói lí lẽ.

“Không nói lí lẽ thì đánh, chúng ta cũng không sợ nàng, sư phụ, ngài cảm thấy Thanh Phong là đối thủ của ngài sao?”

Lão giả im lặng một lát, nói: “Có lẽ là ba phần, bảy phần đi.

Đệ tử trẻ tuổi giương khóe miệng, sư phụ luôn bình tĩnh. Hắn nói , trên thực tế có khả năng là 8/2 đúng không?

Sư phụ tám, Thanh Phong hai.

“Chúng ta đi tìm Thanh Phong tính sổ!” Đệ tử trẻ tuổi bỗng nhiên đứng lên. Nhưng mà khi hắn thấy sắc mặt nặng nề của lão giả, trong lòng lo lắng: “Hay là… Chẳng lẽ là Thanh Phong bảy, sư phụ ngài

ba?”

Lão giả lắc đầu.

Đệ tử trẻ tuổi lại vui vẻ, nhưng mà không đợi hắn cười thì nghe lão giả chậm rãi nói:: “Nàng đấm ba cái ta đã chết rồi”

Đệ tử trẻ tuổi…

Đệ tử trẻ tuổi chậm rãi ngồi xuống. Việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Trên Thông Thiên Phong, Lý Bình An đang đếm linh thạch thì Nhuận

Thổ vội vàng chạy vào: “Lão đại, ngươi có thư

“Ồ? Là ai gửi thư cho ta?”

Mở ra thì thấy: (Bình An ngô huynh, thấy thư như gặp mặt, thời gian trôi mau, đảo mắt đã mười

năm kể từ ngày Cửu Châu tam kiệt chúng ta mới gặp nhau.

Là chữ của Cảnh Dục, Cửu Châu tam kiệt?

Lý Bình An hơi nhướng mày, đây là đang nói ai vậy?

Chương 396: Cửu Châu tam kiệt

1223 chữ

“Cửu Châu tam kiệt? A, mệt Cảnh Dục nghĩ ra danh hiệu này” Lý Bình An cười.

Nhắc mới nhớ, cũng đã lâu rồi, ba người họ chưa gặp nhau, lời hẹn mười năm lúc trước bị hoãn vì chiến tranh giữa Đại Vũ và Đại Tùy thì lần mười năm này lại không thể tiếp tục bỏ lỡ.

Lý Bình An chuẩn bị bán toàn bộ đan dược mình luyện chế rồi xuất phát gặp mặt. Vì thế, mỗi ngày tăng gấp hai số lượng đan dược tiêu thụ, tranh thủ bán hết càng sớm càng tốt.

Hôm sau, hắn tới chỗ bày quán. Nhuận Thổ thuần thục mở sạp, Lão Ngưu treo bảng: “Ngươi chỉ cần mua, ta là có thể trả lại ngươi một cái linh khí đan dược”

Lập tức có mấy đệ tử kéo nhau tới.

Trên thực tế, khi Lý Bình An xuất hiện, đã có đệ tử ngồi canh phát hiện hắn nên nhanh chóng có một đám người tụ tập.

Thực mau, liền

Có người vừa lấy được tin tức đã lập tức từ ngọn núi khác chạy tới nhưng mà dù như vậy cũng phải chờ một thời gian dài. Chỉ trong chốc lát, số đan dược chuẩn bị bán hôm nay đã được mua sạch. – Không mua được sao?

- Không, mỗi ngày chỉ bán số lượng nhất định.

- Ai, có lẽ, hôm nay lại không mua được.

-...

Khi đệ tử ở phía sau cho rằng đã mua không được, Lý Bình An lại lấy ra một lượng đan dược mới, nhưng mà dù như vậy thì Lý Bình An cũng bán sạch trong thời gian ngắn.

Tuy chỉ là một ít đan dược có cấp bậc không cao nhưng rất được hoan nghênh ở thị trường cấp thấp, đặc biệt là những đệ tử nhập môn không lâu.

Những người không mua được than thở, Lý Bình An đành phải đứng dậy xin lỗi, an ủi. "Thấy chưa? Người đó là Lý Bình An!" Mấy người núp ở chỗ tối, nhỏ giọng bàn bạc.

Hôm nay, đệ tử trẻ tuổi mời tới hai vị sư huynh, một vị là Thôi Nguyên Thanh, một vị là Đường Toàn. Bọn họ đều có thực lực mạnh, chuyên môn tới gây phiền phức cho Lý Bình An.

"Cho hắn một bài học thì rất đơn giản, chỉ là… Thôi Nguyên Thanh lo lắng sốt ruột nói: "Nhưng

12:17

Thanh Phong Thông Thiên Phong luôn bao che cho đệ, nếu để nàng biết chúng ta khi dễ đệ tử của nàng…"

"Không sai" Đường Toàn cũng đồng cảm.

Đệ tử trẻ tuổi trầm giọng nói: "Hai vị sư huynh yên tâm đi, ta đã nghĩ kỹ biện pháp đối phó rồi. "Ô?"

"Nếu chúng ta gây phiền phức không có lý do thì sẽ bị Thanh Phong trả thù. Nhưng nếu chúng ta có lý do đàng hoàng thì sẽ không phiền phức như vậy. Đến lúc đó chúng ta có thể nói lí lẽ với Thanh Phong, nếu việc làm ầm ĩ thì chúng ta cũng không sợ"

Đường Toàn nhíu mày: "Nói lí lẽ với Thanh Phong?"

"Yên tâm đi, dù sao nàng cũng là phong chủ Thông Thiên Phong, sẽ không làm chuyện mất mặt như vậy" Đệ tử trẻ tuổi chắc chắn.

"Ai, đó chẳng phải là Thanh Phong sư bá sao?" Thôi Nguyên Thanh bỗng nhiên nói.

Những người còn lại nhìn theo hướng ngón tay hắn thì thấy trong

một quán rượu cách đó không xa, có một tiểu loli cõng một hồ lô rượu khổng lồ, đang ngồi uống rượu.

“Thanh Phong!?” Ba người lập tức rón rén đi qua.

“A! Đồ ăn của các ngươi kém xa tiểu Bình An nhà ta làm. Thanh Phong buông chén rượu, rất bất

mãn.

“Hả, rượu này nhạt như nước, không có mùi gì cả, vẫn là tiểu Bình An nhà ta ủ rượu ngon hơn. Thôi, không ăn tính tiền!”

Thôi Nguyên Thanh nhỏ giọng nói: “Tuy nhìn không quá đứng đắn, nhưng cũng là một người đứng đầu, ăn cơm biết trả tiền, cũng là người chú ý mặt mũi”

Đường Toàn gật đầu: “Không sai, có lẽ kế hoạch của chúng ta có thể thành công”

Người trẻ tuổi cười hì hì.

“Ai, sao ngươi lấy hồ lô của ta?” Lúc này, trong quán rượu vang lên một giọng nói không hài hòa.

Mọi người theo tiếng nhìn qua thấy Thanh Phong cầm một hồ lô nhỏ, mở ra uống ừng ực hết một nửa rượu bên trong.

Chủ nhân của hồ lô nhỏ bất mãn nói: “Đó là hồ lô của ta!”

“Hồ lô của ngươi?” Thanh Phong nhướng mày: “Ngươi dựa vào cái gì nói đây là hồ lô của ngươi? Ngươi gọi nó, nó trả lời lại sao?”

“Hồ lô của ta không thành tinh thì sao có thể trả lời chứ.”

“Vậy làm sao ngươi chứng minh đây là hồ lô của ngươi?” Thanh Phong xoa eo, nói chuyện hợp lí. Đệ tử kia chỉ vào chữ trên hồ lô nhỏ, nói: “Ngươi xem, Ngô Lương Nghĩa là tên của ta, trên đó có khắc tên của ta”

Mọi người xem náo nhiệt thầm nghĩ: “Lúc này sáng tỏ rồi, trên hồ lô rượu có tên của người ta. “Bang” Thanh Phong đột nhiên vỗ bàn, nắm cổ áo đệ kia, cả giận nói: “Ngươi dựa vào cái gì khắc tên của ngươi trên hồ lô của ta?”

Ba người Thôi Nguyên Thanh tránh ở chỗ tối, chuẩn bị hành động, nhìn nhau: “Đây là phong chủ của Thục Sơn sao? Đây rõ ràng là ăn

cướp mà!”

Bọn họ vẫn xem nhẹ trình độ vô sỉ của Thanh Phong. Người này sẽ không bởi vì mình là chủ của Thông Thiên Phong thì sẽ nói lí lẽ với bọn họ. Có thể nghĩ tới, khi bọn họ gây phiền phức cho Lý Bình An thì bọn họ sẽ đối mặt cái gì.

Kế hoạch gây phiền phức còn chưa bắt đầu đã kết thúc vì sự vô sỉ của Thanh Phong.

Bên kia, Thanh Phong đang ồn ào muốn đệ tử kia đền tiền. Nguyên nhân là đối phương khắc tên trên hồ lô của nàng.

Cuối cùng, Lý Bình An chạy tới, mắng Thanh Phong một trận, rồi bồi thường cho đối phương mấy viên linh đan, lúc này mới giải quyết việc này êm xuôi.

Mọi người nhìn Lý Bình An rời đi, trong lòng cảm thán. Thầy trò hai người đối lập, Lý Bình An thật sự quá hiểu chuyện. Một sư phụ lỗ mãng như ăn cướp làm thế nào để dạy ra đệ tử hiểu chuyện như vậy?

Không có ai gây phiền phức nên Lý Bình An đã bán hết số đan dược luyện chế nửa năm trong thời gian hơn mười ngày.

Tuy bán nhiều, nhưng trừ tiền nguyên liệu cùng với những thứ lặt vặt khác thì lúc này cũng không kiếm lời bao nhiêu.

Nhưng đây là lần đầu tiên Lý Bình An luyện chế bán đan dược quy mô lớn. Hắn chỉ coi như mình tích lũy kinh nghiệm, khai thác thị trường đan dược.

Ba ngày sau, Lý Bình An mua đủ thứ tốt, chuẩn bị cho bữa tiệc tụ hội.

Chương 397: Gió đông biết ta muốn đi

1679 chữ

“Trên bầu trời xanh thẳm, có mấy đám mây trắng hơn da nữ nhân, chúng có nhiều hình dáng khác nhau. Đám mây bên trái như quần nhỏ của nữ nhân, đám mây bên phải như ngọn núi cao. Đám mây ở phía Đông Nam giống rừng rậm thần bí… A, quá đồ sộ, quá xinh

đẹp!" Nhuận Thổ ghi chép như thế. Đây là lần đầu tiên nó cùng lão đại đi xa nhà, cũng là lần đầu tiên nó rời khỏi Thục Sơn nên rất vui vẻ.

Lý Bình An bình tĩnh bước đi, ngẩng đầu nhìn mặt trời sắp lặn mà hắn vẫn còn chưa tới nơi.

Thời tiết vào thu, trên đường có một hồ nước đang chảy êm đềm, tiếng ve kêu to trong hoàng hôn đỏ rực.

Lý Bình An đi trên một con đường cổ. Nghe nói khi Đại Tùy chưa thành lập thì đã có con đường này rồi. Dựa theo tiêu chuẩn xây thành thì con đường này đủ cho hai con ngựa đi.

Lý Bình An hát, bên cạnh thỉnh thoảng có tiếng chuông vang lên. Trên đường thường xuyên có đội buôn bán đi ngang qua chỗ hắn.

Người trong đội buôn bán tò mò đánh giá người áo xanh kì lạ này. Một con trâu, một con chồn không cần buộc dây dắt mà tự đi theo sau lưng hắn. Đội hình này thật kì lạ.

Có khi, cũng có thể thấy tốp năm tốp ba người giang hồ đi qua, bước đi của bọn họ uyển chuyển nhẹ nhàng, hô hấp vững vàng. Hoặc cũng thấy có hiệp khách đeo kiếm hoặc đao đi một mình, toát ra hơi thở của người trong giang hồ. Mọi người đi mãi đến chạng vạng, không còn ánh nắng.

Tuy Lý Bình An không mệt, nhưng chuyện ban ngày thì đi đường, ban đêm nên nghỉ ngơi đã là thói quen của hắn. Trừ khi gặp tình huống đặc biệt nếu không hắn sẽ luôn tuân theo quy tắc này. Đường đi xa nên cần dùng thời gian dài. May mắn, gặp được một trạm dừng chân bỏ hoang nên hắn vào nghỉ tạm. Khách đi đường xa ở nơi hoang vắng nên không cần chú ý gì cả.

Nhuận Thổ chuẩn bị đi nhặt củi nhóm lửa thì phát hiện trong góc trạm dừng chân có một đống củi lửa để sẵn nên lấy dùng luôn. Lão Ngưu lấy nồi ra, chuẩn bị nấu cơm chiều.

Lý Bình An nằm ở một chỗ sạch sẽ, lười biếng ngáp. Thời tiết nóng bức nên không ai muốn ăn gì cả, chỉ nấu chút cháo ăn với dưa muối lửng dạ thôi. Bọn họ chỉ muốn uống rượu ướp lạnh vào mùa hè, cảm giác rất sảng khoái.

Lý Bình An bỗng nhiên nhớ tới hai câu thơ:

Giang đầu ngày mộ đau uống, chợt tuyết tình hãy còn lẫm.

Sơn dịch thê lương, đèn hôn người độc tẩm.

Chỉ là bây giờ tuy uống, nhưng không ở dưới tuyết, trong trạm dừng chân chỉ có Nhuận Thổ và Lão Ngưu làm bạn nên không cảm thấy thê lương.

Lý Bình An cười, gối đầu lên cánh tay, dần dần ngủ. Hắn ngủ một giấc đến lúc mặt trời lên cao. Vừa rồi trời còn trong xanh nhưng bây giờ đã mưa tầm tã. Lý Bình An ngồi dưới đất, một tay chống bàn nhỏ trước mặt, một tay chống đầu, ngơ ngác nhìn cơn mưa. Mưa càng lúc càng lớn, sắc trời cũng càng ngày càng tối. Dãy núi ở phía xa như sương khói giống như chúng gắn liền với không trung vậy.

Lý Bình An cởi bầu rượu bên hông, uống một ngụm. Hắn nhớ tới một câu nói nhưng không nhớ do ai nói: "Mưa sinh ra ở trời, chết ở đất, quá trình ở giữa là cả đời. Ta nhìn mưa chứ không nhìn bầu trời, không nhìn mặt đất, ta nhìn cả đời của mưa chứ hông nhìn mưa"

Nơi xa có một cái mũ bị gió thổi bay lên bầu trời lúc cao lúc thấp: "Đến rồi, đến rồi!"

Tiếng vó ngựa từ xa đến gần. Có một đội khách buôn đang đội mưa, đi tới đây. Người bị thổi bay mũ

Lý Bình An cười, ngón tay nhẹ nhàng vạch. Chiếc mũ bị thổi bay, lại bay theo đường cong, về trong tay người buôn bán đó. Người buôn bán kia vui mừng vì lấy lại được mũ.

Nhóm người buôn bán theo thứ tự chạy vào trạm dừng chân, mười mấy người mang theo hơn 20 con ngựa. Trên cổ ngựa có đeo một đôi lục lạc, kêu leng keng leng keng không ngừng, ngựa thồ rất nhiều hàng hóa.

- Cơn mưa này thật kì lạ, muốn mưa là mưa.

- Cũng may ở đây còn có cái trạm dừng chân nếu không sẽ ướt hết.

- Chắc cơn mưa này phải kéo dài mấy ngày.

Đoàn người đi vào trạm dừng chân.

Đi ở trước nhất là ba người mặc kiểu giang hồ, chắc là tiêu sư. Giang hồ hiệp khách áo anh hùng, áo quần bó sát gọi là áo anh hùng, mặc rất thoải mái. Nó thích hợp cho việc vượt nóc băng tường, di chuyển nhanh.

Một đoàn người buôn bán dẫn ngựa đi vào trạm dừng chân, dỡ hàng bên hông ngựa xuống, chất trên mặt đất. Sau đó, mười mấy người vây quanh bên nhau, nhai lương khô.

Vốn dĩ thời tiết oi bức, nhưng mưa gió vừa xuất hiện thì thấy lạnh lẽo.

Có người nhìn thoáng qua củi lửa chỗ Lý Bình An nên đi tới: "Huynh đệ, cho xin một ngọn lửa" Lý Bình An cũng không biết đối phương nói là giọng vùng nào, nghe hắn nói bộ bộ dài dòng thì biết hắn muốn gì nên để bọn họ cầm một ít củi lửa, dù sao củi lửa cũng không phải của hắn nên không thể cấm người ta dùng.

Lý Bình An nghe nói, trong những nhà ở trong núi rừng thường xuyên có củi lửa, lương thực, thuốc, ai cần thì dùng, dùng xong thì bổ sung lại.

Những người này có lửa nên nấu một ít nước ấm rồi làm bánh.

Lý Bình An không biết bánh gì, nhưng đối phương ăn rất ngon. Điều này khiến hắn có hứng thú nên bảo Nhuận Thổ cho bọn họ một ít dưa muối. Những người kia sửng sốt, quay đầu nhìn Lý Bình An. Lý Bình An gật đầu, hơi mỉm cười với bọn họ. Bọn họ biết Lý Bình An có ý tốt, cũng gật đầu đáp lại. Nhưng một lát sau, có một người trẻ tuổi trong đoàn đó cầm một ít bánh bọn họ làm và một ít đồ ăn cho Lý Bình An.

Lý Bình An cầm lấy một cái, bỏ vào miệng nhấm nháp. Là người khách đường xa, gặp nhau trò chuyện đã là có duyên.

"Ồ, bánh này ngon thật, không biết nó được làm từ nguyên liệu gì?" Lý Bình An càng nhai càng

thơm, thậm chí có mùi rượu nữa.

"Ngưu… ưu…" Lão Ngưu cũng nói bánh bột ngô này ăn ngon.

Thần thức của Lý Bình An di chuyển: "Ồ! Đoàn người này bị người theo dõi?"

Lý Bình An thu hồi thần thức, cảm thán bánh bột ngô ăn ngon.

Chờ lát nữa nhất định phải phải hỏi cách làm bánh bột ngô.

Mưa càng lúc càng lớn, liên miên không dứt. Tới buổi tối vẫn chưa muốn ngừng.

Lý Bình An cầm hồ lô rượu, đi kết bạn với đối phương, thuận tiện hỏi cách làm bánh bột ngô. Đoàn người kia cũng là người hào sảng, tuy hai bên không hiểu ngôn ngữ nhưng nói chuyện một lát cũng quen thuộc. Bọn họ uống từng chén rượu liên tiếp, một là để làm ấm người, hai là để sảng khoái.

Sáng hôm sau, thời tiết mùa thu se lạnh sau cơn mưa. Đám khách buôn lục tục tỉnh giấc.

Người áo xanh uống rượu với bọn họ đêm qua không biết đã rời đi lúc nào. Mà ở trong góc trạm dừng chân, có mấy đống gỗ mới chất chỉnh tề để bổ sung. Có lẽ người áo xanh kia bổ sung đã gỗ được dùng để dành cho người tới sau dùng. Bọn họ thấy vậy, cảm thán: "Là một người cẩn thận. Vì thế bọn họ cũng để lại một ít đồ ăn.

Ngay sau đó, kiểm tra hàng hóa, rồi chuẩn bị xuất phát.

Khi bọn họ đi được một đoạn đường thì hai tiêu sư đằng trước bỗng nhiên ngửi được mùi máu tươi. "Từ từ!" Tiêu sư bảo đội ngũ dừng lại, sắc mặt nghiêm túc, rút binh khí ra.

Bọn họ tìm kiếm theo mùi máu tươi, chỉ thấy trong cây bụi cách đó không xa có mấy cái xác của kẻ cướp, có lẽ vừa mới chết không bao lâu. Còn có một vài kẻ còn sống nhưng bị lột sạch quần áo, trói

trên cây.

Đám người buôn bán hoảng sợ, không biết xảy ra chuyện gì nên bọn họ hỏi những tên bị trói trên cây mới biết thì ra đám cướp này nhắm mục tiêu tới bọn họ nhưng rạng sáng hôm nay, không biết từ đâu xuất hiện một người áo xanh có võ công lợi hại, mười mấy người bọn họ đều không phải đối thủ của người kia.

Đoàn người buôn bán suy nghĩ gì đó.

Gió xuân thổi tan mây mù, mưa rào đã, ánh mặt trời chiếu vào mặt khiến người ta ấm áp.

"Đi thôi, phía trước còn có đường chờ chúng ta. Lý Bình An ngồi trên người Lão Ngưu, kéo nhị hồ. Người đi đường xuôi ngược, lá cây bay trong gió. Gió đông biết ta muốn đi, thổi tạo cơn mưa đưa

Chương 397: Gió đông biết ta muốn đi

tiễn.

Chương 398: Gặp nhau ở Thiệu Hưng

1105 chữ

Ở Thiệu Hưng.

Hắn nhớ rõ lần trước gặp nhau là ở vùng sông nước Giang Nam mà bây giờ là Thiệu Hưng, nó là một trấn cổ ở biên giới.

Mấy trăm năm lịch sử tích lũy khiến Thiệu Hưng trở thành một thành trì văn hóa lịch sử. Mỗi đường phố, mỗi hẻm nhỏ, dường như đều ghi lại dấu vết của thời đại, kể ra từng câu chuyện xưa.

Lý Bình An đi chậm rãi trên đường, nhưng có rất nhiều người cõng đồ trên lưng khiến lưng cong xuống, thong thả vượt qua hắn, bước từng bước nặng nề đi về phương xa nhưng khiến cho người ta có cảm giác không thở nổi.

Nhuận Thổ tò mò nhìn họ, hỏi Lý Bình An vì sao bọn họ không dùng con la, ngựa, hoặc dùng trâu cũng được chứ cần gì phải cõng đồ vật vật nặng như vậy?

Lý Bình An gõ đầu nó: "Sao không ăn thịt băm đi?"

"Hả?" Nhuận Thổ chớp mắt. Nó không hiểu đại ca muốn nói gì.

"Tiểu nhị, cho hai bầu rượu, một chân dê nướng, một con gà, một mâm thịt bò, rồi thêm hai món gỏi, nếu còn đặc sản nào khác thì mang lên"

Trong tiệm cơm, Lý Bình An gọi tiểu nhị rồi ném ra một ít bạc.

Tiểu nhị sảng khoái đồng ý.

Đồ ăn còn chưa bưng lên, tiểu nhị đã mang hạt dưa, đậu phộng, nước trà lên. Nước trà không ngon, nó đắng.

Lý Bình An bóp vỏ đậu phộng, nhẹ nhàng cắn: "Ừm, đậu phộng khá ngon"

Bọn họ hen gặp nhau ở khách sạn này, còn có ba ngày nữa mới tới

ngày gặp mặt.

Lý Bình An thuê một căn phòng ở phía nam. Hai bên đều có một căn phòng, một phòng trống không, một phòng có khách.

Lúc nửa đêm, Lý Bình An mở cửa ra, Lão Ngưu lộn ngược, tiến vào.

Lý Bình An quan tưởng nhập định, thả hơi thở ra, bao phủ khắp Thiệu Hưng cổ trấn. Bây giờ (Trói chặt hơi thở) của hắn mạnh hơn lúc trước, khi mới đạt được kĩ năng này, muốn khởi động thì còn cần ấp ủ một lát, thời gian và phạm vi cũng có hạn nhưng bây giờ thì đã biến thành kĩ năng bị

động.

Nó tốn sức lực không đền bù mau bằng Quy Tức Công. Dù quan tưởng cũng có thể bảo trì phạm vi nhất định, phòng ngừa có kẻ xấu đột nhiên đánh lén.

Trăng lên giữa trời, trong thị trấn cổ chỉ còn lại tiếng người gõ mõ cầm canh và tiếng dế mèn kêu. “Hả?” Thần thức của Lý Bình An hơi động.

Hắn cảm giác được một tu sĩ mạnh bước vào trấn nhỏ, nhưng cũng không dừng lại, mà lập tức đi hướng bắc.

Vốn dĩ chuyện này cũng không khiến cho Lý Bình An chú ý nhưng sau đó lại xuất hiện vài hơi thở, có người bay qua không trung, có người độn thổ, dù thủ đoạn khác nhau nhưng đều đi hướng bắc.

Lý Bình An tò mò, sao lại đi phía bắc? Tuy hắn tò mò, nhưng cũng không tìm hiểu vì dù sao cũng không liên quan tới hắn.

Ba ngày trôi qua, Lý Bình An uống rượu, nghe nhạc. Tơiq ngày hẹn, hắn vẫn chưa thấy Trường Thanh hòa thượng và Cảnh Dục.

Nhưng có thể nhận ra mấy ngày nay, có rất nhiều tu sĩbtu vi cao tới đây, đi về phía bắc.

Chuyện này khiến Lý Bình An càng tò mò.

Lại qua mấy ngày, vẫn không thấy Trường Thanh và Cảnh Dục. Có lẽ là có chuyện gì khiến họ tới chậm.

Cả ngày ở khách sạn cũng nhàm chán nên hắn nhắn chưởng quầy một câu: “Nếu Trường Thanh và Cảnh Dục tới thì bảo bọn họ ở đây chờ hắn” rồi dẫn Lão Ngưu và Nhuận Thổ đi lên phía bắc, xem náo

nhiệt.

Qua Thiệu Hưng là Lữ Châu Ngũ Hổ Bảo. Lâu đài cổ xây ba tầng dựa núi gần sông. Địa hình rất tốt, dễ phòng thủ khó tấn công. Coi đây là cứ điểm, tiến để tấn công, lui để phòng thủ.

Ngũ Hổ Bảo thuộc về Lữ gia của Lữ Châu, tổ tiên Lữ gia có công dẹp loạn ở Lữ Châu từ triều đại trước nên nhận sắc phong của triều đình, phụ trách quản lí Lữ Châu.

Mấy năm nay, tuy triều đại thay đổi, nhưng bởi vì Lữ Châu có vị trí hẻo lánh, núi cao đường khó đi, hơn nữa thế lực của Lữ gia rất mạnh nhưng luôn vâng lệnh triều đình. Bọn họ xưng thần tiến cống, nộp thuế rất nhiều vì thế triều đình chấp nhận địa vị thống trị của Lữ gia ở Lữ Châu.

Ở địa phương, bọn họ có quyền lực rất lớn giống như hoàng đế nhưng người dân có cuộc sống ấm

Từ khi Liễu Vận đăng cơ tới nay, vì thu nạp lòng người nên ban thưởng cho Lữ gia rất nhiều, hơn nữa

còn nhiều lần miễn thuế cho Lữ Châu.

“Ngũ Hổ Bảo?” Nhuận Thổ ngẩng đầu nhìn chữ to trên thành lũy.

Ở cửa thành, binh lính đang kiểm tra đội buôn bán và bá tánh ra vào thành.

Lý Bình An mở pháp nhãn, có rất nhiều người tu vi mạnh ra vào.

Nhuận Thổ tò mò nhìn khắp nơi, xung quanh rất náo nhiệt.

- A a a!

- Chạy mau.

Lúc này, mọi người nghe tiếng hô to.

Từ nơi không xa có mười mấy tu sĩ nghênh ngang đi tới, phía sau còn có một con trăn lớn đi theo. Con trăn kia phun lưỡi, nhìn chằm chằm bá tánh xung quanh như hổ rình mồi. Binh lính đứng ở hai bên cũng không để ý tới nó.

Lý Bình An đi tới sạp trà ven đường, gọi một bình trà. Hắn vừa dùng trà, vừa hỏi thăm tình huống với người bên cạnh: “Lão hán, ở đây là sao vậy? Sao lại có nhiều người tới như vậy?”

Lão hán đang uống trà đánh giá Lý Bình An, “Chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết?” “Làm phiền ngài nói cho ta biết. Lý Bình An cười dâng nước trà.

Lão hán bỗng nhiên mở to mắt, giật mình nhìn phía sau Lý Bình An. Chỉ thấy con trăn khổng lồ phía sau đôi nam nữ tu sĩ kia bỗng nhiên vung đuôi, quất về phía đứa bé đang khóc ven đường.

Chương 399: Hòa thượng cưới vợ

Con trăn khổng lồ kia vừa xuất hiện thì đường phố đang đông đúc dạt sang một bên để tránh đường nhưng cũng có người trốn chậm giống như đứa trẻ đang khóc ở ven đường kia.

Con trăn lắc đầu, vung đuôi, cơ thể giống như một con sông khổng lồ màu đen, chậm rãi uốn lượn. Nó nhìn đông nhìn tây, lúc thì đi chậm rì rì, lúc thì kiêu ngạo vẩy đuôi, kêu to với người đi đường.

Mà mười mấy người dẫn con trăn đi cũng rất kiêu ngạo, không hề muốn ngăn nó lại giống như tiên ở trên cao đi ngang qua cỏ rác vậy.

Con trăn suy nghĩ khi thấy đứa trẻ đứng khóc ở ven đường. Nó vung đuôi quét qua chỗ đứa trẻ kia. Lão giả ở quán trà đang chuẩn bị kể cho người áo xanh nghe gần đây xảy ra chuyện gì thì thấy đuôi sắp đập vào đứa trẻ kia nên hắn mở to hai mắt nhìn, há hốc miệng, đã đoán được đứa trẻ kia chắc chắn sẽ bị đập thành thịt vụn nhưng một luồng ánh sáng đột nhiên hiện lên giống như sao băng xuất hiện ở phía chân trời, đập mạnh lên người con trăn.

“Rít…” Con trăn hét thảm, cơ thể rung lên, phun ra một hơi thật dài rồi đột nhiên ngã về phía

trước, phun máu.

- Xảy ra chuyện gì?

- A, ngươi đừng kéo ta, để ta coi một lát.

- Chạy nhanh! Đừng nhìn nữa, xem náo nhiệt không sợ phiền phức sao, chờ lát nữa vạ lây đến chúng

Người xung quanh lập tức nhốn nháo.

Cảnh máu chảy đầm đìa khiến mấy đứa nhỏ sợ, làm cha mẹ chúng vội vàng che mắt chúng lại, quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

“Người nào ra tay!?” Đám chủ nhân của con trăn lạnh lùng quát, sôi nổi rút vũ khí, pháp bảo, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong quán trà cũng có vài người lui ra xa. Lão giả vừa muốn kể chuyện cho Lý Bình An cũng sợ hãi.

Lý Bình An nhấp một hớp trà, bình tĩnh nói: “Lão hán, vừa rồi ngài muốn nói chuyện nhưng vẫn chưa nói, Ngũ Hổ Bảo và Lữ Châu đã xảy ra chuyện gì?

Lão hán sửng sốt, nuốt nước miếng, nén sợ hãi: “Chuyện này… Chuyện này.” “Lão hán?” Lý Bình An lại kêu một tiếng.

Lúc này lão hán mới phục hồi tinh thần lại, nói: “Là… Là nữ nhi lớn của Lữ thái thú phải gả chồng” – Lữ gia? Gả cho ai?

- Nghe nói là gả một hòa thượng.

Lý Bình An khẽ nhíu mày: “... Hòa thượng?”

- Đúng vậy, Lữ gia ở Lữ Châu mấy trăm năm, nghe nói vương công quý tộc trong triều cùng tiên trong núi đều tới tham dự hôn lễ của Lữ gia.

Khi hắn đang nói thì bên kia càng rối loạn. Con trăn kia trúng một kiếm thì đã chết.

Nhưng mà, đám tu sĩ kia cũng ngơ ngác. Linh sủng của bọn họ chết một cách bất ngờ, cũng không biết do ai làm nên bọn họ kêu to. Tuy những tu sĩ đi ngang qua cảm thấy chướng mắt nhưng thấy đối phương người đông thế mạnh nên cũng không dám nói gì.

Lão hán sợ tới mức vội vàng chạy về nhà nhưng bị Lý Bình An bắt lấy: “Ai, lại hỏi một câu, tại sao đại tiểu thư Lữ gia phải gả cho một cái hòa thượng? Ngài biết này tên họ, pháp hiệu của hòa thượng là gì không?”

Lão hán gấp gáp, thấy sắp bị vạ lây: “Làm sao ta biết, có lẽ bị đám khốn nạn kia nhìn trúng. Còn pháp hiệu của hòa thượng kia… hình như là Trường Thanh”

“Trường Thanh?” Lý Bình An sững sờ tại chỗ.

Lão Ngưu cũng dừng ăn điểm tâm, giật mình. Nó dùng chân chọt Lý

Bình An: “Ngay cả hòa thượng cũng kết hôn, ngươi nhìn ngươi đi! Không biết cố gắng gì cả.”

Trường Thanh phải gả cho người khác? Không đúng! Là Trường Thanh phải đón dâu.

Lão hán thấy Lý Bình An buông lỏng tay, vội vàng chạy.

Trên đường hỗn loạn nhưng nhanh chóng bị người của quan phủ giữ gìn trật tự.

Xác của con trăn bốc mùi máu tươi tanh tưởi khiến người ta vừa ngửi thấy đã muốn nôn.

Chủ nhân của con trăn lớn tiếng mắng, tuyên bố nếu hắn biết là ai làm thì sẽ vặn đầu người đó. Nhưng luồng ánh sáng kia chỉ nhanh chóng lướt qua chứ không để lại dấu vết gì.

- Mẹ nó! Đánh lén sau lưng thì có bản lĩnh gì chứ?

Trong quán trà ven đường, khách và chủ quán đã chạy hết rồi nhưng Lý Bình An bình tĩnh ngồi uống hết một bình trà: “Lão Ngưu, Nhuận Thổ, chúng ta đi dự hôn lễ này”

Nhuận Thổ vội vàng đuổi kịp, không quên để lại tiền trên bàn.

Một người, một trâu, một chồn bình tĩnh đi ngang qua đám tu sĩ kia giống như không hề làm chuyện trái với lương tâm vậy.

- Thứ sinh con không có hậu môn!

- Cũng không hỏi xem lão tử là ai, có bản lĩnh thì xuất hiện đi.

Các tu sĩ hùng hổ mắng, nhưng hoàn toàn không biết thủ phạm vừa đi ngang chỗ bọn họ.

Ra khỏi Ngũ Hổ Bảo, Lý Bình An đi thẳng tới tỉnh lị Lữ Châu.

Lúc này khác với lúc trước. Nghe nói hôn lễ sẽ được tổ chức trong mấy ngày gần đây. Lý Bình An tò mò nên cũng đi nhanh hơn.

Phi kiếm bay ra từ trong hồ lô, Lý Bình An dẫm lên kiếm, Lão Ngưu thuần thục leo lên lưng Lý Bình

Nhuận Thổ chớp mắt: “... Chuyện này

“Ngưu… ưu!” Lão Ngưu bảo Nhuận Thổ mau leo lên.

“Lên? Lên chỗ nào?” Nhuận Thổ thắc mắc: “Nếu không ta đứng trên đầu Ngưu ca?”

Lão Ngưu lắc cái đuôi, bất mãn kêu một tiếng: “Ngươi cũng xứng đứng trên đầu ta, nắm đuôi của là

được.”

Nhuận Thổ không tình nguyện ôm đuôi trâu, hô to một tiếng: “Ta trở thành đuôi!”

Gió thổi tới, khí lạnh lẽo thấm vào ruột gan.

- Cất cánh!

- Ngưu… uu…

Nhuận Thổ nhìn thoáng qua hình ảnh phản chiếu của ba người bọn họ dưới hồ: “Tạo hình thật kì lạ nhưng rất thú vị”

- Xuất phát!

Hai ngày sau, Lý Bình An tới tỉnh lị Lữ Châu, cũng là nơi tổ chức hôn lễ lần này.

Lý Bình An ngăn một tu sĩ đi ngang qua, hỏi đối phương dò tình huống cụ thể thì biết được nữ tế của Lữ thái thú thật sự là một hòa thượng. Hơn nữa dung mạo rất đẹp, pháp hiệu là Trường Thanh, nghe nói là thánh đồ của Phật môn.

Lúc này thật sự là Trường Thanh.

Lý Bình An càng tò mò, muốn biết mấy năm nay Trường Thanh đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ đã

hoàn tục?

Hắn đang suy nghĩ thì gặp một người đang đi tới. Đã lâu không gặp Cảnh Dục, không ngờ hắn cũng đang suy nghĩ, cúi đầu đi tới.

Ngay sau đó, hai người giống như có thần giao cách cảm, đồng thời ngẩng đầu.

“Ồ!” Hai người vui vẻ.

Thì ra Cảnh Dục đã tới chỗ hẹn từ 10 ngày trước, rồi ngẫu nhiên biết được chuyện Trường Thanh muốn kết hôn mới tới đây tìm hiểu tin

tức. Nhưng chưa tìm hiểu rõ ràng thì đã gặp Lý Bình An.

Chương 400: Điều tra vụ án giết cả thôn

1250 chữ

“Tiểu nhị, cho ta thêm một phần hoành thánh gà. Cảnh Dục cúi đầu, ăn: “Này, tiểu tử Trường Thanh kia giỏi thật, cưới vợ một cách bất ngờ”

Lý Bình An cười nói: “Đúng vậy, đủ khiến người ta kinh ngạc”

“Chúng ta đi tham gia hôn lễ, có phải có thể đi ăn tiệc hay không?” Cảnh Dục hỏi.

“Tham gia hôn lễ là phải tặng quà. Lý Bình An đáp.

Cảnh Dục nói: “Tặng quà, chúng ta đi ăn là đã cho hắn mặt mũi, còn tặng quà làm gì.”

“Ừ, ngươi nói đúng, mấy ngày nay ngươi có gặp Trường Thanh không?”

Cảnh Dục lắc đầu, “Chưa gặp được, bây giờ hắn ở trong phủ Thái thú. Có cao thủ nhiều như mây phòng bị nghiêm ngặt, ta thử lẻn vào vài lần cũng chưa thành công”

Lý Bình An nói: “Chúng ta lẻn vào làm gì, công khai đi vào không được sao? Ngươi có thân phận gì?”

“Ta? Khách quen của lầu xanh, chuyên gia móc nối, đồng thời là bạn tình của các mỹ nhân, Cảnh

Dục”

Lý Bình An nói: “... Ngươi là học sinh của Hoài Lộc Thư Viện, Cảnh Dục”

“Ồ!” Lúc này Cảnh Dục mới nhớ tới thân phận của mình.

- Vậy nên làm thế nào?”

- Chuẩn bị một ít quà, công khai đi vào.

Lý Bình An và Cảnh Dục mua một ít quà, ngày thứ hai liền đi tới cửa xin vào.

Hai người một trâu một chồn được mời vào trong cung điện, sắp xếp phòng. Trong lúc đó, còn xảy ra một chuyện nhỏ.

Trong phủ Thái thú khách tới như mây, rất náo nhiệt. Lấy thế lực của Lữ gia ở Lữ Châu, tự nhiên có rất nhiều người có thân phận cao quý tới, những vị khách quen nhau thì gặp nhau nói chuyện.

Bởi vì quản gia canh cửa không quen biết Cảnh Dục. Thấy bọn họ ăn mặc nghèo khổ, còn tưởng là

kẻ lừa đảo.

Cảnh Dục nói tên Hoài Lộc Thư Viện nhưng người ta không tin, bảo hắn chứng minh thân phận chứ không thể nói cái gì thì là cái đó.

Cảnh Dục thật sự không lấy ra được thứ gì, hắn nói khẽ với Lý Bình An: “Ta mặc quần lót đặc biệt

của Hoài Lộc Thư Viện có tính không?”

Cuối cùng Lý Bình An lấy ra Hiệp Khách Bút do viện trưởng thư viện tặng hắn, lúc này mới chứng minh thân phận đệ tử thư viện của Cảnh Dục. Hơn nữa có thể được viện trưởng tặng Hiệp Khách Bút thì người ở bên ngoài cũng được coi trọng nên hắn được coi là khách quý.

Thân phận bên ngoài của Lý Bình An là thư đồng của Cảnh Dục nên chỉ được sắp xếp vào ở phòng

cho khách.

Lúc này hắn mở pháp nhãn quan sát toàn bộ Kim Lăng Thành nhưng mà có một chỗ không xem được là phủ Thái thú của Kim Lăng Thành hắn đang ở.

Nói là phủ Thái thú, nhưng mà nó vượt xa phủ Thái thú bình thường.

Khi Lý Bình An ở Giang Nam đã từng thấy phủ Tổng đốc Lưỡng Giang từ xa, nhưng nó không phồn hoa như phủ Thái thú của Kim Lăng Thành.

Có lẽ Lữ gia ở Lữ Châu không bình thường. Toàn bộ phủ Thái thú đều được một trận pháp bảo vệ, ngăn cản thần thực của người khác nhìn trộm. Nếu hắn mạnh mẽ nhìn trộm thì cũng được nhưng hắn lo

lắng sẽ khiến cho cao thủ trong phủ chú ý, rồi nói hắn tới quấy rối.

Nhưng muốn tìm Trường Thanh hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Lý Bình An nương theo ánh trăng, rời khỏi phòng, tập hợp với Cảnh Dục

“Ta nghe ngóng được chỗ của Trường Thanh. Cảnh Dục nhỏ giọng nói: “Đi theo ta!”

Dưới ánh trăng, hai người một trâu một chồn tránh binh lính tuần tra, đi vào chỗ sâu trong điện. “Hì hì, thật kích thích!” Nhuận Thổ hưng phấn nói.

“Ngưu… ưu!” Lão Ngưu vỗ đầu nó.

Bọn họ nương theo ánh sáng ngược trên tường để đi xuống, sờ soạng tìm được ngôi lầu Trường Thanh đang ở.

Bên ngoài lầu là một mảnh đất trống, trồng đầy các loại hoa cỏ kì lạ, bọn họ còn chưa tới gần thì đã ngửi được mùi hoa. Trong lầu bày biện lịch sự tao nhã, có không khí trang nghiêm, trên tủ gỗ đàn cổ kính chứa đầy đồ cổ.

“Cóc, cóc!”

“Chư Bồ Tát, ma kha tát ứng như thế hàng phục tâm, để tất cả chúng sinh, nếu đẻ trứng, nếu đẻ con, nếu sinh từ ẩm ướt hay biến hóa…”

Tiếng gõ mõ trộn lẫn với tiếng Trường Thanh tụng kinh. Ngoài ra, họ không cảm nhận được hơi thở của ai khác trong lầu.

Cảnh Dục nói: “Trường Thanh niệm kinh rất dễ nghe.

Lý Bình An gật đầu: “Dù sao cũng là một hòa thượng đứng đắn.

Vừa dứt lời, thì nghe Trường Thanh tiếp tục thì thầm: “Kĩ thuật xào thuộc về triều đình, nguyên liệu được chế biến cẩn thận. Nướng đến khi giòn rồi cho vào nồi, có vị chua ngọt rất ngon. Bên ngoài giòn, bên trong mềm mọng không ngán, món ăn cung đình là ngon nhất…”

Hai người sửng sốt, hắn đang nói gì vậy?

Bọn họ đi lên thấy, Trường Thanh ngồi xếp bằng trên mặt đất. Hắn nhắm mắt lại, gõ mõ, khóe miệng chảy nước miếng, lẩm bẩm tự nói.

- Ê, đừng ngủ.

Trường Thanh mơ màng mở to mắt, nhìn hai người, một trâu, một chồn xuất hiện ở trước mắt. Hắn sửng sốt, ngay sau đó bỗng nhiên phản ứng: “Các ngươi tới đây bằng cách nào?”

“Chúng ta nên hỏi ngươi câu này mới đúng” Cảnh Dục nói: “Đã nói sẽ tụ họp mà sao tiểu tử ngươi đột nhiên kết hôn?”

“A Di Đà Phật, thí chủ trách oan tiểu tăng? Trường Thanh kể mọi chuyện.

Thì ra mấy tháng trước, khi Trường Thanh đến Vân Châu, vâng lệnh điều tra tu sĩ tà giáo tàn sát

thôn làng thì bất ngờ cứu được một nữ tử. Mà nàng đúng là nữ nhi lớn của Thái thú Lữ Châu, Lữ Lương, nàng tên Lữ Dao.

Trường Thanh hòa thượng anh tuấn, lại anh hùng cứu mỹ nhân.

Lữ Dao vừa thấy đã chung tình, vừa lúc Trường Thanh muốn điều tra việc tu sĩ tà giáo tàn sát thôn làng nên nàng lấy thân phận nữ nhi của Thái thú lừa hắn vào nhà.

“Ai, việc này làm sao mới đúng đây?” Trường Thanh thở dài.

Cảnh Dục nói: “Ngươi không muốn chạy trốn sao?”

“Chạy trốn? Nơi này canh giữ nghiêm ngặt, ta chạy trốn bằng cách nào, các ngươi không biết tiểu tăng rất khó xử thế nào đâu.

Lý Bình An nhắc nhở: “Nhưng tại sao khi chúng ta tiến vào thì không có ai phát hiện cả?”

“Phải không?” Trường Thanh chớp mắt.

Nhuận Thổ thấp giọng nói: “Sao ta cảm thấy hòa thượng này rất thích thú vậy?”

“Ngưu… ưu..” Lão Ngưu gật đầu phụ họa.

Nhuận Thổ tinh tế nhìn Trường Thanh hòa thượng. Da thịt như sứ, khuôn mặt trơn bóng trắng nõn.

Đôi mắt đen sâu thẳm khiến người ta mê muội: “Tấm tắc, hắn thật xinh đẹp”

Chương 401: Suy nghĩ không thiết thực

1636 chữ

“Thực ra nữ nhân kia hạ cổ ta, ta mà rời khỏi gian phòng này sẽ ruột gan đứt đoạn mà chết đo!” “Không đúng, nơi đây hẳn là có cấm chế, bần tăng không thể rời khỏi đây được.”

Trường Thanh ngay thẳng nói.

Cảnh Dục nhíu mày, “Thật thế hả?” “Không sai!”

“Bình An đến phụ một tay nào.

Lý Bình An và Cảnh Dục hợp lực, có thêm lão Ngưu và Nhuận Thổ hỗ trợ dễ dàng khiêng Trường Thanh ra ngoài phủ Thái Thú.

“Giờ còn gì để nói không?” Cảnh Dục nói.

Trường Thanh im lặng một lát rồi tiếp lời hắn, “Thật ra là ta tự nguyện đó ~” “Tên hòa thượng phá giới này!”

Cảnh Dục chính nghĩa phê phán tên hòa thượng động lòng phàm này.

Trên thực tế, Lý Bình An lại không cho rằng Cảnh Dục có tư cách phê phán Trường Thanh.

Cũng có ai quy định hòa thượng không thể hoàn tục lấy vợ đâu.

Nhưng học trò của Hoài Lộc Thư Viện ngày ngày chìm đắm trong thanh lâu, đây mới đáng trách.

Lý Bình An ngáp một cái, nếu Trường Thanh muốn kết hôn thật.

Hắn sẽ ở lại đây uống một chén rượu mừng sau đó lại về Thục Sơn sau.

Những năm này chuột còn làm phù dâu cho mèo được cơ mà, hòa thượng hoàn tục lấy vợ âu cũng chẳng có gì mới mẻ.

Hồn đang phiêu đến nơi nào thì nghe thấy Trường Thanh nói:

“Hiểu lầm, các ngươi hiểu lầm rồi! Thực ra bần tăng ở lại đây là để điều tra án đồ sát xảy ra ở Lữ Châu gần đây”

“Án đồ sát?”

“Đúng rồi đúng rồi? Trường Thanh nói. “Thời gian gần đây Lữ Châu không ngừng có án đồ sát. Từ thôn trang nhỏ đến cả trấn huyện cũng có.

Tiểu tăng nghe được tin này bèn tới Lữ Châu điều tra, ai ngờ lại gặp phải tình huống không thể thoát thân như này”

“Án đồ sát Lữ Châu?” Cảnh Dục hỏi, “Sao ta không có ấn tượng gì nhỉ”

“Án này bị quan phủ áp xuống, từ lớn hóa nhỏ từ nhỏ hóa không”

“Hay là do tà giáo gây nên?”

“Tiểu tăng có điều tra qua, nhưng Lữ Châu cũng không hề bị tà giáo xâm lấn. Trường Thanh thở dài nói, “Tiếc là, vừa muốn điều tra tiếp lại gặp chuyện này.

“Án đồ sát! Quá tuyệt vời, đẩy quả là chuẩn bị cho chúng ta mà.

Cảnh Dục lớn tiếng reo hò.

“Ba huynh đệ chúng ta mười năm mới gặp nhau một lần, không thể cứ uống rượu mãi được, phải làm được chuyện gì đó kinh thiên động địa mới vui.

Để toàn Cửu Châu này biết danh hiệu Tam Kiệt Cửu Châu của chúng ta!

Bắt đầu từ việc điều tra án đồ sát này đi!”

Trường Thanh gật đầu nói: “Nếu có các ngươi hỗ trở vậy thì còn gì bằng”

Lý Bình An uống một ngụm rượu, thần sắc vẫn thế.

Án đồ sát? Mới nghe thôi đã thấy phiền rồi.

Nhưng mà thấy Nhuận Thổ và Cảnh Dục phấn khích, nên hắn cũng không nói thêm gì.

Trường Thanh nói nhỏ với bọn hắn, “Các ngươi đến trấn Trường Thọ phía Tây bắc Lữ Châu, tìm một tên bán tiên lang trung.

Trước đó tiểu tăng tới một thôn điều tra, ở đó tìm thấy một người

còn sống, là một cô bé.

Nhưng mà cô bé bị thương rất nặng, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tiểu tăng cứu nàng liền giao nàng cho Từ bán tiên.

Vốn định sau đó sẽ đi tìm nàng, ai ngờ lại gặp chuyện như vậy.

Tiểu tăng tạm thời không thể thoát khỏi nơi này, chỉ đành phó thác nhiệm vụ này cho các ngươi thôi"

Trời xanh mây trắng, khiến người ta lưu luyến quyên về.

Chèo thuyền, ngẩng đầu ngắm trời xanh cúi đầu ngắm làn nước, còn chuyện gì ung dung bằng. Nhưng mà, bọn hắn không phải đi dã ngoại, cũng không phải tới thăm người thân.

Mà tới đây để điều tra án đồ sát.

Lý Bình An ngồi một góc trên thuyền, kéo Nhị hồ.

Lúc bắt đầu tiếng đàn của hắn rất nhẹ nhàng, như một dòng suối xanh chảy từ mây xuống, thong thả vắt qua núi xanh, đem đến cho người ta cảm giác yên tĩnh an lành.

Nước sông trải dài như một con ngân xà, gió mát nhẹ thổi qua.

Rót vào tai là tiếng chèo thuyền, tiếng đàn Nhị, cả hai cùng hòa trộn đem lại một làn điệu hấp dẫn. Nhuận Thổ và Cảnh Dục thì nói chuyện trời đất.

Một người một tra rõ là vừa gặp mặt, lại cực kỳ hợp nhau.

Một lát sau đã chuẩn bị kết bái huynh đệ.

Lão Ngưu cầm quạt thổi lửa, khống chế sức lửa.

Ấm trà sủi phát ra tiếng "Xì xèo".

Trà được pha với nước âm như này, càng thêm vừa miệng, hương vị sẽ nồng đậm hơn.

Hương trà theo gió mát xuyên qua cây liễu bên bờ, phất qua làn tóc của bọn hắn, dường như thấm nhuần vào trong máu bọn hắn.

Không khí như này làm gì có ai có thể nhận ra đám người này lại đang đi điều tra án đồ sát.

Cảnh Dục cảm thấy hưng phấn lạ kỳ, cảm giác tụ tập thành đoàn rồi cùng đi tra án này, như giống câu chuyện trong tiểu thuyết.

Không ngờ mình có thể tự trải nghiệm một lần.

Nhuận Thổ cũng rất là vui, dù sao nó mới rời khỏi Thục Sơn lần đầu.

Mà gặp chuyện lớn như vậy sao lại không hưng phấn cơ chứ.

Lý Bình An cúi đầu nhìn nước trà, lá trà xanh đậm bay lượn trên mặt nước.

Hắn ngửi thấy một mùi hương rất là thơm, sau khi uống một ngụm.

Lúc mới vào miệng cảm thấy hơi đắng, nhưng sau khi nuốt vào lại có vị ngọt thanh.

“Lão Ngưu, tay nghề pha trà của ngươi giỏi hơn rồi!”

Lão Ngưu đắc ý kêu một tiếng.

Theo tốc độ này của bọn hắn, chưa đến ba ngày là có thể đến trấn Trường Thọ.

Nhàn rỗi nhàm chán, Lý Bình An lại lôi sách luyện đan ra.

Sáng sớm hôm sau, lão Ngưu đã làm xong điểm tâm từ lâu rồi.

Lý Bình An múc lấy một bát cháo khoai lang, lại thêm một bát rau trộn củ cải thái sợi, rồi xuống cuối thuyền.

Nhẹ thổi một hơi cho cháo bớt nóng.

Nước lênh đênh, nhưng thân thể hắn lại ổn định lạ thường.

Bầu trời xanh ngắt, thi thoảng có mấy chị mây trắng bay ngang qua.

Lý Bình An dùng hai tay múc nước mát rửa mặt, thần thức quét đến cái thuyền to đang chạy sau thuyền hắn.

Thuyền lớn tốc độ rất nhanh, hai thuyền cách nhau tầm khoảng hơn mười trượng.

Còn hai người đang đứng trên đầu thuyền quan sát thuyền bọn hắn.

Một người là một lão gia vẫn y một biểu cảm, dáng người khôi ngô.

Người còn lại dáng người thấp bé, để râu ngắn, không thèm che dấu

sát ý trong ánh mắt.

“Ta biết rồi.”

Lý Bình An lẩm bẩm.

“Lão Ngưu tăng tốc độ đi.

Lão Ngưu vội buông nồi xuống, thả hai chân xuống nước, tăng thêm mã lực.

Ngộ chèo ngộ chèo!

Lý Bình An bày tỏ đối phương người đồng thế mạnh, nhưng ta đây chẳng có gì phải sợ, bởi vì thuyền bọn họ làm sao nhanh bằng thuyền ta.

“Thuyền nhỏ mà nhanh thật!”

Trên đầu thuyền, lão già trầm giọng nói.

“Thuyền nhanh thì làm được gì!”

Tên thấp hơn kinh thường hừ một tiếng.

Theo hắn thì, thuyền nhanh thì làm được gì, nhanh hơn pháp thuật của hắn được sao?

“Đuổi theo”

Một tiếng hạ lệnh, liền có ba cái bóng đen nhảy xuống nước.

Thi triển Thủy độn chi thuật, nhanh chóng đuổi theo.

Lý Bình An cười nhẹ một tiếng, “So tốc độ với ta? Lão Ngưu nhận thịt khô!”

Lý Bình An ném sang cho máy tăng tốc lão Ngưu.

Lão Ngưu nuốt ầm một phát thịt bò khô trôi tuột xuống bụng, hét lớn.

“Ka mê ka mê ha !!!” (Này mình dịch vui nhé =)))

Thuyền nhỏ phá tan mặt nước, tốc độ đã nhanh đến mức không thể dùng từ tốc độ nhanh để hình dung.

Nhuận Thổ suýt nữa được ôm hôn đáy thuyền, may mà Lý Bình An

chụp được.

Cảnh Dục một tay nắm lấy thuyền, nửa dưới bị kéo vào trong nước, mặt mày biến dạng.

Tên thấp hơn giật mình, "Ựa…mẹ nó nhanh thật!"

"Bọn hắn…bọn hắn là ai chứ?"

Lý Bình An nói: "Phỏng chừng là tới diệt khẩu"

"Hả?....Không phải chúng ta mới xuất phát thôi sao?"

"Xem ra có người nghe được chuyện Trường Thanh nói với chúng ta, phiền toái hơn rồi.

Lý Bình An bỗng có dự cảm, chuyện này không đơn thuần là do tu sĩ tà giáo hoặc là có thế lực bên ngoài phá hoại.

"A!?" Cảnh Dục lớn tiếng hét, "Còn một chuyện quan trọng hơn.

Cảnh Dục nghiêm túc nói: "Người đừng có ung dung bình tĩnh như thế chứ, người ta nhìn vào tưởng ngươi mới là nhân vật chính còn ta chỉ là kẻ tấu hài mất"

Lý Bình An sửng sốt nói, "Ôi bạn chí cốt của ta à, sao ngươi lại có suy nghĩ không thiết thực đến vậy, ngươi vốn là nhân vật chính trong truyện hài mà.

Chương 402: Tiểu đội tra án không đứng đắn

1401 chữ

Trời vừa mới vừa mới mưa, đường toàn vũng bùn.

Một đám người bước đi cực nhanh, bùn bắn lên như mưa.

Lý Bình An ngồi trên lưng lão Ngưu.

Cầm lấy quyển sách luyện đan, vừa đi vừa đọc.

"Điểm quan trọng nhất của lò luyện đan là "Đan hỏa", đan hỏa là một loại địa bảo cực hiếm.

Nó thậm chí còn chia thành Cửu phẩm, sản lượng có hạn, chế tạo lò luyện đan cần có đan hỏa có cấp bậc tương ứng mới được.

Các môn phái tu chân lớn, tu chân thế gian, còn có các tán tu riêng biệt đều đang nghiên cứu điều kiện sản xuất ra đan hỏa, rồi nghiên cứu tiếp làm sao để thuê người sản xuất ra đan hỏa… Nếu mình muốn luyện được đan dược tốt, cần phải có đan hỏa cấp cao.

Muốn luyện chế ra đan dược cấp cao, độ khó cực cao, yêu cầu lại càng cao.

Ngoại trừ yêu cầu về linh tài ra (vật phẩm linh khí), còn phải xem xét cẩn thận đến yếu tố môi truong.

Ừm, sở thích thú vị đấy.

Chí ít có thể tiêu tốn khá nhiều thời gian.

Nhân sinh dài đằng đẵng, dù sao cũng phải tìm niềm vui cho mình chứ.

Như là thông quan đánh quái nè, sẽ khiến ngươi thỏa mãn lắm đó.

Nếu không sống quá lâu sẽ cảm thấy mỏi mệt, nhân sinh chẳng thú vị gì xấc.

Trừ quyển sách đó ra, trong nhẫn trữ vật của Lý Bình An còn có một đống sách thuốc dày ơi là dày, sách điều chế được.

Có cái gọi là: “Thư sơn hưu lộ vi cần kính, học hải vô nhai nhược tác chu

(Giải thích đơn giản: Lúc mới đầu đọc sách cảm thấy chưa có đường đi, nhưng chỉ cần chăm chỉ phấn đấu là có thể tạo ra một con đường mới. Biển tri thức rộng mênh mông, người học chỉ như đang đứng giữa đại dương, chỉ có tự mình ngộ ra đạo lý rồi vận dụng mới có thể tạo ra được con thuyền của mình. Kiến thức chuyển hóa thành con thuyền trí tuệ, hành trình của con người cũng sẽ có phương hướng.)

“Phía trước là trấn Trường Thọ rồi. Cảnh Dục nói. “Ô”

Lý Bình An không mặn không nhạt “” một tiếng.

Vốn chỉ định kể chuyện xưa, rồi đi vòng quanh vui chơi giải chí, chém gió một chút.

Ai biết được tự dưng lại bị cuốn vào án đồ sát.

Hắn nhưng chẳng hứng thú cho lắm.

Bất quá, hắn không muốn làm mọi người mất hứng thôi.

Hai người, một trâu một tra bước vào trấn Trường Thọ.

Trấn Trường Thọ diện tích không lớn, chỉ là nơi đây là con đường giao thông then chốt đi lại giữa hia miền nam bắc, mặc dù không phải nơi cá rồng lẫn lộn, nhưng cũng là một mảnh đất phồn hoa. Cũng không biết vì bị thứ gì ảnh hưởng, ở đây ai cũng sống rất là lâu.

Người già trăm tuổi, có hơn mười người.

Lại còn không phải người tu hành.

Bởi vậy nên mới tên trấn là Trường Thọ.

Mà mì Trường thọ ở nơi này càng nổi danh hơn.

Người đi qua trấn Trường Thọ không thể không ăn mì Trường thọ, mì Trường thọ như một vật may mắn gặt hái điềm tốt.

Cảnh Dục dẫn theo Nhuận Thổ, vội vã đi tìm cô bé còn sống mà Trường Thanh nói kia.

Lý Bình An và lão Ngưu thì tím cớ ở lại quán ven đường thưởng thức mì Trường thọ.

Nói ra thì, mì Trường thọ ở đây thật thú vị.

Một chén mì lớn, nhưng chỉ có duy nhất một sợi.

Ăn từ đầu đến cuối, gọi là mì Trường thọ.

Rưới lên trên là hương vị thịt bò thái, cùng ớt và một ít đậu phông giã nát, lại thêm một ít hành lá cùng rau thơm.

Sợi mì trơn, mềm rẻo dính răng, cứ nhai rồi lại nhai tiếp.

Coi như làm thợ làm mì cũng có cái hưởng thụ của thợ làm mì.

Thợ làm mì tay này cầm một đầu mì tay kia cầm một đầu mì, đứng thật xa rồi thả vào trong nồi. Tư thế tiêu sái đẹp trai, khiến quần chúng xung quanh không thể ngừng vỗ tay khen hay. Người ở đây lại

chẳng thấy mới lạ lắm.

Quán này cũng có đủ loại đồ nhắm, còn có cả thịt bò.

Lý Bình An gọi một hơi thịt trâu, xương sườn trâu, gân trâu, cuối cùng là một cái chim trâu cho lão Ngưu.

Lão Ngưu lấy đầu cọ cọ Lý Bình An.

Ừm, hai ta là tốt nhất –

Đầu bếp quán mì nói: “Hì hì, khách quan, hôm nay ngài may đấy.

Nếu ngài đến sớm hơn hai ngày, hôm nay không có món thịt trâu này đâu.

Lý Bình An cười nói với hắn: “Đây gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Quán mì năm sát bên một cây cầu nhỏ, nước chảy qua cầu.

Có mười mấy chiếc thuyền vừa lớn vừa nhỏ chèo ngang qua sông.

Lý Bình An thổi nhẹ, ăn mì.

Thi thoảng cắn một miếng tỏi.

Cảm giác này, cho làm hoàng đế cũng không thèm.

Đang thả hồn, thần thức bỗng cảm nhận được cái gì.

Hắn chú ý tới chiếc thuyền nhỏ ở góc Đông nam, bất kể là người chèo thuyền hay là động tác của

người chèo thuyền, hoặc là từ hơi thở của bọn họ, đều nhẩn ra đó là binh sĩ quân đội.

Lý Bình An còn cảm nhận được hơi thở quen thuộc từ một người trong bọn họ.

A?

Lý Bình An gắp miếng thịt trâu cuối cùng, chấm tí nước sốt.

Nước tỏi rất thơm, mặn nhạt vừa phải.

Thịt trâu chấm vào ăn rất ngon, lại rót thêm chén rượu.

“Thấy sao, ăn ngon không?” Đầu bếp hỏi.

“Ừm, miễn chê”

Nghe người ta khen, đầu bếp càng cười vui. ☀~

Lý Bình An đánh ở một hơi, thả bát xuống lau miệng.

Một giây sau, người đã biến đi đâu.

Chỉ để lại trên mặt bàn mười cái bát lớn trống không và một số tiền.

Hai tên chèo thuyền đang chèo thuyền bỗng nhìn thấy một cái bóng đen lướt qua.

Tựa nhi một con phi điểu lướt qua, ngụy trang thành người đưa cơm hai tên chèo thuyền cũng chẳng để ý.

Trong thuyền, bỗng có người gọi tên khiến Lưu Dung giật mình, theo bản năng rút dao ra.

“Tiên…tiên sinh!?” Lưu Dũng vừng mừng vừa sợ, “Sao ngài lại ở đây?”

Kể từ khi từ biệt ở kinh đô Đại Vũ, hai người đã mười năm không gặp rồi.

“Lưu tướng quân, xem ra ta với ngươi rất có duyên phận. Lý Bình An cười nói với hắn.

“Không biết tiên sinh ở đây có chuyện gì?”

Lý Bình An đề nghĩ, “Không bằng ta với ngươi cùng viết lên lòng bàn tay mình, cùng nói ra. Lưu Dũng sững sờ, gật đầu.

Lúc này trên lòng bàn tay, bút vẽ long xà.

“Ba, hai, một!”

Hai người đồng thời để lộ ra lòng bàn tay.

“Án đồ sát”

Lưu Dũng vui mừng, “Không ngờ được tiên sinh cũng vì chuyện này mà đến.

“Xem ra triều đình đã nhận được tin tức?”

Lưu Dũng gật đầu, “Không dám giấu tiên sinh, lần này Lưu Dũng chấp hành nhiệm vụ bí mật, âm thầm điều tra án đồ sát Lữ Châu”

“Lưu tướng quân không ở tiền tuyến huấn luyện quân lính hay sao mà ở đây tra án?” Lý Bình An hiếu kỳ hỏi.

Lưu Dũng nói: “Tiên sinh người không biết, tám năm trước Lưu Dũng đã bị điều vào đội bí vệ” “Đây coi như là lên chức?”

Lưu Dũng cười, “...Bí vệ sao so với cầm quân đánh trận được chứ, dù sao cũng hơi buồn.

Lý Bình An nhìn thấy dáng vẻ có tâm sự của Lưu Dũng, liền lấy một bình rượu từ túi trữ vật ra.

“Vừa uống vừa nói, thế nào?”

“Có thể cùng uống rượu với tiên sinh, đương nhiên là vinh hạnh của tại hạ.

Chương 403: Hiến tế

Lý Bình An vừa mới ăn xong mười mấy bát mì nhưng bây giờ bụng vẫn còn đói lắm. Uống thêm mấy hớp rượu gạo, lại xử lý một đĩa cá mè lớn.

Lúc này mới thấy no được bảy phần.

Nghe Lưu Dũng kể xong, Lý Bình An mới biết bây giờ hắn coi như bị giáng chức.

Thượng ti Hạ Hầu của Lưu Dũng tham gia tranh đảng, lập tức bị tước hết chức quan.

Mà thuộc hạ như Lưu Dũng cũng bị liên lụy.

Trong cuộc chiến giữa Đại Tùy và Đại Vu, Hạ Hầu có nhiều đóng góp lớn, giờ đây lại ăn cây táo rào cây sung.

Nói ra thì, hóa ra Lưu Dũng cũng bị tước hết chức quan, nhưng lại bị một tờ mật văn điều đến chỗ này.

“ Thôi, gần vua như gần hổ mà, thiên uy khó lường”

Lưu Dũng cảm khái một câu.

Nói xong, hắn mới ý thức được Lý tiên sinh có quan hệ không tầm thường với hoàng đề.

Sắc mặt hơi thay đổi, “Uống nhiều rượu nên tại hạ nói nhầm!”

“Không sao, không sao. Lý Bình An khoát tay, ý bảo hắn không cần lo.

“Vẫn là nên nói về án đồ sát thì hơn. Lưu Dũng nói, “Tiên sinh, các người điều tra được gì rồi?”

Lý Bình An liền nói cho Lưu Dũng chi tiết chuyện Trường Thanh kể cho hắn

Dù sao Cảnh Dục và Trường Thanh cũng không đáng tin lắm, vẫn nên giao cho quan phủ thì hơn.

Lưu Dũng nhíu mày: “Xem ra án này không đơn giản như ta tưởng”

Hai ngươi lại trò chuyện một lát.

Nhuận Thổ tìm được nhân chứng, vội vàng chạy đến chỗ Lý Bình An: “Lão đại! Lão đại!”

“Sao rồi?”

Lý Bình An từ trong thuyền thò ra.

“Lão đại, Cảnh Dục huynh bảo ngươi đi xem thử, cô bé còn sống kia trạng thái không tốt lắm, sợ rằng không sống được mấy ngày nữa.

Dáng chiều ngả về tây, chén trà vô vị uống mãi đã chán.

Cảnh Dục ngáp một cái, “Sao rồi?”

Vừa rứt lời, Lý Bình An mở cửa bước ra.

“Người thế nào rồi?” Lưu Dũng vội vàng hỏi.

“Bị thương rất nặng, muốn khôi phục hoàn toàn không phải chuyện một sớm một chiều.

Giờ vẫn đang hôn mê, trạng thái tinh thần rất không ổn định.

Nếu bây giờ dùng thuận Thu hồn, kiểm tra đoạn ký ức của nàng khi thôn bị đồ sát, sợ rằng tiểu cô nương này cả đời khó mà tỉnh lại”

Lão Ngưu cầm cái rương thuốc, đứng trước Lý Bình An gật đầu đồng ý.

Cảnh Dục: "Nói như vậy thì chúng ta chỉ có thể ở đây chờ cô bé thức tỉnh, hoặc chờ trạng thái tinh thần nàng ổn định hơn.

"Tạm thời là vậy"

Một cơn gió thổi đến mang theo hơi rượu, gió mạnh khiến đèn đuốc chập chờn.

Mũi rượu nồng theo gió bay tới, khiến người ta có cảm giác vừa ngửi đã say! Lý Bình An ngồi trên nóc nhà, tự rót tự uống, ngâm vài làn điệu dân gian. Thoáng cái mấy chục bát rượu ngon trôi tuột vào trong bụng.

Ánh mắt của hắn vẫn thế, không có một li say.

Ngược lại đang nhập định tu hành.

Cảnh Dục cầm cuốn sổ nhỏ ngồi bên cạnh, phân tích tình tiết vụ án.

Lý Bình An vừa mới nghe đã thấy hắn nghĩ đến đẩu đến đâu, nào là âm mưu của Yêu tộc, đánh cược với Thiên đạo.

Thôi được rồi, dù sao giờ Lưu Dũng cũng đã biết có chuyện gì xảy ra.

Cứ giao chuyện phiền phức này cho hắn đi.

Rời khỏi nóc nhà, Lý Bình An chuẩn bị về phòng đọc sách.

Không cẩn thận, giẫm lên thứ gì đó mềm mềm.

"Ối ~"

Nhuận Thổ từ dưới đất ngẩng đầu dậy.

"Đại ca, sao ngươi giẫm vào đuôi của ta?"

"Câu này ta hỏi ngươi mới đúng, ngươi làm gì ở đây?"

"Cảnh Dục huynh nói, đề phòng có kẻ xấu đánh lén nên bảo ta ở đây canh gác.

Đến lúc đó ta hô khoai lang, tức là có nguy hiểm.

Ta hô khoai tây, tức là đang khuyên bảo hắn không có gì nguy hiểm.

Ta hô cà, nghĩa là có ít nhất năm tên địch.

Ta hô bắp ngô, có nghĩa là kẻ địch có cả nam lẫn nữ.

Ta hô….. đại ca ngươi đừng đi chứ

“Cuối cùng có đứa nào bình thường không ~”

Lý Bình An bất đắc dĩ thở dài, về đến phòng.

Nằm lên giường, chuẩn bị đánh một giấc.

Trên ngọn núi cách trấn Trường Thọ năm mươi dặm.

Có tên tu sĩ thấp thấp đang ngồi trên đỉnh núi.

Xung quanh tầm bảy người, bốn nam ba nữ.

Sáu người mỗi người ngồi một hướng khác nhau, bày ra tư thế khác biệt.

Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Đấu Khôi, Ngọc Hành.

Sáu người đều cầm một thanh trường kiếm trong tay, nhưng điều kỳ lạ là, tay trái bọn họn đều cầm kiếm, còn tay phải lại không thấy đâu.

Mỗi người chỉ có duy nhất một cánh tay.

Sáu cánh tay đã mất đại diện cho sáu loại công đức, sáu cánh tại còn lại đại diện cho Lục đạo luân

Lão già mặc áo bào đen lạnh lùng nhìn trấn Trường Thọ, thần sắc cổ quái hiện lên trên mặt.

“Trấn Trường Thọ vốn không thuộc vị trí hiến tế, huống chi có tình bảo nói mật thám của kinh thành đang ở trấn Trường Thọ”

“Giết hết là xong, hết phiền.” Tu sĩ thấp thấp kia hừ lạnh.

“Đại sự sắp thành, đừng làm gì sai sót”

“Yên tâm”

Tu sĩ thấp thấp kia ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên có một vòng huyết quang quỷ dị hiện lên

trên mặt, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Am !!”

Lý Bình An vừa mới tìm được một vị trí thoải mái, đang bắt chéo chân chuẩn bị tiến vào trạng thái Quan tưởng.

Bỗng nhiên nhận ra có gì đó dị thường.

“Luồng khí quỷ dị quá?”

Ngay cả lão Ngưu ngủ bên cạnh cũng đột nhiên ngẩng đầu lên.
“Được rồi chúng ta tới đó xem thử”

Lý Bình An day day trán.

“Ghét ghê, đang buồn ngủ.

Lý Bình An cầm lấy mũ rộng vành đội lên, vươn vai ngáp thật to.

Cách đó năm mươi dặm, tu sĩ thấp bỗng kêu lên, “Đến!”

“Đến?” Lão già mặc áo bào đen nhíu mày, “Lao đến chỗ chúng ta rồi à? Hắn cảm giác được sự xuất hiện của chúng ta?”

“Ừm” Tu sĩ thấp hơn cười lạnh, “Tìm chết.

Phong khởi vân dũng, kiếm kí trùng thiên lao tới, ẩn chứa sức mạnh quỷ dị.

Kiếm thứ nhân mang theo ý chí sát phạt xuyên không mà đi, kiếm thứ hai tốc độ càng nhanh hơn theo sát tới.

Một kiếm rồi lại một kiếm, ánh kiếm lóe lên rồi vụt tắt.

Như sấm chớp, không một chút sơ hở.

Thân ảnh kia không né không tránh, đụng phái thanh phi kiếm quỷ dị thứ nhất.

Tu sĩ thấp kia sắc mặt trầm xuống, nước cờ gì đây?

Ngay sau đó nghe một tiếng “Bing” thật lớn.

Ù?

Tu sĩ thấp kia sững sờ.

Sau đó là một thanh phi kiếm bị chém nát, người đứng ở vị trí Thiên Xu bỗng ngã xuống. Rồi đến thanh thứ hai, thanh thứ ba…

Tu sĩ kia miệng tràn máu tươi, “Không ổn!”

Hắn vội vàng thay đổi hướng của ba thanh phi kiếm còn lại, thế nhưng thân ảnh kia vẫn chưa ngừng, lại dùng thân thể đánh nát hai thanh phi kiếm.

Tu sĩ đột nhiên đứng dậy.

“Hahahaha!”

Lão già mặc áo bào đen không chút kiêng kỵ cười trào phúng, “Xem ra vẫn phải nhờ lão phu thay ngươi xuất thủ”

Tu sĩ thấp kia nén giận trong lòng, dùng kiếm chống đỡ cơ thể.

Hắn hả mồm nhả ra một đống tên máu, mắt tối sầm, nhưng hãng chưa ngã xuống.

Lão già kia vừa bộc phát khí quanh thân, vừa định đứng lên.

Liền thấy một bóng người, không biết đứng sau hắn từ lúc nào.

Một thân than sam, hông đeo bầu rượu, đầu đội mũ rộng vành, che khuất gương mặt hắn.

Tùy ý đứng ở đó, thế vững như núi non.

Lý Bình An ồ lên một tên kỳ quái, theo dõi khí quanh người lão già.

“ Hề – kỳ quái thật.

Lưng lão già túa ra mồi hôi lạnh từ bao giờ, muốn động cũng không động đậy được.

Đây là khí của tu sĩ Lục cảnh?

Không! Là Thất cảnh?

Lại có tu sĩ Thất cảnh xâm nhập địa bàn Lữ Châu ư? Sao có thể thoát khỏi tai mắt của phù Thái Thú?

“Ta không phải tu sĩ. Lý Bình An như đoán được suy nghĩ của hắn, “Đi thôi, đưa các ngươi đến chỗ khác tốt hơn.

Màn đêm âm u, gió thổi khe khẽ.

Lý Bình An như chẳng có việc gì, chuẩn bị về ngủ tiếp.

Bỗng nhiên, Cảnh Dục và Nhuận Thổ từ trong bụi chui ra.

Cảnh Dục phê bình hắn: “Giờ là lúc nào rồi mà ngươi vẫn đi tản bộ cho được, nhỡ bị kẻ địch đánh lén thì làm sao?”

Nhuận Thổ khua khua hai cái móng, gật đầu đồng ý/

“Lão đại, suýt nữa ngươi phá hỏng cơ quan anh em ta tỉ mỉ bố trí rồi.

“Ồ vậy các ngươi tiếp tục đi” Lý Bình An bình tĩnh kệ bọn hắn.

Chương 404: Rời khỏi Lữ Châu

Lưu Dũng đang ở trong phòng luyện quyền, hắn học là võ quân đội. Luyện quyền xong, cả người đầy mồ hôi, nóng hôi hổi.

Vươn vai một cái, rồi lại luyện thêm hai lần.

Lưu Dũng thở ra một hơi dài.

Lại cảm thán một câu, anh hùng ta không có đất dụng võ ân

Cho dù mình có luyện đao tốt đến đâu, cũng chẳng có chỗ dùng.

Gì mà mật thám cơ chứ, chẳng qua là làm mấy chuyện trộm gà sờ chó thôi.

Bây giờ Hạ Hầu làm phản, mình cũng bị giáng đến đây.

Hay đi tìm tiên sinh nhờ ngài nói hộ vài câu nhỉ?

Lúc đầu, nhờ có tiên sinh ra mặt mà mình được công chúa Liễu Vân tán thưởng.

Nghĩ đến đây, hắn bỗng cười tự giễu chính mình.

Sao có thể vì chuyện này mà làm phiền tiên sinh được.

“Tiên sinh?”

Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, Lý Bình An thong thả bước đến.

“Cho ngươi xem thứ này nè. Lý Bình An vỗ vỗ tay.

Lập tức, lão Ngưu kiêng theo mấy tên đang hôn mê đến.

“Đây…đây là?”

“Muốn trộm túi tiền của bọn ta, bị bọn ta dùng mê dược đánh ngất, ngươi cầm đám này về thẩm tra

Lý Bình An nói qua loa cho xong chuyện.

Lưu Dũng sửng sốt, “Xảy ra lúc nào?”

“Vừa nãy”

“Vừa nãy? Đám Cảnh Dục có biết không?”

Lý Bình An cười đáp: “Mấy đứa đấy la hét kinh lắm, ngươi dẫn đám này về phụng lệnh đi, chưa biết

chừng có thể tra ra cái gì đó”

Lý Bình An vỗ vai hắn, “Sớm ngày phá án, chúc ngươi có thể khôi phục nguyên vị.

Về ngủ đây, tối nay ta bị dày vò đủ rồi.

À phải rồi, vừa nãy động tác luyện đạo của ngươi vẫn còn chỗ chưa chuẩn đâu…

Lại một ngày trôi qua.

Lý Bình An vì để sớm xử lý đám chuyện phiền toái trước mắt, muốn mang cỏ Hồi phách về Thục Sơn, cải tiến một phen.

Dược tính của cỏ Hồi phách quá mạnh, trị thương cho người tu hành thì được.

Nhưng muốn dùng cho người thường, sợ rằng sẽ phản tác dụng.

Vì vậy hắn muốn loại bỏ phần lớn dược tính trong loạn cỏ này, tiến hành phân tích, tinh luyện cỏ Hồi phách.

Sau đó lại phối thêm một ít dược liệu khác.

Một bát canh Hồi phách ra đời, cô bé kia vốn còn hôn mê nay chưa đến một canh giờ đã dần thanh

tỉnh.

Không đến một ngày, đã có thể xuống giường.

Lý Bình An ghi lại chuyện này trong quyển nhật ký của hắn, chuẩn bị sẵn sau khi về Thục Sơn sẽ đi tìm Trương Trưởng lão thanh toán.

Quan trọng là, dùng hết ngày phép của năm nay rồi.

Lần này Lý Bình An cũng báo với ra ngoài du lịch với Thục Sơn.

Thục Sơn có quy định, đệ tử ra ngoài du lịch không thể chỉ mãi ngắm sông ngắm nui, phải làm một ít chuyện khác.

Cảnh Dục và Nhuận Thổ cả ngày cứ xông xáo, bận phá án, phân tích chi tiết các kiểu.

Lý Bình An thì giống như người chẳng có việc gì, nhàn nhã dạo quanh trấn Trường Thọ. Nhưng cả trấn Trường Thọ chỉ rộng có thế, vui được một hồi sau thì thấy hết hứng rồi.

Hôm này, trấn Trường Thọ có mưa.

Càng về chiều tối, mưa càng nặng hạt. Lý Bình An vén tay áo, bắt đầu mài mực.

Sau đó lấy bút Hiệp khác, ha một hơi.

Chuẩn bị viết sách, nội dung liên quan đến sách luyện đan.

Hôm nay Lý Bình An viết đến trang ba mươi hai.

Viết xong một mạch, rồi đọc lại một lần.

Hình như cảm thấy không hài lòng cho lắm, lại cầm lấy hồ lô rượu ngửa cổ uống một hơi, nghỉ ngơi một lát.

Sau đó lại khua chống múa chiêng.

Lần này, hắn viết rất chậm, càng dụng tâm hơn.

Vừa viết, vừa đọc “Luyện đan quyết”.

Sau đó đắn đo từng câu từng chữ, ngẫm nghĩ cho kỹ.

Nâng bình rượu, thổi tắt nến, nghe tiếng mưa.

Đương nhiên, Lý Bình An còn rất cố gắng mô phỏng lại. “Khoai tây khoai tây, ta là khoai lang”

Cảnh Dục nâng kiếm, nhón chân nhìn vào phòng.

“Khoai lang khoai lang, khoai tây có mắt. Nhuận Thổ thò đầu ra. Lão Ngưu trợn trắng mắt, hai tên ngốc này.

Hai ngày sau, Lưu Dũng đem đến một tin tức không tốt lắm.

Đứt liên lạc với bí vệ ở Lữ Châu, cũng không thấy người liên lạc đâu.

Xem ra chuyện này, có quan phủ Lữ Châu tham gia cùng, âm thầm giở trò. Quan viên ở Lữ Châu, từ trước đến này đều không do triều đình quản.

Cho nên có nhiều chuyện phiền phức, không phải hai ba câu là có thể xử lý.

Không biết có bao nhiêu người chết đuối, chẳng kém là bao.

Cô bé hôn mê kia đã khôi phục được bảy tám phần.

Bọn hắn liền dẫn nàng với mấy thằng xui xẻo bị Lý Bình An bắt sống kia, bốn nhân chứng rời khỏi trấn Trường Thọ trong đêm.

Trên đường đi, Cảnh Dục và Nhuận Thổ thần hồn nát thần tính, sợ bị kẻ xấu tập kích.

Lão Ngưu chế ngựa đi quá chậm, thế là nuốt luôn con ngựa trong cái cảnh trăng treo trên cao đêm thì tối mịt, mình kéo xe luôn cho nhanh.

Lý Bình An ghi chép lại đủ mọi chuyện trong nhật ký, nào là phá án, điều tra âm mưu phía sau. Sau khi trở về kiểu gì sư môn cũng khen ngợi ta ~

Xe bò một đường xuôi nam, thành Lữ Châu.

theo cước trình của lão Ngưu chưa đến hai ngày là có thể rời khỏi nội

Chỉ là trời mưa rất to, rất kỳ lạ.

Mưa to trời rét lạnh thấu xương, ngay cả Lý Bình An cũng phải vận Nguyên khí chống lại.

Những người khác càng khỏi phải nói.

Thiếu nữ may mắn sống sót kia mới khỏi bệnh, không chịu được bôn ba.

Thế là bọn hắn đành phải tìm một trạch viện bỏ hoang.

Đợt mưa tạnh, lại đi tiếp.

Mưa lớn mưa nhỏ, trong thôn trang yên tĩnh chỉ có tiếng mưa.

Đừng nói đến ngươi, ngay cả côn trùng trong thôn này cũng không có, mùi máu tươi nồng nặng.

Nếu không nhờ trận mưa này cuốn trôi đi nhiều, e rằng nơi này không ai có thể ở lại một giây. “Xem ra thôn này cũng gặp cảnh đồ sát? Cảnh Dục nói.

“Không đơn giản chỉ là đồ sát, xử lý thi thể đi đâu cả rồi? “ Lý Bình An nói ra vấn đề. Lưu Dũng gật đầu đồng ý.

Lý Bình An không ngủ, uống từng ngụm rượu nhỏ, cùng Nhuận Thổ nghe Cảnh Dục kể chuyện

xua.

Nghe Cảnh Dục chém gió cũng là một loại hưởng thụ đấy, ngao du trên trời dưới đất các kiểu không chuyện gì hắn không bịa được.

Tiếng mưa xen lẫn âm thanh đinh tai nhức óc lạ thường, khiến người ta có cảm giác đang chìm trong bão giông.

Ngọn núi bên ngoài.

Một người đàn ông trung niên quần áo hoa lệ, ngồi trong đình.

Nghe tiếng mưa, không nhúc nhích.

“Lục cảnh hay Thất cảnh?”

“Ít nhất tu vi là Lục cảnh”

Chương 405: Đánh chặn nửa đường

1715 chữ

Trên chiếc bàn người đàn ông trung niên đang ngồi kia, có một ấm trà nóng. Trong tay cầm một thanh kiếm, hắn ung dung từ tốn uống một ly trà.

“Là người của nữ hoàng?”

“Hình như vậy”

Người đàn ông kia cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Lý Bình An khoanh chân ngồi trên đệm cỏ trong căn nhà hoang phế, tay cầm chén trà, tay kia gõ go.

Phù sinh bất tại, trà ngữ thanh hương. (Trà trong cơm nhạt, điều vui nhất với người bình thường.) “Sắp xuống rồi!” Cảnh Dục làm bộ thúc dục nói.

“Đến rồi!!”

Cảnh Dục dường như cũng cảm nhận được gì, đột nhiên bật dậy, nắm chặt bội kiếm trong tay. “Sao bọn chúng biết hành tung của chúng ta?”

“Địa bàn của người ta, chạy sao thoát?”

“Bây giờ phải làm sao?”

“Cách đơn giản nhất là….phá vòng vây”

Lý Bình An rút đao ra khỏi vỏ, dao dài sáng như tuyết,

Ánh đao sáng chói như sóng dội trường giang, gợn sóng mênh mông, tầng tầng lớp lớp ào tới. Trong đêm mưa, Lý Bình Am đẩy cửa mà đi.

Dưới ánh trắng, hắn một thân áo xanh.

Mũi đao nhuộm lên ánh trăng trong sốt, tựa như vầng sáng bạc, càng quan sát từ xa càng rõ. “Lão Ngưu, Nhuận Thổ bảo vệ nhân chứng, chớp cơ hội chạy trốn.

“Hiểu!” “Ngưu”

Người nói đến là đến, Lý Bình An thầm chửi mấy cái thằng đen đủi này.

Bởi vì không có cách khống chế được bọn chúng, nên Lý Bình An đành cho chúng ăn ít độc đan. Để bọn chúng một lần hôn mê hai ngày, qua hai ngày, lại cho ăn thêm mấy viên nữa.

Cảnh Dục nâng kiếm, đứng cạnh Lý Bình An.

“Làm sao giờ?”

“Còn làm sao nữa? Giết xông ra thôi” Lý Bình An nói.

“Tiếc quá Trường Thanh không ở đây? Cảnh Dục nói, “Nếu không Cửu Châu Tam Kiệt chúng ta có thể cùng nhau chiến đấu rồi, nhìn cảnh này đi chậc chậc…

“Lúc nào rồi còn không chịu nghiêm chỉnh”

Lý Bình An thầm chửi đầu mòe mày.

Phía trước xuất hiện một tên trẻ tuổi cầm dù, “Các ngươi có bản lĩnh đấy, nhưng ta khuyên các ngươi một câu, núi cao còn có núi cao hơn. Dám đánh với ta một trận không?

Ngươi là đỉnh phong Ngũ cảnh? Mới bước vào Lục cảnh à, sao không cảm nhận được khí của người tu hành trên người ngươi vậy…

Lời còn chưa nói hết, Lý Bình An đã biến mất.

Vũng nước bị giẫm lên bắn tung tóe.

Người che dù chân mày vừa nhếc lên, chưa kịp có cơ hội phản ứng.

Đã thấy một bóng người xuyên qua màn mưa, lao đến trước mặt hắn.

Một cú quyền mang theo nội lực thâm hậu đánh ra, quyền phong đi tới, xoay tròn màn mưa.

Sức quyền mãnh liệt, như mang theo tiếng sấm vang rền, tung hoành khuấy động.

Người trẻ tuổi khinh thường chỉ cảm thấy không khí xung quanh bị vật gì đó cuốn đi hết, tựa như một khoảng chân không ngắn ngủi, không ngừng mở rộng trong tròng mắt mình.

Ngươi trẻ tuổi ngã xoay vòng, lăn xa hơn mươi trượng, miệng phun đầy máu tươi, sắc mặt hốt hoảng.

Như chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra.

Quyền này không hề đơn giản, mà còn mang theo kình khí màu ngà sữa, có hình có chất.

Ẩn chức sức mạnh xé toạc mọi thứ, dường như tinh hoa đất trời đều được tập hợp trong một quyền này.

Nửa giây sau, ngươi trẻ tuổi mới hơi phục hồi tinh thần.

Mé! Không phải hắn dùng đạo sao?

Sao lại nện cho mình một quyền chứ.

“Một quyền không đủ sao?”

Lý Bình An hơi kinh ngạc nói.

“Lại ăn thêm quyền nữa.

”

Nghe vậy, người trẻ tuổi sắc mặt đại biến.

Đột nhiên đứng người dậy, nhất thời không biết nên đấu một trận với kẻ kia hay là quay người chạy

Chưa kịp ra quyết định, đã thấy quyền thứ hia của Lý Bình An đến trước mặt.

“Beng” một tiếng vang thật lớn.

Trên thân của người trẻ tuổi hiện ra một vầng sáng nhạt, hình như là bảo giáp hộ thân.

Một quyền này nện vào giữa lồng ngực hắn, chấn động tim gan phèo phổi.

Hắn phun ra một ngụm máy tươi, một đòn này, thật sự quá nặng tay.

Cả người lại bay ra ngoài.

Võ phu?

Nhưng khí quanh thân người kia không giống võ phu thông thường, một khi võ phu đột phá hậu Tam cảnh, là đã tôi luyện võ gan, lực thực liên tiếp tăng cao.

Vầng sáng kia lập tức tiêu tan.

Bảo giáp hộ thân bị một quyền đát nát.

“Ngươi..”

Người trẻ tuổi lảo đảo bò lên, loạng choạng chạy về phía sau.

Lý Bình An không đuổi theo hắn, mà nói với Cảnh Dục: “Sau lưng hắn còn có một tên mạnh hơn, ta đi đối phó hắn, ngươi đối phó những tên còn lại dẫn bọn họ ra ngoài.

Cảnh Dục nhíu mày: “Nói gì kỳ vậy, nghe như ta là con gà bệnh á.

Ta cùng ngươi đối phó tên kia, còn lại giao cho Nhuận Thổ và Lưu Dũng, lão Ngưu chạy nhanh để nó cõng nhân chứng đi!”

Lý Bình An: “Được, hai ta cùng đối phó tu sĩ đỉnh phong Thất cảnh kia !”

Cảnh Dục: ....

“Ta bỗng cảm thấy chủ ý của ngươi vừa nãy hợp hơn, kẻ kia giao cho ngươi. Lý Bình An cầm Phù Tang đạo trong tay, dường như đang tụ lực.

Sau đó nhảy lên.

Thân ảnh từ nhà hoang lao thẳng đến sườn núi bên ngoài, pháp nhãn mở.

Một đao chém ra, hóa thành một màn đao.

Một đao này đến rất nhanh, khó mà dùng ngôn từ diễn tả, tựa như một đao kia tốc độ không thể nghịch chuyển, tạo thành một nhát cắt giữa không gian.

“Đến hay lắm!”

Người trung nên mặc cẩm y ngồi uống trà trong đình cười lớn một tiếng, tiến lên một bước.

Khí thế quanh thân đột nhiên bùng nổ, cơ bắp toàn thân bật ra, cơ bắp như chằng chịt như rồng.

Kình khí như sông dài chảy xiết, vận chuyển nội lực thanh âm như tiếng sấm, xuyên thẳng lên trời

cao!

“Vù!”

Người trung niên kia tay trái khép lại, tay phải nhấn ra trước.

Sức mạnh vô hình như thủy triều mãnh liệt lao tới.

Đao quang bị đòn này đánh nát.

“Võ phu đỉnh phong Thất cảnh. Lý Bình An hô toang một tiếng. “Đến chiến!”

Người đàn ông trung niên mặc áo bào trắng gầm nhẹ.

Trong sân nhà hoang.

Mũi tên như mưa, đây rõ ràng là nỏ trong quân đội.

Ở gần thậm chí có thể phá vỡ cương khí hộ thân của tu sĩ Tứ phẩm, đương nhiên với võ phu thì khác.

Xem ra lần vây giết này, bọn kia tốn khá nhiều sức lực.

Dù sao thì tính ra, trong đám người này có một gã mù lòa chiến lực nằm giữa Lục cảnh và Thất cảnh.

Một tên kiếm tu thiên tài Ngũ cảnh của Hoài Lộc Thư Viện, một tên võ phu nhiều lần lập chiến công Lưu Dũng.

Còn một con linh thú tứ cảnh Nhuận Thổ, còn một con trâu đen chẳng hiểu gì lại lấy đồng loại làm

thức ăn.

Trận này, quy mô khá lớn, tác chiến đầy đủ.

“Xông lên, lao ra!”

Bội kiếm trong tay Cảnh Dục, nhất định không phải vật thường.

Trái chém phải chặt, động tác cực nhanh, mười phần công lực, kiếm pháp khó mà tưởng tượng.

Như nước chảy mây trôi, người cản hắn đều bị hắn thẳng tay chém giết.

“Một kiếm này, ba phần kinh diễm, ba phần tiêu sái, ba phần phiền muộn, phần còn lại không ai bì nổi.

Thi triển kiếm pháp kinh diễm, tiêu sái, phiền muộn, không ai sánh bằng”

Nhuận Thổ đứng một bên giải thích.

Đến lúc này vẫn không quên tâng người lên.

“Ôi chao đậu xanh rau má, mông ta trúng tên rồi.

Cảnh Dục chém xuống một kiếm, kiếm thế mãnh liệt.

Rõ ràng chỉ là một đòn bừa của người kia thôi, nhưng lại đáng sợ như vậy.

Dường như một kiếm này không ai có thể ngăn cản, một tu sĩ Ngũ cảnh không thể không dốc toàn

lực chiến đấu.

Hít sâu một hơi trong lòng, nhìn bóng lưng Cảnh Dục.

Hắn bỗng có dự cảm, nếu như….nếu như…Sau này không có gì thay đổi.

E rằng người này sẽ trở thành người đứng đầu Kiếm đạo.

“Huhuhuhu ~ chạy thôi chạy thôi!”

Cảnh Dụng một tay ôm mông, một tay cầm kiếm vẩy lung tung, nhưng mỗi kiếm như đều mang theo một đòn tấn công huyền diệu khó giải thích, khiến người ta vừa khó phòng bị vừa khó đến gần.

“Chíu “ Một tiếng vang nhỏ.

Lão Ngưu mắt sáng lên, “Ngưu !”

Nhuận Thổ hét lớn: “Ngưu ca để chúng ta đuổi theo nó!”

Giữa không trung, một luồng sáng bạc ngưng lại không tan.

Nhìn kĩ lại, sẽ nhận ra đó là một thanh đoản kiếm ba tấc. Phi kiếm Tế Vũ,

Lão Ngưu ôm một thằng xui xẻo móc lên thân kiếm.

Lập tức, Cảnh Dục ôm theo cô bé còn sống, Nhuận Thổ thì hai tay hai bên kẹp lấy hai thằng xui

xéo.

Bắt lấy bộ vị của lão Ngưu.

“Ôi, chậm đã.”

“Cảnh Dục ngươi nắm vào phần nào của Ngưu ca ta đấy? Ngưu ca ta còn chưa cưới VỢ đâu”

Khung cảnh này thật sự là quá hề hước, khiến cho những người đang đứng đây cũng không khỏi sung so.

“Kiếm này sao lại không chạy chứ?”

“Ngưu ca, ngươi khống chế nó đi?

Lão Ngưu tức giận kêu một tiếng, trâu ta còn lâu mới điều khiển nó.

Nháy mắt tiếp theo, kiếm Tế Vũ đột nhiên lao ra ngoài.

Chương 406: Chuyện

Phía sân sau cạnh sườn núi, chung quanh khí thế chấn động, tựa như có một lớp sương mỏng manh vởn quanh, như choàng lên từng cành cây ngọt cỏ một tấm áo choàng màu xám nhạt.

Nước mưa vẫn chưa rơi xuống đất đã hóa thành bột mịn trong không trung, như một lớp rào chắn ngăn cách nơi này.

Cảnh giới của người đàn ông trung niên kia miễn cưỡng đạt đến đỉnh phong Thất cảnh, gần như là nửa bước Bát cảnh.

Còn có một ông già tuổi đã gần đất xa trời, một tay cầm kiếm.

Kiếm này khác với ông ta, chuôi kiếm sáng mang theo sát khí tự nhiên.

Trong đình còn có một nữ nhân mặc hồng ý, từng cành cây khô, từng sợ rễ như cánh tay bám vào người nàng.

Lý Bình An lưu chuyển khí quanh mình, che chắn thân thể hắn.

Lau vết máu trên khóe miệng, biểu cảm thoáng có chút ngưng trọng.

Quá nhiều người, sợ rằng không đánh lại.

Lý Bình An bỗng ngẩng đầu nhìn lên không trung, lão Ngưu giẫm lên phi kiếm dẫn theo đám nhân chứng bỏ chạy, nhưng truy binh theo sát phía sau.

Thân ảnh bỗng chốc biến mất, xuất hiện ở chỗ bên ngoài nhà hoang.

“Chạy đi đâu!”

Song ba người kia cùng xuất thủ ra tay với Lý Bình An, nhưng lại chậm hơn nửa bước.

Đạo Phù tang đã chém xuống, mãnh liệt giết sạch đám truy binh.

Thời cơ cho đám Cảnh Dục đào thoát.

“Tiểu tử ngươi vẫn nên lo cho chính mình thì hơn!”

Kiếm khách già nua chém ra một đường cong, kiếm khí cuộn trào thành một luồng kiếm lưu, cùng nhau nhảy múa.

Người trung niên phi người lên, một quyền lao đến.

Quyền này mạnh nhanh như tia chớp, không thể trốn trán, cũng không có động tác dư thừa.

Cùng lúc đó, nữ tử kia điều khiển dây mây phá tan mà ra.

“Phía trước! Phía trước là địa bản của Chương Châu, ta đã phái người thông tri cho Thái Thú Chương Châu, hắn sẽ tới tiếp ứng chúng ta!”

Lưu Dũng nói.

Vẻ mặt Cảnh Dục hiếm có chút nặng nề, “Chỉ sợ rằng chúng ta không đến được Chương Châu”

Nơi xa, từng luồng khí đang lao đến bọn hắn.

“Mười, mười ba…mười sáu, hai mươi….

Cảnh Dục sắc mặt âm trầm, thần thức dũng mãnh đang nhắm chặt vào bọn hắn, dường như chỉ cần bọn hắn hơi động đậy, sẽ được hưởng đợt tấn công như vũ bão.

Một lát sau, phía trước xuất hiện một thân ảnh, khí thế mạnh mẽ.

Ngay khi mọi người đang tuyệt vọng, chợt kinh ngạc phát hiện, người đến thế nhưng lại là một tên hòa thượng.

Không đúng! Không chỉ là một tên.

Mà là một đám hòa thượng đầu trọc, cưỡi gió mà đến.

Hòa thượng dẫn đầu chân đạp liên hoa, tay chắp trước ngực.

Càng kỳ quái hơn, mỗi tên hòa thượng đều kẹp một tên không rõ sống chết dưới nách.

“A di đà phật, thí chủ là bằng hữu của Trường Thanh sư đệ phải không? Trường Thanh sư đệ cố ý căn dặn bần tăng tới đây tiếp ứng các người.

Lý Bình An thân mặc trường sam, áo bay bay xuất hiện trên con phố náo nhiệt.

Bởi vì trời vừa sáng, nên trên đường cũng không có quá nhiều người qua lại.

Đã sắp đến tháng chạp, gió sớm mang theo hơi lạnh thấu xương.

Người đi đường kinh ngạc nhìn hắn, chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh thế mà không thấy lạnh.

Lý Bình An ở một hơi, rượu trong hồ lô đã uống cạn.

Đi ngang qua một quán rượu, trong đó rất là nào nhiệt. “Hahaha, cung hỉ cung hỉ.

“Sớm sinh quý tử! Sớm sinh quý tử!”

“Bách niên hảo hợp !”

Hôm nay công tử Lâm gia kết hôn, Lâm lão giao bao trọn quán rượu này chiêu đãi khách quý.

Lý Bình An ngửi được mùi thơm của tửu lâu.

Chỉ là nhìn thì thấy tửu lâu hôm nay đề bảng, ghi là hôm nay chúc mừng Lâm công tử kết hôn, quán rượu đã được bao trọn bla bla.

Lý Bình An do dự, thò tay vào túi xem thử.

Lục hết túi chỉ còn mỗi năm văn tiền, sao đủ đi chúc mừng người ta được chứ.

suy nghĩ một hồi, lấy bút ra rồi đến quán nhỏ bên cạnh mua một tờ giấy.

Tiểu nhị nghe thấy hắn đòi mua có mỗi một trang giấy, hơi không muốn bán cho hắn.

Liếc Lý Bình An một cái, như đang trách móc hắn quấy rầy mình nghỉ ngơi.

Lắc lắc cổ tay, bắt đầu viết.

“Một nguyện cầm sắt vĩnh hòa (vợ chồng hòa hợp), hai nguyện thanh huy bất tiễn (ngày huy hoàng

không bao giờ tắt), ba nguyệt người dài lâu, bốn nguyện bạc đầu mãi bên nhau. Viết xong mấy câu này, Lý Bình An bước vào.

“Lâm lão gia, chúc mừng lệnh lang kết hôn!”

Lâm lão gia vừa đón xong một đợt đợt khách, lúc này lưỡi hẳng còn khô.

Đang uống một ngụm nước, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng người, vội vàng cười tươi quay đầu đón khách.

Nhìn qua người này, trong lòng hoài nghi.

Vị này là?

Bất quá nhìn người này phong độ bất phàm, Lâm lão gia buồn bực.

Chắc không phải mình quên quý nhân nào đâu nhỉ?

“Chúc mừng chúc mừng” Lý Bình An đưa cho hắn lễ vật của mình.

Lâm lão gia nhận lấy, xem qua một phen, không khỏi bật cười.

Mặc dù chỉ là một tờ giấy hết sức bình thường, nhưng chữ này cực kỳ đẹp, nội dung cũng cực kỳ mới

“Đạ tạ đa tạ, xin hỏi tiên sinh…là ai?”

“Tại hạ Lý Bình An, nghe nói Lâm công tử kết hôn, đặc biệt đến chung vui cùng, mong Lâm lão gia chớ trách”

“Người tới là khách, người tới là khách.

Lâm lão gia giật mình, cất bức chữ kia lại, để người tới chào hỏi, sắp chỗ cho Lý Bình An.

Ngày đại hỉ, ai lại đuổi khách đến chúc mừng chứ.

Lý Bình An ngồi xuống, lúc này đồ ăn còn chưa lên.

Trong tửu lâu có một tiên sinh kể chuyện, đang thao thao bất tuyệt kể chuyện xưa.

Ngày đại hỉ, tiên sinh kể chuyện kể cho khách nhân nghe câu truyện tình yêu của hai người.

Thế nhưng không mấy hiểu quả cho lắm, bầu không khí không mấy náo nhiệt.

Chỗ Lý Bình An ngồi đã có không ít người ngồi ở đó, có người vắt chéo chân, vừa uống rượu vừa bóc lạc.

Tiên sinh kể chuyện nhấp một ngụm trà cho bon mồm, cầm quạt trắng trong tay, cất cao giọng

“Chư vị, các ngươi có biết án đồ sát của Lư châu mới xảy ra không?”

“Án đồ sát Lư Châu!”

“Gì cơ?”

Án đồ sát chấn động một thời, mặc dù có không ít người ở đây đều biết, khá nhiều người nhận được tin ngoài lề.

Thế nhưng mấy chuyện như thế này thu hút người ta lắm, nhất thời những người biết đều im lặng, vểnh tai lắm nghe.

Tiên sinh kể chuyện hết sức hài lòng gật đầu, hắng giọng chuẩn bị kể tiếp.

“Các ngươi có biết chân tướng cuối cùng không?”

“Không biết!”

“Đừng có câu giờ, kể nhanh lên má”

Dưới đài mọi người cúi đầu lắng nghe.

Chương 407: Tiêu chuẩn kép

Khi Đại Tùy chưa lập quốc, trong loạn thế Lữ gia đã chiếm được một chén canh thuộc về mình. Lữ gia ở Lữ Châu quyền thế rất lớn, một lời nói ra khó gì sánh bằng, không thua kém gì Phiên trấn (một chức quan thời Đường).

Bây giờ Lữ gia đã truyền đến đời thứ hai mươi sáu, gia chủ Lữ Lương kiêu ngạo tàn nhẫn, không tiếc đại khai sát giới để củng cố quyền lực của mình.

Theo dân kể, Lữ Lương có sở thích biến thách cắt ngực của nữ nhân, nấu lên nhắm rượu.

Nhưng đây chưa phải là trọng điểm, Lữ Lương này cực kỳ bất mãn với triều đỉnh.

Từ khi nữ hoàng của chúng ta đăng cơ đến nay, ngoài mặt thì trọng dụng Lữ gia nhưng bên trong từng bức làm suy yếu quyền lực của Lư gia ở Lữ Châu.

Cho nên tên Lữ Lương này đã làm cái chi?"

Nói đến đây, tiên sinh kể chuyện để lại một nút thắt.

Đám người đang nghe hết sức hăng say, vội nói: "Nói nhanh coi.

"Lữ Lương làm chi?"

"Còn làm gì được nữa, chắc chắn là mưu đồ phản loạn, nếu không làm sao bị tru di cửu tộc?"

66 ,,

Đám người mồm năm miệng mười thi nhau cướp lời, tiên sinh kể chuyện lúc này mới nói tiếp: "Ngài nói sai rồi, Lữ Lương cũng không dám đối địch với Đại Tùy.

Ngươi nghĩ xem nữ hoàng của chúng ta là ai chứ? Ngay cả Đại Vũ người còn có thể dẹp huống chi là một cái Lư Châu nhỏ nhoi.

Tên Lữ Lương kia hắn nhưng không phải người phàm, mà là giống như trong truyền thuyết, hắn là một tu sĩ có thể cưỡi mây đạp gió.

Tu sĩ đó! Có biết không?

Lữ Lương này tuổi đã hơn ba trăm rồi, nhưng hắn vẫn luôn giậm chân tại chỗ.

Thế là hắn nghĩ đến một môn tà pháp, dùng cách hiến tế giúp hắn phá cảnh này. Nghe bảo là phải hiến tiến đủ năm vạn người mới có thể đại thành…

Tiên sinh kia đúng là rất có tầm, kể chuyện nghe thấy hay làm sao,

đám người kia ai nấy đều nghe

rất chuyên chú.

“Tên Lữ Lương giống như phát rồ, điên cuồng chĩa móng vuốt về bách tính Lữ Châu, hắn tự cho rằng ở Lữ Châu mình có thể muốn làm gì thì làm, đáng tiên vẫn bị người phát hiện.

Cạch ~”

Thước gõ ầm ầm.

“Cửu Châu Tam Kiệt phá kỳ án!!”

“Ê, cẩn thận chứ”

“Xin lỗi, xin lỗi

Lý Bình An không nhịn được, phun luôn miếng trà ra.

“Cửu Châu Tam Kiệt này chính là Cao tăng Phật môn Trường Thanh, đệ tử Thục Sơn Lý Bình An.

Cùng với đệ tử xuất sắc của Hoài Lộc Thư Viện, người đứng đầu kiếm đạo trong tương lai, chiếm giữ Thiên hạ tài khí lục đấu, khắc tinh của đám yêu ma quỷ quái, người hộ đạo của Cửu Châu, Cảnh Dục!”

Sao mà đến phiên Cảnh Dục thì nhiều dây mơ dễ má thế, hay là Cảnh Dục đang đứng sau thao túng.

Lần này, Lý Bình An lại đoán đúng thật.

Sau khi kết thúc sự kiện ở Lữ Châu, Cảnh Dục liền dựa vào thế mạnh của Nho gia, lấy ý tiền đóng gói một phen rồi cật lực tuyên truyền.

Chuyện này vào tay Nho gia lại cực kỳ đơn giản.

Thế là rất nhanh chuyện này đã được truyền bá rộng rãi.

Gì mà Cửu Châu Tam Kiệt đấu Lữ Lương, Cửu Châu Tam Kiệt xông pha trại địch.

Nhưng mà vẫn đầy đủ nội dung lắm, nói phét cũng không quên nâng mình.

Chỉ sợ rằng Liễu Vận đã biết toàn bộ chuyện ở đây, nếu không làm

sao có phản ứng nhanh như vậy.

Lữ Lương tru di cửu tộc, thế lực gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, triều đình trực tiếp phái quan viên, quân đội đến đóng ở Lữ Châu.

Đến đây tuyên bố Lữ gia điệt vong.

Ôi tranh đấu giữa tầng lớp thống trị

“Vù vù vù vù!”

Có gió thổi đến, gió này kèm theo là tính.

Gió thổi mạnh khiến người này ngã bên này người này ngã bên kia, gió lạnh thấu xương tuyết rơi xuống từng bông, tràn vào trong cửa sổ.

Gió điên cuồng gào thét, thậm chí cả cửa gỗ cũng bị nó làm nát.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“...Ôi ôi ôi!”

“Yêu phong từ đâu đến?”

“Mau đóng cửa vào.

“Ha haha, vui ghê vui ghê.

Một người phụ nữ ôm một đứa trẻ ngồi phía ngoài đám người.

Màu da của hai người họ tái nhợt quỷ dị, mà những người xung quanh hình như không nhìn thấy hai mẹ con này.

Đứa bé cất tiếng cười to, gió lớn lại lao tới.

Nhìn dáng vẻ chật vật của đám người kia, lại cười to hơn nữa.

Nhưng mà, chỉ trong chốc lát mà thôi.

Gió tuyết đã biết đi đâu mất, tụ lại thành một vòng sóng lượn, tản ra tứ phía.

Đứa bé kia kinh ngạc nhìn quanh, không cam lòng lại khua khua tay, thế nhưng chẳng thấy gì xảy ra

Bà mẹ cũng phát hiện ra có điều bất thường, bỗng nhiên có cảm giác có ai đó đang nhìn chằm chằm vào mình, vội vàng quay đầu lại.

Thế thấy trên một cái bàn cách đó không xa, có một người áo xanh tay chống cằm, híp mắt cười nhìn mẹ con nàng.

Con ngươi trắng dã, tựa như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng lại giống như thứ gì cũng nhìn thấu.

Bà mẹ sửng sốt một lúc, vội kéo con mau cúi chào Lý Bình An, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài. Rất nhanh, trong tửu lâu đã bình thường trở lại.

Tiên sinh kể chuyện lại kể tiếp, "Không giấu gì các vị, tiểu đệ có nhiều bằng hữu giang hồ, may mắn

có cơ hội được ngắm nhìn chân dung của một trong Cửu Châu Tam Kiệt"

"Ồ? Ai thế?"

"Đệ tử Thục Sơn Lý Bình An!" Tiên sinh kể chuyện tự hào nói, "Ta đã nhìn thấy chân dung của hắn, nghe nói hắn là một gã mù lòa, thích mặc áo xanh, người hơi gầy gầy, lưng đeo đàn Nhị, cao tầm này này.."

Tiên sinh kể chuyện quét qua đám người, bỗng nhiên thấy bóng dáng quen quen trong đó. Hủ?

Tiên sinh sững sờ, vội vàng nhìn lại.

Nhưng lúc này lại chẳng thấy ai đâu.

Không thấy nữ rồi? Hai là mình hoa mắt.

"Ê, sao không nói tiếp đi cha?"

"Chuyện gì xảy ra sau đó?"

Tiên sinh kể chuyện lấy lại tinh thần, chỉ coi như mình hoa mắt mà thôi.

Kinh thành Đại Tùy.

Lần này, sự kiện Lư Châu sôi sục, chấn động triều đình.

Bất quá cũng may đã giải quyết thuận lợi.

Đồng thời nữ hoàng còn cho mời Hoài Lộc Thư Viện Cảnh Dục, Trường Thanh, Lưu Dũng, đám Lý Bình An để tận tay khen thưởng

công lao của bọn họ.

Hoàng cung, phòng ngủ của hoàng đế.

Thân ảnh Liễu Vận phản chiếu trong gương.

Liễu Vận vẽ mày họa môi, mắt phượng mày liễu, con ngươi trong như nước.

Hai đầu lông mày hiện ra khí chất ung dung cao quý, cho dù là đang mặc thường phục, vẫn tạo cho người ta cảm giác như tiên tử giáng trần.

Tô xong son, lại thở nhẹ một hơi.

Rồi cài một cây trâm đắt giá lên mái tóc của nàng.

Thị nữ đứng bên cạnh thoáng có chút kinh ngạc, không rõ hôm nay hoàng đế ra làm sao?

“Bệ hạ, hôm nay mặc bộ nào?”

Liễu Vận đứng dậy, nhìn thoáng qua.

“Bộ này hơi cũ mất rồi”

Quần áo của hoàng đến phân thành bốn loại: Cát phục, triều phục, thường phục, hành phục. “Bộ này cũng không được, quá ung dung”

“Bộ này…”

Liễu Vẫn lắc đầu bắt bẻ.

Thị nữ kia hầu hạ Liễu Vận đã nhiều năm hơi bất ngờ, chưa bao giờ thấy tình huống như vậy cả.

“Vậy thì bộ này đi”

Liễu Vận cho lấy một bộ xiêm y màu đỏ, ánh mắt có chút dịu dàng.

“Bệ hạ, mặc bộ này..e là không hợp cho lắm.”

Bộ này mặc với người quen thì hơn, dù sao hôm nay cũng toàn ngoại thần.

Hoài Lộc Thư Viện, Phật môn, còn có đệ tử Thục Sơn…

“Ừm, không sao”

Liễu Vân hời hợt trả lời nàng, “Mặc bộ này lại khiến quân thần gần gũi hơn, rút ngắn khoảng cách.

Thị nữ trừng mắt nhìn, không dám lên tiếng.

“Ngươi nhìn xem, hôm nay quả nhân trang điểm được không?”

“Bệ hạ xinh đẹp tựa thiên tiên, nô tì không dám loạn đánh giá.

Liễu Vận soi gương, nói tiếp: “Hay là trang điểm đậm quá nhỉ… Chậc…vẫn nên nhạt”

Lúc này, thị nữ nhớ ra điều gì.

“Bệ hạ, đệ tử Thục Sơn Lý Bình An gửi thư tới.

Dạo này hắn phải bế quan tu hành, không thể tới kinh thành được, hắn gửi lời xin lỗi đến bệ hạ”

Liễu Vận sửng sốt, sau đó không mặn không nhạt trả lời một câu.

“Biết.

“Bệ hạ, ngài còn chưa chọn xong quần áo mà”

Liễu Vận chỉ bừa một bộ. “Bộ này đi”

“Vậy..bộ hồng trang kia..”

Liễu Vận lạnh lùng liếc nàng: “Ngươi thấy bộ đó mặc hợp hôm

nay sao?”

“(000)….

Chương 408: Cửu Châu Tam Kiệt vì nghĩa quên mình

1216 chữ

Non xanh nước biếc, cảnh đẹp như tranh.

Lý Bình An ngồi trong trà lâu uống trà, hắn chưa muốn về Thục Sơn nhanh như vậy đâu. Huống chi còn có Cảnh Dục và Trường Thanh chạy từ kinh thành đến đây nữa.

Đi thêm vài vòng quanh núi, nhất là ngắm cảnh non nước.

Lý Bình An tìm một khách điếm, gọi mấy món đồ nhắm tinh xảo và một bình rượu.

Rót đầy Linh Lục, khoái ẩm giang hồ.

“Hahahah, bây giờ ai trên giang hồ cũng biết danh Cửu Châu Tam Kiệt của chúng ta!”

“A di đà phật, làm hòa thượng phải khiêm tốn, làm người cũng vậy.

Ba người vừa uống rượu vừa nói vừa cười, không khí rất hòa hợp.

Tự nói đến chuyến đi Lữ Châu lần này, còn có lần này được khen thưởng ra sao.

Cảnh Dục vui vẻ nói: “Lần này không chỉ nhận được khen thưởng của Đại Tùy, sau khi trở về ta cũng phải đòi Thư Viện cấp cho ta một phần thưởng

Với những tu sĩ như Cảnh Dục mà nói, phong phú hơn của cải là một chuyện vô cùng quan trọng. Mà Trường Thanh thì khác, lối đi của Phật môn giống võ phu hơn.

Bước đi thực tế, mỗi một bước là một dấu chân, không thể dựa vào mấy thứ vớ vẩn được.

Ba người vừa uống vừa nói đến mấy giai thoại thú vị trên giang hồ, máy hát vừa mở là nói liếng thoáng không ngừng.

Uống say rồi, lại ra ngoài hóng gió.

Tìm tới chỗ bụi cỏ khuất người, kéo quần xuống vung nước tiểu.

“Ựa ~ Tiên tửu này quả thực quá mạnh mà” Cảnh Dục chóng mặt nói, “Ôi, ta vừa nhìn thấy hình như mình có hai cái…”

“Đấy là của bần tăng, đừng lấy của bần tăng” Trường Thanh lặng lẽ nói.

Lý Bình An không hiểu hỏi: “Trường Thanh, ngươi cầm bình rượu làm chi?”

“A di đà phật, không thể đi tiểu bừa bãi được, bần tăng định tiểu vào trong chai rượu ~”

Lý Bình An cho Trường Thanh một cái bật tay tán thưởng, “Người tinh tế ～”

Sau khi ba người rời khỏi, có một ông lão nhặt ve chai đeo một cái túi bước tới, Bới rác một hồi, không nhịn được bật cười.

Cầm lấy chai rượu lắc lắc, nghe tiếng thì khéo còn nhiều rượu phết –

Ông lão vặn nắp ra, tu ừng ực.

“Oe!”

“Ông đệt cả lò nhà mày, đệt *”

Trường Thanh đang đi trên đường, bỗng nháy nháy mắt.

Cảm giác hình như công đức của mình lại tăng lên rồi –

Ba người đi tới, chợt nghe bên góc đường có tiếng ồn ào, hình như đang có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy bốn năm tên nô tài vây quanh hai mẹ con kia, một người trong đó lôi ra thanh đao sáng loáng, khiến bà mẹ giật nảy mình, cả người cứng đờ không dám động đậy.

Cô bé xinh đẹp kia bị dọa đến sợ, mặt trắng bệch.

Bọn côn đồ cười haha.

Còn có một tên công tử bột đứng trên lầu, hài hước nhìn cảnh này.

Cảnh Dục ở một hơi, “Đi thôi huynh đệ, anh em chúng ta vì nghĩa quên mình, đến lúc rút đao tương trợ rồi.”

i xong liền xông lên trước.

Ăn một chân của ta nè!”

Lúc này một cước lao tới.

LL

‘Ai?!”

“Đánh hắn!”

чo’ ngao

Trường Thanh ngao một tiếng rồi cũng xông lên, vung nắm đấp, Cảnh Dục bị trúng một đòn này của hắn.

Trước khi Cảnh Dục ngã xuống, cũng kịp cho Trường Thanh một cước.

Trò hề này lại khiến đám côn đồ sửng sốt.

“Hai tên này bị sao zậy? Không phải cùng lên hay sao?”

“Đánh hết đánh hết!”

Lập tức thi triển quyền cước nghênh đón.

Công tử bột đứng bên trên, nhìn thấy một màn này không khỏi bật cười.

Bên cạnh hắn là một tên bạch y kiếm khác, khóe miệng khẽ cong lên.

“Hây hây!”

“Ta cắn chết ngươi nè”

Trường Thanh và Cảnh Dục dù uống say, nhưng mà chỉ vài quyền lung tung.

Rất nhanh đã giải quyết xong đám kia rồi.

“ Dám đánh người của bổn công tử, các ngươi to gan thật? Từ đâu tới?” Công tử bột ngữ khí tLyùy ý

Cảnh Dục vỗ ngực: “Đi không đổi danh ngồi không đổi họ, Lý Bình An.

Lý Bình An đứng bên cạnh: ....

“Tại hạ Cảnh Dục.

“Tiểu tăng Trường Thanh, người xuất gia không nói dối.

Cảnh Dục: “Giữa ban ngày ban mặt, trời nắng chang chang, cả gan dám giở trò xằng bậy. Bắt nạt phụ nữ có gì tài cơ chứ, có bản lĩnh thì bắt nạt Cửu Châu Tam Kiệt chúng ta nè!”

Lý Bình An che mặt.

Tên công tử bột cười khinh một tiếng, “Bắt nạt? Ngươi hỏi các nàng

xem ta bắt nạt các nàng sao?" Hai mẹ con kia vội lắc đầu.

Cảnh Dục trà trộn thanh lâu đã nhiều lần, rất quen với tác phong hành sự, không để ai vào mắt của cái bọn này.

Tự mãn hống hách, tung hoành ngang dọc.

Ngay cả nơi kinh thành còn xảy ra chuyện bắt nạt dân nữ nhà lành, coi mạng người như cỏ rác, huống chi là những nơi khác.

Bẩm báo với quan phủ lại càng không được, người ta không quyền không thế, coi như bị người ta đánh chết cũng không dám đứng ra mặt tố cáo bọn chúng.

Cảnh Dục nhổ toẹt một tiếng, "Tiểu tử ngươi sao lại ồn ào như vậy?"

"Đánh hắn!" Trường Thanh nói.

Tên công tử bột quay sang nói với gã bạch y kiếm khách: "Nghe thấy chửa, có người ôm chuyện bất bình đòi đánh ta cười."

Bạch y kiếm khách cười nhẹ, không thèm để ý.

"Hừ! Tiểu tử ngươi tạo hình cứt chó gì đây? Cảnh Dục chống nạnh mắng lớn.

Trường Thanh đứng một bên phụ họa, "Có bản lĩnh xuống đây solo 1-1

"Làm càn!"

Bạch y kiếm khách đột nhiên xoay người.

Thi triển thân thủ, vừa lật cổ tay.

Trường kiếm xuất ra khỏi vỏ, "Tách" một tiếng.

Hàn quang sắc như chớp, dưới ánh trăng lại càng chói mắt người hơn.

Kiếm như sắc ngọc, lập tức theo sau.

Một giây sau. "Beng !"

Bạch y kiếm khách đầu ngã xuống đất, người thì chổng lên trên.

Cảnh Dục kéo quần của hắn nói, "Làm màu làm chi?"

Ngay sau đó, Trường Thanh nhảy lên lầu bắt lấy tên công tử bột đang mắt chữ a mồm chữ o. “....Các ngươi muốn làm gì…các ngươi biết ta là ai không?”

“Các ngươi dám đánh ta, các ngươi chết chắc rồi!”

“Các ngươi biết cha ta là ai không?”

“Đến lúc này rồi còn ra vẻ!”

Ba người đẩy tên công tử ngã xuống đất, y như ba tên côn đồ.

“Nè, quần áo của tên này được phết”

Lý Bình An thò tay vào trong túi, “Ồ có có tiền trấn lột này! Tịch thu!” “Úi chao úi chao, ngọc bội đẹp phết.

Chương 409: Phong hỏa nhân gian

Một lát sau, tên công tử bột bị trấn lột đến chẳng còn cái gì ngoài một cái đũng quần, run lẩy bẩy

“Các ngươi… các ngươi muốn làm gì!?”

“Làm gì? Không ra vẻ nữa à?”

“Chậc, ngươi đừng làm như thế nữa, chúng ta có phải thổ phỉ đâu?

Lý Bình An vừa nói, vừa lục lọi quần áo của tên công tử bột kia một phen, chắc chắn không còn gì đáng giá nữa.

Sau đó, lại cất mất hột vàng được trang trí trên áo lại.

Công tử bột tủi thân mím môi, các ngươi mà không phải thổ phỉ thì còn ai là thổ phỉ nữa. “Chát!”

Một cái tát vang dội in hằn lên mặt tên công tử bột.

Công tử bột kêu lên một tiếng đau, cú tát này lực rõ ràng rất lớn.

Khiến hắn bị bay mất một cái răng ra ngoài, máu từ khóe miệng tuôn ra.

Cảnh Dục nói: “ Nhớ kỹ sau này nhìn thấy ta nhớ phải đi đường

vòng, nếu không ta gặp một lần đánh một lần, biết chưa?"

Nhưng lúc này, đột nhiên có tiếng người từ trên lầu truyền xuống.

"Làm người đừng nên quá đáng quá, việc hắn làm đường nhiên là sai, nhưng các ngươi cũng không có quyền ra tay giáo huấn hắn.

Bọn Lý Bình An ngẩng đầu, chỉ thấy ở góc khác trên lầu là một ông già, đang phe phẩy quạt, thoạt nhìn như một thư sinh, khí độ bất phàm.

"Lão phu có chút giao tình với phụ thân của người này, không thể nhìn hắn bị người bắt nạt được. Thấy việc nghĩa hăng hái quên mình là tốt, thế nhưng các ngươi hơi quá đáng rồi. Lão già nói nhẹ

tênh.

Cảnh Dục hừ một tiếng, "Ngài biết tìm thời cơ lên tiếng thật chứ? Vừa rồi hắn bắt nạt hai mẹ con kia sao không thấy ngài bước ra.

"Hắn chỉ là uống say mà thôi, ai mà không có lỗi? Ngược lại là các ngươi ra tay hơi quá đáng rồi"

Lão già mặc trường bào màu xanh nhạt, chất vải cực kỳ hiếm, dáng vẻ sống sung sướng an nhàn, ánh mắt rất bình tĩnh.

"Hừ! Lão già chết dí!!" Cảnh Dục không nhịn được chửi ầm lên.

"A di đà phật, ngay cả Phật Tổ còn chưa bao giờ nhìn thấy người vô sỉ như vậy" Trường Thanh thở

"Hờ, hôm nay tâm trạng lão phu tốt, đi ngay còn kịp.

Nếu không lão phu xuất thủ rồi, các ngươi khó lòng thoát. Lão già bình tĩnh uống một ngụm rượu. Cảnh Dục quay đầu nói với hai đứa kia: "Làm sao đây ta muốn đánh hắn quá?"

Trường Thanh gật đầu: "Bần tăng đồng ý.

"Vậy thì đánh thôi!"

"Hahaha! Phải cho đám người trẻ tuổi các ngươi mở mang tầm mắt một phen mới được.

Lời lão vừa rứt, đã xoay người uốn thành một đường cong xinh đẹp, tư thế thì đẹp nhưng đầu thì cắm xuống đất.

Ngay sau đó Cảnh Dục và Trường Thanh nhanh chóng lao tới, lột sạch đồ trên người hắn.

“Cái này là của ta!”

“Của ta!”

“Chúng ta có còn là huynh đệ hay không?”

“Đừng nói chuyện tình cảm ở đây phí tiền!”

Công tử bột còn đúng mỗi cái đũng quần, bị dọa sợ đến mức không dám có bất kỳ cử động nào, ngay cả khí cũng không dám hít.

Hắn đương nhiên nhận ra lão già này, phụ thân của hắn cũng rất cung kính ông ta.

Nghe nói ông ta là tu sĩ Tam cảnh, ngờ đâu lại bị coi như trộm gà mà đánh.

Mẹ kiếp! Mấy tên này không phải thổ phỉ.

Là tội phạm! Chắc chắn là tội phạm.

Cuối cùng ba người quyết định chia đều, sau đó bắt đầu thương thảo xem làm sảo xử lý tên công tử bột kia.

Lý Bình An đề nghị: “Chia ba đi?”

“Chia tám đi, dễ xử lý. Cảnh Dục nói.

“A di đà phật, thôi chia sáu đi,sáu sáu đại cát may Công tử áo gấm: ....

“Các vị đại gia tha mạng, tha mạng”

Công tử bột vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng xin tha.

mán ~”

“Các ngài muốn gì ta cũng cho, đừng giết ta đừng giết ta.

Ba người lại thương lượng một phen, rồi đưa ra một phương án khác.

“Về chép cho ta năm trăm câu Nho gia Chí Thánh”

“Chép thêm năm trăm lượt Kinh Kim Cang”

Lý Bình An: “Thêm năm trăm bài thơ khác nhau nữa, nhất định phải do tay ngươi chép, ba tháng sau chúng ta tới nhà ngươi kiểm tra, nếu phát hiện có gì sai sót…

“Đa tạ đại ân không giết của đại gia, ngài yên tâm, tiểu nhân nhất định làm theo, nhất định làm theo”

Công tử áo gấm không dám nói hai lời vội vàng đáp ứng, việc quan trọng bây giờ là bảo vệ mạng mình cái đã.

Lý Bình An thần bí nói: “Nhớ kỹ nè, bọn ta hạ chú thuật trên người ngươi rồi, một khi đến hạ mà

ngươi không hoàn thành, ngươi sẽ chảy máu mà chết” Công tử bột bị dọa sợ dập đầu nói: “Hiểu rồi, hiểu rồi. “Cút đi!”

Công tử bột bo lấy đũng quần, dưới ánh trăng vội vàng chạy về phía xa.

Ba người nhìn theo bóng lưng hắn, liếc nhìn nhau nhịn không được bật cười hahah. Ánh trăng xuyên qua bóng canh, lập lòe như mảnh ngọc vỡ.

Uống một bình rượu dưới ánh trăng, mê đắm trong cơn say.

“Mười năm sau lại tụ họp!”

Lý Bình An ngâm khúc ca: “Bán thế lưu niên cô nhất hồ, trọc tửu trang tiến tửu hồ lô. Không tin lời hứa xuân năm ấy, cũng không chuốc lấy họa hồng nhan.

Ta cười nâng kiếm vân Đoan khách, cũng từng được chăng hay đang chờ.

Cười nhìn chúng sinh khắp nhân gian, không giống lão cẩu thanh tỉnh này.

Nước vừa tưới xuống đất, một lát đã thành băng.

Lão Hòe Thúc ngậm cọng thuốc lá khô, thở ra hơi lạnh.

“Hôm nay đúng thật muốn lấy mạng người mà.

“Đại thúc, hôm nay trời rét lạnh, có thể cho mượn nơi này nghỉ chân một lúc không?”

Lão Hòe Thúc nhả ra khói thuốc, nhìn qua người kia.

Nói: “Không lạnh sao? Mặc áo mỏng như vậy”

Lý Bình An tháo nón xuống, cười cười.

“Ừ, mau vào đi”

Lý Bình An nói cảm ơn, rồi dắt lão Ngưu, Nhuận Thổ theo lão Hòe Thúc vào phòng.

Định đi về đâu?”

“Phía bắc”

“Nương nhờ họ hàng hay là đi làm gì?”

“Về nhà”

“Sao còn mang theo hai con súc sinh này” Lão Hòe Thúc đang nói đến lão Ngưu và Nhuận Thổ. Lão Ngưu và Nhuận Thổ lườm lão, nói ai là súc sinh thế hả?

“Đi một mình chán lắm”

“Ngươi đến đúng lúc lắm.” Lão Hòe Thúc bước vào bếp, “Ta đang chuẩn bị nấu cơm, thì ngươi đến Lý Bình An cười, “Vậy phải cảm ơn rồi.”

Lão Hòe Thúc bắt được một con cá chép to.

Lý Bình An nói với ông ta: “Đại thúc, giao bữa cơm này cho ta đi, không thể ăn chùa của ngài được. Lão Hòe Thúc hơi do dự, sau đó sảng khoái đáp ứng hắn, “Được!”

Lý Bình An xắn tay áo, vào phòng bếp.

Cơm trắng, cá trê hầm cà, một bát canh trứng hành hoa, một bát thịt lợn xào, thêm một ít củ cải

muối.

Uống một hớp canh ăn một miếng cơm, thật sự là sung sướng đến cực hạn “Ừm, cá này ngon thật, trù nghệ của ngươi được đó, tiếc là thiếu rượu”

Lão Hòe Thúc nói xong, ánh mắt hơi vô tình nhìn về phía hông Lý Bình An.

“Hề hề, tiểu tử ngươi đứng giấu nữa, hai chúng ta cùng uống”

Lý Bình An cười: “Đại thúc, rượu này ngươi không uống được đâu. Rượu nặng lắm.

Câu nói này có lực sát thương quá lớn, tương đương nói với người khác, thằng bé này không được nghịch.

“Hề, thúc của ngươi sống đến tuổi này rồi có rượu gì mà chưa nếm qua, đều tính bằng thùng đấy!”

Lý Bình An cũng không tiện từ chối hắn, cười mở hồ lô rượu ra.

Lão Hòe Thúc vừa ngửi, thằng này được lắm rượu thơm hơn rượu của hắn nhiều.

“Soạt soạt soạt soạt – khò khụ!”

Tiếng động lớn vang lên.

Lý Bình An cười nhạt, cầm bát lên, chia một phần cơm cho lão Ngưu và Nhuận Thổ.

Một người một trâu một lửng ngồi trong mưa bão, yên lặng chờ thời gian trôi qua. “Hình như hôm nay hơi nhiều tương

“Ngưu

“Đạ ca, ta cảm thấy ăn vừa miệng lắm.

Lý Bình An cười, vẫn là Nhuận Thổ biết ăn nói.

Hồng trần vạn dặm, khói bếp lượn lờ mới là nhân gian.

Chương 410: Lợn nái cũng điên cuồng

1301 chữ

Thục Sơn, sáng sớm.

Tiếng gà gáy báo hiệu sớm mai.

Thanh Phong đang trong mộng bỗng lật người dậy, lẩm bẩm.

“Con gà thối tha! Gà chết bầm! Sớm ngày sẽ cho mày vào nồi ninh.

Lý Bình An đã rời giường từ sớm, ngồi trong sân.

Hít thở bầu không khí trong lành của ngày mới.

Mỗi hơi thở đều mang theo một loại hương vị yên tĩnh, xa xăm, lâu dài.

Giống như một mảnh trời thanh tịnh, không ô nhiễm.

Cây táo trong sân đã bắt đầu rụng quả.

Táo vừa to vừa tròn, gió thu thổi chập chờn, hiện ra nụ cười mê người hiện dưới ánh nắng.

Có gió thổi tới, Lý Bình An đưa tay chụp một cái.

Mở tay ra, một quả táo xanh xuất hiện trong bàn tay hắn.

Hương táo thơm nồng ngất ngây, thấm đẫm lòng người, khiến hắn kìm lòng không đặng cắn một miếng.

Sáng sớm luôn là lúc không khí trong lành nhất, giống như từng sợi gió thu khẽ luồn qua kẽ tóc. Lý Bình An nhân cơm hội này, đưa ý thức của mình chậm rãi tiến vào trong thế giới quan của mình, cảm nhận từng tia nguyên khí xung quanh, Từ vành tim không ngừng ấm lên mãi đến khi toàn bộ thân thể đều trở nên ấm áp.

Trong trạng thái tĩnh mịch này, hắn như cùng xung quanh hòa vào một thể, cảm giác của mọi vật xung quanh hắn đều cảm nhận được.

Không biết qua bao lâu, Lý Bình An lại hồi phục tinh thần.

Khi hắn mở mắt ra trời đã là hoàng hôn, còn có gió lạnh khẽ thổi qua, dường như cuốn theo vài hạt sương mong manh trên lá, lướt qua mặt hắn, khiến hắn thôi buồn ngủ.

Hắn nhẹ hoạt động cơ thể, vậy mà Lý Bình An lại không cảm thấy chút nào mỏi mệt, giống như vừa ngủ một giấc dậy.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ cuốc xong đất về rồi.

Lý Bình An lười biếng ngáp một cái, mới cảm giác được có dư vị quẩn quanh.

Lão Ngưu híp mắt thổi bếp lửa, tiếng nước sủi ùng ục ùng ục vang

lên, tỏa ra hương cháo. Xem ra món chính bữa tối nay là cháo.

Lý Bình An ngồi trên phía đá, thong thả gặm táo.

Cảm thấy hơi khô, bèn nấu một ấm trà.

Nắng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời, biển mây mênh mông, gió thổi nhạn bay về phương nam.

Lúc này cảm giác như lên tiên, tiểu thần tiên không vướng bận.

Luyện đan là một nghệ thuật.

Chí ý theo suy nghĩ của Lý Bình An thì nó là vậy.

Trước khi luyện đan, cần phải tắm rửa thay quần áo, đốt hương cầu nguyện, nói tóm lại đây là nghi thức không thể thiếu.

Gần đây Lý Bình An đang nghiên cứu chế tạo một loại đan dược kiểu mời.

Lại luyện chế lại một loại đan dược, với hắn mà nói có chút nhàm chán.

Lý Bình An thích nhất là quá trình tìm tỏi nghiên cứu, khám phá.

“Lão Ngưu, lửa to thêm tí nữa.”

“Phù phù phù ~

Lý Bình An đứng vừa cầm bút ghi chép, vừa dùng thần thức thăm dò tình hình trong lô.

Lúc quan sát thấy đan dược có biến hóa, mỗi lần liệt hỏa chạm đến đan dược, hắn liền dung thần thức khống chế đan dược di chuyển theo suy nghĩ của hắn.

Lò luyện đan sau ba ngày ba đêm hấp thụ tinh hoa, nhiệt độ tăng lên đến cực hạn.

Cuối cùng, nhiệt lưu đảo lộn trở nên chậm lại, từ từ nhu hòa, cuối cùng hóa thành một dòng khí lưu dịu dàng.

Từ trong lò tỏa ra một mùi hương kỳ lạ, mùi hương bao trùm tứ phía, ngửi thử thì.

Liền khiến người thần thanh khí sảng, tinh thần yên tĩnh.

Lý Bình An lấy đan dược ra, "Ừm ~ ngoại hình tạm được, nhưng không biết hiệu quả ra sao?

Loại đan dược lần này có tên là "Lợn nái cũng điên cuồng".

Tác dụng hẳn là tráng dương bổ thân, là bổ khí dương, bổ tinh huyết, bù đắp vất vả mà sinh bệnh.

Đồng thời lô đan dược đầu tiên ra lò, Lý Bình An bỏ hết cả tiền vốn vào đó.

Qua điều tra cẩn thận, hắn phát hiện giá cả của những loại đan dược này trên thị trường là không giống nhau, với lại rất nhiều đan dược, dược liệu đều do người bịa đặt.

Dù sao, Thục Sơn cũng coi như là môn phát đứng thứ nhất, thứ hai, một số Luyện đan sư cũng không tiếc công sức điều chế loại đan dược này.

Nói ra cũng cảm thấy mất mặt.

Nhưng mà sau khi kết thành đạo lữ, giữa hai người có rất nhiều chuyện phải làm.

Đạo lữ là những người cự kỳ thân mật với nhau, mặc dù không giới hạn là chỉ có nam nữ mới có thể kết thành đạo lữ, có sư đồ, nam nam, nữ nữ đều có thể.

Nhưng nam nữ lại dễ sinh ra tình cảm với nhau, càng trở nên thân mật hơn.

Mà quan hệ nam nữ đạo lữ, lại không thể không giao cấu,

Cái này không chỉ là nhu cầu về tình cảm, cũng là nhu cầu về sinh lý.

Như vậy nam nữ đều được thỏa mãn nhu cầu và tâm lý, tu vi sẽ cùng tăng tiến không chừng.

Vậy lại có một vấn đề nảy sinh ra.

Nói thẳng thừng ra thì, chính là thế giờ này chưa có ai bị cày hỏng đâu.

Nhuận Thổ theo thói quen đi nhặt vài tàn thuốc, cặn thuốc bỏ toẹt vào miệng,

Cho dù là bột phấn còn dư lại sau khi luyện đan, với nó mà nói đều

vô cùng có lợi. Lý Bình An đập đầu nó một cái: “Chớ ăn thuốc này”

Nói xong ném cho nó một cái nhẫn trữ vật.

Nhuận Thổ sắp phá cảnh, cho nên rất cần tài nguyên. Mấy ngày này nó đang sầu vì điều ý.

“Đại ca”

Nhuận Thổ hốc mắt đỏ bừng, ôm lấy đùi Lý Bình An.

Lý Bình An cười: “Luyện đan cũng có sức của ngươi, những thứ này vốn là của ngươi.

“TT_TT huhuh, đại ca ngươi đối tốt với ta quá”

“Đừng chỉ cảm ơn ta, còn có Ngưu ca của ngươi nữa.”

Nhuận Thổ lại nhảy qua ôm mông lão Ngưu, “Ngưu ca, ta sẽ không chê ngươi đánh rắm đi ị thúi nữa,

sau này ta giúp ngươi chùi đít”

“Được rồi, càng nói càng buồn nôn? Lý Bình An ngăn nó tiếp tục đề tài này.

Tiểu đệ Nhuận Thổ sắp phá cảnh, thân làm đại ca như Lý Bình An đương nhiên không thể ngồi yên không quan tâm rồi.

Thế như cho dù đủ tài nguyên, theo Lý Bình An quan sát Nhuận Thổ muốn phá cảnh vẫn có độ khó nhất định, độ nguy hiểm rất cao.

Dù sao Nhuận Thổ cũng chỉ là một con lửng bình thường, nó cũng chẳng phải Linh thú.

Có thể đột phá Tam cảnh đã là một kỳ tích rồi.

Bây giờ đã là Tứ cảnh, mặc dù Nhuận Thổ chỉ đột phá một cảnh giới nhỏ thôi.

Nhưng có thể sẽ dẫn động thiên kiếp.

“Chậc chậc ~”

Lý Bình An tự hỏi đến lúc đó phải làm sao giúp Nhuận Thổ đột phá thiên kiếp.

Lấy lại tinh thần, trong tay còn cầm viên dược mới vừa luyện chế

Nên làm sao thử nghiệm hiệu quả đây?

Lý Bình An lại rơi vào trầm tư.

xong.

Chương 411: Thủy Kỳ Lân

1861 chữ

Thục Sơn, Thông Thiên Phong.

Lại nói Thanh Phong sáng sớm rảnh rỗi lại bắt đầu đi dạo quanh Thông Thiên Phong.

Dưới chân là một bãi cỏ, trước mặt là một con thác nhỏ, cảnh sắc thanh u đẹp không sao tả xiết. Thác nước róc rách chảy xuôi, băng qua một cung đường nhỏ sẽ tới khu rừng trúc, trong đó có một phòng luyện đan cực kỳ tinh xảo.

Đi quanh một hồi, trước mắt đã là phòng luyện đan.

Phòng luyện đan có một bầu không khí chỉ thuộc về riêng nó, đẹp tựa danh lam thắng cảnh. Lộng lẫy, yên bình, dịu dàng.

“Tính tình tang tang”

Thanh Phong ngâm nga khúc ca, miệng ngậm hồ lô đường.

“Để ta xem nào, tiểu đồ đệ của ta dạo này đang làm gì đây? Có luyện chế được món dược ngon nào

không nhỉ?”

Thanh Phong coi đan dược như đậu phộng mà nhai, bỗng nhiên nàng nhìn thấy một viên dược đen sì căng tròn đang ẩn mình trong chỗ khuất.

Xem chừng là sau khi Lý Bình An luyện đan xong, nó bị rơi vào chỗ này.

“Dược gì đây, trước kia chưa thấy món này của tiểu Bình An.

Thanh Phong hít hà.

Đang định cắn một miếng, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng người gọi.

“Thanh Phong sư bá, chưởng môn cho mời người”

Thanh Phong đáp một câu, tiện tay ném luôn viên dược kia vào trong núi.

Cưỡi lên mây mà đến Chủ Phong, mới biết rằng hóa ra hôm nay có Đại Nho của Hoài Lộc Thư Viện

đến thăm Thục Sơn, thương thảo chuyện cùng khai thách Linh dược.

Thuận tiện thăm quan Thục Sơn một phen, Thục Sơn vì muốn bày tỏ lòng tôn trọng.

Nên chủ tọa của mười bốn Phong trừ hai vị đang bế quan ra, còn lại chủ tọa của mười hai Phong đều phải tới phụng bồi.

Thanh Phong ngáp ngắn ngáp dài, đứng sau lưng mọi người mặt ủ mày chau.

Nàng chúa ghét mấy chuyện như này, còn tưởng có gì hay ho lắm ai ngờ là dẫn người ta đi tham quan.

Khách đến nhà mà còn phải dẫn khách đi tham quan

Chán chết –

“Đây là Linh thú trấn sơn của Thục Sơn ta, Thủy Kỳ Lân!”

Chưởng môn giới thiệu nói.

“Sớm đã nghe đại danh của Thủy Kỳ Lân, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền

Bên bờ bích thủy, có một con đại thú đang nằm ở đó.

Ngoại hình giống hươu, đầu rồng đuôi trâu, toàn thân được bao quanh bằng vảy.

Thần quang rạng rỡ, đầu như hình lục giác, mắt màu xanh thẫm, răng nanh sắc như kiếm, như kích

như tuyết.

Thủy Kỳ Lân.

“Nhoàm nhoàm nhoàm ~”

Thanh Phong mặt tươi cười.

Thủy Kỳ Lân mở to mắt, nhìn Thanh Phong cười.

Nàng và Thủy Kỳ Lân là bạn đã lâu.

Thủy Kỳ Lân há miệng đáp một tiếng, dường như muốn nói lần này có đem gì ngon cho ta ăn không?

Thanh Phong thò tay lục lục, vừa hay trong túi áo có một viên đan dược.

Nhớ lại, viên đan này mình nhặt được trong phòng luyện đan của Tiểu Bình An.

Tiện tay ném luôn cho nó.

“Cho nè ~”

Thủy Kỳ Lân há miệng nốt trọn viên đan dược.

Chủ Phong ầm thầm liếc mắt nhìn nàng, ngầm cảnh cáo lúc này đừng có làm loạn đấy.

Một khắc sau, mọi người đang quan sát Thủy Kỳ Lân bỗng phát hiện Thủy Kỳ Lân không được ổn cho lắm.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân vẫn luôn ngoan ngoãn, giờ đây bỗng bật dậy, dục vọng bất tận hiện đầy hi mắt, từng cọng từng cọc lông trên lưng dựng, gào ầm lên.

Một màn này, khiến những người ở đầu tiên là đơ một hồi, lát sau lại dần kinh ngạc, không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Khà khà khà, chớ sợ, đây là Thủy Kỳ Lân đang chào các ngài mà thôi.

Chủ Phong giải thích.

Thủy Kỳ Lân nôn nóng ngó nghiêng xung quanh, hình như đang tìm gì đó.

Bầu trời trong xanh lập tức tối sầm, thấp thoáng có mùi vị kinh khủng hung ác.

Gió thu thong thả đột nhiên biến thành cuồng phong, gào rú kịch lịch.

Hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, giống như bắt đầu một trận bão cát.

Rét lạnh mà xơ xác tiêu điều, mang theo cảm giác hủy diệt.

Ngay sau đó một luồng khí lưu cường đại từ trong hồ hướng thẳng lên trời mà lao ra.

Giữa trời như hình thành vòi rồng, sau đó là cơn thịnh nộ điên tiết mà đến, khí thế lúc này càng thêm

đáng sợ.

“Đây là sao vậy?”

Thủy Kỳ Lân tính tình ôn hòa, gặp đệ tử nào cũng cho vuốt lông, thi thoảng bón cho miếng thịt, nó chẳng bao giờ nổi giận cả.

“ Haha, đây là Thủy Kỳ Lân đang diễn trò cho chúng ta xem. Chủ Phong như giải thích nói.

“Ồ… thế sao?”

“Đúng rồi, không cần hoảng sợ”

Giây tiếp theo, chỉ thấy Thủy Kỳ Lân đột nhiên nằm xuống một tảng đá.

Ngay sau đó là hành động lên xuống….

“ Hây hây hây hây ~”

Đám người kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, thời gian như đang đông cứng tại khoảnh khắc này.

Đại Nho: “…. Đây chắc cũng là biểu diễn cho chúng ta xem phải không?”

Chủ Phong cười ngượng ngùng, “Ừ, nhìn dáng vẻ chắc là vậy.

“Đặc sắc, thật đặc sắc”

“Thủy Kỳ Lân hình như đang tìm bạn đời” Đại Nho nói.

“Ồ, nhưng tiếc thay trên thế gian này làm gì có con Thủy Kỳ Lân thứ hai”

Chủ Phong liếc nhìn tảng đá bị chơi hỏng, thầm che kín mặt.

Đá Thần thú trấn sơn bị chơi hỏng mất rồi, này mà truyền ra ngoài…

Không lâu sau, Thủy Kỳ Lân thoải mái nằm xuống tảng đá, mặt đầy hưởng thụ.

Rồi quay đầu nhìn Thanh Phong.

o’ Ngao~~

Như muốn hỏi, còn nữa hay khum?

Thanh Phong chìa tay.

Thủy Kỳ Lân lộ ra biểu cảm thấy vọng, bất mãn nhẹ kêu một tiếng.

“Ế? Lợn nái cũng điên cuồng của ta đâu? Sao lại thiếu một viên?”

Lý Bình An tìm quanh phòng một lượt, nhưng không tìm thấy viên dược đã đi đâu mất kia.

“Bỏ đi vậy, đi ăn cơm cái đã.

nay ‘ nhà ăn của Tạp Dịch Phong có hoạt động giảm giá, đi muộn là mất phần.

Nhuận Thổ đã bắt đầu bế quan từ hôm qua.

Cho nên chỉ có mỗi Lý Bình An và lão Ngưu vui vẻ chạy đến Tạp Dịch Phong, mua mấy món được giảm giá.

Đang ăn thì, bỗng liếc thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Bình An sư huynh

Vân Thư vừa mới ăn xong miếng thịt trâu nướng, tương dầu hẳng còn dính bên mép miệng.

Vội vàng quay sang chỗ khác, chùi chùi.

“Bình An sư điệt, đã lâu không gặp”

Thủ tọa Tiểu Quỳnh Phong, Lưu Vân đạo trưởng cũng ở đây.

“Lưu Vân sư bá” Lý Bình An cung kính hành lễ.

“Bình An sư điệt đến đây cùng ăn đi”

Lưu Vân đạo trưởng và Vân Thư đang ăn thịt đường, hơn nữa còn có đùi trâu đen mạ vàng.

Đùi trâu đen mạ vàng được làm từ thịt trâu đen thượng hạn, còn được ướp trong nồi cùng với dấm lâu năm và nấm lòng dê tươi ngon.

Mỗi một tấc thịt đều được chọn lựa kỹ càng, mùi vị thơm ngon thấm nhuần trong từng thớ thịt.

Giá cả đắt đỏ, khiến Lý Bình An và lão Ngưu muốn ăn mà phải rút lui.

Lão Ngưu kích động mở to mắt.

Lý Bình An khẽ họ một tiếng, “Nếu sư bá đã cho mời, vậy tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh. Sau đó vội truyền thanh nói với lão Ngưu: “Lão Ngưu ngươi thu liễm một tí, đừng để người ta nghĩ mình là người chưa trải sự đời.

“Ăn thôi !”

“Lưu Vân sư bá, sao hôm nay lại đến đây ăn thịt nướng vậy”

Lưu Vân nói: “Bản tọa thấy Vân Thư mấy ngày này tu hành gặp khó khăn, thế là con bé đến đây nghỉ ngơi.

“Sư bá có lòng rồi”

Lý Bình An vừa nói vừa không nhanh không chậm gắp một miếng thịt trâu mạ vàng.

Ừm – đúng là cái vị này.

Mấy người họ vừa ăn vừa nói chuyện.

Rồi sau đó nghe tin Thủy Kỳ Lân gặp chuyện.

“Ồ, Thủy Kỳ Lân bị kích động?”

Lưu Vân nói: “Không biết, bỗng nhiên phát tình, phỏng chừng cũng đã đến tuổi đấy rồi?

“Thủy Kỳ Lân không phải là Linh thú trấn sơn của Thục Sơn sao?

Đáng lí ra phải sống rất lâu rồi chứ?”

Lưu Vân lắc đầu, “Con Thủy Kỳ Lân này tuổi không lớn, khi ấy cha mẹ nó sinh ra nó không lâu sau bèn tử trận trong đại chiến.

Nói ra thì, mới được có tám trăm tuổi thôi.

Với Linh thú mà nói, tám trăm tuổi tương đương với mười mấy tuổi của con người.

Lý Bình An ngẫm nghĩ, chỉ là nghe Lưu Vân nói con kia phát tình khiến hắn hơi nghi ngờ.

Sao Thủy Kỳ Lân lại đột nhiên phát tình?

“Không chỉ phát tình thôi, còn đâm hòn đá thành một cái động”

“Khụ ~”

Vân Thư mặt trướng hồng, tí nữa phun hết miếng thịt trong miệng ra.

Lý Bình An hơi nhíu mày, lúc này lại nghe Lưu Vân nói.

“Hình như là Thanh Phong cho Thủy Kỳ Lân ăn một viên đan dược, Thủy Kỳ Lân mới phát tình” Lý Bình An:....

Lợn nái cũng điên cuồng !?

Bảo sao lại thiếu mất một viên.

“Thanh Phong lần này gây họa rồi. Lưu Vân nhàn nhạt nói. “Nếu thật sự trò này do nàng làm ra, khơi gợi dục vọng của Thủy Kỳ Lân, nhưng trên đời này làm gì có con Thủy Kỳ Lân thứ hai nữa, ta xem nàng làm sao xử lý.”

Lý Bình An lập tức cảm thấy thịt trâu trong tay không còn ngon miệng nữa rồi.

Ôi sư tôn đáng yêu thích gây chuyện của ta ~

“Tiểu Bình An, Tiểu Bình An, chuyện lớn xảy ra rồi !!”

Thanh Phong hùng hùng lao tới.

(Đôi lời tâm hự của tác giả. Hum qua mây mưa với nàng xong, hôm nay tỉnh dậy cả hai đều cảm thấy ngượng ngùng.

Sau đó cũng chẳng nói gì cả, ăn bữa sáng rồi tôi gọi xe về.

Bây giờ quan hệ của chúng ta là chi?

Tối thì nàng cũng chẳng gửi tin nhắn cho tôi, tôi cũng chẳng dám gửi tin cho nàng.

Này…hai chúng tôi coi như chia tay rồi, chia rồi lại hợp? Có ai từng gặp tình huống như vậy không?

Chương 412: Tin tức không đáng tin

Chương 412: Tin tức không đáng tin!

“Tiểu Bình An ơi, không hay rồi ~”

Giọng nói của Thanh Phong đổ vào tai.

Lý Bình An đã đoán ra rồi, chẳng qua vẫn có gắng níu giữ tia hi vọng cuối cùng.

“Tiểu Bình An, viên dược trong phòng luyện đan kia, ta đưa cho Thủy Kỳ Lân ăn.

Bây giờ Thủy Kỳ Lân bộc phát thú tính, Chưởng Môn bảo ta phải chịu trách nhiệm ta nên làm sao bây giờ ~”

Hừm – quả nhiên là vậy.

Trong lòng Lý Bình An không mảy may sóng gió.

Làm sao ư? Còn làm sao được nữa.

Chịu !

Tiểu Quỳnh Phong Lưu Vân sư bá và sư muội Vân Thư ngồi phía đối diện, đang ngơ ngác nhìn Lý

Lưu Vân sư bá phỏng chừng vừa nghe đã đoán ra rồi.

Tiểu tử này được, hóa ra dược kia do ngươi luyện chế ra.

Nàng còn đang nghĩ, con mẻ Thanh Phong này ngoài đánh nhau ra thì có biết làm gì nữa đâu, để mà

nói chỉ cần dùng một câu dốt đặc cán mai đã đủ hình dung rồi..

Sao mà luyện chế được đan dược cơ chứ? Đại khái là trộm ở đâu rồi.

Rồi đã tìm được đầu sỏ luôn rồi.

Mà Lý Bình An lúc này đang nghĩ, dược tính hơi mạnh quá rồi.

Sau này, phải giảm bớt một tí.

“Tiểu Bình An, làm sao bây giờ ~” Thanh Phong ôm đùi Lý Bình An khóc lóc. “Nếu Thủy Kỳ Lân vì chuyện này mà u sầu, Chưởng Môn nói sau này không cho ta uống rượu nữa.

“Còn làm sao được nữa, ta tới giúp nó dập lửa thôi. Lý Bình An nói.

Thanh Phong: “...Đừng! Không thể được.

Ta không cho phép Tiểu Bình An vì ta mà hiến dâng thân mình cho Thủy Kỳ Lân.

Huống chi hai người các người không phải cùng loại sao? Có thể… giao cấu ư?”

Luu Vân: “Σ(OVO

Vân Thư: (CoC)...

Ánh mắt Lưu Vân nhìn Lý Bình An có thêm vài phần đồng tình.

Đây mới thật sự là đồ đệ tốt, vì sư tôn mà chuyện gì cũng dám làm.

Đúng rồi, hình như Thủy Kỳ Lân là đực đó ~

“Ôi chao ~”

Thanh Phong đỡ trán.

Lý Bình An cốc cho nàng một cái vào đầu, không giải thích gì thêm.

Bảo lão Ngưu cầm theo hòm thuốc của mình, rồi theo Thanh Phong tới gặp Thủy Kỳ Lân. Đến phía sau Chủ Phong, thấy Thủy Kỳ Lân đang nằm bên hồ Bích Thủy nở nụ cười dung tục. “Ăn viên dược kia

xong, nó liền biến thành thế này.

Thanh Phong hơi tủi thân nói.

Giờ có mắng nàng cũng chẳng có ích gì, huống hồ dược này cũng là do mình điều chế ra.

Sư tôn làm đổ sập nhà người ta, đồ đệ phải thu dọn là chuyện đương nhiên.

Lý Bình An hơi lo lắng hỏi: “Nó có cắn ta không?”

“Không đâu, Thủy Kỳ Lân tính hiền dịu lắm, hơn nữa quan hệ của nó với ta rất tốt.

Nói rồi, Thanh Phong đi trước lại gần Thủy Kỳ Lân, đưa tay ra vuốt ve Thủy Kỳ Lân ngoan ngoãn. Lý Bình An lúc này mới tiến lại, cẩn thận kiểm tra trạng thái của Thủy Kỳ Lân.

Rất nhanh trong lòng đã có tính toán.

Lấy kim châm ra, sau đó sử dụng thủ pháp đặc biệt lia kim châm vào khắp các huyệt đạo trên người Thủy Kỳ Lân.

Đưa nguyên khí vào trong cơ thể Thủy Kỳ Lân.

Nấu một ít thảo dược, chia thành uống bảy ngày. Ít lâu sau, Thủy Kỳ Lân đã hồi phục.

Không còn bạo phát thú tính như lúc trước nữa.

Qua chuyện này, loại dược mới “Lợn nái cũng điên cuồng” còn chưa được Lý Bình An cho ra mắt đã được người ta tuyên truyền trước rồi.

“Nghe chưa, Thủy Kỳ Lân phát tình, là do Thanh Phong trưởng lão cho nó uống thôi tình đan đó. “Nghe tin này chửa? Hóa ra thôi tình đan mà Thanh Phong cho nó uống là do đệ tử Thông Thiên Phong Lý Bình An luyện chế”

“Chấn động! Đệ tử Thông Thiên Phong Lý Bình An đại nghịch bất đạo dám hạ dược sư phụ Thanh Phong của mình”

“Ôi trời! Nghịch đồ Lý Bình An nửa đêm nửa hôm dám làm chuyện này với lợn nái.

Người đọc tin đau lòng, người nghe tin rơi lước mắt, 90% đệ tử Thục Sơn nghe xong chuyện này đều bật khóc ~”

Tin vịt gì đây hả trời !

Lão Ngưu lật báo, cười hihi.

Lần này ngươi nổi tiếng rồi

Lý Bình An: “Tờ báo bất lương này đưa tin vịt đó” Lão Ngưu: “Ngưu ~”

Người ta cũng có phẩm giá nghề nghiệp của người ta.

Đang say sưa xem thì, đột nhiên lật đến một trang có tiêu đề như này. [Bất ngờ! Hóa ra trâu già bên cạnh Lý Bình An có tác dụng này

Lão Ngưu:.....

Truyền thông bất lương !

Lão Ngưu phẫn nộ kêu.

Lý Bình An thì thong thả uống trà dương sinh, mấy ngày này ra đường đều bị người ta chỉ chỉ chỏ chỏ.

Thôi thì cứ ở trong Thông Thiên Phong cái đã, chờ hết gió mình lại ra.

Lúc này, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lạ đang tiến về Thông Thiên Phong.

Lát sau, Nhuận Thổ vội vàng chạy vào.

“Đại ca, đại ca có người đến bái phỏng”

“Ta biết rồi, lão Ngưu châm trà.

Lý Bình An hoài nghi, hay là người của Chấp Pháp Các đến đây vì tin tức kia?

Thôi thì cứ chuẩn bị trước.

Nhuận Thổ thấp giọng hỏi: “Đại ca, có cần gọi Thanh Phong không?” “Không cần, nàng đến đây chỉ khiến chuyện thêm rắc rối thôi”

Đại sảnh, Thông Thiên Phong.

Một lão già ngồi trên ghế, biểu cảm có chút ngượng nghịu.

Lý Bình An nhận ra người này là tiểu trưởng lão của Tạp Dịch Phong,

tu vi không cao.

Cũng dựa vào người nhà mà lên, vị chí này của hắn cũng chẳng béo bở, chẳng có chuyện gì làm. Ngày thường cùng mấy lão bạn giá đánh cờ, chơi mạt chược cho qua ngày.

Lý Bình An chào hỏi hắn, hỏi nhau mấy câu đại loại như.

Sức khỏe tốt chứ? Trời đẹp không? Ngủ ngon chứ…

Tiểu trưởng lão dáng vẻ ngập ngừng, Lý Bình An cảm thấy hình như hắn có chuyện cần giúp. Đúng như dự đoán, qua một hồi cạnh tranh tâm lý mãnh liệt.

Tiểu trưởng lão mới làm ra tư thế liều đến cùng, “Bình An, cái ấy… lợn nái cũng điên cuồng của

ngươi có còn không?”

“Khụ khụ, ngươi biết đấy tuổi già rồi, cơ thể ngày càng..ài.”

Thấy Lý Bình An im lặng không nói, tiểu trưởng lão vội vàng tiếp lời: “Đương nhiên rồi, ta không phải xin ta trả tiền.”

Cứ như thế, Lý Bình An thành công bán được viên đầu tiên của Lợn nái cũng điên cuồng.

Nhờ họa được phúc, danh tiếng của Lợn nái cũng điên cuồng được mấy tờ tin bẩn này lăng xê.

Rất nhanh, lại có người đến tìm Lý Bình An mua Lợn nái cũng điên cuồng.

Đương nhiên là bí mật tới, thậm chí còn có người ban đêm gõ tới gõ cửa tìm Lý Bình An.

Lý Bình An cũng hiểu, việc riêng tư này liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân mà.

Chương 413: Không thể bỏ rơi Nhuận Thổ

1760 chữ

Danh tiếng đồn thổi gần xa, rất nhanh đã bán xong lô Lợn nái cũng điên cuồng đầu tiên.

Thậm chí còn có người dựa vào quan hệ mà đến tìm Lý Bình An, điều chế cho mình một viên dược, nhưng đều bị Lý Bình An từ chối.

Rất nhanh, hắn đã luyện chế xong lô thứ hai của Lợn nái cũng điên cuồng.

Do có kinh nghiệm từ lần đầu, cho nên lỗ dược thứ hai càng thêm nhuần nhuễn.

Số lượng tăng lên gấp hai, giá thành cũng tăng lên gần hai lần.

Hơn nữa còn được bán hết với tốc độ cực nhanh.

Cứ như vậy qua một năm bội thu, Thục Sơn đón mùa đông tới.

Hàn phong rét lạnh, vạn vật sơ xác tiêu điều, cỏ cây khô quạnh run rẩy trong gió rét.

Đây là đặc sản mùa đông riêng của Thông Thiên Phong, mà các Phong khác trời vẫn tràn đầy sắc xuân.

Giống như là hai thế giới khác biệt,

Lý Bình An không thích thay đổi gì cả, hắn cảm thấy trời xuân nên ra xuân, đông nên ra đông. Đất trời vốn nên như vậy.

Mỗi một cây cổ thụ của Thông Thiên Phong, mỗi một chiếc lá rơi, mỗi một tấc đất đều đang sống, bọn chúng có quyền được tận hưởng bốn mùa.

Nên mới có cái gọi là xuân trồng, hạ sinh, thu gặt, đông tàng.

Có lẽ người đời rất dễ nhìn thấy vẻ đẹp khi gặt hái vào mùa thu, nhưng vẫn chưa được thể nghiệm mùa xuân gieo trồng, vất vả khi sinh trưởng vào mùa hạ, khó khăn khi mùa đông mất mát.

Xuân, hạ, thu, đông bốn mùa bắt đầu rồi theo vòng tuần hoàn thay thế nhau.

Như vậy, vừa đại diện cho quá trình sinh sôi bất tận của cây trồng, vừa đại diện cho chuẩn mực làm việc thường ngày.

Chuẩn bị, hành động, nghỉ ngơi, trầm lắng…

Chuyện nhỏ cũng vậy mà chuyện lớn cũng vậy !

Đến mùa đông, Lý Bình An không luyện dược nữa.

Nhờ vào tài nguyên tu hành tích cóp từ ban đầu, mỗi ngày đều kê cao gối ngủ ngon.

Một ngày mười hai giờ gần như không rời khỏi giường, có hôm ba đến năm ngày vẫn nằm nguyên tại chỗ.

Thi thoảng uống cốc nước, thậm chí có khi nửa tháng cũng không đụng một giọt.

Cảo cảo đồng nhật xuất, chiếu ngã phòng nam ngưng.

Phụ tuyên bố mục tọa, hòa khí sinh cơ phu. (Phụ đông nhật – Bạch Cư Dị)

Núi cao nước dài năm tháng xa, qua đông lại tới là một mùa xuân.

Cuối cùng khi gió xuân đã thổi qua, cây cỏ lại trút bỏ dáng vẻ u buồn khoác lên mình một bộ áo xanh mướt.

Lý Bình An đã lâu chưa được cảm nhận ánh nắng mặt trời, hắn đưa tay ra đón nắng.

Bỗng lá xanh rơi xuống tay, tự nhiên cười.

[Tên: Lý Bình An, tuổi thọ: 2500

Nhị Tuyền Ánh Nguyệt: Lv4 1200/10000

Đạo pháp Thính Phong: 97%

Thuật Bạt Đao * Nghiêng mình xuất vỏ: 92%

Yến Tử Xuyên Vân Tung: 90%

Quy Tức Công: 97%]

Kỹ năng: [Hơi thở khỏa định: 78%

Mệnh cách màu xanh: Một lòng một dạ.

Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù thông minh.

Mệnh cách màu vàng: “Quân chớ vọng động, động tất có đạo” Mệnh cách màu đỏ: “Y giả từ tâm”

Mệnh cách màu tím: Ngự điền chi thuật]

[Nê Hoàn: 100%

Thiên Cổ: 20%

Đại đạo phù văn: hai mảnh.

Bảo vật đã có: Phi kiếm Tế Vũ, Dưỡng kiếm Hồ Lô, đao Phù Tang, đá mài kiếm, Bạch Ngọc Kinh, Bút

hiệp khách]

“ưm ~”

Lý Bình An thoải mái vươn vãi, ngồi trên ghế day day huyệt thái dương.

So với trạng thái mệt mỏi âu lo lúc trước, giờ đây trạng thái tinh thần của hắn đã tốt hơn rất nhiều, thong thả ngâm nước trà.

Cả người bừng sáng, tinh thần hết uể oải.

Thở ra một hơi, lưu chuyển toàn thân, tụ mà không tan.

Lý Bình An múc lấy một chậu nước từ trong chum, rồi ngụp đầu xuống, sau đó ngẩng đầu dậy lấy khăn mặt xoa xoa.

“Dễ chịu, thật là dễ chịu”

Làm sao diễn tả trạng thái này đây?

Giống như vừa sốt cao một trận, chui từ trong chăn ra ngoài mồ hôi đầm đìa, một hớp uống hết ba bát canh gừng, phát hiện mình đã hết ốm rồi.

Để chúc mừng Lý Bình An đột phá thành công, lão Ngưu làm cả bàn đồ ăn cho hắn.

Một người một trâu vừa ăn vừa nói chuyện.

“Nhuận Thổ sao rồi?” Lý Bình An hỏi.

Lão Ngưu nói kể từ khi Lý Bình An tu hành bế quan đến nay, Nhuận Thổ có ra ngoài một lần. Sau đó lại quay về tiếp tục bế quan, hẳn là tu hành cũng không mấy thuận lợi.

Lý Bình An như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu.

Nó là tiểu đệ của mình, hắn dĩ nhiên không thể đứng một bên khoanh tay nhìn được.

Bây giờ mình đột phá xong rồi, nhất định phải giúp Nhuận Thổ.

Thế là, bảo lão Ngưu chuẩn bị một ít lễ vật.

Hôm sau liền tới Tiểu Quỳnh Phong vấn an Lưu Vân sư bá.

Tiểu Quỳnh Phong.

Tiểu Quỳnh Phong đa phần là nữ đệ tử, trẻ trung xinh đẹp vì thế tương đối nhận được sự yêu thích của nam đệ tử Thục Sơn.

Vừa bước vào Tiểu Quỳnh Phong, đã ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt.

“Ồ, Thật là khách ít đến mà !

Trong giọng nói của Lưu Vân mang theo vài phần bất ngờ.

“Bình An không mời mà đến, mong sư bá không trách tội.

Lưu Vân phất tay, ý bảo mình không để ý đâu.

Lúc trước, nhờ có Lý Bình An giúp mà đệ tử đứng đầu Tiểu Quỳnh Phong Vân Thư mới có thể phá bỏ tâm ma, ân tình này Lưu Vân vẫn luôn ghi nhớ trong long.

Lý Bình An lấy ra lễ vật hắn mang đến lần này.

Hai hai con cá chép đỏ do mình nuôi, hai con lớn nhất cũng là hai con béo nhất.

Lý Bình An thích nhất là chia cá thành từng khúc, rắc lên trên một ít vụn bánh mì, rồi cho vào nồi hầm đến khi vàng óng…chậc chậc –

Hai người nói linh tinh vài câu, cuối cùng mới bắt đầu vào vấn đề chính.

“Bình An sự chất khi không đến Điện Tam Bảo, hắn là có chuyện gì đúng chứ?”

“Hết thảy đều không qua mắt được sư bá, Bình An muốn nhờ sư bá giúp một chuyện. “Nói ra nghe thử.

“Bình An có một người bạn, thời gian này đang bế

quan tu hành.

Một khi nó đột phá thành công, khả năng cực cao sẽ dẫn động Thiên Kiếp. vì vậy muốn nhờ sư bá thôi diễn một phen.

Đến lúc đó, giúp nó chuẩn bị sẵn sang.

Lý Bình An rủ rỉ nói ra chuyện này.

Khi diễn ra thôi diễn, đặc biệt là kiếp nạn, đối với một số tu sĩ mà nói cũng không phải chuyện khó nhằn.

Nhưng đại đa số tu sĩ chỉ có thể thôi diễn một số ít đồ vật, có khi còn chịu tác động từ những nhân tố bên ngoài mà dẫn đến sự khác nhau hoàn toàn giữa kết quả thôi diễn và kết quả thực tế. Người đừng đấu Tiểu Quỳnh Phong Lưu Vân đạo chưởng lại có sở trường là Thuật thôi diễn, đây cũng là lý do mà Lý Bình An tìm đến nàng.

“Được thôi. Lưu Vân sảng khoái đáp ứng.

Lập tức, Lý Bình An báo cho Lưu Vân biết toàn bộ thông tin về Nhuận Thổ.

“Ồ, hóa ra là nó à, nó không phải là Linh thú ngươi nuôi sao?” Lưu Vân từng gặp Nhuận Thổ vài lần. “Không, là bạn của ta. Lý Bình An thản nhiên đáp.

Lưu Vân cũng không hỏi gì thêm. Lúc này bắt đầu thôi diễn.

Với tu vi của nàng, thôi diễn một linh thú có tu vi bằng Tú cảnh so với người dễ như trở bàn tay. Không lâu sau, Lưu Vân mở mắt ra, kết thúc thôi diễn.

“Sao rồi?” Lý Bình An hơi lo lắng hỏi.

Lưu Vân gật gật đầu, biểu cảm bảo yên tâm.

Lý Bình An và lão Ngưu thầm thở dài một hơi trong lòng.

Quả nhiên, thằng bé Nhuận Thổ này luôn giẫm phải cứt chó.

Dù sao cũng chỉ là đột phá một cảnh giới nhỏ thôi, chắc là mình lo lắng quá rồi.

Lưu Vân hỏi: “Nó thích ăn cái gì?”

“Rau cải”

“Gà tần do ta nấu”

“Còn có gà hầm nấm…vân vân, sư bá lời này của ngài là có ý gì?”

Lưu Vân: “Nó muốn ăn món nào thì nấu cho nó ăn đi?”

Đừng từ bỏ hài tử nhà ta nhanh như vậy mà

“Như ngươi dự đoán, lần này Nhuận Thổ nhà ngươi phá cảnh thật sự sẽ dẫn động lôi kiếp, đại khái sẽ có khoảng hơn sáu đóa lôi vân”

Sáu đóa lôi vân?

Lúc trước mình đột phá Nê Hoàn, cùng lắm dẫn đến mười đóa lôi vân.

Mặc dù mười đóa lôi vân kia không thể so sánh được với sáu đóa lôi vân của Nhuận Thổ, nhưng so

về số lượng, cũng đoán được lần này Nhuận Thổ phải đối mặt với thách thức lớn rồi.

Quả nhiên với những con thú nhỏ như Nhuận Thổ, tu hành là một chuyện quá khó khăn.

Trên đường về Thông Thiên Phong, Lý Bình An luôn tự hỏi làm sao mới có thể giúp Nhuận Thổ vượt qua Thiên Kiếp.

Nhìn tình hình này còn cẩn phải chuẩn bị kỹ lưỡng một phen –

“Lão Ngưu, chúng ta còn dư lại bao nhiêu tiền?”

“Ngưu !”

Trừ số tiền lúc trước hắn tu hành, những năm này bọn hắn cũng tích cóp được kha khá. Lý Bình An nói: “Ừm, tiền còn có thể kiếm lại, lửng không có lấy đâu mà tìm.

Lão Ngưu vừa gật đầu, vừa lấy đầu cọ cọ Lý Bình An.

Đồng ý !

Chương 414: Chuyện phải tới

cuối cùng cũng tới

1333 chữ

Lý Bình An nghiên cứu cẩn thợ cơ chế của lôi kiếp.

Lôi kia chia thành mấy loại, một loại dựa trên 36 phép Thiên Cang.

Một loại dựa theo phép Địa sát, một loại dựa theo 72 phép thần thông(:D??)

Cách thức bất đồng, kết quả tính toán cũng khác biệt, lành dữ cũng là khác nhau.

Đã khó hiểu lại càng khó hiểu, nhưng dựa theo hàng ngàn năm nghiên cứu của các tiến bối đi trước, cuối cùng vẫn đưa ra được một số quy luật nhất định.

Ví dụ như Lôi Kiếp trong Dương Thần, chỉ nhắm vào thần hồn, hơn nữa những kẻ độ kiếp đều xuất hồn đưa vào trong Thiên Lôi.

Độ qua Lôi Kiếp chính là dựa vào quá trình tích lũy bền bì của thần hồn.

Có một số tu sĩ Đại năng cả đời không tu luyện, chỉ tập trung đọc sách lập thuyết, tuổi già hồn lìa khỏi xác, độ luôn Thất Kiếp trở thành Đại Nho.

Lôi kiếp, người bên ngoài không thể giúp được gì người ở trong.

Lôi kiếp là kiếp nạn đồng thời cũng là ban ân.

Vượt qua thử thách Lôi Kiếp, sẽ bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Mà còn có một loại Lôi Kiếp, sinh ra để đánh chết người.

Chính là Lôi Kiếp mà lần này Nhuận Thổ gặp phải.

Qua được kiếp này coi như ngươi mạng lớn, không qua khỏi thì thôi mười tám năm sau ngươi vẫn là một trang hảo hán.

Thông qua thôi diễn của Lưu Vân sư bá, Lý Bình An biết được Thiên Kiếp của Nhuận Thổ sau một năm sẽ đến.

Chắc là phải chuẩn bị kỹ lưỡng thôi.

“Lão Ngưu chuẩn bị xong chưa?”

Lão Ngưu lôi hết đống nhẫn trữ vật ra, đây là toàn bộ tài sản hiện nay có thể sử dụng của bọn hắn.

Một người một trâu đập tay.

(v) Y7^)

Chớp mắt đã qua một năm.

Cuối cùng Nhuận Thổ cũng xuất quan.

Nó nhẹ nhàng thở ra một hơi, bước ra ngoài cửa.

Trán biến thành màu đen, từng sợi khí khó tả vờn quanh thân.

Đây chính là họa sát thân trong miệng thầy bói.

“Đại ca, Ngưu ca, ta cảm thấy ta sắp phải độ kiếp rồi!”

Nhuận Thổ hét lớn nhưng chẳng thấy ai đáp lời.

Nó nhìn khắp tứ phía, không thấy bóng dáng Lý Bình An và Ngưu ca của nó đâu.

Nghĩ chắc là Đại ca và Ngưu ca đi đâu đó chơi rồi.

Nó bất đắc dĩ thở dài, ủ rũ cúi đầu bước đi.

Không khỏi có chút mất mát.

Dùng chân đá cục đá dưới chân, giống như cún con bị người vứt bỏ.

Lúc này, bỗng nghe thấy trên đỉnh Thông Thiên Phong truyền đến tiếng gõ búa cành cạch.

Nhuận Thổ tò mò lên xem thử, bất ngờ khi thấy Lý Bình An và Lão Ngưu đều ở đó.

“Đại ca, Ngưu ca!!”

Lý Bình An ngẩng đầu, “Nhuận Thổ à, cơ thể cảm thấy thế nào rồi?”
“Cũng khá ổn, nhưng cứ thấy là lạ.

“Có thế sắp gặp Thiên Kiếp” Lý Bình An nói.

Nhuận Thổ lo lắng gật đầu, nó rất rõ ràng tình hình của nó.

“Đại ca, Ngưu ca hai ngươi đang làm gì vậy?”

Nhuận Thổ lúc này mới phát hiện động tác kỳ lạ của Lý Bình An và lão Ngưu.

“Chuẩn bị cho ngươi đó. Lý Bình An cầm cây gậy lớn trong tay, “Ngươi sắp phải đối diện với Thiên Kiếp, ta đã nhờ người thôi diễn rồi. Lôi Kiếp lần này khác biệt so với lúc trước, ngươi càng phải cẩn thận hơn”

Lão Ngưu ngưu – một tiếng, đưa cho Nhuận Thổ một cái nhẫn trữ vật.

Nhuận Thổ nhìn, trong đó có các loại đan dược chữa thương, đan dược khôi phục Linh khí đều là chuẩn bị dùng cho Độ Kiếp.

“π~π ”

-

“Huhuhu ~”

“Đại ca, Ngưu ca, các ngươi…các ngươi…

“Các ngươi đối tốt với ta quá.

Nhuận Thổ nước mắt nước mũi tèm lem, mũi còn thổi thành hình bong bóng.

“Huhu ~ ta thật sự không phải một con lửng tốt.

“Đại ca, Ngưu ca hai người đối tốt với ta quá, về sau ta nên làm gì mới có thể báo đáp các ngươi đây

Lý Bình An và lão Ngưu cười ha ha, vỗ vai Nhuận Thổ.

“Được rồi, đừng khóc nữa mau điều chỉnh trạng thái đi, muốn ăn gì thì bảo Ngưu ca của ngươi làm cho mà ăn”

Lại qua mấy ngày nữa, trong một buổi chiều cực kỳ nhàn hạ.

Ánh nắng chiếu rọi xuống cánh đồng bát ngại, xuống mái hiên nhà cao cao, chiếu xuống dáng lưng

gây.

Một dòng nước nóng hầm hập dào dạt quanh thân mình, đầu tối tăm,

xương mềm nhũn. Thoải mái, thanh thản khiến người không nhịn được muốn đánh một giấc.

Nơi xa, đàn cò trắng đang thi nhau múa hát.

Đúng lúc này, Nhuận Thổ sắc mặt chợt biến. “Đại ca, Ngưu ca Thiên Kiếp tới !”

Là người trong cuộc, nó cảm nhận được rõ hết thảy.

“Lão Ngưu!” Lý Bình An hét lớn.

“Triển khai kế hoạch A !”

Thiên Kiếp giống như cơn mưa tháng sau, ngươi sẽ chẳng bao giờ biết được lúc nào nó sẽ đến.

Cho nên cách tốt nhất là lúc nào cũng phải mang theo một cây dù.

Ba bóng người dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Thông Thiên Phong, đi tới một tòa nhà tựa hình trụ trời trên ngọn

núi.

Núi Kình Thiên, đây là một ngọn núi tự nhiên.

Lý Bình An chuẩn bị mượn lực Lorenz tác động đến lôi kiếp.

Đơn giản mà nói nghĩa là khi bên ngoài không có từ trường, tia điện sẽ men theo phương thẳng đứng mà tới.

Nhưng nếu có sự can thiệp của từ trường, tia điện sẽ thay đổi quỹ đạo đi theo đường uốn lượn,

Đây gọi là lực Lorenz, Lý Bình An chuẩn bị dựa vào điều kiện tự nhiên trên ngọn núi này mà thay đổi quỹ đạo của Lôi Kiếp.

Học tốt toán lý hóa, đi khắp thiên hạ chẳng sợ ai.

Thầy cô thật sự không lừa mình.

Đồng thời nếu như lần này thật sự thành công, lần sau mình Độ Kiếp, bèn có thể tham khảo biện pháp này.

Nhuận Thổ còn nhìn thấy, ba phía xung quanh cắm ba cây sắt to.

“Đây là cột thu lôi, áp dụng thần thiết của Đại Vũ, nhôm do Vân

Châu Huyền Bách tinh luyện, mà rèn ra ba cột thu lôi”

Lý Bình An định dùng cột thu lôi dẫn Lôi Kiếp xuống đất.

Không chỉ có vậy, còn có biện pháp dự phòng thứ ba.

Lợi dụng lưới Thái Ất của Huyền Thiên và sắt của Huyền Thiên chế tạo lồng faraday, hình thành tĩnh điện ngăn trở.

Khi dòng điện cảm ứng lớn chạy qua lồng faraday, lúc này lồng faraday có tác dụng chia dòng điện thành những dòng nhỏ và bằng nhau, vừa sử dụng tính kim đối xứng của lồng, làm suy yếu nhiễu sóng của mạch điện từ.

Do đó, khi làm thiết bị phòng lôi, lồng Faraday được sử dụng làm dụng cụ phòng hộ khi điện áp bị rò

ri.

Lý Bình An đã làm hết sức mình rồi.

Làm hết mình giờ chỉ còn nghe theo Thiên Mệnh thôi, sau đó là số mạng của Nhuận Thổ. “Nhuận Thổ”

Nhuận Thổ nhẹ gật đầu, “Đại ca, Ngưu ca nếu lần này ta có thể sống sót trở về…. Lời còn chưa nói hết, Nhuận Thổ đã bị Lý Bình An và lão Ngưu cốc cho một cái. “Phạt ngươi chép kinh thư một trăm lần, sau này không thể tùy tiện lập flag như thế.”

ng chỉ có vậy, còn có biện pháp dự phòng thứ ba.

lụng lưới Thái Ất của Huyền Thiên và sắt của Huyền Thiên chế tạo lồng faraday, hình thành tĩnh ngăn trở.

dòng điện cảm ứng lớn chạy qua lồng faraday, lúc này lồng faraday có tác dụng chia dòng điện h những dòng nhỏ và bằng nhau, vừa sử dụng tính kim đối xứng của lồng, làm suy yếu nhiễu 3 của mạch điện từ.

ló, khi làm thiết bị phòng lôi, lồng Faraday được sử dụng làm dụng cụ phòng hộ khi điện áp bị rò

ình An đã làm hết sức mình rồi.

hết mình giờ chỉ còn nghe theo Thiên Mệnh thôi, sau đó là số mạng của Nhuận Thổ. lận Thổ”

ru!”

ận Thổ nhẹ gật đầu, “Đại ca, Ngưu ca nếu lần này ta có thể sống sót trở về…

òn chưa nói hết, Nhuận Thổ đã bị Lý Bình An và lão Ngưu cốc cho một cái. t ngươi chép kinh thư một trăm lần, sau này không thể tùy tiện lập flag như thế”

Chương

“…Bi

“…Biết…”

Chương 415: Đã cần tu hành, còn phải dưỡng đức

1693 chữ

Lý Bình An nâng mắt nhìn đám mây Lôi Kiếp trên bầu trời xa,

khoanh tay trước ngực.

“Lão Ngưu, chuẩn bị xong hết chưa?”

Lão Ngưu một chân thì nắm lấy di ảnh, một chân nắm lấy vòng hoa.

Đã chuẩn bị xong hết thảy.

Nhuận Thổ chui vào trong lồng faraday.

Mấy khắc sau, Lôi Kiếp vang lên ầm ầm.

“Đoàng !” Một tiếng nổ to.

Lôi Kiếp hình trụ đánh thẳng xuống, giống như đóa pháo hoa xanh rờn nổ tung giữa trời, chiếu rọi xuống đất một mảnh sáng trưng.

“Ồ có chuyện gì vậy? Có người độ kiếp”

“Hình như ở núi Kình Thiên ấy.

“Núi Kình Thiên? Sao lại có đứa chọn chỗ đấy làm nơi độ kiếp nhỉ?”

“Chịu, đến đấy hóng hớt không?”

Có người độ kiếp liền lao tới đó xem, đây là niềm đam mê của chúng đệ tử Thục Sơn.

Như đi xem chúng nó thổ lộ.

Huống chi mấy chuyện như độ kiếp xem bao nhiều lần cũng chưa đủ, vừa xem vừa tích lũy kinh nghiệm lại càng hay.

Lúc này, mấy đạo thân ảnh đồng thời lao ra, mục tiêu là đến đỉnh núi Kình Thiên tham gia náo nhiệt.

Một lát sau, bên ngoài núi Kình Thiên đã có một đám người ở sẵn đó chực xem trò vui. “Ế? Hình như là Thông Thiên Phong Lý Bình An đó.

“Đúng rồi, ta nhận ra hắn mà”

Bởi vì “Đệ tử duy nhất của Thông Thiên Phong” kiêm kẻ chế tạo “Lợn nái cũng điên cuồng xung sư nghịch đồ”, “ Dám nhục nhã để tử đứng đầu Tiều Quỳnh Phong giữa chốn công khai” tiếng lành chả thấy tiếng xấu đồn xa, giờ đây Lý Bình An đã trở thành người nổi tiếng.

Màn tiếp theo càng khiến bọn hắn bất ngờ hơn.

Chỉ thấy đối tượng hứng chịu Lôi Kiếp lần này, Thông Thiên Phong Nhuận Thổ bị nhốt trong một cái lồng sắt, xung quanh còn có rất nhiều đồ vật khác.

Đam mê kỳ quái gì đây?

Nhuận Thổ hít sâu một hơi, thoáng nhìn qua đám Kiếp Vân nặng nề kia.

Ầm ầm ---

Thiên Lôi vừa xông ra, trực tiếp đánh xuống đỉnh núi xa xa.

Khí thế của Lôi Kiếp kia, hãng mãnh đến tột cùng.

Những nơi mà nó quét qua, cây cối thi nhau đổ ngã, tiếng vang ầm ầm len lỏi khắp sơn cốc.

Nhuận Thổ ngồi đợi trong lồng, trong lòng vạn phần lo lắng.

Chứng kiến một màn nguy hiểm như vậy, vượt xa tưởng tượng của

nó.

Từ sau khi nó mở Linh trí đến nay, đây là lần đầu tiên gặp Lôi Kiếp khủng khiếp đến vậy. Đông đảo đệ tử Thục Sơn quan sát trận lôi kiếp này lại kinh ngạc phát hiện.

Lôi Kiếp khó dự đoán kia, thế mà bị ba cây cột sắt hấp thụ.

“Vậy gì thế?”

“Chiu?”

“Lợi hại thật, hình như đang hấp thụ lôi kiếp đó.”

“Nhưng mà đến khi đợt Lôi Kiếp thứ ba hung hãn đổ xuống, bí bảo cột thu lôi do Lý Bình An tỉ mỉ luyện chế dần dần bị đánh nát.

Nhuận Thổ há hốc miệng, nó tự hiểu được nếu không nhờ Đại ca thiết kế bố trí biện pháp bảo vệ mình.

Chỉ sợ đợt Lôi Kiếp thứ ba này đã giã nát mình thành bột phấn.

Có hi vọng, coi như là có hi vọng thật rồi.

Nhuận Thổ mỉm cười.

Nhưng Lý Bình An ở bên ngoài lại không lạc quan được như thế.

Hắn có thể cảm nhận được từ trường quanh núi Kình Thiên đang biến mất, cứ theo cái đà này thì ba cây cột thu lôi sẽ thật sự bị phá hủy,

Cuối cùng, tất cả Lôi Kiếp đều xông đến lồng Faraday.

Lôi Kiếp từng đợt từng đợt đánh xuống, nhưng đa phần đều bị trấn pháp phòng ngự của Lý Bình An ngăn chặn.

Thế nhưng còn một phần nhỏ Lôi Kiếp đã chui tọt qua.

Nhuận Thổ vừa chịu đựng đau đớn khi chịu sét đánh, vừa dùng tu vi cả đời này thúc đẩy hình thành đạo cơ.

“...A!!”

Uỳnh!”

Lý Bình An và lão Ngưu đều vì lo cho Nhuận Thổ mà lau mồ hôi.

“Mệnh ta…Mệnh ta do trời không do ta. Trời xanh phù hộ !”

Nhuận Thổ bỗng nhiên đổi giọng.

Lý Bình An thầm vỗ tay một cái, tốt.

Nhuận Thổ lôi ra Bổ Khí đan do Lý Bình An luyện chế, đan dược chữa thương các kiểu, một miếng nuốt hết.

Dược dịch mát mẻ chảy tọt vào trong bụng, một lát sau đã cảm thấy thần thanh khí sảng, hít thở trở nên dễ dàng hơn, tư duy cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

“Đến đây !”

Nhuận Thổ lại lần nữa gào to.

Lý Bình An và Nhuận Thổ vỗ tay, “Tốt! Có khí thế!”

Ánh chớp lấp lóe, lại một tia sét nữa cắt ngang bầu trời.

Sau đó là tiếng sấm sét giòn tan, mưa to từ trên không giáng xuống.

Lôi Vân nhanh chóng tan biến.

“o’ Ngao ～”

Dưới ánh chớp sáng chói mắt, Nhuận Thổ như một con phượng hoàng tắm lửa mà trùng sinh. “Lão Đại, ta thành công rồi.

Nhuận Thổ trần truồng, lông lửng càng thêm xinh đẹp, đôi mắt nhỏ long lanh xoay tròn.

Vừa mảnh vừa dài, nhìn qua rất có thần thái.

Nhuận Thổ ba bước biến thành hai bước, chạy đến bên cạnh Lý Bình An và Lão Ngưu.

“Đại ca, Ngưu ca, ta thành công rồi, ta thành công rồi.

Lý Bình An cười vỗ vai nó, “Tốt lắm, tốt lắm.

Lôi Kiếp đã qua, nhưng đám người kia vẫn chưa rời khỏi.

Lần lượt kỳ quái nhìn ba tên ở Thông Thiên Phong.

“Thứ đó là gì vậy? Còn có thể giảm thiểu Lôi Kiếp?”

“Không biết đâu? Tiểu tử Lý Bình An luôn làm ra mấy thứ mới mẻ mà”

Đám còn lại gật đầu đồng ý.

“Từ hôm nay trở đi là khác rồi. Lý Bình An nói như vậy với Nhuận Thổ.

Nhuận Thổ kích động gật đầu.

“Đại ca tặng ngươi một câu, ngày sau phải nhớ kỹ”

“Da?”

“Trong lòng luôn có ý độ nhân, tự có Thiên Tôn hộ thân này”

Nhuận Thổ sửng sốt, “Đại ca, Nhuận Thổ đã hiểu

Nhuận Thổ sớm muộn cũng đến ngày trưởng thành, mà có lẽ khi đó bọn hắn đã tách ra. Đã muốn tu hành, cũng phải tích đức.

Sau khi quay về Thông Thiên Phong, để ăn mừng Nhuận Thổ đột phá thành công.

Lý Bình An và lão Ngưu chuẩn bị cho nó một bữa tiệc nướng nhỏ.

Nhuận Thổ cũng phá lệ cười vui.

Lần này mặc dù chỉ đột phá tiểu cảnh giới, nhưng với nó mà nói là thay đổi từ trong ra ngoài.

Điều này đại biểu cho, từ hôm này nó không còn là một con lửng được mở linh trí nữa.

Giống như là cá chép vượt vũ môn, một khi vượt qua tương lai càng tươi sáng.

Lý Bình An ngồi trên xích đu, bưng chén trà nóng hổi.

Ngón tay nhẹ miết qua chén sứ trơn nhẵn, nhìn bầu trời xa xa, nhẹ giọng nói, “Gió hôm nay tới hơi

nhanh”

“Phù ~”

Lý Bình An khẽ thổi nhẹ.

Bận rộn lâu như vậy, cuối cùng cũng không toi công.

Thuận lợi giúp Nhuận Thổ vượt qua kiếp nạn.

Chỉ là cái giá phải trả cũng không nhỏ, những cái cột thu lôi kia, lồng faraday, quyền sử dụng núi Kình Thiên.

Chậc chậc – mấy năm này mất trắng rồi.

Không chỉ mất trắng, mà còn mượn không ít tiền của đồng môn huynh đệ thân quen.

Lý Bình An thoáng nhấp một ngụm trà.

Tuy vậy…

“Ngưu ca, ngươi làm sao vậy, sao lại uống say? Tửu lượng của ngươi thật kém” “Ngưu ~”

Lão Ngưu ưỡn ngực, tửu lượng của trâu ta không kém đâu.

“Hề, Ngưu ca sao ngươi không nói gì, ngươi xem thường ta phải không?” Nhuận Thổ ôm cây, nhìn nó chằm chằm.

Hiển nhiên là trông cây tưởng thành lão Ngưu.

Lão Ngưu thì ôm một tảng đá to, kêu Ngưu ngưu

Trăm phần trăm là nhận lầm tảng đá thành Nhuận Thổ.

Lý Bình An không khỏi cong khóe miệng.

Ừm ~ vì món hàng này như vậy cũng đáng giá.

Lý Bình An nhẹ ngâm nga.

Ngày ngày cứ thế trôi qua, thời gian qua đi nói nhanh thì không nhanh, bình thường tức là vui vẻ. Mà Lý Bình An thân là con nợ, mà cả ngày ngoại trừ uống trà, còn đầu là đi tìm người đánh cờ. Không có chỗ chen, vậy thì lại ngồi xuống quán trà kế bên gọi một ấm, vừa nhâm nhi vừa xem người chơi cờ.

Chờ đến khi người kia đi, đến lượt hắn,

Hắn mới thong thả ngồi xuống, nhặt lấy quân cờ.

Hai ba năm cờ vây, bốn sáu chủ nhật cờ tướng.

Đã sắp xếp theo kế hoạch hết rồi.

Bất quá so với cờ tướng, đám tu sĩ Thục Sơn lại ưa thích cờ vây hơn.

Dựa theo cách nói của bọn chúng, thì chỉ có đám tu sĩ nhà lính mới yêu thích cờ tướng thôi.

Một bàn cờ tướng là một trận chiến dịch, một bàn cờ vây lại là một trận chiến tranh.

Tu sĩ nhà binh quan trọng nhất là thắng bại trong chiến dịch.

Mà những kỳ thủ thâm sâu hơn lại càng đam mê suy nghĩ toàn cục chiến tranh.

Một số tu sĩ yêu thích cờ vây càng yêu thích hơn cảm giác vượt trội, xem thường người chơi cờ tướng là người thô bỉ.

Lý Bình An lại cảm thấy đều là thích thôi, còn phân biệt giàu nghèo làm chi.

Cũng không cần phải so tài cao thấp, chỉ mưu cầu vui vẻ thôi.

Chương 416: Ván cờ cũng là nhân sinh

2102 chữ

“Nước cờ này hẳn nên đi như thế.

“Nồ, không đúng không đúng, phải đi như này” “Ngươi có biết chơi hay không thế hả”

“Xem cờ thôi có nói gì đâu mờ ”

“Không nói cái ông nội mày….

Tiếng bàn cãi không ngừng đổ vào tai.

Một lát sau âm thanh nhỏ hơn đi rất nhiều, sắp tới thời khắc then chốt đám kỳ thủ đều tập trung quan sát.

Đám người vây quanh một bàn cờ, có người xì xào bàn tán, có người yên lặng suy nghĩ.

“Ùm ~”

Trà vừa bày ra, vốn đang chờ đợi Lý Bình An, người đang trong trạng thái ngộ đạo đi thêm một

nước cờ khác.

Hơi thở lao nhanh như sông lớn, lao nhanh không thôi.

Mặt trời chiếu rọi lên lưng hắn, như dát lên người hắn một tầng hào quang nhàn nhạt, mang theo cảm giác lơ lửng bay bay, vô định.

Thấp thoáng có thể nhìn thấy từng sợi gió bị hắn hút vào trong cơ thể, sắc xanh nhàn nhạt đang không ngừng phun trào.

“Lại thua rồi”

Một đệ tử xấu hổ cười một tiếng, chắp tay rời khỏi vị trí.

“Hề, vừa nãy ngươi còn chế nhạo ta đó? Có đệ tử cười trào phúng.

Hóa ra hôm nay có một tên đệ tử mới đến, tên đó đã đánh bại bốn người liên tiếp.

“Bình An, Bình An ngươi không chơi được à?”

Có quay sang nhìn Lý Bình An, cất tiếng gọi.

“Bình An”

Mấy người bọn họ ngày nào cũng ngồi chết dí ở đây,

Nếu bây giờ mà bị tên người mới kia đánh bại, chuyện này mà truyền ra ngoài, làm gì còn mặt mũi gặp ai được nữa.

Xung quanh bắt đầu nổi lên tiếng xì xào bàn tán, đám đệ tử này có nhiều đứa hay nhảy đi phá phách, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ gặp người này.

“Đây là ai thế? Chưa gặp bao giờ luôn.

“Bác Ninh, đệ tử của Bạch Mã Phong” Có người nhận ra hắn.

“Rất nổi tiếng à?”

“Chưa được xếp vào top 100 của sư môn, nhưng mà nghe người ta bảo gã này dựa vào kỳ nghệ mà nhập đạo đó.”

“Đúng là hiếm thật”

Có hàng ngàn hàng vạn phương pháp tu hành, có người dựa vào âm luật nhập đạo, cũng có người dựa vào trà đạo mà nhập đạo.

Theo truyền thuyết dân gian, Trà Thánh dùng bầu nước Thiên Địa mà dập tan hàng vạn yêu nhân. Tuy vậy cuối cùng đây vẫn là phương pháp tu hành không chính thống.

“Ù?”

Lý Bình An hồi phục tinh thần, tản đi gió nhẹ quanh mình, phong bế luồn khí suýt chút nữa lộ ra ngoài.

“Đến lượt ta?”

Lý Bình An vươn vai.

Thi thoảng mọi người sẽ cược một ít đồ vật, không nhiều, nhưng cũng đủ ăn một bữa cơm.

Lý Bình An nếu thiếu tiền ăn cơm, mà lười về nhà nấu nướng, hắn sẽ đến đây, dù sao hắn cũng luôn thắng được một ít mang về.

Tới quán rượu nhỏ của Tạp Dịch Phong, gọi một bầu rượu, kêu thêm vài món ăn.

Cứ như vậy lại qua được một ngày.

Tên đệ tử vừa thắng liên tiếp bốn người, lúc này nhếch miệng cười, đánh giá một phen người áo xanh đang ung dung đi tới kia.

“Sư huynh, mời

Lý Bình An gật đầu, “Khách khí rồi.

Lần này cược tiền hơi nhiều.

Đủ tiền ăn năm sáu ngày cơm.

Trên bàn cờ đen trắng đan xen, quân đen tạo thành một bức tường đồng vững vàng, khiến người ta không có cách nào tấn công.

Lý Bình An nắm quân trắng trong tay, hạ xuống nhanh như bay, đại khai đại hợp (đặt cờ, ăn cờ), thẳng tay phá tan tường đồng vách sắt của đối phương.

Có thể thấy rõ lông mày của tên người mới này càng ngày càng nhíu chặt.

Chưa đến lần thứ sáu mươi, hắn đã thua trận.

Lão Ngưu vội vàng cất tiền thắng cược, mặt đầy hưng phấn.

Hôm nay có thể ăn thịt trâu kho tương rồi.

“Được quá!”

Mấy tên đệ tử thường tụ tập ở chỗ này không nhịn được vỗ tay

khen hay.

Bọn họ vốn tu hành không ổn, chỉ đành lấy chơi cờ làm thú vui.

Nếu mà cả chuyện này cũng thua người khác, vậy thì thật đúng là chẳng nên trò trống gì.

Lý Bình An cười, đang định rời khỏi.

Ai ngờ tên đệ tử kia đột nhiên đập mạnh một cái xuống bàn, trong lòng bàn tay là mấy trăm viên linh thạch.

“Chơi ván nữa!”

“Cược ít thì vui, cược nhiều thì hại mình”

“Chơi ván nữa đi” Tên đệ tử kia thả một ít Linh thạch xuống bàn, “Ngươi thắng chỗ này đều là của ngươi.

“Ta không có nhiều linh thạch như vậy.” Lý Bình An nhún vay.

“Vậy ngươi có bao nhiêu ?”

Lý Bình An lục trong ngực, chỉ còn mỗi mấy viên.

“Được! Vậy cược bấy nhiêu đi.

Lý Bình An hơi nhíu mày, do dự một chút rồi lại ngồi xuống lần nữa.

Đệ tử tên Bác Ninh lại chậm chạp hạ từng quân cờ, giữa hàng mi mang theo vẻ nặng nề.

Giống như trận này thắng hay thua đều cực kỳ quan trọng.

Trái ngược với hắn, Lý Bình An lại là dáng vẻ thong thả như không

có chuyện gì, dường như chẳng màng chuyện thắng thua.

Vẫn vậy, hạ cờ như bay, Bác Ninh kiên trì đến nước thứ chín mươi mấy, rồi vẫn bởi bị làm cho hồ đồ

mà thua.

“Phù …”

Bác Ninh nhẹ thở dài một hơi, “Ta..ta…ta thua rồi.

“Đã nhường”

Bác Ninh nắm chặt quân cờ, cúi thấp đầu.

Từ đó về sau, Lý Bình An luôn có thể thấy sự hiện diện của Bác Ninh ở lán cờ.

Đệ tử trẻ tuổi luôn có một loại nghị lực.

Lúc mới đầu bị người ta đè bẹp, mà về sau lại dần dần vùng dậy từng bước phản kháng.

Qua hai năm giao thủ với đối phương thắng nhiều thua ít.

Lông mày Bác Ninh dần dần giãn ra, hai năm này hắn rất chuyên tâm nghiên cứu kỳ phổ. Sau mỗi lần giao thủ, hắn đều bày lại thế cờ, cẩn thận nghiên cứu.

Để kỳ nghệ của hắn mạnh hơn, hiểu đối thủ của mình hơn.

Còn có một nguyên nhân quan trọng khác, đó là Lý Bình An không chuyên tâm chơi cờ.

Đánh cờ vốn chỉ là cách để hắn tiêu hao thời gian,được phó thác thì có nghĩa lý gì chứ, vừa mệt vừa chán.

Có đôi khi hắn thả cho Bác Ninh một ngựa, hoặc rõ ràng trong tình huống chiếm ưu thế, vì muốn mở đường cho mình.

Binh hành hiểm chiêu, cuối cùng lại là một màn thua.

Hắn hoàn toàn không để ý chuyện thua thắng, hôm nay cũng vẫn vậy.

Ngâm nga khúc ca, quẳng quân cờ xuống, chuẩn bị rời đi.

“Lý sư huynh, chậm đã.

“Hử có chuyện gì?” Lý Bình An quay đầu nhìn hắn.

Bác Ninh làm một cái đạo tập (một thủ thế trong Đạo giáo), “Bác Ninh muốn cùng Lý sư huynh chân chính đọ sức một phen.

“Cược gì?”

“Nếu sư huynh thắng, về sau sư huynh đến đây, tại hạ thay sư huynh thanh toán tiền trà nước” “Ồ” Lý Bình An hơi nhếch lông mày, chuyện này hơi hấp dẫn hắn đấy.

“Nếu ta thua thì sao?”

“Sư huynh thua thì… không phải trả bất cứ thứ gì cả, chỉ hy vọng sư huynh dốc toàn lực. Bác Ninh mặt đầy nghiêm túc nói.

“Được rồi. Lý Bình An hơi do dự, sau đó lập tức đồng ý, “Ngày mai thì sao?”

“Bác Ninh ở đây kính cẩn chờ đợi sư huynh”

Lý Bình An đến lán cờ theo đúng thời gian đã hẹn.

Bác Ninh đã ở đó từ sớm, xung quanh còn có mấy khán giả ngồi đó hóng hớt.

Đều là mấy tên bạn cờ, người không nhiều, nghe tin đến xem vui mà thôi.

Cũng không có nhiều quy củ như vậy, đầu tiên là chọn người đánh trước, sau đó là bắt đầu.

Tới nửa bàn, Bác Ninh cầm quân trắng đã sắp thua.

Nếu như không tìm được cơ hội xoay chuyển, cứ để cho quân đen như vậy mà kết thúc.

Như vậy quân trắng sẽ không còn bất cứ cơ hội nào lật kèo.

Bác Ninh hít sâu một hơi, trán đã toát mồ hôi hột.

Vì cứu vãn thế cờ, hắn đặt mục tiêu vào phía trên.

Ánh mắt đã ngưng trọng hơn mấy phần, mang theo khí thiên kiên quyết vững chắc.

Có thể nhìn ra hai người đều dốc toàn lực ứng phó, cùng thi triển sở trường, tàn sát nhau trên bàn cờ rất ư là đặc sắc.

Sau nước cờ thứ hơn hai trăm, Lý Bình An trầm tư.

Sau đó thả quân đen xuống, nhận thua.

“Đã nhường !”

Qua hơn hai năm, Bác Ninh cuối cùng cũng được nói to câu này.

Lý Bình An khoát tay, “Kỳ nghệ của Bác sư đệ tiến bộ, tại hạ bội phục bội phục”

Bác Ninh muốn che giấu niềm vui, nhưng ý cười trên môi không thể che đậy được.

Khác hẳn so với những lần thắng trước, hắn biết rõ lần này Lý Bình An là dùng toàn lực.

Ván cờ hôm nay đã chứng minh những cố gắng của mình không có uống phí.

Hắn thừa nhận thiên tư của mình không bằng Lý sư huynh, nhưng mình không ngại khó khăn, ngày đêm kiên trì cố gắng.

“Sư huynh, tại hạ cáo lui”

Bác Ninh cung kính hành lễ, không bởi vì thắng cờ mà thay đổi thái độ với Lý Bình An.

Lý Bình An khẽ vuốt cằm.

Bác Ninh vui mừng bước đi.

Ngón tay khẽ mân mê hai quân cờ một đen một trắng.

Một lúc sau, hai quân cờ một đen một trắng đột nhiên xoay tròn thêm vài vòng rồi biến lớn.

Bác Ninh đưa hai chân đạp lên.

Lúc này có gió thổi tới.

Gió nóng xuyên qua lá cây đem theo vài hơi lạnh, khiến Bác Ninh cảm thấy hơi rung rinh trong lòng..

Có tiếng truyền đến.

“Nhật nhật hành, bất phạ ngàn vạn dặm.

Thường thường tố, bất phạ ngàn vạn sự

Bác Ninh theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ánh mắt của mấy người chơi cờ vây đang nhìn

Thanh âm kia thoáng qua rất nhanh, giống như vang lên từ trong cõi lòng.

Sau khi Bác Ninh rời khỏi, đám người kia mới chen nhau nói.

“Thua rồi, tiếc thật”

“Đúng vậy, nhưng thằng bé kia cố chấp quá.

“Bình An không sao đâu, về luyện tập nhiều hơn, lần sau giết cho tên kia không còn mảnh giáp.

Có người vỗ vai an ủi Lý Bình An.

Tán liễu dày chặn lại ánh nắng, ve sầu hét dài cãi nhau không ngừng.

Lý Bình An cầm một quân cờ đen trong tay, rơi vào góc khuất Tuần Hoàn Kiếp.

Một quân cờ hạ xuống, lập tức khiến quân đen thở dốc.

Trong ý niệm của hắn, lại có hai quân cờ đen trắng cùng hạ xuống.

Tiếp đó, quân đen như bò ra từ vực sâu vạn trượng, sau đó kiếm quang lóe lên, kết cục đã định. “Ngưu ～”

Lão Ngưu kêu lên để Lý Bình An lấy lại tinh thần, “Đi thôi”

Lý Bình An cất quân cờ đen kia đi, đứng dậy.

Chắp tay sau lưng, khẽ hát.

Lão Ngưu trách Lý Bình An tiền trà miễn phí sao không lấy, nói sao thì người kia cũng keo, đánh cược thì cược luôn tiền trà.

Về sau, Lý Bình An cũng chưa từng gặp lại Bác Ninh.

Nghe người ta bảo, hắn đã rời khỏi Thục Sơn, về lại gia tộc.

Ngày sau,

Bắc Ninh khai tông lập phái.

Lý Bình An cũng không gặp lại hắn, nhưng mà nói sao thì mình cũng gián tiếp giúp người ta thành lập môn phái.

Dù sao cũng là một kèo buôn bán có lời, mặc dù hắn chẳng được gì.

Vẫn là câu nói kia. “Trong lòng có ý độ nhân, tự có Thiên Tôn hộ thân này”

Chương 417: Vay nặng lãi

Hôm nay trời xanh thoáng đãng.

Sâu trong rừng trúc, tiếng côn trùng kêu vang, thi thoảng lại cảm thấy man mát.

Lý Bình An ngồi trong rừng, đang nghiên cứu trà dưỡng sinh.

Hoa cúc, trần bì, các loại cam thảo, hoa quế, ...còn có rất nhiều thảo dược khác.

Lý Bình An một tay cầm bình, một tay cầm cối không ngừng giã giã.

Gần đây chẳng luyện được tí đan dược nào cả, cái quan trọng là luyện đan tiêu tốn rất nhiều tiền. Mà tiền cũng chẳng phải ít.

Khoảng thời gian trước, Lý Bình An và Nhuận Thổ phá cảnh.

Khiến gia sản Lý Bình An tích cóp mấy năm này đều tan tàn theo mây khói, không chỉ thế còn gánh thêm một khoản nợ.

Tiền của máy bằng hữu, còn có một khoản vay từ chợ đen.

Mà khoản nợ lớn như vậy, lãi xuất đương nhiên cũng là một khoản cực lớn.

Lý Bình An lại chẳng lo lắng hoảng sợ, các cụ bảo rồi không nợ một thân nhàn.

Các cụ còn nói, nhiều bọ chét quá đâm ra không sợ ngứa (Ý chỉ nhìn

nhiều quá thành quen).

“Lão Ngưu, thêm tí lửa”

“Phù phù ~”

Chỉ một lát sau, nước trà đã được hâm nóng.

Trà này đều do hắn tự trồng.

Lý Bình An hít hà, trà thơm ngát, vừa nóng vừa nồng.

Mấp máy môi, cảm thấy hương vị hơi sai sai.

“Lão Ngưu, phương pháp đúng chuẩn chưa.

“Ngưu !” Lão Ngưu gật đầu.

Lý Bình An như có điều suy nghĩ, hắn vuốt vuốt cằm, xem ra chế tạo trà dưỡng sinh không đơn giản

như chế tạo đan.

Lão Ngưu đồng ý.

“Đại ca, đại ca không xong rồi !”

Lúc này, Nhuận Thổ hớt ha hớt hải chạy vào.

“Chuyện gì mà gấp gáp thế, từ từ nói”

“Thanh…Thanh Phong…Thanh Phong.

Lý Bình An đưa cho nó một chén trà, ra hiệu bảo nó uống một ngụm trước đã, không cần gấp. Nhuận Thổ bưng chén trà, uống một hợp lớn.

Chỉ là nước trà quá chát, vị quá nồng, hơi khó nuốt trôi.

Nhuận Thổ miễn cưỡng nuốt xuống, thở ra một hơi rồi mới nói.

“Đại ca, không xong rồi. Có người đến Thông Thiên Phong đòi nợ”

Lý Bình An bình tĩnh nhấp một miếng trà, “Đòi nợ thì đòi nợ, có gì mà phải ngạc nhiên.

“Nhưng quan trọng là trùng hợp làm sao Thanh Phong cũng ở đó, la hét đòi băm người ta thành miếng rồi ném cho chó ăn.

Lý Bình An đặt chén trà xuống, Thanh Phong mặc dù tính cách tùy tiện, nhưng làm việc luôn rất có chừng mực.

Phỏng chừng là dọa bọn họ mà thôi.

Lý Bình An: “Bọn họ giờ đang làm gì?”

Nhuận Thổ: “Thanh Phong đang để bọn họ tắm rửa. “Tắm rửa?”

“Bảo là sạch sẽ rồi băm cho chó nó mới ăn”

“Mau mau tới đó.”

Thanh Phong thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Mấy người bằng hữu của mình sẽ không đến đòi nợ nhanh như vậy, chắc là do mấy người cho vay nặng lãi của Thục Sơn.

(Vay nặng lãi)

Ví dụ như vay một trăm linh thạch, hạn là một năm.

Mấy người cho vay nặng lãi có tiền, sẽ cho hắn mượn.

Năm sau mình phải trả cho người ta hai trăm linh thạch, một trăm linh thạch là lợi tức, một trăm

linh thạch là tiền vốn.

Vậy nếu không trả nổi thì làm sao? Xin lỗi nhé, sang năm thứ hai tiền vốn sẽ biến thành hai trăm

viên linh thạch, hai năm sau phải trả bốn trăm viên linh thạch.

Lãi xuất hàng năm là 100%, lãi kép theo năm là 8.

Lý Bình An đã vay cách đây hai năm.

Hồi trước vay ba trăm viên linh thạch, bây giờ phải trả người ta 1200 viên.

Lý Bình An vội vã chạy về Thông Thiên Phong.

“Bang bang bang!”

Thanh âm thanh thúy vang lên không dứt.

Thanh Phong cầm roi, treo bốn gã đòi nợ của chợ đen lên mà đánh.

“Ối mẹ ơi.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa

“Đồ đệ của ngươi nợ tiền của ta, còn có cả giấy tờ đây nè” “Giấy tờ?”

Thanh Phong nói: “Các ngươi dám ép đồ đệ ta ký giấy nợ.

Một lát sau Lý Bình An đến kịp.

“Đồ nhi, ngươi về rồi à? Chúng ta bàn bạc xem nên chôn bọn này ở chỗ nào cho đặng?”

Khóe miệng Lý Bình An hơi co rút.

“Đừng làm loạn, mau thả bọn họ ra đi.

“Thả bọn họ?” Thanh Phong phồng má, chống eo “Vì sao chứ? Bọn này vừa nãy hống hách lắm.

Lý Bình An cốc đầu nàng một cái, “Nhanh !”

“Ồ~”

Thanh Phong phất tay, bốn gã kia liền ngã xuống.

Quần áo rách tung tóe, cả người chỉ mặc độc một cái quần đùi, vẻ mặt tủi thân.

זזז

“Thật sự xin lỗi các vị, mời vào trong”

“Không…không.

Bốn người đồng loạt lắc đầu.

Lý Bình An: “Các vị đừng sợ, có ta ở đây các vị sẽ không bị đánh nữa đâu” Bốn người kia liếc qua Thanh Phong, lại nhìn lại Lý Bình An lắc đầu.

“Không không, hôm nay không dám quầy rầy nữa, hôm khác bọn ta sẽ tới. Lý Bình An bất đắc dĩ, không thể làm gì khác ngoài nói: “Vậy mời ngồi đây? Không lâu sau, bên ngoài đã dựng xong một cái lán đơn giản để uống trà. “Chư vị, mời uống trà.

Lý Bình An đổ đầy bảy phần nước trà.

Bởi vì có câu nói "Trà đầy gạt khách", còn có ý là đuổi người.

Bảy phần đầy ngụ ý "bảy phần trà ba phần tình"

Khách nhân uống hết chén trà, còn lại bột trà mới tính là kết thúc.

Người ở thời đại này rất coi trọng điều đó.

Vật như trà, hết sức thần kỳ.

Đã có thể cùng sánh vai với "Cầm kỳ thư họa thi tửu hoa", vừa thịnh hành trong đời sống của người dân, hóa thành một câu " Củi gạo dầu muối tương dấm trà".

Nên cái gọi là: Nhàn cư vô sự khả bình, nhất nén thanh hương tự đắc văn.

Thùy khởi hữu trà cơ hữu phạn, hành khán lưu thủy tọa khán vẫn.

(Tục ngữ Đài Châu – Chiết Giang)

Bốn người kia cẩn thận uống từng hớp trà, chắc là…không có độc đâu nhỉ?

"Các vị, tại hạ nhất định không quỵt nợ linh thạch các ngươi. Lý Bình An nói.

Bốn người kia chớp chớp mắt, đưa mắt nhìn nhau.

Tên mập cầm đầu nói: "Ta biết Lý huynh không phải loại người thiếu nợ mà không trả, hy vọng huynh không khiến huynh đệ chúng ta khó xử.

"Các vị yên tâm, Lý Bình An ta không phải loại người có nợ mà không trả

Bốn người kia thì thầm thương lượng.

"Làm sao giờ? Theo giấy tờ thì hôm nay là hạn rồi"

"Đúng á, trở về làm sao ăn nói với đại lão bây giờ?"

"Vậy phải làm sao?"

"Chúng ta đã gặp tình huống như thế này bao giờ đâu?" Một người

hoài nghi nói.

“Đánh! Đánh đến khi trả nợ mới thôi”

“Đúng, không trả thì ta chơi chiêu”

Bốn người nhẹ gật đầu.

Nhưng mà….phải tính đến cả chiến lực của Thanh Phong.

“Được thôi, cho ngươi khất thêm nửa năm nữa”

Bốn người kia thông qua thảo luận, cuối cùng cũng nhượng bộ.

“Đa Tạ”

Sau khi tiến bốn người họ, Thanh Phong tò mò đi tới.

“Đồ nhi, sao rồi?”

“Còn sao nữa, thiếu nợ thì phải trả nợ thôi. Lý Bình An thản nhiên nói.

“Trả nợ? Có bản lĩnh cho vay mà còn dám đòi” Thanh Phong lí lẽ ngay thẳng nói.

Lý Bình An cười, phải cố gắng hơn thôi.

Chương 418: Kẻ đa tài

“Soat soat ~”

Lão Ngưu cúi đầu, ăn mì.

Lý Bình An bưng lấy tô mì, ngồi dưới tán cây.

Nhuận Thổ thì gặm trái cây trên cây rơi xuống xuống.

Gió thổi nhè nhẹ, một người một trâu một lửng yên tĩnh ăn một bữa trưa đơn giản.

Không chỉ có bọn họ, xung quanh còn có rất nhiều người khác.

Tụ lại thành tốp ba tốp vườn đào, người thì đánh bài, người thì nhìn đất nhìn mây nói linh tinh, có người lại ngủ gà ngủ gật.

Một lát sau, có người trong môn phái bước tới.

Một tiểu đồng kết tóc cất giọng rao: “Bạch Mã Phong trưởng lão cần người hỗ trợ vận chuyển linh thạch, hai mươi linh thạch một ngày”

“Ta !!”

Đám người chung quanh lập tức vây lại

Hai mươi linh thạch? Thế mà bắt ta lao động tay chân?

Lý Bình An hơi nhíu mày, “Lão Ngưu, đi chúng ta đi xem thử “Ngưu ~”

Qua một ngày.

Kết thúc công việc khuân vác, đám người lê lết bước chân trở về.

Miệng không ngừng mắng.

“Bà nó, tên tiểu trưởng lão này thật chẳng ra gì.

“Có mỗi hai mươi viên linh thạch, mà bắt chúng ta khiêng nhiều gỗ như vậy !”

“Súc sinh !”

Lý Bình An cùng lão Ngưu đi sau lưng bọn họ.

Tay nắm bốn mươi viên linh thạch, lão Ngưu một thân trâu làm phần của hai người. Thêm cả Lý Bình An cũng ra sức làm việc.

Tên tiểu trưởng lão vô lương tâm kia dám cắt xén tiền công của bọn họ.

“Tiền khó kiếm, phân khó ăn ~”

Có người cảm thán một câu.

Lý Bình An rất là tán thành câu nói này.

Không có tiền nửa bước cũng khó đi

Luyện đan, luyện dược đều cần có tài chính mới có thể phát động, vả lại tốc độ thu hồi vốn cũng chậm.

Không thì khám bệnh cho người ta.

Bất quả bây giờ cứ kiếm một ít cái đã, thế là hôm sau Lý Bình An liền tới Tạp Dịch Phong bày sạp. Dựng cờ hiệu lên, phía trên đề bốn chữ.

“Diệu thủ hồi xuân”

Có đệ tử nhìn thấy, “Khám bệnh? Ngươi biết y thuật sao?”

“Có thời gian ở đây mở lán khám bệnh sao?”

Tên đệ tử này như quen thuộc lắm, ngồi xuống, tay còn cầm một túi hạt dưa.

Lý Bình An vươn tay, ý bảo hắn chú ý một chút.

Sau đó xốc lá cờ lên, để lộ ra một có mặt cờ. Phía trên viết: “Thành thạo luyện chế đan dược. “Ngươi còn biết luyện đan?” Tên đệ tử kia sửng sốt. Lý Bình An gật đầu, lạt lật sang mặt cờ khác.

“Giỏi chế dược.

Đệ tử: ….ngươi đúng là toàn diện mà –

Lý Bình An lại vươn tay, lại một mặt cờ khác.

“Mài dao, mài kéo, xoa bóp, dọn vệ sinh…”

Tên đệ tử hít sâu một hơi, trịnh trọng cúi đầu chào Lý Bình An.

“Bội phục !”

Nhưng mà, qua hai ngày liên tiếp mà thu nhập không khá khẩm là bao. Ừm, thôi đến Công Thiện Các nhận nhiệm vụ vậy.

Lý Bình An nghĩ như thế.

Công Thiện Các.

Công Thiện Các có năm tầng, treo biển phân theo cấp bậc từ thấp đến cao.

Trong thời gian này, rất nhiều người đến Công Thiện Các.

Bảng nhiệm vụ không ngừng thay đổi, khiến người ta hoa mắt.

Lý Bình An định chọn mấy nhiệm vụ ít việc mà tiền nhiều.

Nhưng hiển nhiên làm gì có kèo ngon như thế.

Lý Bình An nghiêng đầu, bắt gặp một thân áo đỏ, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhàn.

“Là Vân Thư sư tỷ.

“Vân Thư sư tỷ tới.

Người như Vân Thư, vừa xuất hiện là khiến người khác phải chú ý.

“ Sư huynh lâu lắm rồi không thấy ngươi đến đây.

Vân Thư bất ngờ nói.

“Thiếu tiền thôi. Lý Bình An trả lời cực kỳ thẳng thắn.

“Ta vẫn còn một ít linh thạch, nếu cần ta có thể cho huynh mượn”

“Không cần vội đâu, sớm muộn cũng phải trả mà.” Lý Bình An thuận miệng hỏi, “Dạo này có nhiệm vụ nào có nhiều tiền thù lao không?”

Vân Thư hơi do dự, “Trong tay ta quả thật có một nhiệm vụ, tuy vây nhiệm vụ này có chút đặc

biệt.”

Lý Bình An hứng thú.

Vân Thư nhìn thoáng xung quanh.

Lý Bình An: “Ngươi có rảnh không? Chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh tâm sự”

“Tốt”

Vân Thư vui vẻ gật đầu.

“Hộ tống công chúa Nguyệt Luân Quốc?”

Vân Thư giải thích: “ Ừm, quan trọng là quan hệ của Nguyệt Luân Quốc với Đại Tùy không tốt, lúc trước Nguyệt Luân Quốc nương nhờ Đại Vũ.

Sau khi Đại Vũ bị diệt vong, Đại Tùy đem quân đánh chiếm Nguyệt Luân Quốc.

Nguyệt Luân Quốc, nằm phía tây bắc Đại Tùy.

Nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, chính do là nước nhỏ nên không

thể không phụ thuộc vào các nước khác.

Lúc trước thì nương nhờ Đột Quyết, sau đó là Đại Vũ.

Bây giờ lại muốn núp dưới bóng Đại Tùy, thế như bọn họ đã đánh giá thấp lòng tham của Đại Tùy rồi.

“Mẫu phi của vị công chúa này lúc trước có quen biết sư phụ ta, cho nên nhờ Thục Sơn giúp hộ tống nàng về Nguyệt Luân”

“Hiểu. Lý Bình An gật đầu. “Thù lao thì sao?”

Vân Thư nói một con số.

Lý Bình An yên lặng nhấp một miếng trà.

Thầm nghĩ: “Lắm tiền nhiều của !”

Vân Thư nói tiếp: “Một nửa thù lao do sư phụ ta chi trả, sư phụ vốn muốn đích thân đưa tiểu công chúa về nước, nhưng mà tông môn lại có nhiệm vụ quan trọng.

Nàng không thể không đi, thế là giao chuyện này cho ta”

Lý Bình An hiếu kỳ nói: “Nghe ra thì nhiệm vụ này không có gì khó, một mình người nhận thù lao không phải tốt hơn sao?”

Một tiểu công chúa của một nước nhỏ, cũng không phải hoàng tử sợ bị tính kế tranh đoạt vương vị. Vả lại thù lao còn nhiều như thế.

Vân Thư không nói, Lý Bình An còn tưởng có ẩn tình gì trong đó.

Hẳn là có âm mưu gì?

Bất quá, rất nhanh hắn đã phản ứng lại.

Là Vân Thư muốn trả món nợ ân tình cho hắn.

Do dư một hồi, hắn liền đáp ứng.

“Bao giờ xuất phát?”

Vân Thư sửng sốt, ngẩng đầu nháy mắt mấy cái: “….Ngày kia”

“Vậy ta về chuẩn bị một chút”

Vân Thư nhắc nhở: “Đúng rồi sư huynh, đến lúc đó chúng ta phải che giấu thân phận đệ tử Thục Sơn, không thể để người ngoài biết.

Lý Bình An gật đầu: “Hiểu rồi”

Dù sao cũng là đến nước địch làm việc, đương nhiên phải khiêm tốn rồi.

Nếu bị người ta biết rồi lợi dụng, mặc dù Đại Tùy sẽ không làm gì đâu, nhưng chung quy vẫn rất phiền phức.

Tạm biệt Vân Thư, Lý Bình An liền quay về mang theo một số vật dụng.

Coi như là ra ngoài dạo vài vòng, còn có thể trả tiền nợ.

Một công đôi việc

Chương 419: Thất kiếm hạ thiên sơn

1481 chữ

Chung quanh tĩnh lặng như tờ, từng tia sáng nổi lên nơi phía đông chân trời, trời hiện sắc trắng như bong bóng cá.

Không gian xung quanh đẹp tựa một bức tranh thủy mặc nhạt màu, tràn ngập hương cỏ xanh tươi

mát.

Trên đường núi, có một cỗ xe bò đang thong thả rảo bước xuống núi.

Vải đen che khuất khung cảnh trong xe, chỉ nhìn thấy người đánh xe.

Mặc một thân áo xanh, chân lên đôi giày Tiêu dao gấm đen.

Đầu đội một chiếc mũ rộng vành, mặt trắng noãn.

Lý Bình An hít hà hương vị của núi rừng, cảm giác tươi mát từ mũi truyền lên não. Trong xe ngựa có hai người.

Một nữ nhân mặc áo đỏ đang nhắm mắt dưỡng thần, chính là đệ tử Thục Sơn Vân Thư.

Đối diện với nàng là một cô bé gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, đôi mắt ngập nước. Khoanh tay, phồng má nhỏ, cảnh giác nhìn chằm

chằm Vân Thư.

Ngoài ra, bên cạnh nàng còn có một con vật nhỏ.

Hình dạng rất giống một con lửng mật.

Cô bé kia tò mò nhìn chằm chằm con vật nhỏ này, không nhịn được vươn tay sờ.

Lông mềm quá –

Bỗng nhiên Nhuận Thổ mở mắt, giương mắt nhìn kỹ cô bé này.

Cô bé trừng mắt nhìn lại, cong miệng cười, “Chào người ”

“Chào ngươi” Nhuận Thổ đáp lại.

Cô bé: ....

ΣTO ”

Nói chuyện…nói chuyện? Sao nó có thể nói chuyện được chứ?

Cô bé giật nảy mình.

Nhuận Thổ lười biếng ngáp một cái: “Thiếu hiểu biết.

Chương 419; Thất kiếm hạ thiên sơn

Phía trước đã là biên giới Đại Tùy.

Gió tuyết quấn thân, phía trước có một đội xe ngựa xuất hiện.

Đội xe ngựa kia phát hiện đám người Lý Bình An, không do dự thúc ngựa chạy tới.

Lao nhanh nhất là một con ngựa đen, đen xì từ đầu đến chân.

Toàn thân nguyên một màu đen, cao to vạm vỡ, thần tuấn dị thường.

Lý Bình An nói: “Chúng ta là khách du lịch, mong các vị tạo điều kiện cho

Nói rồi, liền đưa ra chứng từ mua từ chợ đen.

Trên đó có quan ấn của Đại Tùy, cũng ra gì phết.

Kỵ binh cầm đầu đón lấy rồi nhìn thử, hơi nhíu mày.

Lại quay sang đánh giá Lý Bình An một phen.

Đám kỵ binh đứng sau hắn nắm chặt vũ khí trong tay, chỉ chực động thủ, căng như dây cung.

Chỉ chờ một tiếng hạ lệnh, bọn họ sẽ tấn công.

Yên lặng hồi lâu, xung quanh chỉ có tiếng gió tuyết thét gào.

“Trời rét gió lạnh, đi đường cẩn thận.

Lý Bình An cười: “Các vị vất vả rồi, cáo từ”

Sau khi tạm biệt đám kỵ binh, bọn họ coi như đã hoàn toàn rời khỏi Đại Tùy.

Sau khi bọn họ rời đi.

Một gã kỵ binh trẻ mới hỏi: “Giấy thông quan kia có vấn đề sao?”

“Ừ! Là giả”

“Giả? Vậy sao lúc này không ngăn cản bọn họ?”

“Phí lời, ngươi có nhìn thấy không? Trời đông rét buốt thế này chúng ta mặc năm sáu lớp quần áo còn cảm thấy lạnh.

Thế người kia chỉ mặc mỗi tấm áo xanh mỏng manh, xe trâu chạy qua trận tuyết lớn, mà xe ngựa của chúng ta gần như không đuổi kịp họ.

Điều đó chứng tỏ hắn là người tu hành, không cho đi cũng chẳng được.

Lão Ngưu chạy một mạch hơn hai mươi dặm.

Mãi đến bên hồ sông băng mới dừng lại.

Vân Thư dẫn đầu, bước xuống xe.

Theo sau là một cô bé mặc áo hồng nhạt, nàng mặc một chiếc váy vải, nhìn dáng vẻ cùng lắm chỉ mười hai mười ba tuổi, cực kỳ đáng yêu.

Đó là công chúa Nguyệt Luân Quốc, Nhược Vân công chúa.

Lý Bình An khoan một lỗi trên sông băng, câu được ba con cá lớn liên tiếp.

Bảo lão Ngưu nấu một nồi canh cá thơm ngon, thêm vào một ít lạc, bánh canh, và một ít tương đậu do hắn chưng.

Nhược Vân nếm thử một miếng, cảm thấy tươi mát ngon miệng.

Thịt cá vừa mảnh vừa mềm, ngon chết đi được.

Ba người một trâu một lửng uống no canh xong, vừa ngồi nghỉ ngơi vừa tám chuyện.

Nhuận Thổ hỏi công chúa là làm công chúa rất sung sướng đúng không? Muốn ăn gì thì ăn, muốn đi đâu chơi thì đi đó chơi?

Nhược Vân nghiêng đầu nghĩ một hồi, nói thật ra không giống với những gì Nhuận Thổ tưởng tượng.

Công chúa có rất nhiều quy tắc phải làm theo, sau đó bèn giới thiệu một tràng.

Một cô bé và một con lửng trò chuyện rất ăn ý.

Nhuận Thổ mắc chứng gặp ai là chém gió trong truyền thuyết, nói chuyện với ai nó cũng có thể bịa chuyện cho người ta nghe được.

Nơi xa, có một gã dẫn theo một cô bé đến gặp bọn họ.

Gã kia chỉ dám đứng cách bảy, tám bước không dám lại gần.

Hắn quỳ xuống, nhìn Nhược Vân nói: “Tham kiến công chúa điện hạ

Cô bé đứng bên cạnh hắn cũng làm động tác như vậy.

Nhược Vân mắt lóe sáng: “Vương thống lĩnh, A Ngọc.”

Lý Bình An tháo mũ xuống, “Ngươi là?”

Gã chắp tay, “Tại hạ là phó thống lĩnh cấm quân của Nguyệt Luân Quốc, Vương Sơn, đây là con gái của ta A Ngọc, phụng mệnh đến đây đón công chúa”

“Chỉ có hai người thôi sao?” Nhuận Thổ thấy hơi nhàm chán hỏi.

Công chúa quay về, phải có cả đoàn người đến đón chứ?

Gã cười ngại ngùng, “Nơi này không phải địa bàn của Nguyệt Luân Quốc, thật sự không dám đánh trống khua chiêng phái nhiều người đến đón.”

Lý Bình An gật đầu tỏ ý hiểu, Nguyệt Luân Quốc tình thế bấp bênh, huống chi chỗ này còn thuộc nước khác.

Thế là, đoàn đội có thêm một đôi cha con.

Vương Sơn là võ phu, dắt ngựa đen.

Cô

nuong tên A Ngọc kia, vừa là con gái của hắn vừa là cung nữ theo hầu Nhược Vân công chúa từ

nhỏ đến lớn.

“Các hạ là người ở đâu?” Vương Sơn hỏi.

“Đại Tùy”

“Tiên sinh cũng là người tu hành?” Vương Sơn lại hỏi.

“….Coi là vậy đi”

Vương Sơn liếc nhìn Vân Thư, đây là một cô nàng khiến người ta không thể rời mắt.

Chẳng qua, Vương Sơn chỉ nhìn thêm vài lần mà thôi.

Theo thông tin hắn nhận được của tình báo, hai người này là tiêu sư của Tiêu cục.

Nhưng nhìn tác phong, rõ ràng không phải tiêu sư bình thường.

Bọn họ không nói thân phận của mình, Vương Sơn cũng không tiện hỏi.

“Lửng này biết nói chuyện?”

A Ngọc lớn hơn Nhược Vân bốn tuổi, nhìn nhiều biết nhiều, cũng là người tu hành.

Cho nên khi thấy Nhuận Thổ biết nói chuyện, nàng không bất ngờ

cho lắm.

“Nè, yêu quái các ngươi tu hành bằng cách nào vậy?” A Ngọc hỏi.

Nhuận Thổ trợn mắt nhìn nàng.

“Nè, ta đang nói chuyện với ngươi đó !” A Ngọc chống eo.

Nhuận Thổ hừ một tiếng, “Ngươi chẳng có tí lịch sự nào cả, ta có tên không phải tên là “Nề””

“Ui, yêu tinh như ngươi mà cũng có tên sao?”

Nhuận Thổ bực mình, “Tên ta do đại ca ta đặt cho, ngươi mới không có tên ý”

“Vậy ngươi tên là gì?”

“Nhuận Thổ?”

“Tên gì lạ vậy?”

Nhuận Thổ cắn chặt răng, dáng vẻ như muốn đánh nàng.

A Ngọc cười, lật tay áo, sờ đến cây đao bên hông.

“Vừa hay, ta còn chưa đánh với yêu tinh bao giờ. A Nhược nóng lòng muốn chiến.

“Nhuận Thổ”

Lúc này, tiếng Lý Bình An truyền đến.

Nhuận Thổ hậm hực nghiến răng, sau đó chạy đi.

A Ngọc chậc một tiếng.

Lão Ngưu giao xe nặng cho ngựa của Vương Sơn.

Nhuận Thổ ngậm cọng cỏ, chạy đến phía đằng trước, tâm trạng không vui vẻ ban nãy sớm đã tan biến từ lâu.

Lý Bình An ngồi trên lưng lão Ngưu, kéo đàn Nhị.

Nhược Vân ngồi trong xe ngựa.

Vương Sơn đánh ngựa, bước đi trầm ổn.

A Ngọc đi cuối cùng, dường như đang đề phòng bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đánh lén.

Vân Thư cũng đi cuối cùng.

Lý Bình An bỗng bật cười, sao có cảm giác giống thất kiếm hạ thiên sơn thế nhỉ.

Đưa tay, đón lấy bông tuyết.

Vui thật chứ, cũng không biết đoạn sau của cuộc hành trình có xảy ra chuyện gì vui vẻ không.

Chương 420: Gió tuyết

1277 chữ

Tuyết nhỏ mịt mù mang theo một loại mỹ cảm.

Từng bước chân in hằn trên tuyết.

Lý Bình An giữ chặt mũ cỏ, bảo người phía sau phải đi nhanh lên.

Nhìn tình hình có vẻ như tuyết ngày một lớn hơn rồi.

Thế là, đám người tăng nhanh bước chân.

A Ngọc hỏi Nhược Vân công chúa ngồi trong xe ngựa có lạnh không?

Nhược Vân ôm lò sưởi tay, lắc đầu khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng xinh xinh.

A Ngọc tính cách hoạt bát, hơi cẩu thả.

Một đường này cứ hỏi mãi Lý Bình An và Vân Thư về chuyện tiêu cục.

“Trước đó ta có gặp một đội áp tiêu, bọn họ nói gì mà mang cổ, rừng ngựa ha…..hình như là tiếng lóng, nó có nghĩa là gì thế?”

Vân Thư ấp úng trả lời: “... Thì là…chậc…trong rừng có ngựa… “Đại khái có nghĩa là trong rừng có giặc.

Lý Bình An đi trước, đầu cũng không ngoảnh lại nói.

Vân Thư thầm thở dài.

“Ồ ~ vậy “Đường sáng” có nghĩa là gì?”

“Trời tối rồi, nên làm việc thôi”

“Lưu đinh thì sao?”

“Một người, dễ ra tay.

Lý Bình An trả lời cực kỳ trôi chảy.

Chờ sau khi A Ngọc đi khỏi.

Vân Thư tiến lại gần, cười nói: “Sư huynh, ngươi nói dối hay lắm, rất giống”

Nàng nhớ tới một câu sư phụ đã từng nói, nói dối mà mặt không một tí đỏ. Ai ngờ Lý Bình An lại nói: “Không phải nói dối đâu”

“Đây đều là tiếng lóng trong ngành

“Vậy sao ngươi biết?” Vân Thư tò mò hỏi.

Lý Bình An cười nhạt, “Xông xáo giang hồ bao nhiêu năm, những thứ này mà không biết chẳng phải toi công sao.”

Qua một ngày, tuyết rơi nặng hạt.

Tuyết rơi nặng trĩu cành cây, phát ra tiếng kêu “ Răng rắc răng rắc”.

Tuyết ngày một lớn, hoa tuyết bay nghiêng nghiêng theo gió, như một mảnh thác trắng từ trên trời đổ xuống.

Thời tiết này đóng băng người cũng được

Thi thoảng sẽ nhìn thấy vài xác động vật đóng băng.

Vương Sơn thở ra một hơi nóng, bước đi càng nặng nề hơn.

Quay đầu nhìn xem con gái mình.

A Ngọc cũng là người tu hành, là một hạt giống tập võ.

Nhưng vì tuổi quá nhỏ, bây giờ vẫn chỉ là võ phu Nhất cảnh..

Gió tuyết đổ xuống thân, chỉ cảm thấy như lưỡi dao sắc nhọn.

“A Ngọc, ngươi vào trong đi, ngoài này lạnh lắm.

Ôm lò sưởi trong tay, Nhược Vân khuôn mặt đỏ ửng gọi A Ngọc vào trong ngồi.

A Ngọc quật cường lắc đầu, thân là tỳ nữ sao có thể ngồi cùng kiệu với chủ.

“Ta vẫn có thể kiên trì”

Vương Sơn nhìn con gái mình, thầm thở dài.

Vốn dĩ, nửa năm trước A Ngọc có cơ hội bước lên võ đạo Nhị cảnh.

Võ phu nhập cảnh, chủ yếu dựa vào giết chóc và khổ luyện, nói trắng ra là khí thế.

Mà A Ngọc từ nhỏ dựa vào thiên tư quen rồi, chỉ thiếu vài phần dũng khí quyết tâm, dẫn đến nửa năm trước phá cảnh thất bại, nên giờ hẵng còn bận tâm.

A Ngọc thở ra một hơi lạnh, khó khăn lê bước chân.

Hàn khí nhập thể, nếu như để đó phát triển thành bệnh thì không tốt.

Vương Sơn thương con gái mình, lại biết A Ngọc rất coi trọng quy củ, không thể ngồi cùng một kiện

với công chúa.

Thế là, đi lên nói với Lý Bình An: “Lý tiên sinh, con ta sắp không đi được nữa, có thể để trâu của ngươi cõng nàng không?”

Lý Bình An hơi nghiêng đầu nhìn, cười mỉm nói: “Ta thấy nàng vẫn có thể tiếp tục được một lúc nữa”

“….Ừm…Lý tiên sinh…nói thật với ngài, nửa năm trước con gái ta mắc bệnh.

Cơ thể suy yếu, ngài để con bé nghỉ một lúc trên lưng trâu có được không?”

Vương Sơn vốn tưởng nói đến thế này rồi, người kia sẽ không thể tiếp tục từ chối.

Dù sao, chỉ để trâu cõng nàng một đoạn thôi mà, có phải chuyện gì to tát đâu.

Lý Bình An vẫn hời hợt nói: “Nàng vẫn có thể kiên trì, với nàng mà

nói tiếp tục kiên trì là một chuyện

tốt.”

Vương Sơn nhíu mày.

“Cha, không cần xin hắn, ta vẫn chưa tàn phế mà !”

Lúc này, A Ngọc đột nhiên vượt lên trước, kéo tay áo Vương Sơn.

Tinh thần quật cường, dường như đang cố chứng minh mình có thể, bước từng bước dẫn đầu.

Lý Bình An gật đầu, đánh giá một câu: “ Đúng là một cô nương có kiên cường có lòng tự trọng” Vương Sơn không nói gì thêm, trong lòng thầm oán trách.

Hắn thầm trách Lý Bình An quá keo kiệt, cho con gái mình cưỡi nhờ trâu một tí thì có làm sao? Có phải lấy trâu của hắn luôn đầu mà.

Lý Bình An lại chẳng để ý đến tâm tình của hắn, nhìn bóng lưng quật cường của A Ngọc, bỗng mỉm

Thầm nói nhỏ, “Ừm, là một hạt giống tốt. Chỉ là có chút đáng tiếc…”

Vương Sơn định lên cõng con gái, A Ngọc quyết chối cho bằng được, không muốn bị người ta chê cười.

Cắn chặt răng, tiếp tục bước từng bước.

Cứ thế đi được một ngày, phía trước xuất hiện một ngôi chùa cổ rách nát.

Bọn họ vội vàng tiến vào.

Lý Bình An cầm quyển sổ nhỏ, để lão Ngưu mài mực,

bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

Hắn thích du sơn ngoạn thủy, mỗi lần đến những nơi phong cảnh đẹp, bèn ghi chép lại.

Vân Thư hiếu kỳ nhìn hắn, bật cười.

Trong quyển sổ không chỉ có chữ, còn có cả tranh vẽ. Sư huynh viết chữ đẹp, nhưng vẽ thì buồn cười quá.

Cha con nhà họ Vương ngồi một bên, đốt lửa trại.

A Ngọc vội nhích lại gần sưởi ấm, môi trắng bệch, bởi vì vừa phải duy trì nhiệt độ cơ thể, vừa phải đi đường.

Với tu vi của nàng có thể kiên trì đến hiện tại, quả thực không dễ dàng.

Vương Sơn lấy lương khô ra, chia cho mọi người.

Từ khi xảy ra chuyện kia, Vương Sơn không còn nhiệt tình với Lý Bình An. A Ngọc càng chẳng để ý đến hắn.

Lý Bình An vừa nhai lương khô, vừa uống nước nóng.

Lại lấy hồ lô nhỏ được mài sáng bóng bên eo, nhấp một ngụm rượu. "Mùi ghê quá"

A Ngọc hừ một tiếng, ghét bỏ dịch sang bên cạnh.

Lý Bình An cười nói: "Ngươi uống rượu bao giờ chưa?"

"Rượu? Ta ba tuổi đã có thể uống rượu rồi, được chưa? Rượu của ngươi mùi ghê quá, vừa biết đã chẳng phải rượu ngon.

"Nói khoác" Lý Bình An lắc đầu nói, " Sao ngươi không nói là mình uống rượu mà lớn"

A Ngọc lườm Lý Bình An, định đoạt hồ lô rượu trong tay hắn.

Lý Bình An cũng không ngăn cản, mặc cho nàng cướp, ngửa đầu uống một hớp lớn. "Khụ khụ khụ !

Uống một ngụm lớn như muốn phun hết ra.

A Ngọc ôm cổ, thế này mà là rượu à? Lửa mới đúng.

Thở phì phò, vội vàng uống một ngụm nước cho bớt cay. Lý Bình An lấy lại hồ lồ rượu, có ý chê, nói: "Lãng phí quá.

Chương 421: Được Đại tạo hóa

"Rượu gì khiếp quá vậy !?"

A Ngọc lau khóe miệng, uống từng ngụm từng ngụm nước nóng.

Liên tục ho khan, Vương Sơn lo lắng lại gần con gái, nhìn Lý Bình An oán trách.

Võ phu chưa đạt tới một cảnh giới nhất định, không được phép uống rượu.

Cho nên từ nhỏ đến giờ Vương Sơn chưa từng cho con gái uống rượu, cho nên hắn chỉ nghĩ đây là phản ứng thông thường thôi, dù sao con gái mình cũng mới uống rượu lần đầu mà.

“Khụ khụ khụ.”

A Ngọc hít một hơi lạnh: “Rượu này khó uống quá.

“Ngươi uống thêm nước đi” Vương Sơn nói, “Sau này còn dám uống linh tinh nữa hay không” “Hắn cho ta uống mà? A Ngọc oan ức nói.

Trời tối dần.

Ban đêm hàn phong như một con rồng đang rống giận, dốc hết sức mà điên cuồng phát tiết. Trong chùa hai đống lửa tỏa ra hơi nóng, ánh lửa in lên tượng Phật nhìn có chút dọa người. Vân Thư ngồi trong góc nhắm mắt dưỡng thần, quan tưởng tu hành.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ vừa dựa vào nhau ngủ ngáy khò khò, vừa nói linh tinh.

Vương Sơn đứng trên một chỗ trống, luyện quyền.

Thi thoảng có gió lạnh phất qua góc áo, khiến góc áo hắn bay bay.

A Ngọc nằm co ro, run lẩy bẩy.

Dường như nàng đang gặp ác mộng, đầu đầy mồ hôi, làn da đỏ ửng, dáng vẻ giống đang ngồi trong nhà tắm hơi.

Thế nhưng nàng cảm thấy lạnh lắm, nhất thời không phân biệt được là lạnh hay là nóng.

Vương Sơn lúc này cũng phát hiện con gái mình bất thường.

“Con gái! Con gái!”

Gọi hai tiếng cũng không thấy nàng phải ứng lại.

Nhìn lại trạng thái này của A Ngọc, thầm kêu một tiếng hỏng rồi. Phỏng chừng là bị nhiễm gió tuyết.

Lúc này, hắn cởi áo ra đắp lên cho A Ngọc.

Đang định độ chân khí cho nàng.

“Đừng làm gì cả, vất vả lắm mới tới được bước này.

Đột nhiên thấy tiếng ai vang bên tai.

Vương Sơn quay đầu nghi ngờ nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An uống từng hớp nhỏ, nói xong câu này liền không nói thêm gì nữa.

Vương Sơn mặc dù là người thô lỗ, nhưng cũng có thể hiểu được vài phần trong câu nói của hắn.

Trong lòng lại lo lắng, tâm thần bất định, mơ hồ cảm thấy người này nói có đạo lý.

Chùa cổ về đêm có hơi đáng sợ.

Bên ngoài trời tối đen như mực, khiến người ta có cảm giác bị đè nén.

Một đêm đã qua.

Tuyết lớn hơn, phủ kín ngôi chùa trong một mảng mây mù.

Có lúc có cảm giác như đang ở trên Thiên Cung, nhiệt độ càng ngày càng thấp, cả một vùng núi chìm trong chết chóc, không có một chút sự sống.

“A Ngọc, ngươi…ngươi sao rồi?”

Tỉnh lại sau giấc ngủ, A Ngọc cảm thấy mình như sống lại lần nữa.

Toàn thân ướt đẫm mồ hôi, giống như vừa ngâm mình trong nước.

Trên gương mặt vừa nóng vừa lạnh của nàng nổi lên một mảng đỏ, tựa như ánh mắt trời chiếu rọi trời đông.

“A Ngọc, không sao chứ?”

“Cha, ta đói”

“Dói sao?”

“An com.”

Vương Sơn vội vàng lấy lương khô cho nàng ăn,

Ai ngờ A Ngọc ăn một mạch hết mười mấy cái bánh nướng, năm bát cháo, lại uống thêm ba bát nước nóng.

Ăn xong mới thở ra một hơi thật dài, “Cha, tại sao ta lại cảm thấy mình rất đói nhỉ?” Vương Sơn vô thức liếc nhìn Lý Bình An, cũng không nói gì thêm.

“Đói thì ăn thêm thôi con

Ngày thứ ba, đội ngũ tiếp tục xuất phát.

A Ngọc phát hiện thân thể của mình nhẹ tênh, đi trên tuyết dày cũng không còn cảm thấy tốn sức

như lúc trước.

Nàng nói phát hiện này của mình cho cha nghe.

Vương Sơn nhìn gương mặt tươi cười vui sướng của con gái, bỗng giật mình.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An chẳng biết lấy đâu ra một nhánh cây nhỏ, ngậm lên miệng, hình như không hề chú ý đến bên này.

Đến đêm, Vương Sơn vội vàng kéo con gái A Ngọc sang một bên, cẩn thận kiểm tra thân thể nàng một phen.

Không kiểm tra thì không sao, kiểm tra một cái quả thật vô cùng ngạc nhiên.

Nếu nói thân thể võ phu của A Ngọc trước đây như một ngọn núi hoang dã.

Thì bây giờ lại được một luồng sức mạnh kỳ diệu, thất khiếu đã được đả thông, trừ khử vụ khí ẩn nấp trong khiếu huyệt.

Chỉ nhìn cả người thôi đã thấy, lục phủ ngũ tạng, mỗi một thớ thịt mạch máu đều như một ngọn núi hùng vĩ kiên cố.

Càng kiến cố hơn, càng ổn định hơn, khi vận chuyển nội lực càng có thêm một loại ý cảnh huyền diệu, một nguồn năng lượng hoành tráng đang dao động, không ngừng tăng lên.

Vương Sơn rất chấn kinh, sợ có chỗ sơ xuất.

Vội vàng cẩn thận kiểm tra lại một phen, cứ như thế qua ba bốn lần.

A Ngọc hơi mất kiên nhẫn, “Cha, sao rồi?”

Vương Sơn nhất thời không nói nên lời, lau mặt một cái, hồi lâu sau thở ra một hơi.

“Ngọc Nhi, Ngọc Nhi…ngươi…ngươi đạt được Đại tạo hóa rồi !”

“Tạo hóa gì cơ?”

A Ngọc hơi buồn bực.

Nàng chẳng cảm thấy cơ thể mình có gì thay đổi, có thì chỉ cảm thấy hôm nay bước nhẹ hơn thôi.

Vương Sơn lúc này có ngốc cũng hiểu được có chuyện gì xảy ra.

Vốn định kéo con gái đi tìm Lý tiên sinh, nói lời cảm tạ.

Nhưng lại nghĩ lại, chợt dừng bước.

“Cha, cha sao vậy?”

“Không sao, Ngọc Nhi con đạt được Đại tạo hóa rồi.

“Các gì mà Đại tạo hóa?” Ngọc Nhi vẫn không hiểu cha mình đang nói gì.

Chẳng qua cảm thấy cha hơi lạ, giống như có chuyện gì vui lắm.

Thực tế chuyện này với Vương Sơn hay với A Ngọc đều là một chuyện cực kỳ vui mừng.

Hồi trước Vương Sơn có nghe giám chính trong cung nói, đứa nhỏ A Ngọc này có thiên phú.

Nhưng nếu muốn trở thành võ phu Tam cảnh, vẫn còn thiếu vài thứ.

Mà bây giờ, tất cả những chỗ thiếu sót đều đã được bù đắp.

Vương Sơn trịnh trọng nói với con gái mình: “Về sau không được vô lễ với Lý tiên sinh. “Vâng” A Ngọc kinh ngạc gật đầu.

Lại qua hai ngày, gió tuyết đã nhỏ đi nhiều.

Cuối cùng cũng thấy nơi có người ở, Vương Sơn tới đó mua vài quả dưa.

Chia cho đám người trong đội, chỉ có dưa của Lý Bình An và Nhược Vân là to hơn.

Lý Bình An cảm nhận được thiện ý của Vương Sơn, cười.

Cắn mạnh một miếng, ngọt thật.

Vương Sơn cẩn thận cười.

Nhuận Thổ không hiểu cho lắm, rõ ràng mấy hôm trước cha con nhà họ Vương rất lạnh nhạt với bọn

Không biết hai ngày này đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên lại có thiện ý hơn.

Đặc biệt là Vương Sơn kia, ánh mắt hắn nhìn đại ca hơi đáng sợ.

“Đại ca, bọn họ bị sao thế?” Nhuận Thổ hiếu kỳ hỏi.

Lý Bình An cười: “A Ngọc kia là một hạt giống tốt, tiện tay điểm hóa thôi.

“Ồ ~” Nhuận Thổ khó hiểu nói, “Nha đầu đó ngông lắm, chẳng phải người tốt lành gì sao còn giúp nàng?”

Lý Bình An cười vuốt đầu nó, “Nhuận Thổ, ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Tuổi của ngươi làm ông nội của nàng cũng được. Cần gì phải so đo với một tiểu cô nương”

Nhuận Thổ phồng má, “Nói linh tinh thôi, ta cũng không có ý gì khác.

Lý Bình An thật sự không quan tâm đến chuyện Vương Sơn và A Ngọc hiểu nhầm mình, mình lớn thế này rồi, bọn họ mới có từng ấy tuổi.

Ai lại so đo với trẻ con cơ chứ, mình cũng chỉ là thấy A Ngọc có thiên phú võ đạo.

Nếu không chỉ điểm, quả thực sẽ lãng phí một hạt giống tốt.

Nhuận Thổ hỏi: “Đại ca, theo cước trình của chúng ta bao giờ mới tới được Nguyệt Luân Quốc?”

“Theo tốc độ này, phỏng chừng phải hơn một tháng”

“Trời toàn tuyết thôi, chả có gì khác chán lắm. Nhuận Thổ oán than.

Lý Bình An thì nói: “Vừa đi vừa nghỉ, mưa hay nắng, tuyết hay sương mù cũng đều là cảnh đẹp

Chương 422: Trảm yêu

Bình minh tới lặng lẽ như một cô nương to xác ngại gặp người. Chưa được bao lâu đã lặng lẽ đi mất.

Đoạn đường này, gặp núi qua núi, gặp nước lội nước.

Đi từ đêm đến khi trời sáng, lại đi từ bình minh đến khi tối mịt.

Chuyến đi này vừa mở mang kiến thức về phong tục con người những nơi mình đi qua, vừa được gặp rất nhiều người thú vị.

Lý Bình An ghi chép tường tận mỗi ngày trời ra sao, gặp người như thế nào, đi qua những nơi nào.

Thậm chỉ còn ghi lại những gì mình chứng kiến, hành động hành vi, và cả suy nghĩ, cảm nhận của mình.

Nghĩ sau này nếu hết thú vị thì mình lôi ra giở vài trang, hồi tưởng lại cũng vui.

Sau này lại gặp một ngôi miếu hoang, xung quanh thi thể nằm ngổn ngang.

Có nam có nữ, chắc chắn là một thương đội không may gặp phải đám thổ phỉ ác độc, vào đây trốn không ngờ lại bị bọn chúng tàn sát.

Lý Bình An mai táng bọn họ, lúc trước có một khoảng thời gian hắn học kinh văn từ chỗ Trường Thanh hòa thượng.

Cũng không biết mình có niệm đúng hay không.

Đây là lần đầu tiên Nhuận Thổ ra khỏi biên giới Đại Tùy, để lại cho nó rất nhiều ấn tượng sâu sắc. Đại Tùy và bên ngoài Đại Tùy như hai thế giới khác biệt.

Ở Đại Tùy có rất ít tu sĩ dám làm bậy, còn có những nơi ra lệnh không cho phép tu sĩ Ngự không phi hành.

Hầu như không có ai dám làm trái lệnh cấm, nhưng ngoài Đại Tùy thì

khác bọn tu sĩ này dường như vô pháp vô thiên.

Ở trong thành, bọn họ nhìn thấy một trận thảm kịch của nhân gian.

Người trong thành vẻ mặt chết lặng, tiều tụy xác xơ.

Trong thành có một tòa kiến trúc rất cao, thoạt nhìn giống như một tòa cung điện.

Chắc chắn ở trong cung điện không phải là hoàng đế, mà là một con yêu tinh ăn cắp hoàng vị.

Ăn thịt người, nghe nói ngày nào cũng phải ăn.

Ba phần dân chúng trong thành đều bị nó ăn thịt.

Sau khi Vân Thư nghe thấy chuyện này, máu nóng dồn lên não.

Đem theo bội kiếm, đêm đến tìm đến con yêu tinh kia, chém đầu nó rồi xách về.

Những nước nhỏ gần biên thùy này, bởi vì địa thế phức tạp, giao thông bất tiện, rất hiếm khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Không đến một ngàn, cũng phải tám trăm.

Muốn quản cũng không quản được, phức tạp nhất là thay đổi vận mệnh của một nước nhỏ, không biết phải gánh vác bao nhiêu nhân quả.

Vậy nên chỉ đành nhắm một mắt mở một mắt.

Sau khi yêu quái chết, bách tính trong thành đa phần đều đã tập mãi thành quen, vẫn xơ xác như

Trên đường gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, tiêu diệt yêu tinh tác oai tác quái.

Nhưng chưa được bao lâu, từ nơi nảo nơi nào lại xuất hiện một tên ác nhân, chẳng khác yêu quái là

bao.

Khi đến sông Vĩnh Định, lại gặp một đám thổ phỉ đang chặn đường làm nhục mẹ con kia, sau đó bị A Ngọc ngăn lại

Một quyền một cước đá cho bọn chúng ngã sõng soài trên đất.

Hôm đó bọn họ đi vào một ngôi miếu Văn Thánh vắng vẻ không người nghỉ chân, xung quanh hai mươi dặm không nhìn thấy bóng người.

Kỳ quái hơn là, bên trong ngôi miếu lại sạch sẽ lạ thường.

Khi bọn họ đang tò mò, đột nhiên có một con chó vàng rất to mặc quần bước đến.

“Các ngươi là ai vậy?”

“Yêu quái!”

A Ngọc theo bản năng tiến lên đứng trước Nhược Vân công chúa.

“Các ngươi xông vào nhà ta, còn gọi ta là yêu quái, có nói lý hay không?” Chó vàng nói tiếp. Vương Sơn nắm chặt nắm đấm, phóng khí, dáng vẻ lúc nào cũng có thể động thủ.

Chó vàng sợ hãi lùi lại một bước: “Ngươi…Ngươi muốn làm gì?”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, chúng ta chỉ đi ngang qua đây thôi. Lý Bình An trấn an nó.

Chó vàng nhìn Lý Bình An rồi lại nhìn sang mấy người khác.

Hiển nhiên là không muốn cho bọn họ vào rồi, nhưng mà lâu lắm rồi không thấy người tới đây. Những người này chắc chắn không phải người thường, không thể trêu chọc bọn họ được, đành nói: “Vậy các ngươi vào đi, ta đun trà cho các ngươi uống Chó vàng nấu nước nóng, thuần thục bưng lên một bộ ấm chén.

Lý Bình An nâng lên xem thử, đều được làm bằng gỗ, nhìn qua có vẻ được điêu khắc bằng tay cẩn thận.

Con chó vàng kia thật khéo tay.

Chó vàng khéo léo rót trà cho bọn họ, lại lấy ra một ít khoai lang sấy.

A Ngọc ngăn cản ý muốn ăn khoai lang khô của Nhược Vân, thấp giọng nói: “Công chúa, để ta nếm thử trước xem có độc hay không”

“Không có độc đâu, ngươi không thấy chỗ này toàn rừng với núi à, lấy đâu ra độc. Chó Vàng vuốt

mặt nói.

“Người ở đây đâu? Sao ta chỉ thấy thôn mà không thấy người?” Lý Bình An hỏi.

“Đều bị ăn sạch rồi”

“Ai ăn?”

“Yêu quái ở chỗ này chứ còn ai, nhất là con lang yêu kia, một hơi ăn hết mấy chục người” “Vậy ngươi nếm qua bao nhiêu người rồi?” A Ngọc hỏi.

“Chó đây không ăn thịt người, ngươi không nhìn thấy khoai lang khô sao?”

Mặt đất đột nhiên rung mạnh.

Nổ tung thành vô số mảnh nhỏ, như mũi kiếm sắc bén, bắn sang bốn phương tám hướng.

Mặt đất chia năm xẻ bảy, nứt thành rãnh sâu dài mười mấy trượng.

Noi xa,

có tiếng người vừa to vừa rõ vang đến.

“Yêu nghiệt to gan!”

Rất nhanh, có tiếng kêu rên vang lên.

“Kiếm khí thật mạnh!” Vương Sơn khiếp sợ nói.

Đang nói chuyện, có một ông lão mặc đồ trắng xuất hiện ngoài cửa.

Trường kiếm xuất khỏi vỏ, lơ lửng bên cạnh hắn,

Kiếm khí lạnh lẽo dọa người, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ông lão kia có đôi lông mày dài, con mắt vừa dài vừa nhỏ.

Ánh mắt cao thâm khó lường, đem đến cho người cảm giác lãnh khốc vô tình.

Thanh quang dài hơn một trượng đang không ngừng xoay quanh hắn.

Đùng ”

Vừa bước vào, khí tràng lạnh lẽo khiến những người trong miếu đều cảm thấy khó chịu.

Chó vàng đứng mũi chịu sào, lập tức từ trên ghể đẩu ngã xuống, đã bị dọa sợ đến mức chẳng còn biết gì.

“Các vị đừng sợ, tại hạ đến đây chuyến này là để trảm yêu trừ ma, hiện tại yêu ma đã diệt. Lão hẵng còn tự ngồi xuống hỏi, “Có nước nóng không?”

Mấy người kia bất ngờ.

Lý Bình An rót cho lão một chén trà, “Mời”

Ánh mắt của ông ta bỗng chốc biến đổi, “Còn một con yêu tinh ư?”

Vừa rứt lời, chó vàng đột nhiên bay vụt ra ngoài.

Chỉ cảm thấy áp lực như mưa rơi xuống thân, cả mình chó ngã đập đầu xuống đất.

“...Tha mạng…tiên sư tha mạng. ta chưa từng làm ra bất kỳ chuyện thương thiên hại lý nào cả..”

Chó vàng kêu tha

Ông lão kia nhấp một miếng trà, thần tình lạnh nhạt.

Giết nó như chỉ đơn giản như trở bàn tay.

Chương 423: Tuyệt cảnh trùng sinh

1891 chữ

“Tiên sư, ta thật sự chưa từng hai người, từ trước đến này ta đều ăn chay mà, vẫn luôn ở đây trông coi miếu Văn Thánh lão gia…”

Chó vàng nằm trên đất không còn sức giãy dụa.

“Thế thì sao?”

“Ta…ta chưa từng hại ngươi, ngươi không có lý do để giết ta.

Quần ăn mày của chó vàng nứt ra từng mảnh, cuối cùng tan tác thành từng mảnh nhỏ.

“Hhuhu ~ quần của ta!”

Chó vàng lúc này còn muốn đòi lại công đạo cho quần của mình.

Ông lão kia dường như không muốn phí lời với nó.

Vân Thư khẽ nhíu mày, đang định đứng dậy.

Chợt bị Lý Bình An nhấn cổ tay ngăn lại, ra hiểu nàng đừng động.

Một giây sau, A Ngọc đột nhiên đứng dậy lên tiếng.

“Nè, sao ông không nói lý gì thế hả?”

Ông lão lườm nàng, “Ô? Tiểu cô nương này cảm thấy lão phu không thèm nói lý sao?”

“A Ngọc, đừng nói bậy!”

Vương Sơn vội vàng đứng dậy, kéo A Ngọc ra sau lưng.

“Tiểu nữ không hiểu chuyện, mong tiền bối chớ trách tội.

Ông lão cười to: “Tiểu cô nương, ngươi có biết yêu ma hại rất nhiều người không?”

A Ngọc đứng sau lưng cha mình.

“Đương nhiên là ta biết yêu ma hại rất nhiều người, thế nhưng ngươi cũng không thể một gậy đánh

chết toàn bộ bọn chúng được, trong đó còn có yêu ma tốt, yêu ma xấu.

“Ồ, vậy ngươi làm sao biết con yêu quái này không hại người cơ chứ?” Lão hỏi vặn.

A Ngọc bị hỏi thế bỗng ngây người, quay sang nhìn những người khác.

Vương Sơn cha nàng mặt đầy lo lắng, sợ con gái mình làm phật lòng ông lão kia.

Vẻ mặt Vân Thư thoáng có chút phức tạp, không biết đang nghĩ gì.

Lý Bình An thì là dáng vẻ chẳng liên quan gì đến mình, hồn đang lửng lơ ở đâu, mỉm cười. Im lặng hồi lâu, A Ngọc cuối cùng cũng tìm được lí do thoái thác.

“...Vậy làm sao ông biết nó hại người?”

Ông lão kia trầm giọng nói: “Ta không biết, ta cũng chẳng muốn biết.

Nếu mỗi lần xuất kiếm đều đắn đo suy nghĩ xem yêu quái kia làm việc thiện hay làm điều ác. Như vậy kiếm sẽ bị chậm, ta sẽ trở thành vong hồn dưới lưỡi kiếm của người khác.

“Có lý, có lý.” Vương Sơn vội vàng hòa giải, vừa ngăn không cho con mình nói lung tung.

A Ngọc bất mãn lầm bẩm nói: “Hừ, ngụy biện làm gì, nói trắng ra là lạm sát người vô tội.

Ông lão đưa tay, trường kiếm màu xanh tung bay giữa không trung, thông tính người lơ lửng trên ngón tay của ông ta.

Ông ta nói như chuyện rất nhẹ nhàng: “Lạm sát người vô tội? Không sai ngươi nói như vậy cũng được.

Nhưng đây là nguyên tắc làm việc của lão phu, nếu ngươi không phục vậy thì đánh thắng lão phu

Khua môi múa mép thì có ích lợi gì, nắm đấm mới là chân lý”

Vương Sơn cố gắng nở nụ cười, “Tiền bối nói đùa, tiểu nữ làm sao có thể là đối thủ của tiền bối được.”

“Ta thấy chưa chắc.”

Lý Bình An người từ nãy đến giờ không nói một câu bỗng nhiên lên tiếng.

Sắc mặt Vương Sơn ngày càng trầm trọng, trán đen xì, nhìn Lý Bình An ra vẻ không hiểu.

“Ồ?” Ông lão nhướng mày, cười thích thú.

“Nhưng mà tiền bối lớn tuổi như vậy, tuổi của A Ngọc khéo còn chưa đến số lẻ của ngài, không bằng như vậy đi.

Tiền bối chỉ cần ra một chiêu, nếu A Ngọc cô nương có thể đỡ được một chiêu này.

Tiền bối liền tha cho con yêu tinh chó này, nếu như A Ngọc cô nương không tiếp được vậy thì toàn bộ đều nghe theo tiền bối xử trí”

Lý Bình An một tay để lên bàn, một tay chống cằm.

Hoàn toàn là dáng vẻ ngồi hóng hớn chỉ ngại không lớn chuyện.

Một chiêu?

Ông lão kia không khỏi bật cười.

“Ai sợ ai chứ!”

A Ngọc hoàn toàn không phục.

“Ngọc Nhi !”

Vương Sơn cuống quýt, ngay cả hắn cũng không chắc rằng có thể tiếp được một chiêu của vị tiền

bối này không, huống chi là con gái mình.

“Cha, người đừng lo lắng”

Vương Sơn giận dữ mắng, “Không được nói bậy !”

“Được! Quyết định vậy đi”

Ông lão kia cũng là một người nóng tính, không chút do dự đã đáp ứng.

“...Không được….tuyệt đối không được…”

“Bớt phí lời!”

Ngón tay ông lão nhẹ nhàng điểm một cái, một tia khí lão đến người Vương Sơn, khiến Vương Sơn không thể động đậy.

“Đến!”

Ông lão không cầm kiếm, mà lấy tay làm kiếm, nhẹ nhàng quét thành một đường vòng cung. Chỉ nghe thấy tiếng vang xào xạc, tuyết bay đầy trời bỗng cứng như sắt.

Theo kiếm quang hóa thành một dải cầu vòng, lao đến A Ngọc.

Chốc lát, sát khí lạnh lẽo đập vào mặt.

Giờ khắc này, cơ thể A Ngọc hoàn toàn cứng đờ.

Hoặc có thể nói, nàng không biết kiếm này uy lực lớn đến vậy.

Lập tức nàng liền cảm thấy khó thở, cơ bắp cứng đờ, hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng. “Còn ngây ra đó làm gì, đánh lại đi.

Giọng nói của Lý Bình An đột nhiên khiến A Ngọc lấy lại tinh thần.

Ngay khi kiếm khí sắp lại gần nàng, A Ngọc vội vàng nhảy sang một bên.

Tuy là tránh kịp, nhưng bắp chân của nàng vẫn bị kiếm khí quẹt trúng hóa thành một lỗ hổng thật sâu”

Trên lớp da trắng như tuyết, nhiễm lên đó một lớp màu đỏ chói mắt.

Khoảnh khắc này, A Ngọc mới thật sự hiểu ra.

Nếu ban nãy mình mà không nhanh chân, thật sự sẽ bỏ mạng nơi này. Thế nhưng, nàng không thể quay lại nữa rồi.

Kiếm khí kia lại vẽ ra một đường cong quỷ dị, tiếp tục lao đến.

A Ngọc nắm chặt song quyền, còn chưa kịp thi triển quyền thế.

Thực tế là, nàng đã học quyền pháp từ nhỏ.

Thủ thế quyền đã thành thói quen, không có động tác đó, liền cảm thấy đánh sao cũng không thoải mái.

Nhưng mà giây phút này, không kịp nghĩ tới những thứ đó nữa rồi.

Một quyền đánh mạnh, khí nóng thế như kình vọt vào trong cơ thể nàng.

Khiến cơ thể A Ngọc chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Kiếm kia uy năng không giảm, vẫn lao nhanh về phía trước.

A Ngọc che hai tay trước ngực, cương khí trong cơ thể nàng hình thành một màn khí chướng vô

hình.

Nhưng mà chỉ mất một giây thôi.

Khí chướng bên ngoài cơ thể bị người ta phá tan.

Thời khắc sinh tử mài luyện võ đạo, câu nói này không chỉ là nói suông.

Dùng mạng sống của mình để trả giá, đẩy võ đạo lên một tầm cao mới.

Đây là giai đoạn mà mỗi võ phu đều phải trải qua.

A Ngọc hít sâu một hơi, tập trung toàn lực lên cánh tay.

Sức mạnh khổng lồ cứa vào từng tấc da thịt, khiến mỗi dây thần kinh của nàng đều đang run rẩy.

Hơi thở của nàng ngày càng gấp rút, nhiệt độ trên thân càng lúc càng cao.

Nhiệt lưu trong đan điền đang rục rịch, cuối cùng tràn khắp cơ thể nàng, đem đến cho nàng một sức mạnh kỳ dị.

Cơ thể nàng như đang lột xác, ngưng tụ thần lực khó mà tưởng tượng được.

Võ phu nghênh đón cái khó mà tiến lên, dựa vào khẩu khí mà phá cảnh trên chiến trường cũng không phải chuyện hiếm.

Mà loại dũng khí này, chính là thứ mà A Ngọc đang thiếu.

Nhưng khi bị ép đến đường cùng, không thể không bức ra bước cuối cùng.

Sức mạnh cường đại từ trong cơ thể nàng lan truyền ra, dường như muốn xé rách cơ thể của nàng.

Đồng thời, có một luồng sức mạnh ôn hòa đang bảo vệ nàng.

Chân khí xông phá kiếm khí, cùng lúc đó A Ngọc mắt tối sầm, ngực như muốn nổ tung.

Chỉ nghe “Ong ong” một tiếng, nàng đã mất đi tri giác.

Vân Thư nhanh chân tới đỡ nàng.

Lý Bình An mở to pháp nhãn, nhìn chằm chằm thân thể A Ngọc, lẩm bẩm.

“Ừm, thành công, võ phu Nhị cảnh, sau này có tương lai”

Thực tế là nửa năm trước A Ngọc vốn có thể tiến vào Nhị cảnh, nhưng ngặt làm sao loại dũng khí kia lại mất đi.

Mãi không tìm được cơ hội, Lý Bình An dùng rượu của Dưỡng kiếm Hồ lô, lại để ông lão bức nàng đến đường cùng.

Ông lão cười ha ha, “Hóa ra là người kế tục võ đạo, tiếc thay đả thương người rồi, bất quá lão vẫn muốn giết con yêu này”

Ngay lúc này, một luồng sức mạnh từ kiếm dính chặt vào tay hắn, dính chặt cơ thể hắn tại chỗ.

Lập tức như Thái Sơn áp đỉnh, khiến hắn cảm thấy khó thở, không thể xuất ra khí lực.

Ông lão sắc mặt nặng nề, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An ngồi bên kia.

“Hóa ra là có cao nhân ở đây…lão phu mạo phạm

Lý Bình An cười nhạt nói: “Không dám, chỉ mong các hạ giữ lời hứa.
“Hahaha” Ông ta cười to: “Vậy cứ như thế đi.

Dứt lời, ông lão chắp tay, vội vàng rời khỏi. “Chạy nhanh thật.
Nhuận Thổ bực mình chửi.

Lý Bình An lấy bình rượu tu một hớp lớn.

Hôm sau, đội người tiếp tục xuất phát.

Lúc ăn điểm tâm, nghe nói phía trước có chiến tranh.

Mấy người bàn bạc lại, quyết định đi đường vòng.

Khi đi qua một trấn nhỏ, A Ngọc đi trước, bước chân nhẹ nhàng.

Sau khi phá cảnh, nàng cảm giác như mình sống lại lần nữa.

Việc Vương Sơn có thể làm chính là liên tục nói cảm ơn Lý Bình An, dáng vẻ khúm núm, thậm chí khiến hắn cũng cảm thấy mất mặt.

Như lại nghĩ đến Lý Bình An suy nghĩ cho cô nương nhà mình, tự vỗ mặt.

Rồi nói: “Ta làm thế là để cảm tạ Lý tiên sinh, không có ý gì khác.

Đương nhiên nếu Lý tiên sinh chịu chỉ điểm cho ta thì tốt quá…mà chắc rồi không thể yêu cầu quá cao được.”

Vương Sơn nghĩ vậy, hắn dừng chân ở võ đạo Tứ cảnh đã nhiều năm, vẫn mãi giậm chân tại chỗ. Mấy người họ chuẩn bị ở lại đây

nghỉ ngơi hai ngày sau lại xuất phát.

Lý Bình An mua một chút rượu, cất vào trong Dưỡng kiếm Hồ lô, vui vẻ

Chó vàng nói là muốn cảm ơn bọn họ, nói là muốn tiễn bọn họ kết quả là đến đây luôn.

quay

về.

Chương 424: Thiếp bái sư

Lý Bình An ngồi bên hồ nước, cầm cần câu trong tay.

Chăm chú nhìn mặt hồ, như có điều suy nghĩ.

Gió hồ nhè nhẹ, lung lay tay áo hắn.

Hắn kinh ngạc nhìn mặt hồ sóng sánh, nhìn gió nhẹ lay ngọn cây, im lặng nhìn tất cả.

Suy nghĩ của hắn lơ lửng không cố định, như hóa thành một bông tuyết.

Theo gió bay đi, tìm kiếm một cảnh giới yên bình.

Một lát sau có người đi tới.

Lý Bình An khôi phục tinh thần, nhưng không quay đầu.

“Phù phù !”

A Ngọc đứng cách hắn ba bước, quỳ xuống.

Nâng cao thiếp bái sư qua đỉnh đầu nàng, dập đầu ba lần làm lễ.

“Đứng lên đi, ta không nhận đệ tử.

A Ngọc chớp mắt hoài nghi, có chút không hiểu.

Thực ra lúc mới bắt đầu, nàng cũng có chút hoang mang.

Lúc vừa mới bắt đầu, nàng vốn nghĩ rằng người này chỉ là một tiểu sư mà thôi.

Về sau khi đi trong gió tuyết, có chút oán trách người này.

Sau nữa, nàng mới hiểu hóa ra tất cả những gì Lý tiên sinh làm là đang khảo nghiệm mình.

Sau khi A Ngọc phá cảnh, có thể cảm nhận rõ ràng biến hóa trong cơ thể mình.

Cuối cùng cũng nhận thức được, vị tiêu sư này không thể so sánh với những tiêu sư khác.

Mà theo phụ thân nói, vị Lý tiên sinh này chắc là nhìn trúng nàng, muốn nhận nàng làm đệ tử. Cơ hội mất đi sẽ không thể có lại.

Bây giờ đã đến Nguyệt Luân Quốc, chẳng biết bao giờ Lý tiên sinh sẽ rời đi.

Đây chính là cơ duyên của nàng, có lẽ sẽ một bước lên tiên.

Thế là, phụ thân cố ý tìm thầy thư pháp của Nguyệt Luân Quốc, nhờ người sáng tạo ra bản "Thiếp bái sư" này.

"Tiên sinh."

Tính của A Ngọc vẫn luôn thẳng thắn như vậy, có chuyện gì là nói thẳng ra.

Nhưng khi đối mặt với người phi thường, nàng lại sợ nói sai.

"Có gì cứ nói" Lý Bình An thản nhiên nói.

"Tiên sinh nếu ngài đã không muốn nhận ta làm đệ tử, lúc trước ta lại…..không quá lễ phép với ngài, vậy tại sao ngài hết lần này đến lần khác giúp đỡ ta?"

A Ngọc ngẩng đầu, nói ra toàn bộ thắc mắc của mình.

Không ai tự nhiên đi giúp đỡ người khác, chắc chắn là có mục đích.

Đây là đạo lý phụ thân nàng đúc kết được sau nhiều năm trà trộn trong quan trường.

"Tiện tay thôi, ta cũng không phí tâm phí sức gì, về phần ngươi có lỗi với ta?" Lý Bình An cười, "Ngươi

quá coi thường ta rồi, nghĩ ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Vì một chuyện nhỏ mà nhớ lâu như vậy ư?"

A Ngọc ngẩn người, sau đó nhoẻn cười.

“Lý tiên sinh, người thật tốt.

A Ngọc lấy ra bánh ngọt đặc sản của Nguyệt Luân Quốc.

Lý Bình An khẽ động tay, một con cá lớn bị kéo lên giữa không trung. “Chớ vội, ở lại ăn bữa cá đã.

A Ngọc vui vẻ đồng ý.

Nhiệm vụ lần này cực kỳ thuận lợi, cũng không gặp quá nhiều khó khăn trắc trở.

Ở chỗ này, không cần Lý Bình An ra tay, với thực lực của Vân Thư cũng đủ rạng danh môn phái rồi, quan trọng là chỗ ý.

Sau khi nhiệm vụ kết thúc, bọn họ ở lại Nguyệt Luân Quốc hai ngày.

Mặc dù Nguyệt Luân Quốc là một nước nhỏ đến không thể nhỏ hơn, những cũng có nhiều màu sắc lắm.

Nhuận Thổ đang cùng con chó vàng được bọn họ cứu kia, thảo luận một vấn đề mang tính triết học mang tên yêu tinh có nên mặc quần áo không.

“Ngươi từ đó đến nay không mặc quần áo à?” chó vàng hỏi.

Nhuận Thổ lắc đầu.

Ánh mắt chó vàng nhìn Nhuận Thổ mang theo vài phần đồng tình, liếc qua giữa hai chân Nhuận

Thổ.

Nhuận Thổ theo bản năng vội chụm chân vào, dù tay che.

“Chỉ ít phải mặc cái quần chứ ~” Chó vàng nói như vậy.

Nhuận Thổ chớp mắt, dường như cảm thấy nó nói có lý.

Thế là, chó vàng bèn dạy nó làm sao để may một cái quần vừa với mình. Trước lúc này, Nhuận Thổ tìm một phiến lá to, quấn lên đũng quần.

Đi trên đường, nghênh nga nghênh ngang, mặt đầy tự hào.

Thậm chí còn không quên tìm một phiến lá khác cho Lão Ngưu.

“Ngưu ca, cái của này của ngươi lớn quá, đi cứ lung la lung lay, người ta nhìn vào còn ra thể thống gì.”

Lão Ngưu đạp cho nó một móng.

Biến!

Trước khi đi, Vương Sơn thay mặt hoàng phi mời Lý Bình An và Vân Thư ăn một bữa cơm.

Bởi vì thân phận, Lý Bình An và Vân Thư cũng không tiếp xúc trực tiếp với hoàng thất Nguyệt Luân

Quốc.

Vương Sơn còn tặng bọn họ rất nhiều đặc sản của Nguyệt Luân Quốc.

Sau khi rời khỏi Nguyệt Luân Quốc.

Lý Bình An giẫm trên phi kiếm, Lão Ngưu nằm trên lưng hắn, Nhuận Thổ và chó vàng đứng trên hai vai Lão Ngưu.

Vân Thư nhìn thấy khung cảnh này, thật sự không biết nên biểu cảm thế nào cho đặng.

“Phía trước là ngôi miếu Văn Thần của ngươi. Lý Bình An.

Chó vàng nói: “Ta sẽ không gặp lại ông già kia đâu nhỉ?”

“Yên tâm, chắc hắn sẽ không tìm ngươi gây chuyện nữa đâu.

“Vậy nhỡ sau này có người khác đi qua, thuận tay cho ta một kiếm thì sao?”

Chó vàng chắc chắn bị dọa tạo thành bóng ma tâm lý.

Vốn nghĩ rằng mình chỉ cần ngoan ngoãn, giữ khuôn phép không làm hại ai.

Đến khi những yêu quái ăn thịt người bị báo ứng, mình có thể trốn qua một kiếp.

Ai ngờ, khi gặp phải mới biết những kẻ đó lười phân biệt thị phi.

Hắn giết mình chỉ là vì bản thân hắn muốn mà thôi..

Điều này hoàn toàn thay đổi nhận thức của nó.

Lý Bình An suy xét một phen.

Gặp nhau là duyên phận, huống chi đoạn đường này chó vàng cũng để lại cho hắn ấn tượng tốt.

Quan hệ với Nhuận Thổ cũng rất tốt.

Mang nó về Thục Sơn?

Nhưng sau đó Lý Bình An đã vội vàng từ bỏ suy nghĩ này.

Thông Thiên Phong, đã có Lão Ngưu và Nhuận Thổ giờ lại thêm một con chó vàng.

Được nhờ, hay mở vườn bách thú ?

Rất nhanh, Lý Bình An đã có sáng kiến khác.

Hắn suýt nữa quên mất, hắn còn một người bạn ở Yêu tộc.

Chương 425: Lý đại thiện nhân

Điểm cuối cùng của Bắc Đạo là Thương Hải, vượt qua Thương Hải là đến Vân Châu. Năm đó, Lý Bình An bắt đầu từ nơi đây, mỗi bước là một dấu chân, đi đến Thương Hải. Lại vượt qua Thương Hải, đến Vân Châu rồi lại đến nhân tộc Tối Bắc Bộ Trấn Yêu Quan. Trên đường qua Bắc Đạo, có một ngọn núi.

Tên là núi Hùng Thố, núi này rất lớn, mà không cao nhưng diện tích rất rộng.

Hơn nữa tại nơi sâu xa trong ngọn núi. có rất nhiều suối, giao thoa khắp nơi, quanh co uốn lượn.

Nghe nói ở đây có một con gấu tiên tên là Hùng Đại, còn có một con thỏ tiên.

Hai tiên phù hộ nơi đây bình an, ngay cả Thành Hoàng của nơi đó cũng phải kính họ ba phần. Đỉnh núi có một ngôi miếu thờ xa hoa.

Trong miếu thờ cúng chính là hai vị tiên Gấu Thỏ này.

Người đến người đi không thể nói là liên miên bất tuyệt, nhưng cũng có không ít người.

“Bận quá!” “Bận quá đi!”

Thỏ nhỏ nhìn những tâm nguyện của người đến khẩn cầu.

“Muốn làm thần tiên? Thỏ ta còn chưa được làm tiên đầu”

“Muốn có tám người vợ? Tra nam”

“Muốn mặt ấy mãnh liệt hơn một tí.” Thỏ nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Được, nguyện vọng này đáng tin đấy.

Một lát sau, Hùng Đại chạy về.

Dáng vẻ say khướt, chắc là vừa ra ngoài uống rượu.

“Thế nào rồi? Bàn xong chưa?” Thỏ hỏi.

Hùng Đại lắc đầu, “Không được, nghe bảo Sơn Thần kia mới được phong không lâu, cực kỳ ngay thẳng, hôm nay cả mặt còn chưa được diện kiến”

“Vậy sao còn uống nhiều thế?”

“Uống với thuộc hạ của hắn. Hùng Đại nói, “Xử xong bọn thuộc hạ chuyện nó sẽ dễ làm hơn” Thỏ bất lực cảm thán, “Chuyện này thật phiền phức.

Hóa ra, trước đây không lâu lão Sơn Thần của ngọn núi này bị điều đi mất rồi, sau đó lại có Sơn Thần mới đến”

Sơn Thần không chỉ quản lý một ngọn núi mà là cả một dãy núi cơ.

Bao gồm rất nhiều núi nhỏ, cùng như tinh quái trên ngọn núi đó.

Giống như miếu của Hùng Đại và Thỏ, nếu không được Sơn Thần chấp thuận, vậy sẽ biến thành Dã Thần.

Đồng thời không thể tiếp tục lập miếu ở đây, hưởng hương hỏa.

Lão Sơn Thần thì dễ dãi lắm, dẫn đến ở đây nhiều tinh quái, miếu thờ mọc lên như rừng, dân chúng cũng không biết nên thờ ai.

Cho nên nhiệm vụ lần này của Sơn Thân mới, chính là loại trừ những Dã Thần làm nhiều việc ác, hoặc là chưa làm Dã Thần đã nhảy lên vị

trí khác.

Để củng cố quyền lực, tăng cường thống trị.

Những năm này Hùng Đại và Thỏ không có công lao thì cũng có khổ lao.

Thế nhưng mà, ngươi không đến lễ hắn ngươi là ai hay ai được?

“Đúng rồi, đệ đệ của ngươi Hùng Nhị không phải bảo sẽ đến giúp chúng ta sao? Bao giờ nó đến thế?”

“Nó gửi thư bảo sắp đến rồi.”

Lại qua hai ngày, một gã nam tử xấu xí tìm đến cửa.

“Các ngươi là chủ nhân của ngôi miếu Hùng Thố này?” Hùng Đại nhẹ gật đầu, “Là bọn ta, ngươi là?”

“Ta là Lưu Thuận, Sơn Thần bảo ta tới đây”

Người đến cực kỳ phách lối.

Hùng Đại và Thỏ bất ngờ một lúc, vội vàng chào hỏi mời hắn vào.

Lưu Thuận này cũng chẳng phải người tốt, vừa đến đã la lối om sòm. Hết ăn lại uống, lúc đi còn cầm theo rất nhiều thứ đáng giá.

Hùng Đại và Thỏ không dám đắc tội hắn, đành phải cười bồi Lưu Thuận.

Ngày hôm đó, tiếng đập cửa như đòi mạng lại vang lên. “Cốc Cốc Cốc ”

Hùng Đại và Thỏ trốn trong góc, không dám lên tiếng.

Ai ngờ, tiếng đập cửa mãi vẫn chưa hết.

Hai bọn nó cũng chỉ đành ngồi chờ.

Một lát sau, tiếng đập cửa đã ngừng.

Hùng Đại nhẹ thở ra một hơi, “May quá đi rồi.

Vừa hé cửa ra đã thấy.

“Này, Hùng Đại lâu rồi không gặp, còn nhớ ta không?”

“Ha?”

Hùng Đại sửng sốt, lại mở cửa hé cửa to thêm một tí, lúc này mới nhìn rõ diện mạo người đến là ai.

“...Là ngươi, Lý đại thiện nhân..”

Lý Bình An mỉm cười.

Hùng Đại đương nhiên nhớ rõ người áo xanh này.

Lúc mới đầu khi Lý Bình An dắt theo Lão Ngưu xuất phát từ Trung Châu, theo đường tắt đi qua ngọn núi này đến Trấn Yêu Quan.

Không chỉ cướp hết đồ ăn của Hùng Đại, còn cướp nhà của Thỏ – bạn của Hùng Đại.

Nhưng cũng không phải là không có chỗ tốt.

Ngọn núi này vốn có một con mãng xà, tên là Trương Tam.

Mà sau khi Lý Bình An tới, không hiểu vì sao Trương Tam hóa rồng thất bại.

Còn cho Hùng Đại và Thỏ cơ hội đột phá.

“Thỏ ơi, Lý đại thiện nhân đến

Hùng Đại kích động kêu lên.

“Lý đại thiện nhân?” Thỏ nhất thời không nhớ ra.

“Là người năm đó đoạt năm bao gạo, hai bao khoai lang sấy, một bao lạp nguyệt và một túi bánh mì

của ngươi đó, nhớ không?”

“...A! Nhà hết đồ ăn rồi.

Huhu, tuyết đã lạnh lại còn thêm sương”

Chó vàng nhìn Lý Bình An, đây là bằng hữu mà ngươi nói tới á hả.

Lý Bình An lúng túng gãi đầu, mình đáng sợ như vậy ư?

“Lý đại thiện nhân, ngài uống trà đi.

Thỏ bưng trà cho Lý Bình An.

Lý Bình An nhấp một ngụm trà, tính ra thì mấy chục năm rồi bọn họ chưa gặp mặt.

Lại nhớ đến cảnh lần đầu bọn họ gặp nhau, như mới vừa xảy ra hôm qua.

Lý Bình An thoáng cảm khái trong lòng.

Hùng Đại và Thỏ không biết suy nghĩ của hắn, nên cứ nơm nớp lo sợ.

Lý đại thiện nhân muốn gì? Hết tiền ư?

Đói bụng, nuôi thả bọn chúng mấy chục năm.

Bây giờ bọn chúng trưởng thành rồi, vào nồi được rồi?

Vân Thư ở một bên thầm nghĩ, sư huynh đúng thật là quan hệ rộng mà.

Từ nữ hoàng Đại Tùy, Đại Nho Thư Viện, cho đến tiểu yêu tinh, huynh ấy đều quen biết.

Vân Thư đẩy kính nể nhìn Lý Bình An sâu sắc.

Chương 426: Tương phùng cuối cùng cũng có kỳ hạn

Lý Bình An ho nhẹ một tiếng, “Giới thiệu một chút, Lão Ngưu các ngươi đã biết rồi, còn đây là Nhuận Thổ, đây là Đại Hoàng Cẩu”

Mấy cái tinh quái thành tinh chào hỏi lẫn nhau, phát lên một loại cảm giác thân thiết từ đáy lòng.

Nói vài câu chuyện phiếm, Lý Bình An đề cập đến chuyện hắn gặp được Hùng Nhị khoác cà sa là em trai của Hùng Đại.

Sau đó giới thiệu một chút tình huống của Đại Hoàng Cẩu, hỏi xem Đại Hoàng Cẩu có thể hay không đi theo bọn họ.

Hùng Đại và Thỏ Tử liếc nhau.

“Lý đại thiện nhân, không phải cũng là Nê Bồ Tát qua sông

chúng ta không muốn giúp chuyện này, thật sự là chúng ta bây giờ tự

thân khó đảm bảo”

Thỏ Tử gật đầu, nói cho Lý Bình An khốn cảnh trước mắt của hai đứa chúng nó

Lý Bình An như có điều suy nghĩ gật gật đầu, “Không bằng ta đi tìm vị Sơn Thần kia nói chuyện một chút, các ngươi có biết vị Sơn Thần kia họ gì tên gì đến từ nơi nào không?”

Hùng Đại nói: “Ta nhớ được hình như gọi là Lưu Kham. . Nghe nói trước kia là làm thổ địa thần tại một hòn đảo nhỏ trên biển cả, sau đó bởi vì có được cơ duyên lớn lao, thì mới có địa vị như bây giờ”

Lưu Kham?

Lý Bình An khẽ nhíu mày, danh tự này làm sao nghe được có chút quen tai nhỉ?

Chỉ là trong lúc nhất thời không nhớ nổi.

“Các ngươi giúp ta tiến cử một chút, ta đi tìm hắn nói chuyện, nhỡ đâu có thể bảo vệ được các ngươi”

Hùng Đại và Thỏ Tử ngay lúc này cũng không biết nói gì.

Một phương Sơn Thần, đó cũng không phải là nói muốn gặp liền có thể gặp.

Đó cũng đều là tồn tại ở ngũ cảnh phía trên, đối với bọn họ mà nói cơ hồ cùng tiên nhân không hề khác gì nhau.

Dù sao đều là không đánh lại.

Về phần Lý Bình An.

Hùng Đại và Thỏ Tử mặc dù không nghi ngờ gì Lý Bình An mạnh hơn chúng nó, nhưng nếu là so với Sơn Thần, vậy liền ôm lấy thái độ hoài nghi.

Nhưng mà lấy ngựa chết làm ngựa sống, cũng không còn biện pháp nào khác.

Cùng ngày, Hùng Đại và Thỏ Tử liền tìm tới Lưu Thuận.

Nói hết lời, lại dựa vào thân phận của đệ tử Thục Sơn mới rốt cục đạt được cơ hội này.

Lưu Thuận mang theo Lý Bình An, nhóm người Vân Thư đi yết kiến vị Sơn Thần lão gia này. Lưu Thuận cũng là một nhân vật thức thời.

Gặp Lý Bình An cùng Vân Thư hai người khí thế bất phàm, liền không còn dám kiêu căng. Đây là đệ tử Thục Sơn?

Nhất là tên Vân Thư kia, khí tức trên người thật lăng lệ.

Nhưng mà tư thế nên có lại không thể thiếu, mặc dù có chút kiêng kị, nhưng cũng không cần phải khúm núm.

Nơi này chính là địa bàn của chủ nhân nhà mình, chủ tử nhà mình đây chính là đại năng ngũ cảnh đỉnh phong.

Mà lại có được sự gia trì của khí thế sơn thủy ở nơi đây, liền xem như có một vị Luyện Khí sĩ sáu cảnh tới, cũng phải nhượng bộ Sơn Thần mấy phần.

Huống chi không nhìn mặt sư thì phải nhìn mặt phật.

Sơn Thần là vương triều Hoàng đế khâm định, có rất ít người dám chủ động trêu chọc.

Đi vào miếu sơn thần, Lưu Thuận nói với đám người: “Các ngươi ở chỗ này đợi một lúc, ta đi vào thông báo:

Miếu sơn thần.

Sơn Thần Lưu Kham đang xử lý chính vụ.

Nói đến, kinh lịch của tên Lưu Kham này quả nhiên là có chút truyền kỳ.

Hắn vốn chỉ là một vị thổ địa ở bên trong biển cả.

Nhưng mà, bởi vì một trận tai nạn, vương triều bên cạnh quần đảo bị hủy diệt, hòn đảo bị đắm chìm.

Chỉ còn lại hắn trông coi một hòn đảo nhỏ, cơ khổ không nơi nương tựa.

Đau khổ trông coi hòn đảo nhỏ, vốn cho là mình quãng đời còn lại sẽ chỉ như thế. Ai biết ngoài ý muốn gặp được một vị tiên sư áo xanh.

Hòn đảo nhỏ kia vốn là ẩn giấu đi một tòa bảo tàng, chỉ là bảo tàng đó được hộ sơn đại trận bảo vệ. Lưu Kham biết nếu là thất bại liền sẽ vạn kiếp bất phục, cho nên hắn mỗi ngày đều sẽ tiến đến hộ sơn

đại trận để tính trước một quẻ.

Mỗi ngày chỉ tính một quẻ, cũng không phải chỉ có một kết quả là hung.

Hôm đó tiên sư áo xanh tới đây, Lưu Kham vốn cho là mình gặp được kỳ ngộ, muốn xin được tiên sư chỉ điểm.

Nhưng mà tiên sư cũng không có ý định này.

Ngay đang thời điểm Lưu Kham tuyệt vọng, lại trong lúc gieo quẻ, ngoài ý muốn phát hiện tiên sư để lại một đồng tiền.

Từ hung biến thành sinh, cho hắn dũng khí dám bước ra một bước cuối cùng.

Lúc này hắn mới hiểu, nguyên lai là tiên sư đã sớm chỉ điểm cho mình.

Bảo tàng kia là của một vị đại năng lưu lại, Lưu Kham khổ tu trong mật thất hơn mười năm, cuối cùng đạt được chính quả.

Thoát khỏi thân phận Thổ Địa Thần, quanh đi quẩn lại đến chỗ này trở thành Sơn Thần.

“Sơn thần gia!”

“Sơn thần gia, ngoài cửa có người cầu kiến

“Nói là đệ tử Thục Sơn”

“Đệ tử Thục Sơn?” Lưu Kham khẽ nhíu mày, “Thục Sơn? Đại Tùy”

Hắn hơi suy nghĩ một chút, “Mời!”

Không bao lâu, nhóm người Lý Bình An đi tới.

Trong lúc Lưu Kham đang suy tư, Đệ tử Thục Sơn vì sao tới đây…

Bỗng nhiên hai mắt hắn tỏa sáng, ” Tiên sư! ?”

“Tiên sư!”

Lưu Kham thần tình kích động.

Lý Bình An ngây người một lúc, chợt nhớ tới, “Là người a!”

“Tiên sư còn nhớ rõ ta! ?”

Lưu Kham tràn đầy kích động, hắn nhớ kỹ Lý Bình An là chuyện đương nhiên.

Dù sao cũng là thời khắc mấu chốt đã thay đổi cả đời hắn.

Chỉ là không nghĩ tới tiên sư vẫn còn nhớ kỹ mình dù chỉ mới gặp mặt một lần.

Lý Bình An cũng không nghĩ tới ở chỗ này còn có thể gặp lại người quen.

Năm đó, hắn cùng nhóm người Trường Thanh, Chu Hữu Tài, Trương Tung vượt qua biển cả. Từng ở trên đảo nhỏ có gặp mặt Lưu Kham một lần, lúc đó hắn đang là thổ địa ở đó.

Nhưng mà về phần cái gọi là chỉ điểm cho Lưu Kham, kia đơn giản chỉ là một lần hiểu lầm.

Lý Bình An chưa từng nghĩ tới người lúc trước chỉ một thổ địa công trên hòn đảo nhỏ, hiện nay đã trở thành Sơn Thần của cả một phương.

“Tất cả đều là nhờ phúc phận của tiền sự”

Lưu Kham vội vàng để thuộc hạ chuẩn bị tốt thịt rượu, chiêu đãi nhóm người Lý Bình An.

Nhuận Thổ tự hào ưỡn ngực, phảng phất là đang nói thấy không? bằng hữu của đại ca ta ở khắp

nơi trên đất luôn.

Hùng Đại và Thỏ Tử vui mừng quá đỗi.

Có hi vọng! Thật có hi vọng! !

Vân Thư đi theo sau lưng Lý Bình An, tràn đầy nghi ngờ nhìn qua bóng lưng sư huynh.

Người quen biết của sư huynh. . . Thật là nhiều a.

Tùy tiện đi đến chỗ nào đều có thể gặp được bằng hữu.

Hơn nữa nhìn bộ dáng tuyệt đối không phải quen biết sơ sơ đơn giản như vậy.

Người quen thì chuyện này dễ làm, một vòng rượu qua đi.

Lưu Kham lập tức đáp ứng chuyện này, hắn thấy có thể làm chút chuyện cho tiên sư là vinh hạnh của hắn.

Dù sao đây chỉ là chuyện tiện tay mà thôi, cùng ân huệ lúc trước của Lý Bình An so ra không tính là cái gì.

Lưu Kham là nghĩ như vậy.

"Đúng rồi, tiên sinh, năm đó bạn bè cùng ngươi đồng hành vượt qua biển cả giờ đâu rồi?" Trên bàn rượu, Lưu Kham thuận miệng hỏi

Lý Bình An tay bưng rượu dừng ở giữa không trung.

Không tự giác xuất hiện một vài hình ảnh trong đầu.

Trường Thanh, Trương Tung, Chu Hữu Tài con trai của thổ tài chủ, vũ phu Ấm Đào

Sửng sốt nửa giây, sau đó mỉm cười.

Hoa theo gió rơi, vũ bạn vẫn tình, khách qua đường vội vàng, chuyện tương phùng rồi cuối cùng cũng có kỳ hạn.

Đi ngang qua phong cảnh, trải qua chuyện cũ, để ở trong lòng là được rồi.

Chương 427: Mượn linh thạch

1518 chữ

Thu xếp tốt cho Đại Hoàng Cẩu, Lý Bình An cùng Vân Thư, Lão Ngưu, Nhuận Thổ, liền bước lên đường trở về Thục Sơn.

Một đường không nói chuyện, trở lại Thục Sơn.

Nhận thù lao xong, liền đi về Thông Thiên Phong.

Ở nửa đường, chợt xuất hiện một người, tay áo bồng bềnh, tựa như một quả núi nguy nga.

Người này cả người đầy cơ bắp, nhìn liền biết chính là người luyện võ.

Hung thần ác sát, nói chuyện bằng khẩu âm địa phương, khiêng một cái quan tài lớn.

“Trả tiền! ! !”

Tiếng như sấm sét, chấn động khiến mặt đất đều như là đang rung lên bần bật. “Ngươi hô lớn tiếng như vậy làm gì?” Nhuận Thổ tức giận nói.

Người kia chỉ vào cái quan tài trên lưng, “Nếu như hôm nay ngươi không trả tiền lại, cái

quan tài

này”

“Cái quan tài này liền dùng để đựng ta?” Lý Bình An nói.

“Không! Ta biết mình đánh không lại ngươi, càng không thể trêu vào sư phụ ngươi.

Cho nên cái quan tài này là dùng để đựng ta, hôm nay ngươi không trả tiền lại, ta sẽ chết cho ngươi xem.

“Không cần phải như vậy đâu” Lý Bình An bất đắc dĩ cười một tiếng.

Người này chắc hẳn chính là được những người chăn dê cừu ở chợ đen kia mời đến đòi nợ, loại người này hầu hết là những loại người liều mạng, không muốn sống.

Lý Bình An sảng khoái lấy ra thù lao của nhiệm vụ lần này, trả lại tên đó.

“Một xu không thiếu, cả gốc lẫn lãi”

Tên này sửng sốt một chút, hoàn toàn không nghĩ tới đối phương sẽ thoải mái trả tiền như vậy.

Đến mức hắn cầm tiền trong tay một hồi lâu, đều chưa có lấy lại được tinh thần.

“Thật xa tới đây, không bằng đi vào uống một chén trà?”

“. Không được, tạ ơn.”

“Vậy đi thong thả, không tiễn”

“Tốt, gặp lại”

“Gặp lại.”

Tên đàn ông cơ bắp cầm một túi linh thạch lớn, sững sờ đi xuống dưới núi.

Không nợ nần thấy cả một thân nhẹ.

Lý Bình An ngồi ở đỉnh núi, một bên thưởng thức nước trà ngon vừa mới pha, một bên thưởng thức nắng sớm trên Thiên Sơn, nhìn ngắm phong cảnh núi rừng.

Một mảnh sương sớm màu ngà sữa từ bên kia núi dần dần dâng lên, giống như là một sợi khói nhẹ dần dần tràn ngập ra.

Một cơn gió màu xanh lá từ trong cơ thể hắn lan toả ra, mang theo một khí tức tươi mát mà chỉ có đang trong núi sâu mới có thể ngửi được.

Lý Bình An ở đỉnh núi nhập thần.

Tu hành là một việc cực kì chậm rãi, chí ít đối với hắn mà nói thì đúng là như thế.

Không vội vàng được, không vội vàng được ~ nhẩm đọc mấy lần « tĩnh tâm kinh »

Lại đứng người lên, bày ra một bộ quyền thuật, chậm rãi ung dung đánh lên.

So với loại khí thế đỉnh thiên lập địa của vũ phu kia, quyền hắn đánh càng giống là một ông lão đánh Thái Cực đang bên trong công viên.

Không có chút khí thế vũ phu nào có thể nói.

Ngỗng trời về phía nam, thu đi xuân tới.

Bông tuyết nhao nhao rơi rụng.

Lý Bình An đứng trên đỉnh núi, hai bên là Nhuận Thổ cùng Lão Ngưu.

“Lão đại, đây là quyền pháp mới gì vậy?”

“Thái Cực.

“Thái Cực?” “Dưỡng sinh.”

“A ~ ”

Nhuận Thổ: “Đúng rồi, lão đại, linh thạch tháng này đã thu xong,

tổng cộng là một ngàn hai trăm

viên linh thạch”

“Ừm, biết.” Lý Bình An nhàn nhạt nhẹ gật đầu.

Lý Bình An cũng đã cải tiến một chút thuốc heo nái điên cuồng.

Đại khái chính là hạ thấp chi phí xuống, đề cao sản lượng.

Đồng thời suy yếu hiệu quả, để nó từ một liều thuốc nặng, dần dần chuyển biến thành vật phẩm

chăm sóc sức khỏe.

Có thể từ từ tiết kiệm sử dụng, giải quyết tận gốc vấn đề.

Cái này cũng mang đến cho Lý Bình An không ít thu nhập linh thạch.

Những năm này, hắn không chỉ có trả sạch nợ bên ngoài, còn dựa vào luyện đan thuật, kiếm lời một ít tiền.

Trước khác nay khác.

Liền ngay cả tên Cảnh Dục kia suốt ngày ngâm mình ở nơi bướm hoa thanh lâu cũng đã vào triều làm quan, hắn gửi thư có nói là đang làm tri phủ ở tỉnh khác.

Hoài lộc thư viện, có thật nhiều đệ tử đều là như vậy.

Sau khi xuất sư, liền vào triều làm quan.

Nhưng là đại đa số đều ở lại kinh thành, làm một cái phó chức quan viên, quen thuộc sự vụ. Hoặc là trực tiếp tiến vào Quốc Tử Giám, sẽ không giống như là Cảnh Dục, trực tiếp đi làm chỗ khác.

Mà giống như Cảnh Dục, xuất sư liền làm trưởng quan hành chính tối cao của một phủ, nắm trong tay chính lệnh cả một phủ, đã là cực kì hiếm thấy,

Tri phủ có quyền lực giám sát một phủ, bao quát dân chính, hành chính, thuế phú, tư pháp các loại, tương đương với bí thư kiêm thị trưởng cấp thành phố của thời hiện đại.

Có thể thấy được Cảnh Dục rất được coi trọng, dù sao cũng là có danh tiếng gia trì.

Lý Bình An vì hắn mà cảm thấy rất vui vẻ.

Trở lại Thục Sơn, tu hành thời gian trở nên đơn giản, dễ dàng hơn không ít.

Lý Bình An mang theo Lão Ngưu, Nhuận Thổ, dân công mấy năm này tại Thông Thiên Phong chủ yếu làm mấy chuyện.

Đào ao, chồng núi, xây đình, xây tháp.

Nói trắng ra là, chính là đang kiến thiết lại Thông Thiên Phong.

Dù sao cũng là một mẫu ba phần đất của mình,

Đồng thời một bên tu luyện, một bên đọc một chút sách giải trí.

Lúc rảnh rỗi, liền cùng Lão Ngưu cùng Nhuận Thổ chơi đùa, cưỡi Lão Ngưu tản bộ khắp Thục Sơn, cũng là vui vẻ hòa thuận.

Trong lúc đó, A Lệ Á gửi thư đến một lần, trên thư một bộ phận mở đầu trước hết biểu lộ tình cảm tưởng niệm của nàng đối với mình.

Bộ phận thứ hai thì là nói rõ tình trạng trước mắt của nàng, biểu thị mọi chuyện đều tốt, không cần cái gì lo lắng.

Bộ phận thứ ba thì là nói nhi tử của tỷ tỷ nàng muốn kết hôn, hỏi Lý Bình An lúc nào có rảnh trở về cùng một chỗ gặp tỷ tỷ của nàng.

Cuối cùng một bộ phận, thì chỉ ra ý chính.

Mượn linh thạch –

Hắn tổng kết một chút cái bức thư nội dung tám ngàn chữ này, hai chữ “Vay tiền ”

Lý Bình An thở dài một hơi, tiểu cô nương này trong Hoài lộc thư viện mà càng ngày càng không học được điều gì tốt.

Mượn linh thạch, còn vòng vo tam quốc mãi.

A Lệ Á hết thảy muốn mượn một ngàn năm trăm linh thạch.

Lý Bình An gửi bưu kiện cho nàng ba ngàn linh thạch, và một số đan dược.

Sau đó lại lấy ra một chút bạc vụn, dùng hồng bao bọc lại.

Trả lời thư, để A Lệ Á đem những bạc vụn này, gửi cho tỷ tỷ của nàng.

Xem như biểu đạt một chút tâm ý của mình.

A Lệ Á tỷ tỷ là Đóa Cáp, thời điểm năm đó ở An Bắc Tứ Trấn.

Hai tỷ muội liền ở tại sát vách nhà Lý Bình An.

Nhoáng một cái nhiều năm trôi qua, muội muội A Lệ Á bước vào con đường tu hành, vào học ở Hoài lộc thư viện.

Tỷ tỷ Đóa Cáp thì kết hôn sinh con.

Hiện tại nhi tử đều muốn kết hôn, sắp làm bà nội rồi.

Lý Bình An không nhịn được cười một tiếng, lẩm bẩm: “Thời gian không buông tha ai ～”

Nghĩ đến có thể bớt chút thời gian, sẽ đi nhìn xem Đóa Cáp.

Ngày hôm đó, Lý Bình An mặc một bộ áo vải cúi đầu cấy mạ.

“Mưa sinh trăm cốc”, cốc vũ không chỉ là cái tiết khí cuối cùng của mùa xuân, cũng là lúc nông dân gieo hạt dời mầm, là tốt nhất thời tiết để chọc lỗ dưa, gieo đậu.

Ngạn ngữ nghề nông nói tới: Thời tiết cốc vũ trồng hạt trời, nam sườn núi trẻ em bận bịu gieo bông

vai.

Thời điểm tốt cấy mạ lúa nước, trồng dưa gieo đậu trồng trọt củ đậu.

Lúc này, Nhuận Thổ từ nơi xa chạy tới.

“Đại ca, không xong! Đại ca, xảy ra chuyện”

Chương 428: Lấy lui làm tiến

1965 chữ

“Đại ca, xảy ra chuyện

Nhuận Thổ vội vã chạy tới.

“Chuyện gì mà kinh hoảng thế?”

Nhuận Thổ nói: “Mẫu Trư Dã Phong Cuồng xảy ra chuyện, một vị trưởng lão ăn xong Mẫu Trư Dã Phong Cuồng xảy ra chuyện”

Hắn vô ý thức nghĩ đến liều lượng thuốc, nhưng mà cũng không đến mức đó chứ?

Hắn còn cố ý giảm bớt hiệu quả của Mẫu Trư Dã Phong Cuồng, Hiện tại đã trở thành vật phẩm chăm sóc sức khỏe thuần túy rồi.

Không đến mức xảy ra chuyện chứ nhỉ?

“Đại ca, ngươi mau đi xem một chút đi, Hiện tại chỗ sạp hàng đã tụ tập một đám người, truyện này nếu là truyền đi, danh tiếng Mẫu Trư Dã Phong Cuồng của chúng ta sẽ không còn gì nữa

Lý Bình An đi theo Nhuận Thổ đến chỗ quầy bán hàng ở Tạp Dịch Phong.

Giờ phút này, nơi này đã tụ tập một đám người, cơ hồ đều là đến xem náo nhiệt.

Lý Bình An chen qua đám người, “Chuyện gì xảy ra?”

Có một ông lão hôn mê bất tỉnh nằm ở giữa đám người, có hai tên đệ tử đang cố gắng cứu chữa cho hán.

“Là do Mẫu Trư Dã Phong Cuồng của ngươi, hại sư thúc ta thành ra như vậy! !”

Bên cạnh có một đệ tử mặc áo xanh gầm thét.

Một người đệ tử khác phụ họa nói: “Thuốc này của ngươi hại chết sư thúc ta, hôm nay không cho lời giải thích thì đừng nghĩ đi”

Lý Bình An không có phản ứng hai người đó, ngồi xổm người xuống

Hắn bắt mạch một chút, trong lòng cũng đã có ngọn nguồn.

Hắn hiểu ý cười một tiếng, lúc này một tay đỡ ông lão dậy.

Một tay đột nhiên đánh vào vị trí huyệt Phong Môn ở phần lưng của ông lão.

“Phốc! !”

Ông lão đột nhiên phun ra một vật, mở to hai mắt nhìn.

Lý Bình An dùng ngón tay kẹp lấy đồ vật mà đối phương phun ra.

Bế tức hoàn.

Mà lại phẩm chất cũng không thấp, nếu như chỉ là y sư bình thường kiểm tra, trong thời gian ngắn thật đúng là kiểm tra không ra.

Nhóm người tụ tập nhiều, quần chúng không rõ chân tướng sẽ cùng nhau gào thét.

Đến lúc đó, nhất định là có miệng cũng khó mà giải thích.

Làm ăn, mấu chốt nhất chính là hai chữ thành tín.

Đánh mất đi thành tín, danh tiếng một khi bị thối, vậy hết thảy đều kết thúc.

Chiêu này mặc dù hiểm ác, lại làm cho người khó lòng đề phòng.

Một khi đắc thủ, sẽ để ngươi không có cơ hội giải thích, tin tức này một khi bị truyền đi, tổn thất đều

là chính mình.

Chờ đến khi ngươi giải thích được thì mới phát hiện đến lúc đó lại không có ai quan tâm chân

tướng là cái gì.

“Ai u, tỉnh rồi?”

“Đan dược nghẹn ở cổ họng?” Có người hồ nghi.

“Đồ ngu, nhà ngươi gặp qua đan dược tắc ở hầu sẽ là cái dạng kia”

Đám người bàn tán ầm ĩ, hai tên đệ tử vừa mới kêu gào sắc mặt hơi đổi một chút. Cái này. Cùng kế hoạch ban đầu không giống nhau lắm.

Lý Bình An đứng người lên, chìa tay ra cho mọi người xem. Lập tức, đám người đã nhìn rõ bé tức đan trong tay hắn.

Hắn im lặng một hồi, cho đám người thời gian bàn tán. “Là bế tức đan!?”

“Bế tức đan?”

“Tên Tôn trưởng lão này đến gây sự đấy”

“Tại sao có thể là bế tức đan? Không phải là Tôn trưởng lão ăn Mẫu Trư Dã Phong Cuồng mới xảy ra chuyện sao?”

Tất cả mọi người không phải người ngu, rất nhanh liền rõ ràng ý đồ của Tôn trưởng lão.

Thấy mọi người mồm năm miệng mười nói một hồi, Lý Bình An lúc này mới trùng điệp thở dài một hoi.

“Chư vị, các ngươi cũng nhìn thấy cái tên Tôn trưởng lão này cố ý nuốt vào bế tức đan.

Hai vị sư điệt của hắn thì tuyên bố là Tôn trưởng lão sử dụng Mẫu Trư Dã Phong Cuồng của ta mới xảy ra chuyện, đây rõ ràng là muốn hãm hại ta.

Kỳ thật, xưa nay ta luyện chế Mẫu Trư Dã Phong Cuồng cũng không phải là vì chính mình.

Mà là vì đông đảo trưởng lão, sư huynh trong tông môn, đồng thời đan dược này không dễ luyện chế, cần thiết rất nhiều tinh lực.

Thu chi miễn cưỡng cân bằng, nhưng dù là như thế.

Vẫn có người xem ta là cái đinh trong mắt, cho là ta tranh đoạt thị trường định mức của bọn họ. Đau lòng, thật là đau lòng a!”

Lý Bình An lắc đầu, lại thở dài một hơi.

Khóe mắt lưu lại một giọt nước mắt trong suốt, tiện tay xoa một cái.

“Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không còn sản xuất Mẫu Trư Dã Phong Cuồng nữa.

Nói xong câu đó, Lý Bình An liền để Nhuận Thổ cùng Lão Ngưu dọn dẹp hàng hoá trên vỉa hè, bước

nhanh rời đi.

Tôn trưởng lão cùng hai vị đệ tử gây sự một mặt mộng bức, hoang mang.

(0_0)??

Tình huống này là thế nào?

Vốn định dùng chiêu này bôi xấu danh tiếng đối phương, làm cho đối phương từ bỏ sản xuất Mẫu

Trư Dã Phong Cuồng, ai biết sẽ phát sinh chuyện như này.

Tin tức xấu: Làm chuyện xấu rất nhanh bị người ta phát hiện.

Tin tức tốt: Đối phương chủ động từ bỏ.

Ba người liếc nhau, cái này. Xem như hoàn thành nhiệm vụ, vẫn là không hoàn thành?

“Tên Lý Bình An này định làm cái quỷ gì?”

Nhưng mà, chung quy vẫn là một tin tức tốt.

Lý Bình An không còn sản xuất Mẫu Trư Dã Phong Cuồng, bọn họ lấy lại được thị trường đan dược của mình.

Chủ mưu đứng phía sau ba người, chính là một truyền công trưởng lão, tên là Chu Thụy.

Chu Thuy trước đó cũng đã nghiên cứu một loại đan dược liên quan tới chuyện nam nữ, chỉ là tiếng vọng phản hồi một mực không tốt lắm.

Mẫu Trư Dã Phong Cuồng của Lý Bình An vừa xuất thế, rất nhanh liền để đan dược của Chu Thuy bị thị trường gạt ra bên ngoài.

Chu Thuỵ đành phải ra cái chiêu trò bẩn này.

Rất nhanh, tin tức Mẫu Trư Dã Phong Cuồng đình chỉ sản xuất này liền truyền ra ngoài.

Đông đảo trưởng lão cùng đệ tử đã quen thuộc sử dụng Mẫu Trư Dã Phong Cuồng nghe nói tin tức này nhao nhao kinh ngạc.

Vội vàng tìm hiểu tin tức bốn phía, muốn làm rõ ràng đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, thậm chí rất nhiều người còn chạy tới Thông Thiên Phong, tự mình đi hỏi Lý Bình An.

Sau đó không lâu.

“Chỗ ngươi còn có Mẫu Trư Dã Phong Cuồng hay không?” “Ta hết rồi!”

“Thật hết rồi? Cho ta hai viên”

“Ta thật không có, hôm qua lão Tào ép lấy đi ba viên của ta.

“Ai! Cái tên Chu Thuy trời đánh này, sinh con ra không có lỗ đít.

Mẹ nó! Không có Mẫu Trư Dã Phong Cuồng thì ta sống thế nào đây!”
“Đừng để ta nhìn thấy hắn, trông thấy hắn một lần ta đánh hắn một lần.

Hai vị trưởng lão cưỡi mây đi ngang qua, không có chú ý tới Chu Thuy ở bên trong xó xỉnh đang run lẩy bẩy.

Đợi hai người vừa đi khuất, ngó chung quanh không có ai, lúc này Chu Thuy mới dám chạy ra.

Trong lòng Chu Thuỵ đau khổ a, hắn vốn cho là Lý Bình từ bỏ sản xuất Mẫu Trư Dã Phong Cuồng, đối với hắn mà nói là một tin tức tốt.

Ai biết, đây mới là bắt đầu cơn ác mộng của hắn.

Những người trước đó dựa vào Mẫu Trư Dã Phong Cuồng để vượt qua một đoạn thời gian mỹ diệu

cùng đạo lữ, sau khi nghe đến tin tức này hận không thể xé xác hắn.

Đương nhiên, tại Thục Sơn bọn họ còn không dám công khái làm gì với mình.

Thế nhưng là thỉnh thoảng lại phát sinh chuyện bị đánh lén.

Thậm chí lúc ở trong động phủ tu hành, bỗng nhiên còn bị người úp bao đập đầu vài gậy.

Trên đường đi tông môn để lĩnh cung ứng hàng tháng, trúng pháp trận người khác bày ra.

Đi ba ngày, mới thoát được khỏi đó.

Cung ứng hàng tháng còn bị người cố ý cắt xén một nửa, trên đường về động phủ, phát hiện một nửa cung ứng khác còn bị người trộm mất.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, tóc còn bị người cạo sạch.

Chu Thuy rốt cuộc chịu không nổi cuộc sống như này, thậm chí liền ngay cả mấy người trưởng lão cùng hắn quan hệ khá tốt, trông thấy hắn cũng không nguyện ý nói với hắn một câu. Thậm chí có người còn dọa giết hắn.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải tự mình đi Thông Thiên Phong thỉnh tội với Lý Bình An.

Tiếp tục như vậy nữa, mình ngay cả tu hành cũng không thể yên tâm tu hành, hơn nữa còn sẽ đắc tội với tất cả mọi người.

Lúc ở Thục Sơn đương nhiên là an toàn, nhưng chẳng may đi ra bên ngoài chấp hành nhiệm vụ. Chu Thuy không còn dám nghĩ.

Trên Thông Thiên Phong, Chu Thuy nước mắt ngắn nước mắt dài quỳ gối trước mặt Lý Bình An.

Lý Bình An uống nước trà, trước cứ mặc kệ đối phương một lúc, sau đó mới nâng hắn dậy, an ủi hắn một phen.

Chu Thuy đề nghị Lý Bình An khôi phục sản xuất Mẫu Trư Dã Phong Cuồng.

Lý Bình An từ chối, biểu thị mình trải qua việc này đã không có lòng dạ nào sản xuất.

Chu Thuy lại muốn quỳ xuống, Lý Bình An nếu là không giúp mình, mình sẽ không có cơ hội sống

sót.

Lý Bình An từ chối lần nữa, nói ra khó khăn trước mắt của mình.

Chủ yếu chính là không đủ tài chính, không đủ thiết bị…

Chu Thuy tiếp tục cầu xin, đồng thời đưa ra điều kiện, mình nguyện ý thỏa mãn mọi yêu cầu của Lý

Cứ như vậy, Lý Bình An tự nhiên lại thu được một số lớn tài chính cùng kỹ thuật.

Sau đó mấy ngày, Mẫu Trư Dã Phong Cuồng một lần nữa chảy vào thị trường của Thục Sơn. Nhuận Thổ giơ ngón tay cái lên, “Đại ca, chiêu này của ngươi thật cao”

Cùng lúc đó, cách xa Du Đô Thành ngoài ngàn dặm, phủ đệ của Tri phủ.

12:31

Cảnh Dục vừa làm Tri phủ không lâu đang chắp tay sau lưng, bước chân đi thong thả trong sảnh.

Có thể thấy được, tâm tình của hắn lúc này không quá tốt.

Trước kia Cảnh Dục nếu lộ ra loại vẻ mặt này, không ngoài hai loại khả năng.

Loại thứ nhất, không có tiền đi câu lan nghe hát.

Loại thứ hai, đi câu lan nghe hát, mỹ nhân yêu thích bị người chọn rồi.

Mà bây giờ lại có khác biệt lớn.

Chương 429: Cải cách chế độ

Du Đô Thành.

Ngày hai mươi lăm-Tháng giêng, tiết điền thương (ngày mùa thu hoạch, đổ thóc vào kho) vừa qua hai ngày.

Dân gian xưng ngày hôm đó là sinh nhật của Thương Vương Gia, biểu tượng ngày lễ năm mới thóc lúa đầy kho. (Thương ở đây là Kho, Thương Vương Gia cũng giống như vị thần cai quản kho thóc) ” Tiết Điền Thương” lấy ” Ruộng” cùng “Trời” còn được gọi là “Thiên Thương Tiết” .

Cúng tế thổ địa, cúng tế thần ma.

Cái gọi là Điền Thương, chính là lấp đầy vựa lúa.

Tân nhiệm Tri phủ Cảnh Dục thở dài một hơi.

Không chức vị, không biết nỗi khó xử lúc làm quan.

Suy nghĩ một chút mình thời gian trước đó còn ở kinh thành, còn được chạy đến chốn câu lan

khoái hoạt sung sướng, giờ phút này lại phải ở chỗ này vì một địa phương phát triển mà buồn phiền.

(? o`

))) ai!!!!!

Cảnh Dục trùng điệp thở dài một hơi.

Lần này đến Du Đô Thành, Nữ Hoàng Liễu Vận từng tự mình triệu

kiến hắn vào cung, bàn giao cho hắn một số công việc.

Cải cách, muốn cải cách thì phải có địa phương thử nghiệm.

Mà nơi thử nghiệm, bị Nữ Hoàng chỉ định ở Du Đô Thành.

Đại Tùy sát nhập thổ địa, nghiêm trọng thâm hụt, cả nước nộp thuế thổ địa vậy mà bị đại địa chủ cắt xén khoảng chừng một phần ba. Mà vấn đề là những người này dựa theo tổ chế lại không cần nộp thuế.

Mặt khác lại có một phần ba thì lại bị từng cái tông môn, môn phái, gia tộc chiếm đoạt, vẫn không cần nộp thuế.

Chỉ có một phần ba thuế thổ địa cung cấp nuôi dưỡng cái quốc gia này.

Cũng tạo thành cục diện tư nhân ngày càng giàu, công quỹ ngày càng nghèo, quốc quỹ thì trống không.

Trước đó loạn trong giặc ngoài, lại có Đại Vũ ở phía bắc nhìn chằm chằm.

Bây giờ Đại Vũ đã diệt, bốn biển bình định.

Nữ Hoàng Liễu Vận bắt đầu chăm lo nội chính.

Nhưng là, những nhân tuyển này liền thành một cái vấn đề mấu chốt.

Cuối cùng nhân tuyển được chỉ định trên người Cảnh Dục.

Thứ nhất, Cảnh Dục thân là đệ tử thư viện, có được chỗ dựa ở sau lưng là Hoài lộc thư viện.

Bên trong quan trường đại bộ phận đồng liêu đều là sư huynh đệ của hắn, sẽ dễ dàng làm việc hơn. Thứ hai, Cảnh Dục mặc dù tính cách thiếu chính chắn, nhưng lại có chí tiến thủ và sự quyết tâm của người trẻ tuổi, khác biệt với những kẻ già đời ở bên trong quan trường chỉ biết tự lo thân mình. Thứ ba, năng lực bản thân của Cảnh Dục đương nhiên là không thể nghi ngờ.

Cảnh Dục vuốt vuốt cái trán, khẽ thở dài một hơi.

Học sinh của Nho gia, lấy cống hiến cho thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, lấy quy luật của đất trời giáo hóa chúng sinh, thành tựu đại đạo

Nếu là việc này thật sự thành công, ngày sau có thể phổ biến đến cả nước.

Cảnh Dục hắn sẽ trở thành người đi đầu cải cách chế độ, chắc chắn sẽ phong hầu bái tướng, lưu

danh muôn đời.

Tại trên con đường tu hành tiền đồ không thể lường được.

Nhưng nếu là bại…

Nguy hiểm cùng kỳ ngộ thường thường sẽ đi cùng nhau.

“Cảnh đại nhân

Bên trong phòng tiếp khách, mấy vị quan huyện châu phủ, còn có mấy quan viên khác đang tụ tập một chỗ.

“Cảnh đại nhân, chuyện này chúng ta đã thương lượng qua, thật sự là khó a

“Đúng vậy, thật không phải nói có thể giải quyết là có thể giải quyết được.

Cảnh đại nhân, ngài vừa đến Du Đô Thành không lâu, không biết rõ tình huống trong này.

Liền nói chủ sở hữu những thổ địa rộng lớn kia bản thân họ ai mà không phải đã từng ở trong triều làm quan.

Bây giờ trở về quê hương an hưởng tuổi già, nhưng là ở trong triều vẫn có quan hệ, ở trong đó cong cong thẳng thẳng rất rắc rối phức tạp”

Một vị quan huyện khác nói tiếp, “Lại càng không cần phải nói, Du Đô Thành của chúng ta còn có bốn gia tộc, ba môn, hai phái, những người này ngươi nếu bức bọn họ…”

Đông đảo quan viên ngươi một lời, ta một lời, lao nhao, ồn ào.

Bọn họ cũng đang là người được lợi, đương nhiên sẽ không đứng về phía Cảnh Dục.

Huống chi trước khi đến đây, Cảnh Dục đã được nghe nói trên dưới Du Đô Thành đều đã tham nhũng thành thói quen rồi.

Lớn nhỏ quan viên ở Du Đô Thành hình thành từng cái tập đoàn lợi ích, bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, lập thành nhóm cùng nhau mục nát, giúp nhau hành động, bao che lẫn nhau.

Quan to ăn to, quan nhỏ ăn nhỏ, phàm là quan lại lớn nhỏ, ai cũng hút mỡ dân, lột da xương của dân.

Cảnh Dục ngồi ở chủ vị, uống nước trà từ đầu đến cuối cũng không nói một lời.

Du Đô Thành bị bao phủ ở bên trong một mảnh mây đen, mưa gió nổi lên.

Lúc đọc được phần tin lúc này của Cảnh Dục, Lý Bình An đang ngồi bên trong vườn rau uống trà. Một bên cầm rau cải trắng tươi mới vừa mới hái xuống một giây đồng hồ trước bỏ vào trong miệng. “Ừm, thật mới mẻ”

Hắn vốn cho rằng Cảnh Dục sẽ nói một chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, hoặc tỉ như lập thề son sắt nói chính mình đã kiêng giới sắc.

Ai biết Cảnh Dục thay đổi thói quen, bỗng nhiên nghiêm chỉnh lại.

Nói tình huống Nữ Hoàng giao cho mình nhiệm vụ cải cách chế độ, cùng khốn cảnh trước mắt của mình.

Cải cách chế độ?

Lý Bình An sững sờ, cho Cảnh Dục đi một phong thư hỏi hắn một chút tình huống cụ thể việc cải cách chế độ.

Không lâu sau, Cảnh Dục hồi âm lại.

Lý Bình An tỉ mỉ đọc một phen.

Chân mày hơi nhíu lại, cái nội dung cải cách chế độ này làm sao quen thuộc như vậy a ～

Không khỏi để hắn lâm vào trong hồi ức.

Mấy chục năm trước, Lạc Thủy Thành.

Tháng sáu Lạc Thủy Thành thời tiết mang theo vài phần nóng bức.

Trên bầu trời treo lấy mặt trời giống như quả cầu lửa, đám mây thật giống như bị mặt trời đốt rụi, biến mất vô tung vô ảnh.

Ánh nắng mặt trời như lửa, mặt đất giống như cái lồng hấp.

Đó là một mùa hè hạn hán đã lâu không có mưa, mặt trời nóng bức nướng đến đất bùn trong ruộng đều trắng bạc, tiếng ve kêu phiền người.

Lúc đó, Liễu Vận gặp nạn ở Lạc Thủy Thành, ngoài ý muốn được Lý Bình An cứu, đang không ngừng lôi kéo và quần áo.

Một khuôn mặt kiều diễm đỏ bừng, mồ hôi từ cái trán chảy qua gương mặt, xẹt qua da thịt, cuối cùng lại bốc hơi không có vào trong ngực.

“Hô ～ ”

Liễu Vận phun ra một hơi khí nóng.

Trong viện ngoại trừ nàng, không có người khác.

Nàng cởi quần áo bên ngoài, chỉ để lại một tầng áo mỏng bó sát người, từ lâu đã bị mồ hôi thấm ướt hết.

Dứt khoát cuốn quần áo vén lên cao một tầng, lộ ra hai bên hông bụng.

Làm xong những việc này, mới cảm thấy mát mẻ không ít.

Nhìn xem thời gian, cũng sắp đến lúc Lý Bình An trở về rồi.

Liền bắt đầu giạng thẳng chân, nhóm lửa.

Quả nhiên, chỉ một lát sau Lão Ngưu cùng Lý Bình An ôm một bó rau cải trắng đã trở về.

“Trở về” Liễu Vận cầm quần áo để xuống.

Lý Bình An lên tiếng.

Lão Ngưu vẫy vẫy cái đuôi mấy lần, tìm tới cái ổ trâu của nó nằm xuống, dáng vẻ mặt ủ mày chau.

“Trời thật là nóng” Lý Bình An rửa mặt, thuận miệng nói.

“Đúng vậy a, một cơn gió đều không có”

Hai người một người nhóm lửa, một người nấu cơm.

Không bao lâu, cơm tối liền làm xong.

Cơm trắng cao lương, trộn lẫn rau cải trắng, còn có một bàn thức nhắm.

Lý Bình An và hai miếng cơm, “Hôm nay nhìn trên đường có bán đá lạnh, đến mai ta đi mua một chút, chuẩn bị cho ngươi uống chút nước đá”

Liễu Vận trợn mắt, “Đá quá đắt tiền, có tiền vẫn là tiết kiệm đi”

Đá lạnh ở kinh thành, đến ngày mùa hè thì giá đắt như vàng.

Lại càng không cần phải nói Lạc Thành nho nhỏ này.

Lý Bình An gật đầu, “Nói cũng đúng”

Hai người tiếp tục ăn cơm.

Lúc buổi tối, Lý Bình An dùng tiền đi mua ba bát nước ô mai lạnh.

Ngày mùa hè chói chang, một bát vào trong bụng, thời tiết nóng toàn bộ tiêu tán.

Bởi vậy mới có câu: Bát đồng gõ từng tiếng giữa đường, một âu nước đá cùng canh mai.

Lý Bình An cùng Liễu Vận ngồi đang trên nóc nhà, uống vào nước ô mai, đón chờ mấy trận gió

hiếm hoi thổi tới.

“Đông đông đông!!”

Vang lên thanh âm gõ kẻng.

Là thuế quan, còn có một số quân tốt, là đến thời gian nộp thuế.

Thế là hai người chủ đề tự nhiên mà vậy chuyển đến chủ đề thu thuế.

Chương 430: Hạ dân dễ ngược, thượng thiên khó lần

1910 chữ

Chương 430: Hạ dân dễ ngược, thượng thiên khó lấn

“Đại nhân, cái nhà này không có gì thứ đáng giá, cả nhà toàn quỷ nghèo”

“Mang đi, mang đi, toàn bộ mang đi!”

Không giao được tiền thuế, dựa theo pháp lệnh của Đại Tùy, có thể bị bắt đi ngồi tù.

Nhưng mà đa số các trường hợp, địa phương sẽ không cần thiết bắt ngươi đi ngồi tù, lãng phí tài nguyên nhà giam.

Sẽ chuyển đổi thành lao dịch, bắt ngươi đi làm việc, trừ nợ.

Rất nhanh, liền vang lên âm thanh khóc nấc của đàn ông, phụ nữ, còn có âm thanh quát lớn.

Lý Bình An uống một hơi cạn canh mai lạnh, thuận miệng nói ra: “Thân sĩ không nộp thuế, số lượng

khổng lồ tôn thất tử đệ hút máu của quốc gia, tông môn, môn phái các nơi báo cáo láo số lượng đệ

tủ.

Thổ địa sát nhập, nghiêm trọng thôn tính tài nguyên, thuế má cả nước toàn bộ đặt ở trên người bách tính cùng khổ, tiếp tục như vậy không biết Đại Tùy còn có thể chèo chống bao lâu.

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, Liễu Vận hơi sững sờ.

Đưa tay vuốt vuốt lọn tóc, nói ra: “Thổ địa sát nhập, thôn tính một mực là một cái nan đề không có lời giải, tôn thất tử đệ cũng cần an trí thích đáng, tông môn môn phái các nơi thì cần phải lôi kéo trấn an. Triều đình có nỗi khó xử của triều đình”

Lý Bình An liền nói: ” Người giàu sở hữu ruộng dọc ruộng ngang, người nghèo không mảnh đất cắm dùi, không thể hoàn toàn thay đổi, nhưng cũng muốn kiềm chế.

Bằng không đợi đến tình trạng mọi chuyện khó mà vãn hồi, sẽ xảy ra đại sự”

Liễu Vận một bên nghe, một bên uống xong canh mai lạnh, đổ một ít canh còn không uống hết đổ vào cái chén không của Lý Bình An.

Buổi tối đó, hai người hàn huyện rất nhiều.

Từ tổ chức khảo hạch, điều chỉnh sản nghiệp, điều chỉnh kết cấu tài chính thu thuế, lại đến điều

chỉnh thể chế quân sự, cải cách nhằm vào coi trọng nghiên cứu phát minh võ bị, đề bạt danh tướng

vân vân.

Lấy lại tinh thần, Lý Bình An cầm trong tay thư của Cảnh Dục.

Không khỏi cười cười, năm đó giảng những này cho Liễu Vận, Lý Bình An thừa nhận mình mang theo một chút tâm tư khoe khoang.

Dù sao, bản thân là thanh niên thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua mà đến.

Có một loại cảm giác ưu việt là mọi người đều say, chỉ mình ta tỉnh.

Đương nhiên, càng nhiều vẫn là kỳ vọng, nếu có một ngày Liễu Vận làm Hoàng đế, nói không chừng thật có thể thực hiện những ý nghĩ này.

Cũng coi là mình xuyên qua đến nơi đây làm một chuyện tốt.

Nghĩ được như vậy, Lý Bình An trả lời trở lại một phong thư cho Cảnh Dục.

Đại khái ý tứ nói là cho hắn một chút cổ vũ, để hắn phải làm cho tốt, không muốn cô phụ kỳ vọng của lê dân bách tính vân vân…

Tại dòng cuối cùng lá thư lại tặng hắn một bài thơ.

Nhân phụng nhân lục, Dân cao dân chi, Hạ dân dễ ngược, Thượng thiên khó lấn”

Nói là đưa cho hắn, chẳng bằng nói là mượn tay của hắn đưa cho đám quan chức tham ô mục nát ở Du Đô Thành.

Du Đô Thành biến thiên, đây là đề tài nói chuyện mà đầu đường cuối ngõ thường thường xuất hiện. Tân nhiệm Tri phủ Cảnh Dục tự biết cải cách chế độ khó mà phổ biến, liền bắt đầu tự mình điều tra những vụ án tham ô.

Vì để cho Cảnh Dục dễ dàng tra án, một đội tuần tra xuất phát từ kinh thành thẳng tới Du Đô Thành.

Bởi vì một hệ liệt đại án, từ tra được án Mã gia trộm gạo, tìm hiểu nguồn gốc.

Cho nên sử xưng " án trộm gạo ở Du Đô"

Án này liên luỵ rất rộng, quan viên ngã ngựa vậy mà đạt đến con số kinh khủng lấy đơn vị ngàn để tính, quan trường của Du Đô mười đi còn tám.

Không thể không từ tỉnh lân cận điều nhiệm quan viên, có quan viên thậm chí chính là mang tội

nhậm chức.

"Đại nhân, có thư của ngài"

Cảnh Dục mở ra tin, một lát sau, sắc mặt hơi đổi, thì thầm.

Cảnh Dục trầm mặc một hồi, tựa hồ là cố nặn ra một câu có vẻ nho nhã để đánh giá một chút thi từ Lý Bình An viết.

Cuối cùng gật đầu nói: "Lợi hại! !"

Lập tức, Cảnh Dục liền để cho người ta tìm thợ đá khắc bốn câu thơ này ở trên tấm bia đá rồi đặt ở cổng nha môn.

Đồng thời quy định các cấp quan lại quan viên nha môn ở Du Đô Thành, đều muốn lập bia đá, đọc thuộc lòng bốn câu này.

"Ai, chỗ này có thêm một tấm bia đá từ lúc nào?"

"Là Cảnh đại nhân muốn lập"

"Ồ? Là cái bia đá gì?"

"Viết bốn câu thơ, ngươi đi xem một chút liền biết"

"Đây là Cảnh đại nhân viết? Không hổ là học sinh của Hoài lộc thư viện! !"

"Không phải Cảnh đại nhân viết, mà là một người bạn của Cảnh đại nhân, ngươi nhìn dòng chữ nhỏ dưới mặt tấm bia đá"

"Lý Bình An chấp bút."

Bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ “Bạn hữu của Cảnh Dục khuyên bảo”

Trong thư phòng.

Thủ phụ nội các đang cùng mấy người tự xưng là thành viên thanh lưu nội các đang kịch liệt tranh

cãi.

Hai phe bên nào cũng cho là mình là đúng, Liễu Vận thì lại không thèm để ý liếc nhìn mật tấu các bộ

đưa lên.

Chờ song phương cãi nhau cũng bắt đầu cạn lời, lúc này mới lên tiếng nói.

” Sự tình ở Du Đô Thành các vị ái khanh đều nghe nói rồi?”

Thủ phụ nói: “Cảnh Dục làm việc vẫn là rất sắc bén, tham nhũng ở Du Đô Thành rất nghiêm trọng, trong đó quan hệ khúc chiết phức tạp, cũng chỉ có người cương trực không thiên vị mới có thể hoàn thành”

Thủ phụ cũng xuất thân là đệ tử của Hoài lộc thư viện, cho nên đối với Cảnh Dục cũng xuất thân từ Hoài lộc thư viện rất có hảo cảm.

Huống chi lần này Cảnh Dục làm việc quả thật rất tốt, hắn đương nhiên nguyện ý vì đó nói tốt vài câu.

“Nghe nói hắn còn để cho người ta khắc bia đá viết xuống bốn câu nói” Hộ bộ thượng thư nói. Liễu Vận: Nhân phụng nhân lục, Dân cao dân chi, Hạ dân dễ ngược, Thượng thiên khó lấn.

Thần sắc của đám người đều là hơi động một chút, nhấm nuốt cái này bốn câu nói này, không khỏi lộ ra ý tán thưởng.

“Cái này Cảnh Dục vẫn là có mấy phần khí khái” Thủ phụ cười nói, “Bài thơ này thông tục dễ hiểu, đây là biểu tượng tinh thần của quan viên liêm khiết ở Đại Tùy chúng ta, cảnh cáo bách quan

Tất cả mọi người cấp ra đánh giá rất cao, bài thơ này viết quả thực tốt, không giống một chút thi từ xốc nổi, thâm ảo khó hiểu.

Bài thơ này đã có thể lưu truyền ở giữa các bậc hiển quý, để bình dân bách tính cũng có thể lý giải, Liễu Vận khẽ gật đầu, biểu thị

đồng ý.

“Chỉ là bài thơ này cũng không phải là Cảnh Dục làm ra, mà là một Đệ tử Thục Sơn

“ừm?”

Trong ngự thư phòng mấy người nhao nhao sững sờ, Đệ tử Thục Sơn?

“Là một vị đệ tử của Thục Sơn tên là Lý Bình An.

Mấy người trầm mặc một lát, sau đó thủ phụ vội họ một tiếng, che giấu xấu hổ vừa rồi.

“Đệ tử Thục Sơn nhiều như mây, ra một hai cái văn thải xuất chúng như thế cũng là bình thường” “Không sai”

Mấy người nhao nhao gật đầu.

Liễu Vận nói: “Quả nhân có ý tứ là truyền lệnh các tỉnh, bắt chước Du Đô Thành, đem bốn lời nói răn này lập bia cất đặt từng chỗ nha môn

Đề nghị này để mấy người ở đây lập tức trầm mặc lại.

Bốn chữ này nếu thật sự là Cảnh Dục sáng tác, bọn họ cũng không có điều dị nghị gì.

Mặc dù cũng có mấy quan viên cùng quan viên Hoài lộc thư viện không hợp nhau, nhưng mà dù sao cũng là sự tình nội bộ của triều đình.

Nhưng là bây giờ lại để một cái Đệ tử Thục Sơn viết ra câu thơ truyền lệnh các tỉnh, cái này khiến bọn họ những đám đại thần này đã đọc đủ thứ thi thư làm sao chịu nổi.

“Cái này. Vẫn là mời bệ hạ nghĩ lại. Nếu là Du Đô Thành còn chưa tính, nhưng nếu là thiết trí khắp cả nước. ”

“Không sai, không sai”

Liễu Vận một tay nâng cằm lên, một tay trên bàn nhẹ nhàng gõ.

“Ý kiến của Quả nhân thì ngược lại, cho rằng không có gì là không ổn.

“Nhưng Đệ tử Thục Sơn lý. . . Lý.”

“Lý Bình An” Liễu Vận nhắc nhở.

“Đúng, cái tên Lý Bình An này thế nhưng là Đệ tử Thục Sơn, nếu là muốn đem thơ văn phát biểu cả nước, cũng cần thông báo người ta một tiếng”

“Có lý, quả nhân sẽ gửi một phong thư cho hắn.

“Bệ hạ tự mình viết thư cho hắn, không khỏi lộ ra chuyện này quá mức long trọng, huống chi đối

phương chỉ là một tên Đệ tử Thục Sơn.”

Liễu Vận lúc này liền để thiếp thân thái giám đi lấy giấy bút.

Trong phòng mấy vị đại thần nhìn nhau vài lần, cũng không nói thêm gì nữa.

Vốn dĩ chuyện này cũng không phải một chuyện đại sự, nếu như Hoàng đế tâm huyết dâng trào, vậy liền không có cần thiết phải khuyên nhiều.

Lý Bình An thu được thư có chút nhíu mày, chưa từng nghĩ vấn đề này lại còn bị Liễu Vận biết được, cho Liễu Vận chăm chú viết thư trả lời.

Lý Bình An một tay cầm thư, nhìn qua nơi xa Nhuận Thổ đang truy đuổi bươm bướm.

“Lão Ngưu, thời gian trôi qua thật là nhanh”

“Chúng ta. . . Có phải hay không nên rời đi Thục Sơn, ở chỗ này tựa hồ là ở đủ lâu rồi”

“Ngưu… ưu…” Lão Ngưu phì mũi ra một hơi, biểu thị hết thảy đều nghe theo Lý Bình An. Lý Bình An cười cười.

Chương 431: Thuật ủ rượu của Lý Bình An

1750 chữ

Lý Bình An cảm thấy đã đến thời điểm mình nên rời đi.

Có ít người trong máu có gió, trời sinh liền đã định trước kiếp sống phiêu bạt. Giang hồ rộng lớn, khắp nơi là nhà.

Cũng là không phải nơi này không tốt, chỉ vẻn vẹn bởi vì chính mình nên rời đi.

Tiếng vọng đất trời trong hẻm núi, khắp đất trời sao sáng mênh mông, mười bốn đỉnh núi mây phủ lượn lờ, nhìn không thấy sơn cốc phần cuối, đây đúng là một địa phương để cho người ta sẽ không hối hận vì đã đến đây.

Chỉ là Lý Bình An hắn xưa nay không phải là một người chịu an phận thủ thường.

Lúc tuổi còn trẻ, hắn bốn phía phiêu bạt, từ sơn thôn nhỏ đến Lạc Thủy Thành.

Lại đến An Bắc Tứ Trấn, sau đó đi về phía bắc đến Trấn Yêu Quan.

Một cái Thục Sơn đương nhiên sẽ không phải là điểm đến cuối cùng của hắn. Những năm này, Thông Thiên Phong đã ra hình ra dáng.

Lúc Lý Bình An tiếp nhận, Thông Thiên Phong nơi đây chỉ là một chỗ bị phong chủ đời trước huỷ hoại.

Mà bây giờ, vườn linh dược một lần nữa được xây dựng lại, mặc dù còn không bằng vườn linh dược trước đây có rất nhiều trân quý linh dược như vậy.

Đương nhiên, đó cũng không phải bởi vì Lý Bình An không cố gắng, chủ yếu vẫn là không tìm được những hạt giống linh dược này.

Nhưng là linh mạch lại càng thêm nồng đậm, thổ nhưỡng cũng càng thêm phì nhiêu, màu mỡ.

Lý Bình An tin tưởng chỉ cần kẻ đến sau chịu cố gắng tiếp tục bồi dưỡng nó, nó tuyệt đối sẽ không thua vườn linh dược ở bất kỳ ngọn núi nào.

Tàng Kinh Các vốn là địa điểm lưu trữ các công pháp quyển trục của Thông Thiên Phong, một bản cao giai công pháp ở thế giới tu chân tàn khốc cạnh tranh nhau gay gắt này đã đủ để nhấc lên một phen gió tanh mưa máu.

Nhưng mà, những công pháp quyển trục sách báo trong đó lại đều bị

phong chủ đời trước hủy đi.

Những năm này, Lý Bình An đã cố gắng hết sức ghi lại toàn bộ rải rác công pháp mà hắn trong lúc đi du lịch chư quốc sưu tầm được, sau đó sửa sang lại, từng quyển, từng quyển một đặt ở trong Tàng Kinh Các.

Trong đó có cả những quyển sách liên quan với luyện đan, chế dược….

Thậm chí còn có sách do chính hắn biên soạn ra, mặc dù có vẻ không thế nào đáng tin cậy. Trừ cái đó ra, các loại cơ sở kiến thiết trên Thông Thiên Phong cũng bị hắn làm cho ra dáng. Suối nước nóng, ruộng linh cốc, ao linh dược, linh đường, hồ linh khí, vườn linh dược.

Trọn vẹn sáu toà kiến trúc lớn, cao nhất có sáu tầng.

Đều là hắn tự mình quy hoạch ra, từng viên gạch dựng lên thành hình.

Nhỏ thì mỗi một hạt giống, mầm cây, từng viên đá một, lớn thì đến cây cảnh, khối đá, giả sơn vẫn vân, đều do chính hắn tự mình chọn lựa.

Còn có nuôi gà vịt dê bò…

Trọng yếu nhất còn có hầm rượu có thể làm cho Thanh Phong nghe lời, cùng độc nhất vô nhị thủ pháp chưng cất rượu.

Muốn nói duy nhất khuyết điểm có lẽ không có tìm tới một cái đệ tử ưu tú nào cho Thông Thiên

Phong.

Đương nhiên nguyên nhân trọng yếu nhất hay là bởi vì Thanh Phong không đáng tin cậy, tiếng xấu truyền xa.

Ngoại trừ Lão Ngưu, Lý Bình An cũng không có ý định nói cho những người khác tin tức mình muốn rời khỏi Thục Sơn.

Chỉ là thời gian sau đó, hắn có tiến hành một lần đặc huấn tàn khốc với Nhuận Thổ.

“Ngồi xuống”

“Hôm nay nhất định phải thuộc lòng mấy vị thuốc này”

“Ô ô ô ~”

“Đại ca, thật là khó quá, ta nhìn không hiểu.”

Lý Bình An: “nhìn không hiểu cũng phải nhìn!”

Nhuận Thổ cũng không biết đại ca gần nhất là bị trúng ngọn gió nào, mặc dù trước kia đại ca cũng

đã có lần dạy hắn nhưng lại chưa từng nghiêm ngặt như lần này.

‘ai

Nhuận Thổ trùng điệp thở dài một hơi, nhìn xem bên ngoài ánh mặt trời sáng rõ.

Hôm nay thời tiết tốt, có thể đi ra bên ngoài nướng thịt, cũng có thể đi Tạp Dịch Phong bưng lấy một bát bánh đúc đậu, một bên ăn bánh đúc đậu, một bên ngắm nữ tu sĩ đi ngang qua lộ ra cái đùi vừa trắng vừa dài.

Nhuận Thổ trong miệng đong đưa bút lông, suy nghĩ theo gió mà phiêu phiêu~

Hầm rượu.

Lý Bình An nâng nắp hầm mở ra, lấy ra một thùng rượu lớn.

“Đại ca, thơm quá a”

“Đây là số định mức tháng này của Thanh Phong, nhớ kỹ sau này không thể để nàng uống nhiều.” “A, ta đã biết. Nhuận Thổ gật đầu.

Lúc Lý Bình An cất rượu, Lão Ngưu cùng Nhuận Thổ cũng sẽ ở bên cạnh hỗ trợ, cho nên Nhuận Thổ cũng hơi hiểu liên quan tới tri thức cất rượu.

“Nước để ngâm cần phải căn cứ ngày mùa khác nhau cho ra cách xử lý khác nhau, cất rượu vào mùa đông mang tới nước có thể dùng để ngâm trực tiếp.

Sau Mùa xuân nhiệt độ không khí tương đối cao, nước không sạch sẽ, cần đun sôi nước.

Nước sôi cũng không thể trực tiếp ngâm, cần làm lạnh sau mới có thể ngâm”

Nguyên lý khoa học nước sôi sẽ giết chết hết vi sinh vật trong nước, nên chất xúc tác cũng sẽ mất hoạt tính.

Lý Bình An tổng kết tri thức nhiều năm hắn nghiên cứu thủ thuật cất rượu, biên soạn thành một quyển sách.

« Lý Bình An cất rượu thuật » còn không có thành bản thảo hoàn chỉnh.

Cho nên mấy ngày này, Lý Bình An quyết định làm ngày làm đêm nhanh chóng hoàn thành nó. Ánh mặt trời ngả về phía tây, phương đông có ánh sạ.

Trống chiều chuông sớm, làm bạn với núi xanh chim chóc.

Nhuận Thổ bưng lấy bát, “Ngưu ca, đại ca mấy ngày nay làm gì vậy? Giống như thật điên cuồng” “Ngưu… ưu… ~

“Ngưu ca, đại ca của ta từ lúc nào cố gắng như vậy, hay là muốn tích lũy tiền cưới vợ nhỉ, hắc hắc. Lão Ngưu lười biếng phì mũi ra một hơi, nhìn xem Nhuận Thổ ánh mắt mang theo hiền lành. Nhuận Thổ cười hắc hắc, từ khi nó biết nhớ, cái mùa hè này dài hơn so với bất cứ mùa hè năm nào.

Chạc cây trong viện sinh trưởng tốt, không khí nóng đến không thở nổi, đại ca liền dựng thẳng lên một ngón tay, khuấy động gió mát.

Thông Thiên Phong không thể trọng chấn trên tay của mình, toàn bộ kỳ vọng sau này, Lý Bình An đặt ở trên người Nhuận Thổ.

Thời gian vội vàng, đảo mắt lại là một năm trôi qua đi.

Một năm này, Lý Bình An cùng Lão Ngưu hóa thân thành người cần cù chăm chỉ, ở trong hầm rượu chuẩn bị đủ lượng rượu cho Thanh Phong uống mười năm.

Lại cho kho giữ tiền của Thông Thiên Phong chứa đựng bốn ngàn linh thạch, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Còn có các loại đan dược, linh dược.

Đến lúc mình ra đi, Thông Thiên Phong đến một khối linh thạch đều không bỏ ra nổi thì lúc đó thật quá mất mặt.

Còn có Thông Thiên Phong văn bản quy hoạch tương lai mười năm, cùng kế hoạch bồi dưỡng đệ

tử.

Lý Bình An tự nhận là mình không phải một người có tính kiên nhẫn có thể dạy bảo đồ đệ.

Huống chi, hắn đã từng dạy qua một đứa bé, chỉ là đứa bé kia sau này đã chết ở trên chiến trường. Có lẽ là bởi vì chuyện này nên sau đó Lý Bình An đối với việc dạy đệ tử luôn cảm giác có chút không thoải mái.

Chờ xử lý xong tất cả mọi chuyện, Lý Bình An cùng Lão Ngưu suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ tới còn cần phải làm cái gì.

Sau đó, cũng chỉ có thể trông cậy vào kẻ đến sau.

Một ngày này, trời trong gió nhẹ, trời đẹp như ngày Lý Bình An cùng Lão Ngưu lần đầu tới Thục

Son.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu ngồi trên đỉnh núi Thông Thiên Phong, nhìn hồi lâu

“Lão Ngưu, đi!

Một người một trâu làm bạn đi xuống núi.

Hắn không chào từ biệt với bất luận kẻ nào.

Chỉ là trước khi đi, vào trong phòng để nhìn Thanh Phong đang ngủ say.

Thanh phong ôm bầu rượu, tứ chi sõng soài nằm trên mặt đất, trong phòng loạn thành một bầy. Lý Bình An bất đắc dĩ thở dài một hơi, sắp xếp lại đồ vật trong phòng ngay ngắn chỉnh tề, lại dọn dẹp rác rưởi một lần.

Tỉ mỉ lau sạch sẽ nước bọt trên khóe miệng Thanh Phong, lại ôm nàng đến trên giường.

Nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, bóng loáng kiều nộn.

“Ngô ~ ”

đạn –

“Chớ nói mơ nha

Đắp chăn cho Thanh Phong, rón rén đẩy cửa đi ra.

Cả một đời dài như vậy, ai biết có thể hay không ngẫu nhiên gặp nhau đây, thế nhưng là biển người mênh mông, ràng buộc phải có bao nhiêu lớn mới có thể gặp nhau đây.

Bởi vì có ít người, nhất định cần phải lãng quên, định trước không còn gặp lại nhau, như thế nào đều là không tìm được.

Có ít người chỉ có thể bồi tiếp đi một đoạn đường ngắn, mỗi cái giai đoạn đều sẽ có người mới đi tới, có thể lưu lại chỉ lác đác một vài người.

Chương 432: Ly biệt

1531 chữ

Mưa phùn cá nổi, gió nhẹ yến liệng.

Lý Bình An đội mũ rộng vành cùng Lão Ngưu đi trên đường xuống núi.

Chân núi càng ngày càng gần, dãy núi đối diện dần dần lộ ra lưng núi.

Mây đen tản, trời dần dần sáng lên, xa xa trên đỉnh núi bay tới một đám mây lớn, trời xanh mây trắng càng ngày càng gần, càng ngày càng sáng, mưa cũng càng ngày càng nhỏ.

Dãy núi uốn lượn như khói, phảng phất cùng bầu trời chắp nối cùng một chỗ.

Lý Bình An đi trên đường xuống núi, chân bước nhẹ nhàng.

Hô hấp lấy không khí mới mẻ, ngáp một cái đều cảm thấy rất dễ chịu.

“Tiểu Bình An!!

Có một thanh âm bỗng nhiên vang lên.

Thanh phong đang đứng ở một ngọn núi khác, đang đứng trên đầu Nhuận Thổ.

Vẫy tay về phía Lý Bình An, “Tiểu Bình An, đường dưới núi không dễ

đi, đi chậm nhé ~ ” “Phải nhớ trở về nhìn ta nhé”

“Đại ca, Ngưu ca, các ngươi yên tâm đi, ” Nhuận Thổ rưng rưng hô, “Ta sẽ trông nhà cẩn thận. Bầu trời cao xanh theo Nhuận Thổ phất tay vậy mà biến mất

Lý Bình An cười phất tay, nhân sinh tuy có ngày ly biệt, sơn thủy cũng sẽ có lúc gặp lại.

Nhuận Thổ vuốt nước mắt một cái.

Thì thào lẩm bẩm: “Ô ô, đại ca, Ngưu ca, ta sẽ. . . Ta sẽ. . Ta sẽ không để cho các ngươi thất vọng”

Tuyết đọng ban đêm nơi sơn dã, người cô độc nơi tha hương.

Phía trên con đường cũ, liền có một con đường mòn hiểm trở.

Con đường mòn này dựa lưng vào núi, một bên là núi cao ngàn trượng, vách núi dựng đứng, một bên là vực sâu thăm thẳm.

Đứng trên con đường món này, quan sát vực sâu vạn trượng phía dưới.

Có một loại cảm giác kinh tâm động phách “Lên như diều gặp gió chín vạn dặm”. “Lão Ngưu, đi chậm.

Cuối đường mòn là một ngôi chùa miếu.

Vừa vặn ngoài cửa có một chú tiểu đang quét dọn tuyết đọng trước của miếu.

Chú tiểu không lớn lắm, ước chừng mới mười ba mười bốn tuổi, quét tuyết đâu ra đấy.

Gặp một người một trâu từ nơi xa đi tới.

“Tiểu hòa thượng, đây là chùa miếu nào?”

“Bạch Mã Tự”

“Bạch mã”

“Ừm.” Tiểu hòa thượng nhẹ gật đầu.

“Gió tuyết rất lớn, không biết chúng ta có thể ở nhờ quý tự một đêm được không?”

“. Mời thí chủ vào bên trong”

Chùa miếu này vào bên trong cảm thấy rộng rãi hơn nhiều lúc nhìn từ ngoài vào, nhưng mà bên trong lại không có một tăng nhân nào.

Trong đại điện thắp một ngọn đèn dầu, địa phương còn lại đều là hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió rít dập dờn thổi vào mà thôi.

Trên bàn rất sạch sẽ, chỉ có một chiếc đèn trường minh tản ra ánh sáng mờ nhạt, trên mặt đất cũng không có một tia tro bụi.

Tiểu hòa thượng đi chuẩn bị bữa tối hôm nay.

Cơm tối là bánh bao bột lên men kèm với cháo loãng, bánh bao lớn chỉ cần cắn một miếng lại thêm nhân bánh nóng hổi, rất khó mà nói được ngon miệng đến cỡ nào.

Nhìn bộ dáng tiểu hòa thượng ăn cơm, liền biết cái bánh bao lớn này có lẽ là bởi vì Lý Bình An tới mới cố ý làm.

Trước khi đi, hẳn là nên lưu lại ít tiền cho chú tiểu.

“Tiểu hòa thượng, trong chùa miếu này chỉ có một mình ngươi sao?”

“… . Đúng vậy.”

Lý Bình An cảm nhận được sự trầm thấp trong giọng nói đối phương, liền cũng không có hỏi nhiều

Một lát sau, tiểu hòa thượng chủ động mở miệng.

“Thí chủ, là người nơi nào?”

“Người Đại Tùy”

Tiểu hòa thượng nháy nháy mắt, trong lòng thầm oán.

Ai mà không phải người Đại Tùy, tiểu tăng cũng là người Đại Tùy.

“Vậy thí chủ là từ đâu tới?”

Lý Bình An cắn miếng bánh bao lớn, “Từ nơi cần đi”

“Đi nơi nào”

“Đến chỗ cần tới”

Tiểu hòa thượng:.

Tiểu hòa thượng lộ ra một bộ mặt kiểu mặc dù nghe không hiểu, nhưng lại rung động.

(000)....

Màn đêm buông xuống, cảnh sắc rất đẹp, có một loại đẹp cô tịch.

Lý Bình An ngáp một cái, thở dài ra một hơi.

Ngày thứ hai, Lý Bình An rời khỏi giường sớm.

Mang theo Lão Ngưu đi dạo một vòng trên núi.

Lý Bình An dùng đến hô hấp quy tức pháp, một bên dùng nội lực phong bế khí hải.

Hô hấp của hắn biến thành ồ ồ, tựa như một con cá đang bơi, ở trong nước bơi lội cũng biến thành chậm chạp.

Theo nội áp trở lên tăng cường, hô hấp của hắn cũng thuận theo tự nhiên trở lên nhỏ nhẹ.

Sau khi đến bước này hắn tự nhiên kích phát Thai Tức, mỗi một lần đều có thể cảm giác được ngũ tạng lục phủ trong bụng đều đang dời sông lấp biển.

Quả nhiên, khí tức buổi sáng là trong lành nhất.

Vừa đi vừa nghỉ, liền đã leo qua hai ngọn núi.

Hôm nay thời tiết quả thật rất đẹp.

Lý Bình An nằm đang một chỗ trên sườn núi, ngước nhìn bầu trời.

Nói đến, một năm bốn mùa đều có chỗ tốt riêng.

Nhưng lúc này Lý Bình An lại có chút không thích mùa đông, bởi vì ở trong rừng vào mùa đông không

có đồ vật gì có thể ăn được, giải thèm.

Trong miệng trống trải, Lý Bình An liếm môi một cái.

Lúc này, Lão Ngưu vừa mới chuồn đi giờ đã trở về.

Lão Ngưu mang về mấy quả me rừng, đây là một loại quả dại nhỏ vừa chua vừa đắng.

Nhưng mà ăn vào trong miệng trải qua nước bọt một đợt lập tức lại thấy có cảm giác ngọt.

Nếu là trải qua sương giá, càng ít đi cảm giác đắng chát.

Mặc dù nhìn bên ngoài không tốt, nhưng vừa chua lại thoải mái.

Trọng yếu nhất còn có công hiệu nhuận cổ họng, lang trung thích dùng cái quả này làm thành phần chủ yếu để nhuận cổ họng.

Tản bộ một vòng, hái được một túi lớn me rừng.

“Thí. Thí chủ. . . Ngươi… ngươi đi đâu vậy! ?”

Vừa về tới chùa miếu. Tiểu hòa thượng liền vội vội vàng chạy đến.

“Chạy một vòng trên núi”

Lý Bình An nắm một quả me rừng đưa cho tiểu hòa thượng.

“Mùi vị không tệ.”

Tiểu hòa thượng biến sắc, “Hôm qua ta không phải nói với ngươi sao, đừng đi trên núi”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì. . . Bởi vì trên núi có yêu quái! !”

“A ~ yêu quái a

“... Hả?”

Tiểu hòa thượng nhìn xem khuôn mặt Lý Bình An bình thản không gợn sóng chút nào, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, lập tức quên phải nói gì.

Hắn trước kia cũng nói qua lời này với những người ghé qua đây, hoặc là người đó khịt mũi coi thường, hoặc vội vàng rời khỏi nơi này.

“Đừng tưởng rằng tiểu tăng đang đùa giỡn với ngươi!” Tiểu hòa thượng tức giận nói. “Ta không có nói như vậy a.

“Cái kia yêu quái rất là lợi hại, sư phụ của tiểu tăng, sư huynh đều đã chết ở trong tay nó” “Vậy thật là đáng tiếc” Lý Bình An lộ ra biểu lộ áy náy, “Chắc hẳn yêu quái này rất lợi hại nh Tiểu hòa thượng gật

đầu như giã tỏi.

Lưu Vân Đạo Trưởng nhìn xem đệ tử Vân Thư mình yêu quý nhất đang ngẩn người trong sân. Vân Thư tay cầm chuôi kiếm, bỗng nhiên xuất kiếm.

Trên bầu trời xuất hiện một đám mây hình cánh hoa, hơi chậm lại.

Nguyên bản đám mây liền muốn bị chém thành hai nửa, vậy mà lại hoàn hảo không chút tổn hại, chém trượt.

Rối loạn trong lòng?

Vân Thư thở ra một hơi.

Từ sau khi nàng xuất quan, vốn nghĩ đi Thông Thiên Phong nhìn xem sư huynh Lý Bình An.

Ai biết vậy mà biết được chuyện sư huynh Lý Bình An đã rời đi Thục Sơn.

“Lý sư huynh. có nói lúc nào trở về không?”

Nhuận Thổ vùi đầu nhìn thư tịch luyện đan, nói một câu ý vị thâm trường, “Khả năng ngày mai liền sẽ trở về. Cũng có thể là mãi mãi cũng sẽ không trở về”

Vân Thư nhìn xem cái này ngày bình thường tính cách hiếu động, ngữ khí bây giờ lại có chút giống Lý sư huynh.

“Đại ca đi, ta liền muốn đảm đương trách nhiệm lên làm đại ca”

Nhuận Thổ nói như vậy.

Chương 433: Đạo quang kiếm ảnh, tựa như ảo mộng

1390 chữ

Chương 433: Đao quang kiếm ảnh, tựa như ảo mộng

“Keng keng keng!!!”

Là âm thanh binh khí đánh vào đồ vật cứng rắn nào đó.

Sáng sớm, Lý Bình An liền bị đánh thức.

Ánh nắng sớm mai đã đổ xuống tới, cái bóng của bếp nấu chiếu trên sàn nhà tạo ra được một mảnh bóng râm.

Lý Bình An khoác áo, đi ra bên ngoài.

Tiểu hòa thượng đang cầm một thanh đao, dùng đao không ngừng chém to lớn tảng đá trong sân.

Lý Bình An cởi hồ lô bên hông xuống, uống một ngụm rượu.

Chờ âm thanh “Keng keng” ngừng, tiểu hòa thượng chống đao xuống mặt đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm không khí lạnh lẽo.

“Ngươi đang làm gì?” Lý Bình An hỏi.

“Tiểu tăng đang luyện đao”

“Hòa thượng luyện đao, lần thứ nhất gặp”

“Ở bên ngoài hòa thượng không luyện đao sao?”

“Không luyện.”

Lý Bình An nhớ lại Trường Thanh, còn có hòa thượng khác mà hắn thấy qua, lúc tu hành không có một ai sử dụng đao.

“Đây là sư phụ của tiểu tăng dạy cho tiểu tăng”

“Ngươi luyện đao là để chém yêu quái?”

“Ừm, sư phụ nói bao giờ mà ta có thể giết yêu quái bên trong núi rừng kia, liền có thể đi bên ngoài” “Yêu quái đó sống bao lâu rồi?”

Tiểu hòa thượng sửng sốt, “Rất lâu rất lâu rồi, thời sư phụ của sư phụ, sư phụ của sư phụ còn sống yêu quái đó đã xuất hiện rồi”

“Lâu như vậy?”

“Ừm” Tiểu hòa thượng gật đầu, “Còn có ta sư huynh, sư huynh của sư huynh ta

“Kia rốt cuộc là yêu quái gì?”

“... Không biết.”

“Nha”

Bạch Mã Tự, Lý Bình An cảm thấy cái chùa miếu này thật thú vị.

Vốn chỉ là nghĩ ở chỗ này nghỉ chân, ai biết thoáng chớp mắt nửa tháng đã trôi qua.

Nhưng mà tiểu hòa thượng cũng không có để ý, ngược lại là cảm thấy có người ở cùng hắn là một chuyện tốt.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu cảm thấy rất ngượng ngùng.

Thế là cũng giúp làm một ít chuyện, đốn củi, dọn dẹp tro bụi cùng tạp vật.

Nghe tiểu hòa thượng nói chân núi trước đây có một thôn trang, chỉ là đã bị yêu quái ăn sạch.

Lúc ấy trụ trì Bạch Mã Tự cùng một đám tăng nhân liều chết phong ấn yêu quái này ngay tại trong khu rừng này.

Thế là từ đó, diệt trừ tên yêu quái này liền trở thành sứ mệnh của tăng nhân Bạch Mã Tự.

“Chỉ cần ta có thể chặt đứt khối cự thạch này, là sẽ có tư cách đi khiêu chiến cái tên yêu quái kia.

Lúc tiểu hòa thượng nói lời này, Lý Bình An cũng không có biểu lộ bất kỳ ý nghĩ khinh bạc nào, ngược lại còn nghiêm túc nói ra:

“Ừm, ta tin tưởng ngươi.”

Tiểu hòa thượng cười, tựa hồ đối với hắn mà nói được người khác tin tưởng là một chuyện đáng giá cao hứng mười phần.

Mỗi ngày trời chưa sáng, tiểu hòa thượng liền vung đao.

Tuổi còn nhỏ mà vết chai trên tay ngược lại đã kết một tầng thật dày.

Nhớ ngày đó, Lý Bình An mới bước chân vào con đường tu hành đều không có cố gắng như vậy.

Lý Bình An từng nhìn qua kinh thư trụ trì lưu lại, ngược lại là có mấy phần vết tích luyện khí pháp

Không thể nói cao minh đến cỡ nào, nhưng cũng có thể nói cũng không dễ để kiếm được.

Nhưng mà, tiểu hòa thượng này thiên phú thật sự là có hạn, không phải nguyên liệu đó. Trong núi không ngày tháng, lạnh giá không biết năm.

Đảo mắt, nửa năm trôi qua.

Quá khứ hết thảy, tựa hồ rõ mồn một trước mắt, lại tựa như mơ hồ không rõ, có thứ còn đang trầm

mê, có thứ đã đi qua.

Hôm nay bữa tối là bánh bao chay, cháo, một đĩa dưa muối.

“Thế giới bên ngoài như thế nào?” Tiểu hòa thượng thường hỏi Lý Bình An như vậy.

“Thế giới bên ngoài rất thú vị”

“Vậy thí chủ làm gì ở chỗ này?”

Lý Bình An: “Ta? Ta là ngoại lệ, nghĩ đến đâu thì đi đến đó”

“Tiểu tăng muốn đi kinh thành Đại Tùy để xem, nghe nói nơi đó rất phồn hoa, đương nhiên là sau khi đánh bại yêu quái kia đã”

Lý Bình An gật đầu, tựa hồ là nhìn thấy đã từng chính mình trên người đối phương.

“Nếu có một ngày, lúc ngươi cũng đao đi vào sơn lâm, lại phát hiện yêu quái kia đã chết, hoặc là bị cái tiên nhân nào đó đi ngang qua giết đi, vậy ngươi sẽ làm sao?”

Tiểu hòa thượng sững sờ, tựa hồ là hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này.

“Vậy. . . Kia. . vậy tiểu tăng nên làm cái gì a

Hắn đột nhiên luống cuống, giống như bị người phủ định ý nghĩa sống sót trên thế giới này vậy.

Lý Bình An chậm ung dung nói ra: “Ta trước đó có học đao pháp, có thể dạy ngươi mấy chiêu, coi như làm tiền thuê những ngày này.

Nhưng mà ta là người mù lòa, cũng đừng trông cậy vào ta sẽ nhớ kỹ

được nhiều”

Tiểu hòa thượng ngồi một ngày dưới cây liễu, lá liễu theo gió phiêu lãng, bừa bộn đầy đất.

Hắn lật hết các kinh văn, vẫn chưa có thể cho chiêu thức kia lấy một cái danh tự tốt

Ve kêu râm ran, gió mát thổi vào ống tay áo.

Nửa năm trước, Lý Bình An dạy hắn mười tám chiêu.

Tiểu hòa thượng luyện rất lâu, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào luyện thành.

Nhất là mỗi lúc luyện đến chiêu thứ mười tám, luôn cảm thấy một chiêu này không thể thuận tay.

Mỗi ngày trời còn chưa hửng đông, hắn liền len lén bò dậy, một thân một mình luyện một chiêu khó khăn nhất kia.

Trước đây không lâu, tiểu hòa thượng hỏi Lý Bình An chiêu này tên gọi là gì.

Lý Bình An nói mình không biết, để hắn tùy tiện lấy một cái tên cũng được.

Tiểu hòa thượng dùng đao chém đứt một mảnh lá rụng, nhắm mắt rơi vào trầm tư.

Cuối cùng, hắn cũng không nghĩ tới một cái tên tử tế được.

Nhưng là hắn luyện công nhưng xưa nay chưa từng lười biếng, tuy tư chất tầm thường, lại là dị thường cần mẫn phấn đấu.

Lá từ dưới thổi qua, lưu lại từng luồng gió mát mẻ.

“Két ～”

Đạo quang lấp lóe.

Cự thạch trong sân, vỡ thành hai mảnh.

Tiểu hòa thượng vui mừng khôn siết.

Lý Bình An một tay nhấc lên bầu rượu, miệng bên trong khẽ hát, bên trong đôi con ngươi xám trắng lộ ra một ý vị xa xăm mê mẩn.

Ở phía sau hắn, là một mảnh rừng phong xanh um tươi tốt, lá phong đỏ như lửa.

Hoà quyện vào không gian yên tĩnh tường hòa trong ngôi chùa cổ này tựa như là một bức tranh mê người.

“Ừm, không tệ”

“Cái viên đá mài đao này cho ngươi mượn để mài đao, chỉ giới hạn trong hôm nay” Lý Bình An giao cho hắn một viên đá mài đao, lại bổ sung, “Đừng làm hỏng của ta, đây là quà của một người bạn tặng cho ta.

Đêm đó, tiểu hòa thượng ra bờ sông mài đao.

Chờ cảm giác mài thấy ổn ổn rồi thì bỏ đạo vào trong nước sông lạnh buốt.

Nhìn xem thanh đao sắc bén này, tiểu hòa thượng bỗng nhiên có một loại cảm giác thân thiết, một loại cảm giác tưởng niệm tự nhiên sinh ra.

Hắn nhớ tới sư phụ, nhớ tới sư huynh.

“Hô ~”

Giống như là một giấc mộng.

Từ sau khi sư phụ một đi không trở lại, hắn đã vô số lần mơ thấy con yêu quái kia.

Đao quang kiếm ảnh, tựa như ảo mộng, ngay cả hắn đều không phân rõ thật giả.

Chương 434: Kịch chiến đêm mưa

1993 chữ

Tiểu hòa thượng lên núi, mười mấy năm qua đây là lần đầu tiên hắn lên núi.

Nắng sớm rơi vào trên mặt của hắn, lại rơi vào dưới chân của hắn.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, ngẫu nhiên có một đóa mây trắng trôi qua, để hắn có một loại xúc động như muốn cưỡi gió bay đi.

“Hoa lap lap lap~

Xuyên qua một bụi cây, tiểu hòa thượng không dám khinh thường, một tay cầm đao, một tay cầm

vỏ đạo.

Trên hông của hắn treo một cái chuông mà Lý Bình An đưa cho hắn.

Nghe nói thời điểm có gió thổi qua thì chuông này sẽ không vang.

Chỉ có khi nào cảm giác được yêu khí, cái chuông này mới có thể vang lên đinh đang.

Mãi cho đến ban đêm, tiểu hòa thượng vẫn chưa tìm được con yêu quái kia.

Màn đêm buông xuống, trời tối đen như mực.

Nhiệt độ không khí cũng càng ngày càng thấp, toàn bộ vùng núi hoàn toàn yên tĩnh, không có khí tức sinh mệnh nào, có vẻ như là trời muốn mưa.

Cũng may, tiểu hòa thượng tìm được một ngôi miếu hoang.

Trong miếu đổ nát, có một bức tượng Bồ Tát không có đầu.

Tiểu hòa thượng quỳ xuống, tụng niệm kinh văn.

“A Di Đà Phật.

Bên ngoài lốp bốp rớt xuống hạt mưa to như hạt đậu.

Đột nhiên, từ bên tai vang lên một tiếng nổ tung thật lớn, ngay sau đó một luồng ánh sáng trắng ngắn ngủi chiếu sáng đất trời.

“Keng keng keng!!”

Tiếng chuông vang lên điên cuồng.

Tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực, hướng về phía Bồ Tát cúi đầu, “Vô lượng phật, thiện tai, thiện

tai!”

Ngay lập tức, hắn nắm chặt thanh đao trong tay, ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

Tiểu hòa thượng căng cơ toàn thân, một chân cong về phía sau, đùi phải tiến lên phía trước, tạo thành độ cong.

Ngón cái đẩy ra, lòng bàn tay phải nắm lấy chuôi đạo.

“Am!!”

Chùa miếu bị đá văng cửa.

“Bạch Mã Tự à? Lại là đệ tử của Bạch Mã Tự à? Pháp danh của ngươi là gì?”

Dù chỉ là tiếng nói nhưng đủ để làm toàn thân người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Xuất hiện trong bóng tối là một con quỷ dữ tợn, toàn thân màu xanh đậm, mắt tròn vo.

Với bốn mắt và bốn tay, chiếc miệng vặn vẹo mở rộng, hắn mặc một bộ tăng bào màu xám rộng thùng thình.

Lộ ra từ trong ngực là một đoàn thịt nhão, trong tay hắn cầm một cây Tử Kim Bàn Long trượng. Tiểu hòa thượng đột nhiên ngây ngẩn, kinh ngạc nhìn qua con quái vật này.

Mặc dù bộ dáng đã thay đổi, nhưng vẫn có thể nhận ra từ cách hắn ăn mặc và vết sẹo trên đầu.

Hòa thượng… Đối phương lại là một tên hòa thượng!? “Ngươi… Ngươi…”

Tiểu hòa thượng bỗng nhiên nghẹn lời.

“À, cái mùi này, là của nhân loại”

Quái vật duỗi ra lưỡi đầy gai, liếm khóe miệng xung quanh.

“Ta đang hỏi ngươi, pháp danh của ngươi là..”

“Không Trần”

“Không Trần… Vậy theo bối cảnh, ngươi đồ đệ của đồ đệ của ta… đồ đệ đồ đệ…

Tiểu hòa thượng hít sâu một hơi, không thể tin được.

Quái vật trước mắt và trong chùa miếu cung phụng thờ chân dung trụ trì thứ ba của Bạch Mã Tự. “Không sai, ta trụ trì thứ ba của Bạch Mã Tự,” quái vật nhếch miệng cười một tiếng, “Vào năm đó, ta vốn là có thể dẫn đầu Bạch Mã Tự vượt qua sự tái sinh nhưng tiếc là đám lừa trọc ngoan cố đó lại không biết thời thế”

Con lừa trọc?

Ngươi không phải cũng là một con lừa trọc sao?

Trong Bạch Mã Tự, Lý Bình An ngồi ở cửa sổ, cầm nước trà không khỏi cười.

“Nhiều năm như vậy, khiến ta bị giam giữ ở đây, các ngươi đạt được gì, bỏ ra cái gì? Ta không phải vẫn sống tốt ở đây đó sao. Chờ đến khi các ngươi bị tiêu diệt, chờ đến khi trận pháp tại đây tan biến, ta sẽ có thể rời khỏi nơi này…

Quái vật trong giọng nói ngày càng trở nên điên cuồng.

Tiểu hòa thượng tiếp tục giữ tư thế sẵn sàng rút đao, vì vừa nghe nói rằng quái vật này trụ trì thứ ba của Bạch Mã Tự.

Do đó, sắc mặt của Tiểu hòa thượng không thể tránh khỏi kinh hãi, nhưng chỉ trong một nháy mắt. Tiểu hòa thượng nắm chặt vỏ đao, ngón tay phát ra tiếng ‘răng rắc răng rắc’ vang vọng.

” Trụ trì Bạch Mã Tự đời thứ mười hai Không Trần, ở đây tiêu diệt yêu quái”

Đạo thoát khỏi vỏ, âm thanh của hắn và âm thanh của vũ khí đồng thời vang lên.

Chỉ sau một giây, chân trái của hắn bất ngờ bứt phá trước, nắm chặt tay đao, cánh tay phải bộc lộ gần xanh mạnh mẽ.

Bả vai, bắp tay, cánh tay, cổ tay và thậm chí ngón tay đồng loạt phát lực để rút đao ra, vụt lên một

tia sáng mạnh mẽ, như một tia sáng chói mắt.

Quái vật cầm Tử Kim Bàn Long trượng, tạo ra một tiếng va chạm mạnh mẽ. “Keng!!”

Tiểu hòa thượng nghĩ thầm trong bụng, da của quái vật kia cứng rắn như một khối sắt.

Một tia sáng lôi điện mạnh mẽ xé qua đêm tối như mực, chiếu sáng lên khuôn mặt quỷ dữ đáng sợ. “Keng keng keng!!”

Đao phát ra tia lửa lạnh thấu xương, tiếng va chạm kim loại làm kinh hãi bóng đêm càng thêm kinh khủng, khiến người ta rùng mình.

Tiểu hòa thượng công kích bị quái vật ngăn lại, dù có bị đánh trúng cũng chỉ để lại những vết cắt sâu trên da quái vật, nhưng không thể chặt đứt nó.

Lực lượng và tốc độ của hai bên đều không cân xứng.

Sau một số cuộc giao đấu, tiểu hòa thượng bị một cú đâm mạnh mẽ từ phía sau.

“Khụ khụ khụ!”

Mưa to mưa lớn.

Tiểu hòa thượng không để ý đến đau đớn trên cơ thể, đứng dậy một lần nữa.

Quái vật vung vẩy Tử Kim Bàn Long trượng, hung hăng nện xuống phía tiểu hòa thượng, nhưng bị tiểu hòa thượng nhanh nhẹn né tránh.

“Tiểu hòa thượng, ngươi thật không tồi, hãy làm đồng đội của ta”

Tiểu hòa thượng đáp lại bằng một loạt tấn công.

“Đinh đinh đinh đinh!”

Tia lửa phát ra từ những va chạm mạnh mẽ bắn ra không ngừng, tạo ra những cơn sóng liên tiếp, khiến nước mưa bay loạn.

Tiểu hòa thượng dần dần trở nên mệt mỏi và thể lực suy yếu, không thể chịu đựng tiếp được nữa.

Đối phương tận dụng cơ hội, đánh một nhát Tử Kim Bàn Long trượng vào lưng của tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng kêu lên đau đớn, hít vào một hơi khí lạnh.

Không cho hắn thời gian để hồi phục, một hình ảnh hắc ám vượt qua một khoảng cách nhỏ và xuất hiện trước mặt hắn.

Một cú đá quét ra, “Phốc” một tiếng khiến nó va vào ngực tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng phun ra một dòng máu tươi, rồi lại bị hất tung ra xa.

Bóng người lấp lóe, tiểu hòa thượng cảm thấy đầu mình trống rỗng, mắt mờ mịt như thể trong một cơn ác mộng.

Trong đầu hắn vẫn còn những cảnh ác mộng, và hắn chưa thể tỉnh lại hoàn toàn.

Thân thể hắn đau đớn, mắt hắn trợn tròn nhìn xung quanh.

Bỗng nhiên, tiếng ve vang lên từ cả bốn phía.

Hắn mở to mắt, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ và tiếng ngáy đều đều của sư huynh. Sư phụ dẫn theo đèn lồng đi tới.

“Ngủ đi.” “Ùm.”

Tiểu hòa thượng nhắm mắt và suy ngẫm, nghiêng tai để lắng nghe.

Tiếng ve vang lên không ngừng, và bỗng nhiên tiểu hòa thượng đứng dậy, những ký ức và hình ảnh trở nên mờ nhạt.

Hình ảnh của sư phụ và sư huynh dần xa xa, giấc mộng tàn theo dòng nước mưa rơi trên lưng.

Trong một cái nháy mắt, hắn cảm thấy hoảng sợ, tất cả những kỷ niệm và sao trời đều rung chuyển.

Nước sông chảy, múa đao, và hắn bước trên các vì sao, lẩm bẩm trong miệng.

Đột nhiên, tiểu hòa thượng mở mắt.

Một cỗ tinh thần năng lượng phát ra từ hai mắt của hắn, cuối cùng biến thành một bản đồ thiên hà, mở rộng giữa không trung.

Hắn giơ tay lên, như có một dòng điện xuyên qua.

Khi hồ quang điện trong không gian hiện ra, ấn định tạo thành một đường cung, chờ đến lúc ánh sáng hủy diệt đến, chỉ thấy một giọt máu nhỏ từ trên lưỡi đao rơi xuống.

Trên cổ của quái vật, vốn có một vết cắt đỏ chỉ bằng sợi chỉ, bắt đầu chậm rãi chuyển sang màu đỏ

tươi.

Tiểu hòa thượng cười hắc hắc.

Bạch Mã Tự đã trải qua sứ mệnh trăm năm, và cuối cùng trong thế hệ của hắn, đã hoàn thành nhiệm

vụ.

Hạt mưa rơi trên khuôn mặt hắn, lướt qua và rơi xuống.

Tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực, “Sư phụ, sư huynh, ta đã làm được.”

Đọc một lần nữa, hắn lặp lại.

“Ngã phật phù hộ, trụ trì đời thứ mười hai Bạch Mã Tự Không Trần ở đây, đã không phụ lòng mong đợi của mọi người, thành công trong việc trừ tà”

Bạch Mã Tự.

Lý Bình An đặt chén trà lên bàn, sau cơn mưa trời lại trở nên sáng sủa.

Tiểu hòa thượng đã hồi phục vết thương, và đã thu thập xong hành lý của mình.

Sau khi chào tạm biệt với sư phụ và sư huynh, hắn quyết định xuống núi.

“Ngươi sẽ đi đâu?” Lý Bình An hỏi.

“Chỉ cần đi một hướng” Tiểu hòa thượng trả lời, nhớ lại lúc Lý Bình An đến Bạch Mã Tự và nói câu

Lý Bình An bất ngờ.

“Tiên sinh, đường núi khó đi, nếu ngài muốn xuống núi, ta có thể đi cùng ngài”

Tiểu hòa thượng chỉ nhìn vào mắt Lý Bình An, vì Lý Bình An ngày thường vẫn luôn tỏ ra yên tĩnh và yếu đuối.

Mặc dù hắn đã dạy mình cách sử dụng đao, nhưng hắn xưa nay lại không dùng nó.

Tiểu hòa thượng vẫn luôn nghĩ rằng hắn yếu đuối và vô dụng, dù quái vật đã được tiêu diệt thì trong núi vẫn còn rất nhiều thú dữ và mãnh hổ.

“Không cần, ta còn muốn ở chỗ này chờ đợi một thời gian nữa, ngươi cứ đi đi”

Tiểu hòa thượng không yên tâm muốn chờ đợi một thời gian nữa, nhưng cuối cùng, Lý Bình An an ủi hắn và cho phép hắn rời bỏ Bạch Mã Tự.

“Hẹn gặp lại, Tiên sinh!”

Lý Bình An và Lão Ngưu nhẹ nhàng vẫy tay.

Bạch Mã Tự ở phía sau núi.

Lý Bình An cưỡi trâu, đi qua một cách ung dung.

“Nơi này phong thuỷ không tốt, thích hợp để nuôi quỷ, chúng ta nên thay đổi bố cục”

nếu ngài muốn xuống núi, ta có thể đi cùng ngài”

» mắt Lý Bình An, vì Lý Bình An ngày thường vẫn luôn tỏ ra yên tĩnh và

h sử dụng đao, nhưng hắn xưa nay lại không dùng nó.

vĩ rằng hắn yếu đuối và vô dụng, dù quái vật đã được tiêu diệt thì trong và mãnh hổ.

hỗ này chờ đợi một thời gian nữa, ngươi cứ đi đi”

âm muốn chờ đợi một thời gian nữa, nhưng cuối cùng, Lý Bình An an 3 Bạch Mã Tự.

nhàng vẫy tay.

một cách ung dung.

ốt, thích hợp để nuôi quỷ, chúng ta nên thay đổi bố cục”

Lý Bình An rút ra cây trượng

Trong một khoảnh khắc, đã 1

“Oanh — —! !”

Một tảng đá lớn từ đỉnh núi r

Chương 435: Tất niên sắp tới

[Khoái hoạt đại nam hài: Muốn qua tết, cùng mọi người vấn an chúc mừng

Đại đạo phù văn mảnh vỡ hiếm thấy truyền đến tin tức.

[Tiến công diều hâu: Sớm chúc mọi người năm mới vui vẻ

Kể từ lần trước, vì một chuyện nhỏ mà "Khoái hoạt đại nam hài" và "Tiến công diều hâu" đã tranh cãi rùm beng, trong Group chat đã im lặng trong một thời gian dài.

[Bay lượn trong nước cá: Vạn sự như ý.

Ngay cả người ít nói như "Bay lượn trong nước cá" cũng đã lên tiếng.

Lý Bình An lúc này mới ý thức được rằng thật sự đã đến tết.

Đối với việc ăn tết, Lý Bình An chẳng có khái niệm gì.

Nhưng vẫn là trả lời một câu.

(Cục cưng bé nhỏ: Tịch tẫn xuân noãn, chúc lễ tịnh hoa niên, diêu diêu chi nguyện, thành dữ

quân niệm, gia hưng bách hòa, phúc lâm an khang..

Bầy bên im lặng một lúc, sau đó ba người đồng thời đáp lại Lý Bình An một từ "Hay".

Có văn hóa!!

Lão Ngưu đạp trên bước chân, tiếng vang "Cộc cộc cộc" lan tỏa khi bước chân trâu đạp vào phiến

đá.

Con trâu vận chuyển một người đang khoác trên mình tấm áo xanh.

Đây là khu phố nhỏ nhưng rực rỡ, những người đi ngang qua đều tràn đầy sự duyên dáng.

Vì gần tới cuối năm, trên gương mặt của mỗi người đều hiện lên nụ cười phấn khởi.

Người đi bên cạnh con trâu đi chậm nhưng tự nhiên, như một du khách giang hồ, dừng lại ở mỗi điểm đến để tận hưởng ẩm thực địa phương.

Trong ngày hôm nay, có một lễ hội nhộn nhịp, Lý Bình An cùng Lão Ngưu không thể bỏ lỡ cảnh tượng sôi động này.

Khi đến gần miếu, người gạt ra người, hai bên đường phố tràn đầy

tiểu thương và tiểu phiến, còn có các nghệ nhân biểu diễn xiếc.

Có một người nghệ nhân tài ba biểu diễn “Tay từ cánh tay rụng xuống, nhìn như không thể nhưng

họ vẫn làm được”

Ngay lập tức, một con gấu đen lớn nhảy ra và tạo ra một pha bổ nhào đầy ấn tượng, khiến mọi người xung quanh nhao nhao né tránh.

Thật kỳ diệu và đáng ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều tập trung vào sự kiện này.

Một người bán trà lao vào gian hàng và hét lớn: “gia gia dùng trà, nãi nãi dùng trà, các thím đến dùng trà, cô nương, tiểu thúc nếu muốn ăn, hãy mang bánh từ lò đến đây”

Đó là người bán trà.

Trong khi đó, một nhóm biểu diễn xiếc đang thể hiện tài năng của họ. Một người nói: “Ở nhà chúng ta dựa vào gia đình, ra ngoài chúng ta nhờ vả bạn bè, chúng ta trân quý tất cả mọi người. Tường thành cao hàng vạn trượng, nhưng chúng ta sẽ vượt qua nó nhờ sự giúp đỡ của bạn bè”

Lý Bình An và Lão Ngưu đi trong đám đông, cùng mọi người tham gia vào niềm vui chung mà không có gì đặc biệt với những người xung quanh.

Sự khác biệt duy nhất là Lý Bình An dắt theo một con trâu.

Với hình thể to lớn của mình, Lão Ngưu chiếm không ít chỗ. Do đó, Lý Bình An gặp nhiều lời oan trách.

Một người phụ nữ tức giận từ phía sau nói: “Đi dạo trong lễ hội, ngươi lại mang theo một con trâu lớn như vậy, chiếm chỗ quá nhiều. Ngươi đi ra sau nhường chỗ cho mọi người đi”

“Cái con trâu này lại đến gần, không ai dám đụng đến nó!” – Một người khác nói một câu hài hước.

Lý Bình An chỉ vỗ nhẹ vào vai mình và không nói thêm gì.

Lão Ngưu nhẹ nhàng nhảy lên và giẫm trên vai Lý Bình An một cách linh hoạt.

Việc này tạo ra một khoảng trống lớn.

Lý Bình An quay đầu và cười, “Mời mọi người đi trước”

Sau lưng, hai người phàn nàn vẫn còn tiếp tục, nhưng đột nhiên, họ chỉ có thể nhìn với ánh mắt ngạc nhiên và miệng há to, không thể nói một lời nào.

Không chỉ bọn hắn, sau lưng đám đông nhìn thấy cảnh này, mọi người đều ngạc nhiên và sững sờ. “Thật tuyệt vời!” – Một người dẫn đầu vỗ tay lên.

“Lại thêm một lần nữa!” – Thậm chí có người ném đồng tiền qua đến.

Dù không phải là bọn họ giàu có, nhưng họ hiểu rằng cuộc sống trên giang hồ khó khăn.

Vì vậy, khi nhìn thấy sự xuất sắc này, họ xem như dù không có tiền cũng phải tặng thưởng. Lý Bình An bị sốc, nhưng ngay lập tức cười và gật đầu về phía đám đông.

Hắn nhặt từng đồng tiền trên mặt đất và nói, “Cảm ơn, chúng ta đi bây giờ”

Tuy nhiên, trên bờ vai hắn vẫn còn một con trâu, và bất kỳ nơi nào hắn đi qua đều thu hút ánh nhìn.

Thậm chí, có một nghệ nhân mãi võ đã đến nói với hắn, “Người anh em, hãy qua biểu diễn bên kia đi, chỗ này là của ta rồi”

Hắn lời nói được khách khí, vừa nói, một bên đưa lên mấy đồng tiền.

Đi ra giang hồ đều là không dễ dàng, ai cũng có thể hiểu được.

Lý Bình An cười cười, không nhận những đồng tiền này, quay người đi vào một nhà tửu lâu.

Trong lầu hai quán rượu tìm một cái ghế lô,

Trên bàn đã trưng bày sẵn mấy món ngon.

Thịt bò nướng, một cái dăm bông, còn có một con gà quay béo mập, cùng một số thức nhắm. Bởi vì vừa rời đi Thục Sơn không lâu, cho nên Lý Bình An cùng Lão Ngưu Hiện tại rất là giàu có.

Lão Ngưu buông ra bụng bắt đầu ăn.

Lý Bình An ăn vài miếng, lại nhìn một hồi phía dưới náo nhiệt, khóe miệng mang theo ý cười. Một lát sau, tựa hồ có chút đầy bụng.

Hắn liền lấy ra một đống bình bình lọ lọ, còn có mấy cái ống trúc.

Bên trong đựng là độc trùng mà Lý Bình An thu thập tới, còn có một số dược thảo trân quý.

Lý Bình An cất những vật phẩm đó vào một số quyển sổ nhỏ, kèm theo một ít thuốc bột và bông, cùng một chiếc hộp nhỏ.

Trong chiếc hộp bạc, có một số cây ngân châm và một thanh đao ngọc.

Lý Bình An cho các loại thuốc vào và nghiền nhuyễn một cách tinh tế.

"...."

Lão Ngưu nổi giận nói rằng nó không thể chờ lâu muốn ăn cơm.

"Nam Cương cổ trùng"

Lý Bình An lật qua trang sách thuốc và nhíu mày.

Hắn chuẩn bị nghiên cứu một loại thuốc mới, nhằm cải thiện tình trạng cơ thể bây giờ.

Gần đây, Lý Bình An đôi khi cảm thấy như đang bay trên mây, chợt cao chợt thấp, chợt trái chợt phải.

Khi tỉnh dậy bất ngờ, hắn thậm chí cảm thấy trái tim đập nhanh.

Đầu váng mắt hoa, trước mắt hắn giống như là có một đám bươm bướm đang bay tới bay đi, không nhìn rõ bất cứ thứ gì,

Thế là hắn phỏng đoán rằng, có thể là Nhân Thể Lục Bí có tác dụng phụ khiến cho bản nguyên tổn thất thật sự là quá lớn.

Theo thiên cổ mở ra, đồng thời tiến một bước tu luyện, loại áp lực này tăng gấp bội.

Liên quan đến điểm đó, hắn còn cố ý hỏi ba người trong nhóm chat.

Đạt được đáp án là bọn họ cứ cách một số ngày sẽ cần tiến hành tắm thuốc.

Cùng sử dụng các loại đan dược, dùng thủ đoạn tiêu tốn tiền để duy trì thân thể.

Tóm lại, cần xài tiền như nước.

Lý Bình An là một người bị Thiên Phạt, tuy không thể tu hành từ khi sinh ra, lại cực kì thích hợp cho tu hành Nhân Thể Lục Bí.

Vì vậy, tác dụng phụ đối với hắn coi như là nhỏ nhất.

Tuy nhiên, Lý Bình An không chủ quan.

Đúng bệnh hốt thuốc, hắn chuẩn bị nghiên cứu ra một loại dược phẩm bổ dưỡng nhắm vào cơ thể mình.

Hiện tại, còn lại một số loại thuốc đã được xác định.

Vị thuốc cuối cùng, hắn tạm xác định là Nam Cương cổ trùng, nhưng hiệu quả thực tế cần được xem

xét đã.

Ngồi trên tầng cao của tửu lâu, hắn nhìn xuống và quan sát cảnh tượng nhộn nhịp phía dưới. Sau đó, Lý Bình An cùng Lão Ngưu ra quán rượu.

Đó là phiên chợ cuối cùng trước khi đón năm mới, hắn đang chuẩn bị mua một số mặt hàng. Củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà – đây là những thứ căn bản không thể thiếu khi đi xa. Không ai biết lần tới khi trở lại nơi địa phương này, liệu có còn những thứ này nữa không. Trên đường đi dạo quanh hội chùa, hắn quyết định mua một ít vật phẩm linh tinh.

Chương 436: Bất tri bất giác lại là một năm

2230 chữ

Lúc này, hội chùa đã chuẩn bị kết thúc. Các thôn dân đã sắp xếp xong tế phẩm và giá đỡ, họ đang đợi màn múa sư cuối cùng để kính thần.

“Lạp lạp lạp rồi~” tiếng vỗ

tay vang lên.

Một cô gái không phải người Trung Nguyên đang đi trong đám đông. Cô ấy nhìn mọi thứ xung quanh một cách mới mẻ và hứng khởi. Cô gái còn khá trẻ, có khuôn mặt thanh tú và đôi chân mang một đôi giày hoa màu xanh.

“Cái này làm bằng đường phải không, giá bao nhiêu?” cô ấy hỏi.

“Giá tám xu một cái, mười hai xu hai cái” người bán trả lời.

Nữ nhân đếm trên đầu ngón tay và nghi ngờ nói: “... Không phải là mười sáu xu tiền hai cái sao?” “Ngươi mua hai cái ta bán rẻ hơn cho ngươi”

“A, vậy cho ta hai cái”

Cô gái cầm hai quả mứt mận trên tay nhoẻn miệng cười tươi.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng hô.

“Có người rơi xuống nước, có người rơi xuống nước”

Mặc dù là tháng Chạp, nhưng trong thành nhỏ này, dòng nước sông không bị đóng băng, mà chảy chậm rãi.

Ngay khi đi qua cầu, vì một người đẩy ngã một người khác, một phụ nữ đã bất ngờ bị ngã xuống nước.

Mọi người đi ngang qua đều hoảng hốt, chỉ trỏ nhưng không ai dám nhảy xuống cứu.

Mùa đông khắc nghiệt này, dòng sông lạnh băng tận xương, không ai có đủ tự tin rằng họ có thể kéo phụ nữ kia lên bờ.

“Tìm một cây gậy trúc!”

“Gậy dài cũng được.”

Lúc đó, một người nhảy xuống nước và nắm lấy tay người phụ nữ bị ngã. Đó cô gái dị tộc kia, người

đã mua mứt trái cây trước đó. Cô nhảy từ đầu cầu xuống và nhẹ nhàng đặt mũi chân lên mặt nước. Cô gái nắm lấy tay người phụ nữ, bay trở lại bờ bằng một tư thế cực kỳ xinh đẹp.

“Xuất sắc!”

Tiếng khen truyền đến từ bên bờ, mọi người đều bị kinh ngạc trước

tài năng võ công của cô gái dị tộc này.

Trước khi tiếng khen kết thúc, cô gái dị tộc đã loé lên một cái biến mất.

“Ồi chết!” một tiếng hét vang lên và cô gái đâm thẳng vào người phụ nữ.

Mọi người bên bờ đều kinh hãi, không thể ngờ rằng tình huống đã thay đổi đột ngột như vậy.

Bất ngờ, cả người phụ nữ và cô gái dị tộc đều trôi lơ lửng lên từ dưới nước, từ từ xuất hiện trên mặt nước.

Từ xa, nó thực sự giống như cô gái dị tộc đang mang theo người phụ nữ bay lên.

“Oa Oa!!”

“Bay lên rồi?” “Tuyệt vời!!”

Khi họ đặt chân lên bờ, cô gái dị tộc cười, đôi mắt cong cong như mặt trăng.

Cô gái dị tộc mặc rất ít quần áo, toàn thân ướt sũng.

Một cơn gió lạnh thổi qua, nhưng chỉ làm cho cô gái cảm giác hơi không thoải mái mà thôi. Trái lại, người phụ nữ đang run rẩy.

Lúc này, có một bộ y phục được đặt lên người người phụ nữ.

“Mở miệng ra.

Người phụ nữ vô thức mở miệng.

“Đừng nuốt xuống, nhai nó”

Người phụ nữ nhai một viên thuốc, nhìn lên người đàn ông trước mặt.

Mùa đông khắc nghiệt, sức khỏe của người phụ nữ này yếu đuối, nếu bị bệnh sẽ rất phiền toái. Nhẹ thì bệnh, nặng thì có thể đe dọa tính mạng nhỏ này.

“... Cảm ơn..

Chồng của người phụ nữ chạy xuống, cảm ơn Lý Bình An và cô gái dị

tộc, sau đó vội vàng kéo người

phụ nữ trở về nhà.

Cô gái dị tộc run rẩy vẩy nước ở trên người xuống.

Có một cái du côn khuôn mặt háo sắc nói: “Tiểu nương tử, nhà của chúng ta cách đây không xa, tại sao không đến nhà ta để thay quần áo ?”

“Được.” Cô gái dị tộc hào hứng đồng ý mà không suy nghĩ.

Lý Bình An cười và không có ngăn cản.

Biết rằng tên lưu manh này sẽ không chiếm được lợi lộc gì, hắn chỉ bỏ đi mà không chú ý.

Ai ngờ khi đi qua hai con đường, lại gặp cô gái dị tộc đó.

Nhìn vào dáng vẻ, Lý Bình An biết ngay nàng đang thu thập cái tên du côn đó.

“Ong ong ong~”

Ban đầu, Lý Bình An không chú ý.

Nhưng lúc này, hắn cảm nhận được không gian không giống bình thường.

Cổ trùng? Đây không phải quá trùng hợp chứ!

Ngay lúc buồn ngủ, lại có gối ôm.

Lý Bình An tiến lên phía trước và hỏi, “Cô nương có phải là người Nam Cương không?” Nam Cương từ lâu đã nổi tiếng về cổ trùng.

Cô gái dị tộc ngẩng đầu và không do dự trả lời, “Đúng vậy, ta là người Nam Cương. Ôi, ngươi thật là bị mù lòa!”

Cô ấy trong lời nói không hề có ý đồ xấu nào, chỉ đơn giản là không hiểu rằng người Trung Nguyên có nhiều nghi thức lễ nghi.

“Tại hạ Lý Bình An, có lễ với cô nương.

Cô nương biết cách sử dụng cổ trùng, có thể bán cho ta được không?”

Lý Bình An đi thẳng vào vấn đề.

Khi nghe đối phương quan tâm đến cổ trùng của mình và thậm chí sẵn sàng trả tiền, cô gái dị tộc tức thì cảnh giác nhìn Lý Bình An.

Tuy nhiên, từ trên người hắn, cô ấy không cảm nhận được bất kỳ ý đồ xấu nào. Cô gái dị tộc đánh giá Lý Bình An một lát.

“Ngươi muốn cổ trùng để làm gì?”

“Ta muốn dùng chúng để chế tạo một loại thuốc, có thể cần cổ trùng làm thành phần chính. Lý

Bình An trả lời một cách thật thà.

Cô gái dị tộc quyết định từ chối, “Không thể, ta sẽ không cho ngươi sử dụng cổ trùng để làm thuốc”

“Làm ơn suy nghĩ thêm, ngươi có thể thử đề xuất một mức giá.

“Cổ trùng là vô giá.

“Ta hiểu rồi” Lý Bình An không nói thêm gì và chuẩn bị rời đi.

Trong việc mua bán như vậy, nếu đối tác không đồng ý, hắn sẽ không ép buộc người khác.

“Ba ba ba!”

“Hay cho câu cổ trùng là vô giá!”

Có một người vỗ tay khen ngợi.

Đứng trên tầng trên, một người đàn ông mặc áo tím, trên trán hắn có xăm một họa tiết kỳ quái, dường như cũng không phải là người Trung Nguyên.

“Ngột A, ngươi đuổi cô nãi nãi ta đến đây, ngươi cũng không biết mệt à”

“Dù cho xa đến tám ngàn dặm ta cũng phải đuổi theo ngươi.” Người mặc áo tím tên Ngột A trả lời,

“Tên mù, muốn sống thì lăn đi!”

Bên cạnh người đàn ông áo tím, một người cao lớn tên béo, chỉ vào Lý Bình An và hét lên.

“Đủ rồi, không cần quá thô lỗ!” Ngột A ngăn lại đồng đội của mình, ánh mắt hắn rơi vào Lý Bình An, “Vị đạo hữu này cũng là người tu hành?”

“Cứ coi như vậy đi.”

” “Đạo hữu có muốn tham gia vào việc này không?”

“Không muốn.” Lý Bình An lùi một bước, “Tại hạ cáo từ”

Là người biết điều, Ngột A nghĩ một câu trong lòng.

Không chờ đợi gì nữa, Ngột A ra hiệu để thủ hạ tấn công.

Tên cao lớn vạm vỡ người như một mũi tên, lao thẳng về phía cô gái dị tộc.

Rất nhanh, hai người đã đánh nhau.

Tên béo rõ ràng không phải đối thủ, mắt thấy cô gái dị tộc có động tác càng đánh càng lùi ra xa, cô ta muốn chạy trốn.

Cơ thể người tên béo bỗng trở nên cứng đờ, trên đầu nó có một con côn trùng rung

cánh.

Ở tầng trên, Ngột A nhẹ nhàng vỗ tay, phát ra tiếng ồn.

Ngay lập tức, côn trùng quấn quanh cổ của cô gái dị tộc.

Sau đó, cô ta bị đá vào ngực, bay văng ra xa một cách dữ dội.

“Khụ khụ!”

Không đợi cô gái dị tộc đứng lên, bàn chân to của tên béo từ trên trời giáng xuống.

Cô gái dị tộc một lăn lông lốc, chật vật tránh thoát cú đánh này.

“Cứu mạng a, có người muốn cướp đoạt dân nữ

Cô gái dị tộc hỗ to, ý đồ muốn lấy loại phương pháp này để tự cứu mình, chỉ là không có người nào đáp lại nàng.

” Người dắt trâu, cứu mạng ta.

Lý Bình An nghiêng đầu sang một bên, không hề động.

Bọn họ chỉ là gặp mặt một lần ở trên đường, cũng không có làm thành giao dịch, huống chi cũng không phân biệt rõ ai là người tốt ai là người xấu.

Dựa theo nguyên tắc xử thế của mình… .

Cô gái dị tộc bị tên béo đánh một chưởng, văng ra thật xa.

Lập tức, tên béo lại đánh tới một cú đánh, một quyền này lại nhanh lại mạnh, cực kỳ lăng lệ. Cô gái dị tộc hô: "Ngươi không phải muốn dùng cổ trùng làm thuốc dẫn sao? Ta có cổ trùng, rất nhiều rất nhiều cổ trùng"

Nguyên tắc của Lý Bình An biến mất.

Thân ảnh của hắn đột nhiên biến mất, sau đó trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Cô gái dị tộc, một tay cản lại nắm đấm của tên béo.

"Ta là Hoài lộc thư viện Cảnh Dục, có thể hay không nể mặt tại hạ một lần

"Rắm chó!"

Tên béo nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng mà, cánh tay lại không thể động đậy nào.

Hoài lộc thư viện? Ngột A khẽ nhíu mày.

Hắn hiển nhiên là biết danh tiếng của Hoài lộc thư viện, chưa từng nghĩ có thể ở chỗ này gặp phải đệ tử Hoài lộc thư viện.

Ngột A trầm mặc một lát, "Nghe các hạ lời nói, là cần cổ trùng, tại hạ cũng có thể cung cấp cổ

trùng"

Cô gái dị tộc biểu lộ biến đổi, lo lắng Lý Bình An sẽ đổi ý.

Đang muốn nói chút gì, lại nghe hắn nói: "Làm ăn cũng phải tuân thủ người tới trước tới sau chứ phải không"

"Đã hiểu."

Ngột A chắp tay, "Cáo từ"

Tên béo không cam tâm, bị lão đại nhà mình một thủ thế bắt ngừng lại.

Hai người lưu loát rời đi.

Cô gái dị tộc có chút phản ứng không kịp, cứ đi như thế?

“Ngươi chuẩn bị lúc nào cần cổ trùng vậy?”

“Không cần vội, hôm nay là năm mới.

Lý Bình An đưa cô gái dị tộc mang về phòng thuê tạm của mình cùng Lão Ngưu.

Hai ngày trôi qua, chỉ để cho cô gái dị tộc yên tâm dưỡng thương, lại không nhắc đến chuyện cổ

trùng.

Thế là cô gái dị tộc chủ động nói ra.

Lý Bình An lại không nóng nảy, cứ yên tâm ăn hết cái tết năm mới này lại nói tiếp.

“Năm mới, là truyền thống của người Trung Nguyên các ngươi sao?”

Lý Bình An rửa rau tiếp nước, Lão Ngưu ở một bên chẻ củi.

“Cái con trâu này hình như ngoại trừ không biết nói chuyện, thì cái gì cũng biết làm thì phải, ta có thể làm chút gì, cũng không thể ăn không ngồi rỗi thế này chứ ?”

“Vậy ngươi đi đánh cọ xoong nồi đi

Khói bếp lượn lờ, nhà nhà đốt đèn.

Lý Bình An chuẩn bị hôm nay làm sáu món đồ ăn, lấy cái số 6 làm con số đại thuận may

Trong lúc cắt thịt, sau đó đưa cho Lão Ngưu một miếng.

Lão Ngưu lộ ra vẻ hạnh phúc, mỹ vị

Cô gái dị tộc thì kỳ quái nhìn xem một người một trâu.

mắn.

Thật là bình thản, đây là cảm giác duy nhất của nàng.

Đối phương giống như chỉ là một người bình thường, nhưng cũng không phải người bình thường. Thật là kỳ quái.

Cơm tất niên, cũng coi là phong phú.

Một bàn thịt kho tàu, cá chép, bốn cái chân giò, một đĩa trứng tráng, một bát lòng luộc, thịt viên tứ sắc.

Món ăn chay cuối cùng là mâm ngũ quả, đem tỏi, hành củ, rau thơm, rau hẹ, cây cải dầu 5 loại vị rau quả mới hái để vào trong mâm, gọi năm mới nhúng lên điều chế nước tương ăn sống, tựa như là món rau tron.

Lúc ăn cơm, bên ngoài thả ra pháo hoa.

Lý Bình An liền mở cửa sổ ra, thì thào nhắc tới: "Bất tri bất giác lại đi qua một năm Xuân Hạ Thu Đông"

Lão Ngưu ghé vào bên giường, trong con mắt phản chiếu lấy nhan sắc khói lửa.

Nắm lửa trong tay, sinh tồn trên trời,

Dừng chân, quên hết, theo gió bay rời.

Chương 437: Công cụ luyện dược

Năm mới bắt đầu, tiếng pháo lốp bốp vang lên.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu trên đường đi một lúc, tìm một cửa hàng vừa mới khai trương.

Mua hai bát chè trôi nước, một xu tiền hai bát.

Bánh trôi hình tròn ở giữa có đường, bọc bên ngoài có bột, có âm có dương, ngụ ý là chất chứa vạn vật.

Ý nghĩa nhiều hơn vẫn là cầu chúc cho mọi người đoàn viên.

Bọn họ một bên ăn bánh trôi nước, một bên ăn nước chè.

Có một đám trẻ em kết bạn chạy qua người bọn họ.

Bọn chúng vừa ăn vừa đuổi nhau, trò chuyện những thứ nhìn thấy trên đường, cực kỳ vui vẻ hòa thuận.

Đối với mấy đứa trẻ, vào ngày tết bọn chúng không chỉ có thể đi những thôn khác để thăm hỏi

người quen, còn có thể được ăn các loại thức ăn ngon, đây là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của bọn trẻ.

Lý Bình An miệng hơi cười, bỗng nhiên hắn cũng rất muốn chơi pháo.

“Ai, tiền của ta đâu rồi?”

Đứa trẻ chạy đầu bỗng nhiên hét lớn, tìm khắp túi cũng không có tìm được tiền mừng tuổi của bố mẹ cho.

“Có khi nào rơi ở trong ngõ hẻm không?”

“Nhanh đi về tìm xem nào”

Đợi Lý Bình An đã ăn xong bát bánh trôi kia, lũ trẻ này lại quay trở về.

Đứa bé cầm đầu kia đã không còn vui sướng như lúc nãy, ngược lại thì khuôn mặt buồn rười rượi.

“Tiền của ta đâu…

Xem bộ dáng là không tìm được tiền mừng tuổi của bố mẹ cho rồi.

Lý Bình An vẫy tay, ra hiệu nó chạy tới.

Đứa trẻ bước mấy bước đi tới.

“Ngươi bị mất đi bao nhiêu tiền?”

“Mười lăm đồng tiền ấy…

Lý Bình An từ trong ngực lấy ra mười lăm đồng tiền, “Trùng hợp, ta vừa rồi ở ven đường nhặt được mười lăm đồng tiền.

Mặc dù không biết có phải hay không của ngươi, nhưng ta nhặt được mười lăm đồng tiền, ngươi mất đi mười lăm đồng tiền, hai ta thật có duyên nhỉ”

Nói xong, hắn cầm mười lăm đồng tiền đặt vào trong tay đứa trẻ.

Đứa trẻ ánh mắt sáng lên, “Cho ta phải không?”

Nhìn thấy Lý Bình An đáp ứng, nó vội vàng nói cảm ơn rồi chạy đi, có vẻ là sợ hắn đổi ý.

Chạy đến nơi xa, Đứa trẻ bái tạ Lý Bình An.

“Cảm ơn! !”

Thanh âm rất to.

Lý Bình An phất phất tay, ra hiệu bọn họ đi chơi đi.

Bọn nhỏ trên mặt lần nữa khôi phục nét tươi cười.

“Lão Ngưu, đi mua một ít pháo!”

Lý Bình An thấy hào hứng.

“Ngưu… uu… ~ ‘

Một người một trâu mua pháo, tìm chỗ đất trống, chơi đến quên cả trời đất.

Đem pháo nhét vào trong đất, hoặc là liền đặt ở bên trong bình.

Cuối cùng, bọn họ tìm được một bãi phân trâu.

Lý Bình An cắm pháo vào trong bãi phân trâu, sau đó cùng Lão Ngưu chạy trốn ra xa xa nhưng kết quả lại không có nổ.

Đợi một hồi, Lý Bình An nghi hoặc, “Làm sao không nổ?”

“Ngưu… ưu… ~

“Lão Ngưu, ngươi đi xem”

Lão Ngưu hỏi Tại sao là nó, Lý Bình An thì đàng hoàng mở mồm nói là do mới vừa rồi chính hắn đi châm pháo.

Không có cách, Lão Ngưu phân rõ phải trái không nói lại hắn.

Đành phải cẩn thận từng li từng tí tiến tới.

Phân trâu đột nhiên nổ.

Chỉ chốc lát sau, trên đường liền có người hô to.

“Có trâu điên húc người, mọi người mau tránh ra.”

Chỉ gặp một con trâu đang đuổi theo một người áo xanh chạy dọc đường.

Buổi sáng vừa mới rời giường, Cô gái dị tộc liền ngạc nhiên phát hiện.

Ngắn ngủi chỉ trong mấy ngày, vết thương trên người mình không còn đau nữa.

“Thật là có bản lĩnh”

Cô gái dị tộc lẩm bẩm nói.

Lý Bình An đi ra bên ngoài tản bộ quay trở về, “Ta mang về chè trôi nước, nhân lúc còn nóng ăn đi”

“Chè trôi nước là cái gì? Ăn thật ngon sao?”

“Ăn ngon lắm.”

Lý Bình An ngâm chén trà, nghỉ ngơi một lúc.

Sau đó lấy sách thuốc ra, còn có các loại bình, lọ, chuẩn bị nghiên cứu thuốc mà mình cần có.

Cô gái dị tộc lại gần, nhìn xem hắn cầm một cái bình nghiền thuốc, tỉ mỉ mài.

Hương vị mười phần gay mũi, Cô gái dị tộc nhưng lại không cảm thấy có gì không ổn.

“Ngươi đang luyện độc?”

“Ừm, ta chuẩn bị lấy độc trị độc” Lý Bình An ngắn gọn trả lời.

“Bình chưng cất”

“Bình chưng cất là cái gì?”

Cô gái dị tộc từ nhỏ đã nghiên cứu dược lý, nàng đối với luyện dược tự nhận là vẫn có trình độ.

Thế nhưng là công cụ của Lý Bình An, đều là những loại công cụ mà nàng nhìn không hiểu gì cả.

“Cái này lại là cái gì?”

“Bình hình mũi khoan”

“Vậy cái này thì sao?”

Lý Bình An dứt khoát giới thiệu cặn kẽ, “Cái này gọi ống đong đếm, có thể chính xác nắm chắc hàm lượng dung dịch, đây là ống buret, đây là khay đựng bình.

Cô gái dị tộc biểu lộ ra một bộ ngạc nhiên chưa thấy qua việc đời.

” Người Trung Nguyên các ngươi đều là dùng những công cụ này để luyện dược sao?”

” Xem như thế đi”

Lý Bình An cho một cái đáp án lập lờ nước đôi, kỳ thật mà nói dùng những công cụ này để luyện dược, cả Cửu Châu chỉ sợ cũng chỉ có mình hắn.

Những công cụ này, cũng là tri thức của kiếp trước..

Đầu tiên vẽ bản vẽ rồi lại một từng chút một chế tạo ra.

Chất liệu cấu tạo cũng đều cực kì hà khắc, bỏ ra một giá tiền không hề nhỏ.

Luyện dược cho hiệu quả quả thực không tồi, tỉ như loại bỏ tạp chất, tịnh hóa nguyên liệu vân vân. Thuốc Đông y chứa thực vật, động vật, khoáng chất cùng với các loại nguyên liệu gia công, chủng loại phong phú.

Riêng là một vị thuốc nào đó tới nói cũng là một chất hỗn hợp phức tạp, muốn cho nguyên liệu có

độ tinh khiết cao, cũng là không dễ dàng.

Mà thời cổ công cụ luyện chế dược phần lớn tương đối lạc hậu, càng nhiều hơn dựa vào kinh nghiệm của người làm nghề y.

Một lát sau, Lý Bình An mở ra một cái bình đậy lắp, đem chất lỏng màu xanh lục chậm rãi đổ ra. Mấy loại thuốc hỗn hợp lại cùng nhau, Cô gái dị tộc lập tức liền cảm thấy khó chịu, bịt lại miệng mũi, liền cổ trùng trong thân thể đều phát ra âm thanh mãnh liệt bất an.

” Độc tính thật nồng nặc!”

Lý Bình An dùng đầu ngón tay dính nọc độc, đặt ở bờ môi rồi hút lấy.

“...Ủa.

Cô gái dị tộc hai mắt mở to nhìn, biểu lộ biến đổi, “Ngươi! !”

Khí độc bởi vì có Lý Bình An khống chế, cũng không có bay hơi.

Nếu không thì cô gái dị tộc cảm thấy chỉ cần hít một hơi khí độc này đoán chừng đều đủ nàng chịu không nổi.

” Mặt ngươi làm sao tái rồi?”

“Hẳn là tác dụng phụ” Lý Bình An thanh âm lạnh nhạt.

“Ai, bờ môi sưng. . . Sưng lên! !”

“Ngô ~” Lý Bình An gật đầu, đã nói không ra lời.

“... Ngươi. . Ngươi không sao chứ! ?”

“Mặt ngươi lại đổi sang màu xanh”

“Bổ tuôn ra đơn hành” (không cần lo lắng)

Phù phù, Lý Bình An lảo đảo một cái rồi ngã trên mặt đất.

“Cứu mạng””

“Ngưu... uu...~

Lão Ngưu thuần thục nâng Lý Bình An lên, ra hiệu cho đối phương không có việc gì, tiện tay ném Lý Bình An lên giường, đắp chăn lại.

Chương 438: Muôn nẻo giang hồ

“Hô hấp hình như đã đình chỉ, ngươi xác định là không có chuyện gì sao?” Cô gái dị tộc kinh hoảng

Lão Ngưu nằm rạp trên mặt đất, không lo lắng chút nào, dường như đã sớm thành thói quen.

“Nhịp tim cũng đình chỉ! ! Thật không có chuyện gì sao?”

“Hô hô hô –

Lý Bình trọn vẹn ngủ hai ngày hai đêm mới tỉnh lại.

Cảm thấy toàn thân đều không thoải mái, nhưng mà hắn đưa tay sờ sờ, phát hiện tâm mạch vẫn còn đang nhảy lên, hiển nhiên là mình còn đang sống khỏe mạnh.

Hắn lại thăm dò huyệt đạo, khí huyết không việc gì, trăm mạch thông suốt, không có tắc nghẽn ở chỗ nào.

Mặc dù vẫn còn cảm thấy không thoải mái, nhưng hắn cũng không thèm để ý, chỉ cần mình còn sống là được.

Con rận quá nhiều rồi không sợ ngứa.

“Ngươi. . . Ngươi không có chuyện gì sao?”

Gặp hắn còn sống, Cô gái dị tộc đi tới mặt mũi tràn đầy không thể tin nổi.

“Ừm, không có việc gì”

Lý Bình An gõ gõ đầu của mình, hắn đã sớm quen thuộc lấy bản thân để thử độc.

Điểm tốt của Thiên Phạt Chi Thể là không dễ dàng bị chết.

Lại thêm sự gia trì của mệnh cách màu đỏ: “Thầy thuốc nhân tâm”.

Mặc dù có lúc không chịu nổi độc tính, nhưng độc vào trong người hắn, luôn có thể bị hắn thích úng.

Lý Bình An rót cho mình một chén trà giải độc, mặc kệ có tác dụng hay không, toàn bộ uống hết. Sau đó, tiếp theo liền nghiên cứu những thứ bản thân còn không có hoàn thành.

“Ngươi bán cổ trùng như thế nào?”

“Đã nói trước ngươi cứu ta, ta tặng cho ngươi”

“Đã nói xong là ta cứu ngươi không cần hồi báo, hai ta là làm ăn, ta sẽ không lấy không đồ vật của ngươi.”

“Vậy ngươi xem cho bao nhiêu cũng được.”

“Một việc quy một việc, anh em ruột còn tính rõ sổ sách, bồi dưỡng một con cổ trùng muốn bao nhiêu linh thạch, dựa theo cổ trùng mạnh yếu để phân chia

“Tốt a.” Cô gái dị tộc đáp ứng.

Cô gái dị tộc đem cổ trên người mình lấy ra, trải qua mấy ngày tiếp xúc, nàng đã cho là Lý Bình An cũng không phải là người có ý xấu cho nên cũng không có gì giữ lại.

“Đây là loại cổ gì?”

“Cái này gọi Lưu Ảnh Tùy Hành Cổ, có thể để thân thể biến mất, ẩn tàng khí tức cơ thể, dùng để chạy trốn, hoặc là đột nhập vào đầu đó”

“Tiêu Nhiệt Cổ, dùng để trị liệu bệnh sốt rét.”

“Cái này là Lưu âm Cổ, có thể ghi chép thanh âm của người khác, chủ yếu dùng để truyền tin, phẩm giai của con cổ này tương đối thấp, chỉ có thể truyền được hai lần.

Lý Bình An đối với cổ trùng tiếp xúc rất ít, mặc dù từ trong sách thấy được một ít, nhưng giờ phút này tự mình tiếp xúc, lại là thật cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Chỉ là cổ trùng nho nhỏ, lại có thể có được lực lượng thần kỳ như vậy.

Sau đó mấy ngày, Lý Bình An cùng Lão Ngưu vùi đầu nghiên cứu cách dùng cổ trùng để thí nghiệm dược tính.

Chờ thương thế của cô gái dị tộc được chữa khỏi, Lý Bình An cũng nghiên cứu thuốc được bảy tám phần.

Một loại cổ trùng tên là Cương Thi Cổ, cực kì thích hợp làm thuốc.

Một con Cương Thi Cổ, có thể chế tác mười mấy liều thuốc.

Trong đó mấy vị thuốc mấu chốt nhất đã xác định được, chỉ thiếu mấy vị dược liệu phối hợp, cái này thì lại là rất dễ dàng.

Lý Bình An bỏ ra hai trăm linh thạch, mua ba con cương thi cổ của cô gái dị tộc.

Rất nhanh, đã đến lúc chia tay.

Lý Bình An nhắc nhở: ” Hai người tập kích ngươi trước đó giờ phút này đang phía đông, vẫn là tận khả năng tránh né bọn họ đi.”

Tuy là hai người kia ở xa ngoài thành, nhưng tung tích của họ lại không thoát khỏi pháp nhãn của Lý Bình An.

Cô gái dị tộc học theo dáng dấp người Trung Nguyên, chắp tay, cười

cười con mắt cong cong giống như là vầng trăng khuyết.

“Sơn thủy có tương phùng, tạm biệt.” Lý Bình An cười nói.

“Tạm biệt.”

Cô gái dị tộc đạp trên bước chân vui sướng, đi về hướng phương xa.

Không quên quay lại phất phất tay với Lý Bình An.

Giang hồ ngẫu nhiên gặp một lần, xem chừng đời này cũng sẽ không lại gặp nhau.

Lý Bình An lúc này mới nhớ tới, còn không có hỏi tên họ của đối phương.

Vừa muốn quay đầu hỏi thăm, chợt cảm thấy vẫn là thôi đi.

Bèo nước gặp nhau, giảng cứu duyên phận.

Cô nương kia là người Nam Cương, một mình đến Trung Nguyên, nhưng lại bị người Nam Cương truy sát.

Từ cách ăn nói đến xem, cô nương kia cũng không phải con cái một nhà bình dân ở Nam Cương. Cố sự phía sau có lẽ hẳn cũng đoán được, là đao quang kiếm ảnh, là phi mã khoái kiếm. Hoặc là yêu hận tình cừu, kích thích chập trùng, giả dối quỷ quyệt…. ….

Quả nhiên mỗi người đều là nhân vật chính trong chính sinh hoạt của họ, kinh lịch đủ các loại truyện

Xua.

Có đôi khi có thể nói cho người khác nghe, có đôi khi sẽ không nói với người ngoài.

Xa xa nghe tiếng ngựa đi đường mòn, một người một trâu tiếp tục dọc theo con đường hướng về phía trước.

Nhất thủy nùng âm như yểm họa, số phong vô dạng hựu tình huy.

(Một dòng nước u ám như bức tranh thuỷ mặc, ngọn núi sừng sững không thay đổi chỉ là dần trở lên bừng sáng)

Tháng cuối cùng của mùa xuân, mùa hạ sắp bắt đầu.

Nhiệt độ không khí vừa vặn, không khô nóng, cũng không lạnh.

Lý Bình An ngồi ở bên bờ sông thả câu, hàn khí từ dưới sông bốc lên, mây mù lượn lờ, bốn phía yên tĩnh.

Hắn tiện tay cầm lấy hồ lô rượu bên hông, uống một hớp lớn.

“Ung uc ung uc

Lúc này, cây gậy trúc cong như trăng rằm.

Chợt nghe soạt một tiếng, một con cá lớn dài hơn ba thước từ trong nước nhảy ra.

Những khách nhân trên thuyền xa xa nhìn một người một trâu bên kia bờ, chỉ cảm thấy bọn họ dường như là một bức mực nước nhàn nhạt, trong thời tiết gió xuân lại có một loại cảm giác thoải mái không nói ra được.

Lão Ngưu chộp con cá trong tay, dùng tảng đá đánh ngất xỉu nó.

Lập tức chuẩn bị lấy máu, đánh vảy.

Lý Bình An thu hồi dây câu, trong tay cây gậy trúc giống như là một thanh đao Phù Tang, quấn lại dây câu, lưỡi câu.

Thừa dịp lúc Lão Ngưu hầm cá, Lý Bình An lấy được hoàn mới nghiên chế ra. Trải qua mấy tháng cải tiến, dược hoàn này rốt cục đã đại thành.

Mặc dù không được gọi là hoàn mỹ, nhưng hiệu quả cũng không tệ.

Lý Bình An đặt tên nó là “Thần công hoàn”

Làm một cái giá nướng, dùng để nướng mềm dược hoàn cứng rắn.

Loại dược hoàn này độc tính quá mãnh liệt, cho dù là Lý Bình An tự mình dùng qua một ít cũng khó có thể tiếp nhận được.

Sau khi ăn vào đan dược, hắn ngồi xếp bằng bên bờ sông.

Dựa theo nguyên lý y học tới nói, đơn thuốc bổ dưỡng tốt nhất là để lúc đói ăn, đơn thuốc an thần tốt nhất trước lúc ngủ ăn…

Thể xác tinh thần buông lỏng, trong lòng không suy nghĩ linh tinh, tâm tư thanh tịnh, âm dương điều hòa.

Hai vai khẽ nhúc nhích, như sóng biển chập trùng, chợt nặng chợt nhẹ.

Đợi Lý Bình An tiêu hóa toàn bộ dược tính xong, Lão Ngưu phía bên kia cũng đã hầm xong canh cá.

Chất thịt non mịn, nước canh thơm ngon, hơi cay không ngán, lát cá vàng nhạt, non mịn. Người lãng khách ở trên sông, yêu thích nhất mỹ vị của cá.

“Lão Ngưu, con sông này gọi là sông gì?”

Lão Ngưu liếc nhìn địa đồ, nói cho Lý Bình An con sông này gọi là sông Thông Thiên.

“Đi qua sông Thông Thiên là nơi nào?”

Lão Ngưu nháy nháy mắt, lộ ra biểu cảm mười phần thông minh.

Phảng phất là đang nói ai mà biết được ~

Lý Bình An giơ một ngón tay cái.

Ước chừng một canh giờ sau, một người một trâu tìm được một nhà đò đón khách.

“Nhà đò, chở người không?”

Cũng không phải hắn không thể bay ngang qua sông, chỉ là bởi vì thích chậm rãi trải nghiệm. “Ai, không chở, không chở!”

“Không chở hả, vì sao?”

Lý Bình An cùng Lão Ngưu mới vừa rồi còn nhìn thấy có đò đi ngang xong.

“Đó là thuyền lớn, loại thuyền nhỏ này của chúng ta không để chở người” “A, vậy ngươi đang làm gì vậy?”

Chương 439: Cá trắm đen báo ân

1659 chữ

“Thuyền lớn chở người, thuyền nhỏ vì sao không thể chở người? Ở trong này hẳn là còn có quy củ gì đúng không?”

Lý Bình An cùng Lão Ngưu đang đứng ở bến tàu.

Ông già lái thuyền nói: “Không có quy củ gì, không biết tại sao năm

nay nước sông Thông Thiên chảy rất xiết.

Đã có mấy chiếc thuyền nhỏ đã bị lật, may mà không có người chết, thuyền nhỏ chung quanh cũng không dám lại vượt sông rồi!"

"Vậy cũng chỉ có thể chuyển sang thuyền an toàn hơn" Lý Bình An nói.

"Thuyền lớn giá cả lại đắt nha" Ông lão ngậm lấy điếu thuốc quấn, nói một câu.

"Chuyện này không có cách nào khác." Lý Bình An ngồi xuống dưới bến tàu.

Cách đó không xa có một cái lều đang bán rượu uống.

Có thật nhiều người đang vây quanh, Lý Bình An cùng Lão Ngưu tiến tới, mua hai bát nước trà cùng một ít bánh ngọt.

Chưa nói tới có tinh xảo hay không, nhiều lắm là có thể cho vào miệng, lấp lấp bao tử.

Còn có người viết tiểu thuyết đang kể chuyện cũ của tiền triều, nói là ở tiền triều có một vị quan huyện.

Hắn vừa mới nhậm chức không lâu, để tỏ lòng thanh liêm, tại cổng huyện nha dán một bộ câu đối. Vế trên: Như mỗ thụ tiền tài trong đêm, trời tru đất diệt!

Vế dưới: Không thông đồng nha dịch làm chuyện xấu, nam đạo nữ xướng

Bách tính nhìn thấy, đều tin hắn là một vị thanh quan, rất là cao hứng.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, vị quan huyện này liền tham ô.

Vì không cùng câu đối mâu thuẫn, phàm là đi đút lót, đều phải vào ban ngày công khai tiến hành nhận tiền tài hối lộ.

Đồng thời muốn làm sự tình người mình thân đưa, không cho phép qua tay nha dịch.

Như vậy liền không mâu thuẫn.

Chuyện cũ kể xong, gây nên một trận cười vang.

Người viết tiểu thuyết lại liên tiếp giảng mấy chuyện cười nữa, lúc này thuyền lớn cũng tới. Lý Bình An lưu lại tiền trà nước, lại thả nhiều hơn năm đồng tiền .

Coi như tiền nghe kể chuyện.

“Lên thuyền đi

~~

âm thanh vang dội của người chèo thuyền vang lên.

“Thuyền đi chỗ nào?” Lý Bình An hỏi.

“Đi du lịch phía dưới Sống Thông Thiên huyện Ninh Viễn.

“Xem như đi qua Đại Tùy sao?”

“Từ Huyện Ninh Viễn đi về phía nam trăm dặm đường núi, liền có thể đi ra Đại Tùy”

Người chèo thuyền thuần thục nói ra: “Mười hai ngày đường sông, ba trăm tiền, trên thuyền có bao

com, , về phần con trâu này của người thì tính xuất của hai người”

Lý Bình An gật đầu, lôi kéo Lão Ngưu bắt đầu lên thuyền.

Qua hơn nửa canh giờ, người trên thuyền đã đầy.

Mấy người chèo thuyền hô hào vang dội các gian phòng, thuyền lớn chậm rãi xuất phát.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu ngồi trên đuôi thuyền, luồng gió mát thổi qua bờ liễu hai bên, thuyền đi vượt trên ngọn sóng biếc, như đang du lịch trong bức họa vậy.

Sắc trời dần dần muộn, một người một trâu đều bưng một bát mì Dương Xuân.

Trên sông mang theo khí lạnh, trong chén lại tất cả đều là hơi nóng hổi.

“Ai u, con trâu của ngươi lại còn được ăn mì luôn hả? Không cho ăn cỏ khô sao?”

Lúc này, nhà đò đi tới, kinh ngạc hỏi.

Lý Bình An cười nói: “Nó đã quen thuộc ăn những thứ này rồi”

“Ngươi là chuẩn bị đi thăm người thân vẫn là thăm bạn hả?” “Bốn phía du đãng, không có chỗ ở cố định.

“Người giang hồ liền hẳn là như vậy”

Lý Bình An dời đi chủ đề, “Nghe người ta nói Sông Thông Thiên gần đây dòng nước chảy xiết, thuyền

nhỏ giờ không dám ngược dòng lên thượng du chở người, nhưng ta nhìn trên mặt sông nước lại rất là an tĩnh.”

Nhà đò nói: “Nói đến việc này cũng kỳ quái, Sông Thông Thiên này vài chục năm qua một mực là gió em sóng lặng, mặc kệ là lũ mùa thu vẫn là lũ xuân đều cực kì bình ổn.

12:36

Gần nhất cũng không biết làm sao vậy, từng chiếc thuyền một nối tiếp nhau bị lật, cũng may không có xảy ra án mạng”

Nhà đò thấp giọng, xích lại gần nói.

“Có người nói là gặp thủy quái”

Lý Bình An có chút hăng hái nghe, “Chỉ là thuỷ quái vì sao chỉ đi lật thuyền nhỏ, không đi lật thuyền

lớn?”

“Cái này ta cũng không biết, có thể là… Đạo hạnh không đủ?” Nhà đò suy đoán nói.

“Phù phù –

“Rơi xuống nước ~ rơi xuống nước rồi~!!”

Có tiếng thét chói tai vang lên, đám người nhao nhao cùng đi lên boong tàu.

“Ai, là chiếc thuyền nhỏ kia.

“Ai u, thật bị lật rồi! !”

“Ba, năm người trên đó, toàn bộ rơi xuống nước”

Người trên thuyền lớn thấy thế trong lòng run sợ, vì những người bị rơi xuống nước mà lau một vệt mồ hôi đồng thời lại thấy may mắn là mình không có tham rẻ, lựa chọn thuyền lớn có độ an toàn cao

“Nhanh, đem thuyền lái qua” Nhà đò hộ.

Những người làm nghề sông nước trên con sông này, phần lớn nhận biết nhau.

Huống chi coi như không biết, cũng vạn vạn không thể thấy chết không cứu được.

“Bơi qua hướng bên này!”

“Đừng túm người loạn xạ a, ái chà chà”

Một mảng tiếng la cùng tiếng kêu sợ hãi, rối bời cả một vùng.

Trong đám người bị rơi xuống nước có người không biết bơi, mắt thấy là sắp chìm xuống.

Bỗng nhiên, bị một luồng lực lượng kéo lấy đi về phía thuyền lớn.

Duy trì cùng một tư thế, mặt ngửa bên trên, thân ở dưới nước.

Rất nhanh, liền được đám người trên thuyền lớn cứu lại.

Quả thực là một người cũng không thiếu, liền ngay cả một đứa trẻ không biết bơi đều may mắn được

Bọc hành lý mang theo người, cũng cùng nhau được dòng nước quỷ dị đưa đến bên cạnh thuyền

Nước sông trong tháng này không lạnh, nhà đò để cho người ta đi ninh một nồi lớn nước canh gừng.

Một người một bát canh gừng, thay một bộ y phục sạch sẽ khác, liền không có chút chuyện gì rồi. “Sông thần gia phù hộ! !”

Lý Bình An đứng ở trong đám người, mở ra pháp nhãn nhìn dưới mặt nước, hiểu ý cười một tiếng. Sau khi lên thuyền, nhà đò kiên trì không lấy tiền.

Được người ta cứu mạng, lại đi thuyền của người ta, làm gì có đạo lý không trả tiền. Nhà đò lại khiến người ta nấu thêm mì sợi, nấu canh cá, phân cho mọi người uống đỡ.

Gió đêm chầm chậm, Lý Bình An một thân một mình đi lên đầu thuyền. Ngón tay ở trên mặt sông, nhẹ nhàng vẽ lên một cái đường vòng cung.

Chỉ chờ một lát, dưới mặt sông có một con cá trắm đen rất lớn chui ra.

Chỉ lộ ra khỏi mặt nước một cái đầu to, hai tròng mắt như hai viên pha lê to đùng tràn đầy hiếu kì. “Vì cớ gì lại lật tung thuyền qua lại?” Lý Bình An trầm giọng nói.

Cá trắm đen lớn hiển nhiên là nghe hiểu được tiếng người, há hốc mồm ngô ngô kêu vài tiếng, giống như là đang vì Lý Bình An giảng thuật nguồn cơn mọi chuyện.

Một lát sau, Lý Bình An có chút nhíu mày.

Hóa ra cái con cá trắm đen lớn này nhiều năm trước nhận ân cứu mạng của nhà đò con thuyền này.

Nhiều năm sau, cái con cá trắm đen lớn này có chút tu vi, khai linh trí được rồi, liền muốn đi báo đáp phần ân tình này.

Chỉ là trí thông minh cũng không cao, phần lớn thời gian vẫn là nương tựa theo bản năng để làm việc.

Nhà đò làm nghề kéo người đón khách, nó liền cố ý làm lật thuyền nhỏ trên Sông Thông Thiên, nhưng lại không hại tính mệnh người khác.

Người cùng hành lý rơi xuống nước nó cũng sẽ cõng đến bên bờ, lại hoặc là đưa đến trên thuyền

lớn lân cận.

Tin tức thuyền nhỏ thường bị lật truyền ra, thuyền nhỏ sẽ ít đi đón người kéo khách.

Bởi vậy nên nhà đò mở thuyền lớn, những ngày này chuyện làm ăn mười phần nóng nảy.

“Ngươi cũng coi là hiểu được báo ân, chỉ là cái phương thức báo ân này không biết muốn cho ân nhân của ngươi mang đến bao nhiêu nhân quả, may mắn ngươi còn chưa làm bị thương người khác.

Ngươi đã có không ít trí tuệ, ngày sau nói không chừng có thể có được thành yêu.

Nhưng mà loại sự tình như này, sau này cũng đừng làm nữa… . .”

Cá trắm đen nên một cái bong bóng, nó cũng không cho là mình đã làm sai.

Trí thông minh của nó có hạn, không biết cái gì là đúng cái gì là sai.

Lý Bình An còn nói, cá trắm đen lớn nháy nháy mắt.

Lý Bình An nói tiếp, cá trắm đen lớn vẫn nháy mắt như cũ.

Lý Bình An trầm mặc một lát, trở tay cho nó một cái bạt tai nổ đom đóm.

“Ba!!”

“Nghe hiểu chưa?” Cá trắm đen: mua của

Chương 440: Một cái miệng rộng

Cá trắm đen méo miệng méo môi, nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Tựa hồ còn không có từ bên trong cái vả miệng kia lấy lại tinh thần. Lý Bình An trầm giọng nói: “Ta vừa rồi cùng ngươi giảng rõ ràng chưa?” “..” cá trắm đen lớn gật đầu.

“Lặp lại lần nữa”

Cá trắm đen lớn há hốc mồm, Thuật lại một lần lời Lý Bình An vừa nói.

Lý Bình An gật đầu, quả nhiên có đôi khi nắm đấm mới là đạo lí quyết định mọi việc.

“Nhớ kỹ, sau khi không thể đi gây thương tổn cho người, càng không thể hại người.

Báo ân phương pháp có rất nhiều loại, không chỉ có một loại phương pháp báo ân này của ngươi đâu”

Cá trắm đen gật đầu lần nữa.

“Niệm tình ngươi còn chưa từng giết người, liền tha cho ngươi một mạng, tiếp xuống một năm, ngươi cứ ở Sông Thông Thiên lập công chuộc tội, hiểu được chưa?”

Cá trắm đen phun ra một cái bong bóng, ra hiệu mình hiểu rồi.

Hiểu thì lấy lý, lấy tình đánh động.

Không hiểu thì động thủ để đánh động –

Lý Bình An phất phất tay, "Đi thôi"

Cá trắm đen ngoắt ngoắt cái đuôi, một lần nữa chui vào trong nước.

Vạn vật có linh, cái con cá trắm đen lớn này đã biết báo ân, tuy nói phương thức có chút không đúng, nhưng tóm lại không có thương tổn tính mạng người nào.

Cho nên, Lý Bình An nguyện ý cho nó một cơ hội hối cải để thay đổi cách sống.

Khúc nhạc dạo ngắn qua đi, thuyền lớn tiếp tục ung dung đi chạy ở trên mặt nước.

Nhà đò là người nhiệt tình, đoạn đường này mười phần thông thuận, gặp người đều nói chuyện rất là hợp ý.

Vượt qua một đoạn thời gian nhẹ nhõm, đang lúc thuyền chỉ còn một ngày là tới bờ, đám người tập hợp lại một chỗ ăn một bữa liên hoan.

Rượu là nhà đò cung cấp, hành tây cùng hũ tương là một người nông phu khác lấy ra, một đôi vợ chồng thì cầm một hộp lạp xưởng, người khác còn có cải trắng, vân vân.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu thì cống hiến hương liệu, cùng một ít dưa muối tự mình ướp.

Còn có một lá sen lớn đầy thịt khô, Lý Bình An để cho tiện, cho nên đã đơn giản hóa rất nhiều quá trình.

Chính là dùng muối xoa xoa bên trên thịt tươi, lại thả gia vị đặc thù.

Sau đó đặt vào bên trong cối đá dùng sức giã, giã đến khi nát bét, lại đặt trong

Sau khi hấp chín, treo lên hong khô, lại xoa bên trên một tầng tương.

Dùng vỏ cây dâu hoặc là bao bọc lại bằng lá sen, hương vị rất tuyệt.

Cứ như vậy, người ở trời nam biển bắc tập hợp một chỗ.

Mọi người cùng nhau trò chuyện, tụ lại cùng một chỗ ăn đồ ăn.

nồi hấp.

Cái này khiến Lý Bình An nhớ tới tràng cảnh khi còn bé ngồi tàu hoả da xanh lúc về nhà.

Ngoài cửa sổ, đầy khắp núi đồi tất cả đều là hoa đỗ quyên.

Vốn dĩ kẻ không quen biết tập hợp lại một chỗ, liền hai câu ba lời hàn huyên.

Sau đó liền lấy ra các loại ăn uống, góp một bàn cơm trăm nhà liên hoan.

Ở trên tàu hoả da xanh có thể nhìn thấy nhân gian muôn màu, nhà nông, dân công thì ngủ ở giữa hành lang hút thuốc, cô bé thất tình khóc cả một chặng đường, bác gái nhiệt tình…

Tràn đầy nhân gian nồng đậm mùi khói lửa.

Sau đó, cáo biệt, quên.

Ở chỗ này cũng là như thế.

Sau ba ngày, thuyền dần dần cập bờ.

Đám người chào từ biệt nhau.

Cá trắm đen lớn đang lộ đầu ra mặt nước, ừng ực ừng ực phun bong bóng.

Mắt thấy Lý Bình An cùng Lão Ngưu dần dần đi xa.

“Sư tỷ. Sư tỷ. . ”

Gió xuân thổi

có một thiếu niên áo trắng cầm kiếm đi theo sau lưng một cô gái áo xanh.

“Hô hô – ”

Bọn họ đã rong ruổi đến mấy trăm dặm đường núi, đối với thiếu niên áo trắng mà nói, thể lực tiêu hao thực sự có chút lớn.

Nữ tử áo xanh đứng ở trên sườn núi, quay đầu nhìn về phía hắn.

Dung mạo tuấn mỹ, ánh mắt lóe ra điểm điểm tinh quang ngời sáng.

“Nếu không nghỉ ngơi một hồi nhé?” Nữ tử áo xanh nói.

Thiếu niên áo trắng do dự, tựa hồ là đang do dự hai cái tuyển hạng lựa chọn giữa mặt mũi và sinh mệnh.

Cuối cùng vẫn nói: “Sư tỷ, ngươi nếu là không mệt thì chúng ta cứ đi về phía trước đi cũng được.” “Đừng gượng chống”

” Không có không có gượng chống”

“Vậy liền tiếp tục đi thôi”

Rừng cây rậm rạp, thỉnh thoảng có những viên đá lạ chặn đường, chợt nghe thấy một bài âm luật. Cẩn thận phân biệt, lại là thanh âm của đàn nhị hồ.

Thanh âm này cực kỳ kỳ diệu, giống như đến từ chỗ cực xa, lại như đến từ chỗ rất gần.

Chỉ cảm thấy thanh u uyển chuyển, như Phạn âm nơi cổ tháp, lại như tiếng trống nơi cốc vắng, làm lòng người mê ly.

Nữ tử áo xanh tĩnh tâm lắng nghe, ngẩn ngơ, nghĩ thầm: Cái này làn điệu này thật là thật êm tai. Liền tăng nhanh mấy bước chân, ngoặt vào một cái.

Gặp một người áo xanh, mang theo mũ rộng vành, đang ngồi trên lưng một con trâu già.

Cái đàn nhị hồ này, hiển nhiên là dùng đã lâu, mài mòn có chút nghiêm trọng.

Một người một trâu xuyên rừng mà qua, có gió thổi qua, ép bốn phía cỏ hướng về hai bên.

Không giống người phàm tục, lại giống như người từ trong tranh đi ra vậy.

Đa thiếu kinh thành danh lợi khách, cơ quan dụng tẫn bất như quân.

(Những quan khách danh lợi ở chốn Kinh thành, dùng hết các ăn mặc, trang sức cũng không bằng người này)

Đợi đi tới gần, tiếng đàn cũng ngưng. Lý Bình An quay đầu, nhìn qua bọn họ. Nữ tử áo xanh thi lễ một cái, “Hữu lễ”

Lý Bình An đáp lễ, “Chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là xa xa nghe tiếng đàn nhị hồ của túc hạ, bị hấp dẫn mà đến, xin hỏi từ khúc này có danh tự gì?”

“Lao vụt ngàn dặm trên thảo nguyên”

Nữ tử áo xanh hơi suy nghĩ, ở trong lòng nhớ kỹ.

Tán dương: “Túc hạ kéo đàn rất tốt, rất lâu rồi ta chưa từng nghe qua từ khúc vui sướng nhàn nhã bực này”

Lý Bình An cười cười, từ khúc này trước mắt càng phù hợp tâm cảnh hiện nay của hắn.

“Sư. Sư tỷ.

Thiếu niên áo trắng kéo lấy bước chân nặng nề, nhìn bộ dáng tựa hồ một giây sau liền muốn ngã xuống.

“Đừng. Đừng đừng hỏi nhiều” Thiếu niên áo trắng nói, ” Biết nhiều đối ngươi không có chỗ tốt gì”

“Không được vô lễ” Nữ tử áo xanh nhíu mày.

“Hai vị nhưng là muốn đi Thương huyện?”

“Trùng hợp, cùng đường” Lý Bình An nói.

“Vậy thật đúng là đúng dịp”

“Vậy cùng đi nhỉ?”

Hai người đều là đệ tử Hướng Lang Quan, nữ tên là Tuyên Như, thiếu niên gọi Ôn Nhược Hải

“Hướng Lang Quan” Lý Bình An chưa từng nghe qua, nhưng mà từ lời của Ôn Nhược Hải nói, khi nhìn thần sắc đối phương kiểu là tự hào vô cùng, chắc hẳn là có một ít danh hào ở địa phương này.

“Đồng hương, ngươi là người địa phương sao?”

Nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, Ôn Nhược Hải ăn vào một viên dược hoàn.

Sau đó không lâu liền cảm giác tinh thần tốt nhiều, khí lực cũng khôi phục không ít, cũng có thanh

thản nói chuyện phiếm.

“Nơi khác tới”

Ôn Nhược Hải: “Thăm người thân?”

“Xem như thế đi”

“Đồng hương, Thương huyện này cũng không quá bình an đâu”
“Không yên ổn?”

“Có yêu quái.”

“Nhược Hải!” Tuyên Như thanh âm trở lên nghiêm khắc mấy phần.

“Không có việc gì, nói cho hắn biết cũng không quan hệ, vừa vặn nhắc nhở cho hắn vài câu.” Ôn Nhược Hải rộng lớn đĩnh đạc nói.

“Là yêu quái gì?”

“Không biết, nghe đồng hương nói là một con yêu quái biết nói tiếng người.

“Có thương tổn người không?”

“Tạm thời còn không có” Ôn Nhược Hải nói, “Nhưng mà chắc hẳn hẳn là cũng sắp, lại hoặc là đã có người chết, chỉ là còn không có bị phát hiện mà thôi”

“Vậy thật là phải cẩn thận” Lý Bình An như có điều suy nghĩ. “Không cần sợ, chúng ta lần này mục đích khứ trừ yêu quái.” Ôn Nhược Hải vỗ vỗ bộ ngực.

Chương 441: Hàng yêu

1557 chữ

Huyện Thương.

Sáng sớm, một tia nắng ấm áp chiếu xạ phía trên con đường mòn.

Ở cuối con đường mòn thông về phía huyện Thương, có một người nam tử tuổi tầm trung niên mặc

áo dài, cùng hai gã sai vặt mặc áo ngắn, nhìn bộ dáng tựa hồ là cùng một nhóm người.

Thấy bốn bóng người từ phía xa xa, không khỏi cười một tiếng.

Vội vàng nghênh đón chào hỏi, “Các hạ, chắc hẳn đệ tử Hướng Lang Quan?”

Nữ tử áo xanh Tuyên Như khiêm tốn mỉm cười, “Đúng vậy.”

Ở nơi nông thôn sơn dã này, nơi nào thấy qua mỹ nhân duyên dáng bực này.

Nam tử trung niên còn dễ nói, kia hai gã sai vặt áo ngắn lập tức liền sửng sốt.

“Tại hạ là lý trưởng của thôn Vịnh Đầu, huyện Thương”

Lý trưởng tương đương với thôn trưởng trong làng.

“Ba vị tiên trưởng, chúng ta đang ngóng chờ các ngài tới đây, những ngày này đúng là hành hạ chúng ta sắp hỏng mất rồi”

Thôn trưởng hiển nhiên là coi Lý Bình An đi cùng cũng làm thành đệ tử Hướng Lang Quan.

“Túc hạ hiểu lầm, tại hạ không phải là đệ tử Hướng Lang Quan, chỉ là trùng hợp đồng hành cùng hai vị này mà thôi. Lý Bình An chắp tay.

“Nha

Thôn trưởng gật gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Việc cấp bách trước mắt, là trừ yêu quái này.

Tuyên Như nói: “Kia là yêu quái gì, còn xin Lý trưởng nói cặn kẽ từng cái tình huống cho chúng ta”

Nói đến con yêu quái kia, thôn trưởng liền lộ ra vẻ mặt buồn thiu cùng e ngại.

Lúc ban đầu cái thôn này ở chỗ vắng vẻ, mặc dù chưa nói tới đến cỡ nào giàu có, nhưng ít nhất cũng là yên tĩnh tường hòa, ngày bình thường không có việc lớn gì, đều là chuyện nhà.

Ai biết, hai tháng trước cũng không biết tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện yêu quái.

Phát hiện yêu quái đầu tiên Lưu quả phụ ở đầu đông của thôn.

Đêm hôm khuya khoắt, Lưu quả phụ liền chạy ra ngoài.

Một bên chạy, một bên la hét: “Có yêu quái! Có yêu quái”

Nghe Lưu quả phụ nói nàng nghe thấy được thanh âm trẻ con khóc nỉ non, tìm hồi lâu mới phát hiện là trong hầm ngầm ở nhà mình ẩn giấu một con quái vật.

Đám người cả gan, , tiến đến nhìn thoáng qua, suýt nữa thì bị doạ chết khiếp.

Rất nhanh, tin tức này liền truyền ra.

Lý trưởng đi trong huyện mời cao thủ về hàng yêu, nhưng mà sự vụ trong huyện bận rộn, sau khi nghe yêu quái kia cũng không có thương hại người, liền một mực từ chối.

Sau đó, yêu quái kia vẫn luôn xuất hiện trong bóng đêm, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu quái dị. Người nào nghe thấy cũng run sợ trong lòng, mỗi ngày cảm giác đều ngủ không yên.

Thiếu niên áo trắng Ôn Nhược Hải nói: “Yêu quái kia ngoại trừ phát ra tiếng kêu, thì còn biết nói tiếng người không?”

“Cái này. Trước mắt còn không có nghe thấy” Thôn trưởng nói, “Hai vị đường xa mà đến, trong làng sớm đã chuẩn bị tiệc rượu, đón tiếp riêng hai vị”

“Tiệc rượu liền không cần, chúng ta là đến trừ yêu.” Tuyên Như nói.

Thôn trưởng vội nói, “Ai, yêu quái này là ban đêm mới có thể xuất hiện, đến lúc đó sẽ không tránh

được một trận ác chiến.

Hai vị phong trần mệt mỏi, vẫn là phải ăn uống no đủ rồi hãy chiến đấu!”

Chắc là hắn cũng sợ hai vị này đạo trưởng này trạng thái không tốt chẳng may bị bại trên tay yêu quái.

“Vừa lúc, ta đói” Ôn Nhược Hải sờ lên bụng, “Sư tỷ, không ngại liền ăn đi, cũng không thể từ chối hảo ý của người ta.

Tuyên Như chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Ở trong tường ngoài tường của một toà nhà bày có đến hơn ba mươi

bàn cỗ, có lớn có nhỏ, nhóm hương nhân trong thôn đều trò chuyện chờ đợi yến tiệc mở màn.

Cơ hồ là người của toàn bộ thôn đều tới, hiển nhiên đều kiêng kị tên yêu quái này.

Vừa nghe nói có tiên nhân đến chém yêu, có tiền xuất tiền, có sức giúp sức, thu xếp tiệc rượu.

Mười vị a di thẩm thẩm đang bận tối mày tối mặt trong phòng bếp.

“Đạo trưởng đến

~~ “l

Theo một tiếng thét vang lên, đám người nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Chỉ gặp thôn trưởng mang theo ba người một trâu đi về phía bên này.

Cầm đầu là một áo xanh, một áo trắng, hai người một nam một nữ đều là khí độ bất phàm.

Nhìn qua liền biết không phải người bình thường, nhìn phong cách khác biệt hoàn toàn với người dân thôn quê.

“Đó đạo trưởng?”

“Ai u, dáng dấp thật là đẹp, nhất là vị nữ đạo trưởng kia”

“Nhìn tuổi tác cũng không lớn lắm a.”

“... ...”

“Đạo trưởng, mời vào bên trong

Tuyên Như hiển nhiên là không quá quen thuộc tình huống này, chau mày.

So sánh với nàng, tiểu sư đệ Ôn Nhược Hải ngược lại là dị thường hưng phấn.

Cảm giác tự hào cứ tự nhiên sinh ra, trên mặt mang nét cười.

Hắn lớn bằng này tuổi rồi, đây lại là lần thứ nhất đi theo người khác lên núi diệt yêu quái. Biểu hiện như vậy cũng là bình thường.

Chỉ sợ có tám thành thanh thiếu niên, khi lên núi tu hành, trong đầu sẽ nghĩ đến trở thành đại nhân vật trên vạn người, dưới một người, trường sinh vạn cổ.

Mà là đơn giản bởi vì hai chữ, đẹp trai

Ngươi nhìn thử xem ngự kiếm phi hành kia, có đẹp trai hay không?

Toàn thân áo trắng chém yêu, có đẹp trai hay không?

Đang lúc mọi người hâm mộ, kinh ngạc, cặp mắt kính nể, thì ngươi đường hoàng đi qua, có đẹp trai hay không?

Tiệc rượu bắt đầu, từng tiếng gào to ầm ĩ, Lý Bình An ngồi yên vị ở một chiếc bàn rìa ngoài, Tuyên Như cùng Ôn Nhược Hải thì được an bài ngồi ở phía trên bàn chủ vị.

Lý Bình An sao có thể ngồi yên ăn tiệc được, đã chạy ra bên ngoài chúc mừng.

Hắn đương nhiên sẽ không yêu cầu xa vời ngồi ở chủ vị, mình có tài đức gì.

Mặc dù người xung quanh đại bộ phận hắn đều không nhận ra ai, nhưng là trong nông thôn lại có điểm tốt là, mặc kệ nói đến cái gì đều có thể trò chuyện vui vẻ được.

Những người trẻ tuổi kia luôn hỏi về sự tình bên ngoài, đối với thế giới bên ngoài thôn tràn ngập ước ao và hướng tới.

Lý Bình An kinh lịch được nhiều chuyện, tự nhiên sẽ biết kể chuyện xưa. Kể về một đao khách che mặt ưu sầu ở giữa phố phường, chỉ cầu đổi rượu. Hiệp khách gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, bị người truy sát.

Quân sĩ thân kinh bách chiến giải ngũ về quê, bị tức giận đến bạc tóc, cả ngày đổi phế. Ngẫu nhiên gặp bất bình âm thầm xuất thủ, xong chuyện cũng không quay đầu lại đi xa.

12:37

Mấy người trẻ tuổi nghe được nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức rời đi vùng nông thôn nhỏ này để xông xáo giang hồ.

Một đứa bé con thậm chí cưỡi con chó vàng nhà mình, tựa hồ là coi là ngựa chiến, trong tay cầm một cây gậy vung vẩy lung tung.

Nhưng Lý Bình An lời nói xoay chuyển.

Cố sự này là của những người giang hồ nào?

Xét đến cùng đều là những con người chật vật ở trong hồng trần, cưỡi ngựa mưu sinh, đều là do văn nhân mong đợi viết ra, hoặc là do thứ dân phán đoán mà thành.

“Các ngươi yên tâm đi, có ta ở đây, yêu quái kia chạy không được!”

Ôn Nhược Hải đã có ba phần men say, vỗ bộ ngực, hướng người chung quanh cam đoan.

Theo sắc trời dần dần tối xuống, tiệc rượu cũng ăn được no đủ.

Thời tiết oi bức, không lọt nổi một ngọn gió đi vào.

Đồ ăn trên bàn ngay cả nước canh đều không còn thừa, liền xem như còn lại một ít, cũng sớm bị

người bọc lại mang về.

Bởi vì cố sự vừa rồi, cho nên có người tuổi trẻ gói đồ ăn cho Lý Bình An.

Lý Bình An nghĩ đến chờ một lúc mang đến cho Lão Ngưu.

Đúng lúc này, một tràng tiếng kêu quỷ dị vang lên.

Các thôn dân lại là không thể quen thuộc hơn nữa rồi.

“Yêu quái kia xuất hiện!”

“Không cần hoảng, không được ầm ĩ, có đạo trưởng ở nơi này”

Ôn Nhược Hải lập tức cầm kiếm đứng lên, “Sư tỷ!”

Chương 442: Ô Long

1986 chữ

Tuyên Như bén nhạy đã đoán được phương hướng nơi phát ra thanh âm, cấp tốc đuổi theo.

“Các ngươi đợi ở chỗ này không nên động!”

Ôn Nhược Hải quay – đầu về hướng mọi người nói một câu, cũng lập tức đuổi theo.

Hai thân ảnh một xanh một trắng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Ôn Nhược Hải nắm lấy chuôi kiếm, mặt mũi tràn đầy kích động.

Chỗ yêu quái ẩn thân, là ở trong một hồ nước.

Tuyên Như đã lấy ra pháp bảo, một cây quạt, có thể trống rỗng gọi gió. Tuyên Như ra hiệu cho Ôn Nhược Hải cẩn thận, tránh ở sau lưng mình. Tình huống trước mắt là bọn họ vốn dĩ không hiểu rõ con yêu quái này. Nhưng mà đối phương cho đến bây giờ đều không có thương tổn người nào, hoặc không có thực lực này, rất dễ giải quyết.

Hoặc là che giấu âm mưu to lớn nào đó.

Tu vi của Tuyên Như đang là nhị cảnh đỉnh phong, Ôn Nhược Hải trước đây không lâu bước vào nhất cảnh đỉnh phong.

Lại thêm hai người có mang theo pháp bảo, không cần e ngại bình thường yêu thú.

Lột ra cây rong, thân ảnh của yêu quái kia liền xuất hiện trước mắt Tuyên Như.

Chỉ gặp yêu quái này chiều cao có thể đạt tới tám thước, hình thể dẹp dài, tứ chi rất ngắn, có một cái đuôi ngắn mà dẹt.

Làn da chỉ có da trơn, không có vảy bao trùm, nhưng có các loại vằn, che kín dịch nhờn, bộ dáng mười phần xấu xí.

“Cái này”

Tuyên Như lập tức ngây ngẩn cả người, bởi vì nàng nhận ra yêu quái này.

Nàng từng đọc qua vạn vật ghi chép ở bên trong sơn môn gặp qua loại sinh vật này.

Dái Cá, bởi vì âm như hài nhi, cho nên lại gọi kỳ nhông.

Mà nhìn xem con kỳ nhông này, hiển nhiên là không có khai linh trí.

Chỉ là một con kỳ nhông bình thường.

Sơn thôn vắng vẻ, nơi nào thấy qua loại sinh vật này, lại nghe thấy tiếng kêu của trẻ em vào ban đêm…

Cho nên bị coi là yêu quái.

Hóa ra là một cái Ô Long –

Tuyên Như không nhịn cười được.

“Sư tỷ.đây là yêu quái gì?”

Ôn Nhược Hải hiển nhiên là không biết chuyện về loài cá này.

“Hóa ra chỉ là một trận hiểu lầm a”

Đám người nghe Tuyên Như giải nghĩa ngọn nguồn, nhao nhao thở dài một hơi, hóa ra là sợ bóng sợ gió một hồi.

Nhưng mà vẫn là có một ít người không dám tới gần con sinh vật doạ người này. Tuyên Như liền nhận lấy việc xử lý con cá này, các thôn dân nói cám ơn liên tục.

Thiếu niên Ôn Nhược Hải một mặt ủ rũ, cụp đầu xuống, thở dài thở ngắn.

Đây coi là cái gì?

Nếu như từ kết quả đến xem, nhiệm vụ đã thành công hoàn thành, còn không có bị thương, bình yên vô sự.

Nhưng cái này. Cũng quá trò đùa đi, thiệt thòi làm hắn còn chuẩn bị hồi lâu, mong đợi hồi lâu.

Kết quả liền là cái này? Mình lần thứ nhất xuống núi chém yêu, hóa ra một chuyện cười.

Mặc dù là một lần hiểu lầm, nhưng các thôn dân vẫn là mười phần nhiệt tình mời hai người trong thôn ở lâu thêm,

Sắc trời đã tối, thế là hai người thương lượng xong, liền quyết định ở chỗ này ngủ lại một đêm.

Thôn trưởng an bài cho hai người bọn họ nghỉ ngơi tại khu nhà mới của mình, đã xây dựng xong nhưng vẫn còn không có ở người.

Nông thôn nghèo, ban đêm một mảnh tối đen như mực.

Có rất ít nhà có thể sử dụng ngọn nến đắt đỏ thắp sáng.

Chỉ có vì sao trên trời còn đang lấp lóe.

Tuyên Như đang ở ngoài viện thông gió hóng mát, lúc này nàng chợt nhớ tới, hỏi thôn trưởng nói.

“Người đàn ông mặc áo xanh cùng chúng ta đồng hành cùng một chỗ đâu rồi?”

Thôn trưởng sửng sốt, mới nhớ tới đối phương nói đến người mù dắt một con trâu.

” Không có quá chú ý. . . Nói không chừng là đi nhà ai ở rồi đi”

Không phải thôn trưởng không háo khách, mà là đối phương tới thực sự không phải lúc.

Trong làng gặp yêu quái, lại có hai vị đạo trưởng đến đây trừ yêu.

Lúc này xem nhẹ đối phương cũng rất bình thường.

Hôm sau, hai người liền chuẩn bị trở về Hướng Lang Quan.

Sau khi nghe ngóng mới biết được người áo xanh kia đã sớm đi.

Tuyên Như khẽ thở dài một hơi, đáng tiếc.

Vốn dĩ nàng còn muốn lại nghe lại bài Nhị Hồ kia.

Ôn Nhược Hải nói: “Sư tỷ, ngươi muốn nghe đàn nhị, ta cũng biết kéo đấy”

“Ồ? Ngươi cũng biết”

“Đó là đương nhiên

Tuyên Như cười cười.

Có người rao hàng, có người gào to, có người thấp giọng trò chuyện.

Còn có mấy đứa bé nghịch ngợm trên đường phố vui cười đùa giỡn, trong tay cầm theo cành trúc, vui sướng từ bên người chạy qua.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu thảnh thơi rời đi huyện Thương, thẳng đến huyện Ninh Viễn.

Ra khỏi huyện Ninh Viễn, liền có thể rời đi Đại Tùy.

Cũng không nghĩ tới mình muốn đi đâu, tóm lại rời đi trước Đại Tùy lại nói.

Cứ đi như thế đi một cách chậm chạp ung dung hai ba ngày.

Chính giữa buổi trưa, mặt trời nóng bỏng giống như là cô nương không mặc quần áo.

Con đường phía trước, ở bên cạnh đường có một cái quán trà.

Ước chừng có bảy, tám cái bàn, gần như đều ngồi đầy người.

“Khách quan, ngài ngồi xuống trước” Phục vụ nói, lại liếc mắt nhìn Lý Bình An dắt trâu, “Muốn cho nó ăn cỏ khô không ạ?”

“Không cần, mang cho ta một ấm trà lớn”

Một người uống ấm trà lớn?

Phục vụ không nghĩ nhiều, nói một tiếng “Có ngay”

Rất nhanh, trà Đại Lương liền được bưng lên

Lý Bình An từ trong ngực móc ra một cái bát, rót một chén trà lạnh vào trong bát đưa cho Lão Ngưu.

Lão Ngưu uống một hớp lớn, lộ ra biểu lộ hưởng thụ.

Người phục vụ nhìn thoáng qua, vừa định nhắc nhở khách quan chén kia không thể cho trâu uống.

Chợt phát hiện cái chén kia là người ta tự mang, thì thầm một câu.

“Thật là kỳ quặc, dùng tiền cho trâu uống trà”

Người đến người đi, phục vụ bận tối mày tối mặt.

Pha trà, thu bàn, bưng trà, cười làm lành.

Loay hoay một đầu đầy mồ hôi, rảnh rỗi uống một ngụm trà lạnh.

Chợt thấy ngực khó chịu, “Ai u” một tiếng.

Nhưng mà một hồi, trận khó chịu này liền đi qua, liền không có quá để ý.

Thời gian thoáng một cái đã qua, mặt trời đã ngả về tây.

Người tới uống trà ít đi rất nhiều, người phục vụ rốt cục rảnh rỗi nghỉ một lát.

“Phục vụ, làm ăn tốt nhỉ”

Người phục vụ vừa quay đầu, vừa rồi không có quá để ý, người cho trâu uống trà kia vẫn còn đang ở

“Mấy ngày nay làm ăn tốt” Phục vụ vuốt một cái mồ hôi trán.

“Lại cho ta thêm nước”

“Đến liền”

Phục vụ nhìn thoáng qua hạt dưa ăn vặt còn thừa lại, dứt khoát bốc một nắm lớn.

“Đây là tặng cho ngài, khách quan

“Đa tạ. Lý Bình An mỉm cười gật đầu.

Trà không có chuyện nhỏ,

Cùng một chiếc bánh nhỏ,

Thưởng thức tình cảm của con người và thiên nhiên,

Làm tan biến đi những trạng thái và hương vị đa dạng trong cuộc sống.

Dùng trà này cũng có nhiều điều giảng cứu.

Bởi vì cái gọi là: Lạ phối ngọt, quen phối mặn, đỏ phối chua, trắng phối nhạt, hạt dưa phối Ô Long. Trời sắp tối rồi, trên quan đạo không thấy người.

Phục vụ dứt khoát đặt mông ngồi xuống, cầm cây quạt quạt gió.

“Ai u ~ ”

Lại là một cơn đau ngực.

Phục vụ chau mày, một hồi lâu mới thở dài ra một hơi.

Cái bệnh đau ngực này mấy năm trước hắn mới mắc phải, hắn ngược lại là không có quá để ý.

Chỉ là theo thời gian trôi qua cảm thấy có chút càng nặng hơn, nghĩ

đến khi nào có thời gian đi tìm thầy thuốc nhìn xem sao.

“Phục vụ, ta nhìn chỗ kia còn có một số hạt dưa thừa, không bằng cùng nhau cho ta đi”

Phục vụ nghe người áo xanh kia nói như vậy, trong lòng không khỏi bật cười.

Bên ngoài nhìn mặc áo khoác trường bào không giống như là người thiếu tiền, lại là người thích

chiếm lợi nhỏ.

Không nhiều lời cái gì, liền đưa nốt số hạt dưa thừa còn lại cho hắn.

“Ngài khách khí

Lý Bình An đưa đầu ngón trỏ ra, dính lấy nước trà.

Bỗng nhiên chấm xuống, từ trong nước trà lan toả ra tới một vòng lại một vòng gợn sóng.

Cong ngón tay lại rồi có chút bắn ra, một giọt nước lấy một cái thẳng tắp đường vòng cung rơi vào trên cơ thể người phục vụ.

“Đông –

Phục vụ giật cả mình, vô ý thức quay đầu, sờ lên người.

Bên trong pháp nhãn của Lý Bình An hiện lên ngũ tạng lục phủ của đối phương, khí tức lưu động, nhìn cái rõ ràng.

“Còn kém”

Lý Bình An có chút híp mắt, lần này đem ngón trỏ thọc sâu hơn.

Lấy nguyên khí tụ giọt nước lại trên đầu ngón tay, lại là một chỉ bắn ra.

“Ai u!!”

Phục vụ nhịn không được kêu một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, liên tục run rẩy bốn năm lần.

“Lúc này tốt rồi.”

Mấy huyệt vị khí hải, quan nguyên, Thần Khuyết bị tắc nghẽn

nghiêm trọng, nếu là không sớm trị

liệu, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm tính mạng.

“Phục vụ, cảm ơn nhé”

Sau khi một người một trâu rời đi.

Phục vụ đi thu thập bàn trà, thu hồi đối phương tiền trà nước để trên bàn.

Đếm, không khỏi kinh ngạc, đối phương làm sao ngay cả tiền trà bánh đều thanh toán?

Hoá ra là mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Lại là hai ngày sau, đêm đó mưa, Lý Bình An ngồi ở trong miếu sơn thần.

Hắn ngồi vững vô cùng, giống như đang cảm ứng đến cái gì, lại như đang tính toán lấy cái gì. Lấy mũi hấp khí, lấy miệng phun khí, khí lưu dẫn vào các vùng ẩn náu trong cơ thể, lặp lại một vòng tuần hoàn.

Nguyên khí trong cơ thể càng ngày càng dày, giống như từng khỏa hạt châu.

Tinh nguyên sức sống cũng càng ngày càng tràn đầy, một trong Nhân Thể Lục Bí là Thiên Cổ càng ngày càng sáng, cũng càng ngày càng hoàn thiện.

Một trận mưa từ trước lúc trời tối kéo đến hiện tại.

Hoàn thành tu hành mỗi ngày, Lý Bình An lại giở sách ra nhìn một hồi.

Đột nhiên tinh thần Lý Bình An khẽ động, nghe được một chút tiếng vang động đặc thù.

Cửa miếu bị người hung hăng đẩy ra, “Sư tỷ! Sư tỷ, ngươi không sao chứ! ?

Chương 443: Sơn miếu gặp cương thi

Bầu trời u ám nhìn bộ dáng là không có ý tứ muốn tạnh mưa, mưa thuận theo mái hiên miếu sơn thần tích táp rơi đi xuống…

Tu hành xong, lại nghe tiếng mưa gõ cửa sổ, uống chén nước trà nhuận hầu, ngửi hương hoa mai thấm phổi.

Trong trà ngưng tụ mưa gió, ẩn vào giữa mây nước.

Lão Ngưu đã chuẩn bị xong hương để đốt

Bởi vì cái gọi là: Muốn biết phương pháp bạch nhật phi thăng, đều là đốt hương nghe trong tiếng

Có trận mưa giúp sức, việc đốt hương ít người sẽ làm, cũng biến thành ý cảnh sâu hơn.

“Lão Ngưu, đi ị thì đi qua bên kia đi, quá mùi ~ ”

Lý Bình An đang muốn uống trà, a khá lắm.

Như thế nào là rượu gạo vậy?

Trong bóng tối truyền đến Lão Ngưu tiếng kêu, chúng ta không có lá trà chỉ có rượu gạo. Đến liền –

Mình quả thật cùng phong nhã không hợp nổi.

“Lão Ngưu, thối quá, ngươi ăn cái gì rồi?”

Đúng lúc này, từ bên ngoài cửa miếu bị “Phanh ~” một tiếng đẩy ra.

Quấy rầy tĩnh tu, Lý Bình An hơi có chút bất đắc dĩ.

Hai thân ảnh vội vã xông vào trong miếu.

“Sư tỷ, ngươi không sao chứ”

“… Không sao, không bị đuổi kịp chứ?”

Hai người không phải người khác, Lý Bình An ở huyện Thương gặp phải hai vị đệ tử Hướng Lang Quan là Tuyên Như cùng Ôn Nhược Hải.

“Không có.”

Trong miếu ngay cả ánh lửa đều không có, Ôn Nhược Hải đốt lửa lên.

Nhờ ánh lửa, lúc này mới phát hiện trong miếu lại còn có một người.

Ôn Nhược Hải giật nảy mình, lúc này mới phát hiện đối phương đúng là người mù lòa kéo nhị mà trước đó ở nửa đường gặp phải.

“Là ngươi! ?”

Lý Bình An cười nói: “Hai vị, lại gặp mặt”

Tuyên Như gạt ra một cái tiếu dung, ngồi xuống liền bắt đầu xử lý vết thương trên người.

Nàng bị thương không nhẹ, trên người còn có mấy vết thương đang chảy máu đen, hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc.

“Sư tỷ, ta chỗ này còn có một số giải độc đan”

“Mới vừa rồi ta đã ăn vào, mùi vị gì. Thúi như vậy

“Vậy ta cho ngươi truyền linh khí”

“Không cần, trong cơ thể của ta hiện khí tức đang hỗn loạn, đưa vào linh khí ngược lại sẽ hại ta.

Ôn Nhược Hải lau nước mưa trên mặt một cái, mười phần áy náy, “Sư tỷ, đều tại ta”

“Không phải do ngươi, mau dập lửa đi, miễn để cho tên súc sinh kia phát hiện. “Tốt!”

Ôn Nhược Hải thuần thục giẫm dập ngọn lửa.

Tuyên Như ngồi xếp bằng, nín thở ngưng thần chuẩn bị chống cự độc tính xâm nhập trong người. “Đây là thi độc, ” Lý Bình An bỗng nhiên lên tiếng, “Đều đã như vậy, lại vận công giải độc chỉ sợ không còn kịp rồi”

Ôn Nhược Hải ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Lý Bình An.

Trong bóng tối, hắn chỉ có thể đại khái trông thấy một cái hình dáng.

“Tiên sinh là như thế nào biết được?” Tuyên Như mở to mắt, nghi hoặc vang lên.

“Lỗ mũi của ta thính, đoán được.”

Ôn Nhược Hải: “Nói đùa sao!”

“Còn xin nhờ tiên sinh chỉ giáo cho. Tuyên Như giọng thành khẩn.

“Nấc ~” Lý Bình An nấc rượu một cái, “Gạo nếp giải thi độc, nhưng bây giờ không có gạo nếp, túc hạ rất may mắn, ta vừa rồi mới uống rượu gạo”

Nói xong, , hắn đứng người lên đi đến bên cạnh Tuyên Như.

Lấy nguyên khí thôi động khí rượu, đánh vào ba huyệt của đối phương là linh đài, cân súc, trung

xu.

Tuyên Như bỗng nhiên phun ra một ngụm máu đen.

“Tâm mạch chưa bị hao tổn, còn tốt các ngươi chạy kịp thời, không phải ta cũng cứu không được. Lý Bình An nói, “Lão Ngưu, tìm bổ dưỡng đan dược”

Lão Ngưu lấy ra hòm thuốc nhỏ sau lưng, cúi đầu tìm kiếm.

Rất nhanh, tìm ra hai cái được hoàn to bằng mắt ngựa.

[thầy thuốc nhân tâm trị bệnh cứu người kinh nghiệm +5 1

Không lâu sau đó, Tuyên Như liền cảm giác thân thể chuyển tốt rất nhiều, mặc dù không đến mức lập tức khôi phục như lúc đầu, lại là đưa nàng cứu trở về từ bên bờ sinh tử.

Hô~~

Bên ngoài gió núi mãnh liệt lùa vào.

“Đa. . Đa tạ tiên sinh”

Tuyên Như sớm có chỗ phát giác Lý Bình An tuyệt không phải người thường, giờ phút này cũng không có biểu hiện ra ngạc nhiên đến cỡ nào.

Lý Bình An có chút nhíu mày, “Quên hỏi, các ngươi gặp phải cương thi, vẫn là người sử dụng thi độc.”

“Là cương thi! là một con cương thi có tu vi ít nhất trăm năm trở lên, thân thể đã mọc ra lông tóc. Lý Bình An suy tư một lát, “Lão Ngưu tra.

Lão Ngưu lật xem quyển sách nhỏ, tìm tới mục ghi chép cương thi.

Ngưu… ưu… Ngưu… ưu… cho Lý Bình An giải thích, Mao Cương, mình đồng da sắt, tu vi càng cao thân thể càng rắn chắc.

Hành động nhanh nhẹn, có thể nhảy vọt lên cây, tung nhảy như bay, không e ngại lửa thường.

Lý Bình An gật đầu, "Hóa ra là như vậy, con cương thi kia đuổi tới.

Hắn bỗng nhiên nói một câu như vậy, để hai người Tuyên Như sững sờ.

Vừa dứt lời, cửa chính miếu sơn thần bỗng nhiên bị xé mở.

Không phải bị đẩy ra, mà là giống như một tờ giấy bị xé mở

Mưa gió toàn bộ tuôn vào, ăn mòn trong miếu mỗi một tấc đất, mỗi một tấc không gian.

Đứng ở phía ngoài có một người.

Mượn ánh sét lấp lóe, trong nháy mắt bắt được thân ảnh của đối phương.

Người kia mặt xanh nanh vàng, dữ tợn kinh khủng, làn da tái nhợt, hai mắt thâm đen, toàn thân lông trắng.

Lý Bình An mở ra pháp nhãn.

"Sách" một tiếng, đúng là một con Mao Cương.

Cương thi có tính nguy hại tương đối lớn.

Thường thường một con cương thi xuất hiện, liền sẽ tai họa một cái thôn.

Cho dù là huyện thành đang có quân đội trấn giữ, cũng có khả năng dẫn phát tai nạn.

Cho nên chính sách của chính phủ đối với cương thi mười phần quả quyết, gặp phải lập tức giết.

Lý Bình An duỗi ra hai ngón tay, nhẹ nhàng vân vê, ở giữa không trung vạch một cái,

Tranh

~~~
~~~

Kiếm cùng âm thanh hợp kích, nước mưa như lưỡi đao đầy trời cùng với đầy trời phong lôi hòa làm một thể!

Gió lạnh càng lạnh thấu xương, lộ ra càng hung hiểm hơn, càng thêm hung mãnh. Kiếm quang lóe lên, một kiếm này đối với con kia cương thi tới nói liền đã kết thúc. Nhưng luồng hàn khí nồng đậm này, mãi mãi vẫn không có tiêu tán.

Mao cương ngây ngốc đứng tại chỗ, một kiếm này tới quá mức đột nhiên, quá mức lăng lệ, trong chốc lát đã đến cổ họng của nó.

Ôn Nhược Hải đứng ở trong miếu sơn thần, nhìn qua đầu lâu của Mao Cương giống như là bóng da rơi vào bên trong nước mưa.

Hắn muốn nói gì, lại phát hiện đầu lưỡi cũng chặn lại, mãi vẫn không biết nói cái gì cho phải.

Đó là cái gì? Kiếm sao?

So với một kiếm này, kiếm của mình tựa như là phế liệu.

“Vừa mới gặp mặt, không nói hai lời liền động thủ, các hạ làm sự tình như vậy chẳng phải là quá không giảng lễ phép phân tấc.

Thanh âm đột nhiên xuất hiện, khiến hai vị đệ tử Hướng Lang Quan trong miếu vô ý thức quay

đầu, tìm kiếm phương hướng phát ra âm thanh.

Lý Bình An cười ha ha, “Hôm nay ngược lại thật kỳ lạ, vậy mà gặp phải nhiều cương thi như vậy.”

Chương 444: Hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió mát lướt núi đồi

1876 chữ

Theo thanh âm rơi xuống, nơi xa có một thân ảnh chậm rãi chui ra từ trong bùn đất.

Không cảm giác được bất kỳ khí tức gì, nước mưa lại tránh lui ba thước.

Cương thi cũng chia rất nhiều loại, giống như con cương thi vừa mới giết kia, thuộc về Mao Cương.

Mà bây con cương thi này, miệng nói tiếng người, so với con Mao Cương kia tuyệt đối phải mạnh hơn nhiều lần.

Con ngươi tái nhợt của Lý Bình An, không có một gợn sóng.

Cương thi biết nói chuyện? Quả nhiên là có chút kì lạ.

“Sư tỷ, người này quả thực quá kỳ quái”

“Khả năng không phải người!”

“Ừm? Có ý tứ gì?” Ôn Nhược Hải sững sờ.

Tuyên Như cũng không dám xác định, mượn nhờ ánh sáng từ tia sét, nàng thấy rõ toàn cảnh con

cương thi kia.

Lập tức trong lòng chợt lạnh, bờ môi run, “. . Chỉ sợ. Là Phi Cương”

Phi Cương?

Ôn Nhược Hải cũng không biết Phi Cương có ý nghĩa như thế nào, người không biết không sợ. “Phi Cương? Chẳng lẽ con cương thi này biết bay?”

Tuyên Như trầm giọng nói: “Phi Cương đều là tu luyện lâu đến mấy trăm năm, loại này cương thi

cực kỳ lợi hại, không chỉ có không sợ ánh nắng cùng đao kiếm, lại còn sử dụng pháp thuật, liền xem như trung tam cảnh tu sĩ chỉ sợ đều không thể hàng phục nó.

“Trung…trung tam cảnh? cấp bậc của Sư phụ?”

Mưa to mưa lớn, Lý Bình An cùng con Phi Cương kia đang đứng hai bên.

Phi Cương nhìn tu sĩ không rõ thực lực trước mắt này.

Nó kiến thức rộng rãi, nhận ra được, đối phương hơn phân nửa là một kiếm tu. Mấy cảnh?

Phi Cương đã từng lấy xuống đầu của kiếm tu tam cảnh.

Kiếm tu tam cảnh chiến lực ngang hàng với tu sĩ tứ cảnh. Thực lực như vậy ở nhiều nơi đã đủ để xông pha.

Không sợ, trên người của ta còn có hai kiện pháp bảo.

Coi như đối phương là tu sĩ ngũ cảnh, vẫn có lực đánh một trận.

Nếu như đánh không lại, cũng có thể chạy thoát.

Đồng thời ở mảnh đất này, Phi Cương cũng không cho rằng sẽ gặp phải tu sĩ ngũ cảnh.

Xác suất này còn thấp hơn so mèo mù gặp phải chuột chết.

Ưu thế nơi ta! !

Phi Cương tuy là nghĩ như vậy, nhưng ngón tay vẫn là nhẹ nhàng vung lên.

Trong đất bùn lại lần lượt chui ra hai con cương thi.

Lý do an toàn, vẫn là muốn thử thực lực của đối phương.

“Đã các hạ nhất định phải ngăn cản, vậy đừng trách tại hạ không khách khí.

“Không cần thiết khách khí.

Trong suy nghĩ của Lý Bình An đã nhận định không lưu con cương thi này lại được, lưu lại hậu hoạn

vô tận, không biết sẽ phải có bao nhiêu người bởi vậy gặp nạn.

“Rống.

—!!”

Hai con cương thi một trái một phải hướng Lý Bình An đánh tới.

Kiếm chỉ một vòng, kiếm quang im lặng cắt nát màn mưa.

Cơ hồ là đồng thời kia hai con cương thi kia đều bị đầu thân cắt rời.

“Con mẹ nó! Chạy! !”

Con Phi Cương kia thấy thủ hạ của mình lần nữa bị một chiêu miểu sát, không chút do dự quay người liền chạy.

Tốc độ của nó cực nhanh, nhảy lên xa mấy chục trượng, thoáng cái liền đã mất đi thân ảnh.

“Chạy cũng nhanh đấy”

Lý Bình An chưa từng nghĩ đối phương sẽ chạy dứt khoát như vậy.

Lúc này, dưới chân thi triển bộ pháp.

[Yến Tử Xuyên Vân tung * Súc Địa Thành Thốn 1

Một chân đạp không mà ra, đồng thời thân thể nghiêng về phía trước.

Chỉ cần hai, ba bước, thân ảnh của hắn cũng đã biến mất khỏi miếu sơn thần.

Phi Cương thi triển thuật pháp phi hành, đánh vỡ màn mưa, tựa như một con cự điểu, trong chớp mắt liền leo lên một ngọn núi cực cao.

“Ùm!?”

Nó vừa quay đầu, lại kinh dị phát hiện thân ảnh kia đã theo sát mà tới, đồng thời đang đứng ngay trước mắt của nó.

Tùy theo mà đến là một luồng gió rít bén nhọn, lóe lên một cái rồi biến mất.

Cơ hồ khiến người không thể thấy rõ tung tích của nó, đương nhiên cũng sẽ không cách nào bắt được phi hành quỹ tích của nó.

Còn chưa đến thời điểm cận thân, một giọt nước mưa dài nhỏ liền đã cuốn tới trước ngực của nó. Thân là Phi Cương, vậy mà lúc này nó lại cảm thấy hơi lạnh, có lẽ là nghe được tiếng chuông tử vong.

Ngay lúc nó còn chưa kịp phản kháng, thân thể của nó liền bị một phân thành hai.

Lúc này, nó mới rốt cục thấy rõ binh khí của đối phương.

Chỉ là vẻn vẹn một thanh đoản kiếm dài hơn ba tấc, hiện lên ở trên ngón tay của người kia, tựa như

là ngưng tụ một luồng ánh sáng trắng.

Lão Ngưu lột sạch sành sanh người Phi Cương, móc ra hai kiện bảo vật, một số linh thạch, còn có một số đan dược và bùa chú.

Chỉ là đống bùa triện có chút hỗn loạn, có nam tông có bắc phái.

Tiêu chí bên linh thạch trên cũng không thuộc về cùng một quốc gia.

Hiển nhiên là đối phương từ chỗ nào đó cướp được, khả năng là tu sĩ đi ngang qua.

Lý Bình An móc ra công cụ, từng chút một cắt xuống móng tay của Phi Cương.

Những này đều là dược phẩm giá cao chót vót.

Tại trong mắt y sư, toàn thân cương thi đều là bảo vật, nhất là loại Phi Cương này đã biết nói tiếng người.

Lý Bình An lại lấy ra một cái cái hộp nhỏ, cắt đi từng ngón tay cương thi,

Lông tóc cũng không thể bỏ xót.

Lý Bình An tiện tay vung lên, chế tạo một chỗ khu vực chân không.

Ngăn cách xung quanh nước mưa cùng cuồng phong ra bên ngoài.

Dùng thanh đao nhỏ tỉ mỉ cắt lấy lông tóc của Phi Cương, bóp thành từng sợi đặt ở bên trong cái hộp nhỏ.

“Cái này cũng có thể làm thuốc, cái này cũng có thể, cái này”

Lý Bình An dùng giá đỡ kẹp lấy cái mệnh căn của Phi Cương.

“... Cũng vẫn có thể làm thuốc, đồ tốt!”

Tuy nói đối với mình không có tác dụng gì, nhưng mà có thể mang đi bán lấy tiền.

Lý Bình An cười nói: “Lão Ngưu, lúc này chúng ta là có thật nhiều đồ tốt”

Lão Ngưu cao hứng kêu một tiếng.

“Thu hoạch lớn”

“Lần này đa tạ tiên sinh xuất thủ cứu giúp”

Trong miếu sơn thần, ba người một trâu đang ngồi vây quanh đống lửa, trên ngọn lửa còn nướng hai con thỏ đáng yêu.

Còn có hai cây lạp xưởng gạo nếp loại cực lớn.

Gạo nếp lạp xưởng trộn lại hỗn hợp thịt khô cùng gạo nếp thơm ngào ngạt cùng với nhau, sau đó thêm các loại gia vị, quấy đều.

Sau đó rót cùng một chỗ, lúc nào muốn ăn liền dùng lửa nướng lên, mềm mềm dai dai ăn ngon cực kỳ.

Vốn dĩ hai người Tuyên Như cùng Ôn Nhược Hải sau khi náo loạn cái hiểu nhầm xong định trở về Hướng Lang Quan.

Thế nhưng là đi nửa đường lại nghe đồn phụ cận có cương thi, Ôn Nhược Hải không cam lòng đi một chuyến tay không liền thuyết phục sư tỷ đi tìm cương thi.

Ai biết gặp loại tình huống này, may mắn gặp được Lý Bình An.

Lý Bình An một bên đang nướng thỏ, trên thịt thỏ bôi lấy tương ớt, một bên nói ra: “Nhớ lấy, ngày sau hành tẩu giang hồ phải cẩn thận làm việc, cẩn thận như ngày đánh trận, chú ý giống như lúc qua cầu”

“Chúng ta hiểu được”

“Tiên sinh, ngài ăn thịt”

Ôn Nhược Hải ân cần cầm một miếng thịt vừa nướng xong đưa cho Lý Bình An.

Hắn nhớ tới trước đó sư phụ dạy bảo qua hắn một câu, “Chân nhân bất lộ tướng, người quá lộ liễu là người không đáng tin”

Trước kia không có coi đó là vấn đề, cho rằng nếu là thật có cái gọi là cao thủ, mình nhìn liền có thể rõ ràng.

Huống chi chân nhân nhà ai sẽ giống như là làm trộm đạo mà ẩn mình.

Ai ngờ hôm nay gặp mặt, quả nhiên là như thế.

“Tiên sinh, tu vi ngài là mấy cảnh” Ôn Nhược Hải thừa cơ hỏi.

Vừa dứt lời, liền bị sư tỷ hung tợn đá một cước.

Lý Bình An lại là không ngần ngại chút nào cười cười, chi tiết nói: “Vấn đề này nha, không có cách nào trả lời, bởi vì chính ta cũng không biết ta tính là tu vi gì.”

Tuyên Như cùng Ôn Nhược Hải tò mò liếc mắt nhìn nhau, lại là không có hỏi nhiều nữa.

“Tiên sinh, ta nghe người ta nói ở phương bắc xa nhất của Cửu Châu có một chỗ Trấn Yêu Quan, ngài biết không?”

Thiếu niên tâm tính, đối với thế giới bên ngoài hết sức tò mò.

Vấn đề một cái tiếp theo một cái, cũng may Lý Bình An đi qua địa phương đủ nhiều, kinh nghiệm giang hồ đủ.

Nếu không thật đúng là bị hắn hỏi đến bó tay.

“Tiên sinh, ngài lúc ban sơ hành tẩu giang hồ, không có lợi hại như hiện nay, vậy ngài là thế nào đối mặt với các loại hiểm địa vậy?”

Lý Bình An: “Hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió mát lướt núi đồi, hắn hoành hành mặc hắn hoành hành, trăng sáng chiếu sống lớn.

Cùng đường mạt lộ, thì nhảy núi giữ mệnh”

“Ha ha, chỉ đùa, ngươi phải tu hành thật chăm chỉ.

“Tiên sinh, ngài rất giống như một người mà sư phụ chúng ta hay nhắc đến”

Ôn Nhược Hải nói chuyện không có câu nệ như trước đó nữa, Lý Bình An cũng không phải người

làm bộ làm tịch, sẽ không bày cái gì là bức cách cao thủ, để cho người ta không tự chủ được cảm giác được thân thiết.

” Sư phụ chúng ta nói, hắn thời niên thiếu có gặp một vị tiên sinh”

‘ Sư phụ các ngươi họ gì tên gì”

Ôn Nhược Hải sững sờ, hắn nhập môn muộn, sư phụ sư phụ, về phần sư phụ tục danh còn không

biết rõ lắm.

Sư tỷ Tuyên Như nói: “Phan Tuấn, nhưng mà hắn thích người quản hắn gọi Bàn Tuấn.

Lý Bình An lông mày nhướn lên, “U a ～”

Chương 445: Tu sĩ bình thường

1508 chữ

Hướng Lang Quan nằm ở trên đỉnh Kim Cung, đối diện bên kia hồ là tháp Trường An.

Bao quanh đỉnh núi là mây mù khói toả, lượn lờ hơi sương, mờ ảo kỳ diệu.

Đáng tiếc đường núi khó đi, trên đường có thật nhiều vách núi cheo leo.

Càng lên cao, thế núi liền càng hiểm trở.

Cho dù là người trong giang hồ có võ công trong người, chỉ cần không cẩn thận cũng sẽ xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, lại càng không cần phải nói người bình thường.

Nhưng mà quá trình đi từ chân núi đến đỉnh núi, có thể trông thấy rất nhiều cảnh quan tuyệt đẹp. Biển mây, thác nước, bãi cỏ ngoại ô.

Sau khi Lý Bình An cùng Tuyên Như, Ôn Nhược Hải rời đi miếu sơn thần, liền đi thẳng đến Hướng

Lang Quan.

Thời gian còn sớm, ba người một trâu liền bắt đầu leo núi.

“Tiên sinh, ngài biết bay không?”

Trong quá trình trèo núi, Ôn Nhược Hải hỏi,

“Xem như là biết đi”

“Biết bay sao ngài lại không bay?”

Ôn Nhược Hải một mặt hưng phấn, hắn còn chưa từng thể nghiệm qua loại cảm giác bay thẳng lên trời cao này.

“Con trâu nhà ta sợ độ cao, cho nên ta không bay” Lý Bình An cười nói.

Trên đường nói nhăng nói cuội, vừa đi vừa trò chuyện.

Đường núi khó đi, nhưng đối với hai người Tuyên Như, Ôn Nhược

Hải tới nói, họ đã đi vô số lần, lại là xe nhẹ đường quen.

Lý Bình An không nóng nảy, chậm chạp ung dung đi.

Vừa đi, vừa thưởng thức sơn thanh thủy tú bên đường.

Ôn Nhược Hải cùng Tuyên Như cũng thuận tay chặt củi để nhóm lửa.

Đi đến giữa trưa, mới tới giữa sườn núi.

Lý Bình An đứng dậy, tiếp một bình nước suối ngọt, lại bắt một con cá béo mập. Nghĩ đến Bàn Tuấn đã lâu không gặp, con cá này liền xem như quà ra mắt đi.

Có phải hay không quá nghèo khó một chút?

Nghĩ lại, lễ nghi phiền phức, đây đều là lễ nghi phiền phức.

Nhưng nghĩ đến sẽ còn có người khác nhìn mình, hắn liền cảm giác lễ nghi phiền phức vẫn có một ít chỗ thích hợp.

Nghĩ như vậy, chờ đến mặt trời lặn về phía tây, bọn họ rốt cục đến được đỉnh núi.

Hướng Lang Quan.

Miếu thờ cổ kính thấp thoáng dưới mấy tán cây già.

Miếu thờ ngói xanh gạch xanh, trong năm tháng tuế nguyệt bày biện ra một loại mỹ cảm cổ phác, tựa như một con rùa già đang ngủ say.

Suối trong róc rách, để cho người ta cảm thấy phảng phất đi tới một nơi thế ngoại đào nguyên.

Bên ngoài đạo quán, đều là một không gian yên tĩnh, để cho người ta cảm thấy rời xa huyên náo, trở về tự nhiên.

Trong đạo quan, có một người đang ngồi ở bên trên bồ đoàn nhắm mắt yên tĩnh.

Mặc một bộ áo dài màu trắng, đầu đội đạo quán.

Tay cầm phất trần, người đeo một thanh bảo kiếm.

“Sư phụ! Sư phụ! Nhìn xem chúng ta dẫn ai trở về.” Nghe thấy được đồ đệ tiếng la.

Bàn Tuấn mở to mắt, nhẹ nhàng thở dài.

Các đồ đệ, vẫn luôn táo bạo như vậy, không biết lúc nào mới có thể làm được giống như là mình không quan tâm hơn thua…

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, tiếng bước chân có chút. kỳ quái.

Bàn Tuấn nghi ngờ quay đầu, bỗng nhiên ngẩn ngơ.

” Tiên. Tiên. . Tiên sinh! !”

Bàn Tuấn quảng phất trần, vác cái bụng bự lao về hướng Lý Bình An.

Lý Bình An biểu tình hơi đổi, thoáng giữ một cái, suýt nữa thì bị hắn cho đụng bay.

“O(TTT)o”

“Tiên sinh! !”

Bàn Tuấn giống như là một cô gái xuất giá bị gả đi nhiều năm, bỗng nhiên được gặp lại người trong nhà.

Lý Bình An an ủi nói: “Ngoan, đừng khóc, lớn thế này còn khóc.

Trọn vẹn một hồi lâu.

Lý Bình An đi đổi một bộ áo trắng, một lần nữa đi ra.

Bộ áo xanh kia đã bị khóc ướt, phía trên còn dính lấy nước mũi.

Bàn Tuấn vội vàng, mang theo hai tên đồ đệ của mình, ở trong phòng bếp ra ra vào vào.

Trong nồi hầm thịt dê, mùi thịt xông vào mũi.

Ôn Nhược Hải xử lý con cá béo kia, Tuyên Như thì đi trong kho hàng lấy đồ vật.

Sau nửa canh giờ, cơm tối mới lên bàn.

Thịt dê hầm, cá kho, món rau, đậu phộng rang, món bắp ngô chao cùng cơm tẻ.

Hướng Lang Quan ở trên đỉnh núi, có thể ăn vào cơm tẻ thật là không dễ.

Ngày bình thường nhóm người Bàn Tuấn đều ăn cơm đỏ, còn được xưng là cơm gạo lứt.

Lý Bình An hỏi Bàn Tuấn tại sao lại xuất hiện ở đây, nho gia đệ tử của Hoài lộc thư viện, thế nào lại chạy đến nơi đây làm đạo sĩ.

Bàn Tuấn kể lại kinh lịch nhưng năm này, bắt đầu kể từ sau khi tốt nghiệp Hoài lộc thư viện.

Bốn người đã từng cùng một chỗ từ An Bắc Tứ Trấn đến kinh thành Hoài lộc thư viện đi học, Vương Nghị không có trúng tuyển.

Triệu Linh Nhi sau khi tốt nghiệp, muốn đi con đường làm quan liền làm giám sinh của Quốc Tử Giám, tiếp tục bồi dưỡng.

Quốc Tử Giám là học phủ cao nhất cùng cơ cấu giáo dục quản lý của Đại Tùy.

Sau khi tốt nghiệp Quốc Tử Giám, vào triều làm quan, trực tiếp quan ngũ phẩm trở lên.

Bên trên không có giới hạn, đã từng có người một bước lên trời, thẳng tới nội các.

Mà A Lệ Á thì là bị một đại nho thu làm đệ tử quan môn.

Bàn Tuấn cũng không muốn tiếp tục bồi dưỡng, làm quan, trong Hoài lộc thư viện cũng không có đại nho nào đồng ý thu hắn.

Càng nghĩ, liền làm chuyện mà đại bộ phận học sinh muốn làm, bắt đầu dấn bước vào con đường hồng trần.

Vốn là nghĩ đến một bên lữ hành, một bên tu hành.

Uy chấn giang hồ tiếng tăm hiển hách, bắt đầu những năm tháng quất ngựa truy phong không bị trói buộc.

Áo trắng bội kiếm phong lưu tiêu sái, nấu rượu hoan ca vui vẻ.

Ai biết hết thảy đều không đơn giản như hắn vẫn nghĩ,

Ở đâu có người ở đó có giang hồ, nhưng nơi nào có người liền có dục vọng.

Người với người dục vọng không giống nhau, mỗi người dục vọng cũng đều khó mà thỏa mãn.

Cho nên, giang hồ trong lý tưởng căn bản là không tồn tại.

Lại muốn quay về nhà, thế nhưng là tu hành nhiều năm qua, phụ mẫu đã sớm bệnh nặng qua đời. Trong nhà chỉ có một ít họ hàng mà hắn vốn không quen thuộc.

Hắn cũng không có hiện thân, lưu lại tiền tài, cảm thấy nhìn mọi người trải qua cuộc sống vui vẻ liền rất tốt rồi.

Nhìn xem phần mộ của phụ mẫu, nhìn xem hậu nhân vì chính mình ở từ đường Phan gia lập chân

dung.

Lúc này mới hiểu được, cái gì gọi là "Vừa vào tiên môn sâu như biển, từ đây hồng trần khách không về."

Bàn Tuấn có chút nản lòng thoái chí, trong lúc vô tình có một ngày hắn leo lên Hướng Lang Quan. Hắn tiền bạc đã tiêu hết, không có chỗ có thể đi, liền lưu lại nơi đây. Bên trong toà đạo quán này chỉ có hai người là hắn cùng quán chủ.

Sau đó, quán chủ chết bệnh, liền chỉ còn lại Bàn Tuấn lẻ loi một người.

Sau đó, Bàn Tuấn vì không để cho Hướng Lang Quan biến mất, liền thu hai tên đệ tử, dạy bọn họ tu hành.

Nghe Bàn Tuấn kinh lịch, Lý Bình An không biết nên nói cái gì.

Khả năng đây cũng là một đời phổ thông của người tu hành, không có nhiều ầm ầm sóng dậy như vậy, không có nhiều trầm bổng chập trùng như vậy.

Giống như mỗi người từ thuở thiếu thời đều sẽ có một loại ảo giác.

Nhận định nhân sinh của mình chú định sẽ bất phàm, rất có triển vọng

Nhưng trải qua sờ soạng lần mò ở thế tục nhân gian, mới phát hiện mỗi người chúng ta, hóa ra đều

là phổ thông không thể phổ thông hơn được nữa.

Từ lúc tự cho mình siêu phàm, đến quy về phổ thông,

Tựa như là mỗi một người trưởng thành đều cần phải trải con đường

này.

12:39

Chương 446: Muốn làm hết sức mình, nghe thiên mệnh

1931 chữ

Lý Bình An cười nói: “Muốn làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh. Trên đời này người bất hạnh nhất là người mệnh thì mỏng như giấy nhưng lòng lại cao hơn trời, sống cuộc sống bình thường không có gì là không tốt”

Bàn Tuấn gật đầu, “Tiên sinh, ta đã nghĩ thông suốt rồi.

Ban đầu lúc còn ở An Bắc Tứ Trấn, Trong bốn người thì ta cái gì cũng không phải, có thể đi vào Hoài Lộc học viện tu hành đọc sách, hiện giờ còn có một cái đạo quán nhỏ, ta đã rất thỏa mãn” Vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tuyên Như cùng Ôn Nhược Hải ăn một hồi, mười phần biết điều dọn dẹp rồi rời đi, để Lý Bình An cùng Bàn Tuấn ôn chuyện.

Cây nến đã đổi hai lần, từ An Bắc Tứ Trấn, cho tới trên đường xuôi nam, lại cho tới Hoài lộc học

viện…

Lý Bình An không khỏi lâm vào trong hồi ức ngày đó.

Nhớ lại đoạn thời gian còn ở An Bắc Tứ Trấn, Bàn Tuấn đã có chút dần dần già đi kéo hắn trở lại thực

té.

Thế giới rất nhỏ, đảo mắt đã mỗi người một nơi.

Thế giới rất lớn, trùng phùng gặp lại tóc đã trắng xoá.

Trong lúc nâng ly cạn chén, Lý Bình An rút hồ lô rượu bên hông của mình ra.

“Nếm thử rượu của ta”

“Ồ? Rượu của tiên sinh nhất định là rượu ngon” Bàn Tuấn mặt đỏ bừng cười nói.

Lý Bình An dùng pháp nhãn ngắm nghía thân thể của Bàn Tuấn, tu vi bốn cảnh.

Nhưng mà nền tảng không có đánh kiên cố, trên người phần lớn là bệnh cũ vết thương cũ.

Tựa như là một gian phòng rách rưới.

Những năm này đi du lịch, cũng không có đủ tài nguyên chèo chống tu vi.

Tu hành như đi ngược dòng nước, không tiến ắt sẽ lùi.

Qua một thời gian nữa, chỉ sợ ngay cả tu vi bốn cảnh đều không giữ nổi.

Bàn Tuấn rót cho mình một bát, cúi đầu xuống, bờ môi chạm nhẹ miệng bát, đang muốn nếm một

ngụm rượu.

Ai ngờ, một cái tay bỗng nhiên đặt ở dưới đáy bát, bỗng nhiên nâng lên.

“Rượu này không thể uống từng ngụm nhỏ được, muốn uống một ngụm lớn nuốt hết xuống dưới, nếu không hiệu quả sẽ giảm đi không ít.

Bàn Tuấn khó khăn nuốt một ngụm rượu lớn, cảm giác gì đều không có, chỉ là có chút sững sờ.

Rất nhanh, hắn cảm giác trong bụng có một luồng khí nóng.

Càng lúc càng thêm nghiêm trọng, không khỏi hít sâu một hơi.

Bàn Tuấn ôm bụng, “Ai u”.

Nếu không phải người cho hắn uống rượu là Lý Bình An, đổi thành người khác, hắn thật đúng là sẽ nghĩ rằng người đó đang muốn hại mình đấy.

“Tiên sinh, đây là rượu gì, ta cũng muốn uống thử.”

Một bên Ôn Nhược Hải xoa xoa tay, một mặt hưng phấn.

Lúc trước hắn nghe sư phụ nói qua, loại rượu của tiên nhân này, đều là bảo bối cả.

Chỉ cần uống một ngụm vào người tuy nói không thể trường sinh bất lão, nhưng lại có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí rất có ích lợi cho việc tu hành.

“Ai! Cái này không thể được.”

Lý Bình An đậy lắp bình rượu hồ lô lại, “Tu vi của ngươi không đủ, uống vào ngược lại sẽ làm tổn thương thân thể”

Ôn Nhược Hải thất vọng “A” một tiếng.

Lý Bình An chỉ trên mặt bàn, đồ ăn đã bị ăn hết, cười nói: “Phòng bếp còn có thức ăn hay không? Lão Ngưu nhà ta cùng ta còn không có ăn no đây”

Lão Ngưu dùng đũa gõ bát, biểu thị mình vừa mới chỉ ăn lưng lửng bụng thôi.

Ôn Nhược Hải ngượng ngùng cười cười.

Thực sự không phải bọn họ chuẩn bị ít đồ ăn, mà là mọi người ăn quá khoẻ.

Lúc đầu thức ăn đã đủ để sư phụ ăn, Ôn Nhược Hải cùng Tuyên Như vẫn sợ đồ ăn không đủ, nấu gấp đôi lượng cơm bình thường.

Nghĩ đến Lý Bình An thân là cao nhân, chắc sẽ không có thèm mấy món ăn sơn dã này.

Người ta sơn hào hải vị gì chưa từng ăn

Cho dù là ăn, xem chừng cũng ăn theo kiểu lễ phép tượng trưng nếm vài miếng thức ăn mà thôi. Ai biết được một người một trâu ăn đến như chưa từng ăn qua cơm vậy.

Lý Bình An cùng Bàn Tuấn mà nghe được lời này của hắn, Ôn Nhược Hải đều sợ hai người phun cơm trong miệng vào mặt đối phương.

“Còn có, ta đi lấy ngay.”

Tuyên Như kiên trì nói.

“Sư tỷ, làm gì còn có thức ăn” Ôn Nhược Hải có chút bất đắc dĩ.

Tuyên Như nói: “Làm luôn bây giờ”

“Thế nhưng là chúng ta không có nguyên liệu nấu ăn”

Lý Bình An cũng không có để bọn họ khó xử, lấy đồ vật mình mang theo ra.

Một con gà rừng hoang dã, còn có cây nấm rừng, gà hầm nấm là có thể góp một món ăn ngon.

Trứng gà xào với hành tây cũng tính một món ăn.

Ngoài ra, trên người Lão Ngưu còn mang theo năm củ khoai tây.

Xào khoai tây thái sợi, lại là một món ăn.

Lý Bình An phiên dịch: “Trâu nhà ta nói nấu một ít cơm tẻ, không có cơm tẻ thì làm chút bánh bột ngô nhào bột mì cũng được.”

“Đến –

Trong lòng Ôn Nhược Hải cùng Tuyên Nhược không khỏi cảm khái, vị tiên nhân này cùng tiên nhân nhìn thấy trong sách hoàn toàn không giống.

Không phải nói tiên nhân đều siêu thoát thế tục, không dính khói lửa trần gian sao?

Nói câu khó nghe, còn ăn khoẻ hơn heo.

Chờ hai người gom góp nguyên liệu nấu ăn lại, làm ra được 3 món ăn bưng lên trên bàn lại phát hiện sư phụ Bàn Tuấn đã nằm thẳng cẳng trên cái giường đặt gần lò sưởi ngủ thiếp đi.

“Sư phụ, sư phụ

“Không cần kêu, sư phụ ngươi ngủ rồi. Lý Bình An nói, ” xem chừng sẽ ngủ suốt một hai ngày, không nên quấy rầy sư phụ ngươi.”

“Lại đây uống mấy chén với ta”

Ôn Nhược Hải cùng Tuyên Như liên tiếp uống vài chén rượu, cũng cùng nhau ngà ngà say. Tuyên Như mượn lúc rượu choang choáng hỏi: “Tiên sinh, có loại đan dược nào khiến dung nhan nữ nhân vĩnh trú không?”

Quả nhiên, điều mà nữ nhân quan tâm nhất vẫn là dung nhan.

“Dung nhan vĩnh trú ngược lại là không có, nhưng mà có thể để cho dung nhan chậm lão hóa trong thời gian dài thì vẫn có”

“Tiên sinh. . . Có sao?” Tuyên Như tuy có chút men say, nhưng là trong mắt lại lóe ra tia sáng kích động.

“Ta không có” Lý Bình An xoay chuyển lời nói, “Nhưng mà ta có thể thử luyện”

Lại hàn huyên một hồi lâu, thẳng đến cuối giờ Dần, trời đều sắp lạnh.

Bữa tiệc tối nay mới rốt cục kết thúc.

Đạo quán cái khác không có, được cái chính là nhiều phòng khách, gian phòng chỉ có một cái giường gỗ có sẵn đệm chăn, một cái ghế.

Trừ cái đó ra, đồ vật dư thừa đều không có.

“Tiên sinh, ngài cần gì thì cứ nói với chúng ta”

Lý Bình An gật đầu, “Có một cái giường là đủ rồi, ta cùng Lão Ngưu nhà ta không kén chọn.” Màn trời chiếu đất, địa phương loại nào thì Lý Bình An cùng Lão Ngưu đều đã ngủ qua. Chỉ là đơn sơ, cũng tính không được cái gì.

Lý Bình An giữa trưa mới dậy, giờ đang ngồi ở trên đỉnh núi, nhìn qua biển mây mênh mông. “Lão Ngưu, nơi này không tệ”

Lý Bình An cũng không sốt ruột phải đi, đại khái sẽ ở chỗ này thêm một đoạn thời gian nữa.

Tản bộ một vòng quanh Hướng Lang Quan, nhìn qua bia đá.

Đối với chuyện kể của Hướng Lang Quan đã biết đại khái, Hướng Lang Quan được thành lập ở hơn hai trăm năm trước.

Không có bao nhiều nội tình, đạo trưởng khai quán là một vị tu sĩ ngũ cảnh.

Dựa theo quy củ của Đại Tùy, ngũ cảnh có thể mở quan.

Sau khi đạo trưởng mở quan thọ hết chết già, thời gian dần qua Hướng Lang Quan cô đơn xuống

dưới, không có bao nhiêu chuyện kể.

Bàn Tuấn uống một chén rượu lớn kia xong, đến bây giờ còn không có rời giường.

Hôm qua bận bịu đến quá muộn, Tuyên Như cùng Ôn Nhược Hải cũng còn đang nghỉ ngơi trong phòng.

Hướng Lang Quan một mảnh an bình.

Lý Bình An đi đến phòng bếp, nhìn thấy còn có ít gạo cùng bột ngô.

Liền ninh một nồi cháo gạo, hấp một nồi bánh cao lương.

Chờ làm tốt mấy chuyện này, Tuyên Như cũng rời giường.

“Tiên sinh?”

Tuyên Như kinh ngạc nhìn về phía Lý Bình An.

Lý Bình An nói: “Dậy rồi? Điểm tâm ta đã làm xong, nghỉ một lát đi, chờ một lúc có thể ăn”

“Tiên sinh, ngài làm sao có thể làm việc này, để ta làm đi” Tuyên Như vội nói.

Sao có thể để khách nhân tự mình chuẩn bị bữa sáng, đều do mình sơ sẩy, dậy quá muộn, nhìn trời bây giờ đều đã giữa trưa rồi.

“Không cần khách khí với ta, ngươi đi gọi sư đệ ngươi”

“Tốt, vậy sư phụ thì sao. . .”

Lúc Tuyên Như rời giường, còn nhìn thoáng qua sư phụ, phát hiện sư phụ còn đang nằm ngáy o o. “Hắn còn không đến lúc tỉnh, không cần phải gọi hắn”

Lý Bình An cho một chút dưa muối vào bên trong bát cháo, miệng nhấp một miếng cháo nhỏ, lại cắn một cái bánh ngô, biểu lộ nhàn nhã.

Tuyên Như cùng Ôn Nhược Hải hai người cẩn thận từng li từng tí quan sát Lý Bình An.

Cái động tác này tự nhiên vô cùng, nếu như không phải ở miếu sơn thần lộ ra bản lĩnh kia, bọn họ khẳng định sẽ cho rằng Lý Bình An cùng người bình thường không có gì khác biệt.

Đến đêm, Bàn Tuấn mới từ trong mê man tỉnh lại.

Hít mạnh một hơi, chỉ cảm thấy lồng ngực nóng lên.

Chân khí trong cơ thể lập tức thông suốt.

“Hô ~~”

Bàn Tuấn sờ ngực.

Mặc dù không biết được là tình huống này là như thế nào, nhưng mà cũng có thể đại khái đoán được, nhất định là tiên sinh đã vì hắn làm gì đó.

Thế là, hắn hào hứng bừng bừng đi tìm Lý Bình An.

Trùng hợp, Tuyên Như cũng đi tìm Lý Bình An.

Nàng còn đang suy nghĩ việc tối hôm qua nhắc đến Trú Nhan Đan.

Ôn Nhược Hải thì trong đầu bây giờ đều là chạy đến lĩnh giáo bản lĩnh tiên nhân.

Chương 447: Trú Nhan đan

1384 chữ

Lý Bình An nhìn thấy Bàn Tuấn tới, cười cười dùng pháp nhãn quan sát đối phương, gật nhẹ đầu. Bàn Tuấn vỗ vỗ bộ ngực của mình.

Lý Bình An nói, ” ta cùng Lão Ngưu muốn ở chỗ này của ngươi mấy ngày, có được hay không?” “Đây là nói gì vậy, ta còn ước gì tiên sinh lưu lại thêm thời gian nữa đấy”

Lão Ngưu kêu một tiếng.

Bàn Tuấn cười hắc hắc, “Còn có Ngưu ca, ta cũng muốn giữ Ngưu ca lại”

Lão Ngưu lúc này mới lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mấy ngày sau trong một buổi sáng sớm.

“Tiên sinh, tiên sinh ăn sáng”

Tuyên Như đi tìm một vòng quanh đạo quán, không có tìm được Lý Bình An.

Chương 447: Trú Nhân đan

Nguyên lai tưởng rằng Lý Bình An là đi xuống núi tản bộ, ai có thể nghĩ bỗng nhiên nghe thấy ở một gian phòng ốc tận cùng phía Bắc của Hướng Lang Quan truyền đến thanh âm "đinh đinh cạch cạch"

Là tiếng dã thú trong núi?

Tuyên Như cẩn thận từng li từng tí đi qua.

"Là Tuyên Như à" Trong phòng truyền đến một thanh âm bình thản.

"Tiên sinh?" Tuyên Như tràn đầy hiếu kì, tiên sinh ở chỗ này làm cái gì.

Gian phòng ốc ở tận cùng hướng bắc đó, nàng nhớ kỹ trong phòng đó có một cái lò, nghe sư phụ

nói là dùng để luyện đan.

Chỉ là cái lò kia đã lâu không ai sử dụng, phía trên phủ đầy tro bụi.

"Tiên sinh, ta có thể vào sao?"

"Ừm, vào đi"

Tuyên Như đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy trong phòng hơi khói mù mịt, hỏa lỗ đang đốt đến đỏ bừng bừng. "Hoả hoạn sao ?" Tuyên Như sửng sốt.

Lý Bình An giải thích nói: "Không phải hoả hoạn, là ta đang luyện đan

"Luyện. . . Luyện đan?"

Tuyên Như phát hiện cả người Lý Bình An cùng Lão Ngưu đều là bám đầy bụi đất, rất giống hai con nghiện ma tuý.

"Lão Ngưu, có thể mở cửa sổ, "

Tuyên Như che miệng mũi, lông mày cau lại.

"Cái lò này thật là cũ kĩ" Lý Bình An nói.

"Tiên sinh, cơm chín rồi, ngài xong việc có thể đi ăn"

Tuyên Như nói xong, chuẩn bị lui ra ngoài.

Nàng biết những cao nhân này lúc luyện đan, hơn phân nửa là muốn người khác tránh đi chỗ khác. “Không cần đi vội, tiến đến nhìn xem, mà thôi bên trong hương vị quá khó ngửi ngươi đi bên ngoài

chờ ta đi”

Chỉ chốc lát sau, Lý Bình An cùng Lão Ngưu đi ra.

“Tiên sinh, đây là cái gì?”

Lý Bình An lật ra miếng vải, lộ ra hai viên đan dược.

“Cái này chính là Trú Nhan Đan

Tuyên Như sững sờ, lập tức kịp phản ứng, nhãn tình sáng lên, kích động đến mức bờ môi đều đang run rẩy.

“Trú. . . Trú Nhan Đan

“Cũng có thể gọi là Dưỡng Nhan Đan, không nghĩ tới cái đồ chơi này vậy mà khó làm như vậy. Lý Bình An phối hợp nói.

Mấu chốt nhất là do đột nhiên tồn tại một bước “Chú linh đồng chuyển đổi”, luyện đan nhất định phải có nơi phát ra linh khí.

Lý Bình An lúc luyện đan ở Thông Thiên Phong, dùng chính là dẫn linh trận.

Đan lô cần bố trí ở phía trên linh địa, dùng “Dẫn linh trận” dẫn linh mạch linh khí vào đan lộ. Linh mạch cấp bậc càng cao thì bố trí đan lô có thể càng nhiều hoặc là càng cao cấp hơn

Một loại phương pháp khác chính là dùng Tụ Linh Trận, không cần dẫn vào linh mạch, áp dụng “Tụ Linh Trận” để cung ứng linh khí.

Cuối cùng một loại dùng linh thạch cung cấp năng lượng, cung cấp năng lượng tốc độ rất nhanh. Nhưng là chi phí dùng linh thạch cũng là cao nhất.

Cho nên lần này luyện đan, Lý Bình An dùng chính là linh thạch của mình.

“Ngươi thử một lần” Lý Bình An đưa hai viên Trú Nhan Đan cho Tuyên Như.

“... Tiên.. tiên sinh, cho ta?”

“Ừm, không phải ngươi muốn nó sao?” Lý Bình An nghi hoặc.

Tuyên Như có chút thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới lúc ấy mình chỉ là thuận miệng nói, để tiên sinh nhớ kỹ lâu như vậy.

“Đa tạ tiên sinh!”

Tuyên Như trịnh trọng bái tạ.

“Không cần cám ơn, vừa vặn ta lâu rồi không có luyện đan, cũng muốn thử một lần luyện chế Trú Nhan Đan.”

“Ăn cái này vào là có thể để dung nhan vĩnh trú sao?”

“Dung nhan vĩnh trú không dám nói, nhưng mà sẽ có thể giúp ngươi duy trì dung mạo này thêm vài chục năm nữa.” Lý Bình An nói.

Vài chục năm đã đầy đủ rồi, Tuyên Như không kịp chờ đợi ăn vào.

Lý Bình An sửng sốt, “Ai, ai bảo ngươi ăn một miếng xong hết.”

“Ừm? Chẳng lẽ còn phải dùng nước uống?”

“Ý của ta là thuốc này không thể ăn hết trong một lần, muốn chia ra năm lần mười ngày ăn vào”

Tuyên Như sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, chẳng lẽ dược tính quá lớn, sẽ có tác dụng phụ gì sao? Không cần lo lắng quá mức.” Lý Bình An thản nhiên nói, “Nhiều lắm là bị tiêu chảy mấy ngày.

“... Tiêu chảy?”

Ùng ục ùng ục

Không bao lâu, trong bụng Tuyên Như truyền đến thanh âm.

“Nhanh đi nhà xí đi” Lý Bình An thiện ý nhắc nhở.

Lão Ngưu ở một bên nín cười.

Tuyên Như kẹp chân lại, mặt đỏ bừng.

“Tiên sinh. . Ta ta ta. . ”

Một câu chưa còn chưa nói xong, vội vàng chạy.

Lý Bình An cười lắc đầu.

Lão Ngưu thì đang ở một bên ghi chép, tổng kết kinh nghiệm luyện chế Trú Nhan Đan lần này.

Hướng Lang Quan không có giếng, ngày bình thường muốn lấy nước đều là phải đi xuống dưới núi Giếng cổ ở dưới một gốc cây liễu lớn, thân cây còn lớn hơn thùng nước.

Cây liễu cành lá rậm rạp, gió nhẹ quét qua, cành liễu thướt tha.

Ôn Nhược Hải nắm chặt một cây gậy cong để dùng làm đòn gánh, ở hai đầu treo lấy thùng nước. Hôm nay hắn làm việc so với mọi ngày đều nhanh hơn rất nhiều, hắn cũng không muốn lãng phí

thời gian vào mấy chuyện nhỏ này.

Nhanh chóng lấy xong nước còn về đạo quán, nếu có thể thu hoạch được sự ưu ái của Lý tiên sinh, cho dù là chỉ điểm thì đối với mình cũng là có ích lợi vô cùng.

Đây chính là tiên sinh của sư phụ, là người có đại bản lĩnh.

“Tiểu đạo sĩ, ngươi có phải đạo sĩ Hướng Lang Quan không?” Có một người đạo nhân tuổi còn trẻ từ phía sau đi tới.

Ôn Nhược Hải quay đầu, thấy đối phương tuổi không lớn lắm, lúc này có chút tức giận.

“Uy! Ngươi gọi ai là tiểu đạo sĩ đấy?”

“Vậy nên gọi ngươi là cái gì?”

“Kêu đạo trưởng!”

Đạo sĩ trẻ cười ha ha một tiếng, “Được được! Dám hỏi đạo trưởng có phải là đạo sĩ ở Hướng Lang Quan không?”

“Đúng vậy, có việc gì?” Ôn Nhược Hải ưỡn ngực lên.

“Hướng Lang Quan, nghĩ đến là đã có hơn bốn trăm năm” đạo trưởng trẻ tuổi lẩm bẩm một câu, “Không biết bây giờ ai là quán chủ tọa trấn Hướng Lang Quan vậy?”

“Đương nhiên là sư phụ ta!”

“Sư phụ ngươi là ai?”

“Sư phụ ta chính là sư phụ của ta

“Ngươi cái tên tiểu đạo sĩ này… Thôi thôi.” đạo trưởng trẻ tuổi ngồi ở bên cạnh giếng, bấm ngón tay dường như đang suy tính cái gì.

Một lát sau, hắn bỗng nhiên “nha” một tiếng, sắc mặt lạnh xuống.

“A, không nghĩ ra bây giờ lại để cho một cái thư sinh nghèo của nho gia chiếm đoạt chủ vị!”

Chương 448: Đạo sĩ trẻ tuổi

1890 chữ

“Ngươi nói thầm cái gì vậy?” Ôn Nhược Hải tức giận lườm Đạo sĩ trẻ tuổi.

Đạo sĩ trẻ tuổi hay bàn tay đặt ở hai bên ống tay áo, có do dự.

“Tuy nói phạm vào kiêng kị, nhưng mà lại có thể để Hướng Lang Quan truyền thừa xuống tiếp, không có công lao cũng cũng có khổ lao”

“Sư thúc!”

Lập tức, lại có hai cái tiểu đồng mặc áo bào xanh nhạt đi tới.

Sạch sẽ, trên người không thấy một điểm phong trần.

Trên mặt cũng là trắng tinh, tinh xảo để cho người ta hoài nghi đây là hai người đi ra từ trong bức

họa.

“Lại tới hai người?”

Ôn Nhược Hải nói lẩm bẩm trong lòng, đường núi khó đi.

Ở chỗ này trông thấy đạo sĩ thật sự là hiếm lạ, huống chi là gặp một lúc ba người. Hắn mặc dù nhỏ tuổi, nhưng cũng không phải đồ đần.

Lập tức không khỏi có một chút cảnh giác, âm thầm thối lui hai bước.

Đạo sĩ trẻ tuổi lại không để ý đến hắn nữa, đang nghĩ ngợi nên xử lý như thế nào vị học sinh nho gia nghèo kiết hủ lậu này.

Hắn khi còn bé từng tu hành ở trong đạo quan này, sau đó tu hành đắc đạo, bước vào vùng thiên địa

mới.

Đạo quán này đối với hắn chứa đựng rất nhiều hồi ức, tựa như là người làm quan lưu luyến mãi mái nhà tranh đã từng là nơi đọc sách, mười năm học hành gian khổ.

Vốn là nghĩ dọc đường tới nơi đây, tìm kiếm hồi ức lúc trước.

Ai biết thủ tọa của Hướng Lang Quan bây giờ chỉ là một tên học trò của nho gia.

Ôn Nhược Hải khiêng đòn gánh, hai đầu treo thùng nước, chuẩn bị đi trở về.

“Tiểu đạo sĩ, mang ta đi đến đạo quán của các ngươi nhìn.

“Ngươi là ai vậy, ta dựa vào cái gì phải mang các ngươi đi vào đạo quán của chúng ta” Ôn Nhược Hải càng thêm cảnh giác.

“Nhược Hải, ở chỗ này làm cái gì đấy”

Ôn Nhược Hải vừa quay đầu lại, mọi nỗi lòng lo lắng lập tức buông xuống.

“Tiên sinh! Ngài đây là. Thế nào?”

Lý Bình An cùng Lão Ngưu cả người phủ toàn bụi đất.

“Không sao” Lý Bình An nói, ” trên núi không có nước, nghe Tuyên Như nói cái giếng nước này trong xanh, dù sao cũng rảnh rỗi, muốn đến đây đi bộ”

Nói xong hắn vén tay áo lên, đang chuẩn bị múc lên một thùng nước.

“Vị đạo trưởng này là. ?”

Đạo sĩ trẻ tuổi đánh giá người áo xanh trước mặt này, thanh bạch, nhìn không ra vấn đề gi

Không phải thâm ảo khó lường, mà là giống như người bình thường nhìn là rõ, lập tức cũng không có quá mức để ý.

“Là một đạo nhân dạo chơi thôi.

“Tại hạ tiếp tục làm việc nhé”

Lý Bình An chắp tay, cũng không định trò chuyện nhiều với đối phương, cùng Lão Ngưu múc một thùng nước.

Trước nếm thử một ngụm, nước giếng thanh mát ngon miệng.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu mỗi người uống mấy ngụm lớn, lúc này mới ngừng lại.

Đang ngày mùa hè chói chang, uống một ngụm nước giếng thanh mát, thư thản thoải mái cực kỳ. Lý Bình An mở ra pháp nhãn, cái giếng này vừa sâu lại vừa kín.

Mắt giếng đại khái nằm ở phía trên linh mạch nào đó, nếu không sẽ không dựng dục ra được nguồn nước trong veo như thế.

Suối nước chảy róc rách, trong giếng thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy bóng dáng của một hai con cá con.

Lý Bình An trở lên hào hứng, nghĩ đến câu lên một hai con cá.

“Nhược Hải, ngươi xách nước trở về trước đi, ta đến câu ít cá”

“A, tiên sinh cá ở giếng nước này rất khó câu”

Ôn Nhược Hải cố ý nhắc nhở một câu, nhưng lại chợt nhớ tới bản lĩnh của Lý tiên sinh, chỉ là câu cá trong giếng lại coi là cái gì.

“Tiên sinh, không vội, ta chờ ngài”

Ôn Nhược Hải buông xuống thùng nước, hắn lần này nhất định phải mở mang kiến thức thần

thông của Lý tiên sinh.

Lý Bình An chậm rãi ung dung cởi xuống dây câu từ phần đuôi của cây gậy trúc.

Không có lưỡi câu, hắn chẻ mảnh cây trúc thành hai đầu nhọn hai bên, dùng chỉ gai buộc lại, đem nó vót cong.

Sau đó ở chỗ đầu nhọn buộc một con giun, thời điểm cá nuốt con mồi mảnh trúc sẽ lộ ra, kẹp chặt miệng cá lại.

Lý Bình An hất dây câu lên, cái mông ngồi phệt xuống đất.

Ôn Nhược Hải ngồi chồm hổm ở một bên, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

Đạo sĩ trẻ tuổi hiếu kỳ nói: “Ta nói tiểu đạo sĩ, ngươi đối ta không khách khí như thế, sao đối với người này lại tôn kính như vậy”

Ôn Nhược Hải thấp giọng, “Vị này chính là tiên sinh của sư phụ nhà ta, có bản lĩnh lớn.

“Bản lĩnh lớn?” Đạo sĩ trẻ tuổi cười ha ha, trong lòng thầm đùa cợt tiểu tử này có mắt mà không biết thái sơn.

Một nhân vật như mình đây đứng trước mặt của hắn, vậy mà hắn lại nói người khác là đại nhân vật. Cái này rất giống con thỏ chạy đến trước mặt con hổ, nói trong rừng vừa tới một con lừa, để cho

con hổ cẩn thận.

Hai cái tiểu đồng càng là chẳng thèm ngó tới.

Nóng bức mùa hạ, ánh nắng chiếu thẳng xuống mặt đất, mặt đất nóng như một cái lồng hấp.

Ve sầu nằm ở trên phiến lá, vẫy vẫy cánh, kêu khàn cả giọng.

Lý Bình An lấy ra một quyển sách luyện đan, phía trên ghi lại danh xưng dược liệu cùng thủ pháp luyện đan dược.

Đối với tuổi trẻ thiếu niên như Ôn Nhược Hải, chờ đợi mỗi một phút mỗi một giây đều là dày vò. Nhưng mà, câu cá lại cần chính là sự kiên nhẫn.

Lý Bình An cũng không sốt ruột, phân thần ra ba chỗ. Một chỗ rơi vào bên trên mồi câu, chờ con cá cắn câu. Một chỗ thì ở trên sách luyện đan trong tay.

Một chỗ cuối cùng thì đặt ở trên tu hành, đề khí tu hành,

Lúc hấp khí, ý thủ dài mạnh, thanh khí xuôi theo Đốc mạch lên cao, khí trùng Bách Hội. Lúc thả khí, khí xuôi theo Nhâm mạch hạ xuống, dồn khí đáy chậu, khẽ hấp một hơi là một vòng chu thiên.

Bộ vị hông eo phụ trợ vận khí, phối hợp dẫn đường cho ý niệm

Hắn dùng chính là phương pháp văn hỏa thổ nạp bên trong Quy Tức công.

Quy Tức công có hai loại văn võ thổ nạp, tinh diệu của hỏa hầu do người làm.

Ý khẩn cấp vận gọi vũ hỏa, ý chậm chạp vận gọi văn hóa.

Phải căn cứ vào thể chất khác biệt cùng giai đoạn luyện công để định chế kế hoạch luyện tập khác biệt, mùa khác biệt, địa vực khác biệt, canh giờ khác biệt cũng có chỗ biến hóa.

Ở trong đó phân tác cùng trình độ, chỉ có thể tự mình nắm chắc.

Chuyện tu hành, không phải một sớm một chiều.

Lý Bình An chậm rãi ung dung từ trong ngực móc ra một cục đòn đầu.

Bề ngoài có từng tầng từng tầng vỏ, phía ngoài cùng còn có một tầng "đường cát" .

Bên trong lại rất mềm mại, bắt đầu ăn càng là mềm dẻo không tiêu tan, hạt đường cát càng là nhiều tăng thêm một tầng cấp độ nhấm nuốt.

Hàm lượng độ ẩm rất ít, đủ rắn chắc.

Sẽ không dễ dàng bị hỏng, thích hợp mang theo khi đi đường dài.

Đây là, Lý Bình An học được một loại phương pháp luyện chế lúc trên đường đi du lịch.

Phối hợp với một bát canh dê ăn là ngon nhất, đem cục đòn đầu tách ra thành từng miếng từng miếng, bỏ vào chậu nước thịt dê bên trong.

Chờ canh nóng sẽ làm cho miếng đòn đầu mềm nhũn, vừa ăn một miếng.

Chỉ là bây giờ không có canh nóng, chỉ có thể uống nước trong thay thế.

Sự kiên nhẫn của Ôn Nhược Hải dần dần bị hao hết, một tay chống đầu, nhàm chán ngáp một cái. Cuối cùng, bất đắc dĩ đành phải cùng Lý Bình An chào một tiếng.

Khiêng thùng nước rời đi, lại đợi một hồi nữa, có khi nước trong thùng đều sắp bị đốt nóng bốc hơi hết.

Tiểu nữ đồng cùng tiểu nam đồng ngoan ngoãn đứng ở hai bên Đạo

sĩ trẻ tuổi, nhìn bộ dáng cũng là sắp mất hết kiên nhẫn, nhưng mà một câu cũng không dám nhiều lời.

“U, mắc câu rồi?”

Lý Bình An hất lên cần câu.

Tiểu nam đồng phồng lên má lên, ngón tay thi triển pháp thuật.

Dây câu đột nhiên như là mọc ra cánh, bắt đầu chuyển động loạn xạ.

Đạo sĩ trẻ tuổi liếc qua tiểu Nam đồng, cũng không có ngăn cản.

Mắt thấy kia dây câu vẫn đang chuyển loạn xạ, con cá cuối cùng sắp bị quăng đi mất.

Lý Bình An nở nụ cười, không có ngăn chặn luồng lực lượng kia, mà là thuận theo lực lượng kia vung vẩy cây gậy trúc.

Tứ lạng bạt thiên cân, hóa giải nguồn sức mạnh này.

Một con cá bạc bị quăng đến không trung, tiểu nam đồng dứt khoát không che giấu nữa, giơ tay

Cá bạc rời đi dây câu, tinh chuẩn rơi vào trong tay hắn.

Tiểu nam đồng không khỏi cười một tiếng.

Lý Bình An lại không có động tác gì, nắm chặt trong tay một con cá bạc khác, gỡ lưỡi câu ra. “Con cá này không tệ” Hắn nói, “Tiểu đạo trưởng nếu đã muốn, vây con cá kia tặng cho ngươi.” Tiểu nam đồng cầm con cá bạc kia, cảm giác mình giống như biến tướng bị làm nhục.

Lý Bình An thu hồi dây câu, mang theo con cá bạc kia, “Lão Ngưu, đi”

“Ha ha, hậu bối không hiểu chuyện, để các hạ chê cười”

Đạo sĩ trẻ tuổi vung tay lên, con cá bạc trong tay tiểu Nam đồng bay trở về trong tay Lý Bình An.

Lý Bình An nói ra: “Đứa trẻ thích thì cứ cầm đi, độ tuổi mới bằng đó, tự nhiên là thích chơi đùa” Đạo sĩ trẻ tuổi tiếu dung có chút ý vị sâu xa, lần này nhìn kỹ lại, lại vẫn nhìn không thấu người này.

“Các hạ thế nhưng là đạo sĩ của Hướng Lang Quan?”

“Không phải, chỉ là người rảnh rỗi đang ở nhờ Hướng Lang Quan mà thôi”

Chương 449: Cầu cứu

Lúc Lý Bình An cùng Lão Ngưu trở lại Hướng Lang Quan thì sau lưng đã nhiều hơn ba người. Chính là ba người dưới chân núi gặp phải là Đạo sĩ trẻ tuổi cùng hai người đồng nam đồng nữ. “Tiên sinh, trở về rồi”

Bàn Tuấn nhiệt tình chào hỏi một tiếng, ánh mắt xoay chuyển, rơi vào trên người Đạo sĩ trẻ tuổi ở sau lưng Lý Bình An.

“Vị này là?”

Không đợi Lý Bình An trả lời, Đạo sĩ trẻ tuổi đã nói trước một câu.

” Đạo nhân dạo chơi thôi, đang muốn ở nhờ vài bữa trong đạo quan này, không biết có thể hay không?”

“Đương nhiên là hoan nghênh.” Bàn Tuấn vừa cười vừa nói, Hướng Lang Quan xưa nay ít khi có người ở, cực kì quạnh quẽ.

Giờ phút này, có đạo sĩ dọc đường tới đây, quả thật là chuyện hiếm gặp.

Bàn Tuấn để Ôn Nhược Hải làm thêm mấy món ăn, lại để cho Tuyên Như đi dọn dẹp hai gian phòng trống.

Kết quả tìm nửa ngày, không có tìm được Tuyên Như.

“Nha đầu này chạy đi đâu rồi?”

Lý Bình An nghĩ đến đoán chừng giờ phút này Tuyên Như ngay tại nhà xí đây.

Nam đồng nữ đồng cho dù đối với phòng ở tại Hướng Lang Quan rất là không hài lòng, nhưng mà trở ngại đây là chỗ sư thúc khi còn bé đã tu hành, nên cũng không nhiều lời cái gì.

Bàn Tuấn nhiệt tình chiêu đãi Đạo sĩ trẻ tuổi, giới thiệu cặn kẽ Hướng Lang Quan cho Đạo sĩ trẻ tuổi

biết.

Nếu như có thể để cho càng nhiều đạo môn đồng nghiệp biết đến Hướng Lang Quan, đối với Hướng Lang Quan mà nói cũng là một chuyện tốt.

“Đừng nhìn Hướng Lang Quan hiện chỉ là có như vậy, trước kia nơi này thế nhưng là nơi danh tiếng vang xa đấy.

Nhưng mà sau này dần dần bị xuống dốc, thời kỳ cường thịnh nơi này đã từng có hơn ba mươi đạo

nhân ở chỗ này tu hành”

Đạo sĩ trẻ tuổi tỏ vẻ hiếu kì: “Không phải là đã xảy ra biến cố gì?”

“Cũng không phải biến cố gì, chỉ là có rất nhiều đạo nhân đều rời khỏi nơi này.

Có người chịu không nổi nỗi khổ thanh tu, xuống núi bước vào trong hồng trần, có người thì là vì bước vào thế giới rộng lớn hơn, xuất ngoại tu hành, sau đó rốt cuộc không có tin tức

Lời này không khỏi làm Đạo sĩ trẻ tuổi sinh lòng hổ thẹn. .

Bàn Tuấn cười ấm áp một tiếng, “Nhân chi thường tình thôi, cũng chẳng thể trách ai”

Đạo sĩ trẻ tuổi: “Đạo trưởng ở đây đã bao nhiêu năm rồi?”

“Thời gian không dài, cũng chỉ là mười năm mà thôi”

“Ta xem đạo trưởng không giống như là đệ tử Đạo gia, ngược lại là có khí tức của một người đọc sách. Đạo sĩ trẻ tuổi có ý riêng.

“Ánh mắt Đạo hữu thật chuẩn, ta vốn là đệ tử nho gia, bốn phía du lịch.

Có một ngày tâm tình phiền muộn, tới nơi đây tá túc.

Khi đó Hướng Lang Quan chỉ có một người quán chủ, thậm chí một người đệ tử đều không có, ngoài ý muốn hai ta trò chuyện rất hợp nhau.

Vừa vặn ta đã không có địa phương đi, tạm thời ở lại đạo quan này.

Ai biết không được bao lâu thì quán chủ cũng qua đời, quán chủ không muốn Hướng Lang Quan suy vong, để lại đạo quan này cho ta.

Ta cũng là tu hú chiếm tổ chim khách, thu hai cái đồ đệ"

Bàn Tuấn không có ý định giấu diếm cái gì, thoải mái đem việc này nói ra.

Đạo sĩ trẻ tuổi gật gật đầu.

Vừa mới bắt đầu, hắn đúng là muốn dạy dỗ vị nho gia người đọc sách này dám chiếm giữ Hướng Lang Quan.

Lúc này đã hiểu rõ sự tình toàn cảnh, bây giờ trong lòng lại nhiều hơn mấy phần áy náy.

"Sư tỷ! Sư tỷ!"

Ôn Nhược Hải trong sân gặp được sư tỷ.

"Sư tỷ, nãy ngươi đi đâu vậy?"

Hắn lúc trước tìm hồi lâu, đều không có tìm được thân ảnh của Tuyên Như.

Hiện giờ mới thấy, không khỏi "A" một tiếng.

Chỉ gặp sư tỷ bởi vì lâu dài phơi gió phơi nắng nên da mặt có chút vàng ám, giờ phút này lại dị thường trắng nõn, trên mặt tàn nhang cùng mụn nhọt cũng không thấy.

Rõ ràng nhất là, làn da của nàng trở nên càng thêm bóng loáng, càng thêm tinh tế tỉ mỉ.

Trên cổ trắng nõn giống như xoa một tầng son phấn nhàn nhạt, một cỗ mùi thơm nhàn nhạt xông vào mũi.

"Sư tỷ… Ngươi trang điểm! ?"

Ôn Nhược Hải cả kinh nói.

Trước kia sư tỷ là xưa nay không trang điểm, hôm nay bị làm sao vậy?

Tuyên Như ôm bụng, lắc đầu, một câu cũng không nói nên lời.

Sau đó, lại kẹp lấy chân vội vã chạy.

Ôn Nhược Hải một mặt ngơ ngác.

Sau đó mấy ngày, Hướng Lang Quan trở lên náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Hắn lần này đến đây, tự nhiên không phải đơn giản chỉ là bái phỏng Hướng Lang Quan, mà là có việc

muốn nhờ.

Lý Bình An rảnh rỗi không có việc gì, cũng đi đến góp náo nhiệt.

Lưu Nhị uống mấy tách nước trà, thở ra một hơi dài, câu đầu tiên lại là:

" Nương tử nhà ta có thể là yêu quái"

"Yêu quái?"

Mấy người trong phòng này cũng không có bởi vì hai chữ này, mà có quá nhiều giật mình.

Bàn Tuấn ra hiệu đối phương nói tiếp, Lưu Nhị đem tất cả mọi chuyện êm tai nói.

Lưu Nhị là người Hà Tuyền, là một bộ khoái ở trong huyện.

Nửa năm trước được người khác giới thiệu cùng vợ hắn bây giờ kết làm phu thê.

Vợ hắn mỹ mạo hiền lành, Lưu Nhị cho là mình là tìm đúng người.

Thẳng đến nửa tháng trước, Lưu Nhị được nghỉ phép, về đến nhà sớm thì thấy đến một màn làm hắn kinh khủng.

Vợ hắn của hắn vậy mà giữ lấy một con chó lớn, một ngoạm nuốt sống nó vào trong bụng.

Bây giờ nhắc lại cái tình huống kia, Lưu Nhị vẫn như cũ không rét mà run, phía sau lưng ứa ra mồ hội lạnh.

Từ lúc này trở đi, Lưu Nhị phát hiện vợ hắn đủ loại dị thường.

Tỉ như, vào lúc ban ngày khi mình đi làm việc, vợ hắn lại thường thường không ở nhà.

Vợ hắn là gả được ra ngoài, cho nên trong huyện thành không có bạn bè thân thích gì, càng sẽ không đi đến nhà ai.

Lưu Nhị càng thêm hoài nghi vợ hắn là yêu quái, hắn có đi cầu trợ Thành Hoàng nơi đó, nhưng cũng không có được phản hồi.

Nghe người ta nói ở trên đỉnh Kim Cung có cái Hướng Lang Quan, ở đó có mấy tên đạo sĩ, không hiển sơn không lộ thủy.

Lấy ngựa chết làm ngựa sống, Lưu Nhị lừa gạt vợ hắn, nói là mình muốn đi nơi khác điều tra bản án.

Trên thực tế vụng trộm đi tới Hướng Lang Quan cầu cứu.

“Đạo trưởng, mời ngài nhất định phải mau cứu ta à!”

Chương 450: Có chuyện ẩn ở bên trong

2208 chữ

“Đại sư, ngài nhất định phải mau cứu ta đó”

Bàn Tuấn có chút nhíu mày, theo lý thuyết thì trong địa phận huyện thành nếu quả thật xuất hiện yêu ma, Thành Hoàng nơi đó sẽ không ngồi yên không quan tâm đến.

Dù sao nơi đây, được coi như là địa phận của Đại Tùy.

Mà Đại Tùy đối với việc quản lý yêu ma ở trong khu vực luôn luôn nghiêm ngặt mười phần.

Bàn Tuấn hơi suy nghĩ, đã hắn biết được việc này.

Huống chi người ta đã bò cả một ngày đường núi lên đây, chuyện này nói thế nào cũng phải giúp.

Thế là hắn trấn an Lưu Nhị, sắc trời đã tối, ở lại Trấn Lang Quan một đêm.

Sáng sớm, theo hắn cùng nhau xuống núi, nhìn xem vợ của Lưu Nhị đến cùng có phải hay không là yêu ma.

Đạo sĩ trẻ tuổi đối với yêu quái không quá mức hứng thú.

Nhưng mà gặp Lý Bình An mang theo Lão Ngưu, cũng tò mò cùng theo hạ sơn, thế là cũng cải biến chủ ý.

Lưu Nhị trên đường đi đều đang nói chi tiết những sinh hoạt hàng ngày của hai vợ chồng hắn, chỉ là sự miêu tả của hắn có hạn.

Rất khó để cho người ta phán đoán Vợ hắn của hắn đến tột cùng là yêu quái gì.

Lưu Nhị hốc mắt lõm, cái trán biến thành màu đen, đúng là điềm dữ chi tướng.

Đường núi tuy dài dằng dặc, nhưng đối với đám người Lý Bình An tới nói tự nhiên là không uổng phí khí lực gì.

Lưu Nhị tuy chỉ là một người bình thường, nhưng mà hắn thân là bộ khoái, thể lực đương nhiên tốt hơn so với người bình thường, khẽ cắn môi cũng kiên trì được.

Lúc trời tối, mới tới được huyện Hà Tuyền.

Lưu Nhị đương nhiên không dám mang mấy người trở về nhà, tìm khách sạn, để bọn họ ở lại. Đến địa bàn của hắn, còn muốn mời người ta làm việc, tự nhiên phải mời ăn một bữa cơm. Bởi vì cái gọi là "thịt gia súc không bằng thịt chim, thịt chim không bằng thịt cá " Huyện Hà Tuyền nổi danh nhất chính là cá hầm mật sắc, lấy cá trích cạo vảy, bỏ nội tạng, dùng dấm, mật, muối ngâm khoảng thời gian nấu một bữa cơm, vớt ra sau lại dùng mỡ heo hầm, hầm đến lúc chuyển sang đỏ là được.

Chất thịt non mịn, hương thơm, ngon miệng.

Hầm ra canh lại thơm lại nồng, bên trong vị chua mang vị ngọt, còn mang theo một ít vị cay.

Mỹ vị cực kỳ.

Lý Bình An ăn đến cực

kì

ngon miệng.

Đợi sau khi cả đám ăn uống no đủ, đi trong khách sạn nghỉ ngơi.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu còn vẫn cố chấp đến cuối cùng, "Chưởng quỹ, lại đến một con cá "Khách quan, ngài thích ăn cá nhỉ?"

"Tự nhiên là tay nghề ngươi làm tốt." Lý Bình An cười nói, "Chưởng quỹ ngồi xuống cùng ăn chút đi."

Chưởng quỹ nhìn thoáng qua khách nhân chung quanh, cái giờ này đã không còn ai, lại không chịu nổi nhiệt tình Lý Bình An mời.

Thế là ngồi xuống.

“Khách quan, con trâu này của ngươi… ?”

“Trâu cũng thích ăn cá ngươi làm, có thể thấy được chưởng quỹ làm cá ngon bao nhiêu. Không có người sẽ không thích người khác khích lệ chính mình.

“Ăn cá kèm với cái này!”

Lý Bình An xuất ra một bình tương lớn.

“Có hành hay không, rau dại cái gì cũng được.”

Chưởng quỹ để người phục vụ đi lấy hành cùng rau thơm, rau dại gì đó.

“Sư thúc, ngươi ở chỗ này làm gì?”

Nam đồng mặc áo xanh nghi hoặc mà nhìn xem sư thúc.

12:41

Đạo sĩ trẻ tuổi đang đứng ở tầng hai lầu các, nhìn qua bộ dáng của Lý Bình An cùng chưởng quỹ, đối nam đồng thủ thế làm một cái xuyt.

Có cái gì không đúng –

Không thích hợp?

Nam đồng không nhìn ra cái gì không đúng, không phải là đang bình thường ăn cá lẫn nhau khách sáo hay sao?

Đạo sĩ trẻ tuổi cười thần bí, qua mấy ngày này tiếp xúc, hắn đã không lại tin tưởng cái tên Lý Bình An này là người bình thường cái gì rồi.

Chỉ là mình lại hoàn toàn không nhìn thấu được, về phần vợ Lưu Nhị là yêu quái gì.

Đến cấp độ tu vi này của hắn tới nói, hoàn toàn không thèm để ý.

Hiện trong mắt hắn chỉ có Lý Bình An.

“Phải dùng tâm nhìn

Đạo sĩ trẻ tuổi nhắc nhở hậu bối, hắn cũng sẽ không cho rằng Lý Bình An vẻn vẹn chỉ là đơn thuần cùng người khác nói chuyện phiếm trời đất.

“Huynh đệ, món tương này của ngươi thật là thơm

Bốn lượng rượu vào trong bụng, cũng đã say đến không biết trời đất.

Lý Bình An một bên uống chút rượu, một bên nghe ngóng tay nghề hầm cá của đối phương.

Hắn vốn là đại sư nấu ăn, đối phương chỉ cần nói vài câu, hắn có thể đoán được đại khái thủ pháp làm cá này rồi.

Lão Ngưu thì múa bút thành văn, thừa cơ ghi tạc nguyên liệu nấu ăn vào cuốn sổ nhỏ rồi.

Đạo sĩ trẻ tuổi hai mắt nhíu lại, đây là đang ghi cái gì?

Lúc này hai tay một điểm, thi triển pháp thuật.

Chưởng quỹ đỏ mặt, híp mắt.

“Trâu… Trâu đang viết chữ! ?”

Hắn cười hắc hắc, cũng không hề để ý, cho là mình là uống rượu uống không còn tỉnh táo nữa rồi. “Hô hô hô – ”

Chỉ một lát sau, chưởng quỹ nằm ở trên bàn, ngáy oo.

Lý Bình An đem cuối cùng một hớp rượu uống sạch, từ trong ngực lấy ra ba lượng bạc.

Lão Ngưu cũng sờ soạng bốn phía, cuối cùng chỉ mò ra mười lượng.

Góp cùng một chỗ hết thảy mười ba lượng bạc, còn có đồng tiền lẻ.

Xem như tiền đền bù công thức của chưởng quỹ.

Dựa theo chuyển đổi, sức mua của mười ba lượng bạc tương đương với hơn hai vạn khối tiền.

Đương nhiên, Lý Bình An sẽ không mang cái bí phương hầm cá này nói cho bất cứ người nào, cũng sẽ không đi mở tiệm cơm làm gì.

Nhiều lắm là chính là mình cùng Lão Ngưu sẽ được hưởng thụ có lộc ăn, hoặc là chiêu đãi vài bằng

hữu.

Đạo sĩ trẻ tuổi đứng ở tầng hai lầu các, từ đầu đến cuối đều đang nhìn một màn này.

Không có? Liền cái này?

Bọn họ đã làm gì? Con trâu kia đang ghi chép cái gì.

Tuyệt đối là cái gì đó rất quan trọng.

Đợi đến khi Lý Bình An đi đến lầu hai, Đạo sĩ trẻ tuổi hứng thú tăng gấp bội.

“Lý tiên sinh, uống tận hứng hay không?”

“Tận hứng”

Lý Bình An sờ lên bụng, hắn đã liên tục ăn năm con cá chép lớn, cộng thêm hai âu

gạo tẻ.

Đưa mắt nhìn Lý Bình An về tới gian phòng, Đạo sĩ trẻ tuổi mới quay trở về phòng. Ngón tay khẽ động, thông qua động tác viết chữ của Lão Ngưu, chép lại mấy chữ Lão Ngưu mới vừa rồi viết xuống.

Bên cạnh tiểu Nam đồng cũng khẩn trương đến nín thở.

Rượu gia vị 2 muôi, mật ong 1-3 muôi, đường 2 muôi, xì dầu 4 muôi.

Dấm nửa muỗi, hành 1 rễ, tiêu gạo 3-5 cái…

Trong nồi cố đốt nóng lên, dùng hoa tiêu, hành khô bạo hương, lại cho vào một quả ớt, thêm canh, thêm muối.

Để cá vào, rượu gia vị, muối, xì dầu, dùng lửa nhỏ hầm…

Đạo sĩ trẻ tuổi: LOVQ”

Tiểu Nam đồng tò mò mắt nhìn trừng trừng, “Sư thúc. Cái này. . Cái này tựa như là công thức nấu ăn?”

“Cái này hẳn là có cái ám ngữ gì?” Đạo sĩ trẻ tuổi sờ lên cằm âm thầm cân nhắc.

Hôm sau, ăn sáng.

Đám người tiến đến nhà Lưu Nhị, lý do đã nghĩ xong.

Liền nói là nửa đường gặp phải bằng hữu đang đi dạo chơi, muốn đến nhà ở nhà vài hôm.

Nếu như vợ Lưu Nhị không phải yêu quái, cũng không có cái gì ảnh hưởng.

Nếu như là yêu quái, đồng thời có mưu đồ gì khác, vậy thuận tay diệt trừ.

“Tú Liên, Tú Liên”

Lưu Nhị kêu hai tiếng.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng có một cô gái mặc áo trắng đi ra.

Tướng mạo của nàng có chút thanh tú, ngũ quan cũng rất đoan chính.

Hai cánh tay của nàng rất mềm mại, khuôn mặt đỏ bừng, một đôi

mắt hạnh.

Thấy chồng trở về, nhàn nhạt cười một tiếng.

Nhưng mà nụ cười này sau khi trông thấy mấy người sau lưng lại im bặt mà dừng.

Yêu khí trùng thiên, nhìn là thấy ngay.

Đạo sĩ trẻ tuổi mắt liếc Lý Bình An.

Lý Bình An mỉm cười, cũng chưa hề can thiệp.

Bàn Tuấn ho nhẹ một tiếng, dẫn đầu lên tiếng, “Vị cô nương này chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Nữ yêu quái Tú Liên sắc mặt đột biến, phảng phất có một cỗ áp lực cực lớn, ép tới nàng không thể

động đậy.

Đang trong lúc suy tư thì đột nhiên thân thể Tú Liên ngã xuống đất.

Cái này có thể làm cho Lưu Nhị giật nảy mình, vô ý thức kêu lên: “Nương tử!”

Lý Bình An cùng Đạo sĩ trẻ tuổi đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía không trung, một luồng ma khí phóng lên tận trời.

Nghĩ đến kia là ma khí đã thôn phệ nữ tử tên là Tú Liên này, chỉ là không biết mục đích của đối phương là cái gì?

“Hừ! Hại người rất nặng”

Đạo sĩ trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, một tay xẹt qua trên không trung.

Chỉ nghe không trung truyền đến lại một tiếng kêu thảm bén nhọn, ngay lập tức rơi ầm ầm trên mặt đất.

Ôn Nhược Hải giật nảy mình, hắn không ngờ tới đạo sĩ trẻ tuổi này lại có bản lĩnh như thế. Đạo sĩ trẻ tuổi nhìn thoáng qua Lý Bình An, trong lòng tự nhủ, “Ta chiêu này thế nào?” Nhưng mà để hắn thất vọng là Lý Bình An mặt vẫn như cũ không gợn sóng.

Bàn Tuấn hướng Lưu Nhị giải thích nói: “Vợ của ngươi đã sớm chết, hoặc là nói trước lúc gả cho

ngươi đã sớm bị luồng ma khí này phụ thể”

Lưu Nhị ngây ngốc tại chỗ, một câu cũng nói không ra lời.

Mặc dù sớm đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng khi sự tình thật sự phát sinh, vẫn còn có chút không chịu

nổi.

Ngay lúc muốn thương lượng xử lý con ma trước mắt này thế nào thì…

“Tham kiến chư vị thượng tiên”

Hai tên Bạch Tuần Hành hiện thân.

“Chúng ta phụng mệnh Thành Hoàng tới đây xem xét tình huống, không ngờ mấy vị thượng tiên đã tới trước một bước”

Bàn Tuấn cũng nói mấy câu khách sáo, hai tên Bạch Tuần Hành mang con ma kia đi, sự tình kết thúc mười phần thuận lợi.

“Yêu quái này vì sao muốn xâm chiếm thân xác vợ ta?”

Lưu Nhị không hiểu hỏi.

“Túc hạ khí vận bất phàm, xem chừng là nàng muốn hút lấy khí vận của ngươi, hoặc là chỉ là đơn giản là chờ đợi thời cơ để chiếm cứ nhục thể của ngươi.” Đạo sĩ trẻ tuổi nói.

Lưu Nhị suy nghĩ thật lâu, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài.

“Lần này trốn qua một kiếp, đa tạ chư vị, trong nhà phòng ốc đơn sơ còn xin chư vị nể vài phần mặt mũi”

Đi đến tận đây, đương nhiên muốn uống trà.

Đạo sĩ trẻ tuổi nhấp một miếng, để chén trà xuống, hiển nhiên đối với loại trà giá rẻ này rất là không thích.

Lúc này, trước giờ vẫn không nói lời nào Lý Bình An bỗng nhiên mở miệng.

“Việc này có chút kỳ quặc”

Lời này vừa nói ra, để đám người hơi sững sờ.

Lúc ấy sự tình phát sinh quá nhanh, không kịp suy nghĩ nhiều.

Bây giờ trở về suy nghĩ lại, Lý Bình An lại cảm thấy sự tình tựa hồ là lạ ở chỗ nào. Hai vị thần đi tuần này xuất hiện cũng quá trùng hợp rồi.

Huống chi con Ma kia mục đích là cái gì, Lưu Nhị chỉ là một bộ khoái bình thường.

Đợi đã nửa năm nay rồi, tại sao vẫn còn chưa xuống tay?

Nghĩ như vậy, hắn mở ra pháp nhãn một lần nữa nhìn về phía Lưu Nhị.

Chương 451: Thiên Hoàng quý tộc

Lý Bình An dùng pháp nhãn nhìn kỹ lại, khí số trên người Lưu Nhị đều hiện lên ở trước mắt.

Chỉ là lại có một sợi khí tức, giấu ở phía dưới khí cơ của hắn.

Lột ra tầng tầng mây mù, mới có thể phát giác được một ít.

Nếu không nhìn kỹ lại, cơ bản là không thể phát hiện được.

Cái sợi khí tức này, để cho người ta cảm thấy kính sợ cùng kính trọng, phảng phất như có một vị đế vương đứng trước mặt của hắn.

Lý Bình An không khỏi "Sách" một tiếng, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười quái dị.

Nghĩ không ra cái tên Lưu Nhị này lại là con cháu vua chúa ?

Tâm niệm của hắn khẽ động, lại quan sát thêm thêm vài lần, bảo đảm mình không có nhìn lầm. Trách không được con yêu quái kia muốn tiềm phục ở bên cạnh Lưu Nhị,

Con cháu hoàng gia bản thân đều mang khí vận của vương triều, cùng vương triều hưng suy vinh

nhục cùng hưởng.

Đối với yêu ma quỷ quái mà nói, đó là loại thuốc bổ tốt nhất.

Nếu mà lại có thủ đoạn, dưới tình huống không nhiễu loạn đến luồng khí vận này, chiếm đi nhục thân thì ngày sau sẽ có ích lợi rất lớn trong việc tu luyện.

Lý Bình An lấy lại tinh thần, một lần nữa đánh giá các vật dụng ở trong phòng Lưu Nhị, trong lòng vẫn có một ít không xác định.

Quay đầu nói với Lưu Nhị: "Lưu bộ đầu, có thể hay không trao đổi riêng"

Lưu Nhị còn tưởng rằng Lý Bình An muốn nói với hắn về chuyện của vợ của mình, không muốn bị người khác nghe được, thế là dẫn Lý Bình An dẫn tới thiên phòng.

"Tiên sinh có chuyện gì?"

Lưu Nhị lo lắng bất an nhìn xem Lý Bình An.

Lý Bình An đi thẳng vào vấn đề, "Lưu bộ đầu là con cháu của Hoàng Gia phải không?"

"A! ?"

Lưu Nhị bỗng nhiên biến đổi sắc mặt, trong mắt không thể che giấu chút được kinh dị. Sau khi im lặng một lúc lâu, hắn trịnh trọng thi lễ một cái.

"Tiên sinh chỉ nhìn đã có thể biết rõ thân phận của tại hạ, tại hạ bội phục!

Chỉ là việc này can hệ trọng đại, mong rằng tiên sinh chớ nói với người khác."

Lý Bình An khoát khoát tay, hắn đã muốn nói chuyện riêng với Lưu Nhị, đương nhiên sẽ không tùy ý lộ ra thân phận của hắn.

"Túc hạ yên tâm, Lý mỗ chỉ nhận biết Lưu bộ đầu.

Là con cháu Hoàng gia thì việc này rất dễ giải thích, chỉ là túc hạ làm sao lại lưu lạc đến nơi này?"

Lưu Nhị ngượng ngùng cười một tiếng, "Không thể gạt được tiên sinh, tại hạ họ Liễu tên một chữ Thuy.

Năm đó gia phụ cùng cô cô của ta, cũng chính là đương kim Thánh thượng, tranh đoạt hoàng vị. Sau khi thất bại bị tù, cả nhà cũng chỉ có ta cùng một người hầu trốn thoát được.

Đổi tên đổi họ, bởi vì chữ Lưu cùng chữ Liễu đồng âm, lại ở trong nhà xếp hạng lão nhị, cho nên lấy cái tên Lưu Nhị này.

Lý Bình An nhớ tới, năm đó bảo thuyền của Liễu Vận bị nổ, có truyền ngôn nói rằng chính vì Nhị hoàng tử tranh đoạt hoàng vị nên đã gây ra.

Mà sau khi Liễu Vận lên ngôi, giết hai vị đệ đệ, bỏ tù Nhị hoàng tử.

Nói như vậy, cái tên Lưu Nhị trước mắt này là cháu của Liễu Vận.

Duyên phận hai chữ, quả nhiên là kỳ diệu.

Lưu Nhị lại thi lễ một cái, từ quý tộc Thiên Hoàng, luân lạc tới mức làm một tên bộ khoái nhỏ nhoi ở huyện thành nhỏ vùng biên cảnh.

Đối với hắn mà nói, chắc cũng chỉ có thể làm nhiều nhất là giữ sinh hoạt bình tĩnh mà thôi.

Lý Bình An từ trong phòng đi ra, nghe Bàn Tuấn nói.

“Tiên sinh, tên đạo sĩ kia đi rồi”

“Nói là đi trừ yêu”

“Hắn đi chỗ nào?”

“Miếu Thành Hoàng”

Miếu Thành Hoàng.

“Sư thúc, chúng ta tới chỗ này làm cái gì?”

“Trừ yêu”

“Trừ yêu vì sao muốn tới miếu Thành Hoàng này?” Tiểu nữ đồng hỏi.

“Bởi vì con yêu này đang ở miếu Thành Hoàng.

Đạo sĩ trẻ tuổi giẫm chân một cái, a nói: “Thành Hoàng mau tới gặp ta!”

Một cước hạ xuống, mặt đất phảng phất biến thành vảy cả từng tầng từng đợt trồi lên.

Khiển trách lệnh có hiệu lực, ngôn xuất pháp tùy.

Miếu Thành Hoàng chấn động, Thành Hoàng giống như lung lay sắp

đổ, thế nhưng vẻn vẹn chỉ là

như thế.

Đạo sĩ trẻ tuổi khẽ nhíu mày, thuật pháp của hắn làm sao lại ngay cả một cái Thành Hoàng nho nhỏ đều gọi không ra được.

Ở trước mặt hai vị tiểu bối, điều này khiến hắn không khỏi có chút xấu hổ.

“Oanh..”

Một tiếng vang thật lớn, trên tường miếu xuất hiện một đạo vết rách to lớn.

Một làn khói xanh tản ra, ngay sau đó một ông lão vóc người còng xuống, trong tay cầm một cây gậy chống xuất hiện.

Hắn nhìn thấy đạo sĩ trẻ tuổi thì bị dọa cho phát sợ, vội vàng khom người nói. “Tiểu nhân gặp qua thượng tiên, gặp qua thượng tiên, gặp qua thượng”

“Thôi. Đạo sĩ trẻ tuổi không nhịn được nói, ” Thành Hoàng nơi này của các ngươi đâu?” “Thành Hoàng. . . Thành Hoàng đại nhân gần đây đang bị bệnh.”

“Bệnh?”

Đạo sĩ trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng.

“Ở trước mặt bần đạo còn sĩ diện cãi láo, ngươi đi nói cho hắn biết nếu mà còn không chịu hiện thân, bần đạo sẽ phá hủy miếu Thành Hoàng của hắn.

“Vâng Vâng!”

Thổ địa công không dám đắc tội, vội vàng hóa thành một sợi khói xanh cáo lui.

Lại qua một lát sau, đang lúc Đạo sĩ trẻ tuổi không còn kiên nhẫn được nữa.

” Thành Hoàng Huyện Hà Tuyền bái kiến thượng tiên!”

Thành Hoàng vừa mới xuất hiện, Đạo sĩ trẻ tuổi ánh mắt hơi đổi.

Thành hoàng này đã bị người khác chiếm đoạt nhục thân, thần hồn

rõ ràng cùng nhục thể không

hợp.

Khí tức này. Là ma!

Đạo giáo kinh điển « Linh Bảo đại pháp » bên trong ghi lại mười loại hình ma quái.

Thượng thiên thử đạo giả, hết thảy tai nạn người, làm cho người mê mẩn, oan hồn ác quỷ, trong mộng người loạn thần, nghiệp bệnh quấn thân… . .

Ma cùng yêu khác biệt, yêu là tu luyện mà thành.

Có thể là động thực vật thậm chí không có sự sống vật tỉ như bạch cốt, cũng có thể là người.

Còn Ma thì là từ khai thiên lập địa tới nay có, có được lực lượng cường đại, có thể thôn phệ Tiên Phật, có thể hút yêu, có thể nạp quỷ.

Vợ của Lưu Nhị thuộc về loại nhân ma, tuy nhiên lực lượng cũng không cường đại.

Thành Hoàng cũng biết mình vừa hiện thân, sẽ bị đối phương phát hiện ra, cũng không tiếp tục ẩn giấu nữa.

Trong lúc nhất thời, song phương lại đều quỷ dị rơi vào im lặng.

Đạo sĩ trẻ tuổi không ngờ tới, ở chỗ này vậy mà có thể gặp phải ma đầu có quy mô như thế.

Mà con ma đang chiếm cứ thân thể của Thành Hoàng tựa hồ cũng không ngờ rằng sẽ gặp phải tu

sĩ trung tam cảnh trở lên.

Trung tam cảnh trở lên Luyện Khí sĩ, quanh thân pháp bảo nhiều đến hết dọa người, thủ đoạn quỷ dị, ai biết sẽ móc ra cái gì tới.

“Thượng tiên”

Một bên thổ địa công không rõ ràng cho lắm.

Đạo sĩ trẻ tuổi nhưng lại không có đếm xỉa gì tới hắn, nhìn chằm chằm vào Thành Hoàng, giống như cười mà không phải cười, “Xem ra thật sự là bần đạo coi thường tên Lưu Nhị này, không biết trên

người hắn đến tột cùng ẩn giấu đi cái gì, vậy mà đưa tới túc hạ thăm dò"

"Ha ha, đừng nói ở Đại Tùy, chính là ở Cửu Châu gặp phải hạng người có tu vi bực này như túc hạ cũng là không phổ biến, không ngại mời vào bên trong"

Thành Hoàng không để ý đến câu hỏi của đối phương, ngược lại phát ra mời.

Lời hắn nói cũng không sai, tu sĩ không phải cà rốt cải trắng ở đâu đều có thể gặp phải.

Hạ tam cảnh tu sĩ còn dễ nói, trung tam cảnh tu sĩ lại là khó mà gặp phải, càng không cần nhắc tới thượng tam cảnh.

Thành Hoàng giả vung tay lên, xung quanh cảnh sắc biến ảo, đã từ nhân gian Thành Hoàng đi tới

âm phủ Thành Hoàng. "Mời trà!"

Chương 452: Tương hỗ giằng co

1836 chữ

Trong chén trà vốn dĩ không có nước, theo tiếng "Mời trà" vang lên. Bên trong chén trà toát ra cuồn cuộn nước trà.

Đạo sĩ trẻ tuổi ngồi xuống, nhưng không có bưng chén nước trà kia lên.

Nam đồng nữ đồng đứng ở hai bên của hắn, cảnh giác nhìn chằm chằm Thành Hoàng giả.

Thành Hoàng giả dùng giọng điệu nói chuyện phiếm nói, "Còn không có hỏi các hạ đạo hiệu, tu hành ở đạo quan nào?"

Đây là đang dò xét lai lịch của mình.

Đạo sĩ trẻ tuổi chậm rãi phun ra ba chữ, "Chính Võ Môn."

Ba chữ Chính Võ Môn như sấm bên tai, phàm đã là tu sĩ chỉ sợ là không ai không biết.

Tại địa phận Đại Tùy hiện nay, ở trong các đạo môn thì Chính Võ

Môn được coi là địa phương số một.

Long Hổ sơn suy bại, Chính Võ Môn quật khởi, cả hai có ân oán riêng.

Năm đó lúc ở Ngũ Lăng Cốc, Long Hổ Sơn Tần Thời đánh bại đệ tử Chính Võ Môn, Chính Võ Môn trưởng lão không phục.

Muốn động thủ ở dưới đài, lại bị Lý Bình An ngăn cản, bởi vì chuyện này Lý Bình An cùng Lão Ngưu không thể không sớm rời đi Ngũ Lăng Cốc.

Thành Hoàng giả dùng động tác uống nước trà, che giấu nội tâm bất an.

Đạo sĩ Chính Võ Môn? Cái này khiến hắn đối với Đạo sĩ trẻ tuổi trước mắt càng thêm kiêng kị mấy phần.

“Không nghĩ tới có thể gặp phải đạo sĩ Chính Võ Môn ở đây, kính đã lâu kính đã lâu”

“Dễ nói, vậy các hạ đến từ nơi nào?”

Đạo sĩ trẻ tuổi đương nhiên sẽ không cho rằng bằng vào ba chữ Chính Võ Môn có thể dọa lùi đối phương.

“Vực ngoại.” Đối phương trả lời dứt khoát.

Đạo sĩ trẻ tuổi gật gật đầu, trong lòng của hắn đã có suy đoán từ trước.

Bên trong địa phận Đại Tùy quốc, chỉ sợ sẽ không cho phép ma nhân cảnh giới cỡ này được tồn tại.

Đối phương chui vào Đại Tùy, cũng chỉ dám lảng vảng ở khu vực biên cảnh. Nếu là thâm nhập hơn nữa, chắc chắn sẽ bị các vị đại năng phát giác. Hoàng cung Khâm Thiên Giám cũng không phải bài trí.

Ánh mắt của đạo sĩ trẻ tuổi rơi vào hai cái sư điệt bên cạnh, hắn vốn cho rằng chỉ là tiểu yêu tiểu quái trong bóng tối giở trò, ai biết lại gặp loại ma đầu này.

Đồng thời tu vi tên ma tu này chỉ sợ cũng không kém gì mình, nếu là thật sự động thủ, hắn cũng không xác định có thể bảo vệ hai vị hậu bối này được hay không, lại càng không cần phải nói còn có bách tính ở xung quanh.

Thành Hoàng giả cũng có băn khoăn của mình, trong lúc nhất thời không mò ra nền tảng của đối phương.

Nếu là thật sự động thủ, có thể thủ thắng hay không còn chưa biết được.

Nếu là bởi vì chuyện này bị Đại Tùy Khâm Thiên Giám phát hiện tung tích, cái này phiền phức… Thành Hoàng giả thấp thỏm trong lòng.

Sắc mặt đạo sĩ trẻ tuổi nghiêm túc.

Trong lúc nhất thời, một người một ma không hẹn mà cùng nhau trầm mặc.

Động thủ, vẫn là không động thủ?

Đây là một vấn đề! !

12:42

Tựa hồ là đạo sĩ trẻ tuổi là cảm thấy cái gì cũng không làm, thật sự là quá không được tự nhiên, thế là nâng chén trà lên nhấp một miếng nước.

Thầm nghĩ trong lòng: “Thật đúng là trước khác nay khác! Nếu là mình lúc còn trẻ, sẽ xông lên cho đối phương hai cái tát, thoải mái chơi hắn.

Tuổi tác cao, lo lắng cũng nhiều.

Không chỉ muốn lo lắng cho hậu bối, còn muốn lo lắng lúc đánh nhau có thể hay không liên lụy đến bách tính xung quanh”

“Nói thật, lấy tu vi của các hạ tại sao lại phải thăm dò một người bình thường?”

Đạo sĩ trẻ tuổi dẫn đầu phá vỡ trầm mặc.

Thành Hoàng giả mỉm cười, trong nét tươi cười mang theo vài phần đùa cợt, càng có một ít đắc ý. Mình nhìn ra tên đó có huyết mạch Hoàng gia, mà đối phương lại không có nhìn ra.

Đạo sĩ trẻ tuổi nhíu mày, dường như nghe được trong tiếng cười của đối phương có ẩn chứa ý tứ

giễu cợt, vô ý thức nắm chặt nắm đấm.

Chẳng lẽ muốn động thủ?

Thành Hoàng giả cảm thấy căng thẳng, đối phương muốn động thủ?

Không khí khẩn trương tràn ngập tại âm Ti, Nam đồng nữ đồng đều là kinh hãi không thôi.

Quanh mình áp lực như mưa to rơi xuống, mặt đất xuất hiện vết rách, cái bàn và những vật dụng

xung quanh đều bị tác động đến.

Ngay tại song phương cho rằng một giây sau sẽ động thủ, chợt có âm thanh truyền đến.

“Túc hạ đã đi đầu một bước so với ta rồi”

Lập tức, có một người một trâu đi vào âm Ti. “Ngưu… uu…!”

Lão Ngưu kêu một tiếng, ghé vào một bên. Hô~

Đạo sĩ trẻ tuổi không thể không thừa nhận, giờ phút này nhìn thấy Lý Bình An vô cùng an tâm.

Hai đánh một, cán cân đã nghiêng về hướng bọn họ.

Đạo sĩ trẻ tuổi cười gật đầu đáp lại Lý Bình An, “Tới trước.

Thành Hoàng giả thần sắc hơi động, trong mắt vẻ kinh hãi lóe lên một cái rồi biến mất.

Người này… Đi đến nơi này, hắn vậy mà không có phát giác chút nào.

Đồng thời mười phần hiển nhiên, đối phương cùng tên đạo sĩ Chính Võ Môn kia là cùng một bọn.

Lúc đầu đối phó tên đạo sĩ trẻ tuổi, đã không có nắm chắc, hiện tại lại tới một người thâm bất khả trắc nữa.

Một lát sau, Lý Bình An ngồi xuống.

Một cái bàn tròn, ngồi hai người một ma, Hai tên đạo đồng đứng phía sau đạo sĩ trẻ tuổi.

Bên chân Lý Bình An nằm sấp một con trâu.

Thành Hoàng giả khí tức bất ổn, rõ ràng đã có chút không giữ được bình tĩnh.

Việc này… phải làm như thế nào đây?

“Thì ra là thế, Nghĩ không ra Lưu Nhị vẫn là một Thiên Hoàng quý tộc, là ánh mắt bần đạo vụng về.” Đạo sĩ trẻ tuổi cảm thán một tiếng.

Nói đến mình đối với pháp môn vọng khí thuật có chút tự tin, ai ngờ hôm nay lại ánh mắt vụng về. Đạo sĩ trẻ tuổi lúc này không biết là nên may mắn Lý Bình An xác thực có bản lĩnh thật sự, hay là nên bội phục tu vi thâm ảo của hắn.

Đạo sĩ trẻ tuổi lại khôi phục bộ dáng trấn định ngày thường, tay bưng trà cũng rõ ràng càng ổn, thậm chí có cơ hội cẩn thận nếm vị trà.

“Nước trà không tệ”

Đạo sĩ trẻ tuổi lời bình nói.

Lý Bình An nhìn về phía trước mặt mình.

Thành Hoàng giả hiểu ý vung tay lên, cái chén hiển hiện, nước trà tuôn ra từ đáy chén. “Mời.”

Thành Hoàng giả cười đến mười phần chân thành, tận khả năng biểu đạt lấy thiện ý của mình. “Trà ngon.” Lý Bình An cũng khen.

Thành Hoàng giả giới thiệu nói: “Trà này tên là Thanh Phục, sinh ra từ Thập Vạn Đại Sơn, cây trà được sương mù tưới nhuần, không bị xâm nhập nóng lạnh.

Một chén trà này cần có bảy đến tám vạn lá mầm trà, luộc thành nước trà mây trắng cuồn cuộn,

Chương 452: Tương hỗ giảng có

ngào ngạt mùi thơm ngát.

Lý Bình An gật đầu, “Lá trà quý giá như vậy còn là lần đầu tiên ta được nếm thử, đa tạ” Thành Hoàng giả cười đáp lại.

Tình hình này hai đạo đồng ở đây không rõ ràng cho lắm, không phải muốn đánh nhau sao?

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để nhìn một trận đại chiến, làm sao bỗng nhiên thành phẩm trà với nhau rồi.

Trà

ngon, , ấm tốt, giống như hoa hồng, lá xanh tôn nhau lên rực rỡ;

Lư hương toát ra chầm chậm khói xanh, ba người im lặng không lên tiếng uống xong ba chén trà.

Lý Bình An tới trễ nhất, cũng là người cuối cùng đặt chén trà xuống.

“Trà uống xong, cũng nên nói chuyện chính sự.

Đạo sĩ trẻ tuổi liếc qua Thành Hoàng giả, không nói gì.

“Ta vốn là muốn chiếm nhục thân của Lưu Nhị, chiếm khí vận của hắn.

Nhưng mà đã có hai vị ngăn cản, vậy tại hạ cũng nể mặt hai vị, sẽ không lại tơ tưởng gì nữa”

Thành Hoàng giả cố gắng nói nhẹ nhõm sự tình này lại.

Lời ngầm chính là, ta đúng là muốn chiếm cứ thân thể của Lưu Nhị, hiện tại hai người các ngươi muốn tới ngăn cản ta.

Ta đánh không lại hai người các ngươi, vậy chuyện này dễ nói.

Chúng ta coi như kết giao bằng hữu, nếu như các ngươi không có ý định buông tha ta, vì một người xa lạ cùng ta ra tay đánh nhau.

Vậy ta cũng chỉ đành liều mình cùng các ngươi chém giết, ta mặc dù đánh không lại hai người các ngươi, nhưng là hai người các ngươi cũng đừng nghĩ dễ chịu.

Đương nhiên, còn có bách tính xung quanh.

Đều là nhân tinh tu hành mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm, tất cả mọi người đều biết cân nhắc lợi và hại.

Sẽ không giống người trẻ tuổi hơi một tí mở miệng trào phúng, hành động theo cảm tính, động một tí là đánh giết.

Đạo sĩ trẻ tuổi híp hai mắt lại, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Lý Bình An mở to một đôi mắt trắng dã, thật lâu mới lên tiếng nói:

“Chỉ sợ không chỉ như vậy đi” Thành Hoàng giả cảm thấy hơi động, lại nghe Lý Bình An chầm chậm nói.

” Thành Hoàng tại bản địa bị túc hạ giết chết, âm Ti cũng bị túc hạ khống chế, chỉ sợ các thần lại ở âm Ti, Công tào ti đều đã bị ngươi loại bỏ. âm Ti cũng là quan viên Đại Tùy, món nợ này các hạ tính thế nào?”

Đạo sĩ trẻ tuổi không ngờ nghĩ Lý Bình An sẽ nói như vậy, nhưng cũng rõ ràng đây là hắn phát ra tín hiệu, muốn động thủ!!

Thành Hoàng giả trên mặt đã không có ý cười, sắc mặt âm trầm.

“Nói như vậy việc này là không có đàm phán.

Chương 453: Cáo biệt Hướng Lang Quan

Sắc mặt của Thành Hoàng giả trở nên âm lãnh.

Trong tay áo của đạo sĩ trẻ tuổi, đã xuất hiện một kiện pháp khí.

Một viên pháp ấn, pháp ấn toàn thân màu vàng, mang theo một luồng khí tức túc sát. “Theo ý kiến của các hạ, việc này phải giải quyết thế nào?”

Một lần nữa Lý Bình An vứt trả lại vấn đề.

Thành Hoàng giả trầm mặc một lát, cười một tiếng, một bộ không thèm để ý chút nào.

Trong lòng lại là khẩn trương đến cực điểm, rất rõ ràng chuyện này đối phương không định tuỳ tiện chấm dứt như vậy.

“Thần hồn của Thành Hoàng đã diệt, không có khả năng cứu vãn, nhưng mà ta sẽ đền bù hậu nhân của hắn, tử tôn của những quan viên khác trong địa phủ cũng sẽ cùng nhau phù hộ.”

Đây đã là thành ý lớn nhất mà Thành Hoàng giả có thể đưa ra.

Nếu không phải giờ phút này có hai vị cao nhân đang bức bách bên người, hắn tuyệt sẽ không làm được loại tình trạng này.

Chưa hết, lại bổ sung một câu.

“Nếu như hai vị khăng khăng muốn động thủ, tại hạ cũng sẽ không tùy ý người khác xúc phạm, giả sử không địch lại, cũng sẽ đem hết toàn lực ra đánh cược một lần

Lời này chính là đang uy hiếp trắng trợn.

Chính thức tuyên cáo, xem như động thủ, ta cũng không sợ các ngươi.

Một đôi tái nhợt con ngươi của Lý Bình An, để cho người ta không phát hiện được có bất cứ ba động cảm xúc gì.

Tiểu đạo đồng áo xanh đứng tại sau lưng Đạo sĩ trẻ tuổi nháy nháy mắt, nhìn xem Thành Hoàng giả, lập tức thu tầm mắt lại.

Phảng phất đó là đồ vật gì cực kì khủng bố, để hắn không dám nhìn nhiều.

Lập tức lại nhìn Lý Bình An, nhìn chằm chằm mặt của đối phương, cũng nhìn không ra cái gì. Nhưng là khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu, tựa như là một sợi gió xuân.

Ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người sư thúc nhà mình, sư thúc mặt mũi tràn đầy ngưng trọng,

phảng phất một giây sau sẽ bạo phát xuất thủ.

Ngay sau đó tiểu đạo đồng ánh mắt hơi chậm lại, thời gian tựa như dừng lại.

Hắn có chút cúi đầu, cảm thụ được dị động ở bốn phía.

Đôi mắt bỗng nhiên nhảy một cái, bởi vì hắn cảm thấy một khí tức làm người ta kinh ngạc run rẩy, bản năng thân thể muốn né tránh, thế nhưng lại không thể động đậy.

Tựa như là có một lực lượng thần bí không thể tưởng tượng nổi rút khô lực lượng của mình.

âm Ti kịch liệt chấn động, Lý Bình An, Đạo sĩ trẻ tuổi cùng Thành Hoàng giả đồng thời xuất thủ. Ba luồng lực lượng vô hình đụng vào nhau, lại là không có phát ra tiếng vang lớn bao nhiêu. Ba người đồng thời lui lại hai bước, lại như thiểm điện tụ tập cùng một chỗ.

Ánh sáng càng xán lạn, tan biến lại càng nhanh.

Bởi vì cái gọi là phù dung sớm nở tối tàn, cũng giống như chiến đấu

càng kịch liệt, cũng nhất định kết thúc càng nhanh.

Bởi vì tất cả quang mang cùng lực lượng đều đã xuất phát trong nháy mắt, bởi vì tất cả quang mang cùng lực lượng chính là vì một sát na tồn tại làm nên tính quyết định.

Thanh âm binh khí ra khỏi vỏ "Bang" một tiếng vang lên, thanh âm pháp ấn ầm ầm giống như là bầu trời đánh một trận sấm sét.

Trận chiến đấu này phát động trong tích tắc, cơ hồ cũng chỉ một sát na đã kết thúc.

Hai cái tiểu đạo đồng đứng tại vùng phế tích, nháy mắt, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Trong đôi mắt thật to tràn đầy nghi hoặc, xảy ra chuyện gì… ? ?

Đạo sĩ trẻ tuổi thở ra một hơi dài, thu hồi pháp ấn, trong tay nhiều thêm một cái bảo bình nước sach.

Lý Bình An cầm trong tay thanh đao Phù Tang, đứng ở góc đông nam.

Lão Ngưu thì ngăn ở góc tây bắc, trên người có dính máu.

Thân thể Thành Hoàng giả ngã trên mặt đất, nửa người đã không có, khuôn mặt vốn là không thể nào dễ nhìn, lại trở nên càng thêm đáng sợ.

Toàn bộ âm Ti hóa thành một vùng phế tích,

"Tiên sinh, đao thật tốt"

Đạo sĩ trẻ tuổi chắp tay.

Lý Bình An hoàn lễ, "May mắn mà có đạo trưởng vây khốn tên ma đầu này, nếu không lấy sức một mình Lý mỗ, chỉ sợ thật đúng là không lưu được nó"

Đạo sĩ trẻ tuổi ngượng ngùng cười một tiếng, hắn hết thảy ra có hai chiêu.

Chiêu thứ nhất bởi vì Thành Hoàng giả tốc độ quá mau đánh trượt, chiêu thứ hai thì đánh nhầm vào trên người Lý Bình An.

Còn tốt cuối cùng xuất thủ, ngăn cản Thành Hoàng giả muốn chạy trốn, không phải vậy thì hôm nay mặt mũi mất hết.

Lý Bình An nói như vậy, cũng coi là cho hắn một bộ mặt.

Đạo sĩ trẻ tuổi dời đi chủ đề, "Tên ma đầu này dùng phương pháp bình thường khó mà trừ khử được, ta đã dùng bảo bình nước sạch khống chế nó lại, đợi ta trở lại sơn môn, có thể triệt để thanh trừ được nó"

"Làm phiền đạo trưởng"

"Hắn là hắn là" thần sắc Đạo sĩ trẻ tuổi có chút xấu hổ

Trên đường trở về, hai vị tiểu đạo đồng tò mò hỏi: "Sư thúc, Lý tiên sinh kia rất lợi hại phải không? Cùng ngươi so thế nào?"

Đạo sĩ trẻ tuổi nhìn thoáng qua đi ở phía trước Lý Bình An cùng Lão Ngưu, ho nhẹ một tiếng, thấp giọng.

"Lý tiên sinh đương nhiên rất mạnh, nhưng là sư thúc cũng không yếu, ừm. . . Đạo hạnh có cao thấp mạnh yếu, thế nhưng là thật đánh nhau thắng bại khó mà đoán được"

"Thắng bại khó đoán?"

"Ừm, thắng bại khó đoán"

Lý Bình An không khỏi cười một tiếng.

Sự tình giải quyết viên mãn, tình huống cụ thể của việc này Lý Bình An đã thông báo cho thổ địa nơi

Đối ngoại tuyên bố, ma đầu này có ý đồ chui vào Đại Tùy, đoạt xá Thành Hoàng nhưng bị Chính Võ Môn cùng đạo nhân Hướng Lang Quan liên thủ diệt trừ.

Về phần Lưu Nhị thì bị biến mất, cũng là vì bảo hộ thân phận của hắn.

Một đoàn người cuối cùng ăn một bữa cá hầm mật sắc.

Lần này là do Lý Bình An làm, hắn tại tay nghề của chưởng quỹ kia sau đó thêm chút cải tạo sửa cũ

thành mới.

Ban đầu cách làm phải dùng muối sớm ướp gia vị, thế nhưng là muối sẽ để thịt cá mất đi lượng nước, cũng tương đối dễ dàng xuất hiện cảm giác "gầy".

Lý Bình An ướp gia vị chỉ cần dùng đến hành, gừng, rượu gia vị cùng bột tiêu trắng, lại tăng thêm gia vị bí truyền của hắn là đủ.

Ngoại trừ cá hầm mật sắc, còn có một bàn món ngon.

Rau dại thì ở trong núi có, còn có một sản vật gà hoang, thỏ hoang. Đều không cần mua.

Hai vị tiểu đạo đồng cùng Ôn Nhược Hải, Tuyên Như một lần được nếm tay nghề, Lý Bình An ăn đến quên cả trời đất.

Bàn Tuấn bưng lấy một bát canh gà, cảm thán nói: "Lần trước uống canh gà tiên sinh làm, đã là rất lâu rất lâu trước đó"

Cơm nước no nê, đám người nói chuyện trời đất.

Sáng sớm hôm sau, Đạo sĩ trẻ tuổi dẫn hai vị sư điệt cáo từ rời đi.

"Sơn thủy sẽ có gặp lại, tạm biệt"

"Tạm biệt"

Hai ngày sau đó, Lý Bình An cùng Lão Ngưu cũng rời đi Hướng Lang Quan.

Ngày chuẩn bị lên đường, Bàn Tuấn lôi kéo Lý Bình An tay.

Lần sau gặp mặt lại không biết là mấy chục năm sau.

Lý Bình An cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Tốt, đừng khóc lóc rên rỉ nữa, đều đã lớn như vậy"

Bàn Tuấn gật đầu, "Vâng"

"Ừm, tiên sinh, Ngưu ca gặp lại"

Chương 454: Đạo quán phong thái

Ngày mùa hè chói chang, một mảnh rừng trúc như một đám mây xanh, chống lên một mảnh xanh biếc ưu mĩ.

Gió núi như một bàn tay vô hình, mang từng cơn sóng liên tiếp, xen lẫn mùi thơm ngát của lá trúc. Trên con đường núi, người cùng trâu

không nhanh không chậm bước đi.

Bọn họ khi thì nghỉ ngơi, khi thì chậm dãi ung dung đi, chẳng có mục đích gì.

Gió núi chợt cao chợt thấp, trúc đào tầng tầng, ngẫu nhiên còn kèm theo vài tiếng chim hót…

Cảm giác thiên địa linh khí biến hóa, lập tức cảm thấy một loại cảm giác yên tĩnh, để cho người ta trút bỏ muộn phiền rất nhiều.

Đi chỗ nào bây giờ?

Lý Bình An đã rời đi Đại Tùy.

Cũng không có đi hướng bắc, mà là một đường xuôi nam.

Năm đó một đường lên phía bắc thẳng đến Trấn Yêu Quan, lần này thì là một đường xuôi nam. Trong lúc đi ngang qua một chỗ thị trấn, Lý Bình An cùng Lão Ngưu còn mua một cái cái nồi. Đương nhiên, cái mục tiêu này cũng không phải cố định, nếu là có sự tình gì, tùy thời đều có thể cải biến quyết định này.

Lão Ngưu ở bên cạnh dòng suối đằng trước tìm được một loại quả.

Một lá một quả, trái cây hình tròn, vỏ trái cây màu đỏ, phía ngoài có thể thấy được rõ ràng điểm lấm tấm màu trắng.

Loại trái này có chỗ lạ kỳ, ngay ở chỗ vô luận cậy ra phiến lá, trái cây, cành, đều có thể tràn ra sữa tươi màu trắng giống như sữa bò.

“Quả sữa bò”

Lý Bình An nhận ra loại trái này, đương nhiên cũng có nơi gọi quả mật sơn trà.

Lột vỏ ngoài của trái cây ra, trực tiếp dùng ăn thịt quả.

Chưa vào trong miệng đã ngửi thấy một mùi trái cây nồng đậm cũng làm người ta thèm nhỏ dãi, nhẹ nhàng cắn một cái.

Một hương vị ê ẩm ngọt ngào tràn ngập khoang miệng, tinh tế nhấm nuốt, dư vị vô tận, ngon

miệng đến nhẹ nhàng khoan khoái.

Lý Bình An cùng Lão Ngưu hái được rất nhiều, có cái đồ chơi này,

ngày mùa hè chói chang ngược lại là thành tô điểm.

Thứ này không chê ít, xem như ăn không hết, còn có thể chế thành hoa quả khô làm đồ ăn vặt.

Hoặc là căn cứ từ sở thích của mình, phối hợp cùng cam quýt, chanh hoặc các loại hoa quả khác biệt, chế thành nước trái cây.

“Ken két ~ ”

Lý Bình An cùng Lão Ngưu cầm quả, bẹp bẹp ăn.

Thời tiết tháng sáu giống một cái mặt em bé, thời tiết thay đổi bất thường, nói trở mặt trở mặt. Làm ngươi đang cảm thấy hôm nay thời tiết rất tốt, đột nhiên lại cuồng phong mưa to ập đến. Giống một con búp bê đáng yêu mà tinh nghịch, nói khóc khóc nói quấy quấy. Gió đi không được mấy bước, hơi lạnh trên người bị thổi không còn một mảnh.

Mưa rào quật mặt đất, mưa bay nước bắn tung tóe, một mảnh mù mịt.

Làm ướt rặng liễu lục màu hồng, làm ướt rặng chuối tây.

Gió xuân bạo gan đến chải liễu, mưa đêm như người đi tưới hoa.

Lý Bình An khom lưng, giơ dù, cõng Lão Ngưu trên lưng.

Để cho tiện cõng nó, Lý Bình An còn làm một cái sọt, đương nhiên cái sọt không có khả năng chứa nổi Lão Ngưu.

Hắn làm sọt là vì để Lão Ngưu ngồi dễ chịu, không cần treo lấy cái mông, đương nhiên cũng làm cho mình nhẹ nhõm hơn.

“Lão Ngưu, ta xem chừng cơn mưa này còn muốn tiếp tục kéo dài, chúng ta tìm miếu hoang ở tạm một đêm đi:

Lý Bình An mở ra pháp nhãn, tìm một vòng bốn phía.

“Ừm, ngoài ba mươi dặm có một ngôi đạo quan, cũng không biết có thể hay không để cho chúng ta

ở nhờ, Lão Ngưu ta tăng thêm tốc độ”

Lão Ngưu cúi đầu chôn phía dưới, ăn điểm tâm, hàm hàm hồ hồ lên tiếng.

“Năm, bốn, một!”

Lý Bình An vặn vẹo mở cánh tay chuẩn bị tăng thêm mã lực.
“Ngưu… uu… ~ ”

Đạo quán.

Lý Bình An ngẩng đầu, vừa nãy không có nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện hóa ra là một tòa đạo quan bỏ hoang.

Cùng nhau đi tới, miếu hoang đã lâu không có người ở chỗ này, hắn đã nhìn qua nhiều lắm, cho nên cũng không có quá nhiều lưu ý.

Chậm rãi, mưa rơi ngày càng nặng hạt, dần dần biến thành mưa rào tầm tã.

Lý Bình An vừa đi đến cửa chính, nghe có tiếng vó ngựa truyền đến.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ gặp một con tuấn mã, ngay tại trên đường nhỏ lao vùn vụt mà qua, tạo thành một mảnh bọt nước.

Một kiếm khách áo trắng, mang theo mũ rộng vành.

Trên yên ngựa treo một thanh trường kiếm, trường kiếm treo trên yên ngựa, cho người ta một loại cảm giác tư thế hiên ngang.

Con ngựa kia cũng là một tuấn mã thuần màu trắng, không có một sợi lông tạp nào.

Đuôi ngựa buộc lên một cái chuông bạc nho nhỏ, theo con ngựa đi lại, vang lên không ngừng tiếng linh đang linh đang, êm tai dễ nghe.

Kiếm khách áo trắng ghìm ngựa dừng lại, gặp Lý Bình An ôm quyền.

Lý Bình An mỉm cười gật đầu, xem như chào hỏi.

Trên bờ vai kiếm khách áo trắng còn có một con chó vàng đứng đó.

Mang theo chó đi xa nhà quả nhiên là hiếm thấy.

Lý Bình An không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Kiếm khách áo trắng ôm quyền thủ lễ, cũng không có quá nhiều ý tứ muốn giao lưu.

Về phần có con chó vàng đứng trên bờ vai, hắn đã thành thói quen

người khác nhìn mình ánh mắt kỳ quái.

Lúc này, hắn bỗng nhiên chú ý tới đồ vật Lý Bình An đang cõng.

Trâu? Ngọa tào!?

Sắc mặt kiếm khách áo trắng bỗng nhiên biến đổi.

Hắn nhìn thấy cái gì.

Một người cõng một con trâu? Cùng cái này so ra mình có con chó vàng đứng trên bả vai đã tính là cái gì.

Con trâu kia ít nhất có hơn sáu trăm cân, mà người trước mắt này cõng một con trâu lớn như vậy, mặt không đỏ hơi thở không gấp, lưng cũng không cong.

Ngược lại thoải mái nhẹ nhàng đứng ở nơi đó, đưa lưng về phía đạo quán, nhìn qua "Tê~"

cảnh mưa.

Kiếm khách áo trắng hít sâu một hơi.

Thiên hạ rộng lớn, thật sự là loại người gì cũng có.

Đi vào tòa quan đổ nát, Kiếm khách áo trắng thu gom vật liệu gỗ, dùng để sưởi ấm.

Con chó vàng cũng từ trên bờ vai nhảy xuống, xích lại gần đống lửa.

Một lát sau, Lý Bình An cùng Lão Ngưu xem hết cảnh mưa đi về tới

Kiếm khách áo trắng nhìn chằm chằm khuôn mặt Lý Bình An, cau mày.

Dường như nghĩ tới điều gì, nhưng lại cảm thấy giống như người này cùng người trong trí nhớ kia của mình không hợp lắm.

Thế là, không có trước tiên cùng đối phương đáp lời.

Từ trong ngực xuất ra bánh tự làm, lại lấy ra chút nước nóng, một bên ăn một bên dùng ánh mắt âm thầm đánh giá Lý Bình An.

Không giống với kiếm khách áo trắng cơm tối đơn giản, Lý Bình An thì dùng một cái nồi sắt lớn, gà con hầm nấm, còn có bột mì, rau xanh. vân vân…

Lão Ngưu thì ra tay ở xung quanh nồi sắt dán một tầng bánh bao hấp.

Cái thao tác này trực tiếp để Kiếm khách áo trắng nhìn sửng sốt, cái này. Đây là đi xa nhà a, vẫn là ra ngoài du ngoạn a?

Nhưng mà mùi thơm này quả thực mê người, so với bánh trong tay mình thì bánh mình tự làm thật sự là nhạt nhẽo vô vị, kiếm khách áo trắng không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt.

Lại dùng cái nồi vừa mua, xào một món củ lạc.

Còn có một cái bình nhỏ, bên trong chứa hỗn hợp nước chấm.

Cuối cùng, Lý Bình An vặn ra hồ lô rượu.

Lão Ngưu thở ra một hơi dài.

Hết thảy chuẩn bị sẵn sàng, khai tiệc!!

Lý Bình An quay đầu nói với kiếm khách áo trắng: “Không ngại cùng một chỗ ăn một miếng”

” Không được, ta mang theo lương khô” Kiếm khách áo trắng do dự, nói ra một câu trái lương tâm. Thấy đối phương cự tuyệt, Lý Bình An cũng không có lại kiên trì.

Hắn mặc dù cự tuyệt, thế nhưng là con chó vàng lại hết sức thành thật tiến tới, lè đầu lưỡi.

Lão Ngưu nhếch miệng cười một tiếng, xuất ra một cái đùi gà.

“Gấu gấu gấu! !”

Kiếm khách áo trắng hung hăng trừng mắt liếc con chó nhà mình.

Nhưng mà…Cái đùi gà kia thật thơm quá.

Kiếm khách áo trắng liếm môi một cái, ngăn chặn cơn thèm ăn.

Có tiếng sấm vang lên, ầm ầm rung động.

Nương theo đó ánh sáng trắng chợt hiện, kiếm khách áo trắng chú ý tới ở bên trong đạo quán có một chiếc gương

Lúc đầu không có quá để ý, nhưng là ánh sáng vừa rồi nhìn thấy.

Kiếm khách áo trắng vậy mà ở trong gương trông thấy một con quái

vật màu đen.

Lúc này, nghe người áo xanh một bên lo lắng nói: “Tòa quan này cũng không quá bình an” Kiếm khách áo trắng liếc qua đối phương, có chút nhíu mày.

Chương 455: Người trong trí nhớ

1598 chữ

Lão Ngưu bưng bát, dùng nước canh gà con hầm nấm chan vào cơm.

Lại phối hợp củ lạc, cùng hỗn hợp nước chấm.

Bưng cơm, cắm đầu bắt đầu ăn.

Tựa hồ không thèm để ý chút nào hoàn cảnh chung quanh.

” Đạo quán nơi này cũng không quá bình an”

Người áo xanh để kiếm khách áo trắng lông mày nhíu chặt, ánh mắt thì chăm chú nhìn chiếc gương

Bỗng nhiên, cảm thấy thân thể có cảm giác kỳ quái nào đó.

Vốn dĩ bởi vì lúc đi đường, bị cây bụi lưu lại vết thương trên cánh tay, giờ phút này vậy mà khép lại như kỳ tích.

Trong gương có một đoàn sương mù màu đen, trong sương mù có hai tia ánh sáng.

Đó là một đôi mắt màu xanh lam, mang theo một luồng tà khí, cho người ta một loại cảm giác âm trầm hung tàn.

Kiếm khách áo trắng lại liếc qua Lý Bình An.

Thấy đối phương vẫn bình tĩnh như thường, cũng không biết là do phát hiện quái vật kia, hoàn toàn không sợ. Vẫn là căn bản cũng không có phát hiện tấm gương kia có dị thường.

Nhưng mà Kiếm khách áo trắng càng có xu hướng cái trước, nếu không cũng sẽ không có chuyện nhắc nhở chính mình.

“Gấu gấu gấu!” Con chó vàng bên người sủa lên.

Kiếm khách áo trắng vuốt vuốt lông con chó vàng, khóe miệng lộ ra cười khẽ.

“Yêu ma tà ma!”

“Tấm gương này tên là Kính Quỷ, gương đồng hình vuông, rộng bốn thước, cao năm thước chín tác, trong ngoài đều chiếu sáng thì thân ảnh hiện ngược lại, dùng tay che đậy tâm kính, có thể chiếu rõ ngũ tạng dạ dày, nhìn một cái không sót gì, trị được mọi tật bệnh Nói đến chỗ này, Lý Bình An bỗng nhiên tiếp tục nói.

“Mà sau khi chữa trị tật bệnh, phía sau tấm kính sẽ xuất hiện một con quỷ vật màu đen, thôn phệ người soi gương”

“… . Thế gian thật có đồ vật thần kỳ như vậy?” Kiếm khách áo trắng suy nghĩ.

“Đúng là thật.

“Túc hạ quả nhiên là học thức uyên bác”

“Không phải, trên chỗ này có viết đây.” Lý Bình An giơ sách cổ ở trong tay lên.

Đây là hắn nhặt được từ bên trong phế tích, phía trên ghi lại kỹ càng lai lịch của cái gương này.

Kiếm khách áo trắng trầm mặc một lát, “Nói như vậy, quái vật này nhằm vào ta?”

“Chắc vậy”

Kiếm khách áo trắng không hề động, ngược lại là để bảo kiếm nằm ngang ở trước ngực.

Lý Bình An: “Túc hạ, không chạy sao?”

“Có gì phải sợ”

“Rất có khí phách

Kiếm khách áo trắng tay nắm chặt chuôi kiếm, thanh âm trầm thấp, “Ta tuổi nhỏ học kiếm, mấy

chục năm trước, từng ở trên đỉnh núi vung vẩy gậy gỗ.

Lúc đương thời có vị tiên sinh đi ngang qua, hắn thấy ta lấy gậy gỗ làm kiếm, vung vẩy gậy gỗ. Cũng không biết là cố ý chỉ điểm ta, để ta theo tay làm tốt hơn vì đó ở trước mặt ta phô bày một bộ kiếm pháp, mặc dù cũng là lấy gậy gỗ làm kiếm.

Kiếm pháp lại mau lẹ như gió táp, như lưu tinh phiêu dật, kiếm chiêu như gió bão tuôn trào, kiếm thế như trường hồng mênh mông.

Một thanh kiếm, múa lên từng mảnh gió thu, ngân quang lóe sáng, như sóng nước dập dờn.

Hơn mười năm đi qua, ta mặc dù sớm đã quên đi bộ dáng vị tiên sinh kia, lại vẫn nhớ kỹ kiếm ý để cho ta rung động suốt thời niên thiếu kia"

Lý Bình An nhàn nhạt lên tiếng, không có quá nhiều đáp lại.

Một bộ bàn đá bị vứt bỏ bay tứ tung ra.

Chỉ nghe một tiếng "Đương", tia lửa tung tóe.

Kiếm khách áo trắng trong tay xách theo thanh kiếm này có trọng lượng so với thanh kiếm bình

thường muốn nặng hơn.

Nhưng thân kiếm lại cực mỏng, nhẹ nhàng nhoáng một cái, có một luồng khí lăng lệ đập vào mặt. Bàn đá một phân thành hai, xuất hiện quái vật quanh thân tràn ngập hắc khí tại sau khi bàn đá bị bổ thì đánh tới như hổ đói vồ mồi.

Kiếm khách áo trắng mỉm cười, ngã ngửa người về phía sau.

Trường kiếm vừa thu lại, như gió vờn liễu.

Cái thanh trường kiếm này hiển nhiên không phải lợi khí phổ thông, thân kiếm mang theo một loại quang mang nhu hòa, trên chuôi kiếm điêu khắc một con Ngọc Long.

Đạo công tinh xảo, sinh động như thật.

Đối diện quái vật như có tri giác, song trảo duỗi ra, đẩy ra trường kiếm, phát ra một tiếng hét dài. Chỉ trong giây lát, một người một quái đan vào một chỗ.

Quái vật kia đột nhiên gầm thét một tiếng, một chưởng vỗ trên mặt đất.

“Oanh” một tiếng vang dội, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to chừng một thước vuông.

Kiếm khách áo trắng đột nhiên nhún người xuống, hai vai hơi chao đảo một cái, chân phải hướng về phía trước bước ra nửa bước.

Trường kiếm uyển chuyển, nghiêng nghiêng vẩy một cái.

Một cái động tác vẩy này rất là chậm chạp, nhưng là kiếm ý lại là thâm tàng bất lộ.

Thân hình lóe lên, trường kiếm như điện.

Sau đó chỉ nghe một tiếng “xùy” vang lên nho nhỏ, kiếm quang lóe lên, quái vật bị hắc vụ bao khỏa

chia thành hai nửa.

Chỉ cảm thấy một mùi tanh hôi đập vào mặt.

Kiếm khách áo trắng phun ra một ngụm khí trắng, thu kiếm mà đứng.

“Kiếm pháp của các hạ thật lợi hại!” Lý Bình An khen.

Kiếm khách áo trắng phủi tay áo.

Đúng vào lúc này, bên ngoài lại có tia sét lấp lóe.

Tà ma đã đền tội, Kiếm khách áo trắng cầm cái gương kia lên quan sát tỉ mỉ.

“Kính quỷ này đã chết, tấm gương biến thành một tấm gương phổ thông”

Lý Bình An khoanh chân trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, phảng phất là đang cảm ngộ linh vận của phương thiên địa này.

Kiếm khách áo trắng quay đầu nhìn hắn một cái, “Đây cũng là từ bên trong cổ tịch ghi lại?” “Không, đây là ta đoán”

Kiếm khách áo trắng do dự một lát, dùng kiếm ở lòng bàn tay vạch ra một vết máu.

Sau đó lại chiếu tấm gương kia, vết máu mới lưu lại quả nhiên không tiếp tục khôi phục.

Bỗng cảm giác không thú vị, tùy ý đem tấm gương kia đặt ở một góc, không chú ý thêm nữa.

Kiếm khách áo trắng dựa lưng vào tường, xuyên thấu qua đống lửa, nhìn qua Lý Bình An đang không

nhúc nhích.

Lão Ngưu mà đối phương mang theo thì mười phần hiền lành rửa chén cọ xoong, bận rộn việc trong việc ngoài.

Quả nhiên là mười phần có linh tính.

Lúc làm việc, cái đuôi còn đong đưa, trong miệng còn lẩm bẩm lấy cái gì.

Kiếm khách áo trắng cảm thấy đối phương có thể là đang hầm hừ ca khúc nào đó.

“Tiên sinh, từ đâu tới đây?”

“Đại Tùy.” Lý Bình An mở miệng.

“Ta cũng là người Đại Tùy, chỗ này bên ngoài cũng không so được với Đại Tùy, binh hoang mã loạn, đạo tặc khắp nơi trên đất. Tiên sinh là đang lữ hành, vẫn là tìm nơi nương tựa thân thích? “Lữ hành.

Kiếm khách áo trắng nhìn Lý Bình An từ trên xuống dưới, tựa hồ là muốn xác định người này đến cùng phải hay không là người trong trí nhớ của mình.

Sáng sớm, vẫn là hạt mưa lớn chừng hạt đậu từ mái hiên rơi xuống tới, giống hạt châu bị đứt mất dây, vừa rơi xuống đến dưới đất biến thành từng dòng suối nhỏ, khắp nơi giữa đất trời đều là một mảnh trắng xóa.

Sau một thời gian, trời đã quang đãng.

Chỉ có mưa phùn rơi xuống.

Kiếm khách áo trắng mở to mắt, kinh ngạc nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nhìn xem từng đoá từng đoá mây trắng lơ lửng kia.

“Gấu gấu gấu!”

Kiếm khách áo trắng vô ý thức sờ lên con chó vàng, ngoảnh mặt lại.

Lại phát hiện trong đạo quan người áo xanh kia đã rời đi.

Kiếm khách áo trắng tìm kiếm bốn phía, không có tìm được bóng dáng.

Không khỏi thở dài một hơi, lẩm bẩm nói: “Cũng không biết hắn đến cùng có phải là người đó hay không”

Kiếm khách áo trắng không có ý tứ gì khác, hắn chỉ là muốn trước mặt tạ ơn người đó.

Tạ ơn đối phương lúc ấy không có chế giễu một đứa trẻ nhỏ vung vẩy gậy gỗ, mộng tưởng muốn trở thành kiếm khách.

Kiếm khách áo trắng thu thập xong đồ vật, mang theo con chó vàng, nhảy lên ngựa.

Giơ lên roi ngựa, mau chóng đuổi theo.

Khác với hắn, Lý Bình An cùng Lão Ngưu lại chậm rãi ung dung bước đi.

Nón lá nghiêng nghiêng, áo tơi xanh xanh, nghiêng gió mưa phùn không cần phải quay lại.

Chương 456: Thành Hùng Cốc

1487 chữ

“Lão Ngưu chúng ta đang đi đâu?” “Ngưu… ưu… ~”

“Đi hướng nào?”

Lão Ngưu tự tin chỉ một phương hướng.

Sau hai canh giờ.

“Lão Ngưu, sao ta cứ có cảm giác chúng ta đã đi qua đường này rồi?” “...Ngưu… uu~”

Lý Bình An bẻ vài cành liễu, vừa đi vừa đan giỏ.

Đợi khi đi ngang thành trần thì dùng chúng để đổi chút tiền tiêu vặt.

Đi đâu cũng cần tiền để ăn uống ngủ nghỉ.

Trừ giỏ ra, , hắn còn làm vài món đồ chơi nhỏ, đến trấn sẽ bày ra để Lão Ngưu diễn xiếc, hắn sẽ ngồi bên cạnh kéo đàn nhị.

Chắc chắn sẽ bán rất chạy, Lý Bình An cứ đan xong một cái thì bỏ vào nhẫn trữ vật, sau đó lại lấy thêm ra tiếp tục đan.

Lão Ngưu chạy tới chạy lui tìm trong mấy bụi cây, tìm được một vài trái cây và rau dại mới lạ nào đó.

Lý Bình An thì nhìn xem đống rau dại và quả dại này có thể ăn được hay không.

Vừa hay, có thể dùng giỏ Lý Bình An vừa đan để đựng rau dại và quả dại.

Cứ thế thảnh thơi tự tại, rất vui vẻ.

Lý Bình An hát: “Đại vương bảo ta đi tuần núi, ta lại xoay chuyển cả nhân gian

Đánh trống rồi lại khua chiêng, cuộc sống tràn ngập những giai điệu~

Đại vương bảo ta đi tuần núi, bắt tên hòa thượng làm bữa tối

Nước suối này, ngọt không gì sánh bằng~

Mặc uyên ương, cũng chẳng màng thần tiên…”

“Ngưu… ưu…Ngưu… ưu…Ngưu… ưu… ~ ”

Trong khe núi thỉnh thoảng vang lên tiếng Lão Ngưu hòa theo giai điệu.

Bên ngoài không thể so với Đại Tùy, cứ ba bước gặp cướp, năm bước gặp trộm.

Tuy nói vậy có hơi khoa trương, có điều cũng không khá hơn như thế là bao.

Trên đường đi, hắn gặp rất nhiều thôn làng trống trải hoang vu.

Thậm chí hắn còn bắt gặp một người treo cổ giữa khu rừng.

Chỉ cần đi theo con đường này, Lý Bình An và Lão Ngưu đi ba ngày thì đã gặp năm toán cướp đường rồi.

Cũng may có hai nhóm thấy Lý Bình An không giống người giàu nên đã thả hắn đi.

Nhưng ba toán cướp còn lại thì hắn không may mắn thế.

Đường núi uốn cong khó đi, chứ quanh co ngoàn nghèo dọc theo thung lũng, xa xa nhìn lại tựa như một con rắn khổng lồ sinh động.

Lúc này lại có một toán cướp xông tới.

Bảy tám người chặn giữa đường, tay cầm vũ khí dài ngắn đủ loại, hình dạng khác nhau. Có lưỡi liềm, có đòn gánh, có búa, có rìu, thậm chí còn có một người cầm một tảng đá.

Tình cảnh này khiến cho Lý Bình An khó mà nhịn bật cười thành tiếng.

“Đường này là ta mở, cây này là ta trồng. Muốn qua phải đưa phí qua đường. Dám nói không, vậy để

lại đầu ở đây, phơi thây nơi hoang dã, đưa lên vọng hương đài, vĩnh viễn không trở lại!!!”

Vẫn là lời thoại quen thuộc, chẳng qua là đổi người nói.

“Đại ca, hinhg như tên này là quỷ nghèo”

Một người quấn khăn quanh đầu nói với người đàn ông cầm đao duy nhất trong số họ.

Tên kia đánh giá Lý Bình An từ trên xuống dưới, lông mày nhíu chặt.

“Tránh đường”

“Dai ca?”

Đám người sững sờ, mặc dù thoạt nhìn hắn như một con quỷ nghèo, nhưng khó mà nói chắc được

có khi nào là người giàu khiêm tốn không? Dù sao nhìn người cũng không thể nhìn vẻ bề ngoài. Có những phú thương ra ngoài thường thích ăn mặc thành dáng vẻ nghèo khổ. “Tránh đường!” Hắn lạnh lùng nói một câu.

Đám người kia mặc dù không hiểu gì, nhưng cũng không dám chống lại mệnh lệnh của đại ca, ngoan ngoãn tránh đường.

Người đan ông ôm quyền, hơi khom người, làm một cái thủ hiệu mời.

Hả? Làm cái gì vậy?

Lý Bình An mặc dù hơi nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chậm rãi cùng Lão Ngưu ung dung

đi qua.

Đợi một người một trâu rời khỏi, người đàn ông mới mang thủ hạ trở về.

Thời gian này, đoán chừng sẽ không còn người đi ngang nữa.

Các huynh đệ đã hơn nửa tháng không khai trương, vất vả lắm mới gặp ddwojf người này, vậy mà còn bị đại ca thả đi, trong lòng họ cũng hơi oán giận.

Người đàn ông giải thích: "Các ngươi biết cái gì, thời này mà dám ra ngoài một mình thì có thể là người bình thường được sao? Còn nữa, người kia gặp chúng ta cũng không có chút nào hoảng sợ,

vẻ mắt bình tĩnh. Nếu mà hắn không có bản lĩnh gì, ta đập đầu chết cho các ngươi coi, chí ít hắn đủ sức xử đám tôm tép chúng ta.

"Đúng đúng!" Có tiểu đệ bên cạnh phụ họa: "Các ngươi quên là, tên Sáu chột đã gặp một mỹ nhân ở đỉnh núi bên cạnh vào tháng trước, tưởng nhặt được món hời, ai mà có dè…"

Nhớ đến tình trạng thê thảm của tên Sáu chột, giữa trời nóng mà mọi người đều cảm thấy rét run.

Thành Hùng Cốc.

Thành Hùng Cốc là một tòa thành danh tiếng, nằm bên cạnh rừng Lạc Nhật.

Rừng Lạc Nhật, tên đẹp, nhưng thực tế cũng chẳng phải nơi tốt lành gì.

Nơi đây linh khí hội tụ, cho nên sinh ra rất nhiều linh thú như khỉ khổng lồ, hổ răng kiếm, tê giác hai sừng các loại.

Diện tích rừng rộng lớn, tràn đầy sức sống.

Mặt trời lặn, hoàng hôn như dát vàng trên mặt đất.

Mỗi khung cảnh ở thung lũng như một bức tranh tuyệt đẹp.

Cũng bởi vì linh thú mà ở đây có rất nhiều đoàn lính đánh thuê, cũng có rất nhiều người từ Nam ra

Bắc đi lại, khiến nơi đây khá náo nhiệt.

Dần dần, nó phát triển thành bốn con phố chính, tám con phố nhỏ và bảy mươi hai con hẻm, chợ san sát, chợ thủ công mỹ nghệ, chợ trái cây và đồ ăn nhẹ, thậm chí cả chợ quần áo và mỹ phẩm chăm sóc da.

Theo sự phát triển của thương nghiệp, nơi này dần phát triển thành một tòa thành thương nghiệp quan trọng.

“Bán giỏ đây, bán tương ớt, bán quả dại, bán kiếm gỗ…”

Ở góc chợ, một người áo xanh rao hàng.

“Giỏ bán thế nào?”

“Hai văn tiền một cái”

“Kiếm gỗ thì sao?”

Có người dắt con đi chơi nhìn trúng kiếm gỗ khắc của Lý Bình An.

“Cái này mười lăm văn

“Quả dại…”

“Mua đồ xong đừng vội đi, chờ một lúc còn có diễn trò tặng kèm”

“Diễn trò tặng kèm?”

Bọn họ không ngờ tiện tay mua vài món đồ, còn có thể xem diễn trò.

“Diễn trò gì? Miệng nuốt bảo kiếm, phun lửa?”

Diễn trò cũng chỉ có mấy thứ đơn giản như vậy.

Đám người nhìn chằm chằm Lý Bình An, mong đợi nhìn xem bước kế tiếp hắn định làm gì.

Chỉ thấy hắn đứng lên, sau đó lần nữa ngồi xuống, chuyển chỗ ngồi.

Dường như vừa rồi chỉ là chỗ ngồi không được dễ chịu.

Ừm? Không phải nói diễn trò sao?

Lúc này, Lão Ngưu chống nạnh, bước chân quyến rũ đứng dậy đi tới.

Đám người: ...

Chỉ chốc lát sau.

“Hay hay!!”

“Thêm lần nữa

Rất nhanh, tiếng hoan hô ủng hộ vang lên không dứt, càng nhiều người tụ tới.

Sạp hàng nhỏ của Lý Bình An đã bị quét sạch sành sanh.

Giờ phút này hắn đang khom người, nhặt tiền thưởng mọi người ném tới, nhìn trời cũng không còn sớm nữa.

Hắn mới nói với người xem: “Các vị, hôm nay đến giờ”

“Lại lần nữa!”

“Lại lần nữa đi”

Có người không vui hô lên, có người vừa mới đến cũng hô theo.

“Lần sau chắc chắn có” Lý Bình An cười nói.

Lý Bình An và Lão Ngưu vừa đi trên đường vừa đếm tiền.

Những con hẻm ngoằn ngoèo và sâu thẳm, những hàng cây cổ thụ, những cối xay đá nặng nề

và những tiếng hò hét ven đường đều khiến Lý Bình An có cảm giác mạnh mẽ về đặc điểm địa phương.

Lúc này, trên đường phố có tiếng ồn ào.

Lý Bình An và Lão Ngưu tò mò nhìn sang.

“Mau nhìn kìa, nhóm lính đánh thuê đã trở về?” “Ai chà, xem ra thương vong không ít nhỉ?”

Chương 457: Binh đoàn lính đánh thuê Chấn Hưng

1616 chữ

Hùng Cốc thành.

Cửa thành góc Tây Bắc mở ra, một đội nhân mã chậm rãi lướt qua

Đại bộ phận đều mặc trang phục thống nhất, hẳn là đội lính đánh thuê nào đó.

Đội nhân mã này chừng hơn trăm người, một số trong họ cầm kiếm, một số cầm đao, và có cả những người cầm binh khí đặc biệt,

Mặc dù binh khí khác biệt, nhưng bên trên đều có những dấu vết rõ ràng của trận chiến đấu ác liệt.

Có người kéo lấy một cái cánh tay, có người thì lê cái chân còn sót lại, run rẩy mà đi, vẻ mặt đau thương, ánh mắt vô hồn nhìn đường đi phía trước.

“Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao họ lại trông thảm như vậy?”

“Có vẻ như họ đã gặp phải cường địch”

“Ai, thật đáng thương”

Lý Bình An và Lão Ngưu đứng bên đường, quan sát cảnh tượng này.

Lính đánh thuê đoàn rất hiếm thấy trong nước Đại Tùy, triều đại đế vương nhất thống thì sẽ không cho phép tổ chức lính đánh thuê thế này tồn tại.

Khi đội quân lính đánh thuê đi qua, Lý Bình An và Lão Ngưu tìm một quán mì nơi gần đó và ăn hai phần canh thịt bò cùng mấy cái bánh bột ngô.

Chạng vạng tối, màn đêm dần rơi xuống trên thành Hùng Cốc.

Phía đông, vài ngôi sao lấp lánh, càng lúc càng nhiều, gió nhẹ thổi đến từ xa.

Dưới bóng cây, một mảnh bình yên.

Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi dưới tàng cây, uống trà, hóng gió đêm.

Ban đêm ở thành Đại Tùy, ngoài vài người số ít, phần lớn mọi người không được phép đi lại vào ban đêm.

Mà ở thành Hùng Cốc, lại không có quy tắc cấm ra ngoài ban đêm. Nếu là vậy, Lý Bình An và Lão Ngưu cũng không cần ở khách sạn. Họ tìm nơi yên tĩnh, ngồi dưới tàng cây, uống trà, ăn thịt nướng.

Lý Bình An đang kiểm tra những vật phẩm mà hắn thu thập được lần trước, bao gồm lông tơ của Phi Cương, cánh tay, đầu ngón tay, bàn chân,... Hắn sắp xếp chúng cẩn thận và chuẩn bị cho luyện dược.

Lần này luyện dược, Lý Bình An chuẩn bị luyện chế Hạo Nguyên Dược.

Đây là một loại thuốc được ghi chép trong dược thư cổ tịch, chứ không phải thyoocs do Lý Bình An tự nghiên cứu.

Lấy nguyên liệu gồm hạo nguyên linh sâm, mã não sừng, Thiên Diệp lộ luyện chế mà thành. Quyển cổ tịch này là Lý Bình An tìm được trong Tàng Kinh Các của Thục Sơn Thông Thiên phong. Năm đó phong chủ tiền nhiệm của Thông Thiên phong phản bội chạy trốn Thục Sơn, Tàng Kinh Các hắn hủy.

Một lượng lớn cổ tịch và văn thư của Thông Thiên phong chôn trong biển lửa.

Sau khi chữa cháy, chỉ còn lại một vài quyển cổ tịch không nguyên vẹn.

Quyển cổ tịch trong tay Lý Bình An này, chính là bản bị thiếu, những nguyên liệu còn lại và cách luyện thuốc chỉ có thể tự mình suy nghĩ.

“Ngưu… uu…~ `

Lão Ngưu lấy xấu thịt nướng đưa tới bên miệng hắn.

Lý Bình An cắn một cái, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu những gì còn lại trong sách.

Ban đêm thành Hùng Cốc khá thân thiện, nơi xa không ngừng truyền đến tiếng ồn ào, có điều chỗ của Lý Bình An ngồi cũng cách xa náo nhiệt

Trong tay hắn cầm một chén trà nóng hổi, cúi đầu nhìn tàn quyển còn sót lại, thỉnh thoảng nhấp một ngụm nước trà, nhai thịt nướng.

Đồng thời, trong cơ thể cũng vận chuyển Quy Tức công làm toàn thân dễ chịu, nội tâm thư thái. Gió núi thổi thổi mùi thịt nướng, mang theo hơi lửa ấm áp.

Món thịt nướng tí tách vang lên, một giọt dầu nóng từ bề mặt thịt đang sôi chậm rãi trượt xuống. Thịt đã nướng qua lửa, vốn có hương thơm đặc trưng.

Lại nhờ kết hợp với nước tương bí mật, thịt càng trở nên thơm ngon hơn và vị càng trở nên tinh tế hon.

Cắn vào trơn mềm, xém cạnh xốp giòn.

Sau vài ngày di chuyển, họ cuối cùng có thời gian nghỉ ngơi.

Hóng gió núi, ăn thịt nướng, uống trà.

Cũng có vài chuyện cần làm, nhưng không vội, thành hay bại cũng tịnh tâm không để ý, làm một cách hứng thú tự do.

Nếu không có điều gì lo lắng, cuộc sống quả thật rất đẹp.

Một lát sau, hắn lau miệng, thở dài ra một hơi.

Dường như rất thoải mái, lại cầm đũa, gắp một khối thịt nướng, chậm rãi nhấm nuốt.

Trời hửng nắng, thời tiết se lạnh.

Binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng

Lại là một ngày mới, cô gái nhỏ treo đèn lồng lớn màu đỏ lên thật cao.

Đây là một truyền thống của binh đoàn đanh thuê nơi này mỗi khi đoàn phải vào rừng Lạc Nhật, treo lên trước cửa lồng đèn đỏ viết chữ lớn “Bình An trở về”.

Hiển nhiên còn phải dâng hương bái thần

Đương nhiên chuyện treo đèn lồng đỏ chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp còn có rất nhiều nghi thức

chuẩn bị.

Cô gái nhỏ phủi tay, đang chuẩn bị đi về.

Bỗng nhiên sau lưng truyền đến giọng.

“Xin hỏi, đây chính là binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng?”

“Vâng.” Cô gái nhẹ gật đầu.

“Nghe người ta nói binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng ít ngày nữa lại đến rừng Lạc Nhật, ta vừa lúc cũng muốn đi rừng Lạc Nhật, cho nên muốn đồng hành, cũng có người dẫn đường”

Cô gái quay đầu nhìn hắn một cái, đúng lúc có binh đoàn đánh thuê sắp xuất phát đi rừng Lạc Nhật, họ thường thông báo, nếu có người muốn tham gia, có thể đóng tiền và đi cùng.

Đây là quy tắc mà mọi người đều biết, cho nên cô gái khi nghe yêu cầu của đối phương cũng không cảm thấy kì lạ.

Làm nàng kinh ngạc là, lối ăn mặc của đối phương như thể tiên sinh dạy học, thấy thế nào cũng không giống như chiến binh thiện chiến.

Có điều cô gái tuổi tuy còn trẻ nhưng cũng có kha khá kiến thức, thế nên àng không hề khinh thường.

“Xin hỏi, tên của tiên sinh là gì?” Cô gái cung kính hành lễ một cái, hỏi.

“Một du khách thôi, không có tên… Lý Bình An.

Cô gái lục lọi trí nhớ, thành Hùng Cốc hình như không có nhân vật lợi hại tên này.

Tuy thế, cô gái vẫn vào bên trong báo cáo.

Lãnh đạo đội quân đánh thuê Chấn Hưng là một người tên Trương Long, cha của hắn đã trở nên nổi tiếng tại Thành Hùng Cốc chỉ với một con dao mổ thịt trâu.

Sau đó, Trương Long kế thừa dao mổ trâu của cha, đồng thời cũng kế thừa binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng.

Binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng cũng phát triển tới thời kì đỉnh cao.

Nghe cô gái nói, có người lạ muốn gia nhập đội ngũ, hắn cũng không quá để ý.

Chỉ là tùy ý lên tiếng.

“Chào hỏi đàng hoàng, đừng chậm trễ người ta”

Trương Long có danh tiếng tốt trong giới võ hiệp, hắn luôn tiếp đón những người tới gia nhập bằng cách chiêu đãi họ đàng hoàng, ngay

cả khi họ chưa từng gặp nhau trước đó, và thậm chí trước khi họ rời đi, hắn còn cho họ vài lượng bạc để làm phí đi đường.

“Đã rõ”

Không đầy một lát, Lý Bình An và Lão Ngưu đã được vào binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng. Qua không bao lâu, đồ ăn được dọn lên.

Đồ ăn trên bàn, Lý Bình An và Lão Ngưu đều không biết tên, nhưng trông vô cùng ngon miệng.

Lý Bình An và Lão Ngưu thoải mái gắp thức ăn, nhồm nhoàm nuốt cơm.

Đối với chủ nhà hiếu khách, đây là một điều đáng quý.

Lý Bình An nhịn không được hỏi người hầu bưng thức ăn.

Người hầu giới thiệu cho hắn: “Cái này gọi thịt lợn đèn, trứng vịt ngâm mặn, màn thầu quả cà…” Lý Bình An chưa từng nghe món nào như thế, hỏi cách làm các món này.

Người hầu hiển nhiên không biết, thế là ăn cơm xong, đến ban đêm nghỉ ngơi.

Lý Bình An mang theo rượu và đồ nhắm đi tìm đầu bếp.

Hai chén rượu vào trong bụng, đầu bếp nói cho hắn cách làm mấy món này.

“Cái gọi là thịt lợn đèn, cắt thịt lợn thành khối lớn, xếp ngay ngắn, thả trong nồi. Lại dùng rượu vàng, thông khương toán, hoa tiêu, nước tương… nêm nếm.

Sau đó thêm nước sông Hùng Cốc, nước sông nhiều qua mặt thịt một tấc, phía trên dùng giấy bịt kín nồi.

Đáy nồi dùng mảnh ngói trải bằng, sau khi đốt lên, bỏ đuốc ra, dùng một ngọn đèn dầu, hun nồi, hun một đêm!

Nên mới gọi là thịt lợn đèn, cứ như vậy đến ngày thứ hai, chất thịt đã nhừ, ăn vào rất mềm…” Sáng sớm hôm sau, trên sổ nhỏ của Lý Bình An đã ghi đầy các loại công thức nấu ăn…

Chương 458: Rừng Lạc Nhật

1522 chữ

Lý Bình An khép sổ lại, không khỏi cảm khái suy nghĩ độc đáo của người ở đây.

Trong đó có một món ăn, khiến hắn khắc sâu ấn tượng nhất, gọi là màn thầu quả cà.

Dùng thịt dê, mỡ dê, đuôi dê, hành, vỏ quýt băm thành nhân bánh.

Móc sạch quả cà, nhét nhân bánh vào trong, cứ thế mang đi chưng. Chưng xong, chấm tỏi giã, rau thơm mà ăn.

Lý Bình An rất yêu thích, hắn có dục vọng ăn uống.

Mỗi đi ngang qua một chỗ, mỗi một món ăn, mỗi một công thức nấu ăn, thậm chí là phong tục ăn uống, hắn đều viết say sưa ngon lành.

Chờ trong binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng thêm một ngày, Lý Bình An và Lão Ngưu cùng hiểu thêm về phong tục tập quán nơi đây.

Trước khi xuất phát, nhóm lính đánh thuê đã tổ chức một buổi lễ hoành tráng.

Mổ heo mổ trâu, mở tiệc chiêu đãi khách khứa khắp nơi.

Điểm nến đốt hương, cúng bái tổ tông, cầu thần phù hộ.

Trong miệng Trương Long lẩm bẩm: “Ngày lấy được vạn gánh bạc trắng, chuyến đi dài cầu Bình An…” những lời như thế.

Hôm nay là mười sáu, ý nghĩa Lộc lộc Đại Thuận.

Tóm lại, đây là cầu may mán.

Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi chồm hổm ở dưới một gốc cây, thích thú quan sát.

Một người một trâu cầm trong tay một hộp kem.

Tên gọi là: Núi xốp giòn

Tầng dưới chót là băng, phía trên phủ kem, bơ sữa bò, tô điểm đóa hoa, nhánh cây, màu sắc các loại.

Món này ở kinh thành Đại Tùy cũng có, thường bán vào mùa hè.

Giá cả đắt vô cùng, Lý Bình An không nỡ mua.

Chào hỏi hắn bằng món này, lại thêm đồ ăn đêm qua.

Có thể thấy đầu lĩnh đoàn đánh thuê – Trương Long này là một người hào phóng rộng lượng. Lý Bình An ở trong lòng khắc ghi ấn tình của hắn.

Qua hơn một canh giờ, xong tất cả các quá trình, binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng, đội ngũ hơn trăm người hành quân về hướng rừng Lạc Nhật.

Lý Bình An kéo Lão Ngưu, xen lẫn giữa đội, xung quanh là một đám người tò mò hiếu kì.

Mây trắng ung dung, soi bóng trên ngọn núi.

Trên ngọn đồi phía bắc, có một dòng suối trên núi chảy ra.

Đội ngũ hơn trăm người ra khỏi thành Hùng Cốc.

Có thể thấy, những người này bình thường đi ra ngoài khá thường, hơn trăm người đi trên đường gập ghềnh vẫn ngay ngắn trật tự.

Có vài khách lạ cùng đi giữa đội với Lý Bình An.

Lão Ngưu vác một cái cái giỏ nhỏ, nhặt nấm mỡ ruộng trên đồng cỏ, vui sướng chạy tới chạy lui. Khi đội ngũ ngừng lại, mọi người đều ăn lương khô uống nước.

Lý Bình An thì nấu một nồi súp nấm.

Xa xa mây mù nhẹ nhàng thổi qua núi núi lớn, điểm xuyết ánh hoàng hôn màu cam, gió thổi qua. “Huynh đệ, nhìn ngươi có vẻ lạ”

Bên cạnh có một người trẻ tuổi mặc đồ rộng rãi, nhìn có vẻ là quần áo không quá vừa người, trong tay còn cầm lương khô, mặc dù nói chuyện với Lý Bình An, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm nồi súp.

Người trẻ tuổi liếm môi một cái, nuốt nước miếng một cái.

Thế là, Lý Bình An mời một câu, “Cùng ăn chút nhé?”

“Được!”

Người trẻ tuổi không chút do dự gật đầu đồng ý, không hề khách khí với Lý Bình An.

Trong súp nấm còn cho thêm chút cà rốt, rau xanh, nấm cũng không chỉ một loại, có bảy tám loại nấu cùng, mùi hương đậm đà, mùi thơm ngát hòa quyện vào nhau lại càng thêm hấp dẫn.

Người trẻ tuổi bưng bát, ừng ực uống vào.

“Ta tên Cát Nhị Đản, còn chưa biết ngươi tên gì?”

Lát sau, người trẻ tuổi vẫn chưa thỏa mãn mà liếm môi một cái.

“Ngươi không phải người thành Hùng Cốc à?” Cát Nhị Đản nói.

“Sao ngươi biết?”

Cát Nhị Đản cười haha: “Ta từ khi bốn tuổi đã lan lộn ở thành Hùng Cốc, có phải người ở đo hay không, ta nghe mùi là biết”

“Ta cho ngươi biết, ngươi gặp đúng người rồi, binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng của thành Hùng Cốc có danh tiếng tốt nhất, đãi ngộ với khách lạ cũng tốt. Không giống mấu đoàn lính đánh thuê khác, không để khách chết thay thì cũng lừa ngươi vào chỗ chết.

“Xem ra ta vẫn rất may mắn.

“Vào được rừng Lạc Nhật, ngươi cứ theo ta, hôm nay là lễ thu phân, mùa này rừng Lạc Nhật có rất nhiều đồ tốt. Đến lúc đó thoải mái hái vài thứ, chúng ta đều lời”

Tháng tám, tiết thu phân.

Ngày đêm bằng nhau, sau đó ban ngày dần dần ngắn lại, ban đêm kéo dài.

Vào ngày thu phân, âm dương đều một nửa, nên ngày và đêm đều nhau, nóng lạnh cân bằng.

Khí của trời và đất đều dồi dào như nhau.

âm dương va chạm hài hòa,

Lý Bình An ngồi xếp bằng dưới tàng cây, linh vận thế gian cân đối, đạt tới một điểm thăng bằng vô cùng kì diệu.

Mỗi một đóa hoa rơi, mỗi một tiếng chim hót, đều không khỏi nhận thức của hắn.

Gió mang theo hơi thở đặc biệt của hắn, thổi qua tai hắn, thổi vào

không khí, mang theo hương thơm quyến rũ.

Lý Bình An thở một hơi dài, cảm nhận được những rung động xung quanh mình.

“EEi! Ngươi làm sao vậy?” Cát Nhị Đản vươn tay huơ huơ trước mặt Lý Bình An: “Ai, mắt ngươi sao vậy?”

Hắn chợt phát hiện đôi mắt Lý Bình An trắng dã.

“Nhìn không thấy”

“Nhìn không thấy à?”

“Vẫn có thể nhìn một tí. Lý Bình An nói.

Cát Nhị Đản gật đầu như có điều suy nghĩ.

“Đi! Đi thôi!!”

Có người cưỡi ngựa chạy dọc đường, vừa chạy vừa chào.

“Lão Ngưu, dọn nồi

Cát Nhị Đản làm người không tệ, chỉ ăn ít súp của Lý Bình An, nhưng trên đường lại quan tâm chăm sóc hắn cực kỳ.

Sáng sớm ngày thứ hai, đám người chính thức bước vào rừng Lạc Nhật.

Cát Nhị Đản hay khoác lác, bên hông treo một thanh đoản đao, lại thêm tướng mạo hắn không được đẹp mắt, cho nên nhìn cứ như một tên đầu đường xó chợ, như hắn tự nói vậy.

Bốn tuổi đã bươn chải ngoài đường phố thành Hùng Cốc, cho nên hắn biết phần lớn người trong đoàn đánh thuê.

Những khách đi cùng cũng rất quen thuộc với hắn.

Trong miệng Cát Nhị Đản ngậm một cọng cỏ, lớn tiếng nói hắn phải làm thế nào thế nào…

Lý Bình An dắt Lão Ngưu đi bên cạnh, cười nghe.

Cũng không coi là thật, chỉ nghe như nghe chuyện cũ.

Chuyến đi này được đi cùng với một nhóm đông, không sợ lạc

đường.

Còn có người ở bên cạnh kể chuyện xưa, không có chuyện gì vui vẻ hơn. “Huynh đệ, ngươi từ đâu tới?”

Bên cạnh có một thanh niên răng vàng cười toe toét hỏi Lý Bình An.

“Ta? Đại Tùy”

“Đại Tùy? Đại Tùy cách xa ở đây lắm mà? Ngươi tới kiểu gì?”

“Từng bước một đi tới”

“Vậy ngươi rất lợi hại, dọc theo con đường này có rất nhiều sơn tặc trộm cướp nhỉ?”

Lý Bình An nhẹ nhàng cười một tiếng, “Ta cũng khá may mắn, không có gặp phải nhiều.” “Đại Tùy ổn không? Nghe thương nhân nói Đại Tùy là quốc gia phồn hoa nhất Trung Châu.”

Bóng đêm lần nữa hạ xuống rừng Lạc Nhật.

Ánh sáng duy nhất giữa đất trời là đống lửa kia, có người ngồi cạnh đống lửa gảy đàn. Lý Bình An tò mò nhìn thoáng qua, sờ đàn nhị sau lưng mình.

Thật không may, vừa rồi trời mưa, bầu trời u ám.

Dù tạnh rất nhanh nhưng lại không nhìn thấy khoảnh khắc mặt trời lặn tuyệt đẹp cửa rừng Lạc Nhật.

Đây là điềm không lành, chí ít là binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng thấy vậy.

Trước khi đi, bọn họ đã tìm người xem qua.

Theo lý thuyết sẽ không có mưa trong tháng này, nhưng trời bắt đầu mưa ngay khi chúng ta bước vào rừng Lạc Nhật, nơi luôn nhắc nhở mọi người về những điều tồi tệ.

Có người trợn mắt đánh giá người mù lòa này, trong lòng có vài suy nghĩ.

Quy tắc của những người khách này là làm thịt người mới đến, tất nhiên, làm thịt không phải là thực sự làm thịt, mà là để đối phương trả tiền.

Chương 459: Nghĩa trang

1344 chữ

Đội ngũ bước đi chầm chậm, bóng dáng nặng nề, gió cuốn bay đất vàng, khiến bầu trời trở nên ảm đạm và mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ.

Rất hiển nhiên, lại có một trận mưa lớn sắp xảy ra.

Người đi phía trước khom người trước cơn nóng, đứng dưới cơn gió mạnh, từng bước bước về phía trước, mỗi bước mà họ đi, họ để lại dấu chân thật sâu bên dưới.

Thủ lĩnh của binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng, Trương Long nhìn lên bầu trời, vẻ mặt vô cùng ưu

sâu.

Trận mưa này thật con mẹ nó sầu người.

Có điều, cho dù là trời mưa, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Nếu không, cứ thế trở về, mọi chuẩn bị trước đó đều hoàn toàn uổng phí, mất một số tiền lớn không nói, còn phải bồi thêm không ít.

“Phía trước là nghĩa trang, các huynh đệ nhanh lên chút, nếu không sẽ bị ướt mưa!” Trương Long rong to.

Trong rừng Lạc Nhật hiển nhiên sẽ không có nghĩa trang

Cái gọi là nghĩa trang, chính là do những binh đoàn đánh thuê xây lên trong rừng Lạc Nhật, dùng làm chỗ nghỉ chân cho khách đi đường và các binh đoàn đánh thuê khác.

Bên trong có một ít đồ ăn, củi lửa, dược phẩm các loại.

“Phía trước không có đường!”

Có một loại cây đặc biệt trong Rừng Hoàng hôn tên là “Mười ba cây sồi”.

Loại cây này có chu kỳ sinh trưởng ngắn, nhưng sống rất dai, tốc độ sinh sôi nhanh.

Từ mầm non dần dần sinh trưởng thành thân cây và lan tràn ra, chỉ

tốn thời gian hơn một tháng.

Lại bởi vì linh khí nồng đậm, các loại cỏ cây, bụi cây cũng là cực kỳ rậm rạp.

Ngươi đã đến đây một lần vào tháng trước và để ý đến khung cảnh xung quanh cũng như con đường dưới chân mình.

Nhưng khi một tháng sau ngươi quay lại, mọi thứ sẽ hoàn toàn khác.

Cho nên dù là những người dày dạn kinh nghiệm trong rừng Lạc Nhật, họ vẫn thấy như đây là lần

đầu tiên.

Đao xẻ xuyên qua bụi cây và dây leo, tạo thành một con đường.

Có những người trong nhóm lính đánh thuê chuyên xác định phương hướng và đường đi, cũng có những người chuyên mở đường.

Lý Bình An và Lão Ngưu theo sát đội ngũ mà đi.

Nhưng nhìn vào tốc độ này, họ chắc chắn sẽ không thể đến được cái gọi là Nghĩa trang trước khi cơn mưa lớn ập đến.

Trong nháy mắt, tiếng mưa ầm ầm, bầu trời dường như đã mở ra vô số lỗ hổng.

Mưa to chảy thành thác, trút xuống mặt đất.

Mưa càng rơi càng lớn, trước mắt cũng mơ hồ không rõ, một cảm giác lạnh lẽo từ cơn mưa lớn truyền vào cơ thể mọi người.

“Me!!”

Trương Long mắng một câu.

Lý Bình An cảm thấy như họ là một đội quân đơn độc tiến sâu vào núi.

Hai canh giờ trôi qua, mưa vẫn không dừng lại.

Mùa này, thời tiết vốn đã không ấm áp.

Nếu một người bình thường đi dưới mưa lâu như vậy, có lẽ bây giờ đã sớm gục.

May mắn thay, mọi người trong nhóm lính đánh thuê này đều mạnh mẽ, không có gì nghiêm trọng.

Nhưng những con ngựa họ mang theo lại không được may mắn như vậy, trời mưa to đến nỗi không thể ngóc đầu lên được.

Chỉ có thể mặc cho người ở phía trước nắm, kỳ lạ là ở hoàn cảnh như vậy, lại là cưỡi ngựa của người mù, nhưng tựa hồ lại không bị ảnh hưởng gì.

Xương sống rất ít gập ghềnh, thậm chí còn nhỏ hơn ngựa, nhưng chạy rất vững vàng.

Cho dù ở giữa cơn bão tố, trong mắt vẫn lóe ra ánh sáng bình thản.

Tựa như ngay ‘ cả khi người ngồi trên đó cầm một bát nước đầy thì nước cũng sẽ không bị đổ. “Mẹ nó, trận mưa này tới quá kì dị”

Cách đó không xa, Cát Nhị Đản hùng hổ.

Không chỉ hắn mà tất cả những gì mọi người có thể làm bây giờ chỉ là chửi mồm.

Cát Nhị Đản vốn cho rằng Lý Bình An lần đầu bước vào rừng Lạc Nhật, gặp loại chuyện này, tâm tình chắc chắn rất khủng khiếp.

Ai biết đối phương lại ngoài dự liệu, không oán trời trách đất, thỉnh thoảng lấy thứ gì đó từ trong ngực, bỏ vào trong miệng nhồm nhoàm mà nhai.

Một số khách đi cùng tìm đc cơ hội, nói với Lý Bình An rằng bọn họ biết có một con đường, có thể đuổi tới nghĩa trang, không cần dầm mưa ở đây.

Lý Bình An hỏi vậy tại sao không nói cho những người khác.

Người đó nói con đường kia là đường bí mật, không thể tùy tiện nói cho người khác biết.

Lý Bình An nhặt được món hời, cho hắn tiền, hắn dẫn Lý Bình An đi con đường bí mật kia.

“Trời đang mưa to, thân thể này của ngươi, chậc chậc…nếu dính gió cảm lạnh thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng! Ngươi suy nghĩ, trong nghĩa trang có nước nóng và lương khô, không có khắc khổ như ở đây! Ta thấy ngươi đáng thương, bằng không ta sẽ không nói cho ngươi đâu”

Lý Bình An chỉ cười không nói, mặc cho từ đối phương nói cái gì, hắn cứ xem như không nghe thấy hoặc là cười ha hả.

Cát Nhị Đản đá cho người kia một cước, mắng một câu gì đó, quay đầu nói với Lý Bình An: “Đừng

tin bọn họ”

“Ta biết”

Cát Nhị Đản lại liếc mắt nhìn Lý Bình An, kinh ngạc nói “Tâm tình ngươi vẫn rất tốt! Không sợ xảy ra chuyện?”

“Có thể xảy ra chuyện gì?”

“Mưa lớn như vậy, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì”

“Nhưng cũng có khả năng cái gì cũng không xảy ra”

Cát Nhị Đản lau nước mưa trên mặt, thầm nghĩ người này đúng là mẹ nó kỳ quái.

“Cũng có khả năng một giây sau đến nghĩa trang” Lý Bình An nói.

“Nghĩa trang!”

Phía trước bỗng nhiên có người rống to.

Cát Nhị Đản kinh ngạc, mừng rỡ vỗ bả vai Lý Bình An: “Thật đúng là ngươi nói chuẩn, ha ha ha ha! !”

Lý Bình An cũng cười.

“Là nghĩa trang”

Những người phía sau cũng nhìn thấy bóng dáng nghĩa trang lặng lẽ đứng dưới mưa, toàn bộ binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng đều hưng phấn gào thét.

Lý Bình An nghe không hiểu, chẳng qua có thể đoán được hẳn là ý reo hò vui mừng.

Lập tức, toàn bộ đội ngũ tựa như là một mũi tên, bay thẳng đến nghĩa trang.

Dáng vẻ như thể muốn chạy về động phong, đêm xuân một khắc ngàn vàng.

Nghĩa trang có quy mô khá lớn, Lý Bình An ước tính có thể chứa khoảng hai đến ba trăm người.

Điều khiến hắn tò mò hơn là làm thế nào những người này xây dựng được nghĩa trang trong nơi núi sâu rừng rậm, cũng như cách họ xử lý các vấn đề bảo trì hàng ngày thế nào cho thỏa đáng… Chẳng mấy chốc, đống lửa đã được thắp lên.

Mọi người đều cởi bỏ quần áo và quây quần bên đống lửa để sưởi ấm.

Lý Bình An và Cát Nhị Đản ngồi cùng nhau, rất nhanh có người bưng một bát canh sang.

Lý Bình An lấy một cái bánh nướng từ trong ngực, vừa uống canh nóng, vừa cắn bánh nướng.

“Đó là món gì?” Cát Nhị Đản tò mò nhìn chằm chằm bánh nướng trong tay hắn.

“Bánh nướng, một loại đồ ăn của Đại Tùy, muốn ăn không?”

“Muốn!”...

Chương 460: Săn kho báu đúng nghĩa

1882 chữ

Chương 460: Săn kho báu đúng nghĩa “Ngươi xem gì đấy?” Cát Nhị Đản hỏi.

“Sách thuốc”

“Sách thuốc? Ngươi không phải không nhìn thấy sao?”

“Có thể nhìn chút chút.”

Cát Nhị Đản tò mò tiến tới nhìn chốc lát, có điều rất nhanh đã mất

hứng. Hắn từ nhỏ đã vô cùng chán ghét những thứ như đọc sách, viết chữ.

Đương nhiên hắn cũng không có cơ hội tiếp xúc những thứ này.

Bên ngoài mưa to, mọi người chỉ có thể ở trong nghĩa trang đợi mưa tạnh.

Lý Bình An uống một ngụm rượu, ủ ấm thân thể.

Ban đầu bên ngoài nghĩa trang vẫn rất ồn ào.

Thế nhưng là chỉ một lát, trong nghĩa trang đã an tĩnh lại.

Đi đường thời gian dài khiến rất nhiều người kiệt sức.

Tiếng ngáy hòa lẫn với tiếng mưa ngoài trời.

Lý Bình An ngồi xếp bằng trong góc.

“Cách hít thở của ngươi là gì thế?” Có giọng nói truyền đến.

“Một loại võ thuật thôi” Lý Bình An thản nhiên nói.

Trương Long hơi nheo mắt, hắn để ý thách phương pháp hít thở của Lý Bình An khá đặc biệt. Lý Bình An dùng vẫn làphương pháp hít thở của Quy Tức công, gồm sáu chữ quyết (xu, he, hu, xuyt, xuy, hi)

Mới sử dụng thì là xuyt tự quyết, hít vào, sau đó niệm xuyt, đồng thời thở ra.

Thời gian hít vào phải dài hơn thời gian thở ra và hít vào càng nhiều không khí trong lành càng tốt. Từ đó kích hoạt các mạch máu đi khắp cơ thể và thúc đẩy quá trình trao đổi chất của cơ thể. Thở ra từ từ bằng miệng, không thở ra hết hơi trong một hơi, sau hai mươi hơi thở, tất cả các cơ quan, ngực và cơ hoành sẽ được khí thuần khiết bảo vệ.

Cơn mưa lạnh vừa mới trút xuống người, Lý Bình An dùng phương pháp thở này để loại bỏ khí lạnh trong cơ thể.

Mặc dù thân thể hắn giờ đây cũng không đến mức dầm mưa một trận đã bị hủy hết nền móng. Thế thì thật sự là quá mức yếu đuối, thế nhưng là Lý Bình An lại không muốn qua loa.

Hôm nay có thể ngươi không chú ý, thế nhưng qua một tháng, một năm, mười năm, trăm năm, ngàn năm…Tích lũy tháng ngày, nước

chảy đá mòn.

Cuối cùng, con đê ngàn dặm cũng bị hủy bởi tổ kiến

Trương Long tò mò đánh giá Lý Bình An, áo xanh, da dẻ trắng nõn, trông không giống một người quanh năm đi đường, phơi nắng và gió, thay vào đó lại nhìn giống như một thư sinh chỉ có thể nâng

bút làm thơ.

“Tại hạ mạo muội, tên của tiên sinh…”

“Lý Bình An.

“Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.”

“Đại Tùy”

Đại Tùy?

Trương Long trong lòng hoảng hốt, hắn hiển nhiên biết Đại Tùy cách đây xa thế nào.

Đầu năm nay dám một mình đi đường, chắc chắn là người không đơn giản.

Trương Long quan sát đối phương một hồi lâu, không nói thêm gì nữa.

Giang hồ hỏi đường không hỏi tâm, hỏi tâm thì hỏi biết bao đường.

Mãi đến trưa ngày thứ hai, mưa lớn mới tạnh, binh đoàn lính đánh thuê trú mưa rốt cuộc lại xuất phát.

Lần này tới rừng Lạc Nhật, Lý Bình An có hai mục đích chính.

Thứ nhất, hắn cần một số dược liệu để chế thuốc, thứ hai là cần tìm một số dược liệu có thể bán lấy tiền để thu về một ít tiền tiêu vặt cho bản thân và Lão Ngưu.

Mưa lớn qua đi, không khí rừng Lạc Nhật tràn đầy hương vị tươi mát.

Lý Bình An ham lam hít thở không khí ngọt ngào sau cơn mưa không có ánh nắng gay gắt, ngửi mùi núi rừng và tận hưởng làn gió nhẹ.

Dễ chịu

Lý Bình An duỗi cái lưng mệt mỏi, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười ấm áp.

Mấy ngày kế tiếp, binh đoàn đánh thuê Chấn Hưng đã thu được rất nhiều lợi ích trong rừng Lạc Nhật.

Không những tìm được nơi trồng nấm linh chi mà còn thu được nhiều dược liệu quý hiếm…

Trọng yếu nhất chính là không gặp phải nguy hiểm gì.

Khổ trước sướng sau, tâm trạng mọi người cũng không tệ, trên mặt mọi người đều tràn đầy niềm vui sướng.

“Ngươi nhìn thấy chưa? Thứ này tên là nấm cát tường, có tác dụng cường khí tỳ phổi, cường hóa thân thể, cường hóa căn cơ, rất có giá trị, cầm lấy!”

Cát Nhị Đản cầm trong tay một cây nấm to, giới thiệu với Lý Bình An.

Mấy ngày nay hắn ăn nhờ ở đậu chỗ Lý Bình An cũng không ít, nên bất cứ khi nào có cơ hội đều thể hiện bản thân, chứng minh mình cũng không phải kẻ ăn không ngồi rồi.

Lý Bình An nhận nấm cát tường, săm soi rồi cười nói.

“Loại nấm cát tường linh chi tốt ở dưới đáy nấm tốt lành này có cuống ngắn, cùi dày, phía sau mũ màu trắng xám, lỗ ống to. Đây là loại xấu nhất.”

Cát Nhị Đản sửng sốt: “Cái này… Làm sao ngươi biết?”

“Trên sách nói

“A?” Cát Nhị Đản dường như không tin, lại lấy ra một thứ: “Vậy cái này là cái gì?”

“Thiên thanh hoa, thứ này không có tác dụng gì, nhiều lắm là chính là có thể bổ dưỡng thân thể, có điều hiệu quả không lớn. Giá thứ này cũng không đắt, có điều…”

Lý Bình An dừng, lại nói.

“Có điều là, nếu như phối hợp cùng thiên ma hoa, khá tốt cho phụ nữ đến ngày kinh nguyệt…”

Nghe Lý Bình An giải thích xong, Cát Nhị Đản trợn tròn mắt.

“Ai, thần”

“Thần gì đâu, đây đều từ sách mà ra”

Cát Nhị Đản than một tiếng, mắt đảo một vòng.

Người quen biết hắn đều biết, đây là biểu thị trong lòng chắc chắn có ý định gì.

Cát Nhị Đản lại nhờ Lý Bình An phân biệt mấy loại dược liệu, đều được hắn xác định cho từng cái.

Cát Nhị Đản vô cùng vui vẻ, phải biết trong rừng Lạc Nhật, có rất nhiều thứ quý giá mà bọn họ không nhận ra, số lượng bọn họ có thể lấy đi cũng vô cùng hạn chế.

Có đôi khi, hoàn toàn không biệt được thứ nào đáng tiền, thứ nào không đáng tiền.

Đại đa số thời điểm, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, mang vài món dược thảo thường gặp trên chợ mà trở về.

Không cần Lý Bình An biết hết, cho dù chỉ biết một nửa là quá đủ cho họ.

“Ai cha, ngươi tìm được gì thế, đây không phải quả uyển mộng sao?” Một người cố ý rống to.

Mộ người gầy ra vẻ nghi hoặc, “Quả uyển mộng là cái gì?”

“Ai ôi, đây là đồ tốt nha.”

“Đồ tốt ta cũng không dùng được, ta sẽ không bán ở thành Hùng Cốc, nếu có giá trị, ta bán cho ngươi.” Người gầy gò lớn tiếng nói.

Người chung quanh nghe lời này, chỉ là liếc qua, thậm chí cũng không nhìn nhiều.

“Thật sao? Ta có… Ta có một trăm lượng ngân phiếu ở đây”

“Một trăm lượng không đủ”

“Vậy thì ta không có đủ”

“Ta mặc kệ ngươi tự nghĩ cách”

Người kia vỗ đầu một cái, mặt lộ vẻ khó xử, sau đó ánh mắt nhìn về phía Lý Bình An.

Hắn kéo Lý Bình An đến một bên, thấp giọng nói: “Huynh đệ, hai ta hùn vốn, quả uyển mộng kia đáng giá cả gia tài. Nếu bán đi thì ít nhất cũng sẽ có số tiền này…

Người kia duỗi sáu ngón tay.

“Đây là cơ hội ngàn năm có một. Ngươi có bao nhiêu tiền, gộp lại mỗi người chúng ta một nửa”

Lý Bình An trong lòng cười thầm, thủ đoạn này cũng quá ngây thơ, thật sự là xem hắn như đồ đần.

Tuy nhiên, phải nói rằng màn kịch của hai người này thực sự rất tốt.

Tuy rằng trong nháy mắt có thể nhìn ra thủ đoạn, nhưng hắn cũng không có vạch trần.

Hắn chỉ từ chối nói rằng hắn không có bao nhiêu vàng bạc trên người.

“Dùng đồ vật đổi cũng được”

“Đúng thế đúng thế”

“Hoặc là viết phiếu nợ?”

“Phiếu nợ cũng được.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, hiển nhiên là không có ý định từ bỏ con dê béo Lý Bình An. “Cút cút!”

Cát Nhị Đản vác một thanh đoản đao đi tới, thô bạo đẩy hai người kia ra.

“Lừa đồ ngu Là, mấy trò này đem đi chùi đít ta cũng thấy đau mông, người này ở cùng ta

Cát Nhị Đản chỉ cần dăm ba câu đã mắng hai người kia đi mất.

“Không cần để ý đến bọn họ”

Lý Bình An lộ ra nụ cười thân thiện.

Lại qua ba ngày.

Lý Bình An và Cát Nhị Đản hợp tác không tệ.

Cát Nhị Đản nhờ học thức của Lý Bình An mà phân biệt dược thảo.

Lý Bình An thì nhờ Cát Nhị Đản tìm thêm một số người, để ý vài món dược liệu giúp hắn, nếu phát hiện phải nhanh chóng báo với hắn

Trong thời gian này họ đã gặp một con linh thú, may mắn là nó ăn cỏ, không hứng thú với bọn họ,

hai bên bình an vô sự.

Lão Ngưu ghé vào bên cạnh đống lửa, ngủ thiếp đi.

Những đợt gió mát thổi qua, thổi bay khói mây trên núi, quét sạch sương mù trên núi, rừng cây trong thung lũng bỗng trở nên trong lành, mát mẻ.

Lý Bình An uống một ngụm canh nóng, trong chuyến đi này hắn không tìm được bảo vật nào, cũng không có âm mưu lừa gạt tranh đoạt gì, thật là ly kỳ.

Đa phần thời gian là vùi đầu tìm kiếm.

Lý Bình An không nhìn được cười, khép quyển sách trong tay.

Cuốn tiểu thuyết kể chuyện này được viết bởi một người tu hành và nó cũng chứa một số tình tiết về việc tìm kiếm đồ vật trong núi.

Giết người đoạt bảo, trở về từ cõi chết, viết thật sự rất mãn nhãn.

Mặc dù có chút không được thực tế, thế nhưng là nếu như không có sắc, tài, khí phách, tranh đoạt quyền lợi thì câu chuyện vẫn là câu chuyện được sao?

Nếu là viết tình huống thật ra, cũng giống như Lý Bình An lúc này, cầm xẻng.

Việc cần làm chính là cả ngày cúi đầu phân biệt lấy các loại dược thảo, linh chi đủ loại…

Vậy sẽ rất nhàm chán, ai muốn bỏ tiền ra mua.

Vào đêm, trong núi truyền đến kêu la khóc lóc thất thanh

Lý Bình An đột nhiên mở ra pháp nhãn, nhìn về một hướng, lông mày nhíu chặt.

Chương 461: Trách không được có thể sống đến bây giờ

1452 chữ

Lý Bình An mở pháp nhãn, nhìn về một hướng nào đó, vẻ mặt hơi chững lại. Hắn bỗng nhiên đứng lên, tìm thấy Trương Long.

Trương Long đang cùng mấy tên thân tín phân tích kế hoạch tiếp theo.

Nhìn thấy Lý Bình An đi tới, tất cả mọi người đều ngưng bàn bạc.

Trương Long nghi ngờ nói: "Lý tiên sinh, có chuyện gì không?"

Lý Bình An mặc thanh sam, lại nhã nhặn trắng nõn.

Giống như là tiên sinh dạy học, bên mình lại mang theo sách, cho nên Trương Long gọi một tiếng tiên sinh.

Cũng xem như là rất tôn trọng hắn.

Lý Bình An ôm quyền thi lễ, "Trương lão đại, tại hạ phát hiện tựa hồ có thứ gì đó đang đến gần đây. Để đảm bảo an toàn, chúng ta tốt nhất nên tránh xa nơi này."

Cả đám ngây người sửng sốt, ngơ ra một lúc mới hiểu được ý tứ trong câu nói của Lý Bình An. Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Sau đó, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Bình An, với vẻ mặt rõ ràng không hề tin tưởng chút nào.

Dù sao thì cũng là khách vãng lai (qua đường).

Lúc trước hắn cũng không có đến Hùng Cốc thành, nói không chừng có lẽ đây là lần đầu tiên hắn tới rừng Lạc Nhật.

Hiện tại mọi người đang nghỉ ngơi, bỗng nhiên có người chạy tới đến nói mấy câu mơ hồ, ý chỉ kiến nghị mọi người rời khỏi đây.

Trương Long do dự, "Thứ gì đó? Cụ thể là cái gì?"

"Có thể là một con dã thú nào đó"

"Dã thú không có gì để sợ cả" Tên mặt thẹo xen vào nói, "Chúng ta

dọc theo con đường này đã gặp không ít mấy loài sài lang hổ báo, nếu là có nguy hiểm lập tức chạy, vậy bọn ta còn tới rừng Lạc Nhật làm gì."

Có người cười: "Hay là tiên sinh trở về, an tâm đi ngủ đi, mấy việc nặng này cứ giao cho chúng ta"

Mấy người này đều cho rằng Lý Bình An chuyện bé xé ra to.

Chỉ có Trương Long và một ông già tóc trắng bên cạnh là không cười, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Thùng thùng!"

Ông già tóc trắng gõ vào điếu thuốc trong tay, khi cha của Trương Long còn sống, ông già là trụ cột của đội.

Vì vậy, hắn có uy tín rất lớn trong đội, khi thuốc vừa tắt, mấy người xung quanh đều ngừng nói chuyện.

Ông già tóc trắng quét mắt nhìn Lý Bình An từ trên xuống dưới, đứng dậy chắp tay: "Cảm ơn ngài đã nhắc nhở"

"Khách khí rồi, bây giờ tất cả chúng ta đều là người cùng thuyền mà.

"Nhanh! Thông báo cho tất cả mọi người chuẩn bị rời khỏi chỗ này" Trương Long lớn giọng.

Nghe mấy lời ấy, mấy người xung quanh kinh ngạc nhìn Trương Long.

Đây là. Có ý gì? ?

"Nhanh! Bắt đầu di chuyển" Trương Long lại hô một lần nữa.

Long đầu lĩnh đã lên tiếng, không ai dám bất cẩn, khinh thường. Mấy người đang ngủ cũng lần lượt bị đánh thức.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Đang ngon giấc"

"Mẹ kiếp, mệt nguyên cả ngày, mai vẫn phải dậy sớm đi hái thuốc", "Có chuyện gì xảy ra à?"

Đám người nói chuyện nhưng động tác tay lại không hề bị chậm chút nào. Chỉ trong chốc lát, những người còn đang ngủ đã thu dọn đồ đạc và lên ngựa. Con ngựa phát ra tiếng phì phì trong mũi, an tĩnh đứng bên cạnh chủ nhân.

Chỉ cần chờ lệnh, nó sẽ phóng hết tốc lực về một hướng nhất định.

12:46

Đây là phẩm chất cơ bản của một lính đánh thuê, ban đêm không ai thoát y, thậm chí còn phải mang giày vào.

Không được ngủ sâu, chỉ cần gió thổi lay ngọn cỏ cũng phải cảm nhận được.

Ngươi phải học cách thích nghi với nơi này thay vì để nơi này thích nghi với ngươi.

Theo lệnh của Trương Long, cả đội bắt đầu hành quân về phía nam. Vó ngựa kêu lạch cạch, trong bóng tối chỉ có vang vài tiếng ra lệnh.

Đại đa số người đều ngậm chặt miệng, mắt nhìn phía trước.

Trong lòng mọi người đều có nghi hoặc, không hiểu tại sao trong đêm lại phải đột ngột rời đi. Nghi ngờ thì nghi ngờ, nhưng mệnh lệnh được thực hiện không hề lay chuyển

Đây chính là tính chuyên nghiệp, nếu ai cũng ồn ào như họp chợ thì đừng mong rằng sống sót nổi ở đây.

Lý Bình An cũng không nghĩ tới sự việc sẽ thuận lợi như vậy, vốn cho rằng bọn Trương Long sẽ không tin tưởng, ai mà có ngờ, hắn chỉ ra lệnh một câu, thậm chí còn không giải thích gì.

Đối phương chỉ do dự một lát rồi tin tưởng mình không chút do dự.

Lý Bình An chỉ có thể bình phẩm rằng, hắn quả nhiên người thông minh.

Thà tin rằng là có còn hơn là không, ra bên ngoài làm việc cẩn thận, chẳng trách có thể sống đến bây giờ ân

Sau khi bọn họ cặm cụi đi được nửa canh giờ.

“Đùng

—!!!”

âm thanh gì đây? ?

Từ xa vang lên tiếng ầm ầm như sấm rền, sau đó là tiếng cây đổ.

Đinh tai nhức óc, giống thiên quân vạn mã đang gào thét, mà xen lẫn trong đó là tiếng sóng âm mạnh mẽ, khiến người ta cảm thấy choáng đầu, buồn nôn, hoảng hốt.

Tiếng cành cây rơi xuống đất, tiếng đại địa bị nứt toạc ra làm hai nửa đủ để khiến cho người ta rùng

Cả đám người không hẹn mà cùng dừng bước lại, nhìn về phía đằng sau.

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“May là chúng ta chạy nhanh. Có người lòng trong lòng sợ hãi.

“Chậm một bước, xem chừng đã chết không có chỗ chôn”

Mượn ánh trăng yếu ớt, có thể mơ hồ nhìn thấy như là có thứ gì đó đang di chuyển.

Hình như… hình như là một ngọn núi.

Mọi người đều kinh hãi, nhưng khi nhìn kỹ hơn thì phát hiện ra đó không phải là một ngọn núi, bởi vì trên núi dường như có một cái đầu hung dữ.

Trên đầu mọc đầy tóc đen, nhìn tựa như là một ngọn núi.

“Cái kia. là thứ quái gì vậy?”

Có người run rẩy, răng va vào nhau cầm cập.

” Có quỷ mới biết nó là thứ gì”

Giờ khắc này, tất cả những người chứng kiến cảnh tượng này đều không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Nỗi So hãi đó dâng lên từ tận đáy lòng, bắp chân run lên không thể kiểm soát, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

Những người này đều là những kẻ dùng kiếm liếm máu, húc đầu vào bụng người khác.

Nhưng giờ phút này, lại hận không thể chôn đầu của mình xuống đất.

Tâm lý phổ biến của con người là cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy những vật thể to lớn.

Bởi vì bộ não đã tưởng tượng ra sự nghiền nát mà những vật thể to lớn có thể gây ra cho chính bản thân và thường không có khả năng chống lại sự nghiền nát đó.

Dưới sự kiểm soát của nỗi sợ hãi, cơ thể con người sẽ nhanh chóng nhận được những cảnh báo tự nhiên từ não bộ và đồng thời chuẩn bị trốn thoát.

“Ầm ầm —!!!”

âm thanh ù ù không kéo dài lâu, chỉ rồi biến mất, xung quanh lại chìm vào khoảng im lặng. Tựa như không có chuyện gì xảy ra cả, nếu như trên mặt đất không sót lại dấu vết, thật dễ khiến cho người ta nghi hoặc rằng chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác của bản thân.

Không trách được lúc thứ kia tiếp cận, bọn họ không nhận ra được.

Trương Long nuốt nước miếng một cái, lòng vẫn còn sợ hãi đưa mắt qua nhìn lão già tóc trắng.

Sau đó hắn xoay người nhìn lại, nhưng xung quanh quá nhiều người, hắn không nhìn thấy thân ảnh mặc áo thanh sam đầu cả.

“Ai u, thật dọa người” Cát Nhị Đản lau mồ hôi trên trán.

Lý Bình An thì mặt lộ ý cười, tiện tay phủi nhẹ lá rụng rơi trên người của Lão Ngưu…

Chương 462: Từ khi sinh ra ta đã không có quê hương, bình yên là nhà của ta.

Lý Bình An cầm một chiếc lá trong tay, đưa lên mũi ngửi ngửi, trong lòng hơi kinh ngạc. “Ồ~”

Hóa ra là một cây trà.

Lý Bình An lập tức đứng dậy và chuẩn bị hái một ít lá trà.

Dùng một kỹ thuật đặc biệt để hái lá trà, ngón trỏ và ngón cái giữ phần giữa thân non giữa các lá trà, dùng độ đàn hồi của hai ngón tay để hái lá trà.

Và thời gian hái cũng đặc biệt, tốt nhất là từ 12 giờ trưa đến 3 giờ chiều.

Các loại trà khác nhau có bộ phận hái khác nhau, có loại hái búp trên và lá đầu tiên bên cạnh búp, gọi là một tim một lá.

Có người hái nhiều hơn một lá, gọi là một tim hai lá, có người hái một tim ba lá… Đây đều là kiến

thức.

“Cái thứ này rất đáng tiền sao?” Cát Nhị Đản hỏi.

“Cũng không hẳn. Lý Bình An lúc trước có tìm hiểu qua, người dân ở Hùng Cổ thành hình như không có thói quen uống trà.

“Vậy ngươi hái nó làm cái gì, còn chiếm chỗ?”

“Để ta uống”

Cát Nhị Đản lắc đầu, hắn là thật không hiểu rõ tên quái nhân Lý Bình An này.

Thứ đáng tiền thì không cần, cứ nhất định phải lấy mấy thứ không đáng thôi.

Khuyên Lý Bình An vài câu, nhưng hắn chỉ là cười ha hả đáp ứng, nhưng động tác trên tay lại không dừng lại.

Cát Nhị Đản không nói thêm gì nữa, thì thầm một câu, “Tên mọt sách ~ ”

Hắn suy đoán rằng Lý Bình An trước kia đại khái là người đọc sách, có khả năng còn tham gia khoa cử.

Chỉ là sau đó không đắc cử, hoặc là bởi vì xảy ra chuyện gì khác nên hắn buộc phải rời khỏi Đại Tùy. Nếu không thì một kẻ thư sinh, trói gà không chặt như hắn muốn chạy khỏi Đại Tùy làm gì?

Khẳng định là gặp chuyện gì đó, không thể không rời đi.

Đang đưa suy nghĩ đi xa thì Cát Nhị Đản thấy thủ lĩnh đám đánh thuê Trương Long cùng một ông lão đầu bạc trắng đi tới.

Cát Nhị Đản lập tức thả hạt châu trong tay xuống, đứng lên, trên mặt treo một nụ cười.

“Trương lão đại, Thái gia”

“A, thằng nhãi nhà ngươi còn chưa có chết à!” lão tóc trắng Thái gia kia nửa đùa nửa thật nói.

“Làm sao có thể chứ! Kẻ như ta xem ra mạng cũng lớn, nhờ có ơn của Trương lão đại cùng Thái gia

mới có thể sống được đến bây giờ”

“Miệng tên tiểu tử này ngọt thật ”

Trương Long và Thái gia không cùng Cát Nhị Đản nói chuyện một lúc rất nhanh bước đến bên cạnh Lý Bình An.

Cát Nhị Đản liếc qua, cảm thấy lộp bộp trong lòng một tiếng.

Tìm hắn làm gì? Hẳn là cũng là phát hiện ra chuyện Lý Bình An có thể phân biệt được dược thảo

rồi?

“Lần này có thể trốn thoát an toàn, đa tạ tiên sinh đã cảnh báo.

Hai người cùng nhau hành lễ một cái.

“Không sao, mọi người hiện tại là đều trên cùng một thuyền, đi ra ngoài chiếu cố lẫn nhau là hẳn là.”

Lý Bình An đặt trà vừa hái xong bỏ vào trong túi của Lão Ngưu, nói xong câu đó thì cũng không có ý nói tiếp.

Trương Long và Thái gia liếc nhìn nhau.

“Trước mắt thì cần bồi dưỡng tình huynh đề, tiên sinh có thể nể mặt ta, uống một ly được không?” “Rượu? Chắc là thôi, ta còn phải hái trà nữa”

“Việc này ta tìm hai người đến giúp là xong rồi.”

“Việc này mấy người đó làm không tốt.” Lý Bình An không có ý nhượng bộ.

Trương Long và Thái gia không cưỡng cầu nữa, cảm nhận được Lý Bình An không muốn bị người

khác quấy rầy, nói vài câu nữa rồi rời đi.

“Này, bọn chúng tìm ngươi có chuyện gì vậy?”

Cát Nhị Đản tò mò lại gần.

Lý Bình An nhẹ nhàng nói.

Không có việc gì? Cát Nhị Đản nghi ngờ cau mày.

Một lát sau, cái túi trước ngực Lão Ngưu đầy là lá trà.

Tất nhiên là trà này hái xong không thể dùng, mà còn phải phơi, rang,... qua rất nhiều công đoạn

Lão Ngưu vỗ vỗ cái túi treo trước ngực, cười cười, như có cảm giác đang mang thai ấy.

“Ngưu… ưu… u –

Lý Bình An cười sờ lên bụng nhỏ của nó.

“Lão Ngưu nhà ta có thai rồi nha

“Ngưu… ưu… U ~ ”

“Thái gia, thân phận của người kia”

Cách một khoảng, Trương Long quay đầu nhìn thoáng qua Lý Bình An.

Thái gia hai tay chắp sau lưng, ngậm lấy điếu thuốc nồi.

“Trên đời này, trong biển người mênh mông có vô số kẻ thâm tàng bất lộ, đừng hỏi, cũng đừng tìm hiểu. Ta thấy hắn cũng thuộc loại hỉ nộ ái ố vô thường, nếu đã để cho chúng ta gặp gỡ thì hãy phối hợp với hắn thôi.

Lần hợp tác này thì chỉ có lợi chứ không có hại.

“Ta biết rồi” Trương Long gật đầu.

“Trời sáng rồi! Trời sáng rồi!”

Trời tờ mờ sáng, có người hô to.

Sương mù còn chưa tan, đám người kêu gọi lẫn nhau. Đã có kẻ làm xong điểm tâm luôn rồi.

Mọi người tự giác xếp thành hàng, cầm bát đi múc cháo.

Bởi vì một ngày làm rất nhiều việc, nên không chỉ có mỗi cháo, mà còn có cả thịt.

Hai nồi thịt to hầm kế nhau, thịt và canh trong nồi sôi ầm ầm, khí nóng bốc lên hừng hực, mùi thịt tỏa ra tứ phía.

Một người đứng bên cạnh, cầm nước tương và gia vị đổ ào ào vào nồi.

Lý Bình An nhíu chặt mày, hắn thấy đây là một loại vũ nhục đối với thức ăn.

Nhưng mà cũng có thể thông cảm được.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, xông lên ”

Cát Nhị Đản gặp Lý Bình An chỉ ngây ngốc đứng ở đó nhìn, nhịn không được nói một tiếng. “Đợi một tí nữa thì không giành được thịt mất”

Nói xong, Cát Nhị Đản xông tới, cầm bát hòa vào dòng người đi cướp thịt.

“Các ngươi dừng lại! Đừng hòng tranh với ta! !”

Qua một hồi lâu, đám người hài lòng rời đi.

Lý Bình An lúc này mới cầm bát tiến tới.

“Hết rồi. hết. . ”

Người xới cơm định bụng bảo hết thịt rồi nhưng mà ngẩng đầu lên thấy người đến là Lý Bình An thì chợt nhớ đến lời của Trương Long, lấy ra một nồi thịt đầy ụ.

Thịt này rõ ràng rất khác thịt ở trong nồi kia, toàn là thịt nạc, rất hiếm thấy một thớ thịt mỡ.

Lý Bình An hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh phản ứng lại.

“Tiên sinh, ngài cầm đi này”

“Đa tạ.” Lý Bình An gật đầu gửi tới lời cảm tạ.

“Tiên sinh, ngài khách khí rồi”

Lý Bình An cầm tô thịt quay trở về, Cát Nhị Đản đang bưng lấy một

đầy ắp đều là thịt, thịt mỡ lẫn lộn.

Giấy phút nhìn thấy Lý Bình An trở về, không cần nghĩ cũng biết Lý Bình An nhất định là không có lấy được thịt.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, chia cho Lý Bình An một ít thịt.

Cũng không gọi là nịnh nọt, chỉ đơn thuần là chiếu cố người mới thôi.

“Thế nào, kêu ngươi đến sớm âm. hả?”

Cát Nhị Đản bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn bát thịt trong tay Lý Bình An, nhịn không được xổ một câu nói tục.

“Ngươi lấy ở đâu ra đây?”

“Người múc cơm cho”

Lý Bình An cười cười, ngồi xuống chia thịt trong bát thành hai phần, Lão Ngưu một phần, bản thân một phần.

Cát Nhị Đản ước ao ghen tị nói, “Mệnh của tiểu tử nhà ngươi tốt thật” Thịt phủ đầy trong phát, lại thêm dưa muối, thêm tương.

Bỏ vào miếng, lại thêm một ngụm cháo.

Cát Nhị Đản thấy Lý Bình An ăn trông rất ngon miệng, học theo thử một tí. “Ngưu… uu… u

Gió thổi thoang thoảng, Lý Bình An và Lão Ngưu dựa vào nhau.

Từ khi sinh ra ta đã không có quê hương, bình yên là nhà của ta.

“Đi thôi! Đi thôi!”

Lý Bình An dọn dẹp đồ xong, lưng đeo túi, hòa cùng đội ngũ từng bước tiến vào nơi sâu hơn của rừng Lạc Nhật.

Cát Nhị Đản hỏi: “Đây là cái gì?”

“Rau dại”

“Rau dại tại sao phải nhặt, đáng tiền sao?”

“Không đáng tiền lắm”

“Vậy tại sao ngươi lại nhặt?”

“Ăn ngon, mua không được, mang về làm món nhắm cũng không tồi”

Đối với hành động kì lạ của Lý Bình An, Cát Nhị Đản đã tập thành thói quen, trong lòng tự đặt cho hắn biệt danh là tên quái nhân kì lạ.

“Kiếm được tiền rồi thì ngươi muốn đi đâu?” Cát Nhị Đản hỏi.

Lý Bình An cười nói, mình muốn đi ngao du, ngắm nhìn thiên hạ.

“Ngắm cái gì cơ?”

“Phong cảnh, người, sự việc” Lý Bình An lạnh nhạt nói.

Lý Bình An nói rất hững hờ, Cát Nhị Đản cắn trái cây, nghi ngờ chớp chớp mắt.

“Vậy còn ngươi thì sao?”

“Ta?” Cát Nhị Đản do dự một lát, “Kiếm được tiền rồi ta sẽ sống thoải mái, xong rồi cưới vợ, đẻ ra một đống con.”

Cứ như vậy hai kẻ có ước mơ khác nhau, đi cùng nhau, thảo luận về tương lai.

Chương 463: Đêm trước khi rời khỏi rừng Lạc Nhật

1409 chữ

Hôm nay, trời trong xanh?

Lý Bình An bấm ngón tay tính toán ngày, từ lúc bắt đầu tiến vào rừng Lạc Nhật đến bây giờ đã là hơn một tháng rồi.

Một tháng này thu hoạch có thể nói là tương đối khá.

Đồ tích lũy đã đầy một kho, chưa kể đến còn đồ trên người của Lý Bình An và Lão Ngưu nữa.

Không chỉ có như thế, bọn họ còn được nhìn thấy hoàng hôn cực đẹp trong rừng Lạc Nhật.

Mặt trời lặn, treo trên cao là ngôi sao xa xôi, thế gian sụp tối, khung cảnh như tiến vào mùa thu êm đềm.

Đã quên là ai đã từng nói nhưng hoàng hôn chính là điềm báo tao nhã nhất của bình mình.

Trước mặt là hoàng hôn, là kết cục thoải mái nhất trước khi hủy diệt

Bên này bờ, bên kia bờ, nối với nhau thì ra cả cuộc đời.

Cười thán hồng trần, phía đông, ai đang vì ai phổ lấy thơ ca. Phía tây, hoàng hôn vẫn như cũ, mây khói mà

Lý Bình An ngồi tại một khối trên tảng đá, kéo đàn Nhị Hồ.

Một ngày hành quân mệt nhọc, các thành viên trong binh đoàn ai nấy cũng co quắp trên mặt đất, đủ loại tư thế.

Nhìn hoàng hôn, nghe tiểu khúc, miệng hơi cười.

Tựa như người làm nông vất vả cả một năm, cuối cùng đã tới mùa thu hoạch.

Trương Long nhìn một con đường phía trước một lúc, đến lúc nên trở về rồi.

Đây có lẽ là lần du hành thuận lợi nhất trong mấy chục năm gần đây.

Đoàn lính đánh thuê vừa đi vừa hát, tiếng ca vang khắp núi rừng, trên mặt ai ai cũng thấp thoáng nét cười không bao giờ tắt.

Có vẻ như ai cũng tưởng tượng ra việc bán tất cả chiến lợi phẩm và cầm tiền trên tay phe phẩy.

“Thật hiếm thấy, chuyến đi này diễn ra quá là suôn sẻ.” Cát Nhị Đản vừa đi vừa nói, “Ngươi may mắn thật đấy, lần đầu tiên đi mà kiếm được nhiều tiền như thế”

“Đúng vậy” Lý Bình An thuận miệng đáp lời.

Đường trở về như giống như thế, rất thuận lợi, ước chừng đi tầm nửa tháng.

Ước chừng tầm hai ngày nữa là có thể rời khỏi rừng Lạc Nhật.

Doanh trại nhóm lửa, một số người tụ tập ca hát, mấy người khác đứng múa phụ họa, có kẻ múa điệu múa của dân tộc mình, có kẻ múa điệu túy quyền.

Đoàn đánh thuê này tứ xứ hội tụ, nên mỗi người ai ai cũng có đặc

điểm riêng.

Lý Bình An và Lão Ngưu hăng hái lựa chọn một vị trí thậy tốt, có thể nhìn thấy bao quát tất cả mọi người, vừa ăn thịt nướng vừa xem mọi người ca hát nhảy múa.

Nơi này đã cách xa khu vực trung tâm của rừng Lạc Nhật, thuộc khu vùng ngoài nên trên cơ bản là không có nguy hiểm, chuyến đi này lại cực kỳ thuận lợi, nên cả đám không khỏi bắt đầu buông long.

Cát Nhị Đản còn cao hứng đứng lên kể chuyện cười, nhìn giống như hài độc thoại ấy.

Trò đùa hài hước, lại thêm Cát Nhị Đản biểu diễn sinh động như thật, chọc mọi người cười khúc khích.

Uống rượu qua mấy lượt, xung quanh dần dần không náo nhiệt như lúc đầu nữa, kẻ ngủ thì đi ngủ, kẻ đi gác đêm thì phải đi gác đêm.

Lý Bình An và Lão Ngưu pha cho bản thân một chén trà dưỡng sinh.

Cát Nhị Đản lại gần, đòi Lý Bình An cho một chén.

Hắn uống rượu nhiều, bây giờ chóng mặt, bước chân có chút loạng choạng, suýt chút nữa ngã đầu vào trong ngực của Lý Bình An.

“Đây là trà dưỡng sinh, để ta pha cho ngươi một ly trà giải rượu.

“Không, như nhau mà” Cát Nhị Đản lẩm bẩm lẩm bẩm một câu.

Lý Bình An không giải thích thêm, lấy trà ra pha.

Cát Nhị Đản hô hấp mang theo mùi rượu, “Sau khi vào thành, ngươi theo ta đi, đừng tùy tiện đừng tùy tiện bán đồ cho người khác. Người ta thấy ngươi là mới tới, sẽ lừa ngươi đấy. Theo ta đi, bảo đảm ngươi có thể kiếm được một khoản đấy”

“Vậy xin đa tạ ngươi rồi”

Cát Nhị Đản khoát tay, hào sảng nói: “Không cần khách khí

Lý Bình An dùng nước nóng tráng ấm trà để tăng nhiệt độ của bộ trà, để nhiệt độ của lá trà sau khi pha sẽ tương đối ổn định.

Đừng để nhiệt độ giảm quá nhanh sẽ ảnh hưởng đến hương vị của trà.

Sau khi rót vào trà, nhấc ấm lên và đổ lá trà từ mép ấm xuống để tránh đổ trực tiếp vào. Việc cho nước vào không được gián đoạn và phải kiểm soát tốc độ sao cho nồng độ của trà được ổn định.

Đang rót cẩn thận, chợt có tiếng động từ xa.

Làm hại hắn không vững tay, suýt nữa làm đổ trà ra bên ngoài.

Lý Bình An duỗi ra một ngón tay, lấy nguyên khí bọc những giọt nước vung ra bên ngoài.

Nhẹ nhàng giương lên, thu hồi mấy giọt nước đó vào trong chén.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cát Nhị Đản quay đầu nhìn lại, không có chú ý đến động tác nhỏ đấy của Lý Bình An.

Lý Bình An nhíu mày, “Có người đang đánh nhau”

“Đấy là cái gì! ?” Có người rống to.

Một bóng đen khổng lồ bay từ hướng Đông Nam, từ nhỏ đến lớn, vẽ một vòng cung trên không trung, giống như một tia sét.

Đó là. . . sao băng? Không đúng, giống là tảng đá khổng lồ hơn.

Tảng đá này lớn đến mức gần như đáng sợ, đáng sợ hơn nữa là không biết loại lực nào có thể ném tảng đá này ra xa như thế này.

“Tránh mau!” Trương Long nổi giận gầm lên một tiếng.

Tuy nhiên, bây giờ chắc chắn đã quá muộn để trốn thoát, nhiều người không có phản ứng gì mà chỉ ngơ ngác nhìn cái bóng to lớn bao trùm lấy họ.

Trương Long rút ra đạo ra, toàn thân nổi gân xanh, hít một hơi thật sâu.

“Tản ra! !”

Hắn trừng mắt, nghiến răng.

“Chạy mau, chạy mau lên!”

Ai cũng không biết, vì sao nguy hiểm lại đột nhiên tới như vậy.

Trương Long mồ hôi đầy người.

“Hum~”

Sao mà… có thể ngăn cái thứ khổng lồ này được chứ?

Ngay khi cái tảng đá khổng lồ kia gần trong gang tấc, Trương Long dường như mất hết dũng khí.

“Keng —!!”

Thanh âm lưỡi dao bắt đầu được rút ra khỏi vỏ, kết thúc.

Đạo quang lóe lên một cái rồi biến mất, Trường Phong phá không, phi thẳng lên trời.

Trương Long ngây ngốc nhìn viên đá khổng lồ trước mắt hóa thành bột mịn.

Cho đến khi Lý Bình An đặt tay lên vai của hắn, hắn mới phản ứng được.

“Mang người của ngươi đi mau”

“A… ừ… ta biết rồi. . .”

Trương Long nuốt một ngụm nước bọt.

Lý Bình An có chút hiếu kỳ, đang yên đang lành mà sao lại đánh nhau rồi?

Ầm ầm

—!!

Những tảng đá khổng lồ liên tục bay lên không trung và rơi mạnh xuống một nơi của khu rừng. “Đi nhanh lên!”

Trương Long dắt cuống họng rống lên vài tiếng, mọi người mới kịp phản ứng, vội vàng bỏ chạy.

Sau sự việc này, ai nấy cũng bắt đầu bối rối.

“Ai! Bình An, Bình An

Cát Nhị Đản bị chen chúc trong đám đông, không tìm được Lý Bình An.

Khi mà những viên đá khổng lồ bắt đầu rơi xuống, hắn quay đầu chạy cùng với mọi người.

Cho đến khi có người hét lên kinh ngạc, hắn quay đầu nhìn lại và thấy viên đá khổng lồ kia biến thành bột mịn.

Lúc đó, muốn ngạc nhiên cũng không được. Những viên đá khổng lồ cứ không ngừng rơi xuống. Vừa quay người lại, hắn phát hiện Lý Bình An đã mất tích từ lúc nào.

“Bình An!”.

Chương 464: Chợ phiên yêu quái

1652 chữ

Có một tiếng gầm vang vọng khắp bầu trời.

Lại có một tiếng nổ lớn nữa, lần này lớn hơn lần trước.

Gió mạnh gào thét, trong phút chốc cành cây bị gãy, lá vỡ thành bột, cây nhỏ to như đùi bị chặt làm

đôi.

Bụi bay lên tạo thành một làn sóng xám khổng lồ kéo dài vào khu rừng.

Không có sự tạm dừng, nó tiếp tục, giống như một làn sóng xám khổng lồ.

Có người nhìn rõ trên bầu trời, đó là một con vượn khổng lồ.

Đuôi của nó quét ra như một chiếc roi sắt dày đặc, quét ngang và cắt đứt một khu rừng. “Gầm — —! !”

Thân hình to lớn khó khăn di chuyển trong rừng.

Phía sau có một phong ấn sắt đen như mực, ma lực tràn ngập, không ngừng đánh vào nó.

Có người vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, e rằng cả đời chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Trước đây mọi chuyện rất yên bình, cứ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Ai biết phút chót mấy thứ to lớn kia cứ đến liên tiếp.

“Bình An.

Cát Nhị Đản đến bây giờ vẫn chưa quên lời hứa sẽ bảo vệ Lý Bình An.

Đá vụn không ngừng bay trong không trung, vụt qua người Cát Nhị Đản, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn một viên đá tựa như sao băng, xẹt qua, cắt một đường rãnh thật sâu vào khe núi.

“Rầm” một tiếng, nó đập vào đất cách đó không xa.

Nếu như chạy nhanh, thứ nó đập vào không phải là núi, là đất, mà là đầu của Cát Nhị Đản.

Lồng ngực Cát Nhị Đản đập thình thịch, quay đầu nhìn lại, phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

Lý Bình An và Lão Ngưu đứng sau đám người.

Lý Bình An tay nắm một mảnh giấy trắng, tay kia cầm trong tay hiệp khách bút, nâng bút vung lên. Mỗi nét bút đặt xuống, viết thoăn thoắt, trong một nét đã viết xong.

Ánh sáng xanh trên đầu bút càng lúc càng đậm, như thể thứ Lý Bình An đang cầm không phải là một cây bút mà là một thanh kiếm sắc bén.

Sau đó, Lý Bình An ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp lấy, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Trong miệng khẽ đọc: “Dừng! !”

Ra lệnh một tiếng.

“Bùm!!”

Giọng nói ân xá sắc bén vang lên khắp nơi, lúc này dường như xung quanh họ đã hình thành một tầng kết giới, bao bọc tất cả mọi người trong đó.

âm thanh biến mất! !

Tất cả thanh âm đều biến mất không còn, cảm thấy được một cỗ khí tức dị thường.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hết thảy đều yên tĩnh lại, dường như vừa rồi chỉ là một trận ảo giác.

Hả? Tình huống gì đây?

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Giấy trắng trên không trung hóa thành tro tàn, Lý Bình An tiện tay phải đi.

Đá bay, gỗ gãy và những mảnh bùn bị đập ra ngoài khu vực, vỡ thành từng mảnh và biến thành bột ngay khi chạm vào.

" Đừng đứng ngây ngốc nữa, chạy mau đi! !" Trương Long quát.

Lý Bình An tò mò liếc nhìn một cái, "Khá lắm, đánh náo nhiệt thật đấy!"

Cũng không biết là vì lí do gì, xem ra rõ ràng là liều mình.

Mặc dù loại tình huống này rất thú vị, nhưng Lý Bình An cũng không chuẩn bị tham gia.

Mọi người xung quanh đều bỏ chạy thục mạng, nhưng Cát Nhị Đản vẫn còn ngơ ngác nhìn Lý Bình An đang đứng ở cuối.

Hắn vẫn cứ nhìn ngây ngốc ở đấy, chẳng màng quay đầu lại

"Bình. Bình An

Hắn gọi một tiếng.

Lý Bình An tựa hồ cảm giác được cái gì, quay đầu lại, nhìn hắn mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đó là lần cuối cùng Cát Nhị Đản nhìn thấy Lý Bình An.

Cát Nhị Đản là người may mắn, sau sự việc này, hắn không còn là tán khách nữa.

Thay vào đó, hắn dùng số tiền kiếm được mở tiệm kinh doanh nhỏ, việc làm ăn cũng không tồi. Lấy vợ sinh con, cả một đời sống cũng gọi là an ổn.

Chỉ là, hắn thường xuyên khoác lác với người rằng, hắn đã từng nhìn thấy tiên nhân.

Không những vậy, tiên nhân còn pha trà cho hắn, hai người còn lấy đất làm chiếu, lấy trời làm chăn, ngủ chung một chỗ nữa.

Có người tin, có người không tin.

Nhưng rất nhiều người trong nhóm lính đánh thuê đã làm chứng cho hắn, vì vậy họ không thể không tin vào điều đó.

Cát Nhị Đản cũng không quan tâm, ừa uống trà vừa chậm rãi kể lại chi tiết về lần tiếp xúc với tiên

nhân thanh sam kia.

Qua miệng hắn thì câu chuyện rất hay và hấp dẫn.

Cát Nhị Đản sống hơn tám mươi tuổi, cái này đối với người bình thường được gọi là trường thọ. Hắn sống một cuộc đời không bệnh tật, đến khi chuyện kể đến chán chê, về cơ bản thì mọi người đều biết chuyện của hắn, và không còn ai để hắn có thể kể cho nghe.

Hắn ôm cháu trai ngồi dưới gốc liễu già, kể về việc gặp tiên khi còn trẻ.

“Đáng tiếc đi, năm đó ông nội ngươi, là ta có mắt mà không có tròng..” “Một cái, hai cái, ba cái”

Lý Bình An đếm thu hoạch của bản thân lần này tại rừng Lạc Nhật.

“Lần này kiếm lời không ít, cũng có thể luyện chế rất nhiều thuốc.

Lý Bình An vừa cười vừa nói.

Lão Ngưu cũng cao hứng ngoắt ngoắt cái đuôi, sau này thức ăn cũng sẽ được nâng cấp. Giống như mới được phát lương, nhất định phải đi ăn đồ ăn ngon! !

“Lão Ngưu, đi thôi nào –

“Ngưu… uu… u”

Lão Ngưu vui sướng bốn chân phi nước đại.

Nửa tháng sau, đêm trong rừng có thể nghe thấy tiếng chim hót líu lo.

Đêm nay không có trăng cũng không có sao, chỉ có những đám mây lơ lửng trên bầu trời.

Trong màn đêm mờ mịt, trong rừng xuất hiện một ngôi nhà, có đình lầu, đình lầu, nhìn giống như

một trang viên nhỏ.

Vì tò mò, Lý Bình An lập tức nhảy xuống từ trên cây và đi theo tiếng động.

Đi vào trạch viện, tựa như đi vào một thế giới khác.

Cách đó không xa, đèn đuốc sáng rực, cây cối rậm rạp, mơ hồ có thể thấy được từng căn phòng và còn có rất nhiều bóng người.

Lý Bình An và Lão Ngưu dọc theo con đường nhỏ dưới chân, đi thẳng một đường.

Lúc đầu đi có gặp một số người, trong tay họ ai nấy cũng cầm đèn lồng.

Chính xác mà nói thì bọn họ không phải là người.

Có một tên thân người nhưng mặt ngựa, cũng có một con yêu quái mặt trâu đang đi ngang qua. Nhìn Lão Ngưu chảy nước miếng

Thậm chí còn nhìn thấy một tên lưỡi dài lê lếch, không thể ngậm mà chỉ có thể kéo nó đi.

Lý Bình An bỗng nhiên bừng tỉnh, đây chẳng phải hội củ cải sao?

Không đúng! Là lễ hội yêu quái!

Lý Bình An đi dạo thêm một tí nữa, phát hiện ra đây hình như là một cái chợ phiên.

Giống như chợ phiên của con người, ở đây bán buôn, trao đổi mấy đồ như thượng cấp linh được linh thảo, linh đan, còn có một số pháp khí binh khí, còn có nồi bát bầu bồn, y phục vải vóc, thậm chí còn có bán cá, bán gà rừng, thực phẩm chín.

Cái này khiến cho Lý Bình An nảy sinh hứng thú.

Mấy thứ này có vẻ thú vị đấy!

Xem ra yêu quái cũng cần củi gạo dầu muối tương dấm trà a ~

Lý Bình An dắt Lão Ngưu đi dạo trong chợ, không quan tâm đến ánh mắt quái dị của những con quái vật khác đang nhìn mình, mà chỉ đi

dạo trong chợ xem có thứ gì mình muốn không.

Lý Bình An đi đến trước một quầy hàng nhỏ.

Chủ quán là một con gấu đen, kinh ngạc nhìn từ trên xuống đánh giá Lý Bình An.

Lý Bình An gõ gõ vào lọ, hình như là mật ong.

“Mật ong”

Quả nhiên.

“Bán thế nào?”

Con gấu đen im lặng không nói.

Lý Bình An ngẩng đầu, miệng mỉm cười.

Lúc này, bên cạnh đã bị các loại yêu quái bao vây, không ngừng xì xào bàn tán.

Hắn lại giống như hoàn toàn không có chú ý đến điều đấy.

“Xùy! Tên nhân loại kia, nơi này không chào đón ngươi”

“A? Tại sao chứ?”

“Còn phải hỏi nữa sao? Ngươi không thấy ở đây đều là yêu quái à?” Gấu đen nói.

“Ta thấy, nhưng đây là chợ phiên, ngươi bán ta mua, ngươi tình ta nguyện, còn muốn quản ta là có thân phận như thế nào sao?” Chưa hết, Lý Bình An lại bổ sung, “Ta sẽ trả tiền mà”

Gấu đen trầm mặc một lát, “Chuyện này ta không thể quyết định được.

“Vậy ai có thể nào?”

Có thể nhận thấy Lý Bình An rất có hứng thú với mật ong.

“Ta khuyên ngươi nên cẩn thận, chủ nhân của chúng ta không lâu về trước bị con người đả thương

ở rừng Nhật Lâm, tính khí ngài ấy hiện tại rất nóng nảy”

Chương 465: Không chào đón nhân loại

1356 chữ

“A?” Lý Bình An hơi nhướng mày, “Nóng nảy đến mức nào cơ?” ” Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Gấu đen trầm mặc một lát. “Vậy không biết ngươi giới thiệu ta cho hắn được không?” “Tiểu tử ngươi muốn chết sao?”

“Không muốn chết, ta đến để bàn chuyện làm ăn”

“Làm ăn mà làm đến tận đây à!”

“Vẫn mong rằng Hùng Huynh giúp đỡ ta.” Lý Bình An ôm quyền hành lễ, Lão Ngưu cũng ủi ủi móng.

“Ta nói rồi mật ong của ta không bán cho nhân loại”

Lý Bình An không dây dưa, “Hiểu rồi”

Lão Ngưu duỗi ra móng, hướng gấu kêu một tiếng.

Hắc Hùng nghi ngờ chớp mắt.

“Ngưu… ưu..” Lão Ngưu chỉ chỉ vào lọ mật ong.

“Chậc.

“Lão Ngưu nhà ta nói rằng nó muốn ba lọ mật ong” Lý Bình An giải thích nói, “Lão Ngưu nhà ta là yêu quái thuần chủng, cái này thì phù hợp rồi đúng không”

Gấu đen:. . .

“Ngươi đến đây gây chuyện đúng không?”

Lý Bình An chợt nhớ tới, Nhuận Thổ còn còn ở Thục Sơn.

Gấu đen do dự, “Hai lọ mật ong, ba mươi linh thạch.”

“Đắt thật đấy” Lý Bình An thì thầm một câu.

“Chê đắt thì đừng mua!”

“Ta không có nhiều linh thạch như thế, dùng vật đổi vật được không?”

“Không được!” Gấu đen đáp lời không chút do dự.

Một giây sau, Lý Bình An lấy từ trong túi ra một bọc linh thảo.

Gấu đen nhìn theo nhất cử nhất động, khẽ kêu một tiếng.

“Thạch nam thảo! Ngươi đi qua rừng Lạc Nhật à?”

Ngay khi thạch nam thảo xuất hiện, Li Ping’an có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng ở khắp xung quanh đang tập trung vào mình.

“Ừm.” Lý Bình An gật đầu, “Thạch nam thảo, đổi. Đổi bốn lọ mật ong có được không?”

“Bốn lọ! ?” Khóe miệng gấu đen có chút run rẩy.

Không chỉ nó, tất cả yêu quái xung quanh không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đừng nói bốn cái, thạch nam thảo này có thể mua cả sạp hàng của nó luôn ấy chứ. (000)...

Gấu đen nuốt nước miếng một cái.

Nó rất kiên trì nguyên tắc của mình, từ trong miệng thốt ra ba chữ “ta cự tuyệt”. Thế nhưng lời ra đến miệng thì biến thành: “Được! !”

Lý Bình An đưa thạch nam thảo cho đối phương, dường như không để ý đến việc thứ này quý giá đến nhường nào.

Lý Bình An chọn mấy lọ mật ong, “Lọ này… lọ này… cả lọ này nữa”

Mật ong này tuyệt thật đấy ~

Mật ong có tính chất dịu nhẹ và chứa nhiều chất dinh dưỡng như glucose, fructose, axit amin, khoáng chất, vitamin và enzyme hoạt động.

Hương thơm nhẹ nhàng và thanh lịch, vị ngọt.

Nó có thể kết hợp với nhiều loại thực phẩm, và tốt nhất là dùng nó như một loại gia vị trong các món nuong.

Khi uống trà, cũng có thể cho một ít mật ong vào.

Lý Bình An nhúng ngón tay vào, đặt ở trong miệng nếm thử.

“Mật ong này ở đâu ra thế? Giới thiệu cho ta chỗ nào có được không?”

Hắc Hùng đang ôm thạch nam thảo, hai mắt nó sáng rực lên.

“Hum?”

Nghe thấy câu hỏi của Lý Bình An, nó ngẩng đầu chớp mắt.

Lý Bình An lại lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Gấu đen mới phản ứng lại, “Trong rừng Lạc Nhật có một loại cây đặc thù.

Khi trồng được hơn hai trăm năm, thời tiết sẽ nắng ấm vào các mùa xuân hạ thu, nhiệt độ chênh lệch ngày đêm lớn, độ ẩm thích hợp.

Cây linh sam sẽ từ trên cành cây bài tiết ra một loại mang theo hương thơm mùi cam lộ, ong mật thu thập sau ủ thành mật ong xưng “Cam lộ mật”, cái này chính là cam lộ mật”

“À ra vậy, hèn chi…

Lý Bình An nhận ra.

Lão Ngưu trên tay ôm hai cái bình, Lý Bình An cũng xách ôm hai cái.

Hắn bỗng nhiên hơi hối hận, biết sớm chút thì vòi thêm vài lọ rồi.

Hum.

Gấu đen thấy Lý Bình An trầm mặc không nói gì, vội vàng che thạch nam thảo vào lòng, sợ Lý Bình An đổi ý.

Nhưng chỉ thấy Lý Bình An nhìn chằm chặp mấy lọ mật ong trên quầy.

“Ngươi. mấy lọ này cho ngươi hết!!

Lý Bình An vui mừng, chắp tay, “Vậy thì đa tạ.”

Lý Bình An và Lão Ngưu cất mấy lọ mật ong vào túi và chuẩn bị rời đi.

Gấu đen nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói với Lý Bình An: “Nhân

loại kia, nghe lời khuyên này của ta đi, ngươi vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, mấy con yêu quái này đều không phải loại lương thiện gì đâu.

Nếu như là khi nãy thì Lý Bình An còn có thể an toàn rời đi, hiện tại đã bại lộ trên người mang trân bảo, chỉ sợ hắn muốn cũng không có cơ hội mà đi.

Giống như một con cừu non đi giữa bầy sói.

“Đa tạ nhắc nhở”

Lý Bình An nói một câu cảm tạ, dẫn Lão Ngưu và mấy lọ mật ong rời đi.

Mặc dù trời đã tối nhưng thời tiết rất nóng và không có gió.

Lý Bình An đi được một đoạn, cảm thấy nóng không chịu nổi nên đổi mật ong lấy một ít trái cây dai.

Mặc dù không biết tên thế nhưng là quả đấy chua chua ngọt ngọt, cũng ngon miệng.

Ăn năm sáu trái, hắn cảm thấy muốn uống một cốc nước đá giữa cái nóng như thiêu như đốt này. Những ánh mắt ngạc nhiên xung quanh anh không ngừng nghỉ, và cũng có một số ánh mắt rõ ràng chứa đựng ác ý trần trụi.

Lý Bình An chỉ giả vờ coi như không nhìn thấy.

Điều quan trọng nhất là phải có trải nghiệm này và nhìn thấy đủ loại tiên, ma dựng quán trên đường phố giống như con người.

Không phải ai cũng có thể trải nghiệm việc này, và Li Pingan dự định sẽ viết trải nghiệm này vào quyển du kí của mình.

Vừa đi vừa nghỉ ngơi ngắm nhìn, Lý Bình An được thấy rất nhiều thứ.

Có những con nhện bán quần áo nhung, có những con chim én có thể thay mặt chúng đưa tin, có những nơi chuyên chữa trị cho những con ngựa..

Lý Bình An và Lão Ngưu dừng trước một quán cơm.

“Còn có quán cơm?”

Đây nhất định là muốn nếm thử.

Lý Bình An đi vào quán cơm, lập tức thu hút tất cả ánh mắt.

Tìm một nơi không quá nổi bật ngồi xuống, đang muốn hô tiểu nhị.

Đã nhìn thấy một thứ to cao, đứng không quá đầu gấu của hắn chắn trước mặt.

Lý Bình An sửng sốt, chuột? To thật đấy!

Chuột trông thấy Lý Bình An cũng sửng sốt.

“Đầu bếp của các ngươi cũng là chuột sao?”

“Làm sao? Xem thường à”

“Hiểu lầm rồi, tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi, có món gì ngon thì mang hết ra cho ta đi”

Chuột quay người đi.

Bàn ghế ở đây thiết kế khá nhỏ, mông Lão Ngưu xê dịch tới lui vẫn thấy không thoải mái, dứt khoát đặt mông ngồi trên mặt đất.

Lý Bình An cười, nhìn qua khung cảnh bên ngoài.

Trải nghiệm này có chút kỳ diệu, sau này trở về mình có nên viết một bài thơ cùng loại với đào hoa nguyên ký thi từ không?

Qua một lúc, có vài con chuột nhỏ lần lượt bưng bát đĩa đi tới.

Lý Bình An lần lượt nhìn những món ăn nhỏ nhắn và tinh tế, thoạt nhìn chúng có vẻ rất ngon. Cùng lúc đó, sương mù tràn vào…

Chương 466: Xưng huynh gọi đệ

Từ bên ngoài cửa, có sương mù thổi vào, trong giây lát đã vây quanh Lý Bình An và Lão Ngưu Sương mù che đậy tầm mắt của bọn nó, khiến cho quỷ quái xung quanh không thấy không rõ thân ảnh của hai người.

Ở bên trong quán cơm, đông đảo thực khách vẻ mặt nghiêm túc nhìn xem cảnh này, bọn quỷ sương mù này xuống tay rất nhanh… . Nhưng…

Không đợi suy nghĩ nhiều, “Ầm! !”

Trong đại sảnh truyền đến một tiếng vang thật lớn, lão bản kinh ngạc nhìn lại.

Một đám lửa khói ngũ sắc bay ra, toát ra một mùi hôi thối khó ngửi, sương mù dày đặc bị một đợt gió thổi tan.

Ngay sau đó mùi hôi thối kia, cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ khiến cho người khác cảm nhận một đợt gió tươi mát đập vào mặt, nhẹ nhàng chậm dãi, có

cảm giác rất thoải mái.

Lão bản bừng tỉnh, dụi dụi con mắt, tập trung nhìn vào.

Quỷ sương mù đã bay đi bốn phía, người áo xanh kia và Lão Ngưu vẫn bình yên vô sự.

Lý Bình An cầm lấy đũa, thong thả ngồi ăn.

Lúc này, từ ngoài cửa một gã bạch diện thư sinh đi vào, ánh mắt nhìn thẳng Lý Bình An.

Mùi nước hoa rất đậm, vì che giấu mùi hôi thối trên người.

Chiếc mũi nhạy bén của Lý Bình An lập tức đã biết được thân phận của đối phương, khẽ nhíu mày.

Không có ý tứ kỳ thị, chỉ là cái mùi kia khiến cho bản thân hắn không thoải mái.

Bạch diện thư sinh đi tới, cung kính thi lễ một cái.

“Vị tiên sinh này, chủ nhân nhà chúng ta mời ngài”

Lý Bình An chắp tay đáp lễ, “Có thể chờ ta một lát được không

“Tiên sinh, xin cứ tự nhiên”

Lý Bình An đi đến trước mặt lão bản tiệm cơm.

Lão bản là chuột bự đen như mực, tiểu nhị đầu bếp cũng đều là chuột.

Khác biệt duy nhất chính là lớn nhỏ.

Nói thật, lúc mới đầu trong lòng Lý Bình An có chút không thoải mái, nhưng không cưỡng nổi, đồ ăn này quả thực rất ngon.

“Đa tạ đã chiêu đãi, các hạ và đồng liêu trù nghệ phi phàm, Lý Mỗ đã lĩnh giáo”

”” Chuột lão bản sững sờ trong chốc lát, sau đó mới cúi người đáp lễ, “Quá khen, quá khen.

Khách nhân mà chủ nhân của mình mời, đương nhiên nó không dám khinh thường.

Lý Bình An đang muốn móc túi trả tiền cơm

Bạch diện thư sinh đã đi trước một bước, lấy ra gấp mấy lần tiền cơm để trên mặt bàn.

Lý Bình An nói một tiếng cảm ơn, cùng với Lão Ngưu và bạch diện thư sinh đi ra ngoài.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của người ta, tôn trọng cũng là điều đương nhiên.

Đi cách đối phương một đoạn, đường trên sơn đạo gập ghềnh khó đi, ở dưới chân lại có đá xanh dựng đứng.

Cuối đường núi là một Vũ Quán.

Vũ Quán tuy rất lớn, nhưng lại không tinh xảo.

Một con viên hầu to lớn đứng canh trước sơn môn.

Lý Bình An cúi đầu từ xa, “Du khách Lý Bình An bái kiến sơn quân.

Họ Lý? Không phải là họ Yến sao?

Viên hầu liếc qua Phù Tang Đạo trong tay Lý Bình An, cũng không nghĩ nhiều, chờ một lúc sau lại

hỏi.

Lập tức cũng phủi một tay, “Tại hạ Viên Tam, tiên sinh mời!”

Viên hầu này cơ thể khiến cho Lão Ngưu ở trước mặt nó, rất nhỏ bé.

Chẳng qua trước đó ở trong lạc nhật rừng rậm, nhìn thấy nó hình thể của nó so với bây giờ nhỏ hơn nhiều, có vẻ như là pháp tướng chi

pháp.

“Vừa rồi có tiểu yêu xúc phạm tiên sinh, đa tạ tiên sinh nương tay, mong rằng tiên sinh chớ nên trách tội.

Lý Bình An nói không sao, không sao.

Bên trong ốc xá đã chuẩn bị kỹ càng rượu và đồ nhắm, hai người khách khí một hồi, sau đó cùng ngồi ăn uống trò chuyện

“Tại hạ cũng lâu chưa nhìn thấy Nam quốc công, cũng không biết thân thể như thế nào rồi?”

Trên bàn rượu, Viên Tam đột nhiên nói ra.

Lý Bình An hơi sững sờ.

Nam Quốc công? Nam Quốc công cái gì?

Thấy Lý Bình An mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Yến quốc công trên mặt cũng khó hiểu, trong lòng oán thầm, “Không phải là mình vừa rồi nói nhầm chỗ nào rồi? Chẳng lẽ Nam Quốc công đã chết?”

“Là Quảng Lăng Quốc công phủ nam à?” Lý Bình An hỏi thăm dò

“Đúng vậy” Viên Tam nói, ” chẳng lẽ không phải là tử đệ của Quảng Lăng Quốc công phủ nam sao?” “Đương nhiên không phải

“Vậy tại sao lại bội có Phù Tang đạo Nam Quốc công phủ.

Lý Bình An nâng lên trong tay mình Phù Tang đao, nhịn không được cười.

Hóa ra là quậy phá 1 hồi, người ta lại muốn mời hắn ăn cơm,ăn nói khách khí.

Hóa ra là coi hắn là tử đệ của Nam Quốc công phủ Đại Tùy.

“Chuyện này. Chuyện này. . . Nói ra rất dài”

Lý Bình An lộ ra vẻ khó xử, chuyện này nên nói từ chỗ nào mới tốt?

Khóe miệng của hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, dường như là chìm vào bên trong đoạn hồi ức

Lúc đó, Lý Bình An đi với A Lệ Á, và mấy người Vương Nghị xuôi Nam, trên đường gặp nữ nhi Yến Tuân của Nam Quốc công đã chết từ lâu.

Hồn phách của nó vẫn còn, trong lúc bị vây khốn ở một phương địa giới.

Đám người Lý Bình An tiến vào trong đó, sau này Yến Tuân tâm kết giải khai.

Nhận lời nhờ vả của nó, Lý Bình An mang theo Phù Tang đao, đi Nam Quốc công trả lại cây đao này.

Cũng bởi vậy hắn mới kết bạn với Yến Thập Tam, nhóm người Cố Tây Châu… .

Từ trong hồi ức kể ra, giải thích rõ ràng cho đối phương.

Viên Tam giật mình, hóa ra mình nhận lầm người.

Chẳng qua đối phương đã có thể được Phù Tang đạo tán thành, thân phận chắc hẳn cũng không

kém.

Còn nữa, cho dù là hiểu lầm, hiện tại cũng không thể đuổi người ta đi.

Thế là một vượn, một trâu, một người lại tiếp tục uống rượu. Nâng ly cạn chén, vừa uống vừa trò chuyện.

Ngoài ý muốn đó là, bọn họ trò chuyện lại như vừa gặp đã thân. Viên Tam là một viên hầu tính tình sảng khoái.

Lý Bình An và Lão Ngưu cũng không phải hạng người khó gần.

Không đến nửa canh giờ, ba người cũng đã ôm bả vai xưng huynh gọi đệ.

“Nac~”

“Huynh đệ, muốn ăn cái gì nói với ta, bên trong núi này, cái gì cũng có, linh chi năm trăm năm có cần hay không, ta cho ngươi một bao tải… ”

“Đúng, còn có cỏ Hàn Nguyệt, băng hoa ngưng châu, chỗ này của ca ca tất cả đều có!”

Viên Tam vung tay lên, đập vào trên người Lý Bình An,

Nếu như đổi lại là người bình thường bị hắn vỗ như vậy, không chừng đã biến thành thịt nát. Đối với đề nghị của Viên Tam, Lý Bình An đều lắc đầu.

“Huynh đệ, vậy ngươi muốn cái gì?”

“Bèo nước gặp nhau, sao có thể vừa đến đã lấy đồ.” Lý Bình An cười nói.

“Ha ha ha, hảo huynh đệ”

Đang trong lúc trò chuyện vui vẻ, ở bên ngoài bỗng nhiên truyền đến động tĩnh ồn ào. “Phanh phanh phanh!!!

“Viên sơn chủ, tại hạ đến bái cửa sơn môn.”

Bên ngoài có tiếng người vang lên.

Hồ ly mặt trắng vội vã chạy vào, “Chủ nhân, không tốt! Không tốt! Tên kia lại tìm tới cửa”

Chương 467: Đều là huynh đệ

1597 chữ

“Hỗn đản! !”

Viên Tam đập bàn một cái, cái bàn trong nháy mắt đã nát tan tành.

“Tức chết ta rồi!”

Lão Ngưu đang muốn lấy cái đùi gà trong đĩa, bỗng nhiên đồ ăn trên bàn đều bị ném xuống đất, không khỏi sửng sốt.

“bình tĩnh, bình tĩnh” Lý Bình An an ủi.

Viên Tam tức giận nói: “Huynh đệ, ngươi không biết gia hỏa này đáng ghét cỡ nào, hôm nay ta phải thu thập hắn mới được.”

“Chuyện gì mà tức giận như vậy?”

Thế là Viên Tam, kể hết sự tình ra.

Nghe xong, Lý Bình An nhẹ gật đầu, có chút tức giận nói ra: “Tiểu tử

này, lấn khỉ quá đáng” “Hảo huynh đệ! !”

Gió nổi lên.

Có một người trẻ tuổi cõng hộp kiếm nặng nề trên lưng, đứng ở bên ngoài, bộ dạng nghiêm túc. “Rống!!”

Có âm thanh từ trong sơn môn vang lên, giống như tiếng sấm trong đám mây.

Ngay sau đó một đạo Hắc Ảnh to lớn từ bên trong hiện lên, giống như là một đạo mây đen, che kín mặt trời.

Viên Tam rơi ầm ầm trên mặt đất, mặt đất vỡ ra tạo thành một hố lớn.

“Oanh!” Mặt đất rung chuyển dữ dội.

tiểu tử, ngươi còn dám tới, muốn chết!”

Người trẻ tuổi chắp tay, ngữ khí không có lỗ mãng, “Nếu như ta có thể đánh bại ngươi, không biết ngươi có thể đáp ứng yêu cầu của ta

“vậy phải xem ngươi còn sống không đã rồi tính tiếp!”

Bên ngoài Vũ Quán tác động đến tứ phía, mặt đất nứt ra mảng lớn, cuồng phong gào rít giận dữ, hô hô rung động! !

Bốn phía núi dao động, như sóng to gió lớn.

Dã thú trong rừng sợ hãi chạy tứ phía.

Từng đạo Kiếm Quang hiện lên, cùng với âm thanh gào thét của Viên Tam.

Lý Bình An và Lão Ngưu từ bên trong chậm rãi đi ra xem, “Tiểu tử này có khi cũng không phải tốt lành gì, vô duyên vô cớ tới nhà người ta làm to chuyện”

Lão Ngưu phụ họa gật đầu.

“Không có chút giáo dục nào, còn quấy rầy người ta uống rượu.” “Ngưu… uu…~

“Xem ra hẳn là có sư môn, cũng không biết là ai dạy ra kẻ như vậy. “Ngưu… ưu… ~” Lão Ngưu khoanh hai tay trước ngực, khẽ gật đầu. Lúc này, Viên Tam dung một quyền đánh tới

Nam thiếu niên mượn lực nhảy lên thật cao, giơ kiếm ở trước ngực.

Lý Bình An thần sắc có chút ngưng lại, “Hắc, Lão Ngưu, ngươi nhìn người kia giống. có phải giống… Vương Nghị không?”

Lão Ngưu nháy nháy mắt, lắc đầu.

Không phải giống như, rõ ràng chính là Vương Nghị.

Vương Nghị, một trong 4 người tổ An Bắc tứ trấn .

Năm đó ba người đồng hành đều trúng tuyển Hoài Lộc Thư Viện, duy chỉ có hắn là không được. Về sau không hiểu sao lại được một vị tu sĩ bên trong Ngọc Môn quan thu làm quan môn đệ tử, Ở trong ấn tượng, Vương Nghị vẫn là một đứa bé, bây giờ ngọc thụ lâm phong, dáng người thẳng tắp thanh xuân, cho dù là mặt mày, hay là tướng mạo đều có mấy phần giống Vương Nghị.

Tuy nói khi rời đi,hắn vẫn là thiếu niên, nhưng nhiều năm như vậy,thư tín gửi qua lại, cũng chưa từng mất liên lạc

“Ách. Tiên sinh. . . Tiên sinh!!

Lúc này, Vương Nghị tựa hồ là cũng phát hiện Lý Bình An, đầu tiên là không thể tin xác nhận một lần, sau đó mới thăm dò tính kêu ra tiếng.

Lý Bình An mỉm cười, “từ biệt ở Ngũ Lăng Cốc, nhiều năm không gặp, từ khi chia tay đến giờ vẫn ổn

chứ.”

Vương Nghị xác nhận được thân phận của hắn, kích động lên tiếng, “Tiên sinh!! “Rống!!

Viên Tam nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên đấm ra một quyền.

Một kích này uy thế ngập trời, giống như một tòa núi lớn sụp đổ, thanh thế doạ người.

Thiên uy bao phủ, khiến cho toàn bộ khu vực sau lưng đều ép tới sup đổ.

Vương Nghị không kịp né tránh, bỗng nhiên bay vọt lên.

Nhân kiếm hợp nhất, trường hồng quán nhật mãnh liệt đâm xuống.

Lý Bình An thân hình lóe lên, như một đạo tàn ảnh hiện lên.

Sau một khắc, hắn xuất hiện ở trung tâm giữa hai bên Vương Nghị và Viên Tam.

Vương Nghị và Viên Tam sắc mặt đều biến đổi, thế nhưng là chiêu thức vừa tung ra, sao có thể thu về được.

Lý Bình An vung ra song chưởng, áo xanh bị gió thổi bay phất phới.

Đất đá ở giữa, đều bị gió cuốn thổi tung bốn phía, ở khắp mọi nơi, nháy mắt tràn ngập một nửa sơn

Trung tâm chiến trường, mặt đất chỗ ba người đang đứng bị vỡ vụn.

Lý Bình An đứng ở giữa hai người, trầm mặc một lát.

Hắn thực sự chưa nghĩ ra nên nói cái gì, thế là phun ra mấy chữ.

“Đều là người một nhà”

Một người một vượn: mắt chữ A,mồm chữ O.

Hai bang phái nổi lên xung đột, đôi bên tập kết nhân mã định làm to chuyện.

Lúc này bỗng nhiên xuất hiện một vị đại ca trong giang hồ, vỗ vai lão đại hai bên, nói. “Nể mặt ta, chúng ta nở nụ cười quên hết thù oán

~”

Rượu rót ra dạt dào, trên bàn rượu lại thêm một người.

Vương Nghị chắp tay đầu tiên, tạ lỗi nói: “Lúc trước là vãn bối lỗ mãng”

Viên Tam khoát tay áo, chỉ nói không có gì.

qua một trận kia, nó đã tỉnh rượu kha khá, không khỏi liếc qua người áo xanh bên cạnh.

Vương Nghị mặc dù thực lực không tệ, nhưng còn quá trẻ, nội tình không đủ.

Cho dù có Bảo khí mang theo, nếu thật là đấu tiếp, Vương Nghị tuyệt đối không là đối thủ của mình.

Khiến Viên Tam càng thêm để ý là Lý Bình An, trong nháy mắt đó biểu hiện ra thực lực, có thể nói là kinh diễm.

Viên Tam nhấp một miếng rượu, người này thực lực không kém gì mình.

“Nói đến đây, Vương Nghị cũng coi là học đồ của Lý Mỗ, tại hạ thay hắn xin lỗi sơn quân. Lý Bình An chắp tay nói.

“Ai, không đánh nhau thì không quen biết.” Viên Tam vung tay lên, việc này coi như xong, “Uống rượu, uống rượu!”

Vương Nghị và Lý Bình An nhiều năm không gặp, trò chuyện với nhau đương nhiên sẽ nhiều hơn.

Viên Tam nói xen giữa hai người, có vẻ hơi xấu hổ.

Lão Ngưu giơ ly rượu lên, Uống một chén! !

Viên Tam vui, “Uống!”

Viên Tam dường như là có thể nghe hiểu Lão Ngưu nói gì, một trâu, một vượn trò chuyện vô cùng

Vương Nghị nói với Lý Trường An, những năm này trải qua những gì, Lý Bình An thì nói cho Vương Nghị mình gặp phải Bàn Tuấn, nói chuyện Bàn Tuấn ở triều lang làm đạo sĩ nói cho hắn biết. Còn có A Lệ Á ở thư viện tiếp tục bồi dưỡng, Triệu Linh Nhi tiến vào Quốc Tử Giám…

Vương Nghị thổn thức một hồi, cảm khái thời gian trôi qua nhanh chóng.

“Đúng rồi, vì sao ngươi lại vô duyên vô cớ muốn ra tay với vượn sơn quân, ở Lạc Nhật sâm làm một lần, ở chỗ này lại thêm một lần?”

Lý Bình An không đề cập tới chuyện này, Vương Nghị suýt nữa thì quên, vừa rồi hắn một mực đắm chìm trong vui sướng khi gặp tiên sinh nên quên, vội vàng nói rõ ra ngọn ngành.

Hóa ra lúc Vương Nghị du lịch tuần quốc, gặp được một vị Tiểu đạo trưởng, hai người có chút hữu duyên.

Thế nhưng là ở nửa đường xảy ra ngoài ý muốn, Vương Nghị mệt mỏi đối phó người khác vây công, sau khi định thần lại, Tiểu đạo trưởng kia đã bị bắt đi.

I qua tìm hiểu, Vương Nghị biết được, quỷ yêu kia là thành viên bách quỷ thành.

Nhưng bách quỷ thành này không phải muốn đi là có thể đi, tuy hắn tìm được cửa vào, nhưng bởi vì nguyên nhân thân phận, bị đuổi ra bên ngoài.

Nhân vật ở trong đó, cho dù hắn toàn lực công kích, cũng không tổn hao được da lông.

Có người nói cho hắn biết, bách quỷ thành chỉ mở ra cho quỷ yêu.

Tu sĩ muốn đi vào, nhất định phải đạt được chứng nhận đặc thù.

Mà trùng hợp Viên Tam ở Lạc Nhật sâm lâm có chứng nhận này, thế là Vương Nghị muốn đi tìm Viên Tam mượn chứng nhận này.

Ai biết được gặp phải Viên Tam lúc ấy uống say, lại thêm Vương Nghị nói năng không tốt, tưởng rằng đối phương đến gây chuyện, mới ra tay đánh nhau.

Viên Tam thực lực cường đại, lại thêm có địa giới gia trì, Vương Nghị lạc lại.

Sau này trở về nghĩ lại, vì cứu người cũng chỉ đành kiên trì tìm Viên Tam lần nữa.

Chương 468: Bách quỷ thành

1466 chữ

Vương Nghị nói xong sự tình, Lý Bình An dường như có suy nghĩ khẽ gật đầu.

Làm sư trưởng, không thể ngồi xem không để ý tới. Thế nên, lập tức hỏi Viện Tam xem bách quỷ thành là nơi nào.

Viên Tam nói, cách đây ngoài trăm dặm có tòa núi tên là Bắc Mang Sơn, nơi đó vốn dĩ là một bãi tha ma, thi cốt phần lớn chôn ở dưới đất, đều là tứ chi không trọn vẹn, hoặc là đầu một nơi thân một

neo.

Mỗi khi gặp mưa dầm, tiếng quỷ khóc sói tru văng vẳng bên tai không dứt.

Cho nên bên trong núi rất ít vết tích người đi tới, bên trong hoang sơn dã lĩnh lại càng có nhiều yêu ma quỷ quái ẩn hiện.

Bởi vì số lượng quỷ quái rất nhiều, cho nên mỗi nơi trên đỉnh núi, thường xuyên xảy ra tranh đấu. Ngàn năm trước, nơi đó có một con quỷ rất lợi hại, tự xưng Mang Sơn Quỷ Vương.

Thống nhất yêu quỷ Bắc Mang Sơn, thành lập bách quỷ thành.

“Nếu như bạn đồng hành của ngươi bị bắt tới nơi đó, xác xuất cao là không sống được.” Viên Tam

Vương Nghị trầm giọng nói: “Cũng nên đi nhìn, tiểu đạo sĩ kia con người không tệ”

Viên Tam: “Ta nhớ lần trước đi bách quỷ thành là hai trăm năm trước, vừa vặn gặp được đại thọ của Mang Sơn lão quỷ, trước đó vài ngày Mang Sơn Quỷ Vương còn phát cho ta thiếp mời, để ta đi tham gia đại hôn của hắn”

“Đại hôn?”

“Cũng không biết Mang Sơn lão quỷ này muốn kết hôn với ai.” Viên Tam khinh thường nói, “Sống nhiều năm như vậy, rốt cục cũng thấy chán nản rồi?”

“Không biết sơn quân có muốn tham gia hay không?” Lý Bình An hỏi.

Viên Tam cười nói: “Vốn dĩ không muốn đi, chẳng qua Lý Huynh đệ đã muốn đi, vậy ta sẽ đi một chuyến, vừa vặn cũng rất lâu không đi bách quỷ thành này rồi”

Vương Nghị mặt lộ vẻ mừng rỡ, có thể đi vào bách quỷ thành đương nhiên là tin tức tốt.

Huống chi còn có tiên sinh ở bên cạnh, và Viên Tam sơn chủ.

Thực lực của Viên Tam sơn chủ, Vương Nghị đã được chứng kiến, mạnh hơn y rất nhiều.

Về phần tiên sinh, tuy nhiều năm không gặp.

Thế nhưng là ở trong ấn tượng của Vương Nghị chính là tồn tại vô địch.

Cho dù là về sau gặp phải đại năng binh gia Lão Mặc, đi theo nó học nghệ, kiến thức rộng thế giới lớn hon.

Tiên sinh ở trong lòng hắn vẫn có một chỗ nhất định.

Có hai người bọn họ ở đây, Vương Nghị an tâm hơn rất nhiều.

Giờ phút này, chỉ có thể thầm cầu nguyện tiểu đạo sĩ kia cố gắng kiên trì.

Sau khi đạt được thống nhất ý kiến, hai người một trâu một vượn lập tức xuất phát.

Vương Nghị ngự kiếm mà đi.

Lý Bình An và Lão Ngưu thì đứng ở trên hai bên bả vai của Viện Tam, theo thân hình Viên Tam di chuyển mà nhấp nhô không ngừng.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, không bao lâu sau đã đến Mang Sơn.

Đứng ở một bên của đỉnh núi, ngóng nhìn chân núi.

Viên Tam chỉ vào chân núi, nói ra: “Đó chính là bách quỷ thành.

Lý Bình An mở pháp nhãn ra, có thể mơ hồ trông thấy một hình dáng lớn.

Thế nhưng chịu ảnh hưởng của một loại khí tức huyền diệu, ở ban ngày cũng không có hiện thân. “Chậc chậc.” Lý Bình An thoáng có chút kinh ngạc, “nếu không phải pháp lực chuyển hóa kết cảnh, chắc hẳn là mượn nhờ một pháp khí cấp cao nào đó. Đã có thể chế tạo ra một giới cảnh, chắc hẳn pháp khí này không hề tầm thường”

Viên Tam gật gật đầu, ” Mang Sơn lão quỷ này tu vi cao thâm, lại chiếm cứ ở nơi đây nhiều năm, có một-hai cái pháp bảo đỉnh cấp bên người cũng là chuyện bình thường”

Lý Bình An mặc dù hiếu kỳ tu vi của Mang Sơn lão quỷ, nhưng suy nghĩ, lần này chẳng qua là đi tìm một bằng hữu bị bắt nhầm.

Không cần đến mình động thủ, với mặt mũi của Viên Tam cũng đủ họ nể mặt rồi.

Dù sao đây là địa bàn của người ta, lá bài tẩy của đối phương, thực lực, và chư vị thuộc hạ tất cả đều không rõ, tốt nhất vẫn không nên động thủ trước.

“Mang Sơn Quỷ thành chỉ có ở đêm tối, thời điểm mây đen che ánh trăng mới có thể xuất hiện. Viên Tam nói.

Bây giờ thời gian đến trời tối vẫn còn một khoảng, Lý Bình An để cho Lão Ngưu xử lý nồi lẩu. Lấy con gà lúc trước ra, lại cho thêm một chút khoai tây… .

Hơn nửa canh giờ, mùi thơm tràn ra ngoài.

“Tiên sinh, tay nghề vẫn là tốt như vậy”

Vương Nghị lập tức ngẩn người, hắn nhớ rõ thời điểm ở An Bắc Tứ trấn, ở nhà không nguyện ý ăn cơm, đã lôi kéo Bàn Tuấn, Triệu Linh Nhi và A Lệ Á đi đến nhà Lý Bình An ăn chực.

Về sau muốn đi nhiều, sợ mất mặt nên đổi chiến lược, thế là cố ý hỏi Lý Bình An một vài vấn đề, để hắn dạy quá giờ ăn cơm, để được ăn trực.

Lúc này, Lý Bình An mới nói muốn ở lại ăn đúng không.

Mỗi một lần đến lượt Triệu Linh Nhi hỏi vấn đề, đều đỏ bừng cả khuôn mặt, đập ba ba.

Tiểu cô nương da mặt mỏng, ngượng ngùng phải hỏi vấn đề danh nghĩa, danh chính ngôn thuận đi

ăn chực.

Có thể ăn cơm là thời điểm nàng vui vẻ nhất.

Vương Nghị không khỏi cười cười, lúc ấy chỉ nói là bình thường.

Viên Tam gắp đồ ăn, tươi mềm nhũn mùi hương.

Uống một ngụm nước canh nồng đậm, từ miệng vào đến thực quản rồi đến dạ dày, dư vị món ăn còn vương vấn quanh miệng.

“Ừm, ăn ngon!” Viên Tam hai mắt tỏa sáng, “Huynh đệ, không nghĩ tới ngươi còn có tay nghề này, đáng tiếc là không có rượu.

“Ai nói không có rượu.

Lý Bình An lấy từ bên hông ra hồ lô rượu, “Chẳng qua rượu này không thể uống nhiều, một người chỉ uống hạn chế một chén nhỏ”

Vừa uống vừa ăn, thỉnh thoảng lại nhìn thành trì phía xa.

Không bao lâu sau, đã cảm nhận được có quỷ quái hội tụ xung quanh, trong đó có không ít quỷ quái thực lực mạnh mẽ.

Nếu Vương Nghị một mình xuất hiện ở chỗ này, sắc mặt của hắn khẳng định sẽ rất khẩn trương và căng thẳng, đề phòng chuẩn bị chiến đấu mọi lúc.

Nhưng bây giờ, lại vô cùng nhẹ nhõm.

Có một loại cảm giác, hy vọng có ai đến chọc mình.

Hắn thực sự hy vọng có tên quỷ quái nào không muốn sống mò tới.

Trêu chọc bọn họ, đã lâu không thấy tiên sinh ra tay, quả nhiên có chút hiếu kỳ.

Chẳng qua cuối cùng làm hắn thất vọng rồi, khí tức cường đại của Viên Tam khiến cho quỷ quái xung quanh căn bản không dám tới gần.

Đợi đến khi bóng đêm giáng lâm, mây đen che đậy mặt trăng.

Toàn bộ bách quỷ thành lúc này mới hiện thân.

Quỷ quái xung quanh cũng không che giấu nữa, nhao nhao lao tới bách quỷ thành.

“Chúng ta đi!”

Viên Tam sải bước đi ở phía trước, Lý Bình An, Lão Ngưu và Vương Nghị đi theo ở phía sau, bước vào bách quỷ thành.

Bách Quỷ Thành mở ra, vẫn có quỷ quái đứng gác ở đó.

Quỷ quái đi ra đi vào dạng gì cũng có, nếu như nói trước đó ở bên trong phiên chợ của yêu quái, thấy được các loại sơn tinh dã quái, như vậy ở chỗ này có thể trông thấy đủ loại quỷ.

Quỷ đầu to, quỷ cổ dà, quỷ mì sợi, quỷ mặt dài, quỷ tóc đỏ…

Trước đó lúc du lịch tuần chi quốc, nhìn thấy quỷ quái, đều không có nhiều bằng hôm nay.

“Ong ong ”

Sắc mặt Vương Nghị trầm xuống, bên trong hộp kiếm sau lưng, phi kiếm cảm nhận được tà khí bang bạc không chịu khống chế mà lay động.

Chương 469: Tiểu quỷ

1572 chữ

Bách quỷ thành.

Địa phương Yêu ma tụ tập, giống như thành thị của nhân loại.

Đủ loại, kỳ quái lạ lùng.

Có bày quầy bán hàng dong ở ven đường, có mở khách sạn, có coi bói, bán món ăn, nếu như không phải dáng dấp bọn họ quá đáng sợ, vậy thì cũng không có gì xa lạ cả.

Hôm nay bách quỷ thành náo nhiệt dị thường, nguyên nhân chỉ có một.

Mấy ngày nay, Mang Sơn Quỷ Vương đại hôn, nhân vật bán kính trăm dặm có mặt mũi đều được mời, không tránh khỏi có mấy phần mặt mũi.

“Cái này bách quỷ thành có lọt vào pháp nhãn của tiên sinh không?”

Nhóm người Lý Bình An đi ở trên đường trong bách quỷ thành, Viên Tam vừa cười vừa nói.

“Quả thực mới lạ. Lý Bình An đánh giá bằng bốn chữ.

Nếu như không phải là cứu người gấp gáp, đúng là hắn cũng muốn cùng với Lão Ngưu đi dạo một vòng, xem tứ phía.

“Chúng ta trực tiếp đi tìm Mang Sơn lão quỷ kia.” Viên Tam đi dẫn đầu.

âm phong bùng nổ, trong địa đạo thỉnh thoảng truyền đến thanh âm thút thít nghẹn ngào.

“Đừng khóc! Đừng khóc! Muốn chết à”

Thanh âm quỷ ngục tốt truyền đến.

Người bị giam ở đây đều là bị bắt đến.

Có cô nương trẻ tuổi, có thư sinh còn mang sách bút, còn có người mặc đạo phục, tiểu đạo sĩ tuổi không lớn lắm, vân vân.

Tiểu đạo sĩ trốn ở bên trong xó xỉnh, sắc mặt tái nhợt.

Khác biệt với hắn, thư sinh trên lưng có sách bút, đang múa bút thành văn viết cái gì đó.

“Ngươi viết cái gì vậy?” Tiểu đạo sĩ nhịn không được hỏi.

“Ta? Ta viết sự việc hôm

trải qua

Tiểu đạo sĩ kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, trong lòng tự nhủ đã là lúc này rồi, còn muốn nhớ kỹ những chuyện này, bản thân cũng chết rồi, nhớ rồi thì cũng có tác dụng gì.

Thư sinh lau mồ hôi trên trán, nói ra: “Ta không đỗ khoa cử, cũng không biết dựa vào cái gì mà sống, thế là đành viết một quyển tiểu thuyết mưu sinh.

Lúc trước viết ra không được mọi người hoan nghênh, vốn định tới du lịch tìm linh cảm, ai biết vậy mà gặp phải chuyện này”

Thư sinh nói, trên mặt còn lộ ra hưng phấn.

Dường như bị bắt tới nơi này, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Thật là một tên quái nhân ~ tiểu đạo sĩ thầm nghĩ.

Ngoài cửa, có một đứa bé bộ dáng quỷ quái nháy mắt, nhìn bọn họ chừng chừng. “Bành!!”

Ngay sau đó, đã bị ăn một đạp vào mông.

“Đứng gác cho tốt, đừng nhìn lung tung””

Tiểu quỷ lúc này mới ưỡn ngực.

Một bên khác, lão quỷ bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn ánh mắt của đối phương, dường như đang cảm thán đồ tôn không làm được trò trống gì.

Trên thực tế, tiểu quỷ này đúng là hậu nhân của hắn.

Đáng tiếc là, cả nhà chỉ còn lại thằng này.

Lão quỷ vốn cho rằng y bát có truyền nhân, ai biết được tiểu quỷ này lại nhát gan sợ phiền phức, không thích nói chuyện, bình thường gặp phải gió thổi cỏ lay là hận không thể rúc đầu xuống đất, tu hành lại càng loạn xì ngầu.

“Ngươi ở chỗ này trông chừng, ta đi ra bên ngoài giãn gân cốt.

Tiểu quỷ gật đầu không ngừng, “. Được. .”

Đợi lão quỷ đi rồi, tiểu quỷ thấy bốn phía không có quỷ.

Liền lấy trong ngực ra vật cứng rắn, ném vào bên trong hàng rào sắt.

Đám người bị giam giữ nhìn chằm chằm vào đồ vật, giống như cái gì ăn được.

Lập tức tất cả mọi người đều nhìn về phía tiểu quỷ, tiểu quỷ sắc mặt hơi thay đổi, dường như rất hãi đối mặt với bọn họ, vội vàng quay đầu đi.

SỢ

“Là đồ ăn?”

Có người cực đói, cầm lấy đồ ăn, hình dạng giống như bánh bao,

Cắn một miếng nuốt xuống, mặc dù khó ăn muốn chết, nhưng lại là đồ có thể ăn.

Hiện tại nhét đầy cái bao tử mới là trọng yếu nhất, về sau nghĩ tiếp.

Mấy người bị giam giữ chia đồ ăn ra, trong bụng có chút đồ ăn, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút.

“Tiểu quỷ, đánh bài đi” Có ngục quỷ đi ngang qua nói.

Tiểu quỷ lắc đầu.

“nhạt nhẽo ~” quỷ ngục kia nói xong một tiếng, đi lại gần đá một phát.

Tiểu quỷ bị đạp ngã trên mặt đất, dường như đã tập mãi thành thói quen, đợi sau khi đối phương đi, lại đứng lên lập tức.

Phủi bụi trên người, không muốn để lão tổ tông nhìn ra mình bị quỷ khác khi dễ.

Lão quỷ chắp tay sau lưng, đi về, sắc mặt âm trầm.

“Không có tiền đồ!”

Tiểu quỷ cúi đầu xuống, không dám nói câu nào.

“Ngươi xem, cái dáng vẻ uất uất ức ức của ngươi!”

Tiểu quỷ cúi đầu, dường như mặc kệ lão tổ tông mắng cái gì, câu trả

lời của hắn chỉ có cúi đầu.

“Đi đi! Chỗ này không cần ngươi nhìn, đi ra bên ngoài mua cho ta chút Hạnh Hoa Nhưỡng về

Tiểu quỷ đáp ứng, cấp tốc chạy đi.

Nhìn xem bóng lưng của hắn, lão quỷ lại là than thở.

Hậu nhân của hắn tại sao lại có tên nhát gan sợ phiền phức như vậy.

Trên đường, tiểu quỷ thuần thục xuyên qua đám quỷ quái dày đặc đường đi,

Mua Hạnh Hoa Nhưỡng, ôm lấy rượu đang muốn chạy về.

Thời điểm đi qua hẻm đầu ngõ, bỗng nhiên bị ba thân ảnh to lớn chặn trước mặt.

“Ôm cái gì trong tay? Lấy ra cho chúng ta nhìn xem”

Tiểu quỷ lui lại một bước.

Xuất hiện trước mặt, chính là ba ác quỷ hình thể to lớn, nhìn khí tức rõ ràng không phải cùng cấp bậc với hắn.

Con quỷ bên trái kia, thấy quần áo tiểu quỷ mặc trên người, không khỏi có chút chột dạ. “Lão đại, hình như là người của quan gia.

“Quan gia?” Quỷ than hình to lớn khẽ hừ một tiếng, “Tiểu tử này không cần sợ, cực kì nhát gan. Nói xong, đã đoạt lấy Hạnh Hoa Nhưỡng trong tay đối phương, dùng cái mũi ngửi ngửi. “Ừm, Hạnh Hoa Nhưỡng, tiểu quỷ coi như hiếu kính các đại gia, cút đi”

Tiểu quỷ nhìn bọn họ chằm chằm, không dám nói lời nào.

“Nhìn cái gì, bảo ngươi cút thì cút!”

Quỷ cầm đầu đá một chân vào lồng ngực của tiểu quỷ.

“Phốc – ‘

“Keng keng!!”

Ba con quỷ theo tiếng kêu nhìn lại, thấy một người áo xanh và một con trâu ngồi tại cách đó không

Trong tay bưng một hộp ăn uống, vừa ăn vừa nhỏ.

“Phốc – ”

Lý Bình An cầm trong tay sách điều mua cách đây không lâu ném ra, nói trắng ra chính là khối đá cuội nhỏ, dùng làm gia vị xào.

Sách điều là tảng đá bị mất đi vị, cho nên gọi sách điều!

Lý Bình An lần đầu tiên biết loại thức ăn này, cũng không phải ngon, mà là tên chữ mới lạ.

Bách quỷ thành này đồ ăn quả nhiên là kì lạ.

“Tiểu tử ngươi ở nơi nào nhìn cái gì mà nhìn!”

Một tên quỷ trong đó mắng một câu.

Lý Bình An giang tay ra, biểu thị mình có làm gì đâu, không định xen vào việc của người khác.

Ba tên quỷ không có phản ứng lại hắn, đoạt rượu xong rồi đi.

Tiểu quỷ vỗ nhẹ bụi bặm trên người, đứng lên một lần nữa, ủy khuất ba ba đang chuẩn bị đi về.

“Tiểu huynh đệ, muốn hỏi thăm ngươi một chuyện”

Thanh âm như gió thanh ve kêu nửa đêm, dễ chịu. Tiểu quỷ nháy nháy mắt, ” Cái gì?”

“Ta có người bằng hữu bị bắt đến nơi này, vốn là cùng với bằng hữu đi cứu bằng hữu của bằng hữu, nhưng bây giờ ta với bằng hữu lạc nhau, hiện tại chỉ có thể tự mình đi tìm bằng hữu của bằng hữu… .”

Tiểu quỷ: mắt chữ A, mồm chữ O

“Ầy, đây là rượu của ngươi”

Lý Bình An xoay tay một cái, bình Hạnh Hoa rượu ngon xuất hiện ở trong tay của hắn.

Tiểu quỷ thần sắc thay đổi.

“Ầy, rượu của ngươi”

“… Đa Tạ.”

Sững sờ chỉ chốc lát, tiểu quỷ để Lý Bình An nói tiếp.

“Bằng hữu của ta là nhân loại, ngạch. Là tiểu đạo sĩ, ngươi gặp hắn chưa?”

Tiểu quỷ nhẹ gật đầu, “đã gặp”

“Ồ?” Lý Bình An hơi có chút kinh ngạc, vốn chỉ là tùy tiện hỏi, chưa từng nghĩ đối phương lại còn thật

sự biết.

“Chẳng qua hắn ở bên trong nhà giam, sắp bị ăn thịt.

“Không biết có thể dẫn ta đi gặp hắn không”

Chương 470: Bách quỷ thịnh yến

Lý Bình An và Lão Ngưu đi theo tiểu quỷ đi vào bên ngoài nhà giam.

Tiểu quỷ chỉ vào nhà giam, ý tứ rất rõ ràng Lý Bình An muốn tìm người là ở bên trong.

Nhà tù chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, cách mặt đất chỉ có khoảng cách một thước.

Lão Ngưu nhìn chung quanh.

“Chính là chỗ đó rồi?”

Tiểu quỷ gật gật đầu.

Lý Bình An dứt khoát đặt mông ngồi xuống, nói như vậy cái tên tiểu đạo sĩ bây giờ còn sống.

Biết tin tức này là được rồi.

“Ngươi không đi cứu hắn sao?” Tiểu quỷ tò mò hỏi.

Lý Bình An thì nói: “Quang minh chính đại đi cứu sao? Ta cảm thấy ít nhất phải chờ đến ban đêm.

“A, vậy ta giữ lại một cái cửa cho ngươi” Tiểu quỷ nói như vậy.

Lý Bình An cười gật đầu, “Vậy đa tạ

“Ta về trước đây”

“hẹn gặp lại.”

Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi chồm hổm ở cách đó không xa, tựa hồ là cảm thấy có chút không thú

Hắn dứt khoát nhắm mắt lại, cảm thụ được khí tức lưu động xung quanh.

Cái bách quỷ thành này khí tức lưu động so với bên ngoài có chút khác biệt.

Nhất là nơi này, cho dù là hạng cường giả như hắn, cũng có một loại cảm giác tâm thần có chút

không tập trung, dường như có một cỗ lực lượng thần bí đang ảnh hưởng chính mình.

Lý Bình An thoáng vung tay lên, khiến cỗ này cảm giác thần bí xua tan.

Kỳ thật ở chỗ này đợi, chủ yếu cũng không phải vì chờ đêm đến thuận tiện hạ thủ.

Ở đây đêm tối và ban ngày, tựa hồ không có gì khác biệt.

Dù sao ở đây sinh hoạt đều là quỷ quái, mà không phải nhân loại bình thường.

Lấy thân phận của Viên Tam, địa vị và thực lực, muốn từ trong tay Mang Sơn Quỷ Vương lấy một

nhân loại, chắc hẳn không tốn bao nhiêu thời gian.

Cho nên, Lý Bình An vẫn hi vọng tận lực đừng chọc phiền toái gì. Dù sao, hắn đang còn muốn ở trong bách quỷ thành đi bộ nhiều.
“Ngưu… uu… ~ ‘

Lão Ngưu lười biếng ngáp một cái.

Đợi đến trời tối, vẫn không có nhìn thấy có động tĩnh gì.

Xem chừng ở phía Viên Tam xảy ra chuyện gì rồi.

Thế là, Lý Bình An mang theo Lão Ngưu đi vào.

Quả nhiên, tiểu quỷ chừa lại cho hắn một cái cửa.

Trên đường đi thuận lợi một cách kỳ lạ, không có gặp phải bất kỳ một tên quỷ quái nào.

Cứ thuận lợi như vậy đi vào bên trong nhà giam, Lý Bình An liếc qua.

Phát hiện có hai tên ngục Quỷ Tướng xách theo một tên tiểu đạo sĩ đi ra.

“Đại ca, chúng ta có thể ăn thịt hắn chứ?”

“Nhiều như vậy người, chúng ta ăn một tên cũng không việc gì”

“Vậy ta cảm thấy chúng ta không bằng dứt khoát ăn luôn hai tên” Một tên quỷ khác đề nghị. Hai tên quỷ do dự, lập tức lại đi vào nhà giam, vớt ra từ bên trong một gã bạch diện thư sinh. Tiểu đạo sĩ đã sợ hãi hết hồn từ lâu.

Cái tên bạch diện thư sinh nhổ một ngụm thở dài, “Chờ. Chờ, giấy bút của ta..”

Lúc này còn muốn nghĩ đến bút và giấy, rất yêu thích học tập nha.

Lý Bình An sải bước đi qua.

Vẫn may mình tới trước một bước, bằng không chờ đợi thêm nữa, e là cho dù là tìm Mang Sơn lão quỷ cũng vô dụng.

Hai tên quỷ ngục tốt quay đầu, “Cái gì”

Không chờ nói xong câu, Lý Bình An nhẹ tay nhẹ phất một cái.

Hai tên quỷ ngục tốt kia vẻ mặt hốt hoảng, bỗng nhiên ngã xuống mặt đất.

Vong ưu tán, có thể làm cho người hôn mê thời gian ngắn, mất đi một phần ký ức.

Lý Bình An quan sát cách ăn mặc của tiểu đạo sĩ, “Ngươi quen biết Vương Nghị không?”

” Quen biết!”

Tiểu đạo sĩ liên tục gật đầu không ngừng.

“Ta là tiên sinh của Vương Nghị, tới cứu ngươi” Lý Bình An nói rõ

thân phận của mình.

Tiểu đạo sĩ nhìn Lý Bình An với ánh mắt không thể tin được, kích động đến mức nước mắt chảy ra. Thuận đường Lý Bình An cứu luôn những người khác.

“Tôn giá… . Tôn giá, xin hỏi tính danh của tôn giá, có phải người tu hành trong truyền thuyết?” Bạch diện thư sinh hưng phấn nói.

Dường như là chuẩn bị đưa chuyện này, ghi vào bên trong tiểu thuyết của mình.

“Tới! Uống rượu uống rượu! !”

Vương Nghị ngồi ở trong phòng yến khách, trong phòng đều là quỷ quái yêu ma.

Vương Nghị hóa thành quỷ quái, ngồi ở bên cạnh Viên Tam, chau mày.

Bên trong sảnh đường vang lên thanh âm sáo trúc.

Mấy cột trụ xà ngang chống lên rất cao, một chiếc đèn lưu ly rộng ba thước, treo trên mỗi cái cột,

lộ ra mỹ quan tuyệt đẹp.

Chính giữa sảnh, mấy vũ cơ xinh đẹp nhanh nhẹn nhảy múa.

Thể hiện các loại tài năng, thiên kiều bách mị, bờ vai mịn màng, xoay mông khom lưng, lộ ra ngực, bờ mông trắng tuyết, nhảy quên cả trời đất.

Đông đảo quỷ quái yêu ma nhìn hưng phấn không thôi, ngẫu nhiên còn kèm theo vài tiếng hét lên.

Vương Nghị cầm chén rượu lên một cách nhàm chán, nhìn thoáng qua rượu trong chén, không dám uống hết.

Mang Sơn Quỷ Vương xuất hiện, không khí chung quanh bị nhen lửa đến cao trào.

Mang Sơn Quỷ Vương chắp tay với nhiều người quen, ôm quyền chào hỏi.

Viên Tam cũng đứng lên, “Lão quỷ!”

“Ha ha ha!” Mang Sơn Quỷ Vương phát ra một trận tiếng cười, “Sơn quân, từ khi chia tay đến giờ vẫn ổn chứ, ta còn tưởng rằng lần này ngươi sẽ không đến

“Lão quỷ ngươi đại hôn, nói thế nào ta cũng phải đến đến náo nhiệt một lát” Viên Tam cười nói

“Đúng, còn có một chuyện. Ta có người bằng hữu bị người của ngươi bắt, ngươi mau cho người thả

hắn ra”

“Còn có chuyện này?” Mang Sơn Quỷ Vương có chút hơi kinh ngạc, gọi thủ hạ tới, nổi giận nói. “Đồ không có mắt, ngay cả bằng hữu của sơn quân cũng dám đụng”

Viện Tam khoát khoát tay, “Không sao, không sao”

Thế là Viên Tam để cho Vương Nghị nói cho Quỷ Vương chi tiết tướng mạo bằng hữu của mình, Quỷ Vương lập tức để cho thủ hạ đi thả bằng hữu của hắn ra.

Vương Nghị cũng không nghĩ tới sẽ giải quyết thuận lợi như vậy.

“Chư vị, hôm nay uống nhất định phải tận hứng!”

Mang Sơn Quỷ Vương hiển nhiên không có đặt sự tình vừa rồi để ở trong lòng, quay đầu cười nói với đám người.

“Ha ha ha, rượu đúng là rượu ngon, đáng tiếc không có thịt ngon!”

“Thịt ngon?”

“Thịt ngon còn nhiều! Thượng nhục”

Mang Sơn Quỷ Vương phủi tay.

Lúc này, chỗ cửa lớn, một đôi nô bộc đi tới, mỗi người trong tay bưng một đĩa.

“Thịt ngon đến rồi! !”

Vương Nghị khẽ nhíu mày, có một suy nghĩ không tốt.

Đợi nô bộc đặt một đĩa trên mặt bàn trước mặt hắn, Vương Nghị cúi đầu xem xét.

Trong mâm rõ ràng là một hài đồng không đến ba tuổi, đầu, hai tay hai chân đều và thân thể tách rời… ..

Vương Nghị sắc mặt âm trầm, nắm thật chặt nắm đấm, lửa giận phun trào.

Mỗi một nô bộc bưng đĩa trong tay, mà trong mâm không ngoài dự tính, đều là hài đồng tuổi tác không lớn bị phanh thây.

Một bên Viên Tam cảm nhận được Vương Nghị khí tức chấn động, thấp giọng nói: “Chớ nên sinh sự! !”

Chương 471: Nhịn không được

1840 chữ

“Không được sinh sự!”. Viện Tam cảnh cáo.

Viên Tam biết những tu sĩ danh môn chính phái như Vương Nghị sẽ chịu không được tình huống này.

Mang Sơn lão quỷ có thể chiếm đóng hàng ngàn năm ở đây, chứng tỏ thực lực của hắn sâu không lường được, lại thêm thuộc hạ đông đảo.

Điều quan trọng nhất là ở nơi này lão quỷ có được sự gia trì của địa vực.

Trong tình huống này, cho dù hắn là Viên Tam thì ở địa bàn của đối phương, hắn cũng không dám tùy tiện ra tay.

Huống chi hắn chỉ muốn giúp Thuận Đạo Nhi cứu một người lạc vào Bách Quỷ Thành Nhân.

Với giao tình của Viên Tam cùng Mang Sơn lão quỷ mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Sự thật cũng đúng như Viên Tam suy nghĩ. Khi hắn vừa mở lời thì đối phương lập tức đồng ý không

chút do dự.

Nhưng nếu như Vương Nghị lại có động thái khác, vậy thì thứ cho hắn không thể phụng bồi.

Vì một người mới quen được mấy ngày mà kết thù và đối địch với

Mang Sơn Quỷ Vương Viên Tam không tình nguyện làm vậy. Mặc dù hắn cũng không thích cách làm của Mang Sơn lão quỷ, nhưng không phải là quá căm phẫn.

Vương Nghị hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Ha ha ha ha, mọi người từ từ đã nào, lát nữa mới đến tiết mục chính nha!” Mang Sơn lão quỷ cười nói, “Tại hạ còn chuẩn bị “người sống yến” muốn cùng mọi người thưởng thức.

“Người sống yến? Cái này cũng không hiếm lạ gì”

“Đúng vậy, đúng vậy”

“Lão quỷ ngươi cũng quá keo kiệt đi, thứ này cũng gọi là tiết mục chính?”

“Dĩ nhiên không phải, người sống yến lần này không giống mấy lần trước, lần này ta dùng ba mươi hai người phụ nữ có thai”

“Phụ nữ có thai?”

” Trẻ em lấy ra từ bụng phụ nữ có thai tươi non bao nhiêu, chắc hẳn chư vị đều rõ ràng !” Hắn vừa nói xong, đông đảo yêu ma quỷ quái lập tức hứng thú, hưng phấn hú hét. Cùng với tràng cười của lũ quỹ, Vương Nghị lạnh lùng liếc qua.

Một lát sau, các phụ nữ mang thai lần lượt bị trói và đẩy vào.

“Chư vị, mời!”

Những phụ nữ mang thai đó không hề hôn mê. Để giữ nguyên liệu tươi sống, họ thậm chí còn được nuôi dưỡng bằng thức ăn ngon. Đến hôm nay, họ bị xem như là một món ăn để người khác thưởng thức.

Nhìn thấy cảnh yêu ma quỷ quái tụ tập thành đàn này, những phụ nữ mang thai hoảng sợ mà la hét. Nhưng điều này càng khiến bọn chúng thêm hưng phấn đến lạ.

Lão quỷ tóc trắng chỉ vừa nghe thấy mùi hương thì lập tức không nhịn được mà chảy nước bọt, lập

tức nhào tới.

“Bùm —!”

âm thanh vừa dứt, cái bàn trước mặt đã bị hất tung, gãy làm đôi trên

mặt đất.

Ngay sau đó là một âm thanh xé gió ập đến.

Lão quỷ tóc trắng may mắn tránh được trong gan tấc.

Vương Nghị tay cầm kiếm, mắt trừng trừng nhìn lão ta.

Không gian lặng xuống trong giây lát.

“Tu sĩ loài người ?”

“Là khí tức của con người”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao lại có con người ở đây?”

“Người này hình như là Viên Sơn Chủ mang tới.”

Một tiểu quỷ ngồi không xa Viên Tam thì thầm.

Trong chốc lát, bốn phía đều nổi lên tiếng xì xầm thảo luận, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Vương Nghị và Viên Tam.

Mặt Viên Tam sầm lại, không nói một lời.

“Tại sao Viên Tam lại đi cùng với tu sĩ loài người vậy?”

“Hừ! hắn sao mà giống chúng ta được, hắn ta chính là một sơn thần chính thống, ta thấy hôm nay

hắn đến đây là cố ý gây rối.”

“Gây rối? Nơi đây là Bách Quỷ thành, không phải Lạc Nhật sâm lâm, hắn coi là bọn ta là gì?”

Bàn tay cầm rượu của Mang Sơn Quỷ Vương dừng giữa không trung, ngăn lại bọn thủ hạ đang muốn động thủ, hắn đi về phía Viên Tam.

Thời gian như ngừng trôi, một giây trôi qua tựa như một thế kỷ.

Viên Tam thở dài một hơi, ra quyết định, “Người này không liên quan gì đến ta, lão quỷ ngươi căn cứ tình hình mà xử lý ta không can thiệp”

Mang Sơn Quỷ Vương khiên cưỡng nở một nụ cười giả tạo. Điều này rất rõ ràng, nếu không có việc gì quá đáng thì hắn cũng không muốn đối địch với Viên Tam.

Quyết định của Viên Tam không làm cho Vương Nghị phải bất ngờ.Bởi vì hắn với Viên Tam không có giao tình sâu đậm.Bây giờ, bọn họ đang ở địa bàn của đối phương, Viên Tam sẽ không mù quáng can thiệp vào.

Tục ngữ nói tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu.*

“Việc nhỏ không nhẫn được thì hỏng việc lớn”

Nhưng trong hoàn cảnh này, nếu hắn không ra mặt thì hắn không phải là Vương Nghị. Bên trong bao kiếm kiếm ý tăng vọt, kiếm khí phun trào, từ từ cùng Vương Nghị hòa làm một thể. “Giết! !”

Mang Sơn Quỷ Vương hét lên.

Một con quỷ tay cầm cây rìu ba lưỡi, nó bay lên không trung lao về phía Vương Nghị.

Vương Nghị không thèm nhìn lại, đập mạnh thanh kiếm xuống đất.

“Bành — —!!!”

Một tiếng nổ mạnh vang lên, kiếm ý bay tán loạn.

Bịch

Quỷ kia bị quăng mạnh về sau, tiếp đó rìu ba lưỡi cũng bị phân thành hai nửa.

Ngay sau đó, thân thể con quỷ đồng thời rơi xuống đất.

“Hắc hắc, để ta chiếu cố hắn!”

Lão Quỷ tóc trắng trước đó bị Vương Nghị đánh lén nhào tới.

Kiếm quang ; bắn ra liên tục, xoáy mạnh về phía lão ta.

Kiếm khí sắc bén làm đối phương phải lùi lại, trên người lão bị rạch một vết thương vừa dài vừa sâu. Lão quỷ gầm thét trong giận dữ. Ánh lửa bùng nổ xé toạc bầu trời, thanh kiếm dài đã được hắn rút ra khỏi vỏ, tỏa ra ánh sáng xanh chói lòa.

Đột nhiên, âm thanh đá rơi vỡ vang vọng khắp nơi. Tóc trắng lão quỷ vội vàng rút lui, nhìn bộ dáng của hắn hắn là là bị thương không nhẹ.

Xung quanh bây giờ toàn là tiếng cười nhạo mỉa mai.

Sắc mặt Lão quỷ tóc trắng thay đổi liên tục, lúc xanh, lúc trắng, mắt trợn trừng tóe lửa.

Liên tiếp hai con quỷ bị thua dưới tay Vương Nghị, Mang Sơn lão quỷ không giấu được sự xấu hổ và bực bội, lúc này lão mới nháy mắt ra hiệu cho một thuộc hạ khác của mình.

Hình thể của con quỷ kia đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần nhìn như một vị tôn thần Kim Cang hung dữ khiến người ta phải khiếp sợ.

Vừa rồi vẫn còn có thể nhìn thấy đường nét của một khuôn mặt. Nhưng bây giờ, ngoài đôi mắt và cái mũi thối rữa ra, không còn nét gì để nhận ra hắn là con người nữa.

Lúc này, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, tay chộp về phía đầu của Vương Nghị.

” ầm ầm, rầm rầm..”

Tiếng ồn ào, tiếng rít cùng tiếng sụp đổ kéo dài nửa nén hương, rồi tất cả yên tĩnh trở lại. Con quỷ với thân thể cao lớn kia nằm rạp trên mặt đất, không rõ sống chết.

Cả sảnh đường xôn xao.Vương Nghị cầm kiếm sừng sững đứng đó, hắn không chút lo bầy quỷ.

SO

đối mặt với

Viên Tam nheo mắt lại, hắn thừa nhận thực lực của Vương Nghị đúng là rất mạnh, nhưng nếu như phải đối mặt với một Mang Sơn lão quỷ có sự gia trì của Bách Quỷ thành thì. . .

Quả nhiên vào giây trước, Vương Nghị còn đang tỏa sáng với sức mạnh áp đảo thì lúc này đây khi đối mặt với đòn tấn công của Mang Sơn lão quỷ, hắn đã trở nên yếu thế.

Chỉ qua vài hơi thở, đã lộ ra bại tướng.

Cuối cùng, Vương Nghị phun ra một ngụm máu tươi, thân thể hắn bay ra ngoài như diều đứt giây. Thấy Vương Nghị đã bị đánh bại, lũ quỷ chung quanh không nhịn được phấn kích lao qua đó như ong vỡ tổ.

Viên Tam hơi do dự nhưng cuối cùng hắn không ra tay tương trợ.

Sau này, Lý Bình An có hỏi thì mình cũng đã chuẩn bị sẵn lý do.Lúc đầu, Vương Nghị chỉ nói là tới cứu một người, hắn không có nói sẽ đối địch với Mang Sơn lão quỷ. Lúc đó, đối phương cũng không

nói gì được mình.

Chỉ là.

“Oanh – –!!”

Đột nhiên, Có một luồng ánh sáng bùng nổ, ngay sau đó là từng trận gió lốc. Ở gần đó, mấy con quỷ không thể chống cự được mà lung lay, thân hình bị gió lốc làm ngã trái ngã phải.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi.

Lý Bình An phẩy phẩy bụi xung quanh ra. Một tay kẹp lấy tiểu đạo sĩ, một tay kẹp bạch diện thư sinh. Những người còn lại đều được đưa ra ngoài.

Chỉ để lại hai người này, tiểu đạo sĩ là để Vương Nghị nhận diện đảm bảo không cứu sai người.

Về phần bạch diện thư sinh thì đơn thuần là đối phương tò mò, muốn qua xem thử. Dù sao cũng thuận tiện, Lý Bình An đem hắn đi cùng.

” Tiên sinh. .”

Lý Bình An liếc qua Vương Nghị nằm dưới đất.

“Vẫn cứ nóng nảy như vậy, tính cách không thay đổi. nhưng mà. . . Cũng không thể coi là một chuyện xấu, gặp cục diện này nếu ngươi còn thờ ơ thì coi như công sức năm đó ta dạy ngươi đổ

sông đổ bể”

Cái này. Là đang khen ta?

Vương Nghị chưa kịp vui vẻ, lại nghe thấy Lý Bình An nói.

“ Mấy năm nay giao du bên ngoài không ai nói cho ngươi biết là phải xem xét thời thế sao? điều kiện tiên quyết khi muốn bảo vệ người khác là phải bảo vệ tốt chính mình.

Vương Nghị nhất thời câm nín, không biết tiên sinh đang khen hắn hay là đang phê bình hắn.

“Học sinh gây họa, người làm tiên sinh như ta phải phụ trách giải quyết hậu quả. Xin hỏi chư vị ai là

Mang Sơn Quỷ Vương?”

(đêm nay tắm rửa)...

Chương 472: Quyết đoán

1607 chữ

Thanh âm không lớn, nhưng trong chớp mắt đã đè ép các âm thanh ồn ào xung quanh khác làm cho cả hội trường chìm vào tĩnh lặng.

Mang Sơn Quỷ Vương nheo mắt lại, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá con người đột nhiên xuất hiện này.

“Túc hạ là?”

Lý Bình An chắp tay lại nói: “Tại hạ Lý Bình An, là tiên sinh của hắn”

Tiên sinh?

“Mang Sơn Quỷ Vương nhìn người đàn ông trước mặt, hắn không khỏi nảy sinh nghi ngờ. Hắn ta không thể nhìn thấu người đàn ông này, người này dù đang ở trên địa bàn của hắn vẫn có thể điềm tĩnh và ung dung đến mức độ này.”

“Có thể ở chỗ này thành lập Quỷ thành, thu lưu oan hồn quỷ quái, đồng thời thành lập trật tự, không thể bỏ qua công lao của Quỷ Vương” Lý Bình An lạnh nhạt nói. “Chỉ là.

Đầu tiên hắn khẳng định công lao của Mang Sơn Quỷ Vương. Nơi đây không có một triều đại thống nhất, trật tự hỗn loạn, từng vùng lãnh thổ san sát nhau.

Ở nơi này quản lý âm phủ được Thiên đế sắc phong là Thành Hoàng còn không có. Quỷ Vương thành lập Bách Quỷ thành đã có thể thu lưu cô hồn dã quỷ, thành lập trật tự còn duy trì ổn định.

Chỉ là cách làm của Mang Sơn Quỷ Vương như này. . .

Lý Bình An nhìn lướt qua những phụ nữ có thai bị trói giữa sân, còn có những hài đồng bị phanh thây kia, đủ cho lão quỷ chết không hết tội.

Lý Bình An do dự, giết hay là không giết?

Mọi sự trên thế gian lúc nào cũng vậy không thể đơn giản mà giải quyết triệt để, Nếu đơn thuần giết một Quỷ Vương như hắn thì cũng không giải quyết được vấn đề.

Ông —!!!

Tiếng kiếm vang vọng trên không trung.

Lúc này, cả đám quỷ quái trong sảnh đường đột nhiên biến đổi sắc mặt.

Ngay sau đó, một luồng uy áp mạnh mẽ bao trùm cả không gian, ép cho chúng nó không thở nổi, khiến chúng phải toàn lực để ứng phó.

Nguồn lực lượng kia cường đại khiến cho người ta phải run rẩy, tựa như linh hồn bị trói lại làm cho bọn chúng hít thở không thông.

Mang Sơn Quỷ Vương sửng sốt, hắn không ngờ đối phương dám quang minh chính đại ra uy.

Phải biết đây chính là địa bàn của hắn, Mang Sơn Quỷ Vương mười phần tự tin đối với thực lực của bản thân .

Huống chi hắn đang ở Bách Quỷ thành, có ưu thế là có sự gia trì đặc biệt của vùng đất này.

Điều này còn chưa tính đến thuộc hạ của hắn ở trong Bách Quỷ thành. Dù cho thực lực của chúng yếu hơn, nhưng trong đó có không ít nhất đẳng cao thủ.

Thế nhưng đối phương lại không cố kỵ chút nào.

Trường hợp thứ nhất đối phương là một thằng điên, thứ hai đối phương có đủ thực lực để xóa sổ mình.

Mang Sơn Quỷ Vương vô thức nhìn vào đôi mắt của đối phương, Chỉ thấy trong mắt của đối phương lóe lên một tia sáng kỳ lạ,nó thu hút hắn ta một cách mãnh liệt.

“Các hạ.Đây là ý gì?”

“Không dối gì Quỷ Vương, Lý mỗ đang quyết định sinh tử của Quỷ Vương cùng chư vị ”

Lý Bình An thành thật nói.

Lời vừa nói ra, bốn phía lập tức vang lên những tiếng xì xào bàn tán, những âm thanh này đều bị đè

nén đến nhỏ nhất có thể.

Lúc này, từng thớ thịt trên mặt Quỷ Vương giật giật, rất dữ tợn, so với khí độ của hắn ngày thường như hai người khác nhau.

Trong đôi mắt ấy, thậm chí còn lóe lên một tia sáng đỏ.

Hắn phẫn nộ muốn đứng lên xé nát đối phương.

Nhưng chút lý trí còn sót lại của lão quỷ lại không cho phép hắn làm như thế.

Từ giọng điệu, thần thái của đối phương mà phán đoán, rõ ràng đối phương không phải là một người điên, vậy cũng chỉ còn trường hợp thứ hai mà thôi.

Chỉ trong một cái nháy mắt, trong đầu Quỷ Vương hiện lên vô số tình huống sắp xảy ra.

Cuối cùng, nó khóa chặt ánh mắt vào người của Viên Tam đang ở bên cạnh đó.

Vương Nghị là Viên Tam mang tới, người áo xanh lại là sư phụ của Vương Nghị.

Như vậy Viên Tam và người áo xanh này cũng là người quen.

Cùng lúc đó, Viên Tam đã nhận ra ánh mắt của Quỷ Vương.

Trong lòng hắn ta nghi ngờ, “Liệu Lý Bình An có thật sự có sức mạnh như vậy không?” Viên Tam do dự thật lâu, sau đó hắn ho nhẹ một tiếng: “Lý huynh, lão quỷ này ta biết phẩm hạnh mặc dù không ra gì, thế nhưng hắn chung quy lại có thể đảm bảo bình an cho một phương, không có có công lao cũng cũng có khổ lao. . .”

Viên Tam không biết Lý Bình An rốt cuộc có thực lực diệt toàn bộ Bách Quỷ thành hay không. Nhưng hiện tại, hắn coi như là Lý Bình An có thực lực này.

Dù sao thì bất kể hắn nói như thế nào, cũng không đắc tội ai.

Quả nhiên, khi nghe hắn nói vậy thần sắc của Mang Sơn lão quỷ đã trở nên thoải mái hơn nhiều.

Lý Bình An yên lặng nhìn qua Mang Sơn Quỷ Vương, rồi nhìn lại bầy quỷ, hắn không biểu đạt thái độ

Tế Vũ kiếm tỏa ra ánh sáng rực rỡ, lơ lửng trên không trung của Bách Quỷ thành.

Mang Sơn Quỷ Vương hiển nhiên là đã nhận ra sự tồn tại của thanh kiếm, nó có ý đồ dùng khí tức của Bách Quỷ để thăm dò thanh kiếm này.

Nhưng trong lòng nó có một ý nghĩ, khiến nó phải dừng lại ngay lập tức.

Không được đụng!!!

Một cảm giác khó tả từ thanh kiếm lạnh lẽo truyền đến. Nó không nói rõ được cảm giác đó là gì chỉ cảm thấy đây không phải là một đồ vật vô tri, mà là một vật sống ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ. Sắc mặt Mang Sơn lão quỷ thay đổi liên tục, nó hít một hơi thật sâu, cẩn thận từng li từng tí liếc qua Lý Bình An.

“Nếu là giết hắn. Còn ai có thể thống ngự bách quỷ. . . Có lẽ sẽ loạn hơn nữa”

Lý Bình An lẩm bẩm một mình.

Những lời này không thể nào thoát khỏi tai của Quỷ Vương và Viên Tam.

Quỷ Vương vui mừng trong bụng. Lúc này, hắn mới chắp tay, trầm giọng nói: “Tiên sinh chớ trách, tại hạ sinh ra ở rừng núi hoang vắng, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, càng không biết tôn trọng sinh mệnh, quả thật là một người thô bỉ, chỉ biết dựa vào thủ đoạn bẩn thỉu để sống sót. Sau khi ta chết trở thành quỷ. Vì sinh tồn mà làm việc trái với đạo đức luân thường. Sau này, tại hạ chắc chắn sẽ làm một gương tốt, mong rằng có thể cho tại hạ một cơ hội sửa lỗi”

Viên Tam hừ trong lòng một tiếng, lão quỷ này cũng quá là hèn nhát.

Tuy trong lòng Viên Tam còn nghi ngờ rốt cuộc Lý Bình An có hay không có thực lực hủy diệt Bách Quỷ thành nhưng dựa vào cục diện này thì việc này chỉ có thể kết thúc như vậy.

Về phần Mang Sơn lão quỷ có thể cải tà quy chính hay không, Viên Tam chỉ coi như mình vừa nghe đánh rắm.

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời! !

Quỷ Vương xua tay yêu cầu bọn thuộc hạ thả phụ nữ mang thai đi và cả những người còn trong nhà giam cũng thả luôn một lượt.

Về phần những hài đồng đã chết thì thu thập linh hồn của chúng đồng thời chăm sóc cẩn thận. Một lúc sau, Lý Bình An chậm rãi thả tay xuống.

Áp lực trong sảnh đường đã giảm, lũ quỷ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trên người chúng mồ hôi nhễ nhại.

Lúc này, Lý Bình An bỗng nhiên nhìn thoáng qua một con tiểu quỷ đang đứng trong góc.Chính là con tiểu quỷ lúc trước dẫn đường cho hắn.

Nó cũng bị gọi tới cùng với mấy con tiểu quỷ khác đưa những người phụ nữ có thai lên. Thế nhưng, người phụ nữ nó mang lên lại đang hôn mê.

Lý Bình An để ý thấy thứ mà tiểu quỷ kia cho người phụ nữ có thai sử dụng là loại mà hắn dùng để đánh ngất ngục quỷ-Vong Ưu Tán. Loại thuốc này có thể khiến người ta lâm vào hôn mê, đồng thời

mất đi một bộ phận nhỏ ký ức.

Lúc đó, Lý Bình An có cho tiểu quỷ này để phòng thân. Hiện tại, có lẽ nó đã dùng cho người phụ nữ bị bắt cóc này, hình như là để giảm bớt sự sợ hãi cho người phụ nữ tội nghiệp kia.

Như là nhìn thấy một tia hi vọng, hắn lập tức đưa tay lên lần nữa.

“diệt ! !”.

Chương 473: Ngươi chính là con quỷ thứ nhất

1724 chữ

Trong nháy mắt, Mang Sơn Quỷ Vương cảm thấy đầu óc choáng váng, gầm lên.

“Chết đi! ! !”

Bỗng nhiên, cơ thể hắn phát ra một luồng năng lượng khổng lồ, miệng phun ra một luồng khí đục ngầu…

Cơ thể hắn bắt đầu phình to, và một con mắt màu đỏ rực xuất hiện giữa hai mắt.

Tuy nhiên, mọi thứ đều vô ích.

Bên trong Bách Quỷ thành, mưa là điều hiếm thấy nhưng lúc này trời đang mưa. Đầu tiên, mưa chỉ là vài giọt thưa thớt, sau đó mưa càng ngày càng lớn, cuối cùng trở thành cơn mưa rào tầm tã Từ trước tới giờ,Bách Quỷ thành không có mưa, bởi vì Quỷ Vương không thích.

Mưa càng lúc càng lớn, tiếng mưa vang vọng khắp nơi. Tựa như bầu trời đang từ từ hé miệng thở

“Chuyện gì đang xảy ra?”

‘trời mưa ở Bách Quỷ thành ”

“…”

Những con quỷ nhạy bén phát hiện ra không phải trời đang mưa trong Bách Quỷ thành, mà là Bách Quỷ thành. Đang dần dần biến mất.

Ngay sau đó, bầu trời đen kịt một màu, tiếp đó có một một tia sáng le lói lên nhưng bầu trời vẫn tối mịt như cũ. Dường như không thấy gì, mọi vật đều mơ hồ.

Trên không trung, một tia sáng lấp lóe đang từ từ rơi xuống.

Trong khoảnh khắc này, không khí dường như ngừng chuyển động, tựa như đông cứng lại. Hình dung như vậy rất kỳ quái nhưng tình huống quỷ dị trước mặt này khiến người ta không thể hình dung khác đi được.

“Oanh — —!!!”

Bạch diện thư sinh nháy mắt, hoang mang.

Khi hắn lấy lại tinh thần thì xung quanh đã không còn gì nữa.

Bọn họ đang đứng tại một mảnh đất trống rộng rãi, ở đây có thể mơ hồ trông thấy cây cối ở phía

Xảy ra chuyện gì? Đây là thế nào?

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Viên Tam bàng hoàng đứng tại chỗ, mặt nhăn nhó, khóe miệng thì giật giật.

Mồ hôi lạnh lẫn với mưa xối ướt cơ thể của hắn.

Bách Quỷ thành lúc nãy vẫn còn tồn tại mà vào giờ phút này nó đã biến mất không còn một dấu vét.

Bầy quỷ ở dưới thân kiếm đều bị hồn phi phách tán, ngay cả Mang Sơn lão quỷ đều không vượt qua nổi một đòn.

Sự sợ hãi đang bao trùm lên Viên Tam.

Lý Bình An nhẹ thở ra một hơi, khí tức trên không trung từ vô hình hóa thành hữu hình, lại từ hữu hình hóa thành vô hình.

Tất thảy lại trở nên yên ắng.

“Hiện tại ngươi chính là con quỷ đầu tiên ở Mang Sơn. Lý Bình An nói với tiểu quỷ.

Tiểu quỷ không nói gì, vẫn ngơ ngác như cũ.

12:51

Bây giờ, giọng điệu của Lý Bình An rất ôn hòa, không còn một tia sát khí, tựa như cái người vừa đồ sát ác quỷ vừa rồi và hắn không phải là một người.

” Ta hy vọng ngươi có thể xây dựng lại Bách Quỷ Thành thành một Bách Quỷ Thành mới có trật tự.”

Hắn tiếp tục nói.

Tiểu quỷ chỉ luôn nghe hắn nói, không nói một câu.

Cuối cùng Lý Bình An vẫn lựa chọn biện pháp cực đoan nhất, nhưng hắn đã để lại một tia hy vọng.

Sau đó, Lý Bình An quay người nói với Viên Tam: “Những người này còn trông chờ Sơn Quân giúp đỡ, để họ có thể trở về nhà”

” Tốt. . . Không có vấn đề gì . . cứ giao cho ta”

Viên Tam sợ hãi đến mức lông tóc dựng đứng cả lên, ngơ ngác nói.

“Lão Ngưu.

Lý Bình An chỉ kêu một tiếng, Lão Ngưu hiểu được ý tử của Lý Bình An.

Hắn lục tìm trong túi áo lấy ra một quyển sách.

“phù – ”

Lý Bình An nhẹ nhàng thổi tro bụi bám trên quyển sách.

“Cuốn sách này là một pháp môn tu luyện đơn giản, nó sẽ hỗ trợ ngươi trong việc tu hành. Tuy nhiên, có thể hiểu được bao nhiêu, tương lai như thế nào thì phải dựa vào chính ngươi rồi”

Lão Ngưu tiếp tục lấy ra rất nhiều sách liên quan đến Nho học.

Nho gia đề cao trật tự, nhân nghĩa lễ trí tín

Những quyển sách này mới là mấu chốt nhất.

Lý Bình An tận tay giao từng quyển sách cho tiểu quỷ.

“Ta cũng không biết điều mình làm là đúng hay sai. Nhưng mà ta đã nghe qua trên thế gian có rất nhiều việc giống như vầy. Chính ngươi cũng không biết lựa chọn của mình có đúng hay không. Những vấn đề như thế này rất nan giải, dù tốn thời gian tâm tư để suy nghĩ thì cũng không ra được đáp án chính xác. Bởi vì tại thời điểm ngươi phải đưa ra lựa chọn, ngươi sẽ không lường trước được kết quả sẽ như thế nào. Bất kể ngươi chọn cái gì thì cuối cùng người cũng sẽ hối hận. Ngươi tưởng tượng, nếu như lúc ấy mình ra quyết định khác thì sự việc nó sẽ phát triển đi hướng nào?

Cho nên làm người đều như vậy, khi ta đang đi con đường này thì trong lòng luôn nghĩ đến quang cảnh trên con đường khác.

Con người đều có lòng tham vô đáy, đã có thứ này thì vẫn muốn có thứ tốt hơn khác. Thế gian này có một số việc cơ bản không phân đúng sai, nếu ngươi quyết định đi theo con đường nào thì cứ dựa theo hướng đó mà đi, đi mãi đi mãi, ngươi sẽ biết được điều quan trọng nhất đối với ngươi là gì”

Tiểu quỷ lắng lặng nghe.

i xong, Lý Bình An ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Đến lúc phải đi rồi”

Những hạt mưa giống như là bơ vậy li ti và ẩm ướt, Nhìn xa, màu cỏ như nối thành một tấm thảm khổng lồ, đến gần nhìn lại thì lại có vẻ thưa thớt vụn vặt.

“Thiên nhai tiểu vũ nhuận như tổ”.

Đây là một câu thơ trong bài “Thăng Long phú” của nhà thơ Lý Bạch, miêu tả cảnh mưa nhỏ rơi trên phố phường của kinh đô Thăng Long. Dịch ra là “Mưa nhỏ trên phố phường thấm như bơ”.

Đây là mùa đẹp nhất trong năm, thậm chí còn vượt trội hơn cả mùa xuân với những hàng cây xanh

mướt .

Chiếc thuyền di chuyển trong tiếng hò reo vang dội của người chèo thuyền.

Mọi người đang ngồi trên boong thuyền nấu canh cá. Một nồi canh cá nóng hầm hập, tươi ngon khiến cho người ta không nói nên lời.

Vừa mở nắp ra, một mùi hương nồng đậm xộc vào mũi, khiến con sâu thèm ăn trong bụng phải trỗi dây.

Tất cả có bốn người và một trâu đang ăn canh cá, Lý Bình An, Lão Ngưu, Vương Nghị, tiểu đạo sĩ và tiên sinh kể chuyện bạch diện thư sinh.

“phù ~ ”

Bạch diện thư sinh kẹp một miếng cá, rồi lại quấn lấy Lý Bình An để hắn kể chuyện xưa làm tài liệu viết tiểu thuyết.

“Tiên sinh, tiên sinh, Lần trước, ngài kể đến chỗ rời khỏi Đại Tùy, đi đến Trấn Yêu quan, sau đó thì sao, sau đó thì sao. . .”

Lý Bình An bất đắc dĩ cười cười, “Từ từ để cho ta nghỉ một hơi”

“Vậy tiên sinh ngài ăn cơm trước, cơm nước xong xuôi lại nói”

“Tiên sinh, sau này ngươi cùng Ngưu ca chuẩn bị đi chỗ nào?” Vương Nghị hỏi.

“Để ta xem tình hình thế nào, khó mà nói trước được.”

Lý Bình An thuận miệng nói, “Còn ngươi thì sao?”

” Ta dự định trước tiên sẽ đến Triều Lăng Quan để gặp tiểu tử Bàng Tuấn ôn chuyện cũ

Vương Nghị trước đó đã được nghe chuyện của Bàn Tuấn qua lời kể của Lý Bình An, thiên hạ rộng lớn vừa đúng lúc Triều Lang quan cách nơi này không xa.

Hai người đã từng là bạn bè lúc nhỏ, tất nhiên là Vương Nghị muốn đi thăm hỏi.

” Cũng tốt, các ngươi đã lâu rồi không gặp” Lý Bình An suy nghĩ điều gì đó rồi gật đầu.

Trước đó, thời gian gấp gáp chưa kịp ôn chuyện. Trong lúc đi thuyền, bọn họ có thêm nhiều thời gian để hàn huyên tâm sự. Sau ba ngày, mấy người rời thuyền lên bờ và tạm biệt ở đây.

Vương Nghị chắp tay, trịnh trọng thi lễ với Lý Bình An.

“Tiên sinh, không biết cho đến khi nào mới có thể gặp lại?”

“Có khi rất nhanh, cũng có khi rất lâu…

Lý Bình An cười vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Người dần dần đi xa, Lý Bình An nhìn dáng người của Vương Nghị dưới ánh chiều tà, trông thật kiên cường.

Hắn cảm thán, “Hài tử đã trưởng thành rồi”

“Ngưu… ưu… ~” Lão Ngưu cũng gật gật đầu, nó dùng chân khua khoắng, ý nói ban đầu Vương Nghị chỉ nhỏ như vậy, bây giờ lại đã trở thành một nam tử đỉnh thiên lập địa.

Hắn đã chứng kiến vô số chia ly và đoàn tụ, sau những cuộc hội ngộ và chia ly, nhưng cảm giác về hạt mưa của mấy chục năm trước vẫn còn đọng lại, da diết trong lòng.

Đào lý xuân phong nhất bôi tửu

Giang hồ dạ vũ thập niên đăng

[Từ bài Ký Hoàng Cơ Phục Hoàng Đình Kiên]

Dich:

Gió xuân đào mận một chén rượu

Đêm mưa giang hồ đèn mười năm.

“này, tiên sinh, ngài nói ngài cứu được ai?”

“Trưởng công chúa? Đó không phải là.Hoàng Đế bây giờ?” “Tiên sinh, Là sự thật sao? Ngài sẽ không ở gạt ta chứ?”

“Ai! Tiên sinh, ngươi đi chậm, chờ tiểu sinh”

Thư sinh ôm hộp sách của mình, bước nhanh theo.

(mẹ nhà hắn, ta lại đi trung tâm tắm rửa, ta là chó, quá lãng phí tiền.)...

Chương 474: Thoại quyền thiểu thuyết

Chương 474: Thoại quyển thiểu thuyết

“Tiên sinh, phía trước có khách điếm!”

Nhìn thấy khách sạn, bạch diện thư sinh vui mừng ra mặt.

Trong hơn nửa tháng hắn đi theo Lý Bình An và Lão Ngưu, trên đường đi toàn là rừng núi hoang vắng, màn trời chiếu đất.

Lý Bình An và Lão Ngưu đã quen với hoàn cảnh như vậy. Trời tối vẫn có thể thoải mái bước đi. Trời nắng thì tìm bóng cây nằm xuống vừa ăn quả dại lót dạ vừa ứng phó với sự dây dưa của bạch diện thư sinh. Còn Bạch diện thư sinh thì bây giờ đã nhìn không ra cái gọi là “bạch diện” nữa, thêm vài ngày chắc sẽ không khác gì một tên ăn mày .

Thế nhưng hắn lại rất thích thú, không quan tâm những thay đổi đó.

Những sự việc hắn được nhìn thấy, được tiếp xúc khi đi cùng Lý Bình An làm cho hắn cảm nhận được một sự rung động xưa nay chưa từng có.

Khói bếp lan tỏa trên đồi núi. Hôm qua, bọn họ hái được một ít nấm với mật ong lúc trước mua tại

Chương 474: Thoại quyền thiếu thuyết

chợ yêu quái còn lại, nửa cái dăm bông và một ít rau dại.

Tất cả bỏ vô nấu cùng nhau lại ra một hương vị đặc biệt.

Lúc bây giờ, Bạch diện thư sinh tay thì xoa bóp bả vai đang đau nhức, mặt mũi thì tràn đầy mong đợi nhìn Lý Bình An.

“Kể chuyện đến chỗ nào rồi?” Lý Bình An vừa nhai nấm vừa hỏi.

“ Đã đến đoạn Đại Tùy cùng Đại Vũ khai chiến, ngài một thân một mình hành quân về Đại Vũ”

“A ～” Lý Bình An ngồi nhớ lại, “.

Hôm sau, Bọn họ lại tiếp tục đi, sau khi đi được nửa ngày…

Khách sạn! !

Lúc bấy giờ, ánh mắt bạch diện thư sinh khi thấy khách sạn giống như là lữ khách đang lang thang trong sa mạc bỗng nhiên thấy một dòng sông vậy.

Tắm nước nóng, ăn một bữa ngon lành. Bạch diện thư sinh nằm bẹp trên giường, ngủ một giấc thật sâu.

Những ngày này, hắn đều ngủ trên mặt đất, bây giờ mới hiểu được việc được nằm trên giường ngủ thật là tuyệt vời.

Ngày hôm sau, khi mặt trời đã chiếu đến mông thì hắn vẫn chưa tỉnh ngủ.

Bạch diện thư sinh ngủ đến chảy nước dãi, miệng thì thào nói những lời mơ mơ hồ hồ”.

Hô hô hô – ‘

Bạch diện thư sinh gãi gãi cái mông, duỗi người vươn vai, rên rỉ.

“Dễ chịu!”

Sau khi ra khỏi phòng, Bạch diện thư sinh nói với tiểu nhị đem điểm tâm lên cho ba người. Mình ăn một phần, hai phần kia đưa cho Lý

Bình An cùng Lão Ngưu.

Nhưng hắn ăn xong phần điểm tâm này thì vẫn chưa thấy Lý Bình An và Lão Ngưu. Bình thương hai người bọn họ luôn luôn là dậy sớm hơn hắn.Thế là bạch diện thư sinh hỏi tiểu nhị, “Tiểu nhị, ngươi có trông thấy người mặc áo xanh đi cùng ta sao?”

“A!” Tiểu nhị chợt nhớ ra, “Người kia đã đi, hắn nhắn cho ngài một câu.”

“Hắn nói giang hồ rộng lớn, hữu duyên gặp lại. Đúng vậy, hắn cũng đã tính tiền cơm và tiền thuê nhà rồi”

Bạch diện thư sinh sửng sốt, đi rồi?

Trong nháy mắt, sức lực trong người của bạch diện thư sinh dường như bị ai đó rút cạn. Lưng thì cong xuống, thở ra một hơi thật dài.

Giang hồ rộng lớn. Mình phải đi chỗ nào để có thể gặp lại bọn họ đây…

Bốn tháng sau, Kinh thành Đại Tùy.

Đông chí, đồng chí đại như niên.

Đến ngày này, mua quần áo mới, chuẩn bị đồ ăn, cúng tế tổ tiên.

Quan chức cho phép nghỉ ngơi, người dân đi lại mừng đón, giống như ngày Tết.

Bởi vì kinh tế ngày càng phát triển, tiểu thuyết truyền miệng dần dần trở thành thú tiêu khiển của mọi người sau một ngày lao động mệt mỏi.

Một vài cuốn tiểu thuyết đã chiếm được sự ưa thích của một số quan to. Những người trở nên nổi tiếng dựa vào một cuốn tiểu thuyết nhiều vô số kể.

Sáng sớm hôm nay, hiệu sách Dương Minh nghênh đón vị khách đầu tiên.

Tiểu nhị đánh giá người đang đi tới, có vẻ là một thư sinh.

“Tiên sinh, ngài muốn tìm loại sách gì?”

“Ta không phải đến mua sách, ta là tới bán sách”

Bạch diện thư sinh nói.

“Bán sách?” Tiểu nhị sững sờ, nhưng hắn đã nhanh chóng trả lời, “xin thứ lỗi vì nhìn lầm, xin hỏi các hạ là?”

Bạch diện thư sinh cười cười, “Tại hạ chỉ là Vô Danh tiểu bối thôi, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới”

i xong, bạch diện thư sinh cầm lấy thư tịch để lên bàn.

“Đây là bản phác thảo, ngài hãy xem trước, nếu cảm thấy phù hợp có thể liên hệ ta”

Sau khi để lại địa chỉ. Bạch diện thư sinh rời đi.

“Vâng, ngài đi thong thả.”

Đợi bạch diện thư sinh đi khỏi, tiểu nhị xem sơ qua quyển sách.

« du hành chí dị »

Tiểu nhị vội vàng liếc qua thì thấy một người mù lòa, một con trâu? Đây là cái gì?

Thiết lập nhân vật kiểu này lập tức hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Chỉ là hắn chưa kịp nhìn kỹ hơn thì có người gọi hắn.

Là một khách quen tới lấy sách đã đặt trước, tiểu nhị tiện tay đem sơ thảo đặt một bên, tiến lên chào hỏi khách hàng.

Hiệu sách này nằm ở khu vực phồn hoa, người đến người đi vô cùng tấp nập.

Về đêm, hiệu sách vẫn sáng đèn rực rỡ.

Đêm khuya, chủ hiệu sách Trương Khải Minh trở lại.

Thời gian trước, gia đình Trương Khải Minh làm ăn buôn bán, rất giàu có.

Nhưng đến đời phụ thân hắn, công việc làm ăn kinh doanh của gia đình tụt dốc không phanh. Mãi cho đến khi Trương Khải Minh tiếp nhận gia nghiệp, từ nhỏ hắn đã rất thích tiểu thuyết truyền miệng nên hắn đã mua một hiệu sách.

Mà sau đó công việc làm ăn ngày càng phát triển, cho tới bây giờ đã

mở rộng thành năm cửa hàng. Như thường lệ, Trương Khải Minh hỏi thăm công việc làm ăn gần đây như thế nào, kiểm tra sổ sách và xem tiểu thuyết mới ra như thế nào.

Thành thật mà nói, trong hai năm gần đây, chất lượng thoại bản tổng thể giảm không biết vì nguyên nhân gì.

Đang nghĩ ngợi, Trương Khải Minh bỗng nhiên nhìn thoáng qua một quyển sách nằm trong góc.

Hắn tưởng rằng đó là sách của hiệu sách không để ngăn nắp, đưa tay cầm lấy lại phát hiện ra không phải.

“« du hành chí dị »?”

“Cái tên này”

Trương Khải Minh thuận tiện lật vài trang.

” Từ xưa đến nay, giang hồ không thiếu những câu chuyện ân oán tình thù, đao quang kiếm ảnh. Mọi người đều chú ý đến những chủ đề nóng hỏi và những nhân vật lớn, những câu chuyện của những

người bình thường lại chìm nghỉm trong tiếng ve kêu…..

Trương Khải Minh lập tức bị câu nói này hấp dẫn lấy.

Một người một trâu, phiêu bạc giang hồ

Gặp chuyện bất bình, ta rút đao tương trợ Công danh lợi lộc chẳng màng

Ánh dương soi sáng, con đường thênh thang Công phu cao thấp, mệnh trời định

Năm tháng lặng trôi, đường chẳng phẳng

Một dòng sông xuân, nước chảy về Đông Vào Nam ra Bắc, ta tự tại

Núi cao đường xa, rượu bầu bạn

Lưng vắt trường đao, mặc gió rít

Giang hồ nhi nữ ta mặc kệ,

Vui vẻ ung dung, ta rong ruổi muốn nơi

Ăn gió, uống sương!”

Mắt Trương Khải Minh sáng rực, đọc như đói như khát.

Không bao lâu, Trương Khải Minh lấy lại tinh thần, vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt.

Chỉ vẻn vẹn một đoạn mở đầu, nhưng lại khiến cho hắn cảm nhận được một sự mới lạ thú vị.

Đề tài này hoàn toàn khác với những câu chuyện thịnh hành trên thị trường, như tài tử giai nhân,

ân oán tình thù, đoạt bảo giết người.

” Tốt tốt!”

Trương Khải Minh kích động gọi tiểu nhị, vội vàng hỏi nguồn gốc của quyển sách.

Tiểu nhị sửng sốt trong giây lát, hôm nay có quá nhiều việc.Hắn thật sự nhớ không ra. Quyển sách kia.

“A, đúng rồi! Sáng sớm hôm nay, có một thư sinh đến đây nói là muốn gửi một bản sơ thảo, có để lại địa chỉ”

“Địa chỉ đâu?”

Tiểu nhị nhất thời không nói nên lời. Khi đối phương nói chuyện, tuy hắn đã đáp ứng nhưng lại quên ghi lại.

Chương 475: Người quen từ kinh thành

2078 chữ

Nước Tùy, Kinh Thành

Những cơn gió lạnh mang hơi thở mùa Đông phả vào thân hình đơn bạc của Bạch diện thư sinh khiến hắn bất giác rùng mình.

Lạnh quá –

Gió lạnh vô tình len lỏi vào trong quần áo. Trong nháy mắt, hắn cảm

thấy lạnh lẽo toàn thân.

Nhìn phố phường vô cùng náo nhiệt với kẻ đến người đi. Có một người vừa đi ngang qua hắn với câu đối Tết trên tay. Lúc này, hắn mới nhớ năm mới sắp đến.

Trở về một mình trong căn nhà nhỏ, bạch diện thư sinh phải đi tro bụi trong góc tường và trên song cửa sổ, lau sạch sẽ bàn vuông.

Sau đó, mài dao thái thịt cho sắc rồi sắp xếp lại đống củi khô.

Đối với hắn, những chuyện này hết sức dễ dàng.

Mấy năm nay sau khi thi trượt, hắn dựa vào viết câu đối, viết chữ mà sống.

Trước kia, hắn cảm thấy cả bầu trời như sụp xuống, sống cho qua ngày đoạn tháng mà thôi. Nhưng sau khi sự việc trôi qua, hắn cảm thấy chuyện đó cũng không có gì to tát.

Làm việc một lúc, người hắn đã ướt đẫm mồ hôi, trong nhà thì nóng như thiêu như đốt.

Bạch diện thư sinh khoác thêm lên người chiếc áo mỏng rồi đi tới trước cửa sổ.

Hắn dùng sức đẩy cửa sổ bật ra, một cơn gió phả vào mặt, khiến cho tinh thần hắn thêm sảng khoái.

Hít vào một hơi thật sâu rồi sau đó bạch diện thư sinh lại đóng cửa lại.

Hắn vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Khoai tây và nấm đã được rửa sạch.

Đã trôi qua bốn, năm ngày từ khi mình gửi bản sơ thảo tại hiệu sách mà không có tin phản hồi, xem ra là đã bị từ chối.

Bạch diện thư sinh bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, hắn đã tự an ủi mình, cuộc sống rất ngắn ngủi, hãy tận hưởng khoảnh

khắc hiện tại –

“Cốc Cốc Cốc! !”

Có người gõ cửa.

Bạch diện thư sinh tưởng rằng là đại thẩm nhà bên nên lập tức vừa mở cửa ra vừa nói, “Đại thẩm, sao hôm nay về sớm vậy? hả?”

Bạch diện thư sinh sững sờ, đứng ở trước cửa không phải đại thẩm nhà bên. Mà là một người đàn ông trung niên hắn không quen. Vẻ ngoài cao sang, trang phục hoa lệ, nhìn là biết là nhà giàu. “Túc hạ có phải là tác giả của cuốn sách này?” Trương Khải Minh đi thẳng vào vấn đề.

” Đúng rồi” Bạch diện thư sinh xác nhận, cuốn sách đối phương đang cầm trên tay đúng là bản sơ thảo Du Hành Chí Dị mà mình viết,.

“Tại hạ là Trương Khải Minh đặc biệt đến đây để bái kiến tiên sinh”

“Trương Khải Minh?”

Bạch diện thư sinh thoáng giật mình, đối với cái tên Trương Khải Minh này, hắn rất quen thuộc, là một người có sức ảnh hưởng lớn đối với giới thoại bản.

Nhưng mà bên ngoài vẻn vẹn cũng chỉ có hiện tượng co đồng tử, hắn không có biểu hiện gì khác. Dù sao hắn cũng là người đã trải qua sự việc tại Bách Quỷ thành, đã chứng kiến cảnh tượng một

bầy quỷ cùng với một tòa thành bị hủy diệt bằng một kiếm.

“A. vậy mời vào”

Bạch diện thư sinh đã pha trà xong.

Để thể hiện thiện chí và ý đồ đến đây của mình Trương Khải Minh khen ngợi cuốn tiểu thuyết này một cách không tiếc lời. Công sức của mình cuối cùng cũng đã được công nhận, bạch diện thư sinh rất vui mừng.

Cuộc trò chuyện này kéo dài đến tận khuya.Hai người đã thảo luận xong về tiền nhuận bút và kế hoạch khắc sách trong tương lai…

Cuối cùng, Trương Khải Minh thực sự nhịn không được hỏi: “Xin hỏi những chi tiết này ngài làm thế nào nghĩ ra được vậy?”

Bạch diện thư sinh cười cười, “chuyện này là một du khách kể cho ta nghe”

“Hả? Du khách?” Trương Khải Minh tò mò hỏi tiếp, “tại hạ có thể hỏi

hiện tại du khách đó đang ở chỗ nào không ?"

Bạch diện thư sinh lắc đầu, "Không biết.

hai tháng sau.

Năm mới đã qua, hiệu sách tràn ngập người yêu sách.

Những ngày gần đây, một thoại bản tiểu thuyết mang tên "Du Hành Chí Dị" đã trở nên nổi tiếng. Được khắc bởi Hiệu Sách Dương Minh, lượng tiêu thụ tiểu thuyết đã phá vỡ kỷ lục của 5 năm trước. Trở thành tiền đề mọi cuộc trò chuyện của những người thích thoại bản tiểu thuyết.

Ngay cả một số người vốn không thích thoại bản tiểu thuyết cũng trở nên hứng thú, đọc xong không nhịn được mong chờ tập tiếp theo.

Tại khu Đông Thành thuộc kinh thành, trên một con phố yên tĩnh với những cây hòe mọc kín bên đường là học phủ cấp cao nhất nhà Tùy, đồng thời là tổ chức quản lý giáo dục cao nhất.

Quốc Tử Giám.

Đêm đã khuya, Quốc Tử Giám vẫn còn ánh đèn yếu ớt.

Ở sảnh bên, có một ông già hơn 80 tuổi đang sao chép hồ sơ. Bên cạnh, có một hài tử cao không đến chân bàn đang ngậm bút giống như là đang suy nghĩ một vấn đề nan giải nào đó.

Ở phía đông có một cô gái mặc áo xanh cao ráo, tóc đen, mái tóc dài đen nhánh được buộc lại một cách đơn giản, tay thì cầm bút tỉ mỉ viết từng nét một.

Thời gian chậm rãi trôi qua, gần đến giờ Dần.

Ngoại trừ thanh sam nử tử, ở sảnh bên không còn ai cả.

12:52

Một lúc sau, phía đông đã bắt đầu sáng lên thì thanh sam nữ tử mới đứng dậy, thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Nàng đi trên con đường đá xanh thẳng tới sân Tây viện.

Trong sân, có một vị lão giả đang cầm một quyển sách, vừa đọc vừa đi qua đi lại một cách thong thả. Lão giả thỉnh thoảng bật cười, vẻ mặt lộ rõ sự hâm mộ.

“Tiên sinh, tiên sinh”

Thanh sam nữ tử cung kính lên tiếng.

Ông lão giật nảy mình, hình như vừa rồi lão đang mải mê đọc sách nên không chú ý đến sự xuất hiện

của thanh sam nữ tử.

Lão giả vội vàng đặt cuốn sách ra sau lưng và ho nhẹ: “ là Linh Nhi à”

Thanh sam nữ tử tên là Triệu Linh Nhi, là một trong bốn người đến từ An Bắc tứ trấn. Năm đó, bốn người theo Lý Bình An xuôi nam gia nhập Hoài Lộc thư viện. Sau khi học xong, A Lệ Á lựa chọn tiếp tục ở lại thư viện tu hành, Bàn Tuấn ngao du tứ hải, Triệu Linh Nhi thì tiến vào Quốc Tử Giám đi vào quan lộ.

Nhìn thấy ông lão giật mình, Triệu Linh Nhi trong mắt hiện lên vẻ tò mò, nhưng cũng không hỏi

thêm câu nào.

Sau khi luyện tập được nửa nén hương, Triệu Linh Nhi từ Tây viện đi tới. Miệng nàng lẩm bẩm, “Du hành chí dị. . . Nghe tên giống như là một thoại bản tiểu thuyết.”

Nhưng nàng cũng không quá để ý. Chiều hôm ấy, Triệu Linh Nhi rảnh rỗi đi dạo trong kinh thành. Bỗng nhiên, nàng thoáng nhìn thấy hiệu sách gần đó, nhớ lại chuyện lúc sáng, nàng nhịn không được bước tới. “ông chủ, ở đây có thoại bản tên là “du hành chí dị” sao?”

Hôm nay, Trương Khải Minh chỉ là theo thông lệ mà đi kiểm tra định kỳ, Ai ngờ lại vừa hay gặp một cô gái có ngoại hình đặc biệt đến mua sách. Khác với những cô gái ăn mặc có phần hơi quyến rũ, cô gái áo xanh trước mắt khiến người ta có cảm giác nhẹ nhàng như được gió mát thổi qua. Triệu Linh Nhi cầm sách ngồi vào một góc trong hiệu sách.

Trong lúc nàng đọc sách, Trương Khải Minh còn đưa một ly trà. Chỉ là càng đọc nàng càng cảm thấy nghi ngờ. Nhân vật chính của cuốn sách này mang đến cho nàng cảm giác vô cùng quen thuộc. Kể chuyện xưa, tất nhiên không phải là kể giống hoàn toàn chuyện thật, cho nên trong sách lấy chuyện Lý Bình An kể làm khung xương mà thôi. Nhiều chi tiết trong đó là bạch diện thư sinh thêm vào để phát triển câu chuyện thêm phần cuốn hút.

Triệu Linh Nhi không thể không nhớ đến thanh sam tiên sinh trong ký ức của cô ấy, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Mãi đến lúc nàng đọc đến đoạn "An Nam tứ trấn".

An Nam tứ trấn An Bắc tứ trấn?

Đây là trùng hợp sao?

Nàng tiếp tục xem, bởi vì chuyện của Lý Bình An trước đó Triệu Linh Nhi cũng không có trải qua, nhưng tại An Bắc tứ trấn, nàng là người đã tự mình trải qua từng việc trong đó.Lần này, Triệu Linh Nhi đã tỉnh ngộ.

Nàng xác định nhân vật trong sách là tiên sinh và Lão Ngưu.

Không phải là tiên sinh viết thoại bản tiểu thuyết này dựa vào kinh nghiệm của ngày đó chứ ?

Triệu Linh Nhi xoay người đi hỏi Trương Khải Minh, tác giả của cuốn thoại bản tiểu thuyết này là ai và hiện tại đang ở đâu vậy.

Trương Khải Minh sửng sốt, "A?"

"Có người tìm ta?"

"Đúng vậy, là một cái rất cô gái xinh đẹp!" Trương Khải Minh nói.

Bạch diện thư sinh cau mày nghi ngờ, chắc là nửa canh giờ trước Trương Khải Minh đã gọi hắn đến đây.

Cô gái xinh đẹp?

Trong lòng Bạch diện thư sinh không khỏi chờ mong. Lúc hắn chính thức nhìn thấy Triệu Linh Nhi lúc, cả người như ngây dại.

Người mặc thanh y, gương mặt tuấn mỹ, nàng cho người ta cảm giác hiên ngang, giữa lông mày lộ ra khí chất hào hùng. Cô gái xinh đẹp như trong thoại bản tiểu thuyết bước ra.

Bạch diện thư sinh nuốt nước miếng, trong lòng có chút rung động.

Triệu Linh Nhi cau mày, đây không phải là người nàng muốn gặp.

Nàng chỉ đơn giản hàn huyên với đối phương một lúc thì đã hiểu được ngọn nguồn mọi chuyện. Nàng mời bạch diện thư sinh ăn một bữa cơm.

Bạch diện thư sinh vui vẻ nhận lời. Lúc ăn cơm, nàng đã được nghe tình hình gần đây của tiên sinh cũng biết được những chuyện mà Vương Nghị gặp phải.

Trong lòng Triệu Linh Nhi sầu não, nhớ lại thời còn ở An Bắc tứ trấn, bây giờ đã mỗi người một phương.

Thấy sắc trời đã tối, Triệu Linh Nhi chắp tay: "Đa tạ tiên sinh, hẹn gặp lại" ". A, lại. . Gặp lại. "

Lời vừa nói ra thì người trước mắt đã không thấy đâu.

Bạch diện thư sinh sửng sốt trong giây lát. Quả nhiên. . . người có quen biết với tiên sinh, tuyệt đối không phải người thường.

Người kia cũng không nói tên của mình. Qua một hồi nói chuyện, bạch diện thư sinh đại khái cũng đoán được người này là ai.

Đêm đó, bạch diện thư sinh đang ngủ say trong phòng thì.

"Thùng thùng! !"

Nửa đêm lại có người đập cửa.

Ngay sau đó, họ vọt vào, đè hắn xuống sàn.

"Các ngươi là ai! ?" Bạch diện thư sinh kinh hoảng nói, "Các ngươi muốn làm gì?"

"Bớt nói nhảm!"

(mỗi ngày lớn nhất niềm vui thú khả năng là tại nghỉ trưa thời điểm, ngồi tại quán cà phê bên ngoài, uống vào cà phê, gió thổi nhẹ)

(có khi, cái gọi là nhân sinh, chẳng qua là một ly cà phê chỗ quanh quẩn ấm áp)

(. . . Đương nhiên, ta cảm thấy vậy cũng là cẩu thí, trọng yếu nhất vẫn là quán cà phê bên ngoài có lộ ra bắp đùi xinh đẹp tiểu cô nương)...

Chương 476: Không lòng không dạ

“Hả? Các ngươi muốn làm gì?”

“Các ngươi là ai!?”

“. Trong nhà ta không có tiền”

Đêm khuya an tĩnh, một đám hán tử trông rất lực điền xông vào trong nhà, lập tức bắt lấy thư sinh mặt trắng.

“U… Ú… Ú”

Thư sinh mặt trắng bị bịt miệng, cảm giác được tay chân của mình đều bị đối phương ghì chặt.

Trong nháy mắt tiếp theo, cái gì cũng không thấy được nữa.

Một bao tải màu đen trùm lên đầu của hắn.

Sau đó, hình như là ngồi trên xe ngựa.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu lâu, thư sinh mặt trắng lại được bỏ ra.

Bao tải đen trùm lên đầu được lấy ra, thư sinh mặt trắng há to miệng, hít lấy hít để bầu không khí trong lành.

“Quỳ xuống!”

Một âm thanh uy nghiêm vang lên.

Sĩ khả sát bất khả nhục

Thư sinh mặt trắng muốn phản bác, nhưng đôi mắt liếc thấy bên hông đối phương có bội đao.

Cùng với vẻ mặt tràn đầy sát khí, khiến cho không sinh ra bất cứ hoài nghi nào về việc đối phương giết mình dễ dàng như giết một con gà.

“Phù phù” một tiếng, thư sinh mặt trắng lập tức quỳ xuống.

“Biết đây là đâu không?”

Trên công đường có người lên tiếng hỏi, bởi vì mới vừa nãy bị bao tải trùm lên, hiện giờ lại có ánh sáng đột ngột.

Khiến cho thư sinh mặt trắng không thích ứng ngay được, hắn lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình không biết một cái gì cả.

“Nơi này là Hoàng Thành Ti!”

Giọng nói của người ở trên công đường vang lên, thư sinh mặt trắng giật mình một cái. Hoàng Thành Ti??

Cơ cấu đặc thù này là do Nữ Hoàng của triều đại mới sáng lập nên.

Dùng để tăng cường sự thống trị của hoàng quyền, sau này cũng dùng để giám sát bá quan và kiểm soát ngôn luận trong dân gian.

Vốn dĩ, Hoàng Thành Ti chỉ tồn tại ở Kinh Thành, nhưng sau đó, cùng với sự thẩm thấu vào các thế lực khác, dần dần phát triển ra cả nước.

Chấp chưởng quyền sinh quyền sát, quyền lực vô cùng to lớn, nghe mà rợn cả người.

Thậm chí có lời đồn đại, cho dù là lời thì thầm của quan viên và phu nhân của hắn ở trong khuê phòng, thì đến ngày hôm sau cũng có thể truyền tới tai của Nữ Đế, một chữ cũng không lọt.

Dân gian có một truyền thuyết, Hoàng Thành Ti xuất quỷ nhập thần, hơn nữa thủ đoạn lại vô cùng

tàn nhẫn.

Sự xuất hiện của bọn họ, thường thường đi kèm với âm mưu, với chỉ điểm và với sự giết chóc, khiến cho người ta rùng mình.

Thư sinh mặt trắng nuốt một ngụm nước miếng, không biết vì nguyên nhân gì mà mình lại bị đưa

tới Hoàng Thành Ti.

“Ngươi đã làm gì, tự mình phải rõ ràng”

46 11

Ta làm cái gì??

Thần sắc của thư sinh mặt trắng lộ ra vẻ sợ hãi.

Chẳng lẽ chuyện nhặt được củ cải trắng ở trên đường bị phát hiện?
“Roat!”

Người ở trên công đường ném một cuốn sách xuống đất.

“Nói bóng nói gió về đương kim Thánh Thượng, ngươi phải chịu tội gì?” “Hả?”. Thư sinh mặt trắng lại lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã nhớ tới một cố sự do chính mình viết.

Sự kiện tạc bom vào bảo thuyền, mặc dù khi sáng tác thì thư sinh mặt trắng cũng xuất phát từ lo lắng cho sự an toàn của chính mình mà thay đổi diện mạo cho câu truyện một lần.

Ẩn đi triều đại, đổi đi danh tính, nhưng mà Hoàng Thành Ti vẫn tìm lần mò trong dấu vết tìm được

manh mối như cũ.

Thư sinh mặt trắng giải thích cho mình vài câu, đại ý đơn giản nói là chuyện xưa này do mình bịa ra, không có ý mạo phạm đương kim Thánh Thượng…

Hắn vừa nói, bên kia cũng vừa có một người điên cuồng múa bút ghi chép thành văn bản.

Rất nhanh, người phía trên lại hỏi.

“Sau lưng ngươi là ai? Có mục đích gì?”

“Sau lưng là ai…”. Thư sinh mặt trắng quay đầu nhìn lướt qua phía sau mình: “Bẩm đại nhân, sau lưng tiểu nhân cũng không có người… Chẳng lẽ là có chuyện ma quái??”

Người trên công đường trầm mặc trong chốc lại, tựa như là đang cân nhắc tới chỉ số thông minh của đối phương xem có thể mưu đồ một vài chuyện cực kỳ nguy hiểm hay không.

Tiếp sau đó, thư sinh mặt trắng bị giam vào trong đại lao.

Ba ngày sau. Hoàng Cung.

Canh năm. Trời tảng sáng.

Nữ Hoàng Đại Tùy rời khỏi giường, trong sự hầu hầu hạ hạ của thị nữ, mặc quần áo, rửa khuôn

mặt.

Ngồi trước bàn trang điểm, Liễu Vận nhìn vào bản thân mình ở trong gương đồng.

Thị nữ thiếp thân sửa sang lại tóc của nàng, động tác thật sự nhuần nhuyễn.

Cuộc sống như vậy, không biết đã lặp đi lặp lại biết bao nhiêu lần.

Liễu Vận lấy ra một viên thuốc màu vàng từ trong hộp, đút vào miệng nhỏ.

Sau đó thở ra một hơi thật dài.

“Bệ Hạ, càng ngày người càng xinh đẹp”

Thị nữ thiếp thân vừa nói vừa cười, nàng là người ở cũng Liễu Vận trong thời gian dài nhất.

Từ lúc Liễu Vận còn chưa đăng cơ thì đã là thị nữ thiếp thân bên cạnh nàng, thi thoảng cũng nói đùa một hai câu.

“Xinh đẹp thì có lợi ích gì”. Liễu Vận bình thản nói ra một câu.

“Bệ Hạ, thỉnh thoảng cũng cần phải thả lỏng vài phần. Cứ căng thẳng như vậy, người sẽ rất mệt mỏi suy sụp”

rồi

Nửa canh giờ sau, bắt đầu tảo triều sáng sớm.

Liễu Vận và bá quan đại thần văn võ thương thảo chuyện quốc gia đại sự suốt hai canh giờ.

Sau khi ôm bụng đói xử lý xong quốc sự, Liễu Vận mới bắt đầu dùng bữa sáng, ăn một bữa ăn rất đơn giản.

Điểm tâm bằng cháo.

Sau khi dùng bữa sáng, bắt đầu dâng hương đọc sách.

Đây cũng là thời gian ít ỏi có thể an tĩnh.

Chỉ là thời gian hạnh phúc thường ngắn ngửi, sau đó lại bắt đầu bận tâm đến chuyện quốc sự, phê

tấu duyệt chương.

Triệu kiến ngoại thần, ban phát ngự chỉ…

Khi mọi thứ kết thúc, trời cũng gần tối.

Lại bắt đầu dùng bữa tối, lớn lớn nhỏ nhỏ, cộng lại có đến mấy chục món ăn.

Thế nhưng nhiều đồ ăn như vậy, cũng chỉ có thể để cho một mình Hoàng Đế thưởng lãm.

Sau đó lại đọc sách, sau đó lại đọc kinh Phật. Thời gian cứ trôi qua như vậy.

Thường xuyên cảm nhận được sự buồn tẻ, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi ngẩn người.

Để mặc cho suy nghĩ bay tán loạn, từ điểm này có thể thấy được, nàng so với nữ nhân bình thường tựa như không có gì khác biệt.

[Một ngày của Hoàng Đế

Vào một thời khắc nào đó, đột nhiên Liễu Vận nảy ra ý tưởng, nếu mang những thứ này viết thành mộy cuốn sách, không biết có thể được thị trường nhiệt liệt hoan nghênh hay không, mặc dù có thể là rất khô khan.

Ban đêm, nhìn vào mật báo mà Hoàng Thành Ti đưa tới.

Liễu Vận không nhịn được mà ngáp dài một cái, dường như có tâm tình không kiên nhẫn, nhưng vẫn lật ra xem.

Đơn giản chỉ là một vài chuyện riêng tư nhỏ nhặt của ngoại thần, cũng không có chuyện gì quá đáng.

Một vài tình báo có giá trị là tố cáo vị tuần phủ của một tỉnh nào đó tham ô và nhận hối lộ.

Tuy nhiên số tiền cũng không lớn, Liễu Vận cảm thấy không cần thiết phải xử lý, chỉ nghĩ tới lần sau gõ gõ đối phương một lần là tốt rồi.

Đến lúc này, rốt cuộc thì Liễu Vận mới cầm lấy phần mật báo cuối cùng.

Đọc qua một lượt, hàng lông mày thanh tú bất giác nhíu lại.

Ám chỉ tới ta?

Liễu Vận nói với thị nữ mang vật chứng kèm theo với mật tấu qua, cũng là mang tới cuốn sách kia. “Du Hành Chí Dị…”

Liễu Vận mở cuốn sách ra, không giống với Triệu Linh Nhi, chỉ cần

vào lúc mở trang thứ ba ra.

Nàng nhận ra nhân vật trong truyện.

Đêm nay không ngủ, thời điểm nắng mai chiếu vào, vừa vặn rơi vào trên lông mày của Liễu Vận. Nàng sửng sốt một lát, sau đó khép trang sách lại.

Có vẻ như hắn đang sống rất tốt.

Tựa như giống với lời hắn nói lúc trước, thích tiêu dao khoái hoạt, thích vô dục vô cầu.

Thích gặp đủ loại người ở trên giang hồ, gặp gỡ, chia ly, lại gặp lại.

Gió * qua gió lại, mây tới mây lui, hiển nhiên là mang đến dư vị vô cùng vô tận, vạn phần thích ý. Thật là tốt.

“Bệ Hạ”. Thị nữ tiến vào.

Liễu Vận nhấc tay cầm ngự bút lên, viết một hàng chữ nhỏ ở trên tấu thư:

“Người này vốn không lòng không dạ, không cần truy tra. Sách này được phép phát hành”

Chương 477: Lấy vật đổi vật

1799 chữ

Lý Bình An và Lão Ngưu cùng ngồi trên một tảng đá khổng lồ, trong tay đang cầm bánh rán cuốn hành củ.

Ăn cùng với ánh mặt trời ấm áp, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hành củ rửa sạch chấm tương ngọt, tương đậu, sau đó dùng bánh rán vừa nướng xong cuộn lại rồi

ăn.

Cắn vào một miếng, vị cay nồng của hành cùng với vị tương thơm ngọt.

Đặc biệt là hành ở đây, vừa to vừa dài, mỗi cây đều to bằng chày cán

bột.

Lại cắn thêm một miếng, vừa cay vừa ngọt, vừa thơm vừa giòn.

“Rột roạt… Rột roạt…”

“Lão Ngưu, có phải chúng ta lạc đường rồi hay không?”. Lý Bình An vừa ăn vừa nói. “Ngưu… uu…”

Lão Ngưu lườm hắn một cái, nói ra điều gì đó.

Cái gì mà gọi là có phải lạc đường hay không? Nhất định là lạc đường rồi!! “Ngươi không biết xấu hổ mà còn nói”. Lý Bình An châm chọc.

Ăn được vài miếng, lau sạch vài mảnh vụn bánh rán trong tay.

Sau đó, lấy bình rượu ra uống ừng ực ừng ực vài ngụm.

Thở dài một hơi, “Aaaaaaa…”

Lão Ngưu còn nói, đoán rằng nơi này cách thị trấn không xa.

Lý Bình An nhìn ra xung quanh.

“Đinh đinh đang đang”

Tiếng chuông trên cổ lạc đà vang lên, từ âm thanh có thể nhận ra số lượng dường như không ít. Ngay sau đó, một đội khách thương xuất hiện phía cuối con đường, đi về phía bên này.

“Úiii… Gặp người rồi”

Hắn thích nhất là thương gia, bởi vì trên tay thương gia thì chắc chắn có mang theo hàng hóa. Bản

thân mình có thể dùng vật để đổi vật với bọn họ.

Lý Bình An cùng với Lão Ngưu ngồi im ở đó, chờ đợi đoàn khách thương tới gần.

Ở xa như vậy đã có thể nghe thấy tiếng kèn vang dội của đối phương.

Có vài người đàn ông da ngăm đen dắt ngựa, đi ở phía trước.

Chỗ mà Lý Bình An ngồi ở gần một con suối nhỏ cuối chân núi, là

một nơi nghỉ chân rất tốt.

Tất nhiên các thương gia sẽ dừng lại ở nơi này, nghỉ chân một lát.

Thấy Lý Bình An, khẽ gật đầu, xem như đã chào hỏi.

Có khách thương đi tới, đầu tiên dùng nước suối rửa mặt, xua đi hơi nóng trên người, mở miệng nói: “Hôm nay thật là nóng”

“Đúng vậy”. Lý Bình An cười cười gật đầu.

Không nhớ là ai đã nói rằng, than thở về thời tiết là chỗ tị nạn cuối cùng của của những con người nhàm chán.

Nói về thời tiết thì sẽ không liên quan đến các chủ đề quan trọng, đây là đặc điểm nổi bật nhất của nó và sẽ không ảnh hưởng đến các chủ đề tiếp theo.

Tuy nhiên lại có thể kéo gần khoảng cách giữa hai bên.

“Tiên sinh, từ nơi nào tới?”

“Từ phía bắc tới”

Khách thương gật đầu: “Vậy là muốn đi đâu?”

“Tùy tiện đi một nơi nhìn một cảnh”

“Tiên sinh, thật là hăng hái”

Lý Bình An lại cười cười: “Mấy người chuẩn bị đi tới nơi nao?”

Hàn huyện trong chốc lát, Lý Bình An biết được đoàn khách thương này ấy vậy mà lại từ Đại Tùy đi

tới.

Đồng hương lại gặp đồng hương, nước mắt hai hàng bỗng rưng rưng.

Lý Bình An nói mình có thể đổi một ít hàng hóa hay không, đối phương không do dự mà lập tức đáp úng.

Họ mang theo chủ yếu là đường, vải, tơ lụa và trà.

Lý Bình An đổi một ít đường, còn có tơ lụa, một chiếc khố vải, cùng với một phần lá trà không nhiều cho lám.

Bộ quần áo này, mình đã mặc rất lâu rồi, nên thay một bộ.

Người có lợi hại hơn nữa thì cũng phải mặc quần áo ăn cơm canh…

Đối với hắn mà nói, những lá trà này có lực hấp dẫn không lớn, lần trước đổi những lá trà này còn chưa dùng hết, huống chi chất lượng đợt trà lần này có vẻ không tốt lắm.

Ngoài ra,

, còn có một vài món đồ sứ, đồ sắt…

Lý Bình An mua một món đồ bằng sứ, có thể dùng để muối dưa.

Hơn nữa những thương gia này đối với hắn quả thực là không tệ, một vài món đồ thậm chí không cần tiền mà vẫn đưa cho hắn.

Lý Bình An và Lão Ngưu hưng phấn giống như là đi bên bờ sông nhặt lên những viên đá bình thường nhưng đủ mọi màu sắc.

“Đa tạ! Đa tạ!”

Lý Bình An liên tục nói cảm ơn, Lão Ngưu cũng chắp tay, chọc cho đám khách thương một đợt tò mò.

Hai bên hàn huyện trong chốc lát, đám khách thương kia chủ yếu là cần nghỉ xả hơi, vừa nhai lương khô, vừa uống miếng nước.

12:53

Lý Bình An suy nghĩ một lát, cảm thấy mình không có gì để có thể hồi báo cho người ta. Nghĩ tới chỉ có tay nghề nấu cơm, nhưng mà bèo nước gặp nhau trên đường dài, nếu tự mình làm một bữa cơm, nhất định đối phương sẽ không yên lòng.

Dù sao thì lòng hại người có thể không có, nhưng lòng phòng người là nhất định phải có. Khách thương nhìn vào làn da trắng nõn của Lý Bình An, cảm thấy thực sự không giống như là người trải i qua phong trần mưa nắng, trong lòng tràn ngập tò mò.

Nhưng cũng biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Có thể làm khách thương đi cả ngàn dặm đượng, tự nhiên biết rất nhiều chuyện xưa thần thần quỷ quỳ.

Thế đạo này, đối phương chỉ có một người một trâu mà dám đi lại bên trên đường núi hoang vu. Không phải là người bình thường.

Mấy thương gia liếc mắt nhìn nhau, nói không sợ là không thể nào.

Tuy vậy, cho dù đối phương có là phường yêu ma quỷ quái, bọn họ có nhiều người như vậy, cùng ở chỗ này sẽ không để mặc cho người ta bày bố.

Đợi Lý Bình An chọn xong đồ vật, các khách thương cũng không dừng lại quá lâu, chỉ nghỉ ngơi

thoáng qua rồi tiếp tục lên đường.

Lý Bình An nhìn ra được đối phương có lòng cảnh giác, ngay lập tức bỏ đi cái ý niệm ban đầu là muốn đồng hành cùng bọn họ.

Hỏi thăm mấy người họ thật kỹ con đường, biết đường ở phía đông, cách một trăm dặm có một trấn

Sau khi hai bên chào tạm biệt, Lý Bình An sửa soạn lại đồ vật vừa mua cùng với tặng phẩm của đối phương, ngay sau đó cùng Lão Ngưu xuất phát về phía đông.

Bước chân nhẹ nhàng, nhìn về phía xa xa.

Sương mù vắt ngang ngọn núi nơi chân trời, lúc thì dày nặng, lúc thì nhẹ bay.

Khiến cho ngọn núi vốn có thể nhìn được rõ ràng, lúc này lại hóa thành mông lung.

Một lát sau, thế núi trở nên trì trệ, chậm rãi đi về phía trước.

Địa hình trở nên chật hẹp, cây cối cũng trở thành rậm rạp.

Lý Bình An ngồi trên người Lão Ngưu, lẳng lặng nhìn sườn núi dưới chân, nhìn dãy núi xung quanh, nghĩ đến tâm sự trong lòng.

Bất tri bất giác, trời tối, lại sáng.

Một làn

sương ; sớm màu trắng ngà, từ bên kia núi dần dần dâng lên, như một luồng khói nhẹ tênh, bỗng lan tràn ra từ trong núi rừng.

“Bòooo… óoo…”

Lão Ngưu kêu lên một tiếng, tỏ vẻ mình đã cảm thấy mệt mỏi.

Vì thế Lý Bình An thuần thục cõng Lão Ngưu lên.

Một người một trâu một nghe một nói, đi về phương xa.

Hi hi ha ha ha ha hắc hắc hắc!

Thời điểm Lý Bình An và Lão Ngưu đến trấn này, dường như người trong trấn đang diễn ra một ngày lễ đặc biệt nào đó.

Mọi người mặc trang phục đặc biệt, nhảy một điệu đặc biệt, trong miệng hô vang khẩu hiệu kỳ quái.

Lý Bình An và Lão Ngưu tìm một chỗ, nhìn vào đám người đang nhảy múa, cảm thấy thực sự rất thú

Lúc này, có người chú ý tới bọn họ.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, ngay sau đó lại tiếp tục nhảy điệu nhảy kỳ quái của bọn họ.

Một lúc lâu sau, có một ông già tuổi rất lớn đi tới.

Hỏi Lý Bình An là ai, tới đây làm gì, chuẩn bị đi đâu?

Ta là ai? Ta đến từ đâu? Ta phải đi đâu? Ba câu hỏi sâu tới tận linh hồn.

Để mà nói với mỗi cá nhân, tầm quan trọng của nó, không có gì sánh bằng.

Lý Bình An nhất mực trả lời mình chỉ là du khách, vẫn du tứ phương, về phần tới nơi này để làm cái gì, thì đơn giản là nghỉ chân, cũng không có mục đích nào khác.

Lão giả thấy mặt mũi cùng với bộ dáng của đối phương hiền hiền lành lành, nên cũng không có hoài nghi gì với lời nói của hắn.

Tiếp theo, Lý Bình An lại hỏi đối phương xem người trong trấn đang làm gì.

Lão giả thì nói rằng bọn họ đang “Kính thần”, mời Lý Bình An cùng tới.

Lý Bình An xua xua tay, nói quên đi, lại đùa thêm một câu, nếu có thể thì biết đâu lại có thể ăn chực được một bữa cơm.

Lão giả cũng sảng khoái đáp ứng.

Tuy rằng nói là muốn ăn chực, nhưng cũng không thể nào thực sự đi ăn chực. Chờ đến khi nghi

thức kết thúc.

Cùng với Lão Ngưu giúp đỡ chuyển đồ, sau đó xuống bếp, rất tự giác ngồi xuống chờ khai tiệc. “Tiên sinh, trâu này của người còn uống rượu?”. Có người hỏi.

Lý Bình An cười cười gật đầu.

Ăn chực được một bữa tiệc lớn, điều này làm cho hắn và Lão Ngưu đều vui vẻ mười phần.

Buổi tối, trước hết đi gặp lão giả để xin ở nhờ, Lý Bình An lại hỏi lão giả xem ở trên có nơi nào may

quần áo hay không, bản thân mình muốn làm một bộ quần áo.

Ngồi dưới tàng cây táo giữa khoảng sân, gió mát nhẹ nhàng thổi qua.

Chương 478: Xin chữ

1529 chữ

“Lão trượng, đang viết cái gì đây?”

Lý Bình An cùng với Lão Ngưu đang ngồi hóng gió ngoài trạch viện, thấy lão trượng đi tới, không nhịn được mà cất tiếng hỏi.

“Chuẩn bị viết mấy câu đối”

Lão trượng đã viết mấy chữ, cảm thấy đều là không hài lòng cho lắm.

Bỗng nhiên hắn nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn vào Lý Bình An:

“Tiên sinh, biết viết chữ sao?”

Lý Bình An gật gật đầu: “Vậy mà lại viết được một ít”

“Không biết tiên sinh có nguyện ý lưu lại một bức thư pháp hay không?”

“Chưa nói tới thư pháp cái gì, chỉ là viết mấy chữ mà thôi”

Lý Bình An đi tới bên cạnh bàn, nhìn vào mấy chữ to dán ở khung cửa, mơ hồ cảm thấy có phần

khoa trương.

Thế là trải giấy ra, dùng chặn giấy đè lại.

Thoáng nhìn qua thỏi mực,

cảm thấy mực này dường như không được tốt lắm.

Nhưng không nói thêm điều gì.

Cầm bút trong tay, trước tiên dùng nước sạch làm ướt đầu bút.

Sau đó vảy nhẹ cho đến khi từng sợi lông mở ra hoàn toàn, lại chấm mực, cho mực và nước giao hòa.

Làm như vậy sẽ làm cho đầu bức hấp thụ mực tốt hơn, viết trôi chảy hơn.

“Câu đối như thế nào?”. Lý Bình An hỏi.

“Loại chúc phúc”

Động bút.

Đối trên: [Thiên Địa Ôn Nhu Gia Thiêm Tài]

Đối dưới: [An Toàn Như Ý Nhân Đa Phúc]

Hoành phi: [Tứ Quý An Nhiên]

Lão trượng là người đọc sách, quan sát tỉ mỉ mấy hàng chữ kia một hồi lâu, càng nhìn càng cảm thấy chữ viết rất xinh đẹp, phảng phất như đang ở trong bức tranh.

“Tiên sinh, ngài viết thật đẹp”

“Quá khen”

“Trước kia đã từng dạy chữ chưa?”

“Đã dạy”

Khi Lý Bình An ở An Bắc tứ trấn, quả thực đã từng làm tiên sinh dạy chữ.

Sau đó, khi đi du lịch, cũng từng làm tiên sinh ở một thôn.

Lão trượng dán tranh chữ thật chỉnh chỉnh tề tề.

Lại mặt dày, cầu Lý Bình An viết thêm một bức thư pháp.

Nói là muốn dán ở trên cột đá ở cửa trấn, hai cây cột kia quanh năm dùng để dán câu đối.

Vốn dĩ trong trấn có một lão thư sinh chuyên môn soạn viết, chỉ là năm kia lão tiên sinh trở thành cố tiên sinh, hiện tại trong trấn không tìm ra được một người viết được chữ đẹp.

Lý Bình An ra cửa thật sớm, nghe lão trượng nói trong trấn có họp chợ.

Bởi vậy, hắn dẫn theo Lão Ngưu đi họp.

Giao cho thợ may tấm vải mua ở chỗ khách thương hôm trước, để làm một chiếc áo choàng dài.

Lại mua ít đồ chơi nho nhỏ khác, tuy rằng không có tác dụng gì quá lớn, thế nhưng lại có thể để cho Lý Bình An giải khuây.

Mua đủ thứ mà mình cần. Chiều hôm đó, Lý Bình An và Lão Ngưu cáo biệt lão trượng.

Lúc gần đi, lão trượng rất nhiệt tình nhét cho Lý Bình An rất nhiều thức ăn ở trong nhà.

Lạp xưởng, tương đậu, và một loại món ăn tên là "khứu"

Rất giống một món ở Đại Tùy, xào chín gạo và mì, sau đó thêm nước, giã nhỏ.

Sau đó vo thành từng khối rồi hong khô là được, giống như nồi niêu xoong chảo, loại vật này rất dễ dàng mang theo, cũng vô cùng hợp với việc cất giữ lưu trữ.

Chỉ là, mùi vị thì một lời khó nói hết.

Ăn kèm với lạp xưởng và tương đậu.

Sau khi cảm ơn, Lý Bình An và Lão Ngưu rời đi.

"Àiii… Nhiều thứ như vậy mà cho một người ngoài!"

Con dâu của lão trượng ở phòng bên ngoài bất mãn, than thở.

Lão trượng chỉ làm như là không nghe thấy, mặt vẫn mỉm cười như cũ, phất phất tay với Lý Bình

Giọng cô con dâu lại càng trở nên trầm trọng hơn, nói: “Cũng không biết là nghĩ như thế nào nữa. Giống như người nọ mới là con ruột của hắn, đối với một người ngoài mà lại tốt đến như vậy, cho nhiều thứ như vậy”.

Lão trượng xoay người trở về phòng.

Trấn nhỏ.

âm Ty, Thành Hoàng đang phê chuẩn văn thư.

Ở cái trấn nhỏ xa xôi này, mỗi ngày lại không có nhiều chuyện.

Kể cả có một vài yêu tà thì cũng lại càng không đi ngang qua loại địa phương chim không thèm ỉa này.

Hầu như đều là một số chuyện vặt, xử lý xong là có thể đi uống trà. Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nhíu mày.

Hû?

Sau bữa trưa, lão trượng mang theo đứa cháu nhỏ của mình đến trước hai cột đá lớn bên ngoài trấn

Cầm trong tay câu đối của Lý Bình An viết, dán ngay ngay ngắn ngắn ở trên cột đá lớn.

Lại quan

sát kỹ càng thêm một hồi, đảm bảo rằng mình dán không lệch.

“Gia gia, chữ này thật đẹp”

Trẻ con, tuy không hiểu gì nhưng cũng biết chữ đó nhìn rất đẹp.

“Bé con, sau khi lớn lên, cũng phải viết chữ đẹp như vậy!”

Lão trượng sờ sờ đầu của cháu trai nhỏ.

Một già một trẻ lại trở về.

Núi xa, có bóng người lấp lóa.

Dưới đất, có rung động truyền qua.

“ùng… Ùng… Ùng…!”

Động vật cảm nhận được sự khác thường, chim chóc nhanh chóng rời xa.

Mãnh hổ vốn đang chậm rì rì nhai nghiến thức ăn, vậy mà cũng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao về phía thân cây bên cạnh, không cần đếm xỉa điều gì, leo lên cây chỉ trong nháy mắt.

Trong trấn, gà cũng bay, chó cũng sủa.

Rất nhanh, thôn dân trong trấn cũng cảm nhận được rung động dị thường.

Đều đi ra khỏi nhà, vẻ mặt nghi hoặc.

Có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì?

“ùng… Ùng…!”

Cư dân trong trấn đều dừng chân đứng lại quan sát, mỗi một gương mặt, đều tỏ ra kinh ngạc cùng với thần sắc hãn hữu.

Cũng không ai biết ai đang làm gì, cả thôn hoảng loạn.

“Mau nhìn!”

Có tiếng thét lớn.

Xa xa, mặt đất đang nứt ra nhanh chóng, vết nứt kia đang kéo dài một cách điên cuồng.

Trong không khí tràn ngập cảm giác nguy hiểm, đó là một loại áp lực chặt chẽ mà sắc bén, phảng phất như muốn cắt từng tấc từng đất thành mảnh nhỏ.

Gió giật thổi qua, đất đá đua nhau vỡ nát tan tành, dường như là một hồi tan nạn xảy ra bất thình

lình.

Sau đó là một tiếng nổ “ÂMMM” rất lớn, đã vỡ vụn, cát bụi tung bay.

Chỉ trong phúc chốc, dường như có một làn sương trắng bốc lên.

Trong đó có xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của một số động vật.

“Chay mauuu!!”

Giờ này khắc này, Thành Hoàng phát hiện được tình huống thì trước tiên đã mang theo thuộc hạ chạy trốn.

Hắn không biết vì sao mà loại yêu tà kia lại đến cái địa phương chim không thèm ỉa này, nhưng dám khẳng định một điều là chắc chắn mình không ngăn được tên kia.

Hiện tại hắn chỉ có thể đi bẩm báo sự việc cho người có thể xử lý được chuyện này.

Tuy rằng không biết là tình huống gì, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được, đây là một trận tai nạn sắp quét qua toàn trấn.

Tựa như có thứ gì đó đang xuyên qua rất nhanh ở trong lòng đất, cùng với sự di động của nó mà để lại một khe rãnh rất sâu ở trên mặt đất.

Giờ này khắc này, lão trượng cùng với cháu trai nhỏ của mình đang ở cửa thôn gặp phải tai ương

trước tiên.

Hôm nay, buổi tối.

Nhàn rỗi không có việc gì làm, hắn muốn mang theo cháu trai lại đi ra xem bức tranh chữ kia.

Ai biết vừa đi tới cửa trấn đã gặp loại chuyện này.

Gió lốc tựa như muốn xé nát thân thể hắn, lão trượng vẫn bảo hộ cháu trai nhỏ ở trong ngực.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ được cái đồ vật đang vọt tới trấn nhỏ.

Đó là một con vật khổng lồ… Con rết?

Lão trượng khi còn trẻ, cũng đã nghe nói tới có yêu tà đi ngang qua có thể một hơi là ăn sạch toàn bộ người trong thôn.

Khi đó, vốn dĩ hắn tưởng rằng đó chỉ là một lời đồn đãi, nhưng hiện tại…

Cây cối xung quanh đều ngã đổ, chỉ còn lại hai cây cột dán câu đối

dựng đứng ở cửa trấn. Cùng với đó là một tiếng nổ lớn vang lên.

Chương 479: Phía trước có cái gì đang chờ đợi mình

1629 chữ

“Oanhhhh!!!”

Có hào quang màu vàng lấp lánh.

Con rết khổng lồ phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân hình giống như va phải một tầng bình phong vô hình.

“Thượng tiên tha mạng! Thượng tiên tha mạng”

Nó đang muốn lùi lại, nhưng hào quang vàng rực tràn ngập không trung đã đâm vào da thịt nó.

Đau đớn kịch liệt truyền đến khắp nơi trên thân thể, khiến cho nó không tự chủ được mà phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trên người bắt đầu có rất nhiều khói trắng tỏa ra, nó giãy dụa, muốn bỏ chạy mất dạng. Nhưng không thể làm được.

Lão trượng ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng này, chờ đợt hết thảy mọi chuyện kết thúc.

Hắn mới hồi phục được tinh thần, hào quang kia dần dần tiêu tán.

Nhìn cây cột sừng sững không đổ, còn có câu đối dán ở phía trên, lão trượng nuốt một ngụm nước miếng.

Rồi cứ như vậy mà quỳ xuống, mỗi một cái dập đầu là một tiếng “Phốc” vang lên.

“Âmm!”

Mùa đông, biển có lúc tái nhợt đến mức gần như trong suốt, có lúc lại đậm đặc như mực.

Đứng ở bên bờ, có thể ngửi thấy một mùi vị đặc trưng của biển cả.

Từ xa nhìn lại, biển và trời bao la bát ngát, vô biên vô tận.

Những chiếc thuyền có vẻ hùng tráng lướt trên mặt biển, lại chỉ giống như một hạt cải nhỏ.

Lý Bình An và Lão Ngưu, ngồi ở quán nhỏ bên bờ biển.

Vừa ăn hải sản, vừa thưởng thức phong cảnh xung quanh. “Chờ ăn xong hải sản, chúng ta lại đi ngâm suối nước nóng” Lý Bình An đề nghị, Lão Ngưu gật gật đầu đồng ý.

Cuộc sống thật con mẹ nó thoải mái.

Nơi họ đang ở, là một góc của Nam Hải.

Trung Châu, phía bắc giáp Thương Hải, phía nam nối Nam Hải.

Đi qua Thương Hải là đến Vân Châu, lại đi qua Vân Châu, là có thể đến thẳng Trấn Yêu Quan.

Về phần Nam Hải, sau khi vượt qua Nam Hải sẽ nhìn thấy cái gì đây?

Bỗng nhiên Lý Bình An cảm thấy tò mò.

Khi màn đêm buông xuống nhường chỗ cho gió biển, nghe tiếng sóng rì rào bên bờ.

Ăn hải sản, uống ly rượu, thực là một chuyện sảng khoái.

Nơi này không có đám đông rộn ràng nhốn nháo, không khí trong lành, hoàn cảnh tuyệt đẹp, chim hót hoa thơm.

“Phùuu…”

Đến tối, Lý Bình An ở lại trong một khách sạn địa phương.

Mỗi khách sạn ở nơi đây đều có suối nước nong.

Đợi đến đêm, sao đầy trên trời bắt đầu giáng lâm.

Gọi một bình trà ngon, vài món ăn tinh xảo, coi như bữa ăn khuya.

Nghe sóng biển, ngắm cảnh biển, ngâm mình trong suối nước nóng.

Thật khiến cho người ta muốn đắm chìm trong đó. Nhưng vừa ngẩng đầu, bất tri bất giác mà những ngày này cũng sắp kết thúc.

Đợi ở bờ biển mấy ngày, Lý Bình An và Lão Ngưu đi dạo xung quanh.

Ở thời đại này, hải sản, nếu không phải ven biển thì rất khó có thể

ăn được.

Tính toán thời gian, quả thực là đã rất lâu mình không ăn hải sản.

Điều quan trọng nhất là cua ghẹ còn rẻ hơn cơm gạo, có thể để cho Lý Bình An và Lão Ngưu ăn thỏa

thích.

“Lý tiên sinh, lại ra ngoài tản bộ sao!”

Lý Bình An và Lão Ngưu rảo bước dọc theo bờ biển. Một ngư dân đi ngang qua cất tiếng chào hỏi hán.

Lý Bình An cười cười, gật đầu đáp lại.

Trong mắt các ngư dân, Lý Bình An là một người kỳ quái.

Một thân một mình mang theo một con trâu đến bờ biển, xem ra là muốn định cư ở nơi đây.

Nhưng nghe được ý tứ trong lời nói thì dường như là định vượt qua Nam Hải. Làm cho người ta thường xuyên cảm giác được hắn đang nói mê.

Thế nhưng, Lý tiên sinh lại không giống với một người điên, mà giống như một người đọc sách. Nhưng khiến cho người ta bất ngờ lại là, thoạt nhìn Lý tiên sinh giống như một người đọc sách này, lại có tài nấu nướng vô cùng tốt.

Hơn nữa ăn một bữa cơm của Lý tiên sinh làm rất đơn giản, chỉ cần kể một câu chuyện.

Đợi hơn ba tháng, câu chuyện ở Nam Hải đã tích trữ được một sọt lớn.

Thỉnh thoảng, còn phải lấy cuốn sổ nhỏ ra để ghi chép.

Lý Bình An đang chuẩn bị cho việc vượt biển Nam hải.

Bởi vì trước đó đã có kinh nghiệm vượt qua Thương Hải, cho nên cũng không đến mức là cái gì cũng không hiểu.

Lão Ngưu phụ trách thiết kế và xây dựng, Lý Bình An thì xử lý vật liệu gỗ.

Ngoài ra còn cần đinh, bu lông, nhựa đường, hắc ín, than cốc và các

loại vật liệu khác.

Ở vùng ven biển, những vật liệu này tất nhiên là rất dễ mua.

Thậm chí một số loại còn không cần tốn tiền.

Lý Bình An không nhờ người, cũng không thẳng tay mua một chiếc thuyền. Dù sao thì mua một con thuyền, cùng với việc mình làm một con thuyền.

Cảm giác này là khác nhau hoàn toàn.

Hắn cũng không vội, mọi việc cứ từ từ.

Cuộc sống giống như một chiếc cối xay đá, chậm rãi nghiền nghiền, mới có thể ngửi thấy được mùi thom.

Thời gian thoải mái nhất, tựa như sóng biếc lay động chiếc thuyền nhỏ, cũng giống như giọt mưa kích khởi từng gợn sóng, lay động từng vòng, thấy rất nhẹ nhàng, thấy rất chậm rãi.

Nửa giàu, nửa nghèo, nửa an nhàn(*). Làm người thì chỉ cần làm việc hết sức mình là được rồi.

Bằng cách trò chuyện với những ngư dân dày dặn kinh nghiệm, Lý Bình An cũng thu được nhiều thống tin hữu ích.

Ví như, giữa các khe hở của ván gỗ, trước tiên phải bôi vào một ít dầu vôi, sau đó trám vào bằng sợi gai ép chặt, cuối cùng lại xoa thêm một lớp dầu vôi, bôi thật đều.

Như vậy, mặt thuyền mới không bị rò nước.

Cứ như vậy, lại qua hai tháng nữa.

“Cộc cộc cộc!!”

Tiếng búa tiếng đinh vang vọng trong sân nhà trống trải.

Lý Bình An vung búa, gần như chỉ trong chốc lát đã đánh toàn bộ đinh vào.

“Ừ, không còn nhiều nữa”

Lý Bình An nhìn chiếc thuyền này, không quá lớn, vừa vừa vặn vặn đủ cho Lý Bình An và Lão Ngưu nằm, bên cạnh lại còn có thể chất thêm một số vật tư.

Lão Ngưu cầm bản vẽ đã vẽ xong, kiểm tra xung quanh xem đến tột cùng có vấn đề gì hay không. “Bòoo… Ô…”

Lão Ngưu nói, hẳn là không có vấn đề gì.

Lý Bình An lại nói: “Là lừa hay là ngựa, đi thử là biết”.

Nam tử lớn tuổi vỗ vỗ bả vai của công tử trẻ tuổi: “Trường Khanh, không phải là cha không ủng hộ ngươi, mà là hiện tại ngươi còn quá trẻ, không hiểu được đạo lý trong đó”.

Công tử trẻ tuổi bất mãn, nói: “Ta đã trưởng thành, ta không phải là đứa trẻ cần ngài che chở”. Nam tử lớn tuổi vẫn cười cười: “Ngươi là người trưởng thành, nhưng ngươi vẫn là một tiểu hài tử như cũ. Từ nhỏ đều sinh hoạt ở trong phủ, ngươi đã nếm qua cực khổ hay sao?”

Không đợi công tử trẻ tuổi phản bác, nam tử lớn tuổi tiếp tục nói:

“Không nói đến những cái khác, ngươi thử nhìn xem những ngư dân ở bên bờ biển, bọn họ như thế nào?”

Đang nói chuyện, bỗng nhiên có mấy ngư dân hợp tác cùng khiêng một khối gỗ thật lớn đi ngang

Xem dáng vẻ này, bọn họ làm việc cực kỳ vất vả.

Miễn cưỡng lắm mới cố đi được trong chốc lát, sau đó lại không thể không thả khối gỗ xuống, hít sâu một hơi, sau đó mới hò dô ta hai ba rồi nâng lên một lần nữa.

Nam tử lớn tuổi hỏi: “Thấy không?”

Công tử trẻ tuổi thở dài một hơi, cúi đầu.

“Làm phiền! Xin nhường”

Có người ở phía sau cất tiếng nói.

Công tử trẻ tuổi nhìn lại, chỉ thấy một chiếc thuyền. Không đúng… ! một người đang cõng một chiếc thuyền!

Hai cha con đều hít một hơi khí lạnh.

Lý Bình An lộ ra một nụ cười đầy thiện ý, cõng chiếc thuyền cất bước đi qua rồi biến mất ở trong tầm mát.

“… Cha?!?”

Công tử trẻ tuổi dụi dụi mắt.

Người đàn ông lớn tuổi nuốt một ngụm nước bọt: "Cái này… *?:D*?"

"Phù!!"

Lý Bình An cõng thuyền tới sát bờ biển, hạ chiếc thuyền xuống.

Ngay sau đó, cùng với Lão Ngưu nhảy lên thuyền nhỏ.

Lão Ngưu đã mang theo vật tư, nước ngọt và những thứ cần thiết đã được chuẩn bị sẵn sàng đặt ở trên thuyền.

"Ngưu… uu… u"

Trời xanh xanh xa xa, biển mênh mênh mang mang.

Sương tỏa đầu núi núi tỏa sương, trời nối biển biển trời.

Lý Bình An nhìn cảnh đẹp phương xa, cười ha hả: "Lão Ngưu, đi thôiiii!" "Ngưu… uu… u"

Lão Ngưu cao hứng kêu lên một tràng.

Phía trước có cái gì đang chờ đợi mình đây?

Chương 480: Quả nhiên là yêu quái

Trên biển mưa gió bão bùng, thuyền bè gian nan đi về phía trước, mỗi thời mỗi khắc đều đang chiến đấu với tử thần.

Sóng lớn cuồn cuộn đập vào mạn thuyền. Đây là cơn bão đã kéo dài sang ngày thứ ba.

Niềm tin của đoàn thủy thủ đang dần sụp đổ, có người đang cầu nguyện, có người đang giãy dụa thống khổ.

Thuyền trưởng khống chế gắt gao cái bánh lái, vừa chịu đựng sự khó chịu kịch liệt mà cơn bão mang đến, vừa không tự chủ được mà nhìn vào gió lốc ầm ù ở phía trước.

"Toàn bộ giữ vững, không nên hoảng hốt!"

Thuyền trưởng hét lên.

Lúc này hoảng loạn không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ đi đến cái chết của bọn

Gió thổi mạnh, dây thừng và xiềng xích bay lượn trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể đe dọa tính mạng của bọn họ.

“ùng… Ùng…”

Bão táp ở phương xa đang lao tới chiếc thuyền với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường, tiếng rền vang vọng càng ngày càng bén nhọn.

Không nghi ngờ gì nữa, khi cơn bão tới gần chiếc thuyền…

Chiếc thuyền khổng lồ này sẽ bị xoắn thành bột phấn mà không chút lưu tình.

Sau một khắc, phảng phất như là có một đợt khí lưu vô hình đang khuếch tán, áp chế cỗ lực lượng cuồng bạo kia xuống.

Mây đen tản đi, lốc xoáy ở trung tâm cơn bão cũng lắng xuống nhanh hóng.

Như một con thú bị trấn áp.

“Bão tan rồi!! Bão tan rồi!!!”

Thuyền trưởng sửng sốt vài giây, sau đó hét lên vì quá kích động.

Mọi người trên thuyền đều hô vang những âm thanh hào hứng.

“Còn sống! Sống rồi!”

Có người quỳ rạp ở trên sàn thuyền mà khóc rống lên, ăn mừng cho quãng đời còn lại của mình. “Ha ha ha. Ta không chết! Ta không có chết!”

64 11

Một lần nữa ánh mặt trời lại chiếu lên gò má, không có cách nào mà bằng vào ngôn ngữ có thể hình dung ra được cảm giác ấm áp này.

Bọn họ hưng phấn hò hét, vì thế cho nên không chú ý tới có một chiếc thuyền nhỏ đang chậm rãi tới gần bọn họ.

Chủ nhân của chiếc thuyền nhỏ kêu lên, cũng bị bọn họ phớt lờ.

Vì thế, Lý Bình An lại lớn giọng hô lên vài tiếng.

Lúc này mới được thuyền trưởng chú ý tới.

Lý Bình An vẫy vẫy tay, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái.

Biểu tình hưng phấn của thuyền trưởng bỗng trở thành cứng đờ chỉ trong nháy mắt.

Chờ Lý Bình An lên thuyền, thần sắc lại càng khó coi hơn.

“Vị huynh đài này, tại hạ là Lý Bình An, vẫn du tới tận đây. Ở trên biển rộng mênh mông, đã mấy tháng không thấy bóng người. Ở trên thuyền của huynh đài có còn hàng hóa hay không, không biết có thể cùng trao đổi với tại hạ?”

Thủy thủ trên thuyền ở bốn phía xung quanh đều lén lúi dựa lại gần nhau, trong tay đã cầm lên vũ khí.

Thuyền trưởng trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng mới phun ra một câu: “Các hạ là người hay là yêu?”

Cũng không thể trách thuyền trưởng lại hỏi như vậy, biển rộng mênh mông, đối phương lại chỉ dựa vào một con thuyền nhỏ mà xuất hành.

Hơn nữa, lại có thể sống sót một cách kỳ diệu trong cơn bão cho tới tận bây giờ.

Nói đối phương là người, thuyền trưởng tuyệt đối sẽ không tin.

Không đợi Lý Bình An trả lời, thuyền trưởng lại tiếp tục nói:

“Ngươi là yêu quý bơi trong biển, ta là người đi đường trên lục địa. Chúng ta nước sông không phạm nước biển”

“Có lẽ nơi này là địa bàn của các hạ, nhưng chúng ta cũng là người không biết, vì rơi vào đường

cùng mới tới biển sâu này bắt cá”

“Thời gian gần đây, biển cạn cá nghèo gần như không còn, không thể mưu sinh, nếu trong lúc vô tình mà đắc tội với các hạ, mong các hạ cho chúng ta cơ hội chuộc lỗi”

“Các hạ muốn gì, cứ nói với ta, chỉ cần là có thì các hạ đều có thể lấy đi”

“Hay muốn chúng ta làm gì, cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngài”

“Nhưng chúng ta cũng không phải là dễ bị ăn hiếp, du đãng trên biển nhiều năm như vậy, cũng đã gặp qua một ít chuyện trên đời”

“Nếu như các hạ khăng khăng muốn lấy tính mạng của chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể đánh cược với các hạ một lần”

Lời này có lý lẽ có căn cứ, cũng có cả ưu tư.

Lý Bình An lại hé môi cười cười: “Hiểu lầm. Thật sự tại hạ không phải là yêu quỷ gì ở trong biển, chỉ là một du khách mà thôi”

“Du khách”

Đối với lời giải thích này, hiển nhiên đối phương không tin.

“Cơn bão vừa rồi??”

“Tại hạ biết một vài pháp thuật nhỏ, miễn cưỡng cũng có thể giữ mạng ở trong biển” Pháp thuật nhỏ? Đối phương nửa tin nửa ngờ.

“Vậy các hạ muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì. Chỉ nghĩ là không biết trên thuyền có vật dụng ta cần hay không, nên muốn trao đổi cùng với chư vị”

Mấy thủy thủ liếc mắt nhìn nhau, do dự một lát: “Tiên sinh nhìn trúng cái gì, cứ việc cầm đi là được”.

“Sẽ không lấy không đâu”. Lý Bình An nói.

Thuyền trưởng gượng cười, gật đầu.

Vốn tưởng rằng, Lý Bình An sẽ tống tiền trắng trợn một phen.

Thậm chí đã dự đoán được, đối phương chỉ vào chiếc thuyền, nói: “Cái thuyền này, ta muốn!”

Thế nhưng làm cho người ta kinh ngạc, đó là Lý Bình An chỉ lựa chọn vài vật phẩm nho nhỏ.

Sau đó để lại một ít đồ vật của mình có giá trị tương đồng, tựa như nhìn ra được các thủy thủ có điều kiêng kỵ đối với mình, cũng không có ở lại quá lâu.

“Chư vị, hẹn gặp lại!”

Lý Bình An trở lại thuyền nhỏ, ở nơi xa xa chắp tay với mọi người, coi như chào tạm biệt. Thuyền trưởng cũng vội vàng đáp lễ, trong lòng có phần hổ thẹn.

Đối phương là người tốt như thế, vậy mà mình còn coi hắn như yêu quái trong biển.

Nghĩ tới đây, lại vội vàng lấy mấy hộp tương cá ở trong rương ra, coi như là bồi thường. "Đón lấy!"

Kêu xong, lập tức ném xương cá qua.

Lý Bình An đưa tay đón được, khẽ gật đầu.

Mọi người nhìn thấy con thuyền nhỏ dần dần đi xa, tiến về nơi có ánh sáng.

"Này! Đại bá, người nhìn chiếc thuyền nhỏ kia kìa"

Thuyền trưởng hơi híp mắt lại, tầm mắt của hắn vô cùng tốt, thấy rõ cái vật đang chèo thuyền không phải là cái mái chèo gì.

Là là dựa vào nửa thân dưới của một con trâu ngâm ở trong nước, con trâu đen kia thò chân ra đẳng

"Ì oap… Ì oap…"

Thuyền trưởng: "..."

Quả nhiên là con mẹ nó yêu quái trong biển. Vạn trượng quang mang nhiễm hải phong Ba đào hung dũng tứ thì đồng. Hùng ưng triển sí tam thiên lý

Nhật nguyệt kiền khôn nhất tuyến trung. (Hào quang vạn trượng nhuộm đại dương Cuộn trào sóng cả khắp bốn phương Hùng ưng giương cánh ba ngàn dặm

Nhật nguyệt càn khôn chung một đường)

Thuyền nhỏ chạy trên biển.

Thuyền lắc lư trái phải, lắc lư trước sau, lắc lư trên dưới, cảm giác vô cùng sảng khoái.

Nhất là vào thời điểm nằm ngủ trong thuyền nhỏ, có nhiều lần Lão Ngưu và Lý Bình An đang ở

trong giấc mộng bị lắc cho rơi xuống.

Sau đó lôi cả người ướt sũng lại nằm sấp lên.

Hôm nay, lại là như vậy.

Lý Bình An run run tay áo, quần áo bắt đầu tỏa ra khí trắng.

Nước trên người cũng bắt đầu được hong khô nhanh chóng. “Phù!”

“Lão Ngưu, hôm nay chúng ta lại ăn cá”

Lão Ngưu phát ra tiếng kêu bất mãn. Lại ăn cá??

Hai ta đã ăn cá ba tháng rồi!

Lý Bình An suy nghĩ một lát, quả thực, nếu ăn thêm cá nữa thì chính mình cũng buồn nôn.

Vì thế lấy ra mấy chiếc bánh và gạo đổi được trên thuyền lớn cách đây không lâu.

Bánh gọi là bánh nắp nồi, bánh tròn, nướng bằng than, vừa xốp vừa giòn, có vị mặn, giữa đục lỗ

nhỏ, xấu bằng dây thừng.

Lý Bình An kiểm tra gạo, hạt gạo trắng trắng tròn tròn, đầy đầy đặn đặn, có màu trong suốt.

Gạo thật là ngon.

Hắn rút ra một tờ giấy, viết một chữ “lửa”.

Ngay sao đó, bắt đầu dùng lửa nấu cơm.

Trong chốc lát, mùi cơm gạo thơm ngào ngạt đã tỏa ra.

Lý Bình An và Lão Ngưu đều lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Không có gì hạnh phúc hơn là việc đi thuyền dài ngày trên đại dương, được ăn một bát cơm thơm

ngạt ngào.

“Oành… !”

Xa xa có động tĩnh cực lớn truyền tới.

Lão Ngưu lại bị chấn động ngã xuống thuyền.

Chương 481: Chương Ngư kiếm sĩ

1360 chữ

“Ngưu… ưu!” Lão Ngưu bất mãn kêu.

Lý Bình An nhìn ra xa, chỉ thấy trên mặt biển xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, phát ra tiếng vang

Hắn múc thêm một chén cơm, rồi tò mò nhìn ra xa. Hắn vừa nhìn vừa ăn thêm một khối đậu phụ nhỏ và dưa muối, đổ thêm nước trà thành cơm chan nước trà.

“Phốc!” Một thứ giống xúc tu chui ra khỏi mặt nước, sau đó là hai cái, ba cái, bốn cái…

A, khá lắm. Thì ra là một con bạch tuộc.

Con bạch tuộc lớn chui ra khỏi mặt nước, hình nó phát hiện Lý Bình An nên nhanh chóng bơi tới.

Lý Bình An mỉm cười chắp tay với đối phương, hắn có thể cảm thụ được bạch tuộc không có ác ý với hán.

Sau lưng bạch tuộc còn đeo một thanh kiếm, nó nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An nhìn theo ánh mắt nó thì phát hiện đối phương đang nhìn chén cơm chan nước trà trong tay mình.

“Ngươi muốn ăn cùng không? Chương Ngư huynh?”

“Muốn” Chương Ngư kiếm sĩ gật đầu.

“Vậy thì mời lên đây ngồi”

Bạch tuộc nhìn thoáng qua cơ thể to lớn của mình, sau đó ở trong nước không ngừng thu nhỏ. Cuối cùng biến thành kích thước bằng con người, lúc này mới lên thuyền.

Lý Bình An đưa cho nó một tấm vải, để nó lau nước trên người. Sau đó lại bới thêm một chén cơm nữa.

Nếu có khách đến thì không thể đãi bữa cơm đơn giản, thế là Lý Bình An bảo Lão Ngưu nhóm lửa nấu vài cây nấm còn lại với cá.

“Chương Ngư huynh đến từ đâu?”

Chương Ngư kiếm sĩ nói: “Từ trong biển, ngươi thì sao?”

“Từ trong lục địa”

“Tại sao ngươi phải đến Nam Hải?”

“Ta muốn đi tham quan khắp nơi. Lý Bình An gắp cho Chương Ngư kiếm sĩ một miếng thịt: “Hèn gì ta nghe ngư dân ở duyên hải nói gần đây không bắt được cá, thì ra là do Chương Ngư huynh. Chương Ngư nói: “Ta đói”

Lý Bình An cười: “Nếu đói bụng, thì sao không đi biển sâu, ở đó không phải có nhiều thức ăn hơn sao?”

Chương Ngư kiếm sĩ im lặng một lát, xấu hổ nói: “Ta đánh thua với người khác nên mới ở đây dưỡng thương”

“Bây giờ đã khỏi chưa?”

“Rồi!” Chương Ngư kiếm sĩ gật đầu: “Ta đang chuẩn bị đi báo thù”

Lý Bình An gật đầu, vậy thì ngư dân ở duyên hải có thể chịu đựng mấy ngày nữa rồi không cần bất chấp nguy hiểm đi biển sâu bắt cá.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi, ta đoán ngươi cũng là tu sĩ? Chương Ngư kiếm sĩ nói: “Nhưng ta không cảm nhận được tu vi của ngươi, nhưng nếu lấy tu vi của ngươi, muốn đi Nam Hải thì chỉ sợ không thể còn sống để về.”

“Để Chương Ngư huynh chê cười”

“Ha, ngươi làm cơm ăn ngon thật, đã lâu rồi, ta chưa ăn đồ ăn ngon như thế” Chương Ngư kiếm sĩ cắm đầu ăn cơm: “Yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ bảo kê cho ngươi”

“Đa tạ Chương Ngư huynh”

Ở trên thuyền nhỏ, ngoại trừ một người một trâu, còn có thêm một con bạch tuộc ăn chực.

Lý Bình An nghe Chương Ngư kiếm sĩ nói rất nhiều chuyện liên quan tới phía bên kia Nam Hải.

“Phía bên kia Nam Hải có người không?”

“Có… Chắc cũng có…”

“Chắc cũng là có ý gì?”

“Ta cũng không biết, ta chưa đi Nam Hải.” Chương Ngư huynh nói chi tiết: “Nhưng trên phi thuyền trên biển có rất nhiều người”

“Phi thuyền?”

“Thường xuyên có phi thuyền lướt qua.

“Thì ra là thế”

Ngày hôm đó, trời trong gió nhẹ. Lý Bình An ngồi ở mũi thuyền câu cá. Chương Ngư kiếm sĩ tò mò nên cũng lấy một cây dài, bắt chước Lý Bình An ngồi ở mũi thuyền câu cá.

“Vì sao ta không câu được cá?” Chương Ngư kiếm sĩ tò mò hỏi.

Lý Bình An nói: “Câu cá phải có kiên nhẫn”

“Ta có kiên nhẫn”

Lý Bình An nhẹ nhàng thở ra, sau đó dạy kinh nghiệm của hắn cho bạch tuộc, phải bình tĩnh, để cơ thể ở trạng thái nghỉ ngơi, hòa vào thiên thiên nhiên, không còn bất cứ suy nghĩ nào khác. “Hồ!” Chương Ngư kiếm sĩ học động tác của Lý Bình An, hít sâu, sau đó thở ra.

Lý Bình An dạy nó, khí trong cơ thể nên xoay tròn thế nào để đạt tới trạng thái thăng bằng tốt nhất.

Chương Ngư kiếm sĩ hít rồi thở

liên tục... Thế là mấy ngày kế tiếp, Chương Ngư kiếm sĩ luyện tập biện pháp hô hấp mà Lý Bình An dạy.

Năng lực học tập của Chương Ngư kiếm sĩ rất mạnh, không bao lâu, nó đã vận dụng cách hô hấp đó một cách tự nhiên.

Trên thực tế, đây cũng không phải môn quá mức khó. Nó chỉ là môn do Lý Bình An phát minh ra

trong lúc đang câu cá nên cũng bị hắn gọi là Điếu Ngư Hô Hấp Pháp.

“Hô hô hô!” Chương Ngư kiếm sĩ không biết ngồi, nhưng dùng biện pháp hô hấp này lại có thể ngồi cả ngày. Bởi vậy nó lại có ấn tượng tốt về Lý Bình An.

“Ta câu được rất nhiều cá”

“Năng lực học tập của Chương Ngư huynh, rất mạnh”

Chương Ngư kiếm sĩ được người khác khen nên rất vui vẻ.

Trong lúc trâu già rảnh rỗi, nó thường nằm trong biển, ngửa bụng lên, tắm nắm, rất thoải mái. Một lát sau, lại lặn xuống nước. Khi nó ngoi lên thì đã bắt được một bao hải sản gồm sò biển, nhím biển, cá, còn có một con bạch tuộc.

“Chương Ngư huynh muốn ăn không?” Lý Bình An hỏi.

Chương Ngư kiếm sĩ nhìn thoáng qua con bạch tuộc nhỏ, rồi nhìn mình: “Ta ăn nó thì không đúng lám.”

Lý Bình An cười, ném con bạch tuộc kia về biển.

Trên thuyền còn có một nơi đặc biệt dùng đến bày bàn trà. Lúc không uống trà thì cũng có thể trải một bàn cờ bằng giấy, dùng để đánh cờ giải trí. Đương nhiên còn có thể dùng để đọc sách, hoặc

luyện dược, nằm sấp ngủ… Tóm lại, cái bàn có rất nhiều tác dụng. “Ông!” Bầu trời có tiếng vang ầm ầm truyền đến.

“A, lại có phi thuyền đi ngang” Chương Ngư kiếm sĩ không kinh ngạc.

Lý Bình An nhìn phi thuyền trên trời, nó nhỏ hơn cái của Thục Sơn lúc trước nhiều. Nhưng phi thuyền của Thục Sơn càng có tính thực dụng, còn phi thuyền này thì đẹp hơn.

“Các ngươi nhìn chỗ kia.” Có người trên boong tàu của phi thuyền chú ý tới con thuyền nhỏ trên mặt

bien.

“A, một chiếc thuyền nhỏ vượt Nam Hải, thật hiếm lạ”

“Còn có một con bạch tuộc.

“Trên phi thuyền có cái gì?”

Chương Ngư kiếm sĩ nói: “Nhìn trang trí của phi thuyền, có lẽ là phi thuyền buôn bán.

“Phi thuyền buôn bán?”

“Ừ, là chỗ những tên tu sĩ thối kia làm ăn”

“Làm ăn?” Lý Bình An hứng thú. Trong tay hắn còn có rất nhiều thảo dược, đan dược đang lo không

có chỗ bán.

“Có thể tùy ý đi lên sao?”

“Chắc vậy.

“Chương Ngư huynh đi không?”

“Ta không muốn tiếp xúc những tu sĩ thối kia.

“Bạch tuộc thối!” Trên không có người hô to.

Bạch tuộc rút kiếm ra, nghiêm túc nói với Lý Bình An: “Lui ra phía sau!”

Lý Bình An: “Là ai?”

“Kẻ thù của ta”

“Là hắn khiến ngươi bị thương sao?”

“Không phải hắn, hắn còn chưa xứng

Nói xong, Chương Ngư kiếm sĩ gỡ kiếm sau lưng xuống, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Chương 482: Khái niệm về tiên

12:55

“Ta đi đây!” Chương Ngư kiếm sĩ hét lớn một tiếng, rút kiếm chạy về phía không trung. Có bóng người cũng bay xuống từ trên từ không trung.

Lý Bình An uống trà, tò mò nhìn tình huống này. Không dễ gì thấy được cảnh bạch tuộc cầm kiếm. Tám cái xúc tu của bạch tuộc cầm tám thanh kiếm dài ngắn khác nhau, lưỡi kiếm cũng rộng, hẹp khác nhau. Thanh kiếm ngắn nhất chỉ dài tám tấc, trên chuôi kiếm quấn lấy miếng vải đen.

Tu sĩ bay từ trên không xuống mặc áo xám, cầm một thanh đao ngắn, đập ầm ầm xuống.

“Ầm ầm ầm!”

Cả hai nhanh chóng lao vào đánh nhau. Chỉ có thể nhìn thấy từng luồng điện lấp lóe trên không trung, ngươi tới ta đi.

Chương Ngư kiếm sĩ rất giỏi về

kiếm pháp, mỗi lần vung kiếm đều có các góc độ khác nhau, lực thì lúc mạnh, lúc yếu, người ta sẽ khó chống lại kiếm đó. Hai bên đều ra đòn rất nhanh, mỗi lần đều có ánh lửa xẹt qua rồi vang lên tiếng nổ lớn.

Lý Bình An và trâu già thỉnh thoảng gật đầu, đánh giá trận chiến. Trên boong thuyền có rất nhiều người đứng xem náo nhiệt.

Cây đao xẹt qua, suýt nữa đã chém trúng Chương Ngư kiếm sĩ.

“Tu sĩ khốn nạn này đã mạnh lên rồi” Chương Ngư kiếm sĩ nghĩ thầm.

Chương Ngư kiếm sĩ thở dài, sau đó hí một tiếng to. Trong chớp mắt đã vận dụng Điếu Ngư Hô Hấp Pháp. Tám thanh kiếm khác nhau giống như tám cánh tay đang trình diễn một ca khúc trong quá trình hô hấp vậy.

Trong trận chiến sảng khoái này, bạch tuộc có thể cảm nhận được nội tạng và cơ bắp của mình đang được kích hoạt, mỗi sợi dây thần kinh đều rất vui vẻ, mỗi tế bào đều tại vận sức chờ tấn công. Mặc dù tu sĩ cầm đao không ngừng chặn kiếm của bạch tuộc nhưng những đòn kiếm kia vẫn vậy quanh hắn.

“Sư huynh, cố lên!” Có tu sĩ nữ trẻ tuổi ở trên boong tàu hô to.

Tu sĩ cầm đao cắn răng, tăng thêm lực lượng, ra sức uy hiếp nhưng vẫn bị Chương Ngư kiếm sĩ đè đánh, khiến hắn sắp phải thua.

“Sư huynh, ta đến giúp ngươi!” Một dải lụa đỏ bay xuống, nhanh chóng phô ra.

Bá bá bá!

Dải lụa nhanh chóng quấn lấy Chương Ngư kiếm sĩ nhưng sau một khắc, tiếng kiếm vang lên, đánh nát dải lụa.

“Vẫn chưa đủ! Lại thêm một người đi!” Chương Ngư kiếm sĩ phách lối nói.

“Đủ rồi!” Có một giọng nói vang lên từ trên mây.

Chương Ngư kiếm sĩ cảm thấy bị áp lực đè ép, cơ thể giống như một cục đá bay xuống nước. Đồng thời tu sĩ cầm đao và nữ tu sĩ ra tay nửa đường cũng rơi vào trong nước, bọt nước bắn tung tóe khắp

Lý Bình An đưa tay ngăn giọt nước sắp văng trúng mặt.

“Để tiên sinh chê cười” Giọng nói trên mây vang lên lần nữa.

Lý Bình An cười: “Người trẻ tuổi hoạt động gân cốt, cũng không phải chuyện xấu.

Dứt lời, trên thuyền nhỏ có thêm một lão giả mặc áo trắng.

Lý Bình An chắp tay: “Lý Bình An, gặp qua lão tiên sinh”

Lão giả áo trắng cũng đáp lễ: “Thạch Tuyển Môn, Ôn Ngọc Lâu.

“Thạch Tuyển Môn?” Lý Bình An khẽ nhíu mày.

Ba chữ Thạch Tuyển Môn khiến hắn nhớ lại chuyện cũ.

Thạch Tuyển Môn Ôn Đào!

Khi đó, Lý Bình An đi lên Trấn Yêu Quan ở phía bắc, phải vượt qua Thương Hải.

Công tử Chu Hữu Tài, vũ phu Ôn Đào, Trương Từ Tâm, cộng thêm hắn và trâu già.

Không đợi Lý Bình An suy nghĩ kĩ quan hệ giữa Ôn Đào và Ôn Ngọc Lâu trước mắt thì một tiếng động vang lên, Chương Ngư kiếm sĩ ngoi lên mặt nước.

Hắn giơ kiếm lên, chửi ầm: “Lão già khốn nạn, dám đánh lén ta, còn là ba đánh một, có bản lĩnh thì từng người đấu với ta.

Ôn Ngọc Lâu không thèm để ý tới hắn, uống một hớp trà: “Ồ, trà ngon.

Lý Bình An hái lá trà này ở Lạc Nhật Sâm Lâm, hắn tự phơi, tuy nói không phải trà thượng hạng nhưng cũng không tệ.

“Tiên sinh tới đây có chuyện gì?”

Lý Bình An nói: “Ta rảnh rỗi nên đi khắp nơi du lịch, nghe Chương Ngư huynh nói trên phi thuyền có tu sĩ lấy vật đổi vật, không biết có thể đi tham quan không?”

“Xin cứ tự nhiên

Lý Bình An đang muốn lên phi thuyền, bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Chương Ngư huynh có muốn đi cùng không?”

Chương Ngư kiếm sĩ bò lên thuyền: “Không đi, ta không cần làm bạn với những tên tu sĩ khốn nạn đó.”

“Vậy làm phiền Chương Ngư huynh ở chỗ này đợi tại hạ một lát.

“Mời” Ôn Ngọc Lâu dứt lời, cả người biến thành ánh sáng, trong nháy mắt đã về tới phi thuyền.

Lý Bình An vỗ hồ lô rượu bên hông.

Phi kiếm Tế Vũ lơ lửng giữa không trung. Lý Bình An nhón chân, trâu già nằm sấp trên lưng hắn, một người một trâu bay lên không.

Ôn Ngọc Lâu thấy vậy thì híp mắt suy nghĩ: “Cái này…”

Chương Ngư kiếm sĩ yên lặng che mặt, tình huống quá mất mặt.

“Tiên sinh có phong cách ngự kiếm chi thuật thật đặc biệt.”

Lý Bình An: “Để lão tiên sinh chê cười.”

Lý Bình An đứng trên đầu phi thuyền tò mò nhìn xung quanh.

Chiếc phi thuyền này có quy mô rất lớn, nhìn từ đằng xa giống như một ngọn núi lớn. Nó còn lớn hơn phi thuyền lớn nhất Thục Sơn.

Nhưng không phải phi thuyền càng lớn càng tốt, phi thuyền Thục Sơn dùng để chiến đấu, mà không phải để hưởng thụ cuộc sống. Mà phi thuyền này càng nhấn mạnh việc hưởng thụ cuộc sống. Lý Bình An và trâu già đi theo Ôn Ngọc Lâu dạo khắp nơi. Lúc này mới phát hiện ở đây không giống phi thuyền mà càng giống một trấn lớn cung cấp nơi cho tu sĩ ở.

Trên phi thuyền có chỗ ở, ăn cơm có tiệm cơm, muốn mua đồ còn có chợ, mệt mỏi còn có vườn để dạo chơi. Ngoài ra còn có nhà ở được xây trong rừng trúc, xung quanh có trận pháp bảo vệ.

Dòng người dù không ồn ào nhưng vẫn có náo nhiệt.

Lý Bình An tò mò đi vào trong chợ. Khác với chợ của người thường, ở đây lại không ồn ào. Ngẫu nhiên có người nói chuyện với nhau, nhưng cũng nhỏ giọng thì thầm, không có trả giá, cảm thấy giá cả phù hợp thì mua, nếu không thích hợp thì đặt ở ở chỗ cũ rồi đi.

Mọi người đều là tu sĩ có mặt mũi nên không muốn bởi vì một món đồ mà mất mặt.

Dù vẫn có chuyện hận trong lòng, chửi rủa uy hiếp, giết người đoạt bảo nhưng không phổ biến lắm,

chỉ có tu sĩ tu vi thấp mới làm vậy.

Phần lớn người đều nghĩ mua được tài nguyên tốt nhất mới có thể thành tiên nên bọn họ nghĩ cướp công pháp, cướp thần binh, cướp bí bảo, đoạt động phủ, cướp tiền, đánh nhau tới mức ngươi chết ta sống cũng không có tác dụng bởi vì tu tiên dựa vào ngộ, dựa vào duyên.

Mặc dù có tài nguyên rất tốt, nhưng cũng phải chỉ dựa vào tài nguyên.

Dù người tu hành cầu "đại đạo" hay "Tiêu Dao" đều là một loại tinh thần theo đuổi ước mơ của bản thân, một loại thăng hoa cảnh giới tinh thần, một loại siêu thoát trí tuệ tâm tính.

Nếu như tiên nhân luôn để tâm tới phú quý, danh lợi, lực lượng, luôn chú ý tới vật chất để thỏa mãn ham muốn của bản thân thì tiên có khác gì người bình thường đâu.

Dù loại người này mạnh đi nữa thì cũng không ai công nhận bọn họ là người tu hành.

Người tu hành chân chính có khí chất của nhà tư tưởng, có cái nhìn riêng về thế giới, khác với những ham muốn của người bình thường.

Có người nói: "Rất khó làm "Tiên", bởi vì "Tiên" luôn chú ý tới việc rời xa ồn ào. Cũng rất khó làm theo chữ "Hiệp", bởi vì "Hiệp" luôn chú ý tới sự nhiệt tình vì lợi ích chung.."

Chương 483: Mua sắm trên phi thuyền

1428 chữ

Trên bàn nhỏ trưng bày những đồ vật muốn bán, hoặc là dứt khoát trải một tấm vải trên mặt đất rồi đặt thứ cần bán lên.

Chủ quán cũng không chủ động mời chào khách, có người nhắm mắt, dù có người đứng trước sạp cũng không nói, thậm chí không thèm mở mắt nhưng mỗi món đồ đều được ghi rõ giá cả. Có người muốn mua một bồn hoa màu xanh lam, xanh mướt, xinh đẹp thì đặt linh

thạch trên mặt bàn rồi rời Có tất cả bốn tầng lầu, mỗi một tầng cách nhau từ mười mấy mét đến mấy chục mét.

Mỗi tầng lầu đều được trang trí tinh xảo, từ các bức tranh điêu khắc, cho đến đồ vật cổ xưa.

Đi vào đây giống như đi vào một bảo tàng. Không gian bên trong yên tĩnh lịch sự tao nhã, còn không gian bên ngoài thì đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình, nói chuyện rôm rả. Còn có tiếng sáo trúc uyển chuyển bay theo gió.

“Tầng thứ nhất chủ yếu bán pháp khí…” Ôn Ngọc Lâu giới thiệu.

Lý Bình An gật đầu, nhưng cũng không hứng thú. Hắn không cần pháp khí.

Tới bây giờ, trong tay hắn đã có các pháp khí như Hiệp Khách Bút, Phù Tang Đạo, Tế Vũ Phi Kiếm, Dưỡng Kiếm Hồ Lô, Nhị Hồ, Bạch Ngọc Kinh trong cơ thể, còn có cần câu cá quan trọng nhất… Huống chi, dù có những pháp khí mạnh như của hắn thì hắn cũng không cần.

Về phần bùa chú thì hắn càng không hứng thú gì.

Có thể làm hắn hứng thú chỉ có linh thảo, linh dược. Mà linh thảo linh dược chủ yếu tập trung ở lầu

ba.

Lý Bình An đi nửa vòng, nhưng vẫn không có đồ khiến hắn hài lòng. Không phải không có thứ tốt mà chúng không thích hợp với hắn.

Ôn Ngọc Lâu vẫn luôn đi bên cạnh, hắn thầm than: “Ánh mắt người này cũng quá cao. Hắn nghĩ như vậy rồi cảm thấy mất mặt, giống như ngươi mời bằng hữu đến nhà làm khách, nhưng nhà ngươi rất nghèo vậy.

“Mời tới bên này!” Ôn Ngọc Lâu đẩy cửa của một tầng lầu khác.

So với bên ngoài thì khung cảnh bên trong cánh cửa lại rất khác. Trên nửa hành lang của chủ điện,

cứ cách mỗi mười bước thì có một chiếc đèn cung đình bát giác, chiếu sáng khắp nơi. Bên trong có rất nhiều linh dược quý hiếm, tiên khí dạt dào. Ở giữa có một lò đốt hương thơm ngát. Trên tường treo mấy bức tranh thuỷ mặc vẽ loan bay phượng múa. Ở góc đông nam,

có một chiếc bàn bằng ngọc xanh, trên bàn đặt một chiếc đàn cổ. Người kia bán vài lá bùa và vài bảo vật vụn vặt, nhưng phong cách rất độc đáo.

Gần cửa sổ, có một thư sinh tuấn tú đang ngồi thoải mái. Hắn đeo một thanh kiếm dài bên hông và bán vài tấm thiệp kiếm ý.

Lý Bình An đi tới trước sạp của thư sinh, nhìn vài tấm thiệp kiếm ý. Trong mấy tấm thiệp bao hàm kiếm ý, đại biểu cho tu vi sâu cạn của một kiếm tu. Người luyện kiếm trong thời gian càng dài, công lực cũng càng cao, tu tới cảnh giới kiếm động theo suy nghĩ, nhân kiếm hợp nhất.

Từ trong tấm thiệp kiếm ý của kiếm khách này thì có thể biết được cảnh giới kiếm thuật của đối phương.

“Nếu tiên sinh muốn, tại hạ có thể mua lại đưa cho tiên sinh” Ôn Ngọc Lâu tin chắc Lý Bình An sẽ có hứng thú với những tấm thiệp kiếm ý này.

Nhưng Lý Bình An cũng không nói, vẫn lắc đầu đi ra.

Khóe mắt Ôn Ngọc Lâu run rẩy: “Vẫn chướng mắt sao?”

Lý Bình An đi dạo hai vòng trên lầu mà trong tay vẫn trống trơn. “Làm phiền Ôn lão tiên sinh đi tản bộ với tại hạ.”

“Xem ngài nói kìa” Ôn Ngọc Lâu cười ngượng ngùng.

Lý Bình An này chỉ nhìn vài thứ rồi quay đầu đi. Tối đa cũng chỉ dừng lại thêm mấy giây. Mà con trâu có linh tính sau lưng hắn càng chẳng thèm ngó tới thứ gì.

Lý Bình An và trâu già đi ra ngoài rồi đi dạo một vòng tại tầng hai.

Bỗng nhiên, Lý Bình An ngừng lại tại một sạp hàng. Ngay khi Ôn Ngọc Lâu nghĩ đối phương chỉ nhìn rồi đi thì nghe Lý Bình An hỏi: “Vị đạo hữu này, thứ này bán thế nào?”

“Hả?” Ôn Ngọc Lâu bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, kinh ngạc trừng mắt, vị khách kia nhìn trúng cái gì?

“Gạo này bán giá thế nào?” Lý Bình An bốc một nắm gạo nhìn thì thấy hạt gạo no đủ, cứng, màu sắc trong suốt, bóng loáng. Hắn đặt ở chóp mũi hít hà:

- Ồ, gạo tốt.

- Gạo này bán giá thế nào?

- Năm mươi linh thạch một đấu.

Lý Bình An do dự, năm mươi linh thạch một đấu. Một đấu ước chừng 12 cân. Một túi gạo ước chừng hơn 60 cân, cũng là hơn 250 linh thạch…

“Chậc chậc ~ đắt thật. Lý Bình An không khỏi chắt lưỡi.

Dù đắt thật nhưng nó rất thơm.

Lý Bình An đã có thể tưởng tượng ra hương vị của gạo này sau khi nấu thành cơm.

Người bán gạo là một nữ nhân trung niên, thấy Lý Bình An muốn mua nên lưu loát nói lai lịch của gạo. Tuy có vài lời khoác lác nhưng có một bộ phận là thật.

Ôn Ngọc Lâu nhìn chằm chằm người áo xanh thần bí này. Hắn không cần bảo vật, linh dược, linh thảo gì cả, mà lại chú ý tới gạo.

Tuy có không ít người tu hành cũng ăn uống nhưng không phải vì bổ sung năng lượng mả để thỏa mãn sở thích thôi.

Gạo này có giá khá đắt nhưng cũng không có tác dụng lớn với tu sĩ có tu vi ở ba cảnh giữa. Chủ yếu chỉ giúp hậu bối chưa trưởng thành trong nhà.

Không phải là vì…

Chuyện này thật khó hiểu,tốn công tốn sức chỉ mua vài túi gạo.

Ôn Ngọc Lâu nhíu chặt lông mày, hắn nghĩ hoài vẫn không hiểu.

Cùng lúc đó, Lý Bình An đang đấu tranh tư tưởng: “Mua hay không mua? Sắp tới phải đi một quãng đường rất dài, nếu có một túi gạo lớn thì…”

Lý Bình An mím môi, nhìn trâu già. Đồng thời làm ra quyết định, mua!

“Ta muốn hai túi, có thể giảm giá chút không?”

Người phụ nữ trung niên sảng khoái nói: “Hai túi thu ngươi 400 linh thạch”

Hiển nhiên gạo không phải là thứ dễ bán ở đây, có thể bán được thì tự nhiên là chuyện tốt.

Lý Bình An gật đầu đồng ý. Hắn lấy ra một ít linh thảo, còn có thuốc do hắn tự luyện chế và một vài

thứ lặt vặt khác để đổi linh thạch bởi vì hắn không có linh thạch.

- Những linh dược này đều do các hạ tự luyện chế?

- Vâng.

- Chúng có tác dụng gì?

- Phần lớn là thuốc bồi bổ cơ thể và bổ khí ích máu.

Lý Bình An luyện chế thuốc phần lớn là loại này, những loại thuốc khác không có tác dụng với hắn. Nữ nhân trung niên cũng không hứng thú lắm, hoặc nói nàng cũng không tin người trước mắt lắm. Nhưng có một vài linh thảo vẫn có giá trị.

Lý Bình An cũng không giải thích, cũng không thể tự khen thuốc do mình làm ra…

Thế là nữ nhân kia lấy mấy cọng linh thảo có giá trị bằng hai túi gạo.

Trâu già ôm hai túi gạo, cười: “Hì hì, có gạo để ăn rồi.

Cuộc giao dịch này kết thúc vui vẻ.

“Ôn lão tiên sinh, ở đây có bán lò luyện đan không?” Lý Bình An quay đầu hỏi.

“Lò luyện đan? Túc hạ còn biết luyện đan?” Ôn Ngọc Lâu hỏi.

“Xem như thế đi”

Ôn Ngọc Lâu nói thầm, nghĩ đến lúc trước Lý Bình An nói mình luyện thuốc, bây giờ lại muốn mua lò luyện đan.

Nói như vậy không có tu sĩ đồng thời học tập luyện đan cùng luyện thuốc.

Chương 484: Cố ý

1612 chữ

“Ở đây có bán lò luyện đan không?” Lý Bình An hỏi.

“Lò luyện đan?” Ôn Ngọc Lâu kinh ngạc, dẫn Lý Bình An tới nơi bán lò luyện đan.

Lò luyện đan không phải đồ vật giống linh dược hay đan dược phổ thông gì, lò luyện đan của luyện đan sư phải được trải qua sự chọn lọc kĩ càng. Dù là luyện đan sư có tu vi thấp cũng sẽ không tùy ý lựa chọn lò luyện đan. Bởi vì nếu bị nổ lò thì phải thay lò mới sẽ tốn tài nguyên hơn. Vì thế Ôn Ngọc Lâu nghĩ có lẽ lò luyện đan của Lý Bình An xảy ra vấn đề gì nên muốn mua cái mới.

Lý Bình An nhìn từng lò luyện rồi cười khổ: “Chúng đắt quá, mua không nổi. Dù bán Lão Ngưu ở đây cũng mua không nổi.

Lão Ngưu nhe răng: “Tiền mua những thứ này đủ để mua rất nhiều thịt bò khô.

“Tiên sinh, mời đến xem” Có người trẻ tuổi kêu gọi, ở đây chỉ có một mình hắn bán.

Lý Bình An tò mò, đi tới xem: “A, vẫn rất đắt.

“Tiên sinh, mời xem. Người trẻ tuổi nhiệt tình giới thiệu từng cái lò cho Lý Bình An.

Điều này khiến Lý Bình An cảm thấy nếu không mua thì thật xấu hổ, nhưng đúng là xấu hổ vì hắn không có tiền nên chỉ gật đầu thôi.

“Ngài không thích cái nào cả sao?” Người trẻ tuổi đã nhận ra Lý Bình An không muốn mua sắm.

“Tốt thì tốt, nhưng lại không thích hợp ta. Lý Bình An nói uyển chuyển việc không có tiền.

Người trẻ tuổi đánh giá Lý Bình An, cười nói: “Tiên sinh có thể nói sở thích của mình, để tại hạ chọn cho tiên sinh một cái thích hợp”

Người trẻ tuổi kia rất nhiệt tình, khiến Lý Bình An bất đắc dĩ.

Ôn Ngọc Lâu tò mò nhìn Lý Bình An. Lý Bình An thấp giọng nói: “Không sợ Ôn lão tiên sinh cười, tại hạ thật sự mua không nổi lò luyện đan ở đây.

Ôn Ngọc Lâu cười, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Ngươi không nói lão phu cũng suýt quên, lão phu nhớ kỹ ở đây còn một quy định, luyện đan sư chỉ cần dùng lò luyện đan ở đây trong vòng một canh giờ,

luyện chế hai viên đan dược tứ phẩm thì có thể miễn phí tặng lò. Người trẻ tuổi sững sờ, lập tức gật đầu nói: “Đúng là có quy định này”

Quy định này là do tổ phụ của người trẻ tuổi đặt ra. Một phần là để thu hút khách hàng, một phần

là để làm quen, tuy tu sĩ có thể luyện ra hai viên đan dược tứ phẩm trong vòng một canh giờ cũng không phải luyện đan sư xuất sắc nhưng bọn họ cũng là người có hi vọng bước lên đỉnh cao.

Kiếm tiền không bằng kiếm một mối quen biết.

Chỉ là đến thế hệ của người trẻ tuổi thì có rất ít người nhớ kĩ quy định này.

Người trẻ tuổi không rõ tổ phụ có ý gì, chỉ cảm thấy nếu tốn một lò luyện đan bằng cách đó thì không đáng. Cũng may cho đến nay, cũng không có người thành công lấy lò đi.

Nếu không phải Ôn Ngọc Lâu nói thì người trẻ tuổi cũng quên chuyện này.

Lý Bình An hỏi: “Thật sao?”

“... Thật.” Tuy người trẻ tuổi không muốn nhưng vẫn cười gật đầu.

Lý Bình An khiêm tốn chắp tay: “Đa tạ.”

Lý Bình An nhìn cái lò trước mắt, thấy nó rất tốt nhưng hắn không biết cách sử dụng.

Về phần các loại dược liệu thì có người trẻ tuổi cung cấp, nếu luyện đan thành công thì lấy lò đi. Nếu không thành công thì cần bồi thường gấp đôi dược liệu.

Lý Bình An chọn mấy thứ, rồi bỏ tất cả vào trong lò, chứ không chuẩn bị gì cả. Về phần lửa luyện

đan thì Lý Bình An lấy ra thứ mà hắn có.

Dù Ôn Ngọc Lâu không phải luyện đan sư nhưng cũng hiểu sơ về nó. Lửa luyện đan này không phải thứ tốt nhất, thậm chí nó không bằng lửa luyện đan bình thường.

Mà người trẻ tuổi ở bên cạnh nhíu mày cảm thấy cách luyện đan giống như đang nấu ăn, bỏ tất cả nguyên liệu vào nồi rồi nấu chứ

không có trình tự cơ bản nhất của luyện đan.

- Lão Ngưu!

- Ngưu… uu!

Một người một trâu phối hợp thành thạo. Rửa lò, bỏ thuốc, nấu thành chất lỏng, chiết xuất cách ly… Bởi vì thời gian hạn chế nên Lý Bình An bỏ qua vài giai đoạn.

Nếu luyện đan lúc bình thường thì hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Lý Bình An cầm gậy trúc, quấy trái ba vòng phải ba vòng trong lò. Trâu già thì phụ trách khống chế độ nóng của lửa, bởi vì chỉ có một canh giờ nên nhất định phải tăng lớn lửa.

Nhưng nếu không khống chế thì độ nóng sẽ vượt mức nên đây cũng là cách kiểm tra trình độ khống chế lửa của luyện đan sư.

Người trẻ tuổi nheo mắt, sau đó là giai đoạn rót linh khí thúc đẩy chuyển đổi, từ đó tăng tốc tác

dụng thành phần và đưa linh khí vào chuyển đổi thành thuốc.

Lúc này cần căn cứ tốc độ chuyển đổi, tốc độ điều chỉnh linh khí của luyện đan sư.

Tốc độ rót linh khí quá nhanh sẽ tăng lớn linh khí, không cẩn thận sẽ vượt ra khỏi mức quy định. Tốc độ quá chậm sẽ tốn nhiều thời gian.

Căn cứ theo mức chịu đựng của dung dịch thuốc sẽ dự đoán lúc kết thúc rót linh khí, nếu kết thúc

sớm sẽ có bộ phận thành phần bổ dưỡng không thể chuyển hóa thì đan dược sẽ có phẩm chất không cao. Nếu kết thúc chậm thì sẽ vượt qua lực gánh chịu rồi nổ lò, gây nguy hiểm.

Bình thường mỗi lần khi có người khiêu chiến đều sẽ phạm sai lầm ở giai đoạn này.

“Lần này… Phân đan!?” Người trẻ tuổi trợn mắt, đối phương trực tiếp nhảy qua giai đoạn rót linh

khí.

Phân đạn là dùng thần thức phân chia dung dịch thành đan, phân

chia dung dịch thuốc, đồng thời phân chia linh khí trong thuốc.

Từ một lượng thuốc lớn và một lượng linh khí lớn sẽ được chia ra làm nhiều phần thuốc và linh khí nhỏ. Sau đó hạ nhiệt độ giảm áp suất, tạo thành đan.

Đây cũng là lí do vì sao luôn có yêu cầu rất khắt khe về việc luyện đan sư sử dụng thần thức.

Thần thức đại biểu cho ý niệm của tu sĩ, có thể phóng ra ngoài, có thể xuyên thấu qua đồ vật, rồi rà quét đồ vật đó.

Sau khi rót thần thức vào lò luyện đan thì luyện đan sư có thể "nhìn thấy" tình huống của dược liệu hoặc nước thuốc trong lò luyện đan, cũng có thể dùng thần thức tiến hành kiểm tra và phân loại thành phần nước thuốc, lựa ra thành phần có tác dụng và loại bỏ thành phần có hại.

Tốc độ rót linh khí đủ hay thiếu? Khi nào kết thúc rót linh khí… Những thứ này đều liên quan tới dùng thần thức rà quét

Hai bước phân đạn và thu đan cũng không thể dùng tay hoàn thành mà phải dùng thần thức. Luyện đan sư có cấp bậc khác nhau thì tinh thần của hắn sẽ mạnh yếu khác nhau, thần thức càng mạnh thì kiểm tra và phân loại thành phần càng chính xác. Khi đó tách rời thành phần khác nhau sẽ càng tốt, đan dược sẽ có chất lượng càng cao.

Lý Bình An mở mắt, triển khai thần thức, "dẫn dắt" linh đan đã luyện chế xong vào thùng. Luyện thành công một viên tứ phẩm đan dược trong thời gian chưa tới một nén nhang.

"Hít…" Người trẻ tuổi hít sâu một hơi.

Nhóm lửa, bỏ dược liệu vào, lặp lại trình tự trước đó vẫn không có chút sai lầm nào, vẫn bỏ qua giai

đoạn rót linh khí.

Người trẻ tuổi không cảm giác được linh khí trên người đối phương. Hắn mê mang, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: "Xong rồi! Phải tặng lò cho đối phương"

Lý Bình An nghiêng đầu, cười rồi thu nguyên khí.

"Coong!" Trong lò truyền ra một tin tức không tốt với luyện đan sư.

Người trẻ tuổi thay đổi sắc mặt và tâm trạng rất nhanh, sau lưng đã

ướt đẫm mồ hôi.

Phù phù. Đan dược rơi xuống.

Người trẻ tuổi quan sát, nó không phải tứ phẩm… là tam phẩm…, hắn lập tức thở dài một hơi. Lý Bình An lắc đầu: “Để các vị chê cười rồi.

Người trẻ tuổi cười, việc luyện đan khiến luyện đan sư tốn tinh thần và mệt mỏi, có thể trong thời gian chưa tới một canh giờ, luyện ra một viên đan tứ phẩm cùng một viên đan tam phẩm đã rất tốt

Ôn Ngọc Lâu kinh ngạc nhìn Lý Bình An, theo cảm nhận của hắn thì hắn biết Lý Bình An vẫn chưa cố

Chương 485: Phía trước có đảo

12:56

1243 chữ

Cuối cùng, người trẻ tuổi cũng rộng lượng không muốn Lý Bình An đền tiền nguyên vật liệu. Lý Bình An cũng để lại hai viên thuốc hắn luyện chế ra.

“Tiên sinh, đi thong thả. Người trẻ tuổi nở nụ cười, mới đầu hắn còn đang lo lắng Lý Bình An luyện chế ra hai viên thuốc, nhưng bây giờ thì thở phào nhẹ nhõm.

Đợi hai người đi xa, người trẻ tuổi mới cất hai viên đan dược kia, hắn không nhịn được cười một tiếng. Không chỉ không tốn kém mà còn kiếm lời.

Sau khi rời khỏi lầu, Ôn Ngọc Lâu nhịn không được tò mò, vội hỏi: “Lý tiên sinh, vừa rồi tại sao phải thu tay lại?”

Lý Bình An cười nói: “Vẫn không thể gạt được Ôn lão tiên sinh

- A? Tại sao vậy”

- Quân tử không đoạt chỗ tốt của người khác.

“..” Ôn Ngọc Lâu im lặng một lát, lập tức cười ha ha: “Thật xấu hổ”

Ôn Ngọc Lâu mời Lý Bình An ở phi thuyền chơi thêm mấy ngày

nhưng Lý Bình An lấy lí do mình có việc để từ chối, tạm biệt Ôn Ngọc Lâu, cùng trâu già mang theo hai túi gạo mới mua rời phi thuyền, về thuyền nhỏ trên biển.

- Tiếp tục đi thôi.

Người trẻ tuổi nhàm chán ngáp một cái, nhìn mây trắng bay bên ngoài. Trên phi thuyền người đến người đi, từ trước tới giờ không thiếu người mua bán, nhưng chỗ bán lò luyện đan thì rất ế. Không khai trương thì thôi, chứ khai trương thì ăn trong thời gian dài.

Người trẻ tuổi sớm đã quen, có rất ít việc làm hắn khắc sâu.

Giống như sáng nay gặp một người áo xanh rất thú vị, có lẽ, mấy tháng sau, hắn còn có thể nhớ rõ việc này.

Lúc ấy suýt hù chết hắn. Nếu đối phương thật sự luyện chế được hai viên thuốc thì hắn không biết nên làm thế nào mới tốt. Nếu không cho, lỡ truyền ra thì hắn cũng không cần ở đây buôn bán. Còn

nếu cho thì hắn không nỡ.

“Tối nay, nên đi dạo ở đâu?” Nghĩ như vậy, người trẻ tuổi bắt đầu dọn tiệm của mình.

Hắn lôi kéo, lau chùi khắp bốn phía. Bỗng nhiên, hắn nhớ tới hôm nay, cái lò mà người áo xanh đã dùng vẫn chưa được lau chùi.

Thế là cầm lấy bàn chải nhỏ, mở nắp lò bắt đầu lau.

Hắn đảo thần thức qua mỗi một tấc không gian trong lò, tìm kiếm cặn bã, đồng thời xử lý sạch sẽ.

“Hả?” Lúc này, thần thức của hắn bỗng nhiên dừng lại một chỗ trong lò: “Không phải cặn bã… Mà là một viên đan dược?”

Người trẻ tuổi lập tức điều khiển thần thức lấy viên đan dược ra thùng.

“Còn có một viên thuốc!? Từ đâu ra?” Người trẻ tuổi kinh ngạc nhìn nhìn đan dược trong tay.

Người duy nhất dùng qua cái lò này là… người áo xanh kia.

Người trẻ tuổi nhíu mày, cẩn thận quan sát viên đan dược này.

Hàm lượng độc trong đan là tiêu chí quan trọng đầu tiên để đánh giá

cấp bậc của linh đan.

Dựa theo phẩm chất của linh đan cùng loại thì hàm lượng linh khí và hàm lượng độc là hai chỉ tiêu có thể phân chia linh đan từ nhất phẩm tới cửu phẩm.

Cửu phẩm linh đan cũng được gọi là linh đan cực phẩm. Hàm lượng linh khí trong thuốc lớn hơn 100%, hàm lượng độc nhỏ hơn nhỏ hơn 0000 thì coi là không có độc.

Dưới linh đan nhất phẩm còn có linh đan phế phẩm gọi là phế đan. Bởi vì hàm lượng độc trong đan quá cao nên Tu Chân Giới có quy định, cấm không được bán nó. Nhưng do trong phế đan cũng chứa linh khí, có mùi hương của đan bình thường nên có thể thông qua giả tạo hình dạng, đánh bóng làm giả thành đan vận, khắc trận pháp làm giả hoa văn của đan khiến người khác tưởng lầm là một viên đan tốt, chủ yếu nhằm vào những tán tu có tu vi không cao và võ giả phàm nhân.

Mà viên linh đan trong tay hắn là… ngũ phẩm!?

Người trẻ tuổi cầm viên linh đan, cứng đờ tại chỗ, một hồi lâu mới sực tỉnh lại.

Hắn hối hận, đập mạnh trán.

Tới bây giờ, hắn cũng hiểu rõ, nhất định là đối phương thấy mình tiếc cái lò kia, nên cố ý thu tay lại, giữ mặt mũi cho mình.

Nước xanh trời xanh, một vòng mặt trời đỏ từ từ dâng lên từ trong biển, từng tầng mây và nước biển bị nhuộm đỏ giống như một lửa đang cháy.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, đừng nói là một ngọn núi cao, ngay cả một hòn đảo nhỏ cũng không có. Mặt trời mới mọc chiếu sáng khắp nơi. Lúc lặng gió, sóng êm biển lặng.

“Phía trước là Hoang Hải? Chương Ngư kiếm sĩ nói.

- Cái gì là Hoang Hải?

Chương Ngư kiếm sĩ đáp: “Hoang Hải là khu vực biển

không có người quản lí.”

- Khu vực biển này có người quản lí sao?

- Nam Hải có Long Vương.

- A? Chân Long?

Lý Bình An còn chưa thấy Chân Long nên rất tò mò: “Khu vực biển không có người quản lí sẽ như thế nào?”

“Sẽ rất loạn, xem chừng sẽ có rất nhiều thủy quái làm loạn, đúng rồi hôm nay ăn cái gì?” Chương Ngư kiếm sĩ rất quan tâm đến chuyện hôm nay ăn cái gì.

- Ăn cá.

- Vì sao không ăn gạo?

“Gạo còn rất ít. Lý Bình An nói.

Chương Ngư kiếm sĩ thở dài, bắt đầu bày kiếm của mình ra.

13:19

Lý Bình An ăn xong điểm tâm thì ngồi ngay ngắn ở một góc trên thuyền, ngồi tu luyện như thường ngày.

Trâu già thì say sưa đọc một quyển tiểu thuyết, ngẫu nhiên đỏ mặt. Lý Bình An cũng đã xem quyển tiểu thuyết kia. Nó tên là Ngưu yêu truyền kỳ, kể về câu chuyện của một con nghé yêu bái tiên môn, chém yêu trừ ma, trái ôm phải ấp.

Bọn họ phiêu lưu trong Hoang Hải hơn ba tháng, ngẫu nhiên sẽ gặp phải yêu quái trong nước giở trò. Chúng muốn lừa gạt tiền tài nên đã cố ý khuấy nước biển, nếu không ném tiền thì sẽ dẫn thuyền nhỏ đảo quanh trong biển, không cho rời đi.

Chương Ngư kiếm sĩ bắt lấy bọn

chúng, đánh một trận rồi thả, chứ không giết chúng.

Bọn họ cũng chứng kiến cảnh những con cá voi khổng lồ đột nhiên vọt ra khỏi mặt nước, nuốt nước và thức ăn vào miệng, sau đó lại rơi vào biển lại. Bọn họ cũng tận mắt thấy mặt trời từ từ mọc rồi từ từ lặn vào đại dương mênh mông.

Lý Bình An đứng ở đầu thuyền, hít sâu một hơi. Mấy đám mây như ẩn như hiện lơ lửng ở trên đảo, hòn đảo kia giống như ảo ảnh dưới ánh nắng mặt trời.

“Phía trước có đảo. Ngồi trên thuyền lâu như vậy, quả thực rất mệt: “Lão Ngưu, tăng tốc độ chuẩn bị lên đảo.”

Chương 486: Đại Hoang

Hòn đảo nằm ở nơi hẻo lánh của Hoang Hải. Trên đảo có cây cối che trời, dưới cây còn có những con của lạ đang bò, nước biển và mặt trời đều có màu xanh lam. Trên bầu trời có vài con chim hải âu bay

lượn.

Bên cạnh bãi cát, nước biển tràn qua ngón chân Lý Bình An. Hắn cúi xuống thì có thể nhìn thấy vỏ sò phản chiếu ánh sáng năm màu sáng chói.

Khi Lý Bình An và trâu già lên đảo đã phát hiện những quả dừa lớn trên những cây dừa cao sáu bảy trượng, không cành. Quả dừa to, vỏ dừa bóng loáng, tròn và cứng rắn.

Một người, một trâu, một bạch tuộc ôm từng trái dừa, ngồi trên bãi biển. Bọn họ vừa ăn vừa uống ngon lành, cùi dừa trắng như ngọc, vị ngọt như sữa trâu.

Trâu già cúi đầu chọc con cua. Vì con cua chỉ đi ngang nên trâu già cầm nó lên rồi xoay quanh, để nguyên tại chỗ. Sau đó, nó cười hì hì rồi thả con cua, cùng Lý Bình An thưởng thức cảnh đẹp. “Hô!” Lý Bình An lười biếng duỗi lưng.

Trên đảo nhỏ rất bình tĩnh, Lý Bình An đã lâu chưa ngủ trên mặt đất nên chỉ ăn một bữa cua nổ đơn giản rồi định ngủ một giấc ngon lành.

Hắn bỏ những con cua đã được rửa sạch vào bình ngâm rượu, để dành ăn. Hắn nghĩ nếu sau này không có đồ ăn thì dùng chúng làm đồ nhắm uống rượu cũng rất ngon. Nói thật thứ này đối với Lý Bình An còn quý hơn nhặt được một quyển bí tích hiếm thấy.

Sáng hôm sau, Lý Bình An vốn muốn hái thêm mấy trái dừa nhưng một bóng đen xông tới đứng trên cây dừa, cảnh giác nhìn hắn. Nó là một con khỉ, bên cạnh còn đi theo một đống khỉ nhỏ, co lẽ là con của nó.

Con khỉ kêu một tiếng, giống như đang cảnh cáo Lý Bình An: “Hôm qua ăn mấy trái là được, hôm nay không cho hái nữa”

Lý Bình An cười: “Những cây dừa này đều do Hầu Tử tiên sinh quản lí sao?”

Hình như con khỉ hiểu lời hắn nói nên gật đầu.

“Là tại hạ không xin phép trước. Lý Bình An chắp tay, lập tức bảo trâu già lấy ra vài thứ: “Những thứ này làm quà nhận lỗi, ngoài ra, túc hạ còn có thể chọn thêm mấy thứ để chúng ta làm giao dịch, tại hạ sẽ không lấy dừa không, mà sẽ lấy vật đổi vật, không biết ý của túc hạ thế nào?”

Con khỉ sửng sốt, ánh mắt nó bị những món đồ mà trâu già lấy ra thu hút. Trong đó có những chiếc giỏ do Lý Bình An và trâu già đan, giày trúc, vải tơ, còn có đồ cổ ở các nơi. Nói là đồ cổ nhưng thật ra chỉ là những món đồ đặc biệt ở khu vực đó.

Lý Bình An và trâu già đều sưu tầm đặc sản ở các nơi mỗi khi đến, bọn họ giống như một bảo tàng nhỏ vậy.

Đối với Lý Bình An thì những thứ này còn quý hơn linh thạch.

Cuộc sống vốn không thú vị, vậy thì tìm vài chuyện thú vị để làm.

Con khỉ nhìn đống bảo vật dưới đất, rồi nhìn vẻ mặt hiền lành, bình tĩnh của Lý Bình An, cuối cùng nó lựa chọn tin tưởng hắn.

Gió biển thổi khuến quần áo Lý Bình An run lên nhưng rất mát mẻ.

Ở những nơi khác nhau thì bầu trời cũng khác, Lý Bình An nhớ kỹ, có nơi bầu trời màu xanh lam, có nơi bầu trời sâu thẳm nhưng ở Nam Hải thì bầu trời lại phản chiếu màu xanh ngọc bích. Chương Ngư kiếm sĩ dọn dừa xong, tò mò nói với Lý Bình An: “Tên kia chỉ mới có chút linh trí thôi, còn kiêu ngạo như vậy, đánh nó hai cái thì ngoan

thôi chứ cần gì phải giao dịch với nó”

Lý Bình An nghiêm túc nói: “Lấy thế đè người cũng không tốt, không thể bởi vì đối phương mạnh

thì sợ hắn nhưng cũng không thể bởi vì đối phương nhỏ yếu thì khinh thường hắn. Càng không cần lấy việc đánh ngã đối phương để tỏ vẻ mình rất vĩ đại.”

Chương Ngư kiếm sĩ không hiểu những lời này, nó nháy mắt, muốn phản bác nhưng mà nghe Lý Bình An nghiêm túc nói nên im lặng. Dù nó không nghĩ Lý Bình An mạnh hơn mình, chỉ là một phần nó không nghĩ ra lí do phản đối đối phương, phần khác, nó không muốn chọc tức đối phương.

Ở chung lâu ngày, lúc mới bắt đầu Chương Ngư kiếm sĩ chỉ cảm thấy đối phương thân thiết, là người tốt. Cho tới bây giờ, suy nghĩ đó của hắn vẫn không thay đổi nên trong lòng Chương Ngư kiếm sĩ luôn cảm thấy mình là đại ca, cần phải chăm sóc đối phương, dù sao cũng không thể ăn chực không. Nhưng theo thời gian trôi qua, hình như hắn đã thành người được chăm sóc.

Đối phương nói cái gì thì hắn làm cái đó.

Chương Ngư kiếm sĩ ngoẹo đầu, nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc

sai ở chỗ nào. Cuối cùng, nó tổng kết là do khí chất. Trên người đối phương có một loại khí chất khiến nó tin tưởng.

Dù Chương Ngư kiếm sĩ suy nghĩ nhưng trong lòng vẫn nhớ kĩ câu nói vừa rồi của Lý Bình An. Không thể vì đối phương mạnh thì sợ hắn, cũng không thể vì đối phương nhỏ yếu thì khinh thường

Chương 486: Đại Hoàng

hắn. Càng không cần lấy việc đánh ngã đối phương để tỏ vẻ mình rất vĩ đại.

Bỗng nhiên trời đổ mưa to giống đồng tiền đánh mạnh lên mặt biển. Nước bỗng nhiên vỗ sóng lớn rồi im lặng.

Thuyền nhỏ xóc nảy, Lý Bình An bưng một bát cháo, cháo lắc lư trong chén một vòng, có mấy lần đều muốn vẩy ra ngoài. Tuy nhiên, mỗi lần suýt văng ra nhưng vẫn không sao, nước mưa rơi xuống biển vẫn không thể bắn vào chén mà Gió thổi giúp cháo nguội, lúc này hắn mới bắt đầu ăn. Hắn ăn cháo, rồi ngồi thuyền nhỏ trôi trên biển cũng là chuyện tốt.

Thỉnh thoảng, có tu sĩ lướt qua trên đỉnh đầu. Có người giẫm lên kiếm, cũng có người cưỡi gió đi, càng có người cưỡi thú cưỡi…

Đến Hoang Hải đã chẳng có gì lạ, còn có người cố ý đáp xuống hỏi đường.

Ngày hôm đó, khi nói chuyện phiếm, Chương Ngư kiếm sĩ đã giới thiệu Hoang Hải cho Lý Bình An biết: “Hoang Hải có một hòn đảo tên Đại Hoang, ta đi xa nhất cũng chỉ tới đó”

- A? Vì sao ngươi không đi tiếp?

Chương Ngư kiếm sĩ lắc đầu: “Quá xa, huống chi nếu tới địa

bàn của người ta, ta sẽ bị đánh" Lý Bình An gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Chương Ngư kiếm sĩ tiếp tục nói: "Ở trên đảo có ngọn núi đứt gãy, hình ngọn núi rất kỳ lạ, nhiều ngọn núi đá xuất hiện màu đỏ nâu, nơi xa nhìn giống như ánh sáng lành, ngọn núi đá lớn nhất tên là Bổ Thiên"

- Bổ Thiên Thạch?

- Phải, rất nổi tiếng, người đi ngang qua đều muốn đi chiêm ngưỡng nó.

Lý Bình An hứng thú, hắn nghĩ mình đến Đại Hoang trước rồi sẽ tiếp tục vượt qua Nam Hải.

"Phía trước là Đại Hoang" Chương Ngư kiếm sĩ đã nhìn thấy hình dáng của hòn đảo.

Nó khác hoàn toàn với những hòn đảo nhỏ rải rác trên biển, nó giống như một con thú dữ khổng lồ đang đứng trên biển.

Chương 487: Ngẫu nhiên gặp trên hoang đảo

1491 chữ

Đại Hoang.

Ánh sáng mặt trời chiếu sáng khắp nơi, xua tan đi sự mờ mịt của tất cả sinh linh dù là vật sống, hay vật chết như hòn đá to kia.

Lý Bình An cột thuyền nhỏ tại một vị trí cố định trên bờ biển, rồi cùng trâu già và Chương Ngư kiếm sĩ leo lên đảo. Bọn họ vẫn chưa đi tiếp thì đã nghe tiếng hát rất to, giống như đang chào đón bọn họ vậy.

“Trẻ con trên núi thật đáng thương, gồng gánh, chẻ củi đổi dầu muối, ngày hôm qua đi thị trấn, hôm nay giàu có nha, gánh củi khó đổi nửa cân muối, ngươi nói có đáng thương hay không…” Có mấy cái phụ nhân vừa nhặt vỏ sò, vừa hát.

Lý Bình An cười nghe điệu hát dân gian chưa từng nghe. Hắn cảm thấy rất hài lòng với nghi thức chào đón này, mặc dù biết đây không phải đặc biệt chào đón mình, nhưng nó cũng không ảnh

hưởng đến tâm trạng vui vẻ của hắn.

Hắn đi đến đường lớn thì dần dần cảm giác được sự phồn hoa, cũng càng ngày càng nhiều người lui tói.

Ở trên biển trôi dạt hơn nửa năm, cuối cùng nhìn thấy người. Người đi đường hoặc quẩy gánh, hoặc cõng cái gùi. Có người nhàn nhã đi, có người mặt buồn rười rượi. Có tốp năm tốp ba nói chuyện rôm rả, cũng có người đi một mình. Hoặc có người ngồi xe bò, xe lừa, hoặc đi bộ.

Thế gian muôn màu, từ chỗ này đã có thể nhìn thấy điều đó.

Có đủ quán trà, khách sạn, bày quầy xem bói, hàng thịt,.... Đám người lui tới rộn ràng, nói chuyện vui

Đi mười bước gặp một đám người, đi trăm bước gặp một tiểu điếm, dù ở đâu, bất cứ lúc nào cũng đều có thể tìm được món ngon.

Dưới cầu, mọi người đang chở từng túi hàng hóa. Người người tới lui, có người đẩy, người khiêng, đi qua lại, rao hàng liên tục.

Cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Lý Bình An không ngờ, đã ở trên đảo cách Trung Châu xa mà cũng náo nhiệt như vậy.

Dù những người này thấy một con bạch tuộc, học cách đi của con người cũng không cảm thấy kì

lạ.

- Chương Ngư huynh, thường tới đây sao?

- Cách mỗi mười năm sẽ tới một lần.

“A, đây là có quy luật gì sao?”

- Bởi vì muốn đánh nhau với người khác.

- Các ngươi đã hẹn, mười năm đánh một lần?

Chương Ngư kiếm sĩ gật đầu.

Lý Bình An thuê hai phòng khách, rồi gọi chút thức ăn: “Chỗ này có món gì ngon không?”

- Lá hòe lạnh.

Dù Lý Bình An không biết là cái gì, nhưng vẫn bảo ông chủ mang lên. Chỉ trong chốc lát đã làm xong.

Món ăn rất đơn giản, chỉ lấy lá hòe cùng nước đun sôi, rồi dùng nước lạnh làm nguội là có thể ăn.

- Khách quan không phải người địa phương?

“Người Trung Châu. Lý Bình An đáp.

“A” Ông chủ cũng không ngạc nhiên, Đại Hoang đảo thường có tu sĩ từ ngoài vạn dặm đến, người ở đây đã sớm cảm thấy bình thường.

- Cần gọi thêm một cái đồ ăn? Chúng ta chỗ này có một món đục dê, rất nổi tiếng.

- Vậy mang lên đi.

Lão bản cười híp mắt đi.

Lý Bình An vốn nghĩ nó là một món thịt dê, ai biết đối phương bưng tới nguyên một con ngỗng. “Hả?” Lý Bình An cũng không hỏi nhiều, hắn nếm thử một miếng: “Nó khá ngon!”

Chỉ là khi trả tiền thì sững người, giá của một phần đục dê đủ mua một trăm bát lá hòe lạnh.

Lý Bình An tò mò hỏi vì sao món ngỗng đắt vậy?

Lão bản cười ha ha nói cho hắn biết, món ăn này là làm sạch dê và ngỗng, rồi nhồi cơm gạo nếp hương liệu vào bụng ngỗng. Sau đó nhét ngỗng vào bụng dê, rồi nướng dê. Sau khi nướng chín dễ thì chỉ ăn thịt ngỗng bỏ thịt dê nên giá mới đắt.

Lý Bình An nghe xong, nhịn không được cười lên một tiếng.

Con người luôn có cách để kiếm tiền.

Không còn cách nào, đã ăn thì phải trả tiền.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Bình An cùng trâu già, Chương Ngư kiếm sĩ ra ngoài, chuẩn bị đi dạo một vòng Đại Hoang đảo.

Chợ đông đúc trên phố dài, đúng trên cầu ngắm thần tiên trên trăng.

Hôm nay thời tiết rất nóng, có người đi đường cảm thấy mệt mỏi nên ngồi dưới bóng cây nghỉ ngơi.

Dưới những cây này, mọi người cố ý xây rãnh thoát nước nên dù trời mưa to thì đường cũng không ngập nước.

Đường đi xếp theo chữ “Tỉnh”, ngang hai đầu, dựng thẳng hướng hai đầu.

“Chụp lấy!” Có một nữ tử mặc váy vàng ném một đồng tiền.

Trong góc đầu đường, có một tên ăn mày mặc rách rưới duỗi tay chụp đồng tiền. Tên ăn mày lười biếng ngáp một cái, xê dịch chỗ để ánh nắng rọi lên người.

“Hô!” Hắn lập tức thở dài.

- Ai! Ngươi muốn làm gì?

- Nương tử, ta sai rồi, ngươi về nhà với ta đi.

- Ta không biết ngươi! Ngươi là ai?

- Nương tử, đừng nói vậy, là lỗi của ta.

Trên đường bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào, hỗn loạn.

Thì ra ở chỗ xa, có một nam tử đang muốn cưỡng ép lôi kéo nữ tử mặc váy vàng vào xe ngựa. Miệng luôn gọi nương tử. Nhưng thấy nữ

nhân sợ hãi và chống cự thì giữa hai người nhất định là có chuyện gì đó.

“Ta không biết ngươi!” Nữ nhân hô to.

- Nương tử, đừng làm loạn, theo ta về nhà đi.

Người trên Đại Hoang đảo cũng không phải người lạnh lùng, trong lúc nhất thời đều vây lại.

- Ai! Ngươi đang làm gì?

- Trắng trợn cướp đoạt giữa đường sao? Quá phách lối đi.

Nam nhân cười hì hì, lộ ra hàm răng vàng: “Các vị hiểu lầm, hiểu lầm, vị này là nương tử của ta, mấy ngày trước đây cãi nhau với ta, trong cơn tức giận rời nhà đi ra ngoài.”

Lúc này, một lão già bên cạnh nhân cũng phụ họa: “Không sai, lão Hoàng, ngươi mau đưa nương tử ngươi về, ngươi đã tìm mấy ngày rồi.

“Đúng vậy, ta nói đại tẩu cũng đừng giận ca ta. Còn có người trẻ tuổi cũng đứng dậy.

Có hai người này bằng chứng, đám người vừa muốn ngăn cản bỗng nhiên đều ngừng tay.

Chỉ có nữ tử kia còn đang giãy dụa: “Ta không biết bọn họ, ta không biết bọn hắn! Ta không phải nương tử của hắn…”

- Nương tử đừng làm ồn…

- Đúng vậy, thê tử lão Hoàng đừng làm ồn, nhiều người nhìn cũng không thấy mất mặt sao?” Nữ tử kia sắp bị lôi lên xe ngựa thì một cái tay bỗng nhiên khoác lên vai nam nhân: “Dừng lại!” “Xen vào việc của người khác!” Nam nhân đột nhiên quay đầu thì thấy phía sau là một tên ăn mày rách rưới. Thậm chí là chỉ có một cánh tay, áo tay trái trống rỗng nên không thèm để ý.

“Ba!” Vừa dứt lời, một tiếng động lớn vang lên, ngay sau đó là một tiếng kêu rên. Nam nhân kia quỳ trên mặt đất đau không đứng dậy nổi.

Tên ăn mày nhìn lão nhân và người trẻ tuổi vừa rồi giúp nam tử, không hề nghi ngờ ba người này là một bọn. Nhưng một lát sau, hai người này cũng ngã trên mặt đất, đau đớn kêu thảm.

- Có quan sai tới.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nữ tử váy vàng thở hổn hển, nàng ngẩng đầu nhìn nhưng tên ăn mày vừa rồi đã đi rồi.

“Những người này rất biết cách thay đổi biện pháp làm ác.” Lý Bình An đứng trong đám người nói. “Ngưu… ưu!” Trâu già gật đầu.

Tên ăn mày dùng một văn tiền mua một cái bánh bột ngô, vừa đi vừa ăn. Người đi ngang đều tránh xa, giống như sợ dính mùi của hắn.

Lúc này, một cái tay không tiếng động bỗng nhiên đập vào vai hắn giống như hắn đập vào trên người nam nhân kia.

“Ai!?” Tên ăn mày đột nhiên giật mình.

Khi nhìn rõ người sau lưng, sắc mặt tên ăn mày bỗng nhiên thay đổi, giọng nói run rẩy: “Ngươi… Ngươi là.. Lý tiên sinh!?”

“Đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?” Lý Bình An cười.

Chương 488: Người quen cũ suy sút

Chương 488: Người quen cỉ suy sút

Trên đường đi của Đại Hoang đảo thì có thể nhìn thấy đủ kiểu cửa hàng khác nhau, cần gì cũng có cả. Từ cửa hàng bán thịt, bán tơ lụa, thuê con lừa,... cho đến quán rượu. Nhưng nhiều nhất là tiệm com, có thể nhìn thấy nó trải khắp dọc đường.

Đương nhiên, những cửa hàng là những cửa hàng nhỏ trong mắt một số người. Nơi có đồ tốt chân chính thường là những quán nhỏ không đáng chú ý. Tuyệt đối không nên xem thường những quán nhỏ này, dù chúng nhỏ nhưng có đầy đủ những thứ cần thiết, hấp dẫn mọi người.

Gọi chút thức ăn và một bình rượu lâu năm. Người quen cũ gặp lại

nhau sau thời gian dài ở địa phương xa ngoài vạn dặm.

Dù đây là quán nhỏ nhưng lại có một tên ăn mày ăn mặc rách rưới, toàn thân bốc mùi hôi lại khiến cho người ta chú ý.

“Để tiên sinh chê cười” Yến Thập Tam xấu hổ cười.

Lý Bình An nói: “Không sao, những năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện nhỉ?”

Yến Thập Tam nhìn hắn, im lặng thật lâu.

Lý Bình An cũng nghĩ tới vài thập niên trước, Nam Quốc Công Yến phủ ở Quảng Lăng phủ. Đứa con thứ mãn nguyện, trong mắt có hi vọng.

Đó là thời gian sau khi xuống phía nam, đưa đám người A Lệ Á vào Hoài Lộc Thư Viện. Lý Bình An được người nhờ vả, trả lại hạt giống cây phù tang cho Quảng Lăng Phủ, bởi vậy mới ở phủ Nam Quốc công ở phủ Quảng Lăng một đoạn thời gian, cũng làm quen vị con thứ của Yến gia.

Lúc đó, Yến Thập Tam bị người chỉ hôn, tu vi không tiến bộ, bên người chỉ có người hầu Lan Nguyệt đi theo từ nhỏ đến lớn.

Dù hắn mê mang mờ mịt với tương lai nhưng cũng có khí thế mệnh ta do ta, không do trời.

Sau khi được Lý Bình An hướng dẫn thì đột phá tu vi, sau đó lại bái Đại Nho Trương Thái. Lần cuối cùng gặp hắn là ở Ngũ Lăng Cốc.

Nhưng bây giờ…

Lý Bình An nhấp một ngụm rượu,

đối phương đã không muốn kể hết thì hắn cũng sẽ không hỏi. Hai người chỉ nói tới những gì Lý Bình An đã trải qua trong những năm qua, Yến Thập Tam ngẫu nhiên sẽ cười phụ họa.

Có khi cũng sẽ nói đến tình hình gần đây của những người mà hai người quen biết như Cố Tây Châu từ nho chuyển bá, chiến một trận tại Trấn Yêu Quan rồi từ biệt đã lâu chưa gặp. Còn có huynh muội Tô Hân Lam, Tô Kế Vãng, Đại Nho Trương Thái,...

Sau khi ăn xong bữa cơm, Lý Bình An dẫn Yến Thập Tam về căn phòng hắn thuê. Nhờ ông chủ nấu nước tắm, để Yến Thập Tam tắm sạch sẽ. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì nhưng lúc trước Yến Thập Tam

đã gọi hắn một tiếng tiên sinh. Bây giờ đối phương lưu lạc đến nước này, nếu hắn có thể giúp đỡ thì sẽ giúp.

Yến Thập Tam ngâm mình trong bồn tắm, người kì cọ cho hắn run rẩy khóe miệng. Phải đổi bốn thùng nước lớn, mới kì cọ sạch sẽ. Sau đó cạo râu, cạo tóc, thay quần áo sạch.

Tốn hơn hai canh giờ, Yến Thập Tam mới ra khỏi phòng. Lúc này hắn đã rực rỡ hẳn lên, giống như biến thành người khác. Gương mặt của hắn cũng không khác mười năm trước bao nhiêu, vẫn là gương mặt gầy gò, anh tuấn. Nhưng mà trong đôi mắt thì không còn hi vọng nữa.

Trong lòng hắn không muốn sống.

Yến Thập Tam trông thấy có người ngậm xì gà, thả khói, hắn không biết xấu hổ mà tiến lên xin một cây. Người kia cũng rất sảng khoái đưa cho hắn một cây, đương nhiên nếu như hắn không tắm rửa,

cạo râu ria, đổi quần áo mới mà giống ăn mày như lúc trước, có lẽ đối phương sẽ đuổi hắn đi. Không giống với thuốc hít và thuốc lào, thứ này tên "Đạo Túy".

Lấy lửa đốt một đầu, miệng ngậm một đầu, hơi khói từ trong khoang miệng tiến vào cổ họng, có thể

làm người say.

Yến Thập Tam hít một hơi thật sâu, rất nhanh một luồng khói nồng đậm tản ra.

"... Tiên sinh..." Yến Thập Tam bỗng nhiên thấy Lý Bình An đứng cách đó không xa, trong lòng lo lắng, vô ý thức đã vứt "Đạo Túy" trong tay. Hắn giống như học sinh ở trong lớp học bị lão sư phát hiện thất thần nên chột dạ vậy.

- Theo ta ra ngoài một chuyến.

Yến Thập Tam sững sờ, lập tức đáp lại: "... Vâng..."

Trong sân, Chương Ngư kiếm sĩ đang luyện kiếm, thấy bọn họ thì lên tiếng chào, sau đó tiếp tục luyện kiếm.

Yến Thập Tam nhìn hắn, rồi nhìn tay mình hồi lâu không có cầm kiếm.

"Ngươi đến Đại Hoang bao lâu rồi?" Lý Bình An dùng giọng điệu nói

chuyện phiếm hỏi.

“Đại khái… Ba năm… Cũng có thể là dài hơn. Yến Thập Tam nói mơ hồ.

“Vừa lúc ngươi mang ta và Lão Ngưu đi dạo một vòng, đây là lần đầu tiên hai chúng ta tới đây” “… Được” Dù Yến Thập Tam cả ngày ngơ ngác, nhưng hắn vẫn nhận ra những con đường cơ bản. Dù chưa từng đi xem một vài danh lam thắng cảnh nhưng cũng nghe vài tin đồn về chúng. Mỗi khi đến một chỗ, Lý Bình An sẽ làm bộ lắng nghe, giống như đang chờ hắn giải thích.

Yến Thập Tam đành phải nói ra những gì mình biết và nghe nói giải thích về lai lịch thắng cảnh này cho hắn và trâu già nghe.

Trên đường, người bán hàng rong vừa hét lớn, vừa chọn thức ăn. Các chủ quán mở cửa, người đi đường lui tới, từ sáng sớm đến tối đều là tiếng người huyên náo.

Lý Bình An nhìn đám người rộn ràng trên thị trường, khi thì nhìn tranh chữ treo trên đường, ngẫu nhiên nói vài câu với Yến Thập Tam.

Giữa trưa, bọn họ đi vào một quán rượu, ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên lầu hai. Bọn họ gọi chút thức ăn và một bầu rượu, vừa uống rượu, vừa quan sát người trên đường phố, từ chỗ này cũng có thể trông thấy cửa biển.

“Phong cảnh thật đẹp!” Yến Thập Tam uống một ngụm, cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trong lòng hắn nói thầm, thật chỉ tìm hắn dẫn đường thôi sao?

Hắn vốn tưởng tiên sinh kêu ra ngoài, là muốn hỏi thăm hắn đã trải qua chuyện gì trong những năm này qua, tại sao lại biến thành bộ dạng này. Sau đó sẽ dùng lí lẽ khuyên bảo hắn.

Ai biết từ khi đi ra ngoài đến bây giờ, tiên sinh không hề đề cập tới chuyện của hắn, giống như chỉ muốn mình đi tản bộ với hắn.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cũng không hiểu nên dứt khoát không suy nghĩ nữa.

Hắn uống một hớp rượu, rồi chú tâm nhìn phong cảnh trước mắt.

Hành trình buổi chiều là muốn đi leo núi, hái trái cây, ngắm phong cảnh. Đến ban đêm, lại ăn một bát mì hoành thánh ở quán ven

đường.

Tôi tớ đi trên đường, người bán hàng rong gào to rao hàng, phụ nhân ôm hài tử đi chữa bệnh, còn có tên ăn mày bên đường,... Cuộc sống muôn màu, bạc vụn vơi đi.

Yến Thập Tam cầm muỗng, quấy hoành thánh trong chén mì. Có người kéo góc áo hắn, hắn cúi đầu nhìn, thấy một tiểu nữ hài gầy yếu mặc rách rưới, tội nghiệp nhìn hắn, trong tay còn bưng một cái

Yến Thập Tam vô ý thức sờ túi, nhưng hắn làm gì có tiền. Lúc này, Lý Bình An vẫy tay, gọi tiểu nữ hài đến, đưa cho đối phương mấy văn tiền, còn có hai cái bánh đường: "Đi đi"

Tiểu nữ hài vui vẻ chạy đi.

"Thời gian không còn sớm, trở về sớm nghỉ ngơi thôi. Lý Bình An nói.

Hôm sau, sáng sớm, Yến Thập Tam đang ngủ ngon lại bị Lý Bình An đánh thức…

13:21

Chương 489: Hắn đi ngăn cản

1538 chữ

"Hôm nay đi đâu?" Yến Thập Tam tò mò đi theo Lý Bình An vào một nơi chữa bệnh.

Hôm qua, trên đường, Lý Bình An cứu một phụ nhân hôn mê. Mà phụ nhân này là phu nhân của chủ nhân nơi chữa bệnh này, thấy Lý Bình An tới, phu thê họ chiêu đãi rất nồng hậu.

Lý Bình An thấy y quán đang bề bộn thì nói hắn ngồi ở đây một lát là được. Nhưng hắn ngồi cả ngày khiến Yến Thập Tam cảm thấy nhàm chán. Dù trước kia, hắn nằm cả ngày nhưng hắn không muốn ngửi mùi thuốc khó ngửi, hơn nữa còn phải cẩn thận ngồi ngay thẳng. Nhưng dù không muốn, hắn cũng không dám nói với tiên sinh nên đành phải ép buộc bản thân ngồi.

Yến Thập Tam phát hiện nơi chữa bệnh này là nơi bận rộn nhất nhưng không phải là có nhiều người chữa bệnh. Mà ở đây có người vội vàng sống, có người vội vàng chết, có người vội vàng sống không bằng chết, có người vội vàng sống lại trong cái chết. Trong lúc đối

mặt sống chết, mọi người luôn khát vọng được sống.

Sâu kiến còn muốn sống, huống chi là người?

Yến Thập Tam nhìn chăm chú, không biết đang suy nghĩ cái gì.

13:21 ■

Đợi đến lúc trăng sáng sao thưa, phu thê tiệm thuốc mới làm xong, quay đầu còn muốn chào hỏi tiên sinh áo xanh, lại phát hiện đối phương đã đi. Ngay cả người đồng hành cùng hắn cũng không thấy, kết quả ngay cả người ta ở chỗ nào cũng không biết nên họ buồn bực.

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày Yến Thập Tam đều sẽ bị Lý Bình An gọi dậy sớm. Sau đó đi theo Lý Bình An và trâu già, bắt đầu tản bộ trên Đại Hoang Đảo.

Lý Bình An và trâu già thậm chí muốn dẫn hắn làm đi khắp nơi, nên đã tìm một tấm bản đồ của Đại Hoang. Sau đó bắt đầu ghi rõ khu vực, hôm nay đi đâu thì đánh dấu, sau đó quyết định ngày mai nên đi chỗ nào…

Hôm nay ăn món ngon gì, ngày mai muốn ăn món mới gì.

Dù Yến Thập Tam đã tới đây mấy năm, nhưng Lý Bình An chỉ cần mấy ngày đã hiểu rõ Đại Hoang

Đảo hơn hắn rất nhiều.

Trong nháy mắt, thời gian trôi qua hơn một tháng, Yến Thập Tam đột nhiên cảm giác cuộc sống của mình bị lấp đầy, thậm chí không có thời gian suy nghĩ lung tung, hoàn toàn khác với trước đó.

Sáng sớm thì đi theo tiên sinh và trâu già dạo chơi khắp nơi, ăn chút gì đó. Ban đêm uống trà đánh cờ, hoặc nói chuyện trên trời dưới đất.

Trong một tháng ngắn ngủi, lại để Yến Thập Tam có cảm giác dường như đã có mấy đời.

“Nơi này không tệ” Lý Bình An nói.

- Vì sao tiên sinh biết?

- Mọi người ở ven đường nói rất nhiều chuyện.

Mọi người tụ tập dưới tàng cây là mạng lưới tình báo tốt nhất.

Những người trẻ tuổi tràn đầy hi vọng, không muốn tốn thời gian trên người những người già nhưng

Lý Bình An cũng không quan tâm thời gian trôi qua.

Hắn thổi hơi nóng, ăn bánh nướng với thịt dê.

Hương vị quả thật không tệ, Yến Thập Tam nghĩ như vậy.

Hình như Lý Bình An đoán được suy nghĩ của hắn nên cười ha hả nói: "Ăn ngon thì cứ nói ra.

Yến Thập Tam gật đầu: "Ăn ngon!"

"Nếu ngon thì ăn nhiều, món dê ở đây có hương vị giống Quảng Lăng Phủ. Lý Bình An thản nhiên

Yến Thập Tam liên tục ăn mấy chén lớn. Hắn cúi đầu, chỉ chốc lát sau, có tiếng khóc rất nhỏ truyền

đến.

Thế gian vạn vật chỉ có thức ăn không thể từ chối, mùi khói lửa quanh quẩn trong sinh hoạt chợ búa.

Cuộc sống cũng là củi gạo dầu muối tương giấm trà, từ một thành thị đến một thành thị khác, đồ ăn là thứ kết nối quỹ đạo tất cả cuộc sống.

Mưa phùn mờ mịt như sương khói. Nơi xa, có bốn năm người mặc áo choàng đi qua.

Trong hẻm nhỏ, những người bày quầy bán hàng đều nhanh chóng thu dọn đồ lên. Lão bá bán dê nướng thì chống gậy lên che mưa.

Lý Bình An nói: "Lão bá, làm phiền ngài đóng gói cho ta một phần.

"Có ngay" Lão bá xoay người lại.

Lý Bình An nhìn về phía đầu ngõ: "Những năm qua, ta không biết

ngươi đã trải qua cái gì, ta cũng không biết nên khuyên ngươi thế nào, bởi vì ta không phải ngươi nên không thể nói một câu rồi bỏ mặc ngươi. Lúc người ngồi ở vị trí cao, nhìn thấy mọi thứ đều là ảo ảnh, lúc ngươi nghèo hèn, mới có cơ hội nhìn thấy chân tướng của cuộc đời. Cho nên ngươi phải nghĩ cách giải quyết chuyện của mình, tiếp tục ở chỗ này làm ăn mày, hay đi hoàn thành việc ngươi chưa làm xong. Có lẽ con đường phía trước long đong…"

Đang khi nói chuyện, đã có bóng người xuất hiện tại đầu ngõ, chặn đường lui của hai người

"Yến Thập Tam?" Có người lên tiếng.

Không đợi Yến Thập Tam trả lời, hán tử mặc áo choàng lên tiếng trước đã bay về phía trước.

- Để cho nửa lão sư như ta nói xong đã.

"Bành!" Hán tử mặc áo choàng bị đánh văng xa ra.

"Người nào dám ngăn cản Thập Sát Hải làm việc?" Đối phương báo ra lai lịch của mình.

Lý Bình An không để ý tới, hắn không biết Thập Sát Hải là chỗ nào. Chỉ sát khí trên người mấy người kia rất nặng, oán niệm rất sâu, cũng không phải môn phái tốt gì.

Lý Bình An tiếp tục nói: "Người thì phải trải qua khó khăn, không có người giúp đỡ, không có người hỏi thăm, chỉ có thể dựa vào bản thân vượt qua

"Muốn chết!" Có người đang niệm pháp quyết, lúc này trong ống tay áo bay ra rất nhiều vật nhỏ. Lão bá bưng thức ăn đi tới, gặp cảnh thì này giật mình kêu lên.

Lý Bình An nhận thức ăn, phất tay đánh tan những đồ vật bay tới, nước mưa phát ra tiếng vang.

"Làm phiền" Lý Bình An áy náy nói với lão bá.

Lão bá cũng là người thấy qua việc đời, đã bình tĩnh lại từ trong khiếp sợ, không có hét to, mà là bình tĩnh lui về trong phòng.

"Các hạ là ai? Vì sao lại ra tay với bọn ta?" Thấy đối phương có chút bản lĩnh, người áo choàng không tiếp tục ra tay, mà lên tiếng hỏi.

Ai ngờ Lý Bình An vẫn không để ý bọn họ, chỉ bình tĩnh nói với Yến

Thập Tam: “Trải qua khổ sở thì tương lai rộng mở sẽ ở phía trước.

“Ngông cuồng” Ba người còn lại tấn công từ ba phía khác nhau. Dứt lời, ba người đều ngã xuống trong mưa.

Lý Bình An mở pháp nhãn, nhìn qua chân trời, lần này quả nhiên hắn tò mò.

“A, tiểu tử ngươi đã chọc phải ai?” Lý Bình An phất tay áo, “Nếu không muốn chết, bây giờ lập tức rời Hoang đảo. Về phần đi đâu, sau này nên làm gì? Ta nghĩ ngươi hẳn là mình có dự định rồi, ta sẽ đi cản tên kia. Còn chuyện có thể cản bao lâu, khó mà nói. Cho nên thiếu niên, chạy mau đi” Yến Thập Tam đã không phải thiếu niên đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn Lý Bình An. Sau đó hình như đã quyết tâm làm gì, quay đầu nhanh chân chạy. Dưới chân vận chuyển bộ pháp, dù lâu dài không thi triển, nhưng đã sớm nhớ kỹ trong lòng. Sau bốn năm hô hấp, hắn chạy về khách sạn thì đã thấy Chương Ngư kiếm sĩ cũng vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn.

- Chương Ngư huynh muốn làm gì?

Chương Ngư kiếm sĩ nói: “Còn có thể làm cái gì, chạy thôi, kẻ thù của ta tới, còn mang theo lão đại của hắn, bây giờ ta còn chưa đánh lại lão đại hắn. Tên kia không nói lí lẽ, đã nói một đấu một, kết quả lại mời lão đại của mình tới”

Trong lòng Yến Thập Tam áy náy, dù sao đối phương tới tìm hắn, nguyên nhân chỉ có hắn biết được: “Vừa lúc, ta cũng muốn chạy”

Chương Ngư kiếm sĩ: “Chờ ta đi tạm biệt tiên sinh và Lão Ngưu,

hai người chúng ta sẽ lên đường”

- Hình như không còn kịp rồi, tiên sinh đi cản tên kia.

“Chủ nhân Thập Sát Hải? Hắn đi ngăn cản?” Chương Ngư kiếm sĩ bực bội vò đầu: “Hắn có hiểu rõ thực lực của mình hay không?”

Chương 490: Tiểu hài tử không cần xen vào

Trên tầng mây, có hai bóng người đứng sừng sững, nhìn Đại Hoang Đảo phía dưới.

Thập Sát Hải ở trên một hòn đảo ngăn cách ở phía nam Trung Châu, dù hòn đảo không lớn, nhưng lại xuất hiện rất nhiều người tài.

Trong lời đồn tu vi của chủ nhân Thập Sát Hải sớm tại trăm năm trước đã bước vào bát cảnh nên các phe khác không dám khinh thường nó.

Dù tu vi bát cảnh ở đâu, chỉ cần dậm chân một cái thì đều khiến ở đó run rẩy.

Mà lúc này hai người đến Đại Hoang Đảo, một vị là chủ nhân của Thập Sát Hải Vân Sơn chân nhân, người ở bên cạnh hầu hạ là đại đệ tử của hắn Thiên Sát Tinh.

Thập Sát Hải thường lấy 28 tinh tú, 72 Địa Sát làm tên đệ tử.

Vân Sơn chân nhân nhìn phong cảnh phía dưới.

“Sư phụ, ta đi gặp hắn. Thiên Sát Tinh nói.

Vân Sơn chân nhân gật đầu: “Tìm một người thích hợp không dễ, không cần làm hắn bị thương” “Đệ tử biết.” Chỉ là hắn muốn đi thì chợt ngây người.

Trên biển mây, lại có một người bay tới.

Thiên Sát Tinh căng thẳng, nhìn người áo xanh nhỏ bé trước mắt, giống như phàm nhân. Nhưng mà lại có khí thế uy nghiêm để người

ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, đứng sừng sững ở đó, tựa như một ngọn núi nguy nga.

Một luồng khí lạnh không tên dâng lên từ đáy lòng hắn, đây là một loại trực giác, hắn cảm thấy người trước mắt khó đối phó. Trong lúc nhất thời, Thiên Sát Tinh không hành động thiếu suy nghĩ.

Vân Sơn chân nhân hơi híp mắt: "Các hạ…"

"Tại hạ Lý Bình An"

"Lý Bình An?" Vân Sơn chân nhân tìm tòi trong trí nhớ, hình như cũng không có nhân vật này. – Các hạ, chuyện gì?

- Chỉ là tại hạ có người quen, xem như nửa học sinh, hình như bị các hạ để mắt tới.

"A" Vân Sơn chân nhân bình tĩnh.

"Cho nên muốn đến thương lượng với các hạ. Hắn khách khí nói.

Khi hắn vừa nói thì Thiên Sát Tinh đứng ở đối diện đã chuẩn bị ra tay.

"Này! Tên trời đánh!" Phía dưới có người hô to, nhưng Thiên Sát Tinh cảm thấy giọng nói quen tai. Hắn cúi đầu nhìn, thì ra là con bạch tuộc kia.

Tính toán thời gian, đúng là tới kì hẹn mười năm, hèn gì con bạch tuộc này sẽ xuất hiện ở đây.

Thiên Sát Tinh hừ một tiếng, nếu không phải hắn có lệnh của có sư phụ thì thật sự muốn đánh một trận sảng khoái với tên kia.

Chương Ngư kiếm sĩ bay đến giữa không trung, nó do dự hồi lâu, cuối cùng cố nén áp lực lớn đi lên. Đương nhiên nếu như chỉ có Thiên Sát Tinh thì nó không cần phải lo lắng. Chân chính để

nó để ý là Vân Sơn chân nhân bên cạnh Thiên Sát Tinh, đó là uy áp dù cách ngoài trăm dặm vẫn cảm nhận Khi nghe Yến Thập Tam nói Lý Bình An muốn tới ngăn cản hai người này, trong đầu Chương Ngư kiếm sĩ chỉ có một suy nghĩ, tiểu tử này bị điên rồi.

Không nói chủ nhân của Thập Sát Hải có tu vi như thế nào, chỉ là Thiên Sát Tinh cũng đã khó đối phó.

nên nó tới.

“Chương Ngư huynh, vì sao lại tới đây?” Lý Bình An hỏi.

“Đến đánh nhau” Chương Ngư kiếm sĩ nhìn chằm chằm Thiên Sát Tinh ở chỗ xa.

“A, thì ra kẻ thù mà Chương Ngư kiếm sĩ nhắc tới là vị này” Lý Bình An giật mình, trên đường đi, Chương Ngư kiếm sĩ không chỉ một lần đề cập tới mỗi mười năm đều sẽ đấu một trận với kẻ thù của

nó.

Thiên Sát Tinh trầm giọng nói: “Bạch tuộc, chuyện giữa hai chúng ta chờ một lúc rồi tính, nơi này không có chuyện của ngươi!”

Có Chương Ngư kiếm sĩ đột nhiên xen vào, Lý Bình An bỗng nhiên quên mình đã nói tới đâu, nhưng thế này cũng có thể kéo dài một ít thời gian.

Tựa hồ là đoán được suy nghĩ của Lý Bình An, ánh mắt của Vân Sơn chân nhân hơi đổi.

Có một tầng hơi thở vô hình nhộn nhạo, Chương Ngư kiếm sĩ chợt

cảm thấy áp lực tăng lớn, cảm giác khí thế của vị Vân Sơn chân nhân kia liên tục tăng lên, giống như một ngọn núi lớn đè trên người

“Ha ha!” Lý Bình An cười khẽ, trợn to pháp nhãn, nhìn thấu lai lịch của đối phương. Hắn chỉ là cái

thân ngoại thân thôi.

“Làm thế này được không?” Lý Bình An đề nghị: “Một chiêu, nếu trong vòng một chiêu, thân thể này của các hạ còn chưa vỡ vụn thì Lý mỗ thua. Lý mỗ sẽ không ngăn cản các hạ làm việc, còn nếu như các hạ thua, thì trong vòng 5 năm không được ra tay với học sinh của Lý mỗ”

Lời thề thế này có hiệu quả khế ước, người tu hành càng cao càng sẽ không dễ dàng đồng ý lời hứa. Lời hứa không nhẹ, đã hứa thì phải làm.

Chỉ là Lý Bình An vừa dứt lời, Thiên Sát Tinh đã ra tay.

Chỉ trong nháy mắt.

“Ong!” Tiếng quyền gào thét trong chớp mắt ngắn ngủi lấn át tất cả, một luồng sức ép kinh khủng đột nhiên xuất hiện trong không gian.

Thiên Sát Tinh giật mình, chỉ cảm thấy cơ thể đều bị một luồng lực lượng này đè xuống, xé rách, mỗi tấc không gian xung quanh đang vặn vẹo. Xương cốt cả cơ thể hắn đang nhanh chóng co lại. Lại nghe một tiếng vang thật lớn, áp lực trên người bỗng nhiên buông lỏng, giống như ngũ tạng lục phủ sắp nổ tung.

Đối phương thu tay lại…

“Đại nhân đang nói chuyện, tiểu hài tử không cần xen vào. Giọng Lý Bình An hơi bất mãn, lập tức nhìn Vân Sơn chân nhân, giống như đang chờ đợi câu trả lời của hắn. Mình vừa đề nghị đã quyết định hướng đi tiếp theo của việc này.

“… Được” Vân Sơn chân nhân đưa ra đáp án.

Một quyết định thì không có gì ngăn cản được.

“Vậy ta đi trước, không quấy rầy”

Chương Ngư kiếm sĩ đắm chìm

trong tình huống vừa rồi một lúc, mới tỉnh táo lại.

A, thì ra Thiên Sát Tinh khó phân thắng bại với mình, ở trong mắt Lý Bình An giống như một đứa

trẻ.

Cảm giác đánh sâu vào này giống như một tên lưu manh đầu đường cầm cây gậy đấu mấy trận với quân nhân có kinh nghiệm nhiều năm trên chiến trường. Sau đó một ngày, tên lưu manh đi theo quân nhân lên chiến trường, thấy được cảnh tượng hoành tráng.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên mình thấy hắn ra tay. Hôm nay, Chương Ngư kiếm sĩ cũng học được bài học là người tài thì không khoe khoang.

Bây giờ thấy hai người mạnh muốn đánh nhau, xuất phát từ an toàn vẫn nên rời đi.

“Chương Ngư huynh, muốn đồng hành với Thập Tam?”

“... Đại khái là vậy…” Hơn một tháng tiếp xúc, Chương Ngư kiếm sĩ cũng không chán ghét Yến Thập Tam, ngược lại là cảm thấy rất hợp tính nhau.

- Ta muốn nhờ Chương Ngư huynh thay ta chăm sóc hắn.

- Yên tâm đi.

“Lý mỗ đa tạ. Lý Bình An chắp tay.

Chương Ngư kiếm sĩ vội vàng đáp lễ, chợt nhớ tới lúc trước Lý Bình An từng nói với hắn một câu: “Không thể bởi vì đối phương mạnh thì sợ hắn, cũng

không thể bởi vì đối phương yếu thì khinh thường hắn. Nó đưa tay gãi đầu, quay người rời đi.

Cũng chính tại nháy mắt này: “Tranh…”

Chương Ngư kiếm sĩ nhón chân, vội vàng tăng nhanh tốc độ.

Chuồn đi chuồn đi ~..

Chương 491: Lại cá cược

1691 chữ

Lý Bình An từ không trung nặng nề rơi xuống, hắn không biết bay.

Chỉ có thể dựa vào phi kiếm Tế Vũ mới có thể phi hành. nên lần này hắn đã rơi ầm xuống một ngọn

Đương nhiên, trên người cũng không có bất kỳ tổn thương nào, ngay cả tro bụi cũng không dính

Ở phía xa, thân thể của Vân Sơn chân nhân trở nên vô cùng to lớn.

Tuy nhiên, dù có lớn đến đâu cũng không thể thay đổi được sự thật rằng chân nhân sắp tan biến. Thiên Sát Tinh ngơ ngác nhìn thân thể sư phụ mình, thua rồi ư?

Vân Sơn chân nhân trầm mặc một lát, sau đó mới thi lễ nói: “Là bản tọa thua, bản tọa sẽ thực hiện lời hứa”

Nói xong, hắn lại liếc mắt nhìn đại đồ đệ của mình.

“Mong rằng các hạ sẽ tha cho đồ nhi ta một mạng”

Lý Bình An khách khí trả lễ: “Từ đầu ta đã không muốn lấy mạng của hắn, mặc dù không biết giữa ngài và Thập Tam đã xảy ra chuyện gì, nhưng có lẽ là huyết hải thâm cừu, chuyện nhân quả này ta sẽ không

xen vào.

“Các hạ cho rằng hắn sau này sẽ là địch nhân đáng gờm của Thạch Sát Hải chúng ta sao? Thậm chí có thể tiêu diệt Thạch Sát Hải của chúng ta?” Vân Sơn chân nhân cười lạnh.

“Có lẽ thế”

“Không ngại thì chúng ta lại cá cược” Thân thể Vân Sơn chân nhân bắt đầu tan biến trong gió. Lý Bình An không chút do dự gật đầu: “Được.”

Thân thể Vân Sơn chân nhân đã hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn Thiên Sát Tình giữa không trung, cảm giác áp lực bỗng tăng gấp bội.

Hắn bị dọa cho phát sợ, mặc dù vừa mới đối phương đã đồng ý với sư phụ tha một mạng cho mình, những người có tu vi như thế này thường sẽ không làm trái loiwff hứa hẹn.

Nhưng dù gì cũng là chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ này, hắn không khỏi cảm thấy gấp gáp.

Lý Bình An liếc qua Thiên Sát Tinh, nhưng hắn không nói không làm gì cả. Hắn phất áo bào, dắt Lão Ngưu rời đi.

“Phù

Thiên Sát Tinh thở ra một hơi thật dài, vội vàng theo hướng khác rời khỏi nơi này.

Nơi này không nên ở lâu.

Bỗng nhiên, một giọng nói phất phơ theo làn gió.

“Mặc dù không biết lời này có cần thiết hay không, nhưng vẫn mong các hạ chuyển lời cho sự tôn của ngươi, hi vọng hắn sẽ thực hiện lời hứa, đặc biệt là đối với các đệ tử trong môn phái”

Thiên Sát Tinh nuốt nước miếng một cái, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng.

“... Đã hiểu…”

Giọng nói biến mất, Thiên Sát Tinh bỏ chạy như bay.

Trở lại khách sạn, Lý Bình An vừa đánh một trận xong, vẫn không quên gói mì mang về.

Vốn là để dành cho Bạch Tuột huynh, giờ Bạch Tuột huynh đã đi, chỉ đành để cho mình ăn. “Ngưu… uu… ~ ”

Lý Bình An: “Biết, sẽ chia cho ngươi một nửa”

“Ngưu… ưu… Ngưu… ưu…”

Lý Bình An lấy hai cái bát, chia cho Lão Ngưu nửa phần mì.

13:22

Lão Ngưu hơi lo lắng cho tên tiểu tử Yến Thập Tam kia, thắc mắc không biết hắn rốt cuộc có ân oán gì với Thập Sát Hải.

Lý Bình An lại không quan tâm quá nhiều, mọi thứ cứ để cho hắn thôi, mình đã làm hết sức có thể. Chuyện sau đó, phải xem bản thân hắn.

Giang hồ nhi nữ, tình hận khó giải, ân oán vô tận.

Lãng tử hiệp khách, hành hiệp trượng nghĩa, cầm kiếm mà đi, người lạ gian hùng, tranh danh trục lợi, nhất quyết quần hùng.

Trong giới giang hồ, một khi vào sẽ không có đường lui, bảo kiếm ra khỏi vỏ, đến chết mới thôi.

Đợi cho ngàn năm về sau, khói lửa nhấn chìm đường cũ, biên thành hoang vu.

Trở thành điệu hò dân gian trên sông của ông lão đánh cá, trở thành lời bông đùa của những người bạn cũ tay bắt mặt mừng.

Dương liễu mọc ra những chồi xanh nhạt, nhưng cũng khô héo không biết tự lúc nào, trên con đường núi, lá rụng lại rơi đầy đất.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, lá cây reo xào xạc, như đáp lại tiếng thở dài của ai kia.

“Haiz ~ ”

Yến Thập Tam rửa mặt bên suối, thở ra một hơi thật dài, nhìn thoáng qua khuôn mặt tang thương của mình đang phản chiếu trong dòng suối

Kiếm sĩ Bạch Tuộc biến thành chân thân, nơi này không hơn gì Hoang Hải, lúc nào cũng lộ ra chân thân sẽ rất phiền phức, chỉ có thể biến thành hình người một cách vô cùng khó xử.

Với kiếm sĩ Bạch Tuột, thuật biến hình này cực kì đơn giản.

“Nghỉ ngơi một lúc đi”

Kiems sĩ Bạch Tuột mặc dù không mệt, thế nhưng vấn rất muốn ngồi một lúc bên dòng suối. “Được.”

Yến Thập Tam lên tiếng, bên dòng suối, hắn bắt đầu tự luyện tập bộ pháp, thỉnh thoảng lại giơ tay lên một cái.

Năm đó mặc dù bái vào môn hạ của Đại Nho Trương Thái, nhưng con đường hắn chọn lại là võ giả.

Võ giả cụt một tay?

Kiếm sĩ Bạch Tuộc lắc đầu, thiếu một cánh tay, chắc chắn sẽ chẳng đi được bao xa trên con đường võ thuật.

Đương nhiên, điều này là đúng, không loại trừ bất kì trường hợp đặc biệt nào cả.

“Đúng rồi, ta còn chưa hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc có thù oán gì với chủ nhân Thập Sát Hải?”

Kiếm sĩ Bạch Tuộc hỏi.

Lúc trước, nó cảm thấy hỏi như vậy có hơi mạo muội.

Thế nhưng tiếp xúc đã mấy ngày nay, quan hệ giữa cả hai cũng thân thiết hơn nhiều, nó cũng không cố kỵ nhiều nữa.

Yến Thập Tam trầm mặc một lát.

“Không muốn nói thì thôi.” Kiếm sĩ Bạch Tuộc vội nói.

“Không phải là không muốn nói, mà là chuyện quá dài, ta không biết nên kể từ đâu…”

Tựa như những gì Lý Bình An từng nói, mỗi người đều là nhân vật chính trong một câu chuyện cũ. Trong câu chuyện, mỗi người đều có một vai diễn khác nhau, có người tốt, cũng có kẻ xấu…

Có lẽ ngươi là vai chính trong câu chuyện này, nhưng trong câu

chuyện khác, ngươi cũng chỉ là một tên quần chúng thoáng qua.

Sau khi Yến Thập Tam và thị nữ Lan Nguyệt rời khỏi phủ Quảng Lăng, hắn đi theo Đại Nho Trương Thái học tập.

Sau khi xuất sư, Yến Thập Tam chấp nhận lời đề nghị của Trương Thái, tiếp tục bồi dưỡng ở Quốc Tử Giám tại kinh thành.

Có điều, trong chuyến đi đến kinh thành, hắn gặp phải tai nạn ngoài ý muốn, vì thế nên hắn đã bỏ lỡ kì thi đầu vào nhập học Quốc Tử Giám.

Tuy thế, hắn vẫn dắt Lan Nguyệt theo ở lại kinh thành.

Hai người dùng góp nhặt tiết kiệm, thuê được một hiệu sách ở kinh thành, vậy là vừa có thời gian tu luyện, vừa không chịu cảnh chết đói ở kinh thành tấc đất tấc vàng này.

Quãng thời gian ấy, mặc dù trôi qua trong nghèo khó, nhưng cũng vui vẻ hòa thuận.

Chuyện tu hành không có gì thú vị đặc biệt, vẫn cứ bình thản như nước.

Lại qua mấy năm, Yến Thập Tam và Lan Nguyệt kết làm phu thê.

Yến Thập Tam năm đó vẫn còn hôn ước, làm một người ở rể, đương nhiên hôn ước này đã bị thủ

tiêu kể từ khi hắn bái nhập môn hạ của Đại Nho Trương Thái.

Hai người thành hôn, không có bạn bè thân thiết, chỉ có mấy người hàng xóm chứng kiến hôn ước giữa hai người.

Yến Thập Tam cảm thấy như vậy cũng đủ rồi.

Hắn vốn cho là mình có thể sống vậy đến cuối đời, mộng giang hồ thuở còn trai trẻ cũng đành

Ai ngờ thế sự vô thường, có một lần, trên đường đi thăm thú du ngoạn, hắn vô tình gặp Vân Sơn chân nhân, chủ nhân của Thập Sát Hải.

Vân Sơn chân nhân rất hứng thú với thân thể của Yến Thập Tam.

Lập tức, hai bên bắt đầu giao đấu.

Thực lực chênh lệch, trong lúc giao đấu Yến Thập Tam bị chặt đứt một tay, Lan Nguyệt cũng vì bảo vệ cho hắn mà chết.

Sau đó, mọi chuyện như Lý Bình An đã nhìn thấy…

Nghe Yến Thập Tam kể lại xong, kiếm sĩ Bạch Tuột tức giận vỗ xúc tu.

“Lão bất tử khốn nạn thật đáng chết!! Có điều…”

Sau khi tức giận, kiếm sĩ Bạch Tuột cũng chợt ngẫm nghĩ.

Dựa theo những gì Yến Thập Tam kể lại, Vân Sơn chân nhân đại khái là vì coi trong thân thể của hắn, nó đã biết tu vi thực lực của Vân Sơn chân nhân, vậy tại sao lại coi trọng thân thể của Yến Thập

Tam?

Nó tò mò liếc qua Yến Thập Tam, nhìn không ra điểm gì đặc biệt, thế nên cũng không hỏi gì nhiều. “Ta đã suy sụp một thời gian, nhưng bây giờ ta đã nghĩ thông rồi, thay vì bản thân hối hận, chi bằng khiến cho kẻ khác hối hận”

Yến Thập Tam một lần nữa đứng lên, vác bọc hành lý lên.

Kiếm sĩ Bạch Tuộc cười haha: “Ta thích, chờ một ngày nào đó, ngươi muốn đi báo thù, nhớ gọi ta một tiếng”

Cùng lúc đó, ở một góc nào đó trong Cửu Châu, Lý Bình An yên lặng nhớ kỹ thỏa thuận này.

Chương 492: Thuyền của ta đâu?

1474 chữ

Lý Bình An chậm rãi ngồi dậy, ăn ít thức ăn.

Nhìn sắc trời, còn vài canh giờ.

Họ đợi đã lâu trên Đại Hoang Đảo, hôm qua, Lý Bình An và Lão Ngưu đã khoanh một vòng tròn lên góc cuối cùng của Đại Hoang Đảo trên bản đồ.

Biểu thị họ đã thăm dò xong toàn bộ nơi này.

Họ không thể đoán được mình sẽ gặp phải cảnh tượng gì, cũng không có cảnh báo nào về đích đến, nhưng họ không bao giờ có thể ngừng tiến về phía trước.

Có câu "Đi một ngày đàng, học một sàng khôn".

Tích lũy những hồi ức và kỷ niệm, hoàn thành chuyến đi mà không hối tiếc điều gì.

Cuộc sống tuyệt vời, chuyến đi tuyệt vời!!

Lý Bình An và Lão Ngưu thu thập hành trang, chuẩn bị xong xuôi đồ ăn.

Đi trên phố đông người cũng có cảm giác nhẹ nhàng khó tả.

Lão Ngưu nhai miếng thịt bò khô dai nhách, lộ ra vẻ mặt hạnh phúc.

Đến thành thị có người, Lão Ngưu giẫm lên nền xi măng, mỗi bước đi để lại một cái dấu chân. Gió nhẹ thổi tới, quần áo phấp phới do gió thổi, cũng do tim đập.

"Ơ, thuyền của ta đâu?"

Lý Bình An lúc này chợt phát hiện, chiếc thuyền nhỏ hắn đỗ bên bờ đã không thấy đâu nữa.

Thuyền ta lớn như vậy, đâu mất rồi?

Lý Bình An và Lão Ngưu tìm kiếm xung quanh, lúc chuẩn bị đi, hắn đã buộc thuyền nhỏ trên cái cột cắm ở bãi biển.

Nhưng lúc này, thuyền không có, thậm chí cây cột cũng mất.

Lý Bình An nhịn không được vỗ tay, hay lắm!

Vì trộm thuyền và trộm luôn cả cây cột.

Trên thuyền còn có một số đồ vật, hắn đã nhờ một ngư dân trông coi và trả một khoản tiền, nhưng đối phương kiên quyết không nhận tiền.

Thế là, hắn nghĩ đến việc hỏi nư dân xem hắn có biết thuyền của mình đã đi đâu không. Ngư dân là một người đàn ông mặt đen, dáng vẻ trung thực, gặp Lý Bình An, hắn đỏ bừng cả khuôn mặt, xấu hổ

gãi đầu.

“Thuyền… Thuyền bị người cướp đi, ta không ngăn lại được, ta đền cho ngươi”

Lý Bình An cười cười, “Không cần đâu, lúc đầu các hạ đã tốt bụng giúp ta trông thuyền, giờ thuyền mất, ta sao dám gây phiền phức cho các hạ. Chỉ là, Lý mỗ không biết, thuyền này của ta là bị người nào cướp đi?”

Ở Đại Hoang Đảo mấy ngày nay, Lý Bình An cũng tương đối hiểu rõ tình hình trị an ở nơi này.

“Ta không nói cho ngươi thì tốt hơn.” Người đàn ông mặt đen nói.

Lý Bình An nhìn ra được hắn đang lo lắng: “Các hạ yên tâm, ta sẽ không tìm hắn gây phiền phức, chỉ là tốt xấu cũng muốn biết hai cướp đi thuyền của người trâu nhà ta, thuyền này cũng là do chúng ta cực khổ đóng được mà.

“Ngưu… ưu… !”

Điều khiến người đàn ông ngạc nhiên là con trâu đen bên cạnh người áo xanh dường như hiểu được lời người áo xanh nói gì, còn gật đầu đồng tình.

Như thể việc làm ra chiếc thuyền này thực sự có phần của nó.

“Là… Là Trương đại quan nhân”

“Trương đại quan nhân là ai?”

“Trương đại quan nhân chính là Trương đại quan nhân, ngươi chớ có nhỏi thêm

Lý Bình An không hỏi nữa, nhìn thấy người đàn ông mặt đen vẫn tỏ ra áy náy, nhất quyết muốn trả tiền, hắn vội vàng ngăn cản.

Hắn mang những trái cây hái được làm thù lao cho việc canh thuyền mấy ngày nay, rồi cùng Lão Ngưu rời đi.

“Khách quan, ăn một bát mì hoa đào không?”

Ông chủ quán mì nhiệt tình chào hàng, hôm nay vắng khách nên vẫn còn rất nhiều mì.

Mì hoa đào là gì? Là nấu sôi mì và hoành thành rồi cho vào cùng một

bát, thêm thịt thái lát nữa là xong.

Bởi vì hoành thánh da mỏng, nhân thịt đỏ xuyên thấu nổi quanh mì sợi, tựa như từng đóa hoa đào nở rộ, nên được gọi là mì hoa đào.

“Hai bát, một đĩa rau trộn.

“Đến ngay.

“Ông chủ, ta hỏi thăm người ngài một tí” “Ngài nói đi.

“Có

quen biết Trương đại quan nhân không?”

Sắc mặt chủ quán mì hơi đổi: “Ngài… Ngài là thân thích của hắn?”

“Không phải, chỉ là hắn hình như lấy đồ của ta”

“Ai u, hắn lấy đồ của ngươi, ngươi cũng đừng hòng lấy lại, ta tiếp khách đã lâu, ngươi không phải người phố này?”

Chủ quán mì nhìn quanh, đè thấp giọng.

“Trương đại quan nhân kia cũng không phải người tốt gì, hắn vốn xuất thân bần hàn, về sau cũng

không biết từ chỗ nào học được cách xem bói bỏ đi, có chút thế lực, lại nuôi một đám người nhàn rỗi, giờ là ác bá nổi danh khắp vùng. Đến quan sai cũng nể mặt hắn ba phần.

Lý Bình An cũng tạm hiểu.

Tiếp đó hắn ăn một hơi năm bát mì hoa đào, Lão Ngưu ăn hắn mười hai bát.

Bát Lão Ngưu ăn là do Lý Bình An tự mang, sau khi ăn xong lại mang đi.

Mặc dù Lý Bình An không chê bát mà Lão Ngưu từng ăn, nhưng chỗ người ta còn làm ăn buôn bán.

“Sư phụ phù hộ, vạn sự bình an

Một người đàn ông có nốt ruồi đen ở khóe miệng đang thắp hương trước tượng thần đặt trong chánh điện cùng cả gia đình.

Bên dưới bày gà vịt thịt cá các loại…

Người này chính là Trương đại quan nhân mà Lý Bình An muốn tìm.

“Đi, tất cả các ngươi đi xuống đi, ta nói riêng vài câu với sư phụ ta”

Trương đại quan nhân quay đầu nói với gia quyến.

“Phu quân, ngươi sao rồi?”

Phu nhân xinh đẹp thấy vẻ mặt chồng mình không tốt lắm.

“Không biết, mí mắt đều đang giật” Trương đại quan nhân nói, “Không sao, ta chờ một lúc rồi bói một quẻ.

Đợi gia quyến rời đi, Trương đại quan nhân nâng cốc rượu trước bức chân dung của Sư phụ, nói vài câu thân mật rồi chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên nghe bên tai có người nói: “Các hạ chính là Trương đại quan nhân?”

Trương đại quan nhân giật mình, quay đầu đã thấy một người xa lạ đứng bên cạnh. Trộm ư?

Không đúng! Trộm nào đột nhập giữa ban ngày ban mặt.

Huống chi bên cạnh đối phương còn có một con trâu.

“Các hạ giữ thuyền của ta, ta tới lấy thuyền” Lý Bình An đi thẳng vào vấn đề. “Thuyền cái gì mà thuyền, ngươi là ai!? Làm sao có thể xông vào đây, có ai không!”

Trương đại quan nhân hô vài tiếng, nhưng không thấy bên ngoài có người đáp lại.

Khoảng cách gần như thế, có gì không đúng.

Trương đại quan nhân tốt xấu cũng coi như là trải đời, hắn biết đối phương hẳn cũng biết chút pháp thuật.

Lần này hắn đã hiểu vì sao mí mắt của hắn giật liên hồi mấy ngày nay.

Sau khi bình tĩnh lại, Trương đại quan nhân chậm rãi mở miệng.

“Xin hỏi danh tính của các hạ?”

“Lý Bình An, người Trung Châu.” Lý Bình An rất sảng khoái mà giới thiệu: “Vị này là Lão Ngưu nhà ta, gọi hắn Lão Ngưu là được.”

Trương đại quan nhân không rõ vì sao đối phương còn cố ý giới thiệu con trâu của hắn: “Ta dường như không có thù oán gì với ngươi…”

“Trương đại quan nhân quả nhiên là quý nhân hay quên, ta mới vừa nói xong, quan nhân giữ thuyền của ta”

“Thuyền? Ta giữ thuyền ngươi hồi nào?”

“Thủ hạ của Trương đại quan nhân đông đúc, không ngại hỏi thử thủ hạ của mình xem. “Không vấn đề!”

Trương đại quan nhân lập tức đồng ý.

Ngay khi hắn đông ý, bên ngoài lập tức có người làm đi tới.

“Lão gia”

Trương đại quan nhìn Lý Bình An, bỗng nhiên hắn từ bỏ ý định ra tay với đối phương.

Phân phó người hầu hỏi bọn vô lại đó xem có ai trong số chúng gần đây đã đánh cắp chiếc thuyền nào không.

“Tiên sinh, uống trà

Lý Bình An không để ý đến hắn nữa, ánh mắt nhìn về tượng

thần bên

chánh đường.

Chương 493: Quả thiện ác

1763 chữ

Lý Bình An nhìn tượng thần mà Trương đại quan nhân thờ phụng trong chánh đường, hắn không khỏi hơi sững sờ.

Hắn không thờ phụng cái gì Thành Hoàng (thổ địa), ông Lò (ông táo) hay cũng không phải là tổ tiên đạo giáo gì đó, mà là một người.

Nói chính xác là một người mà Lý Bình An quen biết.

Cổ tiên sinh của tứ trấn An Bắc.

Trí nhớ của Lý Bình An rất tốt, dù là người mà hắn chỉ mới gặp một lành cách đây mấy chục năm, huống gì vị Cổ tiên sinh này…

Nhắc tới, chuyện này có hơi buồn cười.

Lúc đầu khi còn ở tứ trấn An Bắc, vị Cổ tiên sinh này làm khách ở nhà Vương Nghị.

Bởi vì Cổ tiên sinh tinh thông thuật bói toán, cho nên được Vương gia xem như khách quý. Trùng hợp lúc đó, Lý Bình An cũng bị A Lệ Á kéo đến nhà Vương Nghị xem biểu diễn võ thuật. Không ngờ lại gặp Cổ tiên sinh, Cổ tinh sinh thích nghe Lý Bình An kéo đàn nhị, nên nhất quyết muốn bói cho hắn một quẻ.

Sau đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Không chỉ pháp khí Cổ tiên sinh vỡ nát, hắn cũng hộc máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Việc này xảy ra khiến Lý Bình An vô cùng áy náy, không lâu sau đó Cổ tiên sinh rời khỏi tứ trấn An

Bắc.

“Người này là gì của ngươi?”

Trương đại quan nhân hơi ngạc nhiên: “… Vị này là sư phụ ta”

Sư phụ?

“Sư phụ ngươi vẫn còn khỏe mạnh chứ?”

“Tất nhiên là khoẻ mạnh! Ngài… Quen biết sư phụ ta?”

Trương đại quan nhân nhìn thấy đối phương mặc toàn thân áo xanh, khuôn mặt hiền hòa như đã trải hết khói lửa nhân gian, trên người không có mùi tiền bạc thế tục, hắn nghĩ thân phận của

người này tuyệt đối không hề đơn giản.

Thảo nào nghe người ta bảo Trương đại quan nhận này không biết học được thuật bói toán từ nơi nào, thì ra là học từ Cổ tiên sinh.

Lúc ấy, khi gặp Cổ tiên sinh, khi ấy đối phương chỉ khoảng bốn mươi, bốn lăm tuổi.

Lúc này đã qua mấy chục năm nhưng vẫn còn khỏe mạnh, chắc hẳn cũng có chút tu vi trên người. Chỉ là… Đệ tử của người quen, chuyện này cũng hơi khó xử.

Vốn là hắn muốn đến lấy lại thuyền của mình, sau đó dãy dỗ tên ác bá này một trận rồi quay đầu đi thẳng.

Nếu cứ để yên, hắn không dám chắc đối phương sẽ không làm điều gì xấu xa trong tương lai. “Nói xem, ngươi bái Cổ tiên sinh làm thầy thế nào”

Trương đại quan nhân nhìn đôi mắt nhợt màu của hắn, đôi mắt kia dường như có thể nhìn thấu lòng người, không gì có thể giấu diếm.

“… Là vào tám năm trước, ta bán cá xong trở về nhà, vô tình trông thấy một người đàn ông bị

thương nằm dưới nước, ta mới cứu hắn. Người đàn ông đó chính là sư phụ ta, sau đó hắn truyền thuật bói toán cho ta, khuyên ta… Không được làm chuyện ác.”

Câu nói sau cùng, Trương đại quan nhân vẫn nói rất bình tĩnh, hiển nhiên hắn biết rõ hắn không cô phụ sự kì vọng của sư phụ.

“Vốn cùng xuất thân cơ hàn, sau khi có thế lực, tại sao ngươi lại làm khó những người cùng khổ khác?” Lý Bình An bình tĩnh hỏi.

Trương đại quan nhân cúi thấp đầu, muốn giải thích nhưng một câu cũng nói không ra.

Hắn có cảm giác, người trước mặt muốn định đoạt sống chết của mình.

Nghĩ tới đây, hắn thậm chí không dám lau đi những giọt mồ hôi lăn trên trán.

“Đã bao giờ hại đến mạng người chưa?”

Lại có thanh âm truyền đến.

“Không có không có!” Trương đại quan nhân vội vàng nói, ngữ khí vô cùng tự tin.

Hắn nhiều nhất cũng chỉ bắt snatj người ta, lừa chút tiền của, còn chuyện hại đến mạng người, hắn tuyệt không dám.

Lý Bình An gật đầu, cũng không tới mức hết thuốc chữa.

Nghĩ một lúc, vẫn nên tìm Thành Hoàng nơi này tra hỏi về cuộc đời hắn đã, sau đó mới có thể quyết định.

Nghĩ đến đây, Lý Bình An thản nhiên lấy bút hiệp khách ra, viết hai chữ to trên giấy: “Mời Thần” Nguyên khí vận chuyển,chỉ nghe một tiếng động rất nhỏ, quanh hắn như có sóng nước dập dờn. Trong miệng vang lên câu lệnh, hắn chỉ ngón tay vào tờ giấy.

“Mời thần tướng Thành Hoàng đến gặp ta.

Lúc này, có khói xanh truyền đến.

Ngay sau đó, một người đàn ông đội mũ quan, người mặc áo quan phủ màu đỏ, quan thân có hơi thở cát tường xuất hiện trước mắt.

Mặc dù Thành Hoàng phụ trách âm Ti, nhưng thân lại không có âm khí.

“Thành Hoàng Ứng Thạch Sơn của thành trại Thanh Hoa xin bái kiến thượng tiên.

Đại Hoang Đảo chia thành chín thành, mười ba trại, vị này chính là Thành Hoàng quản lý thành trại Thanh Hoa.

“Thành Hoàng đại nhân khách khí, mong ngài không trách ta đường đột mời ngài tới. “Tiên trưởng nói gì vậy, tiểu tiên có thể gặp tiên trưởng một lần đã là phước tam sinh rồi.

Đối phương nói chuyện khách khí, Thành Hoàng tự nhiên không dám coi là thật mà nói: “Sợ ta trách, thì đừng có mời ta đến”

Người có thể sử dụng lệnh mời thần, sao có thể là người phàm.

Huống chi Thành Hoàng cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của đối phương thông qua lệnh mời thần này.

“Lần này mời Thành Hoàng đại nhân đến đây, là có chuyện muốn nhờ

“Tiên trưởng cứ việc phân phó, chỉ cần là việc nằm trong phạm vi quyền hành của tiểu thần, ngài cứ việc sai bảo”

“Không tới mức sai bảo, ta còn xin nhờ Thành Hoàng đại nhân giúp đỡ, giúp ta đem công ích thiện ác cuộc đời của người này đến.

Thành Hoàng nhìn về hướng ngón tay của Lý Bình An, Trương đại quan nhân?

Thành Hoàng quản lý địa phương, mặc dù không thể quản lý tường tận chi tiết, thế nhưng vẫn có nhiều người hắn nhận biết.

Nhất là những người nổi tiếng, người thiện, người ác các kiểu.

Mà Trương đại quan nhân trước mặt đây tất nhiên được liệt vào hàng người ác.

Chỉ chốc lát sau, văn thư chi tiết về cuộc đời, các công đức thiện ác của TRương đại quan nhân đã hiện lên trước mặt của Lý Bình An.

Lý Bình An và Lão Ngưu cẩn thận xem xét nửa canh giờ.

Tổng kết lại, tội lớn không có, tội nhỏ chồng chất, cũng có làm vài việc thiện, công tội bù nhau, tội không đáng chết.

Lý Bình An khép văn thư lại, do dự chốc lát.

Một ngón tay cong lại, nhẹ nhàng bắn ra,

“Viu -!!”

“Um ~

Trương đại quan nhân ôm lấy yết hầu, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

“Thứ ngươi vừa ăn là quả thiện ác.”

Quả thiện ác?

Trương đại quan nhân hơi sững sờ.

Lý Bình An giải thích: “Quả thiện ác sau khi ăn vào sẽ tạo ra hai con người thiện và ác trong cơ thể, khi làm việc tốt, sức mạnh của người đại diện cho cái thiện sẽ được tăng lên, khi đó, ngươi sẽ sống

lâu trăm tuổi, thân thể an khang. Dù sau khi ngươi chết đi, ngươi vẫn sẽ được che chở, có được việc làm ở Địa phủ. Nhưng nếu ngươi làm chuyện ác, kẻ đại diện cho cái ác trong cơ thể ngươi sẽ mạnh lên, lúc đó, thân thể ngươi sẽ bị suy kiệt. Sau khi chết cũng không được bình yên, sẽ nhận hình phạt thiên đao vạn quả

Trương đại quan nhân nuốt nước miếng một cái, chợt thấy toàn thân đau nhức, trên người tràn đầy mồ hôi.

“Tiên trưởng… Ngươi làm vậy là sao?”

Trương đại quan nhân không hiểu, hắn không có làm gì cả.

Lý Bình An thản nhiên nói: "Lúc này toàn thân ngươi đau nhức, điều này nói rõ những chuyện xấu ngươi từng làm đang nuôi dưỡng kẻ đại diện cho cái ác trong ngươi, lúc này cái ác mạnh hơn cái thiện, nên sẽ như vậy.

"Vậy tiểu nhân nên làm sao?"

"Tận lực đền bù những chuyện xấu ngươi làm trước kia, sau này cố gắng hành thiện.

"... Đa tạ tiền trưởng"

"Cuối cùng cho ngươi thêm mười bốn chữ, chớ thấy việc ác nhỏ mà làm, chớ thấy việc thiện nhỏ mà kệ, cũng coi như đây là nhân quả năm đó giữa ta và Cổ tiên sinh.

Nói xong câu nói này, Lý Bình An chắp tay với Thành Hoàng, sau đó cùng Lão Ngưu rời khỏi nơi đây.

"Lão gia, ngươi thế nào rồi? Lão gia!"

"Nhanh! Nhanh! Chuẩn bị bạc, chuẩn bị lương thực cẩn thận đàng hoàng, đi tìm những người trên chợ"

"Lão gia, tháng trước với tháng này đã thu ba lần rồi"

"Thu tiền tháng gì nữa!" Trương đại quan nhân đau đến mức cái trán tràn đầy mồ hôi: "Đi phát tiền, đi nhận sai:

"A!?"

"Nhanh mẹ nó… A!" Trương đại quan nhân bỗng nhiên đổi sang kính ngữ: "Phiền ngài nhanh chút" Thành Hoàng nhìn bóng lưng Lý Bình An biến mất, trong lòng hết sức tò mò.

Quả thiện ác, không ngờ thế gian còn có loại trái cây thần kỳ như vậy.

Bờ biển, Lý Bình An và Lão Ngưu nhìn chiếc thuyền nhỏ đã trở lại, nhịn không được cười, lần nữa đẩy thuyền xuống nước.

Đã đến lúc phải đi rồi.

Cái gì mà quả thiện ác với chả hai người trong cơ thể, đó đều do Lý Bình An tạo nên.

Hắn chỉ đơn giản khiến cho toàn thân Trương đại quan nhân đau đơn một trận thôi.

Sau đó lại đe dọa, đối phương không tin cũng phải tin.

Lão Ngưu nhìn về phương xa, phát ra một tiếng kêu vang dội.

Chương 494: Thì ra là gạt người.

Chương 494: Thì ra là gạt người

Ra đến Hoang Hải, hải vực trở nên càng thêm phức tạp.

Lý Bình An và Lão Ngưu nằm trên thuyền, sóng biển trập trùng khiến họ có cảm giác khi thì bị nâng lên trên trời đến vạn dặm, khi thì như rơi xuống địa ngục vô biên.

Lão Ngưu hùng hổ.

Lý Bình An trong lòng niệm chú tĩnh tâm, kéo đàn nhị.

Biển động, nhưng tâm bất động.

Giai điệu của đàn nhị nương theo sóng biển mà trập trùng lên xuống.

Một đêm tĩnh lặng hiếm có, vô số ánh sao treo trên bầu trời, trong biển cũng thế.

Khiến người ta nhất thời không phân biệt được đâu là bầu trời, đâu là mặt biển. Lý Bình An nhìn ánh trăng một hồi lâu, không hề buồn ngủ chút nào.

Hắn giơ một bầu rượu, chuẩn bị chậm rãi trôi qua một đêm này.

“Ê, ngươi nghe tin gì chưa? Gần đây Trương đại quan nhân không biết tại sao lại đột nhiên đổi tính” “Đúng vậy, đúng vậy, trước đó vài ngày, ta còn nghe nói hắn phân hết tất cả đất đai của hắn cho những người hắn từng ức hiếp trước đó, còn không ngừng xin lỗi.

“Không phải là lương tâm đột nhiên trỗi dậy đó chưa?”

“Có thể, chuyện này quá đột ngột.”

Chuyện của Trương đại quan nhân đã trở thành chủ đề bàn luận cho

mọi người lúc thưởng trà uống rượu.

Chuyện này cũng khó trách, đột nhiên một ngày nọ, mọi người phát hiện tên khốn luôn kênh mặt ức hiếp bách tính lại bỗng dưng cải tà quy chính, gặp ai cũng khách khí.

Gặp người từng bị hắn bắt nạt, lừa bịp, hắn lại khóc lóc cầu xin người ta tha thứ, sau đó dâng lên vàng bạc của cải.

Đến cả người bán hàng rong bên đường từng bị hắn tiện tay lấy đi một quả đào cũng nhận được đền bù, Trương đại quan nhân cũng tự giác đến tận nhà để xin lỗi

Đám người vốn tưởng Trương đại quan nhân này chỉ nhất thời gặp chuyện gì.

Sau khi chuyện qua đi lại trở về với dáng vẻ ban đầu.

Người xưa nói sao? Chó làm sao bỏ được thói ăn cứt"

Thế nhưng lần này họ đã đoán sai, Trương đại quan nhân thật sự hối cải, muốn làm lại một con người mói.

Chớp mắt đã nửa năm trôi qua, Trương đại quan nhân ngày ngày làm việc thiện

Đã từng là thầy bói ngàn vàng cũng khó cầu đọc một quẻ, giờ đây cũng bày quầy mở sạp bên đường.

Không vì chức quan to hiển quý hay cầu phú quý, chỉ vì một quẻ họa tật phúc hung cho bách tính

cơ hàn.

Sau mấy năm, người vừa đến nơi này đều nói rằng Trương đại quan nhân là người tốt nức tiếng xa gần, tuyệt đối không biết về dáng vẻ trước đây của hắn.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó bên trong một ngọn núi cách xa vạn dặm, một ông lão bấm độn tính toán, cau mày.

"Đồ đệ này của ta… Ai ~"

Ông lão chính là Cổ tiên sinh.

Mấy năm trước, ông gặp tai nạn, được Trương đại quan nhân cứu.

Nhờ phần nhân quả này, ông đã truyền thuật bói toán cho hắn.

Ai ngờ, đối phương một khi phất lên lại ỷ thế hiếp người.

Chỉ là Đại Hoang Đảo này xa xôi hẻo lánh, không phải muốn đi là đi được, Cổ tiên sinh dù tức giận nhưng cũng đành chịu.

Mắt thấy tiểu tử này làm chuyện xấu, biết đâu chừng sau này hắn làm đến chuyện đại ác, hại tính mạng của ai đó, nhân quả lại liên lụy đến trên đầu sư tôn hắn đây.

Luyện thuật bói toán, chuyện kiêng kỵ nhất chính là dính dáng đến nhân quả.

Bất đắc dĩ, dù bận rộn cách mấy, Cổ tiên sinh cũng định bớt chút thời gian, đến Đại Hoang Đảo một chuyến.

Ai ngờ, một ngày bỗng nhiên ông bói toán lại tính được một chuyện ngoài ý muốn.

Đồ đệ xui xẻo của mình đã sửa tính từ bao giờ rồi?

Cổ tiên sinh nghi hoặc không hiểu, mặc dù ông đã tính được trong đó có người tương trợ.

Thế nhưng vì sao người này lại giúp đỡ, lai lịch của người này thế nào, ông lại hoàn toàn không tính

được, một mảnh mơ hồ.

Cổ tiên sinh cau mày, tiếp tục bấm ngón tay tính toán.

Thế nhưng càng tính, mày nhíu lại càng chặt.

Đối phương không phải kiểu người có tu vi cao thâm đến mức ông nhìn không ra.

Nhưng lại mang đến cho ông một cảm giác quen thuộc không thể giải thích được.

Người này…

Ta không tin!!

Cổ tiên sinhcàng bướng bỉnh, lập tức lấy mai rùa ra, vừa mới động tay thì tiếng đàn nhị truyền đến từ bên cạnh.

Đây là đồ đệ đang kéo đàn nhị.

Điệu này là điệu Nhị Tuyền Ánh Nguyệt, khi còn ở tứ trấn An Bắc, Cổ tiên sinh may mắn được nghe

Lý Bình An kéo đàn nhị một lần, ông rất hứng thú với khúc nhạc này.

Khi ấy, Lý tiên sinh cũng vô cùng rộng lượng mà đem bản nhạc tặng cho ông.

Vừa nghĩ tới Lý tiên sinh…

Ừm? Không phải chứ

Cổ tiên sinh chợt tỉnh ngộ, hắn rốt cuộc hiểu rõ cảm giác quen thuộc khó nói này đến từ đâu. Mẹ ơi!? Lý tiên sinh gặp được tên đồ đệ xui xẻo của ta.

Nghĩ đến đây, Cổ tiên sinh thở ra một hơi thật dài, còn may mà mình chậm trễ chưa ra tay.

Lần trước, hậu quả coi bói cho Lý tiên sinh, e là đời này hắn không thể nào quên được.

Về phần tên đồ đệ xui xẻo kia, lạc đường mà còn biết quay lại đã giảm bớt không biết bao nhiêu công sức của mình.

Đến tận lúc này, Cổ tiên sinh cũng không gặp Trương đại quan nhân một lần nào

Mà Trương đại quan nhân bởi vì bói toán quá nhiều, chưa đến bốn mươi đã rời khỏi nhân gian. Cũng không giống những lời Lý Bình An từng nói, làm việc thiện là có thể sống lâu trăm tuổi. Khi hắn bị Hắc Bạch Vô Thường mang đi, Trương đại quan nhân gục đầu ủ rũ, than thở.

Suốt mấy năm nay, hắn chưa từng nghi ngờ những lời mà vị áo xanh kia từng nói, dù sao cũng là người có thể tiện tay là mời được Thành Hoàng, không phải là phàm nhân.

Chỉ là, vì sao hắn vẫn đoản mệnh như vậy? Hắn là người ta thật sự thuận miệng lừa gạt mình?

Thế là, Trương đại quan nhân nhịn không được, đem việc này kể lại với Hắc Bạch Vô Thường. “Quả thiện ác?”

Hắc Vô Thường là người đầu tiên bật cười.

“Ha ha ha ha, cái gì mà quả thiện ác, tiểu tử ngươi bị người khác lừa rồi.” Bạch Vô Thường cũng không nhịn được mà nói.

“Sống nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe nói qua cái gì quả thiện ác, ta nói này, tiểu tử ngươi là ngốc thật hay ngốc giả vậy”

Sắc mặt Trương đại quan nhân lập tức trở nên khó coi, có cảm giác hoài nghi nhân sinh.

“Giả!? Vậy mà là giả?”

Hắn lầm bầm lẩm bẩm.

Sống cả một đời, thứ mình tin tưởng chắc nịch lại là giả….

Hắc Vô Thường nhìn thấy điềm xấu phát ra từ trên người hắn, sợ hắn biến thành ác quỷ.

Thế là cùng Bạch Vô Thường vội vàng bắt trói hắn vào Địa Phủ.

Vượt qua Quỷ Môn quan, Hắc Vô Thường liếc nhìn Trương đại quan nhân.

Thấy cảm xúc Trương đại quan nhân đã ổn định trở lại, không khỏi hơi tò mò, mới vừa rồi còn có dáng vẻ như sắp biến thành lệ quỷ.

Sao bây giờ lại chẳng có hỏi nhiều.

“Aaaaa!!”

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, Trương đại quan nhân lấy lại tinh thần.

Trương đại quan nhân nhìn quỷ sai bên cạnh đang dùng hết sức lực cạy mồm người chịu hình phạt,

dùng kìm sắt kẹp đầu lưỡi rút ra, không phải rút một cái mà là rút dài lưỡi ra.

Lưỡi người chịu phạt bị rút mất rồi nhanh chóng mọc dài ra.

Trương đại quan nhân vừa nhìn tên chịu phạt kia, nhịn không được mà toàn thân phát run.

Người này… Hắn biết…

Lão tên là Tiền Bác Thông, là tên không biết giữ mồm giữ miệng.

Lão này hay nói dối, hay nói ai làm chuyện này chuyện nọ, con gái nhà ai không yên phận, có lần bởi vì chuyện này mà suýt chút nữa xảy ra án mạng…

Hắn từng có mối quan hệ khá tốt với tên này.

Tiền Bác Thông dường như nhận ra Trương đại quan nhân, phát ra tiếng nghẹn ngào.

Sau đó lão lại lộ ra ánh mắt như đang cười trên nỗi đau của người khác, dường như đang nói rằng tiểu tử ngươi chắc chắn còn thảm hơn cả ta

Ánh mắt kia khiến Trương đại quan nhân toàn thân không rét mà run.

Tiếp tục đi lên phía trước, hắn nhìn thấy có quỷ sai xua đuổi ác quỷ, cho bọn họ ôm lấy một trụ ống nung đồng đỏ, đường kính một mét, cao hai mét.

"'âm am ~

Trương đại quan nhân lại run một cái.

Nếu là có thể tè ra quần, lúc này xem chừng đũng quần đã ướt từ lâu.

Cùng nhau đi tới, rốt cuộc hắn cũng gặp được văn phán quan…

Chương 495: Cập bến trở về chốn riêng

1637 chữ

Văn phán quan ngồi trên ghế cao tại điện đường, nâng bút phán quyết.

Hết hồn ma này đến hồn ma khác bị kéo đi, Trương đại quan nhân lúc này đã sớm run rẩy cả hai chân, rầm một tiếng quỳ gối trước điện.

Văn phán quan lật quyển văn thư ghi chép lại cuộc đời của Trương đại quan nhân, hài lòng gật đầu, vẻ mặt hiền từ, giọng nói ôn hòa:

“Tuy khi tuổi còn trẻ, ngươi có sai, nhưng ngươi đã gắng sức bù đắp, quãng đời còn lại đều có thiện chí giúp người, sửa đường, sửa cầu, phát lương thực, giúp đỡ nhiều người… Tuổi thọ ngươi đã hết nhưng âm thọ lại còn thừa hơn sáu mươi năm. Khi âm thọ của ngươi hết, ngươi có thể đầu thai vào nhà người tốt. Còn sáu mươi năm tại âm phủ, ngươi muốn vào Quỷ thành ở hay là muốn tìm việc làm?”

Trương đại quan nhân sững sờ: “…. Ta…”

gian, suy nghĩ kĩ càng rồi trả lời ta”

Cứ như vậy, Trương đại quan nhân lại được đưa tới Quỷ thành.

Lần này khác hoàn toàn với khi hắn vừa đến, Quỷ sai rất khách khí với hắn, vừa dẫn đường vừa giới thiệu về Địa Phủ.

Khi hắn lần nữa đi ngang qua Tiền Bác Thông đang bị tuốt lưỡi kia, Tiền Bác Thông trợn trừng mắt mà nhìn, mặt mũi lộ vẻ không thể tin được mà nhìn hắn.

“Ồ!!”

Hắn lại vùng vẫy kịch liệt, liều mạng muốn nói.

Vì cái gì!?

Vì sao hắn không chịu hình phạt?

Vì sao? Rõ ràng hắn cũng có phần, sao chỉ mỗi ta chịu!?

Tiền bác thông phát ra tiếng tru tréo.

Trương đại quan nhân không dám nhìn nữa, vội vàng bước nhanh hơn.

Hắn dài thở ra một hơi, ngay khi bước vào Quỷ thành, hắn nhìn lại những gì mình đã làm suốt bao mỉm cười từ trong tận đáy lòng.

năm qua,

Thế gian này vốn không có cái gì gọi là quả thiện ác, chỉ có thiện ác ở lòng người.

Chính đạo không mưu lợi, tu lý không tranh công.

Làm việc thiện nhưng không cần báo đáp.

Hắn vội vàng hướng về nơi xa, nặng nề dập đầu.

“Trương Hữu Đức ngu muội, đa tạ tiên sinh chỉ dạy!”

“Lão Ngưu, ngươi nhìn bên kia!”

Nơi xa, lại có chiếc thuyền bay khổng lồ bay qua.

Lý Bình An và Lão Ngưu ngẩng đầu, nhìn người và cảnh vật trên phi thuyền.

Những người trên phi thuyền cũng nhìn họ, thật thú vị.

Trên chiếc thuyền bay, có người đang bay tới.

Giẫm lên phi kiếm, một thân áo trắng, vạt áo bay bay, rất có phong cách.

Lý Bình An mặc dù không quen biết người áo trắng kia, nhưng hắn nhận ra quần áo đối phương

mặc.

Thục Sơn?

“Thì ra là sư huynh Lý Bình An của Thông Thiên Phong, Lý sư huynh!”

Lý sư huynh của Thông Thiên phong.

Lý Bình An bỗng hơi hoài niệm xưng hô thế này, đã lâu rồi không ai gọi hắn như vậy.

“Các hạ là?”

“Ha ha ha, không ngờ ta lại gặp được huynh.” Kiếm khách áo trắng lộ vẻ vui mừng, lập tức thi lễ một

“Đệ tử Mộ Bạch của Tiểu Quỳnh Phong bái kiến Lý sư huynh”

“Sư đệ khách khí

“Đây là thư của bạn huynh gửi cho huynh”

“A?” Lý Bình An hơi giật mình.

Mộ Bạch giải thích: “Sau khi sư huynh rời Thục Sơn, dạo chơi Tứ Hải, bạn bè sư huynh đã thường xuyên gửi thư đến Thục Sơn, được

Nhuận THổ sư huynh của Thông Thiên Phong cất giữ giúp…" Nhuận Thổ? Thành sư huynh?

Lý Bình An lại là không nhịn được cười một tiếng: "Nhuận Thổ hiện tại như thế nào?"

"Thanh Phong sư bá không quản lý sự vụ của Thông Thiên Phong, hiện tại mọi việc của Thông Thiên Phong đều do Nhuận Thổ sư huynh quản lý, giờ Nhuận Thổ sư huynh rất nổi tiếng ở Thục Sơn. "Ngưu… uu…~

Nghe thấy tình hình Nhuận Thổ gần đây không tệ, Lão Ngưu cao hứng kêu lên.

Mộ Bạch tiếp tục nói: "Sau khi Nhuận Thổ sư huynh thay huynh giữ thư, huynh ấy đã sao chép ra mấy phần, nhờ các đệ tử ra ngoài du ngoạn, nếu gặp được Lý sư huynh huynh thì giao phần thư này giao cho Lý sư huynh. Ta lần đầu ra khỏi Thục Sơn, lúc trước từng nhìn thấy chân dung sư huynh, vì thế nên lúc ở trên Phương Chu, ta đã cảm thấy sư huynh nhìn quen mắt"

"Có lòng, vất vả rồi."

"Chuyện trong khả năng thôi ạ, ngược lại, ta có thể gặp được Lý sư huynh là một sự may mắn. Mộ Bạch khó nén vẻ kích động.

Có điều thấy phi thuyền sắp rời đi, hắn cũng không kịp ổn chuyện.

Thế là, bất đắc dĩ, hắn vội vàng từ biệt Lý Bình An.

Lúc chuẩn bị đi, Lý Bình An cho đối phương rất nhiều đặc sản, coi như là phần thưởng cho sự vất vả của hắn.

Lý Bình An lật xem mấy lá thư, nét chữ này đều là Nhuận Thổ sao chép.

Người gửi không ai khác chính là những người bạn như Cảnh Dục, Trường Thanh, ALệ Á, Triệu Linh Nhi… Đương nhiên còn có thư từ Nhuận Thổ, ngoaufi ra còn có thư của sư phụ Thanh Phong. Lý Bình An mở từng lá thư, cẩn thận chậm rãi đọc.

Sau khi Cảnh Dục lên làm quan, hắn khiêm tốn hơn rất nhiều.

Phong thư thứ nhất là từ hai năm trước, lý do viết thư là vì quan trường Đại Tùy không cho phép quan viên ra vào kỹ viện, cho nên Cảnh Dục viết trong thư rằng hắn muốn xa rời nữ sắc. "Tiền tài có

thể khiến người ta tham lam, sắc đẹp có thể khiến người ta nghiện ngập, danh tiếng có thể khiến người ta kiêu ngạo, quyền thế có thể khiến người ta ỷ lại. Chỉ bốn hơi thở đã qua đời, sao phải sống trong bụi bặm! Nếu ta lại CMN đi thanh lâu, từ nay về sau ta không mang họ Cảnh nữa. Phong thư thứ hai đã là nửa năm sau, kí tên là Tấn Dục.

Hắn thay tên đổi họ nhanh thật.

Đương nhiên, hắn cũng rất thành thật, xứng đáng được khen ngợi.

Lá thứ thứ nhất của Trường Thanh là từ ba năm trước: "Đã lâu không gặp, Lý thí chủ sống có được như ý không? Tiểu tăng gần đây gặp chút rắc rối, đi tiểu tiện khó khăn, thí chủ đi tiểu có bình thường không?"

Lá thứ hai: "Lý thí chủ đi tiểu có thuận lợi không?"

Lá thứ ba: "Tiểu được không?"

Lá thứ tư: "Tiểu tăng mấy nay vẫn đi tiểu rất là khó khăn.

Đám bằng hữu của ta không có tên nào bình thường sao?

Thế là hắn hồi âm: "Ta đề nghị cắt bỏ là sẽ trị khỏi!"

Thư của A Lệ Á thì nói về tình hình gần đây của nàng, phần nhiều là phàn nàn càu nhàu về trưởng lão nào đó, đệ tử nào đó…

Còn Vương Nghị và Bàn Tuấn, hai người hắn đều gặp, họ cũng biết hắn không ở Thục Sơn.

Cho nên họ không gửi thư đến Thục Sơn cũng là chuyện bình thường.

Thư của Nhuận Thổ rất đơn giản, khái quát một câu, nhớ đại ca, nhớ Ngưu ca.

Triệu Linh Nhi thì nói với Lý Bình An rằng có một thư sinh viết sự tích của Lý Bình An thành tiểu thuyết, tiểu thuyết đất được chào đón ở kinh thành.

Thư sinh? Lý Bình An lập tức nghĩ đến thư sinh mặt mũi trắng trẻo mà hắn cứu được ở thành Bách Quỳ.

Vậy là thật sự viết sách.

Cuối cùng là một lá thư từ tiểu loli Thanh Phong.

“Ngươi cái thằng ranh con, sau khi rời khỏi Thục Sơn là biệt tăm biệt tích, cũng không biết viết cho

vi sư một lá thư nữa. Không có lương tâm, thôi thôi, để sư phụ ta đây viết cho ngươi một lá thư, Đã lâu không viết chữ, chữ hơi xấu, chấp nhận đi.

Những năm này, Thông Thiên Phong thiếu ngươi nên vắng lạnh không ít, Nhuận Thổ ủ rượu mặc dù uống cũng ngon, nhưng vẫn hơi kém rượu ngươi ủ.

Hiện tại trong Thục Sơn lưu truyền rất nhiều chuyện xưa của ngươi, nhớ ngày đó ta nhận ngươi cũng có tí lòng riêng, không đúng! Ta tính toán cả đấy.

Xem ra quyết định của vi sư không có sai, đời ta không có gì đặc biệt, chuyện lớn nhất lại là có thể thu nhận đồ nhi nhà ngươi.

Vi sư biết được ngươi khác thường, chỉ mong người có thể trở về thường xuyên hơn.

Dù sao con đường sau này của ngươi, chúng ta cũng không tiện đường đi…

—— Thanh Phong đáng yêu và xinh đẹp”

Theo sự miêu tả trong lá thư, Lý Bình An có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Thanh Phong khi viết lá thư này.

Chúng ta đi chung thuyền, nhưng khi cập bến, chúng ta trở về chốn của riêng mình, có lẽ mọi chuyện trên đời này đều là như thế…

Chương 496: Kỳ Châu

13:24

Một đám mây đỏ nổi trên bầu trời, nước biển phản chiếu thành màu đỏ, trông rất đẹp mắt. Lý Bình An đội mũ rộng vành, ngồi trên thuyền nhỏ, tay cầm cần câu, nhãn nhã ngâm nga.

Biển cả chính là như vậy, có khi gió êm sóng lặng, có khi lại sóng cả mãnh liệt.

Có lúc đẹp không sao tả xiết, có khi mưa to vẫn cũ, mây đen đè ép đến mức thành lũy cũng muốn vỡ nát, khiến cho con người ta cảm thấy vô cùng bức bối.

Lúc động thì sấm rền, nhưng lúc tĩnh lại như cơn mưa phùn.

Nhưng biển thực sự có thể khiến lòng người rộng mở và tự do trong chốc lát.

Những người khác nhau ngắm biển cũng sẽ có tâm trạng và cảm xúc khác nhau. “Ngưu… uu…!”

Lão Ngưu bỗng nhiên kêu một tiếng.

Xa xa là một vùng đất hoang vắng và lạnh lẽo, với vô số hải âu bay lượn trên bờ.

Sương mù nổi lên trên biển dày đặc đến mức không thể tán đi được, khiến lục địa phía xa trở nên mờ ảo hư vô.

Lý Bình An đứng lên, lẳng lặng nhìn về một góc trên đất liền.

Phía trên đường chân trời, hoàng hôn tĩnh lặng, trang nghiêm và rực rỡ, tựa như hàng ngàn mũi tên ánh sáng, gầm rú bắn xuyên qua tầng mây trên bầu trời.

Tính từ lúc khởi hành đến nay, đã bốn năm tám tháng.

Những năm gần đây, hắn đã trải qua quá nhiều quá nhiều chuyện.

Lý Bình An và Lão Ngưu tựa như một đám mây nhàn tản, trôi dạt trên Cửu Châu, thỉnh thoảng ở lại một lúc, rồi rời đi một lúc, giống như những ngôi sao không dây.

Có khi, Lý Bình An sẽ ngơ ngác nhìn sẽ ngây người nhìn dòng nước biển cuồn cuộn, làn gió trên ngọn cây, những vì sao trên bầu trời đêm, những đám mây trên bầu trời, cứ bất động nhìn hết thảy mọi thứ như vậy

Nhưng, dáng vẻ hắn không hề cô đơn, mà như một người đã mất từ lâu, tràn đầy niềm an yên khó tả.

Trên con đường tĩnh lặng, nhìn mặt hồ đầy sao lấp lánh, những ngọn núi, dòng sông và những cô

cây quen thuộc, những thác nước uốn lượn… tất cả đều nói rằng đây chính là nhân gian. Mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, bình minh xen kẽ

hoàng hôn

Kỳ Châu.

Trên đường lớn, một người một trâu mỉm cười.

Nháy mắt khi vừa bước lên mặt đất, cảm giác thật vững vàng và an tâm.

Hoàng hôn buông xuống, sao sáng như đèn lồng.

Người đông như nước, tiếng xe ngựa ồn ào.

Từng đội tuần tra nối tiếp nhau, bộ khoái của nha môn đang kiểm tra người đi đường tại giao lộ.

Trên những con đường lát đá xanh, vài người mang giỏ, vài người đẩy xe cút kít.

Họ cười nói, chào hỏi, chậm rãi bước đi.

Thỉnh thoảng có một nhóm người lười biếng tới ngồi trên lầu các vừa xem kịch, vừa uống rượu, dường như là những công tử nhà giàu ăn mặc bảnh bao.

Lý Bình An và Lão Ngưu dừng lại, xin ông lão bán rau hai bát nước trà.

Sẵn tiện hỏi thăm đây là nơi nào, tên gọi là gì…

Ông lão vô cùng nhiệt tình, hỏi hắn người ở đâu đến.

“Trung Châu”

Lão trượng mười phần nhiệt tình, hỏi hắn là từ đâu mà đến. “Trung Châu.

“Trung Châu? Trung Châu là ở đâu?”

“Một nơi rất xa”

“Tới đây thế nào?”

“Vượt biển.

“À” Ông lão cái hiểu cái không, thế nhưng vẫn cho Lý Bình An.

Nơi đây là thành Dương Quỳ, thuộc phủ Hà Bạn.

Qua khỏi phủ Hà Bạn là đến kinh thành.

Lý Bình An lại hỏi đây là triều đại gì, niên hiệu gì.

Ông lão tò mò nhìn Lý Bình An, dường như kinh ngạc hắn sao đến cái này cũng không biết.

Tiếng quạt xếp mở ra vang lên, tiếp đó là một giọng nói trong sáng truyền đến. “Đây là triều Hạ, niên hiệu Cảnh Đức”

Lý Bình An nhìn về hướng phát ra giọng nói, hắn thấy một công tử mặc áo hoa màu tím.

Khi công tử áo gấm đang nói, những người khác ngồi trên bàn đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Lý Bình An, mặc dù chỉ giả vờ vô tình liếc qua, những cũng không thoát khoie cảm nhận của Lý Bình

Lý Bình An chắp tay: “Đa tạ.

“Không sao, mới vừa nghe các hạ nói vượt biển mà đến, thật thế ư?” “Tất nhiên là thật”

“Nếu là không ngại, chi bằng ngồi xuống uống chén trà, ăn chút bánh ngọt. Công tử áo gấm nói, “Tất nhiên là ta mời”

Lý Bình An biết tiền tệ lưu hành ở Kỳ Châu khác với Trung Châu, thế nên hắn cũng thoải mái ngồi xuống.

“Vậy xin thất lễ

“Trâu này là của các hạ?”

“Là bạn đồng hành của ta”

“Thú vị, các hạ vì sao lại ngàn dặm xa xôi từ Trung Châu đến Kỳ Châu?” “...” Lý Bình An trầm mặc một lát, cuối cùng chỉ nói ra hai chữ: “Đi dạo”

Công tử áo gấm nghi ngờ mà trừng mắt nhìn, hắn tưởng Lý Bình An sẽ nói ra lý do gì, không ngờ kết quả là một câu đi dạo.

Thế là hắn ho nhẹ một tiếng, hiếu kỳ nói: “Ta chỉ nghe sư phó trong nhà nói qua về Trung Châu, không biết Trung Châu thế nào so với Kỳ Châu?”

“Đều có vẻ đẹp riêng”

“Tiên sinh, có thể nói kỹ hơn cho biết”

Có thể nhìn ra được, công tử áo gấm rất tò mò về những nơi bên ngoài Kỳ Châu.

Lý Bình An thoáng nhấp một ngụm trà, như đùa như thật mà nói: “Không biết lúc nào bánh ngọt mới được mang lên”

Công tử áo gấm sững sờ, lập tức cười ha ha một tiếng, vội gọi ông lão đi lấy bánh ngọt.

Lý Bình An đi nhiều nơi, chuyện hắn biết hiển nhiên cũng nhiều.

Phong tục tập quán các nơi, những chuyện dân gian thú vị đựng một sọt đầy, nói ba ngày ba đêm

cũng không hết.

Rất nhanh, hai mắt công tử áo gấm đã tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm Lý Bình An. Lý Bình An uống nước trà, hắng giọng một cái.

Nhìn lên thấy sắc trời đã không còn sớm, thế là hắn chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Công tử áo gấm tất nhiên không nghĩ tới đối phương cứ như vậy rời đi, chặn lại nói: “Tiên sinh, có nơi nào muốn đi không?”

“Tạm thời không có”

“Vậy chỗ ở?”

“Tạm thời cũng không có”

“Vậy tiên sinh không ngại đi đến khách điếm phía trên, ta có thể giới thiệu phong tục tập quán nơi đó cho tiên sinh”

Lý Bình An hơi do dự: “Cũng là một đề nghị hay, vậy phiền công tử”

“Việc nhỏ”

Đi theo công tử áo gấm đi đến khách điếm hắn ở, công tử áo gấm hào phóng thuê một gian phòng cho Lý Bình An.

Lý Bình An ghi lại số tiền, khi nào có tiền thì trả lại.

“Tiên sinh đang làm gì”

Lý Bình An nói : “Quân tử không nhận đào mận, xem như công tử cho ta mượn, ta nhất định sẽ trả lại”

Công tử áo gấm cười, không đặt nặng vấn đề.

Ở khách điếm một đêm, sáng hôm sau, đám người lại lần nữa lên đường.

Công tử áo gấm muốn trở về kinh thành, đã đến đây rồi, Lý Bình An và Lão Ngưu hiển nhiên cũng muốn đến xem thử.

Có chừng bảy người đi theo bên người công tử áo gấm, bình thường họ sẽ không nói lời nào. Có cũng chỉ thỉnh thoảng nói vài câu với công tử áo gấm, dáng vẻ vô cùng cung kính.

Lý Bình An cũng không tọc mạch, thân phận của người ta chẳng liên quan gì đến hắn.

Chẳng qua chỉ là một người bạn vô tình gặp được, không nhất thiết phải hiểu tường tận như vậy. Chuyện tới đâu hay tới đó, đến rồi tính.

Trời đất bao la, sau này đến chân trời góc biển, chẳng có bao nhiêu cơ hội gặp lại.

Có điều, bảy người bên cạnh công tử áo gấm lại rất cảnh giác với hắn.

Thỉnh thoảng hắn lại nghe bọn họ xì xào bàn tán với công tử áo gấm, phần lớn chuyện là về hắn. Lý Bình An vô cùng thấu hiểu, dù gì cũng đang đi cùng một người lai lịch không rõ mà…

Chương 497: Vừa đến kinh thành

1707 chữ

“Tiên sinh, trên đường từ Trung Châu du lịch đến tận đây, nhất định là đã đi qua rất nhiều quốc gia nhỉ”

Công tử áo gấm lại hỏi: “Tiên sinh cảm thấy những quốc gia này như thế nào so với nơi này?”

“Đều có nét đẹp riêng”

Lại là đáp án như cũ.

Công tử áo gấm lắc đầu, tựa hồ là không hài lòng lắm với câu trả lời này, nhưng hắn cũng không nói gì thêm.

Mưa phủ mịt mờ xuống mặt đất, cơn mưa lất phất rơi giòn tan trên đường phố.

Họ núp dưới một thân cây để tránh mưa.

“Nơi này có một ngọn núi hoa đào, tiên sinh có muốn đi ngắm hoa đào không?”

“Nếu như tiện đường thì có thể ghé qua ngắm.

“Tiện đường”

“Vậy đi thăm thú chút.

Không ít quan to nhà quyền quý đưa người nhà rời thành đến đây thưởng hoa đào.

Mọi người nhao nhao ra khỏi thành ngắm hoa, đang độ cảnh xuân tươi đẹp, cỏ cây xanh tươi đậm chồi, đồng ruộng xán lạn ngát hương thơm.

Tìm một gốc cây, chọn chỗ ngồi, xếp hàng say khướt.

Ngồi dưới gốc cây đào trên núi, gió thổi nhẹ mát, cánh hoa chầm chậm rơi, uống rượu, ngắm hoa và ngâm thơ, thật là tự do và sảng khoái.

Đang đi tới thì bỗng dưng, có một thầy bói chặn đường đi.

“Nhìn quý nhân thấy ấn đường sáng sủa, thiên cung nở nang, số đã định hưởng hồng phúc Càn Khôn, nhưng dưới mắt quý nhân có luồng khí lạ đang hướng đến thiên cung, tìm ánh sáng trợ giúp ngọc trên biển. Đến đây, quý nhân hãy cho ta xin bát tự, lão hủ sẽ xem bệnh giúp ngươi.

rải

Người xung quanh đều không lấy gì làm kinh ngạc, chỉ cần là nơi đông đúc thì sẽ thường thấy những thầy bói thế này.

Không thể nói tất cả bọn họ đều là kẻ lừa đảo, nhưng hết chín phần đều là hạng người hãm hại lừa gạt người.

Bảy người đi bên cạnh công tử áo gấm cũng đột ngột thay đổi vị trí đứng.

Ba người đứng trước, hai người đứng sau, còn hai người một trái một phải canh gác, trông như một con nhím.

Công tử áo gấm dường như rất hứng thú tò mò về những thứ thế tục dân gian thế này.

Bảy người tùy tùng nhìn nhau, cũng không còn cách nào khác.

Họ chỉ có thể để thầy bói kia đứng cách họ không xa, xem tướng mạo cho hắn, còn phần tiếp xúc thân thể là tuyệt đối không được.

“Nắm tay giơ lên.

Công tử áo gấm vô cùng nghe lời mà giơ bàn tay lên.

“Ừm…” Lão thầy bói hơi nhíu mày, bấm ngón tay tính toán.

Một hồi lâu sau, sắc mặt lão hơi đổi, hai tay nâng lên đỉnh đầu, khom người hành lễ, giọng nói vô cùng trang nghiêm.

“Tiểu lão nhân có mắt không tròng, đắc tội quý nhân, mong quý nhân chớ trách.

“Ha ha. Công tử áo gấm cười một tiếng: “Đạo trưởng quả nhiên không phải hạng người lừa gạt hãm hại người khác”

Đạo sĩ coi bói xấu hổ cười một tiếng: “Cũng đơn giản chỉ là cái nghề kiếm cơm thôi.

“Đạo trưởng khiêm tốn, không bằng sẽ giúp bạn ta tính thử một quẻ.” Công tử áo gấm chỉ chỉ Lý Bình

Lý Bình An cười trừ cự tuyệt, lại không chịu được sự nhiệt tình của công tử áo gấm, đành phải đồng

ý.

“Đạo trưởng…”

Công tử áo gấm để đạo trưởng tính quẻ cho Lý Bình An, vừa hay hắn cũng hơi tò mò về thân phận của Lý Bình An.

Chỉ là hắn phát hiện ra, sắc mặt của đạo trưởng có phần khó chịu, hắn nghĩ đối phương chắc do phát hiện ra thân phận của mình nên

mới thấp thỏm lo âu.

Thế là hắn cười một tiếng: “Đạo trưởng không cần căng thẳng như vậy!” Nhưng đối phương lại không trả lời mà chỉ đứng ngơ ngác tại chỗ.

Sắc mặt đạo trưởng cứng đờ, nhìn người áo xanh đang đứng trước mắt.

Đạo trưởng này có thể tính được thân phận của công tử áo gấm, hiển nhiên cũng có tí năng lực. Hắn cũng đã đi du lịch khắp thiên hạ khi còn trẻ, mặc dù khả năng hàng yêu trừ ma của hắn hơi kém nhưng hắn lại có một khả năng đặc biệt, luôn có thể cảm nhận được vận may hay xui xẻo của chính mình.

Nhờ vào khả năng này, mỗi lần gặp dữ hắn đều có thể hóa lành, chuyển nguy thành an.

Mà giờ phút này, khi hắn chuẩn bị tính quẻ cho người áo xanh kia, đột nhiên cả người phát lạnh, từ nơi sâu thẳm có giọng nói vang đến khuyên hắn không nên làm như thế, không được làm như thế Cảm giác cực kỳ nguy hiểm này khiến hắn có ảo giác như bản thân đang đứng ngay vách núi cheo leo.

Lần cuối hắn có suy nghĩ này là vào ba năm về trước, khi chuẩn bị bước vào ảo cảnh của đại yêu. Mà cảm giác lúc này lại không hề thua kém khi ấy chút nào.

Đạo trưởng hít sâu một hơi, nếu như nói vừa nãy khi hắn tính ra thân phận của công tử áo gấm, chỉ là kinh ngạc một lúc, nhưng lúc này lại như có một thanh đao bén nhọn gác ngang cổ hắn. “Đạo trưởng, đạo trưởng”

Công tử áo gấm gọi liên tiếp hai tiếng, đạo trưởng mới khôi phục tinh thần, miễn cưỡi gượng cười

một cái.

Không nói hai lời, hắn hành lễ.

“Tiểu Đạo đạo hạnh hèn mọn, đáng chê cười đáng chê cười, cáo từ”

Dứt lời, hắn vội vàng bỏ chạy, vô cùng hi vọng những người này cứ xem hắn như một cái rắm mà thôi.

“Ơ, sao hắn lại chạy rồi?”

Công tử áo gấm cảm thấy khó hiểu, nói thầm trong lòng.

Có lẽ là bị thân phận của mình dọa sợ đi, hắn cũng không nói thêm gì.

Lý Bình An đứng cạnh hoàn toàn không để ý, cứ thất thần nhìn hoa đào, suy nghĩ bay đến tận chân trời, không biết đang nghĩ gì.

Công tử áo gấm liếc mắt nhìn hắn cười nhạt một tiếng, nếu như đối phương phát hiện điều gì bất thường, có lẽ sẽ hơi phiền phức.

Quen biết một người có thân phận thế này, ngược lại sẽ khiến đối phương thêm lo lắng.

Vẫn nên tự nhiên như lúc này thì tốt hơn.

Ngắm hoa đào xong, họ lại tiếp tục lên đường, thẳng tiến đến kinh thành.

Dọc theo con đường này cũng không hề gặp những chuyện ma quỷ, cản đường cướp bóc, loạn thất bát tạo gì.

Dù sao nơi này cũng không xa kinh thành, những chuyện như thế hiển nhiên cũng hiếm thấy.

Lý Bình An và công tử áo gấm trò chuyện ăn ý, trên cơ bản là công tử áo gấm hỏi những chuyện bên ngoài Kỳ Châu, Lý Bình An nói, công tử áo gấm nghe.

Rồi ngược lại, Lý Bình An cũng tò mò hỏi vài chuyện trong Kỳ Châu, công tử áo gấm nói, Lý Bình An lắng nghe.

Sau vài ngày, mắt thấy đã sắp tới kinh thành.

Công tử áo gấm nói: “Tiên sinh, đến kinh thành tiên sinh hãy đi với Lưu cô nương, hắn sẽ đưa ngươi đi tìm phòng ở thoải mái dễ chịu, tiên sinh chỉ việc ở là được. Đợi sau khi ta về nhà xử lý vài chuyện xong, ta lại đến tìm tiên sinh”

“Làm phiền.

“Chuyện nhỏ”

Thế là hai bên sau khi tiến vào kinh thành thì cũng từ biệt, công tử áo gấm đi cùng một đoàn người

nên cũng rời đi trước.

Chỉ có cô nương họ Lưu kia ở lại.

Cô nương họ Lưu quần áo lịch sự chỉnh tề, thắt bím tóc vừa đen vừa dài.

Đeo một thanh kiếm mỏng, có vài phần khí chất nữ hiệp.

Có điều lúc giơ tay nhấc chân lại không có sự thoải mái của nữ nhi chốn giang hồ mà là sự quy

Loại người này một là vỏ giả trong quân đội, hai là người trong cung.

“Làm phiền Lưu cô nương”

“Tiên sinh khách khí.

“Tiên sinh, muốn phòng thế nào?”

“Nếu có phòng bị quỷ ám thì tiện

“Bởi vì phòng có quỷ sẽ rẻ”

“Tiên sinh nói đùa, nếu do công tử phân phó, ta không thể bạc đãi tiên sinh”

“Thức ăn ven đường nghe thơm quá” Lý Bình An nói.

củ.

“Các món ngon ở kinh thành luôn rất nổi tiếng”

Lưu cô nương phụ họa một câu, Lý Bình An không nói thêm gì.

Nàng đi vài bước, bỗng nhiên kịp nhảy số phản ứng, không phải vị tiên sinh muốn ăn quà vặt đấy chú?

Thế là, nàng liếc qua Lý Bình An.

Người áo xanh kia ngược lại không có phản ứng gì, nhưng con trâu bên cạnh hắn thì cứ như sắp khóc

đến nơi.

“Tiên sinh, hay là ăn chút gì nhé?”

“Bánh nhân dừa, tiên sinh thích không?”

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh”

Lưu Nga trong lòng cười thầm, người này ngược lại không hề khách khí.

Nàng lớn lên ở kinh thành, đối với những thứ này cũng nhìn mãi thành quen.

Nhưng Lý Bình An và Lão Ngưu mới đến Kỳ Châu thì cảm thấy đồ ăn ở đây rất mới lạ.

Thế là, cuộc đối thoại sau đó đã biến thành. Lý Bình An: "Đây là cái gì?"

Lưu Nga: "Bánh nồi đất"

"... Tiên sinh muốn nếm thử?"

Lý Bình An: "Vậy cung kính không bằng tuân mệnh" Một lát sau.

"Cái này lại là cái gì?" Lý Bình An hơi ngây thơ mà hỏi. Lưu Nga: "... Ông chủ, cho hai phần"

Chương 498: Dạo kinh thành

1533 chữ

Trong kinh thành trăm nghề thịnh vượng, cửa hàng nối tiếp nhau.

Mười dặm đường phố hoa lệ, đèn đuốc sáng trưng.

Mặc dù đối phương nói rõ họ không thiếu tiền, thế nhưng lúc chọn phòng ở, Lý Bình An vẫn cố gắng chọn một nơi vắng vẻ, lại khá rẻ.

Lưu Nga nhìn qua nơi này, chỗ này sát bên rìa kinh thành, nhưng là một khu nhà cũ, cũng có nhiều người nghèo khổ và buôn bán nhỏ sinh sống

Nếu lỡ công tử đến đây tìm Lý Bình An, đi ngang chỗ này quả thực không an toàn.

Thế là nàng nói: "Tiên sinh không cần tự làm khó mình, ta có biết vài nơi tốt, yên tĩnh trang nhã, rất thích hợp cho tiên sinh ở lại"

"Ta thấy nơi này cũng không tệ."

Lý Bình An thuận miệng nói ra, nếu như đắt hơn tí nữa, thiếu nợ ân

tình càng nhiều, thật sự không

biết lúc nào mới có thể trả hết.

Lý Bình An không chọn chỗ khác, đừng nói là nơi này, gầm cầu, lề đường hẻo lánh… cũng không phải là chưa từng ngủ qua.

Chẳng qua hiện tại cũng có chút tài sản, hắn mới đủ tiền ở trong khách điểm các nơi.

“Vị đại gia này, mắt nhìn của ngài thật tốt.” Cò mồi dẫn bọn họ đi vào.

Cái gọi là cò mồi, tương đương với môi giới thời hiện đại.

Căn nhà nhỏ hai tầng đơn giản, nơi này vốn là địa điểm kinh doanh của một cặp vợ chồng cùng một đứa con nhỏ.

Lầu một làm ăn, lầu hai đi ngủ.

Thế nhưng đứa bé gặp tai nạn, hai vợ chồng quá đau lòng nên trở về quê nhà.

Cò mồi giới thiệu đơn giản cho Lý Bình An, Lý Bình An cũng nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừm, chính là nơi này”

“Vị đại gia này, mắt nhìn thật tốt!”

Lưu Nga cũng hết cách, công tử trước khi đi, đã cố ý dặn dò nàng làm việc theo ý của Lý Bình An.

13:25

Bất đắc dĩ, nàng liếc qua Lý Bình An, trong lòng thầm nói, phòng tốt thì không chịu ở, cứ phải là nơi này.

Quái nhân!

Mắng thì mắng thế, nàng cũng chỉ đành đi trả tiền.

Thời hạn thuê một năm, ký tên đồng ý.

Tiếp đó, nàng lại đưa vị Lý tiên sinh này đi dạo phố, mua chút đồ dùng hằng ngày.

Bận tới bận lui, đêm đã đến.

Lưu Nga nhìn về một hướng xa xa, , vất vả lắm mới được xuất cung một lần, nàng cũng muốn về thăm nhà chút.

Thăm cha mẹ, thăm muội muội…

Chỉ nghĩ muốn về thăm thế thôi, nàng sẽ không làm vậy.

Thứ nhất, công tử có lệnh, phải canh giữ bên người Lý Bình An, thứ hai, nhà nàng cách đây cũng khá

Đang nghĩ ngợi linh tinh, nàng nghe Lý Bình An nói: “Không biết Lưu cô nương có thể cùng ta đi dạo một vòng?”

Lưu Nga thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ: Đã đi dạo suốt cả ngày hôm nay, tiên sinh này thật sự không

than mệt mỏi.

Thế là, trả tiền cơm,qua đường phố qua ngõ hẻm một hồi lâu sau.

Lưu Nga ngẩng đầu một cái, phát hiện bọn họ đi dạo vậy mà lại đi dạo đến gần nhà nàng, cách sân nhà nàng không tới trăm bước.

“Lưu cô nương có thể ở chỗ này chờ Lý mỗ một lát.

“Tiên sinh muốn làm gì?”

Lý Bình An chỉ một lão bá vẽ chân dung bên vệ đường: “Tại hạ muốn vẽ một bức chân dung”

Lưu Nga cảm thấy hơi động lòng, bức chân dung phải vẽ ít nhất nửa canh giờ, huống chi phía trước còn có người xếp hàng.

Ngược lại là cho mình cơ hội, quả thật là muốn cái gì có cái đó.

Ý trời à –

Nghĩ được như vậy, Lưu Nga giả bộ như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu, móc túi tiền trong ngực ra đưa cho Lý Bình An.

“Vậy tiên sinh cứ ở chỗ này xếp hàng, ta đi mua ít bánh ngọt.

“Làm phiền cô nương”

Lưu Nga bước chân nhẹ nhàng chuyển một cái, đã không thấy thân

ảnh.

Lý Bình An không nhịn được cười một tiếng, hắn cũng không đi vẽ chân dung.

Mà là ngược lại đi đến một quán trà, gọi một bình trà, gọi thêm ít trái cây điểm tâm, nghe người viết tiểu thuyết kể cố sự kinh thành.

Trong Lưu phủ.

“Cha, nương””

Lưu Nga sải bước đi vào cổng nhà, hạ nhân Lưu phủ và quản gia đã lâu không gặp đại tiểu thư, họ đều giật mình, sau đó gọi lớn, đại tiểu thư về rồi.

Rất nhanh, Lưu mẫu nghe thấy được tiếng gọi, từ trong phòng bước nhanh tới.

Mẹ con hai người hàn huyên một hồi.

“Lần này con về bao lâu?”

Lưu mẫu vừa nói, vừa phân phó hạ nhân đi chuẩn bị đồ ăn.

“Nương, không cần đâu, lần này là ta vụng trộm trở về, ở một lúc là phải đi” “Hả? Vội như vậy à? Lại có nhiệm vụ gì?”

“Không phải, điện hạ bảo ta chăm sóc một người.

Nghe được cũng không phải là nhiệm vụ nguy hiểm gì, vẻ mặt Lưu mẫu buông lỏng xuống.

“Tiểu muội đâu?”

“Ở hậu viện luyện võ, phụ thân ngươi mời sư phụ cho nàng, cả ngày đều học, học đến phát điên

Có thể thấy Lưu mẫu rất phản cảm chuyện con gái mình luyện võ, thế nên cũng rất nhanh đổi chủ

đề.

“Ta sai người gói cho con ít đồ ăn, gần đây thời tiết chuyển lạnh, quần áo cũng cần mua thêm vài món”

“Biết rồi, nương”

Lưu Nga bước nhanh đến hậu viện.

Thấy một cô bé mười hai mười ba tuổi, đầu bện tóc, được một người đàn ông mặc áo vải chỉ dẫn luyện tập với cọc gỗ.

“Tỷ tỷ!”

Thấy Lưu Nga, cô bé hết sức vui mừng.

Lưu Nga đi đến, nhưng không chào cô bé mà là đi thẳng đến giá để vũ khí, chọn một cây sào tần bì, gọi là sào tần bì vì nó là binh khí có cán dài được làm từ gỗ tần bì.

Toàn thân trắng tinh như ngọc, cứng nhưng không rắn, mềm nhưng không dễ gãy, thân sào có thể uốn cong mà không bị gãy, dẻo dai mạnh mẽ.

Lưu Nga cầm sào tần bì trong tay, vọt lên về phía người đàn ông, giơ gậy mà đánh.

Người đàn ông không né tránh, đưa tay đỡ lấy.

Thế nhưng sào tần bì lại không giòn mỏng như hắn nghĩ, ngược lại còn rất cứng rắn.

Ánh mắt người đàn ông thay đổi, sào tần bì kia phụ thuộc vào năng lực của võ giả. Lúc này hắn cũng lách mình đến giá vũ khí, rút một cây sào tần bì.

Cô bé đứng bên kia chẳng biết làm thế nào, nàng không hiểu tại sao tỷ tỷ lại đánh nhau với sự phụ dạy võ của nàng. Thế nên, cô bé hét toáng lên: “Các người đừng đánh nữa, các ngươi đừng có đánh nữa!”

Thân hình hai người không ngừng biến hóa, như rồng rắn uốn lượn, đấu đá với nhau.

Lưu Nga nội lực thâm hậu, khí mạch trầm sâu, càng đánh càng hăng.

Chiêu thức của nàng ngày càng trở nên mạnh mẽ, sức mạnh càng lúc càng tăng.

Nhưng người đàn ông mặc áo vải kia cũng không phải chỉ có vẻ bề ngoài, không khí rung động náo nhiệt hẳn lên.

Cuối cùng “răng rắc” một tiếng, cuộc tỷ thí kết thúc khi cả hai cây sào tần bì đều bị gãy.

Lưu Nga cười một tiếng: “Không tệ, không hổ là người do cha ta tuyển chọn, muội muội ta nhờ vào ngươi.”

Người đàn ông áo vải cũng chắp tay: “Mong đại tiểu thư an tâm”

Lời nói hắn thành khẩn, nhưng nháy mắt khi hắn cúi đầu, có ánh sáng chớp nhoáng trong mắt hắn rồi vụt tắt.

Lưu Nga lại trò chuyện chốc lát với tiểu muội và cha mẹ.

Nhìn thời gian đã không còn sớm nữa, lúc này nàng mới vội vã chạy đi.

Chạy được nửa đường, nàng nhớ ra lúc nãy nàng lấy cớ đi mua bánh ngọt, thế là nàng lại vội vàng đi mua ít bánh ngọt.

Khi trở lại tìm kiếm, Lý tiên sinh không ở nơi vẽ chân dung, lòng nàng không khỏi căng thẳng, cuối cùng vẫn đến muộn.

“Vất vả rồi, Lưu cô nương”

Một giọng nói vang lên sau lưng nàng.

Lưu Nga hơi kinh hãi, quay đầu lại, vô thức giải thích.

“Lý tiên sinh? Vẽ xong rồi à, chỗ bán bánh ngọt gần xa đều nghe danh nức tiếng, nên trên đường có hơi chậm trễ chút”

Lý Bình An cười gật đầu, cũng không có vạch trần, chỉ là chóp mũi khẽ nhúc nhích,

Cũng thật thú vị…

Chương 499: Yêu ma tập kích

1889 chữ

Trở lại chỗ ở tạm, Lưu Nga giúp Lý Bình An quét dọn một gian phòng.

Bữa tối là mì canh cá, món này chú trọng kỹ năng dùng dao và sức lửa.

Mì sợi mịn màng, canh trắng như sữa, mỗi một sợi mì đều thấm đẫm nước canh ngon. Ăn mì xong, họ lại bận rộn một lúc.

“Tiên sinh, vậy ta không quấy rầy ngươi nữa”

Lưu Nga thấy mọi việc đã được xử lý hoàn tất, nàng cũng muốn hồi cung bẩm báo cho điện hạ, nàng chuẩn bị cáo từ.

“Trời tối, nếu không phải chuyện cực kì gấp thì không ấy Lưu cô nương cứ ở tạm chỗ này một đêm. “Tiên sinh yên tâm, tại hạ từ bé đã sống tại kinh thành, sẽ không gặp nguy hiểm, cáo từ

Lý Bình An không ngăn cản nữa, hắn nâng chung trà lên uống một ngụm.

Trăng đã lên cao nhưng kinh thành vẫn náo nhiệt phồn hoa như vậy.

Ở kinh thành, trừ khi có tình huống khẩn cấp thì bình thường sẽ không áp dụng luật cấm đi lại vào ban đêm

Lưu Nga chọn một con đường dài, dù xa nhưng có thể vượt nóc băng tường, thuận tiện hơn nhiều so với chuyện đi đường tắt đông đúc.

Dù thỉnh thoảng cũng sẽ gặp vài tên ngu ngốc có mắt không tròng, nhưng cũng không ảnh hưởng mấy.

Lý tiên sinh kia vừa tới kinh thành, nàng là con gái, hiển nhiên hắn cũng lo lắng nàng đi đường ban đêm, cũng là xuất phát từ ý tốt.

Điều này khiến Lưu Nga có thêm chút hảo cảm với hắn, tất nhiên là trừ trường hợp đối phương muốn giữ nàng qua đêm vì mục đích gì khác.

Thật ra cảm nhận của Lưu Nga về vị Lý tiên sinh này cũng không tính là tốt đẹp mấy.

Những nơi bên ngoài Kỳ Châu, Lưu Nga không tưởng tượng ra được.

Trong thế giới quan của Lưu Nga, nàng không cho rằng còn có lục địa nào khác, cũng không tin có người lại bình yên vô sự vượt qua vạn dặm mà tới được đây.

Vì điều đó nên nàng xem Lý Bình An như một tên thần côn lừa đảo, loại người này cũng không hiếm thấy ở kinh thành. Cơ hồ vừa ra khỏi cửa, ít nhất sẽ gặp được hai người.

Nhưng lần tiếp xúc hôm nay khiến ấn tượng của Lưu Nga về vị Lý tiên sinh này tốt hơn rất nhiều. ... Có vẻ như không phải kẻ lừa gạt.

Đang nghĩ như vậy, một đám mây đen trùng hợp che khuất mặt

trăng.

Trước mắt nàng tối sầm lại, ngay sau đó bên đường liền xuất hiện một người đội mũ rộng vành đang ẩn mình trong bóng đêm.

Nàng đảm nhiệm nhiệm vụ hộ vệ trong cung, vậy nên Lưu Nga rất mẫn cảm với môi trường xung quanh.

Mới nãy nơi đó không có người nào, giờ phút này lại từ đâu hiện lên một người.

Nghĩ thế, nàng cứ nhìn chằm chằm người kia, chuẩn bị tùy lúc mà ra tay.

Nhưng đến khi nàng đi ngang qua hắn, hắn cũng không hề có động tĩnh gì.

Lưu Nga cho rằng bản thân nàng đã quá đa nghi, bỗng nhiên ánh mắt nàng lóe lên. “Ong —!!”

Khi nàng nhận ra, một vật sắc nhọn đã rơi từ trên cao xuống.

Lưu Nga mạnh mẽ thay đổi tư thế, lật người, giẫm mạnh lên người đàn ông.

Sau khi Lưu Nga tiếp đất, nàng vẫn chưa kịp lấy lại được thăng bằng, người kia đã lần nữa tiến đến trước mặt, không kịp rút đao, quyền cước tương giao.

“Bang bang bang!!”

Nắm đấm của đối phương cứng như thép, gáo thét thổi ra những cơn gió mạnh. Sức mạnh lớn đến mức mơ hồ nghe như tiếng hổ gầm.

“Phành phành phành…

Tiếng quyền chưởng va chạm liên tiếp vang lên, nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt, không biết ai có thể chịu đựng được, ai có thể đánh trúng vào chỗ hiểm của đối phương trước.

Hai người giao thủ, nhìn như không có chiêu thức gì đáng kinh ngạc, nhưng biến hóa nhanh chóng, tốc độ nhanh đến mức người thường không cách nào tưởng tượng được.

Đối phương đánh một quyền mạnh từ trên xuống, nhắm thẳng vào chỗ yếu hiểm của Lưu Nga.

Lưu Nga miễn cưỡng ngăn lại, thối lui hơn mười bước, lúc này mới có cơ hội dò hỏi đối phương. “Ngươi là ai?”

Nhưng đối phương vẫn giấu mặt trong bóng đêm, giọng nói khàn khàn:

“Không tệ!”

Dứt lời, yêu khí toàn thân đột nhiên tăng vọt.

Ngay sau đó quần áo trên người toác ra, quanh thân có gợn sóng màu vàng hiển hiện.

“Grào —!!”

Lưu Nga ổn định thân hình, trong lòng cả kinh.

Yêu quái!?

Lưu Nga rút bội kiếm, tuy nói võ nghệ nàng cũng có chút thành tựu, nhưng nàng chưa từng một mình đối đầu với quái vật biến hình bao giờ.

Bình thường, nàng chịu trách nhiệm phục vụ cho công tử.

Còn chuyện giải quyết phiền phức này thì làm gì đến lượt nàng.

Giờ phút này, đối mặt với con yêu quái này, trong lòng không khỏi hơi căng thẳng.

Nhưng mà, khi đối phương không tiếp tục ẩn giấu yêu khí nữa, Lưu Nga mới phát hiện bản thân nàng

đã sai. đừng nói tới giao chiến, lần này ngay cả cử động cũng vô cùng phí sức.

Yêu thú kia hình thể khổng lồ, hai mắt xanh thẳm, răng nanh như kiếm.

Thoạt nhìn yêu thú như là…. Một con mãnh hổ, nhưng lại rất không hài hòa. Không kịp nghĩ nhiều, nháy mắt khi đối phương sắp nhào tới.

Kiếm khí rung động, rền vang như tiếng sấm sét.

Yêu thú kia sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hoảng sợ nhìn xung quanh.

“Viu!”

Mũi kiếm mang theo ánh đỏ chói mắt, mũi kiếm dài hai tấc, màu đỏ máu lúc sáng lúc tối. Yêu thú bị đau, phát ra tiếng gầm nhẹ.

“Liên quan gì đến ngươi? Đây là việc của nhà ta!!”

Lý Bình An vẫn đang uống trà trong nhà lắc đầu, chuyện này quả thực là việc của bọn họ.

Chỉ là nếu nhận lợi ích từ người ta mà không có lý do thì cũng không nhất thiết phải ngồi yên, trơ mắt nhìn người ta gặp nạn.

Yêu thú kia trừng mắt nhìn phi kiếm kia, nói nghiêm túc, “Nếu ngươi không rời đi, ta sẽ xử lý ngươi luôn thể!”

Phi kiếm Tế Vũ đã theo Lý Bình An nhiều năm, được nuôi dưỡng trong hồ lô dưỡng kiếm, từ lâu đã phát triển linh trí.

Thân kiếm rung chuyển, trên thanh trường kiếm xuất hiện một luồng sáng xanh dài hơn một thước, phát ra tiếng ong ong.

Yêu thú điểm mũi chân một cái, cả thân người bay lên không trung.

Ánh sáng trên mũi kiếm lóe lên, một kiếm này tựa như một ngôi sao băng, đâm thẳng mi tâm của

Thân thể yêu thú đột ngột dừng lại, không dám tiến lên, bởi vì kiếm kia đã đè vào trên gáy của nó. “Tiên sư tha mạng, tiên sư tha mạng! Tiểu nhân cởi truồng nhìn trời— có mắt không tròng, đớp cứt đến mù mắt, mong rằng tiên sư chớ so đo với tiểu nhân”

Trong khách sạn, Lý Bình An không nhịn được cười một tiếng, trạng từ dùng chuẩn chỉnh phết.

Giết yêu thú này cũng dễ thôi, chỉ là việc này cũng là việc của người ta.

Lý Bình An cũng không tiện xử lý, thế là hắn chỉ để phi kiếm Tế Vũ đẩy lui yêu thú.

Đợi cho yêu thú hoàn toàn biến mất, Lưu Nga đứng tại chỗ sững sốt một lát.

Nàng lập tức chắp tay hướng không trung nói lời cảm tạ: “Đa tạ cứu giúp, không biết có thể hiện

thân gặp mặt.”

Không ai đáp lại, phi kiếm cũng là hóa thành lưu quang một cái chớp mắt tức thì.

Bất đắc dĩ, Lưu Nga đành phải lên đường.

Lưu phủ.

Yêu thú bị Lý Bình An đuổi đi, trốn vào trong bóng tối, hóa thành hình người lấy quần áo đã được giấu kĩ ra.

Sau đó, lẻn vào bên trong Lưu phủ.

Hôm sau, sáng sớm.

Lưu Nga mua điểm tâm, gõ cửa một cái, nhưng không thấy có người đáp lại.

Thế là, nàng liền đẩy cửa đi vào.

Trong phòng không có ai, lúc này sau lưng vang lên một giọng nói.

“Xem ra Lưu cô nương và ta mua hơi nhiều”

Lưu Nga quay đầu, chỉ thấy người áo xanh và Lão Ngưu đứng sau lưng mình, trên tay cũng cầm

theo điểm tâm.

Thế là hai người một trâu, ăn no phần điểm tâm cho năm người.

Người luyện võ rất háu ăn, Lưu Nga cho rằng mình ăn đã gọi là nhiều rồi.

Nhưng nhìn sang Lý Bình An và Lão Ngưu mới phát hiện mình chẳng là gì cả. “Tiên sinh đang xem sách gì”

“Dị Vật Chí”

“Đó là cái gì?”

“Là một quyển sách ta tìm được, trong sách ghi chép rất nhiều thứ mới lạ.

Lý Bình An vừa xé bánh bột ngô bỏ vào trong cháo vừa nói.

“Ví dụ như trong đó có ghi lại một loại dã thú gọi là “Bưu”

Lý Bình An cười nhạt một tiếng: “Một loại hổ, một loại dã thú rất kỳ diệu.

Nói đến đây, Lý Bình An bỗng đổi chủ đề.

“Nhà Lưu cô nương lại ở trong kinh?”

“... Là”

“Khi chúng ta thuê phòng, cò mồi đã nói rằng cn của người thuê trước đã chết ở đây. Đêm qua Vô tình nghe thấy tiếng khóc nỉ non của con nít, làm hại Lý mỗ ngủ không ngon giấc. Nếu tiện thì, xin được tá túc tại nhà Lưu cô nuong đêm nay Lưu Nga liếc qua Lý Bình An, thầm nghĩ: “Người này lại nhát gan như vậy, còn dám nói mình vượt biển mà đến”

Chỉ đơn giản nghe cò mồi kể chuyện, nửa đêm đã tự mình suy nghĩ lung tung, mơ thấy tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ đã xem như thật.

Có điều hắn có thể thoải mái nói ra những lời này, khó trách được điện hạ ưu thích.

“Ta đã nói rồi, tiên sinh chọn nơi nào tốt chút, vậy mà tiên sinh không nghe

Lưu Nga lại nghĩ tới, khi trước nàng thuyết phục Lý Bình An chọn một nơi cao giá hơn một tí, chọn

nơi nào trị an tốt hơn, nhưng hắn hết lần này đến lần khác đều không nghe.

Giờ phút này hắn chịu khổ, nàng tránh không được muốn cà khịa một câu. Lý Bình An yên lặng uống một ngụm cháo ngâm bánh bột ngô.

Lưu Nga thấy đối phương không trả lời, cũng không tiếp tục cạnh khóe hắn: “Ta trở về thông báo

cho cha mẹ ta một tiếng” “Làm phiền”

Chương 500: Bưu

1576 chữ

Cha mẹ của Lưu Nga nghe nói con gái có thể ở lại trong nhà, hiển

nhiên vô cùng vui vẻ.

Lúc ăn cơm tối, cha Lưu cho hạ nhân chuẩn bị cả bàn đồ ăn để chiêu đãi Lý Bình An.

Trên bàn đầy những đĩa bánh ngọt thơm ngon, hình dáng đẹp mắt, trên đĩa nhỏ có nhiều món ăn khác nhau.

Không nói đến hương vị thế nào, chỉ cần nhìn thôi cũng đã rất muốn ăn thêm rồi.

“Lý mỗ không khách khí.

“Mời tiên sinh!”

Lý Bình An nói không khách khí thì không khách khí, nhanh chóng cầm đũa lên.

Hắn ăn cơm cực nhanh, đũa chạm vào thu lại liên tục, gắp đồ đến miệng rồi rút đũa ra. “Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Đây có thể gọi là kỹ năng độc môn.

“Tiên sinh, có thể uống rượu được chứ?”

“Không rượu không thành tiệc”

“Đưa lên, đưa rượu lên. Cha Lưu phất tay.

Cha Lưu phụ là người hay nói, Lý Bình An cũng không phải người dễ xấu hổ.

Ba chén hai chén xuống bụng, khoảng cách hai bên cũng được kéo gần.

Một bên khác, mẹ Lưu kéo con gái ra thì thầm.

Lưu Nga nhìn ra vẻ mặt của mẹ có chút kỳ quái, thường xuyên nhìn Lý Bình An.

“Chiếc vòng trên cổ tay của Lưu cô nương khá đẹp, không biết cô ấy mua nó ở đâu?”

Lý Bình An bỗng nhiên chuyện về chiếc vòng tay.

Lưu Nga liếc qua chiếc vòng trên cổ tay mình, vừa định nói thì mẫu thân đột nhiên xen vào.

“Vốn không phải đồ gì hiếm lạ, là lúc nàng còn nhỏ, chúng ta cầu được từ một vị cao tăng, mang đã quen, cũng không bảo nàng tháo ra.

Lý Bình An gật đầu, không có hỏi nhiều nữa.

Sau phần tiệc, Lý Bình An nhờ cha Lưu gói thức ăn lại.

“Tiên sinh vẫn chưa ăn no?”

“Không phải, chỉ là trâu nhà ta vẫn chưa ăn cơm, hôm nay để nó chờ lâu, nó sẽ cáu kỉnh.

“Ta đã để hạ nhân đưa đến cỏ khô”

“Trâu nhà ta không ăn cỏ được”

“Vậy thật kỳ lạ.”

Đợi Lý Bình An rời đi với những túi đồ lớn nhỏ.

Cha Lưu nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi, trầm giọng nói với con gái mình: “Người này tuyệt đối không phải người thường, ngày sau ngươi hầu hạ ở bên cạnh hắn, định phải cẩn thận làm việc, không thể mạo phạm

Lưu Nga hơi chậc lưỡi, không biết phụ thân vì sao lại đánh giá cao hắn như vậy.

Lưu phụ nhìn thấy con gái không hiểu: “Cha ngươi đời này gặp không biết bao nhiêu người, không cần quen thân, người khác nói lời gì, làm chuyện gì, ta nhìn qua là có thể phán đoán được vài thứ” Lý Bình An trở lại phòng khách Lưu phủ sắp xếp cho hắn.

Lão Ngưu nằm sấp ở bên trong, ngẩng đầu, bộ dáng như đang nói ngươi còn biết đường trở về? “Mang cho người ăn”

Lý Bình An chỉ vào đồ ăn trong tay.

13:26

Đồ ăn nhiều, nhưng họ ăn không nhiều, cơ bản làchỉ có hắn ăn nên đặc biệt để lại một ít cho Lão Ngưu.

Thế còn tạm được, Lão Ngưu cắn một miếng thịt bò nướng.

Lý Bình An mở cửa sổ, đêm nay ánh trăng thật đẹp.

Lý Bình An mở cửa, cười nói: “Phu nhân, đêm khuya tới đây có chuyện gì?”

Lưu Nga nằm trên giường của mình.

“Rầm rầm”

Bởi vì nàng đi đã lâu, cho nên trong phòng cũng không có hạ nhân hầu hạ.

Lưu Nga cũng không quan tâm chuyện này, mở cửa chỉ thấy sư phụ dạy võ cho tiểu muội, chính là

người đàn ông ăn mặc giản dị kia đứng ngoài cửa.

“Đã trễ thế như vậy, sư phụ có chuyện gì?”

“Tại hạ có một chuyện muốn bẩm báo với đại tiểu thư, là chuyện liên quan tới nhị tiểu thư

Nghe được là chuyện của tiểu muội, trong lòng Lưu Nga lập tức căng thẳng.

“Vào phòng ta nói”

Lưu Nga để người đàn ông ăn mặc giản dị vào trong, trở tay đóng cửa.

Theo lý thuyết, khuê phòng nữ tử bình thường sẽ không được để cho đàn ông con trai khác vào trong.

Thế nhưng là Lưu Nga tập võ từ bé, cha mẹ nàng cũng khịt mũi coi thường những quy tắc cho nữ tử, nên cũng không quan tâm những thứ này.

“Tiểu muội ta thế nào?”

Lưu Nga voi vàng hỏi thăm.

Người đàn ông giản dị xoa đôi bàn tay mình: “Nhị tiểu thư không sao, đại tiểu thư vẫn nên lo lắng cho bản thân thì hơn”

Đôi mắt hắn đột nhiên thay đổi, đồng tử nhanh chóng co lại thành một chấm nhỏ, quanh thân xuất

hiện những gợn sóng màu vàng.

Cơ bắp trên người cũng đồng thời nở ra, như một ngọn núi nhỏ.

Một luồng áp lực khiến người ta khó thở nháy mắt lan tràn bốn phía. "... Ngươi..."

Lưu Nga nhận ra đối phương, chính là yêu quái đánh lén nàng đêm qua.

Vô thức rút kiếm chém liền, tuy nhiên lại bị móng vuốt của hắn đập xuống.

Lập tức, vuốt trảo nhắm đến ngực Lưu Nga.

"Graoooo—!!"

Đúng lúc này, một tiếng hổ gầm vang lên, theo sau là một bóng đen lao về phía hắn. "Phốc phốc phốc!"

Nến bị đánh lật, trong phòng tối sầm.

Mơ hồ ở giữa, có thể cảm nhận được có hai con dã thú đang đánh nhau.

Rất nhanh, hai bên đã đánh vỡ cửa sổ, nhảy ra khỏi phòng.

Dưới ánh trăng, Lưu Nga lúc này mới nhìn rõ.

Vậy mà không chỉ có một con hổ yêu, mà những hai cái?

Khiến Lưu Nga cảm thấy kỳ quái là, hai con hổ yêu này lại chém giết nhau.

Từ sân sau đánh tới sân trước.

"Phanh" "Phanh" "Phanh

Tiếng rống và gào thét của hai con đại yêu vang bên tai không dứt, thân cây trong viện bị chặn ngang bẻ gãy.

Nhưng mà kỳ quái là động tĩnh lớn như vậy, những người ở sân trước dường như không nghe thấy

Có điều, Lưu Nga cảm thấy rất may, nếu lỡ có người chạy đến, chắc chắn sẽ bị vạ lây.

Lưu Nga trốn vào một góc, nhìn hai con hổ yêu đấu đá.

Rõ ràng là một trận tay đôi, nhưng bên tai vang lên tiếng kim loại va chạm khiến tai nàng đau nhức, như thể có hai cây cột sắt đang va vào nhau cách đó không xa.

"... Oanh..."

Phòng ốc đổ nát rải rác khắp nơi như bụi, nhưng dường như lại va phải một loại rào chắn nào đó và bật trở lại.

Theo một tiếng gào thét, một con hổ yêu đã bị đánh ngã trên đất.

Trên cơ thể nó có rất nhiều vết thương nông sâu khác nhau, máu nóng không ngừng tuôn ra. Con hổ yêu chiến thắng há hàm răng kinh khủng ra, miệng nó phát ra tiếng khàn khàn: "Mẫu thân, nhiều năm không gặp, người đã trở nên yếu ớt như vậy.

Mẫu thân? Hai bên là mẹ con ư?

Lưu Nga rất là kinh ngạc, nàng chưa kịp nghĩ rõ, bên cạnh đã có giọng nói giải đáp giúp nàng.

Hai con hổ yêu này mặc dù đều là hổ yêu, nhưng lại hơi khác biệt.

Lưu Nga quay đầu, ngơ ngác nhìn người áo xanh.

Nàng vậy mà không có hét lên, quả thật hiếm gặp. "Tiên sinh?"

"Ừm" Lý Bình An gật đầu, tiếp tục nói: "Hổ yêu kia gọi là Bưu, "

được cho là đứa con thứ ba và không mong muốn của con hổ.

Một con hổ sau khi thành tinh sẽ chỉ sinh được hai con, nhưng vẫn có khả năng rất nhỏ sinh ra đứa con thứ ba.

Đây chính là Bưu!!

Bưu bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ, thường nhỏ gầy yếu đuối, chỉ có bộ lông màu nâu và không có sọc đen như lông hổ.

Vả lại, bản chất của Bưu là độc ác giết chóc, lãnh khốc vô tình.

Hổ mẹ thành tinh thường sẽ giết Bưu trước khi nó trưởng thành.

Nhưng cũng có hổ mẹ, nguyện ý giết chết con của mình, mang theo bên người.

Bưu sẽ giết chết huynh đệ tỷ muội của hắn, nên đành phải đem vứt

bỏ.

Bị bỏ rơi ở vùng đất hoang vu, rất ít Bưu sống sót.

Nhưng nếu có thể sống sót, vậy Bưu sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ và tàn ác.

Lớn lên trong một môi trường giống như luyện ngục, nó có thể leo núi, vượt suối, trèo cây, leo dây, với bản chất lạnh lùng và hung ác nhất trong các loại dã thú, mục tiêu đầu tiên của nó chính là kẻ đã bỏ rơi nó. Mẹ ruột của nó, và hai anh chị em của nó…

Lý Bình An vừa nói, một bên lật xem Dị Vật Chí, thầm nói: "…. Có đọc sai hay không?"

Lưu Nga nuốt nước miếng một cái, "Vậy, ta… ?".

Chương 501: Ngươi tuyệt đối không phải là người

1792 chữ

Lưu Nga cũng không phải kẻ ngu, nghe Lý Bình An nói một lần, lập tức hiểu ra.

Tại sao yêu vật gọi là "Bưu" kia lại ra tay đối với mình?

Mà con yêu hổ kia lại bảo vệ mình, là… là mẫu thân của mình?!

Như vậy chẳng lẽ mình cũng…

"Chẳng lẽ… ta….??"

Vẻ mặt Lưu Nga kích động, biểu cảm không thể tin được mà hỏi.

Lý Bình An an ủi: "Lưu cô nương không cần quá lo lắng"

Lưu Nga thở phào nhẹ nhõm, làm sao mình có thể là yêu quái.

Rồi lại nghe Lý Bình An nói tiếp: "Lưu cô nương không cần lo lắng, Lưu cô nương tuyệt đối không phải là người, mà thực sự là một con hổ tinh".

Luu Nga: "…

(0_0)????

Lý Bình An giải thích: “Chiếc vòng tay của Lưu cô nương che giấu thân phận rất tốt, nếu không phải là tu sĩ đỉnh cao có tu vi trung tam cảnh trở lên thì khó có thể nhìn thấu. Còn về phía bên trong cung, chỉ sợ vị điện hạ trong miệng cô nương cũng đã sớm biết được thân phận của cô nương” Phản ứng của Lưu Nga chính là không có phản ứng gì cả, ánh mắt phức tạp nhìn vào Lý Bình An. Thậm chí cũng không chú ý tới việc Lý Bình An vạch trần thân phận của công tử mặc áo gấm. Sống hai mươi mấy năm, hiện tại lại bất ngờ có một người nói cho nàng biết, bản thân mình không phải là người, đoán chừng bất kỳ ai cũng đều cảm thấy đối phương là người điên.

Lý Bình An tiếp tục nói: “Lưu cô nương, tất cả những gì nhìn thấy hôm nay, tất cả những gì đã biết được, hoàn toàn có thể coi như chỉ là giấc mộng. Tỉnh mộng rồi, bất kể cái gì thì Lưu cô nương cũng không nhớ được”.

“Vậy… vậy tại sao ngươi còn muốn nói cho ta biết?”

“Cái này liên quan đến nhân quả cùng với rất nhiều chuyện phức tạp, giải thích cũng rất là rắc rối”. “Mẫu thân ngươi không muốn lấy mạng ca ca của ngươi, hổ dữ không ăn thịt con cũng là một

chuyện thường tình”.

“Tuy nhiên, sứ mệnh của Bưu chính là giết hổ mẹ và hai người ruột thịt khác”

“Cho nên mới nhờ tới tại hạ, Lý mỗ không thể làm gì khác, đành phải dùng một phương pháp điều

hòa”

“Từ nay về sau, ba mẹ con nhà Lưu cô nương cứ như vậy mà bỏ qua thân phận yêu quái đi, coi như yêu hổ đã chết rồi”

“Qua một ngày này, đó là một lần nữa bắt đầu lại”

“Cho đến khi chết, cũng không được lộ ra thân phận thực sự”.

“Lưu cô nương cũng nên biết được nhân quả của chuyện này, mặc dù là sẽ quên đoạn ký ức này đi mà thôi”

“Kể từ đó, Bưu cũng coi như đã hoàn thành việc báo thù”.

Lý Bình An chắp tay: “Việt này là mẫu thân của Lưu cô nương và Lý

mỗ đã thương lượng, chưa được sự đồng ý của cô nương, mong rằng cô nương thông cảm".

Lưu Nga rất muốn làm như là đối phương đang tự mình nói hươu nói vượn.

Đúng rồi, hắn ta đang nói hươu nói vượn mà thôi.

Cái gì mà mình là yêu hổ, mẫu thân cũng là yêu hổ, ngay cả muội muội cũng vậy.

Vậy phụ thân của mình thì nên tính là cái gì?

Đây hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Nhưng nàng lại không phản bác được.

Giọng điệu của người áo xanh rất bình tĩnh, giống như là đang giảng giải chân lý mặt trời mọc lên ở phía đông, lặn ở phía tây vậy.

"... Tại sao??"

Một lúc lâu sau, Lưu Nga mới lên tiếng.

"Tại sao lại phải giúp ta?"

Nếu tất cả những điều này đều là sự thật, vậy tại sao đối phương phải phí sức lực để giúp mình.

Thậm chí là bịa ra một lời nói dối, chỉ vì đến nhà mình, xử lý chuyện phiền toái này.

Lý Bình An trả lời không chút do dự: "Lưu cô nương cũng từng giúp ta, làm sao Lý mỗ có thể ngồi yên không để ý tới".

"Khi nào?"

Chương 501: Người tuyệt đối không phải là người

"Hôm qua, Lưu cô giúp".

nương mời ta và lão Ngưu nhà ta ăn rất nhiều đồ ngon, còn bận bịu thuê phòng ở

“Cái này… Cái này cũng tính sao?”

Vốn cũng không phải sơn hào hải vị gì, những món ăn vặt kia có cộng lại cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Kể cả là thức ăn ngon lành hiếm lạ, nhưng so với mạng sống cũng chẳng đáng kể gì.

Lưu Nga không nghĩ đây là việc giúp đỡ gì cả.

“Tại sao lại không tính?”. Lý Bình An hỏi ngược lại.

Lưu Nga sửng sốt một lát. “.

Lưu Nga đa tạ tiên sinh”

“Lưu cô nương. Giấc mộng đẹp”.

Một sợi dương quang chiếu xuyên qua sương mù bàng bạc, tia nắng ban mai từ từ vén ra tấm màn che.

Trên trời vừa hửng sáng như con cá lộ ra bụng trắng, Lưu Nga bước nhẹ nhàng trên đường.

Không biết tại sao, giấc ngủ đêm qua vô cùng ngon ngọt.

Lưu Nga tính phần công lao này vào nguyên nhân là đã lâu không ngủ ở nhà, quả nhiên giường trong nhà là cực kỳ thoải mái.

Bởi vì việc này, hôm nay ăn điểm tâm cùng nhiều hơn một chén cháo so với bình thường, lại ăn thêm hai lồng bánh bao hấp.

“Lão trượng, cho ta thêm một phần cháo và bánh bao. Mang đi

“Được được”

Ông chủ bán điểm tâm liếc mắt nhìn vào Lưu Nga đã đi xa thêm một cái, dù sao thì có ai lại không muốn nhìn nữ nhân xinh đẹp nhiều thêm một phần?

Lưu Nga mang theo điểm tâm, đi thẳng đến tiểu lâu hai tầng của Lý Bình An.

“Tiên sinh, ta mang bữa sáng cho ngài”

Vừa nói, vừa đi lên tầng hai.

Đột nhiên, thân thể hơi trì trệ.

Đầu cầu thang trên tầng hai, rõ ràng bị một con quái vật khổng lồ chặn đường đi.

Mãnh hổ?[image]

Vẻ mặt Lưu Nga hơi biến đổi, trong nhà sao lại chứa thứ như vậy?

“Graoooo!!!”

Mãnh hổ mở cái mồm to như chậu máu, làm bộ muốn nhào tới Lưu Nga.

Lưu Nga đang định lộn người về phía sau, tránh thoát đòn tấn công của đối phương. “Ngưu… uu…!!!!”

Lão Ngưu tung một chân đá mãnh hổ bay sang một bên, thậm chí còn lăn vài vòng trên mặt đất. Mãnh hổ kia cũng không dám phản kháng, phủ phục trên mặt đất, run rẩy lẩy bẩy.

Lão Ngưu nắn nắn vào eo nhỏ, kêu to bò bòoo.

Mãnh hổ khép bốn chân lại, cố gắng đứng ngay đứng ngắn, úp mặt vào vách tường, cúi đầu vểnh mông.

“Lưu cô nương, đừng sợ, lên tầng đi”

Trên tầng truyền xuống giọng nói của Lý Bình An.

Lúc này, Lưu Nga mới cẩn thận từng li từng tí đi lên trên tầng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào

mãnh hổ.

“Tiên sinh, con hổ này…

“Là của một người bạn của ta mang tới”

“Ban??”

Lưu Nga nhớ rõ là Lý Bình An nói không có bạn bè ở kinh thành này, tại sao lúc này lại đột ngột xuất hiện một người bạn, còn tặng cho hắn một con hổ.

Thế nhưng, Lý Bình An cũng không giải thích nhiều, Lưu Nga cũng không hỏi nhiều.

“Ta mang bữa sáng đến cho ngài”

“Làm phiền”

“Tiên sinh, vậy mà con hổ này không giống với con hổ mà trước kia ta gặp”

“Ồ? Không giống chỗ nào?”

“Đầu tiên là hình dạng không quá giống nhau, nhưng vẫn có thể nhận ra là mảnh hổ. Tiếp theo là vì sao mảnh hổ này lại quái đản như thế?”

Lưu Nga nhìn vào mãnh hổ bị lão Ngưu răn dạy lại giống như một đứa trẻ ngoan, không khỏi cảm thấy hết sức thú vị.

Lý Bình An cười cười, nói: “Cô nương nói lời này sai rồi, mãnh hổ này không chỉ quái đản, lại còn có tính cách mười phần thô bạo”.

“Hơn nữa đây cũng không phải là hổ, mà là “Bưu”.

“Buu???”

“Chữ Hổ “” thêm ba nét thành chữ Bưu , đó là vật như hổ mà không phải hổ, mà là một trong ba đứa con trai của hổ mẹ”

“Tục truyền: Hổ muốn mang ba con đi qua sông, lo rằng đi trước thì những con còn lại sẽ bị Bưu ăn thịt”

“Thì trước tiên phải mang Bưu sang bờ bên kia trước, quay lại đón một đứa mang sang, để nó lại đó rồi mang Bưu ngược lại bờ bên kia”

“Để Bưu ở bờ cũ, đón tiếp lấy một đứa con sang bờ bên kia. Cuối cùng mới đón Bưu đi”

“Xếp đặt cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ nó ăn thịt đứa con khác”.

Lưu Nga buồn bực: “Ngay cả huynh đệ tỷ muội của mình mà nó cũng ăn??”

“Đúng vậy, trời sinh ra thì tính tình của Bưu đã là hung tàn nhất, giết chóc tàn nhẫn”

Lưu Nga lại hỏi: “Vì sao còn tiếp tục nuôi nó, dứt khoát mà giết đi chẳng phải tốt hơn hay sao?”

Lý Bình An nói: “Ta nợ ân tình của người bạn kia, không thể giết một

lần mà xong mọi chuyện, chỉ có thể mang theo bên người để dốc lòng dạy dỗ, phòng ngừa ngày sau nó lại làm ác".

'ân tình như thế nào, lại có thể khiến cho tiên sinh không màng nguy hiểm của bản thân, nuôi một sinh vật nguy hiểm đến như vậy?"

"Nợ nàng ấy vài bữa cơm"

"Chỉ là như vậy??"

"Chỉ là như vậy"

Lưu Nga nghiêng đầu, hơi hơi nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nhiều.

"Công tử nhà ta để ta tới truyền lời cho tiên sinh, mấy ngày nay không thể phân thân, mấy ngày nữa lại đến bái kiến tiên sinh".

Lưu Nga chuyển lời của điện hạ, rồi cáo từ rời đi.

"Ngưu… uu…!!!"

Đứng thẳng cái người lên!!

Phía sau, truyền đến tiếng kêu của lão Ngưu.

[Đi công tác thì có vẻ vui, buổi tối mệt mỏi có thể ra ngoài, dạo biển, hóng gió. Sau đó cùng đồng nghiệp uống rượu trả tiền, nghe ca nhạc, lại uống rượu. (Tác)]

Chương 502: Kinh thành có tuyết

1606 chữ

Trong kinh thành, vậy mà lại có rất nhiều đồ chơi hiếm lạ.

Chỉ là, tạm thời Lý Bình An còn không có thời gian để tiếp xúc với những thứ này.

Cho dù là tiếp xúc, cũng không có tiền để hoang phí.

Tuy nói là có Lưu Nga và vị trong cung kia giúp đỡ, nhưng tất nhiên tiêu tiền của người khác không

thể lẽ thẳng khí hùng như vậy, quan trọng nhất là mình còn phải trả khoản tiền kia.

Lý Bình An nhấp ngụm trà nhỏ, trong quán trà có tiếng ồn ào nhốn nháo.

Một đám người ngồi xúm lại, đấu trà.

Đấu trà rất chú trọng văn nhã, cũng rất chú trọng nội hàm văn hóa.

Lý Bình An liếc nhìn mấy người mặc áo dài, lắc đầu.

Lấy ra mấy đồng tiền cuối cùng trả tiền trà, Lý Bình An dẫn lão Ngưu trở về.

“Xin hỏi, là Lý tiên sinh hay sao?”

Trước cửa nhà, có một lớn một nhỏ đứng đó, một nữ một nam.

Phụ nhân kéo đứa trẻ nhỏ, nở một nụ cười với Lý Bình An.

“Là ta”

“Nghe nói tiên sinh có bản lĩnh hàng yêu trừ ma”

“Ở kinh thành, muốn kiếm sống, tự nhiên cần có một nghề trong tay”

Vậy là Lý Bình An treo lên chiêu bài hàng yêu trừ ma, đương nhiên, cho tới bây giờ thì hắn mới nhận được vẻn vẹn một khoản sinh ý.

“Không biết phu nhận gặp phải chuyện phiền toái gì?”

“Trong nhà xảy ra một vài biến cố, muốn mười tiên sinh đi tới một chuyến, không biết việc này thu phí…

Phu nhân có bộ dáng quẫn bách.

Lý Bình An cười cười: “Đi xem tình huống trước rồi nói sau”.

“Mời tiên sinh”

Lý Bình An vỗ vỗ lão Ngưu một cái: “lão Ngưu, ở nhà nấu cơm, lát nữa ta về”. “Ngưu… uu”

Đi theo hai mẹ con qua đường xuyên ngõ, cứ như vậy đi tới một khu vực cũ nát dưới chân thành. Lý Bình An nhìn ra xung quanh một lát, tựa hồ là mỗi thành thị đều có một khi vực như vậy.

Nơi ở của phụ nhân là một cái lều cỏ đơn giản, trong phòng tràn ngập một ít mùi vị khó có thể nói

rõ.

Trên giường có một người phụ nữ lớn tuổi.

“Đây là mẹ chồng ta”

Lý Bình An hỏi mấy vấn đề, biết bà lão này là vào một ngày trời còn chưa sáng đã ra ngoài thành nhặt nấm, sau khi trở về thành ra như vậy.

“Hơi thở không yên, hẳn là bị oan hồn quấn thân”

Lúc Lý Bình An nói lời này, phụ nhân vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn.

Không có cách nào khác, nếu như trong nhà thực sự có tiền, ai lại không muốn đi tìm một đạo sĩ có danh tiếng lớn hơn, đáng tin cậy hơn, hoặc là một cao tăng gì đó.

Người trước mắt này, tuổi còn rất trẻ, lại giống như một thư sinh.

Thế nhưng ngựa chết cũng phải thành ngựa sống, tại vì không còn có biện pháp nào khác. “Có nước không?”

“Có”

Phụ nhân cho rằng hắn khát, vội vàng lấy gáo đựng nước.

Lý Bình An ngậm một ngụm nước, nhưng không nuốt xuống, mà phun ra toàn bộ. “Phut!”

Phụ nhân sửng sốt.

Chỉ trong nháy mắt, bà lão đang run lẩy bẩy ở trên giường bỗng dưng ngồi dậy từ trên đó.

“Bà nội tỉnh rồi!”. Đứa nhỏ nói ra, vừa mừng vừa sợ.

Ánh mắt của phụ nhân dừng lại ở trên người mẹ chồng một lát, sau đó nhanh chóng dời đến trên người Lý Bình An.

“Đa tạ tiền sử”

Lý Bình An xua xua tay: “Nấu cho mẹ chồng của ngươi một bát

cháo”.

“Ta xin đi trước”.

“Vâng. Vậy còn thù lao..”

Lý Bình An cầm lấy một quả trứng gà: “Lấy cái này đi”.

Không phải một vụ làm ăn lớn, một quả trứng gà mà thôi, nhưng cũng đáng giá đi một chuyến này.

Lý Bình An nắm quả trứng gà sống trong tay, từ từ tỏa ra nhiệt khí.

Chỉ một chốc lát, trứng gà đã chín.

Chia làm hai nửa, một nửa để cho lão Ngưu, một nửa ăn vào bụng.

Còn chưa đi vào nhà, Lý Bình An đã biết có người ngoài tới.

“Lý tiên sinh, nhiều ngày không gặp”

Công tử áo gấm lại thay đổi một bộ quần áo mới trên người, nhiều ngày không gặp, trên mặt vẫn tỏa ra gió xuân như cũ.

“Mạo muội quấy rầy, mong tiên sinh không trách tội”

“Nào có việc đó, vốn cái nhà này là công tử bỏ tiền thuê cho ta”

Mặt trời giữa trưa, khiến cho người ta buồn ngủ mơ màng.

Trên một cái bàn tròn trong sân, hai người ngồi bên đó.

Vừa uống trà, vừa nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy sắp đến giờ ăn cớm tối, công tử áo gấm mới cáo từ rời đi.

“Đoán chừng qua mấy ngày nữa sẽ có thể đến, tiên sinh không ngại phiền chứ?”

“Sẽ không”

Công tử áo gầm cười cười rời đi.

Đợi hắn đi rồi, Lý Bình An mới lấy một nửa quả trứng còn dư đưa cho lão Ngưu.

Kinh thành. Hoàng cung.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, gió thu có phần hiu quạnh.

13:27

Khí táo (: Táo: trong đông y là khí khô) mùa thu dễ làm tổn thương phổi, bởi vậy, vào mùa thu nên

ăn uống thanh đạm, ít ăn đồ chiên xào, thêm nhiều rau quả tươi.

Công tử áo gấm cắn một miếng trái cây, đây là trái cây mà các tiểu quốc khác cống nạp.

Về phần tên gọi là gì, hắn đã quên.

Tuy nhiên, mùi vị vừa thơm vừa ngọt.

Công tử cẩm y nhàm chán, ngâm nga khúc hát, suy nghĩ kế tiếp nên làm chuyện gì đó. “Hôm nay là như thế nào mà lòng dạ rảnh rỗi đến vậy?”

Xa xa, có âm thanh truyền tới.

Ngay sau đó là một làn hương thơm xông vào đầu mũi, một nữ tử ăn mặc quý phái ung dung đi tới. Phía sau là thị nữ, cùng với mười mấy vị thái giám.

Nữ tử khoác trên người áo hoa màu hồng nhạt, mái tóc dài đen nhánh mềm mại được vén gọn thành búi tóc xinh đẹp, vài sợi tóc rối xõa xuống, mặc dù không thể gọi là xinh đẹp vô song, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Công chúa Hoài Lâm.

“Sao hôm nay lại rảnh rỗi đi loanh quanh tới chỗ này?”

Công tử áo gấm tiếp tục gặm trái cây: “Nhàm chán mà thôi”.

Công chúa Hoài Lâm hỏi: “Nghe nói ngươi gặp một người tự nhận là từ bên ngoài Kỳ Châu chạy tới, còn thuê phòng ở giúp cho người ta, tìm người hầu hạ hắn. Như thế nào mà mấy ngày nay không thấy ngươi đến đó?”

“Chán rồi”. Công tử áo gấm thuận miệng nói.

Nếu như nói rằng khi mới bắt đầu thì hứng thú của hắn đối với Lý Bình An là mười phần, nhưng mà theo thời gian trôi qua, tiếp xúc dần dần.

Loại cảm giác hứng thú do điều mới lạ sinh ra sẽ bắt đầu biến mất chậm rãi, cho đến cuối cùng khi hứng thú đối với Lý Bình An không đủ một phần mười, như vậy thì không cần thiết gặp lại.

“Ngươi thật đúng là người có mới nới cũ”

Hoài Lâm mười phần hiểu rõ hành vi của đệ đệ, từ rất lâu trước kia thì hắn đã thích làm ra những loại chuyện này.

Luôn cảm thấy hoàng cung quá nhỏ, không đáng để cho hắn hao phí cả đời.

Thế là hắn ra ngoài chơi.

Đi kết giao với những người gọi là nhân sĩ giang hồ, tiểu thương buôn bán.

Lúc mới bắt đầu sẽ cảm thấy mới lạ, nhưng đợi đến khi cảm thấy không còn ý nghĩa nữa, vậy cũng không tiếp tục xem nữa.

Giống như một đứa trẻ có được một món đồ chơi mới lạ, mà món đồ chơi này, sớm muộn gì cũng biến thành đồ chơi cũ.

Chớp mắt, đã đến mùa đông.

Kinh thành có tuyết rơi.

Bông tuyết đầy trời bay tứ tung, tựa như là lông ngỗng, bồng bồng bềnh bềnh. Ngước mắt lên bầu trời, vui vẻ thoải mái.

Tuyết ở kinh thành, rất khó tan ra.

Bình thường đều một rơi một lớp rồi lại một lớp, đông lạnh một tầng rồi lại một tầng. Mặt đất cũng đóng băng lại thành tấm lưu ly, người có thể trượt ở bên trên.

Trên đường từ trong cung về đến nhà, Lưu Nga nhìn thấy một đứa trẻ đang trượt băng ở bên đường.

Về nhà nhìn cha nhìn mẹ nhìn em gái, ngay sau đó lại mang theo một ít bánh ngọt, chuẩn bị tới thăm Lý tiên sinh.

Nhắc tới đây, đã hơn hai tháng mình không gặp Lý tiên sinh.

Từ sau khi điện hạ mất đi hứng thú với hắn, đã không còn tiếp tục tới thăm đối phương, trước đó thì còn thi thoảng nhắc tới một hai câu, hiện tại hoàn toàn không đề cập tới.

Tuy vậy, Lưu Nga vẫn nhân cơ hội về nhà quý báu này, muốn đến thăm Lý tiên sinh. Về phần nguyên nhân…. Nàng ấy cũng không biết vì sao.

Chương 503: Tiến cung

2003 chữ

“Cộc cộc.”

“Cửa không khóa”

Giọng nói từ trong phòng truyền ra.

Mử cửa, thấy được Lý Bình An đang viết chữ ở trên chiếc bàn. “Tiên sinh”

“Lưu cô nương, đã lâu không gặp”

“Tiên sinh, đang viết cái gì?”

“Viết câu đối, như vậy mà sắp tới năm mới rồi”. Lý Bình An nói.

“Tiên sinh đã quen ở chỗ này rồi”

“Rất quen”. Lý Bình An gật đầu.

“Như vậy ta cũng yên tâm. Đây là một ít lễ vật nhỏ mang tới cho Lý tiên sinh”.

“Đa tạ Lưu cô nương”

Lưu Nga lại nhìn thấy con mãnh hổ kia, hoặc gọi là… Bưu.

Bưu cảm nhận được ánh mắt của nàng, đôi mắt nhìn thoáng qua.

Hít hít mũi, cũng không nói gì, chỉ yên lặng dùng móng vuốt thái rau, dáng vẻ rất thành thật.

Lão Ngưu ở bên cạnh thì đang trộn nhân bánh, ngay đó còn có bột mì đã cán sẵn, dường như là chuẩn bị làm sủi cảo.

Hình ảnh này… muốn có bao nhiêu kỳ dị thì có bấy nhiêu dị kỳ.

Lưu Nga lắc đầu, lại chuẩn bị cáo từ.

“Lưu cô nương, xin chờ, đây là tiền phòng mà lúc trước công tử nhà ngươi ứng trước cho ta, xin thay mặt chuyển tới”

Lưu Nga hơi sững sờ: “Công tử nhà ta đã mua căn nhà này, chuyển giao cho tiên sinh”.

“Ơ? Việc này.”

“Tiên sinh, không cần nghĩ đến việc trả tiền. Đối với công tử nhà ta mà nói thì cái này không có nghĩa lý gì, coi như là, thu lao cho mấy ngày nay nói chuyện phiếm với công tử nhà ta”

Lưu Nga nói xong, không đợi Lý Bình An nói gì nữa, lập tức rời đi.

Lý Bình An không khỏi mỉm cười, nếu như nói chuyện phiếm với người ta mà cũng có thể kiếm tiền, tiền này cũng thực là quá dễ kiếm.

Tuy người ta nói không cần trả, nhưng mình cũng không thể yên tâm thoải mái mà không trả.

Kỳ Châu. Vân Sơn. Dưới chân núi có một con đường.

Có một hán tử đứng ở trên đường, cách ăn mặc coi như không tệ, không giống với một người buôn bán nhỏ.

Người trong nghề chỉ cần liếc nhìn, đã có thể nhìn ra đối phương là người luyện võ.

Những muốn nhìn thấu là luyện đến trình độ này, cũng không thể dễ dàng như vậy.

Hán tử bẻ bẻ nắm đấm, biểu cảm ở trên mặt tỏ ra phẫn nộ hiếm thấy.

“Con mẹ nó! Đại Hạ khinh người quá đáng”

âm thanh vang lên, địa rung thiên động.

Hán tử cũng không hiểu vì sao, dựa theo lời của Lý Bình An, nói như thế nào nhỉ…. Bọ hung lăn cứt – qua phẩn (phẩn – phân, gần giống với phận, nghĩa là quá đáng).

Cùng lúc đó. Kinh thành, hoàng cung cách xa ngàn dặm.

Công tử áo gấm nghênh nghênh ngang ngang đi từ bên ngoài vào hoàng cung, ngâm nga khúc hát.

Xem ra, tâm tình hôm nay quả thực không tệ.

Đúng lúc gặp được công chúa Hoài Lâm: “Sao hôm nay lại cao hứng như vậy?”

“Hôm nay gặp được một người rất thú vị”

“Thú vị như thế nào?”

“Để ta kể cho mà nghe.”

Cả tòa hoàng cung truyền ra chấn động kịch liệt.

Có chuyện gì vậy? Địa long xoay người??

Lúc này, bất chợt nghe được một âm thanh vang lên.

“Đại Hạ các ngươi khinh người quá đáng!”

“Oànhhh!”

Ngay sau đó, một đội hộ vệ hoàng cung từ phía xa chạy tới. “Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm trưởng công chúa, có người xông vào hoàng cung, kính xin công chúa cùng với điện hạ nhanh chóng hồi cung”

“Có người xông vào hoàng cung??”

Sắc mặt công tử áo gấm hơi đổi, lá gan này không khỏi quá lớn.

Thật giống như là nghe được có kẻ trộm đi trộm đồ, ngươi hỏi người ta đi trộm nhà ai.

Kết quả là người nọ nói cho ngươi biết là người ta đi nha môn trộm đồ.

Hiển nhiên, xông vào hoàng cung so với chuyện này càng hoang đường hơn.

Ngay bên ngoài hoàng cung, bên dưới cổng Chính Dương.

Có một hán tử đứng thẳng, bên cạnh đó có bảy tám người đã ngã xuống.

Hai chân hán tử dạng ra, hai tay chống nạnh.

“Nói cho Hoàng Đế của các ngươi, ta, Cố Tây Châu tới tìm hắn tâm

sự một lát”.

“Lăng thống lĩnh, tình huống hiện tại là thế nào?”

Lăng thống lĩnh quay đầu, đã thấy trưởng công chúa Hoài Lâm và nhị điện hạ Lâm Tiêu.

“Hán tử này đột nhiên tới nói muốn gặp Hoàng Thượng, còn tuyên bố muốn đập nát hoàng cung,

hiện tại đã có hai vị võ phu lục cảnh, cùng với một vị luyện khí sĩ thất cảnh bại trận”.

“Cũng may là đối phương không tổn thương đến tính mạng bọn họ, chỉ khiến cho bọn họ ngất đi mà

“Cũng không rõ ràng bước tiếp theo hắn muốn làm cái gì. Mong rằng công chúa và điện hạ nhanh chóng hồi cung, để tránh bị liên lụy tới.

Lâm Tiêu nhìn vào hán tử đứng ở ngoài hoàng cung, giống như là đang do dự, xem là rốt cuộc thì nên trở về hay là ở lại xem kịch vui.

Tuyệt vời. Thật tuyệt vời.

Chuyện này so với việc cả ngày đi lang thang, cả ngày nghe kể chuyện thì thú vị hơn nhiều. “Phù!”

Hán tử hít sâu một hơi: “Đếm đến ba, nếu không ta sẽ xông vào”

Đột ngột đấm ra một cái, mặt đất nứt toác truyền ra tiếng nổ vang vọng. Mặt đất ở phía trước tầm mắt của hán tử, ào ào sụp đổ.

Cổng lớn cực kỳ nặng nề của hoàng cung, chỉ trong khoảnh khắc đã bị xé nát bấy. Tính cả các loại cấm phát được bố trí ở phía trên, đồng thời hóa thành hư vô.

Lăng thống lĩnh nhảy xuống, làm một thống lĩnh của cấm vệ quân.

Chức trách của hắn là bảo hộ hoàng cung, bày ra nắm đấm, khí tụ đan điền, bảo vệ ngũ tạng lục phủ

của hắn.

Hắn biết đối thủ trước mắt này không tầm thường.

Từ trong một đấm vừa rồi, Lâm Tiêu hồi phục tinh thần lại, nhìn vào mặt đất sup đổ.

Thế nhưng lại nở ra một nụ cười, không nhịn được mà vỗ tay khen hay.

Lâm Tiêu nghe được vị sư phụ trong cung đã nói qua về vị Lăng thống lĩnh có tu vi võ đạo thất cảnh đỉnh phong này, đã nửa bước bát cảnh.

Tuyệt đối có thể được gọi là cao thủ hạng nhất của Đại Hạ.

Nếu không thì phụ hoàng cũng sẽ không giao phó trọng trách bảo hộ hoàng cung cho hắn.

Cho nên…. Ai sẽ thắng?

“Xin chỉ giáo!”

Lời còn chưa dứt, Lâm Tiêu đã thấy cả người Lăng thống lĩnh bị nện vào tường cao.

Không kìm được mà cảm thấy sửng sốt, Lâm Tiêu đã nghĩ đến có thể Lăng thống lĩnh sẽ bại, nhưng không nghĩ tới cứ như vậy mà bại nhanh đến thế.

“Này. Hoàng đế lão nhi của các ngươi đâu, bảo hắn tới gặp ta”

Cố Tây Châu vừa nói, vừa nghênh ngang đi vào hoàng cung.

“Nếu không đi ra, ta sẽ phá hủy hoàng cung!”

Hoàng đế Đại Hạ đứng ở phía trên bảo điện, nhìn về xa xa, trầm mặc không nói.

Mấy thân ảnh đứng ở hai bên hắn, có lão giả mặc áo xanh bồng bềnh, có tu sĩ đạo môn thêu thái cực đồ trên tay áo, cũng có kiếm khách ôm kiếm mà đứng, còn có cả tướng lĩnh mặc khôi giáp cầm trường thương trong tay…

“Cố Tây Châu! Từ nho chuyển sang võ, nghe nói mấy năm trước võ đạo của hắn đã đạt tới bát cảnh đỉnh phong”.

“Hiện tại thì thực lực đã đạt tới cửu cảnh?”. Có người hỏi.

Không ai trả lời. Đây là một vấn đề không ai biết.

Tuy vậy, cho dù là cửu cảnh cũng không phải là một tồn tại vô địch. Nếu như thực sự đối phương

không để ý tới hết thảy, muốn vì chuyện này mà liều mạng với Đại Hạ.

Bọn họ cũng không ngại tụ lại một lần, tiếp đón vị nho sinh chuyển sang võ phu dương danh thiên hạ này.

Đương nhiên, bọn họ cũng không ngại tiến hành quần ẩu chân chính với Cố Tây Châu.

Về phần một chọi một… hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của bọn họ. "Ongggg.!!"

Phía tây bắc trên bầu trời, có một thanh phi kiếm khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Thân kiếm sáng lạn như nước mùa thu, dưới ánh mặt trời phản xạ ra hào quang, khiến cho người ta chỉ liếc mắt nhìn một lần, đã có một cảm giác sởn hết gai ốc, đây là khác nhau giữa binh khí bình thường và thần binh lợi khí.

Có lão giả ở sâu trong hoàng cung, khởi động phù triện.

Đây là một loại phù văn đại đào, vắt ngang thiên địa.

Toàn bộ kinh thành được bao bọc bởi một lực lượng bí ẩn suốt từ ngoài vào trong.

Các phương thành hoàng ở trong kinh nhận được mệnh lệnh, hóa thành từng tòa kim thân, phi thân bay lên…

Toàn bộ kinh thành bị một khối lực lượng thần bí bao bọc từ trong ra ngoài, bao phủ hết thảy ở trong

Không khí ở xung quanh bị đè nén khiến cho người ta hít thở không nổi, một cơn mưa đông rơi xuống, nghiêm trang và trịnh trọng.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, mặt đá xanh vốn được đám thái giám dọp dẹp sạch sẽ đã bị ướt một khoảng lớn, trở thành màu đen nhánh.

Mùa này, trời có mưa…

Lâm Tiêu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

"Đi thôi. Chuyện kế tiếp không phải là chuyện chúng ta có thể xen vào"

Tỷ tỷ Hoài Lâm vỗ vỗ vào bả vai hắn, ngữ khí nặng nề nghiêm trọng.

Lâm Tiêu mím môi, rất hiển nhiên là muốn nhìn thêm một lúc nữa.

Dưới sự hộ tống của một đội cấm quân, Lâm Tiêu đi về phía Tây hoàng cung.

Nếu là bình thường, sau khi hoàng tử trưởng thành, sẽ được phong hào, chuyển đến phủ đệ mà phủ nội vụ cấp cho hắn.

Nhưng mà, bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù, Lâm Tiêu vẫn ở lại trong cung.

Trở lại trong cung, Lâm Tiêu uống một tách trà an thần.

Ngẩng đầu một cái, bỗng nhiên hoảng sợ.

Không biết lúc nào, trước mặt có thêm một người.

".. Ngươi.."

Lâm Tiêu kinh hãi lắp bắp, người trước mắt này chính là Lý Bình An đã lâu không gặp.

Trên thực tế, Lâm Tiêu cũng sắp quên người này.

Nếu

qua một đoạn thời gian nữa, chỉ sợ rằng ngay cả bộ dáng của hắn như thế nào thì cũng không nhớ rõ.

"Mạo muội đến đây cũng thực là một hành động bất đắc dĩ". Lý Bình An mở miệng.

Lâm Tiêu lui một bước về phía sau, mấy vấn đề nhảy

vào trong

Tại sao hắn biết mình ở trong hoàng cung? Tại sao hắn biết danh tính của mình? Tại sao hắn có thể đứng ở chỗ này một cách công khai như vậy?

[Hôm qua bị khách hàng chuốc say, tỉnh lại thì người đã ở khách sạn, thế cho nên bản thảo đã lưu cũng không cập nhật được. May mắn là trong phòng không có nữ nhân xa lạ, nếu không còn tưởng

rằng mình bị… (Tác)]

Chương 504: Liên thủ vây giết

“Ac!!”

Lâm Tiêu: (200)...

“Lý tiên sinh?”

“Nhiều ngày không gặp công tử, khí sắc không tệ”. Đầu tiên thì Lý Bình An vẫn hàn huyên một câu như thường lệ.

Giọng điệu kia giống như ở một góc đường nào đó, hai vị hàng xóm nào đó tình cờ gặp nhau.

Lâm Tiêu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Làm sao mà tiên sinh biết ta ở chỗ này?”

“Đoán được”

“Làm sao biết được thân phận của ta?”

“Lúc nào?”

“Không sai lệch nhiều lắm… Hẳn là lúc mới vừa gặp mặt”

Vừa gặp mặt??

Lâm Tiêu hồi tưởng lại ý nghĩ lúc trước của mình.

Cho rằng mình là hoàng tộc cùng vui vẻ với dân chúng, nguyện ý chủ động hạ thấp thân phận, cùng nói cười với người khác, thậm chí còn có một ít cảm giác đắc chí, thêm một loại cảm giác ưu việt.

Ai biết được đã sớm bị người khác nhìn thấu thân phận, chỉ là đối phương không nói toạc ra mà thôi.

Nghĩ tới đây, thần sắc Lâm Tiêu có vẻ xấu hổ.

“.. Tiên sinh, ngài vào bằng cách nào?”

“Cứ như vậy mà tới”. Lý Bình An tỏ vẻ áy náy, nói: “Lúc trước muốn giao tiền phòng cho Lưu cô nương, nhờ Lưu cô nương thay mặt chuyển tới”

“Nhưng Lưu cô nương kiên quyết không nhận, ngay sau đó đã hồi cung”

“Lý mỗ vốn định chờ đến khi nào công tử lại đến, trả số tiền này lại cho công tử”

“Nhưng công tử lại chậm chạp không tới, giữ lại số tiền này thì sợ rằng mình sẽ tiêu hết, hoặc là bị

Chương 504: Liên thủ vậy giết

trộm. Vì thế đành phải tới quấy rầy, mong rằng chớ trách”.

Lưu Nga ở bên cạnh nhớ lại chuyện này, nghĩ thầm: “Nếu biết ngài có thể đi trực tiếp tới hoàng cung, lúc ấy ta đã nhận tiền này”.

“Không phiền. Không phiền”

Khóe mắt Lâm Tiêu hơi giật giật.

“Lại nữa”

Từ bên ngoài truyền tới tiếng động vang trời.

Cửa sổ trong hoàng cung bắt đầu run rẩy mãnh liệt, ngay sau đó chia năm xẻ bảy từ trong ra ngoài, rơi vãi đầy đất.

Xung quanh không ngừng có tiếng nổ ầm ầm truyền tới, không ngừng sụp đổ.

Mọi người theo bản năng mà bịt kín lỗ tai, cảm thấy bất an há to miệng thở dốc.

Cách đó không xa có một toàn cung điện đã truyền thừa ngàn năm, đang bị phá hủy từng chút từng chút một.

Vết nứt trên vách tường đang mở rộng từ từ, gạch vụn càng không ngừng mà rơi xuống, trên mặt

đất lại càng không ngừng mà run rẩy, thoạt nhìn đã cảm thấy vô cùng khủng bố.

Có một vị tu sĩ đứng ở trên cung điện, trong tay cầm phù triện, dường như là đang cố hết sức lựa bảo vệ cung điện, nhưng rõ ràng là không đủ năng ljwc.

“Ôngggg!!”

Rung động từ xa xa truyền tới, làm cho miệng mũi của hắn bắt đầu rỉ máu.

Hắn chỉ cảm thấy cả người chấn động, trước mắt bỗng tối sầm.

“Bùm” một tiếng, va chạm mạnh mẽ vào vách tường, bụi mù bốc lên cuồn cuộn.

Mắt thấy cung điện trước mặt sắp sụp đổ, một bóng hình dừng lại cách hắn năm trượng.

Một tay bấm bấm đốt, một chân chìm trong đất.

“Phanhhh!”

Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Giống nhà ấn nút ngưng đọng hết thảy mọi thứ.

Lý Bình An từ xa nhìn lại, không nhịn được mà hỏi: “Đây là… Có người đánh tới cửa?”

Lâm Tiêu gật đầu: “Có một võ phu đánh vào hoàng cung?!?”

“Một người?” “Một người!”

13:28

Lý Bình An thực sự không nghĩ tới, đường đường là hoàng cunhg lại có thể bị người ta đánh tới cửa, hơn nữa còn là chỉ một người.

Tuy nói mấy ngày nay ở lại Đại Hạ, có thể cảm nhận rõ ràng được thực lực và nội tình của Đại Hạ không bằng Đại Tùy, nhưng tốt xấu gì cũng là một vương triều thống nhất.

Đúng lúc này, công chúa Hoài Lâm cùng một đám thị vệ bước nhanh tới.

“Truong tỷ!”

“Phụ hoàng bảo trước tiên chúng ta rời đi theo lối mật đạo, đoán chừng sắp mất khống chế đối với ròi”.

thế cục

“Lực lượng cả một quốc gia cũng không ngăn được hắn?”

“Cũng không đến mức đó, chỉ sợ là ở lại trong hoàng cung sẽ gặp nguy hiểm”.

“Người phương nào??”

Đến lúc này, thị vệ mới phát hiện Lý Bình An mặc áo xanh, nhìn vào trang phục thì hoàn toàn không phải là người trong cung.

“Đây là bằng hữu của ta”. Lâm Tiêu vội vàng nói.

“Bằng hữu? Sao lại ở chỗ này?”. Hoài Lâm nhíu mày.

Tưởng rằng đệ đệ phá hỏng quy củ, tự mình dẫn người vào trong cung.

“Hắn tới trả tiền cho ta, sau đó là..”. Lâm Tiêu giải thích.

Công chúa Hoài Lâm càng nghe càng không hiểu, nhưng cũng chẳng còn tâm tư so đo những thứ này: “Đi trước đi, trở về rồi nói”.

“.... Ô *xD*..”

Lâm Tiêu đáp lời một tiếng, mới vừa bước được hai bước, lại nghĩ tới cái gì đó mà quay

“Lý tiên sinh”

Liên tục kêu lên hai tiếng.

“Hả??”

“Lý tiên sinh cùng rời đi với chúng ta”

đầu lại nói:

Trên mặt Lý Bình An mang theo ý cười: “Trùng hợp lại nhìn thấy một người bạn cũ, giờ này lại muốn đi tìm hắn. Trước tiên xin cáo từ”

“Người bạn cũ?”

Lý Bình An móc ra một túi tiền từ trong ngực: “Đây là tiền phòng mà công tử đã ứng cho ta, hiện tại trả lại đầy đủ. Gặp lại sau”.

Dứt lời, người đã biến mất ngay tại chỗ.

Công chúa Hoài Lâm chậc chậc một tiếng, nói với Lâm Tiêu:

“Rốt cuộc người này là ai?”

“Trưởng tỷ, còn nhớ rõ lúc trước ta đã đề cập với ngươi về một người từ bên ngoài Kỳ Châu tới không, ta còn thuê phòng ở giúp hắn”.

Công chúa Hoài Lâm nhớ lại một lát: “Hình như là có chuyện này”

“Từ lúc trước thì đã có thời gian rất lâu không gặp lại hắn. Lần này hắn tới là vì trả lại tiền phòng cho ta”. Lâm Tiêu dở khóc dở cười.

“Thật thú vị. Mà vừa rồi hắn nói nhìn thấy một người bạn cũ, là ai vậy?”

“Ta cũng không biết”

Trong hoàng cung, hiện tại một người đang triền đấu với Cố Tây Châu chính là vị thủ tịch cung

phụng của Đại Hạ.

Luyện khí sĩ bát cảnh đỉnh phong, nhưng mà, tuy là bát cảnh đỉnh phong, thế nhưng biểu hiện ra ngoài lại xa xa không bằng đối phương, bị Cố Tây Châu đè lên đánh.

Đây cũng là vì không còn cách nào khác, không phải tất cả tu sĩ đều am hiểu tranh đấu sát phạt.

Mục đích căn bản của tu hành là “Có thể trường sinh hay không?”

Mà không phải chỉ vì đơn thuần đánh đánh giết giết, nhưng mà vị võ phu trước mắt này được cho là võ giả mạnh nhất đương thời, tất nhiên chiến lực không giống bình thường.

Vị cung phụng này bị đánh cho liên tiếp bại lui, hốt hốt hoảng hoảng quăng ra các loại pháp bảo.

Mà phương pháp ứng đối của Cố Tây Châu rất đơn giản, ra quyền và ra quyền, ngoài ra còn con mẹ nó là ra quyền.

Một quyền phá vạn pháp.

Đây là chỗ không nói đạo lý của võ phu, mặc kệ ngươi dùng bao nhiêu phù triện tinh diệu, thuật pháp, pháp khí.

Lão tử chỉ dùng nắm đấm, một quyền không được, vậy thì hai quyền.

Hai quyền không được, thì càng nhiều quyền…

“Oành oành oành!”

Nương theo từng tiếng trầm đục khiến cho người ta hít thở không thông, một luồng lực lượng cuồng bạo tứ tung bừa bộn khắp trên mặt đất.

“Cùng tiến lên!”

Nếu để cho đối phương không kiêng nể gì như vậy, vương triều Đại Hạ sẽ mất hết mặt mũi. “Uồmmmmm”

Một tiếng gầm thét tràn ngập uy áp, khiến cho tốc độ của Cố Tây Châu chậm lại một nhịp.

Chỉ sau một khắc, hắn đã thấy được một bàn tay to lớn màu vàng.

Đó là một loại chưởng lực nhu hòa, nhưng mang theo một loại lực hút kỳ dị, dường như khiến cho người ta cam tâm tình nguyện chết dưới một chưởng này.

Kình khí cuồng bạo quét ra khắp bốn phương tám hướng, trong tiếng nổ ầm ầm vang lên lại lẫn theo tiếng xé gió sắc bén.

Đó là mấy vị đại năng liên thủ, giết về phía Cố Tây Châu.

Cùng lúc đó, phù triện và đại trận trong kinh thành chậm rãi vận chuyển.

Khóa chặt hơi thở của Cố Tây Châu, khiến hắn không thể phát huy ra lực sát thương lớn nhất.

Chương 505: Dùng toàn bộ kinh thành để trả giá

2118 chữ

Cố Tây Châu cười: “Ha ha, ỷ vào nhiều người hiếp ít người?”

Hắn lắc lắc đầu, rõ ràng sát chiêu của đối thủ sắp đến trước mặt, nhưng hoàn toàn không có biểu lộ ra thần sắc khẩn trương.

Một luồng khí mạnh quét ra, đánh văng hai người đầu tiên lùi lại tám thước.

Nhẹ nhàng bước ra một bước, đột nhiên, khí thế quanh thân tăng vọt.

Vừa rồi, cảnh giới vốn bị hắn cố ý áp chế đã hoàn toàn được phóng thích, từ bát cảnh đỉnh phong nhảy thẳng lên cửu cành.

Ngay giờ khắc này, cả tòa hoàng cung lại một lần nữa xảy ra kinh biến.

Một bầu uy áp cường đại tràn ngập ra ngoài, mà uy áp này tựa như đang thay đổi không gian xung quanh.

“Động thủ!”

Sau một tiếng nổ lớn, hai luồng hào quang một tím một xanh chợt bắn vọt ra.

Dòng khí lưu cường đại giống như lưỡi đao bằng ánh sáng, xoay tròn xung quanh Cố Tây Châu, muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Quanh người của Cố Tây Châu như có một ngọn lửa lượn lờ, khí lưu bên dưới chân thoáng ẩn thoáng hiện.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều thi triển sở học của bản thân, thân pháp nhanh như điện. Mỗi một đòn tấn công đều ẩn chứa lực lượng như lôi đình vạn quân, so với lúc trước càng thêm hung mãnh, càng thêm nguy hiểm.

Còn Cố Tây Châu vẫn chỉ là từng quyền rồi lại từng quyền, một quyền nối tiếp một quyền mà đánh

Mỗi một quyền đều tự nhiên giản dị, mang theo một phần nào đó mùi vị cổ xưa.

Lúc này, hoàng đế Đại Hạ đang ở trong thư phòng viết chữ.

Tuy rằng trong lòng sớm đã có vạn phần lo lắng, thế nhưng trên mặt lại vẫn giữ nguyên như cũ không lộ ra biểu cảm gì, thậm chí chữ viết dưới tay cũng không hề run rẩy.

Người ở trên gặp biến không được kinh sợ, lúc lâm nguy không được loạn, lúc gặp loạn không được rối ren.

Đây là đạo lý hắn học được khi còn làm thái tử.

“Bệ Hạ”

Có một lão giả đi thẳng vào trong phòng.

“Thế nào rồi?”

Lão giả lắc đầu, cười khổ: “Không ngăn được hắn, thực lực đã tiến vào cửu cảnh, về phần ở giai đoạn nào của cửu cảnh thì còn chưa xác định”.

Hoàng đế trầm mặc một lát: “Cái giá phải trả nếu muốn ngăn hắn lại?”

“Có thể phải bồi thường toàn bộ kinh thành, hơn nữa kể cả việc này cũng không nhất định có thể giết chết được đối phương, vì vậy mà kết xuống tử thù với một vị võ phu cửu cảnh”.

Lão giả không nói hết, trong đó đã phân tích rõ ràng lợi hại.

Hoàng đế bất đắc dĩ mà thở dài một hơi: “Vậy chỉ có thể giảng hòa? Mặt mũi của Đại Hạ chỉ có thể bỏ lại”.

“Hy vọng đối phương có thể tiếp nhận giảng hòa”. Lão giả cũng không lạc quan.

Sau khi lão giả rời đi, một lát sau, lại vội vàng quay lại.

“Bệ hạ, hắn muốn ngài tự mình đi qua”.

Hoàng đế Đại Hạ buông bút xuống, lắc lắc đầu, lúc này cũng bất chấp cái gì mà mặt mũi của hoàng gia.

Cố Tây Châu đã đánh vào trong cung đình.

Lại đi vào điện Dưỡng Tâm, đi đông đi tây hết cả tam cung lục viện…

“Các hạ có thể dừng bước được hay không?”

Cố Tây Châu ngẩng đầu, khẽ nhướng mày: “Ngươi chính là hoàng đế Đại Hạ? Rốt cuộc đã chịu đi

ra”.

Hoàng đế Đại Hạ gật đầu cười cười: “Võ nghệ tiên sinh cao cường, nếu tiếp tục không đi ra, chỉ sợ muốn hủy cái hoàng cung của ta đi”.

“Ta là ngươi phân rõ trái phải, nếu không phải mấy người Đại Hạ làm việc thực sự quá đáng, ta đâu cần phải như vậy?”

Sắc mặt hoàng đế lộ ra vẻ xấu hổ: “Tiên sinh, mời vào bên trong”.

“Không được. Cứ đứng ở chỗ này mà nói”. Cố Tây Châu ngẩng đầu: “Vào bên trong thì còn có thể

nói ra được cái gì”.

“... Chuyện này… Chuyện này…”

Hoàng đế Đại Hạ liếc mắt nhìn vào cấm quân ở xung quanh, cùng với các đội nhân mã.

Nói chuyện này trước mặt chúng nhân…

Nếu như nói hành vi vừa rồi của Cố Tây Châu chỉ vẻn vẹn là đánh vào mặt mũi hoàng tộc Đại Hạ, nhưng nếu nói việc này ra ngoài, vậy thì giống như đối phương ép buộc bản thân mình cởi quần đi tiểu trước mặt công chúng.

Điều này tuyệt đối không thể làm, chết cũng không thể làm.

“Tiên sinh, nói chuyện bên trong thuận tiện hơn”

Cố Tây Châu ngoáy ngoáy lỗ tay, không trả lời, giống như hoàn toàn không nghe thấy.

Bầu không khí xung quanh lập tức trở nên nghiêm trọng.

Hoàng đế Đại Hạ híp hai mắt lại, hai tay chắp ở đằng sau siết lại thành nắm đấm.

Tượng bùn còn có ba phần hỏa khí, huống chi là cửu ngũ chí tôn.

“Thế nào? Hoàng tộc Đại Hạ dám làm nhưng không dám nói?”

Hoàng đế trầm giọng: “Tiên sinh muốn thế nào?”

“Cứ nói ở chỗ này”

Sắc mặt hoàng đế càng lúc càng lạnh lùng, trầm mặc giây lát, đột ngột cất tiếng hỏi: “Nếu lấy toàn bộ kinh thành để trả giá, không biết có thể chống lại với thân thể cửu cảnh của tiên sinh?”

Cố Tây Châu cất tiếng cười to: “Ha ha ha. Ngươi có thể thử một lần”.

“Đừng nhìn nữa… Lúc này thật sự muốn đánh nhau rồi”.

Hiện tại, hai người tỷ đệ nhà Lâm Tiêu đang đứng ở trên lầu cao của Khâm Thiên Giám để quan sát, thời thời khắc khắc đều chú ý vào trung tâm chiến trường.

“Vừa rồi không phải là đã đánh nhau rồi hay sao?”. Lâm Tiêu hỏi.

Công chúa Hoài Lâm lo lắng: “Vừa rồi còn chưa hạ tử thủ, đối phương mới chỉ đả thương người chứ không giết người, vẫn còn khống chế lực lượng phòng ngừa việc ngộ sát”.

“Nhưng nếu thực sự muốn liều mạng, ai còn quan tâm nhiều như vậy. Ngươi không nghe thấy phụ hoàng muốn hy sinh toàn bộ kinh thành hay sao?”

“Giương cung bạt kiếm quá”. Lâm Tiêu nói một câu, rồi thở dài: “Hàiiiii”.

Bỗng nhiên sắc mặt của Lâm Tiêu biến đổi, trung tâm chiến trường lại xuất hiện một bóng người

mà hắn quen thuộc.

Có người bước nhanh tới, ba bước hóa thành hai.

Lý Bình An ho nhẹ một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của cả hai bên.

Vừa rồi hắn đã ngồi ở một góc đợi cả nửa ngày, vì vốn dĩ đây là chuyện của người khác.

Tuy nói Cố Tây Châu và mình có quan hệ không nhỏ, nhưng hiển nhiên Cố Tây Châu không chịu thiệt, đương nhiên hắn cũng không có ý tứ muốn hỗ trợ.

Tưởng rằng hoàng đế Đại Hạ ra mặt thì có thể giải quyết xong xuôi việc này.

Hắn còn đang muốn nán lại chờ Cố Tây Châu đi ra, rủ hắn đi uống rượu.

Ai ngờ, song phương ngay cả ba câu cũng không nói xong, đàm phán đã sụp đổ.

Hắn biết thực lực của Cố Tây Châu, nhưng vương triều Đại Hạ cũng không phải là ăn chay.

Nếu đánh nhau thật, chỉ sợ đúng là phải bồi thường một cái kinh thành, liên lụy vô số dân chúng ở trong kinh thành.

Nói rộng, Lý Bình An không muốn thấy dân chúng vô tội phải chịu cảnh nhà tan cửa nát.

Còn nói hẹp lại, mình và lão Ngưu suốt cả mấy tháng tân tân khổ khổ làm người hàng yêu trừ ma, cuối cùng mới kiếm được tiền trả phòng ở, vả lại vừa mới trả lại cho Lâm Tiêu.

Nếu hôm nay bị hủy, Lý Bình An rất dễ dàng mà nghĩ quẩn.

Giống như người lao động vừa trả tiền thế chấp nhà xong, tan ca về nhà đã thấy siêu nhân cầm ngôi nhà của bạn đập vào quái vật.

Đối với sự xuất hiện của Lý Bình An, rất không ít người bên phía Đại Hạ lộ ra thần sắc nghi hoặc, rất hiển nhiên bọn họ cũng không biết người này.

Thế nhưng Cố Tây Châu lại tràn đầy kinh hỉ: "Úi cha! Tiểu tử nhà ngươi!"

Lý Bình An cười cười nói nói: "Từ biệt ở Trấn Yêu quan, đã bao nhiêu năm rồi?"

"Ặc… Thật nhiều thật nhiều năm rồi!". Cố Tây Châu mở rộng vòng tay, bộ dáng muốn đi ôm Lý Bình

Lý Bình An cũng chỉ đành ôm lại.

"À, lão Ngưu nhà ngươi đâu?"

"Ở nhà trông trẻ"

"Trông trẻ? Ngươi có trẻ con? Với ai? Liễu Vận hay sao? Hay là trẻ con nhà lão Ngưu?"

Lý Bình An bất đắc dĩ đành nói: "Nói ra thì dài dòng, là một con tinh quái".

"Hả??xD??"

Hai người ở trong nội đình, vậy mà giống như người quen tình cờ gặp nhau ở chợ.

Việc này làm cho sắc mặt hoàng đế Đại Hạ và những người xung quanh càng thêm khó coi.

Cũng may Lý Bình An kịp thời kéo về đề tài chính, quay mặt về phía hoàng đế Đại Hạ rồi từ xa xa thi lễ một lần.

“Đường đột tiến vào, xin chớ trách”

Hoàng đế Đại Hạ đại khái là ngoài cười nhưng trong không cười, cũng đáp lễ một lần. Tuy rằng không biết thân phận của đối phương, nhưng nhìn vào thái độ của Cố Tây Châu đối với hắn cũng có thể biết được đương nhiên hắn không phải người thường.

Sau đó, Lý Bình An thấp giọng nói nhỏ với Cố Tây Châu, Cố Tây Châu cũng nheo nheo mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, hắn nhìn thêm một lần vào vẻ mặt thành khẩn của Lý Bình An, lại nhìn thêm một lần vào hoàng đế Đại Hạ.

Bĩu môi, nói: “Được rồi. Vậy chúng ta vào bên trong nói chuyện”.

Nói xong, Cố Tây Châu cất bước đi vào bên trong, cũng không sợ đối phương lừa gạt hắn.

Mọi người hơi sửng sốt… “Hử??!”

Biến cố này chợt tới thực sự là quá đột ngột.

Vừa rồi, hoàng đế Đại Hạ thực sự đã làm tốt việc chuẩn bị hy sinh toàn bộ kinh thành, liều mạng đánh cược với đối phương một lần.

Ai biết được hiện tại thái độ của đối phương lại thay đổi lớn đến như vậy. Lúc này ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng tụ tập vào trên người mặc áo xanh vừa mới xuất hiện không lâu.

Lý Bình An thì không định đi vào cùng với Cố Tây Châu, chỉ mong đối phương sẽ không động thủ nữa.

“Tiên sinh, nếu không ngại xin mời vào bên trong”

Đột nhiên, hoàng đế Đại Hạ gọi Lý Bình An lại, giọng điệu cung kính.

Kẻ ngốc cũng nhìn ra được, việc Cố Tây Châu đột ngột thay đổi thái độ là bởi vì dăm ba câu nói của người này.

Mà không phải vì lo lắng đến việc hoàng đế Đại Hạ hy sinh toàn bộ kinh thành, không tiếc hết thảy cũng muốn tử chiến với hắn.

Nếu đợi lát nữa, khi đàm phán thất bại, có vị tiên sinh này ở đây thì cũng có thể không chế được

một phần thế cục.

Ngay lập tức, Lý Bình An cũng hiểu được sự lo lắng của hoàng đế Đại Hạ.

Trên thực tế, vừa rồi hắn và Cố Tây Châu cũng chỉ nói đơn giản vài câu, cũng chẳng có nói đạo lý gì nhiều.

Chỉ là Cố Tây Châu còn đang nổi nóng, có một người quen thuộc và trung lập cho hắn một bậc thang, vậy là có thể đi xuống.

Dù sao, Cố Tây Châu cũng không muốn liên lụy đến người vô tội, điều này trái ngược với mục đích chuyến đi này của hắn.

“Cũng được”

Lời nói của Lý Bình An khiến mọi người ở đây không ai là không thở phào nhẹ nhõm.

“Tiên sinh, mời vào trong”.

[Hắc hắc, vị khánh này thật hào phóng, ta thích, tạm thời tha thứ cho hành vi lúc trước của hắn

Chương 506: Hòa đàm

1746 chữ

Có tổng cộng sáu người ở trong Ngự Thư Phòng.

Hoàng đế Đại Hạ, Lý Bình An, Cố Tây Châu, người đứng đầu phụng sự Đại Hạ, người đứng đầu Đạo giáo ở Đại Hạ và người nắm quyền quản lý ngoại thành Đại Hạ.

Bởi vì trong sáu người này chỉ có Lý Bình An là người ngoài cuộc, nên hắn mới nhàn nhã ngắm nhìn kiến trúc của Ngự Thư Phòng.

Nơi này toàn là sách với sách, còn có rất nhiều bảo vật, đàn cầm, ghế dựa, đề án và các loại vật dụng khách.

Không gian nhỏ hẹp quanh co, cũng không lớn lắm,

Nhưng những vật dụng ở đây đều được chạm khắc hình xoắn ốc, sau đó sơn đen mạ vàng rất tinh

xảo.

Ngoại trừ giấy lụa, giấy Thiếp được treo trên vách tường ra, còn có tranh thư pháp, tranh sơn thủy, hoa điểu và vài bức bình phong.

Đa số đều dùng gỗ tử đàn điêu khắc làm thành khung, bên trong được khảm nạm bằng các vật liệu khác như bảo thạch, ngọc thạch, men sứ…..

Cách bày trí trong thư phòng cũng như cách dùng người tài, đều rất được chú trọng.

Quân tử thanh cao ở những vật bầu bạn, tuyệt không chỉ vì thỏa mãn thú vui quan sát mà còn nuôi dưỡng tâm tính phẩm cách. Huống chi người kia đường đường là vua của một nước, mỗi một tấc vuông đều thể hiện sự trang nhã.

Ừm, đúng vậy.

Lý Bình An thầm đánh giá trong lòng.

Cố Tây Châu uống một hớp trà lớn, sau đó nói thẳng vào vấn đề.

“Hoàng đế định xử lý Ninh Vương kia như thế nào?”

“Làm sao mới khiến tiên sinh hài lòng?” Hoàng đế Đại Hạ hỏi lại.

Cố Tây Châu phun ra một chữ, “Giết!”

Hoàng đế Đại Hạ bất đắc dĩ cười, “Không phải hắn đã bị Cố tiên sinh giết chết rồi sao?”

Cố Tây Châu trầm giọng nói: “Với những tội lỗi mà hắn gây ra có chết vạn lần cũng không đủ!

Không phải lão Cố ta không nói đạo lý là do Đại Hạ các ngươi quá khốn nạn!

Những gì mà Ninh Vương kia đã làm quả thực khiến dân, thần cùng phẫn nộ. Thế mà hắn vẫn cứ được hưởng đặc quyền của tư pháp, khi có tội thì chỉ “Phạt mà không hình”

Đây đều là bằng chứng gây ác của thống lý Thông tri sứ Ninh Châu, câu kết với cường đạo cướp bóc hàng hóa của thương nhân, tự ý đóng cửa thành ngang nhiên giết người cướp của….

Thậm chí còn trắng trợn cướp đoạt vô số dân nữ, những cô gái đẹp bị nhốt vào phủ làm nô lệ hoang dâm, gia đình của họ trình báo lên quan phủ thế nhưng quan phủ lại sai người ném họ vào chuồng hổ

làm thịt cho hổ ăn…

Cố Tây Châu tuôn ra một tràng, dường như cục tức này nghẹn đã lâu.

“Đương nhiên theo lý thuyết đây là chuyện của đại Hạ các ngươi, lão Cố ta không có quyền can dự. Nhưng mẹ nó lương tâm ta bắt ta đây phải nói. Lão tử với Thông chính sứ của Ninh Châu là bạn tốt nhiều năm. Lần này đi ngang qua Ninh Châu muốn tìm hắn hàn huyện vài câu, nhưng tới đây ta mới biết hắn vì dâng tấu chương tố cáo tội ác của Ninh Vương mà bị hắn bắt vào phủ đánh chết ngay tại chỗ.

Chuyện này ít nhất cũng phải có một lời giải thích, sau đó ta mang theo chứng cứ phạm tội của

hắn lên trình báo quan viên của Đại Hạ các ngươi, kết quả không ai tiếp nhận.

Ta lại tới tìm bằng hữu của ta ở kinh thành, đệ bọn họ gửi lời nhắn của ta đến Hoàng đế Đại Hạ. Kết quả thì sao? Hoàng đế lại muốn chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, hết cách lão Cổ ta đành phải thay trời hành đạo. Vốn nghĩ chuyện chỉ đến thế thôi ai ngờ Hoàng đế lại cho ta một bất ngờ, lập bia ghi tên Ninh Vương kia vào sử sách, đắp tưởng vàng để hắn trở thành âm Thần một phương.

Hôm nay lão Cố ta đến đây là muốn hỏi, đây là đạo lý gì chứ!”

Nói xong một tràng, bầu không khí trong Ngự Thư Phong có chút nặng nề.

Vẻ mặt Hoàng đế hơi xấu hổ.

“Cố tiên sinh có chỗ không biết. Bệ hạ cũng có nỗi lo riêng, nội tình bên trong không phải dăm ba câu là có thể nói rõ” Lúc này, Đại thần của Đại Hạ liếc qua Hoàng đế nhà mình rồi nói.

Bên ngoài hoàng cung đã khôi phục trật tự, tất cả những người bị thương đều được cứu trợ kịp thời.

khẩn trương nhìn chằm chằm hướng Ngự Thư Phòng.

“Tiểu tử, kia là người bằng hữu đến từ Kỳ Châu mà ngươi nói đấy à?”

Đối mặt với lời tra hỏi của trưởng tỷ công chúa Hoài Lâm, khóe miệng Lâm Tiêu hơi giật giật, hắn gật đầu.

“Sao mà ngươi quen được hắn vậy?”

“...Tình cờ”

“Tình cơ? Khéo thật đấy, lúc trước ngươi nói hôm nay hắn đến đây là để trả tiền ngươi?”

Lâm Tiêu lại gật đầu.

Công chúa Hoài Lâm vui mừng nói: “Nếu không phải hôm nay hắn đến tìm ngươi trả tiền, bất ngờ làm rối loạn tình thế, khéo khi giờ này hay bên đã bắt đầu gây chiến rồi.

Lâm Tiêu suy nghĩ một chú về tiền căn hậu quả.

Mình tình cờ gặp được Lý tiên sinh, sau đó cảm thấy hứng thú với hắn, vì vậy mới cho hắn thuê phòng còn để Lưu Nga lại chăm sóc người ta.

Rồi lại mất hết hứng thú với hắn, mấy tháng sau người kia lại đến Hoàng cung trả tiền thuê nhà, khéo thế nào lại gặp phải chuyện này.

13:29

Quả thực giống như trưởng tỷ nói, nếu thiếu mà thiếu hắn e rằng hôm nay thế cục đã mất khống chế từ lâu rồi.

“Hắn tên là gì?”

“Danh hiệu là gì?”

“Tu vi thì sao?”

“Cũng không biết.

“Vậy ngươi biết cái gì?” Đôi mi thanh tú của công chúa Hoài Lâm cau lại.

“...Hắn tên là Lý Bình An, hắn còn có một con trâu.

Công chúa Hoài Lâm nói: “Ngươi không biết gì về người ta, vậy mà người ta lại làm bạn với ngươi. Lâm Tiêu cười xấu hổ, đánh trống lảng nói: “Nhìn hình này này chắc sẽ không đánh nhau đâu nhỉ?” “Ai mà biết được, nhưng mà nhìn vị võ phu Thất cảnh kia có vẻ như rất nể mặt Lý Bình An, hai người bọn họ chắc hẳn quen biết đã lâu, sợ rằng....” Công chúa Hoài Lâm muốn nói lại thôi.

“Sợ gì?”

“Sợ rằng hai người họ sẽ liên thủ đối phó Đại Hạ.

Sắc mặt Lâm Tiêu lập tức biến khó coi.

Không chỉ Lâm Tiêu mà những tu sĩ khác nghe thấy câu này, sắc mặt vốn ôn hòa giờ đây lại trở nên nặng nề.

Một Cố Tây Châu thôi đã đủ khiến bọn họ vò đầu bứt tay.

Nhìn người áo xanh kia bất kể là khí chất hay tướng mạo đều không giống người bình thường. Huống chi còn quen biết Cố Tây Châu, phỏng chừng quan hệ của hai người họ không tầm thường. Nhỡ đâu là ẩn sĩ nơi nào, nếu bọn họ mà liên thủ…

Toàn bộ các tu sĩ có thực lực trong kinh thành không ngừng lo lắng, bọn họ không muốn trải nghiệm cảnh tượng lúc trước một lần nữa đâu.

Mà nếu đánh nhau, cục diện khẳng định nghiêm trọng hơn lần thứ nhất nhiều.

Cửa lớn Ngự Thư Phòng đóng lại bao lâu rồi, một nén nhang, hai nén nhang…? Với những người đứng ngoài mà nói, phút giây trôi

qua dài như năm.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cửa lớn Ngự Thư Phòng cũng được mở ra.

Hai vị thái giám dẫn Cố Tây Châu và Lý Bình An rời khỏi.

Sau đó người đứng đầu phụng sự, người đứng đầu Đạo giáo của Đại Hạ lần lượt rời đi.

Đại Trận khép lại, từng vị Thành Hoàng về lại nguyên vị…..

Nhìn cục diện này, tất cả mọi người thở phào một hơi, hiểu rõ chuyện này là yên ổn rồi, chí ít sẽ không làm lớn chuyện nữa.

Không lâu sau, tội ác của Ninh Vương bị Ngự Sử vạch trần.

Bãi bỏ tước vị của hắn, con cháu hắn không được kế thừa, phá bỏ miếu thờ.

Mà Thông chính sử ngày ấy của Ninh Châu dù đã chết nhưng lại được lập miếu tố thân, mang theo công đức, được thăng ba cấp.

Kinh Thành, tiểu viện Đông Giao.

“(。 W)zzz~”

Lão Ngưu ngủ gáy khò khò, lười biếng hưởng thụ ánh nắng buổi chiều.

Một con yêu tinh nhìn giống hổ mà không phải hổ tinh quái liếc nhìn lão Ngưu. Sau khi chắc chắn lão Ngưu đã ngủ mới rón rén bước ra ngoài.

Tiểu Hổ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hít một hơi thật sâu.

Hương vị của tự do –

Từ đây chim thoải mái bay trên trời cao, cá mặc sức bơi ngoài biển rộng.

“Bình An, Bình An”

Có người vừa hô hào vừa mang theo rượu thịt từng đằng xa đi tới.

Hổ con lắc mình hóa thành hình người, liếm môi một cái.

“Đến đúng lúc lắm! Tên Lý Bình An kia và con trâu già chết tiệt kia hại ông đây không ít chuyện.

Mỗi lần nhớ tới những chuyện mình đã trải qua những ngày qua, Hổ con cảm thấy rùng mình.

Bắt mình học nấu cơm, bắt mình đọc sách, bóp eo đấm chân….

Quá đáng nhất còn muốn bắt mình làm bài tập về nhà.

Tên kia quen Lý Bình An chắc chắn là bằng hữu của hắn. Ăn ngươi !

Hổ con không hề che giấu khí thế của mình, đợi người kia không chút phòng bị nào đến gần. (000)...

Chương 507: Trăm dặm bất đồng phong.

1869 chữ

(gió mỗi nơi mỗi khác)

“Ồ, ngươi là Hổ con à?”

Hổ con nhìn gã đàn ông hiền hậu trước mắt, bỗng cảm thấy trái tim nhỏ của mình đang run rẩy, khóe miệng cứng cờ co giật giật.

Ựa! Lý Bình An này quen toàn người gì vậy chời.

“Ngài…ngài gọi ta Hổ con là được rồi….

“Đi vào đi, cùng nhau uống rượu”

Cố Tây Châu vươn cánh tay rắn chắc ôm lấy nó, kéo vào phòng.

Hổ con trừng to mắt, nó chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, giờ này đừng nói đến hai chữ phản kháng chưa tiểu ra quần là đã giỏi lắm rồi.

Một lát sau Lý Bình An về, nhìn thấy Cố Tây Châu đã tự mang rượu thịt đến, hắn rửa tay, xào nhanh

hai món nhắm rồi mang lên vừa ăn vừa hàn huyện.

Hổ con thì cực kỳ cẩn thận, hay phải nói là nó không thể không cẩn thận.

Người nào ngồi ở đây cũng có thể đánh chết nó dễ như trở bàn tay. Nhưng mà nó càng lo lắng lại càng dễ xảy ra sơ xuất.

Nó vốn định gắp một miếng thịt, kết quả khéo làm sao lại va vào đôi đũa của Cố Tây Châu.

Lại muốn gắp miếng rau, kết quả không cẩn thận lại va vào đôi đũa của Lý Bình An khiến cọng rau hắn đang gắp rơi mất tiêu.

Phỏng chừng nó mà ăn tiếp khéo trên bàn lại xuất hiện thêm một đĩa thịt hổ xào quay mất.

Thế là Hổ con chỉ ăn được vài miếng, rồi nói cái gì mà không dám ăn nữa, chạy đến góc tường làm bài tập.

Hai người kia lại kể nhau nghe những năm này mình đã trải qua những gì, nói mãi đến khi trăng treo

Lý Bình An kể về những chuyện sau khi hắn trở về từ Trấn Yêu Quan, du lịch, gia nhập Thục Sơn, bắc tiến Đại Vũ.

Những năm này Cố Tây Châu vẫn luôn đi khắp Cửu Châu, tìm người đánh nhau.

“Không ngờ tiểu tử ngươi thật sự tìm được Đại đạo phù văn!”

Khi nghe đến Lý Bình An nói hắn thu thập được mảnh vỡ Đại đạo phù văn, Cố Tây Châu có hơi kinh ngạc.

Lúc trước Lý Bình An từng hỏi hắn, Lý Bình An không thể tu hành liệu có con đường tu hành khác không? Hắn bèn nói với Lý Bình An có người tìm được Đại đạo phù văn dựa vào đó tìm được cơ hội, bước vào con đường tu hành.

Nhưng đây chỉ là “có khả năng” mà thôi, bởi vì rất khó tìm được Đại đạo phù văn, hắn cũng chỉ nhớ đến rồi tiện mồm nói ra.

Ai ngờ qua mấy chục năm, Lý Bình An lại tìm được hai mảnh vỡ Đại đạo phù văn thật.

“Giỏi lắm giỏi lắm” Cố Tây Châu gật đầu, hiếu kỳ hỏi: “Nói xem

ngươi tìm được Đại đạo phù văn bằng cách nào?"

Lý Bình An uống một hớp rượu, cười nhạt nói: "Không hẳn là tìm, trùng hợp mà thôi.

Thế gian nhiều chuyện trùng hợp đến lạ kỳ, năm tháng trải dài sẽ có cơ hội tìm được Đại đạo phù văn mà thôi.

Cho nên bây giờ hắn mới tìm được có hai mảnh, nếu không có duyên phỏng chừng lật tung cả trời

"Còn có chuyện như vậy?" Cố Tây Châu lạnh giọng, "Lão quái Thập Sát Hải này lại đi bắt nạt một tên tiểu bối"

Mặc dù Yến Tuân đã chết nhiều năm, thế nhưng Cố Tây Châu vẫn chưa lập gia đình, đủ để cho thấy rõ tình cảm của hắn với nàng.

Yến Thập Tam dù sao cũng là người của Yến gia, cháu trai của Yến Tuân.

Cố Tây Châu nheo mắt, "Kế hoạch sau này chắc phải thay đổi rồi. Đi tìm lão quái Thập Sát Hải kia nói chuyện.

Lý Bình An lại nói với hắn: "Cố huynh đừng vội, đợi đến ngày Thập Tam ước hẹn tới đó cũng không muộn

Cố Tây Châu như có điều suy nghĩ, nhíu mày đăm chiêu một lát: "Nếu ngày đó đến nhớ phải báo cho ta một tiếng"

"Nhất định"

Sau đó hai người lại đổi sang chủ đề khác, Cố Tây Châu hỏi Lý Bình An về dự định sau này của hắn. Lý Bình An nói hắn và lão Ngưu chuẩn bị ở lại đây một khoảng thời gian, về phần đến khi nào hắn cũng chưa rõ.

Dù sao cũng mệt hết cả hơi rồi, phòng thì mới thuê xong, chưa thể nói muốn đi là lại đi tiếp được. "Cố huynh, huynh định đi đâu tiếp theo?"

Cố Tây Châu ngửa cổ uống một hớp rượu lắn, "Tìm người khác đánh nhau thôi!"

Lý Bình An cười nói: "Cố huynh quả là phóng khoáng"

"Võ phu vốn không thể đi trên con đường trường sinh. Nếu sống mà không vui vậy thì còn đường tay đi toi à. Cố Tây Châu lau miệng ở

một cái.

Sau khi ăn no uống no bèn chuẩn bị cáo từ.

“Không ở lại thêm mấy ngày sao?”

“Không được đâu, dù sao ta cũng vừa mới gây với Đại Hạ một trận, ở lại đây thì không hay lắm.

Bọn họ lo lắng, ta cũng mất tự nhiên

Lý Bình An ôm quyền thi lễ với hắn, “Cố huynh, hẹn gặp lại”

Cố Tây Châu cười giòn tan, “Gặp lại không biết đã là mấy chục năm sau rồi.

“Có duyên tự sẽ gặp”

“Được được!”

Cố Tây Châu nói một câu “Được được”, sau đó lập tức hóa thành một tia sáng lao vút lên bầu trời. Hổ con ngồi trong góc tường ôn tập bài vở ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi tặc lưỡi khen. Mạnh thật á –

Lý Bình An này rốt cuộc là ai?

Làm sao quen được người mạnh như vậy, còn có thể xưng huynh gọi đệ với người ta.

Mình có thể thoát khỏi móng vuốt của Lý Bình An không?

Ài ~

Hổ con bắt đầu hoài nghi bản thân, quay đầu tiếp tục ôn bài.

“Học mà không tư duy thì…….

Cùng lúc đó, các thế lực của Đại Hạ thầm thở dài một hơi.

Một võ phu Cửu cảnh xuất hiện ở Đại Hạ tương đương với một con mãnh hổ đang đi dạo lung tung,

ai biết được nó sẽ làm gì mình.

Bây giờ cuối cùng mãnh hổ cũng đã rời khỏi rồi.

Tục ngữ có câu: “Trăm dặm bất đồng phong, ngàn dặm bất đồng tục.

(Phong tục mỗi nơi mỗi khác.)

Mặc dù cơ bản giống nhau về ngày lễ, thế những cũng có rất nhiều điểm khác biệt.

Bữa cơm tất niên của Đại Hạ nhất định phải ăn bánh trôi nước.

Lượng bánh ăn cũng rất quan trọng, người đọc sách thì ăn ba viên, mang ý nghĩa tam bộ đăng

khoa.

Theo lý thì nhập gia tùy tục, trước hôm tất niên Lý Bình An đã đi mua sẵn nguyên liệu.

Dùng mè đe, mỡ heo làm nhân bánh, thêm vào đường.

Sau khi đun sôi, ta được những viên bánh trôi thơm ngọt ngon miệng.

Bỗng vào lúc này lại có người tới bái phỏng.

“Điện hạ tới đúng lúc lắm, bánh vừa mới chín”

Lâm Tiêu thi lễ, nói: “Lần này ta phụng mệnh phụ hoàng đến đây”

Lần này gặp mặt, rõ ràng Lâm Tiêu đã câu nệ thêm vài phần, không còn thoải mái tự nhiên như lúc trước.

Dù sao thì khi ấy hắn tự cho là mình hạ thấp thân phận ở cùng với người kia, cho nên nói năng không chút lo lắng. Mà bây giờ trải qua chuyện của Cố Tây Châu, đã hoàn toàn thay đổi ấn tượng của hắn về Lý Bình An, hắn biết người này tuyệt đối không phải người thường.

Bởi vậy, lần này tiếp xúc hắn cẩn thận hơn rất nhiều.

“Ô?”

Nghe Lâm Tiêu nói hắn phụng mệnh phụ hoàng đến đây, nhưng Lý Bình An vẫn chuyên tâm vào nồi bánh trôi của hắn, không mảy may bất ngờ.

“Phụ hoàng muốn mời tiên sinh vào cung ăn tết. “Sắp sang năm mới rồi, không tiện tới quấy rầy.

Lý Bình An không chút suy nghĩ từ chối thẳng.

Các cụ thường nói mùng một không ra khỏi nhà, hơn nữa còn không

được quét rác hay đổ rác, như vậy sẽ đuổi may mắn đi.

“.” Lâm Tiêu nghĩ một lúc, “Vậy mùng hai thì sao?”

Theo dân gian mùng hai bắt đầu đi chúc tết, tới nhà bạn bè”, có nghĩa là đến chúc mừng năm mới người thân, bạn bè.

Sợ rằng Lý Bình An sẽ lại từ chối, Lâm Tiêu vội vàng nói.

“Lần trước kinh thành có biến, may mà có tiên sinh cứu giúp mới có thể khiến chuyện lớn hóa nhỏ. Phụ hoàng lúc đó đã muốn mở tiệc mời tiên sinh tới dự. Nhưng vì bận rộn việc nước, lại sợ quấy rầy tiên sinh thanh tu nên bèn thôi. Bây giờ năm mới sắp đến, phụ hoàng dặn ta mãi nhất định phải mời được tiên sinh.

Nếu tiên sinh không đồng ý, ta trở về phụ hoàng biết nhất định sẽ quở trách ta

Nói rồi, Lâm Tiêu bất đắc dĩ nhìn hắn.

Hắn đã nói đến vậy, Lý Bình An cũng không tiện tiếp tục từ chối, chỉ đành đồng ý với hắn.

Sau khi Lâm Tiêu rời đi, Lý Bình An suy nghĩ xem nên mang theo lễ vật gì.

Hay cứ chuẩn bị bao lì xì thôi nhỉ?

Chương 508: Yến hội hoàng cung

1565 chữ

Ngày mồng hai tết, bởi vì đã nhận lời mời của Lâm Tiêu, cho nên ngay từ sáng sớm Lý Bình An và lão Ngưu đã bắt đầu dọn dẹp phòng. Đóng chặt cửa sổ, sau đó mới trái dắt trâu, phải dẫn hổ ra khỏi

Vốn không định dẫn Hổ con theo cùng, nhưng để nó ở nhà một mình thì hắn lại không yên tâm. Hắn định để lão Ngưu ở nhà chăm nom Hổ con, lão Ngưu lại từ chối, Ngưu bảo khó lắm mới có cơ hội vào hoàng cung, lão phải đi xem thử một phen.

Hết cách Lý Bình An đành phải dẫn cả hai theo cùng, một người một trâu một hổ thảnh thơi tự do tự tại bước vào hoàng cung.

Chưa gần đến nơi đã có thị vệ chạy tới, ôm quyền hành lễ nói: “Xin hỏi ngài có phải là Lý tiên sinh?” “Là ta, không biết tướng quân làm sao nhận ra Lý mỗ ta?”

“Bệ hạ ra lệnh cho mạt tướng phụng bồi tiên sinh, mời tiên sinh đi theo ta.

“Làm phiền rồi.

Vừa bước vào trong, nghe thấy tiếng cửa lớn dần dần đóng lại. Thâm cung đại viện….thú vị đấy.

Vài bông tuyết trời theo gió bay qua.

Đông đi xuân tới, tuyết rơi một mảnh kinh thiên hàn.

Lý Bình An vừa đi vừa thưởng thức cảnh tuyết rơi trên cung đình.

Đi qua một dãy hành lang nhìn thấy hoàng đế Đại Hạ, Lâm Tiêu và những người khác đang đứng

cho.

Trên áo choàng của hoàng đến Đại Hạ dính khá nhiều tuyết, nhìn dáng vẻ chắc là chờ đã lâu.

“Du khách Lý Bình An tham kiện bệ hạ. Lý Bình An hành lễ.

Không phải quỳ hành lễ, mà chỉ là phương thức chào hỏi bạn bè thông thường.

Hoàng đề cũng đơn giản đáp lễ lại, “Chờ đợi tiên sinh đã lâu, mời tiên sinh vào bên trong

Một lát sau, đám người đi vào trong điện.

Lý Bình An nhìn thấy cảnh này không khỏi có chút kinh ngạc.

Vốn cho rằng chỉ là một bữa cơm bình thường mà thôi, ai ngờ văn võ bá quan đều ở đây, nhìn

xuống thấy đông nghịt người.

Những viên quan đó đều mặc áo bào là chính, đầu đội Lương quan, đi giày vẫn mây, dựa vào mũ

và cách mang mà phân cấp bậc.

Đồng loạt đứng ở đó, tự có khí phách uy nghiêm.

Lý Bình An liếc sơ qua một cái, thần sắc ung dung.

Cùng lúc đó chúng văn võ bá quan đều đang đánh giá Lý Bình An, thấy người kia thần sắc ung dung, có phong thái siêu phàm, thoát tục, trong lòng tự nảy sinh kính nể.

“Mời tiên sinh ngồi.

Thế là Lý Bình An được sắp xếp ngồi cạnh hoàng đế, đây được coi là một vị trí cực kỳ thân cận. Chư vương lần lượt theo thứ tự đông tây nam bắc mà ngồi, quân thần từ tứ phẩm trở lên được ngồi trong điện, từ ngũ phẩm đổ xuống được chiêu đãi ở ngoài viện.

Mà những người được ngồi quanh Thiên tử đều là những nhân vật không tầm thường, người đứng đầu phụng sự Đại Hạ, người đứng đầu Đạo giáo của Đại Hạ, giám chính Khâm Thiên Giám…. “Ngồi.

Lý Bình An nhấc tay, ra hiệu cho lão Ngưu và Hổ con cùng ngồi xuống.

Bên kia đã có thái giám cầm sẵn ghế.

Hổ con hít sâu một hơi, lúc này toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi.

Suy cho cùng nó vẫn là yêu quái, mà trong hoàng cung có một luồng sức mạnh bảo vệ. Đừng nói là yêu ma như nó, cho dù là Đại yêu quái một phương cũng không dám tùy ý xông vào hoàng cung.

Nếu không nhờ có Lý Bình An bảo vệ, e rằng nó sớm đã tan thành mây khói.

Nhưng cho dù là vậy, Hổ con vẫn không thể thôi không sợ hãi được.

Hổ con không ngừng nuốt nước miếng, nơm nớp lo sợ.

Cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng nó sẽ bị dọa chết trước thôi.

Chờ sau khi hoàng đế ngồi xuống, tiếng nhạc vang lên.

Bên ngoài tiếng pháo nổ tưng bừng, hoàng đế nâng chén uống cạn, nhạc dừng.

Đám quan phủ quỳ sụp xuống hành lễ.

Mấy người trên hàng ghế đầu không động đậy, chỉ khẽ vuốt cằm

nhìn về phía hoàng đế. Rõ ràng nhân vật chính của bữa tiệc này không phải hoàng đế Đại Hạ mà là Lý Bình An hắn. Ngay từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, ánh mắt quan sát Lý Bình An tuyệt không ít hơn hai Lý Bình An thì chẳng nghĩ ngợi gì, chờ chờ bữa tiệc bắt đầu.

Sau khi thực hiện xong một loạt các nghi lễ, cuối cùng cũng: "Khai tiệc !"

Khi giọng nói của viên quan nghi lễ vang lên, cuối cùng bữa tiệc này cũng đã bắt đầu, sau đó có hàng loạt các cung nữ ăn mặc xinh đẹp bưng thức ăn đi tới.

Các nguyên liệu trong bữa tiệc đều là của ngon vật lạ đến từ khắp nơi, nhưng cách ăn, cách làm, hương vị lại không giống nhau.

Nguyên liệu từ các nước khác nhau được chuyển qua đường thủy hoặc đường bộ đưa đến kinh thành, có những món tươi sống phải dùng ngựa chuyển đến.

Thông qua tài nghệ nấu nướng tinh xảo của các đầu bếp nổi danh, quá trình nêm nếm cẩn thận, chú trọng khâu tạo hình, sắc thái, tạo nên các món ăn theo mùa.

Dĩ nhiên đều là thượng phẩm tuyệt hảo.

"Ngưu ~

Lão Ngưu thấp giọng kêu, hai mắt lóe sáng.

Ngay cả Hổ con cũng tạm thời quên đi nỗi sợ, bởi vì nó đã bị các món ngon trên bàn hấp dẫn. "Khụ khụ – chú ý hình tượng"

Lý Bình An khẽ ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở bọn chúng.

Lão Ngưu hỏi có thể gói lại đem về không?

"Chắc không đâu."

"Ngưu…"

Lão Ngưu vỗ vỗ bụng, đã không cho gói về thế thì nhất định phải ăn thật nhiều.

Tấu lên một khúc nhạc rung động lòng người, khi thì ngân dài, khi thì nhẹ nhàng xuyên thẳng vào lòng người.

Các vũ nữ nâng tay áo dài khẽ múa, như vui như mừng như hát như

đang ngại ngùng.

Hàng nghìn cách hoa tươi đẹp từ trên không trung bay xuống, hương hoa thấm nhuần khiến lòng người mê say.

Bước chân nhẹ nhàng đẹp đẽ, phiêu lượn như tiên, váy dài khi mở khi lật càng làm nổi bật dung mạo tuyệt mĩ của các vũ nữ.

Bữa tiệc bắt đầu bằng không khí thân thiện, mọi người cùng nhau nói cười.

“Tiên sinh, quả nhân mời ngài một chén. Hoàng đế Đại Hạ nâng ly rượu.

Lý Bình An uống một hơi hết sạch.

Lâm Tiêu lại tiếp chuyện Lý Bình An một lát, sau đó xuống dưới mười rượu các vị Vương gia và các trưởng bối.

Đại Hạ đến bây giờ vẫn chưa lập thái tử, hoàng đề Đại Hạ không nhiều con, người có tài đức hơn cả lại chính là Lâm Tiêu.

Những người con khác hoặc là tuổi tác quá nhỏ, hoặc là không phù hợp với tề gia trị quốc.

Nói câu khó nghe chính là, cố vớ được đứa cao trong đám lùn. (Ý là chọn một đứa khá khẩm nhất trong đám kém cỏi.)

Mặc dù chưa lập hẳn làm thái tử, nhưng đông đảo đại thần đều ngầm hiểu được, vị trí thái tử này chắc chắn thuộc về Lâm Tiêu.

“Nhị thúc, cạn

Một người đàn ông trung niên dáng dấp khôi ngô cười, hắn mới vừa uống liên tục mấy ly lớn nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến hắn lại uống cạn thêm một ly.

“Tửu lượng của Nhị thúc vẫn tốt như xưa”

Yến Vương liếc qua Lý Bình An, hiếu kỳ hỏi: “Ta hỏi này cháu trai lớn, người ngồi bên cạnh bệ hạ là ai vậy?”

“Là Lý tiên sinh

“...Tu hành ở đâu? Danh hiệu là gì?”

Yến Vương hôm qua mới vào thành, cho dù có nghe tin Cố Tây Châu

đại náo hoàng cung nhưng tình huống cụ thể lại không biết rõ.

“Ta cũng không rõ lắm.

Yến Vương càng nghi ngờ hơn, ngay cả danh hiệu của người ta cũng không biết sao lại có thể để ngồi trên ghế trên được.

Lâm Tiêu xích lại gần, thì thầm một phen.

Một lát sau, Yến Vương tỏ vẻ đã hiểu ra.

“Nhị thúc cứ thoải mái, tiểu chất phải đi kính rượu các vị thúc thúc khác.

Nhưng người còn lại cũng không ngoại lệ, tất cả những Vương gia khác đều hỏi chung một vấn đề.

Người ở hàng ghế đầu bọn họ đều biết, bất kể là người đứng đầu Đạo giáo, hay là giám chính Khâm Thiên Giám, người đứng đầu phụng sự Đại Hạ…..

Mà Lý Bình An lại dẫn theo một trâu một hổ ngồi ở đấy đương nhiên là cực kỳ nổi bật rồi.

Thế là Lâm Tiêu đành phải giải thích cho từng người.

Chương 509: Hắn thật sự chỉ tới ăn một bữa thôi

1990 chữ

Hôm nay Lý Bình An đến đây mục đích chính là để ăn cơm.

Lần đầu tiên được nếm thử các món ăn trong hoàng cung. Mặc dù hắn đã xông xáo trời nam đất bắc, nếm thử hương vị khắp nơi, nhưng cao lương mỹ vị trong cung đương nhiên trừ hoàng cung ra còn nơi nào được ăn nữa.

Thế nên Lý Bình An ngoài nói với hoàng đế Đại Hạ vài câu, hoặc thi thoảng đáp lời người đứng đầu chấp sự Đại Hạ ra, thì việc hắn làm duy nhất là gắp từng miếng lớn bỏ tọt vào miệng.

Tuy ăn rất nhanh nhưng lại không khiến người ta cảm thấy thô tục.

Lý Bình An sớm đã luyện thành bản lĩnh đặc biệt này.

Ngón cái giữ chắc cái chén, tay cầm đũa lướt nhanh như chuồn chuồn dạo chơi trên mặt nước.

Trong chén vốn trống không, nhìn lại lần nữa đã thấy đầy ắp thức ăn.

Nhưng chỉ một lát sau, đồ ăn trong bát đã hết sạch.

Lập tức lại một phen chuồn chuồn lướt trên nước.

Động tác của lão Ngưu và hắn dường như đồng bộ với nhau.

“Tách tách tách ”

Các món thi nhau được bưng lên bàn, mà bàn này người ngồi chuyên tâm ăn cơm lại ít. Dù sao thì cũng toàn là giám chính, người đứng đầu phụng sự …và các nhân vật lớn khác.

Đa phần bọn họ chỉ ăn thử một miếng, sau đó buông đũa xuống, với bọn họ mà nói những món này chẳng có gì hấp dẫn cả.

Hoặc như người đứng đầu phụng sựu cứ dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, chẳng để ý đến ai cả.

Không thì như giám chính giữ lễ thi thoảng đáp một câu, uống một chén rượu, nhưng phần lớn thời gian đều ngồi im lặng.

Dáng vẻ như có quen biết gì nhau quái đâu.

Người tu hành càng cao dáng vẻ lại càng như vậy.

Một mặt là bởi vì xung quanh toàn là tiểu bối, khó trách không thể kiểm soát ngôn từ của mình. Mặt khác tính cách của họ là như vậy, đã đến cảnh giới này rồi, cần gì phải hùa theo ai.

Hoàng đế Đại Hạ ngồi ở vị trí đầu, dường như hắn đã sớm quen với cảnh tượng này, cũng không

cảm thấy mất tự nhiên.

Chỉ là đám người kia hoặc là vô tình hoặc cố ý đều nhìn sang Lý Bình An.

Vốn khi bữa tiệc bắt đầu, bọn họ đã bớt phần nào để ý đến hắn. Nhưng nhìn động tác như chuồn chuồn lướt trên mặt nước của Lý

Bình An lại hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Tựa như diễn viên đang đứng trên sân khấu biểu diễn, khi khán giả cảm thấy bắt đầu chán, diễn viên họ lại dùng một cách khách hấp dẫn sự chú ý của khán giả.

Mãi đến khi ăn hết thức ăn trong đĩa cuối cùng, lúc này Lý Bình An mới mang theo dáng vẻ ăn ngon no căng bụng, lười biếng dựa vào ghế.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bọn họ hơi bất ngờ.

Ồ sức ăn lớn thật đấy –

Người khác chỉ là tới cho có lệ, hắn thì thật sự tới để ăn.

Đám người ngồi dưới lại âm thầm suy nghĩ, “Nhìn sức ăn này đi, là võ phu à?”

Lại nhớ đến người này là bạn tốt của Cố Tây Châu, Cố Tây Châu là võ phu như vậy rất có thể hắn cũng là một võ phu.

Dù sao thì Lý Bình An vẫn thiếu vài phần phong nhã của bậc cao nhân, điều này khiến ấn tượng của bọn họ về Lý Bình An kém đi mấy phần.

“Tiên sinh, ta mời ngươi một chén.” Lâm Tiêu đi một vòng phía dưới về, hiển nhiên đã hơi say.

Lý Bình An mỉm cười đáp lại.

“Hôm nay tiên sinh có cảm thấy hài lòng không?”

“Hài lòng, đương nhiên hài lòng rồi.

“Ban nãy ta phụng mệnh phụ hoàng tới chào hào các vị thúc thúc và trưởng bối, mong tiên sinh chớ trách. Lâm Tiêu mang ý cười nói.

Lý Bình An khoát tay, “Điện hạ nói đùa, được ở đây ăn một bữa không cần tiền cơm, còn được thưởng thức ca múa nhạc, đây đã là phúc phận của Lý mỗ.

So với Lâm Tiêu của bây giờ, Lý Bình An vẫn thích Lâm Tiêu không câu nệ khi nói chuyện với mình

lúc trước hơn.

Lý Bình An thoáng nhìn qua các vị Vương gia đang xếp hàng, thuận miệng hỏi một câu, “Những người kia đều thuộc dòng dõi hoàng gia à?”

“Vâng, nhưng đây chỉ là một phần nhỏ thôi, còn nhiều người khác bởi vì đường xá xa xôi hoặc có lý

do khác nên không đến được”

Những Vương gia có tư cách tiến vào trong điện chỉ có hai mươi mấy người cũng đã là nhiều rồi, chứ đừng nói đến các Phiên vương khác.

Ở địa phương, con cháu hoàng gia được hưởng đặc quyền, không chịu sự trừng phạt của pháp luật, không nhận sự quản chế của quan phủ ở nơi đó.

Thậm chí còn có thể thực hiện thu thuế ở những nơi đó, ngang ngược ức hiếp dân chúng.

Bảo sao lại xảy ra chuyện Ninh Vương ở Ninh Châu không kiêng nể gì ai, thậm chí còn đánh chế Thông chính sứ Ninh Châu.

Không biết ở những nơi khác của Đại Hạ còn xảy ra bao nhiêu chuyện như thế này đây.

“Ôi nơi đâu cũng toàn con cháu.” Lý Bình An bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

“Tiên sinh nói gì vậy?” Lâm Tiêu hỏi.

Lý Bình An lại cười một tiếng, “Không có gì đau?

Trong mắt Lâm Tiêu lóe lên một tia nghi ngờ, thấy tiên sinh không muốn nói hắn cũng thôi không gặng hỏi.

Tiếng chuông vang lên, bữa tiệc cũng chuẩn bị kết thúc.

Giám chính Khâm Thiên Giám là người đầu tiên rời khỏi, ngay sau đó là người đứng đầu phụng sự Đại hạ đang ngủ gà ngủ gật cũng bật dậy…..những người trên hàng ghế đầu đều lần lượt rời đi. Chí là những văn võ bá quan phía dưới, cùng các vương công quý tộc không dám tự ý rời khỏi sân. Cuối cùng chỉ còn lại Lý Bình An và lão Ngưu, Hổ con vẫn còn ngồi ở đó.

“Điện hạ”

Lý Bình An vừa gọi Lâm Tiêu, vừa lấy một quyển trúc từng trong tay

áo ra.

“Lý mỗ nhìn thấy bội kiếm của điện hạ, nghĩ rằng có lẽ điện hạ có hứng thú với võ nghệ, vậy nên sáng táng quyển Kiếm Ý Thiếp này. Năm mới ta lại không có gì cả, đây coi như là quà mừng năm mới tặng cho điện hạ

Giọng điệu của hắn giống như khi còn bé chờ họ hàng đến xông chưa, cho tiền mừng tuổi.

Nhưng Lâm Tiêu thân là con vua, dĩ nhiên hắn không thiếu tiền.

Thế là hôm trước, Lý Bình An đã quyết định xong nên tặng cái gì thay thế tiền mừng tuổi. Mặc kệ thân phận, lễ tiết là điều không thể thiếu.

“...Đa tạ tiên sinh..”

Lâm Tiêu lại không từ chối, tránh khỏi hai bên cùng xấu hổ.

Bởi vì hắn chợt nhớ về khi mình vẫn còn là một đứa trẻ, họ hàng cho hắn tiền mừng tuổi, hắn lại ngại ngùng trốn khắp phòng khiến họ hàng phải đuổi theo đưa cho.

Coi như đuổi kịp, cha mẹ cũng phải nói một hồi mới nhận.

Nếu bây giờ tái hiện lại hình ảnh ấy trước mặt văn võ bác quan, chắc sẽ bị bọn họ cười chết.

Lâm Tiêu thoáng nhìn qua Kiếm Ý Thiếp, nhưng không nhìn ra đó là môn võ gì.

Chỉ cảm thấy nét chữ sáng lạn, có cảm giác như Đại tướng quân khoác áo chuẩn bị rong ruổi ra chiến truong.

Tuy không nhìn ra giá trị trong đó nhưng vẫn ca ngợi một phen.

Dù sao cứ khen hay là được, cũng chẳng sao.

Lý Bình An nhìn thấu hắn nhưng không nói ra, hắn chỉ cười.

Sau đó, Lý Bình An lại giương mắt nhìn Hoài Lâm công chúa.

Nói thẳng ra bữa tiệc này do hoàng đế Đại Hạ mời, ở đây chỉ có Lâm Tiêu và công chúa Hoài Lâm là văn bỗi. Cho nên đối tượng cho tiền mừng tuổi dĩ nhiên là hia người bọn họ.

“Đây là đan giảm cân do Lý mỗ luyện chế, mong công chúa hãy nhận.

“Đan giảm cân?” hai mắt công chúa Hoài Lâm tỏa sáng, “Còn có loại đan dược này sao?”

Lúc trước nàng chỉ biết có đan dưỡng nhan hoặc đan bài độc,... nhưng nàng chưa từng nghe qua đan giảm cân.

Thực sự thì trên thị trường có một số loại đan dược có thể thay đổi hình thể, tuy vậy dù nhiều hay ít vẫn có một số tác dụng phụ.

Cho nên nàng đương nhiên không dám uống thử.

Lý Bình An bình thản nói, “Công chúa cứ yên tâm dùng, thuốc này không có hại cho cơ thể người”

Nếu lời này mà do tán tu nói ra, Hoài Lâm chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng lời này lại do Lý Bình An nói ra, nên nàng không chút nghi ngờ mà tin tưởng.

“Tuy vậy công chúa chỉ cần ăn một viên một tháng là được rồi.

“Đa tạ tiên sinh” Công chúa Hoài Lâm ngập tràn hạnh phúc nói.

Có thể thấy được, Hoài Lâm là cảm thấy vui từ trong tâm.

Bởi vì muốn khống chế cân nặng của mình, cho nên ngày thường nàng không dám ăn nhiều, nhưng hết lần này đến lần khác lại nhịn không được.

Món quà này thật sự đã chạm tới trái tim của nàng.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Lý Bình An từ chối lời mời ở lại cung chơi vài ngày của hoàng đế Đại Hạ. Bữa này ăn miễn phí đã rất hài lòng rồi, ăn xong vui vẻ.

Không gặp phải chuyện gì khiến mình không vui, cũng không gặp những kẻ chủ động muốn khiêu khích hắn.

Cũng không xảy ra chuyện có người la hét nói hắn không xứng ngồi hàng đầu.

Tất cả đều trải qua bình yên như vậy

Tuyết lại rơi trên kinh thành, Lâm Tiêu ngồi cưới mái hiên ngắm tuyết rơi.

“Điện hạ, nên đi học rồi.”

Giọng nói của thầy dạy học kéo hắn về với thực tại.

Lâm Tiêu biến sắc, yếu ớt rên một tiếng, “Sư phụ, hình như hôm nay ta bệnh rồi.

“Bệnh thì đi tìm ngự y

“Nhưng ngự ý không chữa được bệnh này”

“Vậy thì đi gọi Khâm Thiên Giám

Thầy dạy học tiếp tục bước vào trong điện, “Điện hạ, dạo này người đang đọc sách gì vậy?”

Sư phụ liếc nhìn sách trên bàn, đa phần đều là tiểu thuyết hoặc sách truyện tranh.

Thấy cảnh này, sư phụ không khỏi nhíu mày, sau đó lông mày giãn ra.

[Kiếm Ý Thiếp]

“Cuối cùng ta cũng yên lòng”

Sư phụ gật đầu, điện hạ cuối cùng cũng đã đọc sách hữu dụng rồi.

Khóe miệng Lâm Tiêu giật giật, Thiếp này Lý Bình An đưa cho hắn, mỗi chữ trong đó hắn đều biết

đấy, nhưng khi tổ hợp lại hắn nhìn sao cũng không hiểu nổi.

Nghiên cứu hai ngày rồi mà chẳng rút ra được gì cả, thế là đành đặt sang một bên.

“Sư phụ người đến đúng lúc lắm, người giúp ta nghiên cứu quyển Kiếm Ý Thiếp kia đi.

Chương 510: Kiếm Ý Thiếp

1562 chữ

“Kiếm Ý Thiếp?”

Đông Cung sư phụ mở cuộn thiếp ra, nhìn bút tích của Lý Bình An.

Nét chữ cứng cáp, cách hành văn mạnh mẽ.

Đông Cung sư phụ khẽ gật đầu, dường như đang tán thưởng nét chữ này.

Ông nói: “Đây là do ai tặng cho điện hạ?”

“Sư phụ chắc không biết người ta đâu, là một người bạn của ta.

“Ta không biết? Ta nói gì với điện hạ, điện hạ cũng quên hết sạch.

Điện hạ chớ có tùy ý thông hiểu Kiếm Ý Thiếp của người ta. Vật này cũng giống như đôi giày vậy. Chỉ khi người mang lên chân mới biết được có hay không hợp với mình, người khác đeo lên vô cùng thoải mái, nhưng khi người đeo lên chân mới biết là nó quá nhỏ.

Người tặng món quà này cho điện hạ là công tử nhà ai? Hay là vương công quý tộc?

Chỗ ta hẳng còn mấy quyển Kiếm Ý Thiếp, nếu điện hạ thích ta sai người mang đến cho điện hạ xem thử. Ta viết những quyển ấy cũng đã nhiều năm, giờ nghĩ lại thật sự có chút xấu hổ. Rõ ràng mình chưa đạt tới cảnh giới kia, lại nhất định viết cho bằng được.

Tuy vậy, với điện hạ mà nói nó vẫn có giá trị nghiên cứu nhất định, tất cả đều là bảo vậy vô giá đó. Đông Cung sư phụ nhớ lại hồi mình còn ngây ngô, không khỏi bật cười.

Sau đó, lập tức sai người tới phòng của mình lấy Kiếm thiếp.

Tuy nói giờ mình đọc lại Kiếm thiếp mình viết khi xưa cảm thấy có chút buồn cười, thế nhưng để cho người khác đọc, hắn vẫn còn cảm thấy tự tin chán.

“Nào, đưa ta xem thử cuốn Kiếm Ý Thiếp này nào?

Đông Cung sư phụ vừa lẩm bẩm, vừa lật Kiếm Ý Thiếp ra xem.

Hắn cũng không sợ cuốn Kiếm Ý Thiếp này là giả, người tặng quà biết thân phận của điện hạ tự sẽ cẩn thận.

Chỉ là trong Kiếm Ý Thiếp có bao nhiêu phần là giả, còn cần qua kiểm chứng.

Có thể bên ngoài là vàng là bạc nhưng bên trong chỉ toàn thối nát.

Lâm Tiêu nghe tai này ra tai kia, lòng chuyên tâm ngắm nhìn cảnh tuyết.

Sư phụ thì cái gì cũng tốt, ngặt nỗi nói toàn lời khó hiểu, giày vò hắn quá.

Lý tiên sinh tặng Kiếm Ý Thiếp cho mình, chắc chắn cũng hợp với mình chỉ là mình chưa hiểu triệt

để mà thôi.

Lâm Tiểu nghĩ như vậy.

Sư phụ chưa được gặp Lý tiên sinh, nếu sư phụ gặp Lý tiên sinh nhất định sẽ biết tiên sinh là người thật sự có bản lĩnh. Có thể giáo dục hoàng tử đương nhiên không phải người thường rồi.

Vương triều Đại Hạ lấy thái tử làm trọng tâm.

Đại Hạ bố trí thêm một loạt chức quan, đưa các quan Đông Cung vào hệ thống triều đình và được thống nhất trong hệ thống. Mục đích là để những quan lại này ở cạnh, chăm nom bồi dưỡng thái

Ba chức vụ quan trọng nhất gồm có: "Thái tử thái sư, thái tử thái phó, thái tử thái bảo (gọi chung lại là "Tam sư")

Thái tử thiếu sư, thái tử thiếu phó, thái tử thiếu bảo gọi là "Tam thiếu".

Quan Tam sư bắt đầu từ nhất phẩm đổ lên, nhiệm vụ là phụ đạo đạo đức cho thái tử.

Quan Tam thiếu từ nhị phẩm đổ lên, dạy cho thái tử đạo đức dựa theo quan điểm của Tam công.

Tuy Đại Hạ vẫn chưa lập thái tử, nhưng Lâm Tiêu thân là người được ông nhận là người nối nghiệp đã sớm có thành viên cốt cán của mình.

Đông Cung sư phụ hiệu là Vụ Sơn.

Vốn là một vị ẩn sĩ, sau đó được hoàng đế Đại Hạ đích thân đến mời hắn rời núi, tới phụ tá Lâm Tiêu.

Một mình ngài ấy kiêm luôn chức quan Tam Thiếu, riêng điều này thôi đã đủ để thấy năng lực của ngài.

Theo tiếng đọc, kiếm ý thấp thoáng hiện lên trên linh đài.

Lúc mới bắt đầu hẳng còn chưa rõ ràng, nhưng một lúc sau càng

ngày càng hiện rõ. Cuối cùng, hắn đã có thể cảm nhận rõ ràng sự xuất hiện của phi kiếm trên linh đài.

Trên mũi kiếm có một tầng hào quang nhàn nhạt, mong manh như làn nước mùa thua.

Đông Cung sư phụ khó khăn hít thở, chỉ thấy mồ hôi xuất hiện hóa thành từng giọt nước theo sống mũi rơi xuống.

Những văn tự trong Kiếm Ý Thiếp như thể đang sống dậy, nhảy múa trước mặt hắn.

Thoáng chốc hắn đã giác ngộ, tựa như một bình cam lộ đang tưới lên trái tim của hắn. Khiến cả

người hắn trở nên thanh tỉnh, thông suốt.

Giây phút này, Đông Cung sư phụ đã hiểu.

Nếu mình là người tâm chí không kiên định, tu vi không đủ, sợ rằng sẽ phải tiếp nhận cảm giác khó mà chịu đựng được.

Đột nhiên, trong lòng hắn chất động, khí thế vất vả lắm mới có thể ngưng tụ lại được, giờ đây giống như bồn nước bị đục rách một lỗ.

Hắn xoay người, bất mãn nhìn kẻ phá hỏng nói: “Điện hạ

Lâm Tiêu lùi về sau một bước, bỗng nhiên hắn cảm thấy vị sư phụ thân thiết này hình như đang muốn cho mình một bạt tay.

“Sư phụ….Kiếm Ý Thiếp này thế nào?”

Đông Cung sư phụ hít sâu một hơi rồi thở ra, trầm giọng hỏi: “Ngươi vừa nói Kiếm Ý Thiếp này là do

ai tặng cho ngươi.

“Một người bạn”

“Bạn đến từ đâu?”

“Một vị tiên sinh đến từ Trung Châu”

“Trung Châu?” Đông Cung sư phụ vuốt mồ hôi trên trán rồi nói tiếp, “Nói rõ nghe xem nào” Lâm Tiêu kể tường tận mọi chuyện cho sư phụ mình nghe, rồi cẩn thận hỏi: “Sư phụ, Kiếm Ý Thiếp này có phải quý giá lắm không?”

Đông Cung sư phụ trầm mặc một hồi rồi nói, “Bảo vật vô giá.

Khóe miệng Lâm Tiêu không khỏi cong lên, quả nhiên lễ vật của Lý tiên sinh không thể thấp kém được.

“Chỉ là ta xem mãi cũng không hiểu, mong sư phụ giúp ta giải thích.

Đông Cung sư phụ hừ một tiếng, “Ngày thường bảo điện hạ đọc nhiều sách, luyện kiếm nhiều hơn nhưng điện hạ không nghe. Bây giờ biết nóng lòng rồi sao?”

Lâm Tiêu cười.

“Đại nhân, [Kiếm Thiếp] mà ngài dặn”

Có thái giám mang lên một chồng Kiếm Thiếp thật dày, chính là những Kiếm Thiếp mà Đông Cung sư phụ đã nói.

Đông Cung sư phụ gật đầu: “Ừm, lại đem về đi”

Thái giám:.....

“Trung Châu?” Đông Cung sư phụ vuốt mồ hôi trên trán rồi nói tiếp, “Nói rõ nghe xem nào. Lâm Tiêu kể tường tận mọi chuyện cho sư phụ mình nghe, rồi cẩn thận hỏi: “Sư phụ, Kiếm Ý Thiếp này có phải quý giá lắm không?”

Đông Cung sư phụ trầm mặc một hồi rồi nói, “Bảo vật vô giá”

“Chỉ là ta xem mãi cũng không hiểu, mong sư phụ giúp ta giải thích

“Đại nhân, [Kiếm Thiếp] mà ngài dặn!”

Đông Cung sư phụ gật đầu: “Ừm, lại đem về đi?

Đông Cung sư phụ từ từ cuộn lại Kiếm Ý Thiếp của Lý Bình An, đầu cũng không thèm di chuyển nói: “Chờ vi sư quay về nghiên cứu kỹ càng một phen.

Lâm Tiêu cảm thấy lạ lạ, bèn tiến lên một bước kéo lại tay áo sư phụ, “Ơ, sư phụ…. đó là tiên sinh cho ta mà.

Đông Cung sư phụ liếc mắt nhìn hắn, “Vậy ngươi đọc hiểu không?”

Lâm Tiêu lắc đầu.

“Kiếm Ý Thiếp này nằm trong tay điện hạ còn không bằng cây củi,

chờ vi sư thấu hiểu hết nội dung bên trong sẽ tới truyền thụ lại cho ngài. Đông Cung sư phụ thấm thía nói.

Lâm Tiêu trừng mắt nhìn, “Thật ạ?”

“Hừ, tiểu tử này, vi sư có bao giờ lừa ngươi chưa. Ngươi còn trẻ có nhiều thư không thể hiểu được. Nói rồi, Đông Cung sư phụ nhanh chân rời đi.

Bước đi rất nhanh như thể sợ người kia sẽ hối hận.

“Sư phụ! Sư phụ! Ngươi mà không ra ta sẽ phá cửa đó.”

Lâm Tiêu hô mấy tiếng, nhưng không thấy ai đáp lại.

“Hừ, lão già này!”

Lâm Tiêu chống eo, không nhịn được mắng một câu.

Bỗng nhiên bị đạp cho một cái, khiến hắn chao đảo suýt ngữa ngã gục.

Vừa quay

- đầu đã chẳng thấy bóng dáng sư phụ đâu.

“Có bản lĩnh ngươi cả đời không ra đi”

Lâm Tiêu xoa mông, lầm bầm một câu, vốn định hồi cung nhưng đi được nửa đường lại gặp trưởng tỷ Hoài Lâm.

“Sao vậy? Sao nhìn giận dỗi thế?” Công chúa Hoài Lâm hiếu kỳ hỏi.

Đệ đệ của mình tốt tính lắm, hiếm khi nổi giận với hạ nhân, nhưng hôm nay lại có dáng vẻ giận không chịu được.

Lâm Tiêu kể chuyện Kiếm Ý Thiếp của Lý tiên sinh tặng cho mình, nhưng lại bị Đông Cung sư phụ cướp mất cho công chúa Hoài Lâm nghe.

Công chúa Hoài Lâm nghe vậy cười nói: “ Vụ Sơn chân nhân sao có thể cướp đồ của một tên tiểu bối như ngươi được? Chắc là ngài ấy vẫn chưa ngộ ra thôi, ngươi vội làm chi?”

xong bèn vui vẻ rời đi.

Lâm Tiêu nhìn bóng lưng nàng, thầm hỏi.

“Hôm nay chị ta có gì vui vậy nhỉ?”

Chương 511: Đặt tên cho Hổ con

13:31

1655 chữ

Công chúa Hoài Lâm về đến cung của mình, nàng vội vàng sai nô tỳ đem đan giảm cân của Lý tiên sinh đến cho mình.

Thật ra nàng vẫn có chút sợ hãi trong lòng nên từ đó đến giờ vẫn chưa dám ăn. Nhưng hôm nay nàng biết chuyện Kiếm Ý Thiếp mà Lý tiên sinh tặng cho Lâm Tiêu thế mà khiến Đông Cung sư phụ phải vò đầu bứt tai suy nghĩ, vậy thì mình ăn đan giảm cân mà tiên sinh cho nhất định sẽ không làm sao đâu.

Nghe theo lời dặn dò của Lý Bình An lúc đi, Hoài Lâm chỉ uống một viên.

Nàng khẽ sờ lên vùng bụng của mình, mặt đầy mong chờ thầm nghĩ: Đan này sẽ hoạt động như thế nào nhỉ? Là “Bùm” một cái hay là “Chíu” một cái rồi giảm nhỉ? Hay là…...

“Oc oc~”

Sắc mặt Hoài Lâm chợt biến, nghĩ sao bụng mình lại kêu ọc ọc nhỉ?

“ỌC ỌC ỌC ~”

“...Công chúa?”

Công chúa Hoài Lâm cắn môi nói, “Mau đến nhà xí”

Ba canh giờ sau.

Hoài Lâm gắng lê bước chân, khuôn mặt nàng có hơi trắng bệch, dở khóc dở cười nghĩ.

Đây…giảm cân đan là như vậy sao?”

Đan dược này có hiện rõ hiệu quả thật, nhưng không hợp tí nào với hình tượng thế ngoại cao nhân của Lý tiên sinh cả!

Giảm cân đan sau khi được Lý Bình An cải tiến, chẳng những có hiệu

quả bài độc dưỡng nhan, không ảnh hưởng đến cơ thể mà lại còn nhuận tràng dễ tiêu hóa.

Quan trọng hơn, Lý Bình An còn bỏ thêm vào đó một loại thuốc bột đặc biệt, khiến cho người dùng đan không cảm thấy đau mông do ngồi bồn cầu lâu.

Đồng thời hắn còn thêm Linh phấn bạc hà vào trong đó, có tác dụng kích hoạt niêm mạc dưới da và dây thần kinh cảm giác, đem đến cho người ta cảm giác "mát mẻ".

Giúp cơ thể không còn cảm thấy nóng bức, khó chịu do phải gặng sức.

Ngoài những công hiệu đó ra, còn có một chi tiết nhỏ khác. Bên trong đan dược có chứa lượng chất dinh dưỡng nhất định, lượng chất dinh dưỡng này sẽ được giữ lại trong cơ thể, giúp người uống đan sẽ không vì bởi bài tiết quá nhiều mà khiến cơ thể mất nước.

Đây là đề nghị của lão Ngưu, Lý Bình An cảm thấy khá có lý nên hắn đã giữ lại.

Cuối cùng đan ra lò, hiệu quả cực rõ. Chỉ tiếc là người uống không hiểu được tấm lòng này của Lý Bình An thôi.

Lúc này ở vùng ngoại ô phía Đông, Lý Bình An khẽ hắt xì hơi một cái, dường như hắn cảm ứng được công chúa Hoài Lâm đã ăn đan dược mình tặng, nên bỗng bật cười.

Lão Ngưu kêu một tiếng, nhắc nhở Lý Bình An mau ăn cơm đi.

Cơm tối hôm nay có thịt nướng khoai tây, khoai tây nướng xong rồi giã nát thả lên trên miếng thịt đã được nướng xong, thêm vào một lớp tương ớt.

Lý Bình An và lão Ngưu ăn đến say sưa, ngon lành.

Hổ con thì còn bận lau nhà, tí nữa còn phải giặt quần áo. Nó nghe thấy mùi thịt thơm, miệng túa nước miếng.

Bởi vì chưa làm xong bài tập hôm qua tiên sinh giao, cho nên hôm nay không được phép ăn cơm. Lão Ngưu nhìn nó một cái, quay sang hỏi Lý Bình An có phải nên đặt cho Hổ con một cái tên không, cứ kêu như này không tiện cho lắm.

Lý Bình An suy nghĩ một hồi, gọi Hổ con đến hỏi xem nó có tên hay

chưa.

Hổ con lắc đầu, tròng mắt nhỏ xoay vòng vòng, chắp tay nói với hắn: “Mong tiên sinh ban tên cho

Nó trước đó có nghe qua câu “Tiên nhân chỉ lộ” “Tiên nhân chỉ lộ” có nghĩa là những tiểu bối, hoặc người thường được các cao nhân đắc đạo chỉ dạy cho. Một câu chỉ dẫn thôi đã đủ để phá thiên cơ, đoán trước kiếp nạn xem mình nên chọn con đường tu hành nào, có thể trở thành thần không? Mà bây giờ nếu nó được tiên nhân ban tên cho, sợ rằng quãng đời còn lại sẽ mở rộng thênh thang. Hổ con mở to hai mắt, móng nhỏ đặt trước ngực, cúi đầu xuống.

Thi thoảng ngước mắt nhìn lên, dáng vẻ được sủng mà sợ.

Lý Bình An do dự một hồi, “Vậy gọi ngươi là….Cẩu Đản (chó chết Hổ con: (Qo9)...

))) được không?”

Cả người nó cứng đờ, cố gắng kéo khóe miệng lên nói: “Đa tạ tiên sinh ban tên.

Mặc dù nó rất không thích cái tên này, nhưng không dám nói một chữ “không”.

Lý Bình An cười, “Đùa thôi.”

Muốn đặt tên đương nhiên phải suy nghĩ kỹ càng rồi.

“Gia Trạch, hai chữ này thì sao?”

“Xin hỏi tiên sinh, hai chữ này có nghĩa là gì?”

“Từng có câu thơ “Dương xuân bố đức trạch, vạn vật sinh quang huy.

Chữ “Gia” ý chỉ sự lương thiện, lạc quan, may mắn.

Mà “Trạch” chỉ từ bi lương thiện, có lòng biết ơn và biết báo đáp cho người, ta hi vọng ngươi trở thành người như vậy.

À không! Trở thành một con hổ như vậy”

“Gia Trạch, Gia Trạch…” Hổ con khẽ nhắc lại hai lần.

Lý Bình An giương đôi mắt trắng rã nhìn nó, tuy Hổ con bây giờ cực kỳ hung tàn, khác xa một trời một vực so với cái tên Gia Trạch.

Nhưng không có nghĩa là Hổ con sẽ mãi như vậy, Lý Bình An vẫn còn kỳ vọng vào nó lắm.

Lão Ngưu nghe thấy tên mới của Hổ con, lập tức gọi ngay tên nó cho nóng.

Mau đi nấu nước tắm cho trâu ta nhanh !

Kinh thành lại có tuyết, người ta đoán rằng có lẽ đây là trận tuyết cuối cùng trong năm nay. Hẻm nhỏ vắng người, chỉ nghe thấy tiếng gió.

“Lão Ngưu, muốn ăn hồ lô đường không?”

“Gia Trạch thì sao?”

Hổ con yếu ớt nói, “Ta nghe theo Ngưu ca. Nó vẫn mang dáng vẻ tiểu đệ như lúc trước.

Lý Bình An bật cười, ra ngoài hẻm mua lấy ba xiền hồ lô đường đủ cho ba người, vừa đi vẳn ăn.

Trên đường có rất ít người, cũng ít có ai để ý đến tấm áo xanh mong r manh kia cứ vậy mà băng qua

gió tuyết, cảm tưởng như lạnh giá đến đâu cũng bị tấm áo ấy chặn lại.

“Hôm nay ăn lẩu đi? Lý Bình An ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy tuyết.

“Ngưu.”

Lão Ngưu kêu lên một tiếng tán thành.

Nghĩ đến cảnh cùng nhau vây quanh bếp lửa ăn lẩu, nói chuyện mà vui.

Củi cháy vang lên tiếng “Tanh tách”, bếp lửa đỏng bừng, mùi lẩu thơm ùa lên mũi, nước lẩu càng nấu cảm thơm.

Phòng khẽ hé ra một khe nhỏ, mặc dù có hơi lạnh lưng nhưng vừa ăn lẩu vời có tí lạnh của mùa đông là tuyệt cà là vời.

“Tiên sinh, hôm nay ta mang hoa tửu tới cho người này.

Lâm Tiêu chỉ chỉ vò rượu trên bàn.

“Đa tạ điện hạ.

“Tiên sinh không cần khách khí với ta” Lâm Tiêu xoa xoa hai tay, má đỏ ửng.

“Nói đi, hôm nay muốn hỏi gì?” Có vẻ như Lý Bình An đoán được ý định của hắn.

Lâm Tiêu cười hề hề.

Từ khi Kiếm Ý Thiếp Lý tiên sinh tặng cho mình bị Đông Cung sư phụ cướp mất, đã nửa tháng rồi mà lão già chết tiệt kia vẫn cứu đóng kín cửa phòng bảo đang tiếp tục nghiên cứu.

Cửa lớn chẳng ra, cửa nhỏ chẳng thấy mặt.

Hết cách, Lâm Tiêu đành phải tìm đến Lý Bình An.

Nhưng Kiếm Ý Thiếp làm gì có quyển thứ hai? Tuy vậy, Lâm Tiêu bất ngờ phát hiện, khi hai người nói chuyện trên trời dưới đất Lý tiên sinh đã giải đáp gần như toàn bộ khúc mắc của mình. Thế là ngầm ước định, chuyện gì mình không hiểu, cứ cầm theo thức ăn hoặc là rượu tới tìm tiên Lâm Tiêu mở hoa tửu ra, rót cho Lý Bình An một chén. Còn rất hiểu chuyện rót cho lão Ngưu một chén khác. Lão Ngưu hài lòng gật đầu, đứa nhỏ này tốt đấy !

“Gần đây phụ hoàng cứ hỏi ta chuyện nước, bảo ta tham dự vào chuyện quân cơ đại sự, làm ta buồn muốn chết”

Lý Bình An uống cạn chén hoa tửu, cười nói với hắn: “Đây là phụ hoàng ngươi đang chuẩn bị cho người kế vị, có gì đâu mà buồn?”

“Phụ hoàng ta vẫn còn sống mà, huống chi ta cũng không hứng thú lắm với hoàng vị”

Lời này tất nhiên không dám tùy tiện nói với người ngoài, chỉ là ở cùng với Lý Bình An một khoảng thời gian, thái độ của Lâm Tiêu hết thế này lại biến sang thế khác.

Từ hiếu kỳ, tùy tiện đến khi phát hiện sự thật về người kia lại câu nệ, thận trọng từng li. Cuối cùng ở gần người kia, dần dà lại trở về như ban đầu.

Hai người nói linh tinh một hồi, lại trở về chủ đề chính.

“Phụ hoàng, hỏi ta cảm thấy như thế nào về chuyện của Phiên vương?”

Lý Bình An gật đầu, hoàng đề Đại Hạ này vẫn chưa mất trí hẳn, cũng biết tôn thất đã đến cảnh đuôi khó khó vẫy.

Chương 512: Từng hạt gạo

1440 chữ

Bên ngoài gió tuyết vẫn lớn như vậy, gió đi rất vội vã, tuyết theo gió đổ xuống như thác nước trắng xóa bắt nguồn từ chân trời.

Tuyết rơi thành từng đống xuống tán cây, tiếng "răng rắc răng rắc", tuyết trên trời rơi xuống hòa cùng với tuyết dưới mắt đất khiến người nhìn vào mà hoa mắt.

Vùng ngoại ô phía Đông Kinh Thành.

Trong phòng, ánh lửa lập lòe. Lửa cháy rất cao, ấm nước cũng bị đun cháy thành một mảnh đen

nhánh.

Canh trong nồi không ngừng bốc hơi, mùi nước canh hòa lẫn hương vị thơm lừng kích thích vị giác. Cắn một miếng thịt bò cay mềm, vừa đủ độ dai, thơm ngon vô cùng.

Trong phòng ấm áp như vậy, nào bận tâm đến gió tuyết ngoài kia đang ngày một lớn hơn.

Lão Ngưu tựa vào lò lửa ngủ gật.

Hổ con vừa mới được đặt tên là Gia Trạch thì ngồi trong xó, cầm ngọn đèn dầu. Đốt lửa đọc sách. Tầng hay tiểu viện, Lý Bình An và Lâm Tiêu đang nấu rượu, nói chuyện.

Vừa đun lửa vừa thưởng thức cảnh tuyết bay ngoài cửa sổ.

"Nếu muốn quốc thái dân an, Phiên vương tất trừ. Lý Bình An thản nhiên nói.

Lâm Tiêu lại hơi khó xử đáp lời: "Nhưng những Phiên vương này đều là người trong nhà, máu mủ ruột thịt.

Khi xưa tổ tông lập quốc đã định ra quốc sách như thế này: Chỉ chia tước vị mà không ban đất, không cần gần dân, chỉ việc hưởng lộc không cần tham gia vào chuyện trị quốc.

Vốn đã bị tước đoạt quyền lực, hơn nữa càng không nói đến tìm cơ hội tạo phản. Đến mức này rồi còn muốn đuổi cùng giết tận há chẳng phải là quá vô tình?"

Lý Bình An nói: "Cũng không phải muốn đuổi cùng giết tận. Nhưng điện hạ nhìn xem, cứ cái đà này Đại Hạ sẽ kiên trì được bao lâu?"

Lâm Tiêu không quan tâm nói: "Chỉ là một ít con cháu thôi mà, Đại Hạ làm gì không nuôi nổi họ"

Lý Bình An cười, "Vậy người tính xem, bây giờ Đại Hạ có bao nhiêu Thân Vương, có bao nhiêu Quận Vương…?"

Lâm Tiêu nhíu mày, thầm đếm.

"Tính cả thể, chắc cũng khoảng hơn một trăm người"

"Hơn một trăm ngươi. Lý Bình An nói tiếp, "Vậy một trăm người này sau này có sinh con không? Sau khi phụ vương của người lên ngôi đã hạn chế quyền lực của bọn họ, đám người kia đã mất đi động lực đuổi theo quyền lực, sống phóng túng cả ngày chỉ làm mỗi một chuyện là sinh con. Sinh con, con lại sinh cháu, cháu lại sinh ra chắt đời con đời cháu đếm bao nhiêu cho hết Lâm Tiêu cau mày, dường như hắn không cho rằng những gì Lý Bình An nói là đúng. Hắn thân là hoàng tử, ngay từ nhỏ đã không có khái niệm về tiền tài.

Hoàng gia còn thiếu tiền được á?

Chỉ sinh mấy đứa bé thôi mà?

Này thì có làm sao đâu, chỉ cần bọn họ không gây chuyện, không tạo phản tiêu cho bọn họ ít tiền thì có đáng là gì?

Lâm Tiêu nghĩ bỏ chút ít mà nhận được vầy cũng đáng.

Lý Bình An nhìn ra tâm tư của hắn, thả một miếng thịt dê vào trong miệng, ôi lưỡi nóng quá.

Lại uống thêm một ngụm rượu, dư vị còn vang vọng đâu đây.

"Dạo này nhà hơi thiếu gạo"

Lâm Tiêu không biết vì sao tiên sinh lại nhắc đến "gạo", nghe thế thuận mồm nói: "Để mai ta sai người đem gạo đến cho tiên sinh."

Lý Bình An gật đầu, "Vậy xin đa tạ điện hạ. Điện hạ cảm thấy cho bao nhiêu thì đủ?"

Lâm Tiêu nói: “Tiên sinh muốn ăn bao nhiêu ta sang người mang tới bấy nhiêu”

Lý Bình An thấy hắn đã sụp bẫy, cười nói: “Ta cũng không muốn nhận quá nhiều gạo của ngươi. Như vậy đi, ta có một bàn cờ đặt dưới lầu, ngươi mang nó về, đặt đầy gạo lên bàn cờ là được rồi.

Ô đầu tiên ngươi thả 1 hạt, ô thứ hai ngươi thả 2 hạt, ô thứ ba ngươi thả 4 hạt, ô thứ tư ngươi thả vào đó 8 hạt,...cứ như vậy cho đến ô thứ 64, chỉ cần số gạo ô sau bằng gấp hai lần số gạo của ô trước là được rồi”

“...” Lâm Tiêu mặc dù chẳng hiểu gì, nhưng vẫn sảng khoái đáp ứng.

Chỉ là tí gạo thôi mà.

“Được, chờ nửa tháng sau công tử mang gạo đến cho ta”

“Cần gì, nửa ngày thôi. Mai ta sẽ sai người mang gạo đến cho ngươi.”

Sau khi quay về hoàng cung, Lâm Tiêu theo những gì Lý tiên sinh bảo mà giao phó cho thuốc hạ. Chuẩn bị gạo, thả gao , vào mỗi ô sao cho số gạo ở ô sau gấp 2 lần số gạo ở ô trước, đến ô thứ 64 mới thôi.

Sau khi giao xong việc cho thuộc hạ, Lâm Tiêu chẳng thèm đoái hoài gì cả, hắn về phòng làm một giấc.

Đến khi hắn tỉnh lại, chỉ thấy thái giám mặt mày khó xử đứng ngoài cửa ra vào.

“Điện hạ, ngài tới xem thử đi.

“Sao vậy?”

“.....Xảy ra vấn đề”

Lâm Tiêu nhíu mày, mặc y phục rồi đi theo thái giám.

Hắn đến gần kho lúa, chỉ thấy từng túi rỗng được gấp gọn gàng đặt dưới đất.

Ô thứ nhất thả 1 hạt, ô thứ hai thả 2 hạt, ô thứ ba thả 4 hạt……. Còn chưa tới ô thứ hai mươi lương

thực đã hết mất rồi còn đâu.

Nhưng gạo cứ theo bội số mà tăng.

“Sao có thể nhiều như thế được?” Lâm Tiêu kinh ngạc hỏi.

Viên quan thống kê lương thực lau mồ hôi trên chán, bước nhanh đến trước mặt Lâm Tiêu trình bày.

“Điện hạ, nếu cứ như vậy theo tính toán của hạ quan, cho dù có gom hết lương thực trên cả nước cũng không đủ dùng.

Không chỉ riêng nước ta, cho dù có gom luôn lương thực của các nước khác cũng không đủ”

“Nhiều như vậy sao?”

Viên quan run run, “Đâu chỉ có vậy ạ….Thật sự..là rất nhiều….rất nhiều…”

Đôi lông mày của Lâm Tiêu dính chặt vào nhau, hắn lẳng lặng quan sát từng túi sao.

Lúc này hắn bỗng hiểu ra điều gì đó.

Phiên vương nhiều vô số kể, cha truyền con, con truyền cháu,....

Giống như như hạt gạo này, cứ gấp hai rồi gấp ba.

Mặc dù triều đình có quy định, đời con đời cháu đãi ngộ thấp hơn đời trước một bậc. Nhưng chắc gì mỗi Phiên vương chỉ sinh một đứa con thôi.

Nhớ đâu sinh hai, hai sinh bốn, bốn sinh tám,....đây coi như là mức thấp nhất rồi.

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, lúc này hắn mới bừng tỉnh đại ngộ.

Lý Bình An vừa mới ra phố mua điểm tâm về.

Bỗng thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cửa, thấy Lâm Tiêu đang sai người làm chuyển gạo đến cho hắn.

Lý Bình An tiến lên trước, “Ồ điện hạ, sao lại ít gao thế?”

“Tiên sinh ngài đã sớm biết rồi, đừng cười nhạo ta nữa. Lâm Tiêu hơi xấu hổ nói.

“Mời điện hạ vào trong”

Trong phòng nhỏ, Lâm Tiêu ngồi đối diện với Lý Bình An.

Trước khi đi Lý Bình An đã nấu sẵn ấm trà.

Tính kéo làm sao, cả đi cả về vừa đủ thời gian trà sôi.

Nước trà sôi phát ra tiếng kêu "ùng ục", hơi nước bốc lên mang theo vị trà len lỏi khắp phòng, cảm giác thê lương ẩn giấu đã lâu nay lại bùng lên trong lòng người.

Lâm Tiêu hít hà vài hơi, tán thưởng nói: "Trà này thơm quá!"

Lá trà xanh mởn nhẹ xoay hai ba vòng trong làn nước rồi từ từ chìm xuống.

Lại nổi lại chìm, ba chìm ba nổi.

"Tiên sinh, ta hiểu rồi"

"Ồ? Hiểu gì nào?" Lý Bình An đã biết nhưng vẫn cố hỏi.

"Ta hiểu ý của ngài, nuôi những Phiên vương kia, tổn hại bao nhiêu đến lợi ích quốc gia.

Lý Bình An khẽ vuốt cằm, nói: "Ngươi hiểu là được rồi.

"Tiên sinh, ngươi có đối sách gì chăng?"

Chương 513: Tăng thu giảm chi

1642 chữ

"Tiên sinh, liệu có đối sách gì chăng?"

Lâm Tiêu nghiêm túc hỏi Lý Bình An.

"Đơn giản thôi, ngoài trừ người kế thừa hoàng vị ra, tất cả con cháu hoàng gia đều cho lên chùa làm hòa thượng, hoặc cho đi làm đạo sĩ." Lý Bình An cười nói.

"O…o…"

Lâm Tiêu cười xấu hổ, cách này dễ kích động bọn họ lắm.

"Nếu cảm thấy hơi quá, thế thì áp dụng một số chính sách lôi kéo cũng được"

Lâm Tiêu ngồi thẳng lưng, rỏng tai nghe Lý Bình An nói.

Lý Bình An uống một ngụm trà, rồi nói tiếp: “Tóm lại, bốn chữ thôi: “Tăng thu giảm chi”

“Đầu tiên phải cứng rắn hạn chế lượng thể thiếp của đám Phiên vương kia, muốn cưới vợ phải được Lễ Bộ xét duyệt mới cho cưới.

Không thể tiếp tục tình trạng một Phiên vương mà có tận mấy chục bà vợ, nếu mấy chục bà vợ kia bà nào cũng có thể sinh con, áng chừng cũng phải hơn trăm người.

Con của Phiên vương được ban tước, càng phải được thẩm tra.

Thứ hai, bắt đầu tiến hành tính toán chi tiêu tài chính của Phiên vương, cắt giảm những khoản chi thừa thãi, cắt giảm bổng lộc cố định.

Nhóm thừa kế tước vị Phiên vương, đều phải được giám sát nghiêm khắc chi tiêu hàng ngày và khối tài sản đã sở hữu.

Thứ ba, bãi bỏ chế độ cha truyền con nối, đổi thành chế độ giáng chức theo hệ, cưỡng chế thu hồi đất đai, tài sản và quyền miễn thuế đã ban cho Phiên vương”

“Đã chia cho họ rồi, giờ còn cưỡng chế thu hồi sao?” Lâm Tiêu yếu ớt phản bác.

“Không thu hồi thì bây giờ làm sao? Lấy Ninh Châu làm ví dụ, trên danh nghĩa 70% đất đai các vùng lân cận đều thuộc quyền sở hữu của Ninh Vương. Cho dù sau này ngươi không ban cho người ta, nhưng người ta đã sỡ hửu 70% đất đai rồi”

“Càng đến đời con đời cháu càng phải giảm bớt, thiết lập chế độ sát hạch hàng năm.

Khi giảm đến một bậc nhất định, thì coi như tự độ loại bỏ thân phận của con cháu Phiên vương

Mà việc nuôi con cháu của Phiên vương cũng không đơn giản là chỉ cần đút cơm vào miệng họ nữa, phải từng bước thủ tiêu quyền lợi của bọn họ,

Ví dụ như đất do Phiên vương sở hữu không những không được hưởng quyền miễn thuế, mà còn phải nộp thuế như trăm ngàn bách tính khác…”

Ánh nến lập lòe, chiếu lên người tạo thành chiếc bóng lắc lưu.

Ngoài trời không biết gió tuyết đã ngừng từ lúc nào, rượu hết đèn tàn đã canh hai, gió tuyết xuyên song chiếu Khổng Minh.

Lâm Tiêu thở dài, xoa xoa tay.

Lý Bình An nhấp một miếng trà, tình hình Đại Hạ bây giờ khác hẳn so với Đại Tùy năm đó.

Đại Tùy năm ấy Phiên vương như rừng, hơn nữa còn có thực quyền.

Tay nắm binh quyền, trấn giữ một phương.

Chủ ý mà Lý Bình An đưa ra cho Liễu Vận là thôi ân, từng chút từng chút làm tan rã quyền lực của các Phiên vương.

(Thôi ân có nghĩa là ban phát ân huệ cho người khác)

Nhưng mà thôi ấn, lại không phù hợp với tình hình Đại Hạ.

Đầu tiên, Phiên vương Đại Tùy có quyền lực mạnh hơn nhiều so với Đại Hạ, Phiên vương Đại Tùy giống một chế độ hơn.

Thậm chí những nơi mà Phiên vương nắm giữ, bọn họ còn có quyền lập pháp.

Lúc này mới cần đến cái gọi là "Thôi ân".

Mà Đại Hạ thì khác, không thể thực hiện biện pháp này được.

Đại Hạ vốn là ban tước nhận sắc phong, lệnh Thôi ân làm tan rã chư hầu, tước bỏ thuộc địa. Mà đám con cháu của Đại Hạ thực chất là một lũ heo, hết nằm rồi lại ăn tính chất không giống nhau. Hơn nữa, Đại Tùy còn có Liễu Vận, nàng có những mánh khóe khiến Lý Bình An không thể không nể phục, không thua kém so với bất kỳ vị hoàng đế nào mà hắn biết trong thế giới của mình.

Vả lại, hắn cũng chỉ đưa ra hướng giải quyết và phương pháp cho nàng mà thôi.

Liễu Vận là người thực hiện, nàng biết cách làm sao để áp dụng cho hợp, chỗ nào nên sửa cho phù hợp với quốc gia của nàng, đó mới là điều quan trọng.

"Hiểu không?" Lý Bình An hỏi.

Lâm Tiêu nháy nháy mắt, hắn vốn không hứng thú với chính trị, bảo hắn hiểu những thứ này quả thật có chút khó nhằn.

Tuy vậy, ít nhiều cũng phải nhớ rõ những điều này.

“Tiên sinh, ta nhớ rồi”

Chưa nói xong lại bổ sung thêm một câu.

“Phụ hoàng mà nghe được chuyện này chắc sẽ không mắng ta nữa đâu.

Lý Bình An cười một tiếng, “Uống trà đi”

âm nhập khẩu điềm nhuận miễn diễn, cảm tâm trung chi thanh minh.

Duy vạn lãi câu tịch, thiên không hạ vu trần ai.

Lâm Tiêu thở dài.

“Đa tại tiên sinh, ngài khác sẽ tới thỉnh giáo tiếp.

Lý Bình An gật đầu, nghĩ chắc lần sau Lâm Tiêu tới hỏi mình lại có thêm vật dụng trong Dù sao cũng là giải đáp vấn đề cho người ta mà, sao có thể giúp không được?

“À đúng rồi”

Lâm Tiêu đang định rời khỏi chợt nghe tiếng Lý Bình An gọi lại, hắn quay đầu hỏi: “Tiên sinh, còn

chuyện gì sao?”

“Nhớ kỹ, không được nói cho người khác là ta nói cho ngươi những lời này” “……Hiểu”

Lâm Tiêu kinh ngạc gật đầu.

Mấy ngày sau, vào một buổi tối nọ.

Trong Ngự Thư Phòng, hoàng đế Đại Hạ vừa xem tấu chương, vừa nghe các đại thần báo cáo. Chỉ thấy lông mày hắn nhíu chặt vào nhau, rõ ràng hôm nay tâm trạng hắn không tốt lắm. Lâm Tiêu cố kìm nén cảm giác muốn đi tiểu của mình, hắn nuốt “ực” một cái.

Mấy tháng gần đây, mỗi lần bàn việc nước phụ hoàng sẽ luôn gọi hắn đến.

Không chỉ muốn hắn đến nghe, còn bắt hắn phân tích và lý giải từng chuyện.

Mỗi lần nghĩ đến những việc này, Lâm Tiêu lại cảm thấy đau đầu.

Hắn im lặng nửa ngày trời, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu: “Nhi thần không dám cuồng ngôn

Sau đó là một tràng “lời ngon tiếng ngọt” phụ hoàng dành cho hắn, có khi còn bắt hắn phải đi chép

sách.

Hôm nay lại nói đến chuyện của Phiên vương, Thủ phụ và các đại thần thi nhau bàn luận. Bình thường mỗi khi đến lúc này hắn sẽ cúi thấp đầu, giả vờ như đang lắng nghe.

Nhưng hôm nay khác hẳn so với ngày thường, Lâm Tiêu ưỡn thẳng sống lưng, dáng vẻ ta đây không sợ đâu.

Hứ! Ta biết chuyện này.

Phụ hoàng nhanh gọi ta, nhanh gọi ta trả lời đi, hôm nay nhi thần sẽ giúp ngài nở mày nở mặt.

Lâm Tiêu nghĩ vậy, mắt nhìn thẳng đối diện với phụ hoàng hắn.

Chỉ thấy hoàng đến đen mặt lại, trán hiện rõ nếp nhăn, thở dài, mắt nhìn sang chỗ khác.

Lâm Tiêu:.....

Mãi đến khi hoàng đế Đại Hạ nói ra câu kia, “Thôi, hôm nay đến đây thôi.

Lâm Tiêu run run.

Cảm giác này giống như mấy ngày mình không làm bài tập mà ngày nào cũng bị giáo viên gọi.

Cho đến một hôm mình cố gắng hoàn thành xong bài tập rồi, mà giáo viên chẳng thèm đoái hoài gì đến mình.

Nhìn bằng mắt cũng có thể thấy rõ Lâm Tiêu rất thất vọng, xem ra hôm nay không có cơ hội thể hiện rồi.

Hắn lặng im thở dài, “Nhi thần cáo từ

Dứt lời, bèn muốn theo các vị đại thần rời khỏi.

“Ngươi ở lại” Hoàng đế lên tiếng, nhưng không thèm ngẩng đầu nhìn hắn.

Lâm Tiêu nghi ngờ nhìn lên xem.

Mấy vị đại thần đã tự hiểu trong lòng, hoàng đế đang muốn kiểm tra con mình đây.

Mấy lần trước đều có mình ở đấy, Lâm Tiêu không những không đáp được bất kỳ một vấn đề gì, ngược lại còn khiến bầu không khí trở nên mất tự nhiên hơn.

Hoàng đế thông minh hơn rồi, biết chuyện xấu không thể phơi ra cho người ngoài nghe được.

Chờ sau khi mấy vị đại thần rời đi rồi, thái giám bưng chén thuốc tới.

Hoàng đến uống hết chén thuốc, lau qua miệng, lúc này mới hắng giọng hỏi Lâm Tiêu: “Nói ta nghe thử, ngươi có ý kiến gì về chuyện này không?”

Lâm Tiêu khẽ giật mình.

Hoàng đế thấy dáng vẻ này của hắn, thầm tự an ủi trong lòng. Đây là con ta! Đây là con ta!

“Hai tháng, ngươi nói xem tại sao ngươi không có tiến bộ nào cả…”
“Nhi thần thật sự có ý kiến.

Ừhú?

Hoàng đế bỗng nhiên cảm thấy nghi ngờ tai mình.

Ban nãy Lâm Tiêu có hơi ngơ ngác, là bởi vì hắn không nghĩ phụ hoàng sẽ gọi mình ở lại.

Hắn ho nhẹ, tự tin như chưa từng thấy.

“Liên quan đến chuyện làm sau có thể giải quyết những tổn thất do các Phiên Vương mang lại, nhi thần cảm thấy ta nên bắt đầu từ hai chuyện: Tăng thu, giảm chi

Hoàng đế: .

Đây là con ta ư?

Chương 514: Chỉ ra sai lầm

1558 chữ

Trong Ngự Thư Phòng đèn đóm sáng trưng.

Hoàng đế nhíu mày, ngơ ngác nhìn đứa con có thể không phải con ruột này của mình. Phù –

“Tiếp theo nhi thuần muốn nói làm sao thực hiện “Tăng thu giảm chỉ”.

“Chỉ khi các ngành kinh thế buôn bán phát triển mới có thể kéo theo các ngành nghề khác cùng phát triển, đó là quy luật vận hành của thị trường. Ta nên tìm cách bảo vệ tối đa quyền lợi, tài sản riêng của bách tính, đồng thời ban luật thúc đẩy hoạt động trao đổi, buôn bán,....Đó là việc quan trọng nhất mà ta nên làm.

Thứ hai, khích lệ dân chúng kinh doanh, buôn bán với những thương nhân nước ngoài, khuyến khích thương nhân nước ngoài đến nước ta, thi hành cách chính sách cổ vũ giao thương, trao đổi với nước ngoài.

Nên bố trí kho bạc chuyên quản lý việc buôn bán với thương nhân nước ngoài ở các cảng biển trọng, tiến hành thu thuế xuất nhập khẩu,

Chỉ khi có miếng bánh ngọt thật lớn, mới có thể bảo đảm ai cũng được thưởng thức hương vị thơm ngon của nó…”

Lâm Tiếp mím môi, cuối cùng chốt hạ một câu tổng kết.

“Có câu: “Thuật quy về thuật, đạo quy về đạo. Muốn dùng kỹ thuật để thay đổi, trước tiên cần tìm được một con đường phù hợp.

Giống như bất kỳ thắng lợi nào trên chiến trường, mỗi cá nhân đều phải giành được thắng lợi từ đó tạo nên thắng lợi cho cả quân đoàn.

Hàng trăm, hàng nghìn những thắng lợi nhỏ bé kia cũng đã góp một phần không nhỏ trong việc thay đổi thế cục, tạo thuận lợi cho những chiến thắng khác.

Nhưng hoàn cảnh của Đại Hạ lại khác, chỉ dựa vào một hoặc hai biện pháp cải cách là có thể giành được thắng lợi.

Từ đó đến khi chiến dịch giành thắng lợi còn phải cần trải qua một thời gian dài cải cách, bồi dưỡng nhân tài và tiến hành tác động lên tư tưởng văn hóa. Đến cuối thế hệ này, có lẽ sự nghiệp

này vẫn chưa hoàn thành, nhưng không sao đời này chưa xong đời khác sẽ thay đời trước hoàn thành, như vậy Đại Hạ ta mới có thể thiên thu vạn đại….

Hoàng đế Đại Hạ dừng tay giữa không trung, thần sắc mê man.

Hồi lâu sau, hắn mới nhìn kỹ lại Lâm Tiêu một lần nữa.

Là con trai mình, phải rồi…..

“Thôi, ngươi về đi, hôm nay ngươi cũng mệt rồi về nghỉ đi thôi.

Ngữ khí thương yêu đến lạ thường.

Lâm Tiêu đứng dậy, “Nhi thần cáo lui

Đợi Lâm Tiêu rời khỏi hẳn, thiếp thân thái giám đứng bên cạnh mỉm cười nói: “Hoàng thường, điện hạ trưởng thành nhiều rồi. Những lời của ngài ban nãy đủ để sánh vai với các văn sĩ”

Hoàng đế hừ một tiếng, xem thường nói: “Ngươi thật sự nghĩ rằng tự hắn nghĩ ra được à? Tiểu tử kia chỉ cần cong mông lên thôi, lão tử đã biết hắn đi phân nặng hay phân loãng rồi. Đoán chừng chắc là mấy ngày trước bị quả nhân mắng, nên đi tìm Đông Cung sư phụ Vụ Sơn nhờ giải đáp khúc mắc đây mà.”

Thái giám lại nói: “Nhắc tới cũng thấy lạ, mấy năm trước bện hạ từng hỏi Vụ Sơn đại sư về chuyện

con cháu Phiên Vương, nhưng đáp án của ngài ấy sao lại khác lúc trước thế nhỉ”

Hoàng đế Đại Hạ không thèm để ý nói, “Bây giờ không giống ngày xưa, đáp án khách cũng là chuyện phải thôi. Ngươi nhớ những lời hắn nói ban nãy chứ?”

“Thuộc hạ nhớ rõ”

“Ừ, hôm nào phải đến cảm ơn Vụ Sơn đại sư mới được.

Tháng lạnh nhất đã qua, một trận mưa xuân giáng xuống chính thức khép lại mùa đông.

“Bệ hạ, đây là bức họa đã chuẩn bị cho Vụ Sơn đại sư

Hoàng đế Đại Hạ gật gật đầu, “Vụ Sơn đại sư nhắc đến bức họa này đã lâu, tiếc thay quả nhân cũng rất yêu thích bức họa này. Hôm nay tặng cho ngài ấy, hãy để quả nhân mang tận tay tới tặng ngài” Nơi ở của Vụ Sơn đại sư nằm ở một góc nhỏ trong cung đình, xung quanh là rừng trúc, cực kỳ thanh nhã.

Bên ngoài bầu trời trong xanh, gió nhẹ thoang thoảng, khiến cho lòng người cảm thấy thanh thản. Trong phòng ngoài trừ một chiếc giường đá, một bàn đọc sách, một chiếc ghế trúc và vài bức họa ra còn đâu không còn vật dụng nào khác.

“Vụ Sơn đại sư không ở nhà sao?”

Hoàng đế Đại Hạ không thấy bóng dáng Vụ Sơn đại sư đâu. “Bệ hạ, ở phía dưới”

Thái giám dùng chân nhấn nhẹ một cái xuống đất.

Bỗng nhiên từ dưới mặt đất truyền lên một tràng cười chói tai. “Bệ hạ coi chừng”

Sau đó mặt đất lún xuống, tạo thành một cái hố.

Vụ Sơn đại sư lấm lem bụi đất nhảy bật ra ngoài, hai mắt sáng ngời.

Trên quần áo của hắn có rất nhiều vễ rách, giống như bị binh khí đâm trúng, có chỗ còn đang chảy máu.

Có vết thương cũ, có cả vết thương mới.

Nhìn dáng vẻ của Vụ Sơn giống như vừa trải qua một trận ác chiến.

“Vụ Sơn..đại sư?”

“Hahaha, bệ hạ”

Vụ Sơn đại sư cực kỳ vô lễ, giang rộng hai tay tặng cho hoàng đế Đại Hạ một cái ôm.

Hoàng đệ Đại Hạ lại không cảm thấy khó chịu, còn hỏi ngược lại: “Vụ Sơn đại sư có chuyện gì mà ngài phấn khích như vậy?”

“Ta ngộ ra rồi! Ta ngộ ra rồi!”

“Kiếm Ý Thiếp!”

Hoàng đế Đại Hạ vừa định hỏi Kiếm Ý Thiếp nào cơ, bỗng chợt nhớ đến bữa tiệc hôm mùng hai. Sau khi bữa tiệc kết thúc, Lý tiên sinh đã tặng cho Lâm Tiêu một quyển Kiếm Ý Thiếp do hắn sáng Ý

Mà Vụ Sơn đại sư lại là sư phụ của Lâm Tiêu, hắn nhắc đến Kiếm Ý Thiếp không khỏi khiến người liên tưởng đến Kiếm Ý Thiếp kia.

“Ta ngộ ra rồi! Hahaha….

Vụ Sơn đại sư chẳng nể nang gì ai, mặc sức cười lớn, cười đã đời xong mới từ trong kích động mà bình tĩnh lại.

Tắm rửa xong, thay một bộ y phục, uống một ly trà. Lòng rộn ràng phơi phới, lúc này mới bình tĩnh lại.

Nghe thấy sư phụ đã lĩnh hội được Kiếm Ý Thiếp, Lâm Tiêu lập tức chạy tới, hắn sợ lão già thối tha kia sẽ cầm Kiếm Ý Thiếp chạy mất.

Vụ Sơn đại sư đặt chén trà xuống, nhíu mày nhìn tên đồ đệ không biết lễ phép của mình, “Chậc, điện hạ. Lão phu dạy người những gì người đều quên hết rồi sao?”

Đừng có lúc nào cũng khiếp sợ, phải học được cách bình tĩnh.

Hoàng đế Đại Hạ ngồi phía đối diện, mí mắt giật giật, hắn bỗng nhớ lại dáng vẻ ban nãy của Vụ Sơn đại sư.

“Phụ hoàng cũng ở đây ư?”

Lâm Tiêu thi lễ với phụ hoàng mình, sau đó vội vàng gặng hỏi Vụ Sơn đại sư Kiếm Ý Thiếp kia ra

Đồ vật mình không có được, lại càng muốn sở hữu.

Vụ Sơn không đưa cho hắn, hắn càng sốt ruột.

Huống chi, Kiếm Ý Thiếp này là của tiên sinh tặng cho hắn.

Vụ Sơn đại sư nhắm mắt lại, không thèm để ý tới hắn, “Ừm, vi sư còn cần phải tiêu hóa thêm mấy ngày nữa.

“Sư phụ, vậy ngài cứ tiêu hóa từ từ, ngài đưa Kiếm Ý Thiếp cho ta đọc trước đi”

“Hừ, tiểu tử ngươi gấp làm gì! Chẳng lẽ vị sư còn định chiếm luôn đồ của ngươi sao? Yên tâm sớm muộn cũng trả lại cho ngươi.

Vụ Sơn vẫn chưa lĩnh ngộ hết Kiếm Ý Thiếp, sợ rằng với cái tính cà lơ phất phơ của đồ đệ mình ngộ nhỡ làm hỏng Kiếm Ý Thiếp mất thì sao?

Thậm chí nếu là làm bẩn thôi, Vụ Sơn cũng cảm thấy đang bôi nhọ Kiếm Ý Thiếp.

Sư đồ hai người ngươi một câu, ta một câu đấu khẩu với nhau.

“Tiêu Nhi không được vô lễ. Hoàng đế Đại Hạ nói một câu khiển trách.

Lâm Tiêu lúc này mới hậm hực ngậm miệng lại.

“Đại sư, bức họa này treo trong phòng quả nhân đã lâu, cũng đã đến lúc đổi cái mới rồi.”

Nói rồi, hoàng đế Đại Hạ sai thái giám tùy thân mang bức họa kia ra.

Vân Sơn nhìn lên, kinh ngạc nói: “Tranh này lão phu nói với bệ hạ đã lâu, nhưng bệ hạ vẫn luôn

không nỡ từ bỏ thứ yêu thích, hôm nay sao tự nhiên?”

Hoàng đế Đại Hạ cười nói: “Đại sư đã vất vả rồi, ngài đã chỉ ra chỗ sai cho quả nhân. “Chỗ sai? Chỉ gì cơ?”

Chương 515: Đứa nhỏ này bị chập mạch rồi

“Chỉ điểm sai lầm gì cơ?” Vụ Sơn đại sư hỏi.

Hoàng đế Đại Hạ nhìn sang Lâm Tiêu, rồi quay lại cười nói với Vụ Sơn rằng: “ Vài ngày trước đứa nhỏ này bị quả nhân khiển trách một trận, cuối cùng cũng đã thông minh ra, biết tìm đại sư thỉnh giáo. Cũng may nhờ tiên sinh chịu dạy dỗ hắn, Tiêu Nhi mới có cơ hội học hỏi được nhiều điều mới lạ. Vụ Sơn đại sư nghe đến đây nhưng vẫn không hiểu ra làm sao, hoàng đế đang nói gì thế nhỉ? Thấy dáng vẻ người kia vẫn cứ hoang mang như cũ, hoàng đế Đại Hạ thầm nghi ngờ trong lòng, tuy vậy hắn vẫn nói tiếp.

“Là chuyện nuôi dưỡng con cháu hoàng gia.

“À ~” Vụ Sơn đại sư bừng tỉnh, hóa ra hoàng đế muốn mình nghĩ kế

xử lý chuyện nuôi dưỡng con cháu họ hàng ngài à.

Phụ cấp cho con cháu hoàng gia, từ trước đến nay vẫn luôn là một vấn đề nan giải.

Nhưng mà, vấn đề nôi dưỡng hoàng tộc Đại Hạ còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng. Dần dần đã đạt đến trình độ "Cả thiên hạ chỉ nuôi mình Lâm giả".

Vụ Sơn đại sư từng tính thử, bổng lộc mỗi năm của hoàng thất thấp nhất cũng là 200 lạng rồi, đấy là còn chưa tính đến những khoản khác.

Mà bổng lộc hàng năm của tri huyện Đại Hạ nhiều lắm cũng chỉ có 90 lạng.

(1 lạng ở đây tương đương với 200 lạng bạc/ vàng ngày nay)

Vụ Sơn đại sư hôm nay tâm trạng khá tốt, hắn uống hết một ly trà, rồi bắt đầu trình bày quan điểm của mình.

Nói một mạch, cũng không biết hai người kia nghe có hiểu hay không.

Nói xong hít hơi thở ra, lại tự rót rồi uống thêm chén trà khác.

Vừa ngẩng đầu đã thấy hai người kia đang trừng mắt nhìn mình, dùng ánh mắt cực kỳ hoang mang mà nhìn mình.

Đừng bảo là sốc vì nghe kế này của mình đấy nhé?

Vụ Sơn đại sư cố giữ vẻ thản nhiên, " Bệ hạ, ngài thấy thế nào?"

"Đại sư…ngươi… sao lần này khác với những gì người nói lúc trước.

Vụ Sơn vốn đã chuẩn bị sẵn để nghe người ta ca ngợi rồi, chuẩn bị luôn coi nên làm sao khiêm tốn nữa cơ, kết quả lại bị những lời này làm tụt hứng.

Hoàng đế Đại Hạ vẫn mê mang nói, "Quả nhân đã cân nhắc kỹ những kế sách mà đại sư dạy cho Tiêu Nhi, có vẻ có tính khả thi rất cao. Nhưng sao kế sách hôm nay lại…..Đại sư đang bổ sung thêm sao?" Hoàng đế Đại Hạ khéo léo nói.

Vụ Sơn quay sang nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu:.....

Sau khoảng một nén hương.

Vụ Sơn đại sư yên lặng nhấp trà, sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, bầu không khí có chút mất tự

nhiên.

“Haha, hóa ra là Lý tiên sinh à. Hoàng đế Đại Hạ là người phá vỡ bầu không khí im lặng này. “Đúng vậy” Vụ Sơn đại sư cười.

“Ừm… Đã vậy, bên Ngự Thư Phòng còn có chút chuyện cần xử lý, quả nhân đi trước. “Bệ hạ thong thả

Vụ Sơn đại sư thấy Lâm Tiêu đang định đi, chớt nhớ tới một chuyện, hắn nói với Lâm Tiêu.

“Điện hạ, Lý tiên sinh kia ở đâu, lão phu muốn tới bái phỏng hắn.

Sau khi rời khỏi chỗ ở của Vụ Sơn đại sư.

Hoàng đệ Đại Hạ và Lâm Tiêu bước song song trong rừng trúc, “Hình như Lý tiên sinh rất coi trọng ngươi.

Lâm Tiêu sửng sốt, “

“Lý tiên sinh là người có tài phò trợ vua, hơn nữa tu vi không tầm thường. Ngươi nghĩ xem một nhân vật như vậy sao lại chọn ở lại Đại Hạ?

Vì sao lại chọn ở lại Kinh Đô, liệu có đơn giản chỉ là vì ngươi thuê phòng giúp hắn hay không?”

Hoàng đế Đại Hạ dừng bước lại, ông tiếp tục.

“Lý tiên sinh muốn phò trợ ngươi

“Ta?” Lâm Tiêu nghe thấy vậy, sắc mặt chợt biến.

“Hắn đang kiểm tra ngươi, xem ngươi có khả năng gánh vác thiên hạ này hay không? Xem ngươi có năng lực ngồi lên ngai vàng kia không”

Lâm Tiêu nuốt nước miếng cái ực, vẻ mặt nghiêm túc.

“Lý tiên sinh đã nhìn thấy tương lai của Đại Hạ. Hoàng đế trầm giọng nói, “Tiêu Nhi, ngươi đừng làm cho Lý tiên sinh thất vọng, càng đừng khiến phụ hoàng thất vọng”

Chỉ một câu này thôi, đã khiến Lâm Tiêu bừng tỉnh.

Như phụ hoàng nói, lúc đầu Lý tiên sinh tiếp cận mình, cho đến tận bây giờ chỉ là trùng hợp thôi

Không ! Đó là một ván cờ của tiên sinh.

Lý tiên sinh nhìn trúng mình, chính xác mà nói là nhìn thấy tương lai của Đại Hạ.

Cho nên mới khuyên giải Cố Tây Châu, cứu kinh thành một phen.

Cho nên mới tặng Kiếm Ý Thiếp cho mình, dạy bảo mình chuyện quốc sự….

Từ trước đến nay Lâm Tiêu chưa từng cảm thấy mình đang gánh vác trọng trách nặng nề như vậy, cuối cùng hắn cũng hiểu, mình mang trên vai là tia hy vọng cuối cùng của Đại Hạ.

Hắn giật mình tỉnh ngộ, trịnh trọng nói.

“Nhi thần đã hiểu”

Hoàng đế Đại Hạ gật đầu, ánh mắt nhìn Lâm Tiêu có thêm vài phần khen ngợi.

Cuối cùng đứa con này của mình cũng có chút dáng vẻ giống người kế thừa Đại Hạ rồi.

Cơm canh đã sẵn sàng, thơm ngon vừa miệng chỉ thiếu người ăn.

Lúc này, Lý Bình An đang đứng trong sân trồng rau, mặt hướng xuống đất lưng chổng lên trời. Lão Ngưu ngồi vắt chéo chân, cúi đầu ăn mì Dương Xuân.

Trước mặt còn có một bầu rượu, và một đĩa mồi nhắm.

Trong phòng truyền ra tiếng đọc sách.

“Phàm sự dự thì lập, bất dự thì phế…..

(Trích Kinh lễ)

Hổ con được đặt tên là “Gia Trạch” đang cau mày đọc câu này trong sách, lẩm bẩm. “Có nghĩa là gì nhỉ?”

“Chắc là đánh nhau thì không được do dự, do dự là mình sẽ xuống

thế hạ phong.

Chỉ cần không do dự sẽ khiến đối phương trở tay không kịp, đánh chết người đối diện luôn "Ừm chắc là ý này.

Vừa nói xong, Gia Trạch cảm thấy bàn tay đau xót.

Giống như bị tiên sinh vụt một cái vào lòng bàn tay, đau đến kêu "Ao ao.

Thanh âm của Lý Bình An theo gió truyền đến, "Chuyện làm được thì làm, không làm được thì bỏ"

"Trước khi làm bất cứ chuyện gì, cũng phải chuẩn bị kỹ càng nếu không sẽ thất bại"

Gia Trạch yếu ớt nói, "Đã hiểu"

Càng đến gần nơi Lý Bình An ở, Lâm Tiêu lại càng bồn chồn.

Cuối cùng đã đến cửa nhà hắn, còn chưa vào đến sân đã nghe thấy tiếng Lý Bình An.

"Là Lâm công tử và Lưu cô nương à, mời vào!"

Rõ ràng hai người họ còn chưa bước vào cửa, cũng không nói trước với tiên sinh là mình sẽ đến, càng không có chuyện bị ai trông thấy được.

Nhưng người kia lại là Lý tiên sinh, âu cũng không có gì kỳ lạ.

Lâm Tiêu và Lưu Nga đẩy cửa bước vào, đi thẳng tới sân sau.

Khi đi qua tầng lầu, vừa hay nhìn thấy Gia Trạch đang học bài.

13:33

Lưu Nga nhìn nó, không biết vì sao mỗi lần đến chỗ ở của tiên sinh, nhìn thấy sinh vật giống hổ mà không phải hổ này đều khiến nàng cảm thấy có cảm giác rất quen thuộc.

Hình như là…gặp ở đâu rồi thì phải, nhưng nàng lại không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Gia Trạch nhìn bóng lưng Lưu Nga, rất nhanh đã chuyển tầm mắt, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Lý Bình An từ trong vườn rau ngẩng đầu ra, “Lão Ngưu, pha cho hai vị kia một bình trà” “Ngưu ~”

“Tiên sinh, không cần pha trà đâu. Ta nói xong sẽ đi ngay”

“Ồ ?” Lý Bình An nhướng mày.

Lâm Tiêu có chút lo lắng, hắn hít sâu một hơi rồi nói: “Tiên sinh, ta sẽ không làm ngài thất vọng, ta

sẽ chứng minh lựa chọn của ngài là chính xác”

Đại Hạ nhất định sẽ thiên thu vạn đại, ngài đầu tư nhất định sẽ nhận được hoàn vốn!

Tiên sinh, cáo từ. Hôm khác ta sẽ đến thăm ngài sau.

Nói xong, Lâm Tiêu kéo Lưu Nga rời đi.

Lý Bình An:.....

Lão Ngưu đang chuẩn bị pha trà: (O_o)???

Đứa nhỏ này hình như bị chập rồi! Ta đã bảo ngươi không nên tặng Kiếm Ý Thiếp cho hắn mà. Nhìn đi, tẩu hỏa nhập ma kia kìa?

Lão Ngưu nhìn Lý Bình An oán trách.

Lý Bình An bất đắc dĩ cười, “Xem ra phải khám cho hắn thôi.

Chương 516: Đại sư coi bói

1445 chữ

[Tên: Lý Bình An

Tuổi thọ: 7000

Nhị Tuyền Ánh Nguyệt lv4 (8000/10000)

Đạo pháp Thính Phong: 98%

Thuật Bạt Đao*Nghiêng mình xuất vỏ: 90%

Yến Tử Xuyên Vân Tung: 95%

Quy Tức Công: 98%]

[Kỹ năng: Hơi thở khỏa định: 80%

(Nâng cao năng lực tập trung, tăng tốc độ tiếp thu tri thức) Mệnh cách màu trắng: Cần cù bù thông minh.

(Thời gian đọc sách, tu hành càng dày, tu vi tăng tiến càng nhanh)

Mệnh cách màu vàng: “Quân tử chớ vọng động, động tất phải có đạo”

(Trong phạm vi bảy bước khi đối chiến với địch, cơ bắp, năng lực phát huy đến tối đa)

Mệnh cách màu đỏ: “Y giả từ tâm”

(Nhận được kỹ năng y thuật)

Mệnh cách màu tím: “Ngự điền chi thuật”

(Kỹ năng trồng trọt, thu hoạch đan dược, Linh dược)

Thiên Cổ: 80%

Mảnh vỡ Đại đạo phù văn: 2 mảnh

Bảo vật đã có: Phi kiếm Tế Vũ, Dưỡng Kiếm Hồ Lô, đạo Phù Tang, Đá mài kiếm, Bạch Ngọc Kinh, Bút Hiệp Khách

Tâm pháp tu luyện: Phật Gia “Niết Bàn Kinh”

Kỹ năng: “Hơi thở khỏa định”: 80%

Lý Bình An thở ra một hơi, theo thanh âm vang lên hắn mở ra pháp nhãn, cảm thấy như đã lâu rồi mình không chú ý đến xem thực lực tăng lên hay không.

Nhìn xem thử, biết được tình hình đại khái.

Thời gian trôi qua, thực lực tăng lên càng chậm.

Có thể do đạt đến một trạng thái bình cảnh nào đó, không còn hai ba ngày lại tăng lên một lần giống như khi bắt đầu.

Đến bây giờ, có khi mấy năm không tăng lên một lần, nhớ lại thử lần cuối mở hệ thống ra đã là năm năm trước.

Nhắc tới cũng thấy lạ, lúc mới tới đây hắn luôn cảm thấy thế giới này tràn đầy nguy hiểm.

Thế là kéo đàn Nhị suốt cả ngày lẫn đêm, điên cuồng tìm cách để thực lực của mình tăng lên

Nhưng mà có lẽ sau khi mình đạt đến một cảnh giới nhất định, mình lại trở nên lười biếng, không

còn

tâm đến lực thực xem có tăng lên hay không.

Sinh trong hoạn nạn, chết nơi an lạc.

(Trích Cáo Tử Hạ – Mạnh Tử)

Lý Bình An cũng từng nghĩ, mình đọc bao nhiêu cuối tiểu thuyết rồi, cuốn nào cũng thấy nhân vật chính ngại một mạnh lên, thực lực đột nhiên tăng mạnh, vì sao nhỉ?

Hôm nay ‘ vẫn là người bình thường, ngày mai đã có thể hóa cánh thành tiên, quyết một trận sống mái với kẻ địch tu luyện vạn năm của mình.

Đó là bởi vì những nhân vật chính đó, lần nào cũng phải đối diện với nguy hiểm đến tính mạng.

Hết boss này lại đến boss khác, không đánh boss ở đây thì lại đánh boss ở kia.

Mỗi người dù ít hay nhiều đều có mục tiêu của riêng mình, ví dụ như bị người từ hôn, phải cố gắng mạnh lên để chứng minh bản thân.

Hoặc như cả nhà bị giết, phải mạnh lên để báo thù.

Không thì lại có trường hợp bị ném đến thế giới tu tiên quỷ dị, phải cố gắng mạnh lên để sống sót….

Bọn họ đều có lý do để buộc mình phải mạnh lên, thậm chí nếu bọn họ không mạnh lên bọn họ sẽ

không thể tiếp tục tồn tại.

Mà Lý Bình An hắn thì, kẻ thù chẳng được mấy mống cho dù có cũng không phải là đại boss, bằng hữu thì ở khắp muôn nơi.

Mạnh lên để làm chi? Thống trị Cửu Châu? Hắn không có hứng thú với chuyện này đâu.

Báo thù?

Hắn xuyên vào đã là một đứa mồ côi, không có thâm cừu đại hận với ai.

Ngày thì cứ qua, , hắn đây thì rất nhàn nhã.

Cho đến tận bây giờ, vẫn chỉ là ngồi một chỗ đợi thời gian trôi qua, làm quen với những người mới, sau đó lại bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Có đôi khi đứng bên khung cửa sổ, tay cầm một cốc trà nóng, vừa uống vừa ngắm những bông hoa tuyết xinh đẹp rơi ngoài hiện.

Có khi chỉ mang theo một cây dù, che kín mình và lão Ngưu, đứng trong hẻm chờ cơn mưa ngày hè

Đôi khi chỉ chờ đợi gió xuân đến, đem hết ưu tư của mình cuốn đi nơi xa.

Hoặc có khi thưởng thức món cua với hương rượu thơm nồng trong mùa thu mát mẻ.

Thời gian trôi đi như nước, sáng trong như họa.

Thân ngụ hồng trần, tính tình dửng dưng, tỉnh táo ung dung, tự tại an bình.

Trong sân.

Lão Ngưu đang mài dao, chuẩn bị làm món dưa chua hầm chân giò cho hôm nay.

Mấy cái chân heo còn đang chờ xử lý nè.

Trâu kia mài dao, thi thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn ra phía cổng.

Lý Bình An ra ngoài tản bộ rồi, lúc đi hắn còn hứa sẽ mua cho trâu một gói thịt trâu khô.

Lão Ngưu vui lắm, nó khẽ ngâm nga khúc ca.

He he (v), Hôm nay lại có thịt trâu ăn rồi.

Trên phố người đến người đi, ánh tà chiều nhàn nhàn chiếu rọi lên mái hiên gạch đỏ ngói xanh. Lý Bình An vác theo hai gói thịt trâu khô, ung rung rảo bước, dáng vẻ rất ư là nhàn nhã. “Ruột lòi ra ngoài kéo ra kéo vào tận tám lần, từ tận Nam Triều đến Bắc Quốc, người khác thấy ngươi ngươi thì cáu, còn đòi đánh nhau với người ta.

“Ngươi quan tâm mấy chuyện ấy làm chi? Thả lỏng não đi bạn tôi ơi, nghĩ nhiều như vậy để làm

gì?”

“Người ta giần hờn ta thì không, ôi người ta tức chứ ta có tức hộ người ta đâu.

Cuối góc đường truyền đến tiếng huyên náo.

Lý Bình An ngoảnh lại nhìn thử, phát hiện ở đó đang có ngươi coi bói đoán mệnh cho người khác. Hơn nữa còn có rất nhiều người đang xếp hàng.

“Tiểu thư, ta thấy gò má ngươi trơn nhẵn, cằm đầy, khuôn mặt xinh đẹp. Ngươi có tướng vượng phu. Trên trán ẩn hiện vận đào hoa….

Ồ? Vận đào hoa của ngươi sắp đến rồi!”

“Đa tạ đại sư”

Lý Bình An cảm thấy thích thú, hắn biết vị tiên sinh kia.

Cũng chỉ có thể nói là “biết” chứ không phải quen, coi như là có duyên đi.

Hồi ấy Lý Bình An và lão Ngưu mới quen Lâm Tiêu không lâu, lúc cùng nhau đi ngắm hoa đào đã gặp được vị tiên sinh này.

Lão ấy cứ đòi bói cho họ bằng được, thế là Lâm Tiêu để cho hắn bói cho mình một quẻ. Người kia nói được đúng tám chín phần thân phận của Lâm Tiêu. Lâm Tiêu thấy hay hay bèn bảo lão ấy bói cho Lý Bình An một quẻ. Kết quả chưa rút được quẻ, lão này đã bị dọa chạy mất.

Không ngờ được lại gặp ông ta ở đây, coi như là có duyên phận.

Lý Bình An tính thử xem mấy giờ rồi, thôi cứ thong thả còn lâu mới đến giờ ăn cơm. Hắn tới quán trà đối diện, gọi một cốc trà, vừa uống vừa quan sát ông lão ấy bói toán.

“Gã mù đi đường không thấy hố, cừu nhỏ lên núi gặp hổ già

Cá ăn mồi mà không câu được, chỉ thấy điềm lành không thấy điềm dữ

Đúng nhận sai cãi, tùy sức mà đi, Lưu đại quan nhân chớ đừng mê rượu.

Người đàn ông được gọi là Lưu đại quan nhân vội vàng cung kính chắp tay.

“Đa tạ tiên sư, đa tạ tiên sư.

Lúc này, Lý Bình An đã uống xong gần hết chén trà.

Hắn nhìn ra được, ông lão này có vài phần bản lĩnh, nếu không sẽ không cần chỉ dựa vào tướng

mạo đã có thể đoán được thân phận của Lâm Tiêu. “Chư vị hôm nay tới đây thôi, ngày khác lại đến.

Đạo sĩ coi bói vừa chắp tay chào xong, dọn dẹp sạp hàng. Mấy người xếp cuối lập tức vội vàng nói.

“O, đại sư chờ đã, đại sư!”

“Đại sư, sắc trời đã tối, ngài đến nhà ta nghỉ một đêm đi, đại sư!”

Chương 517: Thuật thôi diễn

Đạo sĩ coi bói vừa dọn xong sạp hang, tay xách đồ đạc chuẩn bị rời đi.

“Đạo trưởng, chúng ta lại gặp nhau rồi, còn nhớ Lý mỗ không?”

Vừa quay lại đã nhìn thấy người áo xanh kia đang nhìn mình, đạo sĩ hơi bất ngờ, ông thốt lên: “Ơ…là ngươi? A!”

Đạo sĩ chợt bừng tỉnh, không phải là trí nhớ hắn không tốt, mà Lý Bình An đem lại cho hắn ấn tượng sâu sắc quá, hắn không quên được.

Hôm ấy chỉ tiện tay bói cho người ta một quẻ thôi, kết quả lại bói ra hoàng tử Đại Hạ.

Đang chưa hết choáng váng, lại nghe hoàng tử Đại Hạ bảo mình bói cho Lý Bình An một quẻ.

Kết quả chưa bói ra, hắn đã cảm thấy có luồng áp lực khủng khiếp bao trùm lên hắn rồi. Trời sinh hắn ngay từ khi còn nhỏ có bản lĩnh biết trước an nguy.

Nhiều lần hắn gặp dữ hóa lành đều là nhờ vào bản lĩnh này của mình, nhưng cảm nhận được cái chết cận kề ngay trước mắt như lần trước lại là lần đầu tiên.

Cho nên cho dù hắn không biết thân phận của người áo xanh đang đứng trước mặt mình này là ai, nhưng hắn cũng đã biết một điều, thân phận của người này tuyệt đối không tầm thường.

Lần trước đã dọa hắn sợ chết khiếp rồi, không ngờ lại gặp lại người ta ở đây.

Đạo sĩ nuốt nước bọt, sợ hãi lùi lại hai bước.

“Khụ khụ khụ..

“Vị này..vị này.”

Nhất thời hắn không nghĩ ra nên xưng hô với Lý Bình An thế nào cho phải.

Bởi vì nhìn dáng vẻ có lẽ Lý Bình An nhỏ tuổi hơn mình nhiều, đương nhiên đấy là bề ngoài thôi.

Dù sao mấy cao nhân luôn có cách khiến bản thân mình nhìn trẻ tuổi hơn nhiều so với tuổi thật mà.

Đạo sĩ đáp lễ, “Bần đạo Diệu Sơn.

“Hóa ra là Diệu Sơn chân nhan, hữu lễ.”

“Không dám, không dám.

“Diệu Sơn chân nhân còn nhớ tại hạ không?”

“Hahaha” Diệu Sơn xấu hổ cười, “Nhớ chứ, nhớ chứ.”

“Chân nhân đã ăn cơm chưa? Nếu là chưa, vậy thì Lý mỗ mời Chân nhân đến Túy Hương Lâu ăn một bữa. Chân nhân thấy sao?”

“Vô công bất thụ lộc. (Có làm gì đâu mà được hưởng công)

Diệu Sơn chân nhân từ trước đến nay chưa từng lo lắng, hắn lơ đãng nhìn đánh giá Lý Bình An một phen.

Hồ lô đeo bên hông chứng tỏ phẩm cách rất cao, trên đại lưng bên trái còn cài một viên đá mài kiếm và một cây bút.

Diệu Sơn mặc dù không nhìn ra công dụng bên trong, nhưng hắn biết đây nhất định không phải vật tầm thường.

“Chân nhân cứ đùa, một bữa cơm thôi”

Túy Hương Lâu.

Một đĩa cá tẩm ngũ vị hương, dê non nướng, hoa xuy am tử (chim chút xào), chân vịt om, uyên

ương xào xương bò, hoa cúc nấu thỏ….

Lý Bình An gọi một bàn lớn đồ ăn.

Diệu Sơn chân nhân không hiểu cho lắm, nhưng hắn lại không dám làm trái lại ý của người kia, hắn sợ chọc giận hoặc đắc tội Lý Bình An.

Tuy vậy, rất nhanh hắn đã bị những món ngon trên bàn hấp dẫn.

“Chân nhân tu hành ở đạo quán nào?” Lý Bình An thuận miệng hỏi.

“Đạo quán vô danh, e rằng nói ra tiên sinh cũng không biết.

Diệu Sơn chân nhân vừa nói vừa gắp lấy một miếng thịt nóng hổi, thả vào trong miệng.

Ôi cái hương vị này –

“Nói ra nghe thử

“Đạo quán Triều Lang, không ở Kỳ Châu, là một đạo quán nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

“Ồ?” Lý Bình An nhướng mày.

Đạo quán Triều Lang không phải là chỗ Bàng Tuấn đang ở sao?

“Không giấu gì tiên sinh, lúc trước ta ở đạo quán tu hành, sau khi học thành tài bèn xuống núi du

lịch, chớp mắt đã qua bốn – năm chục năm rồi.

Lý Bình An gật đầu, “Nói ra cũng trùng hợp. Lý mỗ có một người đồ điện hiện nay đang tu hành ở đạo quán Triều Lang”

Diệu Sơn chân nhân ngẩng đầu, còn tưởng rằng Lý Bình An đang đùa hắn.

Lại nghe thấy Lý Bình An nói ra rất nhiều chi tiết liên quan đến đạo quán Triều Sơn, lúc này mới kinh ngạc nhìn hắn hỏi.

“Tiên sinh, ngài đã từng tới đạo quán Triều Lang rồi sao?”

“Đương nhiên là vậy.”

“Vậy bây giờ đạo quán Triều Lang ra sao rồi?”

Diệu Sơn chân nhân đột nhiên cảm thấy có cảm giác tha hương nhớ quê nhà.

Lý Bình An tiếp tục trò chuyện với hắn về chủ đề này, bầu không khí dần trở nên sôi nổi.

Một bàn đồ ăn đã ăn xong gần hết, lại gọi thêm mấy bình rượu.

Lý Bình An lúc này mới nói ra ý đồ thật sự của mình, “Thuật thôi diễn của chân nhân quả thực khiến Lý mỗ kính nể”

“Chút tài mộn mà thôi, không dám không dám.

“Không biết có thể chỉ cho Lý mỗ một hai chiêu không?”

Lý Bình An không có mục đích nào khác, hắn chỉ là nhìn thấy cảnh Diệu Sơn chân nhân đứng bên đường bấm tay đoán mệnh, bỗng cảm thấy thú vị.

Nghĩ nếu mình học được Thuật thôi diễn này, chẳng phải sẽ thú vị lắm sao?

Huống chi nhiều tài không hại thân.

Nói ra thì, cảm thấy mình giống đứa trẻ đang đi trên đường nhìn thấy đồ chơi ghê.

Nhất thời hứng khởi, có được là vui tận mấy ngày.

Không chiếm được cũng không sao.

Hắn không giống những người tu hành khác, chỉ vì lợi ích trước mắt mà kiên quyết đòi cho bằng được.

Cũng không giống người đã buông bỏ hoàn toàn, mà là…hơi buông thả tí thôi.

“Thuật thôi diễn? Ta dạy ngài?” Diệu Sơn chân nhân không tin nổi hỏi.

Diệu Sơn chân nhân im lặng một hồi, thấy Lý Bình An không giống như đang giỡn, thế là rụt rè hỏi

thêm một câu.

“Tiên sinh, chuyện này là thật?”

“Coi là thật. Lý Bình An lấy ra một vật từ trong ngực, “Đương nhiên không thể để chân nhân dạy mà không đưa học phí phải không nào? Đây là một viên đan Lục phẩm do Lý mỗ luyện chế, có thể giúp củng cố tu vi, bình ổn tinh thần, bớt phần bị tâm ma xâm lấn.

Lý mỗ thấy chân nhân tinh thần bất ổn, chắc chắn là mới phá cảnh thật bại, đan này rất là thích hợp với chân nhân”

Lục phẩm?

Hò~

Diệu Sơn tim đập bình bịch.

Thôi thì kẻ tu vi chưa đạt đến cảnh giới nhất định, nghe tới linh đan Lục phẩm có biểu cảm này cũng là chuyện bình thường thôi.

Chí ít đối với Diệu Sơn chân nhân mà nói, linh đan Lục phẩm là một thứ không thể tưởng tượng được.

Trên thị trường giá cả chí ít cũng phải bằng ba viên linh đan Tứ phẩm cộng lại.

Viên linh đan Lục phẩm trên tay Lý Bình An tỏa ra linh khí nồng nặc.

Khiến người ta vừa hít một hơi thôi, đã cảm thấy tinh thần than thản, thấp thoáng có luồng sức mạnh thần bí quẩn quan, sáng rực rỡ.

“Ừm..ừm… thế này thì không tốt lắm đâu..”

Diệu Sơn chân nhân miệng thì từ chối, nhưng tay thì hết sức thành

thật nhận lấy viên linh đan kia.

Tay run run, môi cũng đang run, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

“Này… lễ vật này quá quý trọng”

Diệu Sơn chân nhân hít thật sâu vài hơi, lắp bắp nói.

Lý Bình An cười, “Vậy làm phiền chân nhân rồi, không biết hiện tại chân nhân đang ở đâu?”

“Sao có thể bắt tiên sinh tới tìm ta được, hãy để ta tự tìm tới tiên sinh”

Lý Bình An cũng không từ chối, bèn nói nơi ở hiện tại của mình cho hắn.

Hắn cũng không sợ người ta cầm được linh đan rồi chạy mất.

Nhìn xem thử, giờ cũng không còn sớm.

Hai người chào tạm biệt xong, rẽ sang hai hước mà đi.

Về đến nhà, chỉ thấy lão Ngưu ngồi trên bàn cơm đang tức giận nhìn hắn. Hai chân khoanh trước ngực, tức nổ mũi.

Đồ ăn trước mặt đương nhiên đã nguội rồi.

Lý Bình An gãi gãi đầu, áy náy cười nói, “Về trễ rồi, ta gặp phải chút chuyện “Ngưu !!!”

Ngươi biết ta đợi ngươi bao lâu không hả?

Toàn mùi rượu! Chắc là đi uống rượu chứ gì, thịt trâu khô của ta đâu….

Chất vấn một hồi, mãi đến khi móc ra được hai gói thịt trâu khô trong túi Lý Bình An, lão Ngưu mới ngậm miệng.

Lý Bình An nằm trên ghế, thưởng thức cảnh trăng.

Ung dung kéo đàn nhị.

Tâm nếu thanh thản, người tất yên lòng.

Ôi ngày ngày lại trôi

qua~

Chương 518: Bạn đến thăm nhà

Khu ngoại thành phía Đông.

Nắng trời xuyên qua từng tầng mây, mây xanh vỡ vụn thành từng mảnh.

Lúc này Đông Cung sư phụ – Diệu Sơn chân nhân đang cùng Lâm Tiêu đi vào một con hẻm trong khu ngoại thành Đông.

“Đó chính là nơi tiên sinh đang ở” Lâm Tiêu nói.

Vụ Sơn chân nhân hơi lo lắng, hắn ngẩng đầu quan sát xung quanh.

“Điện hạ, vị Lý tiên sinh kia liệu có ở nhà không? Chúng ta đến đấy hắn có chịu gặp ta không? Sẽ không quấy rầy đến hắn chứ?”

Lâm Tiêu nói, “Không sao đâu, tiên sinh hiền lắm.

“Nhưng mà cứ đến thế này thì mạo muội quá”

Vụ Sơn chân nhân vốn muốn mang theo lễ vật, nhưng mà mấy thứ kia của mình sao có thể đưa đến

trước mặt Lý Bình An được.

“Kỳ trân dị bảo không lọt được vào mắt xanh của tiên sinh, mua một ít đơn giản thôi là được rồi. Trâu nhà tiên sinh thích ăn thịt trâu khô lắm, tiên sinh thì thích ăn bánh ngọt do thợ bánh Lưu Ký làm”

Vụ sơn chân nhân khẽ nhíu mày, gì cơ? Trâu thích ăn thịt trâu khô ư?

Rất nhanh, Vụ Sơn chân nhân đã mua luôn mấy gói lớn thịt trâu khô lớn, lại mua hết số bánh ngọt hôm nay của Lưu Ký.

Bây giờ mới đi đến con gác nhỏ.

“Kiến hiền, tư tề yên; kiến bất hiền nhĩ nội tự tỉnh dã…...

(Khổng tử nói: “Thấy người hiền thì mong làm sao bằng người; thấy người bất

hiền thì phải tự xét mình (có mắc tật của người đó không)”)

Gia Trạch đang đi quanh sân, cầm sách đọc.

“Vị này là Gia Trạch huynh”

Lâm Tiêu giới thiệu cho Vụ Sơn chân nhân.

Vụ Sơn chân nhân gật gật đầu, thầm nghĩ: “Hổ? Đã tu luyện ra được linh trí, quả thực là hiếm thấy” “Làm phiền Gia Trạch huynh thông báo cho tiên sinh một tiếng”

“Tiên sinh đang ở bên trong, các ngươi cứ vào đó đi.

“Hai vị mời vào, Lý mỗ đã chuẩn bị xong trà và điểm tâm

Lý Bình An đứng trên lầu hai nghênh đón bọn họ.

Lâm Tiêu giới thiệu Vụ Sơn chân nhân một lượt, rồi mới bước vào trong.

Vụ Sơn chân nhân vừa bước vào vừa ngắm nhìn xung quanh, đến đây hoàn toàn không có cảm giác giống với tới thăm biệt phủ của tiên nhân, ngược lại hắn cảm thấy đến đây giống đến nhà người bình thường làm khách hơn.

Trong phòng còn có một người khác, đó là một lão đạo sĩ, đầu đội phát quan cao cao, lưng đeo một thanh kiếm gỗ đàn hương cổ kính.

Diệu Sơn chân nhân nhận lời mời của Lý Bình An, cho nên hôm nay đến đây dạy hắn thuật Thôi

diễn.

Nghe thấy có người đến, hắn hiếu kỳ ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay nhìn thấy Vụ Sơn chân nhân bước vào.

Chỉ thấy người kia mặc đạo bào màu xanh nhạt, dưới hàng lông mày nhỏ hẹp là một đôi mắt sáng, có thần, dáng vẻ có thêm mấy phần tiên phong đạo cốt.

Diệu Sơn chân nhân lập tức nhìn ra chắc chắn người này có đạo pháp cao thâm, lại thấy người này theo chân hoàng tử Đại Hạ đến đây bèn càng thêm khẳng định người này cực kỳ bất phàm.

Lý Bình An vừa pha trà vừa hỏi nhanh vài câu.

“Các hạ hẳn là…hẳn là Vụ Sơn chân nhân?”

Diệu Sơn chân nhân bỗng nhớ ra hình như có một vị đang phó tá thái tử Đại Hạ.

Vụ Sơn chân nhân cười lễ phép, với cảnh giới của hắn chỉ cần nhìn thôi đã có thể nhận ra trình độ của Diệu Sơn.

Nếu là bình thường, e rằng người này còn lâu mới có cơ hội nói chuyện với hắn.

Tuy vậy, bây giờ đang ở trong nhà của Lý tiên sinh, sợ rằng người này có điểm đặc biệt mà mình không thể nhìn thấu mà thôi.

Vụ Sơn chân nhân rụt rè ngồi xuống ghế đá, rất nhanh đã chuyển tầm mắt từ trên người Diệu Sơn chân nhân sang người Lý Bình An.

Diệu Sơn chân nhân mím môi, ngay từ sáng sớm hắn đã đến đây theo địa chỉ Lý Bình An đưa cho.

Vốn dĩ đối mặt với Lý Bình An cũng đã rất lo lắng rồi, khó lắm mới thả lỏng được một tí. Kết quả hắn còn chưa thích ứng kịp, đã lại có thêm hai vị quyền cao chức trọng đến đây rồi.

Diệu Sơn chân nhân bỗng cảm thấy mình giống bé thỏ con, đi nhầm vào hang cọp.

Lý Bình An mời bọn họ ngồi xuống, sau đó tự tay rót ba chén trà.

“Không biết hôm nay hai vị tới chơi, không tiếp đón từ xa mong hai vị lượng thứ”

“Tiên sinh nói gì vậy, chúng ta tới mà không báo trước mong tiên sinh không trách chúng ta.

Sau khi hỏi thăm vài câu khách sáo, Vụ Sơn chân nhân bèn nói rõ ý đồ của mình hôm nay đến đây.

Lý Bình An cười, “Có lẽ với Lâm công tử mà nói Kiếm Ý Thiếp kia là một thứ mới mẻ, nếu đặt trong tay chân nhân, vậy còn gì tốt hơn.

Vụ Sơn chân nhân cứng nhắc gật đầu.

“Mời hai vị uống trà, hai vị cứ tự nhiên ta không làm phiền hai vị nữa.

Lý Bình An gọi lão Ngưu tới, để nó tiếp khách.

Mình thì tiếp tục học thuật Thôi diễn với Diệu Sơn chân nhân, dù sao

cũng không thể đến Diệu Sơn chân nhân uổng phí chuyến này được.

Diệu Sơn chân nhân run run khóe mắt, khóc thầm trong lòng.

Ngài quen Vụ Sơn chân nhân rồi còn muốn học thuật Thôi diễn của ta làm chi? Ngài đang đùa với ta ư?

Việc này khiến hắn xấu hổ vô cùng, nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lý Bình An, hắn cũng chỉ đành tiếp tục dạy.

Vụ Sơn chân nhân thì đang đánh giá tòa lầu này, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc mũ rộng vành treo trên tường đầu tiên.

Sau đó nhìn xuống dưới thấy có một tấm áo choàng, trong xó còn có một cái bình lớn.

“Sư phụ ngươi đang làm gì vậy? Lâm Tiêu hiếu kỳ hỏi.

“Xuỵt ~” Vụ Sơn thấp giọng nói, “Chuyên tâm quan sát những vật ở đây đi”

Lâm Tiêu gãi đầu nghi ngờ.

Vụ Sơn chân nhân chỉ vào cái bình kia, hắn nghĩ rằng đó là một loại pháp khí nào đó. Hắn còn cẩn thận tiến lại gần, dùng thần thức dò xét.

Lâm Tiêu cũng bước theo hắn, vô thức nắm chặt ống tay áo của Vụ Sơn chân nhân. “Sư phụ…đây là gì?”

Vụ Sơn chân nhân cau mày, bên trong….bên trong là….

Lão Ngưu mở nắp bình ra, mùi dưa chua nồng nặc xông lên mũi.

Khá lắm.

Lão Ngưu nhận ra có vẻ Vụ Sơn chân nhân rất thích ăn dưa chua, thế là quyết định tí nữa nấu cơm

sẽ nấu thêm món dưa chua cho hắn.

Quan trọng là phải tỉ mỉ.

Vụ Sơn chân nhân tiếp tục quan sát, ồ đây là ….túi càn khôn?

Gạo kế!?

Lão Ngưu bốc lấy một nắm gạo, nâng nâng tay.

Vụ Sơn chân nhân lắc đầu, ngẩng đầu lại thấy thứ treo trên sợi dây. Lạp xưởng!

Lão Ngưu lấy một dây xuống, đưa tới trước mặt Vụ Sơn chân nhân.

Vụ Sơn chân nhân lại lắc đầu, đưa tay sờ sờ cây gậy bên cạnh.

Đây là….gậy gì đây?

Đòn gánh, dùng để gánh nước.

Lão Ngưu nâng đòn gánh đặt lên vai mình.

Đây là đậu này, đây là cái sọt, đây là thịt lợn…...

Một lát sau, lão Ngưu thấy ánh mắt Vụ Sơn chân nhân thay đổi.

Cuối cùng nó cũng hiểu ra, tên này có phải muốn ăn gì đâu, chẳng qua là hắn nhìn trúng căn phòng này thôi.

Tiểu tử này sẽ không trộm hết đồ ở đây đâu nhỉ?

Cuối cùng, Vụ Sơn chân nhân cũng xác định được, đây chỉ là một căn phòng bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hàng xóm cãi nhau ồn ào.

Vụ Sơn chân nhân quay về lầu hai, chỉ thấy Lý Bình An cấm ống trúc, đang niệm gì gì đó.

Đây là đang….bói quẻ !?

Vụ Sơn chân nhân ngăn cản Lâm Tiêu đang định đi tới,

“Sao vậy sư phụ?” Lâm Tiêu mất kiên nhẫn nói.

“Chớ lên tiếng! Tiên sinh đang bói quẻ.”

“Bói quẻ?” Lâm Tiêu sững sờ, “Không phải sư phụ cũng biết bói toán sao?”

Vụ Sơn chân nhân thầm nghĩ: “Ta bói quẻ sao có thể giống với tiên sinh được? Không biết tiên sinh đang cầu quẻ cho chuyện gì?

Thầy bói khi đến một cảnh giới nhất định rất khó chọn được quẻ, nhiều khi còn như người mới học. “Keng keng keng ~”

Tiếng quẻ trúc truyền đến không ngừng.

Cuối cùng là giọng nói vang trầm, mở quẻ!

Lý Bình An hơi nhíu mày, "Ừm….hôm nay cửa hàng bánh bao ở thành Nam làm bánh nhân nhiều thịt dễ hơn rau hẹ"

Diệu Sơn chân nhân gật đầu, vui mừng nói: "Tiên sinh, ngài cực kỳ có thiên phú, mới lần đầu mà đã bói đúng rồi.

Diệu Sơn chân nhân ca ngợi hắn từ tận đáy lòng, nhớ hồi mình mới học bói toán.

Cho dù có người chỉ điểm nhưng không biết phải mất bao nhiêu năm mới tìm được phương pháp

học đúng đắn.

Mà dạy Lý Bình An có một lần thôi, người ta đã tìm được chỗ quan trọng rồi. Không hổ là Lý Tiên Sinh"

Vụ Sơn chân nhân đứng bên cạnh:.....

Hai người này đang nói gì vậy?

Chương 519: Phản phác quy chân

(IJJ7# – Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực. Trong võ học, nó có nghĩa là đạt tới cảnh giới "Tối thượng" trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh mà đơn giản xử lý.) Chờ đến lúc trời không còn sớm nữa, bánh ngọt trên bàn cùng nước trà đã vơi đi một nửa.

Lý Bình An mời mấy người kia ở lại ăn cơm tối.

Lão Ngưu mặc tạp dề, xoèn xoẹt mài dao.

Một lát đã nấu xong một bàn đồ ăn, vừa đơn giản lại vừa mộc mạc.

Bữa hôm nay có bốn món phụ bao gồm, giò heo nấu đậu nành, cá sốt tỏi, nộm rau xanh lòng heo, rau xanh tai heo.

Vài hai món chính là bánh nướng và cơm trắng.

Đêm hôm ấy, Vụ Sơn chân nhân và Lâm Tiêu rời khỏi căn gác trở về hoàng cung. Do uống khá nhiều rượu, nên mặt đều đỏ hồng.

“Cơm tiên sinh nấu ăn bao nhiêu lần cũng không chán. Lâm Tiêu sờ bụng, cảm khái nói, “Ta cảm thấy đầu bếp trong cung nấu không ngon bằng tiên sinh

Vụ Sơn chân nhân nói: “Phản phác quy chân, đại đạo chí giản.

(Trích từ Đạo đức kinh)

“Nhân vật Lý tiên sinh này đã không còn theo đuổi thứ gọi là kỳ trân dị bảo, Lang Nha mãn mục* nữa rồi.

(*Giàu sang phú quý)

Ngược lại, Lý tiên sinh coi mình chỉ là một người cực kỳ bình thường, truy tìm những điều đơn giản nhất trong đời sống tâm hồn.

Ngay cả đồ ăn cũng như vậy, không chỗ nào là không phải đạo !”

Hôm nay được gặp người như vậy, thực khiến Vụ Sơn chân nhân hết sức hài lòng.

Nghĩ kỹ lại, nếu như nhà của tiên sinh chứa đầy kỳ sơn dị bảo, vật dụng hàng ngày giá cả cắt cổ, đều là của hiếm trên đời, vậy thì Vụ Sơn lại không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng hắn chỉ nhìn thấy ở đó toàn là những vật dụng bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nhìn thấy một con người tùy tính chứ không phải là một tu sĩ thần bí cao thâm.

Hiểu được nên chọn hay bỏ, không bị phàm trần vây khốn.

Trở về nguồn cội, thuộc về tự nhiên.

Đây là cảnh giới thanh tịnh mà Đạo gia đã nhận định, vô vi, con người và trời đất hòa hợp lẫn nhau tạo thành một cảnh giới hoàn thiện nhất.

Vụ Sơn chân nhân phất tay áo, hắn không biết rốt cuộc Lý tiên sinh này đã đến cảnh giới nào rồi.

Chỉ là hôm nay gặp mặt, dường như mình đã được giải đáp rất nhiều bí ẩn mà mình chưa giải đáp được.

Trong phòng không chút ánh nến, ngọn nên cuối cùng đã bị Lý Bình An thổi tắt.

Tính ra thật lãng phí, bởi vì với hắn có ánh nên hay không có ánh nến cũng như nhau mà thôi. Nhưng hắn vẫn dùng thứ này, có lẽ do hắn cần cảm giác nghi thức.

Nghi thức không phải là hôm nay là một ngày đặc biệt khác với những hôm khác, chỉ là lúc này khác với bình thường mà thôi.

Lý Bình An mở cửa sổ, để trăng sáng làm bạn cùng với gió mát tiến vào.

Tay hắn cầm cuốn sách bói quẻ mà Diệu Sơn chân nhân cho hắn mượn, còn đặt một chén trà nóng bên cạnh, thi thoảng nhấp một ngụm.

Xem bói chủ yếu dựa vào thiên phú.

Người có sao thái cực quý nhân tinh, trời sinh là người chính trực, chuyên tâm vì mục tiêu cũng là người có phúc, thọ.

Thông minh hiếu học, thần hồn mạnh mẽ.

Đồng thời, học bói quẻ tinh thần phải vững, không được tơ tưởng xa vời.

Phải có lòng tư bi, trách trời thương dân.

Tâm phải thiện, người tâm không thiện tất có hại.

[Mệnh cách: Một lòng một dạ.

Mệnh cách: Cần cù bù thông minh

Dưới sự trợ giúp của hai mệnh cách này, bất kể Lý Bình An học gì đều học ít được nhiều.

Mỗi lần gieo quẻ, khi kết quả quê tượng xuất hiện.

Lý Bình An cảm nhận được nguyên khí trong cơ thể mình vơi đi một ít, dường như đó là phí giao tiếp với trời đất.

Lúc mới bắt đầu, Lý Bình An chỉ coi đó là chuyện vặt, không đáng để ý.

Đến mùa đông năm thứ hai, hắn đã có thể bói được chuyện liên quan

đến một người riêng biệt.

Đồng thời chuyện này còn liên quan đến các quan hệ nhân quả khác như: khoảng cách, quan hệ, thời tiết ……

Năm nay, Kinh thành Đại Hạ tuyết bay tán loạn.

Lý Bình An bấm ngón tay bói thử, xem cửa hàng bánh bao hôm nay mấy giờ mở cửa.

Căng chuẩn thời gian có thể giành được bánh bao nóng hổi.

Hơ, lão Trương bánh bao hôm nay ngã bệnh rồi? Nhìn dáng vẻ chắc hôm nay không buôn bán được gì rồi.

Lý Bình An nhíu mày, hắn biết nhà lão Trương ở đâu, chỗ ấy cách chỗ hắn ở không xa.

Rất nhanh, hắn và lão Ngưu đã đến nhà lão Trương.

Lão Trương nằm vật vã trên giường, đoán chừng là mấy hôm trước trúng mưa giờ nhiễm phong hàn rồi.

“Cha, hôm nay cha nghỉ ở nhà một hôm đi.”

Người đang nói chính là con trai của lão Trương, Tiểu Trương.

Hôm nay không nghỉ được đâu, hôm qua Lý Bình An phải chọn mãi giữa bánh bao sữa đậu nành và bánh quẩy sữa đậu nành mới chọn được bánh quẩy sữa đậu nành đó.

Sắp xếp xong hết rồi, hôm nay phải ăn bánh bao.

Băng tan trên hiên nhà, một giọt nước rơi xuống, Lý Bình An đưa tay ra đón được.

Hắn bấm nhẹ tay bắn ra.

“Chíu”

Giọt nước lặng lẽ uốn lượn thành một đường vòng cung, xuyên qua cửa sổ rơi xuống người lão Truong.

Lão Trương đột nhiên giật mình hắt xì một cái.

Sau khi hắn hơi mấy cái, lão Trương cảm thấy cơ thể mình đã đỡ hơn nhiều.

Rõ ràng vừa nãy còn cảm thấy choáng váng, đột nhiên bây giờ lại cảm thấy cơ thể thoải mái hơn.

“Con ơi, đột nhiên ta thấy khỏe ra.

“Cha, ngài cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi đã.

Tiểu Trương còn lâu mới tin bệnh của phụ thân sẽ khỏi nhanh thế.

“Ta thấy khỏe thật mà. Lão Trương thần khí thanh sảng nói.

Lúc này, Lý Bình An ngồi ngoài cửa sổ, hai tay ôm trước ngực.

Thầm nghĩ: “Không sai, ngươi không những khỏe hơn, mà mấy năm sau khéo còn chẳng nhiễm thêm bệnh gì?

Cho nên, rốt cuộc hôm nay có bán bánh bao hay không?”

Chốc lát, lại nghe thấy tiếng hai cha con tranh cãi.

Một người thì cố thuyết phục con mình, bảo mình đã hết bệnh rồi.

Một người thì cố an ủi phụ thân, khuyên phụ thân mình tranh thủ thời gian nằm xuống nghỉ ngơi.

Lý Bình An nhàm chán vẽ trên mặt tuyết mỏng.

Lão Ngưu thì dùng chân nhấn xuống tuyết, tạo thành những dấu chân rất đẹp mắt.

Thế là….hôm nay có bán bánh bay không?

Một người một trâu đợt chán chê mê mỏi.

Trên thế giới này làm gì có người tu hành nào chỉ vì chờ đợi một món điểm tâm mà ngồi chầu chực ngoài chân tường nhà người ta không?

Lý Bình An và lão Ngưu khéo lại là phần độc nhất của con bọ cạp. (Ý chỉ có hai đứa kia thế thôi) Hôm nay có lẽ sẽ có bánh bao, có lẽ là không.

Trước khi có kết quả chính thức, trời cũng chẳng biết được.

Lý Bình An đặt tên cho nó là: “Bánh bao Schrödinge”

Tiểu Trương vừa khuyên cha mình nghỉ ngơi hôm nay đi cho mau

khỏe, ốm rồi đừng có ép mình quá, vừa chuẩn bị ra ngoài mua đồ.

Hắn chợt phát hiện bên ngoài cửa sổ có rất nhiều dấu chân, nhưng cũng không quan tâm lắm.

Không được ăn bánh bao, Lý Bình An và lão Ngưu gọi bừa một bát canh chua cay.

Canh chua cay cay cực cay.

Lão Ngưu chợt nhớ tới Nhuận Thổ, Nhuận Thổ thích món cay lắm.

Mà, không biết bây giờ Nhuận Thổ đang làm gì, lão Ngưu bỗng nhớ đến tiểu đệ này của mình. Lý Bình An lấy đũa coi như thăm trúc, chuẩn bị bói thử.

Đại Tùy, Trung Châu, Thục Sơn Thông Thiên Phong.

Nhuận Thổ mặc trường bào, ngồi ngay ngắn trên chỗ cao nhất chủ phong, ngắm nhìn chân trời.

Đã

qua nhiều năm, nó sớm đã không còn là Nhuận Thổ rong chơi, bắt bướm trên đồng cỏ như ngày

xưa nữa.

Mà đã trở thành sư huynh người người ngưỡng mộ của Thông Thiên Phong.

“Nhị sư huynh, có đệ tử đến báo, người được phái đi đàm phán về rồi, còn bị đánh một trận” “Bị đánh á? Có nhắc đến ta không?”

“Ùm…”

“Nói!”

Đệ tử kia ấp úng, “….Vốn không bị đánh đâu, nhưng do nhắc đến sư huynh ngài cho nên mới bị

đánh”

“Dám động thủ trên đầu thái tuế ư! Khinh người quá mức mà!”

Chương 520: Kế hoạch sự

nghiệp của Nhuận Thổ

1615 chữ

“Quá khinh lửng này mà!”

Nhuận Thổ đột nhiên đập mạnh lên tảng đá, chưởng lực cực lớn khiến tảng đá to lập tức vỡ nát.

Tên đệ tử áo trắng kia cẩn thận ngẩng đầu nhìn Nhuận Thổ sư huynh của mình, chỉ sợ nó làm ra chuyện quá giới hạn.

“Để ta tự mình tới gặp hắn!”

Nhuận Thổ sư huynh uy vũ quá chừng! Tên đệ tử kia thầm nhìn bóng lưng của Nhuận Thổ mà kính phục.

Nhuận Thổ sư huynh là một nhân vật rất nổi tiếng ở Thục Sơn này.

Nhầm rồi! Phải là một con lửng rất nổi tiếng mới đúng!

Đặc biệt với những đệ tử mới nhập môn, Nhuận Thổ sư huynh là một tấm gương sáng ngời để bọn họ noi theo.

Mặc dù khi Lý Bình An rời khỏi Thông Thiên Phong, hắn có để lại một ít sản nghiệp.

Nhưng chỉ nằm trong Thông Thiên Phong mà thôi, hắn dốc hết sức mình khôi phục ruộng Linh dược, Tàng Thư Các, kho bảo vật, ...

Suy cho cùng, tính cách của hắn đã được thể hiện qua những nơi đó.

So với trở thành một lãnh đạo có tham vọng cao, trở thành một ông chủ đưa nhân viên đi hưởng thụ cuộc sống lại phù hợp với hắn hơn.

Mỗi ngày hết ngâm nước nóng lại đến ngắm mặt trời mọc, ngắm hoa đào vân vân và mây mây.

Mà người làm cho Thông Thiên Phong phát triển như hiện nay, lại là tiểu đệ Nhuận Thổ do một tay hắn bồi dưỡng nên.

Tài sản ở Thông Thiên Phong ngày càng lớn mạnh, Thông Thiên Phong bây giờ đã sớm không còn là nơi chó chế gà mửa khi xưa.

Đường bộ, đường thủy, thậm chí còn có thuyền chở bảo vật, việc buôn bán cực kỳ phát triển.

Tu sĩ tu tiên không thể không sử dụng Linh thạch, với một môn phái lớn mà nói, muốn vận hành một tập đoàn lớn như vậy bắt buộc phải có tài chính độc lập.

Tuy nói Thông Thiên Phong lệ thuộc vào Thục Sơn, nhưng đa phần lỗ hay lời đều tự chịu trách

nhiệm.

Như vậy, sản nghiệp của các đại môn phái đến từ ba nguồn chính.

Các thế lực phụ thuộc, mỏ linh thạch, các phường.

Mỗi môn phái lớn đều có phạm vi thế lực riêng của mình.

Trong phạm vi ảnh hưởng, môn phái ấy không chế những môn phái khác, bao gồm cả các gia tộc tu tiên, tán tiên, yêu tinh…..bắt họ cống nạp dù nhiều hay ít.

Nói trắng ra là thu phí bảo kê.

Trên danh nghĩa có ba gia tộc được Thông Thiên Phong bảo hộ, còn có hơn một trăm tên tán tu đã báo danh.

Đương nhiên rồi, bảo hộ cũng phải có điều kiện.

Ví dụ như không thể lạm sát kẻ vô tội, sát hại bừa bãi,... bôi nhọ danh dự Thông Thiên Phong. Thông Thiên Phong còn có các đệ tử khác chuyên phụ trách kiểm tra những chuyện này.

Một khi phát hiện có hành vi xấu xa, chiếu theo tội trạng nặng hay nhẹ mà xử phạt.

Về phần mỏ Linh thạch, Thông Thiên Phong bây giờ có bốn mỏ Linh thạch, tài nguyên vô cùng phong phù.

13:35

Mặc dù so với các Phong khác có thể chưa bằng số lẻ của bọn họ, nhưng với Thông Thiên Phong mà nói đây là một bước đột phá vô cùng lớn.

Lúc Lý Bình An còn ở Thông Thiên Phong, mỏ Linh thạch còn lâu mới đến lượt bọn họ.

Nhưng từ khi Nhuận Thổ lên nắm quyền đến nay, Thông Thiên Phong dần dần được nắm quyền khai thác mỏ Linh thạch.

Thậm chí Thông Thiên Phong, còn thành lập bộ Hộ Pháp Đường.

Trong bốn mỏ khoáng mà Thông Thiên Phong sở hữu, có ba mỏ thuộc phạm vi thế lực của Thục Sơn, khỏi phải lo lắng về vấn đề an toàn.

Mỏ còn lại không nằm trong phạm vi thế lực của Thục Sơn, cho nên phải phái đệ tử có pháp lực mạnh đi thủ hộ.

Đệ tử của Hộ Pháp Đường là người đảm đương trọng trách này, phần lớn tu sĩ hộ pháp đều có kinh nghiệp đấu pháp cực kỳ phong phú, thường xuyên cùng môn phái tham gia tranh giành tài nguyên với các thế lực khác.

Bề ngoài, tuy nói Thục Sơn nổi danh đa phần không ai dám đắc tội.

Nhưng tránh sao được, một số tán tiên có mắt không tròng, còn có một số yêu ma quỷ quái không

biết có mù hay không, thậm chí còn cả người phàm. Thôi thì cũng phải.

Sau khi Lý Bình An đi, Thông Thiên Phong liên tục thu nhận được rất nhiều đệ tử mới.

Tuy nói tốt xấu lẫn lộn, nhưng ít ra vẫn còn vài đứa ưu tú.

Dựa theo phương án mà Lý Bình An để lại cho nó, Nhuận Thổ chú trọng bồi dưỡng thế hệ đệ tử này.

Về phần phường thị, cho đến bây giờ Thông Thiên Phong vẫn chưa sở hữu phường thị thuộc về riêng mình.

Tiềm năng của phường thị mạnh hơn nhiều so với mỏ Linh thạch, vả lại phường thị cũng có điểm riêng biệt của nó.

Trong phường thị, có những hoạt động đơn giản nhất có thể thấy như: buôn bán trao đổi linh thạch, dược liệu, pháp bảo, đan dược,.....đó là những hoạt động buôn bán công khai.

Còn có một số môn phái chọn bán tin tức mật về giới Tu Tiên từ đó kiếm được kha khá.

Thậm chí còn có một số tán tu có năng lực đấu pháp mạnh, tự xưng là sát thủ.

Giết một tu sĩ cần bao nhiêu tiền, ở đây còn ghi ra công khai.

Chỉ là những phường thị gần Thục Sơn, đều bị các Phong khác chiếm mất rồi.

Tầm nhìn của Nhuận Thổ cực kỳ xa, không giới hạn chỉ ở Thục Sơn mà còn là cả Đại Tùy.

Thế là phái vài tên đệ tử tới tìm mấy thế lực ở những nơi đó thương thảo thử, kết quả còn chẳng đạt thành được thỏa thuận, ngược lại còn bị ngươi ta đánh cho một trận.

Ngươi không bắt tay với ta thì thôi đi, còn đánh tiểu đệ của ta. Đạo lý gì đây?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, sau này làm sao làm ăn?

Sau khi nghe được chuyện này, Nhuận Thổ gọi mấy tên đệ tử có thực lực mạnh của Thông Thiên Phong, chuẩn bị đi tìm đám kia tính sổ.

Một tên đệ tử nhắc nhở nó.

“Nhuận Thổ sư huynh, chưa bẩm báo mà tự ý đấu với người khác là vi phạm giới luật của phái ta.”

Nhuận Thổ dáng lửng nhỏ nhắn lại mặc lên người một bộ đạo bào thu nhỏ, nhìn vào cực kỳ bắt mát.

Nó đứng lên trên bàn, chắp tay sau lưng bước đi, vẻ mặt rất nghiêm tục.

“Ta có nói là sẽ đánh nhau ư? Ta chỉ đến đó nói lý với bọn họ mà thôi”

“Đúng vậy! Khéo nghe vừa nghe đến tên của Nhuận Thổ sư huynh thôi bọn kia đã tè ra quần rồi. Có tên đệ tử hùa theo.

Nhuận Thổ khẽ cong khóe miệng, gật nhẹ.

“Khỏi cần dài dòng, đi thôi”

Nhuận Thổ lấy ra một chiếc lá từ trong nhẫn chữ vật, thầm niệm một câu thần chú rồi ném lên không trung.

Lập tức chiếc lá kia theo gió căng phồng lên, biến thành một cái thuyền chứa đủ tầm mười người. Nhuận Thổ nhấc chân nhảy lên trước, mấy tên đệ tử khác theo sát phía sau.

Thanh Nhậm Khâu ở phía Tây Nam Đại Tùy, nơi này là cửa ngõ giao

thoa nam bắc, người đến người đi đều phải đi qua nơi này.

Thời tiền triều, nơi này cũng là một thành phố lớn của phương Nam, cũng là một căn cứ quân sự quan trọng.

Bây giờ, nơi này được mệnh danh là cứ điểm buôn bán phía nam, người về hướng nam ngươi đi hướng bắc đều tụ tập ở đây, cho nên tòa thành này bèn trở thành căn cứ của thương nhân.

Chương Ngư kiếm sĩ một đường làm bạn với Yến Thập Tam bị cụt một cánh tay từ đảo Đại Hoang đến nơi này, giờ đây hai người đang ở trong thành Nhậm Khâu.

Về phần tại sao lại chọn đến Đại Tùy, theo cách nói của Lý Bình An, nếu là những nơi khác rất dễ bị Thập Sát Hải đuổi kịp.

Mà ở trong Đại Tùy, gã kia tất sẽ biết thu liễm một tí, dù sao thực lực và xuất thân Đại Tùy vẫn còn ở đó.

“Chương Ngư huynh, hôm nay lại định đi đâu uống rượu vậy?”

“Hôm nay không uống đâu? Chương Ngư kiếm sĩ lắc đầu, về phòng dần biến trở lại nguyên hình, ngã co quắp xuống giường.

Chắc là hôm qua uống nhiều quá đây mà, rượu bình thường đương nhiên không thể biến nó say thành thế này được.

Khéo hôm qua lại đi uống rượu với tay tán tu trong phường rồi.

Yến Thập Tam bất lực lắc đầu, tiếp tục luyện quyền.

Mấy ngay nay, hắn không dám lười biếng, trước khi ngủ cũng luyện, trước khi ăn cơm cũng luyện…...

Chỗ nào cũng luyện, giống như nhập ma.

“Cốc cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. “Chương Ngư huynh, Yến huynh!”

Chương 521: Sao lại đánh nhau rồi?

“Chương Ngư huynh, Yến huynh

Người đến là chủ nhân phường Người tu hành, tên là Ngũ Hoa Nhục (Thịt ba chỉ

Bởi vì dáng người mập mạp, người chỉ toàn là mỡ thừa cho nên hắn mới có cái tên như vậy.

Ba năm trước hắn chỉ là một tên côn đồ của phường Ngũ Khôi, bởi vì lão đại không biết bị tên tán tu ám sát dẫn đến phường Ngũ Khôi như rắn mất đầu.

Khi thấy nơi này sắp rơi vào tay kẻ khác, trùng hợp làm sao Yến Thập Tam và Chương Ngư (Bạch tuộc) kiếm sĩ lại đi ngang qua đây, vậy nên mới kết giao với Ngũ Hoa Nhục.

Ngũ Hoa Nhục tu vi không cao, cho nên trên danh nghĩa hắn là chủ phường nhưng trên thục tế khi có người gây sự vẫn phải tìm đến Yến Thập Tam và Chương Ngư kiếm sĩ nhờ xử lý.

Vài ngày trước, có hai gã tự xưng là đệ tử Thục Sơn chạy đến đây nói muốn hợp tác với bọn họ. Ngũ Hoa Nhục không quan tâm quá đến vấn đề đó, nói với hai tên kia mình không có nhu cầu hợp

Nhưng hai tên đệ tử kia nói năng có chút không nể nang gì.

Ở phường Ngũ Khôi không hiếm gặp loại lừa đảo như này, khéo sao hôm ấy Chương Ngư kiếm sĩ cũng ở đó, vốn đã có tí men nghe thấy chuyện xông lên đánh nhau với bọn họ.

Ai biết hôm nay người của Thục Sơn đến, bảo muốn đòi lại công bằng.

Ngũ Hoa Nhục làm sao biết hai gã đấy thật sự là đệ tử của Thục Sơn, thế là hắn vội vàng chạy tới cầu cứu Yến Thập Tam và Chương Ngư kiếm sĩ.

“Người của Thục Sơn thì có gì hay ho chứ!”

Từ trong phòng truyền ra giọng nói say khướt của Chương Ngư kiếm sĩ.

Yến Thập Tam thầm nghĩ, người của Thục Sơn cũng không phải không nói lý.

Huống chi lúc trước Lý tiên sinh còn từng đề cập với hắn, người từng ở lại Thục Sơn một khoảng thời gian.

Mặc dù không nói ra cụ thể nhưng dựa vào thực lực và khả năng giao tiếp của tiên sinh, phỏng chừng cũng quen khá nhiều ở Thục Sơn.

Thế là bèn cùng Ngũ Hoa Nhục tiến về phường Ngũ khôi.

Phường Ngũ Khôi.

Nhuận Thổ cùng một đám đệ tử Thục Sơn ngồi trong quá trà, uống trà nói chuyện.

“Bọn họ đâu? Tên kia định mượn cớ rồi chạy à?”

“Hừ! Hòa thượng chạy được làm sao chạy được miếu”

“Chắc là nghe uy danh Nhuận Thổ sư huynh của chúng ta nên bị dọa sợ chết khiếp rồi chứ gì? Chắc đang nghĩ cách để xin lỗi chúng ta đây mà”

“Phải đó, phải đó”

Nhuận Thổ nhấp một miếng trà, chỉ cười không nói.

Một lát sau nghe thấy tiếng bước chân truyền đến.

“Hừ! Dám tới đây gây sự, cũng không hỏi thử xem chỗ này do ai bảo kê!”

Người đâu không thấy, chỉ nghe thấy giọng nói của hắn.

Mà sau đó bọn họ mới phát hiện, bước vào cửa không phải là người mà là một con bạch tuộc.

Trảm yêu trừ ma, giúp đỡ chính đạo vốn là nhiệm vụ chính của đệ tử Thục Sơn.

“Hừ, ta còn tưởng là ai, hóa ra chỉ là một con bạch tuộc. Có tên đệ tử khinh thường nói. Chương Ngư kiếm sĩ hừ một tiếng, “Còn tưởng

rằng Thục Sơn phái ai đến hóa ra lại là một con…chó vàng?”

Nhuận Thổ: (he)

Đây là phán xét sau khi nó đánh giá qua Nhuận Thổ.

“Ngươi mới là chó vàng ý, cả nhà ngươi mới là chó ý! Nhìn kỹ đi, lão tử là lửng hẳn hoi!”

“Gì?” Chương Ngư kiếm sĩ gãi đầu, “Gì cơ? Lửng?”

Chương Ngư kiếm sĩ sống nửa đời dưới nước, đương nhiên không biết lửng là cái của gì rồi.

“Hiếp lửng quá đáng ! Dám gọi sư huynh ta là chó vàng. Một tên đệ tử đằng đằng sát khí nói.

Chương Ngư kiếm sĩ cười khẩy.

“Ta thấy ngươi có vẻ chán sống rồi.

“Các vị bình tĩnh đã…”

Yến Thập Tam đang định khuyên can, ai ngờ hai bên đã động thủ rồi.

Hắn cũng không ngờ được hai bên lại bộc phát nhanh như vậy, mới nói được một câu thôi đã đánh nhau rồi.

“Chỉ là một tên tiểu bối.”

“Cheng----sặc----“ Tiếng trường kiếm rơi xuống đất.

Tên đệ tử Thục Sơn xông lên đầu tiên cả người bay ra ngoài.

Nếu không phải có người đứng sau đỡ hắn, chỉ sợ giờ đã bay ra ngoài cửa sổ rồi.

“Không coi Thục Sơn ta ra gì phải không?”

Mấy tên đệ tử Thục Sơn còn lại tối mặt, tiến lên mấy bước.

“Binh binh binh”

Vài tiếng nặng nề vang lên, sau đó có mấy bóng người bị đánh bay ra xa hơn một trượng.

Chương Ngư kiếm sĩ còn chưa thèm rút kiếm ra, “Thực lực của đệ tử Thục Sơn chỉ có vậy thôi à?”

“Lui ra sau ta.”

Bước chân Nhuận Thổ trầm xuống, không khí ngưng trệ, mặt đất lung lay.

“Linh đan Tam phẩm đây, Linh đan Tam phẩm thôi, mua đi mua đi!”

“Chớ vội, Linh bảo ba đời nhà ta đấy, đắt là phải thôi.

“Giảm giá đi cha nội!”

Giang hồ bốn bể là nhà, nơi đâu cũng là anh em của ta. Đạo thương búa xiên lập chiến trường, năm châu bốn biển đều xung danh…”

Xung quanh không ngớt tiếng ồn ào, phường thị ở đây so với những buổi tụ tập của nhân gian không có gì khác nhau.

Đa phần người ở đây tu vi đều không cao, thậm chí còn có những người vừa mới bước chân vào con đường tu hành.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!”

Chớp mắt, khói bụi mù mịt, bụi bay tứ tung, thấy có bóng người lăn lộn nhưng nhìn rõ là ai với ai. Chương Ngư kiếm sĩ xuất ra hai kiếm, một kiếm chém ngang, một kiếm chém thẳng.

Trong tiếng binh khí va chạm, Chương Ngư kiếm sĩ chỉ cảm thấy eo bàn tay rung mạnh, vội lùi về một bước.

Nhuận Thổ cũng lùi về sau, lộn nhào liên tiếp ba cái, tránh xa Chương Ngư kiếm sĩ gần hai trượng mới thoáng khỏi kiếm thứ hai của hắn.

Nó bỗng cảm thấy kinh sợ trong lòng, kiếm pháp gian xảo quá!

Chương Ngư kiếm sĩ hơi say men, nó cười nói: “Hahahaaha, chó vàng ngươi không phải đối thủ của ta đâu! Bổn đại gia mới cầm một kiếm thôi đấy.

“Gào !”

Nhuận Thổ hét một tiếng lớn, yêu khí tràn ngập quanh thân.

Móng vuốt ấn xuống một khối đá vụn, khối đá kia đột nhiên phóng to gấp mấy chục lần lao đến Chương Ngư kiếm sĩ.

“Trò mèo!”

Một kiếm của Chương Ngư chiếm tảng đá thành hai.

Nhưng thứ đang nghênh đón hắn lại là phù triện trong tay Nhuận Thổ, trên đó có khắc mười hai chữ: “Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp….Ngũ Lôi Chú.

Hay!”

Thanh âm khẽ động, thần niệm hóa thành kinh văn mang theo thanh âm bát ngát.

“Uỳnh!” một tiếng, tấm phù lục hóa thành vầng hào quang với đủ loại màu sắc, chớp lóe rồi biến mất không thấy đâu.

Một đạo kiếm khi lao từ dưới lên trên, chớp mắt đã thấy sấm sét kia bị đánh tan.

Lần nữa hiện thân, Chương Ngư kiếm sĩ dùng hai chiếc xúc tung quấn quanh hai thanh kiếm.

“Tình huống gì đây?”

“Sao lại có người đánh nhau trong phường chứ? Mau đi tìm chủ phường”

Có người hô to.

Lúc này, chủ phường tức Ngũ Hoa Nhục đang trốn sâu trong góc, run lẩy bẩy.

“Gào!”

Nhuận Thổ hét lớn một tiếng rồi đột nhiên biến lớn, tựa như một con hung thú chỉ nhằm người mà cán.

Toàn thân chấn động, một nguồn sức mạnh cuồng bạo phát ra từ trong cơ thể nó.

Một tiếng nổ “Uỳnh!”, cơ thể nó như một ngón núi lớn, giẫm lên mặt đất tạo thành một cái hố sâu. Yến Thập Tam né mình đưa quyền, muốn ngăn cản hai con yêu tinh này.

Nếu cứ đánh tiếp, sợ rằng nơi này sẽ bị phá hủy mất thôi.

“Có dám chỗ khác đánh không! Chỗ này tay chân gò bó. Chương Ngư kiếm sĩ hét lớn.

Nhuận Thổ bảo vệ mấy tên đệ tử Thục Sơn, còn có một số tán tu phổ thông, tránh khiến bọn họ bị ảnh hưởng.

“Đang có ý đó!”

Hai yêu thoắt cái đã thấy xuất hiện ở trong rừng xa.

Lúc này, Lý Bình An đang ở Kỳ Châu, hắn nhíu mày.

“Ôi, sao hai đứa này lại đánh nhau rồi?”

Chương 522: Đồng môn mà

1514 chữ

Hai con yêu thú đánh nhau từ phường Ngũ Khôi vào tận trong rừng sâu. “Uỳnh !”

Nhuận Thổ quơ đại lấy một cây đại thu to bằng miệng giếng, rồi ném vào Chương Ngư kiếm sĩ. Chỉ nghe thấy một tiếng “răng rắc”, cây cối xung quanh cao bốn thước bị chém đứt làm đôi.

Soạt” một tiếng, tán cây rơi xuống đất, bụi bắn tung tóe.

Lại thêm một tiếng "Xoẹt" nữa, không biết khói xanh từ đâu hiện lên, thêm một cây đại thu bị chặt đứt làm đôi, đứt đoạn đứt cành, rụng xuống mặt đất như sung rơi.

Một tiếng vang thật to khác, tiếng vang lần này lớn hơn nhiều so với lần trước, gió lớn thét gào, lại một cây non to bằng cánh tay bị chặt đứt!

"Yếu quá! Yếu quá! Chó vàng hôm nay chưa ăn no cơm à?"

Chương Ngư kiếm sĩ hời hợt bình phẩm, nhưng mấy chiếc xúc tung hoạt động lại cực kỳ hăng say.

Kiếm khí tỏa ra tứ phía, trái chọt phải đâm, như rơi vào chốn không người.

Kiếm khí đan xen tạo thành một tấm lưới dạng hình chiếc cô, kiếm càng múa càng nhanh, tấm kiếm võng kia càng như hoa như tuyết, khiêu vũ giữa bầu trời.

Nhìn tưởng ung dung nhưng thực ra đang hành động cực kỳ nhanh, nhanh nhạy như điện, phiêu dật như thần!

"Kiếm pháp của con bạch tuộc này sắc bén quá!"

Nhuận Thổ không ngờ rằng ở chỗ này lại có một con đại yêu như Chương Ngư.

Hơn nữa còn là một con yêu tinh thông kiếm thuật.

May thay cái con kia là yêu quái trên biển, thực lực trên đất kém xa so với ở trong biển.

Yêu khí nhàn nhạt tỏa ra quanh người Nhuận Thổ, mắt nỏ đỏ bừng, sống lưng hơi cong cong, toàn thân được che phủ bởi một lớp vảy màu đen, hai tay biến lớn giống như một đôi càng cua, vô cùng hung hãn.

Chiếc sừng trên đầu tỏa ra kim quang màu nhạt, hai bên mọc ra một đôi cánh che phủ đất trời.

Nếu để những tên đệ từ sung bái nó nhìn thấy chân thân này của Nhuận Thổ, phỏng chừng bọn họ đều sẽ bị dọa sợ.

Toàn thân Nhuận Thổ tỏa ra một cỗ uy áp oai nghiêm như thần biển, đem đến cho người ta cảm giác vừa không thể tới gần vừa khó thở.

Khí tràng sắc bén vờn quanh thân Nhuận Thổ, tựa như muốn chém tất cả thành từng mảnh. “Soạt” Một tiếng, tán cây rơi xuống đất, bụi bắn tung tóe.

Thêm một tiếng “Xoẹt”, khói xanh từ đâu hiện lên, lại thêm một cây đại thụ bị chém thành hai mảnh.

Cành gãy đát nứt, rơi lả tả trên đất.

Đến khi Yến Thập Tam đuổi tới kịp, hắn nghe thấy từ trong rừng sâu truyền ra nhiều tiếng vang rung trời.

Khói bụi mù mịt, không khí khuấy động, bầu trời vừa nãy còn sáng giờ đây như bị bịt kín bằng một lớp khói bụi dày đặc.

Trong rừng, một cái bóng đen mà mắt thường khó có thể nhìn rõ đang vừa gào thét vừa chạy, hết nhảy sang cây này lại nhảy sang cây khác liên tiếp không ngừng nghỉ.

Tốc độ của Chương Ngư kiếm sĩ cực nhanh, lóe lên rồi biến mất, bay quanh khu rừng trong khoảng mười trượng.

Trên người Nhuận Thổ không ngừng xuất hiện những vết kiếm nhỏ xíu.

Kiếm của kẻ kia vẽ ra một đường cong quỷ dị trên không trung, nhanh như chớp sắc bén như tia lửa, một kiếm chém ra, hàng chục tiếng cây gãy vang lên.

Tựa như trong mỗi sợ gió đều có một cái bóng đen.

Nhuận Thổ không hề tìm được cách nào tấn công, chỉ có thể phản kháng một cách bị động.

“Ngươi vốn không thể bắt được ta!” Chương Ngư kiếm sĩ hưng phấn hô to.

Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, một vòng lại một vòng, một vòng lại một vòng. Giống như hòn đã bị ném vào trong nước, khơi dậy từng tầng sóng gợn.

Bỗng nhiên Chương Ngư kiếm sĩ nghe thấy một tiếng kỳ quái, đó là tiếng cười đang bị kìm nén.

“Đoành!”

Một lớp sương mù màu xanh đậm đột nhiên nổ tung dưới chân Chương Ngư kiếm sĩ.

Sương độc? “Hèn hạ”

Chương Ngư kiếm sĩ nín thở, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi phạm vi khí độc.

“Thấp kém? Chương Ngư kiếm sĩ khinh thường cười một tiếng, “Còn tưởng đám danh môn chính phái các ngươi đàng hoàng đến đâu, ai ngờ đều là một lũ bỉ ổi!”

Chỉ là độc dược….

Chương Ngư kiếm sĩ lảo đảo, suýt nữa ngã xuống.

Trúng độc? Sao có thể chứ?

Tiếng Nhuận Thổ truyền đến từ nơi cách đó không xa.

“Hahaha, đây chính là độc dược mà đại ca ta nghiên cứu ra đó.

Độc dược này không chỉ có thể truyền qua đường hô hấp, mà có thể truyền qua ngũ giác của ngươi. Cũng tức là chỉ cần ngươi nghe thấy tiếng thôi, ngay lúc này ngươi, đã trúng độc!”

“Bàng môn tà đạo!”

“Hứ! Ai nói với ngươi cứ dùng độc thì là bàng môn tà đạo?”

Không tiếp tục phí lời nữa, Nhuận Thổ thay đổi thủ quyết.

Chỗ mình đang đứng vốn là một mảnh trống trơn.

“Xac xac xac!”

Một hàng cây tán cao che trời từ dưới đất mọc lên, tựa như một tấm mạng nhện, khuất động khu đất này đến long trời lở đất,

Chớp mắt lan rộng ra xung quanh.

Vùng đất rộng lớn giờ đây đã bị lấp đầy, cát bụi tung bay hình thành một con sóng lớn tối tăm mịt mờ, trải dài vào tận trong rừng sâu.

Dường như con sóng màu xám ấy không định ngừng lại, nó cứ mãi tiếp tục, trải dày đến vô cùng vô tân.

Chương Ngư kiếm sĩ cảm nhận được chấn động dưới chân, là đại trận?

Tên kia có thể đặt trận pháp ngay trong lúc này ư?

Không, hẳn là hắn dùng một loại pháp bảo nào đó cất chứa trận pháp này lại.

Sau khi đến mảnh đất này, đại trận đón gió tung bay, cấp tốc biến lớn, bao trùm cả một mạnh đất rộng lớn.

“Chậc chậc, coi như có vài phần bản lĩnh”

Kiếm đeo trên lưng Chương Ngư kiếm sĩ giờ chỉ còn lại ba thanh vẫn chưa xuất vỏ.

Một cái xúc tu nắm chặt thanh kiếm thứ hai từ dưới đếm lên, kiếm trong tay như rực rỡ hơn mấy phần.

Tựa như một con dã thú khát màu đang gầm lên tiếng rống giận dữ.

Từng tấc từng tấc kiếm hiện ra, sát ý nồng đậm bao phủ cả đại trận.

Hít, hà! Hít, hà!

Nó thở ra một cỗ nhiệt khí, nhiệt khí kia lưu chuyển trong không khí, ngưng mà không tan. Quy Tức Công, Phép Thở!

Điều hòa hơi thở bên trong, trong động có tĩnh, trong tĩnh có động,

bước đi nhẹ nhàn, tâm vừa động, khí tự sinh. 4

Phép Thở này nó được Lý Bình An truyền thụ khi hắn phiêu lưu trên biển.

Thông qua một số cải tiến nhỏ, có thể không chế tùy theo ý nghĩ của mình, trong một lần hít thở, có cảm giác như bay lên trời.

Nhuận Thổ đưa tay, vận chuyển pháp trận.

Thuật trận pháp này là nó học được từ Lý Bình An khi hắn còn ở Thục Sơn.

Bao gồm cả độc dược.

Hai yêu này tựa như cùng một môn phái, nhưng lại học được hai loại võ công khác biệt cùng chọn nơi đây là nơi trao đổi võ học.

Trong giây lát, hai con yêu này lại lao tới đòi giết nhau,

Lão Ngưu nhìn biểu cảm của Lý Bình An, lo lắng kêu.

Sao rồi? Nhuận Thổ xảy ra chuyện gì sao?

Lông mày Lý Bình An dần dần giãn ra, hắn húp một miếng canh nóng.

Chắc là không sao đâu

Lão Ngưu trừng mắt nhìn, nếu Nhuận Thổ xảy ra chuyện, theo tục lệ nên đặt mấy mâm cho đủ?

“Khụ khụ khụ. Nghĩ xa quá rồi? Lý Bình An dở khóc dở cười.

Hai bọn nó sao lại đánh nhau thế? Lão Ngưu tò mỏ hỏi.

Lý Bình An lắc đầu, hắn còn chẳng biết đầu đuôi ra sao.

Cách hai châu, giờ mà muốn tới chỗ bọn họ e rằng khó mà làm được.

Quan trọng là hai con yêu tinh đều thân với mình, nhất là Nhuận Thổ, coi như là mình nuôi nó từ

Vừa so sánh là biết quan trọng hay không ấy mà.

Lão Ngưu ngăn mày, có thể ngăn cản hai đứa nó không?

Lý Bình An nghĩ ngợi, “Hơi xa đấy, sợ là không tới kịp”

Chương 523: Nỗ lực hết sức

1717 chữ

“Bánh bao đây!”

“Khách quan, hai văn tiền một cái”

“Cho ta ba cái bánh bao, và một chén cháo”

“Có luôn đây khách quan

Người mua điểm tâm là một gã hán tử dáng người nhỏ bé, gã để ngực trần nhưng khí khái hào sảng, trên cánh tay còn có một mảng tím xanh.

Hôm nay khách cực kỳ nhiều, có bà mẹ ôm con cãi nhau, còn có một hán tử dáng người thô kệch, nhìn vào tưởng như hung thần ác sát, sáng vẻ rất ư là chợ búa.

Gã hán tử thấp nhìn thấy tên cao lớn kia, không dám lại gần.

Do dự một hồi, cuối cùng hắn chọn đặt mông ngồi đối diện với người áo xanh, nhìn vào có vẻ ôn hòa nhã nhặn.

Hán tử kia đánh giá qua người này một phen, tay vớ đồ ăn thả vào bát cháo.

Hắn thả một ít dưa muối vào trong chén cháo, rồi lại thả thêm chiếc bánh bao vào để nó ngâm trong bát.

Người đối diện tướng mạo ôn tồn lễ độ, khí chất không tầm thường, thoạt nhìn có vẻ như là người đọc sách.

Lý Bình An cảm nhận được ánh mắt của hắn, nhìn hắn cười ấm áp.

Gã kia không trả lời, chỉ cười xùy một tiền, dường như rất là khinh thường loại thư sinh mặt trắng như đối phương.

Lý Bình An cũng giận, chỉ làm như mình cái gì cũng không nhìn thấy.

Hắn đưa tay lên, dính một hạt nước, rồi rút ra cây bút bên hông bắt đầu tô tô vẽ vẽ.

Mặc dù cảm thấy chắc là không kịp đâu, nhưng hắn vẫn muốn thử một lần.

Nếu hai đứa kia gây nguy hiểm đến tính mạng lẫn nhau, thế thì rắc rối lắm.

Gã hán tử kia vùi đầu ăn cháo, ánh mắt bỗng liếc sang nghi ngờ nhìn Lý Bình An. Đang làm gì kia? Thằng này có hiếu quá!

(Nguyên văn kÈ" là câu chửi có ý như "Đồ bất hiếu", có lẽ ở đây tác giả dùng để châm biến?)

Lúc ăn cơm mà vẫn còn cố gắng như vậy, không ăn xong rồi tiếp tục được à.

Lý Bình An hít sâu, mở pháp nhãn, vận chuyển khí lực toàn thân.

Thân thể truyền ra một nguồn lực rung kỳ dị, hết chấn động này lại đến chấn động khác, sau ba lần chấn động, nhiệt lưu hạ xuống.

Tiến vào giữa hai mạch, lúc này mới quay về đan điền.

Thực lực tăng mạnh, Lý Bình An sử dụng bút Hiệp khách càng thêm trơn tru.

"Két két…két két…."

Tuy vậy, muốn đạt được mục tiêu lần này quá khó khăn, khiến ngòi bút mài vang lên từng tiếng ken két ầm ầm.

Thấy vậy, Lý Bình An vội vàng thu lực.

Cái bàn cũng bị nút ra thành một cái lỗ nhỏ.

Xem ra vẫn còn chút khó khăn, còn phải dùng tới giấy hoàng phù chuyên dụng.

Lão Ngưu cực kỳ ăn ý lấy ra một xấp giấy hoàng phù thượng phẩm từ trong túi trữ vật.

Lý Bình An cởi hồ lô rượu bên hông xuống, uống xong một hớp lại thở ra một hơi dài.

Lão Ngưu vội vàng nghiền xong mực, rồi đặt lên bàn.

Lý Bình An xắn ống tay áo, nheo mắt lại.

Ngòi bút hơi chuyển động, một giọt mực đen từ trên ngòi bút dươi xuống.

Hắn đưa tay vung lên, mực đen hóa thành ánh sáng rực rỡ, một hơi "A" mà thành. "Oong!"

Từ trong hồ lô dưỡng kiếm, Phi kiếm Tế Vũ lao ra, phát ra tiếng kiếm kêu.

Trong đám bảo vật của Lý Bình An, chỉ có Phi kiếm Tế Vũ là thích hợp làm chuyện này.

Gã kia đột nhiên ngẩng đầu, "Ừ? Tiếng gì thế nhỉ?"

Dường như chỉ có mình hắn phát hiện tiếng ồn ào xung quanh.

Hắn cau mày nhìn Lý Bình An, " Làm gì vậy? Nói nhỏ chút còn đang ăn cơm!"

Nghe tiếng hắn hô hào, những người xung quanh đều quay đầu nhìn sang, Lý Bình An nhìn bọn họ cười áy náy.

Gã hán tử kia mở rộng hai chân, tiếp tục ăn cháo.

Chỉ là thanh âm bên tai càng lúc càng rõ, hắn hơi mất kiên nhẫn

Đang định bùng nổ, nhưng lạ làm sao những người xung quanh giống như không hề nhìn thấy những cử động kia của Lý Bình An.

Ánh xanh trong ngòi bút của Lý Bình An càng lúc càng sáng, như thể hắn đang cầm trong tay không phải một cây bút mà là một viên quang cầu.

Thành rồi!

Lý Bình An vui mừng, thoáng thở dài một hơi.

Sau đó vội vàng cắn tay mình, dẫn giọt máu xuống đến đầu ngón tay, rồi thi triển Nê Hoàn và Thiên Cổ.

Giọt máu kia mang theo luồng khí nóng bỏng, nhân lúc luồng khí nóng bỏng kia chưa kịp tan biến, hắn nhanh tay viết lên thân kiếm vài chữ.

Thời điểm khi chạm đến thân kiếm, dòng khí nóng kia vội hóa chậm, chớp mắt chuyển thành nhu

hòa.

Cuối cùng hóa thành một sợi khí lưu nhu hòa, nhập vào trong thân

kiếm.

Hắn viết liên tiếp 50 chữ, mỗi nét bút là một nét cắt, đều lộ ra một cỗ khí mênh mông bạt ngàn. Gã hán tử đối diện được chứng kiến một màn kỳ quái này, không khỏi cảm thấy rùng mình.

Tên này rốt cuộc đang làm gì vậy!?

“Phù!”

Lý Bình An thở dài, mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

Phi kiếm Tế Vũ bắt đầu run rẩy không ngừng, trên mũi kiếm có thanh khí đang chảy, dường như đang nó đang muốn thoát ra bằng cách phun.

Nguồn sức mạnh này, tựa như một ngọn núi, một con sông, một vùng biển, một mảnh đất trời với linh khí dạt dào, thanh âm trong trẻo reo vang không ngừng.

Lý Bình An cuối cùng cũng rán xong mảnh giấy hoàng phù lên, hắn vỗ nhẹ thân kiếm, dịu dàng nói

với nó.

“Di di.”

“Oong!”

Chíu –

Phi kiếm Tế Vũ xuyên qua ánh ban mai mà đi, mặc dù khoảng cách không xa nhưng lại đem đến cho người ta cảm giác thời gian như ngừng lại.

Kiếm này không một tiếng động, đột ngột từ mặt đất lao lên.

Mãi đến khi mũi kiếm sượt qua, mới nghe được một tiếng “Xuy!”

Tốc độ đã sớm vượt qua vận tốc âm thanh, khi nghe thấy tiếng kiếm lúc đó phi kiếm đã không còn ở đấy nữa rồi.

Lý Bình An dùng tay nâng cằm, lười biếng ngáp một cái.

Lâu lắm rồi không cảm thấy mệt mỏi như vậy, chẳng biết có phi kiếm có đến kịp hai không, dù sao

từ Kỳ Châu đến Trung Châu cũng rất xa, không phải mở cửa ra là có thể đến được.

Thôi thì hắn đã cố hết sức mình rồi.

Đã đến tận Kỳ Châu rồi còn phải lo chuyện ở Trung Châu.

Thật không khiến người ta bớt lo mà.

Gã ngồi đối diện:.....

Tiếng động lớn như vậy sao mà mấy người xung quanh không ai nghe thấy vậy trời?

Vẫn ăn cơm, nói chuyện như thường, như mù, điếc hết rồi ấy.

Gã bỗng chú ý thấy người áo xanh quỷ dị kia đang nhìn mình hết một lượt từ trên xuống dưới.

Gã rùng mình một cái, thấy cả người lạnh toát, thế là quát to một tiếng rồi quay đầu chạy mất.

“Ơ, tên kia sao vậy?” “Gì đấy? Gì đấy?”

Những người xung quanh nhìn theo hướng gã kia chạy.

Lý Bình An bật cười, lại là một người kỳ lạ.

Rừng rậm đã bị hủy đi hơn nửa

Trận này đánh từ lúc tối đen đến hửng đông, lại đánh từ hử đông đến tận khi trời tối.

Bầu trời trong khuôn viên một trăm dặm bị nhiễm màu biến thành một màu vẩn đục, hạt mưa rơi xuống còn trộn lẫn với cát bụi mù mịt, tựa như một trận thiên tai.

Gió càng lúc càng lớn, tiếng sấm càng lúc càng vang, từng tia sét đỏ chói lọi lóe sáng trong bầu trời tăm tối.

“Mẹ, sao có thể có con yêu quái có kiếm pháp mạnh như thế chứ!?”

Lúc này, yêu thân Pháp Tướng (pháp biến lớn) của Nhuận Thổ đã thua, nó lại hóa thành hình dạng nhỏ xíu.

Quanh thân tràn đầy vết thương, dáng vẻ chật vật không tả được.

Đương nhiên nó biến thành như thế này không chỉ nhờ công lao của một mình yêu thú Chương Ngư kiếm sĩ. Ở thì Yến Thập Tam ở đấy, cho dù có muốn cố khuyên can nhưng đến lúc ra tay dĩ nhiên vẫn phải về phe Chương Ngư huynh nhà mình rồi.

Những đệ tử Thục Sơn còn lạp cấp tốc phát tín hiệu, liên hệ với đám đệ tử ở đây làm nhiệm vụ.

Lúc đầu chỉ là xung đột nhỏ, ai ngờ giờ đây biến thành không thể cứu vãn .

Yêu thân của Bạch Tuộc kiếm sĩ cũng chịu không ít tổn thương.

Kiếm khí càng lúc càng móc, những xúc tu quỷ dị kia càng lúc càng trở nên bất lực.

Hạt mưa rơi xuống người nó lại bị kiếm khí phá nát, tạo thành một tầng hơi nước nhàn nhạt bao quanh người Chương Ngư.

Mặc dù nhìn có vẻ uy phong lẫm liệt, nhưng thực tế nó cũng đang gắng gượng chống đỡ.

Chương Ngư kiếm sĩ thở ra một ngụm khí thô, khí độc thấu xương xuyên qua huyệt đạo của nó. Khí độc làm đông kinh mạc, xương cốt của nó đang run rẩy, trên làn ra kết thành một lớp băng màu xanh dày.

Ngoài ra, còn có rất nhiều luồng khí lưu màu đen đang chạy theo kinh mạch di chuyển trong cơ

thể nó.

Tuy vậy, nhìn tổng thế người chiến thắng cuối cùng vẫn là Chương Ngư kiếm sĩ.

Nhuận Thổ thầm chửi trong lòng, đừng bảo hôm nay sẽ thua nhé? Bà mẹ nó thất bại không ngờ?

Chương 524: Đều là người nhà

Nhuận Thổ thở phì phò, toàn thân bất lực ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Mặt cũng nó cũng bị biến dạng, xương cốt bị nghiền nát thành một bãi, giống như là một đóa hoa đang từ từ nở rộ trong không khí.

Nó cố kìm nén cau giác đau đớn, từng hạt từng hạt mồ hôi rơi xuống như mưa.

“Đây là lượt quyết định!”

Mặc kệ cho dù chết cũng phải chết cho oanh liệt.

Tiếc là trước khi chết, không được gặp mặt đại ca và Ngưu ca.

Nhuận Thổ cắn chặt răng, cố gắng đứng vững.

“Đừng…đừng đánh nữa…bình tĩnh.”

Yến Thập Tam cố bò dậy từ trong đất đá.

Có vật gì đó ép xuống hắn, hắn còn nhìn rõ đó là thứ gì, cũng chưa kịp trốn tránh, chóp mũi đã

cảm thấy đau đớn, mắt tối sầm lại nhưng cơn đau nhức kia lại lần nữa ập tới. Nhuận Thổ kêu “Ai” một tiếng, chưa chết à? Tiếc ghê.

Toàn thân Chương Ngư kiếm sĩ be bét máu, run rẩy như là bị lột da.

“Chịu…chịu chết đi…”

Nó yếu ớt tiến lại gần Nhuận Thổ.

Phi kiếm treo cao trên không, kiếm khí như quét qua từng mi li mét trong khuôn viên một trăm truong.

Kiếm quang xuất hiện trong không trung để lại vòng quỹ đạo không có quy luận, nhưng lại khiến người ta có cảm giác huyền diệu khó tả, kiếm này hoàn mỹ đẹp đẽ như quy luật của đất trời không ai có thể chối cãi.

Chương Ngư kiếm sĩ đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng khiếp sợ, một luồng khí thế hùng mạnh quét sạch một mảnh thiên địa này.

Nhuận Thổ trừng mắt, nhất thời không phản ứng kịp.

Chỉ nghĩ mệnh ta toi từ đây, đây là bản mệnh kiếm của con bạch tuộc kia?

Rất nhanh nó đã kịp nhận ra.

Đây là phi kiếm Tế Vũ của đại ca.

Nhuận Thổ quá đỗi vui mừng, sống lại từ trong nỗi tuyệt vọng.

Nói vậy tình hình của mình ở đây, đại ca đều biết hết.

Nhuận Thổ thở hắt ra một hơi, trái tim vực dậy từ trong đống đổ nát.

Có đại ca ở đây rồi, mình không cần lo lắng nữa.

là hai tên tiểu tử này bắt nạt ta!”

Nhuận Thổ lớn tiếng hộ, như là đứa trẻ bị người bắt nạt bèn chạy về nhà méc với phụ huynh. “Là hai đứa nó đây!”

“Ơ, đây không phải kiếm của tiên sinh sao?”

Yến Thập Tam cảm nhận đường luồng khí quen thuộc, ngẩng đầu nhìn lên không trung. “Chíu ~”

Thân kiếm lắc mạnh một cái, tô tô vẽ vẽ gì đó.

Kiếm khí ngưng tụ mà không tan, xếp lại thành một đoạn văn.

“Đừng đánh nữa, hai tên khờ này. Đều là người một nhà.

Chương Ngư kiếm sĩ và Nhuận

Thổ từ đằng xa liếc nhìn nhau.

Chương Ngư kiếm sĩ như thể đã mất hết toàn bộ sức lực, ngồi bệt xuống đất

Ngay sau đó lại có vật gì đó từ trên trời rơi xuống.

Là một cái túi vải nhỏ.

Mở ra nhìn, trong đó có một ít đan dược chữa thương cao cấp.

Nhuận Thổ lau vết máu trên mặt.

Mẹ ơi? Người một nhà?

Đánh nhau gần chết, tí nữa cách cửa tử một bước rồi.

Hàng tá tu sĩ nhìn lại chỗ bọn họ, người dân thì bị dọa sợ không thôi, đều đóng cửa trốn trong nhà

từ sớm.

Có một vài người đứng dán chặt cửa sổ nhìn ra bên ngoài, gương mặt mang theo vẻ kinh hãi và dáng

vẻ hiếm thấy.

“Vụ gì vậy?”

“Nghe bảo có người đến gây sự.

“Gây sự?”

“Hình như là người của Thục Sơn ấy”

“Thục Sơn danh môn chính phái, họ sẽ làm mấy chuyện cướp bóc này ư?”

“Ai biết được..

Đám người kia thi nhau tranh luận.

“Ồ, về rồi kìa !”

Mấy bóng người xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Ai thắng đấy?”

“Đừng bảo là phường Ngũ Khôi sắp đổi chủ nhé?”

Chủ phường Ngũ Khôi, Ngũ Hoa Nhục nghe thấy lời này, sợ hãi nuốt nước miếng.

Hắn nhìn xung quanh, trong lòng thầm cầu nguyện, mong rằng Chương Ngư huynh và Yến huynh bình an vô sự.

“Ế ? Không đúng lắm.

Yến Thập Tam trước vịn Chương Ngư kiếm sĩ, sau kéo theo Nhuận Thổ”

“Khụ khụ khụ, ngươi hạ độc gì cho ta!”

Chương Ngư kiếm sĩ trên nôn dưới bắn pháo hoa, trên thì thổ huyết, dưới thì đánh dắm bum bum, trong dắm còn mang theo ít máu.

Đi ra thứ vật thể không rõ ràng, toàn thân tỏa ra mùi hương kỳ lạ.

Đi một đường, lưu một đường, cực kỳ hùng vĩ.

Nhuận Thổ bất lực, muốn nói cái gì nhưng không thể mở miệng được.

Hay.

Hai yêu cùng thở dài một hơi, sớm biết đều là người một nhà cần chi phải xúc động như vậy.

Yến Thập Tam dở khóc dở cười, không đánh không quen mà.

“Lát nước có muốn nghỉ ngơi uống rượu không?” Yến Thập Tam đề nghị.

Một lát sau, hai yêu lại thở ra một hơi, đồng thanh nói: “Có!”

Trong vòng hai ngày vượt qua hai vùng đất lớn, phi kiếm Tễ Vũ đã dùng hết sức của mình.

Lúc trở về, tốc độ chậm lại đáng kể, thi thoảng còn bị lung lay.

Do được nuôi dưỡng nhiều năm, Tế Vũ sớm đã có linh trí của mình.

Cho nên không cần Lý Bình An phải thi triển gì, Tế Vũ tự sẽ quay về tìm chủ.

Hôm nay Kinh thành trời nắng đẹp.

Lý Bình An lười biếng ngáp một cái, hắn bấm ngón tay tính thử xem Nhuận Thổ, Chương Ngư và Yến Thập Tam giờ ra sao rồi.

Ừ, mặc dù bị thương không nhẹ nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Thôi được rồi, coi như là giáo huấn một phen cho chừa cái thói tự coi mình là số một thiên hạ, hở tí là đòi đánh nhau với người ta.

Lý Bình An vuốt cằm, mở cửa sổ.

Hắn nhìn ra phong cảnh phía ngoài, nhàn nhã hát.

Cửa hàng tạp hóa, quán trà, tiệm cơm, sạp trái cây…đập vào tầm mắt hắn.

Một con đường nhỏ thôi mà đầy đủ phong cảnh nhân gian.

Hắn chọn lúc nắng đẹp, trời trong có gió nhẹ thổi qua, chơi phía đông, dạo phía tây.

13:37

Khi đi đến mệt rồi chọn một quán rượu, vào trong đó thưởng thức rượu ngon, ca hát nhảy múa.

Hoặc thi thoảng ghé vào quán trà, nghe người kể truyện Nam Triều – Bắc Quốc.

Đường chục dặm, giếng nước

Ngắm giai nhân tha thướt trên cầu –

(Túng du Hoài Nam

Bản dịch của Nguyễn Minh thivien)

Chớp mắt lại một năm trôi qua.

Lý Bình An ngồi trong lầu làm nhân bánh.

Lão Ngưu nhào bột, Gia Trạch thì đánh vảy cá, chuẩn bị đồ ăn cho đêm ba mươi tết.

Một lát sau, Lâm Tiêu và thị nữa Lưu Nga tới chơi.

“Tiên sinh, phụ hoàng ta mời ngài vào cung cùng nhau ăn tết.

“Haaha, ta vẫn thích ăn tết ở nhà hơn, huống chi ta cũng đã chuẩn bị xong hết đồ tết rồi, để lâu nó lại hỏng”

“Vậy mùng hai tết có được không?”

Lại là mùng hai tết, Lý Bình An mỉm cười.

“Thế này đi, mùng hai tết năm ngoái ta được chiêu đãi, năm nay Lý mỗ sẽ chuẩn bị một bàn tiệc nhỏ. Mong điện hạ về thông báo với bệ hạ một tiếng, nếu bệ hạ không chê vậy mời ngài tới đây.

“A? ....Được! Ta quay về sẽ báo cho phụ hoàng biết”

Lâm Tiêu gật đầu không ngừng.

Sau đó Lâm Tiêu lại hỏi tiếp một số chỗ trong Kiếm Ý Thiếp mà hắn không hiểu, sau đó mới cùng Lưu Nga rời đi.

Giao thừa.

Gió bắc, tuyết thổi mãi đến canh bốn.

Hai nồi sủi cảo thịt dê, năm món ăn: ba mặn, hai ngọt.

Ngoài phòng tiếng pháo vang lên không ngừng.

Quét dọn nhà tranh địch huyên náo, một trụ mùi thơm ngát bái Cửu Tiêu. Vạn vật hoa đón xuân đưa tàn tịch, một năm kết cục tại đêm nay. Sinh bồn Hỏa Liệt oanh minh trúc, đón giao thừa đình mở nghe tụng tiêu…

Chương 525: Phụ hoàng, điên rồi!

2066 chữ

“Triệu Lão Nhị sao rồi?”

“Chịu. Không ra khỏi cửa được mấy hôm rồi?”

“Hôm đó ta gặp hắn đi về, dáng vẻ của hắn như là gặp phải quỷ ấy. Hay là nhìn thấy mấy thứ bẩn thỉu?”

“Khéo là thế”

Hai bà lão mặc tận mấy lớp y phục dày, cho dù là gió tuyết cũng không thể ngăn cản hai ba tám chuyện.

“Xin hỏi, nhà Triệu Lão Nhị ở đây phải không?”

Đột nhiên có tiến hỏi cắt đứt cuộc hội thoại của hai bà lão.

“Đúng rồi, phòng thứ nhất bên tay trái. Ngươi là ai?”

Bà lão đánh giá qua người áo xanh kia một phen.

“Đa tạ, ta là bạn của hắn”

Hôm qua Triệu Lão Nhị vẫn còn ăn cơm, cắp một ít nước nóng, chan một ít nước tương.

Đã mấy hôm rồi hắn không ra khỏi cửa, quanh đi quẩn lại vẫn là khung cảnh hôm đó, đem đến cho hắn chấn động mạnh.

Người áo xanh thoạt nhìn như thư sinh kia, không biết ngày hôm đó đã dùng loại pháp thuật kỳ quái gì khiến hắn cứ lơ tơ mơ.

Yêu quái? Nhìn có giống đâu.

Nhưng mà hắn đọc nhiều tiểu thuyết rồi, hắn cũng nghe người kể chuyện trong quán trà kể lại, yêu quái có thể hóa thành hình người.

Với lại yêu quái sẽ giết chết người biết thân phận của mình, nghĩ đến đây hắn lại càng sợ hãi.

“Cốc cốc!” – Có người gõ cử.

Triệu Lão Nhị bỗng cảm thấy mình sinh ra ảo giác.

“Cốc cốc!” Lần này là thật.

“Ai…ai vậy!” Triệu Lão Nhị run rẩy hỏi.

“Các hạ, mấy ngày trước chúng ta đã từng gặp mặt, lúc ăn bánh bao”

Ù Ù!

Triệu Lão Nhị chỉ cảm thấy đầu mình ù một tiếng.

Yêu quái tìm tới tận cửa thật rồi!

Lý Bình An chỉ đành tự mình đẩy cửa ra.

“Yêu quái! Yêu quái!...”

Triệu Lão Nhị co cẳng chạy trốn, thế nhưng phòng chỉ to đến thế vả lại cũng chẳng có cửa sau.

Lý Bình An tiện tay phất tay áo một cái, gió mát quất vào mặt hắn.

Triệu Lão Nhị lập tức bình tĩnh lại, kinh ngạc nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An tìm được cái ghế, hắn ngồi xuống nói, “Xin lỗi chuyện lúc trước, không nghĩ tới các hạ có thiên phú khác người, là Lý mỗ sơ xuất.

Triệu Lão Nhị mím môi, hắn nghe chẳng hiểu gì cả.

Lý Bình An bỗng nhiên hỏi hắn: “Các hạ có bao giờ nghĩ tới chuyện bước vào con đường tu hành cua?”

Chiếc não bé nhỏ của Triệu Lão Nhị đặt ra một cái dấu chấm hỏi to đùng.

Dưới pháp nhãn của Lý Bình An, khí trong người Triệu Lão Nhĩ, thất kinh bát mạch, các huyệt đạo như cánh cửa đóng mở không ngừng đều hiển thị rõ trong mắt hắn.

“Tu hành? Có thể phun lửa không?”

“Chắc là có thể”

“Có thể phóng sét không?”

“Có thể”

“Bay được không?”

“Sau đó sẽ không còn ai xem thường ta nữa?”

Lý Bình An do dự một lúc rồi nói với hắn, “Tu hành không phải để người xem trọng hay khinh bỉ mình”

Triệu Lão Nhị đi theo Lý Bình An đến căn gác nhỏ, trái nhìn phải ngó, dáng vẻ cực kỳ cẩn trọng.

Lý Bình An hỏi hắn: “Thấy căn nhà này đẹp chứ?”

“Ừ đẹp” Triệu Lão Nhị thuận miệng đáp.

“Làm phiền các hạ trông chừng căn nhà này hộ tại hạ vậy.

“A?” Triệu Lão Nhị nhìn Lý Bình An nghi ngờ hỏi, “Ựa…ngươi tìm ta là để nhờ ta coi nhà giùm ngươi?”

“Có ý này? Lý Bình An nói thẳng, “ Ta phải đi rồi, nhà phải có người ở thì mới có sức sống”

“Cho thuê không phải được rồi sao?”

“Cho thuê cũng được, nhưng mà phiền phức lắm, ta không thích phiền phức.

Giao dịch này rất đơn gian, ngươi có thiên phú tu hành, ta giúp ngươi tu hành, ngươi giúp ta trông nhà”

Triệu Lão Nhị: “Đơn giản như vậy sao?”

“Đơn giản vậy thôi”

“Ngươi định…dạy ta như thế nào? Đả thông hai mạch nhâm đốc của ta sao? Hay là phải đánh ta thành tàn phế trước…để ta bắt đầu tập từ đó.

“Không cần phải như vậy đâu. Ta có một môn Bảo điển luyện khí

Cái kia chỉ là một quyển thư tịch cũ nát.

Triệu Lão Nhị giở ra xem thử, hắn không nhìn ra trong đó có gì đặc biệt. “Trong nhà còn một ít gạo và một nửa túi mì, còn có cái đèn dầu kia……. Lý Bình An giới thiệu cho Triệu Lão Nhi từng đồ vật trong phòng. Trong lúc đó, Triệu Lão Nhị vẫn cứ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lý Bình An. Không phải người ta bảo tiên nhân không nhiễm

khói lửa nhân gian sao?

Kia là gạo, kia thì mì có gì khác người thường đâu?

“Tại sao lại phải đi?” Triệu Lão Nhị tò mỏ hỏi.

Lý Bình An đầu cũng không thèm ngẩng lên, hắn chỉ để ý đến túi gạo.

Chắc không có côn trùng đâu nhỉ?

“Tại sao lại đi á? Thích thì đi thôi”

“Đến khu ngoại thành phía Đông ăn cơm?” Hoàng đế Đại Hạ gập tấu chương lại. Lâm Tiêu gật đầu, “Tiên sinh nói như vậy.

Hoàng đế Đại Hạ nói với thái giám thiếp thân đứng bên cạnh: “Lùi hết tất cả các chuyện trong ngày mùng hia, có việc để nội các tự quyết định.

Thái giám gật đầu.

“Còn nữa, chuẩn bị lễ vật. Nhớ kỹ không được quá quý giá cũng không được quá keo kiệt”

“Thuộc hạ hiểu rồi”

Hoàng đế Đại Hạ vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ý bảo Lâm Tiêu ngồi xuống đây, “Lý tiên sinh còn nói gì nữa”

“Đừng…hình như hết rồi, chỉ hỏi mấy chuyện ta không hiểu liên quan đến Kiếm Ý Thiếp”

“Bình thường nươi và Lý tiên sinh có bàn luận việc nước không?”

Lâm Tiêu nhớ lại, “…Bình thường thì không đâu, trừ khi là ta hỏi”

“Ngươi hỏi hắn trả lời?”

“Cũng không hẳn, mỗi lần ta muốn hỏi gì ta sẽ mang một ít bánh ngọt hoặc một món ăn do đầu bếp trong cung làm mang tới cho Lý tiên sinh.

Hoặc là mang theo một bình rượu ngon, tiên sinh chẳng từ chối ai bao giờ cả.

Có khi thì nói nhiều hơn, có khi nói ý hơi, tùy theo tâm trạng”

Hoàng đế Đại Hạ như có điều suy nghĩ, hắn nhẹ gật đầu, “Lý tiên sinh đúng là không tốn sức dạy dỗ ngươi, gọi hắn một câu sư phụ cũng được.

“Phụ hoàng muốn ta bái tiên sinh làm thầy ư?”

Lâm Tiêu nghe ra hàm ý trong câu nói của cha mình.

“Nếu có thể bái tiên sinh làm thầy, vậy còn gì tốt cho ngươi hơn.

“Tiên sinh sẽ đồng ý ư?”

Hoàng đế Đại Hạ có hơi bất lực nhìn con trai mình nói: “Quả nhân đã nói rồi, tiên sinh nhìn trúng ngươi, hắn nhìn trúng Đại Hạ nên mới chỉ bảo ngươi.

Nếu không ngươi tưởng chỉ dựa vào chút bánh ngọt, rượu ngon ngươi mang cho người ta, người ta sẽ dạy cho ngươi cách trị quốc à?”

Lâm Tiêu thầm nghĩ, có khả năng là thế thật.

Người khác thì hắn không biết, nhưng mấy ngày này đi theo Lý Bình An, có vẻ như Lý Bình An giống với kiểu người có thể làm ra chuyện này thật.

Tuy vậy, ý nghĩ này chỉ thoáng vụt qua rồi biến mất.

Dù sao, hắn càng muốn tin Lý tiên sinh muôn bồi dưỡng mình hơn.

Như phụ hoàng đã nói, nếu là trùng hợp sao còn tận lực như thế được. “Ngày mai, quả nhân sẽ mời Lý tiên sinh vào cung”

“Vào cung? Làm quan?”

“Quốc sư Đại Hạ

Lâm Tiêu hơi bất ngờ, sau đó lập tức trịnh trọng nói, “Phụ hoàng anh minh!”

Hoàng đế Đại Hạ khoác lên mình một bộ thường phục, dẫn theo mấy tên tùy tùng thiếp thân rời khỏi hoàng vung.

Khu ngoại thành phía Đông, căn gác nhỏ.

Hoàng đế Đại Hạ đánh giá qua căn nhà trước mặt, cảm khái một câu: “Lý tiên sinh quả thật là mộc mac”

Không hiểu sao Lâm Tiêu lại thấy lo lắng bồn chồn, lúc này giống như đang đưa ra quyết định ảnh hưởng đến tương lai số phận của Đại Hạ sau này.

Hoàng đế cảm nhận được con mình đang lo lắng, cho hắn một ánh mắt an tâm.

Lâm Tiêu hít sâu một hơi, đi lên gõ cửa.

Gõ cửa ba lần trong kia mới có động tĩnh.

Người mở của không phải là Lý tiên sinh cũng không phải con trâu kia hoặc là sinh vậy kỳ quái có tên Gia Trạch, mà là một người hoàn toàn xa lạ.

“Ngươi là ai vậy?” Triệu Lão Nhị như vừa mới tỉnh ngủ hỏi.

“Ngươi là?”

“Ta? Ta là chủ nhân ngôi nhà này”

“Nói bậy, rõ ràng nơi đây là nhà của Lý tiên sinh.

Triệu Lão Nhi bất ngờ nhưng may hắn vẫn phản ứng kịp, “Các ngươi là bằng hữu mà Lý tiên sinh nói đến phải không?”

“Ngươi cũng quen Lý tiên sinh ư?”

“Nói ra dài dòng lắm” Triệu Lão Nhị nhiệt tình gọi bọn họ vào, “Đi vào thôi, ngoài trời lạnh lắm mau vào đi!”

“Tiên sinh có nói với ta, hôm nay có bằng hữu tới chơi.

Hắn để lại cho các ngươi cả bàn đồ ăn đó, ở trên lầu hai ý, ta đi phà trà cho các ngươi trước. Hoàng đế Đại Hạ cau mày hỏi, “Lý tiên sinh đâu?”

“Hắn đi rồi”

“Đi rồi?”

“Ú!”

“Đi đâu?”

Triệu Lão Nhị vừa tìm lá trà vừa đáp lời hắn, “Ta làm sao biết được, nói đi là đi còn bảo ta trông nhà cho hắn”

“Không nói bao giờ về ư?”

Di?

Hoàng đế Đại Hạ và Lâm Tiêu đứng ngơ ngác tại chỗ.

Triệu Lão Nhị nói: “Đừng ngại, ngồi đi. Cứ coi như nhà mình là được.

À, các ngươi đều là bạn của hắn, các ngươi đều biết pháp thuật hết sao? Có thể cho ta chiêm

ngưỡng không?

Nói thật thì, sao ta cứ cảm thấy mình bị Lý tiên sinh này lừa gạt. Hắn nhìn có giống tiên nhân đầu, giống một tên thư sinh hơn.

Mấy cái lòe loẹt sặc sỡ kia có phải thủ thuật che mắt người khác không? Nhưng ta cũng không có thiệt, còn được ở miễn phí.

Hoàng đến Đại Hạ và Lâm Tiêu vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

“Có ai nói với ngươi là ngươi nhìn rất giống một người chưa?” Triệu Lão Nhị đánh giá hoàng đế từ trên xuống dưới, “Ngươi rất giống hoàng đế.

“Lúc trước ta có thấy hoàng đế xuất hành, trộm nhìn mấy lần, cái khác chưa nói nhìn dung mạo của ngươi có tám phần giống hắn rồi…”

Triệu Lão Nhị bỗng ngừng lại.

Bởi vì hắn phát hiện người trước mặt hắn khí chất không tầm thời, người đàn ông trung niên này mặc một bộ quần áo màu đó, phía trước còn thêu một con…rồng?!

Hắn nhìn lại mấy người xung quanh, một ý nghĩ hoàng đường nảy ra trong đầu hắn.

Đây…không phải là hoàng đế ư!?

Khuôn mặt hắn lập tức biến hóa lúc xanh lúc đỏ, hai chân mềm nhũn suýt nữa quỳ rạp xuống. Hoàng đế Đại Hạ vốn không để ý đến hắn, tự mình bước lên lầu hai.

Trên mặt bàn bày hai hàng đồ ăn, sáu mặn sáu chay, tổng cộng mười hai món. Sáu – sáu mang ý nghĩa đại thuận.

Không biết lý do vì sao đồ ăn vẫn còn bốc hơi nóng.

Đi? Chờ đã, vậy là đi rồi sao?

Nhìn trúng Lâm Tiêu, nhìn trúng Đại Hạ đều do quả nhân tự nghĩ ra ư?

Hoàng đế Đại Hạ bỗng bật cười.

“Hahahahaha!”

Lâm Tiêu giật mình lùi lại.

Xong rồi, phụ hoàng điên rồi….

Chương 526: Rừng sương mù

1567 chữ

Trên một phiến đá, dưới cây liễu.

Lý Bình An giã nát vài nhánh tỏi, sau đó đặt lên bát cơm trắng, chan thêm một ít tương đậu. Cùng vài cọng rau dưa và mấy cọng hành tây.

Cơm trắng trộn tương ăn với hành tây và mấy món rau dưa.

Vừa ăn vừa suy nghĩ xem tiếp theo mình nên đi hướng nào.

Khó lắm mới tới Kỳ Châu một chuyến, đương nhiên phải đi được càng nhiều nơi càng tốt, sao có thể chỉ dừng chân ở mãi một nơi được.

“Phù phù”

Lão Ngưu không ăn được cái món kia của Lý Bình An, nó rất không muốn ăn cái món cơm trộn rau kia.

Lúc này nó đang nướng khoai tây, còn có một miếng thịt đang nghi ngút khói.

Mùi thơm tỏa ra tứ phía, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Gia Trạch đang ngồi đọc sách bên kia. Những áng mây phía chân trời rất đẹp, gió nhẹ thổi áo lung lay.

Người áo xanh đứng dậy, chậm rãi bước về phương xa.

Vùng cực nam Kỳ Châu là một vùng đất hoang dại.

Nơi đây yêu tộc và nhân loại cùng tồn tại.

Nói là cùng tồn tại nhưng với một phần dân thường mà nói, họ đang gánh vác lời thề của tổ tiên ở đây trấn thủ nơi này.

Hàng nghìn năm trước, yêu tộc từ phía Bắc nhập quan, có một bộ phận nhỏ bị truy sát mà chạy tới nơi này, ẩn nấp trong rừng sương mù mênh mông.

Rừng sương mù quanh năm được bao phủ bởi khí độc, thời điểm khi khí độc nồng nặc nhất cho dù có là tu sĩ tu hành cũng khó có có thể chống lại những khí độc đó, bởi vậy họ không dám xâm nhập vào nơi này.

Phần lớn con dẫn Yêu tộc đều phải bỏ mạng nơi rừng sương, chỉ có một bộ phận nhỏ vẫn còn sống

Từ đó thế hệ sau được ra đời, họ cũng đã dần thích ứng với nơi quanh năm là khí độc này. Khi ấy, nhân tộc bị đuổi giết phải chạy đến nơi này, vì muốn bảo vệ an toàn họ cũng chọn định cư ở nơi đây, đề phòng Yêu tộc trong rừng sương mù tro tàn lại cháy.

Chớp mắt nghìn năm đã qua.

Yêu tộc hùng mạnh do có huyết mạch yêu tộc, đây là do trời sinh, là thiên phú.

Với Yêu tộc mà nói, nhân tộc chỉ là một lũ yếu đuối.

Con người không có vỏ ngoài cứng rắn, không có nanh vuốt sắc nhọn, không có năng lực điều chỉnh cự ly nhìn và khả năng nhận biết những sinh vật ở xa. Cho nên trong thế giới vạn vật đều có thần linh, nhân loại bị đưa vào vị trí áp chế.

Những tu sĩ của nhân tộc, bất kể thực lực của họ có mạnh đến đâu, bất kể tuổi thọ của họ có lâu đến đâu đều không thể thay đổi được vấn đề này, nhân loại luôn luôn ở thế yếu.

Nhưng nhân tộc có đặc tính của nhân tộc, vĩnh viễn không bao giờ từ bỏ, cũng không bao giờ chịu khuất phục số phận.

Xe tứ mã đi vào cổ đạo, đường vừa dài vừa hiểm, người đi đường mênh mông.

Giữa núi non đất trời, đoàn xe ngựa nối đuôi nhau mà đi, trên xe đắp đầy hàng hóa.

Hai bên đường cỏ cây mọc um tùm, đường núi hiểm dốc đá cheo leo.

Sạn đạo treo lơ lửng giữa trời, đường hẹp như duột dê, hành lang như cất cánh….

Có thể nghe được rõ ràng từng tiếng chuông ngựa của đoàn buôn vang lên trong gió.

Theo bước chân đoàn người đi, lúc sáng lúc tối.

Không khí tràn ngập màn khói mú tựa như là mùi máu tanh khiến người ta hít thở không thông. Giống như vũng bùn lại giống như hàn ý rét lạnh.

Dẫn đầu là một con ngựa đen, ngồi trên lưng đó là một ông lão tầm hơn sáu mươi tuổi, sợi dẫu hoa râm rủ xuống trước ngực, làn da ngăm đen, miệng ngậm một cái tẩu.

“Phù phù phù ~”

“Phía trước có người!”

Đôi mắt ông lão lóe sáng.

Đoàn xe ngựa dần chậm tốc độ, những người đi đầu tiên theo bản năng nắm chặt vũ khí bên hông. Người này rất kỳ lạ.

Rõ ràng trong màn sương mù có thể ăn tươi nuốt sống người này, người kia chỉ mặc độc một tấm áo xanh, không vướng tro bụi, nhìn vào có vẻ rất sạch sẽ.

Một người một trâu, dưới chân còn có một sinh vật dọa người hình dạng giống như mãnh hổ đang ngồi ở đó.

Nhưng trong rừng sương mù thì thiếu gì chuyện kỳ lạ? Chuyện này cũng chỉ là thường thôi.

Khi đoàn xe ngựa tới gần đó không xa, Lý Bình An bèn đứng dậy.

Chỉ một động tác này của hắn thôi cũng đủ khiên đoàn xe kia phải căng thẳng.

Bọn họ không ngờ rằng, Lý Bình An chỉ hành lễ chào, “Chào các vị”

Ông lão kia là người đầu tiên phản ứng lại, ông đáp lễ với Lý Bình An.

“Tại hạ du lịch đến đây không ngờ lại lạc đường, không biết có thể cho tại hạ đi cùng hay chăng? Nếu không tiện vậy chỉ cần chỉ đường cho tại hạ thôi cũng được rồi.

Ông lão đánh giá qua Lý Bình An một phen, nhìn dáng vẻ này của hắn hoàn toàn không giống một người đi lạc.

Tuy vậy, ông vẫn nói với hắn: “Đường trong rừng sương mù lẽ nào chỉ dăm ba câu là có thể nói rõ” “Vậy thì, không biết có thể cho Lý mỗ đi cùng đoạn đường này không?”

Yết hầu ông lão giật giật, “Xin hỏi…tiên sinh có phải là yêu ma quỷ quái trong núi không?”

“Không phải”

“Trong núi có yêu ma quỷ quái, nếu không tại sao lại dám một mình đến đây” “Lý mỗ là người của danh môn chính phái”

“Chứng minh bằng cách nào?”

Lý Bình An do dự một hồi, sau đó lấy một thứ từ trong nhẫn trữ vật ra.

“Đây là lệnh bài của Thục Sơn.

“Thục Sơn?”

“Xa tận ngoài Kỳ Châu.

“Vậy con hổ này?” Ông lão liếc mắt nhìn Gia Trạch.

“Nó không phải hổ, nhìn có vẻ hung dữ thôi nhưng thực ra rất ngoan”

13:38

Lý Bình An vẫy vẫy tay, Gia Trạch lập tức ngoan ngoãn chạy tới, bày ra vẻ mặt cực kỳ đáng yêu.

Đoàn người liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn về phía ông lão.

Ông lão híp híp hai mắt, gật đầu đồng ý.

Ngựa đi ung dung, băng qua những sườn núi trong rừng rậm.

Mỗi lần móng ngựa giẫm xuống, đều khiến cả người ngựa khẽ run lên.

Người ngồi trên lưng ngựa hết nghiêng hướng này lại ngả sang hướng khác.

Lý Bình An đi phía đầu của đoàn người, đi sau ông lão dẫn đầu.

Người phía sau vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Lý Bình An.

“Tiên sinh đến đây là để trảm yêu trừ ma sao?” Ông lão hỏi.

Lý Bình An ngồi trên lưng trâu, bình tĩnh nhìn về phía trước, “Nơi

này có yêu ma làm loạn ?" "Đương nhiên là có"

Ông lão giải thích qua cho Lý Bình An nguyên nhân và tình hình chuyện trong rừng sương mù có còn người và Yêu tộc cùng tồn tại.

"Không có ai quản lý sao?"

Ông lão giải thích với hắn: " Những con yêu kia ẩn nấp ở chỗ sâu trong rừng sương mù, hầu như không có ai dám bén mảng lại gần, người vào trong đó mất tăm mất tích"

"Thì ra là vậy"

"Nếu không phải trừ yêu vậy tại sao các hạ lại đến đây?"

"Chỉ tới tham quan mà thôi, cũng không có mục đích đặc biệt gì ca."

Ông lão gật đầu, "Thời tiết này, sắp đến lễ đốt lửa rồi.

Lúc mới bắt đầu, ông lão và những người khác vẫn còn kiêng dè Lý Bình An.

Nhưng thời gian trôi qua, dần dần buông lỏng cảnh giác với hắn.

Bởi vì bọn họ phát hiện, vị tiên sinh này tính cách ôn hòa, không chỉ giỏi ăn nói mà còn là một nhân tài.

Ngươi kể cho hắn truyền thuyết về rừng sương mù, hắn có thể cho người mười mấy câu chuyện kỳ thú ở những nơi khác.

"Tiên sinh đã đi qua rất nhiều nơi rồi ư?"

Ông lão vớ lấy một ít thuốc lá khô, hồi tưởng nói.

"Lão già cổ hủ này đi trên con đường này đã nhiều năm, cũng đã từng gặp qua vài người tu hành.

"Nhưng mà dáng vẻ bọn họ như đang gấp lắm, có người vội tìm linh đan diệu dược, có người ở một chỗ tĩnh tu, giống như đang chạy đua với thời gian Lý Bình An cười, "Ai có thể thắng thời gian được đây? "Tiên sinh nhìn bất phàm hơn những người khác. "Ta khác với bọn họ. Lý Bình An thản nhiên nói.

Chương 527: Người trăm yêu

Chương 527: Người trảm yêu

Bọn họ đi trong rừng sương mù hơn mười ngày, ăn gió nằm sương. thế núi cheo leo khúc khuỷu, rất vất vả và gian nan.

Nơi họ đi qua,

Lại đi hết một ngày, đột nhiên họ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Bọn họ rẽ vào một khúc cua, cuối cùng họ cũng tìm thấy một con suối trong vắt khiên tâm hồn người ta rung động.

Điều làm họ vui nhất là cách con suối không xa còn có một cái trại.

Chớp mắt mây mù như tan biến hoàn toàn, trời xanh trong, sương mù nhạt dần khiến lòng người vui sướng.

Đoàn người vui mừng mà cất tiếng hát ca, bất chấp giọng mũi nặng nề của họ.

Lý Bình An nghe không hiểu, nhưng điều đó không thể ngăn cản hắn ngân nga cùng bọn họ. Lão Ngưu cũng huýt sáo bắt nhịp theo.

Dân trong rừng sương mù hiếu khách, họ càng quý những người thương nhân từng nơi xa tới. Dù sao một năm bốn mùa, rất hiếm khi nhìn thấy ngoại nhân.

Ban đêm có lửa trại, tiệc tùng.

Những người trong tại dùng gỗ dựng thành khung, họ chất gỗ thành đống.

Người ở đây đốt lửa trại chào đón người phương xa, những cô gái mặc trang phục diễm lệ ca hát nhảy múa bên đống lửa.

Từng nhóm từng nhóm nhảy quanh đống lửa.

Có người ngồi vỗ tay khen hay, có người ngồi thành tốp năm tốp ba, tay nâng ly rượu, cũng có người chỉ ngồi yên tĩnh nói chuyện.

Lại có những người thích đi qua đi lại hết chỗ này đến chỗ kia, chen tới những nơi có những cô nàng xinh đẹp hát ca.

Bầu không khí cực kỳ sôi nổi.

Lý Bình An ngồi trong góc, thưởng thức rượu từ doanh trại.

Những nơi khác nhau lại có hương vị rượu khác nhau.

Có đậm đà, có cay nồng, có kích thích đa dạng muôn màu muôn vẻ.

“He he”

Ông lão vừa cười, vừa nhả ra một vòng khói.

Một thằng nhóc choi choi đi theo một cô nương trong doanh trại vào phòng, thấy vậy ông bật cười. Rủ rỉ vài câu với Lý Bình An ngồi bên cạnh.

Cô nàng trẻ tuổi phấn khích, nhảy tới nhảy lúc hết sang đông lại sang tây.

Nàng cười mỉm chọn người, nghĩ nát óc xem nên cùng gã nào qua đêm.

Bỗng nhiên, có nàng chú ý tới Lý Bình An đang ngồi trong xó xỉnh.

Dung mạo của Lý Bình An thuộc vào hàng đẹp tạm – rất đẹp, ôn văn nho nhã, phong cách khác hẳn so với đám người cưỡi ngựa.

Dáng người vừa cao, hơi gầy, mặc một bộ trường bảo màu xanh thêu chỉ, chân mang giày Bạch lộc. Các cô nương ở đây chỉ quen nhìn thấy mấy gã đàn ông thô kệch, đây là lần đầu tiên họ gặp người như vậy.

Lúc này đã có vài cô nương đi tới, người nào người ấy cũng trông như bắt được vàng, khiến Lý Bình

An xấu hổ vô cùng.

Người trong đoàn xe quăng cho Lý Bình An ánh mắt ghen tị.

Cuối cùng Lý Bình An lấy lí do đau đầu để chạy trốn sang chỗ khác.

Mãi đến khi lửa tàn.

Ông lão dẫn đầu miệng vẫn ngậm thuốc lá, híp mắt nhàn nhã.

Tộc trưởng cùng ông lão quen biết đã lâu, hai người nói dăm ba câu trò chuyện.

“Chàng trai trẻ kia là người mới sao? Nhìn có vẻ không giống người trong đoàn cho lắm. Tộc trưởng

“Không, gặp trên đường thôi.

“Gặp trên đường?”

Ông lão bèn kể cho tộc trưởng nghe, tộc trưởng cau mày khẽ gật đầu.

“Nhìn dáng vẻ yếu đuối không giống như người có bản lĩnh”

“Haha, thà tin lầm còn hơn bỏ sót. Ông lão mặc kệ nói.

“Ta thấy hắn về phòng từ sớm, không biết là để làm gì. Hay hắn chê những cô nương ở đây không

đủ xinh đẹp?”

Ông lão cười, “Cũng có thể do nhiều người quá, người ta ngại”

Tộc trưởng đảo mắt, “Bây giờ t bảo hai cô nương tới phòng hắn… nếu hắn thật sự là người có bản lĩnh, có hai đứa cháu thì còn gì tốt hơn.

Ông lão lại cười hề hề.

Tộc trưởng đang định giao vụ này cho phó tộc trưởng đi làm.

“Vù vù!”

Có gió thổi tới, trăm phần trăm là âm phong.

Ông lão chợt rùng mình một cái.

Ông đột nhiên đứng dậy, đi trên con đường này đã nhiều năm, đương nhiên phải có bản lĩnh.

Một tiếng sấm rền, gió cuốn mây tan.

Ngay sau đó là một tia sét chọc thủng mây đen, như một con rắn lửa từ trên trời giáng xuống, nổ tung thành một bó lửa ở phía xa.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Có động tĩnh”

“là yêu tinh trong núi?”

Lập tức có hơn mười tên tráng nam từ trong trại lao ra.

Nhìn kỹ, những người này đều mặc áo giáp da, đeo trên đầu một cái đai lưng có màu sắc kỳ dị. Hông đeo đao, tay cầm thương dài.

Nhìn về phía tiếng động truyền đến, dáng vẻ không hề sợ hãi tựa như đã thành thói quen từ lâu. Một tia sáng đen quét qua, đất bằng cuốn lên một cơn sóng lạnh, phát ra tiếng gào thét chói tai. Trong chốc lát, toàn bộ khu trại đều bị bao phủ bởi bầu không khí xơ xác tiêu điều.

Một mùi mực tàu nồng nặng cuồn cuộn ập tới.

Tốc độ cực nhanh tựa như một mũi tên màu đen.

Một tiếng phập, hai con người vạm vỡ đứng đầu đồng thời rút đao.

Một trái một phải, đứng ngay trước cửa, dáng vẻ trang nghiêm.

Một luồng sát khí vô hình tỏa ra từ hai người bọn họ

Chớp mắt đám đen kia lại tiếp tục lao tới, bởi vì chưa đợi hai người kia kịp phản kháng đã bị nó hút mạnh vào bên trong.

“Dầu Đại Dầu Nhị”

Ông lão vừa mới ngồi bên đống lửa nói chuyện với tộc trưởng, bước chân phát lực đột nhiên nhảy đến chỗ hắn khí.

Động tác một mạnh, vừa nhìn đã biết là một người luyện võ.

Tộc trưởng muốn cứu hai người bị đám đen kia nuốt vào, thế những đám đen kia lại mang trong mình lực hút to lớn, sợ rằng không chỉ không cứu được người mà mình cũng bị nuốt vào bên trong.

Lúc này đột nhiên có một bóng người từ dưới đất lao lên, nhảy thẳng vào trong đám đen. Một lát sau, đám đen phát ra tiếng kêu trầm đục.

Một người trẻ tuổi mặc áo đen, kẹp hai người kia hai bên nách.

“Nghiệt chướng còn muốn giết hại người vô tội!”

Người trẻ tuổi thả hai người kia xuống, đôi quyền hiện lên ánh sáng kỳ la, nóng rực như lửa đỏ.

Từ trong đám đen truyền đến tiếng gào thét: “Tiểu tử ngươi! Đuổi theo lão tử ba trăm năm rồi còn chưa đủ sao!”

Trong đôi quyển của ngươi trẻ tuổi như có lửa quấn quanh, hắn vừa sải bước, sóng khí nóng rực theo đó mà đi.

Một đôi thiết quyền như búa nặng vạn cây, ép lên đám đen kia khiến nó vặn vẹo.

“Phộc ”

Trong phạm vi mười mét bao trùm trong biển lửa.

Đám đen đột nhiên nổ tung, khói đen kịt hòa cùng mùi khói gay mũi tràn ngập ra tứ phía.

Một bóng đen to lớn từ trong hắc khí lao ra, người trẻ tuổi lại lách mình tiến lên.

Cả hai hóa thành một đạo lưu quang, va hết chỗ này đến chỗ khác.

Tộc trưởng khiếp sợ nhìn, hắn vừa chú ý đến hoa văn trên tay áo người trẻ tuổi.

“Là…là người trảm yêu!”

“Là người trảm yêu ư? Mấy chục năm không có tin về người ấy rồi”

“Không sai đâu!”

Người trảm yêu là tên gọi của tu sĩ nhân tộc đuổi giết đám đào vong Yêu tộc chạy đến đây.

Đã nhiều đời ở lại đây, đề phong đám Yêu tộc trong rừng sương mù tro tàn lại cháy.

Mà mấy chục năm trước, người trảm yêu đột nhiên biến mất, không còn nghe nghóng được bất kỳ thông tin nào về họ.

Cho đến tận ngày nay.

Trong phòng, Lý Bình An vốn chưa ngủ say, hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người trảm yêu?

Chương 528: Mượn lực

1580 chữ

Người trảm yêu ?

Lý Bình An giương đôi mắt trắng dã nhìn ra ngoài, rất hứng thú với người được gọi là "Người trảm yêu" kia.

"Đoàng! Đoàng!"

Từng quả cầu lửa màu đỏ đậm nổ thành từng mảnh trên không trung, giống như vầng mặt trời rực lửa lóe lên một cái rồi biến mất tăm.

Một tiếng "Uỳnh!", nơi nào đó đột nhiên sụp xuống như có một ngôi sao băng lướt qua tạo thành một khe rãnh thật sâu.

Thứ đó nện thật mạnh xuống đất, chớp mắt mặt đất nứt ra khe hở dài đến hơn một trượng. Từng cơn sóng cát màu đen trào dâng lên, lập tức lại là một biển lửa bao trùm.

Người trẻ tuổi tập trung toàn lực vào chuyện chiến đấu, toàn thân hắn tỏa ra một cỗ sóng nhiệt

khó có thể tưởng tượng được, một luồng khí nóng nồng đậm từ trong cơ thể hắn tràn ngập ra. Không gian xung quanh tựa như từng ngọn sóng lăn tăn, một vòng rồi lại một vòng khuếch tán ra xung quanh.

Đối diện với hắn, đám đen kia phun ra ngoài.

Nó gầm thét, "Tên trảm yêu đáng chết!"

Nó còn chưa nói hết đã thấy người trẻ tuổi nghiêng mình tiến lên, miệng đọc nhanh những âm tiết quái dị.

Ánh lửa đẹp đẽ xua tan bóng đen, vẽ lên trên không trung một vầng rồi lại một vầng hào quang. Gió nóng tỏa ra tứ phía, người đứng dưới đất cách đó mấy chục trượng cũng có thể cmar nhận được cảm giác nóng rực này.

"Đây cũng là Người trảm yêu?" Gã trong trại nuốt nước bọt.

Trái ngược với hắn, tộc trưởng giờ đây đang hưng phấn kêu gào.

Lần trước khi hắn nhìn thấy Người trảm yêu là vào năm mười sáu tuổi, hắn và phụ thân gặp phải cường giả Yêu tộc ở trong rừng. Phụ thân hắn bị kịch độc ăn mòn, nửa người biến thành đá.

Ngay lúc hắn đang tuyệt vọng, Người trảm yêu bất chợt xuất hiện.

Hào quang phá tan sương mù, khiến hắn bỗng có ảo giác người này và Người trảm yêu năm xưa chính là cùng một người.

Đám đen tan biến, thứ đó lộ ra diện mạo thật sự của mình, đủ để người trong trại có thể nhìn rõ chân thân của nó.

“Hu….”

Con yêu quái kia gầm lên một tiếng, nó từ từ ngẩng đầu nhìn.

Gương mặt vốn đen kịt, giờ đây lại càng tối tắm, đôi mắt âm u đầy tử khí.

Sau lưng nó là một cái đuôi, tứ chi như móng vuốt, xương cột sống gồ lên cao cao.

Chợt nhìn lại, nó giống như một con dã thú bị nhốt trong sương mù đã lâu.

“Phộc ~”

Nó phun ra một luồng hơi nóng từ chóp mũi, rồi nhe răng cười.

“Hóa ra ta đã nhầm, thực lực của ngươi không mạnh đến vậy!”

Lúc trước con yêu quái kia gặp phải Người trảm yêu, bị người ấy đánh đến sợ. Thế là mấy chục năm sau khi gặp lại Người trảm yêu lần nữa, nó chỉ đành đánh trống lui quân, không ngừng chạy trốn.

Nhưng giao thủ mấy lần, nó mới phát hiện ra Người trảm yêu này thực lực không mạnh như nó tưởng.

Mỗi lần tấn công nhìn như đao to búa lớn nhưng thực ra chỉ là đánh trống khua chiêng. “Ngươi chính là Người trảm yêu đầu tiên chết dưới tay bản tọa!”

Nói xong, con yêu quái bèn gào lên một tiếng chói tai.

Một luồng sức mạnh áp bức to lớn bao trùm cả không gian, mặt đất nổi lên từng cơn sóng lạnh.

Trong giây lát, cây cối xung quanh bị nó nhổ lên, đá bay đầy trời, rơi vụn như mưa, người nhìn thấy hãi hùng khiếp vía.

“Kìa…”

Người trẻ tuổi đau đớn kêu lên một tiếng sau đó nhanh chóng lùi về

phía sau.

Một tiếng “Bịch!”, đè bẹp mấy chục cây cỏ, tiếng rên rỉ dãy dụa vang lên.

Người áo đen còn không kịp nhìn xem vết thương của mình như thế nào, hắn hít sâu một hơi lại lần nữa lao tới con yêu quái kia.

Sau lưng hắn hiện ra từng quả cầu lửa, những quả cầu lửa đó va chạm với nhau.

“Uỳnh !” Một tiếng, hóa thành một vầng lửa nóng rực cùng bổ trợ cho hào quang trên người người

Cả người con yêu quái kia lại lần nữa được bao phủ trong đám đen, nó gào lên một tiếng inh tai nhức óc rồi lao lên nghênh đón người trẻ tuổi.

Một tiếng vang “Uỳnh!”, rơi xuống một ngọn lửa, lập tức biển lửa lại bị dập tắt.

Người trẻ tuổi phun máu tươi, hắn cố gắng đứng dậy.

“Chết đi!”

Yêu quái hét to một tiếng.

Bỗng nhiên, nó chỉ cảm thấy hơi nóng hầm hập ở trên thân mình, mùi khét từ trên người nó tỏa ra. Nó cúi đầu nhìn xuống, lại thấy mình chỉ còn nửa người, một thứ lạnh lẽo thấu xương đánh vào nó, khiến cả người nó run lên.

Gì cơ?

Tua ngược thời gian về mấy giây trước.

Lý Bình An ngồi trong phòng nhìn cảnh chiến đấu kia, hắn khẽ nhíu mày.

Mặc dù nhìn có vẻ Người trảm yêu kia chiếm thế thượng phong nhưng thực ra chỉ là màu mè.

Lần nào cũng dốc toàn lực, tiếc là chẳng làm tổn thương được một cọng lông của con yêu quái kia. “Đến đâu cũng toàn bất ổn.

Lý Bình An cảm khái một câu.

Hắn thò tay ra, nhẹ quệt quanh ngọn đèn một vòng, dính lấy một giọt dầu sau đó dùng Hơi Thở bọc lay, bấm tay chỉ vào ánh lửa đang nhảy nhót, nhẹ bắn ra.

Ngọn đèn dầu kia dùng một góc độ quỷ dị, lặng lẽ lao tới người trẻ tuổi kia.

Một tiếng vang "Uỳnh!" thật lớn, ánh lửa xung quanh người trẻ tuổi lập tức bùng cháy tạo thành một luồng khí lưu cực lớn.

Khí lưu hòa trộn cũng tia lửa, rồi đột nhiên tăng vọt, năng lượng nóng bỏ dũng mãnh xông ra.

"Sức mạnh này?"

Người trẻ tuổi sững sờ, nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều nữa, hắn không thể khống chế nổi khí thế tiến lên của mình.

Yêu quái ngơ ngác nhìn hắn, rồi lại nhìn sang hoa lửa như mặt trời nóng rực kia, sức mạnh khủng khiếp kia.

Cảm giác nóng bỏng ấy cũng là cảm giác lạnh như băng, có thể cảm nhận rõ ràng lửa đang cướp đoạt đi sinh mệnh của mình.

"Ta thua?"

Đến khi chết nó vẫn không hiểu được tại sao người trẻ tuổi kia đột nhiên lại mạnh lên như thế.

"Hộc hộc hộc –

Người trẻ tuổi lê lết cơ thể mang đầy thương tích của mình, chậm rãi đi tới.

Trận chiến đã kết thúc, con yêu quái kia bị ngọn lửa đốt cháy, tro tàn theo gió tan.

Người trong trại sững sờ hồi lâu mới phản ứng kịp, lại như ong vỡ tổ lao đến cạnh người trẻ tuổi.

"Người trảm yêu?"

"Ngài là Người trảm yêu của núi Thiên Long?"

Người trẻ tuổi chậm chạp thở ra một hơi, hắn ôm quyền hành lễn, "Tại hạ là Người trảm yêu của núi Thiên Long, Hàn Vũ.

Sau khi nghe được câu trả lời của người trẻ tuổi, đám người bắt đầu ầm ĩ.

Với bọn họ mà nói đây là một tên gọi vừa lạ vừa quen.

Trong mấy chục năm Người trảm yêu mất tích, đám Yêu tộc trong rừng sương mù càng ngày càng hung hăng ngang ngược, khiến không gian sống của người dân ở đây không ngừng bị thu hẹp.

Giờ đây Người trảm yêu đã trở về.

Sao bọn họ lại không vui mừng cơ chứ?

“Mau mau mời vào trong”

“Bảo bọn kia chuẩn bị một ít thức ăn….một căn phòng

“Đừng đứng đây nữa.

Đối mặt với sự nhiệt tình của dân trại, Người trảm yêu Hàn Vũ cố nở nụ cười, dường như không quen với khung cảnh này lắm.

Đội thương nhân nhìn thấy cảnh tượng này cũng không tham gia cùng.

Bọn họ đã quá kích thích với cảnh chiến đấu ban nãy.

Có người trẻ tuổi không biết Người trảm yêu là ai bèn tới hỏi ông lão.

“Người trảm yêu là người bảo vệ rừng sương mù. Tuy vậy đã mấy chục năm ròng không có thông tin gì về người ấy.

“Lên trời xuống biển, xịn xò thật chứ!”

“Đây chính là người tu hành trong truyền thuyết ư?”

“Ta mà giỏi được như người ta thì tốt quá. Có người mơ mộng nói.

“Tỉnh để”

“Ờ, hình như trong phòng của chúng ta còn có một người tự xưng là tu sĩ đó? Ngươi nói thử xem hai bọn họ đụng nhau thì sẽ ra sao nhỉ?”

“Liệu có đấm nhau không nhỉ? Ai mạnh hơn nhỉ?”

“Người trảm yêu kia nhìn cường tráng biết bao ai như người trong

phòng kia, nhìn như thư sinh yêu đuối"

Có người phản bác, "Cao nhân phải như thế chứ!"

"Miệng không nói ra được câu nào hay!" Ông lão lạnh giọng nói.

Đám người vội câm miệng…

Chương 529: Tiên trưởng đừng khiêm tốn

Người trảm yêu Hàn Vũ ngay từ sáng sớm đã ra cửa phòng.

Hắn hít thở không khí sớm mai của rừng sương mù.

Mùi cây cỏ thơm ngát thấm vào ruột gan, khiến hắn tỉnh táo, sảng khoái, những mệt mỏi hôm qua như được vơi đi khá nhiều.

Thanh niên trong trại đã dậy từ sớm, bận rộn với công việc trong trại của mình.

Thấy Hàn Vũ, ai nấy đều cung kính hành lễ với hắn, khiến Hàn Vũ cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Thế là hắn bèn tìm một nơi không có ai ngưng thần tĩnh khí, luân chuyển linh khí.

Trận chiến hôm qua ít nhiều làm hắn thấy mệt mỏi.

Tuy vậy, so với mệt mỏi hắn càng vui mừng vì cảm giác sung sướng có thể thi triển toàn bộ chiêu thức kia.

Đến phút cuối cùng không hiểu sao mình lại có thể bùng nổ được sức mạnh như thế. Cảm giác này

hắn chưa từng được cảm nhận, đồng thời cũng giúp hắn tin tưởng vào mình hơn. Dù sao đây cũng là trận đầu tiên của hắn.

Lần đầu tiên truy sát yêu tộc mà đã thành công, điều này đem đến cho hắn cảm giác thành tựu lớn

lao.

Hân hoan đã qua, hắn bình tĩnh giác ngộ với hi vọng mình có thể ngộ

ra điều gì đó, nhưng chẳng biết làm sao lại không cảm nhận được gì.

Hàn Vũ bực mình gãi gãi đầu.

Hay là đến thời khác sinh tử mình mới bộc phát được sức mạnh như thế nhỉ?

Khi hắn đang suy nghĩ bỗng hắn bắt gặp một người mặc áo trắng mỏng, đang đứng dưới ngôi đình, tay cầm bầu nước múc lấy một ít nước trong ao nhỏ, rửa mặt xong bắt đầu giặt quần áo.

Bên cạnh hắn còn có một con trâu đang cúi đầu uống nước.

Người này vừa đủ cao, trên khuôn mặt mang dáng vẻ chuyên chú, dường như đang trầm tư. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy cả người hắn dường như được bao phủ bởi một tầng hào quang nhàn nhạt.

Nhìn trang phục có lẽ hắn không phải người trong trại cũng không phải người của đội thương nhân.

Hàn Vũ không khỏi nhìn hắn thêm mấy cái.

Lý Bình An đang giặt quần áo bỗng cảm nhận được ánh mắt của Hàn Vũ, hắn nói với lão Ngưu bên cạnh vài câu, sau đó đưa quần áo đang giặt dở cho lão Ngưu.

Lão Ngưu đành nhận lấy quần áo của hắn, nó lầm bầm than.

Trâu ta có bao giờ mặc quần áo đâu, còn phải giặt nữa phiền bỏ mẹ

Lý Bình An đi qua, thi lễ với Hàn Vũ, “Túc hạ (ngài) là Người trảm yêu?”

Hàn Vũ khẽ vuốt cằm, “Chính là, các hạ là?”

“Tại hạ Lý Bình An, đệ tử Thục Sơn.

“Thục Sơn?” Hàn Vũ bất ngờ, hắn bỗng hỏi ngược lại, “Là Thục Sơn Trung Châu ư?” “Phải”

Hàn Vũ khó nén vẻ hưng phấn trên mặt, chuyện bên ngoài hắn chỉ được nghe sư phụ kể, chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến.

Thậm chí còn không tìm được người thứ hai ngoài sư phụ, biết những chuyện huyền hoặc khó hiểu mà sư phụ kể.

“Vậy ngươi…ngươi…ngươi…Hàn Vũ lắp ba lắp bắp nói, “Ngươi…

Ngươi là người của Thục Sơn thật

sao.”

Dùng thân phận đệ tử Thục Sơn du lịch bên ngoài vẫn hữu ích lắm, chít ít người ta đều hơi nể mặt mình.

Lý Bình An nói tiếp: “Hôm qua chứng kiến đạo hữu đại chiến yêu quái, thực sự rất đặc sắc.

Hàn Vũ cười tự hào, ngực cũng hơi ưỡn lên dáng vẻ cực kỳ vui sướng khi nhận được lời tán thưởng này.

Huống chi người khen ngợi hắn không phải người bình thường mà là đạo hữu từ tận Thục Sơn Trung

Châu.

Hàn Vũ khó lắm mới nhận được sự đồng tình, nhưng miệng chỉ nói là, “Có gì đâu”

Dường như đang muốn nói gã yêu quái hôm qua chỉ là chuyện cỏn con mà thôi.

Lý Bình An tò mò về Người trảm yêu, Hàn Vũ cũng hiếu kỳ về thận phận đệ tử Thục Sơn của Lý Bình

Hai người lúc này bắt đầu nói tán chuyện.

Lão Ngưu ngồi ngoài bờ sông, u oán nhìn Lý Bình An đang say mê truyện trời đất.

Chương 529: Tiền trưởng đừng khiêm tốn

Không ngừng lẩm bẩm than, “Ngư…u.. Ngư…u Ngư…....”

Nói chuyện à ở thì nói chuyện đấy.

Mấy hôm trước bảo dẫn ta đi ăn thịt bò nướng kết quả lừa ta ăn thịt heo.

Lý Bình An và Hàn Vũ đang nói chuyện thì bị tộc trưởng chen ngang.

Tộc trưởng và mấy vị trưởng lão trong trại niềm nở nói với Hàn Vũ vài câu.

Đại khái là hỏi hôm qua ngủ ngon không, có chỗ nào chưa chu đáo không? Sau đó lại mời hắn đi thăm quan trại vài vòng, ngắm cảnh đẹp, thưởng thức nét văn hóa độc đáo của trại.

Hàn Vũ vui vẻ nhận lời, hắn ở cùng sư phụ trong Mao Lư đã lâu, lần đầu tiên xuống núi cái gì cũng cảm thấy mới lạ.

Hàn Vũ quay đầu rủ Lý Bình An, "Đạo hữu có muốn đi cùng không?"

Tộc trưởng và mấy vị trưởng lão lúc này mới chú ý tới Lý Bình An.

Lý Bình An nhìn ra bọn họ vốn không có ý mời mình, hắn rất thức thời mà từ chối bọn họ, nói mình có việc không thể đi cùng được.

Từ đầu tộc trưởng đã không muốn mời Lý Bình An, đương nhiên sẽ không ép buộc hắn, lịch sự thôi. Mấy người kia vừa đi vừa cười nói.

Lý Bình An đứng dậy phủi bụi trên mông, lại đến bờ sông tiếp tục giặt quần áo. Buổi tối còn có một bữa tiệc chuẩn bị riêng cho Hàn Vũ.

Đội thương nhân và Lý Bình An hôm nay lại được ăn một bữa không mất tiền.

Trong bữa tiệc, tộc trưởng dẫn theo các trưởng lão và rất nhiều người khác thay nhau đến cảm ơn, mời rượu Hàn Vũ.

"Tiên nhân trảm yêu trừ ma, bảo vệ trại ta, đại ân đại đức cả đời không quên.

Hàn Vũ đỏ mặt, nghe người ta gọi hắn là tiên nhân vội vàng nói: "Không thể gọi là tiên nhân được! Gọi ta Hàn thiếu hiệp là được rồi, không dám nhận là tiên nhân"

"Tiên trưởng khiêm tốn rồi"

"Ngài đừng có khiêm tốn chứ.

"Có tiên trưởng ở đây rồi, sau này không cần sợ lũ yêu ma nữa.

Dưới cuối có người ồn ào.

Các cô nương xinh đẹp không ngừng vây quanh Hàn Vũ, lúc thì sờ tay hắn lúc thì dùng thân thể

đụng chạm vào người hắn.

Có người thì ngậm chén rượu tới đút cho hắn uống.

Thiếu niên lần đầu xuống núi nào đã gặp qua cảnh tượng này, Hàn Vũ mặt đỏ tận mang tai.

Mấy gã trẻ tuổi trong đội dùng cùi trỏ khều khều Lý Bình An, cố ý nói.

“Bị mấy gái xinh ngó lơ thấy thế nào?”

Bởi vì một đêm trước, Lý Bình An vẫn được đãi ngộ như Hàn Vũ, bị các nàng vây quanh. Bây giờ hắn lại bị họ làm lơ, làm sao tránh khỏi bị mấy gã trẻ tuổi kia trêu chọc được.

Những người này chỉ đùa hắn hai câu thôi, sau đó lại nâng chén cười cười nói nói.

Lý Bình An vốn không giữ giá, bày ra dáng vẻ thế ngoại cao nhân. Ngược lại, hắn ở cùng với ai cũng đều hòa hợp, ai cũng có thể nói chuyện.

Vừa có thể phong hoa tuyết nguyện, ngâm thơ đối tửu.

Cũng có thể để ngực trần, nói năng chợ búa.

Lý Bình An uống một ngụm lớn nước canh chua.

Người trong trại thích ăn chua, bọn họ ở trong núi sâu, giao thông bất tiện.

Khí hậu bốn mùa rõ rệt, cách duy nhất để bảo quản thức ăn của bọn họ là ướp gia vị.

Rau sống và thịt ăn không hết sẽ bỏ vào bình ướp với gia vị, có thể để được vài ba tháng thậm chí là nhiều năm.

Từ rau, củ quả cho đến gà vịt thịt cá, cơ bản đều có thể muối chua.

“Ồ – ngon quá! Phải thỉnh giáo người trong trại cách làm mới được.

Khi bữa tiệc sắp đến hồi kết thúc, Hàn Vũ mới có cơ hội lại gần Lý Bình An hỏi chuyện.

“Đạo hữu định đi đâu tiếp theo?”

“Vẫn chưa biết, nếu có thể ta sẽ đi cùng đạo hữu. Lý Bình An nói với hắn.

Hàn Vũ vui mừng, “Còn gì tốt hơn.

Hắn không có ý nghĩ nào khác, chỉ đơn giản muốn Lý Bình An kể chuyện bên ngoài cho mình nghe thôi.

Lý do của Lý Bình An cũng rất đơn giản, đội thương nhân đến đây là phải về rồi.

Mình còn muốn đến nơi khác, có người đồng hành còn gì tốt hơn.

Chương 530: Mao Lư

Người trong trại quá đỗi nhiệt tình, nhất thời Hàn Vũ không thể từ chối lòng nhiệt thành của họ. Sau ba ngày ở lại đó, Hàn Vũ mới có cơ hội thoát thân.

Lúc sắp lên đường, người dân còn tặng cho hắn một xe đồ, bọn họ còn lo xa Hàn Vũ không mang theo được cho nên đã chuẩn bị sẵn cho hắn hai con khoái mã.

Hán Vũ dở khóc dở cười, hắn từ chối mãi nhưng cuối cùng vẫn không từ chối được sự nhiệt tình của

So với hắn, Lý Bình An hai tay lại trông không.

Mà Lý Bình An cũng đâu để ý đến mấy chuyện này, hắn hỏi thăm được cách làm canh chua từ người trong trại bèn vui mừng tạm biệt bọn họ.

Thời gian quay về ba ngày sau.

Ánh sáng bị tán cây che khuất, thi thoảng có thể trông thấy bóng núi ở phương xa.

Sương trắng dày đặc lặng lẽ ngủ yên trên những ngọn cây, mênh mông như một thế giới bị sương trắng bao phủ hoàn toàn.

Đến ban đêm, sương mù vừa dày lại thêm đen.

Tựa như một hồ mực đen từ trên trời trút xuống, đưa tay ra hứng cảm nhận được cảm giác ẩm ướt dính tay.

Hai người hai vật đi trong sơn đạo tối đen, đường đi bốn bề yên tĩnh, thi thoảng lại nói với nhau vài câu.

Dường như sương mù không thể ảnh hưởng tới bọn họ.

“Không bằng ở đây nghỉ ngơi một lát? Theo tốc độ này mấy ngày nữa là có thể đến Mao Lư

Hàn Vũ ngồi xuống cạnh cái cây, uống một ngụm nước.

“Lúc trước ngươi chỉ ở Mao Lư thôi sao?” Lý Bình An thuận miệng hỏi.

“Ừ, ta và sư phụ”

“Tổng cộng có bao nhiêu Người trảm yêu?”

“Ừm..” Hàn Vũ nhất thời nghẹn lời, “Giờ…chỉ còn lại hai người là ta và sư phụ thôi.

Lý Bình An nhướng mày, “Ồ?”

Hàn Vũ trầm giọng kể: “Sự cố xảy ra vào ba mươi năm trước, khiến Người trảm yêu lần lượt bỏ mình giờ chỉ còn hai người là ta và sư phụ. Từ đó về sau, sư phụ buông xuôi tất cả, cả ngày không say rượu thì là đi cờ bạc.

Rừng sương mù mất đi Người trảm yêu, đám yêu ma quỷ quái trong rừng lại bắt đầu hung hăng ngang ngược.

Ta cũng không biết phải làm sao, nhưng mà…”

Hàn Vũ bỗng nhiên nói, “Nhưng mà giờ thì tốt rồi, lúc trước ta chưa từng được tiếp xúc với tu sĩ ngoại giới, nếu có Thục Sơn các ngươi trợ giúp, Yêu tộc trong rừng sương mù sẽ sớm lụi tàn thôi. Đối diện với ánh mắt nóng rực của Hàn Vũ, Lý Bình An chỉ cười bất đắc dĩ một tiếng, không đáp lời Ánh lửa chiếu lên gương mặt thiếu niên, hắn từ trong trại đi ra mặt cười tươi như hoa. Bây giờ vẫn thế.

“Đạo hữu, Trung Châu là nơi ra sao?”

“Khá giống Kỳ Châu.

“Ta còn chưa ra khỏi rừng sương mù bao giờ, Kỳ Châu là nơi như thế nào? Có nhiều yêu ma quỷ

quái lắm sao?”

“Ừ”

“Nơi đó lớn như vậy làm sao xử lý hết bọn chúng?”

Lý Bình An, “Bọn chúng ẩn nấp trong bóng tối, hơn nữa bọn chúng cũng không dám ngang nhiên tấn công con người.

Hàn Vũ như đang nghĩ ngợi điều gì, hắn gật đầu.

Hôm sau trời vừa sáng hai người bèn tiếp tục xuất phát.

Lý Bình An ngồi trên lưng trâu, kéo đàn Nhị.

Hàn Vũ hơi lim dim, lắng nghe tiếng đàn Nhị, cảm tưởng như vừa thấy cảnh mình trừ yêu diệt ma, vừa lòng đắc ý.

Nhưng lúc sau lại cảm thấy mình như hoàn toàn nhìn thấu thế gian muôn màu muôn vẻ này, ly kỳ phức tạp.

Nhớ đến tuổi già thất bại của sư phụ.

Nhất thời hắn say mê, chìm đắm trong âm luật.

Hồi lâu sau mãi đến khi tiếng đàn Nhị đã dừng hắn mới hoàn hồn lại, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lý

“Đạo hữu, đó là thứ gì?”

“Đàn Nhị, ngươi chưa từng nhìn thấy sao?”

“Trong rừng sương mù không có thứ này, có thể.”

Hàn Vũ vốn muốn hỏi có thể cho ta mượn xem không, nhưng lời chưa đến khóe miệng đã ngừng lại.

Đừng, đồ của người ta mình mượn xem thì không hay lắm.

Lý Bình An như nhìn thấu tâm tư của hắn, hào phóng đưa đàn Nhị cho hắn mượn.

Hàn Vũ như đứa trẻ nhận được đồ chơi, cẩn thận vuốt ve.

Phía đông Mao Lư có một cây quế,

Có một ông lão ôm bầu rượu nằm ở đó, uống cả đêm say cả đêm.

“Đạo hữu, đây là Mao Lư

Hàn Vũ vừa giới thiệu cho Lý Bình An vừa chào những người trong thôn đi ngang qua.

Người trong thôn ai nấy đều nhìn Lý Bình An tò mò, hiển nhiên bọn họ rất ít khi gặp người ngoài. Lý Bình An nhìn trái nhìn phải.

Đến đầu thôn Đông, Hàn Vũ phát hiện sư phụ mình đang nằm dưới tán cây.

“Sư phụ, sư phụ, ta về rồi”

Lão đầu không để ý đến hắn, mình còn đang vui mộng mình cơ.

Hàn Vũ mặc dù nhìn mãi đã thành quen, nhưng dù sao cũng có Lý Bình An ở đây nên hắn không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Giải thích hai câu sau đó bèn tiến lên đỡ ông lão.

Cũng không biết lão đã uống bao nhiêu rượu, cả người đầy rượu khiến Hàn Vũ hơi khó thở.

“Sư phụ, có người từ Thục Sơn Trung Châu đến đây”

“Ồ? Tối nay ăn khoai lang nướng hả?”

“Thục Sơn! Trung Châu”

“Bắt ta ăn sống à? Sao được chứ!”

Hai sư đồ con nói này thầy đáp nọ, bất đắc dĩ Hàn Vũ đành phải đưa sư phụ về phòng ngủ trước.

Lúc này mới pha trà mang lên cho Lý Bình An.

“Đạo hữu, ngươi cứ ngồi đây đi. Ta đi mua một ít đồ ăn.

Hàn Vũ mang theo một chiếc giỏ rồi chạy ra ngoài. Hồi lâu sau, mới mang theo một chiếc giỏ đầy ự chạy về.

Lý Bình An giúp hắn rửa rau nấu cơm.

Đơi đến khi trời tối, bọn họ đã làm xong một bàn đồ ăn.

“Đồ nhi ngoan của ta về rồi à?”

Một ông lão tóc bạc phơ đi tơi, tay gãi gãi ngực, trông thấy Lý Bình An lão nhíu mày.

“Ngươi là ai, sao lại tới nhà ta ăn chực.

“Sư phụ, đây là đạo hữu đến từ Thục Sơn Trung Châu.

“Trung Châu? Thục Sơn?”

Ông lão hé mắt, đánh giá Lý Bình An một phèn, hừ mũi khinh thường.

“Gặp lừa đảo ở đâu rồi?

Sau đó vội ngồi xuống, vùi đầu vào ăn cơm.

Hán Vũ nhìn Lý Bình An áy náy cười, “Sư phụ ta chính là như vậy. Đạo hữu đừng để ý. “Không sao?”

Ông lão bỗng nhiên “hừ” một tiếng, “ Ô, đâu ra có con trâu ở đây đây? Có của ngon rồi, lão phu thèm thịt trâu đã lâu”

Lão Ngưu: ....Ông không thấy mất lịch sự sao?

“Sư phụ đừng nói bậy, vị ngưu ca này là bạn của đạo hữu.

Lão Ngưu trợn mắt nhìn lão.

Lý Bình An chắp tay, cười nói: “Tại hạ là đệ tử Thục Sơn Lý Bình An, xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?”

“Không dám. Dã phu không nhận nổi cái lễ này của đệ tử Thục Sơn, vẫn kém danh môn chính phái các người lắm…

Ông lão đâm chọc nói.

Hàn Vũ hận không thể cản được cái miệng của sư phụ, chỉ đành không ngừng xin lỗi Lý Bình An.

Lý Bình An vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, không bớt nửa phần.

Có thể nghe ra được ông ta không nhắm vào mình, mà là nhắm vào thân phận đệ tử Thục Sơn.

Chương 531: Thế ngoại đào nguyên

2160 chữ

Sau khi ăn cơm xong, Hàn Vũ chuẩn bị phòng cho Lý Bình An.

Chiếc giường trong phòng lót rơm rạ, rồi phủ thêm một tấm chăn, tạo thành một cái giường lớn rất thoải mái.

Lý Bình An không vội vã đi ngủ, mà chậm rãi đi dạo một vòng quanh thôn.

Người trong thôn gặp người xa đều nâng lên cảnh giác, thế nhưng nghe được người ta nói là được Hàn Vũ mang về, cảm thấy an tâm không ít.

Mặc dù gọi là rừng rậm sương mù, nhưng vào ban đêm, tinh không ở đây vô cùng đẹp đẽ.

Ngẫu nhiên có cơn gió lạnh thổi qua, thiên không rậm rạp ánh sao, ánh trăng lửng lơ trên trời, nhìn xuống chúng sinh khắp thiên hạ.

Trời đêm tuyệt sắc không ai hưởng Mắt ngắm tinh hà sáng như gương

“Cảnh sắc tuyệt nhất trong rừng sương mù, chính là trời trăng của nơi này”. Hàn Vũ nói. Lúc đó, Lý Bình An tựa vào đống củi.

Bên tay trái là lão Ngưu, bên tay phải là Gia Trạch, bên phải cảu Gia Trạch là Hàn Vũ.

Cả bầu trời sao đang nhìn họ.

Lý Bình An nhìn chằm chằm vào hai ngôi sao cao nhất sáng nhất kia, nhìn càng lúc càng kỹ, tâm thần cũng phảng phất như là bay tới nơi thâm sâu trong tinh không vô tận.

Thật ra nơi này rất thoải mái, là một nơi có thể tĩnh tâm lại.

Thậm chí cho Lý Bình An một sự xúc động là muốn ngủ ở lại đây một đêm.

Hàn Vũ, từ nhỏ đến lớn, nhìn tinh không như vậy mười mấy năm, sớm đã nhìn chán rồi.

Tiếng ve phiêu bồng theo gió, khiến cho suy nghĩ của hắn cũng bay bổng tán loạn.

Câu được câu không mà tán gẫu với Lý Bình An.

“Ta phải đi”. Bỗng nhiên Hàn Vũ nói.

Đợi đến khi chém hết yêu ma trong rừng sương, ta sẽ rời khỏi rừng sương này.

“Vậy khi nào thì có thể chém hết?”

“Không biết, sư phụ cũng không biết. Tuy nhiên chỉ cần ta đủ mạnh là có thể làm được”.

Lý Bình An nhớ tới lúc trước Hàn Vũ đã nói qua với hắn, mấy chục năm trước xảy ra một lần biến cố, dẫn đến toàn bộ Trảm Yêu Nhân đều mất mạng.

Do dự trong chốc lát, vẫn bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy mà hỏi đến tột cùng đã xảy ra biến cố gì.

Hàn Vũ lắc đầu: “Ta cũng không biết, sư phụ chưa từng nói với ta”.

Sau đó Lý Bình An không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn vào tinh không.

“Sư phụ, hôm nay sao người lại ra vẻ mặt mũi với Lý đạo hữu?”

Lúc chuẩn bị đi ngủ, Hàn Vũ có vẻ bất đắc dĩ nói với sư phụ.

Lão đầu hừ một tiếng: “Nhìn không quen cái gọi là danh môn chính phái trong mồm bọn họ”.

“Sư phụ, người đừng nói như vậy, nếu Lý đạo hữu nguyện ý trở về tìm càng nhiều tu sĩ đồng đạo đến trợ giúp chúng ta”

“Yêu quỷ trong rừng sương mù có thể bị diệt trừ nhanh hơn”

Lão đầu nói: “Đám người danh môn chính phái này, trước mặt là một vẻ, sau lưng là một vẻ, quay mặt là không nhận người”.

“Rõ ràng lúc trước đã lập ra ước định, Trảm Yêu Nhân bảo vệ rừng sương cho nhân tộc, nhân tộc sẽ cung cấp tất cả trợ giúp cho Trảm Yêu Nhân”

Hiện giờ lại đã sớm quên ra sau đầu, trong lớp hậu bối, người có thể nhớ rõ cái tên “Trảm Yêu Nhân” này lại càng ít ỏi không có bao nhiêu….

Hàn Vũ cũng đã quen với việc sư phụ lãi nhà lải nhải những chuyện lông gà vỏ tỏi này.

Chờ đến khi nét mặt của lão nhân trở nên mệt mỏi, cuối cùng thở dài

ra một hơi nặng nề. “Thôi thôi!”

“Dù sao lão tử cũng mặc kệ có chuyện gì”

“Hủy diệt đi. Con mẹ nó đều hủy diệt đi”

“Một đám lão già có ánh mắt thiển cận, chỉ biết nhìn chằm chằm vào Trấn Yêu Quan phía bắc”

“Chờ yêu tộc trong rừng sương hồi phục lại, hai mặt giáp công, xem bọn họ làm như thế nào bây giờ”

“Đến lúc đó sinh linh đồ thán, hạo kiếp cho nhân tộc, bọn họ phải hối hận”

Hàn Vũ cúi đầu yên lặng, thấp giọng nói: “Sư phụ, người lại nói mấy cái lời này”.

Lão đầu cởi giày ra, rúc đầu lên giường gạch.

Một giấc ngủ giải ngàn nỗi sầu.

Lý Bình An vẫn như thường ngày, trước khi ngủ đều vận chuyển nguyên khí trong cơ thể.

Hít mạnh một hơi chân khí, chỉ cảm thấy lồng ngực nóng lên.

Ngay sau đó, nguyên khí trong cơ thể trở nên thông suốt, lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng.

Một luồng nguyên khí lao nhanh trong cơ thể, từ dưới bụng bốc lên.

Từ ngực tới bụng tới đan điền, lại tới tứ chi bách mạch.

Đến cả nê hoàn, đến thiên cổ.

Lại trở lại trong đan điền, tuần hoàn lặp đi lặp lại như thế.

Nửa canh giờ sau, khôi phục tinh thần.

Trong đầu óc là một khoảng sáng soi, còn trong lòng có một cảm giác thư sướng không nói lên lời, như uống cam lộ.

Chỉ là về lực lượng thì không có tăng trưởng thực chất chút nào.

Đến cảnh giới hiện tại, muốn tăng lên một tia, nói dễ như vậy sao.

Từ không tới một rất dễ dàng, nhưng càng về sau thì càng ngày lại

càng khó, cũng sẽ càng ngày càng chậm chạp.

“Phùu!!”

Lý Bình An thở ra một hơi dài, uống chén trà đã nguội lạnh, lúc này mới chuẩn bị đi ngủ.

Hắn đợi liên tục mấy ngày ở nhà tranh, không nói đến chuyện vứt bỏ những thứ khác, vậy mà lại giống như một nơi thế ngoại đào nguyên.

Vào một ngày, lúc sáng sớm.

Ngàn vạn tia ánh sáng vàng rực giống như mũi tên nhọn, phá nát màn trời màu lam sậm, bất ngờ trùng kích đường chân trời.

Lý Bình An nhìn vào mặt trời đang từ từ mọc lên, mơ hồi thấy được một kẽ hở ở trong bóng tối.

Mơ mơ hồ hồ, tựa như là thấp thoáng thấy được một phần dị tượng của thiên địa, tim đập thình

thich.

Ô???

“Ooooonggggg!!!”

Phi kiếm Tế Vũ trong hồ lô dưỡng kiếm cảm nhận được nguy cơ, chỉ trong tích tắc đã xông thẳng lên cao hơn mười trượng.

Lý Bình An bất chợt đứng dậy, thần sắc rất nhiệm túc.

Chỉ là, loại cảm xúc này chợt lóe lên rồi biến mất, để cho hắn có một loại lạnh lẽo khó hiểu ở trong lòng.

“Đạo hữu dậy sớm”

Hàn Vũ xách thùng nước đi tới, chào hỏi với Lý Bình An.

Lý Bình An phản ứng lại rất từ tốn, làm bộ như bình thường, chưa từng phát sinh ra điều gì.

“Chào buổi sáng, Hàn đạo hữu”

“Vừa rồi hình như ta nghe thấy tiếng của kiếm..”. Hàn Vũ ngẩng đầu, nhìn phi kiếm Tế Vũ trên không trung.

Phi kiếm Tế Vũ chậm rãi quay trở lại hồ lô.

Vẻ mặt Hàn Vũ vừa mừng vừa sợ: “Đạo hữu, đây chính là hồ lô dưỡng kiếm mà người ta đồn đại?”

“Lúc trước cũng định nói, nếu có cơ hội thì hai người chúng ta có thể luận bàn”

Hàn Vũ thấy gương mặt Lý Bình An, cho rằng tuổi tác của hắn và mình cũng không chênh lệch nhiều lám.

Nhiều nhất thì chỉ lớn hơn mình vài tuổi, tất nhiên cho rằng tu vi của hai người là tương đương. Nhắc tới chuyện này, từ khi bước chân lên con đường tu hành, vẫn chưa lần nào giao thủ với người tu hành cùng trang lứa.

Lý Bình An cười cười, nói: “Ta không thích đánh đánh giết giết, tu luyện cũng không phải là phương pháp đánh giết”.

. Ặc…. Vậy quả thực là đáng tiếc”

Hàn Vũ xách thùng nước, vừa đi vừa nói.

“Đạo hữu, ngươi chờ một lát, chốc nữa là có điểm tâm rồi”.

“Làm phiền Hàn đạo hữu, tại hạ còn muốn ở lại chỗ này mấy ngày, không biết có tiện hay không?” “Thuận tiện, thuận tiện, đương nhiên là thuận tiện!”

Dọc theo đường đi, vốn là Hàn Vũ định thông qua Lý Bình An, ý đồ tiếp xúc đến những cái danh môn chính phái kia, vì để tranh thủ một vài cơ hội cho Trảm Yêu Nhân.

Chỉ là, mỗi khi nói đến đề tài này với Lý Bình An, đối phương đáp lời cũng không quá nhiệt tình.

Dần dần Hàn Vũ cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Cũng không bởi vậy mà trong lòng hắn oán giận Lý Bình An cái gì, dù sao thì đây cũng không phải một chuyện nhỏ.

Chắc hắn Lý Bình An cũng giống như mình, có tâm nhưng không có lực.

Hàn Vũ xách theo thùng nước rời đi, tiểu nhân vật tội gì phải làm khó tiểu nhân vật.

Lý Bình An đứng nguyên tại chỗ, vẫn chưa rời đi, chỉ nhìn ra xa xa.

Vừa quay đầu lại, đã thấy sư phụ của Hàn Vũ đứng ở trước mặt mình. Lý Bình An mỉm cười: "Tiền bối"

"Ngươi tu là tu lục đại bí tàng của nhân thể?"

Lão đầu trừng mắt lên, giống như nhà đang thẩm vấn phạm nhân.

"Vâng". Lý Bình An cũng không kiêng dè.

"Địa vị của ngươi ở Thục Sơn là như thế nào?"

"Tại hạ là đệ tử của Thông Thiên Phong"

"Thông Thiên Phong? Đồ đệ của Lâm Lục Sơn?"

"Từ nhiều năm về trước, Lâm Lục Sơn đã phản bội. Hiện tại Thông Thiên Phong là do Thanh Phong quản lý"

Mắt của lão đầu lại trừng lớn hơn: "Lâm Lục Sơn phản bội? Thanh Phong làm chủ Thông Thiên Phong?"

"Nhiều năm như vậy, thật đúng là bên ngoài đã xảy ra không ít chuyện"

"Tuy rằng rất muốn hỏi thêm một vài tình huống cụ thể, thế nhưng hiển nhiên là hiện tại không phải lúc để nói những thứ này"

"Nếu như ta nói với ngươi, yêu tộc ở sâu trong rừng sương sắp phục hồi, một khi rừng sương thủ..."

"Đó chính là một trận tai nạn. Là môn nhân của Thục Sơn, ngươi sẽ làm như thế nào?"

thất

Sắc mặt Lý Bình An không thay đổi: "Cho dù không phải là môn hạ của Thục Sơn, tại hạ cũng sẽ cố gắng hết sức".

Lão đầu: "Chỉ dựa vào ngươi với ta là không đủ!"

"Tiền bối nghĩa ta như thế nào?"

"Đi Thục Sơn cầu viện, không đủ! Chỉ một Thục Sơn cũng không đủ!"

Lý Bình An do dự một lát, hỏi: "Vì sao lúc ngài không tự mình đi, lấy

ra thân phận Trảm Yêu Nhân,

nói rõ lợi hại, chẳng phải là càng có sức thuyết phục hơn hay sao?"

"Trảm Yêu Nhân có thề ước, không thể rời khỏi rừng sương, huống chi cho dù là ta có đi thì đám người kia cũng sẽ không tin ta".

Lần này, Lý Bình An không do dự: "Lý mỗ nguyện đi"

Hiển nhiên lão đầu không nghĩ tới đối phương sẽ đáp ứng dễ dàng như vậy, hỏi: "Ngươi thực sự tin

ta?"

"Có khả năng có thể, cũng có khả năng không làm được"

"Vậy….. Vậy làm sao bây giờ?"

"Tại hạ có mấy vị bằng hữu, bọn họ có thể tới tương trợ".

Lão đầu vỗ lên trán mình một cái, không phải là hắn coi thường Lý Bình An, mà là mấy cái gọi là bằng hữu, làm sao có thể có tác dụng lớn.

Hắn nhìn về phía Lý Bình An, chỉ thấy sắc mặt đối phương vẫn thong dong như thường, khiến chi hắn cũng cảm thấy trấn định lại.

Lão đầu hít sâu một hơi, chắp tay hành lễ: "Tại hạ Diệp Lương, đời thứ sáu mươi ba của Trảm Yêu

Nhân".

Hắn cũng không biết tại sao, vốn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng đột nhiên tâm huyết lại dâng trào, muốn đánh cược thêm một lần nữa.

Dù sao cũng chỉ là một cái chết.

Cho đến giờ phút này, trong lòng lại có một tia hy vọng dâng lên.

Diệp Lương trầm giọng, nói: "Nếu không mời được viện quân, ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Tự mình đến đây tương trợ. Một lời đã nói ra, vạn núi không ngăn trở".

Chương 532: Chuyện giang hồ bất tận

1747 chữ

Cầm kiếm chưa tốt, ra khỏi nhà đã là giang hồ.

Hai câu này là thuyế minh tốt nhất dùng để hình dung về Hàn Vũ.

Mười năm trước, cùng cha cùng mẹ chạy nạn đến nhà tranh.

Cha me chết trong tay yêu quỷ, chính mình thì lại may mắn mà sống sót. Ôm chiếc bụng đói, bồi hồi thật lâu, rồi gặp một lão đầu tóc bạc phơ. Lão đầu mặc một bộ nho sam màu trắng, bẩn thỉu, vừa rách vừa nát.

Đoán chừng là không có tiền thay quần áo mới, nghèo rớt mồng tơi.

Lão đầu nhìn thấy Hàn Vũ, vươn tay.

Hàn Vũ vốn tưởng rằng mình sắp được cứu, ai ngờ câu đầu tiên mà đối phương mở miệng ra nói là: “Thằng bé con, ngươi có tiền không? Ta muốn uống rượu”

Hàn Vũ: “ ”

Cứ như vậy, hai người một già một trẻ kết duyên mà không hiểu tại sao.

Sau đó, Hàn Vũ mới biết được lão đầu tên là Diệp Lương, ở trong nhà tranh, chặt củi kiếm sống. Vốn tiền đốn củi kiếm cũng được, đủ để cho một thân một mình hắn ăn uống.

Nhưng không nuôi nổi việc hắn thích uống rượu, thích đánh bạc, vì thế nên luôn luôn đói khát.

Hàn Vũ nhìn đối phương, trời không tuyệt đường người.

Từ đó về sau, Hàn Vũ đi theo Diệp Lương kiếm việc làm.

Cả ngày chặt củi, ở trong rừng sương thường thường gặp yêu quý, ăn bữa nay lo bữa mai.

Thế đạo này chỉ cần an cần ổn là được.

Một ngày, theo Diệp Lương lên núi đốn củi.

Tình cờ gặp phải yêu quỷ, một già một trẻ vắt chân lên mà chạy.

Tốc độ của yêu quỷ lại quá nhanh, không lâu sau đó đã bị đuổi kịp.

Hàn Vũ cầm dao chặt củi, vung lung ta lung tung.

Vốn nghĩ rằng hôm nay là ngày chết, nhưng như vậy cũng không có gì tiếc nuối.

Vì, vốn dĩ năm ấy bảy tuổi, nên chết cùng cha cùng mẹ trên tay của yêu quý.

Bây giờ lại sống thêm được vài năm, vậy mà lại kiếm lời.

Hơi thở nóng rực lướt qua bên tai, giống như làm sóng nhiệt thổi qua.

Lão nhân cả người đầy mùi rượu, đấm ra một quyền, đánh bay yêu quỷ kia vào trong vách núi, chỉ trong phút chốc yêu quỷ đã không còn hơi thở.

Lúc này Hàn Vũ mới biết được lão đầu cả ngày chỉ biết uống rượu đánh bạc này thế mà lại là Trảm Yêu Nhân trong rừng sương đại danh đỉnh đỉnh.

Sau đó, Hàn Vũ đuổi theo, muốn bái sư.

“Tên nhóc, trở thành Trảm Yêu Nhân cũng không phải là một chuyện tốt”.

“Rất nhiều người không muốn gặp chúng ta, nên nhét chúng ta vào trong khe núi này, chỉ hận rằng chúng ta không chết sạch đi”

Hàn Vũ không hiểu những lời này, chỉ nói là muốn báo thù cho cha mẹ.

Diệp Lương trầm mặc trong chốc lát: “Ngươi không cần trở thành Trảm Yêu Nhân cũng có thể báo thù cho cha mẹ ngươi”.

“Người nguyện ý dạy ta?”

“Có thể. Chỉ là, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi không phải Trảm Yêu Nhân”

Mười năm trôi qua,

, vô số lần Hàn Vũ nằm mộng thấy mình nhập vào giang hồ.

Kiếm như ca, đao như khúc, giấc mộng ngỡ nghìn thu.

Nhưng thủy chung từ đầu tới cuối vẫn không tìm thấy tung tích của nó, nhiều lần thất bại.

Lần đầu tiên xuống núi, Hàn Vũ vô cùng thấp thỏm.

Đêm đó, hắn một mình đi tới bờ sông.

Nhìn đầy sao trên trời, nhìn gió nhẹ trên cây.

Nhìn mây bay trên bầu trời, nhìn hết thảy mọi thứ, đứng im không nhúc nhích.

Một đêm này, hắn lăn qua lộn lại, suy nghĩ như sóng triều.

Nghĩ về những người đã từng tiếp xúc, nghĩ về mọi chuyện, nghĩ về quá khứ, nghĩ về tương lai.

Lần đầu tiên xuống núi có kết quả là tốt, không chỉ diệt một con yêu quý, còn kết bạn với một vị đạo hữu từ bên ngoài mà đến.

Thậm chí, hắn còn ngây thơ cho rằng, có lẽ ân ân oán oán của Trảm Yếu Nhân và tu sĩ chính thống, sẽ bởi vì chính hành động này của mình mà tương lai có thể nghênh đón thay đổi.

“Sư phu, Lý đạo hữu đâu?”

Làm xong bữa sáng, Hàn Vũ lại không tìm thấy bóng dáng của Lý Bình An.

“Di”

Diệp Lương ngồi xổm ở cửa, nhai đậu tương, nhìn về phía xa, lơ lơ đãng đãng mà nói ra. Hàn Vũ sửng sốt, cho rằng sư phụ đang lừa hắn, xác nhận lại mấy lần.

Lúc này mới có vẻ tức giận, nói: “Sư phụ, có phải người đuổi Lý đạo hữu đi hay không?” “Không” Diệp Lương tức giận trả lời một câu, rõ ràng là có vẻ bực dọc.

Hàn Vũ tức giận nói với Diệp Lương vài câu.

Diệp Lương ngại phiền, vỗ vỗ cái mông, đi vào trong thôn, xem ra là lại muốn đi đánh bạc.

Hàn Vũ bất đắc dĩ đành thở dài một hơi, đứng dậy đuổi theo Lý Bình An.

Nghĩ, chắc hẳn đối phương rời đi không được bao lâu, vì vậy tăng lên tốc độ.

Đồng thời lẩm bẩm trong lòng, Lý đạo hữu cũng thật là, cứ như vậy mà không từ mà biệt, cũng chẳng chào hỏi với mình.

Chỉ là, đuổi theo một hồi lâu, ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy, không khỏi sinh ra nghi hoặc

trong lòng.

Đi ra khỏi thôn chỉ có một con đường này, đối phương có thể đi đâu.

Bất đắc dĩ, đành phải trở về theo đường cũ.

Hàn Vũ nhìn vào một bàn điểm tâm thịnh soạn đã sớm trở nên nguội lạnh, đành phải nhét toàn bộ vào trong bụng của mình.

Diệp Lương đi cả một ngày không có nhà. Hàn Vũ nhìn sắc trời.

Thuần thục đi tới quán rượu trong thôn, lại không thấy Diệp Lương.

Vì thế hỏi chủ quán rượu: “Trương thúc, sư phụ ta đâu?”

“Không biết, hôm nay không thấy”

Hàn Vũ lại đi tới mấy địa phương mà sư phụ thường xuyên lui tới, đều nhận được đáp án giống nhau.

Chạy đi đâu rồi?

Hàn Vũ đi lòng vòng khắp thôn, cũng không thấy bóng dáng sư phụ.

Mãi đến đêm khua, Hàn Vũ đang mơ ngủ mới nghe thấy động tĩnh.

“Sư phụ, người đi đâu vậy!!”

Nghe thấy tiếng đồ đệ, Diệp Lương đang lén lén lút lút sợ hết cả hồn.

Hàn Vũ thấy Diệp Lương ôm một vật dài bọc trong miếng vải rách, trên người trên mặt đều dính đầy bùn đất, nghi hoặc hỏi:

“Sư phụ, cả ngày người đi đâu, trong tay cầm cái gì?”

“Ngươi chớ quản!” Diệp Lương vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

Diệp Lương tắm rửa một trận, đi ra cửa, tới bờ sông.

Trong mờ mịt, không gian nơi này có một loại áp lực.

Nước sông vỗ vào bờ, một sóng lại một sóng, nhưng không có một người, cũng không có lấy một chiếc thuyền đi tới nơi này.

Không có côn trùng kêu, không có tiếng người nói, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, khiến cho nơi này có vẻ yên tĩnh đặc biệt.

Diệp Lương ngồi xổm, mở ra tấm vải dài đang ôm trong ngực.

Lộ ra một thanh kiếm, đó là một thanh nhuyễn kiếm cực mỏng, chìm vào trong nước lại giống như một gốc rong rêu.

Xét về chiều dài và hình dạng của cán kiếm, đây là mộtt hanh kiếm tốt.

Nhưng kỳ quái là, thân kiếm của thanh kiếm này lại ảm đạm không có ánh sáng, giống như một thanh kiếm vô cùng bình thường.

Diệp Lương lặng lẽ dùng nước gột rửa thanh kiếm.

Dưới ánh trăng đêm, hắn cầm kiếm trở về.

Đi tới đi lui, bỗng nhiên hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Mỗi thiếu niên nhiệt huyết đều từng có một giấc mộng đại hiệp, lưng đeo một thanh đại kiếm, lưu lạc khắp chân trời góc bể.

Cười nhìn giang sơn như bức họa, say nằm trên đầu gối mỹ nhân.

Lúc còn trẻ, Diệp Lương cũng là như thế, khoái ý ân cừu, băng băng ngược gió.

Đối với hắn mà nói tất cả đều là một loại kích thích, để cho hắn có một loại khoái cảm lớn lao.

Chỉ là sau khi trở thành Trảm Yêu Nhân, tất cả đều kết thúc.

Những năm gần đây, vô số lần mơ mộng nhập giang hồ.

Chỉ là, thiên địa để ở trong sương mù, chỉ có tiếng gà gáy vang vang.

Giống như gió cuốn mây tàn, tan thành mây khói.

Trở lại nhà tranh, lò sưởi trong nhà đã tắt từ lâu.

Hàn Vũ vẫn đang ngủ say.

Diệp Lương ngồi ở một góc, nhìn kiếm, cũng đang nhìn đồ đệ mà không hiểu sao mình lại thu vào, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thời gian không còn nhiều lắm, nói thật, đối với tu sĩ gọi là Lý Bình An kia, hắn cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Cũng không có ý nghĩ xa vời là đối phương thực sự có thể kêu gọi được viện trợ.

Đây vốn không phải là chuyện nhỏ nhặt mà một người có thể thay đổi được.

Nếu còn là một đứa trẻ tầm mười tuổi, có lẽ hắn sẽ ngây thơ canh giữ ở chỗ này, vẻn vẹn chỉ vì cái thứ gọi là thương sinh đại nghĩa.

Chỉ là vô số ngày đêm, từ lâu đã ma diệt tất cả tâm tính của hắn.

Chuyện giang hồ kể mãi không hết, người giang hồ giết mãi không xong.

Ở trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Công lý chân chính và tà ác thực sự, đúng hay sai thực ra cũng không còn quan trọng.

Các loại tu sĩ vì chấp niệm ở trong lòng, cùng với dã tâm, đã sớm vặn vẹo… Diệp Lương đánh thức Hàn Vũ.

Hàn Vũ mở mắt, mơ mơ màng màng: “Sư phụ?”

“Đồ nhi, ngủ ngon. Ngày mai, vi sư mang ngươi xuống núi”

“…. Hu o_O??”

Chương 533: Đi thôi, đi thôi!

1781 chữ

Hàn Vũ ngồi ở trước nhà tranh, chẻ củi nhóm lửa, hồn du thiên ngoại, tưởng tưởng viển vông.

Đêm qua, bỗng nhiên sư phụ nói với hắn là muốn dẫn hắn đi ra bên

ngoài.

Chỉ trong giây lát, đầu óc Hàn Vũ trở nên choáng váng, mơ mơ màng màng. Đến khi kịp phản ứng, trời đã sắp sáng.

Đi?? Ra ngoài??

Vậy yêu quý trong núi thì làm sao bây giờ? Mặc kệ?

Chỉ là, cả ngày hôm nay, cũng không thấy sư phụ đề cập đến chuyện xuống núi.

Buổi tối, Hàn Vũ tìm thấy sư phụ ở quán rượu.

Diệp Lương lại uống đến say túy lúy. Xem ra, hôm nay nhất định không thể xuống núi. Chờ Diệp Lương tỉnh rượu, đã là buổi chiều của ngày hôm sau.

13:41

Hàn Vũ hỏi Diệp Lương là hắn nói xuống núi có ý là gì?

Diệp Lương trả lời hàm hàm hồ hồ.

Hàn Vũ cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ coi như là ngày đó sư phụ hồ ngôn loạn ngữ.

Nhưng lại qua hai ngày, Diệp Lương tiếp tục đề xuất muốn dẫn Hàn Vũ xuống núi.

Hàn Vũ biểu lộ ra một dấu hỏi lớn, không hiểu sư phụ muốn làm gì.

Dường như sư phụ cũng không hạ quyết tâm.

Cư như vậy, lại qua hai ngày.

Hai thầy trò trò chuyện dưới anh nến đêm khuya.

Không biết Diệp Lương lấy tiền từ đâu ra, mua một con gà nướng, một ít đậu phộng.

Còn làm một nồi canh cá, và vài món nhắm rượu.

Hàn Vũ kinh sợ, giống như là gặp được chuyện, người điếc nghe được người câm nói là người mù

nhìn thấy quỷ.

Uống một ly.

Hàn Vũ không biết uống rượu, chỉ uống một ngụm, sắc đến nỗi họ khan ra hai tiếng.

Diệp Lương cúi đầu, uống cạn chén rượu, hiếm khi nào lại tỏ ra quan tâm đến đồ đệ của mình: "Ăn đi, ăn nhiều vào"

Hứa Nguyên thấy con gà nướng, chảy cả nước miếng.

Đừng nói là ngày thường, cho dù là ngày lễ ngày tết cũng không được ăn.

Hắn vừa gặm đùi gà, vừa hỏi:

"Sư phụ, hôm nay làm sao thế? Thắng tiền rồi à?"

"Ăn đi, đây là bữa cuối cùng mà ta và ngươi còn ở đây, ngày mai chúng ta xuống núi".

Hàn Vũ khịt mũi coi thường, lời này của sư phụ đã nói đến mấy lần, ngay cả cái mông cũng không thấy di chuyển.

"Ngày mai đi thật". Diệp Lương trầm giọng nói.

Mắt Hàn Vũ hơi nhếch lên: "Đi đâu?"

"Thiên địa to lớn, giang hồ xa xôi, có chỗ nào không đi được".

Hàn Vũ thấy thần sắc của sư phụ có vẻ nghiêm túc, không giống như là đang nói đùa, bỗng dưng buống cái đùi gà trong tay xuống.

"Vậy yêu quý trong rừng sương thì sao?"

"Giết hết yêu quỷ trong rừng sương thì đã làm sao?" Diệp Lương hỏi ngược lại: "Có quan hệ gì với nhà chúng ta? Chẳng lẽ ngươi còn trông cậy vào thiên thu vạn đại nghìn năm sau này, có thể ghi lại tên chúng ta vào một trang trong sử sách?"

Hàn Vũ bất chợt im lặng, rồi yếu ớt nói: "Trảm Yêu Nhân chúng ta cũng không phải là vì mấy chuyện này".

Diệp Lương tức giận mắng: "Đi con mẹ nó đi, lão tử sống lâu như vậy, cái gì cũng đã thấy rõ". "Chúng ta liều chết liều sống, cuối cùng nhận được cái gì?"

"Cái gì cũng không lấy được, toàn bộ thanh danh để cho người ta

chiếm lấy, hưởng phúc cũng không tới phiên ta".

Oán niệm của Diệp Lương rất sâu.

Hàn Vũ cúi đầu, không biết nên phản bác như thế nào, cảm giác thấy đùi gà trong tay cũng mất đi mùi vị.

Một lúc lâu sau, Diệp Lương thở dài một hơi thật sâu.

"Yêu tộc ở sâu trong rừng sương chuẩn bị hồi phục, đại trận không thủ được".

Hàn Vũ kinh hãi, chưa bao giờ sư phụ đề cập tới việc này với hắn.

"....

. Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Còn có thể làm sao bây giờ. Chạy thôi"

Diệp Lương cười.

"Đám lão già chết tiệt kia, lo sợ thế lực Trảm Yêu Nhân lớn mạnh, liên tục xa lánh chúng ta, đề phòng chúng ta".

"Bây giờ thì tốt rồi, Trảm Yêu Nhân không còn một ai"

"Yêu tộc ở sâu trong rừng sương mù sống lại, nhân cơ hội này phía bắc Trấn Yêu Quan lại gây khó dễ"

"Để ta xem bọn họ làm thế nào? Để cho bọn họ hối hận đi!"

Hàn Vũ hỏi: "Không còn cách nào khác hay sao?"

Diệp Lương trầm mặc một lát: "Chỉ hai thầy trò chúng ta, có mọc ra tám cái cánh cũng không có tác dụng".

Hàn Vũ yên lặng, cúi đầu ăn cơm.

"Không phải ngươi muốn đi ra ngắm nhìn bên ngoài hay sao? Nhân dịp này hai thầy trò chúng ta ra ngoài đi dạo, Trung Châu, Vân Châu.."

"Ở Trung Châu tuyệt nhất là ẩm thực, ở Vân Châu tuyệt nhất là cảnh sắc…

Hàn Vũ thì thào một câu: "Tổ bị lật, làm gì có trứng còn nguyên"

Diệp Lương miễn cưỡng cười cười một tiếng: “Mặc dù là thế nhưng cũng không cần phải bi quan,

những lão già chết tiệt kia cũng không ăn chay”.

“Chờ bọn họ nhận ra được sự tình không thích hợp, sẽ kịp thời phản ứng”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, nên ăn thì ăn nên uống thì uống”

“Ngươi không thể làm được việc gì, cũng không thể thay đổi được chuyện gì.

Hàn Vũ ngẩng đầu: “Vậy những người khác ở trong rừng sương thì làm thế nào bây giờ?”

Diệp Lương nói: “Bọn họ không chạy được. Cho dù chạy thì cũng không được bao xa”.

“Thay vì để cho bọn họ chạy trốn trong hoảng sợ, trước khi chết còn phải cảm nhận sợ hãi”

“Còn không bằng để cho bọn họ thoải thoải mái mái hưởng thụ vài ngày, đến lúc đó chết cũng có thể thống khoái”

Hàn Vũ không nói thêm gì nữa.

Diệp Lương đặt chén rượu xuống, nhìn ra sắc trời ở bên ngoài:

“Ngày mai xuất phát, nếu không đi, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa”

Mười năm qua, Hàn Vũ luôn tưởng tượng ra bản thân mình nên lấy tư thái như nào để xuống núi, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xuống bằng hình thức này”

Lần này thực sự phải đi.

Diệp Lương gần như mang theo toàn bộ những gì có thể mang theo từ trong nhà tranh.

Hai thầy trò cầm túi lớn túi nhỏ, đi ra ngoài thôn.

Trời còn chưa sáng, cũng không nghe thấy động tĩnh gì trong thôn, cả không gian yên ắng tịch

mich.

Hàn Vũ đi phía sau sư phụ.

Trên trời âm u đến mức làm cho người ta cảm thấy hốt hoảng, dưới đất cũng là không gian tăm tối, mắt nhìn sắp thấy có một cơn giông bão.

“Su phụ❞

“Năm đó, tại sao người lại đến rừng sương?”

“Lúc ấy, còn trẻ, không hiểu chuyện”. Diệp Lương cũng không quay đầu lại, nói. “Vậy tại sao ở lại nơi này?”

“Đã nói rồi, tuổi trẻ không hiểu chuyện”

“Nếu như có một cơ hội cho lựa chọn lại một lần nữa?”

Diệp Lương hừ một tiếng: “Nếu có thêm một cơ hội, kẻ ngu mới tới nơi này”.

“Nếu không phải là ở chỗ này, bằng vào thực lực và địa vị của lão tử”

“Ở đại lúc khác, từ lâu đã trở thành tông sư một đời, khai tổng lập phái”

Hàn Vũ suy nghĩ một lát: “Nếu năm đó sư phụ không đến rừng sương, vậy ta không gặp được sư phụ, có lẽ đã sớm chết ở trong tay yêu quỷ”.

Diệp Lương liếc hắn một cái, chỉ có trầm mặc.

Đi tới bờ sông, có chủ thuyền ở chỗ này chèo thuyền đưa người, phỏng chừng lúc này vẫn chưa dây.

Hai thầy trò ngồi ở đây, chờ đợi.

Hàn Vũ cúi đầu, thần sắc u sầu.

Diệp Lương nói, lời sâu ý nặng: “Đồ nhi, thế giới bên ngoài rất lớn”

“Đời người giống như một dòng sông không ngừng chảy, vĩnh viễn không thể chảy ngược lại” “Nhân lúc còn trẻ, ra ngoài ngắm ngắm nhìn nhìn nhiều thêm vài phần”

“Đừng giống như sư phụ ngươi, cả đời làm ổ ở một nơi như vậy”

“Chờ một ngày chết đi, cũng không có mấy người biết đến”

“Người, phải sống sao cho đáng!”

Chủ thuyền chào hỏi hai thầy trò.

Hàn Vũ xách hành lý lên thuyền, nhìn vào non nước xa xa, trong lòng cảm thấy trống trải.

“Ra khỏi rừng sương, cứ đi về phía bắc, biết chưa?”

Hàn Vũ quay đầu, lại thấy sư phụ không lên thuyền.

“Sư phụ??”

Diệp Lương cười ha hả: “Tuổi lớn như vậy, muốn đi cũng đi không được”.

“Dù sao hay thầy trò chúng ta cũng phải để một người ở lại. Nếu không, ngày sau gặp lại những người đó ở dưới kia, lại bị bọn họ phỉ nhổ đến chết thêm lần nữa”.

“Đi thôi. Đi thôi!”

“Núi xanh vẫn còn, lo gì thiếu củi đốt”

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn vào sư phụ.

Diệp Lương lại nói một câu: “Đừng nghĩ làm một anh hùng ngăn cơn sóng dữ. Không phải vi sư, cũng không phải người”.

“Cho nên, ngươi biết không, vào lúc này đừng có mà bày ra cái bộ dạng chết tiệt kia”.

Hàn Vũ gật đầu nặng nề: “Sư phụ, ta biết”.

Diệp Lương phất phất tay: “Cửu Châu quá lớn, lớn đến mức mà tiểu tử nhà ngươi dùng cả đời cũng không đi hết”.

Thuyền nhỏ chậm rãi đi ra giữa sông.

Bỗng nhiên, một giọt mưa rơi xuống.

Diệp Lương xoay người quay trở về.

Mưa càng lúc càng lớn, mơ hồ như có một loại âm thanh đang bành trướng.

Giống như là bầu trời đang chậm rãi mở miệng, phát ra một tiếng thở dài.

“Ầmmm…. Ầmmmm…”

Tia chớp trên không trung đan xen vào nhau, tiếng sấm nổ ì ùng vang lên bên tai. Tựa như đang ám chỉ một cơn ác mộng, một cơn ác mộng không chân thật.

“Trời mưa rồi”

“Thu quần áo”

Có người vội vã chạy về nhà. “ùngg… Ùng.”

Chương 534: Đột kích rừng sương

Thời gian lui lại mấy ngày trước.

Lý Bình An ở một đỉnh núi nào đó, tựa lưng vào một gốc cây bạch dương, ngồi ở một chỗ tĩnh lặng không người sinh sống.

Hắn nửa ngồi nửa nằm, nhìn cảnh vật xung quanh, ở bên cạnh đặt một thanh kiếm.

Trước mạt là từng tờ phù lục màu vàng, tuy có gió, nhưng phù lục vẫn không nhúc nhích.

Lý Bình An cắn nát ngón tay, nặn ra vài giọt máu.

Dùng máu làm mực, tay phải cần bút hiệp khách.

Cứ như thế mà viết lên.

Chữ viết của hắn đoan trang nghiêm chỉnh, lộ ra vài phần ý nhị thâm thúy, lướt bút trầm ổn lại khoan thai, vai phải hơi run rẩy.

Đường nét mạnh mẽ, ánh sáng và bóng tối chan hòa vào nhau.

Lão Ngưu vươn chân túm lấy từng sợi tóc của Lý Bình An, sau đó quấn quanh lá phù vàng.

Mỗi khi viết xong một tờ, lá phù vang kia lập tức bay lên theo gió,

phiêu phiêu đãng đãng lên lên xuống xuống ở trên không trung.

Đồng thời, lại tự động gấp lại, chỉ trong giây lát đã hóa thành một con hạc giấy.

Hạc giấy vỗ cánh, cưỡi gió mà đi.

Chờ tất cả hạc giấy bay đi, Lý Bình An nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Từng cái đến từng cái đi, nhưng không biết có kịp hay không.

Giờ phút này, bầu trời đã nổi lên một hào quang trắng sáng như bụng cá, mơ hồ có một phần sinh khí, phảng phất bình minh sắp tới như bình thường.

Và, khi một tia nắng ban mai rơi xuống.

Lý Bình An chậm rãi mở ra hai mắt, trong mắt có vài phần mỏi mệt.

Một đêm tiêu hao, thực sự là quá lớn.

Truyền tin xuyên qua mấy châu, lại phải đảm bảo tốc độ đủ nhanh.

Lý Bình An xoa xoa lông mày, thở ra một hơi.

Hắn thấy loáng thoáng có một loại dự cảm không tốt, không nghỉ ngơi nhiều. Đạp phi kiếm Tế Vũ, nhắm thẳng một hướng rồi bay đi.

“Ammmm Ẩmmmm!!!”

“Oa đầu, mưa càng lúc càng lớn”.

Hán tử trong mã bang hô lên.

Mưa đã hai ngày rồi, mưa tới thật là tà dị.

Rừng sương rất thiếu mưa, một năm bốn mùa có thể có mấy trận mưa đã là không tệ rồi.

Mà lần này mưa đủ ba ngày.

Oa đầu của mã bang lau nước mưa trên mặt, hét lớn: “Tiếp tục đi!”

Vốn dĩ hắn cũng không muốn kêu to, nhưng thực sự là mưa quá lớn, nếu không kêu thì người phía sau gần như không nghe thấy gì.

Trong rừng sương có hàng ngàn thôn trại, có lớn có nhỏ.

Không có một ngoại lệ nào, các trại chủ, trưởng lão trong trại đều đang tế bái tượng thần.

Bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là, mưa to như thế này phảng phất đang dự báo một trận tai nạn.

Mây đen trên trời càng lúc càng dày, bão táp mưa sa xô đẩy những người đang ở bên ngoài trời cầu khẩn thần linh tương trợ, khiến cho họ ngã trái ngã phải, dường như bọn họ không thể đứng vững được nữa.

Tiếng nước ào ào truyền tới từ bốn phương tám hướng, từng giọt nước mưa lạnh như băng rơi lên trên người bọn họ.

Tựa như bọn họ bị mắc kẹt trong màn nước trắng trời.

Sâu trong rừng, sương mù dày đặc tràn ngập cả ngàn năm lại bắt đầu chậm rãi tản đi.

“Graooooooo!!!”

Có tiếng gầm của dã thú không ngừng vang lên.

Chim bay khỏi rừng, dã thú trốn chạy.

Nhưng giống như có một loại lực lượng vô hình đang xé rách chúng, cắn nuốt chúng.

Càng nhiều người đứng ở trong mưa, ánh mắt ngây dại, liên tục nhìn chằm chằm vào sâu bên trong rừng sương, tựa như có một loại sợ hãi to lớn không biết xuất hiện từ đâu đang lặng lẽ tới

gần.

Trong sương mù, trong núi đá, trong bụi cỏ.

Trong vô số cặp mắt yêu quỷ đang nhìn chăm chú, đang cười nhạo nhânloaij còn đang ở trong mê

man.

Cười nhạo sự bất lực của bọn họ, cười nhạo bọn họ cứ như vậy mà đi về phía hủy diệt.

“Lão Nhị, mau lên đi!”

Thợ săn chào hỏi đệ đệ nhà mình.

Trong tay lão nhị mang theo một con thỏ da lông ngăm đen, cái đầu không nhỏ.

“Cơn mưa này tới thật là tà dị”

“Cũng không hẳn”

Hai huynh đệ vừa nói chuyện phiếm, vừa bước nhanh hơn.

Dần dần, đã không còn thấy rõ được con đường trước mắt.

Lão đại không ngừng lau đi nước mưa trên mặt mình. “Lão nhị! Lão nhị”

Lão đại nhìn ra xung quanh, mưa bay đầy trời, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của lão nhị ở đâu.

Đột nhiên, quay đầu lại, một gương mặt đáng sợ xuất hiện ở trong mắt.

Là một khuôn mặt khô gầy như que củi, không có một màu sắc máu huyết nào, một đôi đồng tử hãm sâu trong hốc mắt, lấp lóe ra ánh sáng xanh biếc.

“Aaaa!”

Trong tay con quái vật kia nắm chặt đầu của lão nhị.

“Bànhhhh!”

Não tương văng ra khắp nơi, một loại chất lỏng ấm áp chảy ra từ trên mặt hắn.

Lão đại phát ra một tiếng thét sợ hãi chói tai, nhanh chân bỏ chạy.

Thân ảnh kia chậm rãi đi theo phía sau hắn, phảng phất như là đang hưởng thụ khoái cảm của đuổi giết.

Lão đại hoảng sợ kinh hoàng chạy vào trong trại: “Cứu….Cứuuu!!!”

âm thanh của hắn vừa ra khỏi miệng, bất chợt ngừng lại.

Toàn bộ trại là vô số thanh âm hò hét ầm ĩ, nhưng cũng không phải là giọng nói của con người.

Máu và nước mưa hòa lẫn vào với nhau, mưa lớn như vậy lại không làm tiêu tan được mùi máu tanh nồng nặc.

Vô số thi thể ngổn ngang ở trên mặt đất, có một cái đầu người vô cùng bắt mắt.

Lại trại chủ của trại, đã từng dùng tay không giết chết ba con yêu quỷ chạy ra từ trong rừng sương.

Lúc này, đầu của hắn lại bị treo ở trên cột cờ.

Lão đại ngã ngồi dưới đất, tâm hồn nguội lạnh.

Cơ hồ là cùng một lúc, mười mấy cái trại ở phụ cận rừng sương, đều gặp tai nạn trước tiên.

Mọi người kinh hoàng hoảng loạn, mặt xám như tro tàn.

Có người bị thương nặng, có người còn đang chảy máu, giống như một đám chó nhà có tang.

“Lửa hiệu”

“Là lửa hiệu”

Có trại đốt lửa hiệu.

Đây là tín hiệu giữa trại với trại, bởi vì thường xuyên bị yêu quý tật kích, mấy trại gần nhau đều ôm

nhau sưởi ấm.

Khi yêu vật tập kích, thông báo cho nhau, chuẩn bị phòng ngự.

Cổng trại đóng lại chặt chẽ.

Tiếng gào thét liên tục vang lên, khi thì như sấm rền, khi thì quanh quẩn ở trong sơn cốc.

Rất khó tưởng tượng ra được đó rốt cuộc là hạng người hung thần ác sát như thế nào.

Toàn bộ người trong trại đều cầm lên vũ khí, làm tốt công tác chuẩn bị nghênh đón một trận chiến

đấu.

Nhưng mà, rất nhanh sau đó, bọn họ lại phát hiện ra là mình suy nghĩ quá mức ngây thơ.

Chiến đấu còn chưa kịp bắt đầu, đã diễn biến thành một cuộc tàn sát.

Nhà tranh.

Tôn chưởng quỹ của quán rượu vừa uống rượu, vừa nhìn cảnh mưa.

Mặc dù khiến cho hắn có một loại cảm giác áp lực, nhưng ở trong rừng sương, đã lâu không gặp qua cảnh mưa như vậy.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy ở xa xa có một bóng người vội vội vàng vàng chạy tới bên này.

“Mau tới đây, kẻo mắc bệnh, mưa lớn quá”. Tôn chưởng quỹ hô lên.

Chỉ là, người nọ mới chạy được một nữa, bất ngờ ngã xụi lơ trên mặt đất, giống như đã dùng hết tất cả sức ljwc.

Tôn chưởng quỹ nhíu mày: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cầm ô, lập tức chạy ra ngoài cửa.

Đến gần nhìn, mới phát hiện ra trên người của người này có máu.

“Ôiiii!! Làm sao thế này?”

Tôn chưởng quỹ nhận ra thân phận của người này, vội vàng đỡ hắn dậy.

“.... Yêu vật…. Yêu vật..!!”

Tôn chưởng quỹ biến sắc mặt: “Huynh đệ, kiên trì!”

Chỉ là vừa mới nói xong, đã cảm giác được một đợt khí lạnh từ phía sau truyền tới.

Quay đầu nhìn lại, trái tim lạnh đi một nửa.

“Ta không thích vẻ mặt này… Cười lên…

Yêu vật ở phía sau đưa tay kéo miệng Tôn chưởng quỹ lên.

Đầu móng tay sắc nhọn lướt qua, dễ dàng thấy được nơi khóe miệng của Tôn chưởng quỹ bị rạch ra một đường máu.

“Đúng rồi… Biểu cảm như này rất đẹp. Chết mà cười thì đẹp mắt hơn nhiều”

Tôn chưởng quỹ nhắm mắt lại, thân thể bỗng nhiên giống như mất

đi toàn bộ nhiệt lượng.

Hắn cũng không yếu. Nhân loại sinh hoạt ở trong rừng sương thì từ nhỏ đã tập võ, trời sinh ra cũng có thể chất mạnh hơn nhiều so với người Trung Nguyên.

Sống nơi trời đày, nếu là người yếu, hoặc là bị sương mù ảnh hưởng mà chết yểu, hoặc là bị yêu vật giết chết.

Những năm này, Tôn chưởng quỹ đã vài lần gặp yêu quý, nhưng chưa từng có lần nào giống như ngày hôm nay.

Thực lực chênh lệch quá lớn, là cho hắn mất đi năng lực phản kháng.

“Conn mee mayyy!!!”

Một tiếng rống giận ngân vang, đồng thời, một tiếng kiếm rung động vang lên ong ong.

Chương 535: Trảm Yêu Nhân Diệp Lương

1779 chữ

Máu tươi nóng rực rơi tung tóe trên mặt, Tôn chưởng quỹ giật mình một cái. Hình như… Hình như là âm thanh của tên tửu quỷ Diệp Lương kia?!

Hắn cẩn thận mở to mắt, nhìn Diệp Lương đang mặc một bộ áo bào màu trắng.

Yêu vật vừa rồi còn kiêu ngạo, giờ phút này đã trở thành vong hồn dưới lưỡi kiếm.

Nhìn nhìn nhìn, hắn lại có một loại cảm giác xa lạ.

“.. Lão Diệp… Thế này là thế nào?”

Trong tay Diệp Lương cầm trường kiếm, giữa hai hàng lông mày lộ ra một luồng sát khí khiếp người.

“Toàn bộ yêu quý trong rừng sương đều đi ra ngoài, đã không còn cơ hội cứu vãn tình thế”. “Chờ chết đi, cũng chỉ là sự khác biệt giữa chết sớm và chết muộn thôi”

“Đừng nghĩ tới việc chạy trốn. Khuyên ngươi một câu, về nhà tìm người thân, qua chiếc giường gần

lò sưởi mà sung sung sướng sướng”

Diệp Lương dùng giọng điệu nghiền ngẫm, nói ra chuyện tàn khốc nhất trên thế gian này.

Nói xong, hắn cũng không để ý tới Tôn chưởng quỹ nữa.

Chắp tay sau lưng, kéo lấy thanh kiếm, đi về phía nhà tranh.

Hắn đi cũng không nhanh, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tôn chưởng quỹ ngơ ngẩn nhìn vào bóng lưng Diệp Lương vừa rời đi. Cao thủ thoái ẩn giang hồ, lưu lạc tới một nơi hoang vu, uống rượu mà sống.

Loại chuyện xưa này, đối với hắn mà nói, tựa hồ sẽ chỉ phát sinh ở trong đồn đại của dân gian.

Diệp Lương cầm bội kiếm “Vân Văn”, áo bào trắng trên người.

Ống tay áo có hoa văn Trảm Yêu Nhân, áo bào trắng cũng là một món pháp bảo có phẩm giai cực

Trong nhà tranh, từ lâu đã có người đợi hắn.

Diệp Lương đi tới vị trí cách đó mười thước. Dừng bước.

Nhìn qua, người tới là một vị thư sinh mặt trắng, trên đầu quấn một chiếc khăn dài.

Trong tay cầm một cây quạt, mặt trên có trang trí rất nhiều các loại bảo thạch, nhìn qua vô cùng hoa lệ.

Mi thanh mục tú, thần thái nho nhã, biểu hiện ra một phong thái của người đọc sách.

“Diệp tiên sinh, cả ngàn năm mới gặp lại, vẫn khỏe chứ?”

Yêu Thánh Phi Liêm.

Bản thể là sinh vật đầu hươu thân chim, là một trong những yêu thánh năm đó từ phía bắc đánh vào quan ai.

Sau khi chiến bại, bị Trấn Yêu Quan phong kín đường lui.

Ngay lập tức, cùng với một vị yêu thánh khác suất lĩnh yêu quân còn sót lại xuôi về phương nam.

Bị Trảm Yêu Nhân đuổi giết cả chặng đường, cuối cùng bị trấn áp tại giữa rừng hoang.

Vào giờ phút này, đối mặt với Trảm Yêu Nhân đã mấy lần đẩy hắn vào chỗ chết, thần thái lại rất bình thản, giống như là gặp lại bạn cũ.

Diệp Lương hơi nheo mắt, không cần nhìn, thần thức đã quét ra xung quanh ba lần.

“Chỉ có một mình ngươi?”

Phi Liêm cười thản nhiên: “Chỉ có một mình ta”

“Tự tin như vậy? Cảm thấy chỉ một người là có thể giết được lão phu?”

Diệp Lương cười lạnh.

“Tại hạ tới đây không phải là chém chém giết giết với Diệp tiên sinh. Mà là gặp Diệp tiên sinh để ôn chuyện”.

“Không biết có thể ngồi xuống nói chuyện hay không? Cố nhân gặp lại, dù sao cũng phải có một chén trà”.

Diệp Lương do dự một lát, vung tay lên.

Cảnh sắc bốn phía đột nhiên biến đổi, bàn nhỏ, dụng cụ pha trà, nước trà nóng hổi.

Cùng với rừng núi ưu nhã lại yên tĩnh.

“Nói đi”.

Phi Liêm vén áo bào, ngồi xuống nghiêm trang.

Chậm rãi khoan thai thưởng thức nước trà, không hề sốt ruột.

Diệp Lương trầm giọng nói: “Nếu dùng phương thức này để kéo dài thời gian, không phải là quá mức ngây thơ hay sao”.

“Không nghĩ tới, lúc trước Trảm Yêu Nhân oai phong lẫm liệt, hiện tại lại rơi vào kết cục như vậy”. Bỗng nhiên, Phi Liêm nói một câu

như vậy.

Ngữ khí của Diệp Lương cũng lạnh đi vài phần: “Trảm Yêu Nhân có như thế nào, cũng không tới phiên ngươi bình luận”.

Phi Liêm không để ý chút nào: “Đại trận đã bị hủy, Diệp tiên sinh cảm thấy mình có thể ngăn được yêu tộc trong rừng sương hay không?”

Diệp Lương không trả lời, đáp án đã rất rõ ràng.

Phi Liêm tiếp tục nói: “Trảm Yêu Nhân, công lao hay khổ lao đều có, trông coi rừng sương nhiều năm như vậy”

“Nói thật, tuy rằng chúng ta là địch nhân, nhưng ta lại vô cùng kính trọng đối với Trảm Yêu Nhân các ngươi”

“Chỉ là hiện giờ rơi vào kết cục như vậy, tiên sinh cho rằng, kẻ địch của Trảm Yêu Nhân rốt cuộc là yêu tộc, hay là đồng loại của các ngươi?”

Thấy Diệp Lương vẫn không trả lời, Phi Liêm lại nói tiếp.

“Việc yêu tộc hồi phục đã trở thành đại thế, tiên sinh đã hoàn thành chuyện mình muốn làm”.

“Cho dù là ngàn năm sau, vạn năm sau, cũng có thể nói một câu là không thẹn với nhân tộc” “Hoặc có thể nói là nhân tộc đã phụ bạc Trảm Yêu Nhân các người trước”

“Hiện giờ đại thế đã định, đã không còn đường có thể cứu vãn”

“Tiên sinh có thể bảo toàn bản thân, yêu tộc hứa hẹn sẽ không đối địch với Trảm Yêu Nhân nữa, ý của tiến sinh như thế nào?”

Diệp Lương trầm mặc.

Trên mặt Phi Liêm mang theo nụ cười, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Diệp Lương ngáp một cái.

(o)...

“Ơ? Nói xong rồi??”

Phi Liêm gật đầu.

“Cút! Mẹ! Mày! Đi!”

Diệp Lương gằn từng chữ, mỗi một chữ đều duỗi ra thêm một ngón tay.

Nụ cười trên mặt của Phi Liêm trở thành cứng đơ.

Diệp Lương ngoài cười nhưng trong không cười: “Có đủ rõ ràng hay không!!?”

“Ầmmm Ầmmm!!”... Ngay sau đó một tiếng nổ vang thật lớn, truyền ra từ mặt đất, giống như là vụ nổ ở sâu trong lòng đất.

Mặt đất nữ ra một khe rãnh cực lớn. Ngay sau đó, giống như có một vật thể cực lớn nào đó phá không mà ra.

Đằng Xung Thành, nằm ở vị trí đầu mối trung tâm nối với phía bắc rừng sương.

Có bảy cổng thành, mấy chục tòa tháp, một tòa lại cao hơn một tòa, khí thế khoáng đạt.

Năm đó là do Trảm Yêu Nhân trấn thủ thành này, vốn là một pháo đài kiên cố.

Nhưng đồng thời với việc không gian sinh tồn của Trảm Yêu Nhân bị đè nén từng bước một.

Tòa Đằng Xung Thành này, vậy mà lại trở thành nơi để tán tu hội tụ.

Không biết có bao nhiêu tán tu cùng với tông môn tông phái, đều tiến vào trong tòa thành thị này thành lập thế lực của mình.

“Coonggg Coonggg…”

Hiện tại, giờ khắc này, tiếng chuông đại biểu cho có chiến sự trọng đại sắp phát sinh lại một lần

nữa vang vọng ở trong thành.

Một tiếng rồi lại một tiếng, làm cho trái tim của mọi người như bị ép lên khỏi cổ họng.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sao chuông lại kêu??”

“Về nhà trước đã, về nhà đi!”

“Nhìn kìa… Đó là cái gì??”

Binh lính đứng trên tường thành, nhìn cảnh tượng ở xa xa.

Yêu tộc, lít nha lít nhít như đàn kiến, lao ra khỏi rừng sương, hướng tới Đằng Xung Thành.

Từ xa nhìn lại, giống như từng điểm đen bình thường.

Tất cả những người chứng kiến cảnh tượng này đều bị dọa cho choáng váng, bao gồm cả tướng quân Hồ Vạn, không hiểu sao hôm nay hắn lại tâm huyết dâng trào mà đến tuần tra trên tường thành. Một tướng công thành vạn cốt khô, có thể thể lấy thân phận bình dân lên được vị trí này, đều là bò ra từ trong đống người chết.

Bản thân Hồ Vạn tự cho rằng, trên đời này thì trường hợp gì cũng đã thấy, không có gì là có thể dọa được hắn.

Nhưng giờ phút này, hắn lại không khỏi ngây dại.

Lòng bàn tay đổ mồ hôi, sống lưng cũng nổi da gà.

“Đó là… cái quái gì vậy?”

“Là yêu tộc!! Yêu tộc đã hồi phục”

Là người lớn lên ở Đằng Xung thành, từ thuở nhỏ không ít thì nhiều cũng được nghe không ít lời đồn về yêu tộc.

Nhưng cho tới bây giờ cũng chỉ coi như là một câu chuyện, vạn lần cũng không nghĩ tới cứ như vậy trở thành sự thật.

Tiếng chuông vang lên leng keng, tiếng kèn hiệu cũng vang lên theo.

Cùng lúc đó, có tiếng giãy dụa thảm thiết vang lên không ngừng.

Yêu tộc mãnh liệt đi tới gặp phải đại trận phòng ngự, xông lên phía trước, nhưng rất nhanh sau đó, dưới lực lượng của đại trận, hóa thành từng luồng khói xanh.

Nhưng không đợi mọi người cảm thấy may mắn, đại trận đã bị vô số yêu quân tầng tầng lớp lớp

như tre già măng mọc công kích khiến cho nát bấy.

Ngay khi yêu quân muốn xông vào Đằng Xung Thành, bỗng nhiên mặt đất rạn nứt nhanh chóng. Một ngọn núi bằng phẳng mọc lên, vắt ngang phía trước thành trì.

Hồ Vặn đặt mông ngồi bệt xuống dưới đất.

Chỉ trong giây lát, đất rung núi chuyển, tường nghiêng nhà đổ.

Núi cao bắt đầu rống giận, rung động khiến cho cả dãy núi run rẩy, làm cho màng nhĩ của người ta đau nhức.

Có một lão giả áo bào trắng, tay cầm kiếm, đứng trên núi cao.

Bội kiếm Vân Văn bễ nghễ tiến vào yêu quân ở phía dưới.

Kiếm khí hạo nhiên tựa như dải ngân hà rơi xuống đầu, chiếu rọi hào quang khiến cho đêm tối sáng như ban ngày.

Một kiếm chém xuống đất.

“Trảm Yêu Nhân, Diệp Lương”.

[Tập gym bị thương. Nằm. Huấn luyện viên nói ta sẽ bị đau nhức cơ bắp kéo dài. Nhưng ngày mai vẫn đi, người đẹp có rất nhiều, đau cũng vui sướng.]

Chương 536: Đăng Xung thành nghênh chiến

Chương 536: Đằng Xung thành nghênh chiến

Một vách núi cao hơn trăm trượng dựng thẳng lên, từng tảng đá lớn lớn nhỏ nhỏ vắt ngang trên

Tựa như một cây cột chống trời, bảo vệ Đằng Xung thành.

Đồng thời cũng ngăn cản vô số yêu quân đang có ý đồ ngược bắc.

Ngọn núi này, giống như là một tòa thần điện sáng chói, mang theo một loại uy nghiêm vĩnh viễn không thay đổi.

Trảm Yêu Nhân Diệp Lương cầm bội kiếm đứng trên vách núi, ưỡn ngực ngẩng đầu, thần sắc vô cùng kiên nghị.

Tựa như, hắn chính là ngọn núi này, nguy nga không thể lay động.

Tướng quân Hồ Vạn run rẩy đứng lên.

“Nói cho tu sĩ trong Đằng Xung thành, nếu muốn sống lâu thêm”

“Đi ra nghênh chiến, tử thủ với tòa thành trì này”

“Một khi yêu quân ngược bắc, cấm chế nơi đây lập tức không còn tác dụng”

Diệp Lương lại bổ sung thêm một câu:

“Đương nhiên, khả năng có phản kháng cũng vô dụng, chỉ là tranh thủ thêm thời gian mà thôi. Muốn trốn chạy thì tùy vào các ngươi”

Hồ Vạn sửng sốt một lát, rồi lập tức quay đầu chạy đi”

“Nhanh! Nhanh! Thông báo xuống bên dưới”

Đằng Xung thành.

Có hơn mấy trăm vị tu sĩ đứng ở bên ngoài, bàn luận sôi nổi.

Vẻ mặt mỗi người đều nghiêm túc như nhau.

Bọn họ đều đang lấy hết sức lực khắc chế bản thân mình, không để cho ở trên mặt của mình toát ra thần sắc sợ hãi kinh khủng.

Bên trong nghị sự đường, toàn bộ các thủ lĩnh của lục gia thất tộc đều đã đến đông đủ.

Nhiều người như vậy tụ tập vào cùng một chỗ, lại tạo thành một loại yên tĩnh quỷ dị, làm cho người ta cảm giác thấy một loại áp lực lớn lao.

Một loại áp lực khó có thể miêu tả bằng lời đang bao phủ bọn họ, khiến cho bọn họ không thở nổi, rất nhiều tu sĩ đều nói không ra lời.

“Xem ra truyền thuyết không phải là giả, quân đội yêu tộc đã tới bên dưới thành, chiến hay là..”

Người chủ sự ngồi trên ghế cao phá vỡ sự im lặng.

Có người lau mồ hôi: “Chiến? Đây có khác gì đi chịu chết đâu?”

Vừa rồi, bọn họ đều đi tới tường thành một lát để quan sát tình huống.

Tất cả đều run rẩy trong lòng, e rằng nằm mơ cũng không tưởng tượng ra là sẽ có loại tình cảnh này.

“Trốn chứ? Tốc độ của chúng ta đều nhanh hơn nhiều so với dân chúng bình thường”

“Tốc độ của yêu quân cũng không chậm, chúng ta còn phải mang theo người nhà, làm sao có thể chạy ra ngoài?”

Tất cả mọi người mồm năm miệng mười mà nghị luận.

“Tuuu… Tuuuu…”

Hai cánh của con dế hết khép lại mở, đôi cánh vừa rung lên đã phát ra thanh âm êm tai rất dễ nghe.

Mọi người im lặng ngay lập tức, đồng loạt nhìn về phía người chủ sự.

Chủ sự là một người trẻ tuổi, thường ngày đều có bộ dáng bất cần đời, thích chơi chọi dế.

Có thể ngồi lên vị trí này, chỉ vì hắn là con cháu trưởng của dòng chính.

Giờ phút này, tiếng kêu vang lên là của con dế trong hộp gỗ kễ bên chân của hắn.

Cũng là con vật mà hắn gọi là “Đại tướng quân”.

Chủ sự có bề ngoài trắng trắng trơn trơn, quần áo trên người đều là gấm vóc.

Tại thời điểm mà kể cả những người thân kinh bách chiến cũng hoang mang hoảng sợ, vậy mà người

trẻ tuổi chưa bao giờ trải qua chiến trường lại có thần sắc vẫn y như cũ.

Hắn mở hộp, một tay đẩy cửa sổ của căn phòng.

Con dế trong hộp nhảy lên nhẹ nhàng, rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.

Sau đó vứt chiếc hộp đi, chậm rãi đứng dậy từ chỗ đang ngồi.

Thái độ bất cần đời khi xưa đã không còn sót lại chút nào, thay vào đó là nét uy nghiêm và khí khái mà một người đứng đầu thành trì nên có.

“Chư vị. Yêu quân đã tiến quân tới ngay bên dưới thành. Nếu có người muốn chạy ra khỏi thành” “Vậy lập tức rời đi, tại hạ cũng không ngăn cản”

“Hôm nay có thể là ngày quyết định vận mệnh của nhân tộc. Vận mệnh của vô số người cũng sẽ bị phán định tại đây”

“Nếu như không đi, đồng ý đi theo ta đoạn đường này, nguyện thề cùng sống cùng chết với tòa thành này!”

Lời này vừa nói ra, tâm thần của tất cả mọi người đều rung động kịch liệt.

Ngay cả những lão giả làm chủ gia tộc bình thường đều ỷ vào thực lực của bản gia mà mang bộ mặt kiêu ngạo ương ngạnh khinh khỉnh, lúc này cũng đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Bọn họ trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, chủ sự trước mắt đã bất cần đời hơn hai mươi năm, vậy mà có thể nói ra được những lời này.

Bên ngoài nghị sự đường.

Mọi người bàn tán xôn xao.

Tướng quân Hồ Vạn đứng trong đám người, ôm lấy giáp đầu, tim đập thình thịch. Có người nói: “Là chiến hay trốn? Rốt cuộc là nói như thế nào?”

“Đúng vậy, thời gian khôn đợi người, ta đã bảo mụ vợ già nhà ta đi thu dọn đồ đạc rồi”.

“Thu dọn đồ đạc? Là chiến hay hòa còn không rõ ràng đây”

“Nói nhảm! Có thể chiến cái rắm ý! Ngươi đã đi đến đầu thành nhìn chưa? Đó là muốn chết!”

“Huống chi chủ sự của chúng ta..”

Người nọ hạ thấp âm thanh: “Chủ sự của chúng ta còn trẻ tuổi, cái gì cũng không hiểu, nếu đã trải

qua vài trận chiến thì đoán chừng đã bị dọa choáng váng từ lâu rồi".

Mấy người bên cạnh rất tán thành.

"Ra rồi!"

Trong chốc lát, đám người xung quanh không ai bảo ai mà đều ngậm miệng lại.

Chủ sự dẫn đầu đi ra, ngay sau đó là lãnh tụ của các gia tộc.

Mấy trăm tu sĩ đều nhìn vào chủ sự, chờ đợi hắn cho một câu trả lời đủ thuyết phục.

Mà đối phương chỉ trầm mặc vẻn vẹn trong giây lát, sau đó đưa ra một đáp án.

Cùng tồn vong với thành!

Trời vừa mờ sáng. Đằng Xung thành nghênh chiến.

Dưới vách núi.

Có trăm tên đại yêu dựng lên cây cầu, vô số yêu quân thông qua cầu gỗ, chen chúc xông lên. Diệp Lương ngồi trên vách núi, nhìn chăm chú vào từng cử động của mấy tên cường giả yêu tộc. Phi kiếm Vân Văn đang chém giết với một con tuyết giao (Thuồng luồng) cực lớn, nhưng chỉ trong nháy mắt sau.

Tuyết giao lập tức kêu thảm một tiếng, thân hình khổng lồ ngã vật xuống mặt đất, gieo tai bay vạ gió cho yêu quân bên dưới.

Một lát sau, Vân Văn lại lắc mình một lần nữa, bắn ra vô số kiếm quang, ngăn cản đường tấn công của yêu quân.

Nhưng chỉ trong chốc lát, yêu quân đã tiến thêm được vài bước.

Tiếng chém giết càng ngày càng ác liệt.

Càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng kịch liệt, giống như có mấy vạn người đang hỗn chiến.

Trên một ngọn núi phía xa xa, có một bóng người đang lẳng lặng quan sát trận chiến này. Yêu thánh Phi Liêm.

Hắn không vội vàng ra tay, bởi vì biết rằng coi như chính mình ra tay, trận chiến này cũng sẽ không dễ dàng kết thúc.

Tu si ở cảnh giới này, không đánh thì thôi, một khi đánh là đánh mấy ngày, thậm chí đánh nhau mấy tháng.

Cho nên, dùng vô số yêu quân để tiêu hao thực lực của Diệp Lương.

Đối với hắn mà nói, làm ăn không lỗ.

Từ trên vách núi, có một tảng đá lớn lao xuống, nện vào giữa đám yêu quân.

Rõ ràng có một vị võ phu ôm từng tảng đá lớn, ném xuống bên dưới.

“Vù… Vù… Và…!”

Tiếng động của cơ nỗ Mặc Gia liên tục vang lên.

(Mặc Gia: TK: Mặc gia là một trường phái triết học thời Xuân Thu Chiến Quốc trong lịch sử Trung

Quốc, một trong Bách Học và một trong Cửu Thập Thập Tông)

Mỗi mũi tên hóa thành từng ánh cầu vồng, như cơn mưa to hắt xuống đám yêu quân. Chỉ trong chốc lát, tất cả yêu quân ở trong tầm ngắm, đều bị từng mũi từng mũi tên bắn trúng.

Có yêu vật bị nỏ tiễn xuyên qua, giãy dụa gắng gượng bước tiếp.

Có con nào thực lực yếu thì cứ như vậy mà bị tên nỏ găm xuống dưới đất.

Loại tên nỏ này một khi được bắn ra, chân khí hộ thân của võ giả cũng sẽ bị vỡ nát.

Cho dù thân thể của yêu tộc thực sự cường hãn, nhưng luôn sẽ có người không chịu nổi.

Có kiếm tu lục cảnh xuất hiện, hai thanh phi kiếm một âm một dương, vẽ ra một tầng lưới kiếm ở trong hư không.

Nơi nào âm dương kiếm đi qua, hào quang lấp lóe, phát ra tiếng kiếm ngâm thanh thúy.

Uy lực to lớn, không phải chuyện đùa.

Có yêu vật tế ra một thanh yêu kiếm từ trong đan điền, bay vút lên trời, chặn lại phi kiếm của kiếm tu lục cảnh kia.

Nhưng mà kiếm quang kia mang khí thế rất hung hãn, một chặn một xoắn.

Yêu kiếm lập tức bị xoắn thành nát bấy, thân thể cũng bị rung động đến mức lung lay sắp đổ.

“Ong…Ooonnggg…!!!”

Có một đội ngũ vong hồn yêu quý dưới sự điều khiển của tu sĩ nhân tộc, nhảy xuống đầu thành chiến đấu với yêu quân.

Trảm Yêu Nhân Diệp Lương nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên có vẻ xuất thần.

Một lát sau, hắn nhếch miệng cười.

Kiếm quang sáng lòa!

“Đến đây, đám cẩu tạp chủng!”

Chương 537: Trận chiến Đắng Xung thành (1)

1561 chữ

Chương 537: Trận chiến Đắng Xung thành (1)

Xe ngựa chạy nhanh trong đêm mưa.

Nhưng chạy được một nửa đường, lại không chạy nổi nữa, bởi vì tất cả nơi này toàn người là người. Một biển người mênh mông.

Đường ra khỏi thành chỉ còn lại một cái cuối cùng, mấy con đường lớn ra vào trong thành từ lẫu đã bị những xe ngựa chất chồng cùng với dòng người nhao nhao lấp kín.

Người của quan phủ ra sức điều khiển giao thông, nhưng không ai quản được ai, một đám người trùng trùng điệp điệp muốn đi ra ngoiaf thành.

Chỉ là văn thư ra khỏi thành phố, không phải ai cũng có thể lấy

được.

Người lấy được văn thư, bên trong xe ngựa chở đầy vàng bạc châu báu.

Nhưng không đợi đến lúc đi ra khỏi thành, những thứ này đều bị ném đi hơn phân nửa.

So với mạng sống, tiền bạc không đáng giá một xu.

Những người muốn ra khỏi thành để lánh nạn, đã chen chúc đến mức chật như nêm cối. Nhưng những người ở phía sau, vẫn không ngừng xô đẩy tiến lên phía trướcf.

Khắp nơi đều có thể thấy được cảnh lão giả tiễn biệt tử tôn, trượng phu tiễn biệt thê tử.

Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ, mồ hôi đầm đìa khắp người. Hắn ngồi trong một cỗ xe ngựa, chuẩn bị ra khỏi thành.

Xa phu là một hán tử trầm mặc ít nói, nhiệm vụ của hắn là phụ trách đưa Hàn Vũ ra khỏi thành. Hàn Vũ lẳng lặng nhìn từng cảnh sinh ly tử biệt bên ngoài.

Cảm thấy mình thật sự nhỏ bé, thật sự bất lực.

Sư phụ đã nói "Đừng nghĩ làm một anh hùng ngăn cơn sóng dữ. Không phải vi sư, cũng không phải ngươi".

Trong lòng Hàn Vũ hết sức tán thành với lời nói của sư phụ.

Có binh lính mặc áo giáp vội vàng lướt ngang qua bên cạnh xe ngựa, có cũng tán tu đứng sừng sững ở cửa thành trong chốc lát, rồi xoay người trở về.

Hàn Vũ tựa vào thành xe, lẳng lặng nói thầm.

"Vô dụng… Vô dung…"

Là một Trảm Yêu Nhân, tất nhiên là hắn biết được yêu tộc ở trong rừng sương đáng sợ đến mức

Cho nên, cho dù là sư phụ, cho dù có được mấy vạn tu sĩ của đại tông môn gấp rút đến đây tiếp viện, điều có thể làm, chỉ sợ cũng có hạn.

Hiện tại, điều duy nhất mà bọn họ có thể làm là cố hết sức mà kéo

dài thời gian, dùng tính mang để tranh thủ thời gian cho những tông môn khác, thế lực khác, quốc gia khác.

Nếu không, yêu tộc mang theo uy thế mênh mông, chỉ sợ sẽ quét ngang toàn bộ Kỳ Châu.

Rồi phối hợp với yêu tộc phương bắc, hậu quả… không thể đoán trước.

Cho dù cuối cùng nhân tộc có thắng được trận chiến tranh này, e rằng cũng sẽ là thắng thảm. “Giá! Giá!”

Xe ngựa dừng lại ở một đầu cầu, chỉ cần qua cầu là xem như đã ra khỏi thành.

“Triết nhi, ngươi đi đâu vậy?”

Bên ngoài xe ngựa có một giọng nói của một phụ nhân vang lên.

Hàn Vũ nhìn ra ngoài, đã thấy đây là một vị phụ nhân quý phái mang áo quần sang trọng duyên dáng.

Đoán chừng hẳn là một thế gia tu hành, ở phía trước là linh mã dẫn dắt xe ngựa, hơi thở nóng bỏng, có cảm giác như trong lúc thở dốc cũng có thể trèo núi vượt biển.

Một công tử khoác áo xuân xanh thơm mùi hoa quế, quay đầu trở về.

Công tử xuân sam quế thủy hương: Trong bài “Tới thăm Tây Hồn Cơ của Lý Quần Ngọc thời nhà Đường.

Công tử xuân sam quế thủy hương,

Viễn trùng phi tuyết quá thư đường.

Bần gia lãnh lạc nan tiêu nhật,

Duy hữu tùng quân mãn viện lương)

Mấy người trên linh mã nhẹ nhàng nhảy xuống, rồi vòng ra xa xa.

“Nương, người mang theo muội muội và mấy người trong tộc đi đi thôi”

“Mấy thiếu gia cùng chơi với ta đều ở lại, nếu lúc này ta chạy, mất mặt người của Giả gia nhà chúng

ta”.

Công tử phóng ngựa chạy vào thành.

“Oànhhhh!”

Chiếc cầu chậm rãi nâng lên, người ra khỏi thành bắt đầu đi tới.

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn vào bóng lưng của tên công tử vừa rời đi, lầm bầm một câu:

“Sư phụ, ta thực sự là đồ đệ của người.

Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, người dạy ta như thế mà”.

Không có lời nói hùng hồn. Vừa lẩm bẩm xong.

Lập tức ngẩng đầu: “Đại thúc, ta không đi, nói với ngài một tiếng”
“Hả??” Xa phu hơi kinh hãi.

Rồi rất nhanh đã phản ứng lại.

“Ồ! Lại là dạng Trảm Yêu Nhân!”

“Đa tạ các hạ đưa tiễn đoạn đường này”

Hàn Vũ lắc mình, lao vào trong thành.

“Ngươi xem, lại có người trở về”

“Ôi!! Rõ ràng là có thể đi ra ngoài… Đúng là một gã hán tử”

Trời lúc tảng sáng, Đẳng Xung thành bắt đầu cuộc chiến thủ thành.

Vách núi mà Trảm Yêu Nhân Diệp Lương triệu hoán đã dung hợp với tường thành bên ngoài của Đẳng Xung thành.

Nhờ vào mạch địa khí của thành này, khiến cho vách núi càng được vững chắc hơn vài phần.

Cuộc chiến kéo dài cho đến khi mặt trời lặn.

Giờ tuất, đất trời mờ mịt, vạn vật mông lung.

Yêu quân kéo đến ùn ùn, đã nhảy được lên quá nửa của vách núi, có đại yêu vô danh nào đó khoác giáp trụ hung hăng lao vào vách núi.

Tiếng “ầm ầm” bên tai không dứt.

Giờ hợi.

Giờ hợi còn gọi là giờ nhân định, lúc này đêm đã về khuya.

Theo lý thuyết, mọi người cũng đã ngừng mọi hoạt động, đi vào ngủ yên.

Sau khi trải qua ồn ào của ban ngày, vạn vật đều yên tĩnh lại.

Dương khi bắt đầu thu liễm, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng phải bảo dưỡng.

Nhưng mà, đêm nay lại là một đêm không ngủ.

Cuộc tấn công của yêut ộc vẫn đang tiếp tục, hơn nữa công kích của bọn chúng càng ngày càng hung mãnh.

Gần như tất cả mọi người đều đã kiệt sức, cho dù là cao thủ trong Đằng Xung thành có nhiều như mây.

Nhưng vẫn không ngăn cản được vô số yêu vật này.

Có yêu vật quyết đoán tiến đến sát nhân loại, chỉ trong nháy mắt đã kích nổ nội đan.

Cho dù không thể đồng quy vu tận với đối thủ, cũng có thể đánh cho đối phương không kịp trở tay. Đổi lấy một điểm giá trị.

Coi như là lấy mười đổi một, lấy trăm đổi một, thì, Đằng Xung thành vẫn không thể chịu nổi loại tổn thất này.

Ở trên đỉnh đầu của bọn họ, đã có hơn mười con thiên thú che đậy đường lui của bọn họ. Cho dù thực lực của bọn họ có mạnh hơn đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không xông ra được bao nhiêu. Một khi rơi vào vòng vây, bọn họ sẽ bị tiêu hao cho đến chết.

Nửa đêm, giờ tý.

Đằng Xung thành, ngoại trừ cổng chính của thành do Diệp Lương trấn thủ, bảy tỏa cổng thành còn lại đã có hai tòa rơi vào tay giặc.

Binh lính và tu sĩ còn lại vẫn đang đau khổ huyết chiến, vật lộn với yêu vật.

Mỗi một tòa tháp, mỗi một pháo đài, đều bị một bầu không khí áp lực bao phủ lên.

Chủ sự tọa trấn ở trung tâm, chỉ huy hành động của mọi người.

“Báo!”

Có khoái mã chạy đến báo tin.

“Đường Tê hà báo nguy!”

“Lưu Vân Quan nguy hiểm cận kề!”

“Ngọ Môn bắc thành báo khẩn”

Một tiếng gào thét rồi lại một tiếng thét gào, gần như đâm thủng màng nhĩ của chủ sự.

Vị thanh niên chưa bao giờ trải qua chiến trường này, không ngừng ném ra một cây rồi lại một cây thẻ tre, truyền đạt mệnh lệnh đâu ra đấy.

Dùng binh lực và chiến lực ít ỏi đáng thương trong tay, triền đấu với đám yêu vật muốn phá tan tòa

Giờ phút này, vẻ mặt hắn rất hưng phấn.

Trầm mặc hơn hai mươi năm, tựa như là rốt cuộc đã có một việc khiến cho vị kỳ tài ngút trời này cảm thấy hứng thú.

Không còn là chọi dưa chọi dế, không còn là thanh lâu nữ nhân, cũng không còn là đua ngựa cá cược.

Mà là một đại sự kinh thiên động địa.

“Nơi này! Còn có nơi này…

Chủ sự di chuyển cờ xí trên sa bàn, một lần rồi lại một lần.

Chỉ là, trong lúc đắm chìm, hắn hoàn toàn không để ý tới, một bóng đen xuất hiện ở phía sau lưng

Chương 538: Trận chiến Đăng Xung thành (2)

2515 chữ

Chương 538: Trận chiến Đẳng Xung thành (2)

Đây là một con yêu vật mười phần nhỏ yếu, nếu như so sánh với đồng loại của nó.

Nó vừa không được kế thừa thể phách cường tráng của yêu tộc, cũng vừa không có được cái gì gọi

là bí thuật pháp bảo.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác ở trong lúc công thành có thể xông vào đây.

Thậm chí là tìm được vị trí chuẩn xác của chủ soái bên đối phương.

Đây là một loại tiểu yêu ký sinh ở trên thân thể của yêu vật khác, thực lực không mạnh.

Nhưng lại cực kỳ thông minh giảo hoạt, am hiểu việc ẩn giấu bản thân.

“Ha ha ha…”

Vị chủ sự đang cúi đầu nhìn vô cùng chuyên chú vào sa bàn, nghe được âm thanh, nghi hoặc quay

đầu lại.

“Phậppp!”

Chương 538: Trận chiến Đẳng Xung thành (2)

Một cái móng vuốt sắc bén xuyên qua ngực hắn.

Người trẻ tuổi không hề phòng bị việc này, thần sắc trì trệ, gần như không có bất kỳ biện pháp phản kháng nào.

“Không thể.”

Bằng vào bản năng, hắn đưa tay cầm vào móng vuốt sắc bén trước

ngực, không cho đối phương tiến sâu thêm một bước nào nữa.

Không phải là không muốn chết, cũng không phải là không thể chết.

Mà là ít nhất phải để cho hắn trước khi được chết, hoàn thành lần chiến dịch này.

Hai mắt của hắn tựa như bốc lửa, bộc phát ra khí lực mà từ trước tới nay chưa từng có. “Người đâu!!!”

Chỉ là hai hộ về ngoài của đã bị giết chết, lặng lẽ không một tiếng động.

Hắn chỉ lo điều binh khiển tướng, bảo vệ thành trì, lại xem nhẹ bản thân.

Kẻ đột nhập không chỉ có một.

Người chủ sự bất đắc dĩ nở một nụ cười, trời không chiều lòng người…

Ngay khi hắn chuẩn bị chấp nhận vận mệnh, một cơn gió cực nóng phả tới trước mặt.

Một nam tử áo đen hùng hổ xông vào.

Mấy yêu vật không quay đầu bỏ chạy không chút do dự, tốc độ của nam tử áo đen cực kỳ nhanh chóng.

Ba lần năm trừ hai, dọn dẹp sạch sẽ.

: “Ba nhân năm chia hai” là một trong những công thức cộng cơ bản nhất trong bàn tính. Công thức

cơ bản mang ý nghĩa “nhanh chóng, nhanh chóng”, ẩn dụ cho việc hoàn thành một việc một cách gọn gàng)

Người chủ sự há to miệng, thở hổn hển, nhìn vào nam tử kia.

“Ngươi… Ngươi..”

“Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ”. Đối phương tự báo danh.

Trảm Yêu Nhân?

Ba chữ này dạo qua một vòng ở trong đầu người chủ sự, rồi lập tức biến mất.

Hắn gắng gượng đứng lên, ánh mắt nhìn vào sa bàn.

“Tình huống hiện tại là gì? Sao còn chưa có người đến báo cáo?” Hàn Vũ vội vàng đi tới: “Ta giúp ngươi cầm máu trước đã”

Hàn Vũ nhìn thoáng qua vết thương, không nhịn được mà nhíu mày.

Nếu có thể được chữa trị kịp thời, còn có thể sống.

“Ngươi nằm xuống trước đã”

“Không nằm được, giúp ta cầm máu là đủ rồi”.

Chủ sự lau mồ hôi trên đầu, vì quá đau đớn mà mồ hôi túa ra.

Người này còn trẻ tuổi, nhưng thân thể lại hư thoát yếu nhược.

Nếu mình cưỡng ép rót linh khí vào, chỉ sợ sẽ gia tốc quá trình tử vong của hắn.

Tiếng vó ngựa vang lên, lính liên lạc vội vàng chạy tới.

“.. Đại nhân??”

“Không chết được”. Chủ sự vung tay lên: “Báo nhanh lên!”

“Ba trăm sáu mươi mốt người của Uông Gia tử thủ tại Đức Thắng Môn, nửa nén nhang trước, toàn

bộ bỏ mình”

“Đức Thắng môn bị công phá, hiện tại yêu vật đang từ phố Đức Thắng vọt tới”

“Cầu Lục Hòa báo nguy, hơn mười con đại yêu lục cảnh áp sát”

“Trương gia đã tổn thất hơn một nửa, gia chủ chết trận, thỉnh cầu trợ giúp”

Hơn mười tin tức, nhưng không có lấy một cái là tin tốt.

Ánh mắt chủ sự đảo qua đảo lại trên sa bàn, nhanh chóng lấy ra mấy cái cờ xí, lại một lần nữa cắm lên mấy cái cờ xí có màu sắc không giống nhau, thay đổi vị trí.

Đồng thời, liên tục ra lệnh.

Một lát sau, đột nhiên người chủ sự quay đầu lại, đôi mắt trừng lớn

nhìn chằm chằm vào Hàn Vũ. “Ngươi… ngươi là Trảm Yêu Nhân? Tu vi mấy cảnh?”

“Võ giả, ngũ cảnh”

“Ngũ cảnh??”

Chủ sự lắc đầu, ngũ cảnh không thay đổi được điều gì.

“Ngươi… ngươi đến chỗ cầu Lục Hòa. À đúng rồi, nói trước với ngươi là ngươi sẽ chết”. “Nếu ngươi đi, tranh thủ thêm một ít thời gian”

Đối mặt với người trẻ tuổi trung thực này, Hàn Vũ nở nụ cười.

“Hỏi một vấn đề”

“Cầu Lục Hòa ở hướng nào?”

Giò suu.

Cầu Lục Hòa.

Thủ vệ ở nơi này, là Mã gia thành nam.

Nội tình và thực lực của Mã gia rất hùng hậu, hai vị lão tổ của Mã gia có thực lực đều đạt tới lục cảnh đỉnh phong, nửa bước thất cảnh.

Cũng là một nơi ngăn được quân địch trong thời gian dài nhất, nhưng đối mặt với hơn mười tên đại yêu lục cảnh…

Cứ như vậy mà mài chết hai vị lão tổ Mã gia.

Tuy rằng những người còn lại của Mã gia đều dốc hết toàn lực để chống cự, nhưng chung quy lại, thất thủ chỉ là vấn đề thời gian.

Nhị tiểu thư Mã gia, võ phu tứ cảnh, trọng thương ngã xuống đất.

Một tên đại yêu lục cảnh đánh tới.

Có một bóng đen mang theo nhiệt lượng hừng hực chắn trước thân thể của nhị tiểu thư.

“Oành!”

Rõ ràng tu vi chỉ là ngũ cảnh, thế nhưng đối mặt với đại yêu lục cảnh cũng không thua kém chút nào.

Cả thân thể mang theo bộ quyền ý phong cách cổ xưa đánh tới, tựa như chiến thần.

“Trảm Yếu Nhân Hàn Vũ!”

Năm chữ ngắn ngủi được nói ra vô cùng khí phách, khiến người ở đây cùng mấy tên đại yêu đều lắp bắp kinh hãi.

Trảm Yêu Nhân?”

Nhìn vào biểu cảm của bọn chúng, Hàn Vũ đã biết được mình trở về là đúng rồi, cho dù chết ở chỗ

này cũng đáng.

Mấy ngàn năm qua, danh hiệu Trảm Yêu Nhân giống như là một ngọn núi lớn đè lên trên người yêu vật trong rừng sương.

Hàng ngàn năm sau cũng vẫn vậy.

Hàn Vũ quát to một tiếng, mãnh liệt lao về phía trước.

Thế xông lên cực mạnh, nhắm thẳng vào đại yêu trước mặt mà xông tới.

Nhưng mới lao ra được hai trượng, lại đột ngột đổi hướng.

Thân hình lóe lên, di chuyển sang ngang, hai tay một phải một trái, đánh vệ phía hay tên yêu vật khác.

Đánh cho đối phương không kịp trở tay.

“Trảm Yếu Nhân!”

“Là Trảm Yếu Nhân tới, giết đám súc sinh này!!”

Có người của Mã gia hô to.

Danh hiệu Trảm Yêu Nhân ở Đằng Xung thành đủ để lòng người phấn chấn.

Tất cả mọi người đều đồng loạt xông lên, đao quang kiếm ảnh, mỗi người tự chọn đối thủ, cảnh tượng là một không gian hỗn loạn.

Giờ dần, còn gọi là bình minh.

Là thời điểm mà đêm và ngày đắp đổi cho nhanh.

Lúc này, đại địa mở ra, âm dương bắt đầu phát sinh chuyển hóa, từ âm chuyển sang dương.

Thân trên Hàn Vũ để trần, xung quanh là mấy tên đại yêu lục cảnh.

Toàn thân từ trên xuống dưới đều là vết máu, tay chân đã chết lặng từ lâu, máu bám trên người cũng đông đặc lại.

Giống như có một lưỡi đao bén nhọn đâm vào tim hắn, lục phủ ngũ tạng đều vỡ nát.

Tuy rằng còn giữ lại được thân nhiệt, nhưng đã mất đi tri giác và lực luọng.

Toàn bộ Mã gia đều đã chết trận.

Cầu Lục Kiều thất thủ"

Bằng vào lực lượng ngũ cảnh, huyết chiến với mấy tên đại yêu lục cảnh.

Thậm chí đánh chết một tên, làm trọng thương hai tên.

Không hổ là Trảm Yêu Nhân.

Hai mắt hắn vô cùng bình thản, nhìn đám đại yêu xung quanh.

Biết rõ không thể làm mà vẫn làm.

Có một đại yêu nhanh chóng tiến đến.

"Phutttt!!!"

Trước mặt đông đảo đại yêu, thân hình của đại yêu này dùng tốc độ cực nhanh nổ tung thành một đám sương máu ở trên không trung.

Rõ ràng là yêu tộc nổi danh với thân thể vô cùng cường hãn, vậy mà giờ phút này lại giống như là một viên bi thủy tinh rơi trên mặt đất.

Một bóng người cao lớn đưa lưng về phía bình minh, nhếch miệng lên cười.

"Võ phu. Cố Tây Châu!"

Ánh mắt lười biếng, tùy tiện đảo qua.

Đại yêu lục cảnh, lại giống như trúng đòn nặng nề.

Chỉ trong khoảnh khắc, nằm rạp trên mặt đất, không thể đứng dậy.

Cùng lúc đó, có âm thanh vang lên từ thành nam.

“Thục Sơn. Thanh Phong!”

Phong chủ Thông Thiên Phong, Thanh Phong, mang theo một phi thuyền khổng lồ, từ trên không trung lao xuống, cứ như thế hung hăng nện vào chính giữa đám yêu quân.

Đám yêu vật chỉ thấy một tiểu cô nương tóc dài mặc áo choàng xanh, lơ lửng ở giữa không trung. Trong tay nàng cầm một cành hoa đào, đứng trên cao nhìn xuống yêu quân.

Thoạt nhìn chỉ cảm thấy mảnh mai động lòng người, nhưng chỉ một giây sau đã bóp nổ đầu một tên đại yêu thất cảnh.

Có một bóng người khác từ trong phi thuyền lướt ra, tế xuất mấy miếng pháp bảo.

Một luồng ánh sáng hồng rực phóng lên cao, tựa như một vì sao băng, nhuộm toàn bộ bầu trời thành màu ửng đỏ.

“Thục Sơn, Thông Thiên Phong, Nhuận Thổ!”

Có một nữ tử, kiếm tu, cô độc, tuyệt thế.

“Thục Sơn, Vân Thư!”

Một tiếng Phật hiệu vang dội trên bầu trời.

Có kim quang nở rộ tràn ngập, lóe ra từ trong sóng đen dưới mặt đất, đánh lui vô số yêu quân. Một hòa thượng, tướng mạo tuấn mỹ, tay chắp trước ngực, nhẹ nhàng cúi đầu vái một cái.

Ở phía sau, có pháp tướng kim thân khổng lồ xuất hiện, trên người vị Phật Đà màu vàng cao sáu trượng sáu thước này, khoác một cái áo cà sa công đức.

Uy phong lẫm liệt.

“Phật Môn. Trường Thanh!”

Có một thanh phi kiếm, kéo theo tiếng sấm rền, từ trên trời rơi xuống.

Kiếm quang ngập tràn, bao phủ yêu quân.

Kiếm kia có tốc độ cực nhanh, gần như là chỉ có thể nhìn thấy một tia sáng màu xanh nhạt, nhưng chỉ trong nháy mắt đã chặt đứt thân thể của một đám yêu vật.

“Đệ tử ưu tú nhất Hoài Lộc thư viện, không có một trong, Kiếm Thánh tương lai, tể tướng dự khuyết của Đại Tùy, chúa tể của thời gian, người được yêu thích nhất của ngàn vạn nữ nhân.

“Cảnh Dục, tại đây!!!!!!!!!!”

“Hoài Lộc thư viện. Triệu Linh Nhi!”

“Hoài Lộc thư viện. A Lệ Á!”

Có hai giọng nữ trong trẻo vang lên.

Hai bóng người một đỏ một trắng, mỗi người cầm một thanh cổ kiếm, mỗi người đứng một bên.

“Binh gia. Vương Nghị!”

Có thanh niên, lưng đeo hộp kiếm, đứng trên đầu thành.

Có một giọng nói, vài phần lắp bắp, gập ghềnh vang lên.

“Long… Long Hổ… Sơn… Tần Thì

Có một âm thanh của lão giả, cũng vang lên:

“Long Hổ Sơn. Thiên Sư Trương đạo nhân ở đây!”

“Hoài Lộc thư viện. Chung đại gia”

“Nho gia. Trương Thái!”

Hai vị đại nho đứng trên đầu thành, dùng thuật pháp của bản thân củng cố đại trận.

“Hùng Thế Sơn. Hùng Đại! Hùng Nhị!”

Có hai thân hình khổng lồ từ trên không trung đáp xuống, mặt đất run rẩy.

“Sơn Thần. Lưu Kham!”

Có võ phu từ trên núi nhảy xuống:

“Thạch Tuyển Môn. Ôn Đào!”

Có một con bạch tuộc cầm trong tay mấy thanh trường kiếm, giết vào giữa yêu quân.

Lại có một võ phu cụt tay, một người một yêu đấu đá lung tung.

“Yến Thập Tam!”

“Bản đại gia cũng không biết mình tên là gì!”

Bạch tuộc kiếm sĩ, trên người tràn đầy sức mạnh, hô lên một câu như vậy. “Triều Lang Quan. Bàn Tuấn!”

“Triều Lang Quan. Tuyên Nhược! Ôn Nhược Hải!”

Ba giọng nói trước sau vang lên, đứng tại cửa đông.

“Bình Cốc! Lục Nhân Giáp!”

Lại có một người ở trong đám yêu quân, ném ra vài quả độc đan.

Có âm thanh của thiết kỵ đạp trên mặt đất mà truyền đến, thân thể của chiến mã mãnh liệt trầm xuống, bốn vó đạp một cái xuống mặt đất, lập tức giống như là một đợt thủy triều màu đen vọt tới. “Đại Hạ. Lâm Tiêu!”

Trên biển mây, có một vật phá vỡ từng tầng mây.

Những chiếc chiến thuyền bay khổng lồ, nối đuôi nhau. Trên đó in chữ, Đại Tùy!

“Đại Tùy. Nổi gió!”

Có một nữ tử tuyệt mỹ mặc long bào, bóng hồng ngạo nghễ đứng trên chiến thuyền.

âm thanh trên chiến thuyền đồng thời vang lên, thiên địa rung động.

Trảm Yêu Nhân Diệp Lương đứng trên vách núi, quay đầu lại.

Cảm nhận được từng luồng khí tức cường hãn, sửng sốt một lát. Tiếp viện tới rồi?”

Hơn nữa, lại còn tới nhiều như vậy?

Hắn mở to hai mắt, không thể tin được.

Nhiều người, nhiều thế lực khác nhau.

Làm sao có thể nhận được tin tức sớm như vậy, lại làm sao mà có thể tổ chức nhân lực chạy tới nơi đây?

Phép màu đã xảy ra??

Trong nháy mắt, Diệp Lương nghĩ tới vô hạn khả năng.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn hiện ra một nam tử mặc thanh sam. Ngày đó, trước lúc rời đi.

Nhẹ nhàng cúi đầu, giọng nói ôn hòa.

“Một lời đã nói ra, vạn núi không ngăn trở”

Việc này… có hợp lý không?

“Ngưu…0000000…..!!!”

“Gruuuu….!!!”

Gia trạch cũng kêu lên.

Lại có một thân ảnh từ trên không rơi xuống.

Trên mặt Lý Bình An mang theo một vẻ phong trần, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chắp tay, hành lễ.

“Lý mỗ, phó ước!”

Bốn chữ đơn giản, nhưng không biết có bao nhiêu gian khổ.

Giờ mão, mặt trời mọc.

Bình minh vừa rạng từ hướng đông. Viện quân đã chạy tới.

Chương 539: Trận chiến Đắng Xung thành (3)

Chương 539: Trận chiến Đắng Xung thành (3)

Bình minh rực sáng, xua tan đêm tối.

Đằng Xung thành, Ngọ Môn thành bắc.

Phản công""

Một vị tướng lĩnh áo đen cầm cây thương màu bạc trong tay, như một tia sét, đánh thẳng về phía trận địa quân địch.

Phía sau là thiết kỵ Đại Tùy tung hoành bốn phương.

"Người làm tướng. Lưu Dũng!"

Hắn đã trải qua kỷ luật của quân đội, một chữ "Giết!" ra khỏi miệng.

Dường như trong không khí có một mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập ra ngoài, chiếc thương bạc mang theo lực lượng của lôi đình vạn quân, tạo thành chiếc lồng phong tỏa lấy địch nhân. Thiết kỵ Đại Tùy ở phía sau, chỉ trong chốc lát đã như thủy triều màu đen quét tới.

Đụng thẳng vào yêu quân, như sấm như sét vang vọng ầm ầm ra xung quanh, lại như vạn đợt sóng trào đánh vào vách núi.

Tiếng gào thét nặng nề dường như làm cho núi sông phải run rẩy, giống như muốn bao trùm lên kẻ địch.

Đây là một trong những quân đoàn kỵ binh hùng mạnh nhất đế quốc.

Vì để chỉnh biên đoàn kỵ binh này từ Trung Châu, truyền tống tới Kỳ Châu.

Khâm Thiên Giám Đại Tùy, toàn bộ một ngàn hai trăm mười ba người đệ tử trong đó đều đầu nhập vào trong đại trận.

Khuôn mặt dữ tợn, trường mẫu dính máu.

Tiếng tru trầm thấp, ngập tràn bụi mù.

Đức Thắng Môn.

Yêu quân xông lên chen chúc như bầy kiến, bị ba lực sĩ mặc áo giáp ngăn cản đường đi.

Có một cô gái mặc áo xanh ngồi trên vai của một tên lực sĩ.

"Binh gia. Linh Nhi"

nương tên là Linh Nhi, mở miệng ôn nhu.

Vương Nghị đeo một hộp kiếm, theo sát phía sau.

“Giết!!!”

Lực sĩ mặc áo giáp, thân thể cao mấy trượng, trên vai đeo một thanh kiếm bản rộng, trên thân mặc áo giáp màu bạc sáng ngời ngời, đao thương không nhập, thủy hỏa bất xâm.

Binh gia chuyên về sát phạt, tất nhiên là thành thạo việc lấy yếu thắng mạnh, lấy ít địch nhiều. Lực sĩ mặc áo giáp vung ra một quyền, lực lượng cường đại, chậm rãi nhưng mạnh mẽ. Hơn nữa có tính chất dẻo dai rất mạnh, gặp mạnh lại càng mạnh, không bị hình thể hạn chế. Nhẹ như lông hồng, nhanh như tia chớp, nhưng lại vững như bàn thạch.

“Kiếm, lên!” Vương Nghị, vai đeo hộp kiếm.

“Xoạttt!” một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, lấn người mà lên.

Có tu sĩ Thục Sơn mặc áo bào màu trắng, từ trong chiến thuyền nhảy xuống.

Hơi thở sắc bén quét ngang bốn phương, mạnh mẽ hình thành một khe rãnh, bức lui yêu quân như

thủy triều.

Đằng Xung thành, Trường Định Môn.

Có hai tên đại yêu thất cảnh áp trận, vốn là vạn vô nhất thất, không thể có chút sơ hở nào.

Mắt nhìn thấy có đệ tử của Thục Sơn tiến đến, nhưng không sợ chút nào, bắt đầu tế xuất pháp bảo, đang chờ cơ hội xuất thủ chặn giết những đệ tử Thục Sơn này.

Chỉ là, đúng vào lúc này, một bóng hình lao thẳng tới hai tên yêu vật.

Yêu vật bên trái nhanh chóng điều khiển pháp bảo.

Hào quang chợt lóe lên, giống như dã thú há ra cái miệng khổng lồ, muốn cắn nuốt bóng đen kia. “Choang!”

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa tiếp xúc, pháp bảo đã vỡ vụn ầm ầm.

Thân hình tên yêu vật còn lại đang biến ảo bất định, huyễn hóa ra vô số ảo ảnh.

Đồng thời giơ tay lên, ném ra một khối vật lạ lẫm.

“Ăn một quyền của bản tiên tử!!!”

Nắm tay của Thanh Phong có phần non nớt, nhưng rất hung hẳng bổ về phía hai tên yêu vật.

Đất bằng bỗng nhiên nổi lên cuồng phong cuồn cuộn, bốc thành một vùng bụi bặm. Hai tên yêu vật chỉ cảm thấy thân thể bị đè nén mạnh mẽ, rồi cứ thế nát bấy. Sau đó là đến nội đan trong cơ thể, ở trên không trung, tan thành mây khói. Thanh Phong vỗ vỗ bụi bặm trên vai, hừ nhẹ một tiếng.

नफ

Nếu dùng một từ để hình dung tâm trạng của người chủ sự, như vậy chỉ có thể là từ “Mộng” Hắn ta không biết chuyện gĩ đã xảy ra.

Vào đêm hôm qua, hắn dùng binh lực ít ỏi đến đáng thương ở trong tay, lấy ít địch nhiều, để chống lại đợt tấn công của yêu quân.

Rất khó tưởng tượng được, rốt cuộc là đêm hôm qua Đằng Xung thành đã trải qua một trận chiến đấu thảm thiết như thế nào.

Vị thanh nhiên hơn hai mươi tuổi này đang nghe thuộc hạ báo cáo tình huống trên chiến trường. Đồng thời, nhổ từng lá cờ thuộc về phe mình.

Còn có hy vọng sao?

Ánh mắt nóng bỏng của chủ sự dần dần ảm đạm.

Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười mãn nguyện, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trận chiến vừa rồi, đối với hắn mà nói, phảng phất như là làm cho cả người hắn đều thăng hoa.

Tựa như, sống hai mươi năm trên cõi đời này, chỉ vì ngày hôm nay.

Hết thảy đều kết thúc rồi.

Hắn sắp ngã xuống, nhưng có một bàn tay lại đỡ lấy hắn.

Ngay sau đó có tiếng bước chân vang lên.

Một đám người mặc áo quần tươi sáng bước vào, vừa nhìn đã biết đây là văn thần chuyên bày mưu

tính kế.

Động tác của bọn họ rất nhanh nhẹn lưu loát, lộ ra một loại khí chất trầm ổn, trên ống tay áo thêu đủ loại hoa văn biểu thị cho phẩm giai khác nhau.

Mấy tên lính liên lạc trong nghị sự đường đều sửng sốt một lát.

Quan phục??

Chương 539: Trận chiến Đăng Xung thành (3)

Đoàn tham mưu của Đại Tùy tiếp quản toàn bộ hệ thống chỉ huy của Đằng Xung thành, lại một lần nữa bố trí sa bàn đâu vào đấy, cùng với xây dựng trận pháp phòng ngự.

Về trình độ chuyên môn là không thể so sánh.

Có người nâng vị chủ sự đang nằm ở trên mặt đất dậy, chữa thương cho hắn.

“Ngươi… Các người…

“Đã thành như vậy rồi, đừng có nói chuyện”.

Người chữa thương cho hắn vừa nói, vừa đút một viên thuốc màu trắng vào miệng hắn.

Có một nữ tử mặc áo đỏ, lộ rõ vẻ uy nghiêm, đi tới bên cạnh sa bàn.

Chủ sự ngây người trong giây lát. Đã trà trộn vào trong câu kỹ viện lâu như vậy.

Tự nhận là, mỹ nữ trong thiên hạ, đã gặp hơn một nửa.

Nhưng vào giờ này khắc này, không tự chủ được mà giật mình, cổ họng giật giật, nuốt một ngụm nước miếng.

Nữ nhân này… là ai..???

Chủ sự để ý được trên người đối phương mặc áo bào thêu phi long.

Hoàng Đế? Nữ nhân?

Liễu Vận cúi đầu, nhìn xuống sa bàn.

Cùng lúc đó, không ngừng có phi kiếm truyền tin tức lao đến.

Lập tức nhận được tình báo.

“Bảy cổng thành của Đằng Xung thành, cửa chính của thành hiện tại do Trảm Yêu Nhân Diệp Lương trấn thủ, đại quân yêu tộc tạm thời còn ở ngoài vách núi…

“Ngọ Môn phía bắc thành do Lưu Dũng thống lĩnh thiết kỵ, phát động phản công”

“Đức Thắng Môn, Binh gia Vương Nghị, Linh Nhi, đệ tử Phật Gia Trường Thanh”

“Trường Định Môn, do phong chủ Thanh Phong của Thông Thiên Phong, Thục Sơn dẫn đội trấn cửa, hiện tại đã bức lui yêu quân ra khỏi thành”

“An Cát Môn, do Cảnh Dục của Hoài Lộc thư viện, Triệu Linh Nhi, A Lệ Á tiếp viện”

“Dư Hàng Môn, thiên sư Long Hổ Sơn cùng với đệ tử đã chạy tới Dư Hàng Môn”

“Nam Sung Môn, do mấy người võ phu Yến Thập Tam, Sơn Thần Lưu Kham, Ôn Đào của Thạch Tuyển Môn trấn thủ”.

“Đồng thời, hai vị đại nho đã chạy tới cổng chính của thành, gia trì trận pháp”

“Vùuuu!!”

Lại có phi kiếm mang tin tức đến.

“Cố Tây Châu đã một mình một người giết vào giữa yêu quân ở ngoài thành”

“Ngoài thành có thiết kỵ tiến vào, là thiết kỵ của Đại Hạ, có cần ngăn cản hay không?” Có người nghi ngờ có khả năng là Đại Hạ muốn

nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Có thị nữ mang ghế tựa tới, Liễu Vận không nhanh không chậm mà hạ lệnh. “Mục tiêu tác chiến là đuổi yêu quân ra khỏi thành, không thể đuổi theo quân địch” “Rõ! Vậy… vậy Cố Tây Châu thì thế nào?”

“Hắn? Không cần quan tâm đến hắn, cứ để hắn ở bên ngoài giết cho thống khoái” “Rõ!”

“Về phần Đại Hạ, phỏng chừng là viện quân”

“Để đảm bảo an toàn, ngươi đi hỏi Lý Bình An, có phải đó cũng là viện quân của hắn mời hay không” Nói xong, Liễu Vận lại nói thầm vài câu:

“Mấy năm không gặp, ấy vậy mà kết giao bằng hữu cũng không ít”

Chương 540: Trận chiến Đăng Xung thành (4)

Chương 540: Trận chiến Đằng Xung thành (4)

Cố Tây Châu một người hai quyền, giết ra tận ngoài thành.

Đông đảo yêu quân vây xung quanh hắn, dường như có ý định ngăn cản.

Nhưng gần như không ai có thể ngăn được hắn.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, hai chân giẫm một cái, tả xung hữu đột.

Đại yêu ở xung quanh đại khái không dám ra tay, còn những tiểu yêu khác đối với Cố Tây Châu mà nói cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

Cẩn thận quan sát, Cố Tây Châu giết yêu cũng không phải là không có tính toán.

Chỉ nhằm chằm chằm vào yêu vật từ tam cảnh trở lên để hạ sát, yêu vật dưới tam cảnh đối với hắn là hoàn toàn không có ý nghĩa.

Yêu vật ngũ cảnh, có thể làm cũng chỉ là chạy trốn.

Hoặc là cùng nhau quần công, tác dụng nhiều nhất là cản trở một phần bước chân của Cố Tây

Chương 540: Trận chiến Đắng Xung thành (4)

Đám yêu vật tam cảnh thì không thèm ra tay, thậm chí ngay cả quan sát cũng không có.

Yêu thánh Phi Liêm nhíu mày.

Không ngừng có báo cáo do thủ hạ truyền đến, yêu quân vốn đã tràn vào trong thành, vậy mà vào giờ phút này hoặc là chết, hoặc là trốn, quân lính tan rã.

Thật sự Phi Liêm nghĩ mãi không hiểu, vì sao lại đột ngột có nhiều viện quân đến như vậy.

Dựa vào dự đoán của hắn, hẳn là Trảm Yêu Nhân tứ cố vô thân mới đúng.

Có vẻ như mọi thứ đã đi chệch hướng.

Phi Liêm cũng không hoảng loạn, hàng lông mày đang nhíu dần dần giãn ra.

Bấm đốt ngón tay suy tính, muốn tính ra đến tột cùng là biến cố này xuất hiện ở nơi nào, xuất hiện

ở trên người ai.

Nhưng cái gì cũng không tính được.

Phi Liêm mỉm cười: “Thú vị!”

Giơ tay lên, nhẹ nhàng phất phất.

Thế tấn công của yêu vật ở ngoài thành càng thêm hung mãnh.

Trên vách núi.

Người mang áo xanh quét sạch bụi bặm phong trần ở trên người, cười nhạt.

“Lý Bình An mang theo bằng hữu chạy tới, coi như tới kịp thời”

Trảm Yêu Nhân Diệp Lương sửng sốt một lát, rồi chắp tay hành lễ, trầm giọng nói:

“Trảm Yêu Nhân Diệp Lương tạ ơn tiên sinh! Tiên sinh đại nghĩa!”

“Tiền bối quá khen, nếu không có tiền bối ngăn trở, dù cho Lý mỗ ngày đi vạn dặm chỉ sợ cũng không kịp”.

Ánh mắt Lý Bình An lướt ra ngoài thành.

Bên ngoài thành là đại quân yêu tộc lít nha lít nhít, gần như chiếm cứ cả phiến mặt đất phía nam, nhìn mãi nhìn mãi không thấy điểm cuối.

Cảnh tượng này mang đến cho Lý Bình An một sự trùng kích về thị giác, không kìm được mà nói:

“Trước khi đến đây đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tận mắt chứng kiến, vẫn không thể nào mà không cảm thấy kinh hãi”

Diệp Lương nhếch miệng cười: “Đây mới chỉ là một phần”

“Khó khăn biết bao”

Lý Bình An nhẹ nhàng nói, cho đến giờ phtus này thì hắn mới chính thức hiểu được làm Trảm Yêu Nhân cũng không dễ.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn tập trung ở xa xa nơi chính giữa đám yêu quân, có một bóng người đang bôn tẩu tứ phương.

Giống như một con giao long lăn lộn trên mặt đất, nghiền nghiền ép ép làm chết đi vô số yêu quân. Không phải Cố Tây Châu, còn có thể là ai.

Lý Bình An cười cười: “Trận chiến đầu tiên cũng nên đánh ra một ít khí thế”

Vừa dứt lời, đã thả người nhảy xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ, lôi hỏa văng ra khắp nơi, yêu vật bị đánh bay tứ tung.

Cấm chế vừa mới bày ra cũng bị rung động làm cho sụp đổ một mảng lớn.

Trong phạm vi mấy trăm trượng dường như đã xảy ra một vụ nổ lớn,

tất cả yêu vật nơi đó bị băm thành mảnh nhỏ.

“Ongggg!!!”

âm thanh của phi kiếm Tế Vũ và đao Phù Tang phóng ra ngoài vỏ đồng thời vang lên.

Một luồng kiếm khí như một tia chớp bắt ra, chỉ trong nháy mắt đã chém chết một gã đại yêu lục cảnh.

“Phùuuu!!!”

Ánh đao vẽ ra một đường cong hoàn hảo ở trong hư không, giống như là đám mây từ thiên ngoại bay tới.

Không chút bắt mắt nào, nhưng lại lộ ra một cỗ sát khí khiến người ta kinh hãi.

Trong thời gian nửa nén hương, Cố Tây Châu và Lý Bình An đã giết tới cùng một chỗ.

Hai người tựa lưng vào nhau, nhìn ra đám yêu vật ở xung quanh, không hẹn nhau mà cùng nở nụ cười.

“Cố huynh, tới đúng lúc”

Cố Tây Châu cười ha hả: “Hảo huynh đệ, vẫn là ngươi nhớ được tới ta”

“Những trường hợp như thế này đương nhiên phải gọi ta tới, ngươi không biết đâu, mấy ngày nay lão tử buồn muốn chết!”

Lý Bình An tháo hồ lô dưỡng kiếm xuống, uống một ngụm lớn.

“Phùuuuu!!!”

“Trận chiến đầu tiên nên tạo khí thế. Lát nữa mời ngươi uống rượu”

“Được!!!”

Vừa dứt lời, hai người lại một lần nữa lao thẳng về phương vị của mình đã chọn mà giết chóc.

Vẽ ra một đường thẳng tiến vào trận địa quân địch, mở ra một đường máu.

Chém tướng đoạt cờ, xé rách trận hình quân địch.

Không cầu đánh lui địch, chỉ cầu ngăn trở địch.

13:45

Có mấy tên đại yêu thất cảnh đỉnh phong hiện thân ngăn cản, nhưng không qua được mấy hiệp là đan vỡ thân vong.

Diệp Lương nhìn vào cảnh tượng phía dưới, thở dài ra một hơi.

Tâm trạng phức tạp.

Cố Tây Châu? Hắn phá được bát cảnh rồi!??

Không ngờ là thực sự đã trở thành võ phu cửu cảnh đầu tiên ở Cửu Châu.

Diệp Lương cười cười, vô thức mà cảm khái với vị Lý tiên sinh thần thông quảng đại này. Giao hữu quả thực là rộng rãi, vả lại cũng không phải là giao tế hời hợt.

Từ nữ đế của Đại Tùy, đến võ phu Cố Tây Châu, rồi đến Thục Sơn, lại còn Hoài Lộc thư viện. Chậc chậc…""

Giờ mùi. Mặt trời lặn.

Mặt trời rớt xuống khỏi đường chân trời, đám mây lửa ở trên bầu trời dần dần trở về màu trắng

non.

Cuộc tấn công của yêu quân đã tạm hoãn, nhưng không phải là dừng lại.

Mà là vẫn đang gặm nhấm tường thành từng chút từng chút một, giống như là chuẩn bị dùng thời gian để đánh thắng trận chiến này.

Ở tít phía sau đại quân của yêu tộc là từng ngọn núi cao vút, mấy trăm cây cờ lớn đón gió bay phấp phới.

Trên mỗi một lá cờ nhỏ, đều có một luồng hào quang sáng lên, kết nối lẫn nhau. Rồi đột nhiên hóa thành một mảng ánh sáng màu xám sậm, che kín cả vách núi.

An Cát Môn.

“Phù phù phù…”

Cảnh Dục thở hổn hển, lau từng giọt từng giọt mồ hôi đang rịn ra ở trên trán.

Tự mình ăn vào một viên bổ khí đan, điều khí thổ

nap.

Vừa rồi liên tục chém chết hai tên đại yêu thất cảnh đỉnh phong.

Điều này đối với Cảnh Dục vừa mới bước vào thất cảnh không lâu thì có phần vất vả.

Đương nhiên cũng chỉ là có phần mà thôi, Cảnh Dục ghi một thêm một dòng vào trong sổ công

Lấy tu vi thất cảnh ăn tươi hai tên đại yêu thất cảnh đỉnh phong, trừ mình ra thì có thể là ai…

Ha ha ha ha!!!

Nếu không phải là thân phận hiện giờ ảnh hưởng, bằng vào tính cách của hắn thì hiện tại hắn là đang chống nạnh cười to.

Lúc này, phụ trách việc ngăn chặn yêu tộc đang là Triệu Linh Nhi và A Lệ Á, còn có hơn mười vị đệ

tử của Hoài Lộc thư viện.

Cùng với một số đệ tử và thủ hạ của Cảnh Dục và một phần thiết kỵ của Đại Hạ.

Thái tử Đại Hạ, Lâm Tiêu, người mặc chiến bào, thị nữ Lưu Nga.

Áp trận còn có đám người sư phụ của Đông cung, Vụ Sơn chân nhân.

A Lệ Á giảo hoạt đi ở chính giữa đám yêu quân, mục đích không phải là giết yêu.

Mà là đang thu thập bảo vật trên thi thể đám yêu vật bị giết chết, làm mãi không biết mệt. Người xưa nói rất đúng, giết yêu không lục thi thể, đại nghịch bất đạo.

Triệu Linh Nhi ngồi ngả ngớn ở phía xa, lấy kiếm giết địch, ra tay rất gọn gàng sạch sẽ. “Ngưu…oo….!!!!”

Nghe thấy tiếng kêu quen thuộc, Cảnh Dục quay đầu.

Lý Bình An cưỡi bò, từ phía xa chạy tới.

Lắc la lắc lư chắp tay một cái: “Chư vị”

“Là Lý tiên sinh!”

Hai mắt Vụ Sơn chân nhân tỏa sáng.

Lâm Tiêu cũng vội quay đầu, nhìn về phía âm thanh truyền đến.

“Tiên sinh tới rồi”

Đột nhiên, Triệu Linh Nhi mở to hai mắt, bội kiếm đang lướt đi cũng hơi trì trệ.

Chỉ vậy mà ít đi một sốt yêu vật bị giết chết.

A Lệ Á đang nhặt bảo vật cũng đình chỉ động tác, gọi to một tiếng: “Tiên sinh! Ngưu Ngưu!!!”

“Ngưu… uu…!!!!”

“Đa tạ chư vị đã tiếp viện nhanh như vậy”

Đầu tiên là Lý Bình An nói một câu cảm ơn, ánh mắt tập trung nhiều vào mấy người Cảnh Dục, A Lệ

Á, Triệu Linh Nhi đảo qua đảo lại.

Lâm Tiêu và Vụ Sơn chân nhân đều ở Kỳ Châu, dù sao mới cách xa cũng chưa lâu.

Mà ba người Cảnh Dục này, quả thực là đã mấy năm rồi không gặp.

“Chư vị, xin mời tới nghị sự đường rồi nói tiếp”

Chương 541: Trận chiến Đăng Xung thành (5)

1878 chữ

Chương 541: Trận chiến Đằng Xung thành (5)

Đằng Xung thành. Nghị sự đường.

Chỉ sợ rằng người xây dựng nghị sự đường ở nơi này cho dù có đánh chết cũng sẽ không nghĩ tới.

Trăm năm sau, nơi này lại trở thành nơi triệu tập nghị viện có thể thay đổi Cửu Châu.

Nữ đế Đại Tùy, Liễu Vận, là người trước tiên tiến vào đại sảnh.

Ngay sau đó là Trảm Yêu Nhân Diệp Lương.

Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ trọng thương cũng đi tới hiện trường.

Hoài Lộc thư viện, đại nho Chung Tử Do.

Đệ tử Hoài Lộc thư viện, Cảnh Dục, đương nhiệm Tổng đốc trực thuộc Đại Tùy.

Đệ tử Hoài Lộc thư viện Triệu Linh Nhi, A Lệ Á.

Đại nho Trương Thái.

Thái tử Đại Hạ Lâm Tiêu, cùng sư phụ Đông cung, Vụ Sơn chân nhân.

Thiên hạ đệ nhất cửu cảnh, võ phu Cố Tây Châu.

Thục Sơn, Thông Thiên Phong, Thanh Phong, cùng với đám người Nhuận Thổ. Thánh đồ Phật môn, Trường Thanh.

Binh gia Vương Nghị, sư muội Linh Nhi.

Lão thiên sư Long Hổ Sơn, cùng với đệ tử duy nhất, Tần Thời.

Những nhân vật hết sức quan trọng đại biểu cho thế lực khắp nơi đều có mặt.

Ngoài ra, còn có hai vị yêu gấu Hùng Thố Sơn, Hùng Đại Hùng Nhị, Sơn Thần Lưu Kham.

Yến Thập Tam, bạch tuộc kiếm khách, ba thầy trò Bàn Tuấn Triều Lang Quan, Lục Nhân Giáp luyện đan sư tại Bình Cốc…...

Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ hít sâu một hơi, một mặt là vì đau đớn, mặt khác là vì kinh ngạc. Lúc hắn tỉnh lại, vốn đã sớm chuẩn bị tinh thần đón nhận thành phá người vong.

Nhưng ai biết được, khi tình lại, đã thấy có người chữa thương cho mình.

Hơn nữa còn biết được một tin tức kinh người, Đẳng Xung thành được bảo vệ!!

Nhìn viện quân đầy đường, trong nháy mắt đó, Hàn Vũ còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Chương 541: Trận chiến Đẳng Xung thành (5)

Thế nhưng cảm giác đau đớn ở trên người, cùng với tiếng ồn ào xung quanh, không chỗ nào mà không nói cho hắn biết, hết thảy ở đây là sự thật đang diễn ra.

Thực sự là có người đến tiếp viện Trảm Yêu Nhân!

Cho nên, mặc dù là Hàn Vũ gắng gượng chống đỡ thân thể đang trọng thương, cũng muốn tới đây chứng kiến thời khắc lịch sử này.

Diệp Lương hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Không phải là ta đã nói ngươi chớ có trở về hay sao?” Hàn Vũ miễn cưỡng nở nụ cười, làm rung động vết thương, không kìm được mà nhe răng trợn mắt. “Sư phụ, ta theo người”

“Ngươi như vậy còn đi theo ta!”

Tuy là Diệp Lương đang răn dạy, nhưng ánh mắt nhìn vào đệ tử lại tràn đầy vui mừng.

Tựa như là đã tức giận với việc đệ tử không nghe lời hắn mà tự tiện trở về, nhưng lại cao hứng vì hắn có can đảm cùng với cốt khí như này.

“Sư phụ, Trảm Yêu Nhân chúng ta cũng không phải là không được chào đón như lời của người nói” “Đúng rồi, sư phụ, những người này đều là đại năng của phương nào, nói cho ta biết đi”

Diệp Lương liếc mắt: “Ngươi mang áo đỏ kia đại khái là hoàng đế Đại Tùy”

“Nữ?” “”

“Nữ tử có dáng dấp trông rất đáng yêu giống như nữ hài kia, là Thanh Phong của Thục Sơn”

“Đó là võ phu Cổ Tây Châu”

“Còn có… Còn có…

Diệp Lương do dự một lát, rồi ấp úng nói không ra lời.

“Những người khác thì sao?”

Hàn Vũ nghi hoặc, sư phụ chỉ giới thiệu cho vài người.

Hơn nữa giọng điệu còn mang vẻ lạ lẫm, hình như cũng không quá mức quen thuộc.

“Những người khác, vi sư cũng không nhận ra. Sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát”

Hàn Vũ sửng sốt.

“Những người này không phải là sư phụ mời tới trợ trận hay sao?”

Diệp Lương day day trán, có vẻ bất đắc dĩ, nói: “Cố nhân mà năm đó sư phụ ngươi quen biết, phỏng chừng đã sớm chết gần hết rồi, đi đâu mà mời được nhiều người như vậy?”

“Ái chà!”

Hàn Vũ như bừng tỉnh đại ngộ: “Đó là bọn họ tự giác tới đây, xem ra những người này cũng không xấu xa giống như trong miệng sư phụ

nói..”

Lời còn chưa nói xong, đầu đã bị sư phụ gõ một cái.

“Là Lý tiên sinh triệu tập bọn họ tới đây”

“Lý tiên sinh??”. Hàn Vũ lại sửng sốt: “Lý tiên sinh là ai??”

“Lý Bình An!”

“Lý đạo hữu??” Hàn Vũ lại kinh ngạc thêm một lần.

Ngay sau đó lại bị sư phụ gõ vào sọ.

“Không biết lớn nhỏ, gọi là Lý tiên sinh!”

Hàn Vũ trừng mắt, không rõ như thế nào mà Lý đạo hữu lại biến thành Lý tiên sinh.

Nhớ lại lúc trước, quen biết Lý Bình An ở trong trại, rồi mang hắn đi tới nhà tranh. Hồi tưởng lại từng trải nghiệm ở trên đường…

“Hắn ta không cùng thế hệ với ta hay sao?” Hàn Vũ lại càng tò mò.

“Không được phép không phân lớn nhỏ, ngày sau thấy người là phải gọi Lý tiên sinh, không được vô

lễ”

X_X”

Hàn Vũ vẫn nghi hoặc như cũ, nhưng chỉ sợ nếu bản thân mình hỏi tiếp sẽ lại bị sư phụ gõ thêm cái

Đôi mắt nhỏ của hắn đảo quanh, quét lần lượt qua những người ở xung quanh.

Nam nhân đã cứu mình, sư phụ nói tên hắn ta là Cố Tây Châu.

Lúc này, Cố Tây Châu đang uống trà.

Đồng thời dùng khuỷu tay chọc chọc vào Thanh Phong.

Thanh Phong cũng không cam lòng yếu thế, lấy khuỷu tay gõ lại.

Cố Tây Châu cười nói: “Thanh Phong, hơn trăm năm không gặp, như thế nào lại càng trở nên đáng yêu như vậy?”

“Mẹ ngươi mới đáng yêu!”

Cái miệng nhỏ nhắn của Thanh Phong giống như bôi mật, hoàn toàn không để ý tới thân phận phong chủ Thông Thiên Phong của Thục Sơn.

“Chậc chậc… Ngay cả mắng chửi người cũng mềm mềm nhuyễn nhuyễn”

“Ái dà… từ khi lên tới cửu cảnh, nếu lại đi tìm ngươi để đánh nhau cũng cảm thấy mất mặt”

Thanh Phong nghiến răng nghiến lợi: “Cửu cảnh thì đã sao? May mắn đạt tới cửu cảnh lại khiến cho ngươi đắc ý như vậy, còn biết mình mang họ gì không?”

Cố Tây Châu trào phúng, nói: “Chậc chậc, không giống một số người, đã nhiều năm như vậy..” “Nhưng vẫn dừng lại ở bát cảnh đỉnh phong, ta nhớ rõ thời điểm ta còn lục cảnh…

“Lão nhân gia ngài đây chính là bát cảnh đỉnh phong. E rằng là cả đời này cũng không được”

Thanh Phong hừ lạnh một tiếng: “Ngươi mới là lão nhân gia. Bản tiên tử sống lâu hơn ngươi, sống cũng đủ nấu chết ngươi”

“Ngươi là cái võ phu rách nát, cửu cảnh thì thế nào, chờ ngươi chết đi, lão nương tới phần mộ của người khiêu vũ”

Thanh Phong và Cố Tây Châu ngươi một lời ta một câu, hiển nhiên là hai người đã quen biết lâu

năm.

Bốn người Triệu Linh Nhi, Vương Nghị, Bàn Tuấn, A Lệ Á ngồi cùng một chỗ, nhỏ giọng thậm thụt cái gì đó.

Từ sau khi xuôi nam tiến vào Hoài Lộc thư viện, rồi lại từ biệt ở kinh thành.

Lại chỉ vẻn vẹn có một lần nhân dịp quần anh hội tụ ở Ngũ Lăng Cốc, mới có thể gặp được một lần.

Tính ra, phỏng chừng đã trăm năm không gặp lại nhau.

Bốn người đều là quen biết từ khi còn bé, tự nhiên là tình cảm giữa mấy người rất thâm sâu.

Cảnh Dục kéo lấy Trường Thanh, thậm thà thậm thụt.

“Tốt rồi, Cửu Châu tam kiệt chúng ta lại tụ tập về cùng một chỗ rồi”

Trường Thanh gật gật đầu: “A Di Đà Phật. Hơn nữa vừa mới tụ, đã làm ra một đại sự kinh thiên động

dia”.

Hai người kề vai sát cánh, bộ dáng rất là bỉ ổi.

“Ta cai sắc giới nhiều năm như vậy, chỉ là vì chờ đợi đến ngày hôm nay”

Cảnh Dục trầm giọng nói.

Trường Thanh nghe xong, có vẻ kinh ngạc: “Ấy vậy mà Cảnh thí chủ có quyết tâm rũ bỏ sắc giới, thật đáng mừng”.

Cảnh Dục tự tin, cười: “Trên đời này không có chuyện nào mà Cảnh Dục ta không làm được!”

“Thậm chí ta còn viết một quyển nhật ký sắc giới, nói không chừng ngày sau có thể lưu truyền hậu

the”

“Ồ?? Không biết có thể để cho bần tăng chiêm ngưỡng được hay không?”

Trường Thanh hứng thú.

Cảnh Dục lấy một cuốn sổ nhỏ ra từ trong ngực.

Trường Thanh lật xem: “Hôm nay giới sắc ngày thứ nhất. Giới sắc ngày thứ hai”

“Ngày giới sắc thứ nhất. Ngày giới sắc thứ nhất, ngày giới sắc thứ hai”

“Như thế nào?”

Trường Thanh trầm mặc một lát: “Không đành lòng đọc tiếp”

Tần Thì gãi đầu, nhìn ra bốn phía, không quen thuộc với ai cả.

Tính cách của hắn, cũng sẽ không quá thích việc nói chuyện.

Thế nhưng lão thiên sư, sư phụ của hắn lại không ngừng mà nói thầm: "Lý Bình An lấy đi Bạch Ngọc Kinh của ta, cũng không nói rốt cuộc là đến khi nào trả lại".

Bạch tuộc kiếm sĩ lôi kéo Yến Thập Tam: "Yến huynh, làm sao mà Lý tiên sinh quen biết nhiều người tài ba như vậy?"

"Để cho bản đại gia có cảm giác khẩn trương, ta không mặc quần có sao không?"

Bạch tuộc kiếm sĩ vừa nói, vừa có vẻ ngượng ngùng, dùng xúc tu che chắn bộ vị trọng yếu của mình.

Yến Thập Tam: .....

Thái tử Đại Hạ, Lâm Tiêu đang nhấp một ngụm nước trà, thở ra một hơi, không tránh khỏi có phần hồi hộp.

Cho đến lúc này, hắn mới hiểu được quyết định của phụ hoàng là có bao nhiêu đúng đắn.

Ngồi lên chiếc thuyền của Lý tiên sinh, là một cơ hội tốt đẹp mà từ trước tới nay chưa từng có.

Sư phụ Đông cung, Vụ Sơn chân nhân ở bên cạnh đang mạnh mẽ ngăn chặn kích động ở trong lòng, lau mồ hôi trên trán.

"Mẹ ơi, Thiên sư Long Hổ Sơn!"

"Thục Sơn Thanh Phong?"

"Còn có đại nho Trương Thái, Chung đại gia??"

"Đến đúng chỗ rồi, thực sự là đến đúng rồi!"

Liễu Vận nghe mật báo, khẽ gật đầu, thi thoảng liếc nhìn ra ngoài cửa. Mọi người đều đã đến đông đủ, người kia đâu?

Tính ra đã lâu rồi không gặp.

Có hương thơm truyền đến.

Lý Bình An sải bước đi tới: "Chư vị, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện"

Chương 542: Trận chiến Đăng

Xung thành (6)

2005 chữ

Chương 542: Trận chiến Đằng Xung thành (6)

Đương nhiên tay nghề của Lý Bình An là không thể chê, lão Ngưu, Gia Trạch làm trợ thủ cho hắn. Làm hơn ba mươi món ăn, hai mươi món mặn, hơn mười món chay, từng món đều không trùng nhau.

Nhưng cũng không có ý định để cho mọi người có thể ăn no, dù sao tu vi những người này đã sớm ích cốc, chỉ là nếm thử mùi vị tươi mới.

Vừa ăn vừa nói chuyện, không có đạo lý nào mà tán gẫu suông.

Làm một cái bàn tròn thật lớn, cũng không phân chia cấp bậc chủ thứ.

Dù sao những người này mà muốn so sánh địa vị của ai cao ai thấp, rất không thích hợp.

Đợi mọi người ngồi xuống, Diệp Lương liếc mắt nhìn Lý Bình An.

Lúc này mà mình nói chuyện thì rõ ràng là không thích hợp.

Đầu tiên, đôi mắt xám trắng của Lý Bình An rơi vào trên người Liễu Vận ở đối diện.

Rồi lại lướt qua hết đám người ở xung quanh, cười ôn hòa.

Xa cách lại tương phùng, mưa tuyết khắp thiên khung.

Một lần gặp gỡ, một lần biệt ly, rồi một lần nữa gặp lại ở nơi đây.

Nâng ly rượu lên.

“Lần này chư vị không quản ngại từ xa xôi vạn dặm mà gấp rút tới đây tiếp viện, trước tiên Lý mỗ xin cảm tạ”

“Đều là người trong nhà, ai nói hai ngôn ngữ”

Thanh Phong cố ý đứng lên trên ghế, ôm lấy bả vai Lý Bình An.

Liễu Vận thản nhiên nói: “Nếu yêu tộc thành công ngược bắc, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến an nguy của cả nhân tộc, đây cũng không chỉ là chuyện của một mình ngươi”.

Mỗi người ta một câu ngươi một câu, không khí dần dần trở nên thân thiện.

Đại địch trước mặt, cũng không có bao nhiêu thời gian hàn huyện ôn chuyện.

“Đi thẳng vào vấn đề, chỉ bằng vào những người này trong tay chúng ta, e rằng chỉ có thể ngăn cản được tạm thời thế tấn công của yêu tộc”

“Khâm Thiên Giám đã tính toán qua, đối phó với số lượng yêu tộc cỡ này, ít nhất cần phải có một phần ba số tu sĩ đang được biên chế ở Trấn Yêu Quan…

Liễu Vận tọa trấn ở trung tâm, tin tức thu thập được rất là rộng rãi, tất nhiên cũng không lạc quan như những người khác.

“Đổi một cách nói khác, nếu chỉ dựa vào chúng ta, cuối cùng là vẫn bị yêu tộc cứ như thế hao tổn đến chết”

“Cho nên chúng ta cần phải cầu cứu viện trợ, Kỳ Châu cũng không phải là nơi đóng quân của Đại Tùy”

“Có thể điều động một binh đoàn thiết kỵ tới đây, đã hao phí rất nhiều khí lực”

Từ Trung Châu, để vận chuyển hoàn mỹ một binh đoàn thiết kỵ vượt qua một châu phủ tới đây, trong đó có bao nhiêu gian khổ, e rằng chỉ có tự bản thân Liễu Vận biết được.

Đầu tiên là các thế lực tông môn khác ở Kỳ Châu, cùng với các quốc gia khác xung quanh chắc chắn sẽ đề phòng.

Thậm chí còn có người ra tay tấn công.

Dẫu sao, ngươi đã điều động một binh đoàn thiết kỵ khổng lồ mà không có lý do.

Chương 542: Trận chiến Đắng

Xung thành (6)

Còn có rất nhiều đại năng tọa trấn, ai biết được ngươi sẽ nảy ra ý đồ gì.

Mất đi ưu thế của bản thổ, không đủ yếu tố bảo đảm, có khả năng toàn quân bị diệt, thậm chí chính Hoàng Đế cũng sẽ gặp phải biến cố.

Cho nên khi Liễu Vận đưa ra quyết định xuất binh, lập tức bị các chúng thần nội các phản đối.

Lý do thì vô cùng nhiều, cho dù đối phương đã nói là yêu tộc trong rừng sương sống lại.

Nơi gặp nạn đầu tiên cũng là Kỳ Châu.

Đến lúc đó, nếu nuốt trọn cả Kỳ Châu, sẽ khiến cho chư tử Chư tử Bách gia cầm đầu Nho Đạo chú

Đại Tùy dùng bản thổ Trung Châu làm chiến trường, quyết chiến với nó.

Lợi ích vô tận.

Không chỉ nhận được rất nhiều viện trợ và ủng hộ, mà còn có thể nghênh đón thanh danh vô cùng tốt, danh lợi cùng thu.

Sau đó, Liễu Vận chỉ trả lời một câu rất đơn giản: “Quả nhân còn nợ hắn hai cái mạng”.

Cuối cùng, lấy lực lượng bài xích nghị luận, tự mình dẫn theo một trong những binh đoàn thiết kỵ tinh nhuệ nhất, lại điều động hơn một ngàn tên đệ tử Khâm Thiên Giám, cùng ra chiến trường.

Lâm Tiêu ho nhẹ một tiếng, mở miệng: “Phụ hoàng ta đã liên lạc với các nước xung quanh, viện quân Đại Hạ cũng đang chạy tới”.

Bản thổ của Đại Hạ là ở Kỳ Châu, tuy rằng không tính là cường quốc số một, nhưng cũng không phải là yếu.

Nội tình và thực lực cũng có đủ phân lượng.

Ít nhất cũng có cung phụng một vị thủ tịch bát cảnh để tọa trấn, một vị đại diện cho đạo gia của Đại

Ha.

“Thục Sơn… Thục sơn tiếp sau sẽ đến…

Thanh Phong muốn nói gì đó, nhưng đã lâu không được ăn đồ ăn do đồ đệ yêu quý của mình làm.

Lúc này hoàn toàn là không khống chế được bản thân, cái miệng nhỏ nhắn cũng đã bị nhét đầy.

Thay thế nàng để nói chuyện là Nhuận Thổ.

Nhuận Thổ vuốt vuốt áo bào, nói: “Về sau Thục Sơn còn có thể phái đệ tử và trưởng lão đến, yêu tộc xâm lấn, không có lý nào mà Thục Sơn ngồi yên không để ý tới”.

Lão Ngưu trộm cười, tiểu tử này thật đúng với câu người nào chó đó…

Sau khi trộm cười, lại là một đợt thương cảm.

Nhớ tới năm đó, còn ở Thông Thiên Phong cùng với Nhuận Thổ chơi chơi đùa đùa, đuổi hoa bắt bướm ở trên cỏ xanh.

Chỉ chớp mắt một cái, Nhuận Thổ đã có thể đỉnh thiên lập địa rồi.

“Hoài Lộc thư viện và Đại Tùy cùng tiến cùng lùi”

Chung đại gia chậm rãi mở miệng.

Hoài Lộc thư viện và hoàng tộc Đại Tùy có giao tình rất sâu.

Đương kim nữ hoàng đã từng đọc sách ở thư viện, thậm chí bái nhập làm môn hạ của đương kim viện trưởng.

Hiện tại, Đại Tùy đã ra nơi đầu sóng ngọn gió.

Cả tình lẫn lý, Hoài Lộc thư viện đương nhiên là không thể ngồi yên không để ý tới.

Lúc này, rốt cuộc Thanh Phong mới thở phào nhẹ nhõm, nói ra:

“Kỳ Châu còn có một ít lão già sắp chết đi khai tông lập phái, chiếm hết tài nguyên”

“Thời điểm này, đều trốn đi như rùa đen rút đầu? Gọi ai đó đi báo cho họ”

“Người nào không đến, trước tiên dẫn yêu quân tới trước cửa nhà

họ”

Đề nghị này của Thanh Phong rất nhanh đã được Cố Tây Châu tán thành.

Thanh Phong ặc một tiếng, dường như được Cố Tây Châu tán thành khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

“Xin hỏi dưới đại trận Vụ Sơn rốt cuộc phong ấn bao nhiêu yêu vật?”

Thần sắc Trảm Yêu Nhân Diệp Lương trở nên thâm thúy.

Đằng Xung thành, tuyết rơi.

Đêm nay, mọi người từ ngàn dặm xa xôi chạy tới Đằng Xung thành, gặp nhau một lần ngắn ngủi.

Sau đó lại ly biệt, đều tự đi về phía cổng thành mà mình muốn trấn thủ.

Lý Bình An rất muốn tán gẫu với bằng hữu một lát, về những năm gần đây, về những kinh lịnh từng

Cảnh Dục, làm quan thế nào rồi?

A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Vương Nghị, Bàn Tuấn, bốn người họ có trở thành người mà khi còn bé mình muốn trở thành hay không?

Môn phái luyện đan ở Bình Cốc như thế nào rồi?

Tình huống của Thông Thiên Phong Thục Sơn như thế nào? Khi nào thì Vương Nghị thành hôn với nữ tử ở bên cạnh… Rất nhiều… Rất rất nhiều…

Chỉ là cũng không có bao nhiêu thời gian để ôn chuyện. Yêu tộc vẫn đang tấn công, một khắc cũng không đình chỉ.

Tuyết rơi ở phương bắc, không có gì lạ lẫm.

Tuyết rơi ở Đằng Xung thành, không dễ dàng nhìn thấy như vậy.

Giống như là cố ý chuẩn bị cho trận đại chiến này, mười phần hợp lý.

Mọi người trong nghị sự đường lần lượt đi ra, không hẹn mà đều dừng bước.

Cảnh Dục rung đùi đắc ý, rốt cuộc nôn ra một bài thơ.

“Tuyết phủ đầy sườn núi

Quạ đen hóa thiên nga

Gió thổi mông lạnh buốt

Chờ mai rồi lại đi”

(Không phải bần đạo bịa đặt, đây là thể thơ châm biếm, của Trương Đả Du K#J thời nhà Đường viết)

Mọi người nén cười.

Cảnh Dục lại bị Chung đại gia tặng cho một cước vào mông.

Sắc mặt Chung đại gia lúc xanh lúc trắng, tựa như rất muốn nói là đồ đệ này không phải do ta dạy, không có quan hệ gì với Hoài Lộc thư viện.

Triệu Linh Nhi, A Lệ Á cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn Cảnh Dục.

Mọi người vừa cười vừa nói, phảng phất như không phải là sắp đối mặt với một trận chiến người sống ta chết.

Mà là sau khi ăn uống no nê ở một bữa tiệc, chuẩn bị về nhà đi ngủ một giấc.

Lý Bình An nhìn tuyết bay đầy trời, lại cúi đầu nhìn mọi người.

Chắp tay thi lễ một lần: “Chư vị..

Hắn suy nghĩ một lát, rồi nhẹ giọng nói ra một câu.

“Chư vị, bình an trở về”

“Cái đấy mà còn phải nói, bản đại gia chính là thiên tài trong thiên tài”

Cảnh Dục vô cùng tao nhã nói ra một câu này, lộ ra một vẻ hào khí không nói nên lời, xoay người rời

“Yên tâm đi, nên cầu nguyện bình an trở về chính là bọn chúng”

Cố Tây Châu mở miệng.

“Đồ nhi ngoan, sau khi đánh xong trận này, trở về Thục Sơn ở vài

ngày, vi sư nhớ ngươi”

Thanh âm của Thanh Phong cũng lập tức vang lên.

“Tiên sinh yên tâm!”

Đây là giọng của Triệu Linh Nhi.

“Sư huynh, cũng phải bình an trở về”. Đây là Vân Thư.

“Ngưu Ngưu”

A Lệ Á xoa mặt lão Ngưu.

“Đại ca, yên tâm đi, bây giờ lão đệ của ngươi rất lợi hại”. Nhuận Thổ vỗ vỗ ngực.

“Này, tiểu tử, khi nào trả lại Bạch Ngọc Kinh cho ta?”

Lão thiên sư Long Hổ Sơn lại gần, đòi Bạch Ngọc Kinh.

Tần Thì cười cười ngại ngùng, kéo sư phụ đi.

“A Di Đà Phật, thí chủ, Phật Tổ sẽ phù hộ cho chúng ta”. Hòa thượng Trường Thanh nói.

Diệp Lương trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Trảm Yêu Nhân cùng tồn cùng vong với thành”. Hàn Vũ gật đầu.

“Đại sư huynh, yên tâm”

Lục Nhân Giáp mỉm cười, nói với Lý Bình An.

Yến Thập Tam và bạch tuộc kiếm sĩ hành lễ: “Tiên sinh yên tâm”

Mọi người lần lượt rời đi.

Tuyết bay đầy trời.

Liễu Vận đứng ở cửa nghị sự điện, tà áo bồng bềnh.

Trên người là một chiếc áo bào màu hồng, ở giữa bầu trời đầy tuyết trắng, càng thêm chói mắt.

Mặt như hoa phù dung, lông mày tựa lá liễu, đôi môi đỏ hồng khẽ hé ra: “Lý Bình An, bình an trở về”

Lý Bình An cười lại: “Bình an trở về”

Chương 543: Trận chiến Đắng Xung thành (7)

Chương 543: Trận chiến Đắng Xung thành (7)

Phía sau của đại quân yêu tộc, đó là mấy trăm cây cờ lớn đang đón gió bay phấp phới.

Kết nối với nhau, phủ kín toàn bộ bầu trời đêm.

Phía đông, có một tôn đại thần ở dạng linh hồn vô cùng khổng lồ đang quanh quẩn trên một lá cờ,

ôm đầu một tu sĩ, cười ha hả.

Trên một lá cờ lớn khác, có một con giao long cũng đang lởn vởn.

Còn có một là cờ lớn, hiện ra một vị ma thần.

Thân người đuôi rắn, sau lứng có bảy cánh tay…

Trong doanh trướng.

Yêu thánh Phi Liêm trấn giữ ở trung quân.

Tay cầm lệnh kỳ, chỉ huy chúng yêu.

Chương 543: Trận chiến Đăng Xung thành (7)

Có một tiểu đồng đang lắc chuông, rất là ồn ào.

Phi Liêm cũng không thèm để ý.

“Chỉ sợ trong một chốc lát cũng không có cách nào công phá được Đằng Xung thành, mặc dù số lượng viện quân rất ít, nhưng thực lực lại rất mạnh”.

“Sau đó e rằng sẽ có rất nhiều thế lực đến trợ giúp, ta cũng không

muốn bị phong ấn ở trong rừng sương thêm một lần nữa”

Trong doanh trướng, có một Song Đầu Nhân mở miệng nói chuyện.

“Rốt cục là từ đâu ra có nhiều người xuất hiện như vậy? Không phải là Phi Liêm ngươi tinh thông thuật bói toán hay sao? Sao lại không tính ra?”

Đối mặt với chất vấn của đối phương, Phi Liêm đường đường là yêu thánh mà cũng không tức giận, thản nhiên nói:

“Quả thực là có biến cố, việc này trách ta, nghĩ rằng mọi việc sẽ rất thông thuận”

Một nữ yêu tu kiếm mở miệng: “Quên đi, nhắc lại việc này cũng không có ý nghĩa gì, vẫn nên nói đến việc tiếp theo phải làm như thế nào đi”

“Còn thế nào? Hiện tại chỉ có thể lấy toàn bộ mà nện lên”

“Chờ viện quân của đối phương đến, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa!”

Giọng nói của Song Đầu Nhân có vẻ nóng vội.

Tiểu đồng bỗng nhiên lên tiếng: “Sợ là trong một chốc lát cũng không dễ dàng như vậy, bên phía Đằng Xung thành cũng có không ít cao thủ”

“Cố Tây Châu, không ngờ con búp bê này đã đạt tới cửu cảnh rồi”

“Nhớ lúc trước, hắn vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ, vậy mà hiện tại đã trở thành võ phu cửu cảnh ở trong thiên hạ”

“Từ nho chuyển võ mà nhập cửu cảnh, kỳ tài!”

“Hiện tại cũng không phải là lúc khen ngợi hắn”. Song Đầu Nhân lạnh lùng nói: “Nếu ngay cả Đằng Xung thành cũng không xông ra nổi, nói gì đến chuyện quét ngang Cửu Châu!”

Mấy người trong trướng thương thảo về đợt tấn công tiếp theo, không ngừng tranh luận.

Dường như càng thảo luận, sự khác biệt lại càng lớn.

Mà chủ soái yêu thánh Phi Liêm lại rất ít khi mở miệng.

Cho đến cuối cùng, mấy người xác định được kế hoạch tác chiến tiếp theo.

Phi Liêm khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình không có ý kiến.

Cùng lúc đó, từng tờ quân lệnh từ trong đại trướng truyền ra ngoài yêu quân.

Đợi mấy người rời đi, yêu thánh Phi Liêm mới không nhanh không chậm phe phẩy chiếc quạt xếp. “Trận chiến này dường như không liên quan đến ngươi”. Ở phía sau bỗng nhiên có âm thanh truyền

Phi Liêm cười cười: “Nào có nhà ai chơi cờ mà lại mời chủ soái ra trước? Để cho đám lâu la ra ngoài thăm dò đường đã”

Giờ Thìn.

Đằng Xung thành bị tuyết lớn bao phủ, còn thêm một tầng khói mù âm u không nhìn thấy. Tâm tình mỗi người đều rất nặng nề, mơ hồ, giống như sắp tới sẽ có một cơn bão lớn.

Trên bầu trời có tia sáng lộ ra mơ mơ hồ hồ, chiếu rọi lên khuôn mặt cứng rắn như bàn thạch của đám thủ vệ, làm cho người ta có cảm giác vô cùng nghiêm trang và thần thánh.

Hơn hai nghìn binh lính mặc áo giáp đứng trước cửa thành, sẵn sàng đón địch.

Khoảnh khắc yên tĩnh này, chỉ là một sát na tất nhiên phải có trước mỗi trận đại chiến, biểu thị cho một lần biến đổi kinh thiên động địa.

Mệnh lệnh công thành được truyền xuống, một tiếng nổ như sấm như sét đột ngột vang lên giữa không trung, vang vọng toàn bộ chiến trường.

Bầu trời bất chợt sáng lên, giống như có một tia chớp từ trên trời lao xuống.

Một tích tắc sau, cửa thành như là bị sét đánh, ngàn quân vạn mã của yêu quý như thủy như triều lao về bức tường thành hùng vĩ.

Có đại yêu nâng lên ngọn núi cao, còn không kịp đập vào cổng thành.

Đã bị một luồng kiếm quang chia làm hai nửa.

Lại có yêu vật xác định thời cơ rất chuẩn xác, há mồm phun ra một ngụm khí đen.

Cuốn lấy phi kiếm, ngay sau đó, không do dự nào mà kích nổ yêu đan trong cơ thể.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Uỳnhhh" thật lớn.

Phi kiếm và yêu vật, đều hình thần câu diệt. "Phuttt!"

Một vị kiếm tu phun ra một ngụm máu tươi.

Phi kiếm bị hủy, đối với kiếm tu mà nói, giống như là hủy mạng của mình vậy. Lập tức có người mang vị kiếm tu kia rời khỏi chiến trường.

"Con mẹ nó!"

Nhìn thấy cảnh này, Cảnh Dục giận dữ.

Xuất ra một kiếm, nhanh như tia chớp, mang theo một trận cuồng phong.

Không biết là trong khoảnh khắc đó, rốt cuộc có bao nhiêu yêu vật bị chém giết.

Chỉ là Cảnh Dục cũng không cảm thấy vui sướng, rất rõ ràng là đã cảm nhận được.

Thế công của yêu quân càng ngày càng được đẩy mạnh theo thời gian, càng lúc lại càng điên cuồng.

Giờ tuất.

Trời mờ đất nhạt, vạn vật mông lung.

"U..u…u…u…

Có tiếng kèn vô cùng kỳ quái vang lên, ba lá cờ lớn được dựng cao trên ngọn núi ngay phía sau đám yêu quân.

Cờ chỉ thẳng tắp về phía trước, chỉ trong chớp mắt, cuồng phong gào thét, giống như một luồng hỏa diễm ở trong bầu trời đêm.

Một loại khí xanh lượn lờ ở trên mặt cờ khác, hóa thành một cao giao long năm móng, quấn quanh mặt cờ.

Cùng xuất hiện với lá cờ.

Thân thể của đám yêu quân bất chợt phình to ra thêm một vòng, con

ngươi trong mắt trở nên đỏ bùng, lấp lóe ra u quang khát máu.

“A Di Đà Phật”

Trường Thanh thở ra một hơi, dùng phật quang độ hóa yêu khí đang ngập trời.

Cùng lúc đó, các cổng thành khác đều bị tấn công dữ dội.

Tiếng tru như lũ quét bộc phát ra ngoài, cửa thành vẫn được giữ chặt, trên tường thành, từng ngọn lửa rồi từng ngọn lửa bốc lên.

Binh lính cao lớn của yêu tộc dùng tính mạng để đánh đổi, đẩy về phía trước từng tấc từng tấc.

Mặc dù tường thành kiên cố, lại được gia cố một lần lại thêm một lần, nhưng vẫn không tránh khỏi một trận kiếp nạn.

Có mấy chục khẩu thần pháo Tử Hỏa được mang đến từ Đại Tùy, dựng lên ở trên tường thành, do các pháo thủ điều khiển.

“Oành!” một tiếng, phụt ra một lưỡi lửa rất lớn, hỏa quang phóng lên cao.

Rơi vào trận địa của địch nhân, hỏa diễm tung tóe, máu thịt bay tứ tung.

Nơi đạn pháo rơi xuống, tất cả đều hóa thành một vũng bùn nhão nhoẹt.

Mưa tên lại càng giống như thác nước, đổ xuống đầu.

Mũi tên bình thường, đối với những binh sĩ yêu tộc được trời sinh cho thân thể cường hãn này thì không tạo ra được bao nhiêu tổn thương.

Nhưng huyền thiết tiễn trải qua sự gia trì của thuật pháp Khâm Thiên Giám lại hoàn toàn khác biệt.

Lúc này đây, một tấm phù triện từ trên trời giáng xuống mặt đất.

Giống như một con rồng vàng khổng lồ, vẽ ra một khe rãnh sâu hoắm ở trên đại địa.

Đôi tay A Lệ Á cầm phù triện, ánh mắt đảo khắp xung quanh.

Có yêu vật muốn đánh lén, A Lệ Á cũng không thèm nhìn.

Một luồng kiếm quang lóe lên, ngay lập tức đã lấy được đầu lâu của yêu vật đó.

Triệu Linh Nhi, áo choàng màu trắng, tay cầm bội kiếm, bảo vệ hai bên.

Trảm Yêu Nhân Diệp Lương duy trì đại trận, đồng thời dùng thủ đoạn của kiếm tiên ngăn cản yêu quân nơi cổng chính.

Võ phu Cố Tây Châu, ngoại trừ đã xuất thủ lúc ban ngày, hiện giờ cũng không ra tay nữa.

Bên phía yêu tộc còn rất nhiều át chủ bài.

Mà át chủ bài duy nhất của Đằng Xung thành, e rằng cũng chỉ có vị võ phu cửu cảnh này.

Hai tay Lý Bình An thu lại trong ống tay áo, ngẩng đầu nhìn từng bông tuyết trắng như lông ngỗng, đứng lặng tại chỗ, tựa như không bị ảnh hưởng chút nào.

Chỉ là, mỗi khi có phi kiếm truyền tin tức đến, hắn sẽ lao tới ngay lập tức.

Đến vị trí chỉ định, tháo đầu của một tên đại yêu xuống.

Thanh Phong cũng nắm trong tay hai cái đầu lâu.

Mỗi khi có đại yêu xuất hiện, phi kiếm sẽ rất nhanh chóng bay tới truyền tin tức đến cho hai vị này. Sau đó hai người nhanh chóng chạy tới địa phương có đại yêu xuất hiện, rồi lại rất nhanh chóng giết chết, để giảm bớt áp lực công thành.

“Vèo!”

Phi kiếm lại truyền đến tin tức.

Có đại yêu hiện thân

Chỉ trong chớp mắt, Lý Bình An và lão Ngưu đã chạy tới vị trí chỉ định.

Một gã tu sĩ bị ném từ trên không trung xuống: “Mau… Mau… Chạy mau… Có bẫy..!!”

Lý Bình An khẽ nhíu mày, biết tâm mạch của đối phương đã đứt, đan điền cũng đã nát.

Không thể cứu được.

Hắn vuốt mí mắt của đối phương xuống, cho lão Ngưu nâng thi thể đó lên, chuẩn bị để lát nữa còn mang về.

Có đại yêu tu kiếm đứng ở đối diện, giao long vờn quanh, mắt bốc lên hào quang màu ửng đỏ. Có đại thần cự linh ở mặt phía bắc.

Có Song đầu nhân mặc áo bào trắng ngồi ở trên ghế, cười tủm tỉm, nhìn vào Lý Bình An. Vây giết!"

"Môn nào phái nao? Là nhân tài mới nổi?"

Song đầu nhân mặc áo trắng hỏi.

"Vốn là Thục Sơn, hiện tại không môn không phái, là một tán nhân rảnh rỗi". Lý Bình An trả lời.

"Không cần phí công sức để truyền tin tức, sẽ không có người tới nơi này"

"Chỉ sợ ngoại trừ Cố Tây Châu, Thanh Phong, lão thiên sư Long Hổ Sơn ra thì những người khác tới đây cũng đều vô dụng"

Tựa như song đầu nhân áo trắng muốn làm cho Lý Bình An chưa chiến đã sợ.

Lý Bình An bình thản, cười: "Rất khiêm tốn mà nói, giết ngươi như giết heo chó".

Chương 544: Trận chiến Đăng Xung thành (8)

1789 chữ

Chương 544: Trận chiến Đằng Xung thành (8)

Đây là một lần vây giết nhằm vào tu sĩ cao cấp trong Đằng Xung thành.

Dựa theo suy đoán của song đầu nhân, hai vị đại nho thư viện đang

tu bổ trận pháp trên thành trì, tạm thời không thể thoát thân.

Đại khái sẽ là Thanh Phong của Thục Sơn.

Thực lực của Thanh Phong trong số các phong chủ của Thục Sơn cũng được coi là đứng đầu.

Võ đạo song tu, đã là một vị võ phu bát cảnh.

Đồng thời cũng là một vị luyện khí sĩ thất cảnh.

Chỉ là thân phận luyện khí sĩ của nàng, chưa từng biểu hiện ra ngoài bất cứ pháp bảo hoặc là át chủ bài nào.

Thuần túy là dựa vào một đôi nắm đấm đánh ra uy danh.

Nhưng mà, nếu thực sự cho rằng nàng không có bất kỳ át chủ bài nào, e rằng cũng quá thơ ngây.

Chương 544: Trận chiến Đắng Xung thành (8)

Cho nên song đầu nhân làm rất nhiều chuẩn bị, mang toàn bộ đại yêu mà mình có thể điều động đến đây vây giết, bảo đảm trăm sự không kẽ hở.

Còn có một con giao long chuyên hấp thu nguyên khí đến áp trận.

Loại kết hợp này, làm cho song đầu nhân tự nhận là át chủ bài của mình sẽ không kém so với Thanh Phong.

Cho nên mới thiết lập ra bố cục này.

Nhưng mà làm cho hắn cảm thấy thất vọng, đó là người chạy tới cũng không phải là Thanh Phong. Mà là một nam tử áo xanh khác.

Lúc trước, đã có đại yêu báo cáo.

Có một nam tử mặc áo xanh, không biết rõ tu vi, săn giết đại yêu ở Đằng Xung thành.

i

Lúc này, đối mặt với nam tử áo xanh.

Song đầu nhân không tự chủ được mà chậc chậc một tiếng ở trong lòng.

Thiệt thòi!”

Phải biết rằng, vô thanh vô tức xuất động một chi tiểu đội do đại yêu ba cấp đầu tạo thành, sẽ phải trả cái giá không thấp.

Nếu đã trả giá thật lớn, sẽ phải nhận được hồi báo tương xứng.

Song đầu nhân cảm thấy, nếu có thể vây giết được Thanh Phong song tu võ đạo, đó chính là khoản

lãi lớn.

Về phần người này thì…

Song đầu nhân chỉ hy vọng đối phương có thể làm cho mình hòa vốn là được.

Lý Bình An hít sâu một hơi, bước ra một bước, chân rộng ngang vai.

Gậy trúc trong tay, giấu phía sau lưng.

Đánh ra một bộ quyền thuật, quyền ý lưu chuyển quanh thân.

Kình lực phiêu đãng, chỉ trong khoảnh khắc, vật chất xung quanh đều hóa thành bột mịn.

Trong phạm vi vài dặm, gió tuyết bị đuổi ra ngoài.

Thấy đối phương bày ra một bộ quyền thuật, song đầu nhân không khỏi nhíu mày.

“Đây là cái món gì?”

Ở bên hông của đối phương có hồ lô dưỡng kiếm, ngay từ đầu đã cho thấy đối phương là một kiếm

Lúc này, lại làm ra một bộ quyền thuật.

“Tiếp quyền!”

Không khí cũng không bị chấn động, nhưng trong cơ thể đối phương lại phóng ra một vật. “Oànhhhh!”

Một tòa bảo tháp đè xuống đầu, ngay lập tức mặt đất cũng sụp

xuống.

Việc áp trận vốn thuộc về giao long, để cho song đầu nhân chiếm được ưu thế.

Giờ phút này, loại ưu thế này đã không còn sót lại nào, tình cảnh nghịch chuyển. “Ngươi là người của Long Hổ Sơn?”

Song đầu nhân kinh sợ.

Lý Bình An dùng một quyền đánh úp tới.

Đại yêu kiếm tu cũng xuất kiếm.

“Ooonggg…!!”

Phi kiếm Tế Vũ lướt ra, hai kiếm va chạm. “Ooonggg…!!!”

13:47

Tiếng kiếm ngân vang lên đinh tai nhức óc.

Đại thần cự linh cùng song đầu nhân đồng thời ra tay.

Chỉ là pháp bảo và thủ đoạn của hai người ở trước mặt Bạch Ngọc Kinh thể hiện ra được uy lực kém xa phi kiếm trong tay đại yêu kiếm tu.

Lý Bình An đánh xong một bộ quyền thuật, gọn gàng thu tay lại.

Trong tay cầm gậy trúc, rút ra Phù Tang đao.

Tay còn lại cầm bút, chỉ trong khoảnh khắc, nét mực lộn xộn đã tạo thành trận pháp, ngăn cản đại thần cự linh đánh tới.

Thủ đoạn của tu sĩ Nho gia???!!!

Song đầu nhân không kìm được mà trợn trừng hai mắt. Rốt cuộc người này có lai lịch gì?

Đại thần cự linh đang định góp thêm một tay, nhưng bỗng thấy một con trâu đen đang lao về phía

Ngưu vương đỉnh! (húc – _ -)

Lão Ngưu mang theo một khí thế đánh đâu thắng đó, xông thẳng về phía đại thần cự linh.

Đồng thời, tên đại thần này cũng không chút do dự nào mà đánh ra một quyền, một cơn lốc cuồng bạo thổi ra.

“Con trâu đen này, lực lượng thật bá đạo”

Song phương vừa tiếp xúc, đại thần cự linh đã bị kình khí của đối phương làm cho kinh hãi.

Lý Bình An lạnh nhạt cười: “Cũng không phải là bốn đánh một, mà là hai đấm bốn”.

Mí mắt của song đầu nhân giật giật, bên người còn nuôi dưỡng một con linh thú??!!

Đêm đen mới biết tuyết dày, bông tuyết càng rơi càng lớn.

Từng cơn gió nổi lên.

Có một thanh kiếm gãy lìa rơi xuống từ trên gió tuyết, rụng xuống mặt đất.

Cùng với vết gãy trên thân kiếm, linh vận từ trên đó cũng chảy đi nhanh chóng.

Có một con giao long màu đỏ rực, ngã gục giữa đống đổ nát.

Một tòa bảo tháp khổng lồ như một ngọn núi lớn ngồi ở trên người nó.

Trấn Pháp. Bạch Ngọc Kinh!

Từ trong lỗ mũi cực lớn phun ra khí thô, họ từng đợt từng đợt, phun ra cả máu.

Gió lạnh thê lương vẫn còn đang gào thét, bông tuyết rơi trên người, trên đầu giao long. Phủ xuống hết tầng này đến tầng khác.

Nó còn sống, nhưng cơ thể lại đang co giật.

Theo từng lần cử động của nó, từng âm thanh trầm đục có phần thê thảm vang lên.

Có một đại thần cự linh, bước đi loạng choạng.

Vừa rên rỉ, vừa lảo đảo, đi về phía xa.

Không đầu, lại mất thêm một cánh tay.

Trong bóng đêm, một bóng người màu trắng đang lăn lộn trên mặt đất.

Pháp bảo quanh thân song đầu nhân đều đã vỡ nát, chỉ còn một cái đầu còn chưa bị hủy đi.

Toàn thân hắn chỉ còn lại một bộ xương trắng, phơi bày lẻ loi dưới ánh trăng.

Sau lưng hắn, một bóng đen rơi xuống.

Một chân nhằm thẳng vào cái đầu hoàn chỉnh vẫn còn sót lại, giẫm xuống không chút nào do dự. “Ngưu!!!”

Lão Ngưu khịt khịt mũi.

Gió tuyết ép vào, dường như Lý Bình An có cảm giác không thở nổi.

Nhưng đó không phải là năng lực của gió tuyết.

Mà là lần chiến đấu kịch liệt vừa rồi, khiến cho thể lực đã gần như không chống đỡ nổi.

Lý Bình An ngồi xổm xuống, bốc lên một nắm tuyết, bình tĩnh lau vết máu ở trên tay. Trong cơ thể, nê hoàn và thiên cổ đều gầm lên vang dội.

Trên người cũng không gọi là chật vật, nhưng cũng không tốt nào.

Tóc rối tung, trâm cài tóc cũng không biết đã rơi ở đâu.

Nhưng kết quả của trận chiến này không tệ, thu hoạch cũng không tệ.

Không nói đến pháp bảo và tàng trữ trên người mấy tên đại yêu này.

Mà là giúp cho Lý Bình An có nhận thức rõ ràng đối với thực lực của bản thân mình.

Đã lâu không chiến đấu một lần nào có cường độ cao như vậy, vừa mới bắt đầu cảm thấy không thích nghi kịp.

Phi kiếm Tế Vũ trở lại hồ lô dưỡng kiếm, vẫn còn ẩn chứa uy lực.

Chỉ chốc lát sau lại lướt ra, truyền tin tức.

“Có đại yêu vây giết, cẩn thận!!”

Toàn thân lão Ngưu thì không có địa phương nào còn có thể nhìn được, thế nhưng, vẫn dựa vào da dày thịt béo đi quét dọn chiến trường.

Đây là cái loại bảo bối gì? Có thể đổi được mấy miếng thịt trâu gác bếp?

Còn cái này…

Đặc điểm duy nhất của một người một trâu, e rằng chính là da dày thịt béo.

Cùng lúc đó, phía sau yêu tộc.

Yêu thánh Phi Liêm nhận được một tin tức từ song đầu yêu dùng sinh mệnh để đổi lấy.

Ngoại trừ võ phu cửu cảnh Cố Tây Châu, Thanh Phong Thục Sơn, lão thiên sư Long Hổ Sơn, hai vị đại nho.

Chiến lực cấp cao của Đằng Xung thành lại còn có thêm một người.

Ước chừng đại khái tu vi ở khoảng bát cảnh.

Tu luyện nhân thể lục bí.

Thể lực vô cùng cường hãn, vượt xa võ phu bình thường.

Pháp bảo thuật sĩ không làm gì là không làm được, tính thống nhất với nhân thể lục bí cực cao. Suy đoán, có lẽ là người mang thiên phạt.

Phi Liêm không kìm được mà nở nụ cười, tự lẩm bẩm một mình.

“Chẳng trách! Chẳng trách!”

“Trách không được, là do không tính được hành động của đối phương. Cứ như vậy thì hết thảy đều đã được giải thích”

Phi Liêm khép quạt lại, hai mắt nhắm nghiền.

“Cũng là thời điểm nên dùng đến thủ đoạn của chúng ta, không khéo lão nhân gia nhà người ta lại nói chúng ta chỉ biết dùng mạng của yêu quân để bổ sung”

Phía sau truyền đến giọng nói có vẻ hơi oán giận: “Đã nói là không nên để cho bọn chúng đi. Nếu chỉ một tên đại yêu ba cảnh đầu chết

thì cũng không tiếc”

“Con giao long mang một phần long khí thì cũng đành thôi. Chỉ là tên đại yêu kiếm tu thất cảnh đỉnh phong kia..”

“Cũng thật là hiếm thấy, thế mà cứ như vậy lại hẹo!”

Phi Liêm nói: “Không cho bọn chúng đi, thì làm sao dò được tin tức là ở trong thành còn có một

người có thực lực ngang bằng với tu sĩ bát cảnh”

“Còn là một tên tu sĩ tu luyện nhân thể lục bí, quả nhiên là hiếm thấy”

“Không quan tâm. Lần tấn công tiếp theo, ta muốn ra tay”

Yêu thánh Kế Mông đi ra từ trong bóng tối.

Chương 545: Trận chiến Đăng Xung thành (9)

1844 chữ

Chương 545: Trận chiến Đằng Xung thành (9)

Yêu tộc tấn công Đằng Xung thành, ngày thứ tư.

Đối với tu sĩ Đằng Xung thành mà nói, đã nhận định rằng trận chiến này sẽ là một hồi giằng co. Yêu tộc tấn công không có kế hoạch, vẻn vẹn chỉ là lấy số lượng ra đấu đá.

Đại yêu ba cấp cao nhất rất ít lộ diện, hoặc là dứt khoát không lộ diện.

Chỉ là vào thời điểm vây giết Lý Bình An, có hai vị đại yêu bát cảnh đồng thời xuất hiện, cùng với một con giao long hấp khí.

Thậm chí còn có một tên đại yêu kiếm tu thất cảnh đỉnh phong, đúng là hiếm thấy.

Vốn định thiết lập một bố cục vây giết, lại tuyệt đối không nghĩ sẽ lật thuyền trong mương.

Chỉ có tên đại yêu kiếm tu thất cảnh đỉnh phong là có thể trốn trở về, tuy nhiên bội kiếm đã bị hủy, đối với kiếm tu mà nói thì việc này không có gì khác biệt so với cái chết.

Từ góc nhìn của yêu tộc, tổn thất của chiến đấu mấy ngày trước cộng lại, lại nhân đôi lên.

Chương 545: Trận chiến Đẳng Xung thành (9)

Chỉ sợ cũng không lớn bằng cái giá phải trả cho lần vây giết Lý Bình An này.

Sau khi tu sĩ bảo vệ Đẳng Xung thành biết được tin tức này, không ai là không phấn chấn, lòng tin tăng gấp bội.

Cùng với thời gian trôi qua.

Đã có không ít tán tu, tông môn các phái nghe tin mà chạy tới, gia nhập vào đội ngũ thủ thành.

Tu sĩ khắp trời nam biển bắc, điện thờ thần miếu đều nhận được triệu hoán.

Thời gian ủng hộ nhân tộc, mà không ở yêu tộc.

Đến ngày thứ năm, thế trận của yêu quân trùng trùng điệp điệp.

Có sương mù dày đặc xuất hiện, tràn ngập khắp bốn phía Đẳng Xung thành, làm cho người ta không nhìn rõ được cảnh vật ở phía trước.

Rõ ràng chỉ mới một khắc trước vẫn còn trời quang mây tạnh, hiện tại lại hóa thành một phiến sương mù.

Nam Sung Môn.

Thạch Tuyển Môn Ôn Đào xách theo hai đầu lâu yêu vật đi tới, ném tùy tiện trên mặt đất.

Thêm hai cái nữa.

“Cắt hết đi, đến lúc đó đi lĩnh thưởng”. Bạch tuộc kiếm sĩ nói: “Thịt bọ chét cũng là thịt”

“Ta không phải là vì chiến công mới tới đây”

Ôn Đào cởi hồ lô rượu ra, uống một ngụm lớn.

Từ xa, sơn thần Lưu Kham đi tới, trong tay cầm một chiếc túi nhỏ.

“Các vị, đây là do ta tìm được ở trên người yêu vật, đoán xem là cái gì?”

“Đừng thừa nước đục thả câu!”

“Đúng vậy đúng vậy”

Tuy rằng mấy người đều là mới quen mới biết, nhưng tình cảm cùng nhau thủ vệ nhân tộc, khiến

cho khoảng cách giữa bọn họ nhanh chóng được kéo gần.

Mở ra nhìn, bên trong là một túi rượu ngon, còn có một khối thịt tươi rất lớn.

Mấy người đang cười cười nói nói.

Đột nhiên, bạch tuộc kiếm sĩ biến sắc.

“Yến huynh, ngươi nghe…

Yến Thập Tam nhíu mày: “Nghe cái gì?”

Bạch tuộc kiếm sĩ đang chuẩn bị đối phó với túi rượu ngon kia, đột nhiên động tác trên tay ngừng

Lắng nghe tỉ mỉ: “Biển??”

Đối với đại dương, bạch tuộc kiếm sĩ là không thể quen thuộc hơn được nữa.

“Là biển! Bản đại gia ngửi được mùi của biển rồi”

Yến Thập Tam nói: “Biển? Biển ở đâu ra?”

Những người còn lại đều không quá mức để ý.

Bạch tuộc kiếm sĩ đột ngột đứng dậy. “Biển! Thật sự có biển!”

Dưới lớp sương mù mờ mịt, nước biển tràn ngập khắp Nam Sung Môn.

Chỉ trong khoảnh khắc, nước biển đã nhấn chìm Nam Sung Môn.

Giờ tý ba khắc, yêu thánh Kế Mông dẫn dắt nước biển đổ xuống Đằng Xung thành.

Trong đó, Nam Sung Môn có địa hình tương đối trũng, phải chịu cảnh đứng mũi chịu sào.

Bạch tuộc kiếm sĩ hiện ra nguyên hình, mấy xúc tu tung bay ra ngoài, kết ấn lại để ngăn cản nước biển xông vào.

Nhưng tác dụng lại cực kỳ nhỏ.

Yến Thập Tam cố gắng ổn định thân hình.

Nhưng tựa như nước biển này lại mang theo một lực lượng khiến cho người ta sợ hãi, lấy một loại phương thức khó có thể nói rõ khuếch tán ở trong làn nước, làm cho người ta gần như không thể phản kháng.

“Mọi người giữ ổn định!”

Giọng nói của Ôn Đào vang lên.

Nhưng rất nhanh đã bị nhấn chìm trong nước.

Rất nhiều binh lính và tu sĩ lăn lộn trên mặt biển, bị đập tới đập lui, không hề có sức phản kháng.

Áp lực vô hình kia lại càng ngày càng nặng, mỗi người đều có chung một loại cảm giác như thái sơn áp đỉnh.

Bị phá hủy không chỉ là tu sĩ nhân tộc, mà còn có số lượng lớn yêu quân.

Sương mù bị tách ra, ánh trăng treo trên cao tản ra một thứ ánh sáng vừa chói mắt lại vừa lạnh lẽo. Bạch tuộc kiếm sĩ nhảy lên khỏi mặt nước, còn chưa kịp cứu người.

Sóng biển đã mang tới một sát khí khiếp người, cùng với tiếng nổ ngân vang.

Chỉ trong nháy mắt, một cảm giác đau đớn sắc bén giống như một con dao găm lạnh lẽo đâm vào trái tim hắn.

“Xoạt xoạt xoạt!”

Hơn mười thanh trường kiếm đều ra khỏi vỏ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước.

Sét trên trời sáng lên, sóng dưới biển gầm thét.

Một bóng hình cực lớn xuất hiện.

Đầu rồng, thân người.

Bóng hình kia khoác một chiếc áo bào màu đen bóng xuất hiện ở giữa đám yêu quân.

Thân thể phủ đầy vảy rồng vảy rắn, uy vũ nhưng lại lộ ra một vẻ dữ tợn hung ác.

Hai mắt sáng như đèn lồng, lân giáp chắc như khiên.

Độc giác thẳng như trụ, móng vuốt sắc như đạo.

Cực kỳ uy nghiêm.

Yêu thánh Kế Mông hiện thân ở Nam Sung Môn!!

Bạch tuộc kiếm sĩ phun ra một luồng hơi nóng, điếu ngư hô hấp pháp. (Cái này là lúc ngồi câu cá với Lý mù lòa, được truyền cho).

Cơ bắp vừa thu lại, quang mang chợt lóe lên.

Chiến đấu kết thúc.

Yến Thập Tam giãy dụa ở trong nước, vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một bóng đen

“Bạch tuộc huynh”

Sau trăm trượng, bạch tuộc kiếm sĩ mới rơi xuống “ùm ùm” một tiếng.

đánh bay ra

Nửa người đã không còn tri giác, mấy thanh kiếm cứ như vậy mà gãy lìa ở trên không trung.

Hỗn hợp giữa nước bọt và máu loáng từ trong miệng mà phun ra.

Hai tay Kế Mông mở ra, chuẩn bị thi pháp.

Yến Thập Tam lao đến từ phía bên trái.

Ôn Đào thu một khuỷu tay lại, một khuỷu tay hướng lên. Bình tĩnh, đi đầu, tạo thành hình chữ thập.

“Phutttt!!”

Cột nước bắn ra, lập tức bao bọc hai người ở trong đó.

Chênh lệch thực lực của song phương, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Dòng nước cường bạo khiến cho thân thể của Yến Thập Tam trầm xuống mãnh liệt, cả người lung lay như sắp đổ.

Ôn Đào là người đầu tiên phá vỡ lồng giam, nhưng chỉ một tích tắc sau đã bị một chưởng đánh cho bay ra.

Xương ngực lõm xuống, ngất đi, không rõ sống chết.

Yến Thập Tam khó khăn dùng một cánh tay chống đỡ.

Võ phu một tay, rốt cuộc vẫn có thêm hai chữ một tay.

Dòng nước quá cường đại, làm cho hắn gần như không thể chống đỡ.

Tính mạng khó bảo toàn, lại càng không cần phải nói đến việc đi ngăn cản kế hoạch.

Ở trong biển nước này, ngay cả việc hắn không cam lòng mà rống giận cũng không phát ra thành tiếng.

Võ phu phá cảnh, gần như đều là ở nơi đối diện với sinh tử.

Không giống với luyện khí sĩ khi độ kiếp, cho dù là không vượt qua ngưỡng cửa này, vẫn còn có cơ hội thứ hai.

Mà võ phu thì lại không có đường lui.

Phá cảnh mà thất bại, thì cũng chỉ có con đường chết.

Yến Thập Tam nắm chặt nắm đấm.

Có một ngọn núi nhỏ từ trên đỉnh đầu rơi xuống, đập về phía Kế Mông.

Sơn thần Lưu Kham thể hiện ra thân hình to lớn, đồng thời nhào tới

về phía hắn.

Kế Mông vươn ra một ngón tay.

Ngọn núi nứt ra một vết rách, chỉ trong khoảnh khắc, dọc theo vết rách kia, tất cả hóa thành bột

min.

Lực trùng kích cường đại khiến cho Lưu Kham phun ra một ngụm máu tươi.

Pháp tướng của Lưu Kham dưới sự trùng kích đó mà vỡ nát không ngừng, mắt thấy phần thân thể còn sót lại sẽ bị đập nát.

Một bóng người đột ngột xuất hiện.

Yến Thập Tam chắn ở trước người Lưu Kham, ngăn cản dư uy cho hắn.

Lúc sinh tử, thành công phá cảnh.

Hai chân Yến Thập Tam đứng vững, một chưởng đặt ngang ở trước ngực.

Một chưởng này là công lực cả đời của hắn.

Chưởng xuất ra khiến gió mạnh thét gào, như sấm mùa xuân nổ lên vang trời.

Khiến cho cả người hắn rung động, trăm mạch đều sôi sục.

Nước biển xung quanh bỗng nhiên chảy ngược.

Kế Mông hơi có vẻ kinh ngạc, nhưng mà cũng chỉ có như vậy.

Yến Thập Tam phá cảnh, đối với hắn mà nói, đơn giản chỉ là từ một con sâu biến thành một con sâu lớn hơn mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt, Yến Thập Tam đã bại trận.

Một tay Kế Mông kéo Yến Thập Tam dậy, há miệng.

Làm như là muốn mang vị võ phu một tay hiếm thấy này nuốt vào trong bụng.

Có một cú đấm từ bên hông.

Kế Mông đưa tay đỡ được.

Lần này, không hề có cảm giác vẫn đạm phong khinh.

Cuồng phong gào thét, đánh cho không gian phía sau trở nên vặn vẹo.

Khóe miệng Thanh Phong nhếch lên: “Ái chà! Chó sói đuôi to!”

Cố Tây Châu quét ra một cước.

Trong lúc Kế Mông tránh né, đã đưa tay ra cướp lại được Yến Thập Tam trên tay đối phương. “Oongg!”

Lưỡi đao cắt đứt dòng nước.

Lý Bình An cầm đao xuất hiện.

Yêu thánh Kế Mông xuất hiện ở Đằng Xung thành, vẻn vẹn chỉ một giây lát sau.

Ba người đại biểu chi chiến lực đỉnh cao của Đằng Xung thành chạy tới, vây giết Kế Mông!

Chương 546: Trận chiến Đăng Xung thành (10)

1834 chữ

Chương 546: Trận chiến Đằng Xung thành (10)

Ba người đại biểu cho chiến lực cao nhất của Đằng Xung thành, vây giết yêu thánh Kế Mông. Yêu thánh Kế Mông.

Trong truyền thuyết, là thần Tư Vũ (tạo mưa), cũng có tên là Vũ Sư.

Vung tay há miệng có thể phun sương tạo mưa, tùy tâm sở dục mà làm nên mưa rền gió dữ.

“Rốt cuộc không nhịn được nữa nên muốn ra tay!”. Cố Tây Châu cười cười nói nói với Kế Mông. “Chơi chết hắn!”

Thanh Phong là người đầu tiên gây khó dễ, hai tay tung chiêu "Vạn lý bốn lôi", công kích tới Kế Mông.

Cố Tây Châu cũng ra tay cùng một lúc, ngăn cản đường lui của Kế Mông. Một vệt ánh sáng rực rỡ, lấy Kế Mông làm trung tâm rồi tỏa ra ngoiaf

Tạo thành một vòng tròn lớn, bao bọc Thanh Phong và Cố Tây Châu trong đó.

Chương 546: Trận chiến Đắng Xung thành (10)

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt, hình thành một mảnh thiên địa nhỏ có đặc tính giam cầm, bao phủ Thanh Phong và Cố Tây Châu ở bên trong.

Lý Bình An lần đầu tiên thấy được thủ đoạn cấp bậc như này, thực sự không phải chuyện đùa. Muốn né tránh, cũng không còn kịp rồi.

Dùng lực lượng của Bạch Ngọc Kinh, hình thành một tầng lĩnh vực chống cự ở bên ngoài cơ thể.

Đây là chiêu thức mà lúc trước hắn tự học, vẫn chưa từng mang ra thực chiến.

Hoặc là nói, những đối thủ gặp phải lúc trước kia.

Đều không đủ trình độ để làm cho hắn dùng thủ đoạn như thế này đi đối phó.

Mượn đặc tính trấn pháp của Bạch Ngọc Kinh, có thể hình thành một lá chắn tự nhiên ngăn cản thuật pháp của địch nhân xâm nhập.

Thừa dịp này, hắn lật tay ném Yến Thập Tam bay ra ngoài, rời xa nơi đây.

Song phương vừa tiếp xúc, vừa giao thủ qua hai hiệp, bình chướng lập tức bị phá hủy.

Lý Bình An như rơi xuống hầm băng.

Dần dần… không gian xung quanh đã bị làn sương trắng nuốt chửng không còn sót lại chút nào.

Thanh khí bay lên, trọc khí trầm xuống, hình thành một vùng thiên địa thanh minh. “Con mẹ nó! Phiền phức nhất là loại thủ đoạn này của luyện khí sĩ!”

Tiếng mắng chửi của Cố Tây Châu vang lên bên tai.

Nhưng chỉ nghe thấy âm thanh, lại không thấy bóng người.

Trong thiên địa này, yêu thánh Kế Mông chính là chúa tể, chưởng quản núi sông.

Kế Mông chia thiên địa làm ba tầng, theo thứ tự là Thiên ở trên, Nhân ở giữa, Địa ở dưới.

Lý Bình An ở nhân gian.

Thanh Phong ở dưới đất.

Cố Tây Châu ở trên trời.

Phân biệt để đối diện với ba người khác nhau, nhưng mỗi nơi đều là Kế Mông.

13:48

Ở nhân gian, trong tay Kế Mông cầm một cây đinh ba, trên người khoác một tầng khải giáp vảy rong.

Trên trời, Kế Mông giống như một vị đại thần khổng lồ.

Lơ lơ lửng lửng giữa thiên không, đỉnh thiên lập địa ngắm nhìn nhân thế.

Thiên địa xoay tròn, phá rồi lại lập, nhật nguyệt luân phiên.

Có thể nghe thấy rõ ràng được âm thanh của Cố Tây Châu và Thanh Phong, nhưng thần thức lại không bắt được thân ảnh của đối phương.

Trong lòng Lý Bình An nổi lên từng đợt sóng gợn, truyền âm cho hai người khác.

“Chúng ta trúng kế rồi, chỉ một yêu vật ở trước mặt mà đã vây khốn toàn bộ chúng ta”

Rất nhanh, giọng nói của Cố Tây Châu vang lên.

“Chuyện sớm muộn mà thôi, bất kể nhanh chậm thế nào thì cũng phải giải quyết tên khốn kiếp khó chơi này”

“Không sai!”, Thanh Phong tiếp lời: “Ba đánh một, không chột cũng què, chơi chết nó!”

Bên ngoài phiến thiên địa kia, Đẳng Xung thành.

Nước biển vừa rồi còn tràn ngập, nhưng theo bước Kế Mông vừa tiêu tán trong mảnh thiên địa này, đã bắt đầu chậm rãi thối lui.

Thế tấn công chính thức của yêu tộc đã bắt đầu, các đại yêu lục tục xuất hiện trong quân trận. Sau khi mất đi Cố Tây Châu, Thanh Phong và Lý Bình An.

Những đại yêu này bắt đầu không kiêng nể gì mà tấn công thành, cũng không phải sợ hãi ba người này gấp rút đến tiếp viện.

Trên vách núi, sắc mặt hai vị đại nho trở nên nghiêm túc.

Hai người dường như đã cố hết sức nâng sông đỡ núi, củng cố tình hình bên trong đại trận.

Không cho đám yêu quân trập trung kia hoàn toàn phá tan Đẳng Xung thành.

Nếu xuyên phá qua Đẳng Xung thành, địa thế của Kỳ Châu là một mảnh bình nguyên rộng lớn, không còn một nơi hiểm yếu nào có thể cản trở.

Yêu thánh Phi Liêm mang theo hơn mười tên đại yêu áp sát thành trì.

Đại nho Trương Thái phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt bất chợt biến đổi.

Kiếm trận trùng trùng điệp điệp ở trên địa mạch.

Cả tòa thành Đẳng Xung, thậm chí là chu vi ngàn dặm bao quanh Đẳng Xung thành…

Không khí như đảo lộn!!!

Dòng khí lưu mãnh liệt giống như cả tầng mây đen áp súc lại, trong thời điểm va chạm với nhau, bộc phát ra một loại chiến ý.

Sát khí cường đại hội tụ lại cùng một nơi, tạo thành một đại dương kiếm khí khiến người ta tuyệt vọng.

Mỗi một thanh kiếm đều rung động ong ong, kiếm ngân vang trời.

Trong không gian tràn ngập một mùi máu tanh và cảm giác bạo ngược, một loại uy áp âm trầm bỗng nhiên tỏa ra xung quanh.

Phi Liêm ngồi ở trên sơn mạch, trên tay lắc lư quạt xếp.

Cười dài nhìn vào Đằng Xung thành, chờ đợi để ngắm nhìn phản ứng của tu sĩ nhân tộc phía đối diện.

Hiện tại, vấn đề khó giải quyết nhất là Cố Tây Châu, vậy mà đã mang theo Thanh Phong và Lý Bình An, hai vị có chiến lực đứng đầu, bị Kế Mông vây khốn.

Tuy rằng Kế Mông không có đầu óc, nhưng có một ưu điểm, đó là, đánh nhau còn chưa từng bị

thua.

Loại chiến đấu ở cảnh giới này, không phải nhất thời nửa khắc là có thể giải quyết.

Hai vị đại nho muốn toàn lực duy trì trận pháp, đã là bồ tát bằng bùn muốn qua sông.

Gần như là không có dư lực để đi đối phó với kiếm trận này.

Mà dưới sự yểm hộ của việc yêu quân tấn công mấy ngày mấy đêm, rốt cuộc Phi Liêm đã bố trí thành công được đại trận này trước mặt của đối phương.

Đồng thời, còn dung hợp kết nối với thần thông của bản thân.

Hiện tại trong Đằng Xung thành, chỉ có hai người có thể xứng làm đối thủ của hắn.

Cũng chỉ có Trảm Yêu Nhân Diệp Lương và lão thiên sư Long Hổ Sơn.

Phi Liêm ngồi ở trung tâm kiếm trận, ngàn vạn đóa sen vàng đang bảo vệ quanh thân.

Một vùng kiếm trận giống như một phiến thiên địa nhỏ.

Dùng uy thế ngập trời, ép cho cả tòa Đằng Xung thành không thở nổi.

Nếu Đằng Xung thành không có tu sĩ đến nghênh chiến, dựa vào tốc độ của khí lưu đang bị đảo lộn trong thiên địa này.

E rằng, chỉ trong mấy ngày, đại trận của Đằng Xung thành sẽ bị phá hư.

Đến lúc đó, đại quân phá tan thành trì, trần ai lạc định, hết thảy mọi việc sẽ kết thúc.

Mà nếu có tu sĩ khác đến nghênh chiến, không thể không đối mặt với thần thông bản mạng của Phi Liêm.

Đến lúc đó, không biết có bao nhiêu tu sĩ phải mất mạng.

Cho dù có phá được đại trận, chỉ sợ chiến lực cao cấp của Đằng Xung thành cũng phải tiêu hao gần như không còn gì.

Kế mông mở trận nghênh địch.

“Tu sĩ nhân tộc, có ai dám nghênh chiến hay không?”

âm thanh như hồng lôi vang vọng cuồn cuộn, chấn động làm cho lòng người cũng phải run lên. “Cuồng vọng!”

“Tu sĩ chúng ta, có gì mà không dám!”

Ngay lập tức, có mấy bóng người từ trong Đằng Xung thành lướt ra.

Trong dòng sông của lịch sử, không thiếu anh hùng.

Có kiếm tu ngự kiếm, trước tiên xông vào trong trận.

Loại kiếm trận này, ở bên ngoài thường thường là cứng cỏi vô cùng, cho nên rất khó công phá từ bên ngoài.

Bên trong, tuy rằng sát khí trùng trùng, hơi không cẩn thận sẽ mất mạng.

Nhưng phá hủy từ bên trong sẽ dễ dàng hơn từ bên ngoài.

Kiếm tu xuất kiếm, kiếm khí mênh mang, như sông rộng có mặt nước trong xanh.

Chỉ là, đến lúc này, không có “sau đó.

Có người hiện ra pháp tướng kim thân, ý đồ phá hư kiếm trận từ bên trong.

Cũng là vô dụng, không những thế còn bị kiếm khí vặn chết.

Có hơn mười vị đạo sĩ của Chính Dương Môn liên thủ, xông vào trong đó.

Không bao lâu sau, chỉ có ba người chạy ra, máu tươi đầm đìa.

Có một đôi đạo lữ một nam một nữ, trong tay cầm kiếm xanh kiếm trắng.

Có người nhận ra được hai vị này, nhận ra được trong tay hai người cầm Quân Tử kiếm và Ngọc Nữ kiếm.

Rất có danh tiếng trong giang hồ.

Nghe đồn, hai người vốn là môn hạ của Tuyệt Tình Cốc, sau đó yêu thương nhau.

Lại bởi vì, Tuyệt Tình Cốc cấm đệ tử song tu, cho nên hai người đều rời khỏi Tuyệt Tình Cốc.

Môn có môn quy, đồng thời chặt đứt một cánh tay.

Xem như trả lại ân tình cho Tuyệt Tình Cốc.

Đã từng là một giai thoại.

Lần này, hai người đến trợ chiến cho Đằng Xung thành.

Do trùng hợp đi ngang qua Kỳ Châu, nghe được tin tức, cứ thế mà đến.

Hai người xông vào đại trận.

Một người hấp dẫn thế công của kiếm trận, người còn lại tấn công vào kiếm trận.

Hai người cùng tiến cùng lùi, không hề hỗn loạn.

Mỗi một kiếm đều ngưng tụ nội lực thâm hậu, mỗi một liếm đều mang theo kiếm khí nồng đậm.

Lúc này, dựa vào phương vị của ngũ hành, trường kiếm đồng loạt xuất hiện.

Chỉ trong phút chốc, kiếm quang lóe ra, đan xen tạo thành một màn sáng.

“Đinh” một tiếng, âm thanh vang vọng không dứt.

Chương 547: Trận chiến Đắng Xung thành (11)

2287 chữ

Chương 547: Trận chiến Đắng Xung thành (11)

(Tác ngáo đá, lặp 1 chương 546)

Kiếm khí tách hai người ra, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến cho hai người bọn họ không hề có lực đánh trả.

Cánh tay phải của nam tu sĩ vừa lật, thanh kiếm ở trên không trung vẽ ra một luồng hào quang, bảo vệ trên đỉnh đầu của hai người.

Dù hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, thế gian này lại có kiếm trận lợi hại như vậy.

Kiếm khí dày đặc như mưa rơi, bao phủ cả hai người ở trong đó, làm cho bọn họ không thể không thu kiếm mà lui về phía sau.

Có lẽ bọn họ không biết được chỗ ảo diệu của trận pháp, nhưng bọn họ lại thực sự có thể cảm nhận được sát ý đang tràn ngập trong hư không.

Giống như là một ngọn núi lớn đè lên trên ngực của bọn họ, làm cho bọn họ không thể chịu nổi áp lực như vậy.

Nam tu sĩ quay đầu, cười cười với nữ tu sĩ, vung tay lên chắn giữa hai người.

Kiếm quang màu trắng càng trở nên sáng rực, một khí thế cường đại tản mát ra từ trên phi kiếm Rõ ràng là muốn dùng tính mạng của mình, để đối lấy tính mạng của bạn đời. “đi!”

“Đi cái bà nội ngươi!”

Nữ tu sĩ không lựa chọn chạy trốn một mình, không hề do dự mà chửi ầm lên. Đánh vỡ bầu không khí ở thời khắc sinh ly tử biệt vốn đang dạt dào tình cảm này. Thanh kiếm ở trong tay vẽ ra một đường cong trên không trung.

Không có bao nhiêu lời nói triền miên, hai người rất ăn ý mà tựa lưng vào nhau.

Nhìn lên không trung, không tự chủ được mà bật cười.

Trong lòng vô cùng rõ ràng, sau khi kiếm trận phát động lần tới.

Đó là lúc hai người cùng nhau tới hoàng tuyền.

Nam tu sĩ do dự một lát, muốn nói gì đó.

Nhưng từ khi ở bên nhau cho tới bây giờ, cũng chưa từng nói qua những lời lãng mạn khiến cho

người ta đỏ mặt.

Hắn lại nhớ tới, ngày rời khỏi Tuyệt Tình Cốc.

Thời điểm quyết định chặt tay, rời đi.

Khi đối mặt với yêu cầu phế bỏ một cánh tay của mình, hắn đã do dự.

Ấy vậy mà nữ tử kia lúc ngày thường có tính cách nho nhã yếu đuối, lại đưa tay nâng kiếm, không có chút chần chờ nào đã dùng một kiếm chém đứt cách tay của mình.

Sau đó, chịu đựng đau đớn nhìn về phía hắn.

Lúc này đây, hắn mới lấy hết dũng khí, chém xuống một kiếm.

“Nói cái gì đi”. Nữ tử ở phía sau mở miệng.

Cuống họng nam tu sĩ giật giật: “Đời này có nàng, thật tốt”.

“Onggg!!!”

Có người cầm kiếm lao tới.

Kiếm khí như giang như hà mãnh mãnh liệt liệt, tạm thời phong bế xung động của kiếm trận.

“Con mẹ nó, muốn chết thì đi ra ngoài mà chết!”

Diệp Lương rống giận một tiếng, mang theo trường kiếm giết vào trong trận.

Áo bào vung lên, đưa tay đẩy ra một chưởng.

Mang theo đôi đạo lữ đang bị khốn trong trận pháp, cuốn bay ra ngoài.

Trảm Yêu Nhân Diệp Lương rời khỏi vách núi, đại trận phong ấn do hắn gây dựng lập tức bị buông lỏng.

Cửa trận, hướng chính bắc.

Sau lưng Trường Thanh hiện lên kim thân pháp tướng, không chút do dự nhảy vào trong trận.

Cảnh Dục theo sát ở phía sau, như một ngôi sao băng lao vào trận pháp.

Cảnh Dục và Trường Thanh cùng nhau phá trận.

“Cửu Châu tam kiệt, sao lại thiếu mất một người! Con bà nó!”

Cảnh Dục hét lớn một tiếng, tế ra hai thanh bội kiếm, vờn xung quanh thân thể.

Kiếm quang sáng lòa, nhìn tư thế kia, giống như muốn xé toạc một vùng thiên địa này.

Hướng chính đông.

Tần Thời, Vương Nghị, sư muội Linh Nhi.

Chương 547: Trận chiến Đăng Xung thành (11)

Cùng với các vị lực sĩ mang khôi giáp, Triệu Linh Nhi, A Lệ Á lần lượt tiến nhập đại trận.

Bàn Tuấn nhìn từng người bàn từ thủa nhỏ, một người rồi lại một người nhảy vào đại trận không đắn

do.

Hắn đứng tại chỗ, đôi chân không nhúc nhích.

Một cảm giác xấu hổ cứ tự nhiên sinh ra như vậy.

Bằng vào tu vi của hắn, quả thực không đủ tư cách tiến nhập trận

pháp.

Chỉ có thể lặng yên mà cầu nguyện trong lòng, “Đừng chết, chư vị, đừng chết!”

Hướng chính nam.

Nhuận Thổ mặc một bộ pháp bào, cùng với đệ tử thủ tịch Vân Thư của Tiểu Quỳnh Phong, và rất nhiều tu sĩ cũng xông vào đại trận…

“Thỉnh quân nhập rọ”

Phi Liêm ở trung tâm kiếm trận, cứ thế mà mỉm cười.

Trong kiếm trận có hơn trăm tên đại yêu tinh thông phù chú đứng áp trận, lại phối hợp với thần thông bản mệnh của yêu thánh Phi Liêm gia trì.

Tiến thoái liên hoàn, ngăn nắp gọn gàng.

Tự xưng là có thể địch cả trăm vạn quân đội.

“Diệp tiên sinh, kiếm trận của tại hạ so với ngàn năm trước có tiến bộ không nhỏ”

“Thế nhưng túc hạ lại bị áp chế cả ngàn năm, làm cho tu vi của người đã bị tổn thương lại còn thêm rơi rụng, thiên hạ như vậy có còn đáng giả để cho tiên sinh lấy mạng đi đọ sức?”

Tâm thần Trảm Yêu Nhân Diệp Lương như chìm vào hồ nước, không ngừng nổi lên từng đợt sóng gon.

Trong tiểu thiên địa.

Cố Tây Châu né tránh hư ảnh chưởng ấn khổng lồ của Kế Mông, nhảy dựng lên.

Giống như là sao băng đột ngột xuất hiện, mang theo tiếng gió rít chói tai.

Rõ ràng là muốn tìm hiểu mức giới hạn của vùng thiên địa này ở nơi nào.

Lý Bình An nặng nề rơi vào một ngọn núi, khói bụi mờ mịt tán ra xung quanh.

Tâm niệm của yêu thánh Kế Mông vừa chuyển.

Vị trí tiểu thiên địa nơi Lý Bình An đang đứng lại thêm một lần nữa phát sinh biến đổi to lớn, trời

đất đảo điên, núi non rung chuyển.

Vài tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, rung động khiến cho cả đại địa rung chuyển. “Lại nữa!”

Từ trong tâm thần có giọng nói của Thanh Phong vang lên.

“Tên yêu thánh chó chết này quả thực là không dễ đối phó

Lý Bình An vẫn giữ được sự trấn định, một tay giơ đao lên, chém vào ngọn núi cao đang lao tới phía mình thành hai nửa.

Cho dù thực lực của yêu thánh Kế Mông có cường hãn như thế nào, dùng thủ đoạn để phong tỏa ba người bọn họ ở ba không gian khác nhau.

Hiện giờ phải lấy một hóa ba, chung quy lại vẫn là cố hết sức.

Chưa nói tới Lý Bình An và Thanh Phong.

Chỉ cần là võ phu cửu cảnh Cố Tây Châu, cho dù ba cái phân thân của đối phương có rằng cũng rất khó đối phó.

Hắn không lo lắng cho sự an toàn của bản thân.

về một, e

Nhưng bên phía Đằng Xung thành khi mất đi hai chiến lực trọng yếu là Cố Tây Châu và Thanh Phong.

Phải đối mặt với yêu quân rợp trời, chỉ sợ là khó càng thêm khó.

Chỉ cần Kế Mông ở chỗ này ngăn cản ba người bọn họ, dù sao thì chỉ trong chốc lát không thể phân ra thắng bại được.

Đến ba cảnh giới cao cấp, nếu không có lực lượng áp đảo.

Hoặc là xuất hiện một hai kiện pháp bảo có thể nghịch chuyển càn khôn.

Bình thường đều là chiến đấu lâu dài, câu chuyện một chiêu quyết định thắng bại chỉ có xác suất phát sinh rất nhỏ.

Lý Bình An dung tâm thần truyền âm.

“Hai vị, nếu cứ tiếp tục như vậy”

“Cho dù chúng ta có giết được yêu vật này, đối với chúng ta mà nói vẫn tính là thua” “Ngươi có biện pháp rồi?”. Giọng nói của Cố Tây Châu gần như là đang hét rống lên.

Thời điểm võ phu bất lực nhất, chỉ sợ chính là giờ phút này.

Tuy nói hắn cũng không lo lắng việc chính mình sẽ bị Kế Mông tiêu hao đến chết ở đây.

Một chọi một.

Cố Tây Châu dám nói, phóng tầm mắt ra khắp Cửu Châu, thậm chí là yêu tộc bên ngoài Trấn Yêu Quan, bản thân mình không sợ bất cứ một ai.

Nhưng mà tên yêu vật luyện khí sĩ này lại cố tình chơi trò lòe loẹt với mình.

Nếu ở thời điểm bình thường, hắn cũng không ngại chơi nhiều thêm một lát với tên này.

Nhưng bây giờ, đại quân đang áp sát, kiếm treo trên đầu.

Lý Bình An liếc mắt nhìn hóa thân của Kế Mông đang đuổi sát nút ở phía sau.

“Ta nghĩ biện pháp xé mở vùng thiên địa này, hai người các ngươi ra khỏi đây, ta ngăn cản hắn “Không được!”

Thanh Phong và Cố Tây Châu đồng loạt lên tiếng.

Thanh Phong nói: “Đồ nhi ngoan, một mình ngươi cũng không phải là đối thủ của Kế Mông” “Như vậy đi, hai người rời khỏi đây, ta sẽ ở lại giao lưu với tên khốn này”

Cố Tây Châu truyền âm: “Ngươi chuẩn bị dùng phương pháp gì để xé mở vùng thiên địa này?”

“Nhìn vào quy mô của vùng thiên địa này, hẳn là thần thông bản mạng của Kế Mông, không phải nói xé mở là có thể xé mở”

Lý Bình An đứng xuống đỉnh của một ngọn núi cao: “Ta chỉ có thể nói là ta sẽ cố hết sức, hơn nữa trong chúng ta chỉ có ta mới có thể ở lại”

“Không cần lo lắng an toàn của ta, sau khi hai người các ngươi ra khỏi nơi này đẩy lui quân địch, lại đến đây giải cứu ta cũng không muộn”

Lý Bình An lấy quyền đối chuỏng, có gió gào thét lướt qua núi non.

Làm cho áo quần của hắn tung bay phầnphaatj.

Bạch Ngọc Kinh trong cơ thể nhô lên như muốn thoát ra, lúc này đây, tòa bảo tháp trấn sơn của Long Hổ Sơn này lại trở nên cao lớn chưa từng có.

Trên trời, Bạch Ngọc Kinh. Năm góc, mười hai lầu.

Thời điểm ban đầu, Lý Bình An chỉ có thể gọi ra lầu thứ tư.

Đến hiện tại, đã có thể mở ra lầu thứ chín.

Đây đã là cực hạn của hắn.

Mà ngay lúc này, cấm chế của lầu chín chỉ sợ không có cách nào ứng phó với vùng thiên địa này.

Lý Bình An khẽ mỉm cưởi: “Tới đây đi”

Thả người bay lên, tựa như một con chim yến, lướt nhẹ đã vút qua mấy ngọn núi. Thân hình treo ngược, mượn gió mà lên.

Lướt qua tà áo, lướt qua thiên sơn vạn thủy.

Có Bạch Ngọc Kinh từ trên trời giáng xuống.

Tạo nên từng đợt sóng gợn ở trong không khí, trấn pháp Bạch Ngọc Kinh.

Chúng sinh bình đẳng!

Tiểu thiên địa đã bắt đầu xuất hiện những lỗ thủng.

Mặc dù là chỉ trong nháy mắt, nhưng đối với những nhân vật có cấp bậc như Cố Tây Châu và Thanh Phong, vậy đã đủ rồi.

Cố Tây Châu không do dự chút nào, gần như chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi vùng thiên địa này. Thanh Phong do dự một lát, cũng theo sát bước chân của Cố Tây Châu.

Để lại một lời.

“Đồ nhi, cẩn thận”

Cố Tây Châu và Thanh Phong thoát khỏi sự vây khốn của tiểu thiên địa, mới phát hiện ra, lúc này bọn họ đã không còn ở Đằng Xung thành.

Kế Mông dùng tiểu thiên địa này mang bọn họ thoát ly khỏi chiến trường.

Hai người không dừng lại, hóa thành hai luồng hào quang, đồng thời lao vút về phương hướng Đằng Xung thành.

Cùng lúc đó, lão Ngưu vẫn một mực đi tìm khí tức của Lý Bình An đã tìm được một cơ hội.

Tận dụng thời cơ, nhảy vọt một cái tiến vào trong.

“Ngưu…oo!!!!”

Bạch Ngọc Kinh, lầu mười một.

Chỉ kiên trì được sáu giây.

Bạch Ngọc Kinh khổng lồ đột ngột thu hồi vào trong cơ thể Lý Bình An.

Lại một lần nữa tiểu thiên địa khôi phục trạng thái ban đầu.

Tiểu thiên địa bắt đầu xoay tròn, biến ảo.

Ba tầng thiên địa co rút lại thành một tầng, áp lực cũng tăng lên gấp bội.

Kế Mông biến ảo thành ba, trở lại về một.

Lại xuất hiện ở trước mắt Lý Bình An.

Kế Mông nhìn Lý Bình An, trầm giọng nói: “Còn chưa hỏi qua tính danh của tác hạ!”

Gần như những tu sĩ có danh tiếng của nhân tộc, hắn đều biết.

Nhưng người trước mắt này lại chưa từng gặp qua.

Kế Mông nhíu mày: “Xem ra ngươi đã chuẩn bị chịu chết rồi” “Túc hạ ấy thế mà lại sai rồi, Lý mỗ còn sống chưa đủ đâu”

Lý Bình An cười cười. “lão Ngưu, về vị trí cũ! “Ngưu….!!!!!!!!”

Chương 548: Trận chiến Đắng Xung thành (12)

Chương 548: Trận chiến Đắng Xung thành (12)

Giữa kiếm trận, trong mỗi bốn cửa.

Đều có tu sĩ nhân tộc xông vào, nguyện cầu phá trận.

Những người bị vây ở trong trận, thần sắc không giống nhau.

Có khuôn mặt dữ tợn, có râu tóc bạc phơ, khí thế hung hăng…

Trong đó có một người, nơi cơ thể có thiền lực phật môn nồng đậm, tràn ngập ra ngoài.

Phía sau có pháp tướng chiếu rọi hào quang vàng rực, kim quang sáng lòa lan tỏa ra xung quanh, chống đỡ lại kiếm khí bàng bạc.

Hai đầu gối của Trường Thanh khẽ run rẩy, trước người hiện ra một đồ hình linh thần mông lung huyền ảo.

Nếu như không phải có trận đồ này ở trong người, e rằng hắn rất khó có thể ngăn cản được một chiêu này.

Gần như là Trường Thanh dùng thân thể của chính mình, vì bảo vệ những tu sĩ xông vào mà chống đỡ lấy một con đường này.

“Các vị thí chủ, tiểu tăng chỉ có thể đưa các người tới nơi này”

Không có lời nói dư thừa, chỉ trong chốc lát đã có vài kiếm tu ngự kiếm rời đi.

Lãng phí thêm một giây ở nơi này, là có thể mất mạng.

“Đừng chết, đầu trọc”

Cảnh Dục một thân một mình, thân hình như gió.

Phía trước có đại yêu cầm trường kiếm, đứng ở một nơi mắt trận, ngăn cản đường đi của hắn.

Trường kiếm của Cảnh Dục giương cao, phun ra một đóa hoa kiếm.

Xuất kiếm tựa như sấm sét.

Tiếng kiếm ngân vang lên dồn dập, đồng thời một luồng kiếm ảnh tinh tế phóng ra. Đại yêu biến hóa trận hình.

Phía sau có vô vàn tu sĩ nhân tộc đang chạy tới không ngừng, như tre già măng mọc.

Chương 548: Trận chiến Đăng Xung thành (12)

Tần Thời Long Hổ Sơn, hai tay vung ra hai thanh phi kiếm.

Con đường phía trước gập ghềnh trắc trở, nếu vẫn giữ tốc độ này chỉ sợ là không còn kịp.

Ở phía sau, có hơn mười tên đệ tử của Chính Dương Môn cùng nhau xông vào trong trận pháp, còn có rất nhiều đệ tử của các môn phái khác.

Những tông môn này, thế lực nào cũng có ân ân oán oán, tình lý nói không hết, cắt đứt cũng chẳng xong.

Đặc biệt là ân oán giữa Chính Dương Môn và Long Hổ Sơn là sâu sắc nhất.

Năm đó, lão tổ của hai nhà vốn là kẻ thù.

Thời kỳ Long Hổ Sơn còn cường thịnh, chèn ép Chính Dương Môn.

Phong luân thủy chuyển, ngàn năm sau đến lượt Long Hổ Sơn suy sụp.

Long Hổ Sơn thoái trào, lại bị Chính Dương Môn đè nén.

Cho tới bây giờ, cũng chỉ còn lại một đệ tử.

Lúc này, đệ tử duy nhất của Long Hổ Sơn, cùng với đệ tử của Chính Dương Môn gặp nhau.

Không thể không nói là không phải duyên phận.

Trong kiếm trận có đông đảo tu sĩ, tận mắt thấy đường sống mà vừa liều mạng giết ra, lại sắp bị phá hỏng một lần nữa, không kìm nổi mà sinh lòng tuyệt vọng.

Trên khóe miệng của tên đại yêu tọa trấn mắt trận này, lộ ra một nụ cười không rõ ý vị.

Rất nhiều tu sĩ bị vây khốn ở trong trận, cất bước cũng đều gian nan.

Tần Thời không do dự chút nào, thân hình bất ngờ biến ảo trên không trung.

Nhìn tư thế kia, rõ ràng là muốn liều lĩnh đánh đổi tu vi và tính mạng của mình, mở ra một con đường sống cho mọi người.

Hết lần này tới lần khác, vào đúng lúc này, có một đạo nhân hung hăng đụng vào thân thể của hắn. Thế mà lại là đệ tử của Chính Dương Môn.

“Ra vẻ anh hùng cũng không tới phiên người của Long Hổ Sơn các ngươi!”

“Ta là Triệu Lộ Hổ, đệ tử của Chính Dương Môn! Chính Dương Môn chứ không phải là Long Hổ Sơn, nhớ cho kỹ!”

Dứt lời, đã dùng thân thể đâm thẳng về phía trước.

Pháp bảo cũng tế ra toàn bộ, đến cả pháp bào trên người cũng bị hủy chỉ trong chốc lát.

Đến cuối cùng chỉ còn lại một thân thể tàn tạ lê lết ở con đường phía trước, rồi dùng ý niệm cuối

cùng của cơ thể kích nổ đồng thời cả kim đan cùng với vật bản mạng.

Hốc mắt Tần Thời nóng lên.

Chỉ là, vào lúc này không có thời gian để thương cảm.

Con đường phía trước không ngừng bị lấp kín, cũng không ngừng có tu sĩ tiến lên liều mạng, vì những người còn lại mà mở ra một đường sống.

Có nho sĩ lấy máu làm mực, máu nhuộm núi sông.

Cho đến khi khí huyết trên người trở nên khô cạn, để ánh sáng lại tái hiện trên con đường phía trước.

Có đệ tử Phật môn tọa hóa, lấy xương làm củi, tự thiêu mà chết.

Trên con đường này, chưa từng có cái chết, chưa từng có sự sống.

Có chăng cũng chỉ là một con đường, cũng chỉ là khúc hát oai hùng của người cầu đạo mà thôi.

Yêu thánh Phi Liêm cảm nhận được chấn động từ bốn cửa truyền tới, nhưng vẫn không hoang mang chút nào.

Dùng tâm thần truyền âm, nhiễu loạn tâm tư của Trảm Yêu Nhân dllu.

Diệp Lương cầm kiếm cứ như vậy mà đi thẳng về phía trước, uy thế như sấm sét.

Tu sĩ phía sau lây nhiễm được ánh sáng của hắn, đi theo Diệp Lương, giết thẳng một đường tới nơi này.

Trên mắt trận có treo một thanh bảo kiếm.

Sát khí um tùm, âm phong xào xạc.

Diệp Lương bị dồn vào một góc xó xỉnh, vẫn vung trường kiếm.

Tóc tai bù xù, liều chết chiến một trận!

Kiếm pháp trong tay của hắn, ẩn chứa một loại ý niệm đồng quy vu tận mơ mơ hồ hồ.

Thân thể như là bị vô số dây thừng quấn lấy, mỗi một bước là một khó khăn.

Mỗi kiếm vung ra, đều sẽ có một áp lực cường đại đánh úp lại.

“Tiền bối, ta đi trước!”

Có người hét rống lên.

Mấy bóng người như từ bỏ mạng sống, lắc mình xông lên chắn trước người Diệp Lương.

Dùng thân thể ngăn chặn kiếm khí sát phạt, chỉ bởi vì Diệp Lương, người đang giết đến sắp điên rồi.

Tuy rằng chỉ là kéo dài thời gian thêm một thoáng.

Nhưng đối với Diệp Lương, thế là đủ rồi.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều hiểu.

Hy vọng duy nhất của bọn họ chính là Diệp Lương.

Tất cả mọi người đều liều mạng, vì Diệp Lương mà giết ra một cơ hội.

Mấy thanh bội kiếm của Trảm Yêu Nhân được Diệp Lương tế ra từ trong đan hoàn, chống lại phi kiếm đang treo lơ lửng ở trung tâm mắt trận.

Kiếm quang sáng chói như mặt trời mới mọc, càng lúc càng sáng.

Kiếm quang lại dệt thành một tấm lưới lớn, càng lúc càng thu lại, càng thu lại càng chặt.

Từng chuôi phi kiếm kia, nhưng lại như là từng vị bằng hữu, từng vị cố nhân từ rất xa xăm.

“Tiên sinh, đã chuẩn bị sẵn sàng chịu chết hay chưa?”

Trong tâm thần lại một lần nữa gợn lên rung động.

“Nếu tiên sinh chết đi, chỉ sợ, Trảm Yêu Nhân sẽ thật sự biến mất trong dòng sông lịch sử” “Ngàn năm trước, không biết Trảm Yêu Nhân làm ra biết bao nhiêu hy sinh, vì nhân tộc mà trấn thủ ở rừng sương, không ngờ đến cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế này”

“Tiên sinh có cho rằng, hết thảy những điều này đều do yêu tộc gây nên?”

“Trảm Yêu Nhân?” Diệp Lương nhẹ giọng nói: “Lão tử còn có một đồ đệ, Trảm Yêu Nhân cũng không tính là thất truyền!”

Diệp Lương đi lững thững về phía trước, từng thanh bội kiếm Trảm Yêu Nhân vỡ tan vỡ nát, tiếng nổ tung vang lên không khừng.

Kiếm quang như tuyết, lạnh lẽo thấu xương.

Từng đóa hoa kiếm màu bạc bay ra, tốc độc càng lúc càng nhanh, số lượng càng lúc càng nhiều.

Kiếm quang chói lóa, khiến cho người ta chẳng thể nhìn thẳng.

Sóng lớn cuồn cuộn, làm cho Phi Liêm không thể không điều động ba cửa còn lại của kiếm trận, ngăn cản bước chân Diệp Lương.

Phi Liêm vừa lui lại, kim quang quanh thân cũng đồng thời vỡ nát.

Vị Trảm Yêu Nhân cuối cùng trên thế gian này, cho dù có như mặt trời sắp lặn, vẫn không thể khinh thường.

Hai mắt Diệp Lương cụp xuống, trong ánh mắt là một sự bình tĩnh cùng tường hòa.

Thần thông kiếm ý cả một đời, được hắn phóng thích.

Một thanh bội kiếm hóa thành bức tường ánh sáng, ở nơi đó ngân vang một tiếng, phong bế mọi hướng công kích từ trên đỉnh đầu của hắn.

Cùng lúc đó, một thanh phi kiếm bản thể tạo thành hình đóa hoa sen lướt ra.

Bày trận giữa thiên địa.

Đó là bội kiếm từng thuộc về một vị cố nhân của hắn.

Bản thân có thiên phú và nội tình đến bậc này, như lời hắn nói.

Nếu rời khỏi rừng sương, đâu chỉ là khai tổng lập phái.

Cho dù bị áp chế cả ngàn năm, lê lết tấm thân thể tàn phế, chống đỡ cả đại trận, ngăn cản yêu tộc suốt mấy ngày.

Vậy mà thực lực hiện tại vẫn cường hãn đến mức độ như thế.

Diệp Lương đụng vào mắt trận.

Hồi tưởng lại nửa đời trước của mình, giống như bụi bặm.

Gió thổi tới đâu thì đi tới đó.

Nửa đời sau lại giống như một người hộ đạo kiên định, bỏ qua hết thảy mọi thứ.

Không ngừng bị vận mệnh đánh gục, lại không ngừng dựng thẳng người lên, vỗ vỗ bụi đất trên người.

Nói ra, đầy khí phách: “Tới đây, chúng ta chơi ba ván, thắng hai ván là thắng toàn cục”

Hán quay đầu nhìn lại.

Một đám tiểu bối hy sinh đầy khẳng khái, để cho hắn, một lão già như này cũng không nhịn được.

Mà cười to một tiếng: “Ha ha ha!” Quá hùng tráng” Như tu sĩ đời ta!”

Hắn cười ta, tinh thần hăng hái.

Phảng phất như trở lại quá khứ đã từng, cùng với sư huynh sư đệ đuổi theo yêu tộc, cùng đi vào rừng sương….

Chương 549: Trận chiến Đăng Xung thành (13)

2143 chữ

Chương 549: Trận chiến Đằng Xung thành (13)

Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ đang đứng ở đầu tường thành, bởi vì cách đây không lâu vừa mới trải qua một hồi chiến đấu thảm khốc.

Tuy nói đã được chữa trị kịp thời, nhưng hiện tại vẫn không có năng lực đối địch.

Chỉ là, giống như hắn nhận được một sự triệu hoán nào đó, mà lướt ra ngoài tường thành, nhìn ngắm kiếm trận ở xa xa.

Trong kiếm trận phát ra một tiếng ầm vang thật lớn.

Sóng khí cuồn cuộn giống như mây mù rơi xuống từ trên bầu trời.

Ngay sau đó, dường như có một lực lượng bàng bạc, dùng một loại tốc độ khủng khiếp vọt ra bốn phía.

Ở dưới chuỗi lực lượng liên tiếp này, tất cả mọi người đều nghe được âm thanh ào ào, giống như là nước trên sông lớn đang lao nhanh.

Chương 549: Trận chiến Đắng Xung thành (13)

Kiếm trận ở cửa tây… vỡ tan tành.

Thậm chí là toàn bộ kiếm trận đều có xu thế sup đổ.

Yêu thánh Phi Liêm cực kỳ căm tức, giận dữ mắng một câu:

“Lão già chết tiệt ngu xuẩn mất trí!”

“Đã rơi vào địa phương như vậy, lài còn có thực lực như thế”

Cuối cùng, bằng vào việc Diệp Lương liều cả tính mạng, trả giá bằng việc nổ tung hơn mười chuỗi kiếm Trảm Yêu Nhân.

Đổi lấy việc hủy diệt quá nửa tòa kiếm trận của Phi Liêm, nơi có mấy trăm tên đại yêu tọa trấn, kèm theo với đó là vô số phù triện, pháp bảo đại trận đều chôn vùi.

Thất khiếu của Phi Liêm có máu tươi tuôn ra không ngừng, từng kiện pháp bảo cứ như vậy mà lần lượt vỡ nát, làm cho tâm của hắn đau như đao cắt.

Hắn thật sự không hiểu.

Cả một ngàn năm gặp phải chuyện như vậy, lại không thể làm cho kiếm tâm của vị kiếm tiên đương thời này bị buông lỏng nào.

Giây phút cuối cùng.

Không ngờ là, cái gì cũng không để ý, lay lắt tấm thân tàn liều mạng với mình.

Phi Liêm mắng chửi không ngớt, từ lâu đã không còn phong độ và vẻ trấn định tự nhiên như trước.

“Kiếm trận nổ rồi!”

“Là hướng cửa tây!”

“Có hy vọng! Còn có hy vọng!”

Vô số tu sĩ chứng kiến tận mắt cảnh tượng này, không nhịn được mà phát ra tiếng hò hét.

Hàn Vũ im lặng.

Giờ khắc này, tựa hồ như là cái gì hắn cũng đã biết.

Sư phụ đã chết.

Một mạch của Trảm Yêu Nhân, chỉ còn lại mỗi mình.

Chuyện cho tới bây giờ, ngay cả một lời ly biệt cũng không nói ra khỏi miệng.

Lão già luôn làu bàu khuyên mình như thế nọ như thế kia…

Để cho hắn, là cái đồ đệ duy nhất của lão, phải trải qua cuộc sống mà bản thân mình hướng tới,

không nên bị yêu tộc ở trong rừng sương trói buộc.

Đừng vì lời thể ngu xuẩn đến mức không thể ngu xuẩn hơn của Trảm Yêu Nhân mà cố thủ. Nhưng chính hắn lại là người luân hãm sâu nhất.

Để rồi cuối cùng, thân tử đạo tiêu.

Phỏng chừng sư phụ cũng hối hận muốn chết, trước khi chết vẫn còn đang mắng.

Nội dung đại khái là, nếu không phải năm đó lão tử mang một bầu nhiệt huyết.

Tin vào lời ma quỷ của sư phụ và sư huynh, đi theo bọn họ đến cái địa phương quỷ quái chim không thèm ỉa này.

Thì hiện tại lão tử đã khai tổng lập phái.

Có lẽ đã chiếm cứ một vùng thiên địa nào đó, tự mình làm vua!

Hàn Vũ quá hiểu ông già này.

Hối hận. Hắn là rất hối hận.

. Nhưng mà nếu như còn có một cơ hội lựa chọn lại lần nữa, nhất định lão già kia vẫn sẽ làm như vậy.

Hàn Vũ ngẩn người bần thần trong chốc lát.

Ở xung quanh vô cùng ồn ào, rõ ràng có rất nhiều âm thanh. Nhưng

dường như hắn bị ù tai.

Hắn tiến lên một bước, hai chân cong ra.

Quỳ xuống, chắp tay bái.

“Hàn Vũ cung tiễn Trảm Yêu Nhân Diệp Lương”

Kiếm trận cũng không cùng với việc Diệp Lương thân tử đạo tiêu mà bị phá hủy hoàn toàn. “Cùng tiến lên!”

“Tu sĩ dưới ngũ cảnh không cần đi lên chịu chết!”. Có tu sĩ rống lên.

“Tu vi từ lục cảnh trở lên, theo ta tiến lên!”

Toàn thân Phi Liêm trở nên luống cuống, đại trận lung lay như sắp đổ.

Nỗ lực từ lúc trước, lại tựa như cát vụn trong tay, cứ như vậy tiêu tán từng chút từng chút một. Trái lại, ở phía nhân tộc, hai vị đại nho dùng thủ đoạn thiêu đốt sinh mệnh, ổn định lại đại trận của Đằng Xung thành.

Phi Liêm gầm nhẹ lên một tiếng: “Diệp Lương đáng chết!”

Chỉ là tức giận mắng chửi, hiện tại đã không thể làm nên chuyện gì.

Phi Liêm cau mày, một mặt vừa gia cố đại trận đang lảo đảo sắp ngã, một mặt vừa thu nhỏ lại đại trận.

Diệp Lương đã chết, trận thế của Đằng Xung thành tất nhiên sẽ gặp phải suy yếu cực lớn.

Mặc dù vùng kiếm trận này trải qua cơn liều chết của Diệp Lương mà trở nên suy nhược. Nhưng đó cũng chỉ là tương đối.

Số lượng thương vong của tu sĩ xông vào đại trận vẫn tiếp tục gia tăng.

Dù sao thì, trong trận vẫn còn lại rất nhiều đại yêu, gốc rễ của đại trận vẫn không bị hư hại hoàn toàn.

Thần thức của Phi Liêm vẫn nhìn chằm chằm vào Đằng Xung thành, phòng ngừa vị lão thiên sư Long Hổ Sơn bạo phát xuất thủ.

Người thắng vẫn là ta…

“Nhận lấy cái chết!”

Một tiếng quát vang lên.

Thần sắc Phi Liêm bất chợt biến đổi.

Một luồng kiếm khí vô cùng cường đại, từ hướng chính bắc đánh úp tới. Lão thiên sư xuất thủ?

Thân hình Phi Liêm lóe lên, bằng vào bản năng mà tránh được một kiếm này.

Vung chiếc quạt dài lên, dùng chiêu “Phong tảo lạc diệp” ngăn chặn chiêu kiếm này.

“Ông nội Cảnh Dục của ngươi ở đây!”

Cả người Cảnh Dục giống như một huyết nhân, gầm nhẹ một tiếng.

Đâm ra một kiếm, bễ nghễ chúng sinh, tựa như tất cả mọi thứ đều nằm dưới phạm vi mấy trượng

dưới một kiếm này của hắn.

Phi Liêm không nhúc nhích, trong lòng nảy sinh nghi hoặc.

Tên này… sao lại vọt tới đây?

Chỉ bằng tu vi thất cảnh của hắn?

Phi Liêm rất nghi hoặc, lại có cả sự khiếp sợ, hắn chưa từng nghĩ tới người giết tới trước mặt hắn lại là một tên tu sĩ thất cảnh.

Vừa rồi, trong một nháy mắt, hắn còn tưởng rằng là lão thiên sư của Long Hổ Sơn.

Làm sao đối phương lại dám? Mà làm được điều này như thế nào?

“Lão tử là ứng cử viên số một cho vị trí kiếm tiên trong tương lai, một trong Cửu Châu tam kiệt”

Cảnh Dục rống giận.

Giống như làm như vậy có thể gia trì thêm cho hắn lực lượng.

Lại là một kiếm, một kiếm cực kỳ bá đạo.

Rõ ràng nhìn như là dầu hết đèn tắt.

Thế mà lại vẽ ra một kiếm không thuộc về cảnh giới này.

Trong khoảnh khắc, dường như Phi Liêm thật sự nhìn thấy phong thái của một vị kiếm tiền.

Tu sĩ của nhân tộc, quả nhiên là nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Đồng thời, trong mắt Phi Liêm lộ ra sát ý.

Người này, tuyệt đối không thể lưu lại!

“Đến đây chấm dứt!”

Hắn quát lạnh một tiếng, tay áo vung lên.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, hai bàn tay bóp nát kiếm quang ở giữa không trung.

“Coonggg” một tiếng, trường kiếm đang đâm tới đã bị đánh bay ra ngoài.

Cảnh Dục chỉ cảm thấy trước mắt bỗng trở nên tối sầm.

Tâm như gương sáng, lâm nguy không loạn.

Thân hình uyển chuyển xoay tròn, lại một chiêu “Phong quyển tàn vân”.

Lấy tay làm kiếm, đánh xong lập tức lướt nhanh về phía sau.

Phi Liêm nắm tay vào khoảng không, vừa tức vừa giận.

Bước chân Cảnh Dục lảo đảo, miệng há to, thở hổn hển.

“Ngươi… Ngươi cũng không mạnh như tưởng tượng?” Cho dù là như vậy, miệng hắn vẫn rất cứng rắn.

Phi Liêm trầm giọng nói: “Cường giả vi tôn, không có thực lực, ngay cả tư cách nói chuyện với bản

tọa thì ngươi cũng không có”.

Hắn vừa dứt lời, phía sau lại truyền đến một tiếng rống giận.

Một luồng chưởng phong hùng hồn đánh úp lại từ phía sau.
“Oànhhh!”

Thân hình Phi Liêm bị chấn lui hơn hai bước.

Tinh thần còn chưa phục hồi lại trong nỗi khiếp sợ của vị kiếm tu nhân tộc vừa mới gây ra.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn về phía hán tử có phần ngăm đen, bộ dáng thật thà ở trước mặt này.

Quanh thân thể Tần Thời có kim quang Long Hổ Sơn vờn quanh, một loại quyền ý chứ hoa trôi nước chảy.

Một vị võ phu?

Vừa mới sờ vào cảnh cửa của ba cảnh giới đầu, lại dám ra quyền với mình?

Ngay sau đó, có mấy chục kiện linh khí, phi kiếm cùng với pháp bảo bản mệnh đập tới Phi Liêm.

Ra tay đều là sát chiêu không hề tầm thường.

Lại có hai nữ tu sĩ, một xanh một trắng phá trận mà tới.

Lúc này, Phi Liêm đã không có cách nào phỏng đoán được tình huống bên ngoài.

13:50

Cho dù đại trận có bị Diệp Lương làm tổn thương, cũng không đến mức ai muốn xông vào là có thể xông vào.

Có chuyện gì với những người này vậy?!!

Giờ mão hai khắc, bình minh ló rạng.

Trận chiến này, Trảm Yêu Nhân Diệp Lương dùng phương thức thân tử đạo tiêu để gây ra tổn thương nặng nề cho kiếm trận, lại còn có vô số tu sĩ nhân tộc khẳng khái đi chịu chết.

Đại trận của yêu tộc rốt cục đã vỡ nát, ngay sau đó là thân hình của Phi Liêm hiện ra nguyên hình.

Trên không trung lại là tầng tầng lớp lớp thi thể của tu sĩ nhân tộc.

Pháp khí pháp bảo bản mạng, phi kiếm vỡ nát, tan thành từng mảnh nhỏ.

Như mưa bay đầy trời.

Chỉ có một số ít người có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Phi Liêm không có ý định cho những người này cơ hội sống sót, vung quạt lông lên.

Giống như đang gạt sạch sự sỉ nhục của chính mình.

Không có âm thanh, giống như là một không gian tĩnh mịch, tất cả xung quanh phảng phất đều đã ngưng đọng lại.

Đó là một loại áp lực chặt chẽ mà sắc bén.

Dường như chỉ ngay một giây sau, là có thể cắt những người kia ra thành từng mảnh từng mảnh

Những người còn sống trừng mắt lên nhìn, nhưng không có cách nào để phản kháng.

Tần Thời gầm lên giận dữ, thân hình đột ngột tiến lên.

Quanh thân thể như là có hình xăm màu vàng kim uốn éo, hình dạng rất quái dị.

Từng vòng khí tức đạo gia long hổ sáng lòa lan tràn ra ngoài, chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành một đại trận.

Trên đại trận có phù triện dày đặc lưu chuyển.

Cũng là đang dùng ra thuật pháp áp đáy hòm của chính mình, đi chặn lại một kích tùy tiện của yêu

thánh.

Xung quanh lại một lần nữa trở nên nghẹn ngào.

Tần Thời phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc trở nên ngây dại. Nhưng đúng vào lúc này, dị biến chợt phát sinh.

Có một quyền bay tới, hung hăng nện vào người Phi Liêm.

Lại có một cước từ đâu giáng xuống đạp vào lồng ngực của hắn.

Cố Tây Châu tức giận mắng chửi: “Con bà nó! May mà còn đuổi kịp!”

Thanh Phong nói: “Bắt nạt vãn bối thì có nghĩa lý gì, hai chúng ta chấp một mình ngươi!” Sau khi bị yêu thánh Kế Mông mang ra khỏi chiến trường.

Lý Bình An lẻ loi một mình, ngăn cản yêu thánh Kế Mông.

Để cho hai người Thanh Phong và Cố Tây Châu lại một lần nữa gia nhập chiến trường.

Chương 550: Trận chiến Đắng Xung thành (14)

Chương 550: Trận chiến Đắng Xung thành (14)

Lý Bình An vẫn xuất quyền không ngừng không nghỉ.

Cái gọi là võ phu, tư thái luôn xung phong, chỉ có tiến không có lùi.

Chí hướng xông thẳng vào trận địa, chỉ có chết không có sống.

Vứt bỏ hết thảy tạp niệm, trong thần thức chỉ có một thứ duy nhất là nắm đấm của mình. Mệnh cách màu vàng: “Quân tử không vọng động, đã động tất có đạo lý”.

Trong tiểu thiên địa, sơn băng địa liệt.

Thiên địa chuyển rời, nhật nguyệt đắp đổi.

Khi thì gió tuyết đan xen, khi thì nóng bức như thiêu như đốt…

Lý Bình An mặc kệ hoàn toàn.

Chỉ toàn tâm toàn ý chú ý vào trong quyền ý của mình, đánh cho vui sướng lâm li, hết lòng chăm

chăm chú chú.

Mỗi một chiêu mỗi một thức đều như nước chảy môi trôi, dần dần đạt tới một loại cảnh giới hồn nhiên như thiên địa tạo thành.

Cố Tây Châu nói, quyết đấu sinh tử, là biện pháp tốt nhất để cho võ phu có thể tăng lên cảnh giới của mình.

Quyền thuật rất thực tế, thua tức là thua, thắng chính là thắng.

Dựa theo cách nói của Cố Tây Châu, Lý Bình An đã an nhàn quá lâu.

Không có sát khí cùng với quyết đoán của việc rèn luyện trên chiến trường.

Kết quả đó là, cho dù nền tảng có tốt hơn nữa, thể lực mạnh hơn nữa.

Thời gian lâu dài, thân thể cũng sẽ suy yếu.

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói áp dụng với võ phu bình thường.

Bởi vì ảnh hưởng của mệnh cách thiên phạt, bên này tiêu hao bên kia.

Khiến cho khí lực của Lý Bình An cường hãn vô cùng vô tận, không phải là võ phu bình thường có thể chống lại.

Lý Bình An đứng từ phía xa, lại vung ra một quyền.

Quyền ý dạt dào.

Quyền thế như chẻ tre, đánh nát ngọn túi đang lao về phía mình.

Nhất thời, kích phát rung động cho cả phiến không gian này.

Kế Mông xuất hiện ở phía sau núi.

Bỗng nhiên lui về phía sau, rất hời hợt mà tránh được quyền phong sắc bén. Đồng thời vươn một tay ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, mảnh đất dưới chân Lý Bình An hóa thành sông ngòi.

Hắn hít một hơi căng tròn vùng bụng, thân hình bất chợt lui về phía sau hơn trăm trượng.

Đúng vào giờ khắc này, tòa núi non kia bỗng nhiên biến mất trong vùng thiên địa này.

Sông lớn cũng hóa thành băng.

Lý Bình An bị phong tỏa hành động, ngay lập tức có một cột nước dâng lên đập về phía hắn.

Kế Mông khoác một bộ khải giáp chằng chịt long lân, ở trong tay cầm một thanh đinh ba của hải thần.

Dòng nước xung quanh như cột như trụ, vờn quanh thân thể hắn.

Nhìn Lý Bình An bị đánh bay ra ngoài hơn trăm trượng, vẻ nghi hoặc trong đôi mắt của Kế Mông dần dần tăng thêm.

“Tên này… Làm sao… Làm sao mà đánh mãi không chết!?”

Kế Mông bắt đầu hoài nghi bên người người này đang khoác một kiện pháp bào có phẩm giai vô cùng cao cấp.

Hoặc là có đạo gia vẽ lên đường văn, hoặc là áo giáp ẩn giấu của binh gia tu sĩ.

Nếu không thì làm sao mà hắn co thể chịu đựng cho tới bây giờ.

Coi như là một võ phu, cũng không thể không nói đạo lý đến như vậy.

Lý Bình An đã buông tha hết thảy thủ đoạn của bản thân.

Độc đan, pháp bảo trong túi trữ vật.

Phi kiếm trong hồ lô dưỡng kiếm, cùng với đao Phù Tang, bút Hiệp Khách.

Đều chưa phát động.

Cũng không phải là muốn che giấu thủ đoạn, mà là biết những thứ này đối với Kế Mông sẽ không có nửa điểm tác dụng.

Đương nhiên, hắn cũng không có ý định khuất phục vị yêu thánh này.

Có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu.

Hô hấp của Kế Mông trở nên chậm rãi, ổn định thân hình.

“Lão Ngưu, chuẩn bị xong chưa?”

Chỉ trong nháy mắt khi âm thanh của lão Ngưu vang lên, thân ảnh của Kế Mông đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Lý Bình An.

Sự việc này đã không thể đơn giản chỉ dùng từ ‘tốc độ cực nhanh là có thể hình dung.

Đinh ba hải thần ở trong tay đâm xuống mãnh liệt.

[Phong tỏa khí tức]

[Yến tử xuyên vẫn tung – Súc địa thành thốn]

Ngay trong sát na khi Lý Bình An bắt được khí tức của đối phương.

Không do dự nào, lập tức xoay người bỏ chạy.

Song phương đều cực kỳ kinh ngạc.

Một người là không nghĩ tới đối phương sẽ tấn công bất ngờ và mãnh liệt như vậy.

Một người là không ngờ tới đối phương sẽ phản ứng nhanh chóng khủng khiếp như thế. “Đừng chạy!”

Trong thời gian một hít một thở, Lý Bình An đã đi tới phương đông của tiểu thiên địa. Kế Mông theo sát ở phía sau, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Thân hình của đối phương đã tiêu tán trong một khu rừng trúc mênh mông.

“Ảo trận!?”

Kế Mông nắm định ba hải thần trong tay, đâm nhẹ nhàng xuống mặt đất.

“Chút tài mọn”

Ảo trận tan vỡ ầm ầm.

Nhưng mà, bao vây bên ngoài ảo trận lại là một tầng trận pháp khác.

Trên đầu lão Ngưu, kể cả dưới bốn cái lòng bàn chân đều dán một tấm phù triện.

Trong miệng nói lẩm bẩm không ngừng.

Lý Bình An ở ngay bên cạnh cổ vũ trợ uy.

Chương 550: Trận chiến Đăng Xung thành (14)

“Thịt bò khô, gân bò hầm, tủy xương ống.

“Ngưu…!!!”

Trên trán lão Ngưu nổi lên từng sợi gân xanh.

Pháp trận mà lão Ngưu bày ra chỉ kiên trì được trong khoảng thời gian là nửa nén nhang.

Ở trong đó có khói độc khắp nơi, nhưng cũng không tạo ra ảnh hưởng gì cho Kế Mông.

“Chay!!”

Lý Bình An và lão Ngưu không có chút do dự nào, chia nhau bỏ chạy.

Kế Mông do dự trong một thoáng chốc.

Trong lòng suy tư, nếu trong giây lát mà không bắt được người này, vậy thì xuống tay với linh sủng của hắn.

Nghĩ đến đây, lập tức lắc mình đuổi theo lão Ngưu.

Lão Ngưu rống to lên một tiếng, bốn vó văng lên chạy như điên.

Lý Bình An chạy được một lát, không thấy đối phương đuổi về phía mình.

Vì thế, khá là bình tĩnh mà lấy ra một viên bổ khí đan, hai viên bổ huyết đan.

Ở trong miệng thì nhai một mảnh giác long thảo để bổ sung tinh khí, uống một ngụm rượu bên trong hồ lô dưỡng kiếm.

Đánh lâu dài thì phải đánh như vậy.

Trước tiên, mông của lão Ngưu trúng một đòn, ngay tiếp đó là chân sau, thân thể ngã lăn lộn.

Hai ngọn núi lớn đánh thẳng về phía nó.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bụi bặm nổi lên khắp bốn phương.

Kế Mông vừa đuổi theo công kích lão Ngưu, vừa lưu ý đến Lý Bình An.

Hắn cố ý giữ lại một tay, đứng ở nơi cao cao chờ đợi Lý Bình An tới cứu linh sủng của mình.

Tu sĩ nhân tộc các người, không phải là đều xả thân vì người khác, chí công vô tư hay sao? Mắt thấy linh sủng nhà mình gặp nạn, hắn cũng không tin đối phương sẽ thờ ơ đứng nhìn. Đến lúc đó, hoảng sẽ thành loạn, loạn thì sinh biến.

Lý Bình An không nhanh không chậm mà vặn chặt nắp của hồ lô lại, tinh toán thời gian. Chú ý tới Kế Mông đang quan sát mình, vì thế ngẩng đầu, nở một nụ cười với hắn.

Kế Mông:

“Ngưu… uu…!!!”

Ở dưới chân núi, có một tiếng trâu rống truyền ra, vô cùng trầm thấp vang vọng.

Lão Ngưu vốn đang bị hao ngọn núi lớn đè nén, vậy mà có thể đào một cái hố từ dưới lòng đất, lại một lần nữa chui ra ngoài.

Lại tiếp tục tung vó chạy như điên, vừa chạy như điên vừa mở miệng mắng chửi ầm ầm.

Từ cha mẹ của Kế Mông, ông bà nội, em trai em gái… đại khái là thành viên trung tâm của gia tộc thì không ai có thể thoát được.

Khóe mắt Kế Mông hơi giật giật.

Con bò này sao lại quá giống với chủ nhân của nó, da dày thịt béo.

Lão Ngưu gần như là bay sát trên mặt đất.

Một giây sau, mặt đất biến mất.

Dưới chân không còn gì nữa.

Lão Ngưu rống to một tiếng, rơi thẳng xuống bên dưới.

Từ trên cao vạn dặm, lao thẳng xuống mặt đất.

Cứ như vậy mà đập thẳng vào một đỉnh núi.

Ngay sau đó, thiên địa lại một lần nữa xoay tròn, rồi khôi phục.

Lại thêm một lần nữa, lão Ngưu từ trên vạn dặm trời cao, đập thẳng xuống dưới.

Rơi xuống hết lần này tới lần khác.

Giọt nước được huyễn hóa mà tạo thành, bắn ra với tốc độc cao, xuyên thạch đoạn mộc, đánh vào trên người lão Ngưu.

“Vèo vèo vèo!”

Trong thâm tâm của lão Ngưu không còn lời nào để diễn tả, chỉ có thể mắng chửi ô uế không ngừng.

Con mẹ mày cứ nhìn chằm chằm vào lão tử để đánh là cớ làm sao?

Muốn ăn thịt trâu luộc không?

May mà, thịt trâu khá dày.

Nhìn lão Ngưu có vẻ rất thảm thương, nhưng kỳ thực, mỗi một tiếng rống lên đều càng lúc càng có

Kế Mông không còn cách nào khác phải buông tha cho lão Ngưu, lại quay lại đi đuổi giết Lý Bình

Cảnh tượng tương tự lại được tái hiện.

Chương 551: Trận chiến Đắng Xung thành (15)

1957 chữ

Chương 551: Trận chiến Đắng Xung thành (15)

Giờ phút này, không biết nên biểu đạt tâm tình của Kế Mông như thế nào.

Mặt mày Lý Bình An xám như tro tàn, chui ra từ trong mặt đất, nhưng vẫn tiếp tục bày ra một bộ quyền thuật.

Nê hoàn và thiên cổ ở trong cơ thể giống như là hai bình nhiên liệu khổng lồ, cung cấp động năng cuồn cuộn không ngừng cho Lý Bình An.

Tất nhiên chỉ có bình nhiên liệu thì còn lâu mới đủ.

Nếu như thân xe bị hỏng, bình nhiên liệu có như thế nào cũng vô dụng.

Thế nhưng, hết lần này tới lần khác, thân xe mang tên Lý Bình An vẫn vô cùng cứng cỏi và bền bỉ. Lý Bình An nhìn chằm chằm vào Kế Mông.

Sau đó lại một lần nữa chậm rãi tung ra một quyền.

Một quyền xuyên qua núi non, thấu hết sông suối.

Kế Mông bị luồng kình khí đánh lùi về sau mấy chục trượng, sắc mặt có phần biến đổi. Không hiểu sao người này thậm chí càng đánh càng mạnh.

Uy lực của quyền cương lần này mãnh liệt hơn mấy lần trước rất nhiều.

Lý Bình An hít sâu một hơi, dường như là đã tìm được một loại cảm giác nào đó.

Giống như thi nhân tư duy khắc khổ đã rất lâu, bỗng nhiên tư tưởng tìm được cảm hứng để tuôn trào.

“Ngưu…!”

Không đợi Kế Mông lấy lại tinh thần.

L’O’ Ngưu… u!!!

Lão Ngưu giương lên đôi sừng trâu cực lớn, phóng vút lên trời.

Tiếng chân như sấm, thân nhanh như điện.

“Cút!!!”

Kế Mông tiện tay vung lên.

Lão Ngưu lập tức lăn xuống phía dưới, rầm rầm nặng nề đập vào mặt đất.

Chương 551: Trận chiến Đăng Xung thành (15)

Thế nhưng, rất nhanh sau đó Lão Ngưu lại bò lên.

Lộ ra một biểu cảm vô cùng sầu não.

Lý Bình An vung ra bốn quyền liên tục.

Càng đánh càng hưng phấn.

Hắn cố gắng ngăn chặn loại tâm tình cuồng loạn này, cả một luồng quyền khí hừng hực chảy xuôi ở quanh thân.

Khí mạch kéo dài, càng đánh càng hăng.

Chiêu thức tung ra càng lúc càng mãnh liệt, lực lượng chỉ tăng lên chứ không hề giảm.

Kế Mông có một loại ảo giác, giống như là mình tới để giúp cho người ta luyện chiêu.

Không giết chết đối phương, e rằng sẽ càng giúp cho đối phương trưởng thành nhanh chóng. Mấu chốt là tiền dạy học cũng không có.

Nghĩ đến đây, Kế Mông rống lên một tiếng giận dữ.

Chính bản thân mình đã bao giờ gặp loại nhục nhã như thế này?

Nếu không phải là do đại trận của Trảm Yêu Nhân áp chế, cùng với vùng thiên địa của nhân tộc này khắc chế yêu tộc.

Không có hai tầng áp chế, cớ gì mình cần phải như thế.

Mọi thứ bắt đầu sup đổ.

Thủy triều như hắc ám xông đến mãnh liệt.

Thiên địa vỡ vụn không ngừng, cũng hạ xuống không ngừng.

Bầu trời xanh cao biến mất, tinh tú ảm đạm, tất cả mọi thứ đều trở về hỗn độn.

Tất cả, đều hóa thành hư vô.

Tất cả sức mạnh, tất cả sinh mệnh, đều bị bóng tối vô ngần cắn nuốt.

Lão Ngưu chỉ cảm thấy không khí xung quanh tựa như đều biến mất, trong đầu cảm thấy trống rỗng.

Một loại lực lượng không tên đang xé rách thân thể của mình.

Cảm giác như chỉ một giây sau, thân thể của mình cứ như vậy mà sẽ vỡ nát.

“Ngưu ngưu nhà ta muốn đi gặp bà cô tổ ~”

Nghĩ đến đây, rồi khoảnh khắc sau đó.

Bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện một tầng sương mù màu trắng bạc, mang theo một loại cảm xúc lạnh lẽo.

Không gian xung quanh rung lên giống như từng vòng sóng gợn.

Một vòng rồi lại một vòng, một vòng nối tiếp một vòng, khuếch tán ra ngoài bốn phương tám hướng.

Trên tay Lý Bình An nâng Bạch Ngọc Kinh, từ trên trời giáng xuống.

“OànhhhH!!”

Tiểu thiên địa bắt đầu sụp đổ từ trong ra ngoài, từng cây cổ thụ khổng lồ cũng bị đè bẹp thành một phiến phẳng phiu.

Vô số vết nứt loằng ngoằng chảy ra, tựa như một tấm mạng nhện, khuấy long trời lở đất cả vùng thiên địa này.

Bạch Ngọc Kinh nguy nga tráng lệ dựng thẳng trên mặt đất.

Lý Bình An thở hổn hển, chân đạp trên đất, mang một loại cảm giác kiên định vững vàng.

Khí tức của thân thể yêu vật Kế Mông và tiểu thiên địa đã trở nên hỗn độn không chịu nổi. Bản thân yêu vật cũng là một dạng tiểu thiên địa.

Kế hoạch vừa rồi của hắn chính là tạo ra hình ảnh phản chiếu của tiểu thiên địa bản thân chiếu rọi đến thế giới thực tại.

Lúc này, bởi vì bản thân hắn quyết ý xuất ra một kích.

Muốn một chiêu quyết định thắng bại, thế nhưng kết quả lại phá hư tiểu thiên địa của mình còn không nói, lại còn không đạt được mục tiêu mong muốn.

“Đạo Môn, Bạch Ngọc Kinh”

Lý Bình An cười cười, thừa nhận: “Đa tạ” “Ngưu…!”

Lão Ngưu mắng một câu con bà ngươi…

Lý Bình An tụ khí đan điền, không hề cố chấp với quyền thuật.

Ngẩng đầu, nhìn Bạch Ngọc Kinh mênh mông cuồn cuộn.

Tầng thứ mười Bạch Ngọc Kinh, một thành.

Quy mô rất lớn.

Trạm trổ rường cột, mái rồng hiên ngọc rất đầy đủ.

Có cấm chế ở khắp mọi nơi, chỗ nào cũng được điêu khắc đầy phù triện. Mỗi một tầng lầu trong mười tầng này đều được treo một thanh bảo kiếm.

Một thành như ẩn như hiện, giống như một tòa cung điện.

Khí thế rộng rãi khoáng đạt hơn bất cứ tòa thành trì nào mà Lý Bình An từng thấy. Giống như một tòa thần điện rực rỡ, mang theo một loại uy nghiêm vĩnh hằng. Lý Bình An đi về phía trước vài bước, đưa lưng về phía Bạch Ngọc Kinh.

Tuy rằng bước chân của hắn rất chậm chạp, nhưng lại theo một loại tiết tấu nào đó.

Mỗi một bước đi, đều mang đến cho người ta một cảm giác áp bách trong vô hình.

Bạch Ngọc Kinh uẩn dưỡng mấy trăm năm ở trong cơ thể hắn, lại chưa bao giờ có được cảm giác như vậy.

Hoặc như là ngủ đông rất rất lâu.

Chỉ chờ có một cơ hội như vậy.

Bằng vào bản năng, Kế Mông cảm thấy cả người căng thẳng.

Hai tay Lý Bình An tạo thành kiếm chỉ, ở trước ngực vẽ ra một đường bán nguyệt.

“Đa tạ các hạ đã đưa lên phần hậu lễ này cho Lý mỗ”

Lý Bình An nói ra lời này, thành tâm thành ý.

Dường như Kế Mông dự cảm được điều gì đó, tức giận trào ra như muốn mắng chửi người.

Mẹ nó, đánh cả nửa ngày không mài chết được người ta.

Vậy mà lại để cho thực lực đối phương tăng thêm một bước.

Phòng đẻ khoa sản truyền đến tin vui, con mẹ nó người ta thăng chức rồi!!

Onggg" Onggg!!

Có tiếng kiếm ngân vang lên làm cho cả thiên địa đột nhiên chấn động.

Tầng một dưới chót của Bạch Ngọc Kinh, nơi đó có treo một thanh bảo kiếm.

Dường như bị một loại lực lượng vô hình dẫn dắt, sau đó được tế xuất bay lên bầu trời.

Lý Bình An vẫn quay lưng về Bạch Ngọc Kinh.

Có hào quang vàng rực tràn ngập ở phía sau, chiếu rọi lên thân hình hắn, tựa như tiên thần.

Mỉm cười: "Đi!"

Phi kiếm che kín bầu trời lao về phía địch.

Kế Mông giơ tay, lấy bản thân làm trung tâm phóng hàn băng ra bốn phía xung quanh.

Ngưng kết ra mấy tấm tường băng ở trước người.

Mũi kiếm lấp lóa ánh sáng lạnh lẽo, kiếm này tựa như một ngôi sao băng.

Xẹt qua mặt đất, để lại trên đó một đường rãnh sâu hoắm.

Chỉ nghe thấy tiếng "két két két" vang lên liên tục.

Thanh phi kiếm màu vàng rực kia đã đụng vào tường băng. Thế như chẻ tre, vang lên tiếng băng đá vỡ vụn.

Chỉ trong giây lát, mấy bức tường băng đã bị đánh cho nát bấy. Thần sắc Kế Mông hết sức khẩn trương, quát to lên một tiếng. "Quáaa!"

Ngay lập tức thân hình lùi về phía sau, lật cổ tay lại.

Trong tay đã xuất hiện một chiếc khiên bằng băng trong suốt.

Chiếc khiên được hắn ném ra ngay lập tức đón gió mà lớn, che chắn một kiếm này. Ngay sau đó, thanh phi kiếm thứ hai từ từ bay lên.

Lại là một tiếng kiếm ngân vô cùng sắc bén.

Lý Bình An vung kiếm lên.

Chỉ trong phút chốc, tiếng va chạm sắc bén nổi lên khắp tứ phương. Thanh kiếm này không bắn trực tiếp tới.

Mà là từ trên phi xuống, rồi vung lên như vậy.

Kiếm khí lan tràn khắp nơi, tạo ra một tấm màn bằng kiếm khí.

Rồi hung hăng đâm vào trên tường băng, tường băng cũng vỡ tan tành.

Kế Mông vận dụng lực lượng của toàn thân, nhìn chăm chú vào đối phương, chuẩn bị toàn lực đánh ra một kích.

Hắn giơ lên cây đinh ba hải thần, va chạm với kiếm khí.

Một chiêu này rất là không tầm thường, trong phạm vi trăm dặm không còn một vật nào nguyên lành.

Nhưng vẫn không dừng lại, lần này Lý Bình An dùng một hơi tế xuất cả hai thanh bảo kiếm của lầu

ba và lầu bốn.

Sắc mặt của Kế Mông có phần tái nhợt.

Giờ phút này, trong thần thức của hắn nhìn thấy được.

Trong phạm vi trăm dặm xung quanh nơi này đều đã bị kiếm khí của đối phương bao phủ.

Từng luồng kiếm khí sắc bén, giống như từng từng vệt dài cắt ngang thiên địa.

Có cảm giác như mỗi một luồng kiếm khí đều ẩn chứa một loại công kích huyền diệu rất khó giải thích, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Bao phủ mỗi một chỗ trên thân thể hắn, mỗi một tia lực lượng của

bản thân hắn ở trong đó.

Yêu tộc nổi tiếng là có khí lực rắn giỏi, huống chi trên người hắn còn mặc một tầng áo giáp vảy rồng sừng lân.

“Mặc cho ngươi chém thì đã sao!!!”

Kế Mông hét lớn một tiếng, buông tha việc chống cự với đợt kiếm khí này.

Trong tay cầm đinh ba hải thần, ánh mắt chăm chú nhìn vào phí kiếm ở trước mắt.

Toàn thân phô bày giữa chiến trường, làm ra một tư thế muốn liều mạng với Lý Bình An.

Lý Bình An cũng không khách khí chút nào với hắn, đạp mạnh xuống dưới chân một cái. Trong Bạch Ngọc Kinh truyền ra tiếng sấm rền.

Kế Mông đánh nát từng luồng kiếm khí, nhưng quanh thân đã thấy máu thịt lẫn lộn mơ hồ.

Vết thương sâu nhất là ở cổ, suýt chút nữa làm cho đầu hắn chuyển nhà.

“Ngưu… Ngưu… Ngưu…!!!”

Lão Ngưu ở đằng sau lưng Lý Bình An, giơ hai chân lên cổ vũ cho Lý Bình An. Lý Bình An giơ tay, phi kiếm huyền phù trong không trung.

“Kiếm này, chém yêu!!!”

Chương 552: Trận chiến Đăng Xung thành (16)

Chương 552: Trận chiến Đằng Xung thành (16)

Toàn thân Phi Liêm chấn động phát ra những tiếng sấm nổ như thủy triều, ở phía sau hiện ra kim thân pháp tướng khổng lồ.

Trong tay kim thân pháp tướng cầm một thanh phi kiếm.

Dưới sự khống chế của hắn, một kiếm bay ra, mang theo một loại khí thế bá đạo kinh thiên động dia.

Kiếm khí dài hơn trăm trượng ngưng tụ thành một cây cột đen như mực, rồi đổ ụp xuống.

Cố Tây Châu lắc mình, đánh một quyền về phía luồng kiếm khí kia.

“OànhhhH!”

Quyền thế giống như một ngọn núi lớn, bỗng dưng xuất hiện chắn ngang dòng sông kiếm khí lại. Phi Liêm mạnh mẽ chuyển hướng kiếm ý.

Kiếm thế vẽ ra một đường cong rộng lớn ở trên không trung, từng đợt từng đợt kiếm khí tỏa ra

Chương 552: Trận chiến Đắng Xung thành (16)

như ngàn vạn sợi tơ.

Rồi hóa thành tấm màn sáng màu trắng mỏng manh, vang lên những tiếng nổ ầm ầm, liên miên bất tân.

“Tới hay lắm!”

Cố Tây Châu cười to một tràng, rồi đưa tay trái hóa thành thanh đao trảm mạnh một cái hùng vĩ như núi cao.

Một loại khí thế vô hình bắn ra.

Cùng lúc đó có mấy tên đại yêu tế xuất pháp bảo bản mệnh đánh về phía Cố Tây Châu.

Nhưng đập vào người Cố Tây Châu, lại chỉ thấy lãng phí.

Nói rằng võ phu cửu cảnh thì vạn pháp bất xâm, có vẻ hơi khoa trương.

Nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ sợ cũng chỉ có tu sĩ cùng cảnh giới, hoặc là kiếm tu có lực sát thương mạnh nhất mới có thể tạo thành một ít uy hiếp đối với hắn.

Đối với vị võ phu cửu cảnh này, Phi Liêm cảm thấy đau đầu không dứt.

Nếu trong tay vẫn còn kiếm trận, chắc chắn không sợ hắn ta.

Nhưng nếu chém giết bình đẳng, Phi Liêm dám cam đoan ở đất Cửu Châu này thì mình tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương.

Cho dù là ở bên ngoài Trấn Yêu Quan, có thiên thời địa lợi gia trì.

E rằng cũng vẫn là một ẩn số, huống chi là hiện tại.

Rõ ràng Kế Mông không chết, nhưng lại không ngăn cản được Thanh Phong và Cố Tây Châu.

Tên này làm ăn kiểu gì không biết!!

Cố Tây Châu vung ra một quyền lớn như bao cát, một lần rồi lại một lần.

Dường như nắm đấm của hắn hết sức rẻ mạt, dường như có thể vung mãi không hết.

Nhưng mà bảo vật trên người Phi Liêm lại cực kỳ có hạn.

Đại khái cho dù có là tiên bảo, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì trụ vững được vài quyền, sau đó lại bị đối phương đánh nát.

Có tu sĩ vừa mới lúc nãy còn phi xuống đầu thành xông trận, đến giờ lại được người sống sót nhanh chóng khiêng vào.

“Thả lão tử xuống, lão tử còn có thể đánh…

Cảnh Dục cắn răng, thở hổn hà hổn hển.

“Nếu không phải là hôm nay thời tiết không tốt, ra ngoài quên không uống nước, đi đường lại vấp chân vào tảng đá một lần”

“Thì lão tử đánh nát mông hắn!!!”

“Phùuu!”

Nói xong, Cảnh Dục hít sâu một hơi.

Hắn nhìn thấy cùng một chỗ với hắn còn có Trường Thanh cũng được khiêng đến, nói: “Mau trị liệu cho huynh đệ của ta trước, ta còn chịu đựng được!”

Ánh mắt mấy người xung quanh nhìn về phía Cảnh Dục có thêm vài phần kính nể, hốc mắt không tự chủ được mà ươn ướt.

“Tiền bối, xin hỏi tôn tính đại danh của ngài?”

“À? Gọi ta là Cảnh Kiếm Tiên là được rồi”

“Cảnh Kiếm Tiên!”

Cảnh Dục nở ra một nụ cười mãn nguyện.

“Nhưng ngài bị thương quá nghiêm trọng, vị tu sĩ Phật gia này có chân thân khá cứng cỏi, còn có

thể chịu đựng được”

“Không sao, , cứ cứu huynh đệ của ta trước, ta không cho phép hắn được xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào”

“Nhưng nếu ngài không được cứu chữa kịp thời, chỉ sợ nửa người bên dưới sẽ hoại tử hoàn toàn”

Dưới… Nửa người dưới??

Cảnh Dục liếc nhìn đũng quần của mình: “Vậy thì hay là cứu ta trước đi!”

“Cứu mạng! Cứu mạng cứu mạng!”

“Ai cũng có thể xảy ra chuyện, còn nó thì tuyệt đối không thể xảy ra chuyện được!”

âm thanh như sấm như sét.

Thanh Phong xông vào trận địa quân địch.

Quyền cương bất chợt nổ tung, quyền ý toàn thân được trút xuống.

Có hai vị võ phu thuần túy của yêu tộc, trên thân mặc bảo giáp, cả hai cùng đối quyền với Thanh Phong.

Kết quả là, không chỉ có yêu quân ở xung quanh bị quyền ý lan tràn ra ngoài làm tử thương vô số, mà hai gã võ phu thuần túy kia cũng đều bị trọng thương.

Phần bảo giáp che chắn bộ ngực, lập tức bị đánh thủng ra một cái lỗ lớn.

Thanh Phong đè nén cổ tay, dương như đang muốn làm ra hành động áp chế.

Chỉ trong nháy mắt, thân hình đã xông thẳng về phía trước.

Cứ như vậy mà xông thẳng vào trận địa quân định, xé mở thế trận của đối phương.

Trong một chốc lát, trên trận tuyến của đại quân yêu tộc đã xuất hiện một khe rãnh dài đến trăm truong.

Cái thân hình nhỏ bé yếu ớt kia, cứ ép thẳng tới giống như là một tòa núi cao vô cùng cứng rắn lại có thể di động nhanh chóng.

Phá hủy mọi thứ cản đường.

Một vị đại yêu cảm thấy chấn động, vội vàng ra lệnh, muốn làm gì đó.

Nhưng không kịp giơ tay lên.

Lại chỉ còn cảm thấy mỗi bộ vị trên thân thể đều bị một luồng lực lượng đè nén rồi xé rách.

Mỗi một tấc không gian dường như cũng trở nên vặn vẹo.

Thanh Phong nở ra một nụ cười, giết thẳng tới trước mặt một tên nam tử yêu dị đang giơ cây quyền trượng ở phía sau yêu quâm.

Không do dự mà dành tặng một quyền.

“Ngăn nàng ta lại!”

Yêu quân xung quanh bỗng nhiên chạy ra tứ phía, bởi vì có một tên đại yêu ra tay dọn dẹp một địa phương, vì thế cho nên không bị ảnh hưởng quá lớn.

Có hai tên đều là đại yêu bát cảnh, đang tế ra pháp bảo bổn mạng của mình.

Không thể lưu thủ được nữa, nếu cứ để cho Thanh Phong tiếp tục đánh giết như vậy, có thể nghĩ đến hậu quả sẽ khủng khiếp như thế nào.

Chưa nói đến việc sẽ tổn thất bao nhiêu, mà là việc này mang đến một sự đả kích rất khó tưởng tượng cho lòng tin của yêu tộc.

Một gã đại yêu vỗ vỗ vào hồ lô dưỡng kiếm, ngay lập tức, một lượng lớn kiếm khí được tuôn ra từ trong hồ lộ.

Cũng không phải là kiếm khí bình thường, mà là một loại khí tức vô cùng mênh mông lại nhu hòa. Một gã đại yêu khác, mặc phù giáp màu vàng.

Bên hông có thắt một dây đai bằng tơ vàng, trong tay cầm một thanh trường thương tỏa ra hàn quang lấp lánh.

Hai vị đại yêu đồng thời xuất thủ, vây công Thanh Phong.

Bát cảnh đấu với bát cảnh, nhưng hai chấp một.

Lợi thế ở ta.

Thanh Phong hét lên một tiếng, nắm một tay lại rồi giơ lên thật cao.

Một chiếc bảo vật bản mạng được tế xuất ra ngoài.

Đây là một cái ấn lớn, ấn của giáo chủ đạo quận.

Ấn này chưởng quản vô số tinh tú trên bầu trời, quản cả quỷ thần tam giới, cùng với số kiếp khí

vân.

Như tên gọi, chấp chưởng ấn này, có thể mượn thân của Linh Bảo Thiên Tôn.

Ấn này vừa ra, chỉ trong khoảnh khắc có cảm giác giống như ngày tận thế.

“Lại cho rằng bản tiên nữ chỉ biết dùng nắm đấm thôi sao!!!”

Đại yêu kia biến sắc mặt, hai chân dồn lực đứng thẳng.

Phù giáp màu vàng rực ở trên người lập tức sáng loáng.

Tay cầm trường thương, hét vang một tiếng.

Phóng thương ra, lập tức hòa thành một luồng ánh sáng màu bạc vô cùng chói lóa, xông thẳng lên

trời!!

Dường như muốn dùng tốc độ để giành thắng lợi.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Thanh Phong đặt xuống nhẹ nhàng.

Bảo Ấn dùng phương pháp đơn giản nhất mà hạ xuống ầm ầm, chỉ một kích đã đập nát pháp bảo bản mạng ngân thương của tên đại yêu kia.

Từ miệng của tên đại yêu phụt ra máu tươi, không nhịn được mà muốn chửi cha mắng mẹ. Mẹ nó!!

Đều là bát cảnh, vì sao người này lại không nói đạo lý như vậy?

Pháp ấn áp xuống đầu.

Đại yêu quát lớn một tiếng, kim quang trên bảo giáp lại càng thêm sáng rực.

Lão tử cũng không tin, lấy một kiện phù giáp tiên binh, chẳng lẽ lại không chống được một kích của ngươi!!?

Sự thật đã chứng minh, đúng là không chống được.

Cũng với phù giáp, tên đại yêu kia đã bị pháp ấn trấn áp.

Thanh Phong chậc chậc hai tiếng.

“Tiếc thật, phù giáp kia cũng không tệ”

Một gã đại yêu bát cảnh khác, hồ lô trong tay rung động càng lúc càng nhanh, thanh âm càng lúc

càng âm vang.

Kiếm khí cuồn cuộn như nước chảy về đông, lao ra nhanh chóng.

“Kiếm tốt! Nhưng đáng tiếc không phải là một gã kiếm tư”

Thanh Phong cười nhạo, nói lớn tiếng, ngay sau đó ấn một tay vào huyệt thái dương.

Dùng thần ý tế ra một thanh đao ngắn được ôn dưỡng bên trong khiếu huyệt.

Trên thân của đoản đao được khắc kín phù văn trận pháp.

Một đao hời hợt, không phải để chém đứt kiếm khí, mà là để hấp thu kiếm khí.

Ánh đao cũng chỉ thoáng lóe lên một cái.

Giống như bất kỳ võ đạo nào, thuật pháp nào, văn tự nào.

Ở trước mặt đao này, tất cả đều không chịu nổi một đòn. Tên đại yêu bát cảnh kia đưa một tay lên che cổ.

Nơi đó có một đường nhỏ màu hồng nhạt, đang kéo dài nhanh chóng. Ngay sau đó, toàn thân dọc theo đường tơ hồng này mà chia làm hai.

Theo lý thuyết, bằng vào khí lực của yêu tộc, kể cả không phải là võ phu.

Thì thân thể cũng sẽ không bị chặt đứt dễ dàng như vậy, cho dù là thân thể bị chặt đứt, vẫn có thể tái cơ cấu lại và mọc ra tứ chi.

Huống chi là đại yêu bát cảnh.

Nhưng hiện tại, tên đại yêu bát cảnh kia cứ như vậy mà đổ ập xuống đất, không còn tiếng động.

Chương 553: Trận chiến Đăng Xung thành (17)

Thế nhưng, điều này cũng không thể ngăn cản thế công của bọn chúng, vẫn đang công kích điên cuồng vào Đằng Xung thành đang lung lay tưởng như sắp đổ.

Các đại yêu chỉ huy yêu quân cũng hiểu được, cho dù là giết được Thanh Phong, hay giết được Cố Tây Châu.

Cũng không có ý nghĩa quá lớn đối với bọn chúng.

Bọn chúng chỉ cần có thể phá tan được Đằng Xung thành.

Đến lúc này, đại trận mà Trảm Yêu Nhân bày ra ở trong rừng sương sẽ không còn tác dụng với bọn chúng nữa.

Khi đó, sẽ có thêm càng nhiều yêu quân sống lại từ bên trong đại trận.

Đồng thời, thực lực của yêu quân cũng sẽ tăng lên không chỉ là một cấp độ.

Trong Kỳ Châu, sẽ không có một nơi nào có thể ngăn cản bước chân của bọn họ.

Cho nên, thế tấn công sẽ liên tục như thủy triều, tre già măng mọc, một lần rồi lại một lần lao về phía Đằng Xung thành.

Tất cả tu sĩ yêu tộc dường như đều đã nhìn thấy ánh rạng đông của thắng lợi. Đại thế tấn công của bọn chúng, đã có thể dùng từ điên cuồng để mà hình dunhg.

Chương 553: Trận chiến Đằng Xung thành (17)

Chỉ cần có thể xông vào, bên thắng cuộc chính là bọn chúng.

Cố Tây Châu vung ra hai quyền, đánh Phi Liêm bay ra ngoài ngàn dặm.

Ngay sau đó, lắc mình một cái đi tới phía dưới Đằng Xung thành.

Đánh ngay ra một bộ quyền thuật, không lưu thủ chút nào, một quyền rồi lại một quyền đánh về phía yêu quân.

Mà đám yêu quân này áp dụng một sách lược đó là hoàn toàn không thèm để ý tới hắn.

Dù sao thì kể cả có liên thủ vây giết cũng không thể giết được một nhân vật cấp bậc như Cố Tây Châu ở nơi này.

Vậy còn không bằng mang càng nhiều tinh lực đặt vào việc công thành chiếm đất.

Đến khi có thể chiếm cứ được khí vận của Kỳ Châu, vậy thì chắc chắn không sợ võ phu cửu cảnh như hắn.

Nói cho cùng, vẫn là tu sĩ nhân tộc ở bên trong bảo hộ Đằng Xung thành quá ít.

Chắc chắn không chịu nổi việc tu sĩ yêu tộc lấy mạng ra đánh tiêu hao.

Sự việc cho tới hiện tại, hai bên đã giết đến đỏ cả mắt.

Một bên liều mạng để xông vào.

Một bên liều mạng để bảo vệ thành trì.

Nhưng rất nhanh sau đó, yêu tộc đã thay đổi sách lược.

Yêu quân xông lên ở phía trước nhất, không hề có ý đồ đánh chết tu sĩ nhân tộc ngăn cản trước mặt bọn chunhgs.

Mà là không nói hai lời, cứ như thế mà kích nổ yêu đan trong cơ thể.

“Am àmmmm!!!”

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, vô số âm thanh bạo liệt vang lên ở bốn phía, khói đặc và sóng nhiệt liên tục trào ra.

Nếu là tu sĩ yêu tộc có tu vi thấp thì còn đỡ, nhưng nếu là những tu sĩ yêu tộc có tu vi cao…

Sẽ tạo thành một vụ nổ có uy lực khổng lồ, tu sĩ nhân tộc chỉ cần ở gần thì không chết cũng trọng thương.

Trọng thương chưa kịp bò dậy, đã lại bị lực lượng nổ tung tiếp tục nhấc người lên vô cùng thể lương.

Giống như bão táp cuồng phong, liên tục thổi thổi quét quét về phía bọn họ.

Có đại yêu điều khiển thi thể yêu quân chết trận trước đó.

Tiếp tục di chuyển và kích nổ nó.

Mặc dù, rất không lâu sau.

Ngay lập tức bị Thanh Phong vặt đầu xuống.

“Này thì nổ!!! Ta cho ngươi nổ!!!”

Vừa nãy Cố Tây Châu biến mất không thấy, giờ phút này bỗng nhiên hiện thân.

Vác một ngọn núi thật lớn ở trên lưng, ì ạch đứng giữa không trung.

Đột nhiên, tòa núi lớn kia nặng nề rớt xuống.

Có tu sĩ nhân tộc tính chuẩn xác được thời cơ, mau chóng phi đến dán lên từng tấm phù triện ở lưng

Có cả tu sĩ Nho gia, khai bút viết lên mấy dòng chữ.

Cũng có người ném cả một bộ trận pháp…

Núi cao rơi xuống ầm ầm, đè chết, nghiền chết vô số yêu quân.

Nhưng mà, yêu quân như đàn kiến cứ thế mà leo lên, không hề quan tâm đến ngọn núi này.

13:52

Hàng ngàn hàng vạn pháp bảo và các loại phù triện của yêu tộc, cùng với phi kiếm quyền cước đập vào ngọn núi.

Tòa núi lớn được tạm thời ném đến để cứu viện, nhưng chỉ kiên trì không tới nửa nén nhang. Thanh Phong tiện tay rút sợi gân lột bộ da của con giao long đang vác cờ xí yêu tộc.

“Con mẹ nó! Con bà tên đạo sĩ sinh con không có lỗ đít, rốt cục ngươi có ra tay hay không!” Thanh Phong chửi ầm lên.

Lão thiên sư đang trốn trong thành trì, lầm bầm một câu:

“ồn ào cái gì, ồn ào làm cái gì!”

“Long Hổ Sơn đã suy sụp nhiều năm như vậy, làm sao có thể trẻ trung vô hạn năng lượng dồi dào như các ngươi được”

Hắn vừa lẩm bẩm, vừa bấm ngón tay.

“Biến số… Biến số..”

“Không thể tiếp tục đánh như vậy được nữa”. Thanh Phong hét toáng lên với Cố Tây Châu: “Những thứ này đánh mãi không hết”

Cố Tây Châu đang bị hai thanh bội kiếm của Phi Liêm ngăn cản bước chân, vội tung ra hai quyền

đánh văng song kiếm, lắc mình tiến lên.

Một quyền đánh ra, tan thành mây khói.

Phi Liêm vội vội vàng vàng lôi ra một chiếc tiên bào che khuất cả bầu trời, ẩn nấp thân hình vào trong đó.

Cũng không cần giao phong chính diện, hiện tại thời gian ở phía hắn mà không ở phía nhân tộc. Huống chi, không bao lâu nữa thì Kế Mông cũng sẽ chạy tới.

Tu sĩ tên là Lý Bình An kia, không thể ngăn cản được Kế Mông quá nhiều thời gian.

Cố Tây Châu tức giận, mắng Phi Liêm là tên rùa đen khốn kiếp.

“Có bản lĩnh thì đừng có trốn!”

Trong thành, Liễu Vận khoác một tấm long bào đỏ hồng, nhìn vào tàn cuộc đang bày trên sa bàn, nhíu mày suy ngẫm.

Đối diện với nàng là quan Giám Chính hiện tại của Khâm Thiên Giám Đại Tùy.

Vẻ mặt quan Giám Chính rất nhàn nhã, uống trà đọc thơ.

“Say rồi chẳng biết trời trong nước

Thuyền nặng đè sao dưới mộng thanh”

“Bất kể là xem lại bao nhiêu lần, đều vẫn cảm thấy thật kinh diễm”

Có thể tưởng tượng được, khi thi nhân làm thơ.

Nhất định là uống mấy chén, ngà ngà say.

Một mình leo lên thuyền nhỏ, thuyền nhỏ lại mang thi nhân đi vào mộng

đẹp.

Bên ngoài mạn tàu, ngân hà rực rỡ.

Tinh tú phản chiếu ở đáy hồ, con thuyền tựa chiếc lá phiêu đãng giữa vũ trụ mênh mông, không biết đầu là bến đậu là bờ.

“Bệ Hạ, vị Lý Bình An này quả thực là thi nhân tài ba hiếm thấy”

Giám Chính tán thưởng.

Liễu Vận không thèm để ý, chỉ hỏi: “Giám Chính thực sự sẽ không ra tay tương trợ?”

Giám Chính trầm giọng nói: “Ta đã nói với Bệ hạ rồi, nơi đây là Kỳ Châu”

“Có giữ được hay không thì đều không liên quan đến Đại Tùy chúng ta”

“Hoặc có thể nói, ta càng hy vọng là không giữ được, để Bệ hạ có thể nhân cơ hội này mà khấy động phong vân chọc trời lấp biển”

“Chứ không phải là phí phạm nhân lực tài lực”

“Ta sẽ không ngăn cản Bệ hạ, nhưng cũng sẽ không ra tay tương trợ”

Liễu Vận trầm mặc trong chốc lát: “Quan hệ lợi hại trong đó, tất nhiên là quả nhân biết”

Giám Chính noi: “Đế Vương, điều kiêng kỵ nhất là mang vận mệnh của đế quốc lẫn lộn với tình cảm của cá nhân. Lần này là bệ hạ làm ra một lần buôn bán lỗ vốn”

“Binh đoàn quân đội kia chỉ sợ là muốn chôn vùi ở chỗ này, nhưng vị tướng quân Lưu Dũng kia thì phải mang về cùng, nếu chết ở chỗ này thì cũng thực sự đáng tiếc”

Nhìn sắc mặt của hoàng đế càng lúc càng âm trầm, Giám Chính khe khẽ thở dài một hơi:

“Bệ hạ, ngài là hoàng đế, rút dây sẽ động rừng”

Liễu Vận không đáp lại nữa mà cứ thế đi thẳng ra gần khung cửa sổ, nhìn ra bầu trời.

Giám Chính nheo mắt lại.

Nhìn hai vị đại nho kia đang khổ khổ sở sở chống đỡ đại trận, không tự chủ được mà nở nụ cười.

Hủ nho”

Tuy nhiên, lời này cũng không thể nói ra.

Tránh cho bệ hạ sinh lòng không vui.

Hoài Lộc thư viện và Khâm Thiên Giám luôn luôn đối kháng với nhau, đây là sự thật. Còn đối với vị nữ hoàng ở trước mắt này, Giám Chính ôm một kỳ vọng cực cao.

Các đời đế vương của Đại Tùy, cho dù là hoàng đế khai quốc.

Thì cũng không được Giám Chính đánh giá cao như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác đều có một cái bệnh vặt làm cho Giám Chính không vui.

Đó là vị nữ hoàng này bái cái lão đầu hủ nho của Hoài Lộc thư viện làm thầy, thế cho nên không tự giác đã bị thấm đấm cái tật xấu là hành động theo cảm tính của tu sĩ nho gia.

Bên ngoài kia vẫn có tiếng chém giết vang lên không ngừng, yêu quân như thủy triều vẫn cứ được đẩy mạnh nhanh chóng.

Cho dù là có Cố Tây Châu và Thanh Phong, hai tồn tại gần giống với yêu nghiệt ở đó nhưng cũng

không ngăn cản được đại thế.

Bỗng nhiên, bên ngoài thành, có bình minh phá nát mây đen.

Ánh mặt trời chiếu xuống, hai bóng hình từ trên trời cao giáng xuống.

Trên tay Lý Bình An nâng Bạch Ngọc Kinh, ở phía sau còn kéo theo mười thanh phi kiếm đang tỏa

hào quang sáng loáng rực rỡ.

“Chư vị, Lý mỗ tới chậm”

Phi Liêm trợn tròn hai mắt.

Hả???

Kế Mông đâu??? O_o!

Chương 554: Trận chiến Đắng Xung thành (18)

1735 chữ

Chương 554: Trận chiến Đắng Xung thành (18)

“Chư vị, Lý mỗ tới chậm!”

Lý Bình An dắt theo Bạch Ngọc Kinh cùng với mười hai thanh phi kiếm, từ trên trời giáng xuống. Bạch Ngọc Kinh mênh mông hùng vĩ

chắn trước mặt đại quân yêu tộc.

Có một loại uy thế lớn lao như sấm rền đang gào thét, khiến cho toàn bộ mặt đất đều phát ra rung động kịch liệt.

Thiên uy mênh mang, ngỡ như là có thể bao phủ bao phù hoàn toàn vùng đất có bán kính trăm dặm ở trong đó.

Vô số cường giả yêu tộc ở trên mặt đất đều đang cố hết sức ngăn cản loại uy áp khủng bố kia.

Một loại cảm giác bất lực buông xuôi cứ thế mà xông lên trên đầu, làm cho bọn chúng cảm thấy có ý niệm muốn chạy trốn.

“Ammm!!!”

Nhưng yêu quân chỉ bị chấn động trong giây lát, ngay sau đó lại phát ra một tiếng rít gào.

Phát động tấn công toàn lực tới Bạch Ngọc Kinh đang chắn ở trước người.

Phi Liêm sửng sốt một lát, trong mắt hiện lên một vẻ kinh ngạc tột độ.

Kế Mông đâu? Tên Kế Mông kia đâu?

Bản thân mình thì ở lại chiến trường chính, cố sức ngăn cản hai tên yêu nghiệt là Cố Tây Châu và Thanh Phong.

Còn tên khốn Kế Mông này thì lại ngay cả một tu sĩ có thực lực bát cảnh cũng không ngăn cản được?

Nhưng mà, chỉ một khoảng thời gian ngây người trong chớp mắt này.

Đã bị Cố Tây Châu nắm lấy cơ hội, bất ngờ tung một quyền ra ngoài.

Phi Liêm không kịp phản ứng, thân thể như một mũi tên bay ra.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ vang lên liên tục.

Chương 554: Trận chiến Đăng Xung thành (18)

Phi Liêm không dám khinh thường, lại tổn thất mất một kiện tiên bảo.

Mới có thể miễn cưỡng tiêu trừ lực lượng của một kích này, thân thể vặn vẹo rồi rơi xuống đất. Nhìn vào hai mảnh bị vỡ ra của pháp bảo, không khỏi lòng đau như cắt.

Trên chiến trường.

Lý Bình An đột ngột xuất hiện, vác theo Bạch Ngọc Kinh, vung tay ném một vật lên cao.

Rồi lại tế ra phi kiếm Tế Vũ, hung hăng ghim thẳng vật đó vào đại kỳ của yêu quân.

Đó là một cái đầu.

Yêu thánh Kế Mông

Đông đảo đại yêu có mặt đều kinh sợ.

Trên đầu rồng cực lớn kia, hai mắt nhắm chặt, vệt máu vẫn còn bầy nhầy dính dính. Hiển nhiên là đã chết đến mức không thể chết hơn được nữa.

Cùng với sự mạnh mẽ của thân thể yêu tộc, hồn phách của chúng cũng rất cứng cỏi. Cho dù cường giả yêu tộc có chết đi, linh hồn cũng có thể chuyển thế để sống lại. Nhân tộc thường xuất hiện những hạng người có thiên tư trác tuyệt, tuy rằng khởi điểm thấp nhưng lại có tiềm lực lớn.

Nếu đều là tu sĩ thiên tài có cùng cảnh giới, thường thường thì rất nhiều tu sĩ yêu tộc không thể địch nổi.

Nhưng để nói về tổng thể thì thực lực của cả yêu tộc lại cao hơn nhân tộc rất nhiều.

Đây cũng là một nguyên nhân để giải thích cho việc vì sao yêu tộc có thể đè nhân tộc ra mà đánh.

Lúc trước, Trảm Yêu Nhân phong ấn yêu thánh và rất nhiều cường giả yêu tộc ở đây, cũng vì xuất phát từ nguyên nhân này.

Bởi vì biết rõ là cho dù có giết bọn chúng.

Thì những cường giả yêu tộc này cũng có thể chuyển thế sống lại.

Vì thế, Trảm Yêu Nhân chỉ còn cách phong ấn bọn chúng trong đại trận nơi rừng sương.

Rồi thủ hộ đời đời kiếp kiếp ở đây, làm suy yếu đi thực lực của yêu tộc.

Lý Bình An chém giết Kế Mông.

Đối với Kế Mông mà nói, có lẽ chỉ là biến tướng của một loại giải thoát.

Nhưng tình thế bức bách người, Lý Bình An cũng không do dự mà nắm lấy cơ hội này.

Hiện giờ, đầu lâu của Kế Mông xuất hiện trên chiến trường, tạo ra sự rung động không nhỏ cho yêu quân.

“Graooooo!!!”

Một tiếng kêu vang lên rất chói tai.

Bỗng nhiên, thanh phi kiếm ở sau lưng Lý Bình An bắt đầu xoay tròn.

Chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một thanh kiếm cực lớn dài đến mười thước, rộng nửa thước, rít gào rồi bay tới đám yêu quân.

“Rittttt!!!!!” một tiếng.

Phát ra một tiếng vang khiến cho người ta sởn gai ốc.

Nơi nào kiếm quang đi qua, tất cả đều hóa thành xương trắng.

Đại quân yêu tộc giống như là từng chiếc thuyền nhỏ bị ném vào vòng xoáy giữa đại dương bao lao, bị khuấy động làm cho đảo đảo điển điện.

Từng luồng ánh sáng chói lòa bao phủ thân thể bọn chúng.

Pháp bảo hộ thân, phù triện, trận pháp, phi kiếm… các loại đồ vật đều bị phá hủy đến mức thưa thớt

điêu linh.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, máu thịt đã bay tứ tung, một đám yêu quân lại chỉ giống như đàn kiến, không hề có lực phản kháng.

“Bạch Ngọc Kinh??”

Cố Tây Châu há to miệng.

“Ặc! Làm sao mà tiểu tử này có thể vận chuyển Bạch Ngọc Kinh tới được nơi này?”

“Bạch Ngọc Kinh?”

Rất nhiều tu sĩ nhân tộc và đại yêu đều nhận ra được thánh vật trấn sơn của Long hột Sơn.

“Tại sao Bạch Ngọc Kinh lại ở chỗ này?”

“Lão thiên sư Long Hổ Sơn chuyển nhà đến đây?”

“Không phải là có tin đồn mấy đời thiên sư của Long Hổ Sơn đều không thể khống chế được Bạch Ngọc Kinh hay sao?”

Có tu sĩ lớn tuổi nắm được một vài tin tức.

Sau khi Long Hổ Sơn suy sụp, Bạch Ngọc Kinh đã từng oai phong một thời kinh sợ bách gia nhưng vẫn bị gác lại ở Trấn Yêu Quan.

Có tin đồn nói rằng, thiên sư của Long Hổ Sơn đã không thể khống chế được Bạch Ngọc Kinh. Cũng không biệt được thật hay giả, nhưng đều nói như vậy.

Có đại yêu chỉ cần nhìn thấy Bạch Ngọc Kinh đã cảm thấy tâm can đều run rẩy.

Nếu không phải quan đốc chiến ở phía sau đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào, chỉ sợ sẽ xoay người bỏ chạy ngay lập tức.

Thời kỳ Long Hổ Sơn vẫn còn cường thịnh, có thiên sự tọa trấn Long Hổ Sơn.

Ở khoảng cách xa xôi vạn dặm, cũng có thể khống chế Bạch Ngọc Kinh vượt qua một Châu, vẽ ra một kiếm.

Giết người vô hình.

Mà vào kiếp nạn lần thứ hai của Trấn Yêu Quan.

Thiên sư Long Hổ Sơn xòe tay nâng lấy Bạch Ngọc Kinh mười hai lầu năm thành, giành thắng lợi của trận chiến cuối cùng về cho nhân tộc, viết ra cống hiến không thể xóa nhòa.

Cho đến nay vẫn còn uy danh hiển hách.

Ở trong thành, Giám Chính Đại Tùy đang nhìn cảnh tượng này, hai mắt híp lại.

Kế Mông… Bị hắn giết?

Lại còn Bạch Ngọc Kinh to lớn như vậy… Đã xảy ra chuyện gì?

Đôi lông mày thanh tú của Liễu Vận cũng nhướng lên một cái, chế nhạo: “Xem ra cũng có lúc Giám Chính đoán sai”

Giám Chính không thèm để ý, nói: “Không có tác dụng đến đại cục”

Lý Bình An điều khiển phi kiếm, bắt đầu chém yêu.

Phi kiếm tìm kiếm khí tức của đại yêu, rồi bay thẳng tới.

Vô số yêu quân tử vong dưới kiếm quang.

Có tu sĩ yêu tộc muốn lặp lại trò cũ, dùng phương thức tự kích nổ yêu đan để ngăn cản bước tiến của phi kiếm.

Nhưng phi kiếm từ cách khi còn cách xa mấy dặm đã tỏa ra kiếm khí hùng hậu bao phủ lấy bọn chúng, đừng nói đến việc tiếp cận.

Đại yêu nhanh chóng trốn chạy, rời khỏi phương hướng mà phi kiếm xung kích. Chỉ là bọn họ rất nhanh đã phát hiện tốc độ của phi kiếm bắt đầu chậm lại.

Khí lực ban đầu rất mạnh, nhưng càng về sau càng suy yếu.

“Khụ khụ khụ khụ….!”

Lý Bình An đứng ở phía trên Bạch Ngọc Kinh, thất khiếu đều chảy máu, thân thể “Ngưu…!!”

Lão Ngưu vội vội vàng vàng lấy ra một viên đan dược, đút cho Lý Bình An.

Lý Bình An miễn cưỡng nở nụ cười.

“Gánh nặng khi sử dụng Bạch Ngọc Kinh thật là lớn”

Phi kiếm đã ngừng thế tấn công?

Lưu Dũng mặc chiến giáp, ngẩng cao đầu, nhìn về phía Lý Bình An đầy lo lắng.

“Ha ha ha, tới hay lắm”

Có một bóng người lao tới.

cong xuống.

Chính là lão thiên sư của Long Hổ Sơn vẫn trốn ở trong thành: “Con

mẹ nó, thật là đã lâu không

được nhìn thấy Bạch Ngọc Kinh to lớn như vậy"

Hắn nhìn ra xung quanh một lát: "Tiểu tử, sử dụng Bạch Ngọc Kinh không tệ"

"Để cho tiền bối chê cười rồi"

Lão thiên sư giậm chân một cái: "Tiểu tử, nhìn cho kỹ, để lão phu dạy ngươi nên sử dụng Bạch Ngọc Kinh như thế nào"

Nói xong, hai ngón tay của lão thiên sư tạo thành kiếm chỉ, hướng thẳng lên trời.

Viết nhanh cái gì đó.

"Ong.. Ong… Ong….!!!"

Không chỉ có phi kiếm đang dần dần ngưng tụ, còn có mây mù sấm chớp lũ lượt kéo đến.

Từng tia sét chói lóa mênh mông cuồn cuộn hiện lên phía trên Bạch Ngọc Kinh, ngay sau đó, sấm sét ngưng tụ lại ở ngay đỉnh của Bạch Ngọc Kinh.

"Di!!!!"

Một tên đại yêu thất cảnh đỉnh phong đang muốn xông tới.

Tích tắc sau đó đã hóa thành bột mịn.

Luồng sét chói mắt vừa chạm vào đã lướt qua, chạy giữa yêu quân, giống như lưỡi liềm thu hoạch thóc lúa ở trong ruộng.

Chỉ sau một chốc lát đã khiến cho cả mảng lớn ngã xuống.

Chương 555: Trận chiến Đăng Xung thành (19)

2235 chữ

Chương 555: Trận chiến Đằng

Xung thành (19) Hào quang tràn ngập, rung động tận chân trời.

Lão thiên sư vẽ xong phù triện, vung tay lên.

“Di!!!”

Một cây roi tráng kiện được tạo thành từ tia sét dần dần ngưng đọng thành lôi trì.

Càng ngày càng thu nhỏ, nhưng cũng càng lúc càng cuồng bạo.

Không có một yêu vật nào dám bước vào lôi trì dù chỉ nửa bước, ngay cả mấy chục trượng bao quanh Bạch Ngọc Kinh cũng không có một tên đại yêu nào dám tới gần.

Mỗi một lần điện quang lóe lên, xung quanh hóa thành một vùng trắng xóa.

Trong thời gian ngắn ngủi, ở trước mắt đã là một không gian sáng lóa, không nhìn thấy bất cứ thứ

Chỉ nghe thấy tiếng sấm ầm ù, rồi một đám yêu quân cứ như vậy hóa thành bột mịn.

Chương 555: Trận chiến Đắng Xung thành (19)

“Chiêu này của lão phu như thế nào?”

Lão thiên sư lại đưa tay ra.

Thanh phi kiếm trong lầu mười Bạch Ngọc Kinh phát ra tiếng ngân vang như ve kêu.

Ngay lập tức, đột ngột hiện ra trước mặt lão thiên sư.

Cầm kiếm, đặt kiếm ngang ngực.

Lão thiên sư liếc mắt nhìn về Lý Bình An: “Còn kiên trì được không?”

Bạch Ngọc Kinh nhận chủ.

Không gió thổi, không nổi sóng, lời đồn đại của bên ngoài…

Rằng mấy đời thiên sư của Long Hổ Sơn không có cách nào khống chế hoàn toàn được Bạch Ngọc Kinh. Những lời này không sai.

Phần lớn thời gian thì Bạch Ngọc Kinh đều ở trong trạng thái ngủ say, lão thiên sư cũng không có cách nào dánh thức được nó.

Vốn tưởng rằng đồ đệ Tần Thời mà mình thu được, trong tương lai có hi vọng đánh thức Bạch Ngọc Kinh.

Ai ngờ, lại bị một người ngoài thu vào.

Cho nên, giờ phút này, một khi Lý Bình An không kiên trì nổi.

Bạch Ngọc Kinh sẽ bị thu hồi vào trong cơ thể, e rằng cũng không thể duy trì được trạng thái mười một lầu – một thành này, lão thiên sư cũng không còn cách nào khác.

Để trấn áp yêu khí mênh mông cuồn cuộn này, tiêu chuẩn thấp nhấp cũng đã là một thành mười một lầu này.

Lý Bình An hít sâu một hơi, thiên cổ ở trong cơ thể vang dội ầm ầm.

Đã mấy lần suýt nữa thì ngất đi dưới áp lực nặng nề này.

Được ăn cả ngã về không, rốt cục đã phá tan được thiên cổ, một trong lục bí của nhân thể.

Rồi lại hít sâu một hơi, vận chuyển nội tức, tinh thần lập tức rung lên.

Nguyên khí đã được vận chuyển mấy chu thiên ở trong cơ thể.

Không giống với việc hấp thu linh khí của những người khác.

Bởi vì Lý Bình An không hề cảm ứng được với thiên địa, cho nên trời sinh ra đã vô duyên với linhh

Thay vào đó chỉ có nguyên khí thuần túy nhất.

Nguyên khí từ trong lồng ngực tỏa ra, truyền khắp tứ chi bách hải, khiến cho ở trong đầu vô cùng

sáng sủa thanh minh.

Ngẩng đầu lên, nụ cười vẫn không đổi.

“Không ngại”

Lý Bình An vươn tay, hai ngón khép lại.

Nâng tay lên, hai ngón tay chỉ chỉ.

“Ùngggg!!!”

Bạch Ngọc Kinh vốn dĩ đang chỉ có mười lầu, đột nhiên được nâng lên thêm một lầu.

Lão thiên sư hoảng sợ, dùng ánh mắt kinh dị nhìn vào Lý Bình An.

Thanh phi kiếm treo ở lầu mười một, bất chợt giáng xuống từ trên trời, rơi xuống trước người.

Lý Bình An dùng một tay nâng kiếm.

Đặt kiếm ngang lồng ngực, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Lũ yêu vật ở dưới chân Bạch Ngọc Kinh chỉ cảm thấy thiên uy mênh mênh mang mang, dâng lên cảm xúc chỉ có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể tiếp xúc tới gần.

Như là một vầng trăng tròn đang ban phát hào quang, rực rỡ vô ngần trong bóng đêm. Đồng thời lão thiên sư cũng mượn lực Bạch Ngọc Kinh, vung kiếm.

Hai luồng kiếm khí cùng lao xuống, cắt đôi chiến trường.

Đồng thời xuất hiện hai luồng kiếm khí, kiếm của lão thiên sư thì phong kín đường lùi của yêu quân.

Còn kiếm của Lý Bình An lại như tiên thần.

Linh khí của thiên địa vốn đang bị áp súc đã tản đi nhanh chóng.

Nếu như toàn bộ khí vận của đạo môn trong thiên hạ là mười phần, vậy có thể nói Bạch Ngọc Kinh đã độc chiếm bốn phần cũng tuyệt đối không có gì quá đáng.

Nguy hiểm lớn nhất của việc Bạch Ngọc Kinh xuất hiện trên chiến trường này gây ra cho yêu tộc không phải là ở chỗ có lực sát thương cực lớn.

Cho dù yêu quân có chết đi với số lượng bao nhiêu, thì đại yêu sẽ không biết, và cũng không thèm quan tâm.

Điều để cho bọn chúng thực sự sợ hãi, đó là khi Bạch Ngọc Kinh xuất hiện, như vậy khí vận của yêu tộc trong rừng sương sẽ bị trấn áp.

Lúc trước, võ phu cửu cảnh Cố Tây Châu mang theo một loại võ vận đã khiến cho Phi Liêm kinh khác không thôi.

Hiện tại lại có thêm Lý Bình An vác theo Bạch Ngọc Kinh mười một lầu một thành, đè ép khí vận của yêu tộc rừng sương.

“Ha ha ha. Có khí phách!”

Cố Tây Châu cười to một tràng dài, lại một lần nữa xoay người cắm đầu vào trong chiến trường. Thanh Phong cũng không lưu thủ nữa, đã tế ra hai kiện pháp bảo bản mạng.

Trước đó yêu quân còn đang mênh mông như thủy triều, hiện giờ đã xuất hiện xu thế đại loạn. Tu sĩ trong Đằng Xung thành vung tay hô to.

Đồng thời cũng tế xuất pháp bảo, phi kiếm, giống như là đây là một lần cuối cùng trong đời.

Từ đêm đen kéo đến bình minh, dường như, đây là một trận chiến tranh vĩnh viễn không có điểm kết thúc.

“Ù…. tùuuuu…!!”

Có tiếng kèn lệnh vang lên, từng lá cờ màu vàng vùng vẫy không ngừng ở trên không trung.

Có kỵ binh giáp sắt trùng trùng điệp điệp cưỡi mây mà đến.

Đám mây này dường như có hình vòng cung, kết nối không gian, giống như dải ngân hà bất chợt vắt ngang bầu trời.

Vừa nhìn đã biết đây là kiệt tác của một vị đại năng nào đó.

Kỵ binh mặc áo giáp lấp loáng, phía trên đó còn có khắc một vài phù văn cấm chế.

Chủ tướng mặc áo giáp màu vàng, phi phong màu trắng trên vai áo bay lượn trong gió.

Dựng lên một lá cờ to lớn màu xanh ngọc.

“Là quân đội của chúng ta!”

Thái tử Đại Hạ Lâm Tiêu hô vang.

“Quân đội Đại Hạ của chúng ta! Quân đội Đại Hạ của chúng ta!”

“Thái tử, bình tĩnh. Bình tĩnh!”

Sư phụ Đông cung, Vụ Sơn chân nhân túm lấy cổ hắn.

Hai ngày kế tiếp, lại có một đội tu sĩ ngự kiếm mà đến, viện trợ cũng lục tục chạy đến.

Đều là những tu sĩ có phần danh vọng ở đất Kỳ Châu.

Có người mang theo đệ tử trong núi, có người mang theo con em gia tộc, cũng có nhóm người là

ba năm vị hảo hữu cùng đi tới Đằng Xung thành.

Có đôi khi là ngồi phi thuyền mà đến…

Viện quân liên miên bất tận, không ngừng chạy tới chiến trường.

Trong thời gian ngắn mà yêu tộc không chiếm được Đằng Xung thành, tạo thành thế cục chiến đấu giằng co, đồng nghĩa với việc không còn bất cứ hy vọng nào.

Như kiến bò trên chảo nóng, gấp gáp đến độ giậm chân không ngừng.

Nhưng tướng lĩnh cũng chỉ có thể lẳng lặng mà chờ đợi tử vong ập đến.

Bạch Ngọc Kinh khổng lồ, giống như núi cao không thể lay động, cứ như thế mà chặt đứt ý niệm thoát ra khỏi Đằng Xung thành của yêu tộc rừng sương.

Thời gian dần dần tịnh tiến, nửa tháng đã trôi qua rất nhanh.

Trên chiến trường, cùng với việc có càng nhiều tu sĩ nhân tộc gia nhập, khí vận của Đằng Xung thành cứ như thế mà càng thêm lớn mạnh gấp mấy lần.

Dưới sự tu bổ của hai vị đại nho, đại trận mặc dù chưa thể gọi là hoàn mỹ, nhưng cũng có thể dùng được tạm thời.

Tất cả mọi người đều biết rằng, hiện tại thì yêu tộc rừng sương chỉ còn có thể kéo dài hơi tàn, giải

quyết bọn chúng chỉ là vấn đề của thời gian.

Tu sĩ thay phiên không ngừng, từng đợt rồi lại từng đợt tu sĩ được bổ sung.

Tu sĩ bị thay thế thì nghỉ ngơi lấy sức, dùng đan dược, đi trị thương.

Người cực khổ, cũng chỉ còn lại Lý Bình An.

Mỗi thời mỗi khắc duy trì Bạch Ngọc Kinh, là mỗi phút mỗi giây mà hắn không được nghỉ ngơi.

Nơi cao nhất của Bạch Ngọc Kinh.

Lý Bình An ăn thêm một viên bổ khí đan, nhắm mắt dưỡng thần.

Vận chuyển quy tức công.

Hai bàn tay kết ấn đặt trước bụng, Quy tử ngọ.

(Quy Tử Ngọ: #174 : Ấn kết phức tạp của hai ngón tay cái hai bàn tay, đặt vào các huyệt đạo ở lòng bàn tay. Quy Tử Ngọ có tác dụng giảm bớt những suy nghĩ xao lãng, giúp nhập vào tĩnh tĩnh. Cả Quy Tức Công và Quy Tử Ngọ đều là pháp môn có thật của Đạo Gia Võ Đang bên Tung của) Hít thở vừa dài vừa nhẹ nhàng, nạp khí liên miên.

Trước đó không lâu mới bị song đầu nhân dẫn theo vài tên đại yêu bát cảnh để vây giết, ngay sau đó lại dây dưa với Kế Mông lâu như vậy.

Chưa kịp nghỉ ngơi, đã lại tế ra Bạch Ngọc Kinh, vội vã lao đến chiến trường.

Liên tục chiến đấu mấy trận đều là liều sống liều chết.

Vậy mà vẫn có thể kiên trì tới bây giờ, có quan hệ rất lớn đến Quy Tức Công mà trăm năm luyện như một ngày của hắn.

Một canh giờ sau, Lý Bình An cởi hồ lô bên hông xuống, uống một ngụm rượu lớn.

Cuộc chiến này cũng sắp kết thúc rồi.

Thống kê sơ bộ, thương vong bên phía Đằng Xung thành có không ít hơn vạn người.

Trảm Yêu Nhân Diệp Lương cũng đã chết.

Trên thế gian này, chỉ còn lại một truyền nhân cuối cùng là Hàn Vũ.

Còn Cảnh Dục, suýt chút nữa thì cả đời này không đến được thanh lâu.

Bạch tuộc kiếm sĩ là vị đầu tiên tiếp xúc với yêu thánh Kế Mông, cũng bởi vậy mà bị thương nặng nhất, mãi đến hôm nay mới thoát khỏi hiểm canh.

Trường Thanh cũng bị thương rất nặng, tuy nhiên thể phách của Phật môn lại rất cứng cỏi, khôi phục rất nhanh.

Còn Nhuận Thổ, tiểu tử kia bị thương nhẹ nhất,

Chỉ tiếc rằng pháp bảo toàn thân thì gần như tổn thất sạch sẽ.

Hôm qua, , còn thấy nó ngồi xổm cắm mặt vào góc tường, một con tra lau nước mắt.

Vương Nghị cũng bị thương không nhẹ, nhưng có cô nương tên là Linh Nhi kia vẫn một mực chiếu cố hắn.

A Lệ Á và Triệu Linh Nhi cũng đang được điều trị, may mắn là không có gì xảy ra.

“Đôi ta thật trâu bò, ha ha ha, ngũ khôi thủ”

(Ngũ khôi thủ: ĐỀ : Tuyển chọn học giả bao gồm 5 môn Thơ, Sách, Lễ, Dịch, Xuân Thu, người đứng đầu được gọi là Ngũ khôi thủ. Ý Nhuận Thổ đang tự sướng)

“Ngưu……!!”

Nhuận Thổ và Lão Ngưu ôm vai bá cổ, hào hào hứng hứng đi về phía này.

Lý Bình An lắc đầu cười cười.

Hắn nhìn vào phong cảnh nơi xa xa, trời thì xanh, mây thì trắng, thần thức đảo vào trong

thành trì.

Cảnh Dục đang dưỡng thương, trò chuyện với Trường Thanh.

Yến Thập Tam đang chọc chọc vào xúc tu của bạch tuộc kiếm sĩ.

A Lệ Á và Triệu Linh Nhi đang dắt dìu lẫn nhau, đang nói chuyện muốn đi thăm Lý Bình An.

Kết quả, mới đi được nửa đường đã cảm thấy cả người vô lực, dứt khoát ngồi tại chỗ phơi nắng. Linh Nhi đang gọt táo cho Vương Nghị.

Tần Thời và lão thiên sư nằm gác lên nhau, tiếng ngáy vang trời.

Thanh Phong và Cố Tây Châu lại không ở trong thành, phỏng chừng lại ra ngoài thành săn giết cường giả yêu tộc.

Liễu Vận đang úp mặt lên bàn nhỏ, hai mắt nhắm nghiền.

Có cơn gió lướt nhẹ qua khung cửa sổ.

Ở trong thành, người đến, người đi.

Lý Bình An bất giác nở nụ cười, giờ khắc này bỗng cảm thấy, việc làm những ngày này, tất cả đều đáng giá.

Chương 556: Trận chiến Đăng Xung thành (20)

Chương 556: Trận chiến Đằng Xung thành (20)

Đằng Xung thành. Hiện tại, cách thời điểm yêu tộc rừng sương xuất hiện hơn ba tháng.

Rừng sương đứng sừng sững dưới bóng núi âm u, tựa như một vùng đất chết.

Không có âm thanh nào, cũng không có lấy nửa ánh đèn ánh đuốc.

Đại trận Đằng Xung thành càng ngày càng hoàn thiện, cửu cung bát quái.

Dựa theo phương vị bất đồng mà sắp xếp, từ đó hình thành nên trận pháp cũng khác biệt với nhau.

Từ ngoài vào trong, mỗi một tầng lại dựa vào địa hình và cây cối che chở, phối hợp ăn ý với nhau.

Sau đó, yêu tộc lại thử tiến công mấy lần.

Nhưng cuối cùng đều là tốn công vô ích, một lần rồi lại một lần càng thêm tổn thất, đã khiến cho số lượng yêu quân cứ như vậy mà không ngừng giảm xuống.

Lai

qua hơn nửa tháng.

Ngày hôm đó, trên chiến trường.

Yêu thánh Phi Liêm bị Thanh Phong và Cố Tây Châu liên thủ đánh cho trọng thương, chạy trốn vào rừng sương.

Lý Bình An vác theo Bạch Ngọc Kinh, từ không trung phía trên rừng sương đánh úp xuống.

Phi Liêm không kịp né tránh.

Lại trúng một kiếm như tiên thần của Lý Bình An, suýt nữa mất mạng.

Hai ngày sau, Đàng Xung thành phản công.

Dưới sự chỉ huy của Lý Bình An, đại quân chi làm ba đường để phản công, đuổi yêu quân vào trong rừng sương.

Hai vị đại nho lục tìm trong sách cổ mà Trảm Yêu Nhân Diệp Lương để lại, thấy được phương pháp khởi động lại đại trận của Trảm Yêu Nhân.

Cuối cùng, nhờ vào vị Trảm Yêu Nhân cuối cùng trên thế gian là Hàn Vũ để khởi động lại đại trận này.

Dưới sự trợ giúp của các vị đại năng, lại một lần nữa phong ấn yêu tộc vào trong rừng sương, vẽ lên kết thúc cho trận đại chiến này.

Chỉ là, cái giá phải trả đối với đất Kỳ Châu, bất kể là người hay là tu sĩ mà nói thì đều cực kỳ thảm

trọng.

Kỳ Châu vốn dĩ là một địa phương yếu ớt.

Thực lực tổng thể kém xa các lục địa khác.

Thế lực ở mỗi vùng hỗn chiến với nhau, mãi mãi không ra một cái kết quả.

Cũng không giống với các Châu các lục khác là có rất nhiều động thiên phúc địa, thiên tài địa bảo… Mà hiện tại, lại bởi vì yêu tộc trong rừng sương sống lại, dẫn đến khí vận của cả một châu bị lay động.

Lại có rất nhiều tu sĩ chết trận nơi sa trường, hậu quả cho sau này…

Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ và Lý Bình An cùng đi tới ngôi nhà tranh trong rừng sương.

Nhà tranh đã bị hủy hoại từ lâu, người trong rừng sương cũng đã chết sạch sẽ.

Trước kia Hàn Vũ luôn luôn nghĩ, phải nhanh chóng trục xuất yêu tộc.

Để tự đi ra, nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Sớm rời khỏi sư phụ, sớm rời khỏi nơi này…

Thế nhưng, chỉ mấy tháng thời gian ngắn ngửi, lại giống như là trôi qua mấy đời mấy kiếp.

Chương 556: Trận chiến Đắng Xung thành (20)

Hàn Vũ bước lên con đường vừa xa lạ vừa quen thuộc, cúi đầu, không biết đang suy tư cái gì. Lý Bình An nói: “Yêu tộc lại một lần nữa bị phong ấn trong rừng sương, tiếp theo thì ngươi định làm gì?”

Ta???”

Hàn Vũ ngẩng đầu, sửng sốt trong chốc lát.

Lý Bình An cười cười: “Nghĩ kỹ rồi mới quyết định, ta đề nghị trước tiên thì ngươi cứ dạo một vòng quanh Kỳ Châu, phỏng chừng chỉ cần đi hết Kỳ Châu cũng đủ cho ngươi đi rất nhiều năm” Hàn Vũ nặn ra một nụ cười: “Lý đạo… tiên sinh đã đi qua rất nhiều nơi??”

Vốn theo thói quen hắn định gọi là Lý đạo hữu, nhưng bỗng nhiên nhớ tới lời mà sư phụ dặn dò. “Gọi đạo hữu cái gì mà đạo hữu. Sau này này gặp người ta thì phải gọi một tiếng Lý tiên sinh. Có hiểu quy củ hay không!!” ....

Lý Bình An gật đầu: “Cứ đi tới đi lui, ở trên đường ngắm ngắm nhìn nhìn”

“Vật nhất định tiên sinh đã đi tới biển?”

“Cũng giống như trong sách nói? Mênh mênh mang mang, gần như không nhìn thấy điểm cuối hay

Đời này của Hàn Vũ, gặp được dòng nước có quy mô lớn nhất là dòng sông trong rừng sương. Trong sách nói, biển mênh mang vô bờ vô cùng vô tận, giống như một lục địa rộng lớn.

Hình như nước biển có vị mặn.

“Nếu thực sự muốn biết, vậy phải tự đi xem”

Ở một ngày trong nhà tranh.

Hàn Vũ nấu cơm trắng, nấu một nồi canh nấm.

Lý Bình An vừa ăn vừa nói: “Nếu tạm thời ngươi không nghĩ ra muốn đi tới nơi nào, vậy có thể tạm thời cùng đi với ta một đoạn”

“Chờ ngươi nghĩ kỹ, sau đó đi cũng không muộn”

Lý Bình An cũng lo lắng, Hàn Vũ là lần đầu tiên rời nhà tranh.

Nếu xảy ra điều gì bất ngờ.

Thế gian này, chỉ còn lại vị Trảm Yêu Nhân cuối cùng này.

Lý Bình An không muốn nhìn thấy loại tình huống đó.

Hàn Vũ cười cười.

Sau một đêm.

Lý Bình An ngắm nhìn mặt trời từ từ leo lên cao, tu hành như thường lệ.

xong bữa sáng, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Đằng Xung thành còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

“Hàn đạo hữu”

Lý Bình An gọi một tiếng, nhưng lại không nhận được hồi đáp.

Không cố ý dùng thần thức để tìm kiếm, chỉ dựa vào khí tức đã có thể tìm được vị trí của Hàn Vũ. Hàn Vũ tựa vào sườn núi, cách đó không xa là từng tòa bia mộ.

Đó là mộ của các thế hệ Trảm Yêu Nhân.

Một tay Hàn Vũ cầm kiếm, nhìn ra xa xa.

“Tiên sinh. Ta không đi”

“Ta muốn ở lại canh giữ rừng sương, phòng ngừa yêu tộc lại sống dậy thêm lần nữa”

“Không đi xem biển?” “Không đi”

Lý Bình An trầm mặc một lát, lại hỏi: “Cần phải nghĩ kỹ rồi nói” “Nghĩ kỹ rồi”

Lý Bình An lại im lặng, nhìn vào Hàn Vũ, chắp tay cúi đầu

“Hàn đạo hữu đại nghĩa, ngày khác gặp lại”

Hàn Vũ đáp lễ, nói: “Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ, bái biệt tiên sinh”

Trong tầm mắt của Hàn Vũ, dưới ánh mặt trời hiếm thấy trong mùa này.

Một người một bò, dọc theo con đường nhỏ, càng đi lại càng xa.

Thế lực hỗn tạp khắp nơi nơi, hiện này, so với bất kỳ thời điểm nào trong dĩ vãng thì Đằng Xung thành đều loạn hơn rất nhiều.

Mấy thế lớn trước kia thống trị ở trong thành, lại ở trong cuộc chiến này đều nhốn nháo mà bị thương nặng, có gia tộc lại ôm hận chỉ còn lại nữ quyến và trẻ nhỏ.

Lý Bình An và Lão Ngưu đi trên đường.

Đường lớn, người đến người đi, không ngừng có tu sĩ lướt qua ở bên cạnh.

“À, nhìn xem, người kia, chính là Lý Bình An, ngày đó đánh chết yêu thánh Kế Mông ở trên tường thành”

“Hừm! Nhỏ giọng lại, người kia cái gì mà người kia, phải gọi là tiền bối!”

Có trưởng bối răn dạy tiểu bối.

“Sư phụ, khi nào con có thể tu luyện tới cảnh giới này?”

“Ngươi? Phỏng chừng là cả đời này cũng không có khả năng”

Ngay lập tức vị tu sĩ trẻ tuổi tức phồng mồm trợn má.

Trong quán trà, có tu sĩ làm bộ như lơ đãng, đảo ánh mắt qua người Lý Bình An.

“Từ lúc nào mà Long Hổ Sơn xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy?”

“Không biết”

“Ai nói hắn là người của Long Hổ Sơn?”

“Nói nhảm! Có thể khống chế Bạch Ngọc Kinh thì không phải Long Hổ Sơn thì có thể là ai?” “Nói nhảm”

Có tu sĩ mặc áo trắng nghe được lời này, vỗ bàn rầm một cái.

“Lý Bình An, Lý sư huynh, rõ ràng là người của Thục Sơn chúng ta, đại sư huynh của Thông Thiên Phong chúng ta”

Người nói chuyện hóa ra lại là đệ tử của Thông Thiên Phong Thục Sơn.

Tuy rằng chưa từng gặp mặt Lý Bình An, nhưng ở mãi Thông Thiên Phong, mưa dầm thấm đất, nghe sư huynh Nhuận Thổ nói.

Cùng với các vị sư huynh sư đệ khác của Thông Thiên Phong cũng thường xuyên nhắc tới.

“Đùa gì thế!?”

“

Lý Bình An nghe được những lời này, cảm thấy rất vui vẻ.

Sóng vai với Lão Ngưu, đi qua phố xá sầm uất.

Việc tiếp theo là tiễn đưa những vị bằng hữu mà hắn đã mời tới đây.

Dù sao cũng là tự mời, hiện tại mọi chuyện kết thúc.

Khẳng định là từ nơi nào phải trở về nơi đó, Lý Bình An phải có trách nhiệm nói một tiếng cảm ơn, tự bái biệt.

Chương 557: Trận chiến Đăng Xung thành (21)

Chương 557: Trận chiến Đằng Xung thành (21)

Tần Thời đang luyện đi trên cọc, thấy Lý Bình An, từ rất xa cũng chạy tới.

“Sư phụ ngươi đâu?”

Tần Thời nói: “Còn chưa có tỉnh”

Từ ngày đó, ngày ở trên Bạch Ngọc Kinh giết địch.

Lão thiên sư cứ như vậy hôn mê bất tỉnh, không biết muốn ngủ trong bao lâu.

“Ta… Ta đang muốn cáo từ tiên sinh, sự tình của yêu tộc đã được xử lý, ngày mai sẽ cõng sư phụ về Long Hổ Sơn”

Đã nhiều năm như vậy, Tần Thời nói chuyện vẫn còn một vài phần khó khăn.

Lý Bình An đưa một ít bánh ngọt mà tự tay mình làm cho Tần Thời.

Hoàn toàn là một phần tâm ý.

Lý Bình An nói: “Nếu không yên tâm về lão thiên sư, có thể ở lại thêm mấy ngày” Hiện tại lão thiên sư vẫn chưa tỉnh.

“Không….. không được. Sư phụ ta da dày thịt béo”. Tần Thời vô cùng hiểu rõ sư phụ của mình. “Còn nữa.. nếu không đi, hắn sẽ quấn lấy

tiên sinh, bắt tiên sinh trả lại Bạch Ngọc Kinh”

Lời này… thật là có lý.

Sau đó Lý Bình An lại đi thăm mấy bị bằng hữu.

Tình huống của bạch tuộc kiếm sĩ có chuyển biến tốt, hiện tại đã có thể mở miệng nói chuyện.

Còn Cảnh Dục, sau khi xuất ra một kiếm mạnh nhất của mình.

Tuy rằng bị trọng thương, thế nhưng mấy ngày nay đều cực kỳ phấn khởi.

Trong miệng liên tục lẩm bẩm cái gì mà kiếm khách mạnh nhất, kiếm tiên mạnh nhất các thể loại. Trường Thanh bị hắn làm phiền đến đau cả đầu, cứ như thế vùi mình vào việc niệm kinh Phật, không để ý tới hắn.

Vậy mà tên này cũng có thể tự làm mình vui, quác quác quác nói ra một đống lớn.

Đến giờ Trường Thanh đã hoàn toàn hiểu được, Lý Bình An nói miệng của Cảnh Dục hình như có ý tứ là như vậy.

“A Di Đà Phật, hữu duyên gặp lại”

Xa gần tùy vào ý, đi hay đến tùy duyên.

Vui vẻ tự tại.

Dường như Cảnh Dục muốn rời đi cùng với Liễu Vận và quan viên của Đại Tùy.

Dù sao, hắn vốn là quan viên Đại Tùy.

Vương Nghị và Linh Nhi cũng có kế hoạch rời đi trong vài ngày tới.

Lý Bình An cười nói, chờ hai người kết hôn, nhất định phải thông báo cho hắn một tiếng.

Vương Nghị cười cười đáp ứng.

Bàn Tuấn thì dắt theo hai gã đệ tử, còn muốn ở lại Đằng Xung thành thêm một khoảng thời gian.

Dù sao, thật vất vả mới đi ra ngoài một lần, như thế nào cũng phải

nhìn ngó thế giới thêm. Mấy ngày trước, Cố Tây Châu đã rời đi.

Chương 557: Trận chiến Đắng Xung thành (21)

Trước khi rời đi còn đánh một trận với Thanh Phong.

Kết quả là thắng hay bại thì không biết.

13:54

Chỉ biết được là sau khi Thanh Phong trở về, đã mắng đến tổ tông tám đời của Cố Tây Châu một lần.

Sau đó ôm đùi Lý Bình An.

Khóc lóc kể lể với đồ đệ ngoan của mình.

Nói rằng gã Cố Tây Châu trời đánh kia như thế nào mà lại không biết thương hoa tiếc ngọc, như thế nào mà lại vùi hoa dập liễu, như thế nào lại đối xử thô tục như thế…

Thanh Phong và Nhuận Thổ, còn có rất nhiều đệ tử của Thục Sơn, chọn ngày lành tháng tốt chuẩn bị rời khỏi Đắng Xung thành.

Nhìn qua rất nhiều đệ tử của Thông Thiên Phong, nhìn Nhuận Thổ đã là đại sư huynh.

Lý Bình An cười cười, vuốt ve đầu Nhuận Thổ.

“Mấy năm nay làm không tệ”

Hốc mắt Nhuận Thổ ướt đẫm. Ôm chân Lý Bình An: “Đại ca”

Mấy ngày tiếp theo, Đắng Xung thành vốn đang náo nhiệt lại trở nên cô quạnh,

Có rất nhiều nhân mã lục tục rời khỏi Đắng Xung thành.

Yêu tộc đã lui, người tới tiếp viện không cần phải tiếp tục ở lại Đắng Xung thành.

Ánh nắng chan hòa, xuân về hoa nở.

Lúc Lý Bình An chuẩn bị cáo từ Liễu Vận, Liễu Vận đang bàn bạc với

hoàng đế Đại Hạ.

Vài ngày trước, sau khi tình hình ổn định.

Hoàng đế Đại Hạ mới dám đặt chân vào trong Đằng Xung thành.

Dù sao, không phải ai cũng có được phần quyết đoán của Liễu Vận.

Đại Hạ cũng không có đủ thực lực để đảm bảo cho vị hoàng đế của mình tuyệt đối an toàn ở nơi đây.

Cuộc gặp mặt giữa hai vị hoàng đế, Lý Bình An cũng không tiện quấy rầy.

Về phần bọn họ nói chuyện gì, hắn cũng không có hứng thú.

Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi xuống dưới bóng cây.

Gia Trạch ở một bên, ngủ gà ngủ gật.

Trận đại chiến lúc trước cũng làm cho nó tiêu hao không ít, những ngày này gần như đều là ngủ.

Bóng cây loang lổ.

Rất lâu sau, cửa sổ mở ra.

Cùng đi ra với hoàng đế Đại Hạ còn có vị thủ tịch của Đạo môn Đại Hạ, cùng với vị thủ tịch cung phung.

Thấy Lý Bình An, hoàng đế Đại Hạ nở ra một nụ cười ân cần.

Lý Bình An cũng nhoẻn miệng cười: “Ngày đó ra đi, không từ mà biệt, mong bệ hạ đừng trách” “Nào có nào có”

Hoàng đế Đại Hạ nói tiếp: “Quả nhân cũng không nghĩ tới có thể được gặp lại Lý tiên sinh ở chỗ này”

“Nếu tiên sinh rảnh rỗi, không ngại cùng uống với nhau một chén rượu?”

Hoàng đế Đại Hạ cố gắng dùng giọng điệu như tán gẫu trong nhà để nói chuyện.

Lý Bình An cười cười, không nói gì, một ánh mắt trong sáng nhìn về phía sau vị hoàng đế Đại hạ. Hoàng đế Đại Hạ nhìn thấy hoàng đế Đại Tùy, Liễu Vận ở phía sau, bừng tỉnh ngay lập tức. “À, thì ra tiên

sinh còn có việc, vậy quả nhân không quấy rầy tiên sinh nữa”

Trong lòng vị hoàng đế Đại Hạ này phát ra tiếng thán phục.

Vị Lý tiên sinh này, không chỉ có thực lực cao cường, hơn nữa nhân mạch còn vô cùng rộng rãi. Hoàng đế Đại Tùy, Đạo môn, Phật môn, Nho gia, Binh gia.

Lại còn có cả võ phu nhàn tản…

Lên có chính thống tu tiên, xuống có sơn tinh dã quái.

Hoàng đế Đại Hạ lại càng cảm thấy quyết định của mình là chính xác.

Có thể tạo quan hệ với Lý Bình An, vậy cũng tương đương với leo lên được một chiếc thuyền lớn.

Có lẽ Đại Hạ có thể bước vào một giai đoạn mới.

Đợi sau khi hoàng đế Đại Hạ rời đi, Liễu Vận mới thở ra một hơi.

Nửa đùa nửa thật, nói:

“Bằng hữu của ngươi thật là biết nói chuyện”

Lý Bình An cười cười: “Vất vả rồi”

“Lúc trước cũng đã muốn hỏi, từ khi nào mà bên cạnh ngươi lại lòi thêm một linh sủng?”

Liễu Vận nhìn vào Gia Trạch.

“Gia Trạch, là một con bưu”. Lý Bình An nói.

Gia Trạch rụt rụt rè rè nhìn vào vị nữ nhân mang long khí này.

Lão Ngưu đi tới.

Liễu Vận cười cười, sờ sờ lên đầu nó.

“Ta ghém một ít dưa muối”. Lý Bình An mang dưa muối đã chuẩn bị sẵn ra rồi đưa cho Liễu Vận. Lần này không ngại xa xôi vạn dặm tới đây tương trợ.

Tuy rằng Lý Bình An không rõ ràng lắm có bao nhiêu trở ngại ở trong đó, nhưng hắn cũng hiểu được một điều là để vượt qua một châu

lục, gấp rút tới đây tiếp viện thì vô cùng không dễ.

Huống chi còn có đương kim nữ hoàng của Đại Tùy, tự ra chiến trường.

Nếu dùng vài lời cảm tạ vô thưởng vô phạt, bằng vào tình cảm của hai người thì lại có vẻ xa lạ.

Về phần tặng cho trận bảo gì đó thì lại càng không cần nghĩ tới.

Thân phận của Liễu Vận, trân bảo như thế nào cũng cảm thấy thấp kém.

Liễu Vận nhận lấy dưa muối, hai mắt híp lại, cười nói:

“Đã lâu không được ăn dưa muối mà ngươi ghém, chắc là có tiến bộ hơn so với lúc trước ở Lạc Thủy thành”

“Đây là tất nhiên”

“Sau đó có tính toán gì không? Hay là vẫn đi du lịch khắp nơi?”

Lý Bình An gật gật đầu: “Cũng không khác gì lắm, đại khái là giống với trước kia thôi”

Đang nói, lại có một người từ trong phòng đi ra.

Liễu Vận nói: “Giám Chính của Khâm Thiên Giám”

Lý Bình An khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

“Đã được chiêm ngưỡng tác phẩm của tiên sinh, thực lòng kính nể”. Giám Chính cười nói.

“Không dám nhận”. Lý Bình An vẫn giữ thói quen khiêm tốn gật đầu nói ra.

“Bằng vào tài hoa của Lý tiên sinh, nếu chỉ làm một tán nhân du lịch thiên hạ, quả thực là đáng

tiếc”

“Nếu có thể.”

Giám Chính chuyển đề tài.

Liễu Vận nghe được ý tứ trong lời nói của Giám Chính, phất phất tay

cắt đứt lời hắn.

Với tính tình của Lý Bình An, chắc chắn sẽ không vào triều làm quan.

Bất kể là lúc ở Lạc Thủy thành hay là cho đến sau này.

Liễu Vận đã từng đề cập tới chuyện này với Lý Bình An, nhưng đều bị đối phương lấy lý do mà chối

từ.

“Chuẩn bị khi nào thì rời đi?”. Liễu Vận biết, đại khái là Lý Bình An tới cáo biệt.

“Chắc là khoảng hai ngày sau”

Liễu Vận khẽ gật đầu: “Lần sau gặp lại, không biết là bao nhiêu năm sau”

Lý Bình An cười cười: “Hữu duyên lại gặp”.

Lý Bình An dẫn theo Lão Ngưu, kéo theo Gia Trạch, rời khỏi Đằng Xung thành.

Chương 558: Cá cháy hấp

1676 chữ

(J: Thì ngư, nó khá giống với cá cháy ở sông Hậu của Việt Nam. Cô lậu quả văn không biết nó phải là một hay không. Cá này cũng rất hiếm, đặc sản ở vùng Giang Tô, Trung Quốc).

Mặt hồ không lớn, cũng không nhỏ, tròn tròn trịa trịa.

Màn nước trong veo tinh khôi thấy cả đáy hồ, thỉnh thoảng lại có chiếc thuyền đánh cá lướt nhẹ

Làm cho người ta càng xem càng thích, chẳng nỡ mà rời đi.

Ngay bên cạnh hồ là một khu chợ.

Trong một quán ăn nhỏ, có không ít người đang ngồi ở đó, vừa gặm trái cây vừa chuyện trò.

Món ăn đặc trưng ở vùng này là cá cháy hấp.

Cá cháy hấp có phần vảy là nơi đáng tự hào nhất.

Người dân ở đây ăn cá cháy không cần cạo vảy, để cho vảy cùng hấp với cá.

Gắp lấy miếng vảy, nhúng trong nước cá, đưa vào trong miệng.

Quán ăn này cũng vô cùng thú vị.

Lão bản không phải là phàm nhân, mà là một nửa của người tu hành. Thực khách lui tới quán ăn này cũng đều là người trong giới tu hành. Phần lớn đến đây lại không phải là vì ăn cơm.

Mà là muốn làm một vài giao dịch, hoặc là tìm hiểu một ít tin tức.

Nói trắng ra, nơi này lại càng giống như một cái chợ đen.

Chỉ là không được quan viên địa phương công nhận mà thôi.

Mỗi khi có người bình thường mà muốn đến đây nếm thử mỹ vị.

Sẽ bị vài gã hán tử mang gương mặt hung thần ác sát ở cửa hù dọa mà rời đi.

Cũng có một số quý nhân quan lại, hết lần này tới lần khác muốn đi vào bên trong nhìn một lần. Nhưng mà lão bản của quán này cũng chẳng hề sợ hãi.

Nếu thực sự gặp vị nào ngang ngược không nói đạo lý, khiến cho hắn không thoải mái.

Nhẹ thì thương gân động cốt, nặng thì tính mang di tong.

Thế nhưng quán ăn này có thể mở cửa tới tận bây giờ, tất nhiên là phải có thực lực và nội tình của

“Hiện tại người bên ngoài đều nhao nhao cho rằng Bạch Ngọc Kinh của Long Hổ Sơn bị một người ngoài mang đi. Bạch Ngọc Kinh đã nhận chủ, nếu ai có thể giết người này…

“Đừng có nằm mơ, nhân vật như vậy thì người bình thường làm sao có thể tới gần”

“Đại chiến Đằng Xung thành, chư vị đều nghe nói đúng không?”

Một hán tử ngồi ở bên cạnh cửa sổ, đang uống rượu một mình, cất giọng nói.

“Có thể không nghe nói được hay sao? Hiện tại ở trên giang hồ đều đồn đại, chỉ tính riêng những phiên bản mà ta nghe được đã không dưới mấy chục loại”

“... Lý Bình An? Nghe nói hắn có quan hệ với Thục Sơn, Đại Tùy ở Trung Châu không giống như bình thường”

“A! Là Lưu Mãn Tử tới”

Có người sáng mắt lên, vội vội vàng vàng thông báo cho mọi người.

Lưu Mãn Tử cũng là khách quen của quán ăn này.

Thời niên thiếu đã từng là một tu sĩ của môn phái, thiên phú tu hành cũng khá cao. Đáng tiếc, lại không đi làm chính sự.

Sau đó bởi vì làm chuyện bất chính mà bị trục xuất khỏi sư môn.

Đến hiện tại đã trở thành một gã tán tu.

Khoảng thời gian trước đó, tin tức về biến cố yêu tộc nơi rừng sương hồi phục được lan truyền khắp Kỳ Châu.

Các tông môn, thế lực đều nháo nhào hưởng ứng.

Vị Lưu Mãn Tử này cũng theo chân một đội tu sĩ đi ngang qua, cùng chạy tới Đẳng Xung thành.

Nhưng thời gian hắn đến nơi đã tương đối muộn.

Chiến tranh đã gần kết thúc, cho nên chỉ đi dạo qua một vòng rồi lại quay trở về.

Thế nhưng, nói ra bên ngoài tất nhiên sẽ không thể như vậy được.

Mà là nói mình anh anh dũng dũng như thế nào.

Đối phó với yêu tộc ra làm sao, kết bạn với bao nhiêu là đại nhân vật.

Cho nên mấy ngày nay, thoáng một cái mà Lưu Mãn Tử đã trở thành một nhân vật anh hùng.

Có rất nhiều đại nhân vật lúc bình thường đều coi rẻ hắn, cũng không kìm được mà liếc mắt nhìn một lần.

Cũng không dám chủ động trêu chọc hắn, ấy thế mà lại còn tự biểu đạt thiện ý với hắn. Mặc dù bọn họ biết rõ trong lời nói của Lưu Mãn

Tử chắc chắn là sẽ có phần khoa trương.

Nhưng người xưa nói cũng rất đúng, thà rằng tin là có chứ không thể không tin.

Có thể không đắc tội thì đừng đắc tội.

Còn có người cũng chỉ vì nghe nói Lưu Mãn Tử sẽ thường xuyên tới quán ăn này, cho nên cố ý tới đây chờ hắn.

Lưu Mãn Tử sải bước đi về quán ăn.

“Lưu đạo hữu”

“Lưu đạo hữu, ta chờ mãi mà ngươi mới tới”

“Lưu đạo hữu, cùng ăn một bữa, hôm nay ta mời”

Lưu Mãn Tử nở nụ cười đắc ý: “Chư vị khách khí. Khách khí rồi!”

Lưu Mãn Tử thích nhất là món cá cháy hấp này, rưới nước sốt cá lên phần cơm.

Một miếng vào miệng, cho làm thần tiên cũng không làm.

Lại thêm một miếng nữa.

Chờ đến khi ăn no uống say, lúc này mới chậm rãi mà nói tiếp.

Có người hỏi: “Lưu đạo hữu, ngày đó ở Đằng Xung thành, đến tột cùng là cảnh tượng như thế nào” “Đúng vậy đúng vậy! Mau nói cho chúng ta biết, yêu tộc trong rừng sương sống lại như thế nào?” Có người nhanh nhảu hỏi thăm.

Lưu Mãn Tử cười cười: “Chuyện cũng khá dài. Nhưng không biết các ngươi đã từng nghe về Trảm Yêu Nhân?”

Đã ở trong tiệm này thì đều là người có kiến thức rộng rãi, tin đồn về Trảm Yêu Nhân tất nhiên là đã nghe câu được câu chăng.

Lưu Mãn Tử tiếp tục kể chuyện.

Có vài phần là tin vỉa hè mà hắn nghe được ở tửu quán trong Đằng Xung thành, có vài phần là hắn bịa đặt, còn có vài phần lại đúng là thứ mà hắn nhìn thấy.

“Ta nghe người ta kể lại, nữ hoàng Đại Tùy xinh đẹp như tiên nữ,

không biết Lưu đạo hữu có may mắn gặp mặt hay không?”

“Tất nhiên tất nhiên”

“Vậy rốt cục trông như thế nào?”

“Không thể nói! Không thể nói!”. Lưu Mãn Tử đắc ý rung đùi.

“Chuyện về Lý Bình An chém giết yêu thánh Kế Mông ngay trước thềm đại chiến là thật hay sao?” Lưu Mãn Tử gật đầu: “Tất nhiên là thật”

“Thế còn chuyện về Bạch Ngọc Kinh thì sao?”

“Cũng là thật sao?”

“Các ngươi không nhìn thấy thôi, chứ Bạch Ngọc Kinh kia đúng là cực kỳ đồ sộ, giống như là một tòa bảo tháp”

“Vậy còn Lý Bình An?”

Lưu Mãn Tử vỗ ngực, hết sức tự hào mà nói: “Lúc chuẩn bị tạm biệt còn cùng nhau uống một bữa rượu!”

“Lời này mà ta có thể nói bừa được hay sao?”

Lưu Mãn Tử nói ra với giọng điệu không thể nghi ngờ.

“Nơi này không cho vào hay sao?”

“Muốn ăn cơm thì lăn ra nhà khác”

Tráng hán đứng ở trước cửa đang ngăn cản một người mặc áo xanh.

Vị tráng hán này cũng là luyện khí sĩ, tất nhiên có thể cảm giác được người ở trước mặt mình không phải là một người tu hành.

“Tại hạ nghe nói cá ở nơi này nức tiếng gần xa, cố ý giữ bụng đói đi từ xa đến. Không biết hôm nay có tình huống gì đặc thù hay sao?”

Người áo xanh tò mò mà hỏi.

“Sao mà nhiều lời như vậy? Không cho vào là không cho vào”

Tráng hán lại đánh giá Lý Bình An một lần nữa, trong lòng có phần lo lắng.

Nhìn như thế này, nhìn đi nhìn lại cũng không giống một người bình

thường. Chỉ là không cảm nhận được bất cứ tia linh khí nào.

Vì thế, lại bổ sung thêm một câu:

“Nơi này chỉ có người tu hành mới có thể vào”

“Người tu hành?”. Vị mặc áo xanh giật mình.

Quay đầu lại, nói với nam nhân mặc áo ngắn ở phía sau mình.

“Gia Trạch, biến cho hắn nhìn một lần”

“GraoooO!”

Đồng tử của nam nhân áo ngắn dần dần thu nhỏ lại, rồi thay đổi màu sắc, toàn thân trôi nổi lên không trung.

Ngay sau đó tứ chi lại chạm đất, chỉ trong nháy mắt đã biến hòa từ hình người thành thân thể yêu quái.

Tráng hán kia hoảng sợ.

Lý Bình An sờ sờ đầu Gia Trạch: “Không biết tại hạ đã có thể vào được hay chưa?”

“... Đương nhiên…

Tráng hán lại liếc mắt nhìn vào trâu đen ở bên cạnh nam tử áo xanh.

Lý Bình An nói: “Lão Ngưu này cũng không phải là trâu bình thường, có muốn biến thêm một cái hay không?”

“Không cần không cần”. Tráng hán vội vàng đáp.

Vì thế, một người một trâu một bưu lập tức đi vào trong tửu quán.

là người mới đến sao? Muốn ăn món gì?

Tiểu nhị chào hỏi rất nhiệt tình.

“Cho món cá hấp đặc sản của các người, cùng với mấy món khác là được” “Được rồi”

Có gương mặt lạ.

Mọi người xung quanh tò mò mà liếc mắt một lần, thế nhưng cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Chương 559: Gặp mặt chẳng quen biết

Lý Bình An gắp một miếng cá.

Thấm đẫm vào bát canh, đưa ngay vào trong miệng.

Mùi vị này, thật ngon.

Thịt của cá cháy nhẫn mịn tinh tế lại còn có thêm cảm giác đặc biệt.

Nhai ở trong miệng, miệng đầy hương thơm.

Nuốt miếng cá cháy xuống, răng môi vẫn còn lưu lại mùi vị.

Một hương thơm nồng đậm tràn ngập trong khoang miệng, có thể nói đây là một loại hưởng thụ vị giác rất nhiều tầng.

Gia Trạch có vẻ không thích ăn cá.

Lão Ngưu thì gặm móng trâu kho tàu.

Tựa hồ nó không nỡ ăn hết, mà nhai từng miếng từng miếng.

Sợ ăn quá nhanh sẽ làm lãng phí mùi vị của món ăn.

“Cái vị Lý Bình An kia thật là không có ý tứ, thừa dịp ta đang uống rượu mà lại chạy trước, ngay cả tiền rượu cũng không trả”

Lưu Mãn Tử đang ngà ngà men say nói ra.

Loại giọng điệu này thật giống như lời nói thường ngày phun ra với hảo hữu, càng lộ ra vẻ chân thật.

Vốn có mấy người ở đấy vẫn không tin, nhưng lúc này lại không kìm được mà nửa tin nửa ngờ. “Hả?”

Lý Bình An nghe thấy tên mình, hơi nhướng mày.

Lão Ngưu mang cái nhìn hoán hận liếc sang Lý Bình An: “Ngưu…!”

Nói ngươi đó.

Lý Bình An lại nghe thêm một lát, đại khái đã đoán được tiền căn hậu quả.

Chỉ cười cười nhẹ nhàng, cũng không nói thêm điều gì.

Chỉ là vừa ăn lại vừa lơ đễnh lắng nghe Lưu Mãn Tử đang khoác lác.

Trong quán ăn, mọi người càng nói càng thêm phần nhiệt liệt.

Lý Bình An cũng cảm thấy thú vị, từ trong miệng người khác nghe kể về bản thân mình, quả thực là có cảm thụ khác hẳn.

Bất tri bất giác, sắc trời ngả chuyển về buổi tối.

Lý Bình An sờ sờ lên bụng, ở trước mặt đã có đến tám đĩa cá được bày lên.

Lau miệng, trả tiền.

“Tiểu nhị, ở lầu trên có phòng nghỉ hay không?”

“Có cớ”

Ăn uống no nê, hoàng hôn cận kề.

Thuyền chạy chậm, nước chảy ngang.

Từng cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái lướt tới, làm cho mặt hồ nổi lên tầng tầng sóng gợn.

Sóng nước miên man, giống như ở trước mặt, lại giống như ở mãi chân trời.

Tiểu nhị lên lầu dọn phòng cho Lý Bình An.

Lý Bình An thì gọi một bình trà, vừa thưởng thức nước trà, vừa nhìn gợn sóng dập dờn trên mặt hồ, nhìn thuyền nhỏ xa xa.

Không biết suy nghĩ đang trôi đến nơi nào.

“Huynh đài, nhìn lạ mặt quá”

Mãi đến khi có âm thanh vang lên của người bên cạnh nói sang.

Lý Bình An mới hồi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn tới.

Là Lưu Mãn Tử, vừa nãy vẫn bị mọi người vây vào trung tâm.

Lúc trước, Lưu Mãn Tử vẫn một mực quan sát lén lút vị tu sĩ lạ mắt này.

“Đạo hữu, đến đây muốn mua một vài đồ vật, hay là còn có nhu cầu khác?”

Ở trong con mắt của Lý Bình An, trên mặt Lưu Mãn Tử có viết hai chữ gian thương.

Đương nhiên Lưu Mãn Tử sẽ vô duyên vô cớ mà nói chuyện với Lý Bình An.

Tu sĩ đến nơi này, đơn giản chỉ là tìm mua vật mình muốn trong lòng, hoặc là tìm hiểu tin tức.

Lại có một vài người quanh năm chỉ trà trộn ở nơi này, thông qua việc giới thiệu những người mới đến mà được trích hoa hồng.

Lưu Mãn Tử là một trong số đó.

Tuy rằng dựa vào một lần tới Đằng Xung thành mà quay về nói khoác, để cho hắn đạt được không ít sự chú ý.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Danh tiếng là danh tiếng, cuộc sống là cuộc sống.

Huống chi chuyến đi này còn tốn rất nhiều linh thạch.

“Ồ? Ở đây còn có bán đồ?”. Lý Bình An nhướng mày.

“Đương nhiên rồi. Ở nơi này thì cái gì cũng có, chỉ cần biết đạo hữu muốn mua gì”

Lý Bình An cười cười: “Ở đâu?”

“Chính là chỗ này”

“Có thể nhìn trước xem có những vật phẩm gì hay không?”

Trong lòng Lưu Mãn Tử mừng thầm.

Xem ra thì cái gì đối phương cũng không hiểu, loại này là dạng người dễ lừa gạt nhất.

Những người khác nhìn thấy cũng không đi tranh giành với Lưu Mãn Tử.

Có thể là xuất phát từ một đợt lừa dối vừa rồi của hắn, tuy rằng có suy nghĩ chỉ nên tin một phần. Chỉ là khó lòng phân biệt được thật

giả, vậy thì coi như cho tiểu tử này một phần mặt mũi. Lưu Mãn Tử nói: “Nơi này có một quầy hàng, muốn mua đồ gì, hoặc là muốn bán đồ gì thì đều có thể làm”

Lý Bình An gật gật đầu, giống như có điều suy nghĩ.

Quả thực là ở trong tay mình không có bao nhiêu tiền, có lẽ nên đổi một ít tiền tài để sinh hoạt thường ngày.

Vàng thật bạc trắng, còn phải có linh thạch lưu thông trong giới tu hành.

Lưu Mãn Tử cười cười.

“Đạo hữu là người phương nào?”

“Thật là trùng hợp, ta cũng là người Trung Châu”. Lưu Mãn Tử lôi kéo làm quen.

Mọi người xung quanh đều nín cười, đúng là há miệng nói mò.

Lưu Mãn Tử lại nói: “Đồng hương lại gặp lại đồng hương, hai hàng nước mắt khẽ rưng rưng”. (3) #3: Tên bài hát bên Tàu).

“Không cần nói gì cả, sau này ở đây có chuyện gì thì tìm ta là được”

Bên cạnh có người nói vọng sang: “Vị này tên là Lưu Mãn Tử, cũng không phải là người bình thường”

“Có biết yêu tộc trong rừng sương không? Trận chiến ở Đằng Xung thành, hắn đã đi tham chiến” Lần nâng bi này rất hoàn hảo.

Chỉ một câu nói ngắn ngủi, đã có thể để lộ ra rất nhiều tin tức trọng điểm.

Đầu tiên, tham chiến ở Đằng Xung thành, chứng minh có một thực lực nhất định.

Tiếp theo, lại vì đại nghĩa nhân tộc mà tham chiến.

Chứng minh nhân phẩm vị này rất đáng tin, rất chính trực.

Phỏng chừng với người bình thường, trước tiên sẽ buông lỏng cảnh giác,

Trong lòng Lý Bình An không khỏi cảm thấy thú vị.

Lúc trước, người này khoe khoang với bằng hữu ở một góc.

Mình ở Đàng Xung thành như thế này như thế no.

Xưng huynh gọi đệ với vị Lý Bình An từng chém giết yêu thánh Kế Mông, ôm vai bá cổ cùng uống rượu.

Chỉ còn nước chưa kể tới đoạn hai người hôn nhau…

Hiện tại, bản thân Lý Bình An ngồi ngay trước mặt, đối phương lại không nhận ra chút nào.

Lý Bình An cười cười, cũng không vạch trần đối phương, mà nói:

“Tại hạ muốn đổi một ít linh thạch cùng với một số tiền lưu thông trong dân gian”

“Không thành vấn đề”

Lưu Mãn Tử gật đầu như bổ củi, hỏi tiếp:

“Ngươi lấy gì để đổi”

Trong tay còn có một số đan dược.

“Phẩm cấp như thế nào?” Vẻ mặt Lưu Mãn Tử đầy chờ mong.

“Đại khái ở lục phẩm…” .Lý Bình An do dự một lát, sửa lại ngôn từ: “Đan dược tam giai tứ giai đều

Có”

Lưu Mãn Tử hít sâu một hơi.

Biểu tình có khiếp sợ lại có vui sướng, biến ảo chóng mặt.

“Tốt lắm, ta còn tưởng rằng là đan dược lục phẩm, làm ta giật mình”

“Số lượng khoảng chừng bao nhiêu”

“Đại khái chừng hơn hai mươi viên”

Lưu Mãn Tử nhướng mày, trong đầu tính toán xem mình có thể cắn được bao nhiêu phần trăm”

Ước lượng trong một chốc lát.

“Không thành vấn đề, cứ khoán trên người ta”

“Vậy làm phiền”

“Bây giờ có tiện không?”

Lưu Mãn Tử có vẻ vội vàng.

Dù sao thì tiền mà không tới tay, luôn luôn có cảm giác không nỡ.

“Ngày mai có được hay không? Hôm nay cảm thấy đủ mệt rồi” “Cùng được”

Vì thế, hai người thỏa thuận xong.

Ngày mai giờ này lại đến nơi này gặp mặt. Sau đó Lý Bình An lập tức trở về phòng nghỉ.

Trong căn phòng trên lầu hai có thể nhìn được bờ sông dưới bóng đêm.

Bên bờ, hai hàng liễu rủ, đung đưa đung đưa theo làn gió nhẹ.

Cảnh sắc không tệ.

Lý Bình An uống một chén trà, bắt đầu nghiên cứu lộ trình kế tiếp cùng với Lão Ngưu.

Lý Bình An làm một tấm bản đồ, vẽ lại chi tiết những địa phương mà mình từng đi qua. Lại dùng những ngày sau đó, bổ sung bản đồ từng chút từng chút một, hoàn thiện đầy đủ. Đây là một công việc có khối lượng cực kỳ khổng lồ.

Tuy nhiên, Lý Bình An lại rất thích thú.

Cho đến nay, Cửu Châu cũng không có một tấm bản đồ nào được gọi là tương đối hoàn chỉnh. “Chậc chậc. Sau này chúng ta chính là những người khai sáng”

“Suýt nữa quên mất.

Lý Bình An lấy một đỉnh lô dính đầy tro bụi từ trong tu di giới ra ngoài.

Đã lâu không dùng, cái đỉnh lô này vẫn là một cái nào đó mua ở trên chợ đen, của một lão nhân gia không dùng tới nữa.

Rất rẻ, nhưng chính vì rẻ nên mới có thể mua.

Nghe nói, số tuổi của đỉnh lô này còn lớn hơn tuổi của Lý Bình An.

Đã nói là cần phải luyện chế đan dược tam giai, tứ giai.

Lý Bình An gãi gãi đầu, tựa như là quên mất việc luyện chế đan dược cấp thấp như thế nào. Ac…

Đây có thể gọi là "khi cảnh giới của con người đến độ cao nhất định, sẽ rất khó hạ xuống".

Lý Bình An do dự thật lâu, lúc này mới khai lò luyện đan.

Chương 560: Đủ mua đồ ăn là được rồi

2336 chữ

Thời tiết hôm nay không tốt lắm.

Lưu Mãn Tử đi dạo trên đường, gặp phải người quen.

Hắn khẽ gật đầu, ra vẻ chào hỏi.

Người nọ cũng là một gã ở độ tuổi trung niên, trong giới tu hành, cũng là nhị chưởng quỹ của một tiền trang nơi đây.

Có vài phần danh vọng ở bản xứ.

Thường ngày, mỗi khi Lưu Mãn Tử thấy hắn đều khom lưng cúi đầu, giọng điệu lấy lòng.

Nhưng đến hôm nay, sau khi có kinh nghiệm đi tới Đằng Xung thành.

Lòng tự cao tự đại của hắn lại lớn lên, hưởng thành quả.

Tiêu diêu tự tại đi trên đường phố.

"Phi!!!"

Nhị chưởng quỹ phun ra một ngụm nước bọt.

"Mẹ nó! Cái quỷ gì vậy?"

"Một bầu rượu ngon"

Lưu Mãn Tử khẽ ngân nga câu hát. (—7)

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, thời gian gần đây, ánh mắt của những người xung quanh khi

nhìn vào hắn đã có nhiều biến hóa.

Điều này làm cho nội tâm của hắn cực kỳ thỏa mãn.

Vui mừng hơn nữa, đó là hôm nay còn có thêm một vụ làm ăn.

Đã hẹn với người áo xanh kia, chiều nay phải tới.

Bỗng nhiên, hai bóng đen từ trên nóc nhà phi xuống.

Một trước một sau.

Một người dùng quyền, một người dùng côn.

Lưu Mãn Tử kinh hãi, nhìn thấy rõ là đang lao tới phía mình.

Cảnh tượng này có thể khiến người xung quanh cảm thấy hoảng sợ.

Nhưng rốt cục Lưu Mãn Tử vẫn có phần bản lĩnh ở trên người, chỉ lắc người đã có thể tránh thoát một quyền.

Nhưng không né được cây gậy ác độc ở phía sau lưng, bị quất vào giữa lưng.

“Ái uiii” một tiếng, sau đó ngã xuống đất lăn lộn.

Một gậy này vừa nhanh vừa mạnh, lại còn đánh chính xác lên lưng của hắn.

Đau đến mức khiến hắn ta hít sâu một hơi khí lạnh.

“Aaaaa!!!”

Thoạt nhìn hai người này cũng không lớn tuổi, nhưng sau khi đánh trúng một đòn thì lập tức xoay người bỏ chạy.

Mấy chốt là trên mặt hai người này đều mang mặt nạ.

Tất cả mọi người nhìn thấy cũng đều không hiểu chuyện gì, trong đó cũng có cả nhị chưởng quỹ vừa mới đi ngang qua.

Thấy bộ dạng này của Lưu Mãn Tử, trong lòng bất giác vui sướng vô cùng.

Mấy tu sĩ xung quanh cũng quen biết với Lưu Mãn Tử, cũng rõ ràng được tình hình lúc này.

Trong giang hồ, thường có những người trẻ tuổi mới ra đời, dạng như nghé con không sợ cọp. Vì tạo lập danh tiếng, chuyên môn đi tìm một vài người thành danh đã lâu.

Hoặc một ít nhân vật có tiếng tăm để khiêu chiến.

Nếu thắng, không chỉ có thể kiếm được danh vọng.

Còn cho dù là thua thì đối phương cũng không đến mức đi so đo với một tiểu bối.

Bởi vì chuyến đi Đằng Xung thành khiến cho gần đây danh tiếng của Lưu Mãn Tử như diều gặp gió.

Lần này khiến cho hắn thành thành thật thật, khập khiễng mà lết về quán rượu.

Chờ lúc hắn đi tới, khách quen ở trong quán ăn cũng đã biết được chuyện này, ai nấy đều trộm cười, lén nhìn vào Lưu Mãn Tử.

Trong lòng Lưu Mãn Tử nén giận, ngoài miệng kêu gào.

Nhất định là sẽ lột da rút gần hai tiểu tử này.

“Lưu đạo hữu, tu vi của hai tiểu tử kia như thế nào?”. Có người hỏi.

“Tạm được. Nhưng chủ yếu là do ta chủ quan”

“Không có việc gì. Chờ ngày mai gọi huynh đệ Lý Bình An của ngươi tới, báo thù cho ngươi!”

Lưu Mãn Tử xoa xoa thắt lưng, nói: “Chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà còn phải cần tìm huynh đệ của

“Huynh đệ của ta rất bận rộn, mình mình ta giải quyết là được rồi”

Có người cười trộm.

“Nếu không được, hay là gọi nữ đế Đại Tùy đến?”

“Còn có võ phu cửu cảnh Cố Tây Châu?”

Mọi người đều chế nhạo, không hề cố kỵ chút nào.

Tựa như vừa trải qua chuyện như vậy, những lời nói hôm qua của Lưu Mãn Tử vừa mới có phần tin tưởng.

Đến giờ phút này, lại trở thành không có sức thuyết phục chút nào.

Một lát sau, Lý Bình An xuống lầu.

Lưu Mãn Tử chịu đựng đau đớn mà đứng dậy, như là gặp được cứu tinh.

“Đạo hữu, làm sao vậy?”. Lý Bình An tò mò hỏi.

“Không có, không có chuyện gì. Đan dược đã chuẩn bị xong rồi chứ?”
“Tất nhiên”

“Đi theo ta”. Lưu Mãn Tử đứng dậy đi lên lầu hai.

Cầu thang rất dài, nhưng mới đi được nửa đường.

Bỗng nhiên, Lưu Mãn Tử nói: “Mang đan dược mà ngươi muốn trao đổi cho ta xem

Lý Bình An lập tức lấy ra một cái hộp ở trong ống tay áo.

Lưu Mãn Tử mở hộp ra nhìn, đếm đếm một lát.

Hơn ba mươi viên đan dược.

Mười miếng tứ giai, còn lại đều là đan dược tam giai.

Thế nhưng, phẩm chất đan dược…

Lưu Mãn Tử khẽ nhíu mày.

Chính bản thân hắn cũng có thể coi như một luyện đan sư nửa mùa, tuy rằng đan dược cao nhất có thể luyện chế ra cũng chỉ đến tứ giai.

Nhưng rõ ràng những đan dược tứ giai này cũng không đạt đến tiêu chuẩn tam giai.

Chất lượng không cao.

Lưu Mãn Tử liếc mắt nhìn Lý Bình An, nghĩ thầm: tay này cũng là một tên luyện đan sư nửa mùa. Chỉ là có điều làm cho hắn phải nghi hoặc, đó là nhìn như thế nào thì những đan dược này giống như mới

được luyện chế ra từ tối hôm qua.

Thế nhưng, loại ý nghĩ hoang đường này chỉ thoáng chạy qua.

Nhiều đan dược như vậy, tuy rằng phẩm chất có thể không lọt vào mắt xanh.

Nhưng nếu để luyện ra thì vẫn vô cùng không dễ dàng.

“Phẩm chất những đan dược này có vẻ…

Lý Bình An cười nói: “Hơi nhiều khuyết điểm, mong rằng đạo hữu không quá để ý” Lưu Mãn Tử nói: “Nhưng mà cũng đừng nghĩ tới việc có thể bán ra với giá cao” Lý Bình An không thèm để ý: “Không cần nhiều, đủ dùng là được”

Hai người đi lên tới lầu hai, đập vào mắt là một tấm bình phong thật lớn. Muốn đi tiếp, phải đi vòng qua bình phong mới vào được.

Lý Bình An biết, một số tiệm cầm đồ sẽ cố ý dựng bình phong như vậy.

Tiệm cầm đồ bình thường đều mở ở trên đường phố phồn hoa, đến đây giao dịch đều là người thiếu tiền.

Tất nhiên những người đó sẽ không hy vọng bị người ngoài nhìn thấy, cho nên hiệu cầm đồ sẽ thiết lập những tấm bình phong như vậy.

Đi vòng qua tấm bình phong là có thể nhìn thấy quầy giao dịch.

Quầy rất cao, người muốn giao dịch phải giơ vật phẩm lên mới có thể đưa tới.

Làm như vậy là để phòng ngừa việc có cường đạo hoặc là người làm xằng làm bậy đi đến cướp đồ.

Thứ hai, người trong quầy đứng ở trên cao, có thể dễ dàng mà tạo thành một loại áp lực từ trên cao nhìn xuống đối với người đến giao dịch.

Người đến giao dịch ở phía dưới tất nhiên sẽ có tâm lý thấp hơn người khác, như vậy cũng thuận tiện cho việc ép giá vật phẩm.

“Ái chà! Mãn Tử!”

Vị nam nhân đội mũ đứng ở trên quầy, híp hai mắt lại.

“Đã lâu không gặp, nghe nói ngươi cũng đi tới Đằng Xung thành, hiện tại đang hô phong hoán vũ phải không?”

“Trương ca, cái gì mà hô phong hoán vũ, đừng nghe bọn họ nói bừa”

“Có ngài ở đây, ta nào dám chứ”

Lưu Mãn Tử vừa nói vừa đưa đan dược mà Lý Bình An muốn giao dịch lên trên.

“Trương ca, ngài nhìn xem”

Nam nhân đội mũ thoáng nhìn qua đan dược ở trong hộp, lại liếc mắt nhìn Lý Bình An một lần.

Lưu Mãn Tử ở phía dưới, nháy mắt không ngừng đối với nam nhân đội mũ.

“Phẩm chất của những đan dược này không cao, tất cả được bảy trăm miếng linh thạch hạ phẩm, không đồng ý thì rời đi”

Nam nhân đội mũ nói.

Những đan dược này bán đi thì có thể thu về ít nhất hơn hai nghìn viên linh thạch hạ phẩm.

Dựa theo quy củ, bản thân mình là người môi giới, ít nhất cũng gặm được ba trăm.

Lưu Mãn Tử kìm nén kích động ở trong lòng.

“Bảy trăm?”

Lý Bình An hơi do dự trong chốc lát: “Thành giao”

Hắn biết đối phương cố ý ép giá, chỉ là không để ý tới.

Hoặc là nói, chẳng hề quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt này.

Người ta vẫn nói: Thường cùng bằng hữu tranh thiên hạ, không cùng kẻ ngốc so ngắn dài. “Sảng khoái”

Một tay giao tiền, một tay nhận hàng.

Lý Bình An thu hồi linh thạch, lại mang một số linh thạch ở trong đó đổi thành vàng thật bạc trắng

có thể lưu thông trong dân gian.

Sau khi rời đi, ra đường mua ba cái chân giò heo nướng, lại thêm một ít thức ăn.

Đối với hắn mà nói, mấy trăm linh thạch cũng không quan trọng.

Chỉ cần đủ để mua một số đồ ăn vặt là đủ rồi.

Về nhà, đi tìm Lão Ngưu và Gia Trạch.

Ngồi bên cửa sổ, nhìn dòng sông bên ngoài êm đềm chảy xuôi. Ăn móng heo.

“Ngưu….”

Lão Ngưu dùng chân gác lên bả vai Lý Bình An, khóe miệng nhếch lên.

Giống như đang nói: Hảo huynh đệ!

Lý Bình An cũng cười cười.

Lại bất tri bất giác mà cảm khái, cuộc sống quả thực là thú vị.

Không chỉ có thể quen biết đủ thể loại người, ngắm nhìn đủ loại phong cảnh, còn luôn luôn có việc để làm.

Mới gặm được một nửa móng heo, bỗng nhiên Lý Bình An nhớ tới việc câu cá.

Bên dưới quán ăn là một con sông.

Đối với người câu cá, dòng sông chính là núi vàng.

Lý Bình An cầm cây gậy trúc mà mình vẫn luôn mang theo người, cởi dây cước từ trên đầu cây gậy xuống.

Tìm một vị trí, bắt đầu ngồi lẳng lặng mà chờ đợi. Đợi chờ cá lớn cắn câu.

Lão Ngưu ngáp ngáp, đầu trâu nghiêng ra.

Lý Bình An thì tựa vào người Lão Ngưu, khẽ ngâm một câu hát.

Nhưng vẫn không quên việc tu hành trong tiểu thiên địa nơi thân thể mình.

Trong trận đại chiến lúc trước, đã phá vỡ gông cùm của Thiên cổ.

Giờ đây bắt đầu công phá Huyền tuyền, một trong lục bí nhân thể.

Chỉ là, trong bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, mặt trời đã leo lên cao.

Lý Bình An lười biếng ngáp một cái, cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng mà phải đi làm. Mặt trời phải lên cao, còn ta được đi ngủ, ai mới là thần tiên?

Ta là thần tiên…

Vốn định rời đi, nhưng mà nhìn trên cần câu còn chưa câu được cá.

Lý Bình An quyết định chờ câu được cá rồi mới rời đi.

Niềm tin của người câu cá, không thể trắng tay mà đi về.

Chỉ là, ước chừng qua hơn nửa giờ, bóng dáng của nửa con cá cũng không thấy.

??? Cá đâu ? _??

“Thế nào, câu cá sao?”

Lúc này, có một người đi đến bắt chuyện với hắn.

Người này là tu sĩ của bản xứ, tên là Lý Sở Vị. Cũng thích trà trộn vào trong quán rượu.

Ngày đó, khi Lưu Mãn Tử đang khoác lác, hắn cũng có mặt.

Kể cả việc Lưu Mãn Tử lừa gạt đối phương như thế nào.

Lý Sở Vị nheo mắt lại.

Biết đại khái đối phương là một luyện đan sư, lại là người mới đến.

Không gạt loại người này thì đi gạt ai?

Vì thế, Lý Sở Vị thuận miệng nói một câu: “Câu cá, ta giới thiệu cho ngươi một chỗ tốt”

“Còn đoạn sông này rất ít cá, nếu cứ ngồi đây thì vài canh giờ nữa ngươi cũng không câu được cá”

“Ngươi có thể đến sông Vĩnh Định ở ngoại ô phía đông, nơi đó có nhiều cá”

Lý Bình An gật gật đầu: “Phía đông? Đa tạ!”

Nói xong, lập tức thu cần câu lại.

Đánh thức Lão Ngưu, ngắm thẳng hướng đông mà đi.

Lý Sở Vị cười cười, không nghĩ tới là thuận lợi như vậy.

Sông Vĩnh Định ở ngoại ô, phía đông thành, không biết như thế nào mà xuất hiện một con cá nheo thành tinh.

Bảng treo thưởng cũng đã được dán hơn nửa tháng.

Số tiền treo giải cũng tăng lên không ngừng, thế mà đến tận bây giờ vẫn không có động tĩnh.

Lý Sở Vị cũng không ngờ đối phương lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Bản thân vốn chỉ thuận miệng nói ra.

Để ám chỉ tâm lý cho đối phương, qua mấy ngày nữa thì hắn mới có thể nhớ tới vùng ngoại ô phía đông để câu cá.

Xem ra, vẫn đánh giá thấp chấp niệm của người câu cá.

Chương 561: Đây còn là tiếng người hay không?

Chương 561: Đây còn là tiếng người hay không? Vùng ngoại ô, phía đông. Bờ sông Vĩnh Định.

Lý Bình An đi trước, Lão Ngưu lững thững đi sau.

Đêm qua, trời đổ mưa nhỏ, cho nên trên đường có phần lầy lội. Lý Bình An đành đi chân trần, đặt đôi giày trên lưng Lão Ngưu.

Một người một trâu, phơi dưới ánh mặt trời, chậm rãi đi tới.

Thực sự rất giống như một vị nam nhân trung niên, nhân dịp ngày nghỉ mà đi câu cá. Hẹn bằng hữu lái xe, đi câu.

Ban ngày câu cá, buổi tối nấu canh, uống ngụm rượu nồng.

Nhìn ánh tà dương trốn vào trong chân trời mênh mông.

Cuộc sống giống như kẹo socola bọc nhân, không bao giờ ngươi có thể biết tiếp theo là vị gì. Câu cá cũng vậy.

Trước khi nhấc cần câu, vĩnh viễn ngươi không biết có thể câu được cá hay không, câu được con cá

Cuối cùng, Lý Bình An và Lão Ngưu tìm được một chỗ thích hợp.

Chọn một tảng đá lớn, đặt mông ngồi xuống.

Bóng cây trong rừng, lắc lắc lư lư.

Lý Sở Vị lén lút đi theo, trốn ở địa phương cách đó mấy chục trượng.

Để cho an toàn, còn cố ý dùng một lá bùa tiềm hành.

Trong tay lại cầm một tấm phù tốc hành, để đảm bảo là sau khi đối phương bị yêu quái dưới đáy nước tập kích.

Thì chính bản thân mình có thể xông lên trong tức khắc, cướp đoạt tài bảo trên người đối phương. Loại chuyện giết người đoạt bảo này cũng không hề hiếm thấy.

Tất nhiên Lý Bình An cũng cảm giác được Lý Sở Vị đang trốn trong bóng tối, cũng nhận ra sát tâm của đối phương.

Chỉ là cũng chẳng hề để ý, chỉ lẳng lặng thả câu.

(。 W)~

Thời gian trôi qua, từng giây từng phút.

Lý Sở Vị lẳng lặng đợi chờ, giống như chim sẻ đứng ở phía sau.

Không biết

qua bao nhiêu lâu.

Dưới đáy sông có biến dị, người bình thường sẽ không cảm nhận được.

Nhưng Lý Sở Vị là một người tu hành, đương nhiên cảm nhận được một sự khác thường. Đến rồi!

Dựa vào bản năng mà thân thể hắn trở nên căng thẳng, ánh mắt gắt gao, nhìn chằm chằm vào mặt sống.

Người mặc áo xanh và con trâu đen đang ngồi trên tảng đá lại giống như không hề phát hiện ra.

“ràooo ràoooo”

Bỗng nhiên, nước sông giống như muốn sôi trào.

Xa xa, một vầng mặt trời đỏ rực đang chậm rãi chìm xuống núi sâu, nhuộm cả mặt sông thành một dải lụa hồng rực.

Phong cảnh này, thật giống như mặt trời chìm vào đáy nước.

Có bong bóng ùng ục ùng ục, từ dưới đáy nước nổi lên.

Lý Bình An nhướng mày, đang từ trong tu hành mà phục hồi lại tinh thần.

Lão Ngưu cúi người xuống, ở dưới mặt nước trong suốt tựa tấm gương mà nhìn thấy được hình ảnh phản chiếu của bản thân mình.

Gương mặt anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong như ẩn như hiện trong sóng nước… .

Hê hê.

Lý Bình An nắm lấy gậy trúc.

Mắc câu?

Ngay sau đó, đổi tay nắm lấy gậy trúc.

Nhẹ nhàng chọc xuống.

“Phập phập!”

Lập tức đâm xuyên qua thân thể yêu vật ở dưới đáy nước.

“Rào rào rào!”

Lý Bình An đưa tay, nâng nó lên khỏi mặt nước, mỉm cười.

Ngay từ đầu, hắn đã nhận ra đối phương.

Ngửi được mùi vị không giống với tinh quái tu hành như bình thường.

Mà là cá lọt lưới chạy ra từ trong đám yêu tộc rừng sương chạy ra!!

“Chậc chậc. Rơi vào trong tay ta thì coi như là chết cũng có ý nghĩa”. Lý Bình An thì thào tự nói với

bản thân.

“Thần hành… Hả?!??”

Lý Sở Vị lập tức cứng đờ.

Trợn trừng mắt lên, nhìn vào con quái ngư to đến có mức khủng bố kia.

Trên người con quái ngư này bao phủ một tầng vảy giáp, tản ra từng điểm ánh sáng.

Kéo theo cái đuôi dài tới mười trượng ở phía sau, thoạt nhìn giống như một con mãng xà cực lớn.

Trên trán có một con mắt dựng thẳng đứng, trong con mắt đó tản ra từng luồng sáng lạnh lẽo. Lý Sở Vị biết, kiếm chủ của Tam Hòa kiếm trang.

Là thua trận bởi vì tầng vảy giáp kia.

Tam Hòa Kiếm Chủ toàn lực chém ra một kiếm, kết quả lại bị tầng vảy giáp trên người quái ngư kia mạnh mẽ ngăn trở.

Còn hiện tại.

Tầng vảy giáp trên người quái ngư kia lại mềm như đậu hũ.

Bị một cây gậy trúc nhìn như vô cùng bình thường, cứ như vậy mà xiên từ bên nọ sang bên kia.

Lý Bình An giơ gậy trúc trong tay lên.

Lão Ngưu tò mò, nhìn từ trên xuống dưới.

Lại so sánh với cái nồi của mình.

ưm…

Hình như cái nồi hơi nhỏ.

“Ngưu…!!”

Lý Bình An cười nói: “Không có gì, cắt thành mấy đoạn mà nấu”

“Mãn Tử, chuyện gì thế? Sao mà mua nhiều đồ như vậy?”

“Hôm nay là ngày đẹp trời, có được hay không?”

Lưu Mãn Tử vác bao lớn túi nhỏ đi ở trên đường, vẻ mặt tươi cười.

Gặp ai cũng đều hỏi hắn làm sao vậy?

Có người quen biết thì hiểu rằng tiểu tử này vừa mới có một vụ làm ăn.

Lừa gạt một tu sĩ ở phương xa vừa mới tới đây.

Lưu Mãn Tử huýt sáo, gặp người hỏi thì hắn ta cười.

“Này, Mãn Tử, lần này kiếm được bao nhiêu?”

Lúc này, một hán tử lùn một mẩu lôi kéo Lưu Mãn Tử, thậm thụt hỏi nhỏ.

Hai người quanh năm ở cạnh nhau, vô cùng quen thuộc.

Lưu Mãn Tử ra dấu ở tay.

Gã lùn mở to hai mắt của mình: “Nhiều như vậy sao?”

Lưu Mãn Tử cười cười: “Tên kia là dạng coi tiền như rác, rất dễ kiếm. Chỉ là không biết trên tay có còn hàng hay không”

Tên lùn kia hưng phấn mà nói: “Con cá mập này, chúng ta không thể buông the dễ dàng như vậy

được”

Lưu Mãn Tử thoáng suy nghĩ tính toán, nhưng cũng có cùng đạo lý như vậy. “Yên tâm, hắn vẫn ở trong quán rượu”

Tên lùi hốt hoảng, nói: “Mãn Tử, mấy ngày nay ta không sống nổi nữa rồi”

“Chúng ta phải nhanh chóng thịt hắn, nếu không ta sợ bị người khác giành trước..”

Lưu Mãn Tử không còn cách nào khác, đành phải đi theo tên lùn đến quán rượu.

Phát hiện Lý Bình An không ở trong quán rượu, dò hỏi một lúc mới có một người nói rõ ràng cho bọn họ biết.

Lý Bình An đã đi tới bờ sông Vĩnh Định ở ngoại thành phía đông, là do Lý Sở Vị xúi giục.

Sông Vĩnh Định?

Lưu Mãn Tử mà tên lùn kia đồng thời biến sắc.

Lưu Mãn Tử lại không nhịn được mà phun ra câu chửi thề.

Gần đây, bờ sông Vĩnh Định có yêu quái làm loạn, rất là ồn ào.

Có số lượng tu sĩ không dưới một bàn tay ngã ngựa ở đó.

Cái tên Lý Sở Vị này, nhất định là thấy tiền thì sáng mắt.

Muốn mượn tay của yêu quỷ để giết chết đối phương.

Sau đó nhân cơ hội xem có thể nhặt được lợi ích hay không.

“Đĩ con mẹ mày! Thằng khốn kiếp!”

Lưu Mãn Tử mắng mỏ một câu, lập tức xoay người chạy tới ngoại ô phía đông.

Tên lùn cũng đuổi theo nhanh chóng.

Không quá một nén nhang, Lưu Mãn Tử và tên lùn đã chạy tới ngoại thành phía đông.

Tục ngữ đã nói, oan gia ngõ hẹp.

Hai người đều trùng hợp chạm mặt với Lý Sở Vị.

Vẻ mặt Lý Sở Vị hốt hốt hoảng hoảng. Cho dù đầu óc hắn có không tốt.

Nhưng đến giờ phút này, cùng hiểu được người mang áo xanh này chắc chắn không phải người bình thường, cũng không phải là người mà mình có thể chọc tới.

“Mẹ mày! Lý Sở Vị!”

Lưu Mãn Tử chửi to một câu.

Lý Sở Vị lại càng sợ hết hồn.

Vẻ mặt này, càng khiến cho Lưu Mãn Tử thêm phần nhận định là đối phương có tật giật mình. Không nói thêm câu nào, lập tức ra một quyền.

“Con bà ngươi!”

“Chơi hắn!”

Tên lùn cũng xông lên.

Lý Sở Vị vốn đang bối rỗi, giờ phút này lại đột ngột trúng một quyền, tất nhiên không kịp phản ứng.

“Ta cho ngươi biết thế nào là giết người cướp của! Cho ngươi biết thế nào là giở trò bỉ ổi!”

Lại là một cước, vừa nhanh vừa mạnh.

Lý Sở Vị bị đánh đến mức kêu cha gọi mẹ, vội vàng chuẩn bị dùng tấm thần hành phù.

Tên lùn cũng không phải là ăn chay, ngay lập tức ra một chiêu thổ độn.

Không để cho Lý Sở Vị kịp chạy hai bước, lập tức vướng chân, ngã ra như chó đớp cức. “Thịt hắn!”

Phù phù..!

Nồi canh cá bốc lên hơi nóng.

Lý Bình An liếc mắt nhìn náo nhiệt ở phía bên kia, bất giác nở

Cũng không có phản ứng gì.

Giống như là những đứa trẻ nhỏ đang chơi đùa, còn người lớn thì yên lặng nấu cơm.

Lão Ngưu, cho thêm vị cay, khử mùi cá tanh.

“Ngưu…..!”

Lão Ngưu rất không tình nguyện.

Nói rằng mấy ngày nay ăn nhiều cay, thải độc rất rát mông.

Lý Bình An nói: “Việc này không phải là giải quyết rất dễ hay sao? Không thải ra ngoài nữa là được rồi”

Lão Ngưu đạp cho hắn một cước, đây còn là tiếng người hay không?”

Chương 562: Cướp chuột của ta

1673 chữ

Quái ngư được xẻ ra thành bốn đoạn rất lớn.

Một đoạn giữ lại, mang về nhà, làm cá khô.

Một đoạn giữ lại, nhưng mang đi bán.

Một đoạn để nấu luôn một nồi canh, ăn ăn uống uống.

Đoạn cuối cùng nằm trong tay Lý Bình An, dùng lửa lớn để nướng.

Nói thực, mùi vị con cá này rất không tốt.

Chất thịt của những tên yêu tộc này phi thường khô khan, có những bộ vị cứng đến mức nhai cũng không nhai nổi, hơn nữa rất không ngon miệng.

Vì thế Lý Bình An và Lão Ngưu cau mày, chỉ ăn một ít, sau đó không ăn nữa. Lúc trở về, đúng lúc gặp được Lưu Mãn Tử và tên lùn kia vừa ẩu đã xong. Lưu Mãn Tử thấy Lý Bình An vẫn còn sống, đầu tiên là cảm thấy kinh sợ.

Sau đó, lại trở thành vui mừng quá đỗi.

Con dê béo này của mình, may mắn không xảy ra việc gì. Thật là điều ngạc nhiên ngoài ý muốn.

“Dê béo!”

Lưu Mãn Tử giang hai tay, ôm lấy Lý Bình An.

Lý Bình An thản nhiên cười cười: “Dê béo cái gì?”

Lưu Mãn Tử bỗng nhiên nghẹn lời, không cẩn thận lại nói ra lời trong lòng củ mình.

Lưu Mãn Tử nói: “Ta nghe nói ngươi bị lừa tới sông Vĩnh Định câu cá, vội vội vàng vàng chạy tới” “Ngươi mới đến nên có điều không biết, gần đây sông Vĩnh Định này có thủy quái náo loạn” “Rất nhiều tu sĩ có danh tiếng cũng đành chịu thua, ta lo lắng ngươi gặp chuyện không may..”

Lý Bình An gật đầu: “Đa tạ”

“May mà ngươi không gặp”

Lưu Mãn Tử nói tiếp.

“Tên Lý Sở Vị khốn kiếp kia đã bị hai huynh đệ chúng ta đánh cho một trận!”

“Yên tâm đi, ở trên cái đất này, ta đã nói là che chở ngươi thì chắc chắn che chở ngươi”

“Này, trong tay ngươi cầm cái gì đó?”

Lý Bình An nói: “Câu được con cái, nhưng mà mùi vị cũng không ngon”

“Nếu hai vị muốn nếm thử, vậy thì tặng một khúc mang về nhà”

“Nhiều như vậy??!”

Lưu Mãn Tử nhìn vào bao thịt cá lớn đến như vậy, có vẻ không thể tin được.

Lý Bình An lại vô cùng khiêm tốn nói: “Ngoài ý muốn mà câu được mấy con cá lớn, hai vị cứ từ từ mà ăn, ta đi về trước”

Lưu Mãn Tử cũng không để ý tới bao cá trong tay, dùng giọng điệu tán gẫu để nói chuyện với Lý Bình An.

Lý Bình An cũng chẳng đáp lại lấy một câu.

“Đúng rồi, ngươi còn muốn ra tay giao dịch nữa hay không?”

Rốt cục cũng nói đến chuyện chính.

“Tạm thời thì không cần, tiền vẫn còn đủ để tiêu trong một khoảng thời gian” “Nếu có, tại hạ sẽ đến tìm các hạ”

Lưu Mãn Tử vội vàng gật đầu: “Được, được..”

“Vậy xin phép các từ”

Không đợi hai người kia nói thêm điều gì, Lý Bình An và Lão Ngưu cùng rời đi.

Tên lùn vẫn không cam lòng, chọc chọc vào Lưu Mãn Tử: “Mãn Tử!”

Lưu Mãn Tử nói: “Ngươi vội vàng làm cái gì, nhìn hắn dửng dưng như vậy, phỏng chừng là muốn ở nơi này một khoảng thời gian”

“Đất này tiêu tiền như nước chảy, chỉ có chút tiền đó thì hắn không đủ nhét kẽ răng”

“Nhắc mới nhớ, con mẹ nó thật là nhiều cá”

“Tiểu tử này đúng là biết câu cá!”

Lưu Mãn Tử cầm những cá cá xương xương kia trở về nhà, nấu một nồi canh.

Nếm thử một miếng.

Ai biết được, mới ăn một miếng, không nhịn được mà phun hết ra.

“Phiiii!”

“Con mẹ nó, thật là khó ăn!”

Thế là tiện tay mang hết đống cá thịt này cho chó nhà mình ăn.

Ai biết được, chó nhà mình chỉ trốn trong ổ, không hề ra ngoài.

Hắn cũng không thèm để ý, đi ngủ.

Lưu Mãn Tử cũng không chú ý tới chó nhà mình vẫn luôn núp trong bóng tối, bốn chân run rẩy liên tục không ngừng.

Bữa tối hôm

nay, ăn thịt hấp lá sen.

Lão Ngưu im

lặng, ăn thịt hấp, ghé đầu lên khung cửa sổ ngắm trời ngắm trăng.

Lý Bình An nín thở ngưng thần, đi vào tu hành.

Gia Trạch chạy ra ngoài, bận rộn kiếm ăn.

Lý Bình An cho phép nó ăn một vài tên yêu quỷ có sát khí rất nặng, hoặc là tinh linh yêu quái mà trên người có mang huyết quang.

Mấy ngày nay, Gia Trạch vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Giáo hóa rất tốt, cũng là lúc suy nghĩ về việc cho nó tự sinh tồn.

Lão Ngưu ăn xong thịt bọc lá sen, một cánh tay vắt lên trên vai.

Lý Bình An hoàn thành tu luyện ngày hôm nay, thu miệng huýt sáo, rồi cùng ngồi xuống với Lão Ngưu, lẳng lặng nhìn vầng trăng.

Trăng kia luân chuyển không ngừng, vĩnh hằng bất diệt.

Xuyên qua cổ kim, vượt cả vạn năm.

Mặc cho năm tháng đắp đổi, mặc cho thương hải tang điền.

Vẫn thản nhiên ngồi trên bầu trời xanh.

Cho tới nay, vô số ngày đêm, có không ít người đã từng ngâm thơ với ánh trăng.

Cũng có không ít tu sĩ đại năng nhìn lên mặt trăng mà than thở.

Cho tới ngày nay, những người này đều đã biến mất trong dòng sông lịch sử.

Chỉ có một vầng trăng kia vẫn đang nhìn xuống nhân gian rối ren rườm rà này. Mỗi khi Lý Bình An nhìn nó, đều nhìn thật lâu.

Trường sinh, cũng giống như vầng trăng này.

Rất lâu sau đó.

Ở bên ngoài có tiếng động truyền vào, một bóng hình xoay người đi vào phòng.

“Uommm!!”

Gia Trạch khẽ kêu lên một tiếng.

“Ta đã trở lại”

“Ăn cơm chưa?”. Lý Bình An hỏi.

“Ăn rồi”

Gia Trạch vô cùng tự hào mà nói: “Hôm nay bắt được một con chuột yêu, có khả năng hút quá nhiều tử khí ở bãi tha ma”

“Lúc ta đến, phát hiện ở đó có hai thi thể mới chết không lâu, nó đã có năng lực giết người”

“Ừ, làm không tệ”

Lão Ngưu ghét bỏ mà thè lưỡi, chắc chắn đêm nay không ngủ gần cái thằng Gia Trạch này. Tên này lại còn ăn cả chuột!! >”

Một vầng trăng tròn, treo trên tinh không.

Lão Ngưu nằm dạng háng trên mái nhà, tiếng ngáy rung trời.

Bên ngoài có người hô lên: “Con mẹ nó, nửa đêm rồi lại có tên nào chơi pháo?!” Lý Bình An ngồi ngay ngắn trên mặt đất, hô hấp vững vàng lại đều đặn.

Tiến vào trong tiểu thiên địa của mình mà quán tưởng, nhất tâm nhị dụng.

Nghe được âm thanh này, không kìm được mà bật cười.

Đúng lúc này, ở bên ngoài cửa sổ vang lên động tĩnh rất nhỏ.

Tất nhiên là không chạy thoát khỏi tai của Lý Bình An.

Trèo tường là chuyện nhỏ với mèo.

Huống chi là một con mèo thành tinh. Một con mèo màu cam leo lên cửa sổ. Lý Bình An tưởng là yêu tinh quấy phá.

Ai ngờ, giây tiếp theo.

Con mèo cam kia ở bên ngoài, gõ ‘cộc cộc lên cửa sổ.

“Mở cửa mở cửa! Dám lấy chuột mà không dám mở cửa hay sao?”

Mèo cam đứng chống nạnh ở trên khung cửa sổ.

Một bộ dạng hiên ngang khí phách.

Rất nhanh, tấm cửa sổ đã được mở ra.

Lộ ra một khuôn mặt vô cùng thanh tú.

Hai tay người nọ đút vào trong ống tay áo, cười híp mắt nhìn vào nó.

Giọng điệu ôn hòa, nói nhỏ nhẹ: “Suyttt!

Ban đêm, tất cả mọi người đều đã đi ngủ, mong rằng túc hạ không nên đánh thức người khác” Mèo cam nghiêng đầu, nhìn vào người này.

Cảm giác được trên người đối phương không có địch ý chút nào, không những thế lại cảm giác được khí tức trên người đối phương làm cho nó có một loại hết sức thoải mái.

Mèo cam mở miệng nói.

“Các hạ, có thể vào trong phòng nói chuyện hay không? Bên ngoài trời lạnh, trong phòng lại có trà nóng”

Mèo cam không e dè gì mà nhảy vào.

Lý Bình An đóng cửa, châm đèn dầu.

Lại lấy ra bánh ngọt và trà nóng, chiêu đãi vị khách nhỏ này.

Mèo cam đưa hai tay lên ôm ngực, cúi đầu nhìn vào bình trà nóng cùng bánh ngọt thơm ngát, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Mời”

Mèo cam lại nuốt một ngụm nước miếng, giống như là đang cố kìm nén dục vọng của mình, nói: “Đừng tưởng rằng có vài đồ vật này mà có thể làm tiên tử ta tha thứ cho ngươi”

Lý Bình An cười cười: “Đây là chiêu đãi túc hạ, ăn uống miễn phí”

“Ăn miễn phí”

Mèo cam nghiêng đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, lúc này mèo cam mới há to miệng mà ăn. Vừa ăn. Vừa nói.

“Đừng tưởng rằng cho ta ăn thì ta sẽ tha thứ cho ngươi”

“Ồ? Không biết tại hạ đắc tội tiên tử ở điểm nào?”

Giọng điệu của Lý Bình An rất thoải mái, giống như đang trao đổi với một tiểu hài tử.

“Các ngươi cướp chuột của tiên tử! Con chuột kia, ta đã đánh rất

nhiều trận với nó, mắt thấy sắp thu phục được nó”

Lý Bình An nhớ lại buổi tối, Gia Trạch trở về nhà nói là mình bắt được một con chuột yêu ở bãi tha

ma.

Chương 563: Miêu Miêu tiên tử

13:57

Bầu trời về đêm, ánh trăng lờ mờ hôn ám, tinh tú thưa thớt lung lay.

Hai tay mèo cam ôm lấy ngực, đôi mắt tròn trịa không chớp lấy một cái, nhìn chằm chằm vào Lý Bình An.

“Con chuột yêu kia, tiên tử ta đã đánh rất nhiều lần, mắt thấy sắp bắt được”

“Các ngươi làm như vậy, thật là quá phúc hậu”

Lý Bình An nói: “Là bằng hữu của tại hạ không chu đáo, xin bồi tội với tiên tử”

Mèo cam gật đầu: “Ừm. Xem ra ngươi cũng biết phân biệt phải trái”

“Đây là bồi thường cho tiên tử”

Lý Bình An lấy ra thêm một ít bánh ngọt, đẩy về phía trước.

Mèo cam ngẩng đầu, số bánh ngọt này mà xếp chồng lên nhau, khả năng còn cao hơn nó hẳn một cái đầu.

Miệng mèo há thành chữ O.

“Ồ.”

“Cái này là cái gì?”

Lý Bình An giải thích: “Là đan dược chữa thương cho tiên tử”

Lý Bình An để ý thấy trên người mèo cam có nhiều vết thương, hơi thở cũng không ổn định” Phỏng chừng là mấy ngày trước vì đánh nhau với chuột yêu mà để lại.

Mèo cam trừng mắt lên nhìn, không hề có tâm lý phòng bị mà ăn vào

trong miệng.

Chỉ trong chốc lát, đầu nghiêng xuống đất.

Thân thể cũng ngã xuống theo, uych…

(—w-) phù phù…

Lý Bình An đưa một tay bế lấy nó, vốn định đặt xuống giường.

Nhưng sợ Lão Ngưu xoay người đè lên nó, vì thế lại mang nó đặt trong một chiếc rổ.

Sau đó, lại một lần nữa tiến vào tiểu thiên địa trong nội tâm, bắt đầu quán tưởng. Sau một đêm.

Lão Ngưu nhìn tiểu nữ đồng ở trong rổ.

Khuôn mặt trắng nõn, da thịt mềm mại.

Hai hàng lông mày thon dài như tranh vẽ, hai mắt đang khép chặt. Sống mũi nho nhỏ, đôi môi mỏng manh, khóe miệng hơi nhếch lên. Lão Ngưu nhìn một lát, lại ngẩng đầu lên nhìn vào Lý Bình An.

Rot

Từ

cмc tiểu tử nhà ngươi cũng bộc phát thú tính!!

nay về sau không cõng ngươi nữa!!!

“Là khách”. Lý Bình An thản nhiên nói.

“Meoww meoww…”

Chỉ chốc lát sau, tiểu nữ đồng mới tỉnh lại.

Đưa hai tay lên dụi dụi vào mắt, mũi khịt khịt khịt…

Nhìn ra bốn phía, ánh mắt dường như có phần mê mang. (000)...

Một lúc lâu sau, nó mới phản ứng lại.

Đứng lên, run rẩy.

“Paaa!” một tiếng, lại một lần nữa biến thành một con mèo cam.

“Tiên tử tha thứ cho các ngươi”

Nói xong, nàng dùng móng vuốt nâng chồng bánh ngọt cao cao kia lên.

Tựa như là có vẻ cố hết sức, cái miệng nhỏ nhắn cũng phồng lên.

Xoay người một cái, sau đó nhảy qua cửa sổ ra bên ngoài.

“Tiên tử đi thong thả”

Lý Bình An vừa dứt lời, lại chợt nghe thấy ‘bẹp bẹp một tiếng.

Sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy, mèo cam ngã chổng vó ở trên mặt đất.

Bánh ngọt cũng liểng xiểng ở một bên.

Mèo cam bị đau, nhưng cố chịu đựng đau đớn mà không kêu lên một tiếng.

Lại đứng dậy và xếp bánh ngọt vào với nhau.

Móng vuốt nhỏ lại giơ cao bánh ngọt lên trên đầu thêm một lần nữa, hóa thành một làn khói, chạy không thấy bóng dáng.

Nhìn bóng lưng có phần hoảng hốt của mèo cam, Lý Bình An không nhịn được mà cảm thấy tức

Trong lúc rảnh rỗi, ăn sáng.

Sau đó Lý Bình An ra ngoài chợ đi dạo một lát.

Tìm một góc thoải mái, có thể phơi được nhiều nắng nhất có thể.

Lý Bình An lấy đàn nhị ra, đặt mông ngồi xuống.

Tấu lên một khúc nhạc trong lòng, trần gian ảm đạm, cùng với hỉ nộ ái ố của thế nhân.

Bất tri bất giác, trên mặt đất đã có rất nhiều tiền.

Lão Ngưu nhặt lên từng đồng từng đồng.

Lý Bình An vỗ vỗ bụi trên mông, đứng dậy, cùng với Lão Ngưu rời đi.

Đi đến một đoạn đường nhỏ có ít người lui tới.

“Hu hu hu”

Mèo cam đứng quay vào góc tường, tay lau nước mắt.

“Thật xin lỗi, ta không biết các ngươi thảm như vậy!”

Hiển nhiên là vừa rồi vẫn luôn lắng nghe Lý Bình An kéo đàn nhị.

“Bánh ngọt này, trả lại cho ngươi”

Mèo cam lấy ra miếng bánh ngọt cuối cùng còn sót lại.

Lý Bình An cười ôn nhu, nói: “Chỉ là thích mãi nghệ, cuộc sống của tại hạ cũng không thảm”

“Đó là một nghề, một nghề để nuôi sống con người”

Mèo cam nghiêng đầu, mèo cam không hiểu.

Lý Bình An nói: “Miêu Miêu tiên tử ăn cơm chưa?” “Còn chưa ăn”

Mèo cam cắn lấy miếng bánh ngọt, hàm hồ nói ra.

“Vậy hay là đi tới nhà tại hạ ăn một bữa cơm, xem như bồi tội”

“Tên của Miêu Miêu tiền tử là gì?”

Trên đường về nhà, Lý Bình An hỏi.

“Tên? Tiên tử không cần tên”

Mèo cam vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn lên Lão Ngưu cực lớn ở bên cạnh. “Ngưu……”

Lão Ngưu nhe răng với nó.

Mèo cam chớp chớp mắt, thật là to lớn.

“Vậy nhà của Miêu Miêu tiền tử ở nơi nào?”

“Miêu Miêu tiên tử không có nhà”

“Vậy là Miêu Miêu tiên tử bốn biển là nhà?”. Lý Bình An hỏi. “Bốn biển là nhà là cái gì?”

“Ở đâu cũng không phải là nhà, nhưng ở đâu cũng là nhà”

Mèo cam cái hiểu cái không.

Trở lại quán ăn, Lý Bình An làm ba món ăn đơn giản.

Hai mặt một chay, món nào cũng nhiều.

Mèo cam cúi đầu, muốn ăn cơm trong bát.

Kết quả là khóe miệng dính rất nhiều hạt cơm.

Lý Bình An đưa cho nàng một đôi đũa: “Dùng đũa ăn mới đúng”

Mèo cam giương giương móng vuốt: “Tiên tử sẽ không dùng thứ này”

Nàng lại đưa mắt nhìn thoáng qua Lão Ngưu ở đối diện đang cầm đũa.

“Miêu Miêu tiên tử có thể biến thành hình người, giống như Gia Trạch vậy”. Lý Bình An nói.

Mèo cam do dự một lát, sau đó ‘paa… một cái lập tức biến thành hình người.

Đưa bàn tay nhỏ bé ra, mở rộng bàn tay.

Cầm đũa, thật là rất không thoải mái.

“Nhất định phải cầm đũa mới được ăn hay sao?”

Mèo cam nói: “Tiên tử rất muốn ăn, nhưng sẽ không dùng thứ này”
“Vậy thì phải học từ từ”

Lý Bình An chỉ cho nàng cách cầm đũa.

Bàn tay nhỏ bé của mèo cam liên tục thay đổi phương thức, thay đổi lực cầm,...

Rất lâu sau, rốt cục mới gắp được một miếng thức ăn nóng hổi.

Lão Ngưu thấy tiểu nữ đồng này ăn rất ngon miệng, bản thân chỉ ăn no ba phần rồi buông đũa xuống.

Cầm lên túi thịt trâu gác bếp còn thừa lại từ hôm qua Lý Bình An mua cho.

Mèo cam dùng đũa càng lúc càng thuần thục.

Đến cuối cùng, như gió cuốn mây bay, cuốn sạch thức ăn trên bàn.

Ăn đã đủ nhiều, chiếc bụng phồng lên, nhưng vẫn tham lam đi lấy

cái bánh bao còn sót lại.

“Ăn quá nhiều sẽ không tốt cho thân thể”. Lý Bình An nhắc nhở.

Mèo cam nói: “Ăn no cũng tốt, không sợ mấy ngày kế tiếp phải chịu đói”

“Miêu Miêu tiên tử thường xuyên đói bụng hay sao?”

Mèo cam gật đầu: “Từ sau khi mẫu thân rời đi, tiên tử thường xuyên chịu đói” “Miêu Miêu tiên tử không nghĩ tới việc qua nhà người khác ăn vụng hay sao?”

Theo lý thuyết, một con mèo thành tinh thì thế nào cũng không thể bị đói, huống chi là ở trong thành trì có nhân khẩu đông đúc.

“Tiên tử sẽ không ăn vụng”

Mèo cam cắn một miếng bánh bao thật lớn, sau đó nhìn thấy nhai nuốt vô cùng tốn sức.

Ăn đã no rồi, vẫn còn muốn ăn nữa.

“Nếu tiên tử không chê, có thể thường xuyên tới nơi này ăn cơm”

Tiểu nữ đồng gật đầu: “... Thật vậy sao?”

“Thật sự, sức ăn của tiên tử cũng không lớn, đơn giản chỉ là thêm một đôi đũa mà thôi” “Được”

Tiểu nữ đồng đáp ứng rất vui vẻ, nhìn thoáng qua miếng bánh bao còn sót lại trong tay. Do dự một lát, nhưng vẫn bỏ vào trong miệng.

Sau đó biến thành một cô mèo cam, kêu lên một tiếng.

Như là đang tạm biệt Lý Bình An và Lão Ngưu, sau đó nhảy ra ngoài cửa sổ. Lý Bình An cảm thấy hết sức thú vị.

Chương 564: Tiên tử có thể giúp được việc chuyển nhà

Từ đó về sau, mỗi ngày mèo cam đều tới ăn cơm một lần. Ăn xong, nói lời cảm ơn.

Nhảy ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay, trời i quang mây tạnh, ánh ban mai đầy trời.

Lý Bình An câu được hai con cá ở bờ sông.

Hầm một nồi canh cá, làm thêm một phần thịt viên.

Một đĩa lạc rang và một đĩa dưa chuột trộn chua cay, ăn kèm cho đỡ ngấy.

Tính toán thời gian, mèo cam cũng sắp tới rồi.

Lý Bình An mở cửa sổ ra.

Một lát sau, quả nhiên mèo cam nhảy từ cửa sổ vào trong phòng.

Trong miệng còn ngậm một con chuột lớn.

“Cho các ngươi”

Mèo cam đặt thi thể con chuột ở trên bàn, vô cùng tự hào mà nói.

Lão Ngưu đang thái rau, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn. Mặt trâu đầy vẻ nghi hoặc.

Hû???

Mèo cam liếm liếm móng vuốt: “Ăn đi, có thể mang chuột đi xào”

Mèo cam cảm thấy mấy ngày hôm nay ăn ké nhà người ta cũng có phần không biết xấu hổ, cho nên hôm nay cố ý bắt chuột, mang đến cho Lý Bình An.

Lý Bình An nhìn con chuột, dở khóc dở cười.

Mèo cam trừng mắt lên nhìn.

Ngay sau đó, lại móc ra một con chuột nhỏ từ trong chiếc túi vải.

Xem ra vốn là định giấu đi, để lại cho bản thân mình.

Tuy nhiên thấy vẻ mặt này của Lão Ngưu và Lý Bình An, có vẻ như không quá hài lòng.

Cho nên, lúc này mới lấy con chuột nhỏ này ra.

“Chỉ còn có hai con này thôi”

Mèo cam nhẹ nhàng nói.

Lý Bình An nói: “Miêu Miêu tiên tử giữ lại cho bản thân mình ăn đi”

Mèo cam nghiêng đầu: “Hả? Các người không thích ăn chuột hay sao?” “Bình thường đều không ăn”

“Tại sao?”

“Thì chỉ là không ăn thôi”. Lý Bình An nói.

Mèo cam không hiểu.

Theo quan điểm của nàng, chuột là loại thức ăn ngon nhất trên thế giới này.

Lúc ăn cơm, Lý Bình An nói với mèo cam là ngày mai đừng tới nơi này ăn cơm.

Mèo cam sửng sốt, ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt.

“Ồ..”

Đôi tai và chiếc đuôi không tự chủ mà rủ xuống, vẻ mất mát hiện lên trên mặt mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Trong lòng nghĩ là mình chỉ biết ăn, bị người ta cảm thấy phiền phức rồi.

Cũng có thể là mình chỉ mang đến chuột bé, làm cho đối phương không thích.

Nghĩ như vậy, ngay cả mỹ vị đang ở trong miệng cũng cảm thấy không còn thơm ngon.

Ăn hai miếng, rồi sau đó buông đũa xuống, cáo từ muốn rời đi.

Chỉ là chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy Lý Bình An nói.

“Hôm nay phải chuyển nhà, ngày mai phải đến nhà mới để ăn cơm”

“Paaaa!”

Đôi tai và chiếc đuôi của mèo cam ngay lập tức dựng thẳng lên. Ô??

Thì ra chỉ là muốn chuyển nhà, không phải chán ghét bản thân mình. “Phải rời khỏi nơi này hay sao?”

Lý Bình An lắc đầu: “Lão Ngưu nhà ta muốn ở lại đây thêm một thời gian nữa”

“Cho nên phải thuê một cái nhà ở chỗ này, dù sao không thể thể ở đây mãi được” Mèo cam gật đầu.

Lý Bình An suy nghĩ một lát: “Nếu Miêu Miêu tiên tử không chê, có thể dọn đến ở cùng?” Mèo cam nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt thiện ý của người áo xanh.

Rõ ràng là đang ở hình người, thế mà bởi vì kích động mà hai chiếc tai mèo lại nhô ra. “Tiên tử ở không hay sao?”

“Tiên tử có thể hỗ trợ chuyển nhà”. Lý Bình An nói: “Tiên tử lại có thể bắt chuột”

“Ùm!”

Mèo cam gật đầu, vươn hai bàn tay nhỏ bé của mình ra, tỏ vẻ mình có rất nhiều sức mạnh. Vì vậy, buổi chiều hôm đó.

Lý Bình An rời khỏi quán ăn.

Thật ra thì cũng không phải mang đồ gì nhiều, vốn cũng chưa ở lại bao nhiêu lâu.

Cũng chỉ là ý nghĩ bộc phát mới quyết định ở lại đây một khoảng thời gian.

Mèo cam vì muốn tỏ vẻ mình không phải ở chùa, mang toàn bộ đồ đạc của mình lại đây.

Lão Ngưu và Gia Trạch muốn giúp nàng, nàng cũng không cần.

Chỉ bước từng bước thất tha thất thểu.

Phòng ở mới là do Lưu Mãn Tử, tu sĩ bản địa tìm giúp cho.

Lưu Mãn Tử vừa nghe thấy con dê béo nói rằng mình sẽ ở lại đây thêm một khoảng thời gian.

Còn phải đi tìm nhà, trong lòng vui như nở hoa.

Vì vậy, đã tìm giúp một căn nhà giá rẻ.

Ngày chuyển nhà, Lưu Mãn Tử cũng đến giúp việc lấy lòng.

Giúp dọn dẹp nhà cửa, sắp xếp đồ đạc.

Lý Bình An cũng cảm thấy không nỡ khi để hắn giúp đỡ không công, thế nên vào buổi tối mua thêm một phần thịt, nấu một nồi lẩu.

Và có thêm một bầu rượu ngon.

Gia Trạch và Lão Ngưu thì bắt được một con thỏ bên ngoài đồng.

Lưu Mãn Tử uống được vài chén rượu, lại thích chém gió.

Mang câu chuyện mà mấy ngày nay đã kể vô số lần, cái câu chuyện xưa mà bản thân mình ở Đằng Xung thành kể lại cho Lý Bình An nghe.

Bên cạnh còn có thính giả là mèo cam đang chuyên chú ăn cơm, cùng với Lão Ngưu và Gia Trạch đang ôm vai bá cổ hát ông ổng.

Lưu Mãn Tử nói rằng mình ở Đằng Xung thành như thế này như thế kia.

“Ngươi có biết Lý Bình An không?”

“Cũng nghe nói qua”

Người áo xanh ở bên đối diện chỉ thản nhiên nói.

“Trận chiến Đằng Xung thành, có một nửa là do hắn đánh”

“Cái này thì không phải”. Người áo xanh hiếm khi nào phủ định câu nói của đối phương.

Lưu Mãn Tử kinh ngạc, nhìn vào hắn một cái: “Hả?”

Ngay sau đó lại không thèm để ý, chỉ cười cười.

“Ngươi làm sao hiểu rõ bằng ta”

“Ta lại nói cho ngươi biết, Trảm Yêu Nhân, ngươi có biết không?”

“Biết”

“Hiện tại bên ngoài đều đang nói cái gì mà Trảm Yêu Nhân ngăn cản yêu tộc tấn công, tất cả đều là nói bậy!”

Ngữ khí của Lưu Mãn Tử rất kích động, tựa hồ càng như vậy thì lời nói của mình sẽ càng có sức

thuyết phục.

“Đạo hữu, lời này cũng không thể nói bậy”. Giọng điệu của Lý Bình An hiếm khi trở nên nghiêm túc.

Lưu Mãn Tử há miệng, định nói thêm gì nữa.

Nhưng uống quá nhiều rượu, đến nói ra cũng không còn lưu loát.

Mí mắt cứ thế buông xuống, rồi mơ mơ màng màng mà nằm vật ra bàn.

“Đằng Xung thành là nơi nào?”

Một lát sau, mèo cam ăn uống no nê rồi mới cất tiếng hỏi.

“Một thành nhỏ ở biên cương”. Lý Bình An trả lời.

“Vậy Lý Bình An là ai?”

“Chính là ta”

Lý Bình An cười cười, lấy tay chỉ chỉ vào Lưu Mãn Tử: “Nhưng không thể nói cho hắn biết” “Tại sao?”

“Có thể coi đây là trò đùa”

Mèo cam không hỏi nữa.

Lại một lát sau, mèo cam nói: “Ngươi gọi ta là Miêu Miêu tiên tử, vậy ta nên gọi ngươi là gì?” “Người khác gọi ta là tiên sinh”

“Tiên sinh? Có nghĩa là gì?”

“Nghĩa đen”

“A..”. Mèo cam lại nhìn vào Lão Ngưu: “Hắn tên là gì?”

“Gọi là Ngưu Ngưu được rồi”

Lão Ngưu tỏ vẻ phản đối mãnh liệt, phải gọi là Ngưu ca!

Lý Bình An lại cười cười.

Buổi tối, trước khi đi ngủ.

Lý Bình An chuẩn bị một cái giỏ nhỏ cho mèo cam.

Cái giỏ là tự làm, bên trong có một cái đệm và một cuộn vải, dùng để làm chăn. Mèo cam nằm xuống: “Rất thoải mái”

“Thoải mái là tốt rồi”. Lý Bình An nói.

Lão Ngưu thì rất quen thuộc mà nằm dạng háng hình chữ đại ở trên giường.

Gia Trạch ra ngoài sân, mượn nhờ ánh trăng để đọc sách.

Lý Bình An pha một ly trà nóng.

“Tiên sinh đang làm gì vậy?”. Mèo cam hỏi.

“Đang uống trà”

“Ngươi muốn uống không?”

“Muốn!”

Vì thế, Lý Bình An rót cho mèo cam một chén trà.

Mèo cam uống trà, bỗng nhiên rụt lưỡi lại, hình như bị bỏng.

Chiếc đuôi nhỏ cứ lắc lư liên tục, rất không yên phận.

“Tiên tử biết bắt chuột, sẽ không phải là ở ké”

“Tại hạ đã biết”

Mèo cam không nói thêm gì nữa, bỏ vào trong giỏ nhỏ chuẩn bị đi ngủ.

Nàng ấy đi vào giấc ngủ rất nhanh.

Được an tâm ngủ ở trong phòng, đối với nàng mà nói thì đây là một ký ức đã rất xa xưa.

Tối nay, ngủ sẽ nhất định là rất hạnh phúc.

Mèo cam nghĩ như thế.

“Khò!!! Khò!!! Khác!!! Khác!!!”

13:58

Bởi vì từ nhỏ đã ngủ ở ngoài trời, cho nên bất cứ chuyện gió thổi cỏ lay gì cũng không thoát khỏi lỗ tại của mèo cam.

Huống chi là động tĩnh lớn như vậy.

Mèo cam xù lông lên: “Chuyện.. Chuyện lớn…??!”

Lão Ngưu đang ngủ, trở mình.

Sau khi dừng lại một giây, tiếng ngáy ngủ lại vang lên.

Thân hình mèo cam không kìm được mà phập phồng liên tục.

(°口°)! !

Chương 565: Ngủ rất là ngon

“Miêu Miêu tiên tử, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Mèo cam dụi dụi mắt, nói ra lời rất trái lương tâm: “Có, ngủ rất ngon” Bữa sáng hôm nay là cháo loãng và dưa muối.

Lúc mèo cam ăn cơm, lại biến thành một tiểu nữ đồng.

Bàn tay nhỏ bé nâng cái bát lên, dán miệng vào, uống từng chút một.

Nhìn ra được, việc biến thành hình người để ăn cơm khiến cho nàng cảm thấy vô cùng không thoải

“Ta mỗi ngày xét mình ba điều. Mưu việc cho người khác thành tâm chưa?”

“Kết giao bạn bè đã giữ chữ tín chưa? Kiến thức thầy truyền dạy, đã luyện tập chưa… (Trong Luận Ngữ, Khổng Tử. Tăng Tử, tức Tăng Sâm, học trò giỏi của Khổng tử, sau này viết ra sách “Đại học”. Phần cuối có người dịch là: Kiến thức ta sắp đi truyền dạy, đã luyện tập chưa?) Gia Trạch lẩm bẩm, ngay sau đó nhìn vào bản thân mình.

Có làm được chuyện trung thành hay không?

Ừm, làm được.

Có thành tín với người hay không?

À… Hôm qua ngủ đánh rắm vào đầu Ngưu ca.

Bởi vì sợ bị đánh, cho nên nói là do tiên sinh thả rắm.

Gia Trạch vẽ một vòng tròn, cảm khái rằng mình còn chưa làm được.

Ăn sáng xong, Gia Trạch nói là muốn đi thư đường của địa phương để xem xét.

Không thể không nói, bằng vào việc hắn càng ngày đọc sách càng nhiều.

Ấy thế mà lại có thêm vài phần khí chất nho nhã của nho sĩ.

Từ trước kia phải do Lão Ngưu ép buộc đọc sách, đến bây giờ thì chẳng cần ai nói, mỗi ngày, mở mắt

ra, việc đầu tiên là khắc khổ cố gắng.

Lý Bình An cũng có thể an tâm mà thả nó ra, một mình đi ở bên ngoài.

“Đây là cái gì?”

Tiểu nữ đồng tò mò nhìn vào quyển sách ở bên cạnh.

“Là sách”

“Vậy còn cái này thì sao?”. Tiểu nữ đồng chỉ vào từng dòng chữ ngổn ngang trên giấy. “Là chữ”

Mèo cam nói: “Tiên tử không biết”

Lý Bình An nói: “Miêu Miêu tiên tử muốn học hay sao?”

“Hiện tại không muốn học.

“Vậy Miêu Miêu tiên tử muốn ra ngoài tản bộ hay sao?”

Miêu Miêu tiền tử ngẩng đầu: “Đúng”

Vì thế, một người một trâu một mèo, đạp lên ánh mắt trời, đi trên con đường lát đá xanh.

Bởi vì dòng người đến đến đi đi, Lão Ngưu lo lắng mèo cam sẽ lạc mất.

Hoặc là bị ai đó giẫm lên.

Vì thế, nâng một móng lên, đặt mèo cam lên lưng của mình.

Mèo cam đứng ở trên lưng Lão Ngưu, giống như là tướng quân ra bên ngoài tuần tra, lập tức ưỡn

ngực ngẩng đầu.

Vùng này tên là Ngạc Nam.

Bởi vì sản xuất rất nhiều linh thạch, ở phụ cận nơi này có bảy tám mỏ linh mạch.

Cho nên nơi đây rất nhiều tu sĩ, ngư long hỗn tạp.

Trong thành thì còn đỡ, nhưng ngoài thành thì luôn có chuyện tranh đấu của tán tu, giết người cướp của rất nhiều.

Trong thành cũng có mấy đại tộc, thi thoảng lại động võ.

Sản nghiệp cũng rất nhiều, bao gồm phường thị, sòng bạc, vân vân.

“Đại. Đại!”

“Tiểu! Tiểu!”

Lúc này, trong một sòng bạc.

âm thanh ở bên kia vang lên không ngừng.

Lưu Mãn Tử đứng ở trước bàn, hai mắt mở to.

Sau đó, biểu cảm bất chợt biến đổi, cười lên một tràng rất to, rất dài.

“Thắng rồi! Thắng rồi! Thắng rồi!”

Lưu Mãn Tử thích đánh bạc.

Vài ngày trước đó, bởi vì còn phải khoe khoang việc mình đi tham chiến ở Đằng Xung thành, muốn bảo vệ thanh danh của mình, cho nên không muốn đi tới sòng bạc.

Chỉ là, không được mấy ngày, bản tính lại bộc lộ.

“Đều là của ta!”

Lưu Mãn Tử cùng tên lùn ở bên cạnh hô vang hứng khởi.

Chỉ là, không đợi bọn họ cao hứng được bao lâu, ở phía sau lại có người nắm lấy bả vai của bọn họ.

“Ở chỗ của ta mà dám gian lận, lá gan không nhỏ!!!”

Ngay sau đó, lại có vài tên hán tử cường tráng kéo hai người ra chỗ

khác.

Một đấm, một đá, rồi lại một đấm, rồi lại một đá.

Mấy người này rõ ràng chính là võ phu thuần túy, khí lực sung mãn.

Hán tử cụt tay ngồi ở trên trường kỷ, đeo đoản đao ở bên hông.

Tỏ ý mọi người tiếp tục chơi đùa thêm một lát.

Chờ mấy người kia đánh xong xuôi, Lưu Mãn Tử và tên lùn mới chật vật đứng dậy. “Nhị gia tha mạng, nhị gia tha mạng”

Ngươi trông coi sòng bạc gọi là Trương Nhị, tên riêng thì không rõ.

Năm năm trước đi tới Ngạc Nam, làm việc cho Trương lão gia đất Ngạc Nam.

Tâm ngoan thủ lạt, đoản đao trên tay lại xuất thần nhập hóa.

Không lâu sau đã trở nên nổi tiếng, ở trên đường đều gọi một tiếng Nhị gia.

Lại ngại ít có người biết đến, trận chiến ở Đằng Xung thành.

Vị Trương Nhị này cũng đi.

Tuy nhiên, hắn không giống với Lưu Mãn Tử là đi nhìn nhìn ngắm ngắm.

Mà là thật sử thủ thành hai ngày hai đêm.

Còn gặp được tu sĩ Thục Sơn.

Trương Nhị liếc mắt nhìn Lưu Mãn Tử.

“Mãn Tử, tiểu tử ngươi đi một chuyến tới Đằng Xung thành, vậy mà về đây lá gan lại to lên rồi”

“Nhị gia, chỉ là nhất thời hồ hồ, một phút lỡ lầm, lần sau không dám thế nữa”

Trương Nhị nói: “Bình thường khoác lác cũng không sao, ta lười vạch trần ngươi” “Không ngờ tiểu tử ngươi lại đạp lên quy củ❞

“Dựa theo luật, bồi thường gấp mười lần, không đền nổi thì để lại một cánh tay”

“Nhị gia, ngài cứ coi hai ta như quả rắm, thả chúng ta đi”

“Nhị gia, ta dập đầu xin ngài, Nhị gia!”

Thân thể Trương Nhị ngửa ra đằng sau, cười lạnh: “Không phải ngươi tuyên bố là xưng huynh gọi đệ với Lý Bình An hay sao?”

“Hay là gọi huynh đệ của ngươi tới đây, để hắn trả tiền cho ngươi”

Lưu Mãn Tử sợ tới mức run như cầy sâu: “Nhị gia, tiểu nhân chém gió, ngai đừng chấp nhặt với tiểu nhân”

“Tiểu nhân trở về nhà gom tiền, nhất định sẽ đền cho ngài không thiếu một đồng nào”

“Tiểu tử ngươi thì có tiền cái rắm ý”. Trương Nhị hiểu rõ tên này như lòng bàn tay.

Ngay lập tức, có người đè hắn lại.

Trương Nhị đứng lên, trên tay cầm đao.

“Đao của Nhị gia rất nhanh, chỉ một cái chớp mắt thôi”

Cả người Lưu Mãn Tử run run rẩy rẩy, trong lòng xám như tro tàn. Xong rồi.

Bỗng nhiên, hắn mở to hai mắt.

Căng cổ họng mà hô to: “Đạo hữu! Đạo hữu!”

“Đạo hữu?”

Người áo xanh nghe được âm thanh, quay đầu lại nhìn.

Lập tức phát hiện Lưu Mãn Tử bị người ta đè trên mặt đất.

Vì thế, lập tức đi qua.

Lưu Mãn Tử thì giống như là tìm được cứu tinh.

Sắc mặt Lý Bình An không thay đổi: “Lưu đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Nhị liếc mắt nhìn Lý Bình An, bất chợt nhíu mày.

Lại đánh giá từ trên xuống dưới.

“Chậc chậc”

Trương Nhị khác với Lưu Mãn Tử, hắn thực sự là đã từng ra chiến trường ở Đằng Xung thành.

May mắn, cũng được gặp rất nhiều tu sĩ đại năng.

Trong đó cũng bao gồm cả Lý Bình An.

Nếu chỉ là người qua đường bình thường, có thể sẽ quên.

Nhưng nếu là Lý Bình An thì lại khác.

“Ngươi là..”

Hắn kinh ngạc, vừa định kêu lên.

Nhưng đột nhiên lại sửng sốt, chỉ trừng mắt nhìn.

Trong đầu “Ong ong” một tiếng, trở nên trống rỗng.

Ngay sau đó, bộ dáng của Lý Bình An trong trí nhớ lại hóa thành một mảnh ký ức mơ hồ.

Lại nhìn vào người áo xanh ở trước mặt, cũng không biết là ai.

Chỉ có vẻ nghi hoặc là tạo sao lại tự nhiên sinh ra cảm giác hết sức kỳ quái.

Vì thế nói: “Bằng hữu của ngươi gian lận trong sòng bạc, dựa vào
“Hoặc là bồi thường gấp mười lần, hoặc là đền bù một cánh tay”

quy củ”

Trên mặt Lưu Mãn Tử tèm nhem nước mắt nước mũi: “Đạo hữu, đạo hữu cứu ta, vĩnh viễn không quên đại ân đại đức của đạo hữu”

“Vài ngày nữa ta sẽ trả lại tiền cho đạo hữu, đạo hữu cứu ta trước”

Lý Bình An hỏi: “Phải bồi thường bao nhiêu tiền?”

Trương Nhị nói ra một con số.

Lý Bình An giữ lễ phép, cười cười một tiếng.

Gặp nhau chính là duyên phận, tuy rằng Lưu Mãn Tử người này có sai lầm, nhưng phân biệt rõ ràng được việc lớn việc nhỏ.

Bằng không thì cũng sẽ không chạy tới Đằng Xung thành, mặc dù không tới kịp.

Nhưng chỉ cần trừng phạt nhỏ là được, nếu chặt tay…

Có vẻ quá tàn nhẫn…

“Có thể trả tiền thay đạo hữu, thế nhưng đạo hữu cần đáp ứng tại hạ một chuyện” “Đừng nói một chuyện, ngàn chuyện vạn chuyện ta cũng đồng ý!”

“Đạo hữu, đừng vội vàng đáp ứng, tại hạ còn chưa nói xong”

Chương 566: Miêu Miêu tiên tử vô dụng

1794 chữ

Lý Bình An tiếp tục nói: “Trước khi đạo hữu trả lại tại hạ hết số tiền này, thì phải nghe tại hạ sai khiến, có được hay không?”

“Không thành vấn đề! Không thành vấn đề! Làm trâu hay làm ngựa gì cũng được”

Mấu chốt của Lưu Mãn Tử là hiện giờ phải giữ lại được cánh tay của mình.

Lý Bình An cười cười, gật đầu: “Được”

Lý Bình An đếm linh thạch ở trong nhẫn trữ vật, trầm ngâm một lát.

Rồi nhìn về phía Trương Nhị, nói ra:

“Hình như còn thiếu mấy viên, không biết các hạ có thể giơ cao đánh khẽ hay không, ít ngày nữa tại hạ đưa tới cho các hạ”

Hy vọng của Lưu Mãn Tử vừa mới được dâng lên lại bị dập tắt ngay lập tức.

Trương Nhị luôn luôn lạnh lùng, giữ gìn quy củ.

Hoặc lại trả tiền tại chỗ, hoặc là để lại một cánh tay.

Chắc chắn người này sẽ không nói bất cứ thứ gì liên quan đến tình

cảm. Trương Nhị khẽ nhíu mày, nhìn khuôn mặt ôn hòa của người áo xanh.

Yết hầu giật giật, há miệng:

“ Có thể…

Mọi người đang vây quanh xem kịch vui, nghe thấy lời nói này không khỏi kinh sợ.

Tên Trương Nhị này làm sao vậy

Sao lại đột ngột đổi tính???

Nửa nén nhang sau.

Lưu Mãn Tử và tên lùn ai nấy đều kinh hồn bạt vía đi ra khỏi sòng bạc.

Nhìn vào bóng lưng của người áo xanh đang rời đi, Trương Nhị cụt một tay nhíu chặt lông mày.

Luôn cảm thấy là đã gặp ở đâu đó, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra.

Sau khi cảm ơn Lý Bình An, hơn nữa còn cam đoan sẽ trả tiền lại cho hắn. Lưu Mãn Tử và tên lùn lập tức rời đi.

Lý Bình An cũng không sợ hai người này chạy mất, lẩm bẩm trong miệng.

“Vèo một cái như vậy, tiền trong người cũng hết, cũng nên nghĩ biện pháp kiếm tiền” Mèo cam nghe được lời này, nghiêng đầu, nói:

“Tiên tử có thể bắt chuột”

Lý Bình An cười cười: “Cũng không cần Miêu Miêu tiên tử đi bắt chuột mới có thể sống” “Vậy phải kiếm tiền như thế nào?”

“Tự nhiên sẽ có biện pháp”

Sương chiều buổi hoàng hôn, nặng nề lại mờ ảo, mấy người trở về nhà.

Cùng lúc đó đều đang nghĩ để tìm phương pháp kiếm tiền.

Trong lúc ăn cơm, Gia Trạch kể chuyện hôm nay mình đi dạo một

vòng ở thư viện.

Ngồi cùng với một vị tiên sinh dạy học, nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Đối phương cực kỳ khâm phục học thức của hắn, mời hắn đến thư viện dạy học. Gia Trạch không đáp ứng ngay, mà trước tiên trở về hỏi ý kiến Lý Bình An.

Lý Bình An bình thản nói: “Nếu muốn đi thì đi đi, đồng thời cũng có thể rèn luyện cho ngươi” Gia Trạch vui vẻ mà đồng ý, quá phấn khởi mà chưa ăn được mấy miếng cơm.

Đã chạy đi đọc sách.

Trước kia, vẫn luôn là tiên sinh dạy hắn.

Hắn còn chưa dạy người khác, không nén nổi mà có phần hồi hộp.

“Tiên sinh dạy học là cái gì?”. Mèo cam hỏi.

“Là một người dạy người khác đọc sách”.

Mèo cam nghiêng đầu: “Kiếm được nhiều tiền sao?”

“Hẳn là vậy”

Mèo cam nhón lấy một hạt cơm bên miệng, lại dùng hay tay để nắn.

Giống như đang chơi kẹo cao su đàn hồi, kéo ra, thu lại.

Kéo ra, thu lại.

“Ừm, tiên tử cũng phải kiếm tiền”

“Miêu Miêu tiên tử có thể không cần đi kiếm tiền”. Lý Bình An nói.

Tiểu nữ đồng nhét hạt cơm trong tay vào trong miệng, lại thưởng thức.

Ngay đêm hôm đó, mèo cam rời khỏi chiếc giỏ.

Nhảy ra khỏi cửa sổ.

Ngày hôm sau, trong một khu phường thị.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây mỏng manh, chiếu rọi vào giữa đường phố.

Phường thị này thể hiện ra một phong cách khác lạ, thấp bé mà thong dong nhàn nhã.

Dưới ánh mặt trời không hề chói mắt, người đi đường mang giày cỏ.

Mặc một chiếc áo hơi ngắn, màu đen.

Trên đầu đội một cái nón đan bằng tre trúc.

Rất nhiều người lựa chọn ra ngoài phường thị này từ lúc còn sớm, xem có thể nhặt được món đồ rẻ tiền nào hay không.

Trong một tiệm cầm đồ.

Tiểu nhị vừa dọn đồ xong, bỗng nghe được có người cất tiếng hỏi.

“Có ai không?”

Tiểu nhị nhìn xung quanh, rồi mãi sau mới cúi đầu mới nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ.

Một con mèo cam đang ngẩng đầu, đôi mắt to tròn đang nhìn hắn.

Tiểu nhị cũng là người trong giới tu hành, đối với việc mèo có thể nói chuyện thì cũng không có kinh ngạc là bao.

Mèo cam nói: “Nghe nói chỗ các người có thể đổi tiền?”

“Đúng rồi, túc hạ muốn đổi cái gì?”

Mèo cam đặt xác năm con chuột trên mặt đất.

“Tiên tử muốn dùng những con chuột này để đổi tiền”

Tiểu nhị bật cười trong lòng, một con mèo lại tự xưng là tiên tử.

“Chỉ có mấy con chuột này thôi sao?”

“Vốn có sáu con, nhưng bởi vì đói quá cho nên đã ăn mất một con”

Mèo con thành thật mà nói.

“Những con chuột này có linh tính không? Tu vi bao nhiêu năm, trong đó có pháp bảo gì?”

Mèo cam vừa liếm bộ lông, vừa nghĩ đến tâm sự trong lòng.

Vừa ngẩng đầu lên, lại phát hiện một người áo xanh và một con trâu

đen chẳng biết xuất hiện từ lúc nào.

“Miêu Miêu tiên tử vất vả rồi”. Lý Bình An nói.

“Tiên tử không kiếm được tiền”

“Miêu Miêu tiên tử không cần phải vì cần tiền mà phải đi kiếm tiền, cứ thoải mái là được”

“Tiên tử rất vô dụng”

“Không kiếm được tiền, không có nghĩa Miêu Miêu tiên tử vô dụng”

Mèo cam nhảy lên lưng Lão Ngưu: “Vậy sau này tiên tử sẽ ăn ít đi”

Lý Bình An cười nói: “Tại hạ và Ngưu Ngưu ca của ngươi sẽ kiếm rất nhiều tiền” “Ngưu…!”

Lão Ngưu chỉ cảm thấy cái tên gọi Ngưu Ngưu ca này vô cùng kinh tởm.

Một người, một trâu, một mèo, cứ như vậy mà đi tản bộ ở trong phường thị. “Tiên sinh, giờ làm gì?”. Mèo cam hỏi.

“Biết một số bản lĩnh để kiếm tiền:

“Còn lợi hại hơn so với bắt chuột?”

“Thuật nghiệp có chuyên môn, không thể nói ai lợi hại hơn ai”

“Ồ…”

Trong thành, nếu có tu sĩ muốn kiếm tiền thì có rất nhiều chuyện có thể làm.

Ví dụ như là trả thù giúp người, đánh giết một trận…

Thế nhưng, những chuyện này cũng không thích hợp với Lý Bình An.

Hắn không thích đánh giết.

Dạo qua một vòng, cuối cùng mới tìm được một công việc, đó là giúp người ta tìm bảo vật.

Lão gia của một hộ gia đình đang có thân thể không được tốt lắm, muốn tìm hỏa linh chi ở bên ngoài thành để chữa bệnh.

Nói rằng, ai có thể tìm được hỏa linh chi để đưa đến quý phủ,

nguyện ý đưa ra nghìn vàng để tạ ơn.

Vì thế, một người một trâu một mèo cứ thế đi ra khỏi thành. Chuẩn bị đi tìm hỏa linh chi.

“Bây giờ chúng ta đi tìm hỏa linh chi hay sao?”. Mèo cam hỏi. “Đúng vậy”

“Biết ở đâu không?”

“Vậy tìm như thế nào?”

“Thì cứ tìm thôi”

Tuy rằng mèo cam không hiểu cho lắm, nhưng đây là lần đầu tiên ra khỏi thành trì nên khiến cho nàng hưng phấn vô cùng.

Chạy tới chạy lui, đuổi gió bắt bướm.

Lý Bình An và Lão Ngưu ở đằng sau, đủng đà đủng đỉnh mà đi theo.

Lúc thì nhìn núi, lúc thì nhìn sông.

Cũng không giống như là đi ra ngoài tìm đồ, mà giống như du xuân trẩy hội,

“Hỏa linh chi… Hỏa linh chi..”

Lý Bình An lẩm bẩm nhẹ nhàng.

“Cứ nói như vậy thì sẽ tìm được hay sao?”. Mèo cam hỏi.

“Có thể như vậy, niệm niệm bất vong tất hữu hồi hưởng”

(Thành ngữ Trung Quốc. Ý nói thế giới như là một thung lũng, nhớ mãi không quên, tất có tiếng vọng, ngươi lớn tiếng hô lên, thung lũng sẽ vang vọng, âm truyền ngàn dặm, một tầng rồi một tầng, một sóng rồi lại một sóng, thế giới bỉ ngạn cũng sẽ nhận được. Mọi thứ nhớ mãi không quên, tất có tiếng vọng. Bởi vì nó được truyền âm thanh từ trong trái tim, rả rích không dứt, sẽ khắc sâu trong tim. Trích: Lý Thúc trong sách Văn Tình, Nhân sinh giải độc.) Lý Bình An nói: “Lúc rảnh rỗi, sẽ dạy Miêu Miêu tiên tử đọc sách viết chữ”

Mưa gió lại sắp đến, rõ ràng vừa rồi thì thời tiết cũng không tệ lắm.

Ấy thế mà lúc này đã có mây đen dày đặc kéo đến.

Ở phía xa xa, có hai đội nhân mã đang giằng co.

Rất hợp với thời tiết hiện tại.

Sắc mặt Lý Bình An không thay đổi, mỉm cười nhìn cảnh tượng khá ngoạn mục ở phía xa.

Chương 567: Có chừng có mực

Nhân mã hai phe đang đứng giằng co với nhau, song phương đều giương cung bạt kiếm, dường như đang muốn bốc hỏa.

Chỉ cần châm ngòi một cái, đại chiến sẽ bùng nổ.

Ở trên một sườn núi phía xa xa, cũng có một người đang lẳng lặng nhìn cảnh tượng này.

Mèo cam nghiêng đầu: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

"Đang chuẩn bị đánh nhau"

Lý Bình An dùng tay áo lau lau vỏ ngoài của quả dại vừa mới hái được, sau đó cắn một miếng.

Chua chua ngọt ngọt.

Trên đồng cỏ, có hai con thỏ nấu đang giương mắt, nhìn vào phía trước không chớp mắt. Một con nằm sấp, một con thì ngồi xổm.

Lão Ngưu vốn đang lấy vó chống lấy cằm, chuẩn bị xem kịch.

Ánh mắt chợt lóe lên, bỗng nhiên lao nhanh như tia chớp về vị trí của hai con thủ. Rồi lại trở về, nhưng lần này đã xách theo hai con thỏ.

Tựa như là hôm nay chuẩn bị được ăn thỏ nướng, lại còn có thể tiết kiệm được khoản tiền cho một bữa cơm.

Bộ lông mềm mịn của mèo cam cũng bị cơn lốc này thổi lệch sang một bên, vô cùng hoảng sợ.

Con vật lớn như thế, vậy mà chạy thật là nhanh.

Lão Ngưu nhìn về mèo cam, nở ra một nụ cười tự tin.

Mèo nhỏ, mê không chết ngươi mới là lạ.

Mèo cam nghiêng đầu sang bên kia.

Theo động tác của nàng, Lão Ngưu và Lý Bình An cũng đồng thời nghiêng đầu sang một bên.

Một người một trâu một mèo, chỉnh chỉnh tề tề.

“Chuẩn bị ăn luôn ở đây đi”. Lý Bình An nói.

Lão Ngưu đặt chiếc nồi lớn xuống đất.

Mèo cam chớp chớp mắt: “Không đi tìm Hỏa linh chi hay sao?”

Lý Bình An nói: “Xem kịch trước đã”

Thế là Lão Ngưu đi xử lý hai con thỏ.

Mèo cam nhảy nhảy nhót nhót đi nhặt củi.

Lý Bình An phụ trách xếp đống củi lại với nhau, rồi nhóm lửa.

Chỉ chốc lát sau, lửa đỏ đã bốc lên.

Lý Bình An vẫy vẫy quạt nhỏ, thổi cho lửa lớn.

Chỉ chốc lát sau lại có vài người đi tới.

Người dẫn đầu đánh giá Lý Bình An một lượt.

“Các hạ, ở đây đang có việc cần phải xử lý, không cẩn thận có thể ngộ thương đến các hạ, hay là mời đi xa ra một đoạn?”

Lý Bình An nói: “Không sao, không cần lo lắng cho tại hạ”

“Các ngươi cứ bận rộn việc các ngươi, tại hạ sẽ không quấy rầy”

Người nọ do dự trong chốc lát, nhưng sau đó không nói thêm gì nữa.

Nếu đối phương muốn ở chỗ này, vậy thì cho hắn ở chỗ này.

Nếu lát nữa mà thực sự bị ngộ thương.

Vậy chỉ đáng đời hắn quá xui xẻo.

Hiện tại, Lý Bình An đang kỳ vọng là song phương hoãn lại một thời gian mới đánh nhau.

Dù sao thì thức ăn vẫn chưa chuẩn bị xong.

Giống như là đi ăn ở nhà hàng, đã tìm được vở kịch hay thì còn phải cố ý chọn đến đoạn đặc sắc gay

cấn nhất.

Đến giờ phút này thì hai nhóm nhẫn mã vẫn chưa có ý định động thủ, ở vị trí chính giữa của hai bên có một thanh đao đang cắm ở đó.

Thanh đao này tựa như tượng trưng cho điều gì đó, khiến song phương không dám vượt qua.

Lửa đỏ bốc cháy, da đã ngả sang màu vàng.

Lý Bình An cầm chiếc bàn chải nhỏ, bắt đầu quét lớp dầu lên trên.

Trong dầu có pha muối, gia vị, mật ong.

Rất nhanh sau đó, mùi thơm đã tràn ngập ra ngoài.

Mắt của mèo cam sáng lên.

(v4 Thơm quá

Một lát sau, có động tĩnh ở đằng xa truyền đến.

Quả nhiên là trùng hợp, đã có thể ăn thì lại có náo nhiệt để có thể xem.

Có một người rảo bước đi tới, đó là Trương Nhị cụt tay lúc trước đã gặp ở sòng bạc.

Trương Nhị đi vào giữa khoảng trống giữa hai đội nhân mã, sau đó nhấc thanh đao cắm ở trên mặt đất lên.

Rồi sau đó, bước chân tiêu sái đi ra ngoài.

Sau khi hắn đi được một đoạn, hai bên nhân mã mới hô to lên một tiếng, lúc này mới nháo nhào xông lên.

Vọt lên đầu tiên là hai gã võ phu đứng ở hàng đầu.

Một người cầm một thanh Trảm sơn đao, một người cầm một cây lang nha bổng.

Một trái một phát, chỉ trong chốc lát, cuồng phong đã nổi lên.

Tiếng binh đao sắt thép va chạm vào với nhau vang lên khắp bốn

phía.

Lý Bình An nhìn vào thân ảnh Trương Nhị, cảm thấy thú vị.

Cảnh tượng này rất có hương vị của phim kiếm hiệp.

Trương Nhị cũng phát hiện được Lý Bình An đang ăn cơm dã ngoại ở phía xa xa.

Sau đi đi tới.

Lý Bình An mỉm cười gật đầu: "Trương đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt"

Trương Nhị hơi híp đôi mắt lại, người như thế này hoàn toàn không giống với bằng hữu của Lưu Mãn Tử.

"Tại sao các hạ lại ở đây?" Trương Nhị hỏi.

"Ăn ngay nói thật, vốn là đi ra ngoài để tìm bảo, kết quả thấy có náo nhiệt để xem, nên cứ như vậy mà ngồi xem náo nhiệt"

Trương Nhị hừ một tiếng: "Thế mà ngươi vẫn còn lòng dạ thanh thản như vậy, cũng không sợ bị ngộ thương"

"Tại hạ cách họ xa lắm"

"Những người này đã đánh nhau là không biết sống chết, giết đến đỏ cả mắt, cũng chẳng quan tâm ngươi có phải là đến xem náo nhiệt hay không"

"Tại hạ cũng có một ít bản lĩnh, chắc đủ để bảo vệ mình"

Trương Nhị nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, chỉ đứng lẳng lặng ở một bên nhìn và chiến trường ở phía xa, mắng một câu:

"Mẹ nó, ngày nào cũng đánh, bọn họ không ngại phiền nhưng lão tử mệt muốn chết"

"Đợi lát nữa, đánh ra ngô ra khoai rồi"

"Ta lại còn phải đi thu dọn cục diện"

"Nếu đạo hữu không thích, vì sao không ngăn cản?". Lý Bình An thuận miệng nói một câu.

Trương Nhị nói: "Ngươi không phải là người bản địa cho nên không

biết. Tài nguyên chỉ có nhiêu đó”

“Để tranh đoạt được nhiều tài nguyên hơn, để giành giật nhiều khả năng cho con cháu mình hơn” “Chỉ có dựa vào phương pháp này để giải quyết, không cho bọn họ đánh thì chẳng ai phục ai”

“Trong trường hợp này, ai đứng ra nói cũng vô dụng”

“Cho dù mạnh hơn bọn họ một trăm lần, một vạn lần”

“Họ sợ ngươi, nhưng đến khi ngươi không chú ý”

“Hoặc là khi người rời đi, họ sẽ vẫn đánh nhau để tranh cướp thêm nguồn lực”

Lý Bình An gật gật đầu: “Các hạ, phỏng chừng phải ngồi xuống ăn cùng bữa thịt thở” Trương Nhị cũng không khách khí, ngồi xuống.

Lại một lần nữa thu đao lại bên hông, xé một miếng đùi thỏ, há to miệng rồi cắn.

Mèo cam ăn đến mức miệng ngập trong dầu mỡ, cái đuôi nhỏ cứ đung đưa qua lại. Tâm hồn vui vẻ như muốn bay lên.

Lý Bình An lấy hồ lô rượu ra, uống một ngụm lớn.

“Cho ta một ngụm”. Trương Nhị vươn tay.

Lý Bình An do dự một lát: “Nhưng không còn có bao nhiêu, kính xin các hạ uống ít đi. Trương Nhị lấy ra một khối linh thạch lớn từ bên hông, ném cho Lý Bình An.

“Sẽ không ăn ké uống chùa!”

Trương Nhị giơ hồ lô rượu lên rồi uống một ngụm lớn.

“ực… Ực.”

Rượu mạnh thật!

Trương Nhị không nhịn được mà nghĩ thầm trong đầu.

Nuốt vào đến cổ họng như là đang nuốt lưỡi đao.

Hitttt…

Trương Nhị không kìm được mà hít sâu vào một hơi, biểu lộ ở trên

mặt càng lúc càng vặn vẹo. “Rượu này..

Lời còn chưa kịp nói, đầu óc đã cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

‘Phù phù một tiếng rồi nằm vật xuống đất.

Lý Bình An cũng không để ý.

Mèo cam khiếp sợ… (W) I w)

Rồi nhìn vào hồ lô rượu của Lý Bình An, sau đó bước chân nhẹ nhàng xê dịch, tránh xa cái hồ lô

kia…

Thật là kinh khủng.

Chờ đến lúc ăn xong thịt thỏ nướng thì ông trời vẩy một cơn mưa xuống. Chiến đấu giữa hai nhóm nhân mã cũng đã tiến vào giai đoạn kết thúc.

Gãy tay gãy chân cũng chỉ xem như là vết thương nhẹ, có tu sĩ cứ như vậy mà mất đi cái mạng.

Các loại pháp bảo, các loại đao kiếm rải rác khắp mặt đất.

Nhìn qua cũng thấy được song phương đã đều đánh đến mức cực hạn, bất kể là bên thắng hay là

bên thua.

Theo lý thuyết thì lúc này cũng là lúc mà Trương Nhị nên đi ra xử lý cục diện.

Nhưng hiện tại….

Mọi người đều cảm thấy nghi hoặc, nếu như Trương Nhị không đi ra.

Bên thắng cũng nhanh chóng đưa ra quyết định, vậy thì tiếp tục đánh.

Dù sao thì họ cũng không bị thiệt hại thêm được nữa.

“Khục khục… Chư vị, xin giữ chừng mực”

Chương 568: Nhắc lại chuyện cũ

“Chư vị, xin giữ chừng mực”

Có một giọng nói vang lên, theo bản năng, mọi người đều nhìn về phía có âm thanh truyền đến.

Lại thấy không phải là Nhị gia, mà là một người áo xanh rất xa lạ.

“Các hạ là người phương nào? Tại sao lại tới đây xen vào việc của người khác?” “Nhị gia đâu?”

Lý Bình An ho nhẹ một tiếng: “Nhị gia của các người đang ở kia”

Nói xong, đưa tay, chỉ chỉ.

Có một con trâu đen cõng Trương Nhị đang hôn mê ở trên lưng rồi đi tới phía này.

Lý Bình An nói: “Nhị gia của các người uống hơi quá chén, cho nên đã ủy thác ta tới đây làm người hòa giải. Hôm nay chư vị dừng ở đây đi”

Hai bên kia, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta.

Nếu là bằng hữu của Nhị gia…

Vì thế, ngay sau đó đi xử lý người bị thương, dọn dẹp chiến trường loang lổ.

Thế nhưng, dù sao thì tu sĩ biết xử lý vết thương cũng có hạn.

Rất nhiều người vẫn ở tại chỗ cố gắng chịu đựng đau đớn.

Lý Bình An nhìn xung quanh một vòng, đi tới trước mặt một gã tu sĩ nằm ở trên mặt đất.

Kiểm tra đơn giản một lượt.

“Nội tạng đều đã nát, nếu không được chữa trị kịp thời, e rằng chỉ thoáng một cái là đi”

Tên tu sĩ kia sửng sốt một lát, cố nén đau mà hỏi:

“Thoáng một cái? Nghĩa là gì?”

“Thoáng qua một ít thời gian nữa, có thể sẽ đi đời” (000).....

Lý Bình An cười cười, vươn bốn ngón tay: “Bốn mươi viên linh

thạch, ta chữa cho ngươi" "Bốn mươi?!! Giá rẻ như vậy sao?"

Tất nhiên vị tu sĩ này biết vết thương của mình nặng đến mức độ nào.

Với vết thương này của mình, cứ coi như là có thể trở về gia tộc, e rằng cũng tám chín phần mười là sẽ không được cứu chữa tử tế.

Thế mà hiện tại người này lại nói là bốn mươi linh thạch là có thể chữa khỏi cho mình.

Tám phần mười là lừa đảo.

Nhưng khi người ta sắp chết, cho dù có một tia hy vọng mỏng manh thì cũng sẽ túm lấy mà không có bất kỳ do dự nào.

"Được! Ta trả, nhưng ngươi phải chữa cho ta khỏi trước đã"

Vốn nghĩ rằng đối phương sẽ cự tuyết, nào có ngờ đối phương trả lời không mà không hề do dự: "Không thành vấn đề"

Lý Bình An dùng thủ pháp điểm điểm vài cái lên người vị tu sĩ này, sau đó rất thuần thục mà lấy bộ ngân châm ra.

Mệnh cách màu đỏ: "Tấm lòng thầy thuốc"

"Phập phập phập"

Cuối cùng lại dùng nguyên khí để bảo vệ tâm mạch. Một lát sau, vị tu sĩ kia thở dài ra một hơi.

Cảm nhận trong người không còn khó chịu như trước. "Phù phù."

Sau đó hắn nhìn vào Lý Bình An đầy kinh ngạc.

"Ôn chưa?"

Lý Bình An cười cười: "Nào có chuyện thần kỳ như vậy. Sau khi trở về phải tiếp tục dùng dược vật, phỏng chừng phải nằm ở trên giường một thời gian ngắn…

Có một ví dụ thành công đầu tiên.

Rất nhanh sau đó, lại có người thứ hai cầu cứu Lý Bình An.

"Miêu Miêu tiên tử, có thể múc giúp ta một chậu nước hay không?"

Mèo cam vác cái chậu, nhanh nhẩu chạy tới bờ sông, lại tất tả chạy về. “Ngưu…....”

Lão Ngưu cũng cầm ngân châm, cùng với Lý Bình An, hai bên chia nhau làm việc, chữa thương giúp người.

Lý Bình An thoáng nhìn vào hạ thể của một tên tu sĩ.

Vô cùng thể thảm!

Chậc chậc, ra tay cũng thật là ác độc!

Một người một trâu một mèo cứ như thế mà luồn lách qua đám người, bận rộn hết cả hai canh giờ mới có thể kết thúc.

Mèo cam mệt mỏi nằm rạp trên mặt đất, thở hổn hà hổn hển.

Nhưng cái đuôi vẫn như một chiếc quạt nhỏ, xoay tròn không ngừng.

Có vẻ là rất vui.

“Miêu Miêu tiên tử rất có tác dụng, Miêu Miêu tiên tử không chỉ biết mỗi bắt chuột”

Lão Ngưu đếm tiền lẻ, hai mắt tỏa sáng.

“Vụ làm ăn này rất đáng giá”

Sau khi mọi người đi hết, cảnh vật trên sườn núi trở thành một đống hỗn loạn.

Cỏ cây gãy lìa, đất đã bay tứ tung, khung cảnh hỗn độn.

Lý Bình An uống một ngụm rượu, sau đó mới đứng dậy, phất phất cánh tay.

Trong tay có thêm một tờ giấy vàng.

Ngay sau động tác vẫy tay của hắn, giấy vàng bỗng nhiên bốc cháy.

Sau khi cháy hết.

Vô cùng thần kỳ, sườn núi lại khôi phục cảnh vật như lúc bắt đầu, yêu thương phong cảnh là từ bản tâm của mình.

“Ừm, tiên tử rất tuyệt”. Lý Bình An nói.

“Tuy rằng tiên tử không chữa bệnh cho người, nhưng tiên tử làm rất

nhiều chuyện”

“Đúng, tiên tử rất tuyệt”. Lý Bình An lặp lại một lần nữa.

Meo cam tung tăng mấy cái chân ngắn, chạy rất vui vẻ.

Lão Ngưu nâng cánh tay Trương Nhị đang hôn mê lên, “Ngưu..”.

Còn tiểu tử này thì làm thế nào bây giờ?

Lý Bình An nói: “Đành vất vả, đưa hắn ta về nhà”

Lão Ngưu bất mãn, kêu lên một tiếng, tung đuôi quất vào người Trương Nhị.

Đã bảo tiểu tử nhà ngươi uống ít đi, ấy thế mà uống một ngụm lớn như vậy.

Uống cho chết đi!”

Lý Bình An che ô trên đầu, bước chân nhẹ nhàng.

Trải qua chuyện này khiến cho hắn nhận ra được là nếu mở một phòng khám ở trong thành thị cũng rất không tệ.

Nhưng cũng không cần mỗi ngày đều làm nghề y, mà có thể treo một tấm biển lên.

Có bệnh thì tự tìm tới cửa nhà mình.

Thời điểm nào không có tiền, vậy thì đi khám bệnh cho người ta.

Lý Bình An cảm thấy ý tưởng này rất không tồi.

Không tự chủ mà cảm thán rằng, nếu có thể làm chủ một kỹ năng thì tựa như có cả thiên hạ trong

Mà mình có nhiều như vậy, đi đâu cũng không thể chết đói.

Trở lại thành thị, Lão Ngưu đi tới nhà Trương Nhị một chuyến.

Ném Trương Nhị vào trong phòng rồi rời đi.

Uống nhiều như vậy, bằng vào tu vi của hắn thì không biết phải ngủ trong bao lâu.

Thế nhưng cũng không cần lo lắng hắn sẽ chết đói, vì tốt xấu gì thì hắn cũng là một tên tu sĩ.

Mãi bảy ngày sau.

Trương Nhị mới tỉnh lại, nhìn lên nóc nhà.

“Phù phù

Thở ra một hơi thật dài, mà vừa mới mở mắt ra có có cảm giác chưa thích nghi kịp.

Ánh mặt trời nóng rực chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ.

Trương Nhị chỉ cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

Giấc ngủ này thoải mái hơn cả nửa đời trước cộng lại.

Trương Nhị xoa xoa đầu, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra lúc trước.

Vốn là mình đi làm người phán xử, vậy mà ngoài ý muốn lại gặp được bằng hữu của Lưu Mãn Tử, vị

mặc áo xanh kia.

14:00

Sau đó đối phương mời mình ăn thịt thỏ nướng, rồi mình lại uống rượu trong hồ lô của đối phương. Sau đó… cứ thế đã say rồi?

Rượu đó quá nặng.

Trương Nhị chỉ có cảm giác như vậy.

Bỗng nhiên, hắn bất giác sờ vào thanh đạo ở bên hông, cùng với nhẫn trữ vật ở trên ngón tay của mình.

Đều còn, cả người mình không thiếu một thứ gì,

Lại bất giác thở phào nhẹ nhõm, lòng người quỷ quyệt đa đoan, không thể không đề phòng.

Nói đi cũng phải nói lại, bản thân mình uống đến say mèm như vậy.

Cho dù đối phương có chém một đao làm thịt mình thì cũng không phải chuyện ngoài ý liệu.

Sau đó, Trương Nhị ra khỏi nhà, đi đến Trương gia Ngạc Nam.

Tuy cùng là học Trương, nhưng không phải là một nhà.

Trương gia vốn là cây to rễ sâu ở Ngạc Nam, bá chủ một phương.

Trương Nhị được lão gia của Trương gia cứu mạng, nên bán mạng cho hắn. Người của Trương gia thấy được Trương Nhị đều kinh ngạc vô cùng.

Lúc này thì Trương Nhị mới biết được là mình đã ngủ trọn vẹn bảy ngày.

Khi người của Trương gia đi tìm hắn, ai cũng đều lo lắng hắn đã hẹo ở đâu đó. “Bảy ngày!??”

Trương Nhị kinh ngạc mãi không thôi, lục lọi ký ức của ngày hôm đó.

“Tỉnh là tốt rồi”

Trương lão thái gia nửa nằm nửa ngồi ở trên ghế thái sư: “Trương Nhị, cần ngươi đi làm một vài chuyện”

“Mười năm về trước, chuyện về con Miêu yêu mang bí bảo, ngươi còn nhớ không?”

Trương Nhị nói: “Nhớ rõ, nhưng không phải là nó đã chết rồi hay sao?”

“Có tin tức, Miêu yêu này còn có một đứa con”

“Ta nghĩ có thể tìm được phần tin tức nào đó về bí bảo trên người đứa con của nàng, ngươi đi làm việc này. Nhớ kỹ, phải bí mật mà làm”

“Dạ. Hiểu”

Mười năm trước ở Ngạc Nam, có một vị đạo sĩ mang bí bảo ở trên

người, gặp phải truy sát.

Đạo sĩ kia bị trọng thương, nhưng lại được một con Miêu yêu cứu lấy.

Sau đó không lâu đã rời khỏi thế gian.

Nghe đồn, trước khi chết thì vị đạo sĩ kia giao bí bảo trên người cho Miêu yêu.

Sau đó, tất nhiên con Miêu yêu kia cũng gặp phải truy sát giống như đạo sĩ.

Chỉ là, cho đến khi Miêu yêu bị giết cũng vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào.

Hôm nay, Trương lão thái gia đột nhiên lại đề cập tới chuyện này.

Khiến cho Trương Nhị hơi giật mình.

Năm xưa, chuyện đó đã gây nên một trận gió tanh mưa máu cho toàn bộ giang hồ đất Ngạc Nam. Bây giờ nhắc chuyện xưa lên một lần nữa….

Chương 569: Mua mèo

Bước vào tháng bảy, thời tiết dần dần nóng lên.

Mặt trời ác độc, phơi người ta dưới nắng đến nỗi mồ hôi rơi xuống thánh tha thánh thót. Mở hết cửa sổ và cửa chính ra, để cho gió thổi vào.

Cho dù như vậy, mèo cam vẫn thay đổi tư thế không ngừng.

Bộ dạng ủ rũ, lắc lắc cái đầu, ngáp lên một cái.

Càng ngày càng nóng, thật sự làm cho tinh thần của mèo cam không thể phấn khởi nổi.

Hơn nữa, mùa hè năm nay so với những năm trước thì nóng hơn rất nhiều.

Sau khi bước vào tháng bảy.

Ngoài việc dạy học thì Gia Trạch thường xuyên tự nhốt mình ở trong

phòng. Giống như có điều cảm ngộ.

Ngoài trừ những việc này, Lưu Mãn Tử cũng dựa theo ước định lúc trước.

Đến trường tư thục của Gia Trạch, cùng ngồi nghe giảng.

Đây là yêu cầu của Lý Bình An đối với hắn trước khi hắn trả đủ tiền.

Kể ra thì cũng lạ, vừa mới bắt đầu thì Lưu Mãn Tử còn tìm mọi cách để không đến.

Nhưng càng học lại càng hăng say, thậm chí phát hiện ra bình cảnh của mình trong rất nhiều năm qua cũng chưa thể phá vỡ.

Không ngờ lại có một vài lần đốn ngộ.

Đối với thời tiết nóng bức ở xung quanh, dường như Lý Bình An lại chẳng để tâm.

Thấy cả đuôi cả đầu của mèo cam đều ủ rũ.

Vì thế, cầm chiếc bút lên, viết viết gì đó lên giấy.

Dán ở hướng Tốn bên trong phòng, Tốn vi Phong, Tốn là gió.

Gió thổi liên miên, chỗ nào cũng tới, Tốn nghĩa là thuận nhập.

(Quái Tốn: = trong Lạc Thư, Tốn ở hướng đông nam, lấy tượng là gió, thuận là thuận theo, có gió thì thuận theo)

Một lát sau, mèo cam ngẩng đầu lên.

Cảm thấy không còn nóng bức khó chịu nữa.

Một lát sau đã cảm thấy thật là mát mẻ.

Thoải mái hơn rất nhiều.

Lý Bình An đang đọc sách thiếu nhi được bày bán ở phường thị.

Mèo cam đi tới ghé sát vào chân hắn, chiếc đuôi cọ tới cọ lui.

Thấy Lý Bình An không để ý tới mình, vậy là hào hứng đi tìm Lão Ngưu đang giặt quần áo trong sân.

Thấy Lão Ngưu đang vắt quần áo để vào trong chậu, mèo cam rất là tinh tế ngậm lấy từng chiếc quần áo.

Phơi lên sào rất kỹ lưỡng, rồi dùng đôi tay vuốt lại cho bằng phẳng.

Sau đó, nhìn về Lão Ngưu, tựa như đang chờ được khích lệ.

Lão Ngưu giơ ngón cái lên.

Mèo cam càng ra sức mà làm.

Lão Ngưu cười cười, có một loại cảm giác đang dạy dỗ trẻ nhỏ.

Một cơn gió nhẹ hiếm hoi thổi tới, cuộc sống nhàn nhã mà bình đạm.

Tản mát ở nhân gian vui vẻ với cuộc sống thường ngày, làm cho người ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

Hôm đó, Lý Bình An ra ngoài khám bệnh, trên đường mới trở về nhà.

Mèo cam đi ở bên cạnh, thấy rất nhiều người.

Cũng không cần nhắc nhở mà chủ động nhảy lên vai người áo xanh, cứ lẳng lặng mà nằm như vậy.

Nhìn thấy ở phía xa xa có người bán hàng rong đang giơ kẹo hồ lô đi tới trước mặt, tiếng rao ngân vang.

“Miêu Miêu tiên tử muốn ăn kẹo hồ lô không?”. Lý Bình An hỏi.

“Tiên tử không muốn ăn”. Mèo cam lại còn biết tiết kiệm tiền.

Chẳng qua chỉ nói như vậy, chờ đến khi người bán hàng rong đi sát bên vai.

Cái đầu lại vô thức mà xoay tròn, nhìn chằm chằm vào kẹo hồ lô.

Lý Bình An cười cười, mua ba cây kẹo.

Hai cây khác giữ lại cho Lão Ngưu ở nhà nấu cơm và Gia Trạch đi dạy học ở bên ngoài.

Tính toán thời gian ở trong đầu, phỏng chừng lúc nào Lão Ngưu còn chưa nấu cơm xong.

Vì thế cũng chẳng vội vàng, đi vòng vào một quán trà.

Gọi một ấm trà lạnh, một món điểm tâm khai vị.

Người kể chuyện ở trên sân khấu đang nói liên miên bất tận.

Kể về một truyền thuyết ở địa phương, thú vị vô cùng.

Nhưng sau đó lại nói đến trận chiến lẫy lừng ở Đằng Xung thành.

Bảy phần giả, ba phần thật.

Đương sự Lý Bình An nghe vậy cảm thấy rất nhàm chán.

Mèo cam nhu nhu thuận thuận ghé vào sát bên, hỏi Lý Bình An.

“Là một địa phương”

“Vậy Liễu Vận là ai?”

“Một người bạn rất xinh đẹp” “Đẹp như tiên nữ hay sao?”

Lý Bình An cười cười: “Đúng vậy”

Mới uống được nửa ấm trà lạnh, có người đi đến.

“Túc hạ, bàn trà này, tiểu thư nhà chúng ta xin mời”

Quán trà chia làm hai lầu.

Lý Bình An ngẩng đầu nhìn lên, ở trong một nhã gian trên lầu hai có một nữ tử với tướng mạo duyên dáng đầy cảm xúc.

Có tấm rèm mỏng ngăn cách, chỉ có thể nhìn thấy được một bóng dáng mông lung.

Nhưng tất nhiên cũng không ngăn được pháp nhãn của Lý Bình An.

“Không quen không biết, vô công bất thụ lộc”

“Túc hạ khách khí rồi, chỉ là một bàn nước trà mà thôi”

Lý Bình An mỉm cười nhìn đối phương.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của đối phương là…

“Con mèo dưới chân thật xinh đẹp”

Mèo cam nghiêng đầu, nghe thấy người khác đang khen mình xinh đẹp.

Ngay lập tức cái đuôi vung vẩy rất vui vẻ, hoàn hoàn không giấu được cảm xúc.

Người nọ lại tiếp tục nói: “Thực không dám giấu diếm, tiểu thư nhà ta yêu mèo như mệnh”

“Hôm nay thấy mèo con dưới chân, vừa nhìn đã yêu”

“Không biết túc hạ có nguyện ý bỏ đi thứ mình yêu thích hay không?”

“Tất nhiên sẽ không bắt túc hạ cho không một con mèo, tiểu thư nhà ta nguyện ý bồi thường năm trăm lượng”

Năm trăm lượng?

Nếu chỉ tính khoản ăn uống và tiêu dùng của một gia đình bình thường thì một năm chỉ mất khoảng hai lạng bạc.

Năm trăm lượng bạc để mua một con mèo, ra tay quả thực là hào phóng.

Lý Bình An cười cười giải thích: “Mèo con này không phải thuộc về tại hạ, cũng chỉ có thể coi như là hàng xóm ở cạnh nhau mà thôi”

“Hả”

“Tiên tử đáng giá nhiều tiền như vậy sao?”. Mèo cam không nhịn được mà lên tiếng.

Người nọ bất chợt sửng sốt, không khỏi cười cười.

“Là tại hạ thất lễ, thì ra túc hạ cũng là người tu hành, mèo con này cũng là một con linh miêu” Người nọ đi trở về nhã gian trên lầu hai, nhưng không bao lâu đã đi xuống.

“Tiểu thư nhà chúng ta nói rằng, không biết năm trăm linh thạch có thể mua được con mèo này hay không?”

Lý Bình An nói: “Vừa rồi tại hạ cũng đã nói, Miêu Miêu tiên tử không phải là thuộc về thuộc hạ, chứ đừng nói gì tới mua bán”

“Chẳng lẽ túc hạ chê giá cả như vậy chưa đủ? Vậy một ngàn linh thạch thì như thế nào?”

Đối phương chỉ nghĩ rằng vấn đề là do giá cả không đạt tới mức mà tâm lý Lý Bình An mong muốn. Lý Bình An lắc đầu, cũng không muốn nhiều lời.

Người nọ nhíu nhíu mày, tựa hồ có phần bất mãn với lòng tham

không đáy của Lý Bình An.

“Một ngàn năm trăm linh thạch, không thể nhiều hơn”

Lý Bình An không để ý tới hắn nữa.

“Túc hạ, có biết tiểu thư nhà ta mang họ gì tên gì hay không?”. Người nọ đột ngột hỏi. “Không biết”

“Chính là trưởng nữ của Vương gia đất Ngạc Nam”

Vương gia đất Ngạc Nam, e rằng cũng chỉ có Trương gia là có thể so sánh.

Hai nhà này chia nhau tám phần phường thị ở Ngạc nam, cũng với mỏ linh thạch.

Tu sĩ địa phương ở Ngạc nam còn gọi là “Trương Vương song hùng”

“À, tại hạ họ Lý”. Lý Bình An rất lễ phép mà trả lời một câu.

Người nọ nhìn thẳng vào Lý Bình An, vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ.

Trở về lầu hai mang câu trả lời tới cho chủ nhân của mình.

Vì để tránh phiền toái, Lý Bình An uống một mạch hết ấm trà lạnh. Đặt tiền lên bàn rồi rời đi.

“Miêu Miêu tiên tử đáng giá rất nhiều tiền”. Mèo cam vô cùng vui vẻ.

Lý Bình An bất đắc dĩ nở nụ cười.

Nữ nhân trong nhã gian trên lầu hai nhìn chằm chằm vào con mèo nhỏ linh động kia, mím môi cười cười.

“Phụ thân nói với ta là gần đây có tin tức về con Miêu yêu mang bí bảo từ mười năm trước, có khả

năng nó để lại con nối dõi”

“Ta nhìn thấy con mèo cam kia quả thực rất đáng yêu”

“Nếu thực sự là con cháu của Miêu yêu thì tất nhiên là tốt rồi”

“Nếu không, có được một con mèo nhỏ xinh đẹp như vậy cũng đáng giá” Người mà lúc nãy xuống lầu nói chuyện với Lý Bình An khẽ khom người.

“Xin tiểu thư về nhà chờ một lát”

Nữ nhân kia ăn một miếng bánh ngọt, dặn dò: “Làm sao thì làm nhưng cố gắng ôn hòa, gây ra tai nạn chết người thì sẽ rất khó coi”

Chương 570: Ép mua ép bán

1740 chữ

Dường như là vừa rồi trì hoãn quá nhiều thời gian ở quán trà, vì vậy Lý Bình An rõ ràng lại tăng nhanh tốc độ của bước chân.

Nếu không, lát nữa mà về trễ.

Lão Ngưu lại cằn nhà cằn nhằn.

Hoàng hôn, có mưa ngâu lất phất.

Mưa không lớn, thế nhưng lại rất có ý cảnh.

Lý Bình An bất giác thả chậm bước chân, đi trong mưa ngâu gió nhẹ.

Đã nhiều ngày nóng bức như vậy.

Rốt cục trời cũng đổ mưa xuống đất Ngạc Nam, làm cho người ta cảm thấy mát mẻ mãi không thôi.

Đi trong mưa ngâu lất phất rất dễ làm con người ta nổi lên những ký ức tốt đẹp, như những cơn

sóng cơn sóng gợn mãi ở trong lòng.

Mèo cam đứng ở trên vai Lý Bình An, giơ hai móng vuốt nhỏ lên, che trên đỉnh đầu.

Lại nhìn thoáng qua Lý Bình An, sau đó chia một bên móng vuốt sang che đầu cho Lý Bình An. Tuy vậy, rõ ràng móng vuốt nhỏ của nàng ta không có tác dụng gì nhiều.

Nước mưa làm ướt bộ lông của mèo.

Thè lưỡi ra, liếm liếm bộ lông.

Hai lỗ tai bất giác cụp xuống.

Rồi trượt một cái, trốn vào trong lòng Lý Bình An.

Lý Bình An lại đưa tay sờ sờ.

Ừm, bộ lông vô cùng mềm mịn.

Không giống như Lão Ngưu, sờ cứng ngắc.

Ở trước một con hẻm, có người đứng chặn đường.

Là người lúc trước muốn mua mèo của Lý Bình An. Người nọ đứng chắp tay, ánh mắt lộ vẻ hung ác.

“Túc hạ, một ngàn năm trăm linh thạch”

“Cộng thêm mặt mũi của Vương gia, không biết có thể bán con mèo này cho tiểu thư nhà ta hay không?”

Lý Bình An vẫn trả lời như cũ: “Lúc trước tại hạ cũng đã nói, Miêu Miêu tiên tử không thuộc về tại

ha”

Ở trong đáy mắt của người nọ hiện lên một vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng nói ra: “Vậy xin thứ lỗi cho tại hạ

vô lễ!”

Vừa dứt lời, thân ảnh phá vỡ màn mưa, vọt tới phía Lý Bình An.

Chân phải Lý Bình An khẽ giậm một cái.

Từng giọt nước ở dưới chân bắn lên tung tóe.

Một tia chớp cắt ngang bầu trời, ngay sau đó là tiếng sét này.

Người nọ bị chấn động đến mức té nhào ra ngoài, lăn ra xa hơn mười trượng, phụt một tiếng sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Toàn bộ cảnh này chỉ phát sinh giữa điện quang hỏa thạch.

Người nọ lại một lần nữa mở mắt ra, phát hiện mưa trên trời lại càng lớn hơn. Ép hắn đến mức không thở nổi.

Trong hẻm nhỏ, dường như vừa bị người ta dùng một cây bút vạch ra mấy đường. Trận pháp?

Có giọng nói vang lên ở trên không trung.

“Túc hạ, vừa rồi không hạ sát chiêu”

“Tại hạ cũng sẽ không lấy tính mạng của túc hạ, chỉ là trừng phạt. Còn trận pháp này thì kính xin túc hạ tự cố gắng mà thoát ra”

Không giống với mưa rền sấm giật ở bên trong.

Bên ngoài thế giới vẫn là gió mát với mưa ngâu.

Lý Bình An cùng mèo cam về đến nhà, quả nhiên là bị Lão Ngưu cắn nhằn cho một trận.

Mèo cam lấy ra cây kẹo hồ lô lúc trước Lý Bình An mua, lúc này mới dỗ được Ngưu Ngưu. Lão Ngưu đã ăn xong phần của mình, cũng đã đi thu gom quần áo treo ở bên ngoài. Lão Ngưu làm mì trộn.

Ngâm một ít mì, trộn với nước sốt.

Lại thêm vào mấy cọng hành lớn.

Xách ghế ra,

ngồi dưới mái hiên.

Ăn mì, gặm hành, ngắm mưa ngâu đầy trời.

Gió đông thổi ào ào, từng đợt mưa ngâu phiêu du theo gió tán tán loạn loạn.

Lúc ăn cơm, mèo cam lại biến thành bộ dạng của một bé gái.

Cũng học theo, một miếng mì, một miếng hành.

Chỉ là, lúc gặm cọng hành, biểu cảm bất chợt biến đổi.

Lông mày nhíu lại, sau đó há miệng.

Lập tức nhảy dựng lên.

Lão Ngưu đang chuẩn bị đi ăn kẹo hồ lô thì tiểu nữ đồng lại nhảy tưng tưng tới.

Cứ như thế mà cắn một miếng vào cây kẹo hồ lô, rồi lập tức nuốt vào.

Lúc này mới cảm thấy vị cay ở trong miệng giảm đi được một phần.
Lão Ngưu: ..... =,=”

Cuộc đời này thật không dễ sống.

Không muốn cho ta ăn thì cũng không cần mang kẹo cho người ta!!

Lại hai ngày nữa trôi qua.

Sáng sớm hôm đó, mèo cam biến thành một bé gái ôm một quả cầu, ngồi ngoan ngoãn ở trước gương.

Quả cầu gọi là cúc, chính là quả bóng trong hiện đại.

Hôm qua, , lúc Lão Ngưu đi mua thức ăn, tiện đường mua cho mèo cam để cho nàng ở nhà có cái cầm

choi.

Quả cúc này được may bằng da, rồi nhồi lông vào bên trong.

Mèo cam rất thích, ôm từ sáng đến tối.

Lúc này, khi đang tết tóc cũng không muốn buông tay.

Mèo cam biến thành tiểu nữ đồng, bộ tóc xõa ra hoàn toàn.

Rất bất tiện, cũng không dễ nhìn.

Chỉ là Lý Bình An và Lão Ngưu thì không ai biết chải tóc, chuyện này liên quan đến tri thức của bọn họ.

Cho nên, hiện tại Lý Bình An đang làm thí nghiệm.

Thời gian tiểu nữ đồng đã ngồi ở chỗ này đã đến hai nén nhang, nhưng tóc vẫn chưa được bện xong.

Nếu không phải là có viên cầu để ôm, chỉ sợ đã không thể ngồi yên.

“Tóc của tiên tử còn chưa bện xong hay sao?”

“Tóc của Miêu Miêu tiên tử rất khó bện”

Tiểu nữ đồng bĩu môi: “Tiên tử không muốn bện tóc”

“Bện tóc xong thì Miêu Miêu tiên tử sẽ càng xinh đẹp” “Không bện tóc thì tiên tử vẫn xinh đẹp”

“Sẽ đẹp hơn”

“Vậy thì được”

Tiểu nữ đồng không thể làm gì khác, đành phải kiên nhẫn.

Ở bên ngoài có người tới chơi, Lý Bình An đành phải giao bộ tóc mới bện được một nửa cho Lão Ngưu.

Tiểu nữ đồng vểnh chân, chớp chớp mắt nhìn ra ngoài cửa, vè mặt tò mò.

Đứng ở ngoài cửa là một vị lão giả tóc bạc trắng.

Hắn mặc một bộ quần áo trắng, thắt một cái đai ngọc ở bên hông, trên đại lưng có đeo một cái túi thơm và một khối ngọc bội.

Sắc mặt hồng hào, đôi mắt híp lại thành một khe hở.

Phía sau lão giả còn có một người nữa.

Là người mà ngày trước muốn mua mèo nhưng không được, lại bị Lý Bình An dùng trận pháp để vây khốn.

Thấy bọn họ, Lý Bình An cũng chẳng cảm thấy giật mình.

“Xem ra các hạ đã thành công phá được trận pháp của tại hạ. Mời vào bên trong”

Nói xong, lập tức mời vào trong nhà.

Pha trà mời nước.

Tiểu nữ đồng vẫn tò mò nhìn ra xung quanh.

“Giới thiệu, lão phu là Tôn Vũ, quản gia của Vương phủ, vị này là đệ tử của lão phu”

“Hạnh ngộ hạnh ngộ”

“Tiên sinh không phải là người địa phương đúng không? Từ đâu mà tới?”

“Nơi rất xa”

“Vì sao lại tới đây định cư?”

“Không phải định cư, chỉ là tạm trú mà thôi”

Tôn Vũ lộ ra biểu cảm quả nhiên là thế: “Trong nhà tiên sinh có một con mèo đúng không?” Lý Bình An gật đầu.

Tôn Vũ nói: “Tiểu thư nhà ta làm việc tùy hứng, đồ đệ này của ta lại

vô lễ, lão hủ xin bồi tội”

Lý Bình An vui vẻ tiếp nhận lời xin lỗi của đối phương.

Tôn Vũ lại nói: “Cho phép tại hạ hỏi thêm một câu, con mèo này của tiên sinh này là mang từ nơi khác đến, hay là con mèo này vốn ở Ngạc Nam?”

“Miêu Miêu tiền tử vốn ở Ngạc Nam”. Lý Bình An thành thật nói ra.

Ánh mắt của Tôn Vũ nhìn về tiểu nữ đồng đang được Lão Ngưu bện tóc ở trước gương.

“Có thể có việc mà tiên sinh không biết, ở Ngạc Nam từng có một con Yêu miêu trộm bí bảo nhà ta”

Sau đó con Miêu yêu bị người ta giết chết, bí bảo cũng mất tích.

“Hôm nay lại nghe nói được đời sau của Miêu yêu này xuất hiện, chúng ta đang tìm kiếm. Không biết con mèo này của tiên sinh có phải là con mèo kia hay không?”

Lý Bình An hơi nhướng mày: “Tại hạ cũng không biết”

“Vậy không biết có thể hay không cho chúng ta mang con mèo này về, chờ có kết quả điều tra rồi sẽ trả lại con mèo này cho tiên sinh?”

“E rằng không được”

“Vì sao”

“Chỉ sợ tiên tử sẽ không đồng ý đi với các người”. Lý Bình An lộ ra pháp nhãn: “Huống chi các hạ nói dối với ta, làm sao ta có thể yên tâm mà giao Miêu Miêu tiên tử cho các hạ?”

Ánh mắt Tôn Vũ hơi đổi: “Các hạ không biết, đối với Vương gia ta thì bí bảo này vô cùng trân quý, cho dù phải đổi bằng tính mạng cũng phải mang về”

“Nếu mèo cam này không phải là hậu duệ của Miêu yêu, tại hạ sẽ nhận lỗi, trả lại mèo cam” “Về phần các hạ cho rằng lão hủ nói dối, không biết là bắt nguồn từ đâu”

Tôn Vũ nhìn chằm chằm đôi mắt tái nhợt của Lý Bình An, không kìm được mà yết hầu bỗng giật

giật.

Không biết tại sao lại có một loại cảm giác là bị người ta nhìn thấy từ trong ra ngoài.

Lý Bình An thản nhiên nói: “Trong lòng các hạ tự thấy rõ ràng, uống xong chén trà này thì xin mời

các hạ đi cho”

Chén trà trong tay Tôn Vũ phát ra âm thanh rắc rắc.

Bên ngoài nhà có tiếng bước chân vang lên.

Chương 571: Nói sự thật, giảng đạo lý

Căn phòng mà Lý Bình An thuê nằm ở đầu phía đông hẻm Liễu Thụ. Ở gần một nhà xưởng xay bột.

Lúc này đã gần tới giữa trưa, mặt trời chói chang.

Hẻm Liễu Thụ không có một bóng người, yên tĩnh đến lạ kỳ.

Chỉ có lão Hầu bán mì đang đóng cửa hàng, chuẩn bị đi ra ngoài.

Bỗng nhiên, ngay tại thời điểm đó, từng bóng đen xuất hiện.

Vây kín bên ngoài căn phòng nhỏ, chật như nêm cối.

Lão Hầu đang đóng cửa tiệm mì, bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi. “Ông chủ, cho một bát mì!”

Lão Hầu nghe thấy giọng nói này, sợ hết hồn.

Một vị thực khách tiện tay lôi cái ghế ra, đặt mông ngồi xuống.

Thực khách này mặc một chiếc áo khoác mỏng, còn đeo một thanh kiếm bên hông.

Lão Hầu nuốt một ngụm nước bọt, không dám không nghe.

Chỉ chốc lát sau, trước mặt nam tử đeo bội kiếm này đã có một bầu rượu.

Một đĩa đồ ăn sáng, còn có thêm một bát mì Dương Xuân.

Lão Hầu run run rẩy rẩy, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hết lần này tới lần khác, xa xa lại có một người đang đi tới.

Không phải ai khác, chính là Lưu Mãn Tử đi tới tìm Lý Bình An.

Trong tay Lưu Mãn Tử còn cầm theo một bầu rượu.

Còn có hai con gà quay, vài món ăn sáng, trên mặt còn mang theo một nụ cười.

Vừa nhìn đã biết là có chuyện vui.

Mấy ngày nay, theo Gia Trạch ra bên ngoài học tập.

Để cho hắn nhìn thấy được hy vọng đột phá bình cảnh mà bao nhiêu năm nay hắn không sờ tới.

Hơn nữa, hôm nay hắn còn kiếm được một ít tiền.

Vì thế, mua mấy món đồ đến thăm đạo hữu Lý Bình An.

Dù sao, thời điểm mình sắp cụt tay là được Lý Bình An ra tay cứu giúp.

Nhưng vừa mới đi tới đầu ngõ Liễu Thụ, cả người bỗng nhiên ngây ngẩn.

Vừa nhìn thấy hoàn cảnh trước mắt đã biết là sắp xảy ra chuyện.

Vì thế không chút do dự nào mà muốn quay đầu bước đi.

Là người của Vương gia!

Có người ở phía sau ngăn hắn lại.

“Không liên quan đến ta! Cái gì ta cũng không thấy, cái gì ta cũng không biết. Ta chỉ đi ngang qua mà thôi”

“Yên tâm, miệng của ta rất kín!”

Lưu Mãn Tử nói vội nói vàng.

Chỉ là, người nọ cũng chẳng để ý đến hắn, kéo hắn vào trong ngõ nhỏ.

Hơn nữa còn cảnh cáo hắn là đừng có hành động thiếu suy nghĩ.

Lưu Mãn Tử nơm nớp lo sợ, liếc mắt nhìn nam tử đeo bội kiếm đang ăn mì ở trong quán.

Nhị công tử của Vương gia!??

“Nhị… Nhị công tử…”

“Biết ta à?”

“Ở đất Ngạc Nam thì có ai mà không biết Nhị công tử cơ chứ”. Lưu Mãn Tử cười cười nịnh nọt.

“Ngồi xuống!”

“Không dám không dám”

“Bảo ngươi ngồi thì ngồi đi!”

Lưu Mãn Tử không dám cãi lại.

“Biết ta là tốt rồi. Giờ ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi nói cái đó, nếu không thì ngươi cũng biết hậu quả rồi đúng không?”

Nam tử đeo bội kiếm mở miệng nói chuyện, nhưng cũng không nhìn hắn lấy một cái.

“Tới đây làm gì?”

“Tìm một người bằng hữu”

“Ở trong nhà kia hay sao?”. Nam tử đeo bội kiếm chỉ vào phòng nhỏ mà Lý Bình An đang ở.

“Vâng!” Lưu Mãn Tử gật đầu.

“Làm sao mà quen

biết?”

Sau đó, Lưu Mãn Tử nói ra từ đầu đến cuối quá trình quen biết Lý Bình An, không có nửa lời nào là

nói dối.

“Nói về con mèo mà người đó mang theo đi”

“Mèo?” Lưu Mãn Tử sửng sốt: “Là Miêu Miêu tiên tử sao?”

“Miêu Miêu tiên tử? Tên thật là kỳ quái. Con mèo kia tới đây như thế nào?”

Lưu Mãn Tử lau mồ hôi trên trán: “Nghe hắn là bỗng một ngày vô tình mà gặp được, thấy nó không có nhà nên giữ ở lại”

“Còn những thứ khác đâu?”

“Còn có một con trâu rất có linh tính, giặt quần áo nấu cơm canh, cái gì cũng biết làm”

Lão Ngưu mang đến một ấn tượng rất sâu cho Lưu Mãn Tử.

Có một lần, thậm chí hắn còn nhìn thấy con trâu này đang cầm bút luyện chữ.

“Không hỏi trâu! Chỉ có những thứ này thôi sao?”

“Chỉ có bấy nhiêu thôi ạ”

“Con mèo này không có gì khác lạ hay sao?”

Lưu Mãn Tử sửng sốt: “... Còn rất ngây ngốc nữa.”

“Hết rồi à?”

“Hết rồi, ta chỉ biết những thứ này”

Nam tử đeo bội kiếm không mở miệng nữa, chỉ chuyên chú ăn mì.

Lưu Mãn Tử như đang ngồi trên đống lửa, sau lưng toàn là mồ hôi hột.

Vốn là rất cao hứng nên mới tới đây, hiện tại thì ngay cả bản thân mình còn có thể sống sót trở về hay không cũng không biết.

Có đánh chết hắn thì hắn cũng không nghĩ tới, một người thoạt nhìn rất thành thật như thế, không hiểu sao lại chọc tới Vương gia Ngạc Nam.

Lại còn Nhị công tử của Vương gia tự xuất mã.

Chẳng lẽ đan dược mà đối phương luyện ra để bán đã xảy ra sự cố?

Giờ khắc này, muôn vàn suy nghĩ như đang bay trong đầu Lưu Mãn Tử.

Khoan đã, mèo??

Lưu Mãn Tử nhớ ra, vừa rồi Nhị công tử Vương gia cứ một mực hỏi về chuyện của con mèo, dường như là rất để ý tới con mèo kia.

Có thể làm cho Nhị công tử của Vương gia tự xuất mã, vậy khẳng định không phải là con mèo bình thường.

Chẳng lẽ là… con Miêu yêu mang bí bảo của mười năm trước hay sao? Năm đó đã nổi lên một trận gió tanh mưa máu trong giang hồ đất Ngạc Nam.

Nhưng không đợi cho hắn suy nghĩ nhiều.

Rất nhanh sau đó, người bên ngoài phòng ở kia đã bắt đầu hành động.

Giữa trưa hè, hương thơm nhàn nhạt của hoa liễu tràn ngập khắp không gian.

Ánh mặt trời xuyên qua những kẽ lẽ, rơi rụng tản mát khắp mặt đất, tia nắng nhu hòa như đang ngừng lại ở trong thời không này.

Tất cả đều hoảng hốt như vậy.

Một bóng người phiêu diêu đi ra, rồi ngồi đối diện với nam tử đeo bội kiếm.

Đôi mắt trắng xám tái nhợt, bình tĩnh nhìn vào đối phương.

“Tại hạ hữu lễ”

Nam tử đeo bội kiếm sửng sốt một lát.

Tình huống này rất kỳ quái.

Bởi vì, ngay lúc này hắn mới phát hiện mấy tên thủ hạ đã bay ngược ra ngoài.

Quản gia của Vương phủ, vị luyện khí sĩ lục cảnh bị ném lên cao mấy trục trượng trên không trung. Thế nhưng có một điểm kỳ quái đó là, vị nam tử đeo bội kiếm lại không cảm nhận được bất kỳ sát ý nào ở trên người đối phương.

Chỉ giống như là gặp một người bạn cũ.

Nam tử đeo bội kiếm lấy tay rút kiếm ra, một tay vịn cạnh bàn.

Dường như chỉ tích tắc tiếp theo là sẽ bùng nổ.

“Các hạ, xin giữ bình tĩnh”

Cứ như vậy mà nam tử đeo bội kiếm dừng động tác trên người lại, đôi mắt trợn trừng rất lớn. “... Thủ đoạn của túc hạ thật tốt…”

Một lúc lâu sau mới thốt ra được câu này.

Sắc mặt Lý Bình An ổn ôn hòa hòa, mở miệng: “Tại hạ cũng không biết Miêu Miêu tiên tử có chính xác là Miêu yêu mà trong miệng các hạ nói muốn tìm hay không” “Cũng không muốn biết, lại càng không muốn bị cuốn vào thị phi”

“Chỉ là ngẫu nhiên mới quen biết, có thể xem như bằng hữu, mong rằng các hạ chớ tới đây quấy rầu”

“Việc ngày hôm nay thì tại hạ sẽ không so đo

Nam tử đeo bội kiếm trầm giọng nói: “Nếu tiên sinh đã không muốn bị cuốn vào thị phi, vậy thì có thể giao con mèo này cho chúng ta”.

“Hay là muốn độc chiếm bí bảo này?”

“Có thể tiên sinh không biết được đầy đủ, ở mười năm trước, bí bảo này đã khiến cho giang hồ đất Ngạc Nam chấn động dậy sóng”

“Tuy rằng tu vi của tiên sinh cao thâm, nhưng cường long không áp nổi địa đầu xà, mong tiên sinh cân nhắc”

Thấy Lý Bình An không trả lời, nam tử đeo bội kiếm cho rằng đối phương đang dao động.

Lại tiếp tục nói: “Đành thú thực với tiên sinh, Vương gia chúng ta nhất định phải có được phần bí

bảo này”.

“Cho dù phải trả bất cứ giá nào!!”

“Tại hạ tự nhận rằng Vương gia ở Ngạc Nam vẫn còn có vài phần thực lực, nếu dốc toàn lực… “Tiên sinh cho rằng có đáng hay không?”

Lý Bình An cười cười, âm thanh lại có vẻ quạnh quẽ.

“Lý mỗ cũng đành thú thực mà nói với các hạ, nếu là Lý mỗ khi còn

trẻ”

“Mà các ngươi dẫn người giết tới cửa như này, tại hạ chắc chắn sẽ không ngồi một chỗ như thế này mà phí miệng lưỡi với các hạ”

“Chỉ là, năm tháng tháng năm, thời gian xoay vần, hiện tại không còn có máu lửa như khi còn trẻ, chỉ cầu mong bình thản an nhiên”

“Nếu lần sau mà các hạ còn mang thêm người tới đây”

“Đừng trách Lý mỗ hạ thủ vô tình”

Chương 572: Có bí bảo thật sao?

2038 chữ

Lý Bình An bình tĩnh nói ra một lời rất không bình tĩnh.

Nam tử đeo bội kiếm nhìn chằm chằm vào đôi mắt kia.

Rõ ràng là không cảm nhận được bất kỳ sát ý nào, thế nhưng lại có thể làm cho hắn kinh sợ. Một loại trực giác nào đó để cho hắn cảm nhận được một loại sát ý vô hình.

Hắn chậm rãi đứng lên, đang muốn rời đi.

“Chờ!”

Có âm thanh truyền đến từ phía sau.

Sắc mặt của nam tử đeo bội kiếm bất chợt biến đổi, thân thể trở nên căng thẳng ngay lập tức.

Cảm nhận được một luồng khí tức làm cho người ta hết hồn hết vía, việc này làm cho tâm thần của hắn rung động mãnh liệt.

Đối phương đổi ý?

“Các hạ còn chưa trả tiền mì”

Nghe xong lời này, nam tử đeo bội kiếm sửng sốt.

Vẻ khiếp sợ hiện lên trong đôi mắt, xoay người nhìn lại nam tử áo xanh.

Sau đó lại nghiêng đầu nhìn lão Hầu bán mì.

Lão Hầu bị dọa sợ, không dám nhìn thẳng vào đối phương, không kìm nổi mà lui về phía sau một bước.

Nam tử đeo bội kiếm đưa tay lên người tìm tiền.

Nhưng đường đường là Nhị công tử của Vương gia, đã bao giờ phải mang theo tiền ở trên người?

Sờ soạng một lát.

Cuối cùng đành phải cởi xuống một khối ngọc bội vô giá ở bên hông, đặt lên mặt bàn.

Thay cho tiền mặt.

Khóe miệng của lão Hầu bất chợt giật giật.

Tuy rằng hắn không biết giá trị của khối ngọc bội này.

Thế nhưng hắn lại biết được thân phận của người này, Nhị công tử của Vương gia.

Ngọc bội mà được phép nằm trên người của đối phương thì tuyệt đối là vật vô giá. Đến lúc này, rốt cục quản gia của Vương phủ mới tỉnh lại.

Thoạt nhìn, hắn cùng với hơn mười tên thủ hạ bay ngược ra ngoài rất xa, nhưng thực ra lại không bị thương quá nặng.

Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, trên mặt mỗi người đều mang nét mặt không hiểu nguyên nhân. Cuối cùng ánh mắt đều tập trung trên người nam tử đeo bội kiếm.

Sắc mặt của nam tử đeo bội kiếm cứng ngắc, rất mất tự nhiên mà phất phất tay, ý bảo mọi người rời

Chỉ trong chốc lát, hẻm Liễu Thụ vừa rồi còn náo náo nhiệt nhiệt, bây giờ đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng thường ngày.

Chỉ còn lại tiếng ve kêu không ngừng.

Trương Nhị cụt tay trốn ở trong bóng tối, hít sâu một hơi rồi lắc mình rời đi.

“Ài…”

Lý Bình An khẽ thở dài một hơi.

Thật là, mình không có số an ổn sống…

Hắn vừa đứng dậy trở về phòng, lúc này mới chú ý tới Lưu Mãn Tử đang trợn mắt há mồm. Cũng để ý đến gà quay ở trên tay hắn, cùng với mấy món ăn khác.

Thậm chí còn có cả rượu gạo.

Vừa mới xử lý xong một chuyện không vui.

Lại có một chuyện vui đang chờ mình.

“Lưu đạo hữu vất vả rồi, mời vào trong”

“ À… à… Được.”

Lưu Mãn Tử đứng dậy, nhưng đến giờ mới phát hiện hai chân đã run lẩy bẩy không thể đứng lên được.

Chỉ trong thời gian nửa nén nhang hết sức ngắn ngửi, Lưu Mãn Tử cảm giác như thế giới của mình biến hóa long trời lở đất.

Đầu tiên là vui vẻ mà đến.

Kết quả là gặp được Nhị công tử của Vương gia, người đến không thiện, bị dọa không nhẹ.

Rồi sau đó, trong mắt mình lại nhìn thấy ‘dê béo biết luyện đan như một thiên thần giáng lâm,

đánh lui toàn bộ người của Vương gia.

Lưu Mãn Tử cầm theo rượu thịt, ngây ngốc đi sau Lý Bình An vào trong nhà.

Đến khi vào nhà, mới bất chợt cảm thấy hối hận.

Lo lắng bị liên lụy đến mình, nhìn vào Lý Bình An mà không còn sự tự nhiên như lúc trước mà thay vào đó là sự căng thẳng vô cùng.

Vì thế, Lưu Mãn Tử ăn bữa rượu thịt này một cách rất là hồi hộp.

Ăn vội ăn vàng trong chốc lát, sau đó lập tức cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn hấp tấp rời đi như vừa gặp quỷ.

Lý Bình An bất đắc dĩ mà cười khổ, nói ra thân phận, ấy vậy mà làm

cho hai bên ngồi với nhau rất mất tự nhiên.

Mèo cam trở thành một bé gái, một tay cầm đùi gà, mồm miệng đầy dầu mỡ.

Một tay còn lại bốc một nắm đậu phộng, nhai rôm rốp.

Lý Bình An đưa tay lau lau dầu mỡ trên mặt nàng: "Ăn từ từ thôi, biến thành một con mèo hoa lớn bây giờ"

Dầu mỡ vẫn còn dính đầy ở nơi khóe miệng, thật đúng là làm cho tiểu nữ đồng nhìn như một con

mèo hoa.

"Miêu Miêu tiên tử vốn đã là mèo". Nữ đồng ngẩng đầu, nói vô cùng nghiêm túc.

"Vừa rồi có rất nhiều người đến nhà"

"U"

"Bọn họ tới đây làm gì?"

"Đến đây làm khách"

"Vậy tại sao lại đi hết rồi?"

"Làm khách đủ rồi, tất nhiên phải đi"

Nữ đồng nghiêng đầu, tựa hồ rất hiểu, lại tựa như là không hiểu chút nào.

"Bọn họ còn có thể trở lại hay sao?"

"Hẳn là có"

"Ngưu… uu!!!"

Lão Ngưu nói là, có nên bố trí trận pháp ở trong nhà hay không, để đỡ cho bọn họ đến đây gây

phiền toái

Lý Bình An gật gật đầu: "Ừ, ý kiến hay"

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, huống chi sự việc ở hẻm Liễu Thụ lại ồn ào ầm ỹ đến như vậy.

Câu chuyện về bí bảo của Miêu yêu trong giang hồ đất Ngạc Nam rất nhanh sau đó đã được truyền ra ngoài.

Nhị công tử Vương gia tự xuất mã, gióng trống khua chiêng đi tới hẻm Liễu Thụ tìm một người áo xanh, đòi mèo.

Tuy rằng không ai có thể chứng minh con mèo bên cạnh người áo xanh kia chính là con nối dõi của Miêu yêu.

Nhưng Vương gia đã xuống tay, vậy thì đó là một chứng cứ tốt nhất.

Trong khoảng thời gian rất ngắn đã náo loạn khắp thành thị.

Chuyện của mười năm trước vẫn còn rõ mồn một ở ngay trước mắt.

Một số người tuy không phải là tu sĩ, nhưng dù nhiều hay ít thì cũng biết được một vài tin tức.

Có không ít người, xuất phát từ sự tò mò, hoặc là các loại mục đích khác mà đi đến hẻm Liễu Thụ nhòm nhòm ngó ngó.

Nhưng đến khi bọn họ tới hẻm Liễu Thụ, lại phát hiện rằng không thể tìm thấy gian phòng đó. Không biết tại sao, khi họ bước vào.

Lại giống như là đi lạc vào trong mê cung, loanh quanh luẩn quẩn một hồi rất lâu. Quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra rằng mình vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Có không ít tu sĩ thì không tin chuyện quỷ quái này, vẫn cứ xông vào.

Lòng vòng ở bên trong ba ngày ba đêm, rốt cục vẫn không thu hoạch được gì.

Đến lúc này, mọi người lại càng nhận định con mèo bên cạnh người áo xanh chính là đứa con nối dõi của Miêu yêu trong truyền thuyết.

Khi một thứ nào đó có giá trị đủ lớn, sẽ khiến cho người ta cam tâm tình nguyện đặt cược tính mạng của mình vào nó.

Từ xưa đến nay vẫn là đạo lý này.

Nếu không thì mười năm trước, đạo nhân mang bí bảo trên người cũng sẽ không bị cả giang hồ đất Ngạc Nam vây giết.

Cho dù đạo nhân kia có pháp lực cao cường, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh thân tử đạo tiêu. Mấy ngày đầu thì mọi người còn có phần thu liễm.

Chỉ là thăm dò nhòm ngó, nhưng sau đó lại bắt đầu không kiêng nể gì mà nghĩ cách công phá mê trận này.

Nhưng mà, vẫn không thu hoạch được gì.

Gia Trạch vừa mới dạy xong, nhìn ra ngoài trời sắp đổ mưa.

Cho nên cho lũ nhỏ trong lớp tư thục nghỉ học sớm.

“Việc này…. À, ngày mai thì Gia Trạch huynh ở nhà nghỉ ngơi đi”

Vị nho sinh là chủ nhân của lớp tư thục này, khi nói những lời kia, đầu cúi xuống không dám nhìn vào ánh mắt của Gia Trạch.

Gia Trạch hơi sửng sốt, nhưng cũng đã hiểu nguyên nhân là gì.

Chắp tay thi lễ: “Đa tạ các hạ đã quan tâm đến tại hạ trong những ngày vừa rồi”

Vị nho sinh kia không dám nhìn vào hắn, hạ giọng nói: “Xin đừng trách ta, thực sự chỉ là tình thế bức bách phải làm vậy”

“Tại hạ hiểu rồi”

Một nho sinh mở thư đường tại một địa phương, không tranh sự đời.

Tuy đối phương không có hứng thú với việc tranh đoạt bí bảo, nhưng đại thế là vậy, thành môn thất hỏa ương cập trìngư*.

(Thành môn thất hỏa ương cập trì ngư: t]#15#: “Ngọn lửa trước cổng thành ảnh hưởng đến cá trong ao” là một thành ngữ phức tạp bắt nguồn từ một câu chuyện ngụ ngôn, thành ngữ này lần đầu tiên được thấy trong cuốn “Tục lệ” thời Đông Hán. Ý nghĩa ban đầu là cổng thành bị cháy, người ta dùng nước trong hào để dập lửa, khi cạn nước, cá bị liên lụy và chết, sau này là ẩn dụ cho những mất mát hoặc tai họa do tai bay vạ gió).

Gia Trạch đi ra khỏi thư đường, đã thấy không dưới một trăm người đang đứng đợi mình ở bên ngoài.

Những người khác ở trên đường đều đã bị đuổi đi.

“Giao con mèo kia ra thì còn có đường sống!”

Có người nào đó mở miệng.

Gia Trạch cầm chiếc ô, bất đắc dĩ mà thở dài.

Nửa nén nhang sau đó.

Trên đường đã là cảnh tượng người ngã người nằm bừa bừa bộn bộn.

Gia Trạch không nhanh không chậm trở về nhà, nếu không phải lúc trước đã đáp ứng với tiên sinh là không được giết người.

Với tính cách trước đây của Bưu, tất cả những người này thì một người cũng đừng mong được sống

Về đến nhà, nói với tiên sinh chuyện ngày hôm nay.

Lý Bình An đang ngắm mưa rơi ngoài cửa sổ.

Trầm ngâm một lát, sau đó nói một câu: “Cũng nên đi rồi, Miêu Miêu tiên tử có muốn đi cùng chúng ta hay không?”

Mèo cam đang vờn vờn với quả cầu, mấy chân ngắn ngủn chạy qua chạy lại.

Nâng bộ móng vuốt vuốt ấn ấn vào quả bóng, sau đó lại đẩy nó ra xa.

Rồi lại nhấc chân đuổi theo.

Nghe thấy lời này của Lý Bình An, quay đầu lại.

“Đi nơi khác hay sao?”

“Ở nơi khác có chuột không?”

“Sẽ có”

“Miêu Miêu tiên tử biết bắt chuột kiếm tiền”

Lý Bình An nói: “Cho dù Miêu Miêu tiên tử không biết bắt chuột thì cũng có thể làm được rất nhiều chuyện”

Mèo cam nghe xong lời này, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Lại càng ra sức đuổi theo quả cầu.

Lý Bình An nhấp một ngụm nước trà, nhìn mèo cam.

Thật ra trong lòng có một phần hứng thú, trên người con mèo này thật sự có bí bảo sao?

Rõ là một bộ dáng ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Tuy nhiên ý niệm đó chỉ thoáng qua ở trong đầu, cũng chẳng suy nghĩ nhiều.

Bí bảo hay không bí bảo, không hề liên quan đến hắn.

Chương 573: Rời đi

Ngạc Nam. Chỗ của Trương gia.

“Rốt cục thì người áo xanh có lai lịch gì?”

Trương Nhị lắc đầu: “Không nhìn ra được là môn phái gì”

Trương Nhị cụt tay nhìn thấy được tận mắt, ngày đó những người của Vương gia xông vào nơi đó, giống như là bị một loại lực lượng cường đại đẩy bay ra ngoài.

Nhị công tử cùng với Quản gia của Vương gia thì ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

“Nên nói chuyện với người nợ”. Lão gia Trương gia trầm giọng nói: “Có thể không động võ thì tuyệt đối không được động võ”

Trương Nhị có vẻ khó xử: “Chỉ là người áo xanh kia rất ít khi đi ra ngoài, hiện tại lại bố trí trận pháp ở trong nhà”

“Phụ thân, trận pháp kia quả thực là quỷ dị”

“Hôm qua ta đã thử phá trận nhưng lại không thu được kết quả gì”

Đại công tử của Vương gia ngồi ở phía bên dưới hiểu rõ được sự lợi hại của trận pháp.

“Đồ vô dụng!” Lão gia Vương gia quát một câu rất lớn.

Đại công tử cúi đầu, không dám nói gì.

“Chuẩn bị một phần lễ vật, ngày mai ta sẽ tự đi bái kiến đối phương”

Vì thế, ngày hôm sau.

Lão gia của Vương gia, cùng với Đại công tử Vương gia, còn có mấy tên người hầu tháp tùng phía sau cùng nhau đi vào trận pháp.

Bên ngoài tiểu viện đã được đông đảo thế lực của Ngạc Nam vây quanh từ rất sớm.

Đoàn người của Vương gia tới đây tất nhiên là không gạt được hai mắt của mọi người.

“Ồ! Lão gia Vương gia tự tới!”

“Chuyện gì thế? Trận chiến đã lớn như vậy sao, bản thân Lão gia của Vương gia cũng phải tự xuất mã?”

“Lại còn mang theo lễ vật? Sao bỗng dưng lại muốn nói chuyện với người ta?”

Mọi người mồm năm miệng mười, nhốn nhốn nháo nháo.

Mắt thấy đoàn người của Vương gia đi đầu là Lão gia Vương gia, oai nghiêm hùng dũng tiến vào trong trận pháp.

Cùng lúc đó, Trương gia ở bên ngoài quan sát cũng biết được tin tức này.

“Lão gia, người của Vương gia đã đi vào, hơn nữa còn là Lão gia Vương gia tự thân xuất mã”

Sắc mặt của lão gia Trương gia hơi đổi: “Lão già này ra tay nhanh thật”

Vì thế, nhanh chóng truyền lệnh.

Hơn mười vị cao thủ của Trương gia đang ngồi canh gác bên ngoài.

Một khi đám người Vương gia đi ra khỏi trận pháp, nếu đoạt được bí bảo.

Phải chặn giết ngay lập tức.

Trong trận pháp.

Lão gia Vương gia sải bước đi ở phía trước. “Vâng”

Lại thêm nửa canh giờ nữa.

“... Di theo ta!”

“Vẫn đang đi theo phụ thân..”. Đại công tử Vương gia yếu ớt nói ra.

Lão gia Vương gia nhìn ra xung quanh, trong đôi mắt lộ ra vẻ mê man.

“Phụ thân… Có phải chúng ta lạc đường rồi hay không??”

Lão gia Vương gia trầm ngâm một lát: “Trận pháp này có điểm khác thường”

Đại công tử Vương gia bĩu môi, hồi tưởng lại lời của phụ thân mắng mình ngày hôm qua.

Khục khục.. Không phải ngài cũng lạc đường hay sao?

Ánh mắt của những tu sĩ ngồi canh ở ngoài cửa bất chợt ngưng tụ. “Ra rồi!”

Đoàn người Vương gia hôm qua đi vào trong trận pháp, nay lại xuất hiện.

Trong mắt của đám người Vương gia tràn ngập vẻ ngơ ngác, nhìn ra xung quanh. Ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn đất.

Ha ha, chúng ta đi ra rồi….

Khóe miệng lão gia Vương gia co giật khe khẽ, cười ha hả:

“Ừ, ha ha. Trò chuyện thật vui, trò chuyện thật vui”

Mọi người ai nấy đều mắt lớn trừng mắt nhỏ, kìm nén để không cười ra tiếng.

Lão gia Vương gia còn rất xem trọng mặt mũi.

Ha ha, rõ ràng là ngay cả trận pháp cũng không phá ra được.

Lễ vật trong tay người hầu vẫn còn nguyên không nhúc nhích.

Đám người Trương gia là cười to nhất.

Lão Vương gia này cắm cây hành vào mũi heo giả làm voi, giả bộ thật là giống.

trư tị tử sáp đại thông: 7* :Ám chỉ những người kiêu căng, xem trọng mặt mũi)

Lý Bình An quyết định phải rời đi vào một ngày nào đó trong mùa hè.

Đại Thử, là tiết khí thứ mười hai trong hai mươi tư tiết khí.

Cũng là tiết khí cuối cùng của mùa hè.

Là tiết khí có ánh mặt trời mãnh liệt nhất, nóng bức nhất trong năm.

Trong dân gian có tập tục uống trà lạnh vào những ngày hè nóng bức, nước trà do thảo dược Trung nguyên nấu thành, có tác dụng thanh độc giải nhiệt.

Tiền phòng tháng này vẫn chưa trả, lại đã ở quá mấy ngày.

Vậy dứt khoát trả đủ số tiền cho nửa tháng, đặt ở một nơi dễ thấy nhất trong phòng.

Lại phục hồi bài trí trong phòng về nguyên dạng, dọn dẹp hết rác rưởi.

Cố gắng không gây thêm phiền phức cho người khác.

Trước khi đi, cũng muốn uống thêm một chén trà lạnh Ngạc Nam.

Trà lạnh Ngạc Nam nổi tiếng xa gần.

Trong thời tiết nóng nực mà được uống một chén.

Quả thực còn sướng hơn so với làm thần làm tiên.

Vì thế, dưới sự giám thị của đông đảo tu sĩ.

Mê trận đã chậm rãi biến mất, lộ ra diện mạo vốn có của phòng nhỏ.

Thấy cảnh tượng này, đông đảo tu sĩ đã theo dõi hơn mười ngày đều cảm thấy kinh sợ. Còn tưởng rằng là mình hoa mắt.

Trận pháp biến mất?

Chỉ trong chốc lát, đã có mấy chục bóng người vọt tới.

Không đến một lúc đã lục lọi căn phòng nhỏ kia từ trong ra ngoài.

Người chạy mất rồi!?

Một quán trà nhỏ ở ven đường.

Mấy cái bàn trà, mấy cái ghế gỗ.

Đồ vật dụng cụ lớn lớn nhỏ nhỏ.

Thời tiết hôm nay, không ít người đến chỗ này để uống một chén trà lạnh.

Một số người là có tiền, nhàn nhã đến đây để mà thưởng thức khói lửa nhân gian, tận hưởng niềm

Còn có người bán hàng rong bận rộn ở bên ngoài, thật sự là không chịu nổi nóng bức.

Vội vàng chạy vào quán trà, uống một hơi cạn sạch chén trà lạnh.

Để lại tiền, rồi lập tức chạy ra ngoài.

Mỗi người có cách sống riêng, cũng có cách uống khác nhau.

Quán trà tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng vẫn đầy đủ.

Lý Bình An cũng không có gì để gây chú ý, dẫn theo Lão Ngưu, Gia Trạch, mèo cam tìm một vị trí trong góc.

Mèo cam hóa thành tiểu nữ đồng, bưng chén trà lạnh lên, cũng uống một hơi cạn sạch.

“Woowwww”

“Thật là mát mẻ!”

“Trà này không giống so với trà mà tiên sinh phả”

Tiểu nữ đồng ngẩng đầu, dùng giọng nói non nớt, vang lên líu lo.

Lý Bình An kiên nhẫn giải thích: “Trà lạnh không có lá trà, mặc dù được gọi là trà lạnh, nhưng trên thực tế thì không có thành phần lá trà bên trong đó”

“Phần lớn là dùng kê cốt thảo, hạ khô thảo là thành phần chủ yếu”

Tiểu nữ đồng không hiểu, lại tự rót cho mình một chén.

Uống một ngụm lớn.

Gia Trạch đưa mắt nhìn ra bên ngoài, có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Đám người này vẫn còn không buông tha!!

Lý Bình An gõ bàn.

Gia Trạch khôi phục bình tĩnh, ngoan ngoãn uống trà.

Cẩn thận từng li từng tí nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên của tiên sinh, thầm nghĩ: “Tâm tính của mình vẫn còn hơi kém,

không bằng tiên sinh”

Rất nhanh sau đó, bên ngoài đã có thêm bảy tám luồng khí tức cường hãn.

Bọn họ cố ý che giấu thân hình của mình, nhưng người thì càng lúc càng nhiều.

Dần dần cũng không giấu diếm được nữa.

Tiểu nhị cảm nhận được bóng người xẹt qua ánh mắt của mình, còn tưởng rằng mình hoa mắt.

Ánh mắt liếc đến vị khách nhân ngồi trong góc, người đâu?

Vội vội vàng vàng đi tới, mới lúc nãy đã cảm thấy lạ mắt rồi.

Còn tưởng là gặp phải người ăn quỵt, vừa mới đi tới đã phát hiện tiền được đặt ở trên bàn.

Lý Bình An và Lão Ngưu ở phía trước.

Tiểu nữ đồng lại biến thành một con mèo, chạy tới chạy lui đuổi hoa bắt bướm.

Gia Trạch mặc áo trắng, trên tay cầm quạt xếp, đi theo phía sau.

Lý Bình An bất giác cười cười, rõ ràng là bốn người đi cùng đường.

Nhưng không có loài nào giống loài nào, quả nhiên là thú vị.

Thong thong thả thả suốt cả đoạn đường đi ra ngoài Ngạc Nam.

Đám người kia vẫn đi theo ở phía xa xa, cũng không ngăn trở gì nhiều mà chỉ một mực đi ra bên

ngoài thành.

Chương 574: Bản cho tại hạ một cái bộ mặt

1917 chữ

Chương 574: Bán cho tại hạ một cái bộ mặt

Bên ngoài thành Ngạc Nam.

Bên cạnh đường cái quan có một mái đình để nghỉ mát. Mấy người Lý Bình An đi rất chậm, thong da thong dong.

Ở dưới mái định nghỉ mát đã có người chờ bọn họ từ lâu.

Lý Bình An bình thản đi tới, không đợi đối phương mời ngồi thì cũng đã ngồi xuống.

Đối diện là năm người.

Lão gia Trương gia, lão gia Vương gia, không cần giới thiệu cũng biết là đại biểu cho hai nhà Trương Vương thành Ngạc Nam.

Bang chủ Triệu Ngư Bang trên sông.

Quan chủ Lạc Dương Quan, đại biểu cho thế lực nam phái.

Còn có một vị tiết độ sứ do triều đình phái tới, trên danh nghĩa là một vị thành chủ của thành

Ngạc Nam.

Nhưng đã lâu rồi không quản sự đời, thế nhưng lúc này cũng tự tới đây.

Có thể thấy được tầm quan trọng của việc ngày hôm nay.

“Mời các hạ dùng trà”

Tiết độ sứ cười cười, mời Lý Bình An uống trà.

Lý Bình An không nói gì, miệng hơi mỉm cười.

Chỉ là trượng đao trong gậy trúc bất chợt ra khỏi vỏ.

“Vuttt”

Chỉ trong nháy mắt, bốn người còn lại đều biến đổi sắc mặt, một tay vịn bàn, một tay đưa về phía

“Roat roat roat”

Cũng đồng thời, trong khu rừng cạnh đó nhảy ra hơn mười người đang cầm nỏ trong tay.

Không cần hoài nghi là chỉ một giây sau là sẽ bắn Lý Bình An thành cái sàng.

Thế nhưng, Lý Bình An chỉ rút đao ra khỏi vỏ mà thôi.

Một giây sau lại cắm đao vào vỏ.

Mọi người đều sửng sốt, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Mãi đến khi tiết độ sứ phất phất tay, đông đảo người cầm nỏ mới lại trốn vào trong rừng một lần

“Khiến cho tiên sinh chê cười”. Tiết độ sứ xấu hổ mà gượng cười.

Lý Bình An cũng mỉm cười, không nói lời nào.

Ngoại trừ nỏ thủ, vốn chỉ có rải rác vài người ở xung quanh.

Nhưng chỉ trong một chốc lát, đã biến thành mười mấy người, sau đó là hơn trăm người.

Càng ngày càng nhiều, không ngừng có thêm tu sĩ đi ra từ thành Ngạc Nam.

Số lượng đang tăng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một số thế lực giang hồ ở Ngạc Nam.

Con cháu Vương gia, Trương gia, có cả bang phái, tán tu của địa phương…

Rất nhiều người tụ tập lại cùng một chỗ, đông nghịt cả một vùng.

Đa số mọi người là tán tu đến xem náo nhiệt, túm năm tụm ba, chờ xem có thể nhặt được lợi lộc gì

hay không.

Số người kéo đến càng ngày càng nhiều, trả qua một số ngày ấp ủ.

Dường như toàn bộ người trong giang hồ đất Ngạc Nam đều nhận được tin tức.

Nhân vật nào hơi có phần uy tín, giờ phút này tất cả cũng đã đến đây.

Tán tu ở phía sau thì nhỏ giọng thì thầm, nhưng vô số âm thanh cũng biến nơi đây thành một vùng đất ồn ào.

Giống như là một bầy cừu vô cùng đói khát, đang chen chúc trên một thảm cỏ xanh.

Xa xa, có tu sĩ ngự kiếm mà đến.

“Người của Phi Hổ Đường cũng tới”

Có người chỉ về phía xa.

Đi ở phía trước nhất là một vị nam tử trung niên nai nịt gọn gàng, hông đeo bội đao.

Tướng mạo cũng không quá khó coi, nhưng ở khóe đuôi lông mày lại lộ ra một vẻ ngạo khí.

Bốn tên đầu mục của Phi Hổ Đường, hơn hai trăm bang chúng, gần như là cả bang xuất động. “Người của Lưu Ưng Đàm!”

“Chậc chậc, có sống tám đời cũng không nhìn thấy cảnh tượng này”

Tán tu có chung mục đích xem kịch thì tụ lại cùng một chỗ, mồm năm miệng mười mà bàn tán.

“Im lặng”

Có võ giả ở phía trước rống lên một tiếng.

Lực lượng khí huyết ngang ngược, ngay lập tức ép những người đang bàn tán đến mức hít thở không thông.

Trong giây lát, cảnh tượng trở nên an tĩnh.

Nhiều người tụ tập lại cùng một chỗ như vậy, lại tạo thành một quang cảnh yên tĩnh quỷ dì, làm cho người ta cảm thấy được áp lực lớn lao.

Gia Trạch gấp chiếc quạt lại, rồi mở ra.

Rất khinh thường mà cạch cạch một tiếng.

Thành thật mà nói, nhiều người như vậy thì khẳng định hắn đánh

không lại.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc hắn ta không để ý tới họ.

Đương nhiên, mấu chốt nhất vẫn là có Lý Bình An đang ngồi ngay bên cạnh.

Nếu không, hắn cũng sẽ không bình thản như vậy.

Rất nhiều người.

Dường như mèo cam cũng cảm nhận được bầu không khí có vẻ không ổn, cho nên nhảy lên lưng Lão

Ngưu, dùng hai chân trước che khuôn mặt.

Chỉ lặng yên nằm ở đó, cũng không nhảy tới nhảy lui nữa.

Đôi tai nhỏ cũng rũ xuống.

Lão Ngưu nhìn lướt ra bên ngoài, gật gật đầu.

Đúng là có rất nhiều người.

“Nghe nói tiên sinh đến từ Trung Châu?”

Dưới mái đình nghỉ mát, tiết độ sứ hỏi thăm dò.

“Đúng”

“Không biết tới đây có chuyện gì?”

“Không có việc gì, chỉ là tản bộ mà thôi”

Người áo xanh trả lời không nhanh không chậm.

14:03

“Chính xác mà nói thì cũng không phải là Trung Châu đi thẳng tới đây, mà là vòng vèo qua rất nhiều

noi”

“Từ Đằng Xung thành tới Tung Sơn, rồi đến Phương Thành”

“Sau đó mới tới nơi này”

Tiết độ sứ gật đầu qua loa, mượn đề tài này để tiếp tục nói:

“Tiên sinh đã đi qua Đằng Xung thành, có biết chuyện ngày trước yêu tộc rừng sương phục sinh hay không?”

“Tất nhiên là biết”

Tiết độ sứ dùng giọng điệu như tán gẫu thường ngày, nói tiếp: “Biến cố yêu tộc, thành Ngạc Nam ta có rất nhiều chí sĩ lên đường tiếp viện”

Lý Bình An lại nói: “Tại hạ cũng nghe nói”

“Để cho tiên sinh chê cười, nếu đó là một bảo bối bình thường thì tất nhiên thành Ngạc Nam chúng ta không cần khuấy động can qua”

“Cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà làm khó tiên sinh”

“Người của thành Ngạc Nam dám lao ra chiến trường, chém giết với yêu tộc”

“Đi mười chỉ còn lại một, tu sĩ thành Ngạc Nam không màng sinh tử”

“Là có thể biết được chúng ta cũng không phải là phường trộm cướp, chỉ là bí bảo này quá mức trọng yếu đối với thành Ngạc Nam chúng ta”

“Mong tiên sinh xem xét tình hình mà cân nhắc lại”

Trong biển người mênh mông, có một vị bước ra.

Là vị đường chủ của Phi Hổ Đường mà lúc trước nhắc tới, hô lớn:

“Tiên sinh, trận pháp quả thực là cao minh, nhưng nếu chúng ta bất kể sống chết mà liều mạng với tiên sinh, không biết tiên sinh ứng phó như thế nào?”

Tiết độ sứ mỉm cười, giới thiệu với Lý Bình An: “Vị này là đường chủ của Phi Hổ Đường đất Ngạc Nam, năm đó một thân một mình xông vào thành Ngạc Nam”

“Tự tay tạo ra thế lực của riêng mình, đúng là không dễ dàng”

Lý Bình An nhẹ nhàng nói một câu: “Nếu không dễ vậy thì càng phải trân trọng hơn nữa”

Tiết độ sứ chỉ về một người khác: “Trương Nhị cụt tay, bởi vì kết thù với người khác, giết tên thái thú của địa phương, chạy trốn tới thành Ngạc Nam”

“Một tay dùng đao, ít có đối thủ”

“Cũng là một nam nhân nhiệt huyết, tại trận chiến Đằng Xung thành giết hai tên tu sĩ ngũ cảnh của yêu tộc, cùng với bốn tên tứ cảnh”

“Nói những điều này với tiên sinh không phải là vì điều khác, chỉ là để nói với tiên sinh”

“Hôm nay, chúng ta nhất định phải có được bí bảo này!”

Thấy Lý Bình An vẫn chưa trả lời, chỉ gật gù qua loa, tiết độ sứ không kìm được mà có phần tức giận. “Đoàngg!”

Sau khi hắn nói xong mấy lời này.

Tiếng sấm ầm vang, xem ra sắp có một trận mưa lớn.

Lại thêm một tiếng sét đánh, từng hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống.

Một lúc lâu sau, Lý Bình An vẫn chưa đưa ra đáp án của mình.

Vì thế, một biển người mênh mông không ai bảo ai mà cùng bước chân, áp tới mái đình nghỉ mát.

“Rào rào rào”

Trời mưa rất to, hầu hết mọi người đều ướt hết mặt mũi, nhưng mắt của họ lại sáng lấp lóa đến mức đáng sợ.

Mèo cam hốt hoảng nắm chặt tay, vùi mặt lên lưng của Lão Ngưu.

Như con đà điểu vùi đầu vào trong cát.

“Mặc dù không biết được rốt cục cái gọi là bí bảo này đến tột cùng là quý giá đến bao nhiêu, tuy nhiên nhìn thấy chư vị nguyện ý đánh đổi bản thân cùng với tính mạng, tại hạ có thể biết được chút ít”

Cuối cùng thì Lý Bình An cũng mở miệng.

“Thiên hạ rộn ràng vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo vì lợi đi, đây là nhân chi thường tình”

“Cũng biết trong số các người có vị từng tới Đăng Xung thành tham chiến, đóng góp một phần sức lực vì nước vì dân”

“Bởi vậy, cho tới bây giờ thì tại hạ vẫn không xuất thủ đánh giết bất kỳ người giang hồ nào của đất Ngạc Nam”

“Tại hạ họ Lý, tên là Bình An”

“Đây là bạn chơi từ nhỏ của tại hạ, Lão Ngưu”

“Đây là Gia Trạch, xem như học trò của Lý mỗ”

Năm người ngồi dưới đình nghỉ mát đầu tiên là cảm thấy sửng sốt một lát.

Lý Bình An?

Cái tên này nghe có vẻ quen tai.

Đây là cảm nhận đầu tiên của họ.

Lão gia của Vương phủ là người phản ứng trước tiên: “Xin hỏi tiên sinh có phải là… là Lý Bình An nơi Đẳng Xung thành?”

Trận chiến Đẳng Xung thành, đừng nói tới bọn họ, kể cả là người bình thường trong nhân gian cũng đều nghe được người kể chuyện trong quán trà nhắc tới.

“Lý mỗ đến từ Trung Châu, chỉ là tiện đường đi qua Đẳng Xung thành, không tính là người của Đẳng Xung thành”

“Xin mời các vị ở thành Ngạc Nam bán cho một phần mặt mũi”

Lý Bình An nói rõ thân phận, căn cứ vào nguyên tắc có thể không động thủ thì không động thủ.

Chi

i trong chốc lát, bầu không khí trong đình nghỉ mát lại biến đổi.

Năm người nhìn chằm chằm vào người mặc áo xanh, nhìn đối phương tuyệt đối không giống như đang nói dối.

Nhưng những lời vừa rồi thực sự có vẻ thái quá.

Chương 575: Trở về núi

Mái đình dưới gió mưa.

Mưa gió lớn dần, trời cũng lạnh dần.

Một số cây cổ thụ giống như từng đám mây xanh, lắc lắc lư lư trong

gió lạnh. Trong đình có một cái bàn đá hình lục giác, sáu người ngồi đối mặt với nhau. Hơi lạnh phả vào mặt, sự lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy bị áp bạch.

Trên mặt bàn đá dưới mái đình có đặt một ấm trà và mấy chiếc chén nhỏ. Lý Bình An??

Trận chiến Đằng Xung thành, chém giết yêu thánh.

Mang theo Bạch Ngọc Kinh, trấn thủ Đằng Xung thành, Lý Bình An??

Lại có khả năng… gặp ở đây sao??

Lúc trước thì chỉ tồn tại trong miệng người kể chuyện ở quán trà, hắn ta xuất hiện trong câu

chuyện với tư cách là nhân vật chính.

Năm người còn lại trong mái đỉnh tránh mưa cứ như vậy mà cứng đờ người.

Đám người bên ngoài cũng nghi hoặc không xác định.

“Hình như người kia nói là Lý Bình An?”

“Lý Bình An? Lý Bình An nào?”

“Nói nhảm. Còn có thể là người nào nữa, Lý Bình An Đằng Xung thành”

“Ha ha. Vớ vẩn! Lão bà nhà ta còn là nữ hoàng Đại Tùy đây này”

“Ta đây còn là võ phu Cố Tây Châu”

Đám người cứ thế mà rộ lên một tràng cười.

Tiếng bàn tán cứ thế mà nổi lên khắp bốn phía, đồng thời bước chân của mọi người không hẹn mà

cùng dừng lại.

Chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của chủ nhân nhà mình.

Trầm mặc trong chốc lát, lão gia Vương gia mở miệng trước:

“Tôn hạ… Tôn hạ có thân phận bực này, hạ mình đến đất Ngạc Nam chúng ta, quả thực là của Ngạc Nam”

mán

Trước tiên không cần biết thân phận của đối phương là thật hay giả, cứ coi như đúng.

Tóm lại sẽ không có gì không ổn.

“Thân phận gì, chỉ là một tán nhân mà thôi”

Thừa dịp hai người nói chuyện, những người còn lại vội vội vàng vàng nháy mắt với thủ hạ tâm phúc.

Hoặc là dùng biện pháp truyền âm.

Để cho mấy tên thủ hạ đi tìm những người đã từng đi tới chiến trường Đằng Xung thành lại đây.

Để xác nhận một lần xem rốt cục thân phận của đối phương là thật hay giả.

Lão gia Trương gia nhìn về phía Trương Nhị.

Ngay tại chỗ này có một người từng đi ra chiến trường, đó là Trương Nhị cụt tay.

Sau khi Lý Bình An nói ra thân phận, cả người Trương Nhị lập tức chấn động. Ngay sau đó, ký ức mà bị Lý Bình An cố tình che giấu lại bắt đầu sống lại.

“Lão gia… Quả thực đúng là Lý Bình An!! Ta đã gặp mặt ở Đằng Xung thành” “Chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn, mấu chốt là còn có con trâu kia!”

Lão gia Trương Gia biến thành bộ dạng muốn ăn sống Trương Nhị.

Con mẹ nó, tiểu tử ngươi biết, vậy tại sao đến bây giờ mới nói ra? Lúc trước làm cái quần què gì?!! Trương Nhị cũng để ý tới biểu lộ không thích hợp của Lão gia Trương gia, xấu hổ đành gượng cười. Hắn cũng không biết mình bị làm sao.

Giống như bị phong ấn một đoạn ký ức, vào giờ khắc này lại được người ta giải khai.

Một lát sau, thân phận của Lý Bình An đã được xác thực đến tám chín phần mười.

Năm người ngồi ở dưới đình tránh mưa, chỉ trong chốc lát mà biểu cảm đặc sắc giống như cầu vồng

sau cơn mưa.

Còn những người ở xa xa ngoài mái đình, giờ phút này lại ầm ỹ thành một nồi cháo.

“Là Lý Bình An!”

“Thật hay giả? Đùa à?”

“Quỷ mới biết!”

Cuối cùng thì Lý Bình An đứng dậy.

“Tiễn đưa đoạn đường xa xôi đến mười dặm, nhưng cũng nên dừng lại ở đây” “Ngày khác nếu hữu duyên còn gặp lại”

“Mấy ngày nay có nhiều điều đắc tội, mong tiên sinh đừng để ở trong lòng”

Lão gia Vương gia vội vội vàng vàng nói.

Bốn người còn lại cũng nhận lỗi liên tục.

“Hy vọng tiên sinh không nên trách tội! Chúng ta thật sự là vô tri”

“Có nhiều điều đắc tội, có nhiều điều đắc tội.”

Năm người cũng không còn vẻ lạnh nhạt như trước.

Bí bảo này có đủ phân lượng để cho bọn họ đánh cược tính mạng của mình.

Nhưng sau khi biết rõ dù có mất mạng cũng vô dụng, lại không dám nhắc đến chuyện bí bảo nữa. Lý Bình An không để ý tới mấy người họ.

Mèo cam đang ngồi trên đầu Lão Ngưu, đôi mắt dè dặt nhìn loạn khắp nơi.

Rời khỏi đình tránh nắng gió, Lý Bình An lập tức đi vào trong đám người.

Đám người mênh mông lại tự động tách ra thành một con đường, cứ như vậy mà được nhìn ngắm tận mắt bọn họ rời đi.

Có nhiều người như vậy, nếu xông lên cùng nhau…

Ở trong đầu không ít người bất giác mà nhảy ra ý niệm này.

Nhưng mà nhìn trái nhìn phải, cũng không có một ai dám ra tay.

Rõ ràng, từ bên trên người nọ thì ngay cả một nửa điểm uy nghiêm cũng không cảm giác được, giống như một người hết sức bình thường đang nhàn nhã đi dạo phố.

Nhưng tu sĩ có thực lực thì lại thực sự có thể cảm nhận được loại uy hiếp này.

Bởi vì bọn họ có nhiều người tụ lại một chỗ như vậy, cộng hưởng tạo ra một loại khí tức vô cùng mạnh mẽ, làm cho bầu không khí xung quanh cũng vô cùng áp lực.

Nhưng mà khí tức quanh thân của người áo xanh kia lại cực kỳ ổn trọng.

Như một cơn gió nhẹ thoảng qua, không vội vã, không nóng vội.

Dưới tình huống này, hoặc là một tên đại ngốc cái gì cũng không hiểu.

Hoặc là cao thủ chân chính.

Mới có thể vân đạm phong khinh trong hoàn cảnh này.

Bên ngoài, trời vẫn mưa.

Lão Ngưu đi từng bước, từng bước giẫm lên bùn.

Lý Bình An nhìn xuống đôi giày của mình, sau đó nhảy lên ngồi ở trên lưng Lão Ngưu.

Mèo cam lắc lắc đuôi nhỏ của mình: “Có thể đi chưa”

“Rồi, vừa nói xong chuyện”. Lý Bình An nói.

Mèo cam sợ hãi, quay đầu nhìn vào đám người mênh mông ở phía sau.

Dưới mái đình nghỉ mát.

Năm người kinh ngạc nhìn vào bóng lưng của Lý Bình An đang từ từ rời đi, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng bầu không khí lại trở nên có vẻ gượng gạo.

Dốc toàn lực mà đi, kết cục lại rơi vào tình trạng như vậy.

Còn có thể đắc tội với một đại nhân vật mà bọn họ không thể đắc tội.

Lão gia Vương gia ngẩng đầu, dường như không có gì để nói.

“Có lẽ trận mưa này sẽ kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa”

Tiết độ sứ nói tiếp: “... Đúng vậy, đã lâu không có trận mưa nào lớn như thế này”

Nước mưa sẽ tràn đầy sông suối, sau đó trời sẽ chuyển sang mưa dầm, kéo dài mãi đến thu hoạch vụ thu.

Nếu mùa hè mà mưa quá lớn, vậy hoa màu của mùa thu sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, phần lớn diện tích trồng ngô sẽ bị đổ, hơn nửa bắp với lúa sẽ bị thất thu…

Vì vậy, hầu hết người dân đều không muốn thấy mưa to và sấm sét trong tháng bảy.

Lúc này, Lý Bình An đã đi rất xa lại bất chợt ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Ngay lập tức đưa tay phải lên.

Dùng sức lấy ngón cái đè vào ngón giữa, đồng thời ngón út và ngón áp út cũng cong lại.

Phát lực. “Xoat!!!”

âm thanh từ ngón tay chợt vang lên, lại chợt biến mất.

Khoảnh khắc sau, mây tán mưa tan.

Một dải ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống, nhuộm cả vùng núi non thành một màu vàng óng ả. Mưa… ngừng rồi???

Tất nhiên cảnh tượng này đều bị đám người ở phía xa xa dưới chân núi thu vào trong mắt.

Vừa rồi, bọn họ cứ như thế mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lý Bình An, mãi đến khi hắn ngẩng đầu, nhìn cơn mưa này.

Sau đó, giơ tay lên vỗ một cái.

Lại ngay sau đó, chính là cảnh tượng như hiện tại.

Mây tan gió tản, màn mưa tiêu tán.

Đến lúc này, đám người mới nhao nhao hô lên may mắn, may mà lúc trước chính mình không có

xúc động mà động thủ.

Năm người dưới mái đình ngơ ngác nhìn nhau, sau đó mang theo nhân mã rồi lập tức rời đi. Không lâu sau, tin tức này cứ như thế mà truyền ra ngoài.

Dường như là chỉ hận không thể để cho tất cả mọi người trong đất Ngạc Nam đều biết được việc này.

Từ đầu tới cuối, người tiếp xúc nhiều nhất với Lý Bình An là Lưu Mãn Tử, sau khi hắn biết được chuyện này.

Không giống như trước kia, ra cửa huênh hoang đắc chí, rồi lại thêm mắm thêm muối mà khoe khoang một lần.

Ấy vậy mà lại vô cùng ngoài ý muốn ở yên trong lớp tư thục của bản địa, dạy người đọc sách.

Khi người khác nhắc tới việc này với hắn, hắn cũng chỉ mỉm cười cho qua.

Mặt trời lặn, đêm lại tới; đêm đi qua, mặt trời lại mọc. Tuần hoàn vĩnh hằng. Người núi thì về núi, ai biển thì về biển…

Chương 576: May mắn còn có ngươi đi cùng

1729 chữ

(Đúp, tác lặp chương từ lâu, bần đạo để thế này cho khớp. Chương này khớp với 575 trong RAW) Sau cơn mưa bão, lại gặp cầu vồng.

Vắt ngang qua toàn bộ bầu trời, từ bên này kéo mãi tới bên kia.

Giống như gom tất cả các sắc màu nhu hòa ở trên đời để rồi đọng lại

ở giữa không trung.

Sau khi đi khỏi Ngạc Nam.

Xung quanh không còn nhiều người như vậy, mèo cam lại vui vẻ hẳn lên.

Thấy một con bướm, để cho con bướm bay đi được một lát.

Sau đó mới nhanh chân chạy như điên.

Đến khi đuổi kịp bươm bướm, lại để bươm bướm tiếp tục bay về phía trước.

Cứ như thế mà lặp đi lặp lại.

Chạy trong chốc lát, bỗng nhiên không tiếp tục chạy nữa, cứ thế ra ngồi xổm bên bờ sông nhỏ cọ

Chương 576: May mắn còn có người đi cùng

rửa móng vuốt bẩn thỉu.

Rồi liếm liếm bộ lông trên người mình.

Đến khi rửa xong bộ móng vuốt, không đợi được bao lâu.

Lại trèo lên trên cây tìm trái cây để ăn.

Lý Bình An chọn một tảng đá rồi ngồi xuống, mở tấm bản đồ mà mình và Lão Ngưu cùng vẽ ra.

Hiện tại bọn họ đang ở phía nam Kỳ Châu.

Lúc trước, Cố Tây Châu nói với Lý Bình An rằng ở cực nam của Kỳ Châu có một nơi gọi là Vọng Giác.

Vượt qua Vọng Giác là đến Ung Châu.

Đất Ung Châu, một nửa đại lục là băng nguyên tuyết sơn mênh mông quanh năm giá lạnh.

Nửa lục địa còn lại là núi lửa tràn ngập khắp nơi nơi.

Là một vùng đại lục nửa băng nửa hỏa đúng như danh tiếng.

Ở khu vực trung gian giữa hai nơi là một cảnh tượng cực kỳ hoành tráng, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Lúc còn trẻ thì Cố Tây Châu từng đi qua một lần, có thể gọi là đồ sộ.

Tất nhiên là Lý Bình An và Lão Ngưu sẽ mang trải nghiệm của hắn đặt vào trong hành trình của mình.

Lý Bình An tô tô vẽ vẽ trên bản đồ, tiếp tục bổ sung đầy đủ đất Ngạc Nam vào tấm bản đồ.

Chậm rãi tạo ra tinh tế, không thể nóng vội nhất thời.

“Miêu Miêu tiên tử đã từng nhìn thấy tuyết hay chưa?” Mèo cam nghiêng đầu: “Tuyết là cái gì?”

Đất Ngạc Nam quanh năm không có tuyết rơi.

Mèo cam lại không biết chữ, tất nhiên sẽ không biết tuyết là cái gì.

Lý Bình An nói: “Vậy tại hạ mang Miêu Miêu tiên tử đi xem tuyết có được hay không?”

“Nhưng Miêu Miêu tiên tử cần phải biết chữ trước đã”

Mèo cam ngẩng đầu, trừng đôi mắt tròn vo lên nhìn: “Không cần học”

“Miêu Miêu tiên tử rất thông minh, vừa học là có thể hiểu”

Mèo cam gật đầu, tựa hồ là rất tán thành với việc đối phương nói mình rất thông minh.

“Vậy khi nào trở về?”

“Không nhất định”

“Không nhất định là có ý gì?”

“Cũng không biết là phải mất bao lâu nữa thì Miêu Miêu tiên tử mới có thể trở về”

Mèo cam gật đầu: “Vậy tiên tử còn phải làm một việc”

“Tiên tử có một bảo tàng lớn, lúc gần đi thì phải tới đó”. Mèo cam

không hề giữ lại điều gì, nói. “Được”

Vì thế, dưới sự dẫn dắt của mèo cam, đoàn người tiếp tục đi về hướng đông bắc.

Đi vào một khu vực rừng hoang núi vắng, rẽ ngoặt bảy tám lần.

Cuối cùng, vòng vòng vèo vèo khiến cho Lý Bình An muốn hôn mê.

“Đi tiếp về phía trước là được”. Mèo cam nói: “Nhưng ở phía trước rất dễ lạc đường”

Sương mù tràn ngập, Lý Bình An mở pháp nhãn.

Nhận ra được đây là pháp trận.

Nếu như người thường đi vào nơi này, chỉ có đường ra duy nhất là trở về đường cũ.

Mèo cam đi ở phía trước, một người một trâu tò mò đi phía sau.

Không biết đi qua bao lâu, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Đi tới trước cửa một sơn động.

“Bảo tàng của tiên tử ở chỗ này” “Ừm”. Lý Bình An gật gật đầu.

Mèo cam chống nạnh, chớp chớp mắt.

“Ặc… Các người không đi xem hay sao?”

“Bảo tàng của Miêu Miêu tiên tử, thuộc về Miêu Miêu tiên tử”

Lý Bình An cười nói: “Đi xem đi, sau đó trở ra”

Mèo cam đáp lại một tiếng, quay đầu chạy vào trong.

Bên ngoài sơn động cũng có thứ gì đó tồn tại giống như một loại giam cầm. Lý Bình An không hỏi nhiều, cũng không phải là không có hứng thú.

Mà là đã qua độ tuổi biết có bảo bối thì sẽ chiếm làm của riêng.

Giờ đây nếu như nhìn thấy trận bảo hiểm thấy, lại giống như là nhìn thấy cứt chó.

Những năm này cứ tu hành như vậy, sợ là tu đến trong bụng chó…

Gia Trạch lại rất tò mò, rốt cục thì bí bảo như thế nào lại khiến cho giang hồ đất Ngạc Nam coi trọng như thế.

Thế nhưng cũng chỉ là tò mò mà thôi, không hề có ý nghĩ chiếm làm của riêng.

Chỉ là ngại việc đang có tiên sinh ở bên cạnh, không thể biểu hiện ra ngoài.

Vì thế mà ra vẻ bình tĩnh.

Lão Ngưu thì vốn dĩ không có bất kỳ hứng thú gì với các thể loại bí bảo bí tàng.

Nhưng nếu nói cho nó biết đây là một hang động chất đầy móng trâu nướng hay thịt trâu gác bếp.

Phỏng chừng nó muốn xông vào ngay lập tức, không ai có thể cản được.

Một lát sau, mèo cam lại vẫy đuôi chạy ra.

“Bí tàng vẫn còn?”

“Vậy thì đi thôi”

Cứ như thế mà đoàn người lại đi ra ngoài.

“Bảo tàng là của mẫu thân để lại cho tiên tử”

Không đợi Lý Bình An hỏi, mèo cam lại không kiềm chế được mà nói ra lai lịch của bảo tàng.

“Vậy sao”. Lý Bình An phụ họa một câu.

“Ù»

Mèo cam gật đầu rất mạnh, dường như là vô cùng kiêu ngạo.

“Cho nên tiên tử phải luôn luôn canh giữ bảo tàng”

“Không phải bảo tàng là phải để dùng hay sao?”. Lý Bình An nói.

Cái đuôi của mèo cam lắc lư qua lại: “Ừ, nhưng nếu dùng hết bảo tàng rồi, vậy không thể chứng minh

với bằng hữu là mẫu thân để lại món đồ yêu thích nhất cho tiên tử”

Mèo cam nghi hoặc: “Như vậy không được hay sao?”

“Được chứ, đây là bảo tàng thuộc về Miêu Miêu tiền tử” “Đúng”

Mèo cam gật đầu.

Vọng Giác.

Ngư dân ở đây gọi vùng biển đó là biển chết.

Bởi vì vùng biển kia có thể ăn thịt người, nhưng cũng không thực sự là ăn thịt người.

Mà là hải vực nơi đó có khí hậu bất thường, không ai có thể đoán được tính tình của nó.

Lái thuyền đến vùng biển xa nhất, sẽ phát hiện có một đám sương mù trên mặt biển.

Có thể coi đây là ranh giới để phân chia, có thể thấy rõ ràng ở trong mắt là dường như một nửa hải vực khác đều bị đám sương mù này bao phủ.

Không ai dám đi sâu vào trong đó.

Đương nhiên, từ xưa tới nay đã không thiếu người hiểu chuyện.

Chỉ là cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy những con thuyền đi vào nơi đó lại có thể trở về đường cũ.

Người dân ở đây bị ảnh hưởng bởi khí hậu nên có màu da khá đậm, tóc màu đen.

Cũng vẫn chịu ảnh hưởng của văn hóa Trung Nguyên đất Kỳ Châu, có thương đội thi thoảng đi

Cho nên tuy rằng nơi này rất hẻo lánh, nhưng cũng không phải là một vùng đất cằn cỗi.

Quan phủ, giáo hóa, nha môn, cái gì cũng có.

Còn có rất nhiều vật phẩm đặc sắc mà Trung Nguyên không thể thấy được.

Thời điểm đẹp nhất của Vọng Giác chính là lúc này.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ hải vực giống như một khối thủy tinh cực

lớn.

Chân của mèo cam giẫm lên bờ cát mịn mềm mại, quay mặt ra biển rộng.

Lắng nghe tiếng sóng biển, ngẩng đầu lên nhìn trời xanh mây trắng. Mèo cam rất phấn khích.

Nắng chiều đỏ rực chiếu khắp bầu trời, chiếu khắp biển rộng mênh mông.

Chim chóc về tổ lượn ngang bên bầu trời, rồi tự bay về nơi dừng chân của mình.

Những cơn sóng vỗ vào bờ cát, đập vào bờ hết lần này đến lần khác, phát ra âm thanh rào rạc. Lý Bình An đã gặp rất nhiều hải vực, từ Trung Châu cho đến Vân Châu, rồi lại tới Trấn Yêu Quan…

Chỉ là, nếu phải nói ra nơi nào đẹp nhất, Lý Bình An sẽ không do dự chút nào mà lựa chọn địa phương

mà bản thân mình vừa mới tới.

Cảnh vật nơi này khiến cho người ta say mê.

Sau khi mèo cam nghe nói là vỏ sò, tôm cua có thể đổi được tiền.

Thế là bất chấp phải bỏ qua việc chơi đùa.

Bận nhặt vỏ sò, bắt cua.

Cuối cùng thì móng vuốt nhỏ không thể chứa được, vậy là biến thành tiểu nữ đồng rồi bỏ vào trong

túi.

“Ha ha… Một cái… hai cái… Miêu Miêu tiên tử rất biết kiếm tiền”

Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi ngắm mặt trời lặn.

Một tia nắng mặt trời cuối cùng chiếu lên hai người bọn họ.

Một người, một trâu, khoác vai nhau.

Lão Ngưu: “Ngưu… ưu”

Khặc khặc, huynh đệ chúng ta thật là một người tài, một trâu tài.

Lý Bình An cũng nở nụ cười, từ Trấn Yêu Quan từ cực bắc, đến Vọng Giác ở cực nam.

May mắn còn có ngươi đi cùng.

Chương 577: Du quỷ ở Vọng Giác

Liên quan tới vấn đề vượt biển như thế nào.

Lý Bình An và lão Ngưu rất có kinh nghiệm, từ bắc hải lại tới hoang hải.

Đều chỉ dựa vào một chiếc thuyền nhỏ được chế tạo thủ công mà thôi, trừ cái đó ra thì không còn vật gì khác.

Bọn họ đã đến đúng lúc.

Thời điểm mà Vọng Giác làm lễ Hải Thần mỗi năm một lần.

Tương tự như một loại hoạt động hiến tế.

Mỗi lần như vậy, người người nhà nhà đều phải đeo lên tấm mặt nạ do chính mình làm.

Về hình dạng thì đều là các chủng loại yêu quỷ ở trong biển cả.

Nhờ việc đó mà hy vọng yêu quỷ ở trong biển sâu coi bọn họ là đồng loại, không gây khó dễ cho bọn họ nữa.

Thế nhưng đây cũng chỉ là một nguyện vọng tốt đẹp mà thôi.

Gặp những loại hoạt động này, tất nhiên Lý Bình An sẽ tham gia.

Hắn ta mua một chiếc mặt nạ ở trong tay của một bán hàng rong trên đường phố.

Gia Trạch nói là muốn ôn đọc sách viết chữ, nên không đi.

Một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ.

Lão Ngưu cũng không cần đeo thứ này.

Mèo cam nhảy lên thật là cao.

Lý Bình An cúi đầu: “Miêu Miêu tiên tử cũng thích mặt nạ hay sao?”

“Nếu Miêu Miêu tiên tử muốn đeo mặt nạ, vậy thì phải biến thành hình người”

Mèo cam do dự một lát.

Nhìn vào mặt nạ, nàng lại gật đầu.

Vì thế, Lý Bình An lại mua thêm một chiếc mặt nạ.

Đợi đến ngày tế lễ Hải Thần, Lý Bình An đeo mặt nạ lên mặt, dắt tay mèo cam lúc này đã biến

thành một tiểu nữ đồng.

Lão Ngưu đi theo ở bên cạnh, rảo bước giữa chợ với dòng người đến đến đi đi. Tóc đuôi sam của tiểu nữ đồng cũng đi theo, lắc lư lắc lư.

Lý Bình An nhìn thoáng qua dòng người ở trước mặt.

Nói với tiểu nữ đồng: “Nhiều người quá, Miêu Miêu tiên tử cần phải ngồi lên cao”

Vóc dáng của tiểu nữ đồng quá thấp, Lý Bình An lo lắng sẽ bị ai đó đụng phải. Tiểu nữ đồng rất nghe lời, đứng im bất động.

Lý Bình An nâng nàng lên, đặt nàng lên lưng của lão Ngưu.

Tiểu nữ đồng tò mò nhìn ra xung quanh.

Đèn lồng bao bọc lấy ánh sáng le lói, lơ lửng ở trên không, con đường nào cũng có khung cảnh như vậy.

Có thể nói là nguy nga rực rỡ.

Lý Bình An ngẩng đầu, mỉm cười nhìn vào cảnh tượng này.

Lão Ngưu và tiểu nữ đồng sáp lại một bên đường, đòi ăn mực khô.

Khuôn mặt của tiểu nữ đồng nhỏ nhắn, bấm bấm ngon tay, tính toán xem phải tốn mất bao nhiêu tiền mới có thể mua được mực khô phù hợp nhất.

“Năm con mực khô cần hai mươi văn tiền, mà Miêu Miêu tiên tử lại muốn ba cái, vậy là phải trả… (000)...

Dường như là tiểu nữ đồng không tính được, quay đầu lại xin lão Ngưu trợ giúp.

“Òooo….!”

qua những ngày tháng này ở chung với nhau.

Miêu Miêu tiên tử đã có thể nghe và hiểu được lão Ngưu đến bảy tám phần.

Vì thế, lại quay đầu nói chuyện với người bán hàng rong.

“Cần trả mười hai văn tiền”

“Ặc!”. Người bán hàng rong kinh ngạc, nhìn vào tiểu nữ đồng ở trước mặt, rồi lại nhìn vào lão Ngưu ở dưới mông nàng.

“Gọi là bá bá, ta sẽ chỉ lấy mười văn tiền”

Tiểu nữ đồng nghe thấy là có thể hời được hai văn tiền, tâm tư yêu tiền bại lộ ngay lập tức.

Học cái bộ dạng mà lúc trước mình nhìn thấy người khác từng làm, cứ như vậy mà nhảy từ trên lưng trâu xuống.

Hai đầu gối mềm nhũn ra, xoạt một tiếng đã quỳ xuống trước mặt đối phương.

Đầu cũng dập xuống va chạm nặng nề vào mặt đất.

Vang lên một tiếng “Thịch thịch..

“Bá bá!”

“ẶC.”

Người bán hàng rong hốt hoảng, vội vàng nâng tiểu nữ đồng dậy.

Vốn chỉ muốn trêu chọc nữ đồng này, thật không ngờ rằng cứ thế mà quỳ xuống.

Vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện ra tiểu nữ đồng vừa dập đầu đến mức cái trán đỏ bừng, cái dập đầu này vô cùng thành thật.

“Không cần tiền, không cần tiền, đứa nhóc này, mau mau cầm lấy!”

Người bán hàng rong lo lắng cha mẹ đối phương chạy tới nói lý lẽ

với mình, vội vội vàng vàng nói

Tiểu nữ đồng: (v)

Lý Bình An nhìn vào tiểu nữ đồng, trong tay cầm ba con mực khô, cái trán hồng hồng. Rồi lại đưa tay xòe những đồng tiền mà vừa mới cho nàng ra, trả lại cho chính mình.

Lý Bình An có phần hoang mang: “Miêu Miêu tiên tử lấy mực khô ở đâu ra?”

“Bằng bản lĩnh mà lấy được!”

Cái trán của nữ đồng vẫn còn đỏ hồng, tay chống nạnh, rất là tự hào mà nói ra.

Lão Ngưu gật đầu, tán thành với lời nói của đối phương.

Ngắm đèn trong chốc lát, bỗng nhiên ánh mắt của Tiểu nữ đồng chú ý tới một một cậu nhóc ở bên đường.

Bên cạnh cậu nhóc là người đến người đi, nhưng vẻ mặt rất là mê man, giống như là không tìm được người nhà mình.

Đôi mắt xám nhạt của Lý Bình An khẽ dao động, du hồn?

Người sau khi chết, đầu tiên sẽ trở thành du hồi, rồi mới có quan viên phụ trách của âm ti tiếp dẫn mang đi.

Cũng có những du hồn bởi vì duyên cớ đặc thù nào đó mà vẫn lưu lạc tại nhân gian.

Đó cũng không phải là chuyện hiếm.

Chỉ là từ lúc mới bắt đầu đến hiện tại thì Lý Bình An đã gặp được không dưới mười cái du hồn, điều này thực sự có vẻ không quá bình thường.

Vì thế, vẫy vẫy tay, gọi du hồn của cậu nhóc kia tới.

Đi đến một góc xó xỉnh hẻo lánh.

Cậu nhóc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Hai tay Lý Bình An đặt ở trong ống tay áo, vừa quan sát vừa đánh giá du hồn cậu nhóc.

Cậu nhóc nở ra một nụ cười, ngây thơ nói: “Có một nơi có bảo tàng nha”.

“Ô!”

“Đi theo ta, ta dẫn các người đi tìm bảo tàng”

Vì thế, cậu nhóc dẫn đường ở phía trước.

Rẽ ngang rẽ dọc bảy tám lần, đi tới một ngõ nhỏ tối tăm.

Cậu nhóc mở một cánh cửa ra.

“Ở bên trong”

Lý Bình An không chút cố kỵ nào mà cứ thế đi vào, bên trong phòng có hơn mười nữ tử xinh đẹp, ăn

mặc vô cùng nóng bỏng.

“Ồ, có khách tới”

“Mời vào bên trong, nhìn trúng người nào?”

Lý Bình An hơi nheo mắt, ngửi ngửi không khí.

Một một nữ tử nhìn ra được người áo xanh này có vẻ khác biệt, hạ giọng thì thầm với tỷ muội của

mình: “Chẳng lẽ… Chẳng lẽ là một tên đạo sĩ?”

“Nhìn dáng dấp lại có vẻ giống như một vị tiên sinh.

“Haha, để ta tới, nhìn thật là thanh tú”

“So với những gã hán tử thô lỗ kia thì tốt hơn nhiều, mùi vị toàn thân khiến ta muốn ói ra”

“Các hạ, nhìn rất lạ mặt”

“Đúng vậy, lần đầu tiên tới đây hay sao?”

Có hai nữ tử mở miệng hỏi.

Lý Bình An cười ôn hòa: “Tại hạ mới tới Vọng Giác, có một vài chuyện không rõ” “Hỏi đi hỏi đi”

“Tại sao nơi này lại có nhiều du hồn như vậy?”

Một lời nói ra bốn phương kinh sợ.

Cả đám nữ tử biến sắc, nhao nhao đứng dậy, cảnh giác nhìn vào hắn.

Không biết là đối phương tại sao có thể chỉ cần liếc mắt một cái mà đã nhìn thấu được thân phận các nàng.

Lý Bình An bình thản nói: "Các vị không cần kinh hoảng, tại hạ mới đi tới Vọng Giác, thấy ở trên đường có rất nhiều du hồn".

"Trong lòng sinh ra tò mò, vì thế mới tới đây hỏi một vài điều"

Một nữ tử áo tím chần chờ trong giây lát, lúc này mới nói: "Vọng Giác vốn dĩ đã là như thế, ban ngày của người sống, ban đêm của du hồn du quỷ"

"Thành Hoàng ở đâu?"

"Thành Hoàng?". Nữ tử áo tím lộ vẻ nghi hoặc, như thể không biết Thành Hoàng là cái tồn tại gì. Lý Bình An gật đầu, lẩm bẩm một câu.

"Vậy không trách được tại sao nơi này lại có âm khí nồng đậm như thế"

Không có Thành Hoàng, không có âm tào địa phủ.

Đó không phải là một chuyện tốt.

Du quỷ mất khống chế thì sẽ đi hấp thu dương khí mà sống.

Có tên thì còn có thể giữ lại vài phần khống chế, không lấy tính mạng, chỉ đả thương tinh khí của người.

Nhưng có tên thì làm hại trực tiếp đến tính mạng con người.

Còn có tên sẽ hóa thành ác quỷ, tàn sát tùy ý.

Cũng giống Bách Quỷ thành mà năm đó đi trên đường ngẫu nhiên gặp phải.

"Ngươi là đạo sĩ?"

Nữ tử áo tím hỏi một câu.

Nữ tử áo tím nói: "Không phải đạo sĩ thì chắc hẳn cũng là một người có tu vi, khuyên ngươi một câu, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi nơi đây"

“Du quỷ của Vọng Giác không chứa chấp tu sĩ, nếu để cho bọn chúng nhận ra khí tức này thì rất nhanh sẽ chạy tới truy bắt”

Chương 578: Đạo sĩ chúng ta

2314 chữ

“Du quỷ nơi đây, không chứa chấp tu sĩ

“Ừm, nơi đây cảm giác thật quái dị”. Lý Bình An nói.

Thế nhưng đây cũng là điều dễ hiểu.

Nơi đây nằm ở góc xó xỉnh nhất của cực nam đại lục, bị người đời bỏ quên cũng là điều bình thường.

Có thể có được quan binh, nha môn đã là rất không dễ dàng.

“Đạo sĩ, ngươi vẫn nên đi mau đi”

Nữ tử áo tím thúc giục.

Vừa rồi đối phương cứ như thế mà đi ở trên đường, gặp được rất nhiều du quỷ du hồn, nhất định là đã bị phát hiện.

Chỉ có một điều kỳ quái là trên người của vị mặc áo xanh này không có bất cứ khí tức khác thường

Thế nhưng, công tử áo trắng ở phía sau người áo xanh kia vậy mà lại mang khí tức khác biệt, cũng không phải là một người bình thường.

Trong lúc nói chuyện, quả nhiên là có động tĩnh từ bên ngoài truyền vào.

“Không tốt! Không tốt! Hồng La Sát đang đi tới nơi này”

Có nữ tử đang hóng gió bên ngoài hóa thành một luồng gió nhẹ bay vào.

“Quả nhiên là tới rồi!”

Sắc mặc của nữ tử áo tím hơi đổi.

Nàng nhìn về phía người áo xanh: “Ngươi đi mau đi, ở chỗ này của chúng ta còn có cửa sau, đến lúc đó thì chúng ta sẽ nói là chưa từng gặp ngươi”

Lý Bình An hơi kinh ngạc: “Lần đầu gặp mặt, vì sao cô nương phải giúp chúng ta?”

“Ta chỉ sợ máu của các ngươi làm bẩn chỗ này của ta, huống chi còn có thể liên lụy đến chúng ta!”

“Tâm của cô nương thật là sáng, từ điểm này cũng có thể nhìn ra được phong cách xử sự thường ngày của các hạ”

“Ôi trời, ngươi… cái tên này sao lại nói nhiều như vậy!”

“Thường ngày lão nương xử sự như thế nào cũng không cần ngươi lắm mồm, đợi đến lát nữa mà lão nương mất hứng thì sẽ nuốt chửng ngươi!”

Nữ tử áo tím bắt đầu nóng nảy.

“Không vội, tại hạ vẫn còn muốn hỏi cô nương thêm vài vấn đề nữa”

Nữ tử áo tím suýt chút nữa thì văng lời thô tiếng tục, nghĩ bụng là dù Hồng La Sát đến cũng mặc kệ ngươi.

Nết để cho bọn chúng gặp được đạo sĩ này, chắc chắn là sẽ bắt về rồi giết.

Nhưng thực sự là sốt ruột thay cho người này.

Khi còn sống, ắt hẳn nữ tử áo tím có tâm hồn lương thiện.

Sau khi chết, tiếc là chịu ảnh hưởng của khí thế nơi Vọng Giá.

Vì cầu sinh nên cũng chỉ có thể mở một kỹ viện ở nơi này.

Chuyên tìm một ít thanh niên trai tráng, mê hoặc rồi hút một phần dương khí.

Nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra án mạng, chỉ khiến cho tinh thần người ta không thể phấn chấn được mà thôi.

Ấy vậy mà lại còn thu nạp một ít cô hồn dã quỷ đáng thương, mang về chỗ này bày cho một đường sống.

Lý Bình An không nhanh không chậm mà ngồi xuống.

Nữ tử áo tím giậm chân một cái, quả thực là hết sức tức giận.

“Ta biết ngươi có một ít bản lĩnh, thế nhưng làm ơn đừng có tự phụ

quá mức”

“Ngươi có biết được là ở nơi đây, mỗi năm đều có biết bao nhiêu người tự nhận là mang bản lĩnh cao cường, nhưng tới nơi này đều là ngã dọc ngã ngang!”

Lý Bình An rút hai tay đang rúc vào trong ống tay ra ngoài, vung tay lên.

Lấy ra một ấm trà từ trong nhẫn trữ vật, nói:

“Thực tình là tại hạ không biết, mong rằng cô nương có thể nói rõ với tại hạ đôi ba lời”

Nữ tử áo tím cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Nàng biết nếu người này vẫn giữ được bộ dáng không kinh hãi như vậy thì nhất định trên người nhiều bản lĩnh.

Nếu không thì cũng không thể cứ như thế mà đi tới Vọng Giác.

Chỉ là, những người mang bản lĩnh cao cường thì mấy năm nay nữ tử áo tím đã gặp cũng không ít.

Nhưng có ai mà không ngã ngựa ở đây?

Lý Bình An chậm rãi nói: “Tại hạ đã từng đi qua Bách Quỷ Thành, ở bên trong đó hoàn toàn là yêu quỷ, tình cảnh như vậy đã rất không bình thường”

“Hôm nay lại gặp phải nơi này, nhân loại cùng chung sống với du quỷ”

“Chỉ là những du quỷ này có mối nguy hại cực lớn. Nếu mà có sự tồn tại của địa phủ thì có thể khiến cho bọn họ được nhập vào luân hồi”

“Từ đó mà đảm bảo được âm dương cân bằng, nơi đây cũng có thể khôi phục lại bình thường”

Nữ tử áo tím có nghe nhưng không hiểu hắn đang nói cái gì. Bách Quỷ Thành là gì? Địa phủ là gì?

Nàng chỉ biết là khí tức của Hồng La Sát đang càng lúc càng gần.

Nàng cất giọng khuyên nhủ một lần cuối cùng: “Hiện tại các ngươi chạy ngay còn kịp, đừng liên lụy đến tiểu nữ đồng này!”

“Nữ đồng này vô tội, nếu ngươi muốn chết thì giao nữ đồng cho ta”

“Hồng la sát kia rất lợi hại!!!”

Tiểu nữ đồng vừa mới ăn xong mấy con mực khô.

Lúc này đang ngẩng đầu, vẻ mặt rất chờ mong mà nhìn chằm chằm vào mực khô của lão Ngưu. Trán vẫn còn đỏ hồng, miệng anh đào nhỏ nhắn đang chẹp chẹp.

Lão Ngưu liếc mắt nhìn nàng một lần.

Tiểu nữ đồng lau lau khóe miệng: “Miêu Miêu tiên tử không muốn ăn mực khô của ngươi!”

“Cộp cộp!!!”

Có tiếng bước chân nặng nề vang vọng.

Là Hồng La Sát đã tới trước cửa.

Nữ tử áo tím bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, cũng không định quan tâm những việc này nữa.

Nàng cũng đã khuyên bảo tên đạo sĩ này.

Người xưa có câu: “Lời hay khó rèn kẻ đáng chết”.

Chỉ tội nghiệp cho tiểu nữ đồng này.

Gia Trạch phe phẩy quạt xếp, hỏi với ý thăm dò: “Tiên sinh, để ta đi một chuyến?”

Lý Bình An khẽ gật đầu: “Ừm, đừng làm ra động tĩnh quá lớn”

Gia Trạch xoay người đi ra ngoài, trong lòng có phần hưng phấn

Hổ sinh ba con, tất có một bưu.

Bưu là đứa con độc ác nhất.

Không có cảm xúc, bởi vì cuộc sống này chỉ mang đến cho nó cái gọi là hận thù, hận thù tất cả các sinh mệnh khác.

Dân gian có lời đồn, bất cứ khi nào xảy ra chiến tranh, chắc chắn nó sẽ đến.

Huyết chiến tới cuối cùng, cũng không phải là bởi vì phải tranh đoạt

cái gì.

Sau mỗi một trận chém giết, thường thường không rảnh rỗi để mà liếm láp vết thương mà ngay lập tức chạy đến một nơi chiến trường khác.

Rất giỏi chiến đấu.

Chỉ là, từ khi đi theo tiên sinh, tu hành và đọc sách đã nhiều năm, nên có thể ngăn chặn phần huyết tính trong cơ thể.

Nhưng mà, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, có đôi lúc vẫn cực kỳ khát vọng được đánh một trận thỏa thích để thỏa mãn bản thân.

“Cộc… Cộc… Cộc…”!”

Tiếng bước chân gõ lên mặt đất vang lên nặng nề.

Gia Trạch vẫn phe phẩy quạt xếp, áo trắng tung bay theo cơn gió. Hồng La Sát mặc áo giáp đỏ, đứng chặn ở đầu hẻm.

“Chậc chậc! Là tu sĩ nhân tộc?”

“Hình như là người đọc sách!”

“Ngửi mùi thì không giống lắm!”

“Nghĩ nhiều như vậy làm gì. Không phải tu sĩ nhân tộc thì càng tốt!”

Gia Trạch không để ý tới những lời bàn tán của bọn chúng, mà cũng không vội vàng mà ra tay.

Tiên lễ hậu binh, đến lúc cần động thủ thì mới động thủ.

“Các vị, tiên sinh nhà ta đang làm khách ở bên trong, xin các vị vui lòng chờ trong giây lát”

“Chờ một lát? Tên này đang nói mê nói man cái gì đấy?”

“Ha ha ha, nếu không thì đợi bọn chúng ăn một bữa cơm đã?”

“Không cần phải nói nhảm, ta lên trước!”

“Ha ha, tiểu tử, đừng cướp công đầu của ta!”

Gia Trạch hừ hừ một tiếng: “Vậy đây chính là do các vị động thủ trước?” Khép lại chiếc quạt xếp, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm niệm

chú.

Một tên Hồng La Sát xông lên trước tiên.

Ánh lửa đỏ rực nổ tung ở trước người Gia Trạch.

“Hỏa luân phong cấp! Thiên địa thông xích!”

Từ bên trong có một con quạ màu đỏ rực, dang rộng cánh chim.

“Biến phát hỏa quang, tán mãn u cực! Trong quỷ ngoài tà, tất cả tịch diệt, thiêu đốt thành tro bụi… Thế lửa hung mãnh hừng hực, lưỡi lửa phụt ra, không gian rung động từng tầng từng lớp.

Tiếng nổ vang lên điên cuồng.

Tuy vậy ngọn lửa lại không hề đốt cháy nhà cửa, cây cối xung quanh.

“Aaaaaa!!!”

Tên Hồng La Sát kia liên tục kêu lên thảm thiết, dường như đang cảm nhận được bản thân dần dần

hóa thành tro tàn.

Cất lên âm thanh thê lương: “Đừng đốt nữa! Tha mạng” Tha mạnggg!”

Ở bên trong phòng, Lý Bình An lại hỏi nữ tử áo tím một vài vấn đề.

Nữ tử áo tím tò mò nhìn ra bên ngoài. Đã xảy ra chuyện gì??

Tình hình như thế nào rồi?

Tại sao Hồng La Sát còn chưa xông vào?

“Cô nương, nếu không biết địa phủ, vậy thì có biết luân hồi hay không?”. Lý Bình An hỏi.

Nữ tử áo tím gật đầu: “Đã từng nghe nói”

“Người sau khi chết, hóa thành ma quỷ”

“Đi về địa phủ, phân thiện biết ác, đầu thai chuyển thế, hoặc cũng có thể là nếm cực hình chịu trừng phat”

“Đầu thai chuyển thế? Là thật sao?”

Không chỉ là nữ tử áo tím, những nữ tử còn lại đều trưng ra bộ mặt không thể tin nổi, lại thêm cả nét chờ mong mơ mơ hồ hồ.

Nếu thực sự có thể chuyển thế làm người, vậy ai muốn chịu cảnh lẻ loi hiu quạnh ở nơi này, ngày nào cũng như ngày nào, sống không phải sống mà chết cũng không phải là chết. Chẳng qua lại trộm nghĩ tới, cho dù có làm người thêm một lần nữa.

Thì không biết lúc nào lại bị ác quỷ làm hại, đến lúc đó thần hồn cũng bị câu diệt…

Lý Bình An nói: “Nếu có âm ty địa phủ, tất nhiên ác quỷ sẽ bị quản thúc”

Theo lý thuyết, bất kỳ nơi nào cũng phải có âm ti với thành hoàng, nếu không, quỷ hồn tụ tập quá nhiều sẽ gây ra rất nhiều biến cố.

Từ đó sẽ dẫn đến sự chú ý của Thánh nhân tam giáo.

Chỉ là nơi này thực sự là kỳ quái.

Nữ tử áo tím này cũng có một phần đạo hạnh, thế nhưng ngay cả âm ty địa phủ cũng chưa từng nghe nói.

Có thể thấy được rằng, âm ty ở nơi đây đã biến mất rất nhiều năm.

“Đã làm phiền cô nương, tại hạ xin cáo từ

Lý Bình An xách tiểu nữ đồng đang muốn nhặt những viên đá tròn ở trên mặt đất, lại một lần nữa đặt nàng lên trên lưng lão Ngưu.

Tiểu nữ đồng giơ tay, dường như là rất muốn có những viên sỏi kia.

Cả một đám nữ tử giương mắt, người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không rõ người này đang nói đến cái gì.

Xoay người mở cửa, có hơi nóng từ bên ngoài ập tới.

Chỉ thấy Hồng La Sát mặc giáp nằm rải rác ở bên ngoài, còn vị công tử áo trắng vừa mới đi ra bên ngoài.

Lúc này lại đang đứng lặng thinh, bình thản phe phẩy quạt xếp.

Nữ tử áo tím ngạc nhiên, hai mắt mở to.

Lý Bình An thì phất phất tay, tản hết hơi nóng ra phía xa,

Nhìn lướt qua xung quanh là một cảnh hỗn loạn.

“Dọn dẹp sạch sẽ, chớ làm đồ đạc bay lung tung” “Hiểu rồi!”

Gia Trạch lại lẩm bẩm pháp chú ở trong miệng.

Đốt lên một đám lửa nhỏ, biến những mảnh vụn áo giáp nằm rải rác thành tro tàn.

“... Chờ một lát!”

Người áo xanh đang chuẩn bị rời đi, nữ tử áo tím dường như hồi phục lại tinh thần, bỗng nhiên cất giọng gọi hắn lại.

“Ta có quen biết một vị du hồn, có lẽ nàng sẽ biết những sự việc về địa phủ mà trong lời của ngài vừa nhắc tới”

“Ô!”

Lý Bình An thoáng nhìn lên bầu trời.

“Lão Ngưu, ngươi mang Miêu Miêu tiên tử về trước đi, đừng lỡ dở việc chế tạo thuyền”

Lý Bình An vẫn không quên nhiệm vụ chính là làm một chiếc thuyền.

Muốn chế tạo thuyền thì cũng không phải có thể làm trong một chốc một lát. Đã gặp phải chuyện

địa phủ của Vọng Giác, vậy thì cũng có thể đưa tay ra xem là có chuyện gì.

Đạo sĩ chúng ta, làm một vài chuyện trong khả năng cho phép cũng không phải là vì cái gì!

Chương 579: Trở thành chủ nhân của âm ty

“Cô cô, có khách đến”

Một gian phòng không rộng rãi cho lắm.

Một quả hương cầu được hơ trên lửa than, dần dần đốt cháy những hương liệu trong nó.

Hương thơm nồng nàn, nhưng ngọn lửa cũng không lớn.

Hương cuộn lấy lửa, tự nhiên thư thả, làm cả không gian vừa khô vừa thanh.

Hương thơm ấm áp mà không quá đậm đà, trầm ổn an tĩnh.

Nữ tử áo tim dẫn Lý Bình An cùng với Gia Trạch mặc áo trắng đi vào trong phòng.

Trong phòng chỉ có một lão phụ nhân đang ngồi ở trên giường.

Nghe thấy tiếng động, cũng không có phản ứng gì.

“Cô cô!”. Nữ tử áo tím cất lên một tiếng gọi.

Lúc này lão phụ nhân mới chậm rãi mở mắt, nhìn vào nữ tử áo tím trước mặt.

Nữ tử áo tím giải thích với Lý Bình An: “Xin tiên sinh đừng trách, vị này là cô cô của ta” “Năm đó, khi hồn phách của ta sắp tiêu tán, may mà có cô cô giữ lại”

“Rồi sau đó thì du hồn của cô cô cũng bị hao tổn dần dần, tinh khí còn lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được tính mệnh, giống như bộ dáng hiện tại này”

“Cô cô của ta lớn tuổi hơn ta rất nhiều, có lẽ cô cô biết được chuyện về địa phủ trong miệng của tiên sinh”

Lý Bình An chắp tay thi lễ: “Tại hạ họ Lý, tên là Bình An, đến từ Trung Châu”

“Mới tới nơi đây, nhưng không biết rõ một vài tình huống, kính xin cô nương chỉ giáo”

Cô nương?

Nữ tử áo tím kinh ngạc nhìn vào Lý Bình An.

Thoạt nhìn thì dung mạo của Lý Bình An cũng không già dặn, chắc chắn không quá ba mươi tuổi.

Lại gọi cô cô mình là cô nương?

Thế nhưng, suy nghĩ kỹ lại.

Thần thông của đối phương rất cao, ngay cả Hồng La Sát cũng không sợ.

Lúc trước đã từng nghe nói, có một vài tu sĩ lợi hại, có thể duy trì được dung nhan mãi mãi không già.

Có lẽ, mới nhìn vào thì tuổi tác người này không lớn.

Nhưng thực ra đã trên trăm tuổi, thậm chí là hơn ngàn tuổi.

Lão phụ nhân hơi nheo mắt lại.

“Trung Châu… Trung Châu… Đường xá xa xôi, có thể tới nay đây quả thực là không hề dễ dàng. Không biết ngươi muốn hỏi chuyện gì?”

“Tại hạ đi ngang qua nơi này, thấy du hồn du quỷ tề tựu đông đúc, lại biết được địa phủ trống không hoang vắng”

“Thậm chí, du quỷ du hồn cũng chưa từng nghe đến tên của địa phủ”

“Địa phủ?” Vẻ mặt của lão phụ nhân hơi thay đổi, dường như đã rất lâu rồi không nghe thấy hai chữ này.

“Năm trăm năm trước, địa phủ nơi đây đã biến mất ở trong một lần hạo kiếp”

“Đó đến nay đã năm trăm năm cứ thế mà không còn địa phủ hay sao?”

Lão phụ nhân lắc đầu: “Ba trăm năm trước, à không, hai trăm năm trước đây”.

“Có một vị đạo sĩ vẫn du tứ hải, đi ngang qua nơi này. Hắn nói với ta là sẽ có một đại yêu tới đây, thay đổi Vọng Giác”

“Ồ? Đại yêu? Vị đạo nhân kia có nói là mình họ gì tên gì, tu hành ở nơi nào hay không?”

“ Trung Châu… Long Hổ Sơn”

Lý Bình An lại nhoẻn miệng cười cười, thủ đoạn của lão thiên sư này thật tốt.

Rời khỏi căn phòng nhỏ.

Lý Bình An nói với nữ tử áo tím: “Xin phép không quấy rầy nữa, tại

hạ cáo từ”

Nữ tử áo tím do dự một lát: “... Tiên sinh, người có phải là vị đại yêu thành lập địa phủ như trong lời tiên tri hay không?”

Lý Bình An cười cười lắc đầu: “Tại hạ cũng không phải là yêu, thế nhưng vẫn chưa làm xong con thuyền”.

“Phỏng chừng phải ở lại nơi này thêm một khoảng thời gian, đã gặp chuyện này, nếu có thể giúp thì tất nhiên là phải giúp đỡ một phen

Nữ tử áo tím khom người hành lễ: “Trước tiên tiểu nữ xin cảm tạ tiên sinh”

“Chỉ là tiện tay mà thôi”

Nói xong, cứ thế mà dẫn theo Gia Trạch đi ra khỏi hẻm nhỏ.

“Tiễn tới đây là được rồi”

Ùm…”

Nữ tử áo tím nhìn thoáng qua cảnh tượng ở ngoài đường lớn, sắc mặt trở nên cứng đơ. Cho dù nàng muốn tiễn, cũng không tiễn được nữa.

Lúc này, bên ngoài hẻm nhỏ, miêu tả là bách quỷ dạ hành cũng không hề quá đáng.

Cái chết vừa rồi của Hồng La Sát khiến cho du quỷ ở trong thành tập trung sự chú ý.

Giờ phút này, cả con phố đã không thấy được một nửa cái bóng người.

Cảnh tượng này quả thực là vô cùng khủng bố, ngay cả ánh đèn rạng rỡ lúc trước còn cảm thấy rất mỹ lệ, giờ lại trở nên quạnh quẽ như thế.

Nữ tử áo tím run rẩy.

Tuy rằng là một du quỷ, nàng sẽ không cảm nhận được rét lạnh.

Nhưng giờ phút này lại cảm thấy lạnh lẽo từ sâu trong đáy lòng.

“Cô » nương trở về đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, tại hạ cũng cần phải trở về. “... À … A… Tiên sinh, cẩn thận”

Nữ tử áo tím cũng rõ ràng, mình sẽ không giúp được điều gì.

Gia Trạch vẫn phe phẩy quạt gấp, đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Lý Bình An thì không nhanh không chậm mà đi về phía trước.

Gia Trạch mỉm cười, lắc mình tiến lên, nhảy vào trong đám du quỷ.

Nữ tử áo tím đứng ở đầu hẻm, nhìn vào bóng lưng người áo xanh đang dần dần rời xa.

Một lát sau, có tiếng sấm sét ngân vang quanh quẩn.

“Ầm… Ầm!”

Cả người nữ tử áo tím trở nên run rẩy, do thiên tính của du quỷ là sợ sấm sét.

Cho dù cách rất xa, cũng có thể cảm thấy được linh hồn mình cũng run rẩy.

Sau đó không dám nhìn nữa, sợ liên lụy đến mình, vội vội vàng vàng xoay người rồi trở về trong

hêm.

Có lớp mây mỏng lướt qua mặt trăng, cũng có ánh sao đầy trời treo trên đỉnh đầu.

Người áo xanh và công tử áo trắng cầm quạt giấy chậm rãi trở về.

Lý Bình An nói: “Thế nào?”

Gia Trạch sửng sốt, không hiểu tiên sinh nói những lời này có hàm ý gì.

“Tiên sinh có ý gì?”

“Ngươi đi theo bên cạnh ta đã lâu như vậy, thiên hạ lại không có bữa tiệc nào mà không tàn, cũng nên lang bạt một mình ở bên ngoài”

Lý Bình An không nhanh không chậm nói ra.

Bước chân Gia Trạch đột ngột khựng lại, ngay lập tức đã hiểu được ý tứ của tiên sinh.

“Tiên sinh, người muốn ta ở lại đây, thành lập địa phủ?”

“Không biết ý của ngươi thế nào?”

“Ta nghe lời tiên sinh”

“Không cần phải việc gì cũng nghe theo lời ta, suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định”

Nếu có thể tiếp tục được đi theo tiên sinh, tất nhiên là Gia Trạch muốn tiếp tục được theo bên cạnh

tiên sinh.

Chỉ là tiên sinh cũng đã nói, thiên hạ này không có bữa tiệc nào mà không tàn.

Lúc trước tiên sinh thấy nó còn có thể sửa đổi, nên mới cho nó đi theo bên cạnh.

Hôm nay, Gia Trạch đã có biến hóa long trời nở đất.

Nhưng đã đến lúc chia tay.

Lý Bình An tiếp tục nói: “Nếu có thể trở thành chủ nhân của âm ty nơi này, đối với ngươi mà nói thì có lợi ích vô cùng:

Gia Trạch do dự: “Nhưng thân phận ta chỉ là tinh quái, không biết có thể được địa phủ thu nhận hay không?

“Chỉ cần có đủ hương khói cung phụng, đắp nặn được kim thân”

“Trở thành chủ nhân của âm ty cũng không phải là việc khó. Khó ở chỗ là nên thành lập như thế nào?”

“Hơn nữa nơi Vọng Giác này có quá nhiều du quỷ, ngươi nghĩ xem nên giải quyết như thế nào?” Gia Trạch nói: “Giết một ít, lại để lại một ít”

“Để lại một số cho mình sử dụng, giết đi một số chống lại mình”

Lý Bình An mỉm cười: “Sau khi trở về, ta sẽ gửi thư cho Liễu Vận”

“Hỏi nàng ấy xem âm cung cần phải xây dựng như thế nào”

“Nàng là hoàng đế Đại Tùy, cho dù không biết việc này thì nhất định thủ hạ cũng phải biết”

“Ngày sau, ngươi làm bất cứ việc gì, nhớ kỹ không được làm ác”

“Sau tất cả… Ngươi cũng có thể coi như là một nửa đệ tử của ta”

Đây là lần đầu tiên Lý Bình An thừa nhận Gia Trạch là đệ tử của hắn.

Vẻ mặt Gia Trạch khó nén nổi nỗi kích động: “Tiên sinh yên tâm, học trò chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của tiên sinh!”

Lý Bình An vỗ vỗ bả vai của hắn, cũng không nói thêm gì nữa.

“Trở về thôi, đói bụng rồi, về nhà nấu một nồi mì để ăn”

Chương 580: Tồn tại ở trong lòng chúng sinh, kim thân không đắp tự nhiên thành

1912 chữ

Chương 580: Tồn tại ở trong lòng chúng sinh, kim thân không đắp tự nhiên thành Trở lại bãi biển.

Lão Ngưu đang vung cây búa lớn leng keng leng keng, thấy Lý Bình An đã trở lại.

Bất mãn mà lầm bầm một câu, tại sao giờ này mới về!

Mì cũng trương lên rồi.

Lý Bình An ăn mì xong, lại nhét thêm một miếng thịt trâu kho tương rất lớn vào trong miệng. Lão Ngưu vẫn tiếp tục đóng thuyền, âm thanh đinh đinh đang đang vang lên không ngừng. Còn Gia Trạch thì lần lượt đi thăm hỏi các thế lực du quỷ lớn ở Vọng Giác.

Mèo cam chạy ra bờ biển nhặt vỏ sò và đủ các viên đá rực rỡ xinh đẹp, đôi chân trần tung tăng trên bờ cát.

Lý Bình An ngồi cách đó không xa, lục tìm trong ống tay áo rồi lấy ra

một tờ giấy vàng nhăn nhúm. Sau đó lấy chiếc Bút Hiệp Khách ra, dùng tinh huyết làm mực.

Loại truyền tống tin tức ở khoảng cách xa như này, tất nhiên loại mực bằng nước bình thường sẽ không đủ tư cách.

Viết ra từng nét từng nét, ngay ngắn chỉnh tề.

Sau đó mở tờ giấy vàng ra.

Giấy vàng bay lên không trung, tự động gấp lại.

Chỉ trong chốc lát đã biến hóa thành một con hạc giấy.

Vỗ vỗ đôi cánh, hướng về phương xa rồi bay vút đi.

Mấy ngày kế tiếp, đêm tối của Vọng Giác không có một thời điểm nào là yên tĩnh.

Thường xuyên có tiếng đánh nhau.

Thậm chí, từ trên bầu trời âm u cứ như thế mà đánh ra mãi tận ngoài thành, động tĩnh rất lớn. Thực lực của Gia Trạch đủ mạnh, thu phục được mấy thế lực du quỷ một cách rất nhanh chóng. Thế nhưng, không phải tất cả du quỷ ở Vọng Giác đều là những lão già sắp chết chỉ có thể nhìn mà không thể dùng.

Bọn chúng đã chiếm cứ ở Vọng Giác rất nhiều năm, chưa cần nói đến tu vi của bản thân, pháp bảo ở trên tay thôi cũng đã được tích tích góp góp không ít.

Hơn nữa, quỷ nhiều thế lớn.

Vậy nên, Gia Trạch thường xuyên trở về.

Và mang theo rất nhiều vết thương trên người.

Lý Bình An cũng không nhắc đến việc ra tay tương trợ, chỉ kiên nhẫn ngồi gõ gõ đục đục với lão Ngưu, cùng nhau đóng thuyền.

Giống như là đứa nhỏ trong nhà, thường xuyên chạy ra ngoài đùa giỡn.

Đùa giỡn xong lại chạy về nhà, chỉ cần ngươi chuẩn bị cho nó một bữa cơm.

Chờ đến khi ăn uống no đủ ngủ nghỉ thật ngon, sau đó đứa nhỏ này

lại chạy ra ngoài.

Đương nhiên, cũng có không ít du quỷ muốn giết thẳng tới cửa, quyết định toàn bộ tính mệnh của Gia Trạch.

Ví dụ như hôm nay.

Gia Trạch bị thương, đang nhắm mắt dưỡng thần bên bờ biển.

Bưu cực kỳ hiếu chiến, từ khi còn nhỏ đã thường xuyên bị thương, cả thân thể không có lấy một khối da một cọng lông nào được hoàn chỉnh.

14:06

Có lời đồn, sau khi Bưu chết đi cũng không thể tìm thấy một khúc xương nào là chưa gãy. Hơn nữa, nó còn có sức sống và sinh mệnh lực siêu phàm, chỉ là một con Bưu hoang dã bình thường cũng có năng lực sinh tồn không phân cao thấp với rùa già.

Cho nên, thường thường là sau khi Gia Trạch đánh nhau xong, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau đã có thể đi ra ngoài, lại một lần nữa khiến cho quỷ quái gà chó trong thành nháo nhác không yên.

Lý Bình An đang rửa cua, chuẩn bị ăn một bữa cua hấp xì dầu.

Mặt trời sắp lặn ở phía tây, nhưng có ác quỷ tìm tới cửa.

Sau khi điều tra được nơi ở của Gia Trạch.

Ba con đại quỷ chiếm cứ địa bàn phía nam thành Vọng Giác tụ tập lại một chỗ, dẫn theo thủ hạ quỷ , vác theo khí thế hung hăng đi tới phía bãi biển.

binh,

Đêm qua, Gia Trạch vừa mới giết mấy con ác quỷ làm loạn ở thành bắc, bị thương.

Ba tên đại quỷ ở thành nam thương lượng với nhau, không thể để cho đối phương cứ tiếp tục đánh như vậy.

Vì thế phá lệ mà liên thủ với nhau, điểm binh gọi mã cùng đánh tới.

“Ngươi có chắc chắn là tên kia không có trợ thủ hay không?”

Một tên đại quỷ hỏi.

Gia Trạch xuất hiện đột ngột như thế khiến cho bọn chúng không kịp trở tay.

Đã lâu không thấy tu sĩ có đạo pháp cao siêu như vậy.

“Hừ hừ, tuy rằng tên kia lợi hại, nhưng dù sao hổ mạnh cũng không thắng nổi đàn sói”

“Đã nhiều lần bị đánh trọng thương sắp chết, cũng không thấy có người ra tay tương trợ. Vậy thử hỏi làm sao mà có thể có người tương trợ?”

Một đại quỷ khác nói ra, giọng điệu chắc chắn vô cùng.

“Tên kia có năng lực chữa lành rất mạnh, thừa dịp hắn bệnh thì lấy mạng hắn”

Trong lúc nói chuyện, ba con đại quỷ đã dẫn theo nhân mã dưới trướng chạy tới bãi biển.

Tiện tại chộp được một người đang chổng mông hấp cua.

“A lô! Tiểu tử, gần đây có thấy tên kỳ quái nào lảng vảng ở đây không?”

Người áo xanh đang hấp cua có mặt mũi rất hiền lành.

“Tên kỳ quái? Như các ngươi??”

“Không, ngoại trừ chúng ta!”

Trên người ba con đại quỷ kia có âm khí phóng ra bừa bãi, nhưng vì phòng ngừa Gia Trạch phát hiện.

Lại còn biết dùng một lớp sương đen bao phủ bên ngoài, che giấu khí tức của bản thân và quỷ binh. Thế nhưng, hiện tại ở khoảng cách rất gần.

Vẫn khiến cho người khác cảm giác được cực kỳ không thoải mái.

“Tiểu tử, nói ra tất cả những gì có thể biết cho chúng ta nghe, nếu không ta nuốt chửng ngươi!”

Người áo xanh phất phất tay, giống như có vẻ phản cảm với âm khí nồng đậm này.

Thế nhưng giọng điệu vẫn rất hiền hòa: “Các người… là tới đây tìm Gia Trạch?”

“Chính là hắn! Ngươi biết hắn à?”

“Ừ, hắn gọi ta là tiên sinh”. Lý Bình An thản nhiên nói.

Ba con đại quỷ cảm thấy sửng sốt.

“Nói như vậy thì ngươi quen biết hắn?”

“Đã nói rồi, ta là tiên sinh của hắn!”

“Gàoooo!!!”

Vừa dứt lời, đột nhiên có một cái miệng to lớn cắn tới Lý Bình An.

Là con đại quỷ ở phía bên phải, đột nhiên đánh lén hắn.

Chỉ là, không hiểu sao mà thân thể con đại quỷ kia bỗng nhiên cứng đơ tại chỗ.

Không chỉ có nó, hai con đại quỷ khác cũng có cảm giác như là đột ngột rơi xuống vực sâu.

Áp lực ở xung quanh như cơn mưa lớn, ép tới bọn chúng.

Hai đại quỷ phía trước không chịu nổi, bị đẩy văng ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Đã nói ta là tiên sinh của hắn rồi, nếu lúc trước ta không ép được hắn thì hắn đã ăn ta từ lâu rồi”.

“Chúng ta mạo phạm tiên sư, mong rằng tiên sư không chấp nhặt tiểu nhân”

Một con đại quỷ vội vàng cầu xin tha thứ.

Ngay cả ngón tay mà người ta cũng không động đậy, vậy mà có thể ép chúng đến mức không thể nhúc nhích.

Thực lực có chênh lệch quá lớn, làm cho đám quỷ này mất đi khái niệm chống cự chỉ trong nháy mát.

Một con quỷ khác cũng vội vội vàng vàng mà phụ họa, nói ra lời cầu xin tha thứ.

Chỉ còn có một con đại quỷ cuối cùng, coi như là vẫn giữ được kiên cường.

“Đạo sĩ, ngươi đừng tưởng rằng mình có thể dùng một tay che được bầu trời”

“Bằng sức của một mình ngươi mà đã muốn tàn sát toàn bộ du quỷ ở Vọng Giác”

“Đừng có nằm mơ”

“Ngươi có bản lĩnh thì khiến cho toàn bộ thần hồn của chúng ta câu diệt, lão tử không phục ngươi!”

Hai đại quỷ khác: ....

Tiểu tử ngươi đối nhân xử thế kiểu gì vậy?

Ngươi muốn thần hồn câu diệt, nhưng chúng ta không muốn!

“Tiên sư, ngài đừng chấp nhặt với hắn”

“Có bản lĩnh thì người cứ giết chết ta!”

Một đại quỷ khác vội vàng giải thích: “Đây là tiếng địa phương của Vọng Giác chúng ta, hiểu đại

khái là… đại khái là… Tiên sư uy vũ, tha cho chúng ta một mạng”

“Đúng. Đúng rồi, không sai không sai!”

“Phương Ngôn, ngươi là tên bất lực!”. Đại quỷ quật cường kia vẫn không hề sợ hãi.

Lý Bình An thấy vậy không khỏi nở nụ cười: “Làm sao phải đánh đánh giết giết. Ta đã nói ta là tiên sinh, không phải là sát thủ”

“Trở về đi, cũng xin nhờ các ngươi canh cảnh cáo tới các đại quỷ khác ở trong thành, không nên tìm tới nơi này nữa”

Nói xong, ba con đại quỷ chợt cảm thấy áp lực ở trên người đã biến mất.

Sau đó đều kinh ngạc mà nhìn vào Lý Bình An, cứ như vậy mà thả chúng đi hay sao?

Có khi nào, sau khi bọn chúng quay lưng chạy được vài chục mét…

Sẽ đột ngột ra tay giết chết chúng?

Dù sao thì trước đây bọn chúng cũng đã làm những chuyện như vậy.

Trước tiên là để cho người ta cảm thấy hy vọng, sau đó tự tay bóp nát.

Hưởng thụ khoái cảm này.

Chỉ có điều, lần này đến lượt bọn chúng trở thành nhân vật chính. "Chay!"

Dù người kia có ý tưởng gì đi chăng nữa.

Thì lúc này bọn họ đã không còn có lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể mang hy vọng ký thác vào tốc độ của bản thân mình.

Ba con đai quỷ lần lượt chạy về ba hướng khác nhau.

Đám quỷ binh ở phía sau thấy lão đại nhà mình đã chạy thoát, cũng vội vàng chạy theo.

Chỉ là tốc độ thì còn lâu mới có thể sánh bằng.

Một con đại quỷ nhảy lên những phòng ốc, rất thông minh mà chạy về phương hướng có nhân loại tập trnug.

Chạy một mạch ra rất xa, tuy nhiên không cảm nhận được bất cứ điều gì ở phía sau.

Nó sợ hay quay đầu lại.

Là không đuổi kịp? Hay là…

Lý Bình An đứng tại chỗ, lại xoay người trở về tiếp tục hấp cua.

"Biết vì sao ta không ra tay không?"

"Tiên sinh muốn để chúng lại cho ta". Gia Trạch ở bên cạnh, yếu ớt mở miệng.

Lý Bình An nói: "Về sau làm việc, tầm mắt phải cao lên một tầng, cứ đi tìm một vài tên ác quỷ phách

lối mà giết".

"Chờ một thời gian, dân chúng Vọng Giác sẽ nhớ kỹ ngươi"

“Dân tâm sở tại, kim thân tự thành”

“Đa tạ tiên sinh dạy bảo”

Chương 581: Thiên kiếp

xuống.

Tất nhiên là giống như bắt được cọng rơm cứu mạng.

Trong khoảng thời gian ngắn, người có tiền xuất tiền, người có lực xuất lực.

Xây miếu, thắp hương, cung phụng, đắp nặn tượng thần…

Mấy tên đại quỷ chiếm cứ phía tây Vọng Giác mưu tính liên thủ vây giết Gia Trạch.

Nhưng liên tục xuất động vài lần.

Hoặc là bị hắn may mắn mà chạy thoát, hoặc là giết định một ngàn, tự tổn tám trăm.

Nhưng Gia Trạch chỉ nghỉ ngơi nửa ngày một ngày, rồi lại như sinh long hoạt hổ tìm bọn họ để tính

sổ.

Hoàn toàn không giống như là bị thương nặng.

Khi mới bắt đầu, Gia Trạch vẫn chưa quen với tiết tấu chiến đấu cả ngày như thế này.

Thế nhưng, thiên tính cho phép, cũng không lâu sau thì hắn đã như cá gặp nước.

Còn Lý Bình An, giống như lời hắn đã nói.

Cái gì cũng mặc kệ, cứ như thế mà cùng ngồi với lão Ngưu, không nóng không vội đóng chiếc

thuyền nhỏ.

Rất nhanh, không tới hai tháng.

Toàn bộ đại quỷ tiểu quỷ, quỷ đồng quỷ tây ở Vọng Giác này gần

như bị Gia Trạch đánh cho một trận.

Mấy ngày nay, khi Gia Trạch trở về cũng không còn thấy thương tích ở trên người.

Mà chỉ phe phẩy quạt xếp, nhàn nhã cất bước.

Khôi phục lại vẻ nho nhã như ngày xưa.

Hôm nay là ngày đi đàm phán với liên minh du quỷ ở phía nam Vọng Giác.

Từ vẻ mặt của hắn thì có thể nhìn ra được, kết quả đàm phán rất không tệ.

Lý Bình An cũng không hỏi hắn xử lý như thế nào.

Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ nhặt này mà cũng xử lý không tốt, như vậy đã uổng phí thời gian theo học mình lâu như vậy.

Thuyền nhỏ đã được hoàn thành.

Lý Bình An dẫn theo lão Ngưu, mèo cam đi ra chợ để mua sắm một lượt.

“Muốn ăn cái gì thì mua cái nấy”

Lý Bình An rất là hào hùng mà nói ra những lời này.

Đương nhiên, đây đều là thành quả của hai tháng này, ăn uống tiết kiệm, may mặc tiết kiệm, lại ra sức kiếm tiền.

Miêu Miêu tiền tử biến thành tiểu nữ đồng, đôi mắt to chớp chớp liên tục.

Lý Bình An nói: “Cũng không nên đi xa quá”

“Miêu Miêu tiên tử không phải là trẻ nhỏ”. Tiểu nữ đồng nói rất nghiêm túc.

Lý Bình An cười ha hả: “Đi đi, lão Ngưu, cùng đi với nàng”

“Ò00!”

Phỏng chừng, mèo cam sẽ không mua thức ăn mà là chỉ mua một vài món ăn vặt.

Cho nên Lý Bình An lãnh trách nhiệm mua dầu gạo muối mắm hàng ngày lên trên người của mình.

Sau đó là các loại rau củ, các loại thịt khô.

Chọn lựa kỹ càng, khoai tây, trứng gà, cà chua…

Tuy rằng, từ lâu đã không cần dùng thức ăn để no bụng.

Nhưng Lý Bình An rất thích cảm giác này.

Chợ búa đường phố là nơi khói lửa thịnh vượng nhất ở thành thị, dù là ở đâu cũng như vậy. Ở đây có thể cảm nhận được rất nhiều điều thú vị.

Dường như trận huyết chiến giữa thần tiên Gia Trạch và yêu quý vừa xảy ra hôm qua không hề tồn

tai.

Khói lửa nhân gian là một thứ rất thần kỳ, có thêm một phần tục khí, lại bớt đi một phần kiêu căng. Bốn mùa, lúc mưa lúc gió, lúc ấm lúc lạnh.

Có khi buồn, có khi vui, có khi duyên tụ, có khi duyên tán.

Thỉnh thoảng chẩun bị củi gạo dầu muối, đối với Lý Bình An mà nói thì là một loại hạnh phúc.

Nếu thật sự để cho hắn làm một người chỉ biết đến tu hành, không gặm nhấm khói lửa nhân gian, thành thần tiên không vui không buồn.

Hắn ta sẽ rất không vui.

“Khoai tây bán thế nào?”

Người bán hàng rong do dự một lát, báo ra giá bán.

Lý Bình An không mặc cả, phỏng chừng có giữ lại số tiền lớn trong tay cũng không dùng để làm gì. Ở trong biển chẳng thể làm gì được, không bằng cứ như vậy mà mua bán với những người bán hàng rong này.

“Khoai tây, hành củ, còn phải có..”

Lúc này, ở một phía của phố phường bỗng nhiên có tiếng ồn ã.

Lý Bình An tò mò mở to mắt ra nhìn ngắm.

Thì ra là một đám tín đồ của Gia Trạch, đang tiến về hướng này.

Xếp thành một hàng dài, cùng đi rất trật tự.

Nhìn vào hướng đi, chắc hẳn là đi dâng hương cho miếu thờ vừa mới xây dựng.

“Huynh đệ, mua nhiều đồ như vậy có nặng hay không? Để ta giúp ngươi mang về nhà?”

Bỗng nhiên, một người trẻ tuổi tiến tới bắt chuện.

“Đa tạ ý tốt của các hạ, thế nhưng không cần phiền đến huynh đài”

“Không cần khách khí với chúng ta, tất cả mọi người đều là con dân dưới sợ che chở của thần linh Gia Trạch”

“Giúp đỡ lẫn nhau mà thôi. Hôm nay ta giúp ngươi, ngày mai ngươi đi giúp người khác” “Thần Gia Trạch?”. Lý Bình An bất giác nở nu cười.

“Tới đây! Huynh đài, ta xách đồ giúp ngươi”

Đối mặt với sự nhiệt tình của đối phương, Lý Bình An bất đắc dĩ đành phải nói mình còn có chuyện khác cần làm, thật sự không cần.

Sau đó lại hứa hẹn, chắc chắn vào một ngày khác sẽ đến miếu Gia Trạch thắp một nén nhang.

Thế mới có thể thoát khỏi người kia.

Thật là thú vị. Đi ra giữa chợ.

Lý Bình An mua một củ khoai lang, vừa đi vừa ăn.

Có thể dễ dàng nhìn thấy được, bởi vì có Gia Trạch mà Vọng Giác đã thay đổi rất lớn.

Từ trong cái chợ nhỏ này cũng có thể nhìn thấy được phần nào đó.

Nguyên nhân là quanh năm bị du hồn du quỷ hút dương khí, lúc trước nhìn vào người đi đường, tinh khí thần người ta đều có vẻ uể oải.

Nhưng chỉ hai tháng ngắn ngủi cho tới nay, tuy nói tinh khí thần

chưa tràn đầy được bao nhiêu, nhưng cũng đã hơn xa so với trước kia.

Chỉ cần tùy tiện đi ở trên đường cũng có thể nhìn thấy được tín đồ của Gia Trạch, phát tán giáo thư đã được in thành giấy đi khắp nơi.

Chưa kịp đi hết một con phố, trên tay Lý Bình An đã cầm đến bảy tám tờ giấy.

“Đại thần Gia Trạch bảo vệ dân chúng nghèo khổ như chúng ta!”

“Vì tiểu ca này, đừng vội đi, có biết tên của đại thần Gia Trạch không?”

“À…”

Lý Bình An lướt qua phố xá sầm uất, nụ cười luôn treo ở trên mặt.

Đi đến nơi đã hẹn trước với lão Ngưu và mèo cam.

Lại thấy lão Ngưu và mèo cam.

Một người thì nhai thịt trâu khô, một người đang ngậm một con chuột. Nhưng lại không có thêm đồ gì dư thừa.

Lý Bình An hơi hơi tò mò: “Đồ vật cần mua đâu?”

Mèo cam xòe rất nhiều đồng tiền ra.

“Tiên tử không phải là trẻ nhỏ, sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền”

Vừa nói vừa ngẩng đầu, bộ dạng như rất chờ mong được khích lệ.

Lý Bình An dở khóc dở cười: “Đợi đến khi tới một đại lục khác, không biết tiền ở nơi này có thể mang ra tiêu được hay không nữa”

Mèo cam nghiêng đầu, không hiểu.

Vì thế, Lý Bình An lại phải giải thích cặn kẽ một phen.

Mèo cam: (W) I w)!!!

“Tiên tử tích cóp nhiều tiền như vậy, có phải đều là vô dụng hay không?”

Mắt nhìn thấy chợ cũng sắp đến lúc đóng cửa.

Lý Bình An nhìn tới quán cơm cách đó không xa: “Thật đúng lúc, bữa

tối hôm nay chúng ta ăn một bữa thật ngon”

Vì thế rất là ngang tàng mà gọi lúc mười mấy món ăn, cũng không sợ là ăn không hết.

Mặt trời dần dần lặn xuống.

Theo lý thuyết, đã sắp tới bóng đêm, thời điểm thuộc về du quỷ.

Nhưng hôm nay vẫn còn rất nhiều người đi lại trên đường phố.

Họ đều là tín đồ của Gia Trạch.

Một tay Lý Bình An cầm bát, một tay kia cầm đũa.

Nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ, ánh tà dương cuối cùng còn sót lại lặng lẽ rơi ở trên gương mặt của hán.

Xa xa, mơ hồ có ráng hồng ngập tràn.

Che khuất hoàng hôn.

Từ xa nhìn lại, giống như một cái miệng thật rộng đang nuốt chửng mặt trời.

Lý Bình An hơi nheo mắt.

Ô??

Chương 582: Có đôi khi không phải vì tiền, cũng không phải là vì chuột

“Liễu phu nhân, người cần phải báo thù cho đám tiểu nhân ạ!”

“Tên kia rất lợi hại, có mấy đại quỷ đã thua dưới tay của hắn!” “Nếu không phải hắn chết, thì là chúng ta vong” “Đúng vậy!”

Mấy con đại quỷ ngươi một câu ta một câu, tranh nhau nói.

Liễu phu nhân là một nữ quỷ sống ở ngoài thành Vọng Giác, đã tu luyện cả ngàn năm, tu vi cao

thâm.

Ôm lấy một nơi gọi là phong thủy bảo địa, thực lực hùng hậu.

Năm đó, đã khiến cho một vị tu sĩ của danh môn chính phái, khi xuống núi đi du lịch qua nơi này rơi vào mê muội.

Thậm chí còn muốn đắp nặn kim thân cho nó.

Làm cho nó có thể hồi sinh ở dương gian.

Ấy vậy mà cuối cùng lại bị Liễu phu nhân tính kế mưu hại, không chỉ có thân tử đạo tiêu.

Mà pháp bảo bản mạng cũng rơi vào trong tay Liễu phu nhân.

Thường ngày thì Liễu phu nhân tiềm tu ở nơi phong thủy bảo địa bên ngoài thành Vọng Giác.

Yêu quỷ ở đất Vọng Giác thì cung cấp nam đồng nữ đồng cho hắn ta hưởng thụ một cách thường xuyên.

Hai bên xem như đối tác làm ăn, chia sẻ lợi ích.

Nếu không phải rơi vào trường hợp bất đắc dĩ, thì đại quỷ ở Vọng Giác tuyệt nhiên không cầu viện tới Liễu phu nhân.

Liễu phu nhân tham lam vô cùng, nếu như giúp ngươi chỉ một lần, vậy thì sau đó ả ta chỉ hận là không thể lột lấy một lớp da của ngươi.

Thế nhưng, hiện tại cũng không còn biện pháp nào khác.

Nếu như nói rằng Liễu phu nhân và bọn chúng còn có thể ngồi nói chuyện với nhau, cùng hợp tác, cùng tồn tại.

Thì về phía Gia Trạch sẽ chỉ là không chết không thôi với bọn chúng.

“Ơ! Bên kia có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Có phải du quỷ lại xuất hiện rồi hay không?”

“Không cần sợ! Đại thần Gia Trạch sẽ bảo vệ chúng ta”

Có tín đồ của giáo Đại Thần.

Đến giờ phút này, càng lúc càng có thêm nhiều người chú ý tới điểm bất thường ở phía xa xa.

Một luồng hào quang đỏ tươi đang chậm rãi dâng lên từ phía đường

chân trời, rồi dần dần lan tràn khắp cả bầu trời.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, sững sờ nhìn vào hào quang đỏ tươi này.

Có người đã dự cảm được điều gì đó không tốt, nhanh nhanh chóng chóng kéo người thân của mình vào trong nhà.

Một số tín đồ chạy tứ tán, chỉ còn có một số tín đồ đủ kiên định là còn ở lại nơi này.

Nói rằng mọi người đừng hoảng sợ, đại thần Gia Trạch sẽ che chở cho bọn họ.

Nhưng vừa nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn của ác quỷ, mọi người không nhịn được mà dâng lên một cảm giác lạnh lẽo ở trong lòng.

“Chay mau đi!”

“Á!! Con của ta! Đừng có đẩy vào con của ta!”

“Mọi người đừng hoảng sợ! Đại thần Gia Trạch sẽ che chở cho các tín đồ như chúng ta!”

Đủ các thể loại âm thanh vang lên liên tục, bầu không khí loạn như một nồi cháo.

Trong quán cơm mà Lý Bình An đang ngồi cũng vậy.

Lý Bình An hơi nheo mắt lại, nhìn ra cảnh tượng ở bên ngoài cửa sổ.

Không nghĩ tới nơi này lại còn tồn tại một nữ quỷ có tu vi như vậy.

Khí âm sát trên người đậm đặc vô cùng, phỏng chừng số người chết dưới tay ả không dưới ngàn người, nếu không thì không thể thai nghén sinh ra sát khí nồng đậm đến mức như vậy.

Lúc trước mình nói là không giúp, đương nhiên là ám chỉ những vấn đề trong phạm vi mà Gia Trạch có thể xử lý.

Nếu như vượt quá phạm vi này.

14:07

Hắn làm tiên sinh, cùng không thể ngồi nhìn học sinh của mình như là châu chấu đá xe, chịu chết

vô ích.

“Cộp cộp…”

Hắn nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay lên trên mặt bàn.

Ở bên trong bầu rượu có một âm thanh sắc bén truyền ra.

Có tiếng kiếm ngân bất chợt vang lên.

Ngay sau đó, nó hóa thành một luồng hào quang trắng bạc lướt ra ngoài cửa sổ. “Khách quan, mau về nhà đi, có thể lát nữa sẽ xảy ra chuyện!

Tiểu nhị vội vàng hô lên.

Lý Bình An nói: “Nhà ta cách đây rất xa, phỏng chừng có chạy cũng không về kịp!”

“Vậy thì trốn ở nơi đây một lát, mau đóng cửa sổ lại đi, đừng để cho những yêu quỷ kia phát hiện!

Khách nhân ở bên trong quán cơm, nhà người nào gần thì vội vã trở về.

Còn nhà có xa, vậy thì trốn trong quán xá gần đó.

Mấy người tiểu nhị thì chạy đôn chạy đáo, rất thuần thục mà đóng cửa sổ cũng như chặn cửa

chính.

Trong miệng cũng lầm bầm: “Không hiểu thế nào mà hôm nay lại loạn sớm như vậy!”

“Đại thần Gia Trạch!”

“Đại thần Gia Trạch, phù hộ chúng ta đi!”

“Thần Gia Trạch”

Tiểu nhị liếc mắt nhìn vào đám tín đồ ở bên ngoài, than thở một tiếng.

“Đám người này đúng là không muốn sống. Coi nhà là cầu xin được thần Gia Trạch”

“Thì chờ thần Gia Trạch chạy tới đây, phỏng chừng đám người này đã bị ác quỷ ăn thịt từ lâu” Liễu phu nhân và cả đám quỷ quái kia có khí thế rất hung hãn.

Ánh mắt Liễu phu nhân sắc bén, nhìn về phía đám tín đồ không tránh không né ở phía dươi. Không khỏi cảm thấy rất tò mò, hỏi: “Đám người này xảy ra chuyện gì vậy?”

Dựa theo lẽ thường, phàm là khi ả ta vừa ra khỏi cửa.

Đi qua nơi nào, không nói tới nơi đó không còn ngọn cỏ, nhưng con chó vàng đi ngang qua cũng

cụp đuôi mà tránh né.

Từ rất lâu rồi, uy danh đã truyền ra xa, huống chi là thấy được thế trận này thì đám người kia cũng không có đạo lý nào mà không chạy.

Lúc này, có một tên đại quỷ nói:

“Phu nhân, người thấy rồi đó”

“Những người đó là tín đồ của đại thần Gia Trạch, chỉ hai tháng thời gian ngắn ngủi đã coi Gia Trạch là thần linh phù hộ cho bọn họ”

“Ngay cả ngài đến mà bọn chúng cũng không sợ. Nếu đợi thêm vài năm nữa, e

Đôi mắt Liễu phu nhân ngưng tụ.

a rằng..”

Trước khi đến, vốn dĩ ả cũng không tin tưởng với câu chuyện mà những đại quỷ kia kể.

Thế nhưng vào lúc này, khi thấy đám tín đồ kia, không hiểu sao trong lòng sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Cái tên Gia Trạch này có mưu đồ không nhỏ.

Có tín đồ nhìn vào ráng trời đỏ rực, thân thể không tự chủ được mà run rẩy không ngừng.

Khi Liễu phu nhân chính thức đứng trên đỉnh đầu của bọn họ.

Rốt cục cũng có người không chống đỡ nổi, quay đầu bỏ chạy.

Có người vẫn còn đang phí công kêu gọi đại thần Gia Trạch.

Liễu phu nhân khẽ cười một tiếng: “Nực cười! Các ngươi cứ việc gọi thêm vài tiếng nữa, cũng gọi thật to lên!”

“Đại thần Gia Trạch”

“Thần Gia Trạch!”

Lúc này, bởi vì trận chiến ngày hôm qua, Gia Trạch bị thương nghiệm trọng nên vẫn còn ngủ say. Mơ mơ màng màng mà trở mình.

(.w)zzz~~

“Gào lên! Gào lớn nữa lên”

Ả tiện tay định tóm lấy vài gã tín đồ rồi bóp chết lập uy.

Đồng thời nói ra: “Xem ra ta còn phải giúp các ngươi bức bách vị đại thần Gia Trạch này ra ngoài!” Ongggg!!!

Tiếng kiếm ngân ong ong vang lên, trong phạm vi hơn mười trượng đều là tiếng thét gào rung

Thanh thế đáng sợ cực kỳ.

Liễu phu nhân vô ý thức mà ngẩng đầu, nhìn lên không trung.

Chỉ thấy được một tia ánh sáng đang lao nhanh như chớp ở trên bầu trời, phóng mắt nhìn lại, lộ ra vầng hào quang lạnh lẽo.

Liễu phu nhân sởn hết cả da đầu.

Búi tóc đột ngột xõa ra, chỉ trong chớp mắt mà cả người chảy đầy mồ hôi lạnh.

Liễu phu nhân tế ra pháp bảo của bản thân mình, áo bào cũng xoay chuyển quanh thân.

Đột nhiên xuất hiện xu thế như muốn che khuất cả bầu trời.

Có ý đồ muốn dựa vào chiếc áo bào để ngăn cản một kiếm này.

Đám du quỷ xung quanh cũng tê dại hết cả da dầu.

Không dám ra tay, cũng không dám lùi về phía sau, tất cả đều cứng đờ người, chôn chân tại chỗ. Thế nhưng, bọn họ vô cùng tin tưởng

đối với pháp bảo của Liễu phu nhân.

Chiếc pháp bảo hình dạng áo bào này đã từng là pháp bảo bản mạng của một vị tu sĩ đại năng.

Sau đó được Liễu phu nhân nuôi dưỡng ôn nhuận mấy trăm năm ở trong động thiên phúc địa của mình.

Nhưng chỉ một giây sau, hào quang kia giống như là một ngọn núi lớn đè lên người của a ta.

Xé toạc chiếc áo bào đó ra.

Ép thân thể của ả ta trầm xuống phía dưới, cùng lúc đó, mũi kiếm đã tiến sát tới trước ngực của ả, nhắm thẳng vào trái tim.

“Aaaaaa….!!”

Lại là một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang vọng khắp cả bầu trời đêm.

Thân thể của Liễu phu nhân đã bị kiếm quang kia cắt thành mảnh nhỏ.

Rồi tiêu tán ở giữa trời đất, một mạng cứ thế là ra đi.

Đám du quỷ đều hoảng loạn đến mức choáng váng, nơm nớp lo sợ đứng im tại chỗ.

Rất nhiều tín đồ nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng không rõ nguyên nhân.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó đã có tín đồ phản ứng lại rồi hét toáng lên. “Là đại thần Gia Trạch hiển linh!”

“Đại thần Gia Trạch hiển linh rồi!”

“Đại thần Gia Trạch hiện thân, giết chết nữ quỷ kia rồi”

Trong khoảng thời gian rất ngắn, tiếng hò hét nổi lên khắp bốn phía.

Khiến cho đám người trốn tránh trong phòng ốc khắp xung quanh đều hé cửa sổ giương mắt tò mò nhìn ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy?”

Phi kiếm Tế Vũ lơ lửng giữa không trung, mũi kiếm chỉ vào đám du quỷ ở phía xa xa.

Một luồng kiếm khí đã áp bức lên trên đỉnh đầu bọn chúng, dường như chỉ cách thiên linh cái của đám này có mấy tấc.

Có lẽ đám du quỷ này không biết được sự ảo diệu của phi kiếm, nhưng bọn chúng lại có thể cảm nhận được sát khí đang ngập tràn khắp hư không.

Giống như là một ngọn núi lớn đè lên trên ngực bọn chúng, khiến cho bọn chúng càng lúc càng không thể chịu được áp lực mạnh mẽ như vậy.

E rằng bọn họ nằm mơ cũng không thể thấy được lại có phi kiếm lợi hại như vậy tồn tại ở trên thế

gian.

Phi kiếm vừa ra khỏi vỏ đã khiến cho bọn chúng không hề có lực đánh trả. Thậm chí, chỉ một kiếm đã có thể giết chết Liễu phu nhân.

Xong rồi!!!

Trong lòng của tất cả những con quỷ quái đều có chung một ý niệm này.

Đồng thời, lại không thể không nghĩ đến việc từ bao giờ mà Gia Trạch trở nên lợi hại như vậy?

Rõ ràng là hôm qua vừa mới trải qua một trận đại chiến, chật vật đến không chịu nổi mà phải trở về nhà dưỡng thương.

Nhưng mà hôm nay…

Nhìn phi kiếm đang lơ lửng trên không trung, một loại cảm giác tuyệt vọng đã tràn ngập trong lòng đám du quỷ.

Cảm nhận được phút giây này đang trôi qua với tốc độ chậm chạp hơn bất cứ thời điểm nào trong quá khứ.

Thế nhưng, phi kiếm chỉ lượn lờ một vòng.

Rồi lập tức hóa thành một tia sáng rồi lướt đi.

Phuuu!!

Đám quỷ cảm thấy nhẹ nhõm rồi ngay lập tức co cẳng bỏ chạy.

Ngay sau đó thì các tín đồ lại hô lên những âm thanh vang trời. “Yêu quỷ chạy rồi!”

“Đại thần Gia Trạch đuổi du quỷ đi rồi!”

Đông đảo tín đồ ra sức cất giọng hô to lên.

Đám người trong quán cơm cũng nhao nhao mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Có chuyện gì thế?”

“Đại thần Gia Trạch ra tay rồi à?”

Chỉ là, bọn họ không chú ý tới người ngồi bên khung cửa sổ góc đông nam đã mang theo con mèo rồi rời đi.

Để lại tiền ăn ở trên mặt bàn.

Một người một trâu một mèo đang bước đi hững hờ trên đường phố, xung quanh là một rừng âm thanh hoan hô ca tụng.

Mèo cam tò mò: “Tại sao bọn họ lại gọi tên của Gia Trạch?”

Lý Bình An cười cười: “Bởi vì Gia Trạch giúp bọn họ”

“Ồ! Vậy có phải là Gia Trạch sắp có rất nhiều tiền? Giống như tiên tử giúp con mèo khác đánh nhau, chúng nó mang chuột đưa cho tiền tử ăn?”

Lý Bình An lại nói: “Có đôi khi, giúp người ta cũng không phải vì tiền, mà cũng không phải vì chuột”. Mèo cam nghiêng đầu.

Chương 583: Phiêu đăng ở biển tử vong

Chương 583: Phiêu đãng ở biển tử vong

Lại trải qua một đoạn thời gian, hồi âm của Liễu Vận đã đến.

Lý Bình An đưa thư cho Gia Trạch, dặn dò hắn một số việc.

Sự tình của Vọng Giác cũng dần dần được xử lý xong, nhưng cũng đến thời điểm phải lên đường. Trên bờ biển của Vọng Giác.

Lão Ngưu đang cõng thuyền nhỏ, từng bước từng bước đi ra bờ biển.

Mèo cam cũng muốn giúp đỡ, vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra.

Nhảy cẫng lên, thế nhưng đáng tiếc là không đủ chiều cao.

Lão Ngưu tiện tay kéo mèo cam, đặt lên thuyền nhỏ.

Đi ra đến bờ biển, vươn tay thả thuyền xuống nước.

Phù! Hạ thủy!

Ngay sau đó, leo lên thuyền nhỏ rồi chèo một vài vòng trên mặt biển, đảm bảo nó hoàn toàn vững

Chương 583: Phiếu đăng ở biển tử vong

chắc và đáng tin cậy.

“Òooo…”

Có thể đi được rồi, lão Ngưu hô lên.

Lý Bình An ngồi xuống một góc trên thuyền nhỏ, quay đầu nhìn lại Gia Trạch đang tiễn đưa bọn họ. Phất phất tay, mỉm cười: “Về đi”

Khóe mắt Gia Trạch rưng rưng, chắp tay cúi đầu.

Mèo cam cũng không hiểu được ý nghĩa của ly biệt, chỉ học theo dáng vẻ của Gia Trạch.

Nâng hai móng vuốt lên, bái lạy với Gia Trạch.

Kết quả lại khiến cho trọng tâm mất ổn định, đầu to chúi về phía trước, cứ thế mà đập mạnh xuống sàn thuyền.

Lại xem như hành một cái đại lễ.

Lý Bình An cười cười, nhìn về phương xa, biển trời cùng một màu.

Nhìn một đám mây trắng càng ngày càng gần, nụ cười trên khóe miệng bất giác lại càng thêm nở

rộ.

Mèo cam hỏi: “Gia Trạch không đi cùng chúng ta hay sao?”

“Bởi vì, mỗi người đều có việc cần phải làm”

“Vậy tại sao lại không thể ở bên nhau?”

“Bởi vì, cả đời này chúng ta sẽ gặp được rất rất nhiều người… và cả mèo nữa”

“Sau một thời gian ở chung với nhau, thì mỗi người lại phải đi lên con đường của chính mình. Đây là lẽ tất nhiên”

“Ngày mai, và tương lai là những thứ vĩnh viễn khiến cho con người ta mong đợi”

“Nếu như thực sự luyến tiếc, vậy thì cứ nói tạm biệt đi. Sẽ còn gặp lại, hoặc sẽ không còn gặp lại”

“Tất cả đều nằm trong tay thời gian và số phận”

Mèo cam nghiêng đầu: “Vậy tiên tử cũng sẽ rời xa ngươi hay sao?”

“Ừ, cũng giống như tiên tử và mẫu thân rời xa nhau vậy”

Mèo cam không nghĩ tới những thứ này nữa.

Lại một mình chạy ra một góc, nằm bò lên sàn thuyền, gặm chuột.

Cắn cắn trong chốc lát, lại giống như đã nghĩ thông suốt được thứ gì, nhẹ nhàng lẩm bẩm:

“Tiên tử không muốn rời khỏi mẫu thân, cũng không muốn rời khỏi ngươi”

Bên bờ biển, có ngư dân phát hiện ra con thuyền bé nhỏ này.

Không kìm được mà nhăn hàng lông mày lại, loại thuyền bé tí tẹo thế này mà cũng dám đi tới biển Tử vong?

Vậy thì khác gì là đi nộp mạng? Chắc hẳn là một người ngoại lai.

Vì thế vội vàng chạy ra, hô to: “Này, người trẻ tuổi, mau mau quay lại!”

“Trở về đi! Ngoài đó không phải chỗ để chơi đâu!”

Liên tục liên tục từng câu từng lời, thậm chí gần cả giọng hô lên vài lần.

Rốt cục thì trên thuyền nhỏ cũng có người đáp lại hắn.

Nói đúng hơn là một con trâu già ở trên thuyền.

Đối phương ra khơi, lại còn vác theo một con trâu?? *:D* Lão Ngưu giơ chân trước lên, vẫy vẫy.

Ý bảo là đối phương không cần lo lắng.

“A đù má??”

Khiến cho lão ngư dân kia sợ hãi mà thốt lên một tiếng, rồi quay đầu bỏ chạy.

Tưởng rằng mình gặp quỷ giữa ban ngày.

Ở bốn phía đều có sương mờ ảm đạm, thuyền nhỏ này đã phiêu đãng được nửa tháng trong vùng biển mù sương này.

Lão Ngưu nằm trên mặt biển, lộ ra phần bụng, tứ chi chổng lên trời.

Đang bơi ngửa, vẻ mặt thoải mái vô cùng.

Lý Bình An nghĩ nghĩ nếu như có chiếc kính râm để đeo lên mặt nó, như vậy thì sẽ càng thêm huyễn khốc.

Mèo cam thì khi nhảy nhót trên thuyền, lúc lại nhảy lên trên bụng lão Ngưu.

Rất tinh nghịch.

Lý Bình An vẫn ngồi ở trên thuyền nhỏ, yên lặng đọc sách.

Trước mặt còn có một đỉnh lô không tính là quá mức cũ nát.

Bên cạnh đỉnh lô có một ngọn đèn dầu.

Bấc đèn thô to, khiến cho ngọn lửa cũng lớn như một bông hoa.

Tản ra một hương thơm nhàn nhạt, không hề nồng đậm, lại tỏa ra ánh sáng ngời ngời.

“Thổi lửa, luyện đan…

Mèo cam tò mò mà nhìn vào đỉnh lô, nhìn khói xanh lượn lờ ở trên nắp đỉnh.

Lý Bình An bỏ các loại dược liệu vào.

Chỉ sau một chốc lát, một đám khói trắng đã bốc lên, lại mang theo mùi thơm ngát thoang thoảng.

Khói lửa ngập tràn, hương thơm của thuốc đã thấm đượm khắp bồn bề xung quanh.

Lại còn có thêm loại mùi khói lẫn dầu khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt, trộn lẫn với không gian mờ ảo quanh đỉnh lô luyện đan.

“Phach phach!!”

Lý Bình An dùng quạt nhỏ xua xua không khí đục ngầu ở xung

quanh.

“Khục khục khục!”

Mùi vị thật là khó ngửi, đan này thế mà hỏng rồi.

Lý Bình An lại cẩn thận nhìn vào phương thuốc luyện đan mà mình sáng tạo, trong miệng lẩm bẩm: “Loại nguyên liệu này không nên cho vào, còn có vị này…

Ừm, sao lại có phần giống như Thần Nông đang nếm thử các loại thảo dược?

Ngày đó, ban đêm.

Lão Ngưu đang ngủ say.

Mèo cam nằm trên bụng lão Ngưu, thân thể cuộn tròn lại thành một nắm.

Dùng đuôi che lên cái đầu nhỏ.

Lý Bình An nhắm mắt tu luyện.

Tiểu chu tòng thử thệ, giang hải ký dư sinh.

: Trong bài Lâm Giang Tiên của Tô Thức, Tô Thức thì không cần giới thiệu, chuyên bị đạo văn của các con zời xuyên không. Phỏng dịch câu thơ trên:

Thuyền con một chiếc lửng lơ

Phó cho sông biển kiếp thừa phù du)

Lý Bình An lấy đàn nhị ra, ngẩng đầu nhìn ánh trăng lỡ bị sương mờ che khuất trở đã trở nên mông lung mờ ảo.

Tiếng đàn nhị vang lên réo rắt và da diết.

Ngỡ như đứt đoạn lại trở thành nối liền, như những đám mây phiêu bồng bất định.

Lại có thêm tiếng đàn lẫn vào, càng lúc càng dồn dập, càng khiến cho người ta trầm mê.

Xa xa, tiếng đàn nhị lại tiếp tục vang lên.

Như dòng nước suối, như tiếng chim ngân, như chiếc lá rụng, như dư âm của bốn mùa…

Tiếng sao nơi hư vô kia cũng biến hóa cùng với tiếng đàn nhị của Lý Bình An, lựa ý mà nghênh đón.

Khi thì liền mạch, khi thì thư thả, khi thì dồn dập.

Lý Bình An cảm thấy hứng thú.

Du lịch nhiều năm như vậy, rất ít khi có thể gặp được người nào tinh thông âm luật của đàn nhị, hơn nữa lại có thể chống lại mình.

Dần dần, hắn cũng dung hòa vào trong đó.

Đối phương cũng nhanh chóng đuổi theo tiết tấu của hắn.

Tiếng nhạc từ phương xa kia cũng vì thế mà thay đổi theo.

Từ trầm thấp lại trở nên cao vút.

Mang theo một loại tiết tấu nhu hòa, làm cho người ta từ trong vô thức mà tiến vào một loại trạng thái mê say.

Khóe miệng Lý Bình An khẽ nở nụ cười, tựa như đang nghĩ đến một khúc nhạc càng tuyệt vời hơn. Cuối cùng, giai điệu lại thay đổi.

Trộn lẫn một loại mất mất nhàn nhạt, cùng với ưu thương và vài phần tiếc hận.

Nhưng lại ẩn giấu trong đó một vẻ quật cường, kể ra sự khổ sở mà người đời không thể hiểu được. Đây là một loại tình cảm, cũng là một loại ý cảnh.

Giống như đã vượt qua bất kỳ một khúc nhạc nào, chỉ thuần túy là do những dòng cảm xúc cấu tạo

nên.

Một khúc cuối cùng…

Giống như là trải qua một kiếp người dài dằng dặc.

Cách đó không xa, có một chiếc thuyền cũng rất nhỏ lướt tới.

Trên thuyền, có một người đang ngồi.

Khoác chiếc áo choàng rộng thùng thình, trong tay cũng cầm một cây đàn nhị.

Sương mù dày đặc, hai người tiến lại gần nhau.

Mới có thể thấy rõ nhau.

“Hữu lễ!”. Lý Bình An khẽ cười, gật đầu.

“Các hạ, hữu lễ!”

Đôi pháp nhãn của Lý Bình An hơi nheo lại, nhìn thấu thân thể thực sự của đối phương.

Thế nhưng, dường như đối phương cũng không có ý định che giấu.

Bàn tay đang nắm đàn nhị lại là một bộ xương trắng.

Người nọ cười cười, thu hồi xương trắng vào trong ống tay áo: “Để cho các hạ chê cười

“Không có gì, xin hỏi danh tính của các hạ?”

“Quên rồi”

“Ồ?”. Lý Bình An hơi nhíu đôi mày.

Người nọ lại nói: “Phiêu lưu trên biển quá lâu, rất nhiều chuyện đã bị lãng quên”

Lý Bình An hứng khởi: “Các hạ thật thú vị, không biết có thể lên thuyền ngồi một lát hay không?” “Đa Tạ!”

Người nọ lên thuyền, cũng cởi chiếc áo choàng ở trên người xuống.

Là một người.

Chuẩn xác mà nói là một bộ xương người, chỉ còn lại xương trắng. Ngoài ra, không còn gì khác.

Chương 584: Trên đường trường sinh lẫn thi hài

14:08

1886 chữ

Vị cả người đầy xương trắng ngồi đối diện với Lý Bình An.

“Các hạ có thể uống trà không?”. Lý Bình An hỏi.

Người xương trắng nói: “Rất nhiều năm rồi chưa từng gặp được người đến đây, xin hỏi túc hạ đến từ noi nao?”

Lý Bình An cười cười: “Trung Châu”

“Trung Châu? Vậy cũng không gần”

“Cứ thẳng đường mà trèo đèo lội suối, đến khi tới đây rồi thì cảm thấy cũng không xa”

“Tâm tính các hạ thật tốt”

“Túc hạ quá khen. Chỉ là, không biết tại sao túc hạ lại ở nơi này?”

Người xương trắng cười nói: “Ta? Chuyện này kể ra thì rất dài dòng”

“Không ngại, tại hạ nguyện ý nghe chuyện xưa của túc hạ”

Người xương trắng trầm ngâm một lát, giống như là đang hồi ức.

“Ta là người Ung Châu, tuổi nhỏ lấy kiếm mà nhập đạo”

“Vốn là định đi tìm cái con đường trường sinh hư vô mờ mịt kia mà đắc đạo”

“Nhưng khi bái sư, vậy mà lại biết được trời sinh mình ra đã không thể tu hành”

“Thế là nản lòng thoái chí, về nhà, cưới vợ, sinh con…

“Vốn tưởng rằng kiếp này cứ như vậy mà trôi qua. Ai ngờ được, một lần ra ngoài không hiểu sao lại vô tình cứu được một người”

“Từ trong miệng hắn ta mới biết được ngoại trừ con đường tu hành như bình thường, vẫn còn có loại thủ đoạn tu hành khác”

“Đó là đi tìm đại đạo phù văn”

“Sau rất nhiều năm, ta bỏ vợ, ta bỏ con, bắt đầu hành trình đi tìm kiếm cái gọi là đại đạo phù văn” “Có thể là ông trời có mắt, sau nhiều năm tìm kiếm khổ cực, rốt cục ta cũng lấy được một mảnh”

“Tuy nhiên, kiếp này không thể bước vào con đường tu luyện”

“Thế nên chung quy lại là tuổi thọ cũng có hạn, hơn ba trăm tuổi đã đến đoạn kết”

“Ta không cam lòng, cầu được một bí pháp để có thể bảo vệ thân này trường sinh… Người xương trắng chậm rãi kể ra câu chuyện xưa của cuộc đời mình.

Lý Bình An vừa uống trà, vừa nghe chuyện.

Người xương trắng thở dài một hơi.

“Nhưng mà, tại lại không nghĩ tới cái giá của trường sinh lại lớn đến như vậy”

“Ta không chỉ bị tước đoạt đi thân thể, chỉ còn lại bộ xương trắng này”

“Hơn nữa, cả đời này cũng không thể rời khỏi vùng biển sương mù”

“Từ đó về sau, vô số tuế nguyệt, ta cứ như vậy mà lênh đênh trên mảnh hải vực này…

Khi cậu chuyện xưa kết thúc, mèo cam chớp chớp đôi mắt.

Lý Bình An trầm giọng nói: “Thế gian này, vạn sự đã có nhân thì ắt có quả, đã có lợi thì ắt có hại” Người xương trắng lại nói: “Thế nhưng may mắn… hết thảy đều đáng giá”

Lý Bình An hơi nheo mắt lại.

“Mảnh vỡ đại đạo của tại hạ… từ lúc còn cách rất xa đã cảm nhận được một mảnh vỡ đại đạo khác ở trong người các hạ”

Người xương trắng móc một mảnh vỡ đại đạo ra, hốc mắt trống rỗng nhìn vào Lý Bình An, giọng điệu vô cùng bình thản.

Khóe miệng Lý Bình An hơi nhếch lên, cười cười: “Tại hạ chính là trái tim ngọt ngào trong mảnh vỡ đại đạo, xin hỏi các hạ là?”

“Đứa trẻ to xác vui vẻ”. Người xương trắng nói.

Nét tươi cười trên mặt Lý Bình An không hề giảm bớt: “Biết nhau đã nhiều năm, hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt”

“Đúng là rất thần kỳ”

Người xương trắng cười rộ lên, nhưng bộ dáng lại cực kỳ đáng sợ.

“Ta đã kể câu chuyện của ta, nhưng ta lại không biết gì về các hạ”

“Chuyện xưa của ta thì chưa bao giờ kể ra với người khác, nói ra sợ túc hạ cũng không tin”

“Nếu các hạ không ngại thì cứ việc kể ra, dù sao thì chúng ta có rất nhiều thời gian”. Người xương trắng nói.

“Thực ra, tại hạ cũng không phải là người của thế giới này”

Câu nói đầu tiên của Lý Bình An đã làm cho người xương trắng vô cùng hứng thú.

“Kỳ thực, cho tới bây giờ, Lý mỗ cũng không biết làm như thế nào mà mình có thể tới được phiến thế giới này”

“Chỉ là, đã đến, thì an phận”

“Cũng chưa từng nghĩ tới là sẽ thu được đồ vật vô cùng thần kỳ, không chỉ có thể khiến cho Lý mỗ vô duyên vô cớ mà đạt được trường sinh”

“Cũng có thể giúp cho Lý mỗ có một phần thực lực tự bảo vệ mình ở trong loạn thế…

Khi nói đến đây, xương khô trên mặt người xương trắng không biểu hiện ra bất cứ cảm xúc gì.

Tuy nhiên, Lý Bình An lại có thể cảm nhận được đối phương có phần kinh hãi.

Câu chuyện kế tiếp, êm đềm bình thản nhưng cũng có rất nhiều đặc sắc.

“Từ đó đến nay, Lý mỗ cứu được công chúa, sống ở sa mạc rộng lớn, rồi xuôi nam tới thư viện… “Nhìn lại nửa đời, coi như là đặc sắc”

“Có rất nhiều câu chuyện đáng để kể ra…

Từng chuyện rồi lại từng chuyện.

Con đường đi tới nay gặp rất nhiều người hay.

Lý Bình An vẫn chưa từng quên.

Trường sinh!??

Người xương trắng ngây ngẩn, dù chỉ một câu cũng không thể thốt lên thành lời.

Bất kể như thế nào thì hắn cũng chưa từng nghĩ tới, cả một đời mình khổ cực tìm kiếm.

Đến cuối cùng dùng tự do của thân thể để trả giá mới cầu được trường sinh, nhưng cả ngày sống không bằng chết.

Thế mà, hết lần này tới lần khác, người trước mắt này chỉ vẻn vẹn là cái gì cũng không làm đã có thể đạt được năm tháng vĩnh hằng.

Để cho hắn ta có thể lê bước chân không nhanh không chậm mà mò mẫm khắp thiên sơn vạn thủy, để cho hắn ta có thể kết giao với đủ loại bằng hữu khác biệt…

“Ha ha ha ha… Ha ha ha ha ha…”

Người xương trắng càng cười càng trở nên điên cuồng.

“Thế giới này vốn dĩ đã không công bằng”

Lý Bình An uống trà, không nói thêm điều gì nữa.

Người xương trắng nói: “Thật sự là rất thiếu công bằng. Ta dùng cả đời để truy cầu, các hạ không cần tốn sức cũng có thể đạt được”

Lý Bình An gật đầu: “Đường của người vốn mờ mịt, đường của trời lại càng mờ mịt” “Nếu như không có được trường sinh, e rằng Lý mỗ cũng phải đổi cách sống” “Chỉ là, có được trường sinh, vậy mới có bộ dạng như ngày hôm nay”

Có rung động từ dưới đáy biển truyền tới, người xương trắng hơi ngẩng đầu lên.

“Mặc dù đã xa rời đạo nhiều năm, nhưng tại hạ vẫn muốn thử một lần cuối cùng” Lý Bình An: “Không hối hận chứ?”

“Vì cầu đạo mà sinh, vì cầu đạo mà tử, có gì mà phải sợ!”

“Túc hạ thật sự rất khí phách!”

Lý Bình An thò một bàn tay ra: “Vậy một chiêu định thắng bại, được không?” “Được”

Người xương trắng trầm giọng nói.

Vùng biển nơi này vốn có sương mù dày đặc.

Cũng không biết là do lực lượng nào gây ảnh hưởng.

Sương mù đã tiêu tan hết, tuy rằng lại có lớp sương mù mới lại một lần nữa được ngưng kết.

Thế nhưng, muốn khôi phục lại được dáng vẻ như lúc trước thì e rằng cần một khoảng thời gian rất

Lấy vị trí này làm trung tâm, ở Miên Dương cách vùng này cả ngàn dặm.

Sóng biển cuộn trào mãnh liệt, nước biển ầm vang những tiếng động khủng khiếp.

Triều cường thét gào, dùng lực lượng như dời non lấp bể, đánh cho nơi này long trời lở đất.

Từng âm thanh vang vọng, rồi đột nhiên có một hồi khủng khiếp.

Nước biển nhô lên như một ngọn núi cao lớn vô cùng.

Vọt lên trời cao, lên tới hàng trăm trượng.

Rồi ngay sau đó rầm rầm sụp đổ.

Sâu dưới lòng biển, vô số binh tôm tướng cua ở long cung bị làm cho lung lay đến mức ngã trái ngã phải.

Long Vương đang ở trong giấc mộng cũng bị đánh thức, phải dùng pháp lực củng cố đại trận long cung, tiết giảm trùng kích.

Đâu đó trên mặt biển.

Lý Bình An chậm rãi ngồi xuống.

Người xương trắng thoàng nhìn qua thân thể đã bị hủy diệt hơn một nửa của mình.

Xương hàm vậy mà lại giật giật, nở ra một nụ cười.

“Các hạ, thủ đoạn tốt thật”

Lý Bình An nói: “Chê cười rồi, túc hạ đã bị nhốt nhiều năm như vậy”

“Tu vi và tâm tính đều bị tổn hại, huống chi thân thể cũng vô cùng yếu ớt, tại hạ chỉ là may mắn mà thôi”

“Thua là thua, đâu có nhiều lý do như vậy?”

Người xương trắng đang cảm thụ được sinh mệnh lực của chính mình đang nhanh chóng chảy đi. “Có thể giúp ta một việc nhỏ được hay không?”

“Mời túc hạ cứ nói”

“Đời ta, có lỗi nhất là với vợ con ta”

“Nếu như ngươi đến Ung Châu, có thể thay mặt ta đến mộ phần của bọn họ, rồi đốt mấy tờ tiền giấy”

Lý Bình An nói: “Yên tâm”

Người xương trắng cười ha hả một tiếng, lại đổi giọng nói: “Những thứ mà ngươi dễ dàng đạt được, lại là cái mà ta vô cùng khát vọng”

“Quả thực rất đáng giận. Cho nên, ta sẽ không giao mảnh phù văn này cho ngươi”

“Sau khi ta chết thì sẽ dùng bí pháp để chuyển thứ này đến một địa phương mà cả đời này ngươi không thể tìm thấy, cho ngươi khổ cực đi tìm cả đời”

Vẻ mặt của Lý Bình An không có bất kỳ biến đổi nào: “Túc hạ cứ tự nhiên, làm gì cũng được, không cần thông báo cho Lý mỗ:

“Ngươi không thèm để ý à?”

Lý Bình An thản nhiên nói: “Chỉ đơn giản là tốn thêm một khoảng thời gian mà thôi, thực ra trường sinh cũng không thú vị”

“Nếu không phải vì tìm mấy chuyện thú vị cho bản thân mình, vậy chẳng phải là Lý mỗ cũng giống như túc hạ, bị nhốt ở vùng biển này nhiều năm như vậy hay sao?”

Người xương trắng lại cười cười: “Lại thua ngươi!!”

Nói xong, hắn giơ tay lên.

Giữa những đốt xương, có một miếng giáp sáng lấp lánh đang được kẹp chặt.

Nhìn từ xa, giống như là một miếng vảy.

“Cuối cùng, xin tặng ngươi một câu! Trên đường trường sinh lẫn thi hài.” “Tự giải quyết cho tốt”

Chương 585: Long vương của vùng biển này

1683 chữ

Sâu trong đại dương này, sương trắng cũng dần dần được tản ra.

Từ dưới đáy nước, Long vương ngẩng đầu, phóng khi tức đặc trưng của mình ra ngoài. Như là từng đợt sóng gợn, kích thích khiến cho mặt biển cũng rung động rào rào.

Vòng sóng gợn này dùng tốc độc cực nhanh mà tản ra bốn phía.

Rồi lại được thu về, kiểm tra tin tức xung quanh.

Mới vừa nãy có loại khí tức cường hãn kia là vì có chuyện gì xảy ra?

Chẳng qua khí tức mạnh mẽ đó chỉ tồn tại trong chớp mắt.

Rồi lại biến mất nhanh chóng, để cho người ta không nắm bắt được tung tích. Điều này làm cho trong lòng Long vương cảm thấy thấp thỏm bất an.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó trên đại dương này.

Lý Bình An cầm lấy mảnh vỡ đại đạo, nhìn vào người xương trắng đang tiêu tán.

Chương 585: Long vương của vùng biển này.

“Túc hạ yên tâm! Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy

Người xương trắng nói cho Lý Bình An biết được nhà của hắn ở vùng nào, thế nhưng chỉ có mỗi cái dòng họ.

Còn cái tên đã bị lãng quên.

Cũng không biết được rằng khi đã đến được Ung Châu thì có thể tìm được vị trí theo như lời nói của

đối phương hay không.

Tuy vậy, nếu Lý Bình An đã đáp ứng với đối phương.

Vậy thì sẽ cố hết sức để hoàn thành.

Dù là một năm, mười năm…

Kể cả một trăm năm, hoặc lâu hơn nữa…

Mèo cam tò mò, hỏi: “Hắn ta đi đâu rồi?”

“Có thể hiểu là tới một thế giới khác”

Mèo cam lại hỏi: “Tại sao hắn ta lại phải đi đến một thế giới khác?”

“Bởi vì chấp niệm quá sâu”

“Tiên tử vẫn luôn thích ăn chuột, Ngưu Ngưu vẫn luôn thích thịt trâu khô. Cái này có thể gọi là chấp niệm hay sao?”

“Chấp niệm chia ra làm hai loại, nếu như loại chấp niệm này là đúng, vậy thì không còn gọi là chấp niệm”

“Một loại khác là biết rõ nên buông tay mà không buông tay, tham cầu một thứ không thuộc về mình”

“Cho nên, bất kể là làm người hay là làm mèo, đều phải hiểu rõ thế giới này vốn là vô thường”

“Cần học cách bình tĩnh để đối đãi với mọi chuyện, phong luân thủy chuyển, không nên quá mức cố chấp”

Lý Bình An biết, nếu như nàng làm động tác này thì chính là đang tỏ vẻ mình không hiểu.

Vì thế lại nói thêm: “Đương nhiên hiện tại Miêu Miêu tiên tử không cần hiểu, bởi vì Miêu Miêu tiên tử còn nhỏ tuổi”

“Tiên tử không phải là trẻ nhỏ!”

Mèo cam đứng trên bụng lão Ngưu.

Khi nói những lời này, móng vuốt nhỏ được giơ lên thật cao, dường

như là tăng cường sự đáng tin cho lời nói mà nặng nề vạch vạch móng vuốt vào bụng lão Ngưu.

“Boooo!!”

Lão Ngưu thích chí, rống lên một tiếng.

Thật sự là thoải mái, còn phục vụ theo yêu cầu.

Lý Bình An cười nhẹ nhàng: “Đúng, Miêu Miêu tiên tử không phải là trẻ nhỏ”

Mèo cam ngẩng đầu, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào Lý Bình An không chớp lấy một cái.

Lý Bình An lặp lại một lần nữa:

“Miêu Miêu tiên tử chắc chắn không phải là trẻ nhỏ”

Lúc này thì mèo cam mới hài lòng mà cúi đầu xuống, chơi đùa với quả cầu len.

Lý Bình An lắc đầu, cười cười, ở trong tay lại đang cầm ba mảnh phù văn.

Giống như là ba miếng vảy sáng lấp loáng ở trên tay.

Ừm… Ba mảnh rồi.

Khoảng cách với một khối hoàn chỉnh chì còn có hai mảnh.

Cuộc sống mà, cần phải có mục tiêu.

Đường còn dài, cũng còn rất nhiều phong cảnh đang đón chờ ở phía tước.

Bỗng nhiên, tầm mắt Lý Bình An dừng lại ở một nơi nào đó.

Một người trung niên mặc áo bào trắng đứng cách đó không xa, chắp tay thi lễ:

“Tại hạ là Ngạo Vũ, Long vương của vùng hải vực này, xin hỏi đạo hữu đến từ nơi nào, sao lại đi ngang nơi này?”

Lý Bình An đáp lễ: “Tại hạ Lý Bình An, là tán nhân vẫn du tứ hải, đến từ Trung Châu”

“Đây là lão Ngưu và Miêu Miêu tiền tử đi cùng ta”

“Đi qua nơi này, nếu có quấy rầy thì xin chớ trách tội”

Có quấy rầy?

Trong lòng Long vương nói thầm, long cung của lão tử suýt nữa thì bị phá hủy.

Chỉ trong phút chốc mà đại trận của long cung đã bị hủy đi ba phần.

Đó mà gọi là quấy rầy à?

Lại còn chớ trách tội?

Con mẹ nó, lão tử dám trách ngươi hay sao?

Mặc dù trong lòng Long vương nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: “Từ xa tới tức là khách, từ xa tới là khách!”

Lý Bình An phất phất tay, ngay lập tức, có một bàn trà và ấm trà xuất hiện trước mặt.

“Túc hạ, mời!”

Long vương nhảy vào chiếc thuyền nhỏ, liếc mắt nhìn khắp xung quanh.

Lý Bình An rót cho Long vương một chén trà: “Vừa mới giao thủ cùng người khác nên đã làm phiền tới Long vương, trước tiên nói một lời xin lỗi”

“Ha ha, không ngại, không có gì, lão Long ta cũng chỉ là đến để xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì”

Long vương vội vội vàng vàng đáp lời, sợ đối phương hiểu lầm là mình tới đây để trách móc. “Uống trà, uống trà!”

Long vương cẩn thận nhấp một ngụm nước trà, nụ cười ở trên mặt vẫn còn rất gượng gạo.

Đột nhiên đối phương tới nơi này là vì chuyện gì? Lại vì sao mà lại đột ngột đại chiến với người ta?

Đại chiến với ai?

Không thể hiểu được.

Tâm tình Long vương vẫn thấp thỏm bất an, tuy rằng nơi đây cách rất xa đại lục trung nguyên. Nhưng vẫn bị ảnh hưởng bởi văn hóa tam giáo.

Khi Long vương còn rất nhỏ, đã tận mắt chứng kiến thấy có một vị Thánh nhân dùng kiếm gõ một cái tình thương lên đầu chân long.

Khi đó, thiên địa hỗn loạn, cả Cửu Châu rơi vào trong chiến hỏa.

Vùng hải vực này có hơn mười con chân long cùng tồn tại.

So với hiện tại thì uy phong hơn rất nhiều, không chỉ khống chế một vùng đại dương rộng lớn cùng các loại thủy tộc.

Thậm chí còn vươn tay đến các thành thị ven biển, hoặc hơi sâu trong nội địa.

Sau đó, có thánh nhân Nho gia đến để lập ra quy củ.

Thánh nhân nho gia, phong thái hào hoa, cử chỉ phong nhã, chậm rãi giảng giải đạo lý, nói ra sự thật với cả bầy chân long.

Giống như một vị thư sinh trói gà không chặt.

Đến khi Thánh nhân bị chọc giận, vẫn mỉm cười rồi lấy ra một thánh kiếm từ trong người. Trong miệng lẩm nhẩm: “Cho mặt mũi lại còn không biết xấu hổ”

Dứt lời. Một kiếm. Chia biển làm hai.

Cảnh tượng đó… Cho tới bây giờ, Long vương vẫn không thể nào quên được.

Long vương uống liên tục tới hai chén trà lớn, liếc mắt nhìn vào Bút Hiệp Khách đại biểu cho Thánh nhân Nho gia được cài ở bên hông đối phương.

Ho nhẹ một tiếng, bắt đầu báo cáo cẩn thận từng li từng tí những việc làm trong mấy năm này cho đối phương.

Mặc dù không có công lao to lớn, nhưng cũng chẳng có lỗi lầm đáng gọi tên.

Đó là đánh giá của hắn về bản thân mình.

Không có công lao, cũng có khổ lao.

i xong, Long vương cẩn thận lau mồ hôi ở sau lưng.

Lý Bình An thì trầm mặc một lúc lâu, không hiểu sao Long vương này lại ồn ào đến vậy.

Nói quá nhiều….

“Uống trà!”

Vì thế, liên tục uống ba chén trà lớn.

Thấy đối phương vẫn không có ý định tỏ thái độ, Long vương cẩn thận hỏi tiếp:

“Tiên sinh đã tới đây, vậy rất mong có thể chiêu đãi tiên sinh thật tốt. Hay là tiên sinh theo ta về long cung, cũng để cho ta có thể tỏ lòng chủ nhà”

“Túc hạ khách khí rồi, cũng không cần thiết”. Lý Bình An cười nói.

Lại nói chuyện thêm một lát.

Lý Bình An thấy đối phương thực sự quá lo lắng.

Vì thế nên nói rằng mình muốn nghỉ ngơi, đối phương cứ tùy ý là được.

Lúc này Long vương mới cẩn thận rời đi, nhưng còn rất nghi hoặc…

“GàoooO!!!!”

Trên mặt biển đang phập phồng ở phương xa, có một loại sát khí khiếp người.

Nương theo tiếng sóng đập ầm ầm, khiến cho người ta có một loại cảm giác sóng to gió lớn…

Có một con giao long đã hóa hình, đang bay vụt qua mặt biển, cách khoảng một trăm trượng. Để cho người ta cảm nhận được loại áp lực gần như nghẹt thở.

Những sinh vật xui xẻo ở trong đại dương không kịp tránh né.

14:09

Cứ thế mà bị cuốn vào, bị sóng biển mạnh mẽ xé thành từng mảnh nhỏ, hóa thành một bãi máu thit.

Giao long hưng phấn hét lên.

Vẫn là vùng biển của nhà mình mới là tốt nhất, thông suốt không hề trở ngại.

“Phù.. Phù.. Phù!”

Ở phía xa, Lý Bình An đang nấu mì cũng chú ý tới cảnh tượng này.

“Phù phù.”

“Miêu Miêu tiên tử muốn một bát thật to”

Mèo cam giơ bát tô, vểnh chân, nói lớn.

Chương 586: Lễ mừng thọ của chân long

2155 chữ

“Sup soap… Sup soap…”

Mèo cam biến thành tiểu nữ đồng, tay cầm đũa, đang không ngừng nhét mì vào trong miệng.

“Ăn chậm thôi, kẻo nghẹn”

Lý Bình An đưa tay lau miệng cho nàng.

Hủ?

“Đây là cái gì?”. Lý Bình An đột ngột hỏi.

Tiểu nữ đồng chớp chớp mắt, không lên tiếng.

Lý Bình An dùng đũa đẩy sợi mì trong bát tiểu nữ đồng ra, lộ ra một thứ đen thùi lùi ở bên trong. “Đây là cái gì?”

. Thit…”

“Thịt gì?”

“Thịt chuột khổ

“Không phải đã nói rằng khi cùng ngồi ăn thì không được ăn chuột

hay sao?”

Tiểu nữ đồng do dự một lát, rồi nói chắc như đinh đóng cột: “Là do con chuột tự mình bay vào trong bát của Miêu Miêu tiên tử”

“Ồ, lý do thật mới lạ”

Tiểu nữ đồng đành phải bỏ chuột khô sang một chỗ khác, rồi chuyên tâm ăn mì sợi.

“Ầm ầm…”

Xa xa, có sóng lớn dồn dập.

Thuyền nhỏ cũng vì thế mà lắc lư.

Lão Ngưu vắt chân sau ra phía sau, chân trước gác lên thuyền nhỏ, đảm bảo thuyền nhỏ sẽ không bị sóng lớn làm cho lật úp.

Có người?

Giao long hứng thú, dùng tốc độ cao bay tới rồi vờn quanh thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ rất nhẹ nhàng, như một đám lau sậy nhấp nhô, cứ như thế mà xuyên qua sóng biển,

vừa nhanh chóng vừa ổn định.

Thuyền nhỏ lại tiếp tục lắc lư chao đảo trên mặt nước. “Ha?”

“ÀO!!!”

Giao long đột nhiên phá mặt nước bay lên.

Thân hình được phủ đầy lẫn giáp, phản xạ ánh sáng chói mắt.

Hàm răng sắc nhọn như mũi giáo, đôi mắt to trợn trừng lộ ra.

Trong đôi mắt có ánh sáng lạnh lùng như dã thú, mỗi một khối cơ bắp đều đang căng cứng, mỗi một khúc xương tựa như đang vận sức chờ phát lực.

Giống như chỉ một giây sau là xông tới…

Để xé đám người Lý Bình An thành từng mảnh nhỏ.

“Khặc khặc khặc…”

Trong kẽ răng của giao long phát ra tiếng cười, dường như đang khoe khoang lực lượng của mình. “Các ngươi tới từ nơi nào?”

Giao long chưa từng biết Trung Châu là địa phương nào, bất chợt cảm thấy hứng thú. Thân thể lại run lên, mặt biển ở bốn phía xung quanh lại một lần nữa khôi phục tĩnh lặng. “Trung Châu là địa phương nào?”

“Là một nơi không khác nhiều lắm so với Vọng Giác, có lục địa, có rất nhiều người”

“Cách đây bao xa?”

“Rất xa”

“Rất xa là bao xa?”

“Chỉ sợ các hạ không đi được”. Lý Bình An nói.

Từ trong mũi giao long đột ngột phun ra một hơi thở nóng rực, trầm giọng nói: “Vì sao?”

“Quy củ cho giao long, không thể rời khỏi hải vực đi tới Châu khác”

Giao long cúi thấp đầu nhìn xuống: “Ồ, ngươi biết rất nhiều chuyện”

“Đã đi qua rất nhiều địa phương nên có nghe nhắc tới mà thôi”

Giao long lại nói: “Bỏ đi, xem ra ngươi cũng là người tu hành. Bản tọa cũng không phải hạng người

giết người cướp của”

“Không biết ngươi có thể lấy ra được thứ gì thú vị ở trên người của ngươi hay không?”

“Dịp này ta đang chuẩn bị tham gia lễ mừng thọ của thúc phụ. Tiện đường mang ngươi tới đó, coi như là giúp ngươi biểu đạt thành ý”

“Thúc phụ?”

Lý Bình An nhớ tới Long vương vừa nãy.

Lễ mừng thọ chân long? Nhắc mới nhớ, lúc trước Long vương còn mời mình tới long cung.

Tuy rằng mình cự tuyệt, nhưng khi đó cũng không biết đối phương

chuẩn bị tổ chức lễ mừng thọ.

Mặc dù là mới quen biết, nhưng vẫn nên bày tỏ thành ý.

“Tại hạ biết một ít chữ, kính xin túc hạ mang đi giúp ta”

Lý Bình An cầm bút, viết ra một đôi câu đối đơn giản. Câu đối trên: Tuế tuế niên niên kim triều tại.

Câu đối dưới: Nhật nhật nguyệt nguyệt nhạc thường hành.

Giao long nhìn chằm chằm vào câu đối này, cảm thán: viết thế mà cũng đòi viết.

Thế nhưng… viết chữ thật là đẹp.

Thậm chí Giao long nảy ra một ý tưởng ở trong đầu.

Trói tên này lại, hiến cho thúc phụ.

Nhưng thúc phụ lại luôn luôn không thích việc này.

Giao long thoáng nhìn qua hàng chữ này, lại nói: “Viết thêm cho ta một tờ, ta đọc sao ngươi viết vậy”.

Đối với yêu cầu của đối phương, Lý Bình An cũng không cảm thấy phiền toái chút nào.

Thay vào đó, lại chấm vào nghiên mực.

Giao long đọc: “Câu đối trên: Kính thiên địa, tứ hải nội cảm vấn đỉnh”

“Câu đối dưới: Trí vũ nội, càn khôn chi khí tự hoa!”

Chỉ chốc lát sau, Lý Bình An lại viết xong đôi câu đối.

“Không tệ, không tệ”

Giao long nhìn vào hàng chữ này thêm mấy lần nữa, rồi mới ngẩng đầu nhìn vào Lý Bình An.

“Hay là ngươi trở về làm phụ tá cho bản tọa? Yên tâm, bản tọa tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi” “Đa tạ ý tốt của các hạ, tuy nhiên tại hạ còn có chuyện phải làm chuyện của mình”

Giao long cất câu đối đi, không nói thêm gì nữa.

Xoay người rời đi.

Lúc này, Lý Bình An ở phía sau nói theo: “Tại hạ họ Lý, tên Bình An”

Dù sao thì mình đã tặng lễ vật, tất nhiên là muốn cho đối phương biết được danh tính của mình.

“Lý Bình An.. được rồi, ta đã nhớ kỹ!”. Giao long chỉ trả lời một câu qua loa.

Chỉ mới vừa lướt được hơn mười hải lý, cứ như thế đã ném ba chữ này ra khỏi đầu.

Chỉ biết là, mình có thể tặng một bộ chữ cực kỳ xinh đẹp cho thúc phục.

Nhưng nghĩ lại…

Nếu thúc phụ thích bức thư pháp này, muốn mình đi cầu thêm một bộ nữa thì làm như thế nào?

Đến lúc đó mà muốn tìm được thì chẳng phải là rất phiền toái hay sao?

Vì thế, rất là quyết đoán mà dùng thần niệm ra lệnh cho thủ hạ ở gần đó.

Bắt người áo xanh kia lại, nhưng phải đối xử khách khí, chiêu đãi tôn trọng, không được làm bị

thương.

Nhất là bàn tay của đối phương

Long cung.

Lễ mừng thọ của Long vương, tinh quái thủy tộc ở khắp bốn phương hải vực đều phải chừa ra một phần mặt mũi.

Rối rối rít rít bơi tới chúc thọ, lại còn có cả binh tôm tướng của rồng rồng rắn rắn khuân vác lễ vật ở đằng sau.

Sau đó căn cứ vào thân phận của mỗi người mà sắp xếp chỗ ngồi.

Đương nhiên, thân phận càng cao thì càng có thể ngồi gần Long vương.

Bởi vì là mừng thọ của Long vương, cho nên rất nhiều người không muốn tới cũng cần phải tới. Dòng người bơi đến cũng phải mất nửa canh giờ.

“Tam gia, ngài đã tới ạ!”

Giao long từ xa đã hóa thành hình tượng một đại công tử.

Lính tôm phụ trách công tác lễ tân, nhìn thấy giao long, vội vàng tiến lên ân cần tiếp đón. “Thúc phụ đâu? Ta phải dập đầu với lão nhân gia một cái!”

Nói xong, cứ như vậy mà sải bước đi vào.

Lão Long không có con nối dõi, cho nên coi đứa cháu này như con ruột.

Thủ hạ biết rõ việc này nên cũng không ngăn cản.

Tam công tử cứ thế mà đi tới tẩm cung của Long vương.

“Thúc phụ! Thúc phụ”

Lúc này, lão Long đang nằm ườn ở trên chiếc tràng kỷ khổng lồ.

Đuôi rồng buông thõng xuống đất, râu rồng như chiếc roi cực lớn cũng khẽ rung lên.

“Thúc phụ”

Đôi mắt Long vương chỉ mở ra một khe hở.

“Thúc phụ, hôm nay đại thọ của thúc phụ, sao giờ này vẫn ngủ ở đây?”

Long vương nói: “Ngoài kia quá ồn ào, trốn tới nơi này cho thanh tịnh”

“Thường ngày thì người đâu có bộ dáng này, lúc nào cũng nhắc tới chuyện long cung quá vắng vẻ,

không có ai nói chuyện cùng người”

Long vương muốn nói gì lại thôi, cũng không nói ra chuyện của ngày hôm nay.

Hiện tại, trong nhà lại đột ngột xuất hiện một vị có tu vi cao hơn

mình rất nhiều. Giống như là có một tên cướp vô duyên vô cớ xách rìu đi vào nhà.

Hắn ta nói là chỉ đi dạo lung tung, ngươi cứ việc an tâm mà ngủ.

Lúc này, con mẹ nó ai có thể yên tâm mà ngủ ạ?

Tuy rằng đối phương cũng không giống với cường đạo.

Nhưng Long vương cũng chỉ là dùng danh nghĩa quản lý toàn bộ hải vực. Nếu như người này chỉ là cứ đi qua như vậy, tất nhiên là không còn gì để nói.

Tuy vậy, loại nhân vật có tu vi bực này.

Hắn ta nói hắn ta chỉ đơn giản là rảnh rỗi nên chèo thuyền ra ngoài đi dạo.

Long vương chắc chắn không tin.

Sau khi trở về long cung thì vẫn luôn chìm trong suy nghĩ… Khiến cho ngay cả tiệc mừng thọ cũng chẳng còn hứng thú.

Thế nhưng, giờ phút này được nhìn thấy cháu trai mà đã lâu rồi không được gặp, khó có thể kìm nén sự vui mừng.

Huống chi, cháu trai còn mang đến cho hắn rất nhiều lễ vật hiếm thấy.

Đành an ủi bản thân quên đi chuyện đau đầu, không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì.

Bởi vì, bản thân mình và đối phương, ngày xưa không oán, ngày nay không thù. Huống chi, nếu quả thực mà đối phương có yêu cầu gì, vậy thì mình phối hợp là được. “Đúng rồi, thúc phụ, có bức thư pháp này dành tặng cho người”

“… Chữ đẹp thật”

Vừa mới đưa mắt nhìn, Long vương đã thán phục vẻ đẹp của bức thư pháp này.

Trình độ tinh tuyệt của nó đủ để khiến cho người ta tán tưởng.

“Cái này do người phương nào viết?”

“Thúc phụ thử đoán xem”

“Chắc chắn không phải tiểu tử ngươi viết, nói nhanh lên, đừng có thừa nước đục thả câu với ta”

Tam công tử cười nói: “Nhắc tới cũng khéo, ta đang trên đường tới đây”

“Gặp một chiếc thuyền nhỏ đang lênh đênh trên biển, sinh lòng tò mò nên tiến tới” “Chủ nhân chiếc thuyền đó tự xưng là người tới từ Trung Châu, du ngoạn tới đây” “Rất là trùng hợp mà hắn ta biết viết chữ, ta bảo hắn viết cho ta bức thư pháp này” Ngay lập tức, nụ cười đột nhiên cứng đơ lại trên mặt Long vương.

Nhân vật trong câu chuyện này… Nghe có vẻ quen quen….??

Long vương hít sâu một hơi.

Trùng hợp… Trùng hợp mà thôi…

“Là một người mặc áo xanh, đồng hành bên cạnh còn có một con mèo và một con trâu già?” Long vương dò xét.

Tam công tử nghi hoặc: “Thúc phục, người cũng đã gặp hắn ta hay sao?”

“Lúc ngươi lấy bức thư pháp này thì có nhắc tới ta hay không?”

“Đương nhiên rồi, ta nói là sắp đến đại thọ của thúc phụ, đây xem như quà mừng cho thúc phụ”

“Dù sao thì ở trên địa bàn của chính ta, chỉ lấy một bức thư pháp cũng đã là quá hời cho hắn” “Sau đó thì sao??”. Long vương vội vàng hỏi.

Tam công tử không rõ vì sao thúc phụ của mình lại hỏi tỉ mỉ đến vậy, nhưng vẫn trả lời thành thật: “Sau đó thì ta rời đi”

“Vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi!”

“Người nọ… không tức giận chứ?”

“Không tức giận, còn rất vui tươi, cười ha hả”. Tam công tử hồi tưởng lại vẻ mặt của Lý Bình An.

Long vương thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng thôi, người không biết không có tội.

Người ta là người lớn, ai lại so đo với một đứa trẻ cơ chứ.

Phỏng chừng đối phương cũng coi đứa cháu trai này như một đứa trẻ, cho nên không tức giận.

Còn tốt, còn tốt…

Long vương lại ngồi xuống.

Ngày hôm nay quả thực là kinh tâm động phách.

Vừa định uống một hớp trà.

Đã nghe thấy cháu trai nhà mình nói: “Sau đó ta sai thủ hạ bắt hắn lại” “Phutttt!”

Chương 587: Không bị hủy hoại nào

Nhà giam dưới đáy biển.

“Tiên tử đang ở dưới nước sao?”

Mèo con giơ tay chạm vào màng bong bóng xung quanh..

Bởi vì lo lắng cho bọn Lý Bình An tu vi không đủ, bị biển sâu nhấn chìm.

Vì vậy, Tam công tử đặc biệt cho người dùng ma thuật ngưng tụ bong bóng bao bọc bọn họ.

Mèo con màu cam hào hứng nhảy quanh trong bong bóng.

Lý Bình An ngồi xếp bằng trong bong bóng, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Mèo con chơi một mình một lúc và dường như cảm thấy hơi chán.

Nó đứng dậy và đi về hướng Lý Bình An.

Nhưng vì ở trong bong bóng nên không thể chạm vào nhau. “Chúng ta bị bắt rồi à?”

Lý Bình An: “Ừ”

“Vậy khi nào chúng ta mới có thể ra ngoài?”

“Sẽ sớm thôi”

“Trong nước có chuột không?”

“Chắc là có”

Rất rõ ràng, Lý Bình An không có ý định đùa cùng nàng.

Mèo con cam đi tìm lão ngưu đang ngủ cạnh mình.

“Ngưu Ngưu, ngươi đang ngủ à?”

“... Um bò ~”

Một lúc sau.

“Ngưu Ngưu, ngươi ngủ thật rồi à?”

Lão ngưu gầm lên giận dữ.

Chú mèo màu cam lại lăn bong bóng rồi đi chơi một mình trong góc.

Lại qua một lúc.

Bên ngài truyền đến tiếng động.

Long Vương vội vã đi tới cùng Tam công tử.

Có thể thấy rõ ràng hai vết đỏ trên má của Tam công tử.

Đây chắc có lẽ là một cách giáo huấn yêu thương của thúc phụ.

“Tiên sinh đừng trách tội, đừng trách tội!

Đứa trẻ này trời sinh bản tính nghịch ngợm, đắc tội với tiên sinh rồi”

Miệng nói tay làm, hắn nhanh chóng mở cửa ngục.

Tam công tử đi phía sau thúc phụ, cúi đầu im lặng.

Giống như một đứa trẻ đã làm điều gì đó sai trái.

Lý Bình An nở nụ cười, không hề tỏ ra tức giận: “Không sao cả.
Không biết quà của tại hạ được đem đến chưa?”

Long Vương sửng sốt, sau đó vội vàng nói.

“Đem đến rồi! Đem đến rồi! Cảm ơn tiên sinh đã nhắc nhở!”

Vừa nói, Long Vương vừa liếc nhìn cháu trai của mình.

Tam công tử hiểu ý, khom người hành lễ.

“Tại họ có mắt không tròng, đã đắc tội với tiên sinh, mong tiên sinh lượng thứ, không tính toán với tại hạ.”

Đối mặt với Tam công tử đầy kiêu ngạo này, Lý Bình An không nói thêm lời khách sáo nào nữa. “Thuyền của tại hạ đâu?”

Gì cơ….. thuyền?

Tam công tử sửng sốt, không ngờ đối phương lại hỏi đến chuyện cái thuyền.

Thuyền?

Hắn biết cái thuyền đó đã trôi về đâu chứ

“Bốp!!”

Một âm thanh sắc nét vang lên.

Long Vương tát hắn bằng trái tay.

“Còn không mau cút đi tìm thuyền cho tiên sinh! Tìm ra rồi thì tốt nhất là không bị gì cả, nếu

không thì ta cho ngươi đẹp mặt”

“… điệt nhi (cháu) hiểu rồi”

Long Vương quay về phía Lý Bình An và nói: “Tiên sinh đừng tính toán với trẻ con. Mời tiên sinh đi lối này!”

Lý Bình An nửa đùa nửa thật nói: “Vốn dĩ nghe tin thọ đản của Long Vương, ta không nghĩ rằng sẽ tham dự, nhưng cuối cùng vẫn không cưỡng lại được lời mời nhiệt tình của Long Vương”

Long Vương cười ngượng nghịu, chỉ liên tục nhận lỗi thay cho cháu trai mình.

Khi tới sảnh chính.

Thọ đản đã bị hoãn lại hơn nửa tiếng, rất nhiều Hải tộc đã ngồi vào chỗ, đợi Long Vương từ lâu. Tuy nhiên, rất ít người của Hải tộc dám nói chuyện.

Chỉ có vài kẻ thân thiết với Long Vương mới bày ra bộ dạng trách móc.

Yêu cầu người khác đến sớm nhưng cuối cùng bản thân lại là người đến trễ nhất.

Nhưng câu này cũng chỉ là đùa giỡn với nhau, không hề mang ý tức giận gì cả.

“Các vị, Long Vương ta hôm nay đến muộn rồi”

Long Vương sải bước đi tới, việc đầu tiên hắn làm chính là xin lỗi rất nhiều thủy tộc đến chúc mừng.

Mọi người đều đáp lời giống như nhau và dâng lời chúc phúc của mình.

“Này, tại sao lại có một tu sĩ Nhân tộc bên cạnh Long Vương?”

“Người đó là ai nhỉ?”

“Chưa thấy hắn bao giờ”

Ngay từ đầu, rất nhiều thủy tộc đã chú ý đến kẻ mặc thanh sam đi sau Long Vương, còn có một con trâu và một con mèo đi theo phía sau.

Đáng ngạc nhiên thật đấy!

Tuy nhiên, Long Vương hiển nhiên không có ý định giới thiệu kẻ mặc thanh sam với mọi người. Hắn vội vàng chào hỏi mọi người và dẫn Lý Bình An về chỗ ngồi của mình.

Nhiều thủy tộc lần lượt liếc nhìn Lý Bình An.

Nhưng họ không dám nhìn trực diện, và cũng không ai từ Thủy tộc tiến tới hỏi tên của Lý Bình An.

Đầu tiên là nó không phù hợp với quy củ.

Thứ hai, nhìn thấy Long Vương đối xử hết sức lịch sự với hắn nên có lẽ hắn hắn là kẻ có địa vị phi phàm.

Chẳng mấy chốc, thọ đản đã bắt đầu.

Ca hát, nhảy múa và thức ăn đều có.

Đây là lần đầu tiên Lý Bình An được trải nghiệm dùng bữa dưới đại đương.

Cũng có thể xem là tạm ổn.

Long Vương không ngừng nhìn trộm sang, nhìn thấy Lý Bình An với nụ cười trên mặt.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, chuyện này nên cứ như vậy mà kết thúc thôi.

Một lúc sau, Tam công tử nhanh chóng bước tới với vẻ mặt khó coi.

“Thúc phụ…”

“Mọi chuyện thế nào rồi? Con thuyền quý của tiên sinh đã tìm thấy chưa?

Nếu nó bị hư hại gì thì xem ta xử lý ngươi như thế nào!” Tam công tử do dự một lát: “... Không có bị hư hại gì.”

Long Vương thả lỏng, nở một nụ cười và lén lút quan sát vẻ mặt của Lý Bình An. May mắn thay….

Tam công tử nói tiếp: “Không hề hư hại gì, nhưng nó đã bị phá hủy hoàn toàn, chỉ tìm thấy một tấm ván gỗ”

Long Vương hít một hơi thật sâu, tức giận đến mức suýt lột da, rút gân cháu trai mình.

Nếu không hoàn thành việc thì cũng có thể bỏ qua.

Nói chuyện cũng không xong, vòng vo tam quốc!!

Muốn làm cho người sống tức đến chết mà.

Long Vương im lặng thở dài, đang định quay sang giải thích với Lý Bình An.

Nhưng đột nhiên hắn nghe thấy Lý Bình An chậm rãi nói: “Chuyện này để nói sau đi. Hôm đản của Long Vương, cũng nên để buổi tiệc diễn ra vui vẻ”

nay là thọ

Long Vương nở một nụ cười cứng đờ, thầm nghĩ.

Ta còn có thể vui vẻ nữa à?

Bữa tiệc vẫn diễn ra như thường, nhưng nhiều thủy tộc nhận thấy bầu không khí có gì đó không

Đặc biệt là khi kính rượu Long Vương.

Long Vương vẻ mặt ủ rũ, nở ra một nụ cười còn xấu hơn cả khóc.

Nhiều thủy tộc kinh hãi.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Đã có rất nhiều quái vật thủy tộc có suy nghĩ trong lòng, tâm tư đã bay ra khỏi bữa tiệc này.

Tất cả bọn họ bắt đầu nói chuyện hạ thấp giọng trò chuyện.

Đoán xem tâm trạng của Long Vương có bị ảnh hưởng bởi kẻ mặc thanh sam bên cạnh hay không? Nét mặt của kẻ mặc thanh sam kia vẫn bình thường, không lộ ra biểu cảm gì đặc biệt.

Lão Ngưu không quen ăn hải sản nên nốc cả hai thùng rượu ngon lớn.

Bụng nó to thành cái lu rồi.

Nhưng tiểu cô nương bên cạnh ăn rất ngon miệng.

Lý Bình An thỉnh thoảng sẽ dặn cô bé đừng để đồ ăn dính vào quần áo.

Hắn trông giống như một người cha đang dạy dỗ con cái của mình.

Có một kẻ nào đó có mối quan hệ thân thiết và có sức mạnh ngang ngửa Long Vương đến kính

rượu với Lý Bình An.

Lý Bình An không từ chối bất cứ ai đến kính rượu cả.

Tuy nhiên, khi đối phương muốn hỏi thêm gì đó, hắn sẽ trả lời qua loa.

Sau bữa tiệc, khách khứa lần lượt giải tán.

Tuy nhiên lại không rời đi.

Thọ đản của Long Vương sẽ tiếp tục trong vài ngày nữa.

Rất nhiều thủy tộc tạm thời lưu lại Long Cung nơi này, chỉ có một ít thủy tộc có việc gấp đành cáo từ, rời khỏi buổi tiệc.

Trong một hội trường trang nhã nào đó ở Long Cung.

Lý Bình An và Long Vương ngồi đối diện nhau.

Chương 588: Bạch Ngọc Kinh Khốn Long

2059 chữ

Đại sảnh trang nhã sạch sẽ đơn giản nhưng không phù hợp với khí chất tráng lệ của Long Cung.

Lý Bình An và Long Vương ngồi đối diện nhau, trước mặt là một bàn cờ.

Tuy nhiên, Long Vương rõ ràng không hề đặt tâm tư vào ván cờ này.

Tam công tử chắp tay đứng sang một bên, vẻ mặt khiêm tốn nhưng có phần bất mãn.

Nếu thúc phụ không tức giận thì hắn đã không đứng ở đây.

Hạ mình với một tu sĩ Nhân tộc.

“Chiếc thuyền quý của tiên sinh đã bị phá hủy, nếu tiên sinh có yêu cầu gì xin hãy nói với ta. Long Cung của lão Long Vương ta tuy rằng không đáng để lọt vào mắt của tiên sinh, nhưng cũng có rất nhiều bảo vật có giá trị.

Nếu tiên sinh muốn, ta tặng hết cho tiên sinh xem như quà tạ tội”

Long Vương ngập ngừng nói trong khi quan sát biểu hiện của Lý Bình An.

“Long Vương khách khí rồi, chuyện này vốn là thù oán giữa ta và

Tam công tử. Không dính dáng gì đến Long Vương, sao mà tặng quà tạ tội được chứ? ”

Lòng Long Vương thắt lại, vội vàng nói: “Là lỗi của lão Long ta, ta dạy con cháu không nghiêm, làm cho tiên sinh chê cười rồi”

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Câu này có vẻ đúng đấy! Long Vương quả thực hơi buông lỏng việc dạy dỗ.”

Trong lúc nói chuyện, một cặp mèo trâu cũng đang nhìn chằm chằm vào bàn cờ.

Không thèm nhìn sang Tam công tử.

Tam công tử nắm chặt nắm đấm, khóe mắt giật giật.

Nhưng hắn đã kiên cường chịu đựng.

Điều này đối với hắn mà nói, thực sự là không hề dễ dàng.

Long Vương cười ngượng, quay sang mắng cháu trai mình: “Còn không mau tạ tội với tiên sinh?” “Mau qua đây!”

Tam công tử miễn cưỡng cúi đầu tạ tội lần nữa.

Lý Bình An liếc mắt nhìn bàn cờ.

Mấy năm trước thỉnh thoảng có chơi cờ với Trường Thanh.

Từ dạo đó, lâu lâu thường tìm vài chỗ chơi cờ.

Mặc dù trong mấy năm qua thỉnh thoảng có những lần sơ suất đi sai nước cờ, nhưng nghĩ thì kĩ năng đánh cờ của bản thân cũng rất tốt.

Tuy nhiên, khi đối mặt với lão Long.

Hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Long Vương.

Hiện tại trong ván cờ này, hắn đang chiếm ưu thế, nhưng dễ dàng nhận ra rằng đối phương đang nhường hắn.

“Tam công tử, nếu như ngươi chỉ thất lễ với Lý mỗ thì Lý mỗ sẽ bỏ qua.

Lý mỗ cũng là người có tính tình tốt, sẽ không truy cứu chuyện này.

Nhưng Lý mỗ cảm thấy Tam công tử tính tình kiêu ngạo hống hách.

Không phải ngày một ngày hai như thế, mà ta nghĩ rằng Tam công tử lúc nào cũng hống hách như vậy, không biết là lời của Lý mỗ nói có đúng không?"

Đối phương vừa dứt câu, Tam công tử vốn dĩ muốn biện hộ cho bản thân vài câu.

Nhưng đột nhiên hắn bị một loại sức mạnh nào đó làm cho choáng váng, chỉ có thể thốt lên. "Đúng!"

"Nhưng có ý nghĩ làm chuyện táng tận lương tâm bao giờ chưa?" Lý Bình An hỏi lại.

Không có thật mà, hắn chỉ hay động tay động chân và mắng mỏ bọn thủy tộc xung quanh hắn thôi. Không còn gì vui nữa thì hắn ta cố tình gây khó khăn cho người dân trên nhiều đảo khác nhau.

Sự thật là, hắn là kẻ hỉ nộ vô thường.

Đã ba năm kể từ khi hắn không còn bên cạnh thúc phụ của hắn.

Bình thường ở Long Cung, ở bên cạnh thúc phụ, hắn đương nhiên phải kiềm chế hơn rất nhiều. Nhưng đối với Long tộc mà nói, ở độ tuổi này cũng giống như trẻ con của Nhân tộc vậy. Đến giai đoạn được ra ngoài quản lý một vùng biển, không còn sự quản thúc.

Cộng thêm quyền thế của bản thân, hắn muốn làm gì thì làm là chuyện đương nhiên.

Nếu mọi chuyện cứ tiếp tục như thế này thì chỉ vài năm nữa, ước tính rằng sự man rợ này sẽ sớm phát triển thành giết người vô tội, hủy diệt chúng sinh.

Lông mày của Tam công tử giật giật, đột nhiên ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn Lý Bình An. "Các hạ không phục sao?"

"Không phục! Ta chỉ làm hư chiếc thuyền của ngươi, chỉ cần bù lại cho ngươi chiếc khác là được rồi. Hà tất phải dựa vào mối quan hệ với thúc phụ ta, làm ầm ĩ mọi chuyện lên chứ?"

"Ngươi đừng có vô lễ!" Long Vương gầm gừ.

Long khí phóng ra, làm cho huyết khí của Tam công tử quay cuồng, thân người loạng choạng.

Lý Bình An phớt lờ hắn, quay sang nhìn Long Vương và nói.

“Hiện tại trong tay Lý mỗ có một bảo vật, nếu có một con giao long bám vào thì thật tuyệt vời. Nhưng lúc đầu phải chịu khổ, khổ trước sướng sau.

Đối với hóa hình Giao Long mà nói, có thể thu thập rất nhiều lợi ích.

Điều đầu tiên, nó có thể hấp thụ tính cách của hắn ấy.

Điều thứ hai, nó cũng sẽ giúp ích cho việc tu tập sau này của hắn.

“... Chuyện này..” Long Vương nhất thời không biết trả lời thế nào.

Vốn cho rằng kẻ mặc thanh sam kia trông có vẻ hiền lành, nhưng ai ngờ phong khinh vân đạm địa

“Một lời đã định

Nhận thấy tình hình ngày càng xấu đi, phải nhanh chóng làm gì đó thôi.

Long Vương định mở miệng can thiệp.

Nhưng sau đó lại nghe thấy Lý Bình An nói: “Tại hạ đã sớm thua rồi. Long Vương chơi cờ thật giỏi”

Hơi thở đầu tiên.

Đột nhiên, trong đại sảnh có sự chuyển động.

Hơi thở thứ hai.

Long Cung di chuyển, rồi lan đến hải vực.

Cũng không phải là động thái gì lớn, chỉ là mặt đất rung chuyển nhẹ.

Tuy nhiên, sự rung chuyển này Tam công tử đã cảm nhận được.

Nó cực kì không bình thường.

Cơ thể hắn vừa rồi như chứa đầy sự tức giận, máu huyết xung trào.

Nhưng lúc này, đột nhiên có cảm giác như rơi vào một hầm băng. Một cảm giác sợ hãi to lớn lan khắp cơ thể hắn.

Một cảm giác rùng rợn ập đến, hắn lùi lại theo bản năng.

Không kéo dài đến hai hơi thở.

Tam công tử hối hận, quay người bỏ chạy.

Đến hơi thở thứ tư, đã không thấy bóng dáng hắn quanh Long Cung nữa.

Hắn hiện nguyên hình, điên cuồng chạy về phía trước.

Trong đại sảnh trang nhã, nhiều vật dụng khác nhau bắt đầu đổ vỡ ngổn ngang.

Nhưng chuyện đó không phải do Lý Bình An động thủ.

Nguyên nhân là do luồng khí không thể kiểm soát của Long Vương rò rỉ ra ngoài.

Nhận ra mình đã mất bình tĩnh, Long Vương nhanh chóng nín thở.

Rất nhanh, sau mười hơi thở.

Nhìn thấy xung quanh mình không còn động tĩnh gì nữa, Long Vương không khỏi cảm thấy nghi ngò.

Thần thức của hắn nhanh chóng lan rộng ra, nhưng hắn không bắt được khí tức của cháu trai

Không khỏi có chút ngạc nhiên.

Sao không cảm nhận được nữa rồi?

Dựa vào tu vi của cháu trai, Lão Long tin chắc trong vòng mười hơi thở, hắn sẽ không thể thoát khỏi sự truy đuổi của thần thức của hắn.

“Đắc tội rồi”

Lý Bình An giơ tay lên.

Bạch Ngọc Kinh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, tựa hồ là một thế giới nhỏ bé của riêng mình.

Hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài.

Chỉ là lòng bàn tay nhưng thứ nên có đều có cả, ngay lúc này vang lên tiếng sét vô tận.

“Đùng đùng-””

Cùng với những tiếng động lớn, khu vực trong lòng bàn tay liên tục

lóe sáng.

Xung quanh Bạch Ngọc Kinh có một con rồng, dọc theo Bạch Ngọc Tĩnh, tránh sấm sét liên tiếp từ trên trời giáng xuống.

Nhưng dù có cố trốn thế nào thì lần nào hắn cũng bị đánh trúng.

“Gầm!”

“Thả ta ra.”

Tiếng gầm của rồng vang lên.

“... Tiên sinh… đây quả là một thủ đoạn thật lợi hại”

Long Vương nhìn cháu trai mình, biết mình không thể làm gì để giải quyết chuyện này nên bất lực

Trước đây, Long Vương thường nói với Tam công tử.

Với tính cách của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện, hắn chưa bao giờ nghĩ lời nói của hắn lại linh ứng, biến thành sự thật.

“Quá lời rồi. Long Vương yên tâm, Lý mỗ không muốn tính mạng của quý công tử, cũng sẽ không cố ý tra tấn hắn. Đợi đến khi hắn tỉnh ngộ, tự khắc sẽ được tự do ”

“Thúc phụ cứu con! Cứu con với!”

Trong thế giới nhỏ bé kia, tiếng kêu cứu của Tam công tử vang lên.

Long Vương trong lòng thở dài, tự trách mình đã nuông chiều hắn quá nhiều.

Cũng trách hắn không biết thu liễm.

“Chuyện của cháu trai ta đều nhờ vào tiên sinh, phiền tiên sinh để tâm đến nó”

“Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, Lý mỗ đã hứa với người khác sẽ tìm về quê hương của người kia để cúng bái cho người trong nhà của hắn.

Tại hạ cũng sẽ không lưu lại nơi này nữa, cáo từ

Một chiếc thuyền hoàn toàn mới xuất hiện trên vùng biển rộng lớn.

“Thả ta ra! Lão tử ra ngoài được, lão tử nhất định sẽ lột da rút gân ngươi!!”

Mèo con tò mò đi xung quanh Lý Bình An.

Nói chính xác thì là đi xung quanh Bạch Ngọc Kinh trong tay hắn.

Nhìn con rồng bị mắc kẹt trong thế giới nhỏ bé.

Mèo con màu cam duỗi chân ra và ra hiệu: “Ồ, tiên tử ta lớn hơn hắn rồi. Tiên tử không còn là trẻ con nữa”

“Ừm, Miêu Miêu tiên tử hoàn toàn không phải là một đứa trẻ”

Lý Bình An nhìn Bạch Ngọc Kinh trong tay.

Bạch Ngọc Kinh trước đây tử khí dày đặc, hôm nay lại vang lên thanh âm trong thế giới nhỏ bé đó. “Tam thiếu gia, tại hạ có chuyện muốn nói trước, đừng lăn qua lăn lại nữa.

Khi nào tại hạ đọc thuộc hết một tầng sách, tại hạ sẽ làm cho công tử cảm thấy thoải mái hơn. Hắn nói mà không đợi câu trả lời của bên kia.

Năm ngón tay nắm chặt thành nắm đấm, Bạch Ngọc Kinh biến mất trong lòng bàn tay của hắn.

Chương 589: Ung Châu

1506 chữ

Ung Châu.

Nơi này tiếp giáp với Kỳ Châu, cách nhau một vùng biển.

Một người một trâu một trâu cất buồm dong biển, cũng mất một năm lẻ tám tháng.

Cuối cùng cũng vượt qua biển lớn, cập bến Ung Châu.

Cảnh tượng độc đáo nhất ở Ung Châu chính là bầu trời phủ đầy tuyết và những ngọn núi phủ tuyết rộng lớn cùng cánh đồng băng ở phía nam.

Tuy nhiên, phía bắc nóng không thể chịu nổi, còn có cả núi lửa.

Giống như hai thế giới khác nhau vậy.

Lúc này, gió và tuyết ập đến.

Hết

ngọn núi này đến ngọn núi khác, dường như sẽ không bao giờ kết thúc.

Không dễ dàng gì mới leo qua một ngọn núi, lại là trùng điệp những khúc cua nối liền nhau.

Uốn lượn quanh co, chân vừa đặt lên trên nền tuyết, dường như nuốt chửng nửa cơ thể, không thể nhìn thấy điểm cuối cùng.

Xung quanh tuyết dày tới vài thước, mặt đất được bao phủ bởi một lớp tuyết dày.

Mèo con màu cam đang mặc bộ quần áo dày, bộ quần áo tuy nhỏ nhưng vừa vặn với nó.

Chỉ cần bước đi sẽ để lại dấu vết trên tuyết.

Không thấy bóng dáng Mèo con đâu nữa.

Khi rơi vào tình cảnh như thế này thì lão ngưu sẽ duỗi móng kéo Mèo con từ trong tuyết ra.

Không có cách nào khác, tuyết trên mặt đất quá dày.

Mèo con màu cam rất thích thú và đá ngón chân trên tuyết như thể đang đào một cái hố.

Giây tiếp theo, nó lại bị rơi vào trong tuyết.

Lão Ngưu chỉ đành đặt nó lên lưng mình.

Đã đi được hơn trăm dặm, đừng nói tới việc gặp người nào khác, đến con vật còn chẳng gặp được nữa là.

Bọn họ đào một hang tuyết.

Ở nơi như thế này thì không thể nào kiếm ra được củi để đốt.

Lý Bình An viết hai chữ “lửa” lên giấy và dán chúng vào đáy nồi. Một lúc sau, tuyết trong nồi tan thành nước.

Chẳng mấy chốc, nó bắt đầu sôi.

Ùng ục ùng ục ~

Một lúc sau, hơi nước nóng hổi tràn ngập hang động nhỏ.

Nó mang lại cho người ta cảm giác vô cùng ấm áp.

Trong nồi đang nấu mì.

Lão Ngưu lấy ra mấy viên rau củ, lát thịt, rau củ, khoai lang khô các loại.

Ăn lẩu thôi.

Cô bé ngồi một lúc rồi đứng dậy xoa mông.

Sau khi ngồi trên tuyết một lúc lâu, mông đau nhức vì lạnh.

Lý Bình An mang cho cô bé một tấm thảm.

“Ở đây lạnh quá”

Cô bé được quấn thật chặt và vùi đầu vào bát canh nóng hổi.

“Thật sự rất lạnh. Lý Bình An nhấp một ngụm canh nóng, nhìn bên ngoài tuyết rơi dày đặc. Tuyết rơi dày đặc kể từ ngày họ vào Ung Châu.

Có vẻ như nó sẽ không bao giờ dừng lại.

Trong nồi chẳng còn lại chút mì, khoai lang, rau củ nào, thậm chí một giọt súp cũng không còn.

Sau khi ăn uống đủ no, cơ thể bắt đầu ấm lên.

Rất dễ cảm thấy buồn ngủ.

Bên ngoài tuyết đang rơi dày đặc và gió đang gào thét.

Bên trong hang động nhỏ, một tấm bùa bằng giấy màu vàng được dán ở lối vào.

Nó đung đưa trong gió, như thể có thể bị gió mạnh xé nát bất cứ lúc nào.

Nhưng sau một thời gian dài, nó vẫn đứng vững trước gió và tuyết.

Bên trong hang động, dường như thời gian trôi qua lặng lẽ.

Mèo con đã ăn uống đủ no, cuộn tròn thành một quả bóng nhỏ rồi ngủ thiếp đi. Lý Bình An cùng lão Ngưu ngồi ở cửa động, nhìn gió tuyết gào thét bên ngoài. Bồi hồi nhớ lại ký ức cũ.

Tuyết rơi dày đặc như vậy khiến hắn và Lão Ngưu nhớ đến lúc bọn họ rời khỏi Trấn Yêu Quan ở Đại Tùy năm đó.

Trên đường đi, cũng gặp tuyết rơi dày đặc như vậy.

Nhưng không có nhiều núi như thế này.

Lần cuối cùng ta nhìn thấy nhiều ngọn núi như vậy là ở Thập Vạn Đại Sơn.

“Thời gian trôi nhanh quá” Lý Bình An nói.

“úm bò ò ~”

Lão Ngưu nói không, trong nháy mắt.

Lửa dần tắt, lộ ra vẻ lạnh giá của màn sương đêm.

Những đám mây tuyết u ám treo trên cánh đồng

Đẹp thì rất đẹp, nhưng lạnh thì cũng rất lạnh.

Nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau, một người, một trâu và một mèo tiếp tục lên đường.

Một lần đi là hơn nửa tháng.

Hôm nay, vào buổi trưa.

Đột nhiên nhìn thấy một dòng sông không bị đóng băng, chầm chậm trong thế giới băng tuyết này. Cảnh tượng này thực sự kỳ lạ.

Bên kia sông, một con Bạch Lang khổng lồ hình người đang cúi mình uống nước sông.

Như thể cảm nhận được sự hiện diện của bọn họ, ngẩng đầu lên và nhìn chằm chằm vào sự xuất hiện đột ngột của một ngươi, một trâu và một mèo kia.

Dù là sói nhưng nó có thể đứng thẳng.

Hai cánh tay cũng giống con người. Bạch Lang nhìn họ đầy cảnh giác.

Lý Bình An nhẹ nhàng nhìn xem.

“Túc hạ có biết nơi nào có người sống ở quanh đây không?”

Bạch Lang lau miệng nói: “Ta biết.

“Tại hạ từ nơi xa đến, phiêu bạt không có mục đích đã lâu. Nếu thuận tiện, các hạ có thể dẫn đường cho Lý mỗ được không?”

“Dẫn đường thì được. Nhưng trên người ngươi có thứ gì đáng tiền không?”

“Tất nhiên rồi”

“Cầm lấy xem thử!”

Lý Bình An lấy ra ba viên đan dược có chất lượng tạm được và ném cho Lang nhân.

Lang nhân giơ tay bắt lấy, nhìn xem thử.

Hắn cười toe toét, có vẻ hài lòng.

Hắn cất đan dược vào lòng và nói: “Đi theo ta.

Thế là một người, một trâu và một mèo đi theo Bạch Lang trong vùng núi phủ đầy tuyết rộng lớn.

“Đến đây làm gì?”

Bạch Lang hỏi.

Lý Bình An nói: “Ta chỉ đi dạo quanh thôi, nhưng ta đã hứa với một người rằng, sẽ giúp hắn đốt một ít tiền giấy cho vợ con đã qua đời.”

“Bằng hữu của ngươi sao?”

“Không hẳn là bằng hữu.

“Hắn đưa tiền cho ngươi à?”

“Vậy tại sao ngươi lại đồng ý chuyện này?”

“Muốn đồng ý thì đồng ý thôi.

Bạch Lang kinh ngạc liếc nhìn Lý Bình An, “Kẻ kia tên họ là gì?”

“Hắn đã quên tên của hắn rồi, chỉ nhớ thê tử của hắn họ Vương thôi, sống tại thôn Hà Trục, còn những thứ khác ta không biết. Các hạ có biết gì không?

Bạch Lang khịt mũi, “Ngươi có biết nơi này rộng thế nào không, thôn Hà Trục? Ở đây lâu như thế này, ta cũng chưa từng nghe qua.

Hơn nữa, ngươi thậm chí còn không biết tên của kẻ đó”

Lý Bình An nói: “Sẽ tìm thấy thôi, chắc chỉ cần tốn thêm thời gian”

“Có nhiều thời gian như thế, không bằng làm chuyện có ích đi” Bạch Lang nói. “Nếu như đã đồng ý với người ta rồi, không có chuyện sẽ hối hận”

“Đồ ngu!” Bạch Lang khinh thường.

Bạch Lang tiếp tục nói: “Có tính cách như ngươi, bị bán đi còn giúp người khác đếm tiền cơ. Giống như hiện tại, ngươi không sợ ta lấy đan dược của ngươi rồi bỏ chạy khi ngươi đang ngủ sao? Hoặc là giết người cướp của, lấy đồ của ngươi bán cho bọn yêu quái khác.

“Túc hạ sẽ không làm như vậy” Lý Bình An nói chắc chắn.

“Tại sao không?”

“Thi không là không thôi.”

“Không nói trước được.” Bạch Lang cười nói.

Nói thì nói vậy thôi, nhưng mà Bạch Lang là người đáng tin cậy.

Hắn nhận ba viên đan dược của Lý Bình An, hứa rằng sẽ dẫn đường cho Lý Bình An.

Trong quá trinh đi chung thì gặp không ít yêu quái chặn đường cướp của.

Nhưng bọn chúng hoặc là nghe đến tên của Bạch Lang đã bị dọa chạy, hoặc là nể mặt của Bạch Lang mà không gây khó dễ nữa.

Những kẻ không chịu lùi bước, Bạch Lang chỉ cần tung vài quyền đã bay ra xa ngàn thước.

“Sao nào? Ngươi tiêu tiền đúng chỗ chứ?” Bạch Lang vừa giải quyết xong một con hùng yêu tự hào nói với Lý Bình An.

“Đúng vậy, tất cả đều là nhờ có Lang ca.

“Trèo qua ngọn núi trước mặt, chính là nơi có người gần nhất.” Bạch Lang nói.

Chương 590: Để người khác để mắt tới

1866 chữ

Vọng sơn bào tử mã.

Những ngọn núi trước mặt tưởng chừng rất gần nhưng thực ra khi bắt đầu đi thì chúng lại vô cùng

xa vời.

Vừa đi, Bạch Lang vừa giới thiệu nơi này cho Lý Bình An.

“Do ảnh hưởng của môi trường nên người và yêu quái ở đây tương đối mạnh mẽ, có thể lực bẩm

Trẻ con mười hai, mười ba tuổi bình thường có thể săn thú hoang bằng tay”

Bọn họ vừa leo qua ngọn núi trước mặt, thực sự đã nhìn thấy người phía xa. Bạch Lang chỉ về phía đó: “Thấy chưa? Đó là một trong những nơi ở của nhân tộc.

Ta không thể đến quá gần nên chỉ tiễn ngươi đến đây thôi.”

Lý Bình An chắp tay và nói: “Cảm ơn các hạ”

Bạch Lang xua tay nói: “Đừng cảm ơn ta, mà là cảm ơn ba viên đan dược của ngươi. Nếu không phải do chúng làm cho ta có hứng thú thì ta sẽ không giúp ngươi đâu.

Nhưng những ngôi làng đó rất bài trừ những kẻ ngoại lai, ta e rằng bọn họ sẽ không chấp nhận ngươi nếu ngươi đến đó”

Lý Bình An nói: “Tại hạ chỉ muốn ở lại vài đêm”

Bạch Lang đã sẵn sàng rời đi.

Đi được nửa đường, anh ta đột nhiên quay người quay lại, đưa cho Lý Bình An một chiếc còi xương.

“Có lẽ ta sẽ ở lại gần nơi đây vài ngày, nếu ngươi gặp nguy hiểm, chỉ cần thổi chiếc còi này làm hiệu. Nếu như ngươi may mắn chưa bị giết và ta ở gần đó, thì ngươi có thể được cứu.

Tất nhiên, phải có thù lao”

Bạch Lang bổ sung: “Cái còi xương này chế tạo rất đắt tiền, thêm một viên đan dược thì cũng không gọi là quá đáng đúng không?”

Lý Bình An đột nhiên mỉm cười, kiểu tiếp thị này thực sự khó để đề phòng.

Lý Bình An hào phóng đưa cho hắn một viên đan dược tứ phẩm.

Bạch Lang hai mắt sáng lên, sợ đối phương sẽ hối hận.

Nhận đan dược xong, hắn nhanh chóng rời đi.

“Tộc trưởng, đội quân đầu hổ đó lại xuất hiện!”

“Đừng hoảng sợ, cứ làm như ngươi đã chuẩn bị đi!”

Bên ngoài ngôi làng, một con hổ yêu cao hơn hai thước đang dẫn quân lính yêu quái của mình tấn công ngôi làng.

Có một con yêu quái đang giương Yêu kì, trông có vẻ uy hiếp.

Tuy nhiên, hàng rào nhân tộc chiếm vị trí thuận lợi.

Những mũi tên dày như lao bắn vào lũ yêu quái.

Ngay lúc đó, bọn chúng chết đi một mảng.

Hổ yêu xé toạc áo khoác, gầm lên giận dữ, hất bay đám tiểu yêu ở bên cạnh.

Nâng một tảng đá lớn bên cạnh, hắn ném nó vào làng.

“ầm ầm!!”

Ngay sau đó, hổ yêu bước đi như bay và nhanh chóng tiếp cận ngôi làng.

Lúc này, có hai người đàn ông, một cao, một thấp bước ra khỏi làng.

Hai người bọn họ chỉ quấn một khố vải che đi phía dưới mặc dù đang trong băng tuyết giá lạnh. Nhưng bọn họ không hề cảm thấy lạnh chút nào.

Hai người nặng nề bước đi.

Sức mạnh xung quanh cơ thể tăng vọt, và cơ thể thậm chí còn cao đến mức khó tin.

Cơ bắp rắn chắc, tinh lực cường thịnh.

Hổ yêu nắm lấy cây đao ở sau lưng bằng một tay và vung vào một trong hai người họ.

Người đàn ông cao nghiêng người sang một bên, ngắm vào chân hổ yêu mà đánh. Hổ yêu vội vàng giơ đạo che chắn.

Người đàn ông thấp bé hành động cùng lúc.

Cả ba lao vào đánh nhau.

Trận chiến kéo dài đến tận đêm mới kết thúc.

Rút quân.

Cả hai bên đều có thương vong, nhưng nhìn tổng thể thì phe hổ yêu chịu nhiều thiệt hại hơn.

Đây là cảnh tượng thường thấy nhất ở lục địa băng tuyết Ung Châu.

Mức độ hỗn loạn ở Kỳ Châu không là gì so với nơi đây.

Bởi vì thiếu thốn vật tư ở Lục địa Băng Tuyết.

Cho nên ở đây không hề có thống nhất thành một đại quốc nào cả.

Hầu như luôn luôn là một nhóm nhỏ, một bộ lạc nhỏ.

Hoặc một thành trại có tường thành lớn bao quanh.

Số lượng người tuy ít nhưng sức chiến đấu lại mạnh đến kinh ngạc.

Ở đây không chỉ có nhân tộc và yêu quái thành tinh là kẻ thù, mà còn có các cuộc thảm sát giữa các thành trại với nhau.

Nhân tộc tự chém giết nhau, yêu quái cũng thế.

Thậm chí cha con tranh nhau một miếng thịt mà ra tay tàn nhẫn.

Cuối cùng chỉ có thể đưa mũi kiếm về phía nhau.

Bởi vì tài nguyên chỉ có bấy nhiêu đây, người khác chiếm lấy rồi, thì bản thân mình không thể sống được.

Sinh tồn là quy luật cơ bản nhất trong mọi quy luật.

Lúc này có kẻ ngoại tộc gõ cửa.

Mấy người trong thành trại cảnh giác nhìn người mặc thanh sam đi cùng con bò.

“Phốc-”

Lúc này, một cái đầu mèo lông lá chui ra từ trong ngực của người mặc thanh sam.

Một đôi mắt to nhìn chằm chằm vào bọn họ không chớp mắt.

Mèo con sau khi ngồi trên lưng của lão ngưu thì bị cảm lạnh nên trốn trong vòng ngực của người mặc thanh sam.

Ngay khi chui ra ngoài, cái miệng nhỏ thở ra một hơi lạnh.

Lý Bình An giải thích mục đích tới đây, nói muốn ở lại đây một đêm. Mấy người thành trại nhìn nhau rồi quay lại báo cáo.

Một lúc sau có người đi tới.

Sau khi nhìn Lý Bình An, hắn hỏi Lý Bình An một số vấn đề.

Bởi vì ngoại hình và trang phục của Lý Bình An thực sự kỳ lạ.

Thế là, không thể không gọi tộc trưởng đến.

Cuối cùng, Lý Bình An lấy ra một số thứ mà trong tràng trại chưa ai từng nhìn thấy, để tộc trưởng xem xét có cho hắn vào thành trại hay không?

“Đa tạ” Lý Bình An nói lời cảm tạ.

Người trong thành trại sắp xếp một gian phòng cho hắn.

Gian phòng này hình như đã lâu không có ai ở, vẫn nằm cạnh rìa của thành trại.

Làm như thế này thì cũng do sợ kẻ không rõ lai lịch đến, không biết

có ác ý gì không.

Lý Bình An cũng chẳng quan tâm.

Vừa bước vào cửa gian phòng, bên ngoài đã tụ tập cả chục đứa trẻ.

Tất cả đều khỏe mạnh và gần như đứa nào cũng khoác da thú.

Cơ thể tràn ngập một mùi khó tả.

Tò mò nhìn Lý Bình An và Mèo con trong ngực hắn.

Và hắc ngưu phía sau hắn.

Lý Bình An lấy ra một số kẹo mua từ Vọng Giác và phân phát cho đám nhóc.

Thể hiện thiện ý của bản thân.

Nhìn mấy chiếc kẹo, đám nhóc đều lộ ra ánh mắt tò mò.

Ngay lập tức, một đứa nhóc mạnh dạn đưa viên kẹo vào miệng trước.

Những đứa nhóc khác nhìn không chớp mắt.

Dường như đang đợi xem đứa nhóc kia có bị trúng độc hay không.

Một lúc sau, thấy đứa nhóc kia vẫn ổn.

Mọi người bắt đầu ăn, mắt sáng lên.

“Ngọt quá!”

Có những viên kẹo này làm cầu nối, mối quan hệ giữa đám nhóc và Lý Bình An đã trở nên thân

thiết hơn rất nhiều.

Lý Bình An nhân cơ hội này hỏi xem bọn chúng có biết nơi nào tên là Hà Trục không? Đám nhóc lẩm bẩm vài câu rồi đồng loạt lắc đầu, tỏ ý không biết nơi này.

Lý Bình An không còn cách nào khác là phải từ bỏ.

Bữa tối hôm nay đùi cừu nướng.

Loại cừu này là loài linh dương tuyết cao đặc hữu của vùng núi phủ

tuyết, thịt rất ngon.

Bởi vì vừa thắng một trận chiến.

Người trong thành trại quây quần bên đống lửa, ăn thịt và uống rượu.

Khu vực của Lý Bình An sôi động nhất vì Lý Bình An bày ra ớt và các loại nước chấm, rau dưa ăn kèm,

trái cây,... những thứ mà bọn họ chưa từng thấy…

Làm cho bữa tối lửa trại này trở nên phong phú lạ thường.

Mọi người lần lượt sang kính rượu Lý Bình An.

Còn có những người liên tục hỏi tin tức về thế giới bên ngoài.

Lý Bình An cũng nhân cơ hội hỏi về làng Hà Trục, nhưng không có được thông tin hữu ích nào.

Ăn uống xong, mọi người ai trở về phòng của người nấy.

Lão nguu và mèo con đã ngủ say từ lúc nào rồi.

Lý Bình An dang rộng lòng bàn tay.

Bạch Ngọc Kinh xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Sau hơn một năm thuần phục, Tam thiếu gia hiển nhiên đã thành thật hơn rất nhiều.

Dù trong lòng cảm thấy không phục, nhưng hắn cũng sẽ không lớn tiếng hỏi thăm cả nhà của Lý Bình An nữa.

Sự thay đổi của Bạch Ngọc Kinh mắt thường cũng có thể nhìn thấy, đối với Lý Bình An mà nói, lợi ích tăng lên gấp đôi

Bản thân hắn cũng không ngờ rằng có một con giao long bị nhốt trong Bạch Ngọc Kinh.

Đem lại sự biến đổi to lớn như thế.

Tam công tử nhận thấy sự hiện diện của Lý Bình An, ngẩng đầu lên.

Ánh mắt vẫn đầy sự oán giận.

Lý Bình An cười nói: “Hôm nay được ăn thịt và uống rượu rất nhiều,

tại hạ đã để vào thế giới nhỏ rồi, mời Tam công tử thưởng thức.

“Ta có chết đói cũng sẽ không ăn đồ ăn của ngươi!” Tam công tử gay gắt nói.

Lý Bình An mỉm cười và đóng Bạch Ngọc Kinh lại.

Sau khi xác nhận Lý Bình An đã rời đi, Tam thiếu gia nhanh chóng tìm kiếm có thịt và rượu. Chẳng mấy chốc, hắn đã tìm thấy và bắt đầu ăn.

Bên ngoài thế giới nhỏ, Lý Bình An không khỏi mỉm cười.

Ngày hôm sau, vào sáng sớm.

Lý Bình An dậy sớm.

Nhưng có hai người đàn ông đang đứng ở cửa.

ừm?

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Đi dạo xung quanh.

“Tộc trưởng đã ra lệnh cho bọn ta đi theo ngươi và không được phép rời khỏi thành trại”

Lý Bình An thích những người ở đây vì họ thẳng thắn, không lòng vòng.

Nếu như ở những nơi khác, có lẽ sẽ được nói khéo hơn rất nhiều.

Chắc là vì hôm qua nhìn thấy hắn mang ra nhiều thứ chưa từng có trong thành trại, nên bị người khác để mắt đến rồi.

Chương 591: Nơi này vốn là như thế

1496 chữ

“Trên người ngươi còn thứ gì nữa? Lấy ra toàn bộ mau lên. “Cái thứ dài dài đỏ đỏ hôm qua, ăn vào ngọt ngọt, rất là ngon… “Hãy cho bọn ta biết ngươi lấy những thứ này ở đâu?”

Dường như đã có vài kẻ nhiều chuyện ở đây.

Lý Bình An, lão nguu và mèo con vốn muốn nghỉ ngơi trong thành trại này. Nhân tiện hỏi về tung tích của làng Hà Trục mà người Bạch Cốt nhắc đến.

Không ngờ ngày hôm sau hắn lại bị người trong thành trại khống chế.

“Đưa cho các ngươi thì cũng được thôi, nhưng các ngươi có thực sự không biết về làng Hà Trục không?” Lý Bình An hỏi.

Tộc trưởng do dự một lúc rồi nói với Lý Bình An rằng làng Hà Trục đã bị phá hủy hơn mười năm

Làng Hà Trục bấy giờ ở đâu?

Ở một nơi như thế này, mọi thứ đều như chỉ mành treo chuông.

Việc một ngôi làng bị phá hủy không phải là chuyện hiếm.

Nhưng Lý Bình An nhất quyết hỏi: “Vậy sau khi chết họ được chôn ở đâu?”

“Ở trong tuyết hoặc sẽ bị thú hoang nhặt xác lên hoặc bị tuyết dày nhấn chìm”

Lý Bình An trầm ngâm gật đầu.

Tộc trưởng không muốn nói chuyện vô nghĩa nữa và ra hiệu cho các tộc nhân khác lục lọi đồ đạc của Lý Bình An.

Lý Bình An không bận tâm và tiếp tục hỏi: “Xin hãy chỉ đường cho tôi.”

Tộc trưởng khó hiểu: “Không còn nữa thì ngươi đến đó làm gì?”

Lý Bình An nói: “Ta đã hứa với một người rằng ta sẽ đốt một ít tiền giấy cho gia đình hắn.

Tộc trưởng nghi ngờ tên này bị bệnh tâm thần, hừ lạnh một tiếng.

“Có tìm được cũng vô dụng, chỉ sợ ngươi phải ở lại đây, đừng nghĩ đến chuyện trốn thoát, thành

thật, nếu không ta đánh gãy một chân của ngươi đấy”

Sau khi nói những lời gay gắt, tộc trưởng rời đi.

Bên ngoài có tiếng khóa cửa.

“Tộc trưởng, chúng ta nên làm gì với con thú đen có sừng trên đầu này?” Có người hỏi.

Hắn ấy đang nói về Lão Ngưu.

Trong môi trường băng giá và đầy tuyết này, không con trâu bình thường nào có thể sống sót.

Vì vậy, việc họ không biết trâu là điều bình thường.

“Quy tắc cũ, lột da rút gân, giết để ăn thịt”

Bên trong phòng.

Lý Bình An bình tĩnh dựa nửa người vào cột nhà.

Mèo con tò mò ngẩng đầu lên: “Chúng ta lại bị bắt à?” “Ùm.”

“Vậy khi nào họ sẽ thả chúng ta ra?”

“Chắc là không thả

Mèo con: “Vậy chúng ta nên làm gì?”

“Chúng ta tự mình đi ra ngoài đi.” “Khi nào?”

“Nghỉ ngơi thêm một đêm nữa

Nói xong, Lý Bình An không nói gì nữa.

Giống như đang ngủ say, nhắm mắt lại, chóp mũi chỉ còn tiếng thở nhẹ. Buổi tu hành đêm qua qua khiến hắn hơi mệt.

Kể từ sau sự đột phá của thiên cổ, đáng lẽ thì nên tiếp tục khám phá lục bí.

Chỉ là mỗi ngày đều bị Bạch Ngọc Kinh bòn rút tinh lực, không thoát ra được.

Kể từ khi Bạch Ngọc Kinh có một con giao long thì hiệu quả lên cơ thể hắn rất rõ ràng.

Nhưng trách nhiệm cũng tương ứng nhiều hơn trước rất nhiều.

Đồng thời, với sự thăng tiến của Bạch Ngọc Kinh, gánh nặng càng trở nên nặng nề hơn.

Lý Bình An vuốt vuốt dương huyệt, thở ra một hơi dài.

Một đêm tĩnh lặng, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Trong khoảng thời gian này, có người đưa cơm cho Lý Bình An.

Rõ ràng đối phương không muốn hắn chết đói.

Toàn bộ tài sản ròng của Lý Bình An, bao gồm nhẫn chứa đồ, bút hiệp sĩ, cọc tre, bầu rượu… đều nằm trong tay tộc trưởng.

Hắn đã dành một thời gian dài để nghiên cứu nhưng vẫn không tìm ra được điều gì.

Chưa kể, chẳng biết Lý Bình An lấy đâu ra rất nhiều đồ ăn mà bọn họ chưa từng nhìn thấy trước đây.

Cuối cùng, bọn họ kết luận rằng Lý Bình An biết sử dụng một loại yêu pháp nào đó.

Sau đó, mới tới đại tế ti trong tộc.

Hắn đứng đối diện với Lý Bình An, nhảy nhót một cách thần bí.

Lý Bình An chỉ coi như đang xem biểu diễn.

Thấy không tìm ra được căn nguyên, tộc trưởng ra lệnh cho tất cả mọi người không được đem đồ ăn cho Lý Bình An, cho đến khi hắn chịu nói ra bí mật.

Nhưng ngày sáng sớm hôm sau, tộc trưởng tỉnh dậy và phát hiện ra rằng,

Nhẫn chứa đồ, bút hiệp sĩ và những đồ vật khác của Lý Bình An chứa trong phòng đều biến mất.

Ngay cả bản thân Lý Bình An cũng mất tích.

Điều này khiến họ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Lo lắng Lý Bình An sẽ dùng yêu thuật quay lại báo thù bọn họ.

Trong một khu rừng bên ngoài ngôi làng.

Lý Bình An và mèo con bước đi chậm rãi, một chân sâu và một chân nông bước trên tuyết.

Mèo con màu cam tò mò hỏi: “Ngưu Ngưu ở đâu?”

“Có lẽ đang đợi chúng ta ở phía trước.

“Tại sao mấy người hôm qua lại bắt chúng ta?”

“Ở đây thì ai cũng như thế.

Mèo con màu cam lại hỏi: “Sao ngươi không ra tay dạy chúng một bài học?”

“Ra tay cũng vô ích, bản chất ở nơi đây là như thế rồi.”

Mèo con cam nghiêng đầu.

Lý Bình An kiên nhẫn giải thích: “Ở những nơi khác ngươi có thể dạy mọi người dịu dàng, nhã nhặn,

tiết kiệm và rộng lượng, nhưng điều đó không có tác dụng ở đây.”

“Bởi vì ở đây nếu áp dụng những thứ đó thì không thể nào sống sót được.

Lý Bình An đương nhiên có thể giết chết tên tộc trưởng cố tình gây khó khăn mình, hoặc thậm chí giết cả làng.

Tuy nhiên, làm như vậy không có ý nghĩa.

Người dân ở đây chỉ có thể tồn tại bằng các biện pháp bạo lực.

Ngươi không thể nói với hắn ta rằng hắn ta nên học hỏi thêm các lý luận đạo giáo.

Điều đó không thực tế.

Trong thế giới quan của bọn họ, có lẽ không có sự phân biệt giữa thiện và ác.

Chỉ có sự sống và cái chết.

Một người một mèo đi không bao xa thì gặp hắc ngưu.

Chú mèo màu cam nhảy lên lưng lão ngưu một cách khéo léo.

Lão Ngưu nói đêm qua có người đánh thuốc mê nó để làm chuyện

xấu.

Kết quả là nó đá bay hai kẻ xui xẻo kia rồi chạy ra ngoài.

Vừa nói, vừa đi về hướng làng Hà Trục mà tộc trưởng từng chỉ cho hắn.

Ở một nơi nào đó trong Sơn Cốc.

“Gầm—!”

Sơn cốc là lãnh đại của một con đại hầu, có tu vi cao thâm.

Ngày bình thường thích nhất cõng một ngọn núi nhỏ chạy tán loạn khắp nơi, đem ngọn núi đặt ở

nơi khác, lấy thế làm vui.

Gió tuyết vẫn còn như thế, Lý Bình An ngẩng đầu nhìn chung quanh.

Chú mèo màu cam kiêu hãnh đứng trên lưng lão ngưu.

Đột nhiên, nó bị một cơn gió và tuyết thổi bay và ngã mạnh xuống đất.

Co lại trên mặt đất, ôm lấy cái đầu nhỏ tròn trịa của mình.

Lý Bình An sau đó ôm nó vào trong ngực, “Ta đã bảo ngươi đừng chạy lung tung”

“Lão Ngưu, hẳn là ở đây phải không?”

“Um… bò ò ~”

Lão Ngưu ngập ngừng trả lời, có chút không chắc chắn.

Lý Bình An nói: “Vậy thì đi hỏi thôi”

Thế là bước về trước vài bước.

Chỉ bước nhè nhẹ.

Ngọn đồi trước mặt rung chuyển nhẹ, lớp tuyết bao phủ trên đó nhanh chóng di chuyển xuống.

Một con đại hầu được lộ ra.

Con đại hầu đang ngủ vì tuyết dày bao phủ cơ thể nó.

Thời gian qua đi, nó trông giống như một ngọn đồi.

Con đại hầu bị đánh thức, há miệng rộng và kêu theo thói quen.

“Gầm—!!!”

Trong khoảnh khắc, tưởng chừng như mặt đất đang rung chuyển.

Những ngọn núi phủ tuyết xung quanh cũng bắt đầu sụp đổ theo âm thanh này.

Ầm ầm!!

Tuy nhiên, những điều này không hề ảnh hưởng đến con đại hầu đấy.

Nó từ từ đứng dậy, trong một khoảnh khắc nó mới chú ý đến người đứng dưới mặt đất.

Chương 592: Màn đêm lạnh lẽo sắp buông xuống

Đại hầu không hề tức giận, nhưng nó đứng đó lại mang đến cho người ta một cảm giác áp bức vô cùng lớn.

Cúi đầu nhìn xuống nhân loại nhỏ bé, tầm thường.

Mèo con cam chui ra khỏi ngực của kẻ mặc thanh sam và duỗi chân ra để so sánh kích thước của đại hầu.

Cái miệng nhỏ bất giác nhếch lên.

Sau đó, nó lại rút đầu lại vào ngực.

Có vẻ như nó đang sợ hãi.

Nó lẩm bẩm: “So với tiên tử thì lớn hơn rất nhiều”

Hơi thở nóng hổi thoát ra từ lỗ mũi khổng lồ của đại hầu.

“Là ngươi làm ồn khi ta đang ngủ à?”

“Làm phiền rồi, ta muốn hỏi túc hạ về một nơi…”

Đối phương chưa kịp nói xong thì đại hầu đã giẫm lên người hắn.

Để lại dấu chân khổng lồ trên tuyết.

Đại hầu giẫm chân và nói: “Đúng là tìm chết mà!”

Ngay sau đó, giọng nói lại vang lên.

“Xung quanh đều là núi tuyết, túc hạ bước nhẹ nhàng chút”

Hum?

Đại hầu nhấc chân lên và thấy kẻ kia vẫn đứng vững trong gió tuyết.
“Ầm Ầm Ầm Ầm!

Vì vậy, nó đã dẫm lên hắn thêm vài lần nữa.

Cuối cùng, nó vắt cả hai chân lên loạng choạng bước vài bước

Động tác vừa khôi hài vừa hài hước.

Một lúc lâu sau, đại hầu quay đầu nhìn lại.

Đôi mắt nó mở to, vẻ mặt không thể tin được.

(O_O)!?

Đại hầu tiếp tục nhặt một tảng đá lớn, quăng về phía kẻ kia.

Lại là tiếng động lớn khác.

Hòn đá vỡ tan, nó quay lại hình.

Nhưng vẫn như cũ.

Đại hầu trở nên tức giận và vung nắm đấm.

Trong khi gầm lên, hắn đập mạnh.

“Ầm ầm-!”

Trong một khoảnh khắc, tưởng chừng trời đất như sụp đổ.

Sau một khoảng thời gian khá lâu, đại hầu thở dốc, lồng ngực phập phồng. “Ngươi… ngươi muốn hỏi cái gì?”

Nó đã bỏ cuộc.

Lý Bình An nhẹ nhàng phất tay, sương mù và tuyết tràn ngập trong không khí.

“Túc hạ đã bao giờ nghe nói đến làng Hà Trục chưa?” Đại hầu trợn mắt và nói: “... biết”

“Xin hỏi nó ở đâu?”

Đại hầu chỉ về một hướng.

“Cách đây bao xa? Có điểm mốc nào không?” Lý Bình An hỏi.

Đại hầu cười toe toét, “Ta sẽ không nói cho ngươi biết!” Nói xong, , hắn ngồi xuống và nhìn Lý Bình An.

Mèo con cũng nghiêng đầu nhìn nó.

Lý Bình An đưa tay vuốt thẳng đầu mèo con.

Mèo con cam lại nghiêng đầu sang phía bên kia và bị Lý Bình An dùng tay cố định lại. “Tại hạ có thể đưa cho túc hạ đan được xem như báo đáp”

“Lấy ra xem nào”

Lý Bình An lấy ra vài viên đan dược và đặt chúng vào tay của đại hầu.

Nhưng nó có vẻ nhỏ.

Đại hầu một ngụm nuốt hết, nhưng không hề có ý định đứng dậy.

Như muốn cố ý chọc giận Lý Bình An, hắn lại nghiêng đầu.

Giống như muốn nói ta không thể giết ngươi, nhưng ta cũng sẽ không làm ngươi dễ chịu.

“Các hạ có ý gì?”

Khi hắn hỏi, đại hầu bật cười.

“Hahahahaha!! Lão tử chính là không nói cho ngươi biết ngươi là ở đâu.

Chắc là ngươi vội lắm? Vội thì lão tử cũng chẳng đưa ngươi đến làng Hà Trục đâu.

Không nói với ngươi, ta chính là không nói với ngươi, làm cho ngươi tức chết.

Lão tử còn ăn đan dược của ngươi, ngươi có tức không? Hahahaha-

Tức giận cũng vô ích, trừ khi ngươi cho lão tử thêm vài viên đan dược"

Lý Bình An do dự một lúc rồi lấy ra thêm hai viên đạn dược.

Đại hầu lập tức cầm lấy và nuốt, xong việc nó còn cười to hơn.

Không chỉ cười mà còn múa máy tay chân.

Tay đập xuống đất, chân vung lên trời cười ha hả.

"Hahaha, đại ngốc, đúng là tên đại ngốc.

Ta lừa ngươi đấy, ngươi đưa thêm cho ta thì ta cũng chẳng nói cho ngươi nghe đâu, muahahahahahaha."

Lý Bình An cười không nói gì, chỉ lặng lẽ rút tay ra khỏi ống tay áo.

"Lối này… ngài đi thong thả…

"Đi về phía trước, không bao xa nữa là đến rồi"

Lý Bình An gật đầu, "Nhờ có các hạ dẫn đường, nếu không chúng ta lại tìm sai chỗ rồi"

Đại hầu nói với khuôn mặt bầm tím: "Đừng khách khí, đây là điều ta nên làm"

Mèo con cam nhìn đại hầu rồi nhìn Lý Bình An.

"Không phải ngươi nói bình thường ngươi sẽ không động thủ sao?"

"Ừm, bình thường ta sẽ không động thủ"

"Vậy thì cái này là không bình thường phải không?"

"Ừm, hơi tức giận" Lý Bình An nói.

"Đến nơi rồi!" Đại hầu chỉ vào một khoảng trống.

"Người dân ở làng Hà Trục khi trước luôn tôn trọng ta và mỗi năm cung cấp cho ta rất nhiều lương

thực. Ta đảm bảo an toàn cho họ.

Nhưng ai biết được lúc ta đang ngủ thì ở đây lại xảy ra một trận bão

tuyết lớn.

Bởi vì ngôi làng này nằm giữa hai ngọn núi nên nó đã bị tuyết rơi dày đặc đè lấp và biến mất"

Đại hầu giải thích.

Lý Bình An gật đầu, thuận miệng hỏi: "Thi thể ở đâu?"

Đại hầu chỉ xuống đất: "Đều ở trong tuyết"

Lý Bình An bất lực thở dài, nhưng cũng chỉ có thể như thế thôi.

Hắn cầm nhị hồ.

Lão Ngưu lấy kèn sona của mình ra.

Mèo con cũng thoát khỏi lồng ngực của Lý Bình An và biến thành một bé gái.

Một giai điệu bi thương vang lên từ nhị hồ của Lý Bình An.

Lão Ngưu cũng thổi kèn rất chăm chỉ.

Cô bé rải hoa giấy trắng và làm theo lời hướng dẫn của Lý Bình An đã dạy. Vắt ra hai giọt nước mắt.

(??/11)

Vừa khóc vừa rắc hoa giấy.

Trên đường đi đến đây, Lý Bình An cũng gặp rất nhiều thứ.

Giống như việc bái lễ cho người chết là như thế nào.

Rải hoa được một lúc, bé gái hình như cảm thấy hơi chán.

Sau đó bắt đầu quỳ xuống và lạy.

"Nhập thổ vi an, nhập thổ vi an.."

Đại hầu sợ hãi trước cảnh tượng này và lùi về sau vài bước. ΣOY Θ!?

Đây là… đang làm ma chay sao??

Đợi một lúc, điệu nhạc kết thúc và tiền giấy cũng cháy hết rồi.

Có thể coi như đã thực hiện xong lời hứa với người Bạch Cốt.

Lý Bình An lại cảm ơn đại hầu, “Đa tạ túc hạ, đến lúc các từ rồi”

Sau đó, hắn bế bé gái vẫn đang quỳ lạy lên.

Giúp nàng phải tuyết khỏi ống quần và trán.

Trên trán rướm cả máu, điều đó cho thấy bé gái thực sự quỳ lạy rất thành tâm. Lão Ngưu hắng giọng.

Lâu rồi không làm việc vô ích, cái cổ họng này nhất thời chưa thích ứng kịp.

Di??

Cứ thế mà đi à?

Mặt đại hầu đầy vẻ nghi ngờ.

Ban đầu đang thắc mắc tại sao kẻ có khả năng tuyệt vời như vậy lại đến Làng Hà Trục.

Bây giờ ta lại càng thắc mắc hơn.

Tuy nhiên, Lý Bình An không có ý giải thích thêm, và tất nhiên là cũng không cần thiết phải giải thích.

Hắn chỉ vừa hoàn thành một lời hứa mà thôi.

Một lời hứa mà người ngoài cuộc không thể hiểu được.

Một người, một trâu và một mèo lại đi về phía xa.

Cuộc hành trình này không còn khó khăn như trước nữa..

Bởi vì càng đi về phía bắc, càng tìm thấy nhiều khu vực đông người ở hơn.

Ngoài ra còn có một số loại trái cây đặc trưng của rừng lạnh mà mèo con hay hái.

Nếu gặp thú rừng, bọn họ cũng sẽ bắt được.

Thỉnh thoảng cải thiện bữa ăn.

Tuy nhiên, thời tiết dường như ngày một lạnh hơn và người ta nói rằng những đêm lạnh giá đang đến gần.

Đêm lạnh là những đêm đặc biệt ở đây.

Ở đây sẽ có những đêm kéo dài đến nửa tháng, nhiệt độ sẽ giảm xuống mức thấp nhất…

Một người, một trâu không có cảm giác gì cả.

Nhưng mèo con mặc dù có bộ lông bảo vệ nhưng vẫn cảm thấy quá là lạnh.

Lý Bình An làm cho nó một chiếc váy mới, lần này thì có mũ trùm đầu. Mèo con mặc vào và trốn trong ngực của Lý Bình An.

Nó không muốn ra ngoài chơi nữa, thỉnh thoảng chỉ ló đầu ra ngoài.

Mở cái miệng nhỏ nhắn ra, đợi Lý Bình An đút cho ăn.

Ăn xong lại lăn ra ngủ.

Lại thỉnh thoảng thò đầu ra, thấy khung cảnh đang dần xa.

Cũng không phải là khung cảnh đang dần xa, nó vẫn cứ ở đó thôi.

Ngày tháng cứ trôi đi, vào trước đêm lạnh giá, một người, một trâu và một mèo đang ngủ mê man cuối cùng cũng đã đến được một tòa thành lớn giữa nơi băng tuyết bao phủ.

Nhìn tòa thành to lớn, Lý Bình An và Lão Ngưu không khỏi há hốc miệng.

“Oaaa~!!”

Chương 593: Hơi quá rồi đấy huynh à!

Chương 593: Hơi quá rồi đấy huynh à!

Thành phố hùng vĩ và rộng lớn, giống như một con thú hoang đứng giữa bão tuyết. Trên đường đi, ngoại trừ Lý Bình An ra, còn có rất nhiều người khác.

Bọn họ vác đồ trên lưng, từng bước một, đối mặt với gió tuyết.

Hoặc là bọn họ đi cùng cả gia đình, trông giống như những người tị nạn từ đâu đến.

Hoặc là cưỡi con nai sừng tấm khổng lồ và thong thả tiến về tòa thành…

Không biết rằng tòa thành này có bao nhiêu hang động nhưng cho dù như thế thì dân chúng vào thành thỉnh thoảng vẫn chặn những hang động này, đứng xếp hàng dài trong gió tuyết phần phật. Lý Bình An, lão ngưu và mèo con cũng đang xếp hàng.

Hàng đợi dài đến mức mèo con cam liếc nhìn và hỏi Lý Bình An rằng phải đợi bao lâu nữa mới đến

lượt bọn họ.

Lý Bình An nói rằng có thể phải mất hai ngày, mèo con rút cái đầu tròn vào trong và tiếp tục ngủ.

Đội trưởng đứng phía trước đang lục soát đồ đạc, tay nải của mọi người.

Nếu có người đút lót thì việc lục soát sẽ diễn ra nhanh hơn.

Gió và tuyết thổi, đêm lạnh giá đang đến.

Hàng dài đầy người không có dấu hiệu di chuyển.

Lý Bình An chỉ đơn giản ngồi xuống và lấy ra một miếng bánh xèo với lão ngưu.

Nước lạnh ở trong tay, một lúc sau nó bắt đầu nóng dần lên.

Thêm một số gia vị và đánh hai quả trứng.

Nó biến thành món canh trứng nóng hổi.

Ăn cùng với bánh.

Khi ăn gần xong, bỏ bánh vào canh.

Sau khi bỏ vào thì cũng là lúc mèo cam mở miệng.

Ăn từng miếng nhỏ.

Cái rét ở Ung Châu không thể so sánh với các nơi khác.

Ở đây, ngay cả một võ sĩ có khí huyết mạnh mẽ cũng cảm nhận được cơn gió lạnh cắt da.

Và nếu thổi lâu ngày rất có thể sẽ gây bệnh và ảnh hưởng đến việc tu hành.

Đương nhiên, các phương pháp giữ ấm không hiếm thấy.

Có người mặc pháp bào, dường như hoàn toàn được cách ly khỏi cái rét nơi đây và cảm thấy thoải mái.

Một số người đứng theo nét vẽ thành một trận pháp, ngăn chặn gió tuyết.

Những người khác chỉ đơn giản là dán một lá bùa lên đầu và mặc quần áo đơn đứng trong gió tuyết.

Chiếc bùa bay theo gió nhưng không bao giờ bị thổi bay.

Nhưng cũng có những người không thành thật.

“Chết tiệt! Lão tử không đến đây để xếp hàng!”

Vị kiếm khách kia rõ ràng là gấp lắm rồi.

Sau đó, hắn cầm kiếm và tiến về phía tòa thành vĩ đại kia. Mọi người ngẩng đầu lên và nhìn chằm chằm vào hắn.

Tu sĩ lần đầu tiên đến thành này ánh mắt tràn đầy sự tò mò, nếu thành công, e rằng những người còn lại cũng sẽ làm theo.

Một ông lão hừ lạnh nói: “Không biết sống chết!”

“Xoet—!!”

Giây sau, một thanh kiếm lướt qua,

Trực tiếp chém bay tên kiếm khách khi nãy.

“Không được bay qua Phong Tuyết Thành!”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Ngay khoảnh khắc này, tất cả những người ban đầu có ý định thử đã từ bỏ ý niệm đó.

Ngày đầu tiên nhanh chóng trôi qua, đúng như dự đoán, hàng người

phía trước còn chưa đi được phân nửa.

Nhưng hàng người đã bắt đầu chầm chậm di chuyển về phía trước.

"... mùi thơm thế!?"

Có người cảm nhận được mùi thơm xộc lên mũi.

Đang tìm xem mùi thơm ấy ở đâu thì nhìn thấy có người đang ăn lẩu.

Mọi người không khỏi mở to mắt, hắn quả thực là một kẻ có tài.

Hắn dùng bùa nhiệt để làm lẩu.

Một người, một trâu và một mèo ngồi thành hình tam giác, liên tục cho một ít thức ăn vào nồi. Trong nồi xanh đỏ tím vàng, hương thơm bay khắp nơi,

"Trời! Huynh đệ này hơi quá đáng rồi đấyy"

"Mùi cũng thơm quá đi."

"Huynh đệ ơi, cho ta một đũa được không"

"Huynh đệ, có đồ ngon thì chia sẻ đi chứ hả"

Ở nơi toàn là băng tuyết như này có thể uống một bát rượu, có một nồi lẩu nóng hổi trước mặt. Thì sướng chết mất"

Dưới ánh mắt ghen tị của mọi người, Lý Bình An đưa một miếng thịt dê đã được nấu chín chấm nước tương vào miệng.

Không phải tu sĩ nào cũng một đường đi đến đây cũng đem theo một cái nồi lẩu.

Không những mang theo nồi mà còn có thịt dê, thịt bò, rau, trái cây, nước chấm… vv.

14:13

Những chiếc nhẫn lưu trữ vốn rất đắt tiền và những vật phẩm mà chúng có thể cất giữ là vô cùng hạn chế.

Nếu bạn muốn một chiếc nhẫn lưu trữ có không gian rộng hơn thì giá sẽ cao hơn.

Vì vậy, khi các tu sĩ ra ngoài, kho chứa của họ phải chứa càng nhiều

vật phẩm họ cần càng tốt. Thuốc, đan dược, linh thạch, bùa và những thứ có thể giữ mạng vào những thời điểm quan trọng. Thứ mà để vào nhiều nhất chính là linh tửu.

Huống hồ chi là đến Phong Tuyết thành.

Một vài gia tộc thì đi thành đoàn thương nhân, cũng có người đi bằng phi thuyền.

Nhưng bọn họ đến đây để giao thương buôn bán.

Hoặc là chỉ đi ngang qua, trốn tránh màn đêm lạnh giá đang ập đến trên vùng đất đầy băng tuyết này.

Với những tu sĩ như họ thì ai lại đem theo những thứ vô dụng như này.

Sớm đã không cần ăn uống nữa rồi.

Chỉ là lúc này bọn họ thực sự nhìn thấy một kẻ vượt trăm dặm đem theo một cái nồi sắt phía sau.

Cô bé gắp một miếng thịt viên nuốt một ngụm, vẻ mặt vui vẻ.

Lý Bình An ăn uống một cách bình tĩnh.

Cho một ít mì vào tô và phủ lên đó vài lát thịt cừu.

Nhúng nó vào nước tương và ăn từ từ.

Cảm giác cực kỳ dễ chịu.

Kiểu cảm giác toàn thân hòa mình, tự do chọn lựa thứ mình muốn, đây chính là sự an ủi lớn nhất sau khi đi một quãng đường dài như thế.

Đây chính là mùi của núi, của gió và của nắng.

Nó đi xuống đầu lưỡi và đi vào trái tim.

“Hihi, đạo hữu, đạo hữu.

Ta ăn hết tích cốc đan rồi, có vẻ phải xếp hàng chờ thêm hai ba ngày nữa, có thể cho ta ăn một miếng không? ”

Một tên nhìn hơi bẩn bẩn đi đến, nhìn thì cũng không lớn lắm.

Sau khi được Lý Bình An đồng ý, chàng thanh niên không khách khí nữa, bắt đầu ăn uống.

Lý Bình An cũng đã ăn xong, đang pha trà uống cho đỡ ngấy.

“Đạo hữu… Ngươi từ đâu đến?” chàng thanh niên nói chuyện với Lý Bình An.

Không ngừng ăn thì cũng hơi không có lịch sự.

“Trung Châu”

“Trung Châu?” Thanh niên nói: “Ta đến từ Vân Châu”

Vân Châu?

Lý Bình An hơi nhướng mày, từ Vân Châu đến đây so với Trung Châu đi đến thì xa hơn rất nhiều. Chỉ là tu vi của chàng thanh niên không cao.

Nhìn vẻ mặt có chút bối rối của Lý Bình An, chàng trai giải thích.

“Ta đương nhiên không phải tự mình đi, ta đến bằng phi thuyền cùng một đoàn lữ hành lớn.

Tiêu tốn hết tiền tiết kiệm cả đời của ta rồi, nếu chỉ có mình ta thì ta đã sớm chết giữa đường rồi. Chàng thanh niên nhận thức rõ ràng về thực lực của chính bản thân mình.

“Nếu như đi cùng phi thuyền thì phi thuyền đâu?” Lý Bình An hỏi.

Chàng trai xua tay nói: “Tiền của ta chỉ đủ để đi đến giữa Ung Châu thôi, đến đó là ta phải xuống

rồi, ta còn mém chết ở trên đường. Haizz, không nhắc đến nữa.

Nhân tiện, làm thế nào ngươi đến được đây? ”

“Đi bộ tới”

“Đi bộ?” Chàng thanh niên ngẩng đầu lên, như thể hắn cho rằng Lý Bình An đang nói đùa. Không phải bay, cũng không phải sử dụng loại ma thuật nào đó để bay đến, mà là đi bộ!? Lý Bình An không muốn giải thích thêm về vấn đề này nên rót bốn tách trà.

Nhấm nháp trà và ngắm tuyết.

Thấy anh không có ý định nói chuyện nữa, chàng thanh niên cũng không làm phiền hắn.

Chương 594: Hàn Lâm Cảnh

1648 chữ

Chương 594: Hàn Lẫm Cảnh

Trọn vẹn sau ba ngày, cuối cùng cũng đến lượt của bọn Lý Bình An.

Quân lính đưa tay ra, muốn ra vào thành đều cần phải giao nộp linh thạch. Lý Bình An sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Trâu cũng cần linh thạch.” Quân lính không nhẫn nại nói.

Lý Bình An không phản bác, hắn chỉ do dự rồi lấy ra một viên linh thạch khác.

Mèo con cam trong ngực nghe được âm thanh, không dám cử động.

Nó giơ bàn chân nhỏ ra che miệng và mũi vì sợ quân lính phát hiện ra sự có mặt của mình.

Lại phải giao ra thêm một viên linh thạch.

Quân sĩ đưa mắt nhìn về phía ngực của Lý Bình An.

Lý Bình An lấy ra một viên linh thạch khác.

Quân sĩ lúc này mới gật đầu và đưa cho hắn một cái lệnh bài.

“Dựa vào lệnh bài để xuất thành, cần phải giữ cho kĩ

Đi qua thành động thì được xem như là đã tiến vào Phong Tuyết thành. Mèo con cuối cùng không thể nhịn được nữa và thò đầu ra ngoài.

“Hô hô hô-”

Nó ngẩng đầu, nói rất tự hào.

“Tiên tử rất thông minh”

Lý Bình An bất đắc dĩ mỉm cười, gật đầu khẳng định, không nói sự thật.

” Tiên tử rất thông minh”

Mèo con cam nhảy ra khỏi vòng tay hắn, cảm thấy tâm tình nó có thể vui vẻ cả ngày.

Nó nhìn xung quanh với vẻ mặt tò mò.

Phong tuyết thành, trên đường đầy người đi đang đi dạo.

Hầu hết mọi người đều có vũ khí treo ở thắt lưng, hoặc là bội đao, hoặc là bội kiếm.

Con hổ cao hơn một thước, bước đi chậm rãi cùng chủ nhân.

Trên đường phố, ít người tránh né con hổ.

Người trong Phong Tuyết Thành mặc rất nhiều quần áo, bất kể là người địa phương hay người ngoài.

Ngay cả võ sĩ luôn thích mặc một bộ quần áo mỏng, nhưng ở nơi này, bọn họ phải che chắn kĩ lưỡng.

Chúng không chỉ là y phục bình thường, chúng hầu như đều được làm từ nhiều loại vật liệu quý hiếm.

Hoặc là y phục có pháp lực để giữ ấm.

Để tránh khí lạnh xâm nhập vào cơ thể ảnh hưởng đến việc luyện võ.

“Lý đạo hữu, Lý đạo hữu!”

Đó là chàng thiếu niên đã từng ăn lẩu cùng.

Trước đó hai bên đã trò chuyện cùng với nhau, chàng thanh niên tên là Cao Minh.

Người Vân Châu đi cùng phi thuyền của đoàn lữ hành.

“Cao đạo hữu? Có chuyện gì vậy?”

Cao Minh nói: “Lý đạo hữu, ngươi chuẩn bị đi đâu vậy?”

Lý Bình An do dự, “Ta vẫn chưa nghĩ tới.”

Cao Minh nói: “Thật trùng hợp, ta cũng thế, hay là cùng đi?”

Li Ping'an mỉm cười và gật đầu, "Cũng được, gặp lại là có duyên rồi"

Thế là Cao Minh đi theo cùng một người, một trâu và một mèo.

"Đạo hữu, tới đây cần làm chuyện gì thế?"

"Không có việc gì, chỉ đi loanh quanh thôi"

Cao Minh sửng sốt, nhìn Lý Bình An.

"Vậy thì đạo hạnh của đạo hữu chắc là cao lắm."

Cao Minh không ngốc, trên người đối phương có khí chất không tầm thường.

Nhưng nhìn qua cũng có vẻ như hắn không nói dối, nếu hắn thực sự tự mình đến đây thì chắc chắn không phải là một tu sĩ bình thường.

Lý Bình An tránh trả lời và thay vào đó hỏi: "Đạo hữu, tại sao lại đến đây?"

Cao Minh mỉm cười, "Ta? Nghe nói phong cảnh ở đây rất đẹp nên muốn tới xem"

Lý Bình An cũng mỉm cười, "Vậy thì hai chúng ta lại không mưu mà hợp rồi."

"Đúng vậy đúng vậy." Cao Minh ngượng ngùng cười.

Vừa cười, hắn vừa lén lút quan

sát Lý Bình An.

Nhìn thấy hắn không có ý đùa trong đấy.

Cao Minh sau đó thăm dò hỏi: "Đạo hữu, ngươi thật sự tới đây chơi à?"

"Chẳng lẽ không được sao?"

Cao Minh cười khô khan nói: "Đạo hữu, ngươi không biết Hàn Lẫm Cảnh sắp mở ra ở đây sao?"

Hàn Lẫm Cảnh được đồn đại rằng sâu trong nó có rất nhiều bảo vật quý giá và có nhiều loài linh thú quý hiếm sinh sống ở đó.

Trong thời gian này linh khí rất dồi dào, tu chân giả có thể tu hành ở

đây.

Tuy nhiên, Hàn Lẫm Cảnh năm trăm năm chỉ mở một lần.

Vì vậy thu hút lượng lớn tu hành giả, không quản đêm lạnh giá ở Ung Châu sắp buông xuống, vẫn nhanh chóng khởi hành đến Ung Châu.

Lý Bình An nói: "Tại hạ không biết gì về Hàn Lẫm Cảnh. Chẳng lẽ các hạ đến đây vì Hàn Lẫm Cảnh

sao?"

"Ha ha, đúng vậy, đúng vậy." Cao Minh ngượng ngùng cười.

"Ô~"

"Nhưng mà ta cũng không có hi vọng lớn, ta chỉ là tới thử vận may mà thôi" Cao Minh bổ sung thêm.

Cao Minh là đệ tử của một giáo phái nào đó ở Vân Châu.

Theo quy định của giáo phái, đến một độ tuổi nhất định.

Mà vẫn chưa đạt được đỉnh phong Trung Tam Cảnh thì không có hi vọng tiếp tục thăng chức rồi Nếu không thể tiếp tục thăng chức, không thể nhận thêm tài nguyên.

Cao Minh tu luyện đã nhiều năm, nhưng tu vi lại bị kẹt trong ngũ giới, trì trệ không thăng chức. Vì vậy, hắn đã cược hết tài sản của gia đình, vay mượn tài nguyên từ giáo phái.

Vì thế nên mới có chuyến hành trình đến Phong Tuyết thành.

"Khi nào thì Hàn Lẫm Cảnh được mở ra?"

Cao Minh nói: "Theo tin tức thì là vào những ngày này, hoặc là trước khi đêm lạnh đến hoặc là sau khi đêm lạnh đến.

Một bí cảnh như thế, không có thời gian mở ra cụ thể nên chỉ có thể chờ đợi thôi."

Lý Bình An hiểu rõ, chẳng trách khi hắn tới Phong Tuyết Thành lại thấy rất nhiều tu sĩ.

Sau khi xác nhận rằng Lý Bình An thực sự không biết bí cảnh là gì.

Vì vậy Cao Minh không tốn thời gian nữa, cáo từ với Lý Bình An và rời đi.

Mèo con cam tò mò: “Bí cảnh là gì?”

“Một nơi chứa nhiều kho báu?”

“Giống như kho báu của tiên tử hả?”

“Ừm, đại khái như thế”

Đôi mắt của mèo con cam sáng lên, “Vậy thì chúng ta đi tìm kho báu được không?”

Lý Bình An cười nói: “Đi xem náo nhiệt cũng được, nhưng đừng tranh giành với bọn họ” “Tại sao?”

“Bởi vì tranh giành kho báu thì sẽ chuốc lấy phiền phức”

Việc mở ra Hàn Lẫm Cảnh lần này đã thu hút vô số người đến Phong Tuyết Thành.

Đột nhiên, Phong Tuyết Thành hoạt động nhộn nhịp.

Trong năm trăm năm qua, Hàn Lẫm Cảnh không được mở ra vì một số lý do đặc biệt.

Năm trăm năm đã trôi qua nhưng nhiệt huyết của mọi người vẫn không hề suy giảm. Đường phố đầy người.

Lý Bình An hỏi một khách trạm, nhưng nó đã kín phòng rồi.

Một giáo phái lớn đặc biệt đến đây vì mục đích này bao toàn bộ hai khách trạm gần đấy.

Có những tán tu lang thang trên đường như Lý Bình An.

Cũng có thể nhìn thấy trên đường có rất nhiều tán nhân không tìm được nơi tá túc, chỉ có thể ngồi nghỉ khắp nơi.

Thế nên tối nay, đúng như dự đoán, cả bọn ngủ ngoài đường.

Mèo con đã quá quen với cảnh này rồi, nó đội mũ lên.

Rúc vào vòng tay của Lý Bình An và ngủ thiếp đi mà không biết là ngày hay đêm.

Lý Bình An và Lão Ngưu đang đi mua sắm và ăn uống, thử các món đặc sản của Phong Tuyết

Thành.

Ngắm nhìn khung cảnh tuyệt đẹp của Phong Tuyết Thành.

Những tu sĩ đã đi hàng ngàn dặm này không có thời gian để thưởng thức cảnh đẹp như vậy. Khi nghĩ đến điều này, Lý Bình An cảm thấy hơi tiếc cho họ.

Có những món ăn vặt ngon đến mức bọn họ không có cơ hội ăn.

Tuy nhiên, Lý Bình An cảm thấy lưng bị đau khi đứng nói chuyện.

Không phải ai cũng như hắn, không có áp lực tu hành.

Khi màn đêm buông xuống, một người, một trâu và và một mèo rúc vào góc nhà.

Nhìn người trên phố, đi tới rồi đi lui, có cảm giác như được quay lại lúc đi ăn xin ở một ngôi làng nhỏ trên núi.

Cách Phong Tuyết Thành hai trăm dặm.

“Am àm—!!”

Hàn Lẫm Cảnh mở ra.

Trận bão tuyết lớn khiến ngọn núi gần đó như muốn sụp đổ.

Những cây nhỏ và cỏ dại bị chôn vùi dưới tuyết.

Nhiệt độ càng ngày càng thấp, toàn bộ vùng núi im lặng, không có dấu vết của sự sống.

Vùng đất hoang hoàn toàn trắng xóa, trong không khí lạnh đến nghẹt thở.

Hàn Lẫm Cảnh đã mở!!!”

Lập tức, vô số người lao về phía cổng thành.

Ngay khi rời khỏi khu vực cấm bay trên không ở Phong Tuyết Thành, ngay lập tức bay trên bầu trời.

Trong chốc lát, cảnh tượng thật ngoạn mục.

Hướng về tâm bão.

Sau một khoảng thời gian dài.

Lúc này người mặc thanh sam đội mũ tre và hắc ngưu mới từ từ tiếp cận tâm bão.

Chương 595: Bí cảnh

“Đừng có đẩy ta!”

“Cút ra ngoài cho lão tử!”

“Tên nào cản trở lão tử, lão tử giết ngay!”

“Ầm ầm—!”

Trong cơn gió bão có thể nhìn thấy một hay hai bóng người nhỏ bé bị thổi bay đi.

Khoảng cửa nhỏ phía trước đã đông kín người.

Nhưng vẫn có người đổ xô vào.

Một số kẻ thậm chí lợi dụng lúc nói phương ngữ người khác không hiểu, ra tay tàn nhẫn. Nhân cơ hội đó chen vào Hàn Lẫm Cảnh…

Bên ngoài thành, có một người đàn ông đang cưỡi trâu dắt theo mèo con vừa rời khỏi thành. Lúc này, không nhanh không chậm đi đến đó.

Cũng không sợ không tìm được nơi đó, bởi vì mọi người ai ai cũng đổ xô về hướng đó. Hầu hết họ đều mặc y phục làm bằng da thú, trắng như tuyết.

Cảnh này mang lại cho Lý Bình An cảm giác như đang xem một bộ phim bom tấn. “Đạo hữu!!”

Có người chào hỏi từ phía sau.

Lý Bình An quay đầu lại, chính là Cao Minh, tu sĩ đã ăn lẩu cùng.

Cao Minh cưỡi kiếm, kinh ngạc nhìn Lý Bình An.

“Đạo hữu! Nếu không nhanh lên, ngươi sẽ không giành được gì đâu!”

“Không vội, không vội.” Lý Bình An cười nói.

Nói xong, hắn còn khuyên Cao Minh rằng.

“Cao đạo hữu tu vi không sâu, nếu như cứ xông vào như kẻ khác.

E rằng khó chiếm được lợi thế, thà cứ chờ đợi còn hơn

Cao Minh không chút do dự nói: “Đa tạ đạo hữu, nhưng đây là cơ hội cuối cùng của ta, nếu không thử thì coi như xong, cáo từ!”

Nói xong, hắn cưỡi kiếm rời đi.

Trong trường hợp này, Lý Bình An không ngăn cản hắn nữa. Sống vì đạo, chết vì đạo.

Lão Ngưu ngẩng đầu hỏi Lý Bình An có muốn lao tới không.

Lý Bình An nói rằng đi từ từ, đừng vội.

Vì vậy, khi bọn họ đến nơi.

Trước cổng cũng chẳng còn ai, hắn là đều đã tiến vào bí cảnh.

Nhìn lối vào giống như mắt bão trước mặt, Lý Bình An cũng không vội đi vào. Thay vào đó, hắn và Lão Ngưu xem xét kỹ lưỡng.

“Chậc chậc –

“Lão Ngưu, ngươi nhìn cấu tạo này, thật sự rất kỳ quái” “Ụm bò ò”

Lão Ngưu nói theo trường phái chủ nghĩa lãng mạn.

Kết quả là một người và một trâu bắt đầu có những niềm vui ngớ ngẩn.

“Đi, ta đi xem bí cảnh.”

Sau một lúc.

Cuối cùng họ đã bước vào nơi gọi là Hàn Lẫm Cảnh.

Mèo con cam ngẩng đầu nhìn xung quanh, khuôn mặt đầy mong đợi của nó đột nhiên có chút thất vọng.

“Nó cũng giống như bên ngoài.”

Lý Bình An cười nói: “Bản chất ở khắp mọi nơi trên thế giới đều giống nhau, nhưng lại khác nhau”

Mèo con cam muốn nghiêng đầu tỏ ý không hiểu.

Nhưng nó do dự một lúc, nói: “Tiên tử hiểu rồi”

“Tiên tử hiểu được gì rồi?”

“Tiên tử hiểu tất cả mọi thứ”

Mèo con cam ngẩng đầu lên, như thể đang chờ đợi lời khen ngợi của Lý Bình An.

Lý Bình An nhìn nó với một nụ cười ấm áp, chần chừ không nói bất cứ điều gì.

Khóe miệng của mèo con cam dần cong xuống.

Lý Bình An mỉm cười và nói: “Tiên tử rất thông minh.”

“Meo~”

Ở phía xa, có tiếng đánh nhau.

Xa xa, sấm sét cuồn cuộn, mấy bóng người quấn lấy nhau, đánh nhau.

Xa hơn, vẫn như cũ, mọi người đang chém giết lẫn nhau…

Khung cảnh ở bí cảnh vẫn có chút khác biệt.

Dù nơi đây vẫn là một mảnh trắng xóa, mây mù lượn lờ.

Nhưng hình dáng và khí thế của đỉnh núi rõ ràng hơn, có đủ ánh nắng, khiến người ta cảm nhận được một loại ấm áp.

Đi chậm về phía trước, gặp một tu sĩ đang bước ra khỏi hang động.

Hắn cảnh giác nhìn Lý Bình An, trông như hắn có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Đường đi có chút hẹp nên Lý Bình An đành phải nhường hắn đi trước.

Đối phương do dự, xoay người bỏ chạy.

Ngược lại, hắn coi Lý Bình An là kẻ chiếm đoạt kho báu.

Lý Bình An không giải thích nhiều.

Không biết bí cảnh rộng lớn bao nhiêu, nhưng dãy núi phía xa dường như không có điểm cuối.

Lúc đầu, có thể gặp được nhiều người, nhưng sau đó không gặp được ai cả.

Thế giới thật rộng lớn và nó đã biến thành khung cảnh dường như chỉ có một người, một trâu và một mèo.

Chờ cho đến khi trời sập tối.

Lý Bình An lấy thịt dê mua trong thành ra và xiên vào que.

Nướng chúng trên lửa.

Cô bé cũng xiên những con chuột rồi đặt trên lửa.

Khi gần chín, rắc một ít gia vị lên trên rồi cho vào miệng.

“Tiên sinh, món này ngon quá”

Lý Bình An và Lão Ngưu nhàn nhã nhai thịt dê nướng, gật đầu với cô bé.

Ban đêm, có tiếng động xào xạc.

Một tu sĩ chậm rãi lê thân thể bị thương của mình về phía trước.

Lý Bình An mở mắt ra, nhìn hắn mỉm cười.

Nụ cười đó khiến tu sĩ lạnh sống lưng, lầm tưởng rằng Lý Bình An định lợi dụng lúc hắn bị thương để tấn công.

Quay người liền chạy!

Trong khi chạy, hắn nhanh chóng bố trí mê hồn trận.

Dưới chân thi triển bộ pháp, vốn cho rằng mình đã thành công, quay đầu nhìn lại thì thấy đối phương xuất hiện ngay phía sau, khoảng cách chưa đầy một bước chân.

“Túc hạ..”

“Đại ca, trên người ta không có bảo vật gì cả!!”

Tu sĩ tăng tốc, đồng thời lấy ra một vật.

Vật đó là một hạt châu, nhẹ nhàng run lên.

Sau đó, nước biển đầu ra dâng lên, đạt tới độ cao hơn mười trượng và đổ về hướng Lý Bình An. “Phá!”

Lý Bình An chắp tay lướt đi.

Tu sĩ bị thương nặng, một hơi chạy xa như vậy, rất nhanh mất đi sức lực.

Rơi vào trong tuyết.

Nhìn thấy kẻ lạ mặt kia dần dần đến gần mình, tu sĩ bất lực.

Đành phải lấy tiên diễm hoa trong nhẫn chứa đồ ra.

“Của ngươi đây, nó là của ngươi, chỉ cần ngươi không giết ta.

Lý Bình An bất lực thở dài, “Đạo hữu… đồ ngươi đánh rơi này”

Nhìn vào ngọc bội trong tay Lý Bình An.

Đôi mắt tu sĩ mở to.

Ta… ngươi ngươi… ta… !?

Ngàn lời cuối cùng cũng hóa thành hai chữ “Đa tạ

Lý Bình An nói: “Ta cũng có thể chữa thương cho ngươi, nhưng mà ngươi phải trả tiền”

Tu sĩ nằm trên mặt đất, nhìn Lý Bình An.

“…. Đa Tạ.”

“Không cần khách khí, ngươi trả tiền rồi mà” Lý Bình An nhẹ nhàng nói.

Sau khi thu dọn hộp thuốc nhỏ, Lý Bình An tạm biệt vị tu sĩ đó rồi rời đi.

Đoạn đường này phần lớn đều gặp chuyện như thế.

Vừa đi vừa nghỉ ngơi, gặp người bị thương thì chữa thương cho họ, họ trả tiền cho mình.

Chỉ là thỉnh thoảng gặp những kẻ không tin tưởng Lý Bình An.

Không tin tưởng thì cũng không cưỡng cầu.

Chỉ trong vài ngày, hắn đã kiếm được rất nhiều tiền.

Cảm giác thành tựu tràn đầy.

Một ngày nọ, lúc đang đi dạo bên bờ sông, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lại là tên Cao Minh khi trước.

Cao Minh nằm bên bờ sông, toàn thân nhuốm đầy máu.

Miệng vết thương có một cái huyết động, ngay cả Đại La Thần Tiên cũng không cứu được.

Không biết là sống mái với ai, ở đâu mà bị thương nặng như thế. Lại vì tranh giành bảo vật mà mất mạng.

Đúng là kẻ sống vì đạo, chết vì đạo mà.

Nhân quả ở thế gian là như thế.

Gặp nhau đã là duyên phận, còn cùng nhau ăn một bữa cơm.

Vì vậy, Lý Bình An và Lão Ngưu đã chôn cất Cao Minh.

“Tro thành tro, bụi thành bụi.

Sinh lão bệnh tử, linh hồn rồi cũng sẽ diệt, vạn vật rồi cũng sẽ tiêu vong.

Một phút huy hoàng rồi cả đời chợp tắt…”

Đang lẩm bẩm thì phía xa có tiếng động.

Mèo con đang ngậm một miếng trái cây trong miệng, tốc tức chạy thật nhanh về phía bên này…

Chương 596: Quả nhiên thật thú vị

1592 chữ

Lý Bình An và Lão Ngưu cùng nhau chôn cất Cao Minh.

Vị tu sĩ trẻ này, người đã đi hàng ngàn dặm từ Vân Châu trên chiếc

phi thuyền, đã mạo hiểm cả tài sản và mạng sống của mình.

Cuối cùng, không có gì đáng ngạc nhiên khi hắn bỏ lại toàn bộ của cải và tính mạng của mình ở đây.

Lý Bình An và Lão Ngưu chơi nhị hồ và kèn.

Lý Bình An thu dọn đồ đạc và nghĩ rằng nếu có thể thì sẽ tìm kiếm đoàn lữ hành mà hắn đi cùng.

Xem xem, liệu có thể báo tin cho gia đình hoặc sư môn không.

Người đã chết rồi.

Ở phía xa, một cô bé vội vã cầm một loại quả gì đấy chạy tới.

Cô bé tiếp đất và biến thành một mèo con trong vài giây và chạy nhanh hơn.

Khi nhìn thấy Lý Bình An, cô bé lập tức lao vào vòng tay hắn.

Đập mạnh vào ngực hắn.

“Đùng đùng””

Sấm sét liên tục giáng xuống, đánh xuống nơi mèo con vừa chạy qua. Khoảng cách gần hơn, là một cô gái đang cưỡi một con đại bàng. Đội chiếc mũ da thú, toàn thân che kín.

Chỉ lộ ra một đôi mắt, cảnh giác nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An ôm mèo con, hỏi: “Sao thế?”

Mèo còn thở ra, “... Trái… Trái cây”

Hai bàn chân nhỏ của mèo con đang giơ một loại quả màu đỏ tươi lên.

Nhưng nó không phải là một loại quả đơn giản.

Lý Bình An ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ cưỡi đại bàng đang bay.

Chắc là đến để tranh giành loại quả này.

“Tiên tử tìm thấy trước, sau đó ác nữ cưỡi đại bàng tới cướp trái cây của tiên nữ. Mèo con kể lại

chuyện vừa rồi.

Lý Bình An nhìn mèo con đang sợ hãi với giọng điệu có phần trách móc.

“Không phải đã nói rằng sẽ không tranh giành bảo vật với người khác sao?”

“Tiên tử chỉ là nhìn thấy quả đó trông có vẻ ngon thôi.”

“Đây không phải là loại quả bình thường”

“Vậy thì tiên tử trả lại cho nàng ta là được rồi. Đừng để nàng ta dùng sấm sét đánh tiên tử nữa”

Lý Bình An lại mỉm cười, “Tiên tử muốn ăn nó à?”

“... Khi nãy thì rất muốn, bây giờ thì không nữa rồi” “Loại quả đó là do tiên tử phát hiện ra sao?” “Ừa. Mèo con màu cam gật đầu,

“Cũng là do tiên tử hái xuống sao?”

“Ừa” Mèo con cam đặc biệt gật đầu rất mạnh.

Mèo con cam chớp mắt và nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An ngẩng đầu nói: “Vị cô nương này, loại quả kia là do chúng ta phát hiện ra trước. Nhưng

mà ai nhìn thấy thì cũng đều có phần, mỗi người một nửa, cô nương thấy sao?” “Không được!”

Người phụ nữ giương cung, ánh mắt lạnh lùng.

Con đại bàng lớn phía dưới cũng phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Lý Bình An có chút khó xử, “Vậy thì ý cô nương như nào?”

“Đưa hết cho ta! Không thì không cần nói chuyện nữa Lý Bình An hơi nheo mắt lại.

Con đại bàng kiêu ngạo đột nhiên ngã xuống.

Đầu nặng trịch, chân nhẹ hẫng, trực tiếp té xuống đất. “Am!!”

Nữ nhân kia phản ứng nhanh chóng và bắn ra một mũi tên.

Nhưng mũi tên đã bị một lực cực lớn vặn thành hình xoắn ốc trước

khi chạm tới Lý Bình An. Nữ nhân cũng nhanh chóng không thể động đậy được, thầm nghĩ mọi chuyện tệ rồi đây. Kích hoạt bùa chú, chỗ mặt đất nơi Lý Bình An đứng xuất hiện mấy tấm tường đất vây kín hắn lại.

Nhưng nó

đổ chỉ trong chốc lát.

Từ đầu đến cuối, Lý Bình An vẫn giữ hai tay ở ống tay áo, vẫn chưa rút ra.

Nữ nhân kia cũng không phải kẻ ngốc, nên đã ngừng lại.

"...Đắc tội rồi, Hỏa Đản quả này là của các hạ."

Lý Bình An mỉm cười gật đầu, "Đắc tội rồi"

Lập tức cúi đầu nói với cam miêu: "Được, ăn đi"

Mèo con cam mỉm cười vui vẻ và duỗi móng vuốt ra, khoe ra nét mặt được lợi của mình.

Một tia hàn quang, loại quả đó được chia thành ba phần.

Sau khi suy nghĩ, lại chia thành bốn phần.

Lấy một phần đem đến cho nữ nhân kia.

Đưa cho nàng ta.

Nữ nhân sửng sốt và không biết tại vì sao.

Cách ăn quả Long Đản này là chia làm bốn phần sao?

Nhưng lấy được một phần tư thì nữ nhân kia đã rất hài lòng rồi.

Dù sao thì bản thân không phải là đối thủ của đối phương, trong bí cảnh nơi mà kẻ nào mạnh hơn là kẻ chiến thắng.

Có thể tìm thấy kho báu không phải là bản lĩnh, có thể giữ được kho báu mới gọi là bản lĩnh. Long Đản quả đã được cắt ra rồi, không thể giữ lại sau này ăn, nên chỉ có thể ăn ngay và luôn.

Sau đó nàng ta gọi đại bàng đến, bay đi thật xa.

"Ừm, quả này không tệ" Lý Bình An nói.

Thật sảng khoái và mát mẻ, nếu có nhiều hơn thì thật tuyệt.

Thật đáng tiếc, nó quá nhỏ.

Gió bắc thổi tuyết đến, bên tai dường như có tiếng rít chói tai.

Gió trong bí cảnh trở nên mạnh hơn.

Xa xa có vực thẳm và hẻm núi, nhìn rất bắt mắt.

âm thanh đó giống như một con thú hoang đang gầm lên từ vực thẳm. Có những tu sĩ cứ bay trên không và hướng về vực thẳm.

“Ụm bò ò-”

Lão Ngưu liếc nhìn xuống và lập tức lùi lại một bước.

Lão Ngưu hơi sợ độ cao, trước kia Lý Bình An cưỡi kiếm.

Lão Ngưu rất là không vui, luôn ôm chặt lấy thân thể Lý Bình An, sợ bị té xuống dưới.

Lý Bình An nhìn xuống vực thẳm của hẻm núi, nhưng không có ý định đi xuống thêm nữa.

Ở dưới đó có quá nhiều người và họ nhìn thấy nhau.

Chiến đấu, giết nhau là điều không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, phong cảnh hẻm núi này có thể chiêm ngưỡng.

Nhưng bọn bọ đi đường có chút mệt, ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Tìm một nơi tránh gió và có thể thưởng thức cảnh sắc xung quanh. Mèo con đi lấy củi và nhóm lửa.

Ánh lửa chiếu sáng một bên mặt mèo con.

Sau đó chợt có một tia lửa lóe lên ở giữa vùng hoang vu.

Lý Bình An lấy chăn ra, mèo con, Lão Ngưu, Lý Bình An.

Một người, một trâu và một mèo.

Trên lửa, thịt, nấm và một số loại rau đã được nướng chín.

Và một thanh đậu nành.

Thịt mềm được nướng cho đến khi giòn và mềm, mùi hương nồng nàn bao phủ.

Dưới ánh trăng sáng, hương thơm thoang thoảng xộc vào mũi

Vẫn còn một ít súp đang sôi trong một cái nồi khác.

Vực thẳm trước mặt, những bóng người liên tục lướt qua.

Lại không ngừng có bóng người cướp về.

Một con ngỗng đơn độc bay ngang qua.

Kiếm khách, ào hiệp, võ lâm, tranh chấp, bí bảo…

Kiếm khách rút kiếm, đạo sĩ rút đao.

Đao quang kiếm ảnh, trống trận tranh minh, từng khuôn mặt bay qua lượn lại trước mặt.

Chỉ một bí cảnh mà hiện rõ chuyện chốn giang hồ.

Chỉ cần đợi một trận tuyết, để chôn vùi quá khứ ham danh lợi và tiền tài của các đạo kiếm khách

Nhưng từng nghĩ rằng, mấy người đó chỉ diễn lại chuyện xưa cũ.
Mọi thứ giống như màn kịch lớn.

Màn kịch này sẽ không bao giờ tàn.

Mọi thứ bắt nguồn từ giang hồ thì sẽ kết thúc tại giang hồ.

Người cũ đi, người mới đến.

Màn kịch này thực sự rất thú vị.

Màn trình diễn tuyệt vời đã khiến khán giả Lý Bình An mê mẩn.

Hắn chỉ ngồi đó, nhìn người đến rồi đi, quan sát minh tranh ám đấu.
Mặc dù tham gia vào nhưng vẫn ở trong đó.

Thú vị, thú vị, thực sự thú vị.

Lý Bình An cầm trong tay một thanh đậu nành, hơi nheo mắt…

Phủi tuyết trên mông, cảm thấy lần đi dạo này cũng tàm tạm rồi.

Sau đó hắn cùng Lão Ngưu dắt mèo con theo con đường cũ, rời khỏi nơi đây. Cho đến khi quay về chỗ cũ.

Thật trùng hợp, một tu sĩ người đầy máu, thần sắc cứng đờ bước ngược vào trong. Nhìn thấy Lý Bình An từ xa, hắn dừng lại.

Lý Bình An biết hắn lo lắng điều gì, nhanh chóng ra ngoài trước.

Rời khỏi Hàn Lẫm Cảnh.

Có một nhóm người tụ tập lại và đã chờ đợi rất lâu trước cổng.

Lựa chọn mai phục ở đây quả thật rất sáng suốt.

Không tốn công sức, chỉ cần chờ các tu sĩ đi ra bên ngoài bí cảnh.

Thú vị, thú vị, thực sự rất thú vị.

Thế giới trong mắt mọi người điên đảo, cũng đã thất linh bát lạc địa rơi xuống đất.

Binh đao đã gãy, người không biết sống chết…

Chương 597: Người tốt

Hàn Lăng Cảnh đóng cửa.

Màn đêm lạnh giá buông xuống.

Thành Phong Tuyết lâm vào màn đêm dài vô tận.

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn khung cảnh tưởng chừng như tận thế này.

Đầu tiên bầu trời vẫn mang vẻ xanh đen đậm của mình, thấp thoáng có áng mây trắng lướt qua, nhưng rất nhanh thôi bầu trời xanh kia đã bị bóng đêm lấn chìm.

Một mảnh không gian đen kịt, không một tia sáng cũng không có bất cứ một âm thanh.

Tĩnh lặng như tờ.

Lý Bình An che dù, mèo con từ trong ngực hắn thò đầu ra, tò mò nhìn ngóng xung quanh. Bên cạnh là gã trâu đen đang bước đi.

Tới tận bây giờ mà bọn hắn vẫn chưa tìm được chỗ ở. Nghe người dân ở đây nói màn đêm lạnh ở

thành Phong Tuyết còn đáng sợ hơn ban ngày nhiều, trừ khi có tình huống đặc biệt nếu không họ sẽ không ra ngoài vào giờ này.

Lý Bình An cũng không quan tâm lắm đến mấy chuyện này, hắn tiến về trung tâm thành, nơi đó là nơi ở của quan phủ và phú hộ.

Chưa vào được đến nơi hắn đã bị bọn thị vệ ngăn lại.

Nội thành cũng được phân chia thành các khu vực, nếu không có giấy thông hành thì không được qua những khu khác.

“Có giấy thông hành không?”

Binh sĩ kinh mắng giận: “Mẹ không có còn làm tưởng oai lắm. Cút!”

Lý Bình An bèn quay đầu rời đi.

Tuy không có giấy thông hành, nhưng chỉ một lúc sau hắn đã xuất hiện giữa trung tâm thành phần hóa.

Hắn và lão Ngưu từ trong ống dẫn leo ra, nhìn nhau cười một tiếng.

(v) Hề hề –

Giống như hai thanh niên leo tường trốn trường trốn lớp ra ngoài quán nét đánh game. Đêm lạnh, những nơi khác trong thành Phong Tuyết đều chìm trong một mảnh màu đen. Chỉ có khu vực trung tâm này đèn đuốc sáng trưng.

Đèn lồng sáng rực, chân đèn bát phương được mạ vàng…..

Lấp lánh sáng chói, tưởng như không bao giờ dập tắt.

Trong một tửu lâu xa hoa.

Ca múa mừng cảnh thái bình, nam nhân quần áo lộng lẫy vừa uống rượu vừa nói cười.

Trong khung cảnh nhiệt liệt, nhóm khách quý vừa ăn bữa tối vừa

trao đổi việc kinh doanh.

Tửu lâu này được một đội thương từ Vân Châu xa xôi đến đây bao trọn.

Tiểu nhị đứng ngoài cửa vừa uống rượu vừa tán dóc.

Lúc này có một người đến trước mặt hắn.

Tiểu nhị ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt hiền lành của một người trung niên.

“Phiền đạo hữu hỏi thăm giúp ta một chuyện. Đạo hữu có thể hỏi giúp ta đội thương nhân đến từ Vân Châu kia có quen tu sĩ nào tên là Cao Minh không”

Tiểu nhị sửng sốt sau đó lập tức gật đầu.

“Cao Minh? Ta quen hắn, sao vậy?”

Cuối cùng cùng tìm được rồi.

Lý Bình An nói: “Ta và Cao đạo hữu tình cờ gặp nhau ở Hàn Lăng Cảnh, ta tới đây chuyển lời hộ hắn”

“Hắn đã chết. Không biết các hạ có biết người nhà của Cao đạo hữu hay không? Có thể phiền các hạ chuyển lời của hắn đến họ?”

Tiểu nhị sững sờ, “Hắn chết rồi ư? Nhưng ta không biết người nhà hắn ở đâu cả.

Ta chỉ nói chuyện với hắn hai ba câu mà thôi. Ngươi nên đi tìm lão Quách, hắn quen Cao Minh” “Lão Quách là ai?”

“Lão Quách cũng là người theo đội thương tới đây, hắn ở tầng hai khách điếm bên kia.

Nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi, tiểu nhị cảm thán một câu: “ Huynh đệ này thật sự là một người tốt!”

Gã tiểu nhị đứng bên cạnh gật đầu: “Giờ ít người như thế này lắm. Người đã chết vẫn có lòng chuyển lời tới người nhà hắn hộ hắn.

“Tên Cao Minh kia đen ghê” “Hắn cũng tốt tính lắm”

“Còn không phải đ

Hai người nói với nhau câu được câu không. Họ cũng chẳng vì chuyện Cao Minh chết mà có chút rung động.

Cốc cốc!

Lão Quách đang ngồi trong phòng uống rượu.

Đây không phải lần đầu tiên hắn đến thành Phong Tuyết, nhưng là lần đầu tiên hắn được chiêm ngưỡng màn đêm rét giá ở đây.

Vừa uống rượu vừa ngắm nhìn bầu trời thì còn gì thanh nhã bằng? Tiếc thay hết lần này đến lần khác có người đến làm phiền hắn, điều này khiến lão Quách rất ư là bất mãn.

Hắn không quen người áo xanh này.

“Túc hạ có quen Cao Minh không?”

“Cao Minh? Ta biết hắn” Lão Quách gật đầu.

“Nghe người ta nói túc hạ và Cao Minh có quan hệ khá tốt?”

Lão Quách lại gật đầu.

“Cao Minh chết rồi. Tại hạ coi như có duyên với hắn, ta gặp hắn giữa đường, cùng hắn ăn vài bữa cơm cho nên đặc biệt tới đây thông báo một tiếng.

Nếu các hạ biết nhà hắn ở nơi nào, mong các hạ giúp ta báo cho người nhà hắn một tiếng”

Lý Bình An vừa nói vừa lấy đồ của Cao Minh giao cho lão Quách.

Sắc mặt lão Quách hơi biến, “Thi thể của thằng bé đâu?”

“Đã chôn.”

Lão Quách im lặng một hồi, rồi nói ra hai chữ: “Đa tạ.”

Chưa hết, hắn lại nói tiếp: “Túc hạ đã ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.

“Làm phiền các hạ đến đây chuyến này, bên ngoài trời đông gió rét, mời các hạ vào đây uống chén trà nóng, ăn một ít đồ”

Thế là Lý Bình An bèn theo hắn vào phòng.

Nói là uống trà nhưng lão Quách lại hâm nóng một bình rượu.

Trên bàn còn có mấy món nhắm mà hắn đang ăn.

Đầu tiên hắn hỏi tên Lý Bình An, sau đó liền kể chuyện về Cao Minh.

“Đứa bé ấy số khổ lắm. Thằng bé mất người thân từ nhỏ, nó là đứa ăn cơm trăm nhà mà lớn lên.

Khổ gì cũng từng nếm qua, sau đó bước vào môn phái tu hành.

Thiên phú tu hành của thằng bé không quá xuất sắc, nó tu luyện tới Ngũ cảnh bèn dậm chân ở đó. Trước khi đi ta đã nói với nó, nơi ấy cửu tử nhất sinh nhưng nó không tin vào số mệnh…. than ôi… Nói đến đây lão Quách thở dài một hơi.

Đồng thời cạn chén với Lý Bình An, uống một hơi cạn sạch.

Mèo con ngoan ngoan ngồi một bên, liếm láp chiếc móng nhỏ.

Nó cũng biết đây đang ở nhà người khác, không thể đi lại lung tung như thế là mất lịch sự.

Tiên tử rất thông minh mà, sao có thể gây phiền phức cho người ta được.

Lý Bình An và lão Quách trò chuyện với nhau.

Giây phút này, Lý Bình An cảm thấy trong lòng mình có rất nhiều tư vị khác nhau.

Người tu hành cũng chỉ là một thân phận khác mà thôi.

Như là ngư dân, người bán hàng rong, tiểu nhị….

Vẫn đau đáu cái ăn cái mặc… những người tu hành biến linh thạch thành vật liệu tu hành.

Lúc cuối, lão Quách biết Lý Bình An vẫn chưa tìm được chỗ ở.

Thế là hắn bèn hỏi Lý Bình An định ở lại lâu hay chờ trời sáng liền đi?

Lý Bình An nói hắn muốn ở lại đây nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Lão Quách nói hắn có người bằng hữu ở chỗ này, có thể hỏi chỗ ở giúp Lý Bình An.

Lý Bình An vui vẻ nhận lời hắn, dù sao thì hắn cũng đâu có ở không.

Lão Quách đi trước, hắn nói: “Mấy năm này ít người giống ngươi lắm”

“HO?”

“Người phải tìm rất lâu đúng không?”

“Cũng không lâu lắm. Trùng hợp đến được đây.”

Lão Quách nói: “Ta thay mặt thằng bé kia cảm ơn các hạ” “Khách sáo rồi” Lý Bình An thản nhiên nói.

14:15

Chương 598: Có thể xưng là độc nhất

1586 chữ

Qua con phố qua các hẻm, tiếng tranh cãi ầm ĩ vang bên tai.

Đây là một quán nhỏ xập xệ, bên ngoài tràn đầy hương vị không thể giải thích.

Có người phụ nữ khoác da thú trên mình đang thêm củi vào đống lửa, hơi nóng theo ống dẫn truyền

“Còn phòng không?”

Lão Quách hỏi.

Ngồi trên quầy là một người đàn ông miệng ngậm điếu thuốc, thấy lão Quách ông ta cười một tiếng.

“Tiểu tử ngươi vẫn còn sống à?”

Lão Quách cười xùy, “Đang chờ ngươi chết để lão tử đốt vàng mã cho ngươi đây.”

Quay đầu chỉ vào Lý Bình An rồi nói tiếp: “Ta có một người bạn muốn ở lại đây một khoảng thời

“Thời tiết này làm gì còn phòng nào nữa.” Người đàn ông kia oán

trách một câu, nhưng thân thể lại cực kỳ thành thật đứng dậy.

Đi theo ông ta vào sân sau, trong sân có mười mấy gian phòng cả lớn cả nhỏ.

Có người thuê lâu cũng có người chỉ thuê một thời gian rồi đi, người đi qua đi lại có hơi ồn ào.

Ông ta dẫn theo Lý Bình An tới một căn phòng, trong đó toàn là rác, " Phòng này thì sao?"

Lý Bình An đánh giá qua một phen, quả thực hơi nhỏ.

Hắn thì không quan tâm to bé gì đâu, nhưng mà phòng này lão Ngưu không thể duỗi thẳng chân được. Nên hắn nói với ông chủ: "Tại hạ còn có một con linh thú"

Lão Ngưu bước lên một bước.

Ông chủ do dự một lát, "Hơi lớn thật, nhưng đáng quý lắm."

"Không ngại"

Sau đó bèn chọn cho hắn một phòng.

Hai bên thương lượng mỗi tháng trả một lần.

Ký tên, còn phải đưa tiền thuê nhà một tháng làm tiền đặt cọc.

Lý Bình An cũng đồng ý luôn.

Hắn cảm ơn lão Quách đã giới thiệu phòng cho mình.

Sau khi lão Quách rời đi, một người một trâu một mèo liền đi vào căn phòng tạm thời này. Phòng thì cũng rộng nhưng mà phòng này chỉ thấy lạnh chứ không thấy ấm đầu.

Cửa sổ còn có một lỗ lớn, phòng chỉ có thể tính là "tạm ổn".

Không kịp nghỉ ngơi, bọn họ đã bắt đầu dọn dẹp phòng này.

Bởi vì đêm lạnh, cũng không biết là đêm dài hay đêm trắng.

Chờ đến khi chỉnh lý xong căn phòng, dọn sạch rác và vá xong lỗ hổng trên cửa sổ, một người một trâu một mèo cũng đã thấm mệt.

Ăn nhanh vài món, mèo con chụp kín mũ nằm lì trên giường, nó co

người thành một quả lông xù.

Lý Bình An thì viết mấy bức phù, rán vào những nơi hở gió. Như vậy, gió lớn sẽ không lùa vào đây được.

Đèn trong phòng lúc sáng lúc tối.

Lý Bình An nghĩ mai chắc phải đi mua lấy mấy cây nên.

Nghĩ thì, lại sắp đến năm mới rồi.

Nhưng có vẻ ở thành Phong Tuyết không có ngày lễ này, nếu có chắc mình phải nhận ra.

Nửa đêm mèo con tỉnh dậy, nó thấy Lý Bình An vẫn chưa đi ngủ.

Tay hắn cầm Bạch Ngọc Kinh, hình như đang tu hành.

Mèo con lấy tay dụi dụi mắt, nhìn hắn.

Lý Bình An nói: “Sắp sang năm mới rồi.” “Ùm.”

“Tiên tử lại lớn thêm một tuổi”

“Tiên tử không còn là trẻ con nữa”

Lý Bình An nói: “Tiên tử lớn thêm một tuổi, phải học đọc chữ viết chưa đi thôi”

“Tiên tử không học đâu” Mèo cam nói.

“Người lớn nào cũng biết viết chữ, chỉ có trẻ con không biết viết thôi.”

Nghe thấy lời này của hắn, mèo cam vội nói, “Tiên tử sẽ học viết chữ” Lý Bình An cười nhìn nàng.

Nói là sáng sớm nhưng thực ra bầu trời vẫn nguyên một màu đen vô tận.

Đêm lạnh vẫn chưa đi.

Chỉ là Lý Bình An đã chuẩn bị ra ngoài từ sớm.

Nhìn thấy ông chủ trọ bèn chào hỏi hai ba câu.

Ông chủ nhìn bóng lưng Lý Bình An, nhắc nhở hắn.

“Cẩn thận, nơi này loạn lắm. Nhất là khi trời còn chưa sáng hẳn, lúc này nên ở trong phòng”

Lý Bình An nói với hắn: “Đa tạ đã nhắc nhở. Tại hạ chỉ muốn đi mua một ít giấy, hài tử muốn học viết”

Ông chủ nghe vậy thì không nói gì thêm.

Đêm dài đằng đẵng.

Người áo xanh cầm dù một mình bước đi. Sau lưng hắn, tiếng bước chân vang lên xột xoạt. Người áo xanh cũng không bận tâm đến thứ đó.

Thấp thoáng có thể nhìn thấy thi thể ở ven đường.

Đèn tối lửa tắt, nơi đây không thể so với trung tâm thành. Hiếm khi có người quản chuyện.

Hàn quang chợt loét, lao đến phía sau đầu người áo xanh.

Từ trong bóng đêm truyền ra ba tiếng.

Đầu tiên là một tiếng “Cộc”

Sau đó là một tiếng “Bịch” trầm đục.

Cuối cùng là một tiếng gào to.

Ba tiếng dường như cùng vang lên một lúc.

Sau đó, phía sau yên lặng rồi.

“Văn Lâm Trai”

Lý Bình An tới nơi bán dụng cụ học chữ.

Nơi này khác dễ tìm, bởi vì cả con đường chỉ còn nơi này vẫn sáng đèn.

Ông chủ tiệm là một người trung niên, nhìn dáng vẻ không giống với người của thành Phong Tuyết mà giống một Nho sĩ hơn.

Ngoài cửa còn có khá nhiều người, có vẻ chơi ngu nên vào nhầm chỗ rồi bị Nho sĩ bắt được.

Nhưng hắn không để bọn chúng rời đi, chắc là để răn đe những

người khác.

Tránh cho lại có người đến tìm hắn gây sự.

Đợi đến khi Lý Bình An tới nơi, Nho sĩ không trông thấy hắn mà đang cúi đầu viết chữ.

Lý Bình An nhìn qua, trong phòng treo khá nhiều tranh chữ.

Có không ít các tác phẩm của thầy thư pháp Đại Tùy Trung Châu.

Đáng nhắc tới là, trong đó có mấy tấm mà Lý Bình An biết.

“Nhĩ bổng nhĩ lộc, dân chủ dân cao.

Hạ dân dễ ngược, thượng thiên khó khi!”

(Ăn bổng ăn lộc, mồ hôi xương máu của dân.

Hạ dân dễ ngược, thượng thiên khó lừa.)

Đây là khi Cảnh Dục làm quan Lý Bình An đã viết tặng hắn.

Năm đó lan truyền khắp quan đàn Đại Tùy.

Nhưng mà nhìn chữ này rõ ràng không phải bản gốc của Lý Bình An viết, mà là… hàng của Cảnh Dục?”

Nhìn xem bên trên còn có hai chữ Cảnh Dục kia.

Lý Bình An bật cười.

Không ngờ lại gặp chữ của Cảnh Dục ở đây, thật thú vị.

Lúc này Nho sĩ cũng đi tới.

“Túc hạ cũng là người hiểu chữ?”

Lý Bình An cười nói, “Chữ này thật đẹp, nhưng tại hạ thấy chữ này hình như hơi có phong cách giống của Nho sĩ Trung Châu?”

Hai mắt Nho sĩ lóe sáng, tán thưởng nói: “Túc hạ thật có mắt nhìn, chữ này là do Nho gia Đại Tùy Cảnh Dục sáng tác.

Coi như đã được khẳng định.

“Không tệ, không tệ.” Lý Bình An hỏi đùa một câu, “Bức này bán thế nào?”

“Bức này chỉ để ngắm thôi.”

“Túc hạ, ngươi xem bức này đi”

Nho sĩ như đang khoe khoang báu vật của mình với hắn.

Tựa như trong thành Phong Tuyết này đã lâu lắm rồi không được gặp người hiểu biết về tranh chữ, cho nên khó tránh khỏi có chút kích động.

Lý Bình An cũng khá kiên nhẫn với hắn.

Cuối cùng Nho sĩ hào hứng khoe với Lý Bình An bức tranh mà mình quý nhất.

“Bức tranh chữ này…. là bảo vật vô giá. Vì mua được bức tranh này ta đã phải tốn bao nhiêu là công sức và tiền bạc”

Vừa nói vừa mở bức tranh chữ đó ra.

“Bức tranh này do Đại Nho Chung đại gia và Cảnh Dục, còn có Lý tiên sinh ba người cùng hợp lực

sáng tác”

Gió nhẹ lùa cành, thoảng hương dịu, Xuân về trời âm, lo âu giăng mờ. Chén rượu say lòng, ước mơ tỏa sáng,

Hát ca vui nhộn, niềm hạnh phúc chờ. Vạt áo nới lỏng, hối hận tan biến,

Vì quân một lòng tình này chẳng phai.

Lý Bình An nhíu mày, đây….

Ký ức xa xôi chợt ùa về.

Kí tên -------Thiên Nguyên năm thứ mười sáu, bạn của Tử Du cùng đệ tử Cảnh Dục đến Thanh Nguyệt Các dạo chơi bày tỏ cảm xúc, thơ này viết tặng đệ tử Cảnh Dục.

Khéo thật đấy lại gặp ở chỗ này!

Nhớ đến năm ấy, mình lần đầu tiến vào Kinh thành, Cảnh Dục đã dẫn mình tới Thanh Nguyệt Các

Gọi là Thanh Nguyệt Các, thật ra chỉ là thanh lâu thôi.

Nghĩ đến lại cảm thấy thú vị.

“Huynh đài, huynh cảm thấy bày thơ này ra sao? Chữ viết thế nào? Có thể gọi nó là hay nhất không?” Nho sĩ đầy tự hào hỏi.

Giống như đang lấy ra vật mình tự hào nhất mà khoe.

Lý Bình An cười khan, “Ừ thì…”

Chương 599; Chúc mừng sinh nhật

Chương 599: Chúc mừng sinh nhật

“Huynh đài thấy sao?”

Dáng vẻ Nho sĩ như chim công xòe đuôi, đang chờ Lý Bình An khen hắn. “Ừ thì… đẹp… chắc thế…”

Lý Bình An dở khóc dở cười đáp lời hắn như thế.

Nhưng mà lần này tới đây không phải là để nghe hắn khoe khoang, mà là mua giấy bút cho mèo

con.

Thế là, phải mất một lúc sau hắn mới mua xong giấy và bút rồi kiếm được cơ hội thoát thân.

Nếu không kiếm cơ nói trong nhà có chuyện, thì giờ khéo đang nghe Nho sĩ khoe món bảo vật thứ 200 của mình rồi.

Trên đường về, Lý Bình An bỗng cảm thấy thật buồn cười.

Nói ra cũng hay, Nho sĩ kia cũng là một kỳ nhân.

Bức tranh chữ kia lúc đó giao cho Thanh Nguyệt các, bây giờ lại ở nơi thành Phong Tuyết xa vạn dặm, nằm trong tay Nho sĩ.

Thế gian luôn có duyên thật mà.

Về đến nhà, thấy lão Ngưu đang làm cơm sáng còn mèo cam thì đang ngủ.

Lý Bình An bèn gọi nó dậy.

Mèo con dụi dụi mắt, “Meo meo”

Lý Bình An hỏi nó, “ Hôm qua nói muốn học chữ mà, đúng không?”

Mèo cam lắc đầu, “Tiên tử nói thế ư?”

“Tiên tử đã nói vậy”

“Tiên tử không nhớ đâu.”

“Tiên tử không thể nói một đằng làm một nẻo như vậy được. Nói lời phải giữ lấy lời đó là chuyện người lớn nên làm”

Mèo cam nghe vậy bèn mím môi.

Trong phòng sáng lên một ngọn đèn mới.

Mèo cam biến thành một cô bé nhỏ, ngồi ngay ngắn trên ghế. Tay cầm bút chấm chấm xuống nghiêng mực.

Vẽ hai ba nét lên trên giấy, vẽ ra một chú mèo nhỏ.

“Đây là tiên tử.

Sau đó lại vẽ ra một con trâu.

“Đây là trâu.

Lại quẹt mấy nét vẽ ra một người nhỏ.

“Đây là tiên sinh

“Tiên tử rất thông minh!”

Lý Bình An nói: “Tiên tử vẽ tranh rất đẹp, bây giờ phải học viết chữ”

Hắn ôm lấy cô bé từ phía sau, nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng, nắn nót viết lên trên giấy hai chữ.

“Chữ này đọc là con…”

“Con ~”

“Chữ này đọc là chuột.”

“Chuột -”

“Đọc liền mạch nào, con chuột. Đây là con chuốt mà tiên tử thích ăn nhất.

“Con chuột, tiên tử thích ăn con chuột.” Cô bé vui vẻ nói, “Tiên tử muốn đi bắt chuột.”

“Chờ học xong rồi hẵng đi bắt chuột.”

Lão Ngưu đang lật bánh ngô, động tác rất thuần thục.

“Ngu… u!”

Học chi? Ăn cơm đi thôi.

Con trẻ không muốn học hành, đến lúc ăn cơm cô bé cũng không vui là bao. Cả ngày hôm nay cứ như vậy.

Ngoài kia trời đất u ám, gió lạnh lay động cành cây, gió điên cuồng gào thét rống giận.

Tiếng cây gãy, tiếng ngói nát, tiếng móng ngựa đạp trên đất.

Hòa cùng với tiếng cổ họng bị bóp chặt…. các âm thanh hỗn tạp hòa cùng với nhau khiến người ta rùng mình.

Trong phòng, ngọn đèn treo trên cao tỏa sáng lấp lánh.

Hơi nóng bốc lên, hương trà ngập tràn.

Lão Ngưu phe phẩy đuôi, nó đang pha trà, phong thái thong thả ung dung.

Lý Bình An đang dạy mèo cam viết chữ, thi thoảng nói với nó một câu.

Trong đêm lạnh tuyết phủ đầy đồng, giữa cảnh tu sĩ chém giết đoạt mạng nhau, tranh danh đoạt lợi, cũng không bằng phút giây hưởng thụ này.

Trái tim rộng mở, mọi phiền ưu tan biến.

Lúc này, tâm hồn như biển rộng mênh mông.

Cảm xúc lúc này tựa lên tiên, vô sự tiểu thần tiên.

Thời gian ung dung trôi đi, đã qua hai ngày.

Lão Ngưu đi mua thức ăn từ bên ngoài về, “Ngưu!”

Lại tăng giá!

Nói này không có giá cả cố định à! Sáng một giá, trưa một giá, chiều lại một giác khác.

Lý Bình An đang tu hành, nghe thấy tiếng lão Ngưu.

Hắn uống một ngụm trà, dửng dưng nói: “Chúng ta không có tiền ư?”

Lão Ngưu nói thuê phòng hết nửa số rồi, nếu không kiếm được tiền mấy ngày nữa khéo phải gặm móng trâu!

“Ồ? Món ý cũng ngon mà”

Móng của ta!

Lão Ngưu tức giận nói.

Lý Bình An cười, lão Ngưu thật biết đùa ghê.

“Chúng ta hết tiền rồi sao?” Mèo cam đang luyện chữ bỗng ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, xem như vậy đi” Lý Bình An nói với nàng.

Một lát sau, cô bé viết xong chữ hoàn thành bài tập hôm nay

“Tiên tử sẽ cầm chữ đi bán lấy tiền

Lý Bình An nhìn nét chữ nghiêng nghiêng ngả ngả của nàng, cười.

“Chữ của tiên tử e rằng không bán được tiền”

“Vì sao vậy?”

“Phải luyện thêm nhiều

Nói tới đây, đột nhiên Lý Bình An nhớ đến Nho sĩ kia, nghĩ Nho sĩ kia chắc chắn có tiền. Mình chắc có thể bán cho hắn mấy bức tranh chữ, đổi lấy tiền cơm.

Nói là làm, thế là hắn bắt đầu trải giấy lên bàn.

Viết lên trên giấy một bàn thơ, tuy không thể gọi là quá tuyệt diệu.

Nhưng chữ viết sáng sủa, thơ đọc êm tai.

Cô bé gặp trái cây, mắt chớp chớp.

Nhìn bức tranh chữ kia của hắn như thể muốn hiểu ra nguyên cớ trong đó.

“Viết được như vậy là có thể bán lấy tiền sao?”

“Tàm tạm” Lý Bình An nói.

Hắn cuốn bức tranh chữ vào, sau đó bèn chuẩn bị tới tiệm của Nho sĩ kia.

Cô bé biến lại thành chú mèo con, nói với hắn mình muốn đi cùng.

Trước khi ra cửa, lão Ngưu nói với bọn họ nhớ mua lấy ít trứng gà. Nhà mình hết trứng gà ăn rồi, tối nay sẽ ăn trứng xào.

Lý Bình An đáp nhớ rồi.

Đang đi trên đường mèo con bỗng nói mình muốn tự đi.

Lý Bình An lấy lý do sợ nàng chạy mất, rồi ôm nàng vào trong ngực. Đêm vẫn lạnh như cũ, gió tuyết tập kích người.

Con đường này rất thú vị, ven đường còn có một dãy tường thiệt dài.

Con phố này được ngăn cách bằng dãy tường kia, chia thành hai nơi.

Dân ở đây gọi là tường Phú quý.

Bên kia bức tường này, nơi đó vinh hoa phú quý.

Đi trên đường có thể nhìn thấy rất nhiều hài cốt của bách tính, mà bên kia tiếng nói chuyện đùa vui không ngừng, đèn lồng đỏ lớn treo thật cao.

Lý Bình An và mèo con men theo bức tường.

Nhìn thấy hai đứa trẻ đang đứng trên cây, dáng vẻ muốn leo lên bức tường kia.

Lý Bình An để tay trong tay áo, hắn nhìn thấy cảnh này bèn ra hiệu cho bọn nhỏ, cẩn thận ngã. “Ngươi chớ quản” Một đứa nói.

“Ta có kẹo, có mèo con” Lý Bình An nói với nó.

Thế là rất nhanh hai đứa bé kia leo xuống, hô hét đòi ăn kẹo.

Hai đứa trẻ mặc áo gai, không như những người khác mặc áo lông thú ấm áp.

“Sao ngươi mặc mỏng vậy?” một đứa hỏi.

“Bởi vì tại hạ không lạnh”

Hai đứa trẻ nháy mắt, tò mò hỏi.

“Sao lại không lạnh”

Lý Bình An không muốn cùng tranh luận vấn đề này với bọn hắn, hắn hỏi tại sao hai người bọn nó lại đi leo tường.

“Lâu rồi không nhìn thấy mặt trời, ta nghe người ta nói sang phía bên kia có thể nhìn thấy mặt trời.

Hôm nay là sinh nhật của đệ đệ ta, ta muốn dẫn hắn sang bên kia ngắm mặt trời” Một đứa nói. “Bên kia tường không có mặt trời đâu.

“Sao ngươi biết?”

“Sao ta lại không biết?” người áo xanh hỏi vặn.

Đứa lớn hơn lập tức xệ xuống.

“Nhưng mà đệ vẫn được ăn kẹo mà” Đứa nhỏ hơn an ủi ca ca mình.

Thế là hai đứa bé bèn tạm biệt Lý Bình An, bảo với hắn mình về nhà đây. “Chờ.

Sau lưng bỗng truyền đến tiếng nói của người kia.

Hu?

Hai đứa bé quay đầu.

Thời khắc này, kim quang tỏa ra vạn trượng.

Xé toạc màn đêm đen tối ở nơi này, rơi xuống người hai đứa trẻ.

“Chúc mừng sinh nhật. Người áo xanh nói với chúng.

Chương 600: Quấy rầy rồi

14:16

1554 chữ

Màn đêm lạnh miên man, hoang vu mịt mờ.

Nhưng trong thời khắc này đây, ánh nắng xé tan mây đen.

Chiếu sáng thành Phong Tuyết.

Theo lý thuyết, đêm lạnh ở thành Phong Tuyết phải kéo dài hơn một tháng.

Thế nhưng bây giờ còn chưa tới nửa tháng, điều này khiến người dân trong thành ai nấy đều ngạc nhiên.

Càng khiến người ta bất ngờ hơn, ánh sáng chỉ kéo dài trong giây lát.

Đất trời lại quay về vẻ tối mù khi xưa.

Gió lạnh thổi siết, tựa như một trận bão cát lạnh thấu xương mà tiêu điều.

Như thể khung cảnh vừa rồi chưa từng diễn ra.

“Khung cảnh vừa rồi là sao vậy? Sao lại có ánh nắng xuất hiện?”

“Là ảo giác của ta sao? Ngươi cũng nhìn thấy mà phải không?”

Chúng tu sĩ trong thành Phong Tuyết nhìn thấy một màn này nhốn nháo hết cả lên.

Mà lúc này, người áo xanh vừa làm ra cảnh tượng ấy đang dẫn mèo con của mình, tới được nơi mình muốn tới.

Văn Lâm Trai. (Tiệm dụng cụ học tập Văn Lâm)

Một ông lão từ trong đó bước ra, miệng không ngừng mắng.

“Không bán! Không bán thì ngươi treo lên làm chó gì?”

Nho sĩ ở bên trong làu bàu, “Không bán là không bán, taj hạ chỉ lấy ra cho ngươi chiêm ngưỡng thôi”

Vừa ngẩng đầu, “Ô là ngươi à?”

Nho sĩ thấy Lý Bình An, cảm xúc vừa nãy lập tức tan biến.

“Lại đến xem tranh chữ á hả?”

“Hahah, vào đây vào đây”

“Ngươi muốn xem bức nào? Ngươi xem thử bức ta vừa vẽ đi”

Bức tranh mà Nho sĩ vẽ là cảnh thành Phong Tuyết chìm trong bóng tối, bỗng nhiên có một tia nắng phá tan mây đen.

Chắc hẳn hắn cũng nhìn thấy cảnh tưởng kỳ quái kia, cho nên mới vẽ ra bức họa này.

“Túc hạ có nhìn thấy cảnh tượng ban nãy không? Quả thật là kỳ diệu.

Mặc dù cảnh tượng ấy qua nhanh như cái chớp mắt, nhưng tại hạ đã có thể lưu giữ nó trong bức họa….”

Lý Bình An lại nói với hắn, mình đến để đổi tiến.

“Đổi tiền?” Nho sĩ sững sờ hỏi.

Lý Bình An lấy ra tranh chữ do mình viết đưa cho hắn xem.

Nho sĩ nhìn lướt qua, sắc mặt hơi đổi.

“Chữ đẹp lắm. Thơ cũng hay, chỉ là…”

“Chỉ là sao? Các hạ cứ nói đi đừng ngại.” Lý Bình An nói.

Nho sĩ khó khăn nói, “Chỉ là tạm thời tại hạ không có nhiều tiền”

“Ít hay nhiều tại hạ không quan trọng” Lý Bình An nói.

Nho sĩ cười khan một tiếng, chuyển chủ đề, “Túc hạ chưa ăn cơm đúng không? Không bằng ở lại đây ăn bữa cơm, chúng ta thong thả thương lượng”

Nói rồi liền gập bức tranh chữ kia vào.

Thôi thì ăn chùa được bữa cũng hay.

Lý Bình An nghĩ vậy.

Chỉ là khi cơm canh được bưng lên, không khỏi khiến Lý Bình An sững sờ.

Một nồi cháo loãng đông lại thành cháo đông –

Nho sĩ dùng dao chia thành bốn miếng, chia cho Lý Bình An một miếng và một ít rau dưa.

Lý Bình An trầm mặc một hồi, bèn đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Quấy rầy rồi –

Lý Bình An đang định đi thì Nho sĩ ngăn hắn lại.

“Túc hạ thiếu tiền?”

Lý Bình An gật đầu, “Bây giờ là thế”

“Vậy đi, vừa hay ta đang định đi kiếm tiền. Túc hạ đi cùng ta, hai bức chữ kia coi như là tạ lễ.” Lý Bình An do dự một lúc rồi gật đầu, “Được.

Hắn theo chân Nho sĩ ra khỏi thư phòng.

Nho sĩ đóng chặt cửa.

Lý Bình An hiếu kỳ hỏi, “Túc hạ có phòng tranh lớn như vậy, tại sao lại không có tiền?”

“Tranh chữ tuy nhiều nhưng chỉ để trưng bày cho người thưởng thức mà thôi.

“Thì ra là vậy.

“Vậy túc hạ dựa vào gì để sống?”

“Trảm yêu trừ ma. Nho sĩ nói.

“Thì ra là thế”

“Vậy hôm nay túc hạ định đi đâu trảm yêu trừ ma?”

“Là một tên điên!” Nho sĩ rủ rỉ nói, “Tên điên đó hay giết người trong thành, bây giờ đêm lạnh đến

hắn lại càng vô pháp vô thiên hơn, thường xuất hiện ở con phố dài kia.

Tại hạ ở đó đợi hắn đã lâu, chỉ là không bắt được hắn”

Phố dài gió lạnh gào thét, trên phố vắng tanh.

Thi thoảng có một hai người đi qua nhưng bước chân cũng rất vội vàng.

Nho sĩ và Lý Bình An kiên nhẫn chờ đợi.

Mèo con trong ngực hắn ngẩng cao đầu nhìn xa, một lát sau trong bóng tối truyền ra tiếng sột soat.

Nho sĩ mở to mắt nhìn, lại phát hiện đó chỉ là mèo con.

Trong miệng mèo cam ngậm một gã chuột to, híp mắt cười nhìn Lý Bình An.

“Chuột.

“Chuột viết như thế nào?” Lý Bình An lại hỏi nó.

Mèo con ngẫm nghĩ một lúc sau đó dùng móng vuốt nhỏ viết lên tuyết mấy chữ.

Thiếu mấy nét, Lý Bình An viết thêm vào cho nàng.

Quá trình chờ đợi hơi chán, Nho sĩ và Lý Bình An bắt đầu chuyện trò.

Nho sĩ nói mình đến từ Đại Tùy, Trung Châu.

Lý Bình An nói với hắn mình đoán ra được.

Nho sĩ lòng nhớ nhung quê nhà, rồi nói mình thất bại mất đi ý chí, thế là học theo thần tượng của mình.

Ngao du tứ hải, kết bạn bốn phương.

Lý Bình An hỏi thần tượng của hắn là ai?

Nho sĩ nói “Lý Bình An!”

Nho sĩ tiếp tục ba hoa chích chòe, nói mình từng đọc qua tác phẩm của hắn.

Lý Bình An hiếu kỳ, hắn có viết tác phẩm nào à?

Nho sĩ lại nói mình đọc trong tác phẩm của bạn thân hắn Cảnh Dục.

Lý Bình An giật mình, cảm thấy hơi buồn cười.

Chỉ là, mình còn chẳng phải là tu sĩ.

Nói đến những trải nghiệm trong đời của mình, chỉ là những chuyện vặt vãnh mà thôi. Ấy thế mà Cảnh Dục lại viết hết vào sách.

Thế là trong bóng đêm nhàm chán, nghe một người nhạt nhẽo kể cho mình nghe câu chuyện về cuộc đời mình.

Lý Bình An nghĩ rằng còn gì nhàm chán hơn lúc này đây, nhưng mà cũng tốt, còn hơn cứ thế mà

đợi.

Gã điên mà Nho sĩ nhắc tới đã xuất hiện.

Hắn mang theo một cây đao bên mình, người khoác áo da thú.

Xuất hiện trong con phố đêm, trên đao toàn là máu.

Nho sĩ đứng dậy, "Đến rồi, tiền thưởng của hắn ăn đủ một tháng"

"Cần hỗ trợ không?" Lý Bình An hỏi.

"Không cần, ngươi ngồi đây chờ là được rồi."

Lý Bình An nghe vậy bèn coi là thật, hắn ôm mèo con ngồi xuống, đưa tay vuốt vuốt cái đầu xù lông của mèo con.

Mèo con ngẩng đầu hỏi, "Sao lại sờ đầu tiên tử?"

"Đang xoa bóp cho tiên tử đó"

"Xoa bóp?"

"Có thể giúp cho tiên tử trở nên càng thông minh"

"Vậy mau xoa xoa đi" Mèo cam cúi đầu xuống, vội vàng nói.

Thế là, Lý Bình An yên tâm tiếp tục vuốt lông mèo.

Gã điền hùng hùng hổ hổ bổ xuống một đao.

Đao quang chợt hiện, chiếu rọi xuống tuyết trắng dường như càng làm nó trở nên nguy hiểm hơn. Chém ra thành một màn tuyết, lao nhanh tới.

quang xoay tròn, bảo phủ phạm vi mấy trượng.

Nho sĩ vẫn chưa xuất thử.

Khi một đao kia chỉ còn cách đỉnh đầu hắn khoảng một tấc.

Chớp mắt, một vầng hào quang phóng lên tận trời, theo sau đó là tiếng sấm rền vang.

Lý Bình An ôm mèo con lui về phía sau.

Đổi tư thế tiếp tục sờ đầu mèo.

Nho sĩ lấy con phố này làm trận, vây khốn gã điên.

Gã điên quơ trường đao, dáng vẻ giống như thợ săn đã rơi vào cạm bẫy của dã thú.

Bầu trời đầy tuyết, lúc này những hạt tuyết như cũng biến thành đạo.

Thời gian nửa nén hương qua đi.

Tên điên ngã xuống mặt tuyết.

Nho sĩ thu tay lại, "Ừ hứ, có tiền thuê nhà một tháng rồi"

Lý Bình An xem thử bây giờ là mấy giờ rồi, thầm kêu nguy rồi.

Quên mất không nói với lão Ngưu, sợ là về lại nghe càm ràm thôi.

"Tên điên này là sao vậy?" Lý Bình An hỏi.

"Ai biết được. Cầm hắn đi lĩnh thưởng thôi, sau đó chia cho ngươi một nửa"

"Tại hạ không xuất lực"

"Coi như tiền mua hai bức tranh chữ của ngươi"

Nho sĩ nhìn lên bầu trời đêm đen nhánh, thở dài. "Bao giờ ánh nắng kia sẽ xuất hiện nữa nhỉ?"

Chương 601: Bắt chuột

Nho sĩnh làm việc rất nhanh nhẹn.

Sau khi bắt được tên điên kia không lâu, hắn đã đến đưa một phần tiền thưởng cho Lý Bình An. Nho sĩ uống trà do Lý Bình An pha, chép miệng tấm tắc khen.

“Ừm, trà ngon, trà ngon”

Nho sĩnh thoáng nhìn qua cô bé nhỏ nhắn đang ngồi học viết bên kia, đột nhiên nói: “Mèo của ngươi…”

“Mèo con làm sao?”

Nho sĩnh nói: “Lúc trước có con chuột yêu rất xấu xa, ta vốn muốn trảm yêu trừ ma, mang lại an bình cho muôn dân bách tính….

Lý Bình An ngẩng đầu, “Ồ?”

Nho sinh lưỡng lự một hồi, sau đó vội sửa lời: “ Đương nhiên cũng là vì tiền thưởng hậu hĩnh”

“Nhưng mà con chuột yêu kia cực kỳ gian manh, ta không tài nào bắt được hắn. Mèo này của ngươi có thể bắt được chuột yêu không?”

“Tiên tử bắt chuột giỏi lắm!”

Cô bé đột nhiên nhảy ra, húc vào cằm Lý Bình An.

“Ôi đau quá

Lý Bình An cười nhẹ, ôm nàng ngồi trên ghế.

Nho sĩnh nhìn cô bé hỏi: “Chuột yêu kia giỏi lắm, ngươi có bắt được nó không?”

Cô bé lại chẳng hề để tâm, lặp lại lời lúc trước: “Tiên tử rất giỏi bắt chuột.

“Chuột yêu kia không phải chuột bình thường đâu”

Cô bé lại nói: “Chuột nào tiên tử cũng có thể bắt được hết á!”

Lý Bình An nói: “Có thể để Miêu Miêu tiên tử thử một lần, nếu không bắt được cũng không sao, bắt được thì càng tốt.”

Nho sĩnh nói tiếp: “Có khá nhiều tu sĩ nằm trong tay con chuột kia, nhưng tiền thưởng hậu hĩnh lắm. Các ngươi nên suy nghĩ thử”

Dứt lời bèn cáo từ rời đi.

Bữa tối hôm nay lão Ngưu làm có cháo ngô và bánh quẩy. Cháo ngô hơi sền sệt, ăn vào có thể cảm nhận được rõ.

Lại bỏ thêm vào đó một ít đường trắng, cho có vị ngọt thanh.

Cháo nóng bốc hơi hầm hập, ăn vào cảm thấy cực kỳ ngon miệng.

Ngoài trời tuyết lớn rơi, gió lạnh thét gào.

Ngồi trong này ăn cháo còn gì tuyệt vời hơn.

Mèo cam nghe bảo muốn nàng bắt chuột, còn có thể kiếm được tiên cho nên vui mừng khôn siết.

Một hơi ăn hết ba bát cháo lớn.

Lý Bình An nhắc nhở nàng đừng ăn nhiều quá khẻo lại đầy bụng.

Mèo con nói với hắn một cách có căn cứ, ăn như này mới có sức bắt chuột.

“Chuột yêu kia chắc chắn rất lợi hại” Lý Bình An nói với nàng.

“Tiên tử giỏi hơn nó!”

Lão Ngưu hơi lo lắng, nói với Lý Bình An nếu không thôi không kiếm tiền này nữa.

Lý Bình An cũng nghĩ như vậy, nhưng mà mèo con có lòng tin vào thực lực của mình lắm, nó đòi đi không đi không được.

Ngày kế tiếp.

Nho sĩnh nói với Lý Bình An: “Lần này ta không xuất lực, chỉ cung cấp tin tức cho người thôi. Đến lúc đó ngươi chia cho ta một ít tiền là được rồi”

Lý Bình An cười nói với hắn: “Chia đôi là được mà”

Nho sĩnh nhìn Lý Bình An một lúc, sau đó không nói thêm gì.

Trên phố này nhiều chuột lắm, cũng không biết con chuột yêu kia xuất hiện từ lúc nào.

Có đạo hạnh, chưa tính đến chuyện nó trộm đồ ăn của người dân, thi thoảng nó còn đánh cả người. Nhất là trẻ con.

Mời người đến diệt chuột, nhưng mà người diệt chuột kia bị bọn chúng tập kích giữa đêm.

Người kia có thực lực, bọn chuột không đánh được hắn bèn chọn đối phó người nhà của hắn. Dần dà uy danh của chuột yêu truyền đi xa, ít người dám đụng tới nó.

“Chít chít chít -”

Thường ta sẽ bắt gặp lũ chuột trong xó xỉnh, bọn chúng không sợ người, gặp người người phải nể chúng.

Thậm chí có con còn nhìn chằm chằm vào Lý Bình An, nhe răng thị uy.

Mèo cam nâng móng vuốt qua một cái.

“Đứa nào với đứa nào?”

Giọng trẻ con lại mang theo âm vị nặng của vùng Đông Bắc.

Lý Bình An nghe thế thấy buồn cười.

Tới con phố này rồi, mèo cam thật giống như người đã bị bỏ đói 7 -8 ngày vội chạy đến tiệm cơm. Rất nhanh, đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Lý Bình An cũng không vội, hắn chọn mội chỗ sạch sẽ sau đó ngồi xuống, chờ Miêu Miêu tiên tử thắng lợi trở về.

“Mèo của ngươi có vẻ rất thông minh, tới từ đâu vậy?” Nho sĩ thuận miệng hỏi.

“Không phải mèo của tại hạ, chỉ là bạn đồng hành thôi.” Lý Bình An nói.

Nho sĩ cười, “Thú vị.”

Ngồi được một lát.

Nho sĩ cảm thấy hơi chán, đang muốn mở miệng nói chuyện với hắn nhưng lại bị Lý Bình An chen ngang.

Lý Bình An không có đam mê nghe người ta kể chuyện xưa của mình đầu.

Thế hắn hắn chỉ bừa vào một quán nhỏ ven đường nói: “Tiệm lòng

dê kia nhìn có vẻ ngon đấy, đi ăn không?"

Nho sĩ liếc qua chỗ đó, hừ một tiếng.

"Chỗ ý á? Thôi xin không ăn đâu, vừa bẩn vừa nát, ngươi nhìn tay của người ta đi. Với lại ăn lòng dê gây tích tụ chất dinh dưỡng đấy, không tốt cho hệ tiêu hóa đâu. Đừng ăn"

Lý Bình An cạn lời rồi, "... Ta mời"

"Đi luôn!"

Lý Bình An rất thích tính cách hào sảng này của Nho sĩ.

Mặt trước quán mì xào là một cái tủ cao cao, phía sau đặt đèn lồng tròn hoặc thùng nước.

Đa phần nồi mì được làm bằng đồng, nồi được đặt ngang trên bàn, đặt cùng với lòng xào và miếng thịt dê lớn.

Trong nồi cũng có mì thịt, mua loại nào bán loại ấy.

Ông chủ đang chuẩn bị ướp rau hẹ với dấm và các thứ khác.

"Cho ba bát mình!"

Lý Bình An húp một ngụm canh nóng trước, sau đó bèn ăn một miếng mì to.

Thoáng cái bên cạnh lại truyền đến tiếng người.

"Một bát nữa.

Một lát sau, Nho sĩ đã ăn hết bốn bát mì lớn. Nhớ tới lời hắn nói ban này, Lý Bình An bất đắc dĩ cười. Lúc này có một chiếc kiệu xa hoa dừng bên ven đường. Có người đi tới, nói: "Cho một bát mì thịt dê mang về" "Có liền!"

Người kia đi lại kiệu sau đó lại quay lại nói.

"Ăn ở đây!"

"Đến đây.

Chỉ một lát sau, có một người đàn ông mặc quần áo tơ lụa bước xuống kiệu.

Thêu trên áo hắn là những hoa văn tinh xảo, phần hông được kết bằng dải lụa.

Giữa phần eo đeo một khối trang sức nhỏ hình búa xinh xinh.

Nhìn là biết người kia là con nhà hào hoa.

Người kia nhìn Lý Bình An và Nho sĩ cười.

Hai người cũng cười nhìn hắn.

“Một chén nữa!” Đây là khi Nho sĩ ăn xong chén thứ tư.

Lý Bình An áng thử tiền trong túi, hắn quyết định chỉ cho Nho sĩ ăn một bán nữa thôi, ăn nữa chắc hắn sạt nghiệp mất.

Chít chít chít…. t

Tiếng chuột kêu không ngừng từ trong xó xỉnh truyền ra.

Một cái bóng đen nhảy ra, mèo cam lại xuất hiện.

Móng vuốt móc vào một cái túi không biết lấy ở đâu.

Trong túi đều là chuột.

Mèo con rất đắc ý, đầu ngẩng cao cao.

Nếu không phải đầu nó chỉ đến thế, khéo nó phải ngẩng cao ba trượng. “Tiên tử bắt được rất nhiều chuột”

Lý Bình An nhìn nó cười ấm áp, “Có bắt được con chuột yêu kia không?”

Mèo con lắc đầu, “Không thấy con chuột yêu ấy xuất hiện.

Đám chuột tập hợp trong xó xỉnh.

Dường như bọn chúng chạy từ khắp nơi đến đây.

Người đàn ông đan ăn mì cảm thấy thú vị, nhìn chú mèo con biết nói chuyện này.

Người trong thành Phong Tuyết nhìn thấy cảnh tu sĩ và yêu quái sống chung đã thành quen.

Cho nên ngay cả ông chủ quán mì cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Mèo con nghe thấy tiếng chuột kêu, lại chạy nhanh đi.

Chương 602: Nhiều chuột lắm!

Một lát sau, mèo con đã bắt được hơn ba mươi con chuột.

Ngay cả vị công tử trẻ tuổi ngồi cùng bàn bọn hắn cũng phải thốt lên: "Mèo con giỏi quá. Mèo con nghe vậy rất ư là tự hào.

Ngay cả Lý Bình An cũng cảm thấy vinh lây, hiền hậu nhìn nàng như một lão phụ thân.

"Xem ra hôm nay con chuột yêu kia sẽ không xuất hiện đâu. Ngày mai lại tới vậy. Nho sĩ nói.

Mèo cam hỏi: "Lũ chuột này không đem đi đổi lấy tiền được ư?"

"Đám chuột này không có đạo hạnh, chỉ có con chuột yêu kia có đạo hạnh mới đem đi đổi được thôi.

Nho sĩ nói.

Mèo cam ban nãy còn vui, giờ đây thất vọng thấy rõ.

Nhưng nghĩ tới mấy con chuột này để mình ăn cũng được, thế là lại vui trở lại.

"Mèo con xinh đẹp ghê" Công tử trẻ tuổi khen.

Lý Bình An cười nói: "Về nhà thôi, tới giờ ăn cơm rồi.

Lộc cộc lộc cộc!

Trong bóng tối, có tiếng bước chân vang lên.

Mấy tên hộ vệ cảnh giác quan sát xung quanh, tay cầm chắc kiếm.

Công tử trẻ tuổi nói: "E rằng hai vị đi không được rồi. Hay ở lại đây chờ một lúc đi "Bảo vệ công tử!"

Trong bóng tối có bóng người lao tới.

Hộ vệ quay người vung kiếm, chém người kia thành hai nửa.

Kiếm pháp cao siêu lại càng cao hơn.

Mấy tên hộ vệ thân thủ nhanh nhẹn, phối hợp ăn ý với nhau.

Đám kia tuy có nhiều người nhưng không thể khiến chúng hộ vệ rơi vào thế hạ phong. Trong bóng tối không ngừng có người nhào ra.

Tiếc thay không một tên nào có thể xông vào công tử trẻ tuổi trong phạm vi ba trượng.

Công tử trẻ tuổi tiếp tục ăn mì, hắn vẫn không quên an ủi bác chủ tiệm. “Lão bá, thêm một bát mì nữa!”

Nói rồi, công tử trẻ tuổi lại quay sang nói với Lý Bình An và Nho sĩ.

“Các vị cứ ăn đi, bữa nay ta mời.

Lý Bình An: “...Lão bá, phiền cho ta thêm một tô

Chủ tiệm run rẩy đi lấy mì cho bọn họ, máu tươi cứ thế bắn tới, dọa ông lão giật nảy mình.

Cuộc chiến khéo dài chưa được một lát, trên mặt đất đã có hơn mười mấy cỗ thi thể. “Chíu!”

Hàn quang lóe lên.

Quạt giấy trong tay công tử trẻ tuổi đóng lại rồi mở ra.

Ba mũi tên muốn lấy mạng của hắn kia lập tức rơi xuống đất.

Thấy vậy chủ tiệm kinh ngạc không thôi.

Chỉ thấy người áo xanh và Nho sĩ vẫn bình tĩnh như cũ, không mảy may rung rinh.

Rất nhanh lũ chuột đã kéo tới.

Lúc này Lý Bình An mới hiểu được tại sao ở đây có nạn chuột rồi. Người chết như vậy không hình thành nạn chuột mới lạ đấy.

Chuột lấy thịt người làm thức ăn của mình, không thành tinh mới lạ. Công tử trẻ tuổi đứng dậy rời đi, chỉ để lại bóng lưng tiêu sái của mình. Nho sĩ nhìn theo bóng lưng hắn, sững sờ.

“Hắn…Hắn..”

“Hắn không trả tiền!” Lý Bình An nói.

“Ừ!” Nho sĩ gật đầu.

Chủ tiệm nuốt nước miếng, thật ra hắn đã phát hiện ngay từ đầu rồi.

Chỉ là thấy cảnh kia, hắn lại sợ hãi không dám nhắc người kia trả tiền.

Chỉ sợ rằng mạng của mình trong mắt người ta còn không bằng con sâu con kiến. Nho sĩ nhìn sang Lý Bình An.

Lý Bình An bất đắc dĩ đành phải trả tiền bữa hôm nay.

Trả

mới dẫn mèo con về nhà.

“Tiên tử bắt được nhiều chuột lắm? Vừa về đến nhà, mèo con liền hô to khoe.

Lão Ngưu thò đầu ra, “(CoC). .”

Nhìn thấy mèo con vác về một cái túi, vui vẻ bước tới.

Kiếm được tiền rồi à?

Mèo con:

Mèo con để cái túi sau lưng xuống dưới đất.

Hai mắt lão Ngưu lóe sáng.

A! Kiếm được một túi tiền to?

Mở ra xem thử xem nào, giỏi lắm!

Trong túi toàn là chuột to đen sì. Lão Ngưu: “Ngưu !”

Mai không có cơm ăn rồi.

“Chúng ta có thể ăn chuột mà? Mèo con nói. Lão Ngưu cúi đầu nhìn nàng.

“Chuột ăn ngon lắm á!” Mèo con nói tiếp.

Lý Bình An hỏi: “Không phải trong nhà vẫn còn một ít khoai lang sao?”

“Có thể ăn chuột đó.” Mèo con vẫn kiên trì nói.

Thấy hai người kia không phản ứng lại nàng, mèo con mất mác cầm theo túi chuột chui vào trong

χó.

Lăn lộn cả ngày trời, mèo con đã thấm mệt rồi.

Nhảy nhót một lát sau đó co người lại, ngủ thiếp đi.

Lý Bình An lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy viên đan dược.

Đặt lên trên bàn, nhắm mắt hít thở.

Trong Bạch Ngọc Kinh truyền đến tiếng của Giao Long.

“Này! Gần đây xảy ra chuyện gì thế?”

“Sao chỉ còn mỗi nước trà vậy nè?”

Lý Bình An đứng trong huyễn cảnh, “Dạo này nghèo lắm, phải thắt lưng buộc bụng” Giao long vắt chéo chân, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An.

“Ta nói đi theo ngươi ăn không đủ no, mặc không đủ ấm mà. Hết tiền sao không đi đòi người khác?”

Lý Bình An nói: “Làm sao đòi tiền người ta giờ?”

“Hắn không đưa tiền thì đánh hắn luôn!”

Lý Bình An nghe thế thấy hơi bất lực, chắc phải giáo hóa nhiều hơn thôi.

Hắn lập tức biến mất trong huyễn cảnh.

Giao Long vừa uống trà vừa tiếp tục đọc sách.

Lại xem thử thời gian, mấy cuốn sách này hắn đọc thuộc lòng luôn được rồi.

“Soat soat soat soạt ~”

Trong bóng tối tiếng ầm ĩ truyền đến.

Lý Bình An mở ra đôi mắt trắng dã, t? Chuột !

Lũ chuột tập hợp trong góc tường, men theo góc tướng mà leo lên.

“Chít chít chít chít !”

Đại quân chuột bò lên, giống như một đội quân đang leo núi, thành hàng có trật tự.

Chắc chắn là do mèo cam đi săn bọn chúng, bọn này ghi hận nên theo đuôi mèo tìm tới đây báo thù.

Lúc này đột nhiên vang lên một tiếng, “Két ~”

Chưa đợi bọn chúng dùng sức, cửa sổ đã tự mở ra từ bên trong.

Một cái đầu mèo to to từ bên trên ngó xuống.

Mèo con nháy nháy mắt, sợi râu rung rung.

“Méo o00000!”

Thấy cảnh tượng này, đa phần lũ chuột đều cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Tuy nói đám chuột này nhiều, hơn nữa con nào cũng có chút tà tính.

Thế nhưng chuột trời sinh đã sợ mèo, thấy mèo con bọn chúng liền quay đầu vắt chân lên cổ chạy. Mèo cam nhảy xuống.

Giống như một vị tướng quân oai phong lẫm liệt, cầm trường thương xông vào trận địa địch. Lý Bình An và lão Ngưu từ trong cửa sổ ngó ra.

Một người một trâu mỗi đứa bưng một chén trà, xem náo nhiệt.

“Mèo con nhà ta giỏi bắt chuột ghê. Lý Bình An nói.

“Ngưu ”

“Thế như…” Lý Bình An nói tiếp, “Ngoài bắt chuột ra thì còn biết gì đâu. Ù?

Dường như mèo cam nghe thấy câu này của hắn.

Đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt mở to, dáng vẻ không tin nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An: ... ..

“Tại hạ đang nói mèo con rất giỏi. Không những biết bắt chuột mà còn biết nhiều chuyện khác. Lý Bình An vội vàng đổi giọng.

“Chít chít chít ~”

Tiếng chuột truyền đến từ nơi xa.

Đồng thời, càng ngày càng có nhiều chuột từ tứ phương tám hướng lao ra như thủy triều.

“Chuột!”

“Chuột”

Lúc mới bắt đầu, mèo con cũng bởi vì có nhiều chuột mà cảm thấy vui.

Thế nhưng thời gian dần trôi lũ chuột càng ngày càng tăng.

“... (000)...”

“Nhiều chuột lắm. . . Tiên tử bắt không hết.

Không lâu sau, mèo cam đã không chịu nổi nữa rồi.

Soat soat soat

Hai ba bước chèo lên trên cửa sổ, mếu máo nhìn Lý Bình An, “Chuột

“Ừ, tại hạ biết.

“Nhiều lắm! Tiên tử không bắt hết được.

Lý Bình An nói: “Bắt tắc trước bắt vua”

Méo cam chớp chớp mắt, bĩu môi.

“Ù...”

“Tiên tử đi tìm vị trí của đại ca bọn chúng”

Lý Bình An mỉm cười, “Tiên tử rất thông minh” Mèo con lập tức nhảy xuống.

Chương 603: Đấu với chuột yêu

“Mèo o !”

Mèo con từ trên không nhảy xuống.

Đáp xuống một chỗ đất trống, sau đó mèo con bèn lao vào một chỗ khác trong bóng tối.

Gã chuột yêu nấp trong bóng đêm nhìn thấy cảnh này vội giật nảy mình.

Mèo con lao nhanh như mũi tến vừa bắn ra, nhanh và sắc bén.

Gã chuột yêu kia tuy có chút đạo hạnh, thế nhưng đối mặt với thiên địch của mình, chung quy vẫn có mấy phần sợ hãi.

Huống chi đó còn là mèo con đã thành tinh.

Chuột yêu quay đầu bỏ chạy.

“Chát!”

Móng vuốt sắc bén vung lên.

Nhưng gã chuột yêu kia đã nhanh hơn một bước, nó chui tuột vào trong hang.

Chiêu này của mèo con thất bại.

Thế là mèo con không chút do dự lập tức chui đầu theo.

Thế nhưng….

Chỉ chui lọt được cái đầu, còn bắp chân ở ngoài đạp loạn nhưng không chen vào được.

Mèo con muốn lùi về sau, thế nhưng đầu lại bị kẹt vào bên trong.

“Meo a ～”

Đám chuột xung quanh chứng kiến cảnh này, dường như lại nghe được mệnh lệnh của chuột yêu. Bọn chúng cùng nhau xông lên, tính bao phủ mèo con.

Chưa kịp thực hiện đã có một con quái vật khổng lồ rơi xuống, lập tức áp đảo một mảng lớn chuột. “Ngưu !”

Lão Ngưu gầm nhẹ một tiếng.

Lũ chuột nghe thấy tiếng gầm của lão Ngưu chỉ cảm thấy đinh tai nhức óc hơn cả tiếng sấm sét.

Tiếng gào giống như thủy triều đang lao nhanh đến, cây cối xung quanh bị chấn động, nghiêng nghiêng ngả ngả.

Rất nhiều chuột bị âm thanh này chấn động đến ngất xỉu.

Lão Ngưu cũng không để ý đến bọn chúng, cúi đầu nhìn mèo con.

“Ngưu nguu

Bốn cái chân nhỏ của mèo con đều đang dụng lực, cố gắng rút đầu mèo ra.

chậc.

Lão Ngưu thầm thở dài một tiếng.

Trông cảnh này, như là đang nhìn đứa con gái ngốc nghếch của mình.

Lý Bình An ngồi trước bệ cửa sổ, cười nhạt một tiếng, nhấp nháp trà.

Lão Ngưu đưa tay, dùng sức lôi mèo con ra.

Cả người mèo con treo ngược, khuôn mặt nhỏ nhắn toàn là bụi đất.

Mèo con nhổ ra một nắm bụi, hai mắt chớp chớp

ư~

“Trâu trâu, thả tiên tử ra”

Mèo cam lại nhảy xuống đất, chóp mũi khẽ nhúc nhích.

Bốn chân di chuyển, phi nhanh ra ngoài.

Lão Ngưu kêu lên, cẩn thận một chút. Sau đó cũng đuổi theo.

Một nhỏ một lớn, một trước một sau đang lao nhanh đuổi theo lũ chuột.

Có lão Ngưu đi theo, Lý Bình An cũng không cần lo lắng nữa.

Chạy ra ba ngõ phố.

Xac xac xac!

Chuột yêu chui ra từ một cửa hang trên mặt đường.

Vừa quay đầu liền thấy một cái bóng đen đang lao tới chỗ mình, nó giật bắn người. “Phốc !”

Chuột yêu há mồm phun ra một ngụm sương độc, định chặn đường mèo con. Nhưng mèo con không hề sợ hãi, nó thả người nhảy sang một bên khác. Chuột yêu đang định khoan một cái động khác.

Cửa hang tức thì bị chặn lại.

Lão Ngưu nhấn một chân xuống đất, thi pháp chặn lại đường lui của chuột yêu.

Trâu khẽ cong khóe miệng.

“Hu!”

Có lão Ngưu ta ra tay, ngươi đừng hòng mà chạy.

Chuột yêu sởn da gà, lại phun ra một ngụm chất lỏng màu đen.

Mèo đen khéo léo tránh sang một bên, vươn móng vuốt đáp trả.

Đòn này vừa chắc lại vừa chuẩn.

Chuột yêu liên tục bị nên lên tường.

Nhưng khi mèo con đang định nhào tới lần nữa, lại gặp một quyền đáp trả của chuột yêu. Khiến toàn

thân mèo con lảo đảo.

Tức thì, mèo con và chuột yêu liền quyết chiến với nhau.

“Úi, cảnh này hay nè! Các ngươi mau ra xem đi.

Trên lầu có người nói chuyện.

Bất tri bất giác bọn nó đã chạy ra con phố thứ hai.

Đây là một nơi câu lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc)

Đèn đuốc sáng trưng, còn có đèn lồng đỏ treo thật cao.

Có kỹ nữ trông thấy cảnh này, bèn cảm thấy thú vị.

âm thanh lập tức thu hút người bên ngoài kéo tới.

Nhất thời tiếng bàn luận nổi lên, ai nấy đều cảm thấy thú vị.

Nhìn một mèo một chuột đấu nhau cực say mê, còn hay hơn so với xem đấu thú.

Ở những nơi ngoài vạn dặm, người có tiền thường thích chơi đấu đế.

Một mặt là do bọn họ có tiền, có thời gian, thấy nhàn rỗi.

Mặt khắc bọn hắn thích khoái cảm sinh ra khi nhìn cảnh liều mạng đấu đá này.

Mà trong thành Phong Tuyết, trời đông giá rét đương nhiên dế mèn không sống ở đây được rồi.

Thay vào đó, đấu thú trở thành thú vui một thời của của lũ có tiền trong thành.

Nhìn dã thú đấu với dã thú.

Thậm chí có cả người đánh nhau với dã thú, đến khi mất mạng mới thôi.

Từ trong cảnh đổ máu và chết chóc sinh ra khoái cảm.

Mà giờ đây, một mèo một chuột đấu nhau khiến người ta cảm thấy thật mới lạ.

Một lát sau đã thu hút lượng lớn quần chúng.

“Hay!”

Tiếng khen vang lên không ngớt.

Mèo con khéo léo vung đuôi, đồng thời móng vuốt nhỏ không ngừng tấn công gã chuột.

Đánh cho gã chuột yêu không còn sức mà chống trả, chỉ đành né tránh.

Lại là một tràng khen hay.

“A, công tử là con mèo kia…”

Trên lầu, người kia đang cùng kỹ nữ uống rượu cũng bị âm thanh thu hút. Hắn đứng bên cửa sổ, vươn ra xem thử.

Sắc mặt vui mừng, đây chẳng phải là chú mèo xinh đẹp mình gặp hôm ấy sao?

Không ngờ hôm nay lại gặp ở đây, thật là có duyên mà.

Mèo con chỉ đấu với gã chuột thêm một lát, cuối cùng gã chuột kia thua là kết cục chắc sẵn. “Hay!”

“Đánh hay lắm”

Thậm chí còn có người hô, “Đánh nữa đi!”

Mèo cam ngẩng đầu nhìn bọn họ một chút, sau đó không thèm để ý đến bọn họ nữa.

“Mèo nhà ai đây?”

Không ai đáp lại.

“Nếu không ai nhận vậy thì ta mang về vậy”

Nói làm là làm, vừa dứt lời liền có một cánh tay vươn tới, muốn bắt lấy mèo con.

Mèo con cực kỳ linh hoạt, miệng ngậm gã chuột yêu kia, nhẹ nhàng né tránh khiến người kia bắt

hut.

Lập tức lầu trên, lầu dưới truyền đến một trận cười.

Người kia hơi vội vàng, lại vươn tay ra bắt.

Mèo cam nhảy xuống đỉnh đầu hắn, hai chân lấy đà đạp một cái, nhanh thoăn thoắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Lý Bình An lấy ba ngón tay ngón trỏ, ngón cái, ngón giữa làm thế “Tam long hộ đỉnh”.

Lực đạo nhẹ nhàng mà đều đặn, nhấc lên Bạch Ngọc Kinh.

Đang lúc tu hành, chợt nghe thấy ngoài phòng có tiếng động truyền đến.

Ngay sau đó liền thế mèo con đang ngậm một con chuột lớn, hai mắt lóe sáng đi tới.

Dáng vẻ xinh đẹp như một vị tướng quân vừa đánh thắng trận.

“Tiên tử giỏi quá. Lý Bình An nói.

Mèo cam không nói chuyện, dường như một câu khích lệ này vẫn chưa đủ.

“Tiên tử vừa biết viết chữ, giá trị võ lực lại cao.

Lại biết đánh nhau với chuột yêu, trí dũng song toàn, thật sự là hiếm thấy!”

Mèo cam nghe vậy cực vui vẻ.

Lại khen ta, khen ta nữa đi –

“Chuột này có phải sẽ đổi được rất nhiều tiên không?”

“Tiên tử rất giỏi.

“Ừ, tiên tử rất giỏi” Lý Bình An nói.

Mèo cam đặt chuột yêu xuống dưới chân Lý Bình An, lại bổ sung thêm một câu.

“Nó vừa nói dựa cái gì ý…

“”

Lý Bình An cũng không thèm bận tâm, nghĩ chắc lát nữa sẽ cầm chuột yêu tới đưa cho Nho sĩ, để hắn đi đổi lấy tiền thưởng.

Mèo con cũng biết con chuột này có thể đổi lấy thưởng, cho nên mèo không ăn mà giữ cho nó

không bị tổn hao gì, để Lý Bình An còn mang đi.

Chương 604: Lớn thêm một tuổi

14:18

Nho sĩ nhìn con chuột yêu trước mặt mình, không khỏi bật cười một tiếng.

“A, ngươi thật sự bắt được nó!”

Lý Bình An cười nói: “Tại hạ cũng không xuất lực, hết thảy đều là công lao của Miêu Miêu tiên tử. Mèo cam nghe thấy vậy rất vui.

“Chờ mai ta mang tiền thưởng tới đưa cho ngươi”

Sau đó, Lý Bình An liền ôm mèo con đặt vào trong ngực rồi rời đi.

Trong đêm tối, gió tuyết đan xen.

Một người một mèo rất là vui vẻ.

Hôm sau, quả nhiên Nho sĩ đã mang tiền tới.

Như đã nói lúc trước, Lý Bình An chia một nửa số tiền cho Nho sĩ, một nửa thì đưa cho mèo con.

“Số tiền này là do Miêu Miêu tiên tử kiếm được, nên do Miêu Miêu tiền tử cầm.

Hai mắt mèo cam sáng lên, móng vuốt nhỏ vân vê túi tiền.

Sau đó lại đưa lại túi tiền hco Lý Bình An.

“Tiên tử muốn mua thật nhiều đồ ăn ngon”

Thế là một người, một trâu, một mèo lên phố.

Dãy phố trong đêm lạnh, nhìn vào cực kỳ thê lương.

Tuyết rơi như trút nước, gió bắc thét gào.

Xung quanh tối đen như mực, nếu không có đèn thì thật sự không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả.

Người đi trên đường ai nấy cũng đều trùm mũ, bóng người thấp thoáng khung cảnh này thật sự khá hiếm thấy.

Nhìn thấy cảnh tượng này Lý Bình An bỗng nhớ về khung cảnh ăn tết ngày bé.

Nhắc đến thì, lại sắp qua năm mới rồi.

Ở thành Phong Tuyết không hề có khái niệm về ngày cuối năm.

Nhưng mà Lý Bình An với lão Ngưu muốn ăn tết cơ.

Bây giờ có một khoản tiền vừa đổi được khi bắt được chuột yêu.

Lý Bình An chuẩn bị cho mèo con một bộ quần áo mới, một bộ đồ dùng học tập mới và một chiếc bao lì xì đỏ thắm…

Về phần lão Ngưu…nướng cho nó cái móng trâu là được rồi.

Vừa hay có tiền trong tay, đi dạo quanh phố một vòng thế là lại hết phân nửa tiền.

Mèo con khiêng theo rất nhiều thứ, mặc dù nặng nhưng bước chân lại rất nhẹ nhàng.

Đi được một nửa, bỗng có người chặn đường bọn họ.

Là một gã tóc trắng cưỡi dã thú, giống như là cưỡi ngựa đi tới.

Người qua đường vừa nhìn thấy hắn là biết tên này là thành phần bất hảo.

Xung quanh tối đen như mực, đêm lạnh lẽo vẫn chưa tan.

Gã cầm trong tay một ngọn đèn dầu, ánh đèn hắt lên chỉ nhìn thấy nửa mắt hắn, dáng vẻ có hơi nguy hiểm.

Lý Bình An ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hắn.

“Ta đã nhìn thấy con mèo này của ngươi. Gã nói.

“Ồ là vậy hả? Thật khéo quá.

“Cảnh đánh nhau với chuột dưới thanh lâu hôm qua thật là đặc sắc.

Mèo cam nghe thấy có người khen mình, thế là dừng bước lại, vui mừng ngẩng cao đầu. “Đa tạ đã khen

Gã gật đầu nói: “Mèo này có linh tính, cho ta đi!”

Sau đó hắn ném qua một túi tiền.

Lý Bình An sững sờ, không ngờ tới chuyện lại đến bất ngờ như vậy.

Hắc cười bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Mèo con là bạn đồng hành của tại hạ, sao có thể bán cho người khác.”

“Con mẹ nó nói tiếng người đi!” Gã dường như rất bất mãn với dáng vẻ nho nhã của Lý Bình An.

Bởi vì do khí hậu và địa vực cho nên người trong thành Phong Tuyết

thường xuyên nóng nảy. Lý Bình An suy nghĩ một lúc, “Không bán!”

Lời này coi như đủ thẳng thắn.

Nhưng hình như gã kia vẫn còn bất mãn, tay vươn lấy đạo.

Người ở đây không những nóng nảy lại còn hơi tí liền dùng vũ lực. Chuyện này khiến Lý Bình An rất đau đầu.

Gió tuyết vẫn thổi mạnh, dường như không có ý ngừng lại.

Lý Bình An ôm mèo con, tiếp tục bước đi.

Sau lưng hắn, nửa người con dã thú lông trắng kia bị nện cắm đầu vào trong tuyết, gã kia cũng ngã nhoài trên đất, không rõ sống chết.

Khi về đến nhà.

Lý Bình An viết chữ “Phúc”, mèo con cũng rất vui vẻ mà treo lên chữ “Phúc” do chính tay mình viết.

“Cộc cộc cộc cỘC ~”

Từ trong phòng truyền ra tiếng làm nhân bánh.

Lão Ngưu cầm dao phay trong tay.

Cắt thịt bò thành từng mảnh rất nhanh.

Lý Bình An thì đang nhào bột bánh.

Mèo con treo xong chữ Phúc, liền bắt đầu chơi pháo hoa ở ngoài.

Đợi đến khi nàng nghịch xong pháo hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến đỏ bừng thì ở trong phòng sủi cảo cũng đã làm xong.

Một đĩa sủi cảo, ba món mặn ba món chay tổng cộng là sáu món.

Một người một trâu một mèo ngồi trên bàn, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Hôm nay ăn tết” Cô bé hỏi.

“Mèo ta đã lớn thêm một tuổi?”

“Ừ, đây là tiền mừng tuổi của mèo con” Lý Bình An lấy ra một bao lì xì màu đỏ.

“Ngưu !” lão Ngưu cũng đưa cho nàng một cái bao lì xì đỏ.

Cô bé nhận lấy bao lì xì, năm ngoái nàng cũng được nhận bao lì xì của Lý Bình An và lão Ngưu.

Cho nên nàng cũng không cảm thấy kỳ quái khi nhận được bao lì xì.

Thế là sau khi nhận bao lì xì mà lão Ngưu và Lý Bình An cho.

Cô bé móc từ trong túi ra hai con chuột.

Một con đưa cho Lý Bình An, một con đưa cho lão Ngưu.

“Đây là tiền mừng tuổi Miêu Miêu tiên tử cho các ngươi? Cô bé cực kỳ nghiêm túc nói.

Lý Bình An và lão Ngưu dở khóc dở cười nhìn nàng.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Thời gian cứ đi mãi mà không bao giờ ngoảnh lại.

Lý Bình An nhìn ra ngoài cửa sổ, ăn một viên sủi cảo.

Một lát sau, Nho sĩ và lão Quách lần lượt bước vào. “Ta đến muộn

Ăn tết mà, đương nhiên phải náo nhiệt rồi.

Mà ở đây Lý Bình An chỉ quen có hai người là Nho sĩ của hiệu sách và lão Quách của đội thương

nhân.

Vừa hay lão Quách giúp mình tìm chỗ ở, mình vẫn chưa kịp mời người ta một bữa cơm.

Mà Nho sĩ lại là người giới thiệu công việc cho Lý Bình An.

Thế nên là giờ đây ta có cảnh tượng này.

Bọn họ cởi giày ngồi trên giường, ăn sủi cảo, uống rượu trắng.

Ăn tết phải sôi nổi chứ.

Tuy nói mới quen nhau không lâu, nhưng nói chuyện về giang hồ tứ hải thì ăn ý lắm.

Thi thoảng họ nâng cốc chúc nhau, đồ ăn trên bàn tỏa mùi hương.

Lý Bình An rất thích bầu không khí này, nếu để hắn cả ngày tự giam

mình trong sơn động tu hành luyện công để trở thành tiên nhân, nhưng trở thành tiên nhân thì thế nào?

Cô bé há miệng bỏ một miếng sủi cảo vào trong, rõ ràng đã ăn rất nhiều, bụng còn hơi phình lên nhưng cô bé vẫn muốn ăn tiếp.

Trong sủi cảo còn có đồng tiền, Lý Bình An nói ai ăn trúng được viên sủi cảo có tiền ở trong thì năm sau cả năm may mắn.

Vì muốn ăn được viên sủi cảo có tiền nên cô bé ăn một lúc hết ba chén sủi cảo to.

Phù phù phù ~

Cô bé gắp lấy một viên sủi cảo, sắc mặt khó xử.

Ăn không nổi nửa rồi.

Phù phù –

Lão Ngưu nhả ra một đồng xu.

Cô bé: 8,8

Cô bé quyết định không để ý đến lão Ngưu nữa.

Nhưng chưa được một lát đã quên mất chuyện này rồi.

Bụng nhỏ phồng lên, vừa nãy còn nói ăn xong mình sẽ gác đêm.

Giờ nằm trên giường, thiếp đi rất nhanh.

Mấy người họ trò chuyện, nhắc đến con chuột yêu kia.

Lão Quách nói: “Phần lớn yêu quái trong thành Phong Tuyết đều có chủ, các ngươi phải cẩn thận một chút.”

Chưa hết lão còn nói: “Nếu các ngươi thiếu tiền, chỗ ta có một công việc tốt lắm.

“An ninh trong thành Phong Tuyết vốn không tốt, vả lại còn do đêm lạnh mà trở nên loạn lạc hơn. Dạo này thương đội giao dịch với thành Phong Tuyết, thường xuyên bị bọn tặc tập kích.

Không đủ nhân lực, nếu các ngươi cảm thấy hợp, có thể tới đó xin làm hộ vệ.

Hoặc tới đó làm cảnh thôi cũng được, tránh cho có kẻ có ý nhòm ngó”

Nho sĩ không nhận lời, hắn nói hắn có thể kiếm tiền nhưng phải có lý do chính đáng, ví dụ như trảm yêu trừ ma.

Nói ra thì hay lắm nhưng bảo hắn làm hộ vệ cho người khác, hắn chịu.

Lý Bình An thì không bận tâm đến điều đó, hắn nói với lão Quách mình sẽ suy nghĩ sau.

“Lâu rồi không ăn tết, quả nhiên là vui mà?

Lão Quách uống khá nhiều rượu, có thể nhận ra lão đang vui.

Ngoài phong bỗng vang lên âm thanh lạ.

Ba người đều ý thức được điều gì

Chương 605: Cảnh tượng này thật náo nhiệt quá!

1455 chữ

Đêm tuyết.

Sủi cảo nóng bừng bừng và rượu trắng, dăm ba người bạn.

Sủi cảo và rượu, càng ăn càng vào miệng.

Nhưng ngay vào lúc này, từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến những tiếng động kỳ lạ.

Có gã xấu xí thô kệch tới tận cửa tìm bọn hắ, gã lặng lẽ đứng ngoài cửa sổ, nhìn chằm chằm vào

trong.

Khỏi phải nói, người bình thường mà nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ bị dọa sợ giật nảy mình.

Lý Bình An hơi nghi ngờ, hắn khoác áo mỏng đi ra ngoài.

“Các hạ có chuyện gì?”

“Không có chuyện đương nhiên sẽ không tới đây. Ngươi vừa hại vật sủng của ta, sao bây giờ lại không nhớ rồi”

Chương 605: Cảnh tượng này thật náo nhiệt quá

Người đối diện lạnh lẽo nói.

Lý Bình An nghĩ ngợi một hồi, “Nhưng chuột yêu kia làm hại người dân trên phố”

Vừa ban nãy lúc ăn cơm lão Quách còn nói cho hắn phần lớn yêu quái yêu tinh trong thành Phong Tuyết này đều có chủ, không ngờ chủ của con chuột yêu kia lại tìm tới đây nhanh như vậy.

Người kia hừ lạnh một tiếng: “Lá gan túc hạ to thật đấy? Túc hạ mới tới thành Phong Tuyết này chắc là vẫn chưa có ai dạy cho túc hạ biết quy củ ở thành Phong Tuyết?”

“Quy củ! Chưa đến lượt ngươi dạy đâu!”

Không đợi Lý Bình An đáp lời, sau lưng hắn đã có tiếng người khác đáp trả.

Là Nho sĩ hơi có chút men say, hắn đi tới chửi ầm lên.

Gã xấu xí kia ngẩn người, mặt mày biến sắc, “…Văn gia…

Nho sĩ lăn lộn trong thành Phong Tuyết nhiều năm, dù sao cũng có một chút danh tiếng, nếu không

hiệu sách của hắn sẽ không thể trụ vững đến ngày hôm nay.

“Hôm nay lão tử vui, không dảnh quan tâm đến ngươi. Cút!” Nho sĩ phất phất tay.

“….Ừm..xin cáo từ.”

Người này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Lý Bình An không ngờ được rằng chuyện này được giải quyết dễ ràng như thế.

Nho sĩ ôm lấy bả vai Lý Bình An nói, “Yên tâm, sau này nếu gặp

chuyện thế này cứ nhắc tên ta là được.

Lúc trước ta ở thành Phong Tuyết trảm yêu trừ ma, cũng có khá nhiều người đến tìm ta trả thù. Nhưng đến bây giờ nè, làm gì còn ai dám tìm đến tận cửa nhà ta nữa đâu.

Lý Bình An gật đầu, "Đa tạ.

"Đi! Vào uống tiếp"

Sau khi về phòng, bọn họ uống thêm một hồi lâu, rồi Nho sĩ và lão Quách mời lần lượt ra về.

Mèo con nằm dài trên giường chỗ gần lò sưởi, ngủ rất ngoan.

Lão Ngưu cũng ngủ rồi.

Lý Bình An gắp nốt viên sủi cảo cuối cùng, bỏ vào miệng.

Lại một năm nữa qua đi –

Hắn có hơi xúc động.

Lúc này, bên trong Bạch Ngọc Kinh.

Tam công tử đã ăn hết đĩa sủi cảo cuối cùng, đánh ở một hơi no nê. Nó ngẩng đầu, nhìn bầu trời hét lớn.

"Này!"

"Ta không thích ăn nhân thịt bò đâu, lần sau nhớ làm nhân rau hẹ trứng gà!"

Lý Bình An bất đắc dĩ cười, hắn cũng không buồn phản ứng lại, tiếp tục bận rộn với việc khâu vá trong tay.

Mèo con vừa tỉnh dậy liền phát hiện, trên đầu giường gần lò sưởi có một bộ quần áo khá vừa vặn với kích thước của mình.

Đo đỏ còn có cả mũ rèm.

Chờ Lý Bình An trở về, mèo con vội hỏi hắn: "Đây là quần áo cho tiên tử sao?"

"Đúng vậy, năm mới phải mặc quần áo mới.

"Tại sao lại là màu đỏ?"

“Đỏ hồng hồng, năm sau tiên tử gặp nhiều may mán.”

Chương 605: Cảnh tượng này thật náo nhiệt quái

Mèo con lại nhìn thấy Lý Bình An quấn tóc, hình như muốn ra ngoài. “Hôm nay định đi đâu á?”

“Nói với lão Quách xong rồi, ta tới làm hộ vệ cho thương đội của hắn.

“Kiếm được rất nhiều tiền đúng không?”

“Chắc là vậy. Nghe bảo còn nuôi cơm.

“Vậy tiên tử cũng muốn đi theo”

Những ngày này ở thành Phong Tuyết vốn không thể nhìn thấy ánh nắng.

Thương đội giao dịch lớn như này, cũng không phải trao đổi tất cả hàng hòa với các đại gia tộc trong thành.

Bởi vì hàng hóa quá nhiều, trong đó luôn có một số ít sản phẩm chất lượng kém không lọt được vào mắt xanh của người ta.

Cũng là do đường xá xa xôi, sản phẩm bị hư tổn một phần.

Lúc này sẽ có vài người trong thương đội cầm những sản phẩm đó đi giao dịch với những người khác. Tuy với thương đội mà nói chỉ là kiếm thêm một khoản tiền nhỏ, nhưng với những người thuộc tầng lớp dưới mà nói những thứ kia lại là một mắt xích rất quan trọng.

Trong thành Phong Tuyết có một đám đạo chích, bởi vì không dám đánh chủ ý lên những đại gia tộc kia, cho nên bọn chúng thường xuyên nhắm vào những cư dân buôn bán nhỏ lẻ, những tiểu thương đó lại trở thành mục tiêu hạ thủ của bọn chúng.

Lý Bình An thở ra một hơi lạnh, hai tay đặt trong tay áo từ từ đi tới.

Cô bé mặc áo đỏ mới tinh, đội mũ.

Nàng đi theo Lý Bình An, dáng vẻ như đang rất vui.

Cũng không biết do có quần áo mới nên nàng vui hay là do mình vừa lớn thêm một tuổi mà mừng

Đi trên đường, tứ đi đong đưa, giống như là đứa trẻ vừa mới biết đi, thu hút ánh nhìn của người khác.

(” “)

Lão Quách đứng cách đó không xa, vẫy tay với bọn hắn.

Lý Bình An đi qua, “Ta có tới muộn?”

“Vừa đúng lúc. Lão Quách ngậm điếu thuốc nói, “Các huynh đệ đang chuẩn bị vận chuyển hàng hóa”

Đưa mắt nhìn sang, bèn thấy có hơn hai mươi gã tiểu nhị đang chất đầy hàng hóa lên ba cỗ xe ngựa.

Đây đều là sản phẩm chất lượng kém mà thương đội bỏ qua, nhưng với những người như bọn họ mà nói, đây là một khoản thu nhập đáng kể.

“Giới thiệu với các ngươi, vị này là bạn của Cao Minh, Lý Bình An. Cao Minh chết rồi, là hắn giúp an táng, nhân phẩm đáng tin. Ta gọi hắn đến đây giúp chúng ta.

Đám người không ít kiến chỉ gật gật đầu, coi như là chào hỏi.

Chỉ là bọn họ cũng hơi hiếu kỳ, người này mang theo bé gái kia làm chi? Ồ hình như là con gái của người áo xanh này.

Công việc này không bảo đảm an toàn một trăm phần trăm đâu, đi làm còn dẫn theo con gái? Cô bé này mặc một bộ áo bông mà đỏ, búi tóc sừng dê dáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Còn dẫn theo cả trâu? Người này tới đây làm gì vậy trời?

“Vừa hay trâu này có thể giúp khiêng hàng hóa. Có người không khách khí nói. “Ngưu!”

Lão Ngưu khinh thường liếc hắn, bản trâu còn lâu mới chở hàng cho ngươi!

“Trâu này béo ghê! Ăn đi!”

Bản trâu thịt ngươi trước….

Thịt bò khô?

“Hahaha, lão Tam, tiểu tử ngươi cho trâu ăn thịt bò khô? Quá ác độc !” Có người cười nói.

Chẹp chẹp –

Lão Ngưu nuốt hết sạch.

“Ôi mé ơi! Nó ăn thật kìa?”

“Tiểu tử ngươi quá độc ác, còn bắt nó ăn thịt đồng loại mình.

“Đừng đùa nữa đi thôi! Phải đi rồi? Lão Quách gọi bọn họ.

Lão Ngưu vội vàng đi khiêng hàng hóa.

Chỉ cần có thịt bò ăn, đừng nói là khiêng hàng, bảo lộn nhào ra sau trâu cũng làm.

Lý Bình An cười bất đắc dĩ, nắm tay cô bé dắt đi, không cho nàng chạy loạn.

Mèo con trời sinh hoạt bát.

Lý Bình An sợ rằng nàng chạy lung tung, dễ làm hỏng chuyện.

Thế là đành phải mua cho nàng một xiên hồ lô đường, để nàng cầm lấy ăn, lúc này nàng mới ngoan ngoãn.

Nơi bọn họ tới hình như là chợ đen của thành Phong Tuyết.

Ngựa xe như nước, không khí rộn ràng.

Trong thành Phong Tuyết, từ khi có đêm lạnh rất ít khi có thể nhìn thấy nhiều người như vậy.

Đúng là một cảnh tượng náo nhiệt!

Chương 606: Hộ vệ thành công

Thương đội đã sớm chọn xong một vị trí tốt cho mình, một đám người vội vàng khiêng hàng hóa vào.

Lý Bình An cũng giúp đỡ một tay.

Từng chiếc rương lớn, trong đó có chứa đặc sản của Vân Châu, là lụa vân nức tiếng gần xa còn có một ít linh dược, linh thảo.

Tuy vậy những đồ vật kia đều có một ít lỗi nhỏ, tuy không ảnh hưởng đến giá trị nhưng không lọt được vào mắt xanh của các đại gia tộc, nên không được coi là thượng phẩm.

Vậy mới giúp thương đội nhặt được món hời này.

Trong chợ đen, những hàng hóa này rất dễ bị tung hàng.

Chuyện sau đó, không liên quan đến lão Ngưu và Lý Bình An nữa rồi.

Bọn hắn bèn ngồi một bên, nhìn thương đội ra giá, giao dịch, người đến tấp nập cung không đủ

cầu.

Cô bé gặp người liền khoe bộ quần áo mới của mình với họ, mặc kệ bọn họ có để ý hay không. Nàng chống eo nhỏ, dáng vẻ rất là đáng yêu.

Hấp dẫn ánh mắt của bao nhiêu người.

Một lát sau, lão Ngưu trông thấy đằng kia có người bán đồ ăn vặt, thế là mua lấy vài món về ăn. Vừa ăn vừa đợi, rất ư là nhàn nhã.

Nhìn cảnh dòng người bận rộn trong chợ đen.

Lý Bình An ung dung bắt chéo chân, ăn say sưa ngon làn, cũng rất say sưa ngắm nhìn khung cảnh này.

Thế gian này làm người ta cảm thấy thú vị như thế đấy.

Tâm hồn hướng vọng, thoải mái như tình say.

Lúc này, có người tới gây sự

Chẳng hiểu mô tê gì, dù sao ở chợ đen cũng có người chuyên quản lý chợ, giữ gìn an ninh.

Thế là mấy tên kia lại lôi cái địa vị ở thành Phong Tuyết của mình như nào như nào

kiểu các kiểu.

ra,

có thể lực các

Sau đó, lại nói gì mà kết bạn đi, tặng cho bọn hắn mấy vật này đi. Rồi bị từ chối, chửi vội hai câu rồi cút luôn.

Một lúc sau, lại có vài ba đám người như vậy khéo tới.

Toàn là chửi, nhưng không biết cái nào là thật, cái nào là giả.

Bỗng thấy hào hứng, Lý Bình An lôi đàn Nhị ra.

Hắn ngồi một chỗ kéo đàn nhị, thu hút không ít người tới xem.

Tuy vậy, có vẻ người dân thành Phong Tuyết không quá ưa thích thứ này.

14:19

Không chỉ có vậy nào là tranh chữ, đồ cổ, ...người dân thành Phong Tuyết cũng không hoan nghênh.

Trái ngược với những người khác, chủ quán đồ trong chợ đen nghe tiếng đàn Nhị cực say mê.

Khi Lý Bình An kéo đàn xong, hắn bèn lôi kéo Lý Bình An vào ngồi chơi làm vài chén.

Thế là hắn gọi một bàn rượu, bảo lũ thuộc hạ đi mua gà quay và mấy món đậu phông. Chủ quán ở sau dựng lều, hâm nóng một bầu rượu.

Đến khi uống rượu xong, hàng hóa bên kia cũng đã bán hết.

Sau khi tạm biệt chủ quán, Lý Bình An liền theo đám người rời đi.

Chủ quán kia rất nhiệt tình.

Chỉ là trong bóng tối, không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm bọn hắn.

Gió tuyết càng lúc càng thổi mạnh, vừa ra khỏi chợ đen liền thấy cảnh đường vắng tanh.

“Mẹ nó lạnh thật chớ!” Có người nói vậy, ôm chặt quần áo trên người mình.

“Tiên tử không lạnh, tiên tử có quần áo mới.

Cô bé bắt được cơ hội, khoe khoang luôn bộ quần áo mới của mình.

“Ơ, giày của tiên tử ướt mất rồi.

Cô bé hóa thành dạng người quá lâu, giày giẫm lâu trong tuyết bị ướt là điều khỏi phải bàn.

Chỉ là nếu biến về thành mèo thì không thể mặc quần áo được rồi.

Chuyện này làm cô bé đau đầu lắm, định tìm lão Ngưu để lão Ngưu cõng mình, nhưng lão Ngưu bị người ta mua chuộc, lưng chở đầy hàng hóa.

Thế là cô bé vươn tay nhỏ, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An đành phải rút tay từ trong tay áo ra, ôm lấy nàng.

Dạo này nặng ghê.

Cố bé cầm trong tay chong chóng tre mới mua được, chơi vui đến quên cả trời đất.

Lão Quách ngậm thuốc là trong miệng, đi song song với Lý Bình An, lão cười nói.

“Cô bé này thật khiến người yêu thích mà

Lý Bình An nghe vậy chỉ cười.

Lão Quách không biết đâu, mèo con đáng yêu thì đáng yêu lắm, nhưng lúc đáng ghét cũng cực đáng ghét.

“Người phía sau đi theo lâu rồi, cũng không biết bao giờ sẽ động thủ. Lý Bình An bang khương nói.

Lão Quách híp híp mắt, “Thành Phong Tuyết đáng ghét ở chỗ ấy, rất loạn! Châm bảng hiệu sáng lên!”

Lão Quách thấp giọng phân phó huynh đệ trong thương đội.

Người trong thương đội dường như đã quá quen với chuyện này, không nhìn ra chỗ nào nao núng. Người thì lặng lẽ lấy ra pháp khí của mình, người thì nắm chặt vũ khí….

Ngoài ra trên phố còn có các thế lực bang phái làm hộ vệ, cũng không sợ bọn kia làm liều. “Ừm, nhưng không cần hao tâm tổn sức đâu. Lý Bình An nói.

Lão Quách sững sờ, “Hả?”

Nơi hẻo lánh trong bóng tối, một đám người đang nằm ngổn ngang ở đó.

Lão Quách quay đầu xem thử, hắn không cảm nhận được hơi thở của bọn chúng.

Lão tràn đầy kinh ngạc, lại quay đầu nhìn dáng vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra của Lý Bình An.

“Các hạ…Các hạ…quả nhiên là cao siêu.

Lão Quách đương nhiên có thể đoán ra được, chỉ là hắn không ngờ người kia lại mạnh đến thế.

Rõ ràng người còn ở đây, mà đã giải quyết nhanh gọn đám địch ở sau rồi.

“Khách khí rồi. Nếu không có bản lĩnh này, làm sao dám tới đây” Lý Bình An cười nói.

Muốn làm hộ vệ của người ta, đương nhiên phải bộc lộ năng lực rồi.

Ai lại để người ta nghĩ mình chẳng làm được gì chứ.

Bởi vì có Lý Bình An ở đây, nên quãng đường này thuận lợi lạ thường. Không giống như lúc trước, thi thoảng sẽ gặp bọn côn đồ chặt giết.

Có hắn ở đây bọn kia chưa kịp động thủ đã bị xử lý hết sạch. Thế là, thuận lợi hộ tống bọn lão Quách về tới trong thành.

“Về cẩn thận” Lão Quách nhìn sắc trời, nhắc nhở hắn một câu.

Chỉ là nói ra lời này, bỗng bật cười.

“Với năng lực của túc hạ, chắc không phải cẩn thận đâu. Đây là tiền của các hạ”

Lý Bình An áng áng thử, còn nhiều hơn so với khi bàn bạc.

Thế là cười, cũng không khách sáo thêm.

Bèn kéo theo lão Ngưu đang hận không thể ở lại chỗ này, ôm lấy cô bé kia rồi rời đi.

Chờ sau khi hắn rời khỏi, có người bất mãn nói: “Lão Quách, ngươi cho hắn nhiều tiền thế?

Ngày thường thì không nói, nhưng hôm nay có gặp chuyện gì đâu?

Chắc là bị chúng ta dọa sợ, đi theo cả ngày cũng không dám xuất thủ. Chuyến này hắn đi có làm được gì đâu?

Ngươi đưa tiền cho hắn thôi cũng được, nhưng tiền còn nhiều hơn so với những hộ vệ khác.

Lão Quách mắng nói: “Tiểu tử ngươi biết gì mà nói!”

“Làm sao ta không biết?”

Người kia đang tắm, nghe lão Quách nói vậy càng bất mãn hơn. “Cút, về nhà bú sữa mẹ đi!”

Lão Quách không thèm giải thích làm gì, lão về phòng hút thuốc.

Trên đường về nhà.

Cô bé vui vẻ hỏi: “Chúng ta lại có nhiều tiền đúng hơm?”

“Đúng vậy” Lý Bình An nói.

“Vậy hôm nay mình ăn gì?”

“Đồ ăn hôm qua vẫn còn.

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Chỉ sợ không ăn hết, ăn tiếp thôi”

Cô bé: ! !

Đi qua nơi phồn hoa nhất của thành Phong Tuyết, lại gặp phải một chiếc kiệu đi tới.

Vốn định lách qua nhưng chiếc kiệu kia chợt dừng lại.

“Ồ, lại gặp nhau rồi.

Từ trong kiệu truyền ra một giọng nói.

Lý Bình An sững sờ, người trong kiệu vừa đi ra, hắn liền nhận ra đó là ai. Là cái tên công tử bột bảo muốn bao tiền mì, kết quả chuồn mất.

Ò hó~

Chương 607: Mời ăn cơm

1489 chữ

“Khéo quá”

Xe kiệu dừng lại trong gió tuyết, một công tử từ bên trong bước ra.

Lý Bình An nhìn lên.

Ở hờ! Đây không phải cái tên hôm bắt chuột yêu bảo muốn bao tiền mì, kết quả chạy một mình đây

Lý Bình An cười đáp: “Đúng vậy, khéo thật.

“Lần trước ta còn nhìn thấy cảnh bé mèo con đáng yêu của nhà người đại chiến chuột yêu trên phố, hôm sao nay sao không thấy bé mèo con ấy đâu?”

“Miêu Miêu tiên tử ở đây này”

Cô bé trong ngực hắn nói.

Chương 607: Mời ăn cơm.

Công tử trẻ tuổi ngắm nhìn một phen.

Lý Bình An gật đầu cười, đang định rời đi thì nghe thấy tiếng của người kia gọi lại.

“Túc hạ chờ một lát! Ngươi và ta có duyên, không bằng tìm một chỗ ta và người cùng uống một chén”

“Không cần đâu”

Lần trước người kia ăn xong rồi chạy mất, hại mình thiệt hại một khoản. Lý Bình An không muốn phải trả tiền cho hắn nữa đâu.

Công tử trẻ tuổi nói: “Lần trước nói mời các hạ ăn mì, vậy mà lúc đi lại quên trả tiền, ngay cả phần tiền của ta cũng quên không trả. May nhờ có túc hạ thanh toán hộ ta, hôm nay coi như là dịp để ta trả no❞

Lý Bình An do dự một lúc, sau đó nói: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh”

Công tử trẻ tuổi ngoài miệng nói tìm bừa một chỗ, nhưng thực ra hắn lại chọn quán rượu Hồng Vận nổi tiếng nhất thành Phong Tuyết này.

Nghe nói tửu lâu do một vị kiến trúc sư Mặc gia xây nên, có từ khoảng 300 năm trước.

Lúc trước vốn là để chống lại địch nhân, trăm năm sau được cải tại thành một quán rượu.

Khách khứa ra vào tấp nập.

Từ bên ngoài nhìn vào, cả mặt ngoài quán rượu chủ yếu là lan can cầu bay.

Những chiếc lan can này nối liền với nhau, ở giữa là đen đuốc sáng như ban ngày.

Từng chiếc từng chiếc đèn Lưu Ly sáng lập lánh, giao nhau tạo thành một vẻ đẹp hùng vĩ. Tráng lệ, vô cùng khí phái.

Cô bé và lão Ngưu nghiêng đầu ngắm nhìn quán rượu này, dáng vẻ như chưa trải sự đời.

Lâu lắm rồi không tới những nơi xa hoa này, chỉ cần nhìn vào thôi cũng đủ khiến người sinh lòng ước

ao.

Chờ đến khi vào đến nơi, càng không cần bàn thêm.

Hai cánh cửa lời được hai gã sai vặt đây ra.

Hơi ấm ấm áp đập vào mặt, còn còn mùi thơm thoang thoảng xông lên mũi.

Bên trong đại sảnh cảnh tượng hùng vĩ thôi rồi, trên đỉnh điện treo một viên Minh Nguyệt Châu to,

đẹp tựa trăng sáng. Dưới đất phủ Bạch Ngọc, bên trong khảm Kim Châu.

Trong điện có một hàng thủy tiên đang nở rộ, mời mấy cánh hoa cuốn lại thành một đóa.

Tiếng sáo trúc rót vào tai như gió thổi bình bạch, thánh thót êm tai.

Người đi qua người đi lại, có những nữ tử xinh đẹp mặc quần lụa mỏng đứng giữa điện nhảy múa. Có người vỗ tay khen hay, hoặc ôm mỹ nữ uống rượu xem trò khen hay….

Cô bé đi theo Lý Bình An lâu như vậy, nhưng cảnh tượng này lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

(0_0)!!

Đừng nhìn ngày thường cô bé meo meo mèo mèo, đến khi gặp chuyện thật liền không dám đi loạn.

Tay nhỏ nắm chặt góc áo Lý Bình An, nửa bước không dám rời đi, đôi mắt to bơ vơ nhìn tứ phía.

Công tử trẻ tuổi vừa vào đã có hai nữ tử xinh đẹp đi tới: “Sở công tử”

“Hôm nay mời khách, bảo người trong hậu viện lấy ra hết bản lĩnh nhà mình.

“Công tử yên tâm”

Công tử trẻ tuổi nhìn Lý Bình An cười nói: “Mời”

Lý Bình An cười gật đầu, đi theo Công tử trẻ tuổi lên đại sảnh tầng ba.

Chỉ một lát sau, đồ ăn đã được dọn hết lên bàn.

Một bàn đồ ăn lớn, đếm sơ qua phải có tầm ba mươi món.

Tuy nói thành Phong Tuyết hơi kém về khoản đồ ăn ngon, nhưng đồ ăn trong tửu lâu này quả nhiên là tinh hoa hội tụ khắp nơi.

Thậm chí ngay cả món vùng biển cũng có.

Công tử trẻ tuổi nói món này được phi thuyền mới đưa tới mấy hôm gần đây.

Lặn lội đường xa, còn bảo đảm được độ tươi ngon giá tiền khỏi phải bàn cãi.

Công tử trẻ tuổi nâng ly rượu lên, “Đến! Uống”

“Đa tạ công tử thịnh tình khoản đãi”

“Không cần khách sáo”

Cô bé cũng học theo dáng vẻ của Lý Bình An, nâng ly nước trái cây cụng với lão Ngưu một cái.

Sau đó chính thức bắt đầu ăn.

Công tử trẻ tuổi vốn không hứng thú gì với Lý Bình An, chỉ hỏi hắn vài câu rồi cũng không có dự định nói thêm gì khác.

Chỉ là hắn rất hứng thú bạn mèo con này.

“Món này có hợp khẩu vị không?”

“Nếu thấy ngon vậy để ta bảo đầu bếp làm thêm. “Ngươi bao nhiêu tuổi rồi? Biết tên mình là gì không?” “Bánh ngọt này ăn ngon lắm, có muốn ăn không?”

Cô bé dường như không quen với chuyện này, lúc ăn cơm cực kỳ mất tự nhiên. Không hổ là tay nghề của đầu bếp có tiếng, hương vị món này quả là ngon.

Lý Bình An và lão Ngưu vội vàng ăn.

Mỗi lần Công tử trẻ tuổi tới hắn chỉ ăn lướt qua một vài món, mấy món còn lại hầu như không động đũa tới.

Mà lần này bởi vì nhìn lấy Lý Bình An và lão Ngưu ăn ngon quá nên hắn cũng ăn hết sạch.

Ngay cả canh chan trong bát cơm hắn cũng húp hết sạch.

“Đa tạ các hạ chiêu đãi nồng hậu.

Vốn dĩ Công tử trẻ tuổi không hứng thú với Lý Bình An, nhưng nhìn thấy cảnh Lý Bình An ở nơi như này mà vẫn có thể chuyên tâm ăn cơm, thậm chí còn không thèm nhìn xuống dưới, nhìn thấy cảnh này hắn cảm thấy rất thú vị.

Nhưng mà kế hoạch của hắn đã thất bại rồi.

“Miêu Miêu tiên tử có thích ăn những món này không?” Công tử trẻ tuổi hỏi.

Tiên tử ngẩn người gật đầu, “Ừm”

“Vậy Miêu Miêu tiên tử có muốn ở lại đây không? Ở lại đây sẽ được ăn rất nhiều món ngon.

Lý Bình An hơi nhướng mày, cũng cười nhìn nàng.

“Không muốn.”

“Ồ? Vì sao?”

“Tiên tử không thích nơi này”

Công tử trẻ tuổi nhìn sang Lý Bình An, “Túc hạ có thể ra một cái giá không?”

Lý Bình An không trả lời, chắp tay nói: “Đa tạ các hạ đã chiêu đãi, vậy không quấy rầy các hạ nữa. “...Được”

Này xem như là từ chối rồi.

Công tử trẻ tuổi cũng không ép buộc hắn, loại hình ép mua ép bán này không phổ biến ở thành Phong Tuyết.

Thế nhưng Công tử trẻ tuổi này là người hiểu lễ phép.

Hắn chỉ cười xấu hổ.

Chờ sau khi Lý Bình An đi khỏi, người bên cạnh Công tử trẻ tuổi mới nói: “Công tử, không bằng để tiểu nhân…”

Công tử trẻ tuổi nhíu màu, ngữ khí lạnh lẽo, “Mẹ nó lão tử là cường đạo sao? Không mua được liền giết người cướp của! Bao giờ lũ các ngươi mới có thể thay đổi cái tính này của mình.

Người kia không nói gì thêm, hắn vốn là người làm nhà hắn.

Hôm nay hắn được phái đến bên người Công tử, cho nên hắn cũng không hiểu rõ tính cách của vị công tử này.

Hắn từ nhỏ đã được giáo dục như thế, nắm đấm mới là tất cả. Đồ mình thích mình cứ cướp luôn là được.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy điều này là sai, muốn trách thì phải trách người kia không có bản lĩnh.

Cho nên cho dù bị mắng nhưng hắn không cho là mình làm sai.

Một hồi sau, một người một trâu một mèo ra khỏi quán rượu.

“Nac~”

Lão Ngưu đánh ở một hơi no nê.

Bên ngoài gió tuyến vẫn lớn như cũ.

Từ quán rượu đi ra, thấy cảnh gió tuyết này quả nhiên là có cảm nhận khác biệt.

“Xin tránh đường”

Thanh âm lạnh lẽo vang lên bên tai bọn hắn.

Thấy cản đường của người ta, Lý Bình An vội tránh sang một bên.

Hai người đi vào.

Chương 608: Thích khách

Tửu lâu Hồng Vận.

Vẫn là điệu múa ca mừng cảnh thái bình, nói cười đùa vua.

“Này, hai vị..

Tiểu nhị đi tới, chợt cả người ngây ngẩn.

Hai người kia không giống như quan lại quyền quý, họ mặc áo tơi, đội mũ rộng vành nhìn không rõ mặt.

“Sở công có ở đây không?”

Người bên trái hỏi.

Sở công tử? Thành Phong Tuyết này còn có vị Sở công tử nào nữa.

Tiểu nhị gật đầu, “Ờ…hai vị là?”

“Ở đâu?”

“Ở gian Nhã”

“Dẫn bọn ta tới đó.

“Này….vẫn nên để ta tới thông báo cho Sở công tử một tiếng”

Tiểu nhị thấy hai gã này không thân thiện cho lắm, giữ lại một chút lương tâm. “Chát!”

Mảnh y phục trước ngực của tiểu nhị rách ra một vết cắt vừa dài vừa nhỏ.

Ngay sau lỗ hổng đó, cả bộ y phục nát tươm.

“Dẫn đường!”

Tiếng hoan hô, tiếng ồn ào lấn áp nên không một ai chú ý đến bên này.

Dám đến tửu quán Hồng Vận gây chuyện? Đây là lần đầu tiên hắn thấy có chuyện này.

“...Hai vị, bình tĩnh…”

“Dẫn đường nhanh! Nếu không lần sau chém chính là đầu của ngươi!”

Tiểu nhị đành phải quay người, bước lên cầu thang.

Lúc này có gã người làm nhìn thấy hai vị khách kỳ quái này, nhíu mày. Chuyện gì đây?

Rất nhanh đã tới đại sảnh tầng ba.

“Sở công tử ở trong

Lời còn chưa nói hết hai tên kia đã vội lao tới.

Công tử trẻ tuổi đang ngồi trong phòng, ngắm nhìn các ca cơ khiêu vũ.

Từ góc độ này của hắn có thể nhìn thấy rất nhiều chi tiết.

“Công tử cẩn thận!”

Ba tên hộ vệ đồng thời kêu lên, hầu như vào cùng lúc cửa phòng bị phá.

Hai cái bóng nghiêng mình xông vào phòng.

Trong mắt Công tử trẻ tuổi cảnh này như bị dừng lại.

Hai cái bóng kia cúi người rút đao, thân mình một trước một sau như

mũi tên bắt lao vụt đến. Trên thân còn mang bông tuyết chưa tan.

“Aaa!”

Tiếng hét chói tai của nữ ca kỹ truyền đến, khí tràng mãnh liệt quanh quẩn trong rạp. Lấp tức, mặt đất, cái bàn, cái đĩa, chăn mền,...đều bị tàn phá trong một khắc này. “Công tử, mau tránh!”

Một gã hộ vệ vừa nói ra câu này, đồng thời bị cắt đứt cổ.

Chớp mắt, Công tử trẻ tuổi chỉ cảm thấy mình bị một luồng sát ý rõ ràng bao vây.

Mồ hôi lạnh chạy dọc theo sống lưng, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Một gã hộ vệ chắn trước người hắn, giúp hắn ngăn cản một đòn trí

Tất cả phát sinh quá nhanh!

Đạo của hai người này cũng quá nhanh, chưa nói đến tu sĩ Luyện khí ngay cả Kiếm tu ra tay cực nhanh e là cũng không phản ứng kịp.

Gã kia vừa với đánh với bọn họ hai chiêu, đã người một nơi thân một nẻo.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, ba tên hộ vệ dũng mãnh đá không còn hơi thở.

Tuy vậy, bọn họ đã giúp Công tử trẻ tuổi có cơ hội thoát nhanh, hắn vừa nhảy nhanh từ tầng ba xuống vừa hét to:

“Có thích khách!”

Hai cái bóng kia theo sát sau hắn.

Tửu lâu Hồng Vận đương nhiên có tu sĩ trấn giữ, chỉ là mọi chuyện xảy ra quá nhanh, bọn họ đều không phản ứng kịp.

Phần lớn người trong tửu lâu còn đắm chìm trong múa ca mừng vui, hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra.

Công tử trẻ tuổi không chọn đánh với hai người kia, bởi vì ngay trong một thoáng kia, hắn đã biết hi vọng sống sót của mình là “không” rồi.

Mặc dù trước đây hắn gặp khá nhiều kẻ được phái tới ám sát hắn, nhưng để hắn cảm nhận được cái chết cận kề như hôm nay thực sự

mới là lần đầu tiên.

Chay! Chay!

Bây giờ trong đầu hắn chỉ có nguyên một suy nghĩ đó.

Thủ vệ ngoài của cũng không phải lũ vô tích sự, bọn họ phản ứng rất nhanh, chưa chi đã vào đến

Hàn quang cùng với máu bắn ra nhảy múa trong màn tuyết.

Sáu người kia đều người một nơi thân một nẻo, hai bóng người kia đã vụt lên trước.

“Tiên tử đói bụng”

“Không phải vừa ăn cơm sao?”

“Tiên tử vẫn chưa ăn no”

“Vừa này sao không ăn?”

“Ngươi kia muốn dùng đồ ăn dụ dỗ tiên tử, tiên tử không ăn đồ ăn của hắn đâu.

Cô bé cực kỳ tự hào nói.

Lý Bình An cười bất đắc dĩ nói, “Có thể ăn sau, sau đó không bán mình cho hắn là được. “Tiên tử về nhà ăn tiếp”

“Không thể, về nhà ta nấu cháo cho tiên tử ăn.

Cô bé mếu máo nhìn Lý Bình An, xem ra nàng không muốn ăn cháo.

Lý Bình An đang định nói gì, bỗng nhiên sắc mặt chợt biến.

“Ú?”

14:20

Cánh cửa lớn kia bị người ta đá phẳng ra.

Cả người Công tử trẻ tuổi dính máu tươi của hộ vệ, mặt đầy hoảng sợ, dáng vẻ rất chật vật.

Hai tên đội mũ rộng vành sau lưng chỉ còn cách hắn nửa nước.

Lý Bình An kéo cô bé quay lại.

Trước mặt là tuyết trắng miên mang, sau lưng là Công tử trẻ tuổi bị đuổi giết chạy ra khỏi nơi xa hoa trụy lạc.

Nhìn xa hơn nữa là bóng dáng của hai tên sát thủ.

Hình ảnh cuối cùng dừng lại nơi tửu lâu, và dáng vẻ kinh ngạc của đám người kia.

Công tử trẻ tuổi cảm giác được hàn quan lao xuống đầu của mình.

Chỉ sợ không đầy một khắc nữa thôi mình đã đầu một nơi thân một nẻo rồi.

Phù phù !

Công tử trẻ tuổi ngã vào trong tuyết nhưng hắn lại không cảm nhận được đau đớn.

Hắn vội đưa tay sờ lên cô của mình, đầu mình……

Hắn lập tức quay đầu nhìn xem.

Liền trông thấy một bóng người đang chặn trước mặt mình.

Một thanh đao bị Lý Bình An giẫm dưới chân, thanh còn lại bị hắn dùng đầu ngón tay bắn ra.

Hai tên sát thủ gần như đã giết được người, giờ đây thân thể bỗng nhiên như bị giữ chặt.

Gã kia không rút được đao ra bèn lấy tay làm lưỡi đao.

Cổ tay sắc bén, vẽ ra trên không trung một tiếng sắc nhọn.

Nhưng lại bị Lý Bình An nghiêng mình ra sau, nhẹ nhà tránh được.

Người còn lại ra tay cùng lúc, chỉ là cổ tay bị giữ chặt.

Ngân châm đâm vào huyệt vị, lập tức toàn thân vô tực, khí tràng trong cơ thể như bị lấp kín.

“…Các hạ không phải là hộ vệ của Sở gia?” Một người lạnh giọng hỏi.

“Vì sao ra tay giúp hắn?”

“Chỉ là có giao tình hai bữa cơm với người các hạ muốn giết thôi.

Tình cờ gặp cảnh này sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Các hạ có cần phải trở thành kẻ thù của Ly Hận Cốc không?”

Lý Bình An hơi nhướng mày, hắn chưa từng nghe qua ba chữ Ly Hận Cốc.

Thực tế là, hắn đi du lịch nhiều năm nhưng với những đại tông môn, các bang phái Vu Tu hầu như hắn đều không nhận ra.

Gã kia ngước mắt nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Lý Bình An cũng nhìn lại hắn bằng đôi con ngươi trắng dã.

“Túc hạ muốn bảo vệ người này?”

“Hiểu lầm rồi. Chỉ là tình cờ gặp thôi”

“Đắc tội”

Hai người kia để lại lời này sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

“Phì phò ~”

“Công tử không sao chứ?”

Lý Bình An quay đầu đỡ người kia dậy.

Công tử trẻ tuổi chưa tỉnh hồn, ban nãy hắn chỉ mặc một bộ áo mỏng, lại chạy vội đến đây. Bên

ngoài trời lạnh, hàn khí nhập thể hắn không cảm nhận được. Cả người hắn toàn là mồ hôi giống như vừa tắm rửa.

“Đa tạ, đa tạ.”

Công tử trẻ tuổi ngây ngẩn nói.

“Khách khí. Xem ra sau này công tử hành sự cần phải cẩn thận hơn. Tại hạ xin cáo từ trước.

Công tử trẻ tuổi vừa nghe thấy Lý Bình An định đi, chợt bừng tỉnh.

Mặc dù hai gã sát thủ kia đi rồi, nhưng nhỡ đâu Lý Bình An vừa rời khỏi bọn họ sẽ quay lại thì sao?

“Xin chờ đã! Làm phiền các hạ có thể đưa ta về phủ được không?”

“..Được. Lý Bình An nói.

Làm chuyện tốt phải làm đến cùng, tiễn phật phải tiễn về tận tây thiên mà.

Vả lại mình vừa ăn của người ta một bữa.

“Công tử về phòng khoác thêm bộ y phục đi, trời lạnh

“...Được…Được.”

Cô bé chớp chớp mắt hỏi: “Có phải lại được đi ăn chực nữa không?”

Lý Bình An cười, nhéo nhéo cái mũi của nàng.

Chương 609: Khách đến chơi nhà

1429 chữ

“Nhà túc hạ ở đâu?”

“Không xa lắm. Ngay ở phía trước thôi”

Công tử trẻ tuổi nắm chặt y phục, trên mặt hẵng còn vết máu chưa lau sạch, khó khăn nói.

“Tiếc là hai người kia hạ thủ quá nhanh. Một đao đoạt mạng, nếu không hộ vệ của các hạ chắc sẽ vẫn cứu được.

Túc hạ có biết hai tên thích khách đó không?” Lý Bình An thuận miệng hỏi hắn.

Cô bé nhảy chân sáo in hằn từng bước chân lên tuyết, làm gì có ai sống tự tại vui vẻ hơn mèo con đây?

Biết là mình sẽ được ăn chực thêm một bữa, cô bé rất vui, vội bước nhanh.

Lão Ngưu bảo nàng đi chậm chút, cẩn thận đường trơn.

Một lát sau bọn họ đã đến một căn phủ đệ.

“Công tử, đến đây thôi.

Lý Bình An dừng chân trước cửa.

Cô bé khẽ kéo tay hắn, hơi sốt ruột nghĩ.

.....Bảo được ăn chực cơ mà?

(*'•д.)??

Công tử trẻ tuổi quay đầu lại, hắn vẫn còn sợ hãi trong lòng, "Các hạ mời vào trong ngồi một lát. Nếu không có các hạ ra tay giúp đỡ, chỉ e tính mạng của ta đã…. Ta nhất định phải hậu tạ các hạ một phen.

" Không cần đâu, các hạ đã mời ta ăn một bữa rồi. Sau này các hạ ra ngoài, cần phải hành sự cẩn thận hơn. Cáo từ"

Lý Bình An dẫn theo cô bé 'vẫn đang chờ ăn chực rời đi".

"Ài, các hạ hiện tại đang ở đâu? Mai sau ta tới cảm tạ các hạ"

"Thôi"

Công tử trẻ tuổi cảm thấy chỉ trong một cái chớp mắt thôi, người vốn chỉ các mình chưa đầy ba trượng giờ đây lại biến mất không thấy đâu.

"Không phải tiên tử vẫn còn chuột sao ?"

Về đến nhà.

Đi cả ngày trời, giày của Miêu Miêu tiền tử đã ướt đẫm.

Nàng đem vớ và giày đặt bên cạnh lò sưởi, mình thì ghé đầu vào góc giường gần lò sưởi, rất nhanh nàng đã ngủ thiếp đi.

Thậm chí quên luôn cả chuyện mình đói bụng muốn ăn chuột.

Lý Bình An thắp đèn.

Một lát sau, hắn nghe thấy tiếng nói mớ của Miêu Miêu tiên tử.

Nào là vặt lông chuột, nướng chuột…vân vân.

Lão Ngưu vẫn ngủ say ngáy vang động trời.

Đây chỉ là một buổi tối bình thường trong vô số buổi tối khác, điểm khác biệt duy nhất là bọn hắn

vừa cứu được một vị công tử thôi.

Lý Bình An lật sách luyện đan ra.

Hắn mang viên hương đặt lên tấm cách lửa, mượn hơi nóng của than củi phía dưới mà hong khô, để hương thơm từ từ tỏa ra.

Một lát sau, mùi hương thanh mát ập vào mũi.

Vừa không quá nồng, lại vừa không nhạt đến mức vô vị.

Bất tri bất giác đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Tuy là sáng sớm nhưng bởi vì đêm lạnh nên sáng sớm cũng như đêm khuya mà thôi.

Bữa sáng hôm nay là một nồi cháo, và một ít dưa muối.

Cô bé xúc từng thìa từng thìa thả vào miệng ăn, khi thấy mình sắp ăn hết chén cháo, cô bé liền nghiêng đầu hỏi: “Hôm nay định đi đâu?”

+ nay không phải làm gì đâu. Miêu Miêu tiên tử sẽ ở nhà luyện chữ”

Vừa nghe Lý Bình An nói mình phải ở nhà luyện chữ, Miêu Miêu bèn thấy không vui.

“Miêu Miêu tiên tử ở nhà luyện chữ, không được chạy đi đâu chơi. Ta và Ngưu ca phải lên núi đốn

củi.

Ta có để lại lương khô và cháo trong nồi cho ngươi. Nếu thấy cháo lạnh quá thì rót thêm nước nóng vào nhé. Lúc đi, Lý Bình An không yên tâm nên dặn dò nàng.

“Ừm, tiên tử rất thông minh” Miêu Miêu tiên tử gật đầu.

“Lúc về ta sẽ kiểm tra đấy. Ít nhất phải viết xong ba trang” Mèo cao nghiêng đầu.

Mèo cam ngồi trên bệ cửa sổ nhìn một người một trâu ra ngoài.

Um

Nhà chỉ còn mỗi Miêu Miêu tiền tử ở nhà thôi.

Mèo cam biến thành một cô bé, tay nắm chặt bút lông, chân đặt dưới bàn không ngừng đung đưa.

Đang đưa bút bỗng cảm thấy mình đói bụng.

Thế là bèn chạy xuống bếp tìm đồ ăn.

Nàng cẩn thận bưng tô cháo lên, rồi đun lấy bình nước sôi.

Rót một ít nước sôi vào cháo, sau đó khuấy ba vòng.

Lại đặt cháo lên đầu giường gần lò sưởi, lấy ra thịt chuột và một ít dưa muối….từ trong túi ra. Cuối cùng mang quyển truyện tranh đặt lên giường.

Mình nằm trên giường vừa húp một miếng cháo, vừa gặp một miếng thịt chuột vừa đọc truyện tranh, nhưng lại cảm thấy hơi lo lắng.

Một lát sau, tiếng gõ cửa “Cốc cốc “

Mèo cam lập tức bật người dậy, hóa thành một bé gái.

E(OVO “! ! Về rồi ư?

Cô bé vội vàng cất hết đồng đồ kia, trở về vị trí cũ trên bàn, cầm bút lông hì hục viết.

“Lý tiên sinh có ở nhà không? Lý tiên sinh!”

Cô bé cẩn thận lắng nghe, đi lại gần cửa.

Vừa mở cửa vừa hỏi, “Ai vậy?”

Chỉ thấy bên ngoài cửa có rất nhiều người.

Một người là hôm qua mời mình ăn cơm, Công tử trẻ tuổi.

Một người là người đến ăn cơm hôm tết….lão Quách.

Lão Quách cúi đầu nhìn cô bé, hỏi: “Miêu Miêu tiên tử, đại nhân nhà ngươi có ở nhà không?”

“Miêu Miêu tiên tử là người lớn nè”

Công tử trẻ tuổi nghe vậy bật cười, “Lý tiên sinh ở nhà không?”

“Tiên sinh và trâu trâu lên núi đốn củi rồi”

“Tiên sinh có nói bao giờ về không?”

“Tiên sinh nói một lát sau sẽ về.”

Cô bé học theo Lý Bình An, nàng mời bọn hắn vào phòng, sau đó đi nấu nước trà.

Chạy tới chạy lui một hồi lâu.

Mới pha xong một bình trà nóng đặt lên bàn, rót cho mỗi người một chén.

Nhưng mà, nhiều người quá, rót không xuể.

Ngoài kia có tận hai hàng ngươi cơ.

Cô bé thầm tính toán trong lòng.

Uống trà thôi thì được, nhưng ở lại ăn cơm thì nàng biết làm sao bây giờ? Lấy hết chuột của mình

ra cũng không đủ cho họ ăn đâu.

“Vị Lý tiên sinh này rốt cuộc là ai?” Công tử trẻ tuổi hỏi lão Quách.

Lão Quách hạ giọng nói, “Ta cũng không biết. Chỉ biết hắn nói hắn không phải người Vân Châu, hắn đến từ Trung Châu”

Công tử trẻ tuổi nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Sở gia thành Phong Tuyết và thương đội Vân Châu có quan hệ rất tốt.

Cũng không biết vị Sở công tử này nghe tin ở đâu biết mình quen Lý tiên sinh, nên đến tận nơi nhờ mình dẫn đến chỗ hắn.

Tuy vậy, lão Quách cũng nghe phong thanh được tin, lúc ở Hồng Vận tửu quán Sở công tử bị người ám sát. Nghe nói là được một người áo xanh ứng cứu, chắc là vị Lý tiên sinh này.

Lão Quách không ngờ được, mình chỉ vô tình quen biết người kia thôi, nhưng người kia lại có bản lĩnh lớn như vậy.

“Miêu Miêu tiên tử pha trà cho các ngươi, sao các ngươi không uống?”

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng cô bé kia.

Công tử trẻ tuổi cầm cốc trà này lên, thật sự là không uống nổi thật mà.

Cô bé nghiêng đầu, do dự. Hồi lâu sau mới móc từ trong túi ra một

vật, dáng vẻ như mình yêu quý vật này lắm.

“Nè, các ngươi ăn đi.”

Công tử trẻ tuổi cúi đầu nhìn, kia là một con chuột đen to.

“Ăn đi”

Công tử trẻ tuổi: (©oC)

“Cho các ngươi một con thôi? Cô bé nói, “Không cho nhiều được đâu?

Gió lớn thét gào, cây côi nghiêng ngả vì sức gió, phát ra âm thanh the thé chói tao.

“Vù vù vù!”

Lão Ngưu vung lưỡi búa, một búa rồi một búa hạ xuống gốc cây.

Lý Bình An nói: “Chặt nhiều vào, sau không phải đi nữa.

Chương 610: Cái tên không ngờ tới.

Trời tuyết trơn trượt.

Lý Bình An và lão Ngưu mỗi đưa đeo một cái giỏ to, trong giỏ chất đầy gỗ.

Tuyết rơi đầy trời, giống như nhành liễu mùa xuân không ngừng lay lay.

Lý Bình An ngẩng đầu nói, “Không biết bao giờ tuyết mới ngừng. Thành Phong Tuyết này chẳng có cảnh đẹp nào cả, toàn là tuyết”

“Chờ đêm lạnh qua, chúng ta sẽ rời khỏi thành Phong Tuyết.
“Ngưu~”

Một người một trâu mày hỏi tạo đáp với nhau được vài câu.

Rất nhanh bọn họ đã về đến nhà.

Vừa vào đã thấy trong sân có đến hơn hai mươi gã hán tử mặc áo giáp đang đứng đội tuyết.

Xem ra qua chuyện ám sát hôm ấy, vị công tử trẻ tuổi này đã tăng cường lực lượng bảo hộ hơn nhiều

“Có khách tới à?”

Lý Bình An và lão Ngưu đặt giỏ củi xuống, không một chút hoang mang.

“Lý tiên sinh!”

Khi thấy lão Quách đến cùng với Công tử trẻ tuổi Lý Bình An đã đoán ra được có chuyện gì.

Hắn nghe vậy gật đầu cười cười, “Chư vị cứ ngồi trơi, tại hạ đi rửa mặt cái đã”

Một lát sau, Lý Bình An đi ra, nhìn thấy Miêu Miêu tiên tử hắn hỏi.

“Miêu Miêu tiền tử đã viết xong chữ chưa?”

Cô bé chớp chớp mắt, “Tiên tử đang viết chữ thì có khách tới, tiên tử bận tiếp khách nên chưa viết xong”

Lý Bình An thoáng nhìn qua con chuột bự trên bàn, không khỏi bật cười.

Hắn nhìn sang mấy người kia nói: “Chê cười rồi.”

“Không sao, không sao”

“Tiên tử không phải trò cười!” Cô bé hơi giận dỗi nói.

Công tử trẻ tuổi chắp tay nói: “Đa tạ Lý tiên sinh hôm qua ra tay cứu giúp. Chuyến này tới đây là để đáp tạ ngài.

“Công tử khách khí rồi?

“Hôm nay tại hạ mang đến đây một chút lễ vật, mong tiên sinh vui vẻ nhận cho

Công tử trẻ tuổi ra hiệu thuộc hạ mang rương tới.

Hầu như đều là kỳ trân dị bảo, lão Quách nhìn qua thầm tặc lưỡi.

Công tử nhà họ Sở này…quả nhiên là xa xỉ.

“Oa~”

Lão Ngưu và cô bé đều há hốc mồm.

Lý Bình An vẫn bình tĩnh như cũ, "Công tử không cần khách khi. Như ta đã nói lúc trước, công tử đã mời ta ăn một bữa cơm rồi.

"Ơn cứu mạng, nên vậy"

Công tử trẻ tuổi không ngờ mình chỉ vô tình kết bạn với người kia thôi, vậy mà trong thời khắc then chốt người kia lại là người cứu mình.

Từ tình cờ gặp ở quán mì, rồi đến cảnh mèo cam đại chiến chuột yêu ở thanh lâu.

Cuối cùng là mình tình cờ gặp lại hắn, muốn mua mèo….

Nếu thiếu một bước thôi, e rằng giờ đây đã không còn mình nữa.

Thật sự là ông trời không triệt đường sống của mình mà.

Thật nguy hiểm!

Đương nhiên nhìn từ bên ngoài vào có vẻ như là vận mệnh sắp đặt. Nhưng thực ra là do Công tử trẻ tuổi tìm cách bố trí.

Hôm ăn mì ở đầu đường kia, thật ra không phải vì hắn muốn ăn mì. Lúc ấy hắn nhìn thấy lão bá bán mì kia vẫn kiên trì oằn mình trong đêm lạnh rét buốt kiếm kế sinh nhai, hắn đột nhiên có ý nghĩ muốn giúp lão bá kia kiếm được một chút tiền.

Bởi vậy hắn với Lý Bình An mới có duyên gặp nhau.

Về sau tình cờ gặp hắn ở trên đường, bởi vì mình nợ tiền mì hắn nên chủ động mời người kia ăn

Cùng tới quán rượu Hồng Vận nức tiếng thành Phong Tuyết, sau đó mình bị từ chối bán mèo… Ở thành Phong Tuyết, những chuyện như ép mua ép bán không phải chuyện lạ.

Bọn thủ hạ có ý khuyên hắn làm vậy, nhưng Công tử trẻ tuổi đã nghiêm túc từ chối….

Tất cả những chuyện này, nếu nói là số phận sắp đặt không bằng nói Công tử hắn tự mình cứu mình thì đúng hơn.

"Nếu tiên sinh muốn ở lại thành Phong Tuyết một khoảng thời gian, tại hạ vẫn còn mấy phòng dư. Nếu tiên sinh không chê, tiên sinh có

thể đến đó ở. Công tử trẻ tuổi nói.

Lý Bình An nói: “Không dám làm phiền công tử, chờ khi đêm lạnh kết thúc, tại hạ sẽ đi khỏi đây. “Tiên sinh định đi đâu?”

“Đi về phía Bắc”

“Phía Bắc”

Công tử trẻ tuổi và lão Quách nghe vậy lấy làm kinh ngạc.

Phía Bắc thành Phong Tuyết là nơi dân cư hẻo lánh.

“Mạo muội hỏi một câu, tiên sinh tới phía Bắc làm chi?” Công tử trẻ tuổi lại hỏi.

“Không vì chuyện gì cả, chỉ là muốn tới đó xem thử thôi”

“Chậc. Công tử trẻ tuổi nghe vậy nhất thời nghẹn lời, “ Tiên sinh thật có nhã hứng… Chỉ là phía Bắc thành Phong Tuyết thời tiết cả lạnh, cho dù là tu sĩ đỉnh phong Tam cảnh cũng có rất ít người dám đặt chân tới đó”

“Thế thì mặc dày thêm một chút thôi.

Nghe Lý Bình An nói một cách rất nhẹ nhàng, Công tử trẻ tuổi không biết nói gì nữa rồi, chỉ đành cười haha.

Một lát sau, Công tử trẻ tuổi và lão Quách cáo từ rời đi.

Cô bé biến thành mèo con nhảy vào chiếc rương chưa đầy kỳ trân dị bảo, một lát sau mèo con từ trong rương ngẩng đầu ra.

“Chúng ta kiếm được nhiều tiền quá.

“Là người khác cho

Mèo con lại nói: “Nhưng mà nó là của chúng ta.

“Chúng ta sẽ không đem những vật này đi theo. “Vì sao?”

14:21

“Bởi vì không có chỗ để tiêu. Chúng ta tới phía Bắc phải mang thật nhiều đồ ăn theo, nhưng vật này nhìn thì quý giá nhưng so với một cây hành tây còn kém xa.

Mèo con nghĩ một hồi, thông minh nói: “Vậy phải đổi hết thành chuột thôi!”

Lý Bình An chuyển chủ đền, “Tiên tử vẫn chưa viết xong chữ đâu?

Mèo con cụt hứng kêu.

Hôm sau, Nho sĩ cùng tới.

Lần này hắn đến đây để tạm biệt Lý Bình An.

“Ồ? Túc hạ định đi đâu?”

“Ở ngoài lâu quá rồi, phải về nhà thôi. Nho sĩ nói.

“Vừa đúng lúc, tại hạ cũng muốn tới chào tạm biệt các hạ “Ngươi định đi đâu?”

“Tại hạ định đến phía Bắc.

“Phía Bắc?” Nho sĩ kinh ngạc hỏi, “Phía Bắc thành Phong Tuyết? Ngươi không sợ mất mạng ư?” “Tại hạ vẫn còn chút năng lực bảo vệ cái mạng của mình”

“Ê chớ có xem thường, phía Bắc thành Phong Tuyết ngay cả ta cũng không dám tới” Nho sĩ cảnh báo hắn.

“Ta và ngươi quen nhau, coi như có duyên. Không bằng…

Lý Bình An nghe vậy cứ tưởng hắn định tặng cho mình lễ vật gì, đang định từ chối thì nghe thấy Nho sĩ nói tiếp, “Làm phiền các hạ viết cho ta một bức tranh chữ

Nho sĩ cảm thấy chữ hắn rất đẹp, rất có phong cách.

Lý Bình An bất đắc dĩ cười, đáp ứng hắn.

Nho sĩ đang chuẩn bị sẵn giấy bút và nghiêng mực.

Rất nhanh, hắn đã viết xong.

Nho sĩ cầm lấy bức tranh, cẩn thận quan sát.

“Chậc ~ không biết có nên nói ra hay không. Chữ của các hạ rất có phong cách của Lý Bình An. Chỉ có điều…”

Nho sĩ nói tiếp, “Chỉ là hơi thiếu tinh túy”

Nho sĩ lấy ra bức tranh chữ quý nhất của mình.

Vẫn là bức tranh Lý Bình An, Cảnh Dục và Chung đại gia cùng ký tên.

Gió nhẹ lùa cành, thoảng hương dịu, Xuân về trời âm, lo âu giăng mờ.

Chén rượu say lòng, ước mơ tỏa sáng,

Ở thành Phong Tuyết có rất ít người có cùng sở thích thưởng tranh chữ như hắn, điều này làm Nho sĩ rất buồn.

Nhưng vẫn

may,

, mình còn quen được người áo xanh này.

“Nếu túc hạ bình tĩnh có thể viết tốt hơn. Nho sĩ nói.

“Hổ thẹn hổ thẹn”

“Vậy giang hồ gặp lại. Nho sĩ thi lễ.

Lý Bình An đáp lễ.

“Vẫn chưa hỏi tên của túc hạ?” Nho sĩ nói.

Lý Bình An cười nói: “Tại hạ cũng không biết tên của các hạ, hai ta bèo nước gặp nhau. Không bằng chúng ta cùng hẹn, lần sau gặp lại cùng uống rượu trò chuyện, các hạ thấy sao?”

“Khà khà, được !” Nho sĩ sảng khoái đáp.

Thế là, người muốn về nhà liền về nhà, người muốn đi ngao du liền tiếp tục ngao du. Cuộc sống vẫn như trước đây.

Cuối cùng cũng chỉ là hô hào một trận rồi cuốn đi.

Chương 611: Học pháp thuật.

Ngày tháng ba, băng tuyết tan, hoa nở xuân về.

Xuân tháng ba, vạn vật hồi sinh.

Liễu xanh hoa đỏ, yến oanh vui ca.

Sau khi bước vào Trung Châu, Nho sĩ xa quê nhiều năm cảm nhận được dư vị ấm áp của quê nhà. Men theo đường lớn, một đường đi về Đại Tùy.

Thuận lợi vô cùng, phần lớn người hắn gặp đều là người thân thiện.

Ven đường còn có nước trà cho hắn uống.

Không giống ở nơi hoang vu kia, đi đường gặp người nào người ta cũng động một chút là đòi giương đao rút kiến.

“Ôi, hương vị quê ta

Nho sĩ hít sâu một hơi.

“Khụ khụ khụ! Đù mé thằng nào lại ỉa ra giữa đường thế này! Chả ra gì cả!”

“Đậu hũ đi! Mua đậu hũ đi!”

“Bánh nướng nóng hổi đây!”

“A! Xin tránh ra một chút.

“Chựa! Đi!”

âm thành hòa trộn lẫn nhau, với những người khác mà nói những thanh âm này cực kỳ ồn ào. Nhưng

với người con xa quê nhiều năm như Nho sĩ, hắn lại cảm thấy thân thương vô cùng.

Tiếng gió nhẹ thổi, tiếng trẻ con vui đùa, gió thổi cờ bay.

Nho sĩ nhìn từng khung cảnh, khung cảnh nào cũng làm hắn cảm thấy thật thân thiết.

“Này tên kia! Ngươi là người từ đầu tới”

Có người từ trên lầu hô xuống.

Nho sĩ ngẩng đầu nhì, chỉ thấy một giương mặt quen thuộc thò ra từ tầng hai khách sạn. “Hahaha, Cảnh lão gia đại danh đỉnh đỉnh định mời ta ăn cơm ở đây sao?”

“Có quy định. Quan viên khong thể vượt qua quy định này? Cảnh Dục cười. Một lát sau, lầu hai khách sạn.

Tổng cộng mười món ăn, tám món nóng, bốn món nguội.

Cảnh Dục nâng chén rượu, “Chén này vì ngươi đón gió tẩy trần. Uống!”

“Uống! Kính tể tướng Đại Tùy tương lai.

Cảnh Dục nghe vậy cười một tiếng.

Qua ba tuần rượu, nếm qua na

Tửu quá tam tuần, thái quá ngũ vị.

Hai người tiếp tục trò chuyện.

Kể cho nhau nghe những chuyện đã xảy ra, những chuyện còn băn khoăn suy nghĩ.

“Được bức tranh chữ nào đẹp không?” Cảnh Dục thuận miệng hỏi.

Nho sĩ nghe vậy cười, “Đương nhiên là có, chờ về đến nhà ta mang ra cho ngươi thưởng thức!”

“Lấy ra luôn đi !”

“Nơi này không hợp”

“Có gì mà không hợp, lấy ra xem thử nào.

Hai người đều có chút men say trong người.

Nho sĩ cũng mặc kệ không nghĩ nữa, lấy từng bức tranh mình sưu tầm được trong những năm này ra cho Cảnh Dục xem.

Cảnh Dục híp mắt, nhìn lần lượt một phen.

“Ồ bức này đẹp đấy… Bức này cũng thế.

“Mẹ nó, bức họa này rất có phong cách của chủ nghĩa lãng mạn!”

“A, bức này phải do ta sở hữu mới chuẩn”

“Cút!” Nho sĩ từ chối thẳng thừng.

Bức họa này là bút tích của cùng của một lão họa sĩ già ẩn cư lâu năm, hắn còn lâu mới đem cho người khác.

“Ta đổi vật khác cho ngươi. Cảnh Dục nói.

“Vật gì?”

“Chữ của Lý Bình An”

Nho sĩ vui mừng, “Thật à?”

“Chả thật! Lần sau gặp lại ta sẽ dẫn ngươi đến gặp hắn, giới thiệu một phen.

Cảnh Dục nói bừa như thế với hắn, nghĩ chắc mình phải viết mấy phong thư cho Lý Bình Ab, cái gã Lý Bình An ấy toàn trả lời bằng thư.

Sau đó mình lại đem chữ của hắn đi bán lấy tiền, hehe.

Bây giờ chữ của Lý Bình An ở Kinh thành, giá phải gấp đôi gấp ba.

Bởi vì chữ của hắn đã hình thành một phong cách riêng biệt, có ý cảnh rất riêng.

Nhưng mà, nói thực ra có ít người hiểu cái gọi là thưởng thức ý cảnh lắm.

Đa số người mua tranh hoặc chữ của hắn, thật ra chẳng hiểu cái mọe gì về thủ pháp nghệ thuật đâu.

quan tâm đến chữ hắn đẹp hay không thôi. Đó là nguyên nhân cái tên Lý Bình An rất nổi tiếng. Những năm này, cái tên Lý Bình An phải gọi là nổi nhất nhì Kinh thành Đại Tùy. Mà Nho sĩ lại là một fan trung thành của Lý Bình An.

Từ chuyện hắn không tiếc tiền mà mua bức tranh chữ ở thanh lâu có ký tên của Lý Bình An là có

thể nhận ra.

“Ngươi không nói thì suýt nữa ta quên mất, ở thành Phong Tuyết ta gặp được một người thú vị lám.”

Nho sĩ lại lấy ra hai bức tranh chữ.

“Chữ “Nhân” này có phong cách cực giống với Lý Bình An đại sư.

Cảnh Dục nhìn thoáng qua, gật đầu nói: “Ừm…giống thật! Ngươi không nói ta còn tưởng rằng đó là chữ của huynh đệ ta đó”

“ Nhìn vào cứ tưởng là chữ của Lý Bình An đại sư thật. Nho sĩ tự hào

nói.

Cảnh Dục lại hỏi tiếp, “Ồ, ngươi kia trông như thế nào?”

“Không cao không béo, dáng vẻ rất bình thường. À nhưng đi cùng hắn có một con trâu và một con mèo”

“Trâu?” Cảnh Dục nhíu màu, “Hắc ngưu?”

Cảnh Dục trừng mắt nhìn, “Hắn tên là gì?”

“Hắn không nói với ta.

Cảnh Dục suy nghĩ một chút, tay nhấc bút quơ vài nét, vẽ ra Lý Bình An và con trâu cao to đen hôi trong trí nhớ của hắn.

“Có phải một người một trâu này không”

“A! Đúng rồi, đúng rồi!”

Nho sĩ kinh ngạc nhìn, không hiểu Cảnh Dục làm sao mà biết tướng mạo người áo xanh kia.

“Đây chính là Lý Bình An. Cảnh Dục khẽ nói.

Nho sĩ….

(O_o??????)

Gì cơ???

Hắn cất cao giọng lên tận mấy độ.

Sau đó, từ trong khách sạn truyền ra tiếng gào rú như tiếng thú gầm.

“AAAAAAAAAAA! Vì sao???”

Cảnh Dục vội bịt lỗ tai.

Sau khi rời khỏi thành Phong Tuyết, bọn Lý Bình An một đường hướng về phía Bắc. Bọn họ cuộc bộ, đương nhiên không thể nhanh bằng Nho sĩ.

Cho nên khi Nho sĩ đã về đến Đại Tùy, bọn họ vẫn còn quanh quẩn trong thế giới tuyết mênh mông.

Trong hang động đầy tuyết, ánh lửa bập bùng.

Mèo con mặc mấy lớp quần áo thật dày. Một lớp là bộ áo bông màu đỏ Lý Bình An may cho nàng, bộ

lớp là áo bông mới mua ở trong thành Phong Tuyết.

Dù mặc tận hai lớp nhưng mèo con vẫn chảy nước mũi.

“Hu…Tiên tử lạnh quá.”

Lý Bình An nghe vậy bèn dán lên đầu nàng một tấm phù chú.

Mèo con ngẩng đầu nhìn tấm phù trên trán mình, đáng thương nói: “Tiên tử cũng muốn học pháp thuật.

“Tại sao Tiên tử muốn học pháp thuật?”

“Bởi vì biết pháp thuật xịn xò lắm, mèo cũng muốn học”

“Nhưng tại hạ không biết pháp thuật. Nếu muốn học pháp thuật Tiên tử phải hỏi trâu trâu”

Mèo con quay đầu nhìn lão Ngưu đang ăn khoai lang nướng bên kia. “Miêu Miêu tiên tử muốn học pháp thuật!”

Miêu Miêu tiên tử muốn học pháp thuật đương nhiên phải biết đọc biết viết trước đã.

Thế là sau khi tìm được động lực, Miêu Miêu tiên tử càng thêm cố gắng học viết

Đêm lạnh đã qua, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Ban ngày, một người một trâu một mèo đi.

Đêm thì thi thoảng tìm được nơi tránh gió nghỉ ngơi, nếu không tìm được hang động vậy bọn họ đành dựng lều ngủ.

Miêu Miêu tiên tử nằm giữa, Lý Bình An và lão Ngưu kẹp hai bên.

Lều vải rất nhỏ nhưng lại rất ấm áp.

Bọn họ không giống người đi đường trong bão tuyết rét lạnh này, mà giống như lữ hành hơn.

Khung cảnh đẹp đẽ mà hòa thuận.

Miêu Miêu tiên tử biến thành cô gái nhỏ, châm đèn học chữ trong

đêm.

Bên ngoài chỉ có tiếng gió gào thét, nhiệt độ lạnh đến mức bất cứ vật nào đều sẽ bị đông cứng. Chỉ có túp lều nho nho này lại ấm áp làm cho người không muốn bước ra ngoài.

Cô bé thò đầu ra nhưng lạnh quá lập tức chui đầu vào.

Nàng lắc đầu, đã tỉnh táo hơn bèn tiếp tục tập viết.

“Am am!”

Đây không phải tiếng động đất mà là tiếng ngáy của lão Ngưu.

Cô bé nghe nhiều đã thành quen, ngậm bút lông nghiêng cứu chữ này nên viết như thế nào. Ừm, khó quá đi thôi –

Chương 612: Chỉ là một nam tử si tình thôi

Với Miêu Miêu tiên tử mà nói, học pháp thuật là chuyện khá dễ dàng. Dù sao nàng cũng là Mèo yêu thành tinh mà.

Với nàng chỉ có học chữ mới khó như lên trời mà thôi.

Mèo con quả nhiên đã học được một chút pháp thuật từ chỗ lão Ngưu.

Thực ra nàng có học cái gì cao siêu đâu, chỉ học mỗi làm sao để dùng phù triện giữ ấm được cho

Sáng sớm hôm nay.

; bữa sáng, lại bắt đầu đi tiếp.

Lý Bình An chuẩn bị dán phù triện lên đầu mèo con giống như thường ngày, nhưng mèo con lại giương hai cái móng vuốt nhỏ ngăn hắn lại, mèo nói: “Miêu Miêu tiên tử đã học được pháp thuật

rồi!”

Mèo con cực kỳ tự hào cởi áo khoác trên người xuống, dán tấm phù triện xiêu xiêu vẹo vẹo do mình

viết lên trán của mình.

“Ai u ~”

“Tiên tử rất thông minh.” Lý Bình An cười nói.

Mèo con trịnh trọng gật đầu.

“Tiên tử không lạnh!”

Mèo con vừa nói vừa bước ra khỏi lều.

Một cơn gió lạnh ập tới, mèo con lạnh đến mức lông tơ toàn thân dựng đứng, run rẩy cả người.

“Tiên tử… tiên tử không lạnh…không hề lạnh….Tiên tử biết pháp thuật.”

Nhưng chưa kiên trì được hai bước đã vội vàng chạy về trong lều.

Lý Bình An cười, dán lại phù triện lên trên đầu nàng.

“Xem ra Miêu Miêu tiên tử phải tốn rất nhiều thời gian mới học được pháp thuật.

“Miêu Miêu tiên tử rất thông minh

“Không ai nói tiên tử không thông minh”

“Vậy ngươi tốn bao lâu mới học được?” “Rất lâu”

“Vậy trâu trâu thì sao?”

“Trâu trâu còn lâu hơn.

Bây giờ mèo con mới cảm thấy khá hơn một chút.

Thế là những ngày tiếp theo vẫn cứ như thế.

Vừa đi vừa nghỉ, ban ngày đi đường, ban đêm mèo con đi theo trâu trâu học pháp thuật.

Bầu trời sao ban đêm rất đẹp, có những tia sáng kỳ dị giống như là quang tiễn lao vút xuống, tưởng như vươn tay ra là có thể chạm tới được.

Nhưng có khi bầu trời cũng lạ lắm. Sau cơn mưa tuyết kịch liệt, những đám mây sừng sững từ nơi nào mọc lên không ai biết, khiến

người nhìn vào mà kinh sợ.

âm thanh từng đợt gió thét gào từ bên ngoài truyền vào trong lều, chỉ một lát sau thôi những tiếng rít gào ấy lại biết thành tiếng gào thét của hàng ngàn hàng vạn con dã thú.

Tuyết bao phủ cả một mảnh trời như biển cả dậy sóng mãnh liệt, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng hãng. Tạo nên một cảm giác khủng khiếp khó diễn tả thành lời.

Tựa như nơi đây không phải là một mảnh đất hoang vu mà là trong dạ dày của một con mãnh thú. Nhưng lều vải đơn sơ trong gió tuyết kia lại không mảy may một chút lung lay.

Lý Bình An chùm chăn ấm kín người, thoải mái nằm lên gối.

Khóe miệng lộ ra nét cười, hắn lấy ra hồ lô rượu tu một hớp lớn.

Rượu ngọt tựa mứt hoa quả, lại có lúc cảm thấy rượu nóng như lửa, nóng hổi mà trơn nhẵn.

Rượu men theo yết hầu trôi tuột xuống bụng.

Mùi vị này quả thật là dễ chịu vô cùng, lại từ lỗ mũi xì ra mùi rượu.

Sau đó, rượu nồng hóa thành một dòng nước nóng chạy khắp cơ thể.

Ôi sung sướng quá –

Sung sướng đến mức không thể diễn tả thành lời, chỉ có mình mình có thể tự trải nghiệm thôi.

Hắn ngâm nga khúc ca.

“Lá đào phe phẩy nhanh, lá liễu phủ kín cả trời xanh.

Hỡi cá vị bạn hữu ngồi đây ơi, xin hãy nghe tôi kể nào…

Nhắc tới người Tùng Lão Tam, hai vợ chồng lão bán thuốc phiện….

Tiếng gió thổi vẫn chẳng ngừng, tiếng gió kêu sắc nhọn đột nhiên trở nên khàn khàn.

Càng ngày gió kêu càng chói tai, càng ngày càng khó nghe, giống như một người bị bóp chặt yết hâu.

“Tùng Lão Tam là ai?” Cô bé đột nhiên hỏi.

Lý Bình An cười, “Là một nhân vật hư cấu. Miêu Miêu tiên tử mau ngủ đi, muộn lắm rồi.

“Miêu Miêu tiên tử còn muốn học pháp thuật mà!”

Chỉ là chưa đầy một lát sau, cô bé đã ngủ say.

Lại qua nhiều ngày nữa.

Miêu tiên tử dán trên trán một tấm phù triện do tự tay mình viết, nghiêng ngang bước đi.

Nhưng với chút pháp lực nhỏ bé của nàng, đương nhiên không thể chống chọi với thời tiết lạnh giá này rồi, thế là lão Ngưu lại vào trong đó thêm một ít pháp lực của nó.

Các đó không xa, có một con gấu trắng cao hơn mấy trượng đang tiến lại chỗ bọn họ.

Mèo con thấy cực kỳ rõ.

Nhìn từ xa xa, con gấu kia như một tòa núi nhỏ.

Mèo con thấy vậy liền kinh hãi nói: “Gấu lớn thật á”

Gấu này mang đến cho người ta cảm giác cực kfy áp bức.

Nói ra thì, đây là con dã thú đầu tiên mà bọn họ gặp sau khi rời khỏi thành Phong Tuyết.

“Gào !!!”

Một tiếng gào vang trời.

Mùi tanh bay theo gió, giống như một tòa núi lớn ập vào mặt Lý Bình An.

Nhất thời, trời đất như rung chuyển.

“Lão Ngưu, bỏ thêm ít thì là với ớt đi.

“Ừm, gấu này dai quá không cắn nổi. Nướng thêm một lúc nữa vậy. Lý Bình An nếm thử một miếng.

Mèo con ôm chân gấu cắn từng miếng từng miếng.

Lão Ngưu lau mồ hôi nóng trên chán,bỏ thêm ít rau thì và vớt vào.

Rồi nó lại cắt bánh thành hai miếng, thả thịt gấu và tỏi vào trong.

Vừa cắn một miếng, ôi đúng là bõ công mà

Lý Bình An lọc da lông của gấu trắng, hắn quyết định may thêm cho mèo con một bộ y phục mới. Mặc vào chắn chắn rất ấm.

Dù sao mèo con cũng không giống mình và lão Ngưu, đi qua nơi rét lạnh này cũng chỉ là tốn một chút thời gian mà thôi.

Từ bộ xiêm y màu đỏ, mèo con đổi sang một bộ y phục trắng muốt.

Mặc vào vừa dày vừa ấm, phủ kín cả người mèo con, chỉ để lại một đôi mắt to.

Tuyết thật sự là quá dày, dày đến mức lão Ngưu chỉ cần nhấn một chân xuống là cả người trâu đều

bị lún vào trong tuyết.

Tuyết như này làm sao có thể đi đường được.

Tuy vậy, Lý Bình An và lão Ngưu lại rất sẵn lòng đi con đường không ai dám đi qua này. Có lẽ cũng có người đi qua, chỉ là dấu chân của bọn họ sớm đã bị tuyết lớn lấp đầu.

Lý Bình An cầm bản đồ, mèo con tò mò ngó đầu lên xem.

“Chỗ này là ở đâu?”

“Đều là những nơi cùng lão Ngưu đi qua.” Lý Bình An nói.

Mèo con nhìn lại bản đồ, “Các ngươi đi qua nhiều nơi vậy” “Đúng vậy”

“Miêu Miêu tiên tử chưa từng được đi ～”

“Sau này sẽ có cơ hội.

“….Ùm”

Ngày hôm đó, vừa băng qua một tòa núi tuyết.

Bọn họ đang nghỉ ngơi dưới chân núi.

Mèo con thì cùng với lão Ngưu chơi nặn người tuyết, chơi vui đến quên cả trời đất.

Lý Bình An đã dựng xong lều, đang chuẩn bị đọc sách thì nghe thấy tiếng kêu của mèo con. “Có người!”

Lý Bình An đi đến đó, chỉ thấy một cỗ thi thể đã đóng băng.

Nghĩ chắc là người đi đường giống như mình, Lý Bình An và lão Ngưu liền hợp lực kéo thi thể ra.

Một mặt thi thể kia có tu vi, một mặt là vì hoàn cảnh địa lý đặc thù của nơi này. Cho nên thi thể kia vẫn chưa bị phân hủy, khuôn mặt vẫn còn nhìn thấy rõ.

Lão Ngưu gỡ xuống nhẫn chữ vật của người kia, “Chậc” một tiếng.

Kiểu mẫu nhẫn chữ vật khá đắt, người này chắc chắn không phải tu sĩ Tam cảnh bình thường.

Lý Bình An kiểm tra một phen, lắc đầu nói, “Thần hồn đã diệt, không còn khả năng cứu sống” “Ngưu!”

Lão Ngưu lấy đống đồ vật trong nhẫn chữ vật ra, trong đó có một ít đan dược, pháp khí.

Và một số vật dụng thường ngày khác.

Còn có một bức thư.

Lý Bình An cầm bức thư xem thử.

Bức thư vẫn còn nguyên vẹn, dòng chữ nhỏ trên bìa được viết bằng máu tươi.

“Tại hạ vốn là nhân sĩ Trung Châu, lần này vượt châu là muốn tới gặp mặt sư tỷ đã xa cách nhiều

Khổ sao bị hàn khí tấn công, sợ rằng không thoát khỏi cánh đồng tuyết mênh mông này. Tại hạ viết phong thư này, nếu đạo hữu có phát hiện được xin hãy đưa bức thư này đến địa chỉ đã được ghi. Giúp tại hạ hoàn thành tâm nguyện của mình, tại hạ vô cùng cảm kích.

Kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình…

Bên dưới còn viết môn phái mà sư tỷ hắn đáng ở, tên tuổi, tướng mạo và những thông tin chi tiết khác.

“Đây là gì?” Mèo con hỏi.

“Thư của một nam tử si tình viết cho người hắn yêu” Lý Bình An từ tốn nói.

Mèo con nháy mắt.

Lý Bình An cất phong thư vào trong tay áo, “Chôn hắn đi, tiễn hắn một đoạn vậy”

Dù sao mình cũng định đi tiếp, chưa biết chừng có thể đưa thư này đến hộ hắn. Không vì điều gì cả, chỉ là tình cờ gặp nhau, duyên phận mà thôi.

Chương 613: Bạch Long

Cánh đồng tuyết mênh mông.

Lại tiếp tục đi về phía Bắc, mèo con sắp không đi được nữa rồi.

Gió tuyết thật sự quá lớn, không phản là tu sĩ đỉnh phong Tam cảnh thì chắc chắn sẽ chôn thân nơi này.

Mèo con đội mũ kín mít, chôn mình trong chiếc giỏ Lý Bình An đang đeo.

Trong giỏ đượt lót chăn lông, cực kỳ ấm áp.

Trong giỏ còn dán cả phù triện, cho nên mèo con không sờ bị hàn khí tấn công. Mèo con thò đầu ra khỏi giỏ, mặt đầy bất đắc dĩ nhìn về con đường phía trước. Nhìn dáng vẻ của mèo có lẽ mèo rất muốn xuống đi, tiếc là mèo không đi được.

Mỗi bước của Lý Bình An và lão Ngưu đều in hằn một dấu chân. Nhưng rất nhanh thôi, dấu chân kia đã bị tuyết lớn phủ kín.

Đoạn đường này, bọn họ gặp không ít chuyện.

Họ gặp được đại yêu ẩn sâu trong núi tuyết, đại yêu cố ý tiếp cận Lý Bình An, tìm hiểu sao hắn lại tới đây.

Lý Bình An coi như mình không biết, chỉ cạn chén trò chuyện với nó.

Sau đó, chào tạm biệt lẫn nhau.

Bọn họ cũng gặp rất nhiều trận tuyết lở, tuyết xô từng lớp từng lớp.

Gió lớn gào rít chói tai, trời đất tối tăm, tuyết lở khiến cả vùng núi rung chuyển, bao phủ tất cả bằng một màu trắng tinh.

Tuyết lở phát ra tiếng rầm vang, trời đất giống như sụp đổ.

Đi sâu hơn vào trong rừng tuyết, bọn họ gặp một con cự long lớn màu trắng.

Nó ẩn nấp ở chỗ sâu trong rừng tuyết, phía trên một gốc đại thụ che trời.

Khiến người nhìn vào mà phát khiếp.

Mèo con chỉ vừa nhìn một cái, đã bị long uy dọa sợ, chạy tọt vào trong giỏ.

Lý Bình An nhìn qua con cự long kia.

Thân dài, râu tóc dài tung bay.

Các bộ phận được sắp xếp cực kỳ cân đối và duyên dáng, phong thái uy nghiêm hữu thần.

So với long tộc ở biển, có khác biệt rất lớn.

Thế là Lý Bình An lỗi Bạch Ngọc Kinh ra.

Để Tam công tử ở trong Bạch Ngọc Kinh nhìn con cự long này.

Tam công tử nuốt nước miếng, không ngờ lại có thể gặp Long Quân ở đây.

Bạch Long ngẩng đầu rồng, phun ra một ngụm khí màu trắng.

Nó bỗng cúi người, lại gần nhìn Lý Bình An.

Khí dâng lên, đập vào mặt Tam công tử.

Tam công tử bị dọa sợ, vội vàng trốn vào trong Bạch Ngọc Kinh.

Lý Bình An cười nhạt, “Tham kiến Long Quân.

“Ngươi là người ở đâu?” Bạch Long hỏi.

“Du khách thôi”

“Đến đây du lịch làm gì?”

“Men theo đường mà đến, cũng không phải vì chuyện gì quan trọng”

“Nơi đây đã lâu không có người đến thăm, ngoài kia đã là năm nào tháng nào rồi?”

“Không biết Long Quân nói “Ngoài kia” là chỉ lục địa nào? Nếu Long Quân muốn biết sao không ra ngoài xem thử?”

Đôi mắt to lớn của Bạch Long giật giật, “Ngươi có thể giúp ta một chuyện không?”

“Mời Long Quân nói, tại hạ sẽ lượng sức mà làm.

Thế là Lý Bình An và lão Ngưu bèn đi theo Bạch Long.

Đi tới ngọn núi bên cạnh, không biết là ai đã viết lên núi kia một chữ “Từ” rất to. “Ngươi có thể giúp ta bỏ chữ kia đi không?” Bạch Long trầm giọng hỏi.

Lý Bình An:.....

Cái cốt truyện này sao nghe quen thế nhỉ?

Lý Bình An nói: “Chữ này là do một vị Thánh nhân Nho gia viết sao?”

“Phải!”

“Ồ, sao Thánh nhân lại nhốt Long Quân ở đây?” Lý Bình An hỏi

Bạch Long trầm ngâm một lát rồi nói, “Tuổi trẻ không hiểu chuyện. Làm sai rồi bị phạt ở đây. Thánh nhân nói với ta, chỉ khi gặp được người có duyên mới có thể giúp ta xóa đi dòng chữ này, lúc đó ta mới được tự do”

Ò hó?

Nghe thấy lời này của nó, Tam công tử trong Bạch Ngọc Kinh cũng nhô đầu ra xem.

Hờ hờ –

Hóa ra cũng giống như mình, bị nhốt ở đây thôi.

Còn tưởng rằng hay ho lắm.

Nó thầm thở dài trong lòng, phận rồng bọn hắn sao khổ vậy nè, đều là số lưu lạc thiên nhai.

“Ta là người hữu duyên?”

“Trăm năm qua không có một ai tới đây” Bạch Long nói, “Nói chung các hạ chính là người hữu duyên.

Lý Bình An dùng đôi con ngươi trắng dã nhìn Bạch Long.

Mà Bạch Long nhìn chằm chằm vào đôi mắt trắng dã ấy, chợt cảm thấy như mọi bí mật trong lòng đều bị người ta nhìn thấu.

Khiến nó có hơi sợ hãi.

Cảm giác này…..

Lý Bình An cười ấm áp, “Long Quân, không cần phải gạt ta đâu. Thánh nhân giam Long Quân ở đây, là chờ khi nào Long Quân ngộ ra được dụng ý của Thánh nhân, lúc đo Long Quân sẽ tự được tựu do. Bây giờ Long Quân cứ ở lại đây an tâm nghỉ ngơi đi.

Đôi mắt Bạch Long chợt lóe, khí tràng quanh thân bỗng chốc biến đổi.

Trời vốn đã lạnh giá, giờ đây ngay cả không khí cũng như muốn đóng băng.

Đột nhiên, giữa đất trời có một mảnh hàn khí trắng xóa tràn ngập ra.

Một luồng khí tràng kinh khủng mà thần bí bao phủ khắp nơi trong khuôn viên vài trăm dặm.

“Bây giờ ngươi có hai lựa chọn! Hoặc là giúp bản quân phá vỡ trận pháp, hoặc là…..

Chưa nghe nó nói hết, Lý Bình An đã đưa ra lựa chọn của mình: “Tại hạ lựa chọn cái sau.

Bóng đêm dày đặc, dãy núi cao phía xa được bao phủ bởi một mảnh mông lung.

Chỉ có đỉnh núi vẫn còn lộ ra đường nét của mình.

“Gào !!”

Oong !!!

Tiếng rồng kêu và tiếng kiếm cùng lúc vang lên.

Bạch Long đã có thành tựu nhưng không giống như Giao Long.

Cho dù cùng là Hải long nương thân trong biển, nhưng thật ra nó là hậu duệ của Chân Long. Lý Bình An rơi vào một nơi trong núi tuyết, tiếng gào của Bạch Long truyền tới gần.

Lý Bình An ngước sang hướng nam, một mảnh trắng xóa. Như cùng màu với thế giới Ngâc sắc. Một tay hắn chắp sau lưng, tay còn lại vươn ra. Như bắt trọn cả thế giới.

Sau đó, khiêm tốn đánh ra một quyền.

Tất cả mọi vật trong phương viên trăm dặm dường như bởi vì một quyền này mà xoay tròn.

Một lát sau, liền thấy một vệt sáng bạc lòe nhòe như thác nước, lại như một mảnh tơ lụa treo giữa trời.

Ánh trăng sáng chiếu rọi hóa thành một con cự long lớn màu xám trắng.

Long thân cuốn quanh, càng lên càng cao.

Giống như một vầng quang luân, vẽ lên trên không trung một đường vòng cung.

Tất cả đều được ánh trăng bao phủ.

Trong phạm vi ngàn dặm, tiến thẳng đến chân trời.

Những nơi mà nó đi qua, đều hóa thành cát bụi.

Sau một tiếng gào, cự long lập tức biến thành một đóa hoa màu trắng, lao nhanh xuống.

Trong một tiếng long ngâm, dưới ánh trăng chiếu sáng, lộng lẫy vô cùng.

Khung cảnh này tựa như một bức danh tác của trời đất, cực kỳ hùng vĩ.

Nhưng muốn nhìn thấy bức tranh đó, phải xem mình có may mắn hay không.

Đó là một vầng trăng tròn bạc trắng, xen lẫn trong đó là màu trắng của hoa tuyết, của sương mù hình thành một bức ảnh tươi sáng.

Lý Bình An ngẩng đầu, từ tận đáy lòng thốt ra một câu: "Đến hay lắm!"

Lý Bình An chém ra một đao, một đao này hóa thành một màn đao.

Đao quang kia lực nhẹ tựa lông ngỗng bay, nhưng lại mạnh như gió thôi rách lá rất ư là hùng vĩ. Đạo kia rơi xuống thác nước đang xoay vòng kia.

Đao này tựa như sinh ra từ đất trời, xé rách hư không.

"Uỳnh !!!"

Chỉ là gợn sóng dao động nhưng cũng đủ để người đến gần thịt nát xương tan.

Bạch Long kinh hãi, lấy ra Vật bản mệnh.

Bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, áp sát đỉnh đầu Lý Bình An.

Quả nhiên là khí thế!

Lý Bình An lại vung ra một đao.

Chương 614: Thế thì có gì hay?

1611 chữ

Nhìn dáng vẻ của Bạch Long, xem ra trận chiến hôm nay là trận chiến quan trọng quyết định sinh tử tồn vong của nó.

Nếu nó thua, không biết nó sẽ bị nhốt ở đây bao lâu nữa.

Đương nhiên, mục đích của nó không phải là giết Lý Bình An.

Nó chỉ đang ép người kia giúp mình.

Chỉ là giờ đây, sắc mặt Bạch Long chợt biến.

Nó đưa tay nắm lấy Vật bản mệnh của mình, cổ tay khẽ run.

Nó cố gắng nắm chặt vật kia.

Đột nhiên, tại nơi mà nó biến mất.

Một đạo bạch quang chợt lóe lên rồi biến mất, giống như một đầu xiềng xích, uốn lượn mà lao đến.

Một lát sau, tiếng cười trầm thấp từ dưới thân nó truyền đến.

Bạch Long chỉ cảm thấy cả người đau đớn, thân thể không trụ vững bị văng ra ngoài.

Một đòn kia tưởng như nhẹ nhàng, nhưng thực ra lại ẩn chứa uy lực lớn không lường đựa.

Vùng đất xung quanh lại biến thành núi lở đất nứt.

Bạch Long nghiêng răng nghiếng lợn.

Mé vật bảo mệnh của mình, sau này không thể sử dụng được nữa rồi!

May mà mình có nhiều pháp bảo, may mà tuổi thọ mình cũng dài, có thể tu bổ lại pháp bảo bản mệnh này.

Lý Bình An đứng giữa không trung, nhìn Bạch Long cười.

Lấy vị trí của tấm áo xanh kia làm trung điểm, giữa đất trời trống vắng bỗng xuất hiện một tia trắng bạc. Theo đường di chuyển của tia trắng, dường như trong không gian sinh ra rất nhiều tia gợn sóng.

Những tia sóng ấy xuyên qua ngọn núi tuyết tiếp theo, trong nháy mắt ngọn núi tuyết kia vỡ thành hai mảnh.

Bạch Long lấy ra một chiếc pháp khí dạng tấm kính tròn ngăn cản. “Phoc

Mặt kính xuất hiện một vết nứt, nứt ra thành một lỗ hổng dài một thước.

Cùng lúc đó, long trảo của nó cũng bị rách ra một đường.

Mặc dù da thịt tái tạo lại rất nhanh nhưng vẫn khiến Bạch Long tức giận không thôi.

Nó nhấc đầu mình lên, tức giận nhìn về phía Lý Bình An.

Lý Bình An nói: “Tại hạ giao kèo với Long Quân, Long Quân thấy sao? Nếu Long Quân đỡ được một chiêu này của tại hạ, tại hạ sẽ đồng ý giúp Long Quan thoát khỏi giam cầm. Nhưng nếu Long Quân thua, vậy xin nhờ Long Quân giúp tại hạ một vấn đề nhỏ.

Bạch Long chớp mắt, trầm giọng nói: “Được!”

Lý Bình An đưa tay lên.

Tại vùng trời rộng lớn này lại xuất hiện thêm một vùng trời nhỏ khác.

Bạch Ngọc Kinh hiện ra.

“Vù !!”

Bạch Ngọc Kinh nối liền vùng trời nhỏ này với thế giới ngoài kia.

Sấm sét vang dội, tiếng gió sét vang to.

Trên Bạch Ngọc Kinh, có một con Giao Long đang quấn quanh nó.

Khiến Bạch Ngọc Kinh kia càng trở nên uy nghi hơn.

Một thanh kiếm từ trong Bạch Ngọc Kinh lao ra.

Một kiếm này như cả một vùng đất, giờ đây trên trời dưới đất đều là chiến trường.

Trăng sáng lơ lửng, bầu trời đầy sao.

Giống như hàng nghìn ngọn đèn Lưu Ly vỡ vụn trong bóng đêm, tỏa sáng tạo nên khung cảnh xinh đẹp.

Một lát sau, đất trời sáng như ban ngày.

Ánh trăng và ánh kiếm hòa thành một thể, dập dờn trước người hắn.

Dường như trời có ánh sáng là nhờ kiếm này chiếu rọi.

Phi kiếm lao thẳng xuống.

Bạch Long hít một hơi thật sâu.

Tâm mơ hồ, như đứng trước tuyệt cảnh.

Nhưng mà bây giờ, nó không thể không liều mình tiến lên.

Nó gào lên một tiếng to, ngược dòng tiến lên.

Sau một khắc, Bạch Long như bị người ta nện mạnh một đòn ngã vào lòng đất.

Ánh lửa bập bùng, Lý Bình An đặt bánh khô lên lửa, nướng cho nó mềm hơn.

Bạch Long bị thương đang ở bên kia hướng dẫn lão Ngưu vẽ bản đồ.

Đây cũng là điều mà Lý Bình An đã cược với nó.

Hồi lâu sau, bản đồ cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Lý Bình An cầm lấy bản đồ xem thử, hắn gật đầu, "Ừm….Đa tạ Long Quân" Long Quân bất đắc dĩ thở dài, "Không cần khách khí

"Long Quân cứ ở lại đây tĩnh tu, ngày sau nhất định có thể tự do.

"Mong là sẽ được như ngài nói"

Long Quân bất lực, đánh cũng đánh không lại, nói cũng nói không lại người ta.

Không buông tay thì còn biết làm sao bây giờ.

Lý Bình An nhìn thấy dáng vẻ này của Bạch Long, hắn biết dù có khuyên can nó cũng không được gì. Người có thể cứu được nó chỉ có chính nó mà thôi.

Đã như vậy, Bạch Long đành phải nhún nhường xin hắn một chuyện khác.

Nó nhả ra một vật.

Long Quân nói: "Vật này là một bức tranh sơn thủy, ẩn chứa trong đó là thủy trận của một ngọn

Là năm ngọn núi cao và hàng trăm con sông trên trời tập hợp thành.

Lý Bình An gật đầu nói: "Ừm, đúng là một vật quý giá.

"Ta ở đây đã lâu, không còn thiết sống nữa.

Bên cạnh túc hạ có hai người bạn, không bằng túc hạ để lại một người cho ta. Để nó làm bạn với ta, coi như ta cũng có người nói chuyện cùng. Tại hạ nguyện dùng pháp bảo này để trao đổi"

Long Quân nói.

Thấy Lý Bình An không nói gì, nó còn tưởng vật này của mình không đủ tư cách. Thế là nó lại lấy ra một bộ bảo giáp.

“Giáp này tên là giáp Linh Lung, là do Phi điểu Linh Lung dưới ánh trăng hóa thành. Có thể chống lại một đòn toàn lực của tu sĩ Thất Cảnh. Cho dù không có tác dụng gì với tiên sinh, nhưng có thể giúp tiên sinh có tương lai tốt hơn.

Lý Bình An khách sáo nói: “Long Quân hiểu lầm ý của ta rồi, Long Quân muốn có người bầu bạn chuyện này không có gì đáng trách.

Chỉ là lão Ngưu là huynh đệ của ta, từ nhỏ đến lớn hai ta chưa từng tách ra.

Miêu Miêu tiên tử thì còn nhỏ, không chịu được thời tiết khổ sở này, cho nên chỉ đành từ chối các hạ vậy”

Bạch Long nghe vậy lại càng buồn thêm.

chao ôi !

Lý Bình An cười, hắn muốn giúp nó lắm nhưng hữu tâm vô lực.

Thế là liền ở lại đây chơi với Bạch Long lâu hơn.

Đã lâu rồi Long Quân không có ai nói chuyện với mình, chỉ hận không thể nói suốt ba ngày ba đêm. Thế nhưng Lý Bình An không có nhiều lời để tiếp nó đến vậy.

May thay có mèo con là đứa thích nói chuyện.

Lúc mới bắt đầu, mèo con vẫn còn có chút sợ hãi con cự long lớn hơn mình gấp mấy trăm lần này. Nhưng rất nhanh đã trò chuyện hăng say với nó.

Mèo con kể cho Long Quân nghe về hành trình của mình.

Long Quân lắng nghe rất nghiêm túc.

Hoặc có khi, rồng với mèo lại thảo luận một vấn đề khác.

“Sao mà ngươi có thể như vậy?” Mèo con hỏi.

“Sinh ra đã là vậy rồi.

“Vậy một ngày ngươi phải ăn bao nhiêu chuột?”

“Long Quân không ăn chuột”

Mèo con lắc đầu, dáng vẻ tiếc nuối nói, “Chậc, Long Quân đúng là chưa trải sự đời. Ngay cả chuột cũng chưa được ăn

Long Quân nghe vậy trầm ngâm một lát, rồi hỏi, “Bên ngoài giờ đang có mốt ăn chuột à?”

Mèo con gật đầu, “Hình như vậy á.”

Long Quân thầm nghĩ, “Mình rời khỏi thế giới ngoài kia quá lâu rồi”

Mèo con lại kể, “Tiên tử biết đan giỏ, còn biết pháp thuật. “Long Quân cũng biết pháp thuật”

“Tiên tử biết pháp thuật giữ ấm.”

Long Quân cười nhạo, “Chỉ là một pháp thuật rất rất bình thường thôi.

Mèo con mếu máo, “Tiên tử còn biết đan giỏ, giặt quần áo nấu cơm….. “Thế thì có gì hay?”

“Tiên tử còn biết 1 + 3 bằng 4!”

Long Quân: “Thế còn 10 + 30?”

Mèo con nghiêng đầu, “Tiên tử vẫn chưa học tới đó”

Long Quân lại lắc đầu, “Vậy thì có gì hay?”

“Tiên tử không thích ngươi!”

Mèo con chạy vội chui tọt vào giỏ.

Long Quân đuổi tới, chẳng hiểu mô tê gì hỏi: “Nhưng mà có gì ghê gớm đầu, Miêu Miêu tiên tử sao phải giận?”

Mèo con không muốn quan tâm đến nó nữa, mình giận mình cứ giận thôi.

Ba ngày sau mới tạm biệt Bạch Long để đi tiếp.

Bạch Long nằm trên cây lớn, nhìn bóng lưng một người một trâu đi xa.

Lúc này, một chú mèo cam thò đầu ra từ trong chiếc giỏ Lý Bình An đeo sau lưng.

Mèo lắc lắc móng vuốt, như thể đang tạm biệt người bạn của mình.

Long Quân cũng vươn móng chào nó.

Sao đó nghe thấy mèo con hét to: “10 + 30 = 40, Tiên tử rất thông minh Long Quân: “.....Có gì hay họ đấu trời.

Mèo con tức giận chui đầu vào.

Chương 615: Chuột đồng

1465 chữ

Danh giới giữa phía Bắc và phía Nam Ung Châu, là nơi có phong cảnh hùng vĩ nhất vùng Ung Châu này.

Một bên là băng tuyết đan xen, núi tuyết nguy nga phủ kín chân trời, hùng vĩ đến tột cùng.

Núi tuyết trải dài miên man, tiếng gió tuyết gào thét inh ỏi.

Một bên thì nắng chói chang, đất đai khô cằn, ruộng nương nứt thành từng rãnh sâu.

Dường như mặt trời độc ác kia đang muốn nướng cháy tất cả.

Một người một trâu một mèo đi tới giao giới này.

Mèo con cuối cùng cũng chịu nhảy ra ngoài, nhảy đến giữa đường danh giới.

Mặc dù lão Ngưu và Lý Bình An đã đi qua rất nhiều nơi, nhưng phong cảnh đặc sắc như thế này họ mới được nhìn thấy lần đầu.

Đứng ở bên ánh nắng chan hòa, nhìn sang bên đầu kia đầy tuyết.

E rằng cảm giác tâm đắc này, bọn họ chỉ có thể được cảm nhận một lần trong đời. Giờ đây bọn họ mới thật sự cảm nhận được dư vị này.

Thế giới này mây tụ mây bay, trời nắng trăm hoa đua nở, trời mưa mặt hồ gợn sóng.

Chỉ có trời xanh mây trắng làm bạn, cùng với cuộc sống ung dung

thanh nhàn, chỉ như vậy thôi.

Không vội vàng đi ngay, phong cảnh đẹp thế này bọn họ phải ở lại thưởng thức một phen.

Bọn họ ở đây bắc nồi.

Mèo con chơi rất vui, như thể đã lâu lắm rồi chưa được đặt chân lên đất.

Hoặc có lẽ là do cảnh sắc nơi này quá đỗi xinh đẹp.

Mèo con lanh lợi, nhảy tới nhảy lui.

Nhìn thấy một con côn trùng thôi mà có thể chơi cùng với nó một hồi lâu.

Lão Ngưu nhấc nồi lên, chuẩn bị làm dàn nướng ở chỗ này.

“Đẹp quá”

Lý Bình An trông ra phía ra, trong lòng sinh ra muộn vàn cảm khái.

Cảm giác băng qua bao núi bao đèo, cuối cùng cũng đến được nơi mình tới là cảm giác khiến người

vui sướng nhất.

Đi lâu như vậy, đồ ăn dự trữ cũng đã ăn hết.

Lão Ngưu lấy tất cả số nguyên liệu còn lại ra, chỉ sợ rằng đây là bữa cuối cùng rồi.

Lý Bình An thoáng nhìn qua, với số nguyên liệu ít ỏi này chắc chắc không đủ làm thịt nướng. Khéo khi một người ăn cũng không đủ.

Nhưng mà vẫn còn một ít gạo, vậy thì nấu một nồi cháo đi.

Vẫn chưa nói xong với lão Ngưu, đã thấy mèo con vui sướng chạy tới.

“Chuột nè! Chuột nè!”

Đi mãi khu vực đầy băng tuyết, đừng nói là chuột ngay cả rắn còn chẳng thấy.

Giờ đây, trong tay mèo con đang nắm đuôi một con chuột, nàng cực

kỳ vui mừng nói.

“Tiên tử bắt được con chuột !”

Lý Bình An chăm chú

quan sát.

Chỉ thấy chú chuột trong tay mèo con lông màu nâu, cực kỳ to béo.

Nhìn không giống chuột lắm…..

“Tiểu sinh không phải là chuột thường mà là Chuột đồng!”

Con chuột đồng màu nâu kia đột nhiên nói lớn, giải oan cho mình.

Mèo con nghiêng đầu nhìn nói, “Chuột này còn nói nó không phải là chuột nè.

Lý Bình An cười, “Đây quả thật không phải là chuột”

“Hả?” Mèo con nghe vậy nghi ngờ kêu.

“Tiên tử bắt được nó ở đâu?”

Mèo con không nói, chỉ quay đầu sang hướng khác bĩu bĩu môi.

Lý Bình An nói: “Xin tiên tử hãy thả nó ra.

Mèo con mếu máo, buông lỏng móng vuốt, lúc này chuột đồng mới thoát thân.

Chuột đồng vừa được thả xuống, nó cũng không chạy đi ngay mà lễ phép chắp hai chiếc móng nhỏ

thi lễ với Lý Bình An.

“Tham kiến tiên trưởng”

Lý Bình An cười một tiếng, tư thế thi lễ này của nó lại có mấy phần giống với nho sĩ.

“Tại sao ngươi lại gọi ta là tiên trưởng?”

“Tiên trưởng có thể từ Nam Hàn Cảnh đi ra, chắc chắn không phải người bình thường” Lý Bình An gật đầu, chuột này cũng gọi là có phần thông minh.

“Không biết túc hạ tu hành ở đâu? Ta thấy túc hạ có vài phần phong thái văn nhân Nho gia Nghe Lý Bình An nói vậy, Chuột đồng ưỡn ngực ngẩng cao đầu dõng dạc nói.

“Tiểu sinh được một vị đại sư Nho gia chỉ điểm mà bước lên con đường tu hành… Lời còn chưa nói hết đã thấy một cái móng vuốt lao tới mình.

“Ui da !”

Lực đạo không nặng, nhưng vẫn đủ khiến Chuột đồng lảo đảo, ngã ngồi xuống đất.

Nó ngẩng đầu vừa giận vừa sợ nhìn chằm chằm mèo con.

Lý Bình An cũng nhìn sang mèo con nói, “Tiên tử, không được vô lễ.

Mèo con ngẩng đầu, miệng túa nước dãi.

Đưa móng vuốt ra xoa xoa.

“(v) thơm quá

Trong mắt mèo, Chuột đồng như một con dê nướng thơm nức béo ngây đang vờn quanh mắt nó.

Chuột đồng run rẩy sợ hãi, sợ con mèo này nhỡ không nhịn được là xơi tái mình luôn. Lý Bình An đưa tay ra, ấn đầu mèo con.

Khẽ xoay chuyển, xoay đầu mèo sang một hướng khác, đưa lưng về phía chuột đồng.

“Túc hạ chớ trách”

“Tiểu sinh không so đo với nàng? Chuột đồng đứng dậy, “ Ta thấy tiên nhân đang định nấu ăn phải không?”

“Phải, chỉ là không đủ đồ ăn, không biết phải đi bao lâu nữa mới tới nơi có ngươi sinh sống”

Chuột đồng nói, “Người đến tức là khách. Mặc dù tiểu sinh không giàu, nhưng tiểu sinh sẵn sàng chiêu đãi các vị một bữa”

“Vậy thì xin đa tạ các hạ

Thế là một người một trâu một mèo liền đi theo chuột đồng.

Mèo con hết sức tò mò về chú chuột đồng này, không nhịn được mà tới rụi rụi vào người nó.

Chuột đồng lại rất sợ mèo, sợ nàng nuốt trọn mình luôn.

“Tiên tử không ăn ngươi đâu. Mèo con nói.

Chuột đồng lườm nàng, “Chuyện ban nãy tiểu sinh không so đo với ngươi.

“Tiên tử cũng không so đo với ngươi.

Mèo con nện bước, học cách nói chuyện của nó.

Rất nhanh đã tới nơi ở của Chuột đồng.

Vốn tưởng rằng là một chỗ rất nhỏ, ai biết được lại mà một quán rượu cực kỳ lớn ở đây. “Phòng ốc sơ sài, mong tiên trưởng đừng trách.

“Túc hạ khiêm tốn rồi. Lý Bình An nói.

Vừa tới quán rượu, liền có tiểu nhị ra chào đón bọn hắn.

Mắt la mày lét, với pháp nhãn của mình, Lý Bình An đương nhiên nhận ra được tiểu nhị này là do Chuột đồng biến thành.

Còn một chuyện đáng chú ý hơn, trong quán rượu này…sao lại có nhiều chuột đồng như vậy. “Mời tiên trưởng vào trong”

Mèo con ngoan ngoãn ngồi xuống, chóp mũi khẽ nhúc nhích.

(000)

Thế là mèo con lại hiếu kỳ, ghé vào cánh cửa phòng bếp xem thử.

Chỉ thấy từng gã Chuột đồng đang lao động trong phòng bếp, dáng vẻ không khác gì đầu bếp chuyên nghiệp.

Mèo con há hốc mồm kinh ngạc.

Rất nhanh mèo con đã chạy về chỗ của mình.

Nàng kéo ống tay áo của Lý Bình An.

“Tiên tử sao vậy?”

“Nhiều chuột trong phòng bếp lắm.

“Ừm, là chuột đồng” Lý Bình An sửa lại.

Mèo con trừng mắt nhìn, “Tiên tử có thể ăn một con không?”

“Không thể” “Ừm….”

Mèo con thất vọng thấy rõ.

Nhưng nàng lại nghĩ ra được cái gì khác, vội hỏi. “Bọn chúng sẽ làm món Chuột đồng nướng ư?”

“Tiên tử không nên nói lời này ngay trước mặt người ta. Một lát sau, món ngon được bưng lên từng đĩa.

Thịt cá non mềm, canh chua thơm ngon, hơi cay không tê.

Thịt luộc muối da trắng ngon mềm, béo mà không ngấy….

Từng món ăn đều có điểm đặc sắc riêng, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Ngay cả người đã được ăn bao nhiêu món ngon như Lý Bình An và lão Ngưu cũng phải khen một

câu.

Không thể chê được tay nghề của đám Chuột đồng này.

Cô bé húp một ngụm canh cá, mắt mở to thao láo nhìn con chuột ngồi đối diện.

Chuột đồng bị nàng nhìn như vậy toàn thân phát run.

Chó không thể không đớp cứt, mèo không thể không đớp chuột……

Chương 616: Trao đổi công bằng.

Sau khi ăn hết những món ngon trên bàn, một người một trâu một mèo thoải mài nằm lê lết trên dãy ghế.

Ở trong vùng tuyết, bữa thì đói bữa thì no.

Có được ăn thì cũng là bánh khô hoặc cháo loãng các kiểu.

Bây giờ khó lắm mới được ăn một bữa no, bảo không sung sướng sao được

“Đa tạ các hạ.” Lý Bình An tạ lễ với Chuột đồng.

Lại bảo lão Ngưu lấy ra vài viên linh thạch, coi như là tiền cơm.

Chuột đồng thấy vậy bèn xua tay, “Bữa này tiểu sinh mời các ngươi. Các ngươi có thấy ăn ngon không?”

“Phải gọi là quá ngon”

Một người một trâu cùng nhau gật đầu.

Ngay cả mèo con cũng khen ngon không ngừng. Chuột đồng nghe vậy thì vui lắm, cười tít mắt.

“Chư vị nấu ăn ngon như vậy tại sao lại mở quán rượu nơi đất đai khô cằn này?” Lý Bình An hiếu kỳ

Chuột đồng thở dài một hơi, nó kể, “Chúng ta vốn là đầu bếp quán rượu trong thành nọ. Bởi vì nấu ăn ngon nên được dân chúng trong thành yêu thích”

Nhưng cũng bởi vậy mà bị người đố kỵ, sau đó có người nọ vạch trần đầu bếp chúng ta là một đám chuột đồng, còn vu oan cho chúng ta bỏ đồ linh tinh vào thức ăn. Khiến chúng ta mất chỗ dung thân, đành phải chạy tới đây.

“Chuột đáng thương quá? Cô bé đồng cảm nói.

“Là chuột đồng! Không phải chuột thường”

Lý Bình An gật gật đầu như đang suy nghĩ gì, “Thì ra là thế.

Dù sao nếu để người bình thường biết đầu bếp nấu ăn cho bọn họ lại là một đám chuột, thế thì có ai chấp nhận được.

Đáng tiếc trù nghệ như thế này…mà phải lưu lạc tới đây.

Ban đêm, đương nhiên là ngủ lại tửu lâu này.

Cuối cùng cũng không phải hít thở bầu không khí lạnh giá kia nữa.

Cô bé xoay người nhảy một cái, hóa thành một chú mèo cam tròn vo.

Co lại thành một nhúm lông, lăn đến chân giường.

Lý Bình An trải đệm, trước khi ngủ còn không quên nhắc nhở nàng một phen.

“Miêu Miêu tiên tử nửa đêm đừng có mò đi bắt chuột đồng đấy nhá.

“Tiên tử sẽ không làm thế đâu.

Từ trong cục lông xù truyền ra tiếng mèo cam.

“Tiên tử không ăn bạn mình đâu”

“Ừ, vậy là được rồi” Lý Bình An nói.

“Để lại sau này mới ăn”

Lý Bình An gãi đầu mèo cam, “Sau này cũng không được ăn.

“Được rùi”

Lý Bình An lại nói với lão Ngưu, “Tay nghề của đám Chuột đồng này thật sự rất giỏi, đáng tiếc.

Lão Ngưu cũng nói thật sự quá đáng tiếc, trù nghệ của chuột cao hơn Lý Bình An và lão Ngưu nhiều.

Lúc sắp đi ngủ, suýt nữa quên mất một chuyện,

Lý Bình An lấy ra dược liệu, đặt vào ấm sắc thuốc.

Sau khi nghiền nát, qua một hồi xử lý kỹ càng hơn, hắn đặt nó lên đầu giường để cho nó bốc hơi

hết.

Đi lâu trong bình nguyên tuyết kia, cũng không biết là do đất trời ở đó áp chế hay là do thứ gì khác. Tóm lại khiến Lý Bình An nhận ra cơ thể hắn không thoải mái.

Nhưng mèo con lại không cảm nhận được cảm giác không thoải mái này.

Chỉ là sau khi Lý Bình An lên cảnh giới khác, hắn càng mẫn cảm hơn khi đất trời có sự biến đổi. Cho dù những lục địa đó có áp chế hắn vẫn có thể nhận ra.

Vốn là không quan trọng thì cũng thôi không cần.

Nhưng hắn lại rất để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, hắn luôn tuân theo quan niệm phải giết tất cả bệnh tật và nguy hiểm từ trong trứng nước.

Nên hắn quyết định sắc một chén thuốc cho mình.

Cũng phải sắc thêm một chén cho mèo con, mặc dù bình thường mình dùng phù triện giúp nàng tránh hàn khí, nhưng cũng có lúc cũng quên.

Về phần lão Ngưu….

Lý Bình An nhìn lão Ngưu.

“Ầm ầm!”

Lão Ngưu ngáy vang như kéo gỗ.

Da dày thịt béo, thôi khỏi không phải lo cho lão.

Cùng lúc đó đám chuột đồng ngủ ở tầng dưới nghe thấy tiếng này, cả người phát run.

Σ(OVO”!!!

Thiên Lôi! ?

Sau khi rời khỏi nơi gió tuyết, đương nhiên là ngủ càng ngon giấc hơn.

Lý Bình An mở mắt, trong lúc mơ màng hắn nghe thấy cuộc đối thoại của đôi bạn nhỏ.

“Nè, các ngươi đều là chuột đồng hết phải không?” Đây là giọng của Miêu Miêu tiên tử. Chuột đồng nói: “Đúng”

“Vậy có con chuột đồng nào mà các ngươi không cần không? Cho tiên tử đi” Miêu Miêu tiền tử cố ý ép giọng xuống.

“Không có!” Chuột đồng nói thẳng thừng.

“Tiên tử có nhiều tiên lắm, tiên tử sẽ trả tiền mà?

“Có đưa bao nhiêu cũng không cho ngươi đâu. Chuột đồng tức giận nói.

Miêu Miêu tiên tử trừng mắt nhìn, “Vậy…chúng ta có phải là bạn

không?”

Chuột đồng liếc mèo cam một cái, do dự nói, “Chắc là có”

Miêu Miêu tiên tử học theo dáng vẻ kia của Lý Bình An, hai tay ôm quyền, cúi người nói.

“Miêu Miêu tiên tử hữu lễ”

Chuột đồng nghi ngờ nhìn nàng, đáp lễ nói.

“Tiểu sinh cũng hữu lễ”

“Tiên tử muốn cầu xin ngươi một chuyện.

“Ngươi cho tiên tử cắn một miếng có được không?”

“Không được! Tiểu sinh không phải đồ ăn của ngươi!”

“Tiên tử sẽ không cắn vào thịt ngươi đâu, chỉ muốn liếm một cái nếm thử hương vị của ngươi thôi”

“Tiểu sinh không phải đồ ăn!” Chuột đồng cất cao giọng lên mấy độ.

Lúc này Lý Bình An mở cửa bước ra.

Miêu Miêu tiên tử vội ngậm miệng, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An thật sự là chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Chuột đồng tố cáo với Lý Bình An, “Tiên trưởng, con mèo này không nói đạo lý! Tà tâm bất tử!”

Miêu Miêu tiên tử cũng oan ức lắm, “Tiên tử có nói lý mà! Có ép mua ép bán đâu

Lý Bình An xoa đầu mèo con, rồi xin lỗi Chuột đồng.

Sau đó lại nói với Chuột đồng, mình muốn ở lại đây thêm một hôm.

Chuột đồng nghe vậy liền vui vẻ đồng ý.

Nơi này vắng người, nếu có người ở lại lâu hơn một xíu thì còn gì tốt hơn. Huống chi người này còn

không chê đồ ăn bọn chúng làm.

Vừa về đến phòng, Lý Bình An đã chuẩn bị bắt đầu sắc thuốc.

Dụng cụ chính là Lò luyện đan.

Đem dược liệu hôm qua đã dã nát đặt vào trong lò.

Xung quanh chất đầy nào là chai với lọ.

Mèo con như biết Lý Bình An đang làm chuyện quan trọng, thế là mèo ngoan ngoãn ngột một bên. Chỉ có cái đuôi là thi thoảng lại lắc lư.

Lão Ngưu ngáp dài một cái, chuẩn bị ngủ tiếp cho bõ thèm.

“Đang làm gì vậy?” Mèo con tò mò hỏi.

“Nấu thuốc”

“Ai ốm à?”

“Có ai nói phải bị ốm mới được uống thuốc đâu nè. Có đôi khi thuốc cũng là một vật bồi bổ.” Lý Bình An kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe.

Một lát sau, một mùi hương khó ngửi tỏa ra.

Mèo con không thể ngồi yên được nữa rồi.

“Nhờ tiên tử mở cửa sổ ra hộ ta

Thế là mèo con hóa thành bé gái nhanh chóng chạy ra mở cửa sổ.

“Đa tạ tiên tử”

Cô bé lại tiện tay bưng cho Lý Bình An chén trà.

Lý Bình An cười, “Đa tạ tiên tử”

Cô bé ngẩng đầu, im lặng nhìn hắn.

“Tiên tử thật thông minh”

Ù!

Cô bé lúc này mới hài lòng ngồi xuống.

Lý Bình An không khỏi bật cười.

Thuốc này phải làm tận hai lần.

Lần đầu là do hắn không căn đủ thời gian, dẫn đến thuốc bị quá lửa.

Đến lần thứ hai mới thành công.

“Miêu Miêu tiền tử cũng phải uống”

Cô bé nhìn vào chén thuốc đen sì kia.

“Ứ…hôi quá”

“Nhưng tốt cho cơ thể Miêu Miêu tiền tử”

Chưa hết, Lý Bình An lại bổ sung thêm một câu.

“Uống vào sẽ càng thông minh hơn.

Cô bé nghe thấy lời này, dốc hết toàn bộ dũng khí uống một hơi hết sạch.

Sau đó ăn hai viên đường, hồi lâu sau mới hết đắng.

Sau khi Lý Bình An uống vào, toàn thân hãn hơi đổ mồ hôi.

Hắn thở ra một hơi thật dài.

Rồi lại tới tìm Chuột đồng hỏi chuyện, “Túc hạ có biết Dịch Khôn Môn không?”

Chuột đồng ngẩng đầu, “Đương nhiên biết, Dịch Khôn Môn nức tiếng gần xa.

Có hàng trăm hàng vạn đệ tử, người nào người nấy pháp lực cao cường. Tiên tử hỏi Dịch Khôn Môn làm chi?”

Lý Bình An nói: “Có một bức thư cần được đưa đến Dịch Khôn Môn, tại hạ muốn tới đó một chuyến.

Lý Bình An vẫn chưa quên kẻ si tình chết trong cánh đồng tuyết bạt ngàn kia.

Chương 617: Quả là…Jogic!

Chương 617: Quá là…logic!

“Đậu hũ đê! Ai đậu hũ đê!”

“Có ai muốn ăn đậu hũ của lão nương không nào?”

Người đi trên đường nghe vậy vội vàng quay sang nhìn bà bán đậu hũ.

“Nhìn cái giề? Ăn đậu hũ không?”

Chỉ là không thấy ai lên tiếng.

Thành trán dưới núi còn tạm yên bình, một mặt nhờ có quan phủ bảo vệ, mặt khách trên đỉnh núi kia là Dịch Khôn Môn đại danh đỉnh đỉnh đang tọa trấn.

Cho nên cho dù là yêu ma hoành hành khắc Ung Châu cũng không dám đến đây làm càn.

Nơi này là một vùng đất bình yên hiếm thấy.

Được Chuột đồng chỉ đường, Lý Bình An cùng lão Ngưu và mèo con đi một mạch tới đây.

Chương 617: Quá là…Jogic!

Nhìn thấy cảnh hai người phụ nữ đang cầm chùi gỗ đập đập quần áo, vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm.

Họ trò chuyện cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao, chỉ là chuyện nhà, chuyện ruộng nương, chuyện nhà đông nhà tây bát quái.

Mơ hồ có thể nhìn thấy được cảnh sống xanh uốn lượn quanh núi ở nơi xa.

Mặt trời nghiêng mình, ánh tà chiều rơi xuống trên đỉnh núi, cây ngô, đậu này, hạt thóc…đều nhiễm lên một tầng vàng kim.

Hoàng hôn yên bình, gió mắt khẽ thôi dưới mái hiên ngọn cổ đăng, thổi đến một luồng khí nhàn nhạt.

Tựa như bao phủ trấn nhỏ trong một giấc mộng, mang theo phong cảnh cổ kính và yên bình không tranh quyền thế của người xưa.

Đi trong cánh đồng tuyết mênh mông đã lâu, cuối cùng cũng đã đến đường nơi có người ở.

Lý Bình An ngồi xuống quầy trà, ngắm nhìn hồng trần thế gian.

Xa cách đã lâu giờ nhìn lại, lại mang đến một cảm xúc hoàn toàn khác.

Chuột đồng nấp trong túi áo của Lý Bình An, thấp giọng nói: “Đi lên thêm một đoạn nữa là tới Dịch

Khôn Môn rồi.

Chúng ta là sơn tinh dã quái cho nên không dám tới gần Dịch Khôn Môn, cho nên đành để tiên trưởng đi một mình vậy”

Lý Bình An nói với nó: “Đa tạ túc hạ dẫn đường”

Chuột đồng từ trong túi áo hắn nhảy ra, nhìn chung quanh một lượt xác định không bị người phát hiện. Lúc này nó mới nói: “ Vậy thì tiểu sinh xin cáo từ.

Lý Bình An lấy ra một tấm phù triện đưa cho nó.

“Lần này làm phiền túc hạ rồi. Tại hạ có một tấm phù triện, đoạn đường từ đây về nhà của tác hạ nếu có gặp nguy hiểm, túc hạ có thể sử dụng tấm phù này.

Chuột đồng nhận tấm phù hắn đưa, “Đa tạ tiên trưởng, tiểu sinh cáo từ”

Sau đó lại chắp tay chào lão Ngưu, “Trâu huynh, tạm biệt.

Lại nhìn sang mèo con: “Miêu Miêu tiên tử cũng vậy”

Mèo con học theo dáng vẻ của nó, chắp chắp móng vuốt, “Tạm biệt.”

Chuột đồng nhảy xuống đất, hóa thành một làn khói rồi không thấy bóng dáng đâu.

Lão Ngưu hỏi Lý Bình An, chúng ta có nên lên núi bây giờ luôn không hay tìm một nơi nghỉ qua

Chương 617: Quả là...logic!

đêm trước?

Lý Bình An suy nghĩ một hồi rồi nói, “Trời cũng khá muộn rồi. Không tiện đến quấy rầy họ, thôi ở lại chỗ này một đêm đi”

Rất nhanh, bọn họ đã xong khách sạn.

Một người một trâu một mèo dọn vào xong, bèn cứ vậy mà ngủ.

“Viu viu viu ~”

Ánh trăng mông lung, từ trong bụi có truyền ra tiếng xột xoạt.

Chuột đồng đang lao nhanh qua những bụi cỏ kia.

“Yêu nghiệt phương nào!”

Một vầng hàn quang lấp lóe.

Một thanh trường kiếm cách xa nó chỉ tầm nửa tấc.

Chuột đồng ngã ngồi dưới đất, bị dọa sợ mất mật. Chỉ kém nửa tấc nữa thôi, sợ là mình đã phải đi

gặp bà ngoại luôn rồi.

Một tu sĩ đáp xuống trước mặt Chuột đồng.

Chuột đồng nuốt nước miếng, quan sát tu sĩ kia.

Chỉ thấy người kia thân hình cao ráo, mặc một bộ trang phục màu lam, hông đeo thắt lưng sừng tê giác.

Dáng người oai phong, tướng mạo đoan chính. Một đôi mắt sắc bắn ra hàn quang, hàng lông mày cong đậm như tranh vẽ.

Chuột đồng vội vàng đứng dậy, chắp chắp tay nói.

“Tiểu sinh chào ngài”

“Rõ ràng là một con yêu quái lại học dáng vẻ của con người. “ Tu sĩ kia hừ lạnh một tiếng.

“Tiểu sinh được thầy giáo Nho gia khai ngộ, chưa từng làm bất kể chuyện gì thương thiên hại lý. Mong túc hạ phân minh”

“Dù sao cũng chỉ là một con yêu quái, nhiều lời như vậy làm gì!”

Tu sĩ kia hoàn toàn không muốn giảng đạo lý với nó, hắn lật tay nắm lấy trường kiếm.

Chuột đồng tự biết mình không thể thoát khỏi kiếm này, vội lấy ra tấm phù triện mà Lý Bình An

Chỉ là…tiêu rồi!

Nó quên hỏi vị tiên trưởng kia cách sử dụng tấm phù triện này rồi!

Vốn tưởng rằng mình sẽ không đen đến mức đấy đâu, ai ngờ vừa mới chạy ra đã đen như chó thui rồi.

Ôi tạo hóa trêu ngươi.

Nó vừa nghĩ vậy, hàn quang kia đã lao tới.

Bà ơi cháu tới đây!

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào.

Giường không quá lớn chỉ đủ cho một người nằm xuống.

Lúc này, lão Ngưu đang nằm chổng vó trên giường

Trên bụng nó là Lý Bình An, trên bụng Lý Bình An thì là mèo con.

Thời tiết nóng bức, mèo không cuộn mình lại nữa mà dang rộng hai tay hai chân.

Một người một trâu một mèo, nằm như thể đang chơi chồng người vậy.

Đột nhiên, Lý Bình An mở to mắt.

Kêu “Ôi chao” một tiếng.

Lập tức hắn đã biến mất tăm.

Mèo con rơi trên bụng lão Ngưu lúc nào không hề hay biết.

..Ù?

Chuột đồng mở mắt ra lần nữa, phát hiện có bóng người quen thuộc đang đứng trước mặt nó.

“Ai chậc chậc chậc, không ngờ lại sử dụng phù triện nhanh như vậy. Lý Bình An quay đầu nói với nó, “Để túc hạ lo lắng rồi.

Chuột đồng sững sờ, một giây sau lập tức vui mừng nói: “Tiên trưởng !”

Nó vốn tưởng rằng phù triện này chứa ẩn đạo pháp, hoặc có thể gọi ra một vật gì đó….

Không ngờ lại có thể gọi được tiên trưởng đến đây.

“Ngươi là người phương nào?”

“Tại hạ là lữ khách Lý Bình An.

“Chỉ là lữ khách nhưng sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

“Tại hạ quen Chuột đồng thôi. Không biết vì sao túc hạ lại ra tay vô cớ?”

Tu sĩ kia vẫn cầm trường kiếm trong tay, “Trảm yêu trừ ma không cần lý do.

“Trảm yêu trừ ma là phải, nhưng cũng phải phân rõ đối tượng.

Chuột đão hưu hiền hòa chưa từng hại mạng người, không cần tại hạ nói, túc hạ chắc chắn có thể nhìn ra. Lý Bình An nói.

Nếu là yêu quái hại người, trên người nó chắc chắn có sát khí.

“Có gì khác biệt? Hôm nay nó không hại ngươi, không có nghĩa là ngày sau cũng vậy.

Hôm nay nó không có thành tự, không có nghĩa là về sau cũng thế.

Tóm lại chỉ là thứ thấp hèn!”

Éc… (000)...

Cái này.

Logic này, Lý Bình An thật sự không biết nên phản bác như thế nào. “Tránh ra!”

“Túc hạ.”

Hắn còn chưa nói hết, người kia đã đâm tới một kiếm. “Choang !”

Lý Bình An đưa tay nhẹ bắn ra.

Tức thì trường kiếm như gợn sóng, khuếch tán ra tứ phía.

Sắc mặt tu sĩ chợt biến, hắn vận khí quanh thân.

Nhưng vẫn bị ép phải lùi lại hơn mười bước, mới có thể ổn định thân thể được.

Sau đó hắn vội vàng chạy đi,

Lý Bình An nhìn bóng dáng hắn rời đi, lắc đầu ngao ngán.

Chuột thở thở dài một hơi, “Dọa chết tiểu sinh rồi, may mà tiên trưởng ra tay kịp thơi.

“Tiểu hữu vì dẫn đường cho Lý mỗ nên mới bị kinh sợ như vậy”

“Tiên trưởng đừng nói như vậy, là tiểu sinh không cẩn thận thôi” “Còn một đoạn đường nữa, hãy để tại hạ đưa tiểu hữu về.

“Làm phiền tiên trưởng vậy.

Lý Bình An trả xong tiền nhà, bèn cùng lão Ngưu, mèo con tiến vễ Dịch Khôn Môn.

Chương 618: Dịch Khôn Môn.

1568 chữ

Dịch Khôn Môn.

Đường núi cực kỳ dễ đi, chỉ là bọn họ muốn đi đến nơi người bên ngoài không vào được. Dịch Khôn Môn có đại trận hộ sơn.

Cũng có đệ tử đứng dưới cửa trấn thủ, bọn họ thấy người đến cũng đã thành quen.

Họ vốn tưởng rằng đó là dân chúng dưới núi lên đây cầu phúc.

Nhưng sau khi nhìn kỹ, bọn họ mới nhận ra có vẻ người kia tới đây là để hỏi thăm.

“Tại hạ là lữ khách Lý Bình An, vị này là Miêu Miêu tiên tử, vị này là lão Ngưu. Xin cho hỏi nơi này có phải là Dịch Khôn Môn?”

“Không biết trong Dịch Khôn Môn có vị đạo hữu nào tên là Thiên Hòa hay không?”

“Thiên Hòa sư tỷ?” Ánh mắt người kia nhìn Lý Bình An chợt biến, giọng nói cũng dịu bớt đi không ít, “Túc hạ quen Thiên Hòa sư tỷ à?”

“Được người nhờ mang một phong thư tới đưa cho Thiên Hòa đạo hữu.

“Túc hạ có gì làm bằng chứng hay có tín vật không?”

“Bằng chứng? Không có mất rồi, vẫn là nhờ túc hạ đi thông báo cho Thiên Hòa đạo hữu một tiếng” “Được, xin các hạ chờ một lát.

Qua thời gian một nén hương, người kia quay lại.

Hắn nói, “Đạo hữu, Thiên Hòa sư tỷ ra ngoài chưa về. Không bằng các hạ đưa bức thư đó cho ta. Chờ Thiên Hòa sư tỷ trở về, ta sẽ giao cho tỷ ấy.

Lý Bình An do dự một hồi, “Không phải là ta không tin các hạ, nhưng đây là di nguyện cuối cùng của một người.

Nên ta không thể không thận trọng, vẫn là tự tay đưa cho người ta thì tốt hơn.

“Nếu đã như vậy, chỉ đành để các hạ ở bên ngoài chờ.

Người giữ cửa cũng không phải người ngu.

Lúc trước hắn đi thông báo cho người ở trong đã tự tìm hiểu qua.

Người này không môn không phái, sợ rằng là một tên tán tu.

Nếu là nhân vật nổi danh, đương nhiên phải mời vào trong uống trà.

Tên tu sĩ kia cứ nhìn mãi người áo xanh này.

Thấy người áo xanh kia ngồi yên lặng, mà con trâu đen kia cũng ngồi tọa dưới dất, hình như đang tu luyện tâm pháp. Chỉ có chú mèo kia cứ đi tới đi lui, rất ư là hoạt bát.

Cứ như vậy, mãi khi đến trời tối.

Tu sĩ có lòng khuyên người áo xanh kia, Thiên Hòa sư tỷ đi lần này khéo phải nửa năm hoặc một

Hắn định ở đây chờ đến khi nào?

Chỉ là lúc này, hắn thấy có hai đạo lưu quang chạy qua.

“Là Thiên Hòa sư tỷ! Khéo quá!”

Hai đạo lưu quang kia hạ xuống chỗ cửa môn.

Nam tu sĩ thân hình thon dài, sắc mặt đoan chính.

Nữ tu sĩ da trắng như bạch ngọc, mặt đẹp tựa như hoa,

Trang phục của bọn họ cũng không quá lộng lẫy, chỉ mặc một bộ áo xanh, trên cổ đeo một chuỗi minh châu, phát ra hào quang nhàn nhạt.

“Thiên Hòa sư tỷ.

“Chương Viễn sư huynh, lần này xuống núi có thuận lợi không?”

“Cũng tạm.

“Thiên Hòa sư tỷ có người tìm tỷ”

Thiên Hóa cũng chú ý tới người áo xanh kia, một đôi mắt sáng nhìn sang hắn. “Là ngươi!”

Nàng chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Chương Viễn bên cạnh lên tiếng.

Thiên Hòa không hiểu, hết nhìn Lý Bình An lại quay sang nhìn Chương Viễn.

“Các ngươi quen nhau à?”

Lý Bình An cũng nhìn Chương Viễn đầy hứng thú.

Nam tu sĩ đang đứng trước mặt hắn đây là người đêm qua muốn giết Chuột đồng.

Cãi lý một hồi, lại biết mình không phải đối thủ của Lý Bình An nên chạy mất.

Lúc này lại gắp kẻ kia ở đây.

Chương Viễn đưa tay rút kiếm, hắn tưởng rằng Lý Bình An cố ý tìm đến đây trả thù.

“Túc hạ hiểu lầm rồi, tại hạ đến tìm Thiên Hòa đạo hữu.

“Túc hạ có biết người tên Lý Hiên Chí?”

Vừa nhắc tới cái tên này, sắc mặt Thiên Hòa chợt biến.

Nhìn thấy biểu cảm này của nàng, Lý Bình An biết mình đã tìm đúng người rồi.

“Tại hạ đến đưa thư của người kia.

Lý Bình An lấy ra phong thư mình đã giữ thật lâu.

Thiên Hòa nhìn dòng chữ nhỏ dùng máu viết trên bức thư, một lát sau toàn thân nàng run rẩy,

nước mắt trào ra.

Lý Bình An an ủi nàng một câu, “Xin túc hạ hãy nén bị thương”

Hồi lâu sau, Thiên Hòa mới khôi phục tinh thần.

“ Thất lễ rồi. Mời túc hạ vào bên trong”

Nhìn Lý Bình An theo Thiên Hòa bước vào Dịch Khôn Môn.

Chương Viễn không hiểu tại sao.

Mặc dù hắn không biết người mà người áo xanh nói đến là ai, nhưng nhìn dáng vẻ của Thiên Hòa, chắc chắn đó là một người rất quan trọng với nàng.

Mọi người trong Dịch Khôn Môn đều biết, Chương Viễn thích tầm Thiên Hòa từ lâu.

Hẳn bỗng có dự cả, người kia nhất định là người Thiên Hòa yêu.

Bọn Lý Bình An theo Thiên Hòa vào Dịch Khôn Môn.

Một trời mây tím bao phủ tầm mắt.

Dịch Khôn Môn quanh năm ẩn nấp trong sương mù, hàng trăm ngọn núi đá san sát nối liền nhau.

Bọn họ đi qua các sơn phong nơi thì cao vút lên mây, nơi thì đâm thẳng lên mây, nơi thì sâu đến vạn truong.

Có vẻ như mỗi một ngọn núi, mỗi một viên gạch đều chứa đựng trong đó hàm ý sâu xa, như kể lại một câu chuyện kinh tâm động phái.

Đảo mắt nhìn quanh có thể thấy rất nhiều tu sĩ.

Có người ngự kiếm mà đi, có người ngự phong mà đi.

Cảnh tượng này khiến Lý Bình An và lão Ngưu nhớ lại Thục Sơn năm ấy, bọn họ không khỏi cảm khái trong lòng.

Đi vào một sơn phong, người đi qua đều chào Thiên Hòa.

Thiên Hòa vội vàng đáp lễ, dẫn theo một người một trâu một mèo tới nơi mình thanh tu.

“Tại hạ thất lễ”

“Không sao”

Thiên Hòa cầm thư về phòng mình.

Ngay cả cũng quên mang ra mời Lý Bình An.

Lý Bình An cũng không quá bận tâm đến chuyện này, hắn kiên nhẫn ngồi chờ.

Mèo con ngoan ngoãn ngồi một bên.

Nàng chính là như thế này, những nơi mình quen thì vui vẻ chơi đùa, nhưng khi đến những nơi xa lạ, gặp những người xa lạ lại có chút mất tự nhiên.

Không lâu sau, Thiên Hòa đi ra, hai mắt nàng đỏ bừng.

“Hắn…hắn…”

“Tại hạ đã an táng hắn.

Lý Bình An vừa nói vừa lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật.

“Đây là nhẫn trữ vật của hắn”

“Đa tạ đạo hữu, đạo hữu không quen biết gì hắn nhưng đạo hữu lại vì một dòng chữ mà không ngại xa xôi cách trở, lặn lội tới đây!”

Thiên Hòa thi lễ với Lý Bình An.

“Đạo hữu không cần khách khí như thế”

Thiên Hòa thở dài, “Hai mươi năm trước ly biệt, không ngờ giờ đây lại thành vĩnh biệt.

Lý Bình An nghe vậy bèn trầm ngâm, đời này của hắn gặp quá nhiều

chuyện sinh ly tử biệt.

Hôm nay là Thiên Hòa, sợ rằng ngày mai sẽ là hắn.

Chỉ là vãng giả bất gián, lai giả khả truy.

(Câu này có nghĩa là không thể sửa đổi việc đã qua, nhưng có thể theo được việc sẽ đến, tức ngụ ý cái gì đã qua rồi, không sửa đổi, làm gì được thì nên buông bỏ, lấy đó làm kinh nghiệm để tận sức, tận tâm làm tốt việc sắp tới) Thôi đã là thế rồi!

Nhận lời mời của Thiên Hòa, một người một trâu một mèo ở lại làm khách của Dịch Khôn Môn.

Vừa hay mấy ngày sau chính là Hội kiếm Thất Phong trăm năm một lần của Dịch Khôn môn.

Phải ở lại xem chứ.

Bọn họ tạm thời ở phòng mà Thiên Hòa đã sắp xếp cho họ, khi thì dạo quanh Dịch Khôn Môn, cũng gọi là thoải mãi.

Tên tu sĩ tên là Chương Viễn kia có tới đây mấy lần, đều là tới hỏi thăm Thiên Hòa.

Chỉ là tâm trạng của Thiên Hòa không tốt nên cũng khá lạnh nhạt với nàng.

Điều này khiến Chương Viễn cực kỳ bất mãn, hắn liền trút nỗi bất mãn này sang người Lý Bình An. Nhưng mà hắn có thể làm gì bây giờ? Ngoài việc thi thoảng tìm cách bắt lỗi Lý Bình An, việc hắn có

thể làm chỉ là trừng mắt thôi.

Lý Bình An không quan tâm để chuyện đó, hoặc nói thẳng ra là không rảnh quan tâm đến hắn.

Cả ngày cùng lão Ngưu và mèo con dạo chơi quanh Dịch Khôn Môn.

Nhìn bên trái, lại nhìn bên phải.

Cuối cùng đã tới Hội kiếm Thất Phong trong truyền thuyết.

Chương 619: Hội kiếm Thất Phong

Chương 619: Hội kiếm Thất Phong.

“Hội kiếm Thất Phong chính thức bắt đầu!”

“Mời các vị Phong chủ dẫn theo để tử của mình tới rút thăm thi đấu!” Thanh âm cực to vang vọng khắp sơn cốc.

Tu sĩ từ khắp nơi không ngừng về Chủ phong tụ hội.

Một người một trâu một mèo men theo đường núi thong thả bước đi.

Bởi vì có lệnh bài của Thanh Hòa, cho nên các đệ tử trong phái cũng không ngăn cản bọn họ. Thanh Hòa còn cố ý sắp xếp một đệ tử ngoại môn tới dẫn đường cho bọn Lý Bình An.

“Hội kiếm Thất Phong là một dịp lễ lớn. Không chỉ có người trong Dịch Khôn Môn mà còn có người của những môn phái khác được mời tới đây”

Đệ tử kia vừa đi vừa giới thiệu cho Lý Bình An về Hội kiếm Thất Phong.

Lý Bình An cẩn thận lắng nghe, thi thoảng còn đáp lời hắn một hai câu. Mèo con hóa thành bé gái, nhảy chân sáo trên bậc thang uốn lượn. Cô bé vừa nhảy theo nhịp vừa hát, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Khi đã trở nên thân thiết hơn, đệ tử kia hiếu kfy hỏi.

“Ồ, ta thấy huynh hình như có khúc mắc với Chương Viễn sư huynh?”

Lý Bình An cười, “Cũng chỉ là chút chuyện vặt, không đáng nhắc tới.

Người kia gật gật đầu nói, “Chương Viễn sư huynh bụng dạ hẹp hòi, thích ỷ mạnh háo thắng. Tình tính nóng nảy khắp Dịch Khôn Môn ai cũng biết. Túc hạ vẫn nên cẩn thận.

Lý Bình An thuận miệng hỏi: “Ta thấy hắn chăm chỉ trảm yêu trừ ma lắm đấy.

Đệ tử kia hừ một tiếng, “Chương Viễn sư huynh khinh người chẳng coi ai ra gì, hắn là đại sư huynh của Lạc Tử Phong, động một tý là đánh chửi các đệ tử khác cùng Phong.

Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi thế mà hắn có thể lôi ra ca cẩm cả ngày trời. Hắn còn thường xuyên không kiềm chế hành vi của mình, bản thân hắn không làm giương được cho các đệ tử khác, hắn lại còn bắt người khác phải làm.

Chương Viễn sư huynh ái mộ Thiên Hòa sư tỷ đã lâu, còn vì muốn kết đạo lữ với Thiên Hòa sư tỷ

mà bất chấp tất cả.

Nhưng hắn làm sao sánh được với Thiên Hòa sư tỷ thiên tư nổi bật, tiền đồ rộng mở…. Nhắc đến tính xấu của Chương Viễn, đệ tử này cứ thao thao bất tuyệt mãi chẳng ngừng.

Lý Bình An nghe thấy cũng chỉ coi đó là chuyện cười mà thôi. Dù sao phẩm hạnh của người kia thế nào cũng chẳng liên quan tới hắn, đó là chuyện của Dịch Khôn Môn.

Một hồi lâu sau, cuối cùng cũng tới được Chủ phong.

Lúc này trên Chủ phong đã có rất nhiều người ở đó.

Đệ tử ngoại môn kia nói tiếp: “Chúng ta đứng nhìn từ xa là được rồi.

Khung cảnh Hội kiếm Thất Phong này lại khiến hắn nhớ tới Sơn phong luận võ của Thục Sơn.

Nhớ tới những người khi ấy, những chuyện khi ấy.

Nhớ tới Thông Thiên Phong, Thanh Phong, Nhuận Thổ.

Nhớ tới Tư Đồ Lô, tu vi không cao nhưng đến chết vẫn sinh con.

Nhớ tới Vân Thư Trúc Diệp Phong.

Lão Ngưu cũng nói ai ngờ được đã lâu như vậy rồi.

Rất nhanh hội kiếm đã bắt đầu.

Hai người tỷ võ đứng trên đài, phía dưới có khá nhiều khán giả, bên góc đài còn có trưởng lão hoặc sư tôn ở đó phán đoán thắng thua.

Lý Bình An dẫn theo cô bé vào trong đó.

“Nhiều người quá.

Thấy chỗ đông người, cô bé không dám tùy ý chạy loạn.

Nàng ngoan ngoãn nắm lấy tay Lý Bình An.

Chỉ dám khẽ nói với Lý Bình An hoặc lão Ngưu mấy câu.

Có khá nhiều tu sĩ phát hiện nàng là mèo yêu hóa thành hình người, liên tiếp phóng mắt tới nhìn nàng.

Phía trước bọn hắn là một ông lão mày kiếm mắt sáng.

Ông lão đột nhiên dừng bước, hai mắt nhắm lại nhìn cô bé.

Lý Bình An mỉm cười, gật đầu với hắn.

“Túc hạ không phải là người của Dịch Khôn Môn, là người của môn phái nào?” Người kia hỏi.

Lý Bình An nói: “Hữu lễ, tại hạ vì đưa thư cho Thiên Hòa đạo hữu mà đến đây. Nhận lời mời của nàng tới tham quan Hội kiếm Thất Phong của quý phái.

“Túc hạ tu hành ở đâu? Vì sao đem theo con mèo yêu bên người?”

Cô bé dùng đôi mắt đen nháy nhìn hắn chằm chằm.

Nàng im lặng, nắm chặt tay Lý Bình An hơn.

“Trẻ con không hiểu chuyện, mang theo bên người âu cũng là một giáo viên tốt.

Cô bé đảo mắt một vòng, âm thầm phản bác trong lòng: “Tiên tử không phải là trẻ con!”

Tuy vậy cô bé vẫn giữ im lặng, vẫn ngoan ngoãn chờ.

“Yêu chính là yêu, tập tính khó đổi!”

Lời này sao giống của tên Chương Viễn đạo hữu vậy nè.

“Yêu cũng phân thành tốt, xấu sao có thể vơ đũa cả nắm?”

Lý Bình An xoa đầu cô bé, “Miêu Miêu tiên tử chưa từng hại người… chỉ ăn chuột thôi.

Cô bé ngẩng đầu, nhìn hắn chằm chằm.

Ông lão nghe vậy bật cười, “Túc hạ có lòng thật” “Sư phụ !

Đang nói chuyện, từ nơi xa có người đi tới.

Hóa ra là Chương Viễn.

Lý Bình An nhìn hắn, ồ trùng hợp ghê.

“Sư phụ, ta thắng.

Chương Viễn bỗng chú ý đến Lý Bình An.

“Lại là ngươi? Sư phụ…người quen hắn à?”

Lý Bình An gật đầu cười, sau đó bèn dẫn lão Ngưu và cô bé đi qua bọn họ, tới chỗ bên cạnh.

Chương Viễn nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Bình An.

“Làm sao?” Ông lão phát hiện ánh mắt đệ tử mình hơi sai sai.

Chương Viễn phẫn hận nói: “Người hôm đó ngăn cản ta trừ yêu chính là hắn, rồi hắn lại mang thư của người Thiên Hòa sư muội thương đến đây. Khiến

Thiên Hòa sư muội dạo này thường xuyên

mất tập trung, thấy ta thì lạnh nhạt. Quả là đáng giận!

Hắn còn dẫn theo hai con yêu tinh bên mình, đi nghênh ngang khắp Dịch Khôn Môn, thấy là ghét!" Ông lão nói: "Ngươi chấp hắn làm gì? Dù sao hắn cũng là khách của Thiên Hòa sư muội, nên giữ thể diện cho người ta"

"Tâm tư ưu phiền, rất phiền!"

"Chỉ là một gã tán tu có đáng phải tức giận không? Đừng để ảnh hưởng đến trận đấu tiếp theo.

"Sư phụ yên tâm, mấy vòng tỉ thí này không khó với đệ tử.

Mấy trận võ hai ngày trước phải nói là hơi nhàm chán.

Nhưng đến ngày thứ ba, tình hình này đã được cải thiên hơn nhiều.

Không biết có pháp bảo từ đâu đến như nước sông, tràn ngập khắp võ đài. Bởi vì có trận pháp cho nên không tràn xuống khán đài.

Cũng có kiếm tu rất mạnh, dẫn kiếm mà xuống.

Một kiếm định thắng thu.

Một người một trâu một mèo ngồi ở vị trí không ai để ý, vừa xem tỉ thí vừa nói chuyện. "Vì sao bọn hắn phải đánh nhau?" Cô bé hỏi.

"Bởi vì phải phân thắng bại mới quyết định được tài nguyên ngày sau. Lý Bình An nói. "Không thể chia cho mỗi người một ít, chia đều nhau à?"

"E rằng không thể"

Lý Bình An cố gắng tìm ra cách dễ hiểu nhất giải thích cho nàng.

"Có hai con mèo, chỉ cần ăn một con chuột sẽ trở nên mạnh hơn.

Miêu Miêu tiền tử chỉ có một con chuột.

Giả dụ, có một con mèo ăn được con chuột này, bèn trở nên mạnh mẽ vô cùng, dẫn đầu bang hội mèo đi trên cond dường phục hưng.

Một con mèo khác cũng ăn con chuột này nhưng không ai biết rằng nó có thể mạnh hơn hay không, còn phải xem số phận của nó.

Vậy Miêu Miêu tiên tử sẽ đưa con chuột này cho con nào ăn?”

“Tiên tử chắc chắn sẽ giữ chuột lại cho mình ăn!” Cô bé không chút do dự nói. Lý Bình An:……

“Nên câu chuyện vừa rồi rốt cuộc có ý nghĩa là gì?” “……Không có gì đâu. Tiên tử ngoan ngoãn xem trò đi

Chương 620: Sợ là cả đời sẽ không gặp lại.

Hội kiếm Thất Phong tổ chức tổng cộng bảy ngày.

Đến ngày thứ sau,

tiến trình chiến đầu càng ngày càng trở nên đặc sắc.

Thiên Hòa khá rảnh nên dẫn theo bọn Lý Bình An tới một chỗ dễ quan sát trận đấu.

“Kia là đệ tử của Tiểu Linh Phong, hắn là một kiếm phôi. Thiên phú cực cao.

Chỉ là mấy năm trước, bản mệnh kiếm bởi vì đấu với ác nhân mà tổn hại, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn

Thiên Hòa giới thiệu cho đám Lý Bình An.

“Hôm nay chọn ra bốn người mạnh nhất, ngài mai sẽ là trận cuối cùng”

“Chương Viễn đâu?” Lý Bình An hỏi bừa.

“Hắn? Hắn tiến vào vòng loại 16 liền bị loại rồi. Thiên Hòa nói, “Bản thân hắn tu vi không quá cao cường”

Thiên Hòa rất có lòng, giới thiệu từng đệ tử lên đài cho Lý Bình An.

Rồi đến lai lịch của các chiêu thức, tu vi thế nào, có bao nhiêu pháp bảo…vân vân.

Cuối cùng giới thiệu luôn cả tính cách và sở thích hàng ngày của họ.

Lý Bình An cũng rất chăm chú lắng nghe.

Cô bé và lão Ngưu không ngừng gặm trái cây Thiên Hòa mang tới.

Trái cây ngon ngọt, ăn vào cực ngon.

Thời gian dần qua đã đến lúc kết thúc.

Tiếp đó là trận của tứ cường, trận quyết đầu cuối cùng.

Lý Bình An ngồi yên ở đây quan sát, không xảy ra sự cố ngoài ý muốn, cũng không có bất kỳ biến cố nào.

Hắn chỉ làm một khán giả lặng lẽ thưởng thức trận đấu.

Trận cuối này, Thiên Hòa bại dưới tay một vị sư huynh.

Người kia quả thực rất mạnh, tuổi không lớn lắm nhưng tu vi rất cao.

Mặc dù Thiên Hòa bị thương nhưng chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe.

Hội kiếm Thất Phong coi như là kết thúc.

Lý Bình An thoáng nhìn qua Chưởng môn Dịch Khôn Môn, cùng thủ tọa và rất nhiêu tu sĩ khác được mời đến.

“Đa tạ đạo hữu đã mời. Hội kiếm Thất Phong đã kết thúc, tại hạ cũng chuẩn bị cáo từ.

“Đạo hữu định đi đâu?”

“Tới đó làm gì?”

“Cứ đi thôi”

“Đạo hữu thật cởi mở”

“Cáo từ”

Thiên Hòa nhìn bóng lưng hắn rời đi, khẽ cảm thán một câu: “Quả nhiên là cởi mở” (▽)~

Rời khỏi Dịch Khôn Môn, cô bé lại biến thành chú mèo con, vui vẻ lanh lợi hoạt bát.

“Bây giờ ta đi đâu?” Mèo con hỏi.

“Đi tìm nhóm Chuột đồng”

Mèo con ngẩng đầu.

Quy mô lớn như Dịch Khôn Môn, chắc chắn sở hữu rất nhiều sản nghiệp.

Ví dụ như mỏ linh thạch, các phường thị…….

Có một tiệm ăn ở nơi Thiên Hòa cai quản.

Lý Bình An liền giới thiệu nhóm Chuột đồng cho nàng, thế là Thiên Hòa đã đồng ý.

Những con chuột này có trù nghệ cực cao, tính tình thẳng thắn hoạt bát.

Lý Bình An đã hứa với chúng nó, nếu có cơ hội sẽ giúp bọn chúng tìm một chỗ khác.

Chỉ không ngờ là tìm được nhanh như vậy.

“Lúc trước còn nói tạm biệt với nó mà”

Mèo con nhảy nhót nói.

“Không phải nói sẽ gặp lại rất nhanh sao? Thế gian này lớn như vậy, có rất nhiều người vội vàng lướt

qua nhau, cả đời không gặp mặt. Lý Bình An nói.

Mèo con ngẩng đầu nhìn hắn. Tuổi nàng con nhỏ, nàng không hiểu những thứ này.

Lý Bình An xoa đầu nàng.

“Sao phải xoa đầu tiên tử?”

Qua mấy ngày, bọn họ đã về đến quán rượu của Chuột đồng.

Chỉ là…….

Một người một trâu một mèo nhìn thấy mà ngây ngẩn cả người.

Quán rượu đã biến thành một bãi phế tích, giống như bị lửa lớn thêu rụi.

Đám Chuột đồng trong tửu lâu không biết đã đi đâu.

Mèo con quan sát xung quanh, tò mò hỏi: “Nhóm Chuột đồng chuyển nhà sao? Sao phải đốt cả nhà vậy?”

Lý Bình An im lặng không nói gì, sợ rằng đã xảy ra chuyện.

Thế là hắn dậm chân.

“Xin thổ địa hãy ra đây gặp ta!” (Gì đây Tây du kí à :))?

Hắn vừa cất lời, một lát sau đã có đám sương mù trắng bốc lên.

Chỉ thấy mặt đất bỗng nhiên nhô lên thành một khối, một ông lão tay chống trượng xuất hiện. “Thổ địa ta xin kính chào tiên trưởng.

Nơi đây gần Dịch Khôn Môn, mà mấy hôm gần đây Dịch Khôn Môn còn tổ chức Hội kiếm Thất Phong.

Biết bao nhiêu người tu hành tới tham gia đại hội này, Thổ địa nào dám làm lơ.

“Kính chào ngài Thổ địa, mạo muội quấy rầy mong ngài chớ trách”

“Đâu có đâu có”

“Tại hạ muốn hỏi thăm Thổ địa ngài một chuyện”

“Không biết đám Chuột đồng ở quán rượu này đã đi đâu?”

“A….”

Thổ địa lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Mong Thổ địa ngài hãy nói ra sự thật.

Thổ địa nhìn đôi mắt trắng đục của người áo xanh kia, lão nuốt nước miếng, không dám dấu diếm

đành phải khai ra hết sự thật.

“Vài ngày trước có một vị tu sĩ uống say, cố tình tìm tới đây.

Hắn phóng hóa thiêu dụi quán rượu này, những con chuột đồng ở trong đó cũng chết sạch sành sanh.

Đám chuột đồng đáng thương ấy nào có lỗi lầm gì? Chúng chưa từng làm chuyện xấu, thi thoảng còn giúp khách qua đường một hai bữa

cơm.

Than ôi….

Lý Bình An trầm mặc một lát, sắc mặt của hắn vẫn vậy, “Người đó là ai?”

“Là..là đệ tử Dịch Khôn Môn”

“Ồ.”

“…Trùng hợp tiểu thần cũng biết tên đệ tử kia…”

“Hắn tên là Chương Viên phải không?”

Không chờ người kia nói tiếp, Lý Bình An đã nói trước.

Thổ địa mặc dù không trả lời, nhưng nhìn ánh mắt của hắn, Lý Bình An biết được mình đã đoán đúng.

Lý Bình An lại yên lặng.

Hắn bỗng nhớ tới Thiên Hòa từng nói, thực lực của Chương Viễn kia vốn có thể vào trận 16: Chỉ là không biết vì sao lại bại ở trận 32:

Tâm trạng không tốt, uống rượu, không có chỗ nào trút giận…..

Đúng rồi….

“Thi thể đâu?”

“Tiểu thần đã chôn cất bọn chúng rồi. Đáng thương thay –

Đến chết lũ chuột cũng không biết mình đã làm gì sai, nói ra thì tiểu thần cũng thích mấy món mà bọn chúng làm lắm.

Chỉ là…tình hình khi ấy…..

Tiểu thần tu vi thấp kém, thật sự không dám tới đó ngăn cản tên kia. Mong tiên trưởng chớ trách”

Lý Bình An nói: “Túc hạ đừng nên tự trách mình. Muốn giúp được người khác đầu tiên phải bảo vệ được mạng mình cái đã”

“Tiên trưởng xin nén bị thương” Thổ địa khuyên hắn, “ Dịch Khôn Môn tung hoành ngang ngược. Đừng nói đến những tiểu yêu này, ngay cả các môn phái khác cũng không dám đắc tội với bọn họ.

Lý Bình An gật đầu, không dáng vẻ bi thương, hắn lại bình tĩnh đến lạ thường. “Nói ra thì phải trách ta”

Lý Bình An nói xong, bèn ngồi xuống tảng đá.

“Còn nói muốn tìm chỗ khác tốt hơn giúp ngươi ta…

Cô bé hình cảm nhận được tâm tình của hắn, chớp chớp mắt nói.

“Tiên tử sẽ không được gặp chuột nhỏ nữa sao?”

“…E rằng là phải

Cô bé cúi đầu, có vẻ bé đã hiểu những gì Lý Bình An nói tới trước đó.

Có một số người, chỉ sợ rằng cả đời này chỉ lướt qua nhau thôi, kiếp này sẽ không còn cơ hội gặp

….Chuột đồng cũng như vậy.

“Tiên tử rất buồn”

“Tại hạ cũng rất buồn, tiên tử ngoan ngoãn ở lại đây chờ với lão Ngưu.

Cô bé lại ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm.

Lý Bình An nói: “Tại hạ phải đến Dịch Khôn Môn tìm người kia nói đạo lý.

“Tiên tử cũng muốn đi cùng”

“Tiên tử không cần phải đi

“…..A.”

Lão Ngưu thở dài, dặn dò Lý Bình An nhớ đi sớm về sớm.

“…Tiên trưởng hãy khoan. Dịch Khôn Môn kia sẽ không nói lý đâu? Thổ địa khuyên nhủ. “Không sao.”

Lý Bình An nói rồi đứng dậy, đi tới Dịch Khôn Môn.

Chương 621: Tìm tới tận cửa.

1532 chữ

Hội kiếm Thất Phong vừa mới kết thúc không lâu, nhưng đã có khá nhiều tu sĩ rời khỏi đây.

Cũng có một số tu sĩ chọn ở lại đây, hôm sau mới khởi hành.

Chương Viễn ngồi trong phòng khoanh chân tĩnh tu, mặt đối diện với cửa sổ, bực bội nhìn ra bên ngoài.

Hắn vẫn còn đắm chìm trong thất bại của mấy hôm trước.

Là đại sư huynh của Lạc Tử Phong, là đại đệ tử của sư phụ.

Thế mà không lọt nổi vào top 16 của môn phái.

Chưa nói đến những người khác, trong phái có một số đệ tử không phục hắn.

Hôm qua

còn dám nói xấu hắn.

Nghĩ đến vậy, Chương Viễn cứ tức mãi mà không có chỗ phát tiết.

Lại còn dạo này Thiên Hòa lạnh nhạt với mình, mọi chuyện không thuận lợi…

Sợ rằng sẽ khiến nàng có ấn tượng xấu hơn về mình.

Hắn đang đắm chìm trong suy nghĩ, bỗng có một đệ tử chạy vào.

“Sư huynh, sư phụ tìm ngươi.

“Biết rồi”

Chương Viễn tức giận trả lời một câu.

Từ sau khi mình thất bại, vẫn chưa dám tới gặp sư phụ.

Đi vào đại sảnh của Lạc Tử Phong.

Ông lão mày kiếm mắt sáng kia đang ngồi đọc sách, thấy hắn tới bèn hỏi vết thương của hắn thế nào

Mặc dù giận hắn lắm, nhưng hắn vẫn là đệ tử của mình.

“Không sao đâu. Đa tạ sư phụ quan tâm.

Lần này là đệ tử sơ xuất, khiến sư phụ mất thể diện.

Ông lão khoát khoát tay, “Được rồi, cũng coi như số ngươi đen, gặp phải vị kia của Liên Hoa Phong.

Hơn nữa, dạo này tinh thần ngươi không tập trung…….

Thôi thì chuyện đã qua, ngươi cũng nên tự xem xét lại mình”

“Đệ tử tuân mệnh sư tôn”

Ông lão thấy tinh thần Chương Viễn không mấy ổn định, lại nhắc nhở hắn thêm một câu.

“Chuyện của ngươi và Thiên Hòa ngươi không cần sốt duột. Tình cảm nên được bồi dưỡng lâu dài. Chương Viễn thở dài một hơi, “ Đệ tử sao có thể không nôn nóng được đây. Thiên phú của đệ tử có hạn, dần dàn lâm vào bình cảnh mãi mà không thoát ra.

Còn Thiên Hòa thiên phú cực cao, nếu mà có thể song tu còn nàng vậy còn gì tốt hơn.

“Đúng rồi, vừa nhắc tới Thiên Hòa ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Thiên Hòa sai người đến hỏi, có phải mấy ngày trước ngươi xuống núi trừ yêu không?” “Vâng”

“Là một đám chuột yêu?”

“Thiên Hòa nói đám chuột yêu kia chưa từng làm ác. Đám chuột yêu kia quen với bạn nàng, giờ

người ấy biết những con chuột yêu kia đã chết bèn tới tận đây hỏi tội.

Chương Viễn hừ lạnh một tiếng,

cười khẩy nói: “Người kia rảnh rỗi ghê. Chỉ vì mấy con chuột yêu mà tìm đến đâu”

“Ai cơ?”

“Là người dẫn theo hai con yêu tinh mà sư phụ gặp ở Hội kiếm Thất Phong hôm đó.

Oonng lão giật mình, “Hóa ra là hắn, ngươi cũng không ra gì, tự nhiên lại đi trút giận lên lũ chuột yêu đó làm gì?

Giờ thì hay rồi, người ta đã tìm đến tận cửa.

“Trảm yêu trừ ma là nghĩa vụ của ta? Chương Viễn mạnh miệng cãi.

Lão già nặng lời nói, “Già mồ! Người ta cũng đã nói đám chuột yêu kia không hề làm ác. Chúng chỉ mở một quan rượu, còn hay giúp người.

Ngươi ác cũng đến mức vừa phải thôi chứ! Sao có thể quá đáng như vậy!”

“….Đồ nhi biết

“Ta sai sư đệ ngươi đến nói với Thiên Hòa, nếu như người kia thôi không làm lớn nữa thì đưa cho hắn một ít linh thạch xem như tiền bồi thường. Sau này không được làm như vậy nữa.

Ông lão mặc dù trách mắng đệ tử, nhưng không hề để chuyện này trong lòng.

Có tí tội trừng phạt tí là xong, phòng sau này đệ tử lại gây ra đại họa.

“Sư phụ còn muốn cho hắn linh thạch ?”

Nghe tới chuyện phải bồi thường linh thạch, Chương Viễn liền sốt ruột.

Tiền tiêu tháng này còn rút bớt, hắn lại còn phải sử dụng linh thạch cho tu hành, nên giờ hắn không còn nhiều linh thạch lắm.

“Chỉ là mấy con chuột yêu mà thôi, giết thì đã giết rồi sao phải bồi

thường linh thạch.

Vậy chẳng khác nào thừa nhận là ta sai?”

Ông lão trầm giọng nói, “Ngươi ta tới tìm Thiên Hòa, ngươi cũng nên giữ thể diện cho nàng” “.....Đệ tử đã biết.

Chương Viễn thở dài một hơi, xem như là số mình đen.

“Túc hạ uống trà đi, chuyện này là Dịch Khôn Môn ta sai.

Sau khi tra rõ, ta sẽ bẩm báo với Chấp Phàm Đường để bọn họ xử lý Chương Viễn.

Thiên Hòa rót trà cho Lý Bình An.

Lý Bình An gật đầu, “Làm phiền đạo hữu rồi.

Lý Bình An cũng không phải vừa đến nơi, chưa nói được lời nào đã đòi đánh đòi giết.

Chuyện đầu tiên khi lên núi là tới tìm Thiên Hòa, nói rõ cho nàng chuyện này.

Phải nói rõ tiền căn hậu quả, hơn nữa còn có Thổ địa làm chứng. Kẻ kia muốn chối cũng đừng hòng.

Thiên Hòa nghe xong chuyện này, cũng cảm thấy rất căm phẫn nên đồng ý giúp đỡ hắn.

Chỉ một lát sau đã có đệ tử của Lạc Tử Phong tới đây.

“Chương Viễn sư huynh của các ngươi đâu?”

“Sau khi Hội kiếm kết thúc, Chương Viễn sư huynh đã bế quan tu hành rồi”

Thiên Hòa lạnh lùng nói: “Bế quan tu hành? Hắn bế quan tu hành mà có thời gian xuống núi, lạm sát sinh linh vô tội sao?”

“”Đệ tử kia xấu hổ cười, “Ừm…sư huynh giết đều là yêu tinh….

“Không phân tốt xấu. Yêu tinh cũng có yêu ác, yêu lạm. Huống chi

môn phái ta còn có môn quy "Ừm thì…thì…"

Đệ tử kia cũng là bị đẩy tới, lúc này mặt mũi tràn đầy ý cười.

Hắn không dám đắc tội Thiên Hòa sư tỷ, ấp a ấp úng đáp được hai ba câu.

Thiên Hòa mất kiên nhẫn nói với hắn, "Ngươi bảo Chương Viễn tự mình tới đây! Nếu không ta sẽ bẩm bảo cho Chấp Pháp Đường, để Chấp Pháp Đường tự đến mời hắn.

"Được, ta đi nói với Chương Viễn sư huynh.

Lúc này, có khá nhiều đệ tử nghe được tin bèn tụ tập ở bên ngoài hóng hớt.

Đầu tiên, Thiên Hòa là một nhân vật nổi trội trong môn phái.

Thứ hai, lại có chuyện như vậy xảy ra.

Thế nên là một truyền mười, mười truyền trăm.

"Úi chà, có chuyện gì vậy?"

"Nghe bảo là sau khi Chương Viễn sư huynh thua tỉ thí bèn xuống núi giết mấy con yêu tinh cho hả

giận. Bây giờ chủ nhân của bọn chúng tìm tới tận đây"

"Yêu tinh? Ồi chào, giết rồi thì thôi.

"Chắc chắn không phải mấy con yêu quái hại người đâu. Nếu không sao người ta lại có thể đường đường chính chính tìm tới tận cửa như thế?"

"Ta nghe người ta nói là đám chuột đồng của quán cơm ở trấn Vũ An ấy"

"Úi! Ta biết bọn chúng nè! Trước kia có ăn cơm ở đây, bọn chúng nấu ngon lắm.

Sau này nghe bảo bị phát hiện người nấu cơm là lũ chuột đồng nên bị đuổi khỏi trấn Vũ An.

Chương Viên cũng chẳng ra gì,

tự nhiên đi bắt nạt lũ chuột đầu bếp làm gì? Người ta cũng chẳng trêu ghẹo hắn..”

Chuyện này truyền đi rất nhanh, ngay cả chủ tọa tòa Phong mà Thiên Hòa ở, Vân Phong đạo trưởng. Vân Phong đạo trưởng nghe chuyện liền chạy đến đây xem rõ ngọn nghành.

“Sư phụ !”

Vân Phong đạo trưởng cất bước đi đến.

“Xảy ra chuyện gì? Sao trong Phong lại náo nhiệt như vậy?”

Thiên Hòa tiến lên một bước thầm thì với hắn.

Vân Phong đạo trưởng đánh giá Lý Bình An một phen, gật đầu: “Chương Viên làm việc thật sự thiếu cân nhắc”

Nhưng trong lòng vẫn mong đồ đệ mình làm việc bớt nghĩ đi một tẹo.

Người tu hành có lòng hiệp nghĩa đương nhiên là chuyện tốt.

Nhưng không thể mù quáng như thế được.

Chuyện này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Nói kiểu nhẹ nhàng thì chỉ là trảm yêu trừ ma, giết lầm mấy con chuột đồng mà thôi.

Nhưng nói kiểu nặng nề thì lại là bất phân đúng sai, lạm sát sinh linh vô tội……

Mà dù sao thì Thiên Hòa và Chương Viễn cùng là đồng môn.

Chuyện trở thành thế này, chắc chắn là đắc tội với Lạc Tử Phong rồi.

Chương 622: Mặt đối mặt

1725 chữ

“Túc hạ tu hành ở đâu?”

“Xem như không thuộc môn phái nào, tự tu hành

Vân Phong đạo trưởng nghĩ, hóa ra là một gã tán tu.

Chỉ là….bên ngoài càng ngày càng có nhiều đệ tử tụ tập lại.

Vân Phong đạo trưởng khẽ nhíu mày, e rằng chuyện này lại om sòm đây.

Quả nhiên, một lát sau trưởng lão Chấp Pháp Đường nghe tin, chạy tới.

Tin vỉa hè càng truyền ra nhiều càng không đáng tin.

Dịch Khôn Môn hiếm khi có mấy cuộc vui có thể hóng hớt như này, hơn nữa còn xảy ra ngay sau khi Hội kiếm Thất Phong kết thúc chưa lâu, còn có rất nhiều tu sĩ từ ngũ hồ tứ hải chạy tới, nán lại Dịch Khôn Môn.

Lúc này hay tin có drama hay lắm, vội vàng tới xem náo nhiệt.

Lý Bình An đã uống đến chén trà thứ năm, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng tên Chương Viễn kia

Sắc mặt của hắn đã trầm xuống mấy phần.

Hắn nhắm mắ, ngón tay gõ xuống bàn.

“Tên Chương Viễn kia đâu?” Vân Phong đạo trưởng có chút mất kiên nhẫn hỏi.

Mắt thấy người bên ngoài càng lúc càng nhiều, chỉ sợ đến lúc đó hết cách thu xếp ổn thỏa chuyện này.

“Hahaha, có chuyện gì đây? Mới một lát thôi mà sao đã có nhiều người tụ tập ở đây như vậy?” Có người hay tin đi bộ đến.

Là chưởng môn Lăng Tiêu Quan, địa vị của người này trong Đạo giáo Ung Châu khá cao.

Cho nên lúc này, rất nhiều tu sĩ khác biết đây là chuyện nhà của Dịch Khôn Môn, không tiện tham dự, nên chỉ đứng ngoài ngóng trò vui.

Chưởng môn Lăng Tiêu Quan này địa vị cao, nhưng hắn không hề để ý đến những điều này.

Hắn không kiêng nể gì chạy xuống Phong khác, hoàn toàn không

tránh né.

“Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, không nghĩ là khiến Ngọc Dương chân nhân phải đích thân đến đây.

Vân Phong đạo trưởng cười.

Ngọc Dương chân nhân cười haha một tiếng: “Ăn uống no đủ rồi, đến xem náo nhiệt. Chuyện này ta đã nghe người ta nói rồi.

Nói rồi Ngọc Dương chân nhân nhìn về phía Lý Bình An, đánh giá đối phương một phen.

Nhìn dáng vẻ giống như thuộc thế hệ trẻ tuổi, nhưng khí chất lại rất lão luyện.

“Mặc dù chỉ là mấy con chuột yêu, nhưng mà tiểu tử ngươi lại vì mấy con chuột yêu mà tiểu tử ngươi lại dám mạo hiểm đắc tội Dịch Phong Môn, bản tọa đánh giá cao ngươi!”

Lý Bình An mở ra đôi mắt trắng dã, nhìn người kia.

Không nói gì, chỉ cười nhạt một tiếng, rồi nhẹ gật đầu.

Ngọc Dương chân nhân lại cười tiếp, nói: “Ta thích tiểu tử ngươi!”

Vân Phong đạo trưởng ngồi một bên liếc qua Lý Bình An,

Vênh váo rõ lắm, vẫn phải đứng dậy hành lễ thôi.

Cũng may mà Ngọc Dương chân nhân không quá so đo.

“Chén trà thứ năm rồi. Lý Bình An bỗng nhiên nói, “Uống đến chén trà thứ sáu rồi, tình tình tại hạ tuy tốt, nhưng vẫn có mức độ.

Chuyện này có thể đàm, vậy thì theo cách đàm đi. Nếu như không thể đàm, vậy tại hạ chỉ đành dùng cách khác.

Lý Bình An nói ra những lời này với gương mặt bình tĩnh, trong lời nói lại thấp thoáng lộ ra ý tứ uy hiếp bọn họ.

Điều này khiến Vân Phong đạo trưởng và trưởng lão Chấp Pháp Dường đang ngồi đây có chút bất mãn.

Bọn họ có thể chấp nhận người kia lấy danh công bằng chính nghĩa đến tìm Dịch Khôn Môn bọn họ đòi một lời giải thích, chỉ là nếu như uy hiếp bọn họ, chuyện đó bọn họ không thể chấp nhận được. “Đệ tử

chào các vị sư thúc, chào Ngọc Dương chân nhân Dưới sự mong chờ của hàng vạn người, cuối cùng Chương Viễn cũng đã tới.

Không chỉ có mình hắn, còn có thủ tịch Lạc Tử Phong, sư phụ Tề Khải của Chương Viễn cũng tới cùng.

Sở rằng cũng đã biết rõ, chuyện này càng trở nên phức tạp hơn rồi, vì vậy hắn đích thân đến đây. " Đúng lúc Tề Khải sư huynh cũng tới. Trưởng lão Chấp Pháp đường nói: "Chắc chắn Tề Khải sư huynh cũng đã biệt ngọn nguồn của câu chuyện rồi. Chương sư điệt rốt cuộc chuyện thật sự là như thế nào?"

Chương Viễn ngẩng đầu nhìn Lý Bình An, sau đó ánh mắt lập tức rơi xuống người trưởng lão Chấp Pháp Đường, nói: "Chuyện này phải trách ta, chỉ nghe người ta nói có chuột yêu làm bậy, không thể ngờ là trách sai đối tượng..."

Nói rồi, Chương Viễn buồn bã thở dài.

Trưởng lão Chấp Pháp Đường nâng chén trà, khẽ gật đầu.

Hắn không phải không biết Chương Viễn này có bao nhiêu phần là thật là giả, hoặc là nói, toàn bộ đều là lời bịa đặt.

Chỉ là hắn không muốn tra rõ thôi.

Nói cho cùng, chỉ là mấy con chuột yêu chết thôi mà,

Thủ tọa Lạc Tử Phong Tề Khải nói tiếp: "Sau khi bản tọa nghe được chuyện này, đã thẳng tay dạy dỗ hắn một trận rồi.

Bản tọa nghe nói trù nghệ của mấy con chuột yêu kia giỏi lắm, còn hay giúp người. Đáng tiếc. Đồ đệ đáng thật vọng này của ta, vô cớ tạo thành sát nghiệt.

Vân Phong đạo trưởng nói: “Chậc, không thể nói như vậy. Chương Viễn sư điệt cũng là có ý tốt,

trảm yêu trừ ma chính là bổn phận của tu sĩ chúng ta”

Chỉ là lần này hắn bị yêu ma lừa gạt, giết lầm yêu quái tốt. Ta không thể vì sai lầm lần này, mà bỏ qua hết công lao trước kia của hắn được”

Vân Phong lúc này đang nói đỡ cho Chương Viễn, cũng không phải hắn cho rằng Chương Viễn thật sự vô tội.

Mặc dù không phải đệ tử của mình, tuy vậy nhiều năm trôi qua hắn ít nhiều hiểu rõ được tính tình của Chương Viễn.

Lúc này đang nói giúp cho hắn, nói chính xác hơn là đang tự giúp cho mình.

Dù sao chuyện này cũng bởi vì đồ đệ Thiên Hòa của mình, mới xảy ra chuyện lớn như vậy.

E rằng người của Lạc Tử Phong sẽ nghi ngờ chuyện này có người đứng sau sai sử.

Vân Phong đạo trưởng cũng không muốn vì chuyện này mà trở mặt với Lạc Tử Phong.

Hai vị trưởng lão Chấp Pháp đường thương lượng một lát, rồi tuyên bố hình phạt cho Chương Viễn.

Phạt tiền lương hai tháng, cấm túc hơn một tháng.

Tiền lương hai tháng!

Chương Viễn cảm thấy đau đớn.

Đã thiếu tiền rồi, lại còn bị phạt hai tháng.

Mọi chuyện không thuận lợi! Không thuận lợi!

Những ngày này, không có chuyện nào thuật lợi hết!

Nghĩ đến vậy, Chương Viễn âm thầm trừng mắt liếc người áo xanh kia.

Càng khiến hắn tức giận hơn chuyện này còn có Thiên Hòa sư muội tham dự.

Hắn bỗng có cảm giác giống như bị người yêu đâm sao lưng.

Lý Bình An đặt chén trà xuống, bĩnh tĩnh nói.

“Chương Viễn đạo hữu đã nói xong, giờ đến lượt tại hạ.

Lần đầu tiên tại hạ và Chương Viễn đạo hữu gặp mặt, là khi chuột đồng kia dẫn đường cho tại hạ. Trên đường về vô duyên vô cớ bị Chương Viễn đạo hữu tập kích.

Cũng may có tại hạ xuất thủ ngăn cản, sợ rằng ngay từ thời điểm này Chương Viễn đạo hữu đã nhớ kỹ tại hạ và con chuột đồng kia.

Sau đó tại hạ lại thay một người đến đưa thư cho Thiên Hòa đạo hữu, cũng không hiểu sao, vì chuyện này, Chương Viễn đạo hữu lại càng ghi hận tại hạ.

nạt hai tháng. Không thuận lợi!

huyện nào thuật lợi hết!

âm thầm trừng mắt liếc người áo xanh kia.

chuyện này còn có Thiên Hòa sư muội tham dự.

như bị người yêu đâm sao lưng.

g, bĩnh tĩnh nói.

i xong, giờ đến lượt tại hạ.

g Viễn đạo hữu gặp mặt, là khi chuột đồng kia dẫn đường cho tại hạ. ở bị Chương Viễn đạo hữu tập kích.

ngăn cản, sợ rằng ngay từ thời điểm này Chương Viễn đạo hữu đã nhớ

cia.

Lời đến đưa thư cho Thiên Hòa đạo hữu, cũng không hiểu sao, vì chuyện càng ghi hận tại hạ.

Về sau, hội kiếm Thất Phong. Chương Viễn đạo hữu vì luận Lại bởi vì tại hạ có chút bản l Hắn liền coi đám chuột đồng giận.

Giết chuột đốt quán, đáng già Chuyện này có Thổ Địa của ân làm chứng.

Nếu các vị vẫn không tin, có

Nói ra thì, phẩm hạnh của CH Sư thúc, sư phụ, sư bá ngày đ

nhiên hiểu rõ hơn ta nhiều. Có thể làm ra chuyện này, ng Lý Bình An nói rõ ràng trật tụ Một là mời Thiên Hòa, có có 1

Mình ở Dịch Khôn Môn mấy ngày, thật sự Chương Viễn kia chủ động đi tìm mình gây chuyện.

Hai là mời Thổ Địa, chứng minh Lý Bình An không nói điều.

Hôm đó, Chương Viễn giết chuột đơn giản chỉ là cho hả giận.

Hoàn toàn không hề che giấu.

Sau khi Thổ Địa được mời tới, vẫn luôn nơm nớp lo sợ đứng yên ở đó.

Đều là những nhân vật hắn không thể đắc tội được, lúc này có thể đứng ra làm chứng, quả thực đã giương cao dũng khí.

Sắc mặt Chương Viễn càng ngày càng khó coi.

Nào chỉ có hắn, sư phụ của hắn Tề Khải, hai vị trưởng lão Chấp Pháp Đường, Vân Phong đạo truong….

Chỉ có Ngọc Dương chân nhân đứng một bên hóng hớt chỉ ngại chuyện chưa đủ loạn, nhìn Lý Bình An gật gật đầu.

Tiểu tử này, có khí phách!

Chương 623: Làm lớn chuyện này rồi

1643 chữ

Trong đại sảnh.

Ngọc Dương chân nhân đứng hóng hớt nhìn Lý Bình An điên cuồng gật đầu.

ùm!

Tiểu tử này khá lắm, hợp khẩu vị của hắn.

Đến lúc này rồi mà vẫn có thể giảng đạo lý với người ta.

Những gì Lý Bình An có thể nói hắn đều nói cả rồi, quyền lựa chọn trả lại cho Dịch Khôn Môn.

Bầu không khí trong phòng như ngưng đọng lại, nghe có tiếng kim rơi.

Lúc này, hai vị Chấp Pháp Đường trưởng lão không thể ngờ được rằng chỉ là mấy con chuột đồng chết thôi, chuyện lại rắc rối đến mức này.

Nhưng chuyện này không thể làm quá lên được.

Dù sao, lúc này vẫn còn đông đảo đồng đạo tu sĩ đứng ngoài kia.

Ngọc Dương chân nhân thậm chí còn liên tục gửi đến người áo xanh này những ánh mắt tán dương.

Nếu như thật sự lấy thế đè người, vậy thì không ổn. Sợ rằng sẽ gây ra một trận sóng gió.

Chỉ là trước mắt nhân chứng vật chứng đều ở đây, có muốn lấp liếm cũng không thể lấp liếm được. Hai vị trưởng lão mặt đầy bối rối.

Chẳng qua người có sắc mặt khó coi nhất lúc này lại là Tề Khải sư phụ của Chương Viễn.

Lúc này, đôi lông mày của hắn đã nhíu lại thành hình chữ bát.

Hắn nắm tay thành quyền, cũng không biết đang tức giận tên đệ tử vô dụng của mình, luôn gây phiền phức cho hắn. Hay là đang tức giận bị kéo xuống đài trước mặt bao nhiêu người, bởi kẻ tên là Lý Bình An kia.

Lý Bình An nắm chặt chén trà, hắn không chuẩn bị uống tiếp ly thứ bảy.

Bình tĩnh nói: “Hi vọng các vị cho tại hạ một kết quả.

Mấy người đứng ở đây đều hơi kinh ngạc khi nhìn thấy dáng vẻ này của hắn.

Không giống như một người đến tìm câu trả lời, hắn càng giống một người bất lực đi tìm công đạo. Như thể đến để đàm phán.

“Chuyện này….còn chờ bàn bạc tỉ mỉ….Nhưng ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không dung túng tên đệ tử bất lương này”

Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng cũng có một tên Chấp Pháp trưởng lão mở miệng nói.

Bọn họ thật sự không thể chỉ vì chuyện này mà giết Chương Viễn, nhưng ngoài kia vẫn còn vô số ánh mắt đang nhìn.

Cuối cùng chỉ còn cách kéo dài, chờ đến khi đám người kia rời khỏi Dịch Khôn Môn.

Kéo dài đến khi Lý Bình An không thể làm gì được nữa.

Lúc đó chỉ cần bồi thường cho hắn.

Lý Bình An nhắm mắt, không trả lời.

Chấp Pháp trưởng lão nhìn hắn: “Các hạ có ý gì?”

“Giờ này khắc này, nhân chứng vật chứng đầy đủ, các vị lại không thể đưa ra kết luận.

Có bàn bạc thêm sợ rằng cũng không thể cho ra kết quả, vẫn hi vọng các vị có thể cho Lý mỗ một câu trả lời ngay lúc này.

Nếu không, Lý mỗ không biết làm sao để hóa vàng cho đám chuột đồng.

Đôi lông mày của Tề Khải nhíu chặt lại.

Tiểu tử áo xanh này thông minh lắm, biết chuyện này nếu kéo dài, e rằng sẽ không giải quyết được gì.

Một tên Chấp Pháp trưởng lão khác mất kiên nhẫn nói: “Cho dù là ở dân gian phá án, cũng phải thẩm án ba năm tra án năm năm. Đầy đủ tội danh, tới thu sau mới trảm.

Sợ giết lầm lỡ tay làm chết người, túc hạ chỉ mới nhìn thấy thi thể của đám chuột yêu mà đã định trọng tội cho đệ tử của chúng ta, điều này sợ rằng không hợp quy củ.

Chưa hết, lại vẽ thêm một cái bánh lớn. (chống chế tiếp)

“Túc hạ yên tâm, nếu tra rõ chuyện này, nhất định sẽ không dễ dàng tha cho tên kia.

Lý Bình An vẫn nhắm mắt, gõ ngón tay lên mặt bàn.

Lúc mới bắt đầu còn rất nhẹ nhàng, nhưng theo thời gian đối thoại cùng với mấy người kia, tần suất gõ tay càng lúc càng nhanh, dường như đang cố áp xuống bực bội trong lòng.

Trong một tiếng vang trầm, cái bàn vỡ thành hai mảnh.

Sắc mặt mấy người trong phòng chợt biến.

“Haiz ~”

“Xin lỗi, tại hạ sẽ đền cái bàn”

Đền ~?

Con mẹ nó ngươi đền nổi không?

Đôi lông mày của Vân Phong đạo trưởng run run, đây là cái bàn mà hắn yêu thích nhất.

Vật liệu là cây Đông Thanh cực hiếm được đưa về từ vùng Nam Hàn giá rét, bởi vì tính chất đặc biệt của cây mà cho ra hoa văn với kiểu dáng đặc biệt.

Hoa văn đặc thù, hiệu quả kỳ dị.

Hắn cùng là lấy được trong một lần vô tình.

Nếu không sẽ không mang đến đặt trong đại sảnh khoe khoang cho người ngoài xem.

Chỉ là lúc này….

Vân Phong đạo trưởng nắm chặt tay, không ngừng tự an ủi trong lòng.

“Những gì có thể nói tại hạ đã nói hết, hai ngày sau. Nếu các vị vẫn cứ cố chấp, vậy thì tại hạ tự

mình đến lấy mạng Chương Viễn.

Quẳng xuống câu nói này xong, Lý Bình An bèn đứng dậy rời đi.

Lúc này mấy người trong phòng, bao gồm cả Ngọc Dương chân nhân đứng xem náo nhiệt cũng bị lời này của hắn làm cho hơi kinh ngạc.

Tuy nói hắn rất bằng lòng ngồi xem người này làm khó Dịch Khôn Môn.

Chỉ là hắn không nghĩ rằng người kia lại buông ra một câu nói cứng rắn như thế.

Đây coi như là một lời uy hiếp thật sự lớn với bọn họ, bất kể chuyện lúc trước là thật hay giả, Dịch Khôn Môn tất nhiên sẽ không trừng phạt Chương Viễn.

Nếu là bởi vì vậy, mà xử lý Chương Viễn thật.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, người khác sẽ nói Dịch Khôn Môn ngay cả đệ tử của mình cũng không bảo vệ được.

Người ta để lại một lời uy hiếp, ngươi bèn xử lý đệ tử của mình.

“Cuồng ngôn !”

Quả nhiên, Chấp Pháp trưởng lão giận dữ.

Một chưởng, lại đập nát một cái bàn.

Vân Phong đạo trưởng yên lặng cúi đầu.

.... Cái bàn….bàn của ta!

“Dám coi Dịch Khôn Môn ta như chốn không người!”

Sắc mặt Thiên Hòa ngưng trọng, nàng đứng đó nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi.

Tiêu rồi!

Nàng chưa từng nghĩ, chuyện này sẽ phát triển đến bước này.

Vốn dĩ chuyện này không liên quan đến nàng, lúc Lý Bình An tới tìm nàng.

Bởi vì hắn vượt ngàn dặm xa xôi đến đưa tin cho mình, vả lại sau khi nghe được chuyện này mình cũng hơi tức giận.

Nhưng tự biết môn phái sẽ không thật sự vì mấy con chuột yêu mà nghiêm trị Chương Viễn.

Thế là, thừa dịp Hội kiếm Thất Phong vừa mới kết thúc, còn rất nhiều tu sĩ vẫn chưa rời khỏi đây. Cố ý làm lớn chuyện này cho mọi người biết, gây áp lực cho tông môn.

Cũng dự đoán được tông môn sẽ kéo dài chuyện này, kéo dài đến lúc chuyện lớn hóa nhỏ chuyện

nhỏ hóa không.

Nhưng có thể cho Chương Viễn một bài học cũng tốt.

Chỉ là nàng không nghĩ rằng Lý Bình An đột nhiên để lại một câu như vậy, khiến chuyện này bắt đầu không thể khống chế nữa.

Quả nhiên không qua bao lâu.

Chuyện này liền truyền ra ngoài, Dịch Khôn Môn lại càng náo nhiệt hơn.

Bất kể là đệ tử ngoại môn hay đệ tử nội môn, hoặc là tu sĩ của các môn phái khác đến tham quan Hội kiếm Thất Phong của Dịch Khôn Môn.

Có người vốn định chuẩn bị rời khỏi Dịch Khôn Môn trong hai ngày này.

Sau khi nghe được chuyện này, bèn quyết định ở lại mấy ngày cùng chung vui.

Dù sao, hóng chuyện làm sao có thể chê chuyện lớn được.

Rất nhanh, tin này đã truyền đến tai Chưởng môn.

Chưởng môn vốn cho rằng làm loạn lên như thế, mọi người đều biết là chuyện gì lớn lao lắm.

Kết quả, tìm đến thủ tọa Lạc Tử Phong và người trong cuộc Chương Viễn. Hỏi kỹ mới biết, hóa ra chỉ là chuyện mấy con chuột.

“Nực cười.”

Chưởng môn nghe chuyện này vừa bực mình vừa buồn cười.

Bực là bực tên Chương Viễn kia, làm chuyện không biết đúng sai.

Vừa bực Thiên Hòa kia giúp người ngoài không giúp người nhà, cứ để lớn chuyện như vậy.

Càng tức cái tên tiểu bối kia dám buông lời uy hiếp Dịch Khôn Môn, ít ngày nữa đến lấy mạng Chương

Viễn.

“Phái người đến nói chuyện với tên kia, chuyện này nếu có thể lắng xuống vậy thì lắng xuống.

Nếu người kia thật sự muốn đánh tới cửa, vậy thì đừng trách chúng ta.

Phạt lương Chương Viễn năm tháng, đóng cửa sám hối.

Sau này không cho phép làm loạn như vậy nữa.

Phạt lương Thiên Hòa ba tháng, chuyện này đến đây là xong, đừng có sinh sự!”

Chưởng môn nhẹ nhàng đặt dấu chấm hết kết thúc chuyện này.

“Đệ tử tuân mệnh!”

“Xin tuân theo lời dạy của Chưởng môn sư huynh!”

Trong đại sảnh, Chương Viễn, Thiên Hòa, Tế Khải, Vân Phong đạo trưởng đồng loạt hổ lên hành lễ.

Chương 624: Gọi người có thể đánh ra đây!

Thời gian hai ngày đã qua.

Lý Bình An không đi chỗ nào khác, hai ngày này chỉ ngồi ngay ngắn dưới chân núi Dịch Khôn Môn. Ngồi khoanh hai chân, không hề động đậy.

Cảm nhận hơi thở của đất trời, như thể đang ở đây tu hành.

Hai tên đệ tử Dịch Khôn Môn phụ trách giám sát hắn, hơi nhàm chán.

Một tên đệ tử nói: “Thời gian hai ngày đến rồi, bên này sao không có động tĩnh gì nhỉ”

Tên còn lại đáp: “Chắc là không muốn đánh lên Dịch Khôn Môn thật

đâu.

“Chán thế, còn tưởng lại được xem trò hay.

“Được rồi, chờ một lúc nữa, rồi về tông môn báo vậy”

Hai người đang nói chuyện, vừa quay lại nhìn, đã thấy Lý Bình An vốn đang ngồi đó tĩnh tọa vậy mà

đã biến mất.

“Người đâu?”

Vừa quay đầu, đột nhiên giật mình kêu lên.

“Đậu mè !!!”

Người vốn ngồi ở kia, giờ đột nhiên xuất hiện ở nơi cách đó không xa. “Về báo với Chưởng môn một tiếng, Lý Bình An đến đây vấn quyền!”

Hai người kia đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng lao về sơn môn. Lý Bình An vỗ vỗ bụi đất trên mông.

Đã đến mức này, không cần khách khí với hắn nữa.

Cứ kéo dài tiếp, bảy ngày đầu của đám chuột đồng sắp qua

Sau khi hai tên đệ tử giám sát Lý Bình An bẩm báo chuyện này.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được toàn bộ sơn môn đột nhiên chấn động.

Đại trận hộ sợ bắt đầu run rẩy kịch liệt, chuông trên Chủ Phong bắt đầu reo vang liên hồi.

Cảnh báo cả tông môn, Dịch Khôn Môn đã bị tập kích.

Giờ khắc này, người trong tông môn đều kinh ngạc ngẩng đầu.

Một số đệ tử trẻ tuổi chưa hề được trải nghiệm những thứ này, hoàn toàn không biết chuông reo

nghĩa là gì.

“Sao vậy? Sao vậy?”

“Tiếng gì thế?”

“Là Đại trận hộ sơn?”

Chủ Phong,

Lúc này, Chưởng môn Dịch Khôn Môn đang cùng thủ tọa thất Phong bàn bạc các công việc sau khi Hội kiếm Thất Phong kết thúc.

“Chưởng môn, có người xông trận!”

Một tên đệ tử vội vàng chạy vào báo.

Không cần hắn đến báo, Chưởng môn bao gồm cả mấy vị thủ tọa ở đây đều đã cảm nhận được dị dang.

“Ồ tới thật rồi!” Chưởng môn trầm giọng nói.

Thủ tọa Lạc Tử Phong Tề Khải là người đứng dậy đầu tiên, “Chưởng môn sư huynh, ta đi “chăm sóc” hắn!”

Suy cho cùng chuyện này cũng bởi vì đệ tử Chương Viễn của mình.

Lại là một hồi dồn dập tiếng vang.

Tuy vậy, lần này tiếng vang kéo dài cực ngắn.

Mấy người này chợt biến sắc.

Đại trận hộ sơn….Bị công phá!?

Ngọc Dương chân nhân đang tĩnh tu, nếu không phải hắn tưởng vẫn còn trò vui xem thì khéo đã đi từ hai ngày trước rồi.

Chỉ là bây giờ kỳ hạn đã đến, lại lề mề mãi không có động tĩnh.

Ngọc Dương chân nhân cũng không nghĩ là người kia sẽ đánh lên Dịch Khôn Môn thật, hắn chỉ là nghĩ chuyện này sẽ phát triển như thế nào, nói thẳng ra là muốn góp vui cùng.

Nhưng mà lúc này, hắn giống với những người kia đều cảm nhận được sơn môn đang chấn động.

Không nhịn được xổ ra một câu nói tục.

Ngọc Dương chân nhân kinh ngạc ngẩng đầu.

Đại trận của Dịch Khôn Môn……biến mất?

Không! Là bị công pha sư?”

Ngọc Dương chân nhân vội vàng vụt qua không trung.

Đây là Thất Phong kiếm trận của Dịch Khôn Môn đang khởi động.

Bởi vị Đại trận hộ sơn bị công phá, Thất Phong kiếm trận từ yên lặng chuyển thành trạng thái khởi động.

Dẫn theo kiếm ảnh đầy trời, đưa tới âm thanh gió sét thét gào.

Trong tiếng sấm ầm ầm, xen lẫn tiếng xé gió sắc nhọn.

Tầng này cao hơn tầng khác, tầng này lại lớn hơn tầng khác, kiếm trận tổ hợp lại với nhau. Tựa như luồng sóng cuối cùng công phá đất đá, phát ra tiếng kêu "Uỳnh" cực to.

Đệ tử Thất Phong đều bị dọa sợ.

"Mé! Dùa à?"

Ngọc Dương chân nhân vội vàng cúi người, tránh cho bị kiếm trận ngộ thương.

Trên không trung vang đến giọng nói của chưởng môn Dịch Khôn Môn.

Bảo chúng đệ tử không cần sợ, cứ làm tốt chuyện mình phải làm là được. Đồng thời ban bố lệnh cấm tạm thời.

"Thiên Hòa sư tỷ! Thiên Hòa sư tỷ!"

Thiên Hòa lấy lại tinh thần.

"Thiên Hòa sư tỷ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?" Có đệ tử hỏi.

Cái này cũng là vấn đề mà Thiên Hòa đang muốn hỏi.

Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì….Lý Bình An kia sẽ không đánh lên Dịch Khôn Môn thật chứ?

Chủ Phong.

Chưởng môn bước từng bước tới chỗ cao nhất Chủ Phong.

Hắn vẫn còn nhớ lần trước Đại trận hộ sơn bị công phá là bao lâu, lúc đó hắn vẫn chưa phải là Chưởng

Không bao giờ ngờ được có một ngày, khi Dịch Khôn Môn đặt lên

trên vai của mình, Đại trận hộ sơn sẽ bị xé nát dễ dàng như vậy.

Hay Đại trận xảy ra vấn đề gì?

Chỗ cao nhất Chủ Phong, đã có mấy vị trưởng lão đứng sừng sững ở đó, ngóng nhìn nơi xa xăm.

Thấy Chưởng môn, thi nhau chắp tay hành lễ.

“Đại trận hộ sơn không hề có vấn đề gì, chỉ là bị người ta xé mở!” Giọng nói của trưởng lão pha chút run rẩy.

“Một người?”

“Một người!”

Chưởng môn bỗng dưng hơi có dự cảm.

Dường như Dịch Khôn Môn bởi vì một chuyện nhỏ, mà đụng đến người không nên đụng vào. Tuy vậy…..

Từ trước đến nay Dịch Khôn Môn chưa từng cúi đầu, cứ lao lên mặc kệ tất cả.

Có một trưởng lão đột nhiên lên tiếng, “Lạc Tử Phong Tề Khải nghênh chiến”

Lời còn chưa nói xong, lại thấy trưởng lão kia trừng to hai mắt, kinh ngạc hỗ. “Không….không thể nào…”

“Tề Khải ngã rồi!”

Đây là một cách nói khá là uyển chuyển, mấy vị cùng đứng ở đó đều đã nhận ra.

Sau khi khí của Tề Khải truyền tới Đỉnh Phong, bỗng nhiên suy yếu.

Bai?

Mà quá trình giao thủ, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi.

Tề Khải bại?

Không chỉ có mấy người trên đỉnh nói.

Các tu sĩ phái khác ở Dịch Khôn Môn làm khách, có người tu vi cao đều đang ở phía xa quan sát chiến cuộc.

Thấy Tề Khải cầm bội kiếm trong tay, theo đà rơi xuống.

Vốn tưởng rằng có thể được xem một trận quyết đấu đặc sắc, ai biết chỉ nghe thấy một tiếng vang ầm ầm thôi, chỉ trong chớp mắt thôi, Tề Khải đã thua trận.

Khỏi phải nói đến người khác, Ngọc Dương chân nhân là người có tu vi cao nhất ở đó thấy cảnh này cũng cả kinh, sắc mặt chợt biến đổi.

Luồng khí kia lại tiếp tục lên tiếng.

Sau đó có hai vị thủ tọa khác ra ứng chiến.

Tề Khải chỉ thua trận trong mấy cái nháy mắt, một vị trưởng lão vốn định ra tay nhưng thấy cảnh này lại thôi.

Hai thủ tọa của hai Phong khác xuất thủ, chỉ ngăn cản được luồng khí kia một lát.

Mấy thủ tọa còn lại đã ý thức được không đúng, người này….mạnh đến mức bất hợp lý!

Hết lần này đến lần khác bọn họ không cảm giác được tu vi cảnh giới của người kia.

Khi đám người kia vẫn kinh ngạc chưa lấy lại tinh thần, luồng khí kia đã đột phá qua lớp lớp kiếm trận.

Cuối cùng rơi xuống trên Chủ Phong.

Nơi đó, đám đệ tử Dịch Khôn Môn vẫn chưa hồi thần đứng trơ mắt nhìn hắn, còn có rất nhiều quần chúng đứng xem.

Ngay từ khi bắt đầu trận triến, lại đến xông vào Dịch Khôn Môn.

Thời gian thật sự quá ngắn ngủi.

Dường như vừa biết được có chuyện gì xảy ra, một bóng người từ đằng xa lao đến, đáp xuống bên trên Chủ Phong

Gậy trúc của Lý Bình An, lúc nhàn thì dùng để câu cá, lúc chiến đầu thì dùng làm vũ khí được đặt sau lưng hắn.

Nghiêng sau lưng, không chỉ vậy còn có một chiếc đàn nhị.

Hình tượng này, cùng với tấm áo xanh kia có cảm giác hơi không hợp nhau.

Hắn chỉ là đứng ở nơi đó, dường như không còn tốt tính như khi lên núi mấy ngày trước.

Kìm nén mấy bận hơi thở, dường như đang muốn phát tiết.

“Gọi người có thể đánh ra đây!”

Chương 625: Thất Phong kiếm trận.

“Gọi người có thể đánh trong Dịch Khôn Môn các ngươi ra đây.”

Lý Bình An đứng giữa quảng trường của Chủ Phong

Lúc này, mấy tên đệ tử hẵng chưa phản ứng kịp vẫn đứng đơ trên quảng trường.

Thi nhau nhìn về người nam đột nhiên xâm nhập này.

“Tản ra!” Một thanh âm uy nghiêm vang lên.

Chúng đệ tử nghe thấy lời này như thể nghe thấy thánh chỉ, vội tản ra tứ phía.

Rất nhanh trên sân rộng chỉ còn một mình Lý Bình An.

Hắn cũng không có ý định ra tay với những đệ tử khác của Dịch Khôn Môn. Oan có đầu nợ có chủ.

Một gã hán tử lao sát tới hắn.

Là Phong chủ của Trường Hãn Phong, người ta quen gọi hắn là Võ Si.

Tuy là Phong chủ, nhưng hắn lại không quản chuyện của một phong.

Lúc này, đôi mắt hán tử này lộ ra tinh quang.

Mặc dù không cảm nhận được khí thế trên người người kia, nhưng dựa vào trực giác của người luyện võ, khiến hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Lý Bình An đưa tay, bày ra một quyền lơ lửng giữa trời.

Bày ra một thế quyền vô cùng bình dị.

Dưới góc nhìn của hán tử, khí thế của người này đột nhiên tăng vọt trong chớp mắt.

Khiến người ta cực kỳ kinh ngạc.

Cũng chính vào lúc này, hán tử cảm thấy khí trong cơ thể mình như đông lại, hắn lùi lại nửa bước trong vô thức.

Đây là một loại bản năng, khi đối mặt với kẻ thù có thực lực khác xa mình, cơ thể phản ứng theo bản năng.

Nhưng rất nhanh, hán tử đã ổn định lại khí trong cơ thể mình.

Trận chiến ngày hôm nay, có chết cũng không lỗ.

Hắn mỉm cười, ngưng quyền ý của mình lại một chỗ.

“Đến!” “Uỳnh!”

Một quyền này không chỉ là một quyền, mà giống một cục đá ném vào trong mặt hồ yên ả.

Hán tử đáp lại một quyền nặng như tia chớp, không trốn tránh, cũng không có động tác dư thừa. Chỉ có một quyền đánh thẳng như vậy.

Giây tiếp theo.

Cả người hán tử bay ra ngoài.

Một tiếng “Uỳnh!” vang thật lớn, thân thể của hắn tựa như một ngon núi to, mặt đất bị hắn đè xuống lún thành một cái hố sâu.

Hắn nằm liệt trên đất, “Phụt” một tiếng phun ra một đống máu tươi.

Lý Bình An không thèm nhìn hắn, tiếp tục tiến lên phía trước.

Thời khắc này, chỉ còn chưởng môn Dịch Khôn Môn và mấy lão già vẫn chưa xuất thủ.

Chương Viễn đứng bên cạnh Chưởng môn, nhìn cảnh kia từ phía xa.

Khóe miệng hơi run run, bắp chân cũng giật giận trong vô thức.

Hắn chỉ không ngờ rằng Lý Bình An lại có thực lực như vậy, nhưng mà, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đến cục diện như lúc này.

Đại trận hộ sơn bị công phá, toàn bộ thủ tọa Thất Phong bị đánh bại…..

Nhưng mà từ khi động thủ đến giờ, thời gian vẫn chưa qua nửa nén hương.

Trước mắt chỉ còn Chưởng môn và Thất Phong kiếm trận do hắn nắm giữ, vẫn chưa xuất thủ.

Lý Bình An không ngừng bước chân, đi đến trước mặt Chưởng môn Dịch Khôn Môn và những lão già kia, cách bọn họ khoảng tám bước.

“Rốt cuộc túc hạ là người ở đâu?”

“Chuyến này túc hạ, thật sự muốn đấu đến chết với Dịch Khôn Môn ta sao?”

Chưởng môn Dịch Khôn Môn trầm giọng hỏi.

Lý Bình An không muốn nói nhảm, sải bước chân tới gần.

Chưởng môn thấy người kia không đáp lời, vươn tay đưa ra giữa không trung. Một thanh kiếm lao vào trong bàn tay hắn, lấy bản thân mình làm tâm trận. Tiếng sấm ‘Ù ừ, tựa như thủy triều cuộn trào quanh chân trời.

Nhuộm cả bầu trời xanh thành một mảnh xanh tím.

Chưởng môn Dịch Khôn môn đưa kiếm, thúc đẩy Kiếm trận Thất Phong.

Thần kiếm nhanh chóng di chuyển, phát ra một tiếng xé gió đinh tai nhức óc, men theo ánh hào quang rực rỡ.

Ánh mắt của mọi người, dường như tất cả ánh sáng đều bị một kiếm này hấp thụ.

Trong chuôi kiếm, có một nguồn sức mạnh mãnh mẹ đang cuộn trào.

Sức mạnh này, tưởng chừng như một ngọn núi, một mảnh đất rộng, một vùng hải lưu… một nơi linh khí đất trời mênh mông.

Không một ai có thể nhìn thẳng, không một ai có thể tưởng tượng được, kiếm trận ngàn nằm được nhiều vị tiền bối của Dịch Khôn Môn bố trí kia rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào. Ngọc Dương chân nhân vô tâm ngẩng đầu, nhìn kiếm trận cuồn cuộn này.

Đã được nghe đến Kiếm trận Thất Phong của Dịch Khôn Môn từ lâu, hôm nay có vinh hạnh được

diện kiến.

Quả nhiên là dnah bất hư truyền!

Bằng sức của một mình Chưởng môn Dịch Khôn Môn tất nhiên không thể chống đỡ nổi kiếm trận có quy mô khổng lồ này.

E rằng ở phía sau còn rất nhiều đồng bạn của hắn đang góp sức cùng, phối hợp với sơn thủy chi vận mà Thất Phong đã gom góp qua hàng nghìn năm.

Ánh sáng nóng rực chiếu rọi đất trời, chiếu riệu Thất Phong trong núi.

Toàn bộ Dịch Khôn Môn cũng vì vậy mà rung động, bầu trời tỏ ra một vẻ tranh nghiêm.

Tất cả bóng tối như thể đều đọng lại.

Giây phút này.

Hàng ngàn đệ tử trong Thất Phong, khán giả, tạp dịch thi nhau ngẩng đầu, nhìn cảnh tượng này một phen.

Khung cảnh này tựa như hàng vạn tín đồ đi tới đàn tế Thần trong ánh sáng rực rỡ, thành kính lắng nghe lời thánh dạy.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực vô tận, bọn họ cảm thấy mình chỉ như con giun con

dế.

“Không tồi”

Lý Bình An cũng ngẩng đầu nhìn, nhả ra một câu đánh giá nhàn nhàn.

Lập tức, hắn đưa tay sờ ra phía sau, lấy ra đao Phù Tang bên trong gậy trúc. Trên đạo Phù Tang khắc đầy chữ triện.

Lý Bình An dùng ngón tay trượt theo mặt đao.

quang

; như nước, phá rách bầu trời sáng chói này.

Lý Bình An giơ đạo Phù Tang lên, chém xuống một đao.

Một đao kia chém xuống, hàn quang lóe lên.

Lóe lên một cái rồi biến mất, như một tia lửa.

Một đao kia như muốn chém ra một con đường.

“Hit !”

Dưới chỗ Lý Bình An đang đứng xuất hiện một cái khe, vết nứt nhanh chóng kéo dài.

Tiến thẳng một đường.

Không có bất kỳ một dự tính, trong chớp mắt vết nút kia lan rộng chia cả Chủ Phong ra thành hai

nửa.

Từ bắt đầu đến kết thúc, quá trình ở giữa chỉ rút gọn một lát.

Toàn bộ chủ phong ấn chứa địa thế sơn thủy ngàn năm.

Tại giây phút này, vang ầm sup

đổ.

Khí thế của kiếm trận kia chợt giảm.

Chưởng môn phun ra một ngụm máu tươi, dốc toàn lực chống đỡ, nửa bước cũng không lùi.

Nhưng mà, dư uy của một đòn này vẫn chưa giảm.

Ngay cả vầng mây trên Chủ Phong cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Nhưng vào lúc này, có mấy bóng người lần lượt hiện lên.

Là những khối phù giáp đen thủ hộ Dịch Khôn Môn.

Những khối phù giáp này, là từng cỗ thi thể đời trước sau khi chết

biến thành.

Áo giáp mang theo khí của Dịch Khôn Môn, dùng phương pháp đặc biệt dung hòa áo giáp và hồn phách của những người kia thành một thể.

Lại qua một hồi bồi bổ trận nhãn, nghe đồn giáp này không chỉ có thể hộ thể, còn có thể mượn lực của kẻ thù tấn công ngược, bảo vệ thần thức bất diệt.

Cả công lẫn thủ, quả thực là quá kỳ diệu.

Phù giáp tới cản vết nứt kia.

Khối phù giáp đầu tiên, đã gặp nạn.

Một tiếng "Uỳnh!" vỡ thành hàng ngàn tờ phù triện, giống như là hàng nghìn mảnh vỡ.

Một lát sau, đến sáu khối phù giáp được nuỗi dưỡng ngàn năm.

Ngay sau đó, tảng mây trên đỉnh núi vỡ thành hai mảnh.

Kiếm trận còn chưa áp xuống, nhưng địa thế sơn thủy của hai ngọn núi đã vỡ tan không còn sót lại chút gì.

Chưởng môn lại phun ra một ngụm máu tươi, tiếp tục thi triển kiếm trận.

Giờ phút này, hắn không dám ngã xuống.

Do dự một hồi lâu, cuối cùng hắn vẫn thu tay lại.

Lập tức, tất cả tan thành mây khói.

Có đánh tiếp, cho dù thắng, sợ rằng Dịch Khôn Môn cũng nát!

Chương 626: Hóa ra lại có người như vậy.

Chương 626: Hóa ra lại có người như vậy. Chưởng môn thở hổn

hền, dốc sức bình ổn lại hơi thở. Thu hồi trận pháp quá nhanh, khiến hắn bị phản phê.

Dữ dội hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

Ánh mắt Chưởng môn phức tạp, nhìn chằm chằm người áo xanh này.

“Túc hạ..tha cho Dịch Khôn Môn một con đường sống.

Chưởng môn liên tục thở dài.

Chương Viễn ngã bịch một tiếng, đặt mông ngồi dưới đất, ánh mắt tuyệt vọng.

Kể từ khi bước vào con đường tu hành đến nay, hắn đã từng nghĩ qua vô số lý do mình có thể chết trong tương lai.

Vì tranh giành lợi lộc mà chết, vì tu hành nhập ma mà chết.

Hoặc sẽ chết vì chiến tranh…..

Hắn chưa bao giờ từng nghĩ, chỉ vì mình giết mấy con chuột đồng cho hả giận, lại tạo thành thế cục như ngày hôm nay.

Khỏi phải nói đến hắn.

Giờ đây có lẽ người hối hận hơn cả là chưởng môn Dịch Khôn Môn.

Nhìn Chủ Phong dưới chân mình bị nứt ra làm hai, hắn không nhịn được cảm giác muốn lôi kẻ cầm đầu Chương Viễn ra đánh chết.

Trận chiến này, Đại trận hộ sơn bị hủy, thủ tọa Thất Phong cùng với mấy vị trưởng lão bị thương nặng, sáu khối phù giáp ngàn năm bị hủy.

Chưởng môn bất lực nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt.

Bóng dáng Lý Bình An thoáng biến mất.

Khi hắn xuất hiện lại, đã đi tới trước mặt Chương Viễn.

Chương Viễn lòng như tro tàn, hai mắt nhắm lại.

Một đao, từ trước ngực hắn bổ xuống.

Thân thể hắn chìm vào trong vũng máu.

Máu tươi tung tóe bắn đến mặt Chưởng môn.

Đông đảo ánh mắt cùng thần thức ngay lúc này, nhìn chằm chằm một màn này….

Bọn hắn không hề nghi ngờ, nếu như một đao kia chém lên người Chưởng môn Dịch Khôn Môn, sợ rằng hiệu quả cũng như vậy.

Chưởng môn bất lực nhắm đôi mắt lại.

Lý Bình An thu đao, quay đầu đi ra ngoài.

Từ đầu đến cuối hắn không hề nói một câu, những gì có thể nói, hắn đã nói hết ở hai ngày trước rồi.

Ngay cả những điều nhỏ nhặt nhất, cũng làm cho thỏa đáng.

Hắn đã đi được một quãng xa, đột nhiên nhớ tới điều gì.

Cả người dừng lại, đi tới chỗ Vân Phong đạo trưởng đang nằm.

Vân Phong đạo trưởng là người tứ tư trong Thất Phong, tiến lên ngăn cản Lý Bình An.

Kết quả của ba người đầu tiên, đều là một đòn thì nát, từ nơi nào đến thì bị đánh trở về nơi đó.

Vân Phong nằm co quắp trên mặt đất, bảo vệ tâm mạch của mình.

Với hắn, Lý Bình An có nương tay.

May thay, hắn là sư phụ của Thiên Hòa.

Trong chuyện này, Thiên Hòa coi như đứng về phía Lý Bình An.

Thứ hai, trước đó Lý Bình An còn đánh nát một cái có giá trị cực cao

của hắn.

Nhưng mà lúc này đây, thấy người áo xanh đi đến trước mặt hắn.

Trong lòng Vân Phong đạo trưởng càng thêm lo lắng, hắn nắm chặt tay, ho ra một ngụm máu tươi.

Còn tưởng rằng người áo xanh kia định giết người diệt khẩu.

Lý Bình An đi đến trước mặt hắn, lấy ra rất nhiều thứ từ trong nhẫn trữ vậy.

Có vại tương, dưa chua, một túi gạo, dưa leo muối,....vân vân và mây mây.

Còn có rất nhiều sách, phần lớn là sách Luyện đan, hơn nữa còn có cả sách về dược do hắn sáng tác.

Thứ hơi có giá trị hơn, chính là chiếc lò đã có chút cũ nát này,....chỉ là cái lò này….

Vân Phong đạo trưởng nhíu mày.

Lò luyện của đệ tử ngoại môn, e rằng còn tốt hơn cái lò kia nhiều.

Cũng may cuối cùng người áo xanh kia lấy ra rất nhiều dược liệu có giá cáo, còn có một hộp đan dược đã cũ.

Đan dược này là do hắn tự luyện chế mỗi ngày, thi thoảng dùng trong tu hành.

Cũng có một số đan dược là để cho mèo con ăn.

Lý Bình An đem những dược liệu, đan dược và một số linh thạch còn sót lại đặt bên cạnh Vân Phong đạo trưởng.

Sau đó bĩnh tĩnh nói: “Ta hỏi rồi, cái bàn kia thật sự quý giá.

Trong tay ta chỉ có những vậy này, xem như bồi thường cũng không đủ. Chỗ này ta còn mấy tấm phù triện do ta vẽ, còn có một số đồ vật linh tinh, đưa ngươi gán nợ. Tạm coi là đề đủ cái bàn kia, hai người chúng ta coi như thanh toán xong”

“(000).”

Éc~

“Được…được…

Vân Phong đạo trưởng gật đầu.

Chờ khi Lý Bình An đã đi hẳn, sau lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi từ lâu.

Ngọc Dương chân nhân nhíu mày, nhìn bóng lưng Lý Bình An rời đi, nhìn hồi lâu vẫn chưa thu tầm mắt lại.

Tu vi như vậy….e rằng là Cửu Cảnh.

Nhưng mà là vào giai đoạn nào của Cửu Cảnh, hoàn toàn không thể nhìn ra.

Lại nhìn dáng vẻ chật vật của Dịch Khôn Môn lúc này, không nhịn được mà bật cười.

Ngay từ lúc bắt đầu phát triển đến bây giờ toàn bộ đều tràn đầy kịch tính.

Mà cảnh trước mắt, lại càng kịch tính hơn.

Chuyện này mà đến tai người kể chuyện, e là phải kể suốt ba ngày ba đêm.

Câu chuyện hay như thế ai ai lại không muốn nghe.

Nghĩ chắc tổ tiên lập ra Dịch Khôn Môn cũng không thể ngờ.

Nghìn năm sau, Dịch Khôn Môn gặp phải tổn thất lớn nhất trong đời mình, chỉ là vì giết mấy con chuột yêu.

Tề Khải ngã trong vũng máu.

Lúc ấy hắn là người đầu tiên ra tay ngăn cản Lý Bình An.

Cầm kiếm chém xuống, lại bị một đòn của người kia hóa giải.

Lần này Lý Bình An ra tay không muốn lấy mạng của bất cứ ai cả, nhưng với Tề Khải mà nói thà rằng cứ lấy mạng bọn họ còn hơn.

Còn hơn khiến địa thế hai ngọn núi bị hủy, sáu khối phù giáp bị phá tan trong nháy mắt…...

Dịch Khôn Môn tổn thất nặng nề.

Mình thì bị thương nặng, kinh mạch trong cơ thể như sông chảy qua núi bị bít tắc, khí đảo loạn.

Cảnh giới của mình bị đánh về Nhất Cảnh trong tức thì.

Hắn lấy ra một viên thuốc, nuốt vào, nặng nề thở dài.

Chạy thoát khỏi đại họa, nhưng không ngờ rằng mình lại rơi xuống cống ngầm.

Tạo hóa trêu ngươi mà!

Chương Viễn chết trong vũng máy như thể đã nói lên tất cả.

Ngọc Dương chân nhân xem náo nhiệt, đồng thời lại có chút lo lắng.

Những năm này mặc dù Dịch Khôn Môn ỷ vào thế lực lớn, làm rất nhiều chuyện ỷ thế hiếp người, khiến nhiều môn phái bất mãn.

Nhưng cũng khiến thế lực yêu ma một phương phải khiếp sợ.

Ung Châu nhiều yêu.

Dịch Khôn Môn thực sự có trảm yêu trừ ma, duy trì trình độ ổn định.

Nhưng mà bây giờ Dịch Khôn Môn nguyên khí đại thương.

Chỉ sợ rằng ngày sau……

“Nhóm Chuột đồng kiếp sau sẽ được đầu thai, trở thành một chú mèo con xinh xắn đáng yêu thông minh như tiên tử…”

Cô bé vừa vung vàng mã, vừa líu lo không ngừng.

Lão Ngưu xoa xoa đầu nàng, buồn cười nói đầu thai đâu nhất định sẽ trở thành mèo con chứ.

Đầu thai làm trâu là tốt nhất.

Cô bé ngẩng đầu, dùng đôi mắt to nhìn chằm chằm nó.

“Trở thành mèo thì tốt hơn, trở thành trâu, trâu sẽ bị trâu ăn đó.

Lão Ngưu nghe vậy bèn thôi.

Lý Bình An chuyên tâm hóa vàng, dựng thẳng tấm bia cho nhóm Chuột đồng. “Đại Bình An” Cô bé nói.

Lý Bình An cũng không biết từ bao giờ mà mình có cái tên này.

“Tiên tử ghét ly biệt.

“Ừm. Lý Bình An trầm mặc một hồi, sau đó nói tiếp: “Chỉ biết là đời này không thể tránh khỏi ly biệt”

“Tiên tử vẫn ghét lắm.

Cô bé cảm thấy như dùng ngôn ngữ không thể biểu đạt hết, thế là giang hai tay ra.

“Ghét như vậy nè…

Một tháng sau, mấy con đại yêu làm xằng làm bậy ở Ung Châu nhiều năm liên tiếp bị diệt.

Mấy con đại yêu này từng bị các môn phái bao vây, chặn giết thế nhưng vẫn có thể tro tàn lại cháy. Chỉ là bây giờ, đã bị diệt sạch hoàn toàn.

Chương 627: Trừ yêu

1426 chữ

Khu vực Ung Châu nhiều yêu quái, ai cũng thừa nhận điều này.

Vùng phía Nam toàn là băng tuyết, không gian tĩnh lặng, không thích hợp để ở lại.

Vùng phía Bắc thì trái ngược hoàn toàn, nhiều núi lửa, một năm bốn mùa, mặt trời nắng gắt đã chiếm trọn phân nửa.

Đồng thời vùng này cũng nhiều yêu ma.

Yêu nhỏ thì làm vua chiếm núi, tốp năm tốp ba.

Loại lớn hơn thì muốn trộm thành cướp đoạt chính quyền.

Cách phía bên ngoài phủ Đô Hối năm trăm dặm có một tòa núi tên là “Núi Ngõa Lâm”.

Núi Ngõa Lâm cây cao rừng rậm, trong núi có hơn mười con suối,

giăng khắp nơi, địa hình phức tap.

Nhưng cho dù là phong cảnh tươi đẹp, e rằng dân chúng xung quanh cũng không dám lên núi.

Núi Ngõa Lâm bị một con đại yêu hóa hình chiếm đóng, gây họa khắp nơi. Khiến các huyện phủ xung quanh đều không biết phải làm sao.

Tu sĩ tu vi không cao có tâm mà không có tầm, thường một đi không trở lại.

Có trưởng lão của mấy môn phái hoặc đệ tử có năng lực của một môn phái nào đó xuống núi du lịch, muốn trảm yêu trừ ma.

Chỉ là con đại yêu kia dựa vào địa thế của núi Ngõa Lâm, đó là chuyện không thể coi thường.

Những nhân vật bình thường, thật sự không thể thoát khỏi đó trong một nửa canh giờ.

Nếu đánh không lại, con đại yêu kia sẽ mượn địa thế của núi Ngõa Lâm để đào thoát.

Vì vậy, mấy phủ huyện xung quanh đều hết cách với nó.

Bèn chọn ngày, cứ đến ngày đó sẽ đến hiếu kính con đại yêu kia, dâng hương hỏa, cầu cho nó không đuổi tận giết cùng.

Hôm nay chính là ngày đó.

Tiếng chiêng trống nổi vang trời, tiếng pháo vang xa.

Trong bầu không khí náo nhiệt, có một đoàn người rời khỏi thành.

Một bộ quần áo màu đỏ, vừa thổi nhạc vừa hát.

Vui như là đón tết.

Rất nhanh, đã đến chân núi Ngõa Lâm.

Đoàn người bèn dừng lại.

Người trong kiệu bước xuống, đều là trẻ con, trai gái có đủ.

Khoảng chừng hơn năm mươi người, bé trai bé gái đều được tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo mới.

Cầm đèn lồng đỏ trong tay, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Mọi người nhìn mấy đứa trẻ này, khuôn mặt tràn đầy dáng vẻ không nỡ, thở dài nặng nề.

Mấy đứa trẻ còn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy như này chơi vui lắm.

Từ trong bóng tối có một người đi ra, dáng vẻ tiều tụy, quần áo rách rưới.

Nhìn qua đám trẻ này, nói: "Năm nay chỉ có vậy thôi à?"

Ông lão dẫn đầu khom lưng cúi đầu nói: "Đại nhân ơi, mấy đứa trẻ tầm tuổi này năm nay đẻ ít lắm. Phiền ngài nói giúp chúng ta một lời, sang năm sau chúng ta sẽ bù lại đủ.

Nói rồi, ông lão bèn đưa ra một vật.

Người kia nhận lấy, nhìn qua rồi cất vào trong ngực.

Người kia phất tay.

Đám trẻ con xếp thành hai hàng, giơ đèn lồng đỏ đi theo sau người kia bước vào trong rừng.

Trong rừng cũng có nhiều yêu ma khác, nhưng bọn chúng thấy đám trẻ cầm đèn lồng đỏ, liền biết

được đây đều là cống phẩm cho vị đại nhân kia, bởi vậy không con nào dám xuất thủ.

"Ngươi là yêu quái à?"

Đi được một đoạn, con Trành Quỷ kia nghe thấy câu hỏi này, không khỏi quay đầu nhìn.

Người hỏi câu này là một cô bé, tóc búi hai sừng.

Tướng mạo không giống với mấy đứa trẻ xung quanh cho lắm.

Trên gương mặt trẻ con ngây thơ có một đôi lúm đồng tiền đẹp mắt.

Chiếc mũi nhỏ tinh xảo hơi đo đỏ, cánh môi hồng nhuận mọng nước.

Mắt trong như mặt nước long lanh, thi thoảng chớp chớp, thể hiện

dáng vẻ linh hoạt mà hết sức tinh nghịch.

Rất là đáng yêu.

Con Tràng Quỷ kia nhìn nàng một phen, nói: “Ta không phải yêu quái, ta là Tràng Quỷ” “Tràng Quỷ?” Cô bé nghiêng đầu.

Tràng Quỷ đương nhiên hiểu được bé gái này không biết Tràng Quỷ là gì, hắn cũng không có ý định giải thích cho nàng.

Chỉ là lúc này, hắn lại nghe thấy giọng nói từ sau lưng truyền đến.

“Là người chết bởi hổ, quỷ hồn của hắn bị hổ sai khiến, cho nên hậu thế gọi là nối giáo cho giặc”

Tràng Quỷ kinh ngạc quay đầu lại, nhìn cô bé.

“Làm sao mà người biết.

“Đại Bình An nói cho tiên tử”

“Đại Bình An là ai?”

“Đại Bình An là Đại Bình An chứ là ai?

Tràng Quỷ không hỏi thêm nữa, chỉ cho Đại Bình An mà cô bé nhắc tới là người thân của cô bé, kể cho nàng nghe câu chuyện về Tràng Quỷ.

À? Không đúng!

“Người gọi mình là tiên tử gì?”

“Tiên tử chính là tiên tử”

Tràng Quỷ lại cảm thấy rất nghi ngờ, cô bé này quả nhiên là kỳ quái.

Tuy vậy, hắn cũng không suy nghĩ nhiều.

Rất nhanh, đã đến yêu động.

“Vào đi!”

Đám trẻ con lần lượt đi vào, cô bé ngó trái ngó phải một lát.

“Nhìn gì! Mau vào trong đi!” Tràng Quỷ nói.

Yêu quỷ đứng đầy hai bên.

Cô bé vuốt tầm phù triện cầm trong tay.

Chỉ là không dám lấy ra, sợ bị phát hiện.

Nhưng nhìn mấy đứa trẻ bên cạnh, quay đầu nói một câu.

“Cha mẹ các ngươi không cần các ngươi nữa !”

Lời này vừa nói ra, một lát sau.

“Cha!”

“Mẹ ơi! Ta muốn về nhà”

Đám trẻ vốn đã rất sợ, giờ lại nghe thế, bèn khóc to lên.

Đứa này lan sang đứa khác……rất nhanh tiếng khóc vang lên cả một vùng.

Mấy tên thủ vệ đứng hai bên quát lớn, nhưng cũng không dừng được.

Cô bé thừa dịp móc phù triện ra, thổi mạnh một hơi.

Phía chân trời xuất hiện một vòng hồng quang, sau đó lao tới trong chớp mắt.

Lại biến mất trong không trung yêu động.

Tìm được rồi !

Cô bé nhanh chóng cất tấm phù triện vào, xác định không bị đám yêu quái hai bên phát hiện.

Chờ một lát sau bọn nhỏ ngừng khóc.

Chúng tiến vào một căn phòng đá.

Trong căn phòng, có một nam tử mặc áo trắng nằm co quắp trên ghế.

Ánh mắt tham lam, nhìn qua những đứa trẻ này.

“Đại nhân, người tới rồi. Tràng Quỷ nói.

Nam tử há miệng, một hơi nuốt trọn Tràng Quỷ về lại trong cơ thể mình.

Khung cảnh này, khiến rất nhiều đứa trẻ lại bật khóc lần nữa.

Nhưng người kia không để ý, hắn nhếch môi, lộ ra ý cười.

“Tốt lắm! Tốt lắm!”

Dường như là đang cố ý hù dọa đám trẻ này.

Xương sống sau lưng hắn bỗng cao lên, con ngươi lóe sáng, cái đầu đã biến thành đầu của một con hổ to.

Một lát sau, chân thân hiện ra.

Một tiếng gầm rú, đám trẻ càng khóc hăng hơn.

“Hahaha!”

Hổ yêu dường như rất thích thú khi nhìn thấy cảnh này, bắt đầu tìm xem nên ăn đứa nào trước. Rất nhanh, ánh mắt của nó liền dán chặt lên một cô bé ưa nhìn nhất.

Cô bé này thật là xinh đẹp.

Mấy đứa trẻ khác đều đang khác, chỉ có nàng vẫn bình tĩnh đứng yên ở đó, như thể là không hợp nhau.

Thế là hổ yêu tới gần hơn.

Cô bé đột nhiên hét lớn, chân nhỏ giậm mạnh một cái.

“Xem chiêu!”

“Thái Thượng thần linh, Viêm Đế chi tinh, quang hà công tắc.

Minh diệu Tam Thanh. Lưu Hỏa vạn dặm.”

Sau khi niệm xong đoạn chú ngữ như thật, nàng phun ra một đám lửa từ trong miệng.

Chỉ là ngọn lửa kia, thật sự nhỏ đến thảm thương.

Đừng nói là đả thương yêu quái, sợ rằng nhóm lửa nấu cơm còn chẳng được.

Hổ yêu nhịn không được bật cười to.

U, còn có trò vui bất ngờ nè!

Chương 628: Nghe đồn ăn chuột có thể mạnh lên

Cô bé lùi về sau một bước, đạo pháp này rõ ràng là không dùng được.

Hổ yêu cười lớn, "Đứa trẻ này, người học đạo pháp từ ai vậy?"

Cô bé không đáp, lấy ra một tấm phù triện khác, thầm niệm khẩu quyết.

Rất nhanh, cô bé đã triệu hồi thành công một vật.

Đó là một tiểu nhân mặc áo giáp gỗ to khoảng một bàn tay.

"Lên đi!" Cô bé chỉ vào con hổ yêu nói: "Hàng phục nó!"

Tiểu nhân kia ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ khổng lồ kia, với nó mà nói thân hình kia tựa như một đỉnh núi nguy nga.

(000)...)

Nó lập tức quay đầu nhìn cô bé đã triệu hồi nó.

Như đang muốn hỏi, ta á?

"Hàng phục nó đi!" Cô bé nói chắc nịch.

Tiểu nhân mặc áo giáp gỗ hít sâu một hơi, tiến thẳng không lùi.

Hổ yêu thổi một phát, tiểu nhân đã tan biến mất tiêu.

Cô bé cũng bị ngọn gió yêu khí này đẩy đến ngã ngồi dưới đất. Tiêu đời rồi, không đánh lại.

Hổ yêu giả vờ như muốn nhào tới.

Phi kiếm treo ở trên không, nhìn khung cảnh này.

Lúc này thấy hổ yêu đang sắp chộp tới, bèn ra tay.

Ánh sáng bảy sắc cầu vồng rơi xuống.

Cả người hổ yêu cứng đờ.

Dưới sự khóa chặt khí cơ, Phi kiếm Tế Vũ trảm yêu trong nháy mắt.

Lập tức, phi khiếm xoáy thành một vòng, lao ra khỏi căn phòng.

Cô bé chống eo, đứng tại chỗ.

Quay đầu, bắt đầu đi an ủi mấy đứa trẻ đang khóc.

Chờ đến khi bọn trẻ đã nhín dần, nàng mệt mỏi đặt mông ngồi xuống. “Phù -”

“Mệt chết tiên tử rồi”

Cô bé đi phía trước, dẫn theo một đám trẻ con xuống núi.

Thi thoảng cô bé lại ngẩng đầu lên, phun ra một vòng lửa nhỏ.

Lại gọi ra một tiểu nhân mặc áo giáp gỗ, làm ra đủ các kiểu động tác.

Khiến mấy đứa trẻ vỗ tay không ngừng khen hay.

“Tiên tử tỷ tỷ thật thông minh!”

“Tiên tử tỷ tỷ giỏi quá, có thể biểu diễn thêm cái khác không ạ?”
“Tiên tử tỷ tỷ vừa xinh đẹp vừa biết pháp thuật”

Cô bé: (ᵛ)~

Trong tiếng cổ vũ của đám trẻ, cô bé dần mất phương hướng

“Chờ lát nữa tiên tử bắt chuột cho các ngươi ăn

Đám trẻ (Oo) ???

“Tiên tử bình thường hay ăn chuột ạ?”

“Đúng rồi !”

“Tiên tử ăn chuột mới giỏi được như thế sao?”

Cô bé gật đầu quả quyết.

“Tiên tử thật là giỏi, về nhà ta sẽ bảo mẹ nấu chuột cho ta ăn”

Thành phủ Đô Hối, trấn Cảnh Hiên.

Trong quán trà, có hai tu sĩ xuống núi du lịch đang nói chuyện.

Đương nhiên là nói đến hai chuyện lớn mới xảy ra gần đây.

Một là Dịch Khôn Môn bị người xâm nhập, đánh thủ tọa Thất Phong bị thương nặng, địa thế phong thủy của hai ngọn núi đều bị hủy…..

Mà trận kịch đặc sắc này chỉ là bởi vì mấy con chuột đồng.

Hai là dạo này mấy con đại yêu lần lượt bị tiêu diệt.

Chỉ trong vòng ba tháng, đã có mấy vị đại yêu nổi danh bị giết.

Mà từ hình tượng người tiêu diệt trong truyền thuyết không khó để đoán ra, nhân vật chính trong hai câu chuyện hóa ra lại cùng một người.

Điều này thật sự khiến người ta không hiểu.

Người đó vì mấy con chuột mà đại náo Dịch Khôn Môn.

Sau khi đánh tổn hao nguyên khí Dịch Khôn Môn, rồi cứ thế mà đi.

Vốn cho rằng, người kia có liên hệ mật thiết với yêu tộc, hoặc người đó chính là một đại yêu tinh. Nhưng mà sau đó, người kia lại không sợ phiền phức, đi tới nhiều nơi, chém giết nhiều tên đại yêu. Khiến người ngưỡng mộ.

Lúc này, đúng dịp người kể chuyện trong quán trà đang kể câu chuyện này.

Chỉ trong vòng mấy tháng, câu chuyện này lan nhanh như gió thổi.

Người kể chuyện cũng bởi vậy mà có thêm nhiều chuyện hay.

Miệng lưỡi lưu loát kể một tràng.

“Lại nói Lý Bình An kia cưỡi lên Thần Ngưu, đầu buộc kim quan, khoác chiến bào màu bạc.

Thúc trâu cầm đao, bên người hắn có một con Cửu Vĩ Hồ màu trắng nằm phục dưới chân.

Hắn xông vào hét lớn một tiếng, này!.....

Người thường nghe được câu chuyện này, đương nhiêu câu chuyện đã được thổi phồng đến bất hợp

Hai tu sĩ nhìn nhau cười, không khỏi lắc đầu.

Họ cũng không vạch trần, chỉ nói chuyện của mình.

Bỗng nhiên, ngoài cửa có bóng người đi qua.

Một tên tu sĩ nhìn thấy người đó.

Ngoài cửa, có một người áo xanh và một con trâu đen, còn có một chú mèo con xinh đẹp đi ngang

Đây chẳng phải dáng vẻ của vị cao nhân tiền bối trong lời đồn sao?

Tu sĩ giật mình, vội kéo tay bạn mình bên cạnh.

Hai người bước nhanh ra ngoài quá trà, nhìn bóng lưng người áo xanh kia. “Là hắn à?”

“... Hình như thế” Giọng nói của một tên tu sĩ có hơi run run.

“...Có phải đến chào hỏi không?”

“Nhân vật đến cảnh giới này, nếu làm hắn không vui, kéo người ta một đao chém chết hai ta không chừng”

“Ừ cũng phải…. Dù sao người này cũng vì mấy con chuột yêu mà gióng trống khua chiêng đánh vào Dịch Khôn Môn mà”

Thế là hai tu sĩ chỉ dám đứng từ phía xa nhìn.

Một trâu một mèo một người trong câu chuyện kia, dần dần lẫn vào giữa đám người.

“Ta mặc kệ! Ta muốn ăn chuột! Ta muốn ăn chuột!”

“Tiên tử tỷ tỷ ăn chuột mới có thần lực”

Trên đường, có một đứa bé đang hét lớn.

Rõ ràng, đây là đứa nhỏ mấy hôm trước bị mang lên núi hiếu kính yêu tinh.

Lúc đầu, cha mẹ nó đã chấp nhận số phận.

Nhưng mà bọn họ không ngờ rằng, con mình lại bình an, sống lại không một vết thương.

Không chỉ có con của họ, mà tất cả những đứa trẻ bị đưa lên đều sống sót trở về.

Thi thể của con yêu quái kia bị vứt nhơ nhởn ngoài đường.

Chỉ là chuyện này vui thì vui thật, nhưng con mình sau khi trở về cứ nhốn nháo đòi ăn chuột.

“Ta muốn ăn chuột! Ta muốn ăn chuột!”

“Ăn chuột, ta sẽ mạnh như tiên tử tỷ tỷ….

Dáng vẻ này rõ ràng là bị trúng tà.

Thế là, có cha mẹ kia mới đạo sĩ tới, trừ tà cho con mình.

Còn có phụ huynh nhà khác, dứt khoát đem con mình thả lên ghế đẩu, cởi quần.

“Chát chát chát”

Dùng phương pháp truyền thống nhất trừ ta cho con mình, ý muốn đánh đau cho con mình tỉnh

“Này thì ăn chuột này! Ăn chuột này”

“Ui da!”

Cô bé nghe thấy từng tiếng kêu thảm thương, rùng mình sợ hãi.

(.

.)

Chạy lại bên cạnh Lý Bình An, nắm lấy tay hắn, yếu ớt nói.

“Hắn muốn ăn chuột thì cho hắn ăn, hắn có làm sai gì đâu?”

Lý Bình An cười: “Miêu Miêu tiên tử lại nói gì với mấy đứa nhỏ

vậy?” “Không có nói gì đâu, chúng ta mau đi thôi.

Hình như cô bé không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng thảm thương này.

Hai ngày sau, một người một trâu một mèo rời khỏi trấn Cảnh Hiên.

“Tiếp theo mình phải trừ khử yêu quái nào ạ?”

Miêu Miêu tiền tử biến về thành mèo con.

“Thế là đủ rồi.

Khiến Dịch Khôn Môn tổn thất nghiêm trọng, tất nhiên sẽ dẫn đến mất cân bằng thế lực.

Vì đề phòng chuyện này, tránh tạo thành nhân quá.

Lý Bình An bèn không ngại phiền phức, thanh trừ từng con đại yêu một.

Đương nhiên, hắn không thể quét sạch yêu ma trên địa bàn Ung Châu được.

Nhưng ở mức tàm tạm thì hắn vẫn làm được.

Lý Bình An dùng giọng điệu như tán gẫu nói: “Lão Ngưu, ngươi có nhớ hay không?”

“Năm đó ta đánh cược với chủ nhân Thập Sát Hải, cược có một ngày đệ tử Yến Thập Tam của ta sẽ lên núi trả thù.

“Hôm qua

lúc ta nghĩ vu vơ, hình như cảm thấy sắp đến thời điểm đã hẹn rồi.

Lão Ngưu gật đầu, chuyện này nó vẫn nhớ rõ.

“Chờ đi hết chuyến này, bén tới đó trước xem sao.

Mèo con đi phía trước đón gió bắt bướm, không biết một người một trâu phía sau đang thảo luận

Chương 629: Độ kiếp.

1415 chữ

Đại Tùy, Trung Châu.

Trong một ngôi núi danh lam thắng cảnh.

Núi Phù Ngọc.

Chủ Phong là Tú Linh Phong, ngọn núi phía sau là Trác Quang Phong. Trong núi Phù Ngọc có một môn phái, tên là phái Phù Ngọc Sơn.

Tu sĩ Đại Tùy muốn có tư cách khai tông lập phái, thường cần hai điểm. Thứ nhất thực lực bản thân thừa mạnh, nắm trùm cả một khu vực.

Ở những lục địa khác, thường thì có điểm này là đủ rồi.

Thế nhưng ở quốc gia thực lực mạnh mẽ như Đại Tùy.

Muốn khai tông lập phái, cần phải có sự chấp thuận chính thức của Đại Tùy. Nhận được bia chữ do nữ hoàng Đại Tùy ban cho.

Phái Phù Ngọc Sơn đã thỏa mãn đủ hai yêu cầu này.

Cũng là môn phái duy nhất được thành lập trong vòng hơn hai mươi năm đổ lại đây.

Môn chủ của môn phái này, tên là Yến Thập Tam.

Những trải nghiệm trong đời này của Yến Thập Tam khá là thần kỳ.

Vốn là con cháu nước Yến, khi còn nhỏ thiên phúc cực cao.

Chỉ là trong một lần ngoài ý muốn, khiến đạo tâm của hắn nhiễm bụi.

Mà sau khi được Lý Bình An chỉ điểm, phá vỡ bình cảnh.

Theo học thầy Đại Nho Trương Thái.

Vốn là tiền đồ vô lượng, nhưng lại vì trong khoảng thời gian du hành, gặp phải chủ nhân Thập Sát Hải, muốn đoạt cơ thể hắn.

Vợ bị chủ nhân Thập Sát Hải giết chết, hắn cũng bị người đó chém mất một cánh tay.

Sau đó ý chí sa sút, ẩn náu trên hoang đảo.

Nhưng dưới sự sắp xếp của vận mệnh, hắn gặp lại Lý Bình An, quyết

định phải báo thù. Trận chiến thành Đằng Xung.

Võ phu cụt một tay bởi vậy mà có chút danh tiếng, đối mặt với yêu quái Kế Mông.

Giữa thời khắc sinh tử, phá rồi lại lập.

Sau đó về lại Đại Tùy, từ đó đường đi nước bước khá thuận lợi.

Bởi vì chiến công, lại bởi vì lòng riêng của nữ hoàng.

Trong Đại Tùy đầy nhân tài tụ hội, hắn đạt được danh sách duy nhất trong vòng hai mươi năm nay. Khai tổng lập phái

Đồng thời, hắn vơ trúng một nơi phong thủy cực tốt.

Một đệ tử trẻ của Phù Ngọc Sơn, đuổi theo một gã bạch tuộc.

“Chương Ngư sư thúc!”

Chương Ngư kiếm sĩ không quay đầu, chỉ ung dung nói: “Đừng hoảng, có chuyện gì?” Chương Ngư kiếm sĩ và Yến Thập Tam rất hợp nhau.

Sau khi trở về từ hoang đảo, từ đó đến giờ luôn đồng hành cùng Yến Thập Tam.

Đến tận khi Yến Thập Tam khai tông lập phái, nó cũng ở lại hỗ trợ Yến Thập Tam quản lý, Tiện tay trở thành thủ tịch phụng sự.

“Chương Ngư sư thúc, sư phụ ngài ấy bế quan đã lâu mà mãi chưa xuất quan” Đệ tử kia có hơi lo lắng nói.

“Không sao, bây giờ đang là thời khắc then chốt của sư phụ ngươi, chớ có làm phiền hắn. Tuy Chương Ngư kiếm sĩ nói vậy, thế nhưng trong lòng nó cũng lo lắng cho Yến Thập Tam.

Dù sao tiểu tử này cũng đang trong giai đoạn quan trọng đột phá Tam Cảnh.

Trên trời mây đen dày đặc.

Một tia chớp đánh xuống, xuyên thẳng qua phía sau núi Phù Ngọc.

Một tiếng vang "Uỳnh" thật lớn, khiến một cây đại thu cách đó tận mấy trượng lung lay sắp đổ. Trong chớp mắt, cành cây gãy xuống, lá cây nát tan thành bụi phấn.

Yến Thập Tam ngồi giữa hang động.

Cả người hắn khó chịu không thôi, từng tia sét bổ xuống người hắn. Nửa người hắn gần như bị hủy hoàn toàn, máu thịt be bét.

Xương cốt võ giả cứng rắn, cùng một thân áo giáp cố chống đỡ.

Lúc này, tựa như đều tan thành mây khói.

Yến Thập Tam thở hổn hển, trái tim nhảy lên bình bịch, như thể một kẻ hấp hối. Nháy mắt, lại có hai tia sét khác đánh đến.

Cùng lúc đó, Lý Bình An ở Ung Châu xa xôi.

Đang đứng ở một bên núi lửa, thưởng thức cảnh đẹp.

Lý Bình An ngẩng đầu, như thể hắn cảm nhận được từng tia sét kia.

Lúc này, mèo con kéo kéo ống quần hắn.

"Tại sao trong này lại nóng như vậy"

"Bởi vì là núi lửa"

"Giống như suối nước nóng, có thể nhảy vào ư?" Mèo con hỏi.
"Không thể, sẽ biến thành mèo nướng đó.

Mèo con nghiêng đầu nhìn.

Lý Bình An chọn một chỗ trống ngồi xuống, không khỏi thở dài.

Yến Thập Tam này…..

Bình thường võ gia độ kiếp, không cần thông qua con đường lôi kiếp nguy hiểm này.

Lý Bình An nhanh chóng suy nghĩ nguyên nhân.

Vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là xảy ra vấn đề chỗ nào, chỉ có thể coi như số phận Yến Thập Tam nhiều thăng trầm.

Khi còn nhỏ, vốn là thiên tài trong thiên tài.

Lại bởi vì một số lý do khiến đạo tâm bị hao tổn.

Tuổi còn nhỏ, đã bị tâm ma vây khốn.

Lý Bình An nhắm mắt, tâm như mặt hồ, nổi lên gợn sóng.

Thần thức chìm xuống.

Quang cảnh xung quanh biến ảo, khí thế núi sông luân chuyển.

Bạch Ngọc Kinh mênh mông hiện lên trước mặt hắn.

Lý Bình An mở tay, khí theo tay hắn xoay tròn.

Hợp lại, tách!

Trong chốc lát, từng dòng khí lưu xuất hiện.

Những dòng khí lưu này kết hợp lại với nhau, hóa thành một đám sương mù.

Mỗi một lần gảy ngón tay, mỗi một lần hư ảo, hòa hợp với Thiên Đạo một cách khó lý giải.

Khiến người không thể quan tâm đến những thứ khác, tâm pháp trồng lên nhau.

Trong cảm giác hoảng hốt kỳ lạ, sức mạnh ngưng lại một chỗ, hình thành một nguồn sức mạnh cực

Trong Bạch Ngọc Kinh, hiện ra một khoảng không gian trống.

Khí mát bốc lên, khí thô chìm xuống, tạo thành một mảnh đất trời trong sáng.

Không có gió mạnh, không có sức mạnh cản trở.

Tựa như một thế giới hoàn toàn rộng mở.

Tay phái Lý Bình An chìa ra.

Giống như cách ngàn núi ngàn sông, chớp mắt đã về tới Đại Tùy.

Yến Thập Tam cố giữ vững cơ thể, cố gượng mình đứng dậy.

Thế nhưng hai chân không thể giữ được cảm giác muốn quỳ xuống.

Nếu mà quỳ xuống, sợ rằng không thể đứng lên nổi.

Đúng lúc này, sắc trời chợt biến.

Yến Thập Tam ở đó, bỗng cảm thấy như có một luồng sức mạnh, không ngừng tràn vào trong cơ thể mình.

Lý Bình An không trực tiếp ra tay ngăn cản lôi kiếp.

Mà chỉ cung cấp cho Yến Thập Tam sức mạnh để chống lại lôi kiếp.

Tiên sinh!?"

Trong lúc hoảng hốt, Yến Thập Tam cảm nhận được một hơi thở quen thuộc. Hơi thở vô tận kia trông ngừng tràn vào cơ thể hắn.

Hắn cảm thấy có cảm giác kỳ lạ, cảm giác ấm áp tràn ra khắp cơ thể hắn.

Đúng lúc này, hai mắt của hắn chợt chớp một cái.

Bởi vì hắn cảm thấy có luồng khí quen thuộc.

Lý Bình An không nói gì, chỉ nhìn hắn với đôi con ngươi trắng dã của mình, miệng cười thản nhiên. Nhẹ búng trán của hắn, lập tức bóng người kia biến mất.

Khi Yến Thập Tam mở mắt ra, đã hiểu rõ hết thảy.

Trên bầu trời, thiên lôi vẫn cuồn cuộn như cũ.

Tất cả sinh linh trên mắt đất đều nằm rạp xuống, cả khu vực núi Phù Ngọc cảm nhận được có áp lực cực lớn.

Yến Thập Tam cười một tiếng, xương cốt trong cơ thể hắn phát ra tiếng vang nặng nề. Khí thế trên người hắn nhanh chóng biến hóa.

Hắn thở hắt ra một hơi.

Hai chân chùng xuống, mặt đất cũng lún xuống.

Hắn giang cánh tay kia ra, quát: "Tới đi, có bản lĩnh thì đánh chết ông đi!"

Chương 630: Mèo con trừ yêu.

Lý Bình An lại mở mắt ra lần nữa.

Trời đã tối hẳn rồi.

Lão Ngưu và cô bé đã nấu xong cơm.

Cô bé nằm bên cạnh hắn, đang ăn thịt nướng.

Nhìn thấy Lý Bình An đã tỉnh, ngẩng đầu nhìn: “Đại Bình An, Đại Bình An”

“Ừ sao?”

“Đại Bình An”

“Ú.”

“Sao vừa nãy ngươi lại ngủ?”

“Vì thấy hơi mệt.

Cô bé cúi đầu chăm chú ăn thịt nướng.

Lý Bình An ăn vài miếng, nhưng ăn không vào miệng

“Chúng ta phải tới một nơi khác.” Lý Bình An nói.

Dường như cô bé không nghe thấy, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn thịt nướng.

Nhắc tới cũng thấy lạ, lâu lắm rồi không ăn chuột, học ăn đồ ăn của con người, lâu dần cũng thành

quen.

“Chúng ta phải tới một nơi khác. Lý Bình An lặp lại.

Lúc này cô bé mới lên tiếng, tựa như hoàn toàn không thèm để ý đến.

Lý Bình An cũng không nói gì thêm.

Chờ đến khi ăn xong thịt nướng trong tay, cô bé mới ngẩng đầu.

“Nơi đó có chuột không?”

“Chắc là có”

“Phải đi bao lâu?”

Cô bé nghe vậy, liền im lặng.

Đi tìm một miếng thịt nướng khác, nhai kỹ rồi nuốt xuống.

Với mèo con mà nói, thực ra đi đâu không quan trọng, đi bao lâu cũng không quan trọng. Quan trọng là đi cùng Đại Bình An và trâu.

Chuột nhất định phải có, nàng lâu lắm chưa được ăn chuột rồi.

Gió nhẹ thổi, nhưng lại không mang một tia mát mẻ nào đến đầu không khí đặc sệt này.

Cô bé ăn thịt nướng xong, lại liếm sạch tay, rồi lại rửa.

Sau đó thân thể khẽ run rẩy, hóa thành một chú mèo cam.

Đặt mông ngồi xuống đất, sờ sờ bụng, lộ ra dáng vẻ thỏa mãn.

Một người một trâu một mèo đồng loạt ngồi xuống, yên tĩnh ăn thịt nướng.

“Phải lên đường rồi sao?”

“Chưa? Lý Bình An nói: “Còn chưa tới lúc, đi một vòng quanh đây đã, có yêu quái tới tìm chúng ta. “Hả?” Mèo con nghiêng đầu.

“Bởi vì chúng ta trừ yêu, nên bọn đại yêu ở đây là liên hợp lại” Lý Bình An nói rất tùy ý. “À~”

Mèo con cũng không để ý.

“Miêu Miêu tiên tử biết pháp thuật, rất giỏi.

“Ừm, phải nhờ Miêu Miêu tiên tử bảo vệ chúng ta rồi.

Chờ sau khi nghỉ ngơi đủ rồi, bọn họ lại tiếp tục tiến về phía trước.

Lão Ngưu xem bản đồ, chỉ vào một nơi.

Phía trước là một thung lũng sâu, thích hợp để đánh nhau.

Sau đó, bọn họ lại lạc đường một cách ngoài ý muốn.

Lão Ngưu nhìn bản đồ, lẩm bẩm.

Không phải ~ không phải.

Mèo con ngẩng đầu, nhìn nó chằm chằm.

“Trâu trâu không thông minh bằng tiên tử.

Phương xa, có đám mây đen đang kéo nhanh tới.

“Tới rồi”

Phủ Châu của các nơi.

Trong thành, các tu sĩ bản địa thi nhau ngẩng đầu, nhìn về phía phương xa.

Yêu khí thật nồng nặc!

Mèo con kết pháp ấn, triệu hồi ra một tiểu nhân mộc giáp.

Đồng thời, lại triệu hồi thêm một tiểu nhân thổ giáp khác.

Hai tiểu nhân này bày ra tư thế, chuẩn bị nghiêng chiến kẻ địch, dáng vẻ không sợ trời không sợ đất.

Trong chốc lát, gió lạnh nổi lên từng trận.

Trời đất âm u không nhìn ra màu sắc, chỉ có tiếng gió thét gào.

Nơi xa, dãy núi tựa như một bóng đen dày đặc.

Bóng đen này nối tiếp bóng đen khác, cho đến khi biến thành màu xám trắng, chấp choáng không

Gió trong núi dường như bị hoảng sợ, trở nên đằng đằng sát khí.

“Ai da!”

Mèo con bị gió thổi ngã ngồi xuống đất.

Tiểu nhân giáp thổ cũng bị gió thổi tan thành mây khói.

Mèo con chạy lại tóm lấy tiểu nhân mộc giáp, không muốn buông tay. “Um ~”

“Bắt lấy!”

Gần xa đều tràn đầy một màu hắc ám nồng đậm.

Núi, đồng bằng tựa như đều bị một màu đen kịt kia thấm vào.

Từng bàn tay lớn đen nhánh đen như mực, bóng đen từ trong không trung nhô ra. Lý Bình An ngẩng đầu nhìn, nói: “Miêu Miêu tiên tử và

lão Ngưu ở đây đợi ta một lát" Miêu Miêu tiên tử cố gắng gật đầu: ".....Tiên tử sẽ bảo vệ trâu trâu"

Lý Bình An cười nói: "Vậy phải làm phiền tiên tử rồi. "Ùm."

Đôi chân Lý Bình An giẫm lên mặt đất, hơi phát lực.

Bay thẳng lên trời, lao vút lên trên bầu trời qua mảnh khói đen kia.

Phù phù phù !!

Gió điên cuồng gào thét.

Mèo con nắm chắc tiểu nhân mộc giáp, ba người núp trong chiếc túi dưới dụng lão Ngưu.

Chỉ một lát sau, tiểu yêu tinh xuất hiện khắp nơi.

Xông lên bao vây bọn mèo con.

"Đại ca, vì sao chúng ta không giết tên áo xanh kia?"

"Ngươi ngu quá! Ngay cả mấy con đại yêu còn không phải đối thủ của hắn, huống chi là chúng ta, chúng ta làm mấy việc linh tinh là được"

"Ngưu ~" Lão Ngưu khinh thường nhìn bọn chúng.

Mèo con thừa dịp chui từ trong túi của lão Ngưu ra, đạp thẳng một cước lên đầu của một con yêu

tinh sói.

Thân hình con yêu tính sói biến lớn, sống lưng nổi lên cao cao.

Đuôi dài vểnh lên, giống như một thanh đao sắc bén nhanh chóng xuất ra khỏi vỏ.

Dáng vẻ cung đã lên dây, chuẩn bị tư thế sẵn sàng đánh giết.

Hàn khí, sát khí, khiến người khiếp sợ.

Mèo con không hề sợ hãi, mèo và tiểu nhân mộc giáp chia ra thành hai hướng một trái một phải tiến hành bao vây nó.

Ba cái bóng lập tức lao vào xô xát đánh nhau thành một đoàn.

Yêu tinh sói tấn công luân phiên mấy đợt đều bị mèo con và tiểu

nhân mộc giáp tránh được, nhưng bọn nó cũng không có cách nào làm yêu tinh sói bị thương.

Mèo con trượt mình một cái, mượn đà thuận tiện nhắc nhở.

Lập tức trượt tới sau lưng yêu tinh sói, mèo con đưa móng vuốt quất tới, để lại trên lưng yêu tinh sói ba vết máu dài.

Yêu tinh sói đột nhiên quất đuôi, đuôi giống như roi sắc đập xuống đầu mèo con.

Còn xén đứt mấy sợi lông vàng cam của mèo xuống.

Tiểu giáp mộc nhân bỗng kéo dài cơ thể của nó ra, tứ chi quấn lấy cả người yêu tinh sói, một vòng rồi lại một vòng.

Tạm thời trói được yêu tinh sói lại.

Mèo con vui mừng, kết một cái ấn.

Miệng thổi ra một đám lửa.

Lửa lần này phát huy rất tốt, không giống như lần trước nấu nước cũng chẳng đủ.

Ánh lửa lao thẳng tới mắt yêu tinh sói.

Mặc dù yêu tinh sói đã xé toạc được trói buộc trên mình, nhưng vẫn không tránh kịp khỏi quả cầu

lửa.

Yêu tinh sói gào thét.

Mèo con thừa thắng xông lên, nhảy xuống một cái hóa thành một bé gái tóc kết.

Vỗ mạnh xuống mặt đất một cái, rất nhanh đất đá quanh người nàng cùng bùn đất bắn lên kết thành một người đá cao hơn một trượng.

Người đá lao tới chỗ yêu tinh sói bị ngọn lửa bao trùm, nện mạnh một quyền vào nó. “Uỳnh!”

Một lát sau, yêu tinh sói ngừng giãy dụa.

Cô bé thở hổn hển, lồng ngực nhấp nhô.

Quay đầu lại, nhìn chằm chằm lão Ngưu.

Nàng cố ý khoe khoang, nhưng lại không muốn chủ động nói ra.

Lại phát hiện, đám yêu quái quanh mình đã ngã xuống thành một mảng lớn.

Lão Ngưu bình tĩnh đứng nhàn nhã ở đó.

Cô bé trừng mắt nhìn chằm chằm lão Ngưu không chớp mắt.

Lão Ngưu nói “Miêu Miêu tiên tử giỏi quá.

“Trâu cũng rất giỏi.

Miêu Miêu tiền tử giỏi hơn.

Cô bé gật đầu: “Miêu Miêu tiên tử cảm thấy trâu và tiên tử đều giỏi!

Lão Ngưu ngáp một cái, phát hiện cô bé vẫn đang nhìn mình chằm chằm.

Lão Ngưu nghiêng đầu,

Cô bé cũng nghiêng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt nhỏ trừng mắt lớn.

Miêu Miêu tiên tử học được pháp thuật nhanh như vậy, lại có thể vận dụng linh hoạt, giết chết yêu tinh sói.

Giúp dân trừ hại, Miêu Miêu tiên tử rất giỏi.

Lão Ngưu lại bổ sung thêm một đoạn dài.

Lúc này cô bé mới lộ ra nụ cười thỏa mãn, cũng khích lệ lại lão Ngưu.

Sau đó quay đầu, thu hồi tiểu nhân mộc giáp và người đá.

Lại đi lục lọi người yêu tinh sói một phen.

Thao tác cực kỳ thành thạo.

“He he~”

“Hề hệ ~”

Chỉ một lát sau, mây đen tan đi.

Lý Bình An cũng từ giữa không trung trở về.

Đáp xuống đất, đưa tay phủi phủi bụi đất dính trên thân.

“Chúng ta có thể đi được rồi.”

Miêu Miêu tiên tử đeo mấy cái vòng đầu lâu còn to hơn cả nàng, hai móng vuốt kẹp các loại bảo vậy.

Đầu cũng đội mấy cái, miệng cũng đang ngậm.

Thậm chí, còn gọi một tiểu nhân mộc giáp ra khuân đồ giúp nàng.

“Đại ….Đại Bình An, mau đến giúp ~”

Lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, giao cho mèo cam.

“ Tiên tử trưởng thành”

Chờ đến khi mèo con học xong cách cất vật phẩm, hai mắt nó tỏa sáng. Không chịu đi, nói gì mà muốn sờ hết mấy thứ kia đã.

Cuối cùng lại bị lão Ngưu ôm đi.

Chờ đến khi bọn họ đi được một quãng thật xa, mấy tu sĩ ở phía xa xem trò vui mới mon men tới gần.

Nhìn đám hài cốt phủ đầy đất, bọn họ không khỏi giật mình.

Nhưng yêu quái này tập hợp lại một chỗ, đủ để phát động một chiến dịch có quy mô lớn.

Nhất thời, người từ khắp nơi nghe được tin này, vội vàng kéo đến đây xem thực hư.

Dù sao, đám yêu quái hại người nhiều năm lần lượt chết.

Khỏi phải nghi ngờ đây là một tin cực lớn.

Giang hồ Ung Châu lập tức trở nên náo nhiệt cực kỳ, người đã lâu không gặp lại gặp lại nhau ở đây. Cuối cùng vừa thường lượng, rồi lại mở một bữa tiệc lớn, mời hào kiệt khắp nơi đến chung vui.

Hàng nghìn người cùng đến chúc mừng chuyện này.

Chẳng quan chuyện này lại không liên quan đến Lý Bình An.

Lúc này, hắn và mèo con cùng lão Ngưu đang chuẩn bị tiến về Thập Sát Hải.

Chương 631: Theo hẹn mà đến.

Thập Sát Hải.

Biển mây trút xuống, ánh nắng xán lạn xuyên qua tầng mây.

Hai con ưng đực lượn quanh dưới tầng mây trắng, lúc thì bay đến phía xa, lúc thì bay trở về. Một bóng người ngự kiếm bay qua, đoản kiếm dịu dàng đi ngang qua tầng khí lưu ôn hòa.

Giữa không trung lóe lên một tầng ánh sáng màu trắng bạc mỏng mà sáng long lanh, cuốn theo hơi thở của làn gió xuân trôi về phương xa.

Vẫn là tư thế xếp chồng như cũ.

Lý Bình An đứng trên thân kiếm, lưng vác lão Ngưu, còn chú mèo con xinh đẹp thì đứng trên đầu lão Ngưu.

Làn gió dịu dàng thổi qua tai mèo con.

Mũ rèm cũng bị gió thổi bay ra đằng sau, lông tóc toàn thân bị gió thổi tán loạn.

Mèo con nháy mắt, con ngươi óng ánh càng lộ ra vẻ trong veo như hổ phách. Từ trong tầng mây hạ xuống.

Tầm mắt của nàng rơi xuống mặt đất rộng lớn vô cùng, đứng trên không trung nhìn.

Nhìn kỹ một lượt tất cả mọi thứ trên mặt đất.

Trong tầm mắt của nàng, tất cả những thứ đó vừa nhỏ bé lại vừa xa xôi.

“Mèo con biết bay !”

Mèo con giương hai cái móng vuốt nhỏ, hé miệng nói.

Một trận gió ùa đến.

Ngay ở phía trước thôi chính là đại điện của Thập Sát Hải, ở trên đỉnh Thông Thiên Phong.

Núi cao xanh biếc, miếu thờ hùng vĩ, ngọc thạch đầy trời.

Bốn phía mây mù giăng lối, có thể trông thấy một tháp chuông.

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Thập Sát Hải nằm ở hòn đảo tách biệt với khu vực phía Nam của Trung Châu.

Hòn đảo không lớn, dân cư thưa thớt, nhưng nhân tài xuất hiện liên tục.

Phía trên có năm ngọn núi, khí thế bức người.

“Trung Châu? Quê hương của Đại Bình An và trâu ở ngay chỗ này phải không?” “Ừm.”

“Vậy là ta có thể gặp rất nhiều bằng hữu mà trâu trâu nói đúng chứ?” Mèo con tò mò hỏi: “Nữ hoàng

đế xinh đẹp, Cảnh Dục thích đến thanh lâu chơi, còn cả hòa thượng nghèo kiết xác kia…”

“Ừm, cũng lâu lắm rồi tại hạ không gặp bọn họ.

Lý Bình An nghĩ đã về đến Trung Châu rồi, vậy đi nhìn qua cũng được.

“Thanh lâu là chỗ nào?” Mèo con lại hỏi.

Lý Bình An im lặng một hồi.

“Trẻ con không cần biết những thứ này.

“Tiên tử không phải là trẻ con!”

Miêu Miêu tiên tử giơ móng vuốt nhỏ, đánh xuống đầu lão Ngưu.

Lý Bình An cười: “Thanh lâu..thanh lâu không khác gì so với tiệm cơm bình thường cho lắm.

“Ô~

Mèo con bừng tỉnh.

“Vậy chắc người tên Cảnh Dục kia rất thích ăn cơm.

Lý Bình An thong thả hạ xuống dưới chân núi Thập Sát Hải.

Lại đi lên phía trước, đến giới hạn Đại trận hộ sơn của người ta.

Chính là chỗ này, là vị trí tốt để quan sát trận chiến.

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn qua thời gian.

Lúc trước đã hẹn cẩn thận, Cố Tây Châu cũng sẽ đến đây tham gia náo nhiệt.

Vì thế, hắn cũng đến đảo hoang nơi ở Thập Sát Hải.

Đảo hoang bốn bề hoang vắng cũng không có người ở, đương nhiên làm gì có đồ ăn.

Thế là, Lý Bình An đặc biệt đến châu phủ ở đây mua thật nhiều đồ ăn.

Chờ đến lúc mình và lão bạn của mình gặp lại nhau.

“Tiên tử đói”

“Ăn bánh nướng đi, Lý Bình An nói.

Mèo con ngẩng đầu, “Hôm nọ còn mua nhiều thịt mà “Đấy là để cho khách”

“Bao giờ khách mới đến nhỉ?”

“Chắc sắp đến rồi.

“ “Chắc” là bao giờ.”

“Không biết được.”

Lý Bình An hâm nóng một bình trà.

Mèo con ngồi dưới đất, hỏi: “Trà này cũng là nấu cho khách sao?”

“Nấu xong trà, hắn chưa tới, tiên tử cũng có thể uống”

“Vậy thì tiên tử sẽ uống hết sạch.

Còn chưa đợi đến lúc gặp mặt, mèo con đã không có chút hảo cảm nào với cái tên ngăn cản nàng

ăn thịt này.

Khí nóng bốc lên.

Nhưng cũng đúng dịp, đã đến lúc ồn ào.

Một luồng sáng xanh từ chân trời xẹt qua.

“Người nào dám ngự không bên ngoài Thập Sát Hải ta!” Có tiếng quát lớn vang lên.

“Bich bich!”

Sau đó liền nghe thấy tiếng vang lanh lảnh.

Ánh sáng xanh không hề ngừng lại, dường như là đang đánh nát một thứ gì đó.

Sau đó, lần lượt rơi xuống đất.

Trường báo, áo trấn thủ, mũ da giày da.

Cố Tây Châu tay cầm hồ lô rượu, miệng cười khì.

“He hê!”

“Ôi đã lâu con mẹ nó chưa gặp nhau !

Lý Bình An cũng cười: “Tại hạ đến đúng theo hẹn

Cố Tây Châu cầm theo một con diều hâu đã chết, tiện tay vứt lên. “Vừa đánh nhau với dã vật!”

“Lão Ngưu ới có nhớ ta không?” “Ngưu ~”

Lão Ngưu liếc qua con diều hâu kia, nhìn đã không buồn ăn.

“Hahah!”

Cố Tây Châu lại cười, lấy từ trong ngực ra một gói thịt trâu ngâm tương. “Ngưu !”

Huynh đệ tốt của ta.

Lão Ngưu nhào tới ôm lấy Cố Tây Châu.

Cố Tây Châu nhìn chú mèo nhỏ xinh đẹp kia. “Mèo này là sao đây?”

“Tình cờ gặp được, cùng đồng hành với tại hạ.

“À~”

Mèo con chớp chớp mắt, ngoan ngoãn ngồi trên tảng đá, không nhúc nhích.

Hai cái tai nhỏ cũng cụp xuống.

Cố Tây Châu vừa nói chuyện với Lý Bình An, vừa tiến lên, vươn tay sờ đầu mèo con, cười thân thiện. Mèo con bị bàn tay lớn của hắn vò vò cả người cũng nghiêng sang một bên.

Mèo rõ ràng rất không vui, nhưng lại không dám nói ra.

Lão Ngưu dựng nồi, chuẩn bị xào vài món bộc lộ tài nghệ.

Rất nhanh, lại có mấy luồng sáng vút qua.

Trong đó, có một người mà Lý Bình An đã từng gặp.

Thiên Sát Tinh.

Thập Sát Hải lấy tên của hai mươi tám chòm sao, và bảy mươi hai địa sát đặt tên cho đệ tử của mình.

Thiên Sát Tinh nhìn thấy Lý Bình An đầu tiên là sững sờ, sau đó mặt bỗng biến sắc.

Lập tức nhớ tới trải nghiệm ở trên đảo hoang bị người kia đánh cho một quyền sau đó tạo thành bóng ma tâm lý.

“Là…là ngươi?”

“Túc hạ đến Thập Sát Hải của ta có chuyện gì?”

Lý Bình An bình tĩnh đáp lời: “Năm đó ở hoang đảo cá cược với sư phụ của các hạ, bây giờ tại hạ đến đây theo giao ước.

“….Giao ước?Giao ước gì?” Thiên Sát Tinh nghe vậy sững sờ.

Năm đó khi lập giao ước, mặc dù Thiên Sát Tinh cũng ở đó.

Tuy vậy, hắn không coi đó là vấn đề.

Dù sao trạng thái của Yến Thập Tam lúc ấy cũng ….

Hồi lâu sau, Thiên Sát Tinh mới phản ứng lại.

“Túc hạ đến đây thách đấu với Thập Sát Hải ta?”

Lý Bình An lắc đầu: “Cũng không phải tại hạ, mà là đệ tử Yến Thập

Tam của tại hạ.

“Yến Thập Tam?”

Thiên Sát Tinh mang đầy sự nghi hoặc, quay về bẩm báo sơn chủ.

Chủ nhân Thập Sát Hải ở trên đỉnh núi đang trong trạng thái quan tưởng, sau khi nghe tin, không nhịn được bật cười.

Nhắc đến Yến Thập Tam, người có thể xác tốt nhất hắn đương nhiên không quên được.

Lúc trước nếu không phải do Lý Bình An ra tay ngăn cản, hắn đã sớm chiếm được thân xác kia, làm sao bây giờ còn bị vây lại trong cơ thể rách nát này cơ chứ.

Để cho luồng khí bẩn kia, ngày ngày ăn mòn mình.

Năm đó lập giao ước.

Mình không được truy đuổi Yến Thập Tam.

Sau này nếu Yến Thập Tam kia dám xông vào núi, người làm sư phụ là Lý Bình An sẽ không ra tay tương trợ.

Vẫn còn nếu Yến Thập Tam bại, mặc cho chủ nhân Thập Sát Hải tùy ý xử trí.

Vốn dĩ theo thời gian trôi qua, hắn cũng quên bén giao ước này.

Dù sao, hắn chưa từng nghe thấy có tay Võ phu nào tu vi trong Tam Cảnh cả. Chưa từng nghĩ hôm nay người làm chứng Lý Bình An lại tới.

Tiểu tử Yến Thập Tam này…chẳng lẽ muốn làm thật?

Chương 632: Thách đấu Thập Sát Hải,

Chương 632: Thách đấu Thập Sát Hải.

“Lý Bình An kia còn dẫn theo một người, không biết đó là ai, Nhưng nhìn khí thế là biết hắn không phải là người thường” Thiên Sát Tinh báo cáo chi tiết.

Chủ nhân Thập Sát Hải – Vân Sơn chân nhân trầm giọng nói: “Có khí thế như vậy, là võ phu độc nhất trong thiên hạ”

“….Võ phu Cố Tây Châu?”

Thiên Sát Tinh biến sắc.

Vân Sơn chân nhân khẽ gật đầu.

Thiên Sát Tinh nói: “Chắc là Cố Tây Châu này định trợ giúp Yến Thập Tam?”

Vân Sơn chân nhân trầm ngâm một hồi, nếu Cố Tây Châu ra tay vậy không dễ xử lý rồi.

“Sư phụ, Yến Thập Tam kia….chắc không có gan tới thật đâu nhỉ?”

“Sắp tới rồi.

“Hắn có gan đến thật sao?”

Trong lòng Thiên Sát Tinh không khỏi nổi lên một tia lo âu, nếu Yến Thập Tam này thật sự có gan tới đây, e rằng đã chuẩn bị chu toàn rồi.

Vân Sơn chân nhân nói: “ Thực lực của Lý Bình An khá cao, tuy vậy hắn cùng lắm chỉ có thể đánh rớt một phần thân của bản tọa thôi.

Bây giờ lại toan tính để đệ tử của hắn đến đánh bại bản tọa? Nực cười!”

Giờ này phút này.

“Nếm thử món miến xào thịt trâu của lão Ngưu làm đi”

“Ừm, ngon cực kỳ!”

Cố Tây Châu ăn từng miếng lớn.

Bỗng nhiên, liếc sang bên cảnh, hừ một tiếng.

“Vị chủ nhân của Thập Sát Hải này lại không yên tâm về chúng ta.

Lý Bình An cười, hắn có thể hiểu được chuyện này.

Tự dưng ném một gã Cố Tây Châu đến đây, ai có thể yên tâm cho được.

Cố Tây Châu nói: “Lần trước, ta gặp tiểu tử Yến Thập Tam kia ở thành Đằng Xung, cảm thấy trạng thái của hắn khá tốt. Nhoáng một cái đã là nhiều năm như vậy, không ngờ tiểu tử này vậy mà có thể đưa mình lên trên Tam cảnh, tiểu tử ngươi đứng sau lưng hắn chắc phải tốn sức lắm nhỉ?”

Lý Bình An thản nhiên đáp lời: “Cũng không nhiều lắm đâu, được như hôm nay, phần lớn là dựa vào chính bản thân hắn.

Lý Bình An rất mong chờ vào Yến Thập Tam.

Tuy vậy nói là trợ giúp thật sự không được là mấy.

Một lần bảo đảm sinh mệnh cho hắn, sau trận chiến thành Đằng Xung, hắn lại nhờ Liễu Vận để tâm đến tên đệ tử này của mình nhiều hơn chút.

Trong thời khắc phá cảnh then chốt, mình giúp đỡ hắn đột phá…..

Ừm nhỉ, tính ra cũng bận rộn ra phết đấy chứ.

Lý Bình An tiếp tục chăm chú ăn cơm.

Cô bé cúi đầu gặm thịt, nửa ngày cũng không ngẩng đầu lên.

Thi thoảng phát ra tiếng nhai lép nhép rất nhỏ.

“Có ăn cơm bình thường được không?”

“Có” Giọng nói nhỏ bé của cô bé vang lên.

“Cúi đầu thấp như vậy làm gì?”

“Tiên tử đang ăn cơm.

Có đánh chết cô bé cũng không nói ra, dáng vẻ của người nam tên Cổ Tây Châu kia có hơi dọa người, mình không dám nhìn thẳng hắn.

Tiên tử là một chú mèo con vừa biết pháp thuật lại còn vừa xinh xắn.

“Ăn cơm cũng không cần cúi sát thế đâu.

“Cứ kệ tiên tử đi ~”

Phía chân trời nơi xa, có một luồng sáng to bằng hạt cải, nháy mắt bắn vào trong con ngươi của đám người.

Tất cả mọi người giật mình, từ cột sống lên đỉnh đầu đều cảm thấy lạnh toát.

Ngay sau đó luồng sáng kia tỏa ra bốn phương tám hướng, tự mình lan tràn ra khắp nơi.

“Phái Phù Ngọc Sơn, môn chủ Yến Thập Tam đến đây thách đấu!”

Có thanh âm to từ phía chân trời vang lên.

Một tiếng này mang theo dáng vẻ đã từng hăng hái của thiếu niên, một đường lưu lạc giang hồ, gian truân trắc trở.

Đã từng là rồng ẩn mình nơi vực sâu, cuối cùng đã có thể ngẩng đầu ưỡn ngực tỏa ra hào khí vạn truong….

Nơi xa, Lý Bình An ngẩng đầu, mỉm cười nhìn một màn này.

Gió tuyết nặng cành mấy năm trôi,

Như bò gánh nặng, bước đi côi.

Dẫu sau này chí lăng vân đã tận.

Dám cười hoàng liên bất trượng hàn

Thập Sát Hải, đỉnh Bích Hải.

Sau khi phá nát Đại trận hộ sơn, Yến Thập Tam đáp xuống giữa sườn núi, nhấc chân tiến lên đỉnh núi.

Ngọn núi này có phong cảnh đẹp, nhưng không biết nơi đây đã chôn vùi bao nhiêu bộ xương người.

Đối mặt với kẻ địch như vậy, bọn chúng vốn không còn sức đánh trả.

Dưới nắm đấm của hắn ta tất cả mọi thứ đều như biến thành tờ giấy mỏng.

Có hai vị kiếm tu, một phải một trái chặn hắn lại.

Yến Thập Tam tung ra hai cước.

Trong chốc lát, hai người kia đã bay xa hơn mười trượng.

Hai vị kiếm tu ngã nhào trên mặt đất, phi kiếm bản mệnh cũng theo đó mà vỡ nát.

Đỉnh Quan Hải.

Phong chủ Thiên Khôi Tinh lấy ra phi kiếm bản mệnh, điều khiển Đại trận.

Một động tác tác động đến toàn bộ. Trận pháp càng ngày chuyển động càng nhanh, kiếm thế càng

lúc càng dày.

Kiếm quang hợp thành một tấm lưới lớn càng thu càng căng, càng nhỏ càng chặt.

Khiến đỉnh núi phủ đầy tầng tầng lớp lớp kiếm quang.

Kiếm quang xoay tròn như sông lớn cuồn cuộn, chảy vô biên vô tận.

Kiếm trận chia làm hai tầng, trong ba tầng ngoài chín tầng.

Ngay vào lúc này.

“Chương Ngư gia gia của núi Phù Ngọc đến đây!”

Lại có thanh âm vang lên.

Chương Ngư kiếm sĩ đáp xuống đỉnh Quan Hải của Thập Sát Hải.

Kiếm quang lao từ trên xuống dưới, như một đường thẳng tắp.

Chém đứt một tòa kiếm trận thành hai nửa.

Vài tên kiếm sĩ cầm kiếm lao đến.

Chương Ngư kiếm sĩ vươn xúc túc rút ra hơn mười thanh kiếm.

Như là vặn mình, một đầu lao vào giữa đám người.

“O’ A ta!!”

“Ông cố nội của các ngươi đến đây!”

Một bên khác.

Yến Thập Tam bước một bước vượt qua Đại trận sông núi, nện thẳng một quyền về phía Chủ

phong. “Uỳnh!”

Một vầng kiếm quang, trong nháy mắt kéo dài hơn chục trượng.

Khiến cho trời đất sáng bừng như tuyết trắng.

Yến Thập Tam lùi về sau hai bước, thân thể mặc giáp cố gắng chống lại một đòn này. Hai vị phụng sự của Thập Sát Hải xuất thủ.

Hàng tá đệ tử lũ lượt nhìn sang hướng Yến Thập Tam.

Phụng sự nhìn chằm chằm chỗ Lý Bình An và Cố Tây Châu.

Đề phòng hai người kia đột nhiên xuất thủ.

Tuy vậy, mục đích chính của Lý Bình An và Cố Tây Châu là đến xem trò vui.

Vừa uống rượu, vừa híp mắt quan sát tình hình.

“Trẻ nhỏ trưởng thành rồi. Lý Bình An cảm khái nói.

Cố Tây Châu gật đầu: “Ừm ~ lúc ta và cô của hắn ưm ưm a a, thằng bé này mới chỉ nhỏ như mèo nhà ngươi thôi, chớp mắt đã lớn rồi”

Mèo con ngẩng đầu, đứng sau trừng mắt nhìn Cố Tây Châu, nhìn chằm chằm không chớp mắt. Cố Tây Châu cảm nhận được ánh mắt của mèo con, quay đầu lại.

Mèo con vội vàng cúi đầu, dáng vẻ hoảng hốt, giả vờ như chẳng làm gì cả.

Một giây giả vờ năm động tác.

Cố Tây Châu cười, quay đầu tiếp tục trò chuyện với Lý Bình An và lão Ngưu.

Hai người tựa như mấy lão đầu trong làng, nghiêng chân, nhìn người trai làng, nhìn Yến Thập Tam đang hắn hái, nhìn Chương Ngư kiếm sĩ bị vây thành vòng chém tới chém lui.

Như thể là nhìn thấy dáng vẻ tuổi trẻ của mình.

Yến Thập Tam xuất ra một thế quyền, đối mặt với sự tấn công của hai vị phụng sự, không chút nào sợ hãi.

Chương 633: Đưa quyền nghênh địch

Chiến trận vẫn đang tiếp tục.

Yến Thập Tam bước lên một bước, địa thế sông núi trong khuôn viên mấy chục trượng chơi chao dão.

Hàng vạn văn tự vô hình màu vàng kim, trải rộng ra trước mặt hắn.

Những văn tự này không ngừng lóe sáng, không có bất cứ quy luật gì có thể miêu tả.

Sau khi hơi bừng sáng lên, chảy ra một nguồn khí mênh mông mạnh mẽ.

Yến Thập Tam cũng không để ý đến những văn tự này, mà bước từng bước đi vào trung tâm.

Bước đi của hắn mà dù chậm, nhưng lại có quy luật.

Mỗi một bước hạ xuống, đều mang đến cho người ta cảm giác áp bức vô hình.

Một khắc sau.

Đất đá vỡ vụn, bụi đất như là sao băng thi nhau rơi xuống.

Huyết quang đỏ thắm văng ra tứ phía, văng thành từng hạt nhỏ rơi xuống đất.

Yến Thập Tam bắn ra một quyền thẳng tắp, gió quyền sáng chói nở rộ.

Mặt đất như bị một lưỡi đao sắc bén to lớn xoẹt qua, để lại một khe

nứt, khiến người nhìn thấy mà giật mình.

Thu quyền, Yến Thập Tạm hít một hơi từ trong lồng ngực thở ra.

Quanh mình chỉ còn từng vòng sóng gợn nối tiếp nhau, khuếch tán ra tứ phía.

Cây cối, gió, đá vụn, kiếm giãy lẫn lộn vào nhau.

Trộn lẫn nhau tạo thành một mảnh hỗn độn, rộng mênh mông.

Tất cả như bị hòa quyện vào chung một thể, mất đi dáng vẻ ban đầu.

Yến Thập Tam đi thẳng lên đại điện của Chủ phong.

Cái đỉnh ngọc kia, được đặt trên thần đàn tế bái tổ tông.

Thị lực của hắn cực tốt, đã có thể nhìn thấy trong thần điện rộng rãi kia, trái phải mỗi bên đều có

một pho tượng, một pho cầm cờ phép trong tay, pho còn lại thì cầm bảo bình.

Yến Thập Tam vặn tay, quyền ý hùng hồn cả người, vận sức chỉ chờ phát động.

Quyền ý mênh mông như ngừng lại tạo thành Pháp Tướng Kim Thần như tu sĩ Luyện Khí. Khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ trên người hắn, mang theo luồng khí thần thánh mà uy nghiêm. Khiến những tu sĩ đứng quanh thân hắn chấn động, vội vàng lùi lại mấy trượng.

Thiên Sát Tinh nhìn sang Yến Thập Tam.

Lúc này, thật sự cảm thấy như trải qua tận mấy kiếp.

Hắn bỗng nhớ lại cảnh tượng lúc mình gặp Yến Thập Tam.

Trong miếu hoang, mình tự tay giết chết thị nữ bên người của hắn.

Hắn cũng bị sư phụ mình cắt đứt một cánh tay, thập tử nhất sinh.

Khi đó, người kia quay đầu nhìn một cái.

Trong ánh mắt của hắn, không phải là tuyệt vọng cùng phẫn nộ như trong tưởng tượng của mình. Mà là sự bình tĩnh, giống như mặt hồ không gợn sóng.

Như là chết lặng.

Giờ này phút này, Yến Thập Tam lao thẳng đến từ đường sư gia.

Thiên Sát Tinh ngăn trước tổ đường phía sau, giậm chân bình bịch.

Lại là một kiếm trận như sông ngân phun ra như thác nước.

Hàng vạn văn tử màu bạc xen lẫn một tòa trận pháp cực lớn, đè ép xuống phía dưới.

Người dưới cửa đều sợ ngây người, chỉ cảm thấy tinh thần và thể xác đều mê man.

Một giây sau, bọn họ liền ý thức được mình đã bị trọng thương.

Một tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang lên, ánh sáng màu vàng óng như một vầng mặt trời chói chang.

Chỉ trong nháy mắt, hội tụ thành một đường, vừa sáng chói vừa kinh khủng!

Thiên Sát Tinh quát lớn một tiếng: “Thằng nhãi, chịu chết đi!”

Ngọn núi dưới chân Yến Thập Tam nứt ra ngay lập tức, trong vòng ba trượng bên ngoài ngay cả một bóng người cũng không có.

Một quyền qua đi, khí xuyên núi sông.

Núi đá vỡ tan, cây cỏ hóa bụi, phủ đệ nổ tung.

Chấn động đến mức núi sông phải run sợ, khiến màng nhĩ đau nhức.

Khung cảnh xung quanh lập tức trở nên rõ ràng, trọc khí tan đi hết.

Thiên Sát Tinh đã thua trận, ngẩng mặt rơi vào trong từ đường.

Chủ nhân Thập Sát Hải, Vân Sơn chân nhân nhìn thấy một màn này, tim như thể đang đổ máu. Yến Thập Tam này….

Đến để phá nhà à?

Mắt thấy đại đệ tử Thiên Sát Tinh của mình đã thua.

Nếu mình còn không ra tay, sợ rằng tổ đường nhà mình sẽ bị thằng này đập nát thật.

Hắn không dám tùy tiện ra tay, không phải vì sợ Yến Thập Tam, mà

là sợ hai người đang canh chừng là Lý Bình An và Cố Tây Châu.

Hai tên chết tiệt này ngồi chết dí ở chỗ ấy, nhìn dáng vẻ chắc là tới ăn cơm, xem trò vui.

Nếu lát nữa bọn họ lại xông tới, đánh cho ngươi một quyền thế thì trở tay không kịp mất.

Tìm ai nói lý bây giờ, cũng không thể bàn về đạo đức võ phu với người ta.

“Đi đi, Lý Bình An ta không phải người thất hứa. Đã đồng ý, sẽ không lật lọng” Trong lòng hắn vang lên tiếng Lý Bình An.

Lý Bình An đoán được hắn đang kiêng dè điều gì, cố ý báo cho hắn một tiếng. Chỉ là Vân Sơn vẫn không động đây, hắn do dự.

Lý Bình An không khỏi bật cười, lắc đầu: “Lùi lại mười ngàn bước…..cho dù các ngươi có ý đề phòng, nhưng hai ta nếu muốn ra tay thật, sợ rằng các ngươi vốn không thể ngăn lại.

Khóe mắt Vân Sơn run run: “...Vẫn mong các hạ tuân thủ lời hứa!”

Đột nhiên, thân hình Vân Sơn chân nhân xuất hiện trên từ đường, pháp tướng hiện thân.

Pháp tướng Kim thân to lớn, xuyên không mà tới, đứng sừng sững giữa đất trời, bao phủ trong một tầng hào

quang.

Đất trời đều đang run rẩy, đột nhiên một luồng sáng bạc bộc phát, cảnh này hùng vĩ đến nhường nào!

Ánh bạc như sấm sét trên bầu trời, lập lòe lúc sáng lúc tối.

Như thần tiễn từ trên thiên cung bay xuống, như một ngôi sao băng.

Núi sông ngàn dặm cúi rạp dưới chân, một thanh kiếm lớn màu bạc hiện ra, dưới mũi kiếm là hàng vạn chúng sinh.

Có thể thấy rõ, Vân Sơn chân nhân đã chuẩn bị một kiếm định sinh tử với Yến Thập Tam.

Chẳng qua chỉ là thân xác mà mình nhìn trúng, may mắn chạy thoát.

Sống lâu được như vậy, nên mang ơn mình mới phải.

Thế mà lại đến Thập Sát Hải tìm chết, đòi thách đầu mà không biết ngượng mồm. Được !

Vậy ta thành toàn cho ngươi!

“Ong!”

Yến Thập Tam ngẩng đầu, nhìn thanh kiếm to lớn màu bạc kia bổ xuống mình, nhưng hắn không tránh cũng không né.

Lập tức đáp trả bằng một quyền.

Một quyền, chỉ là một quyền lặng lẽ.

Khí hải chìm nổi.

Chân của Yến Thập Tam bị lún sâu vào trong đất, phát ra tiếng vang “Ầm ầm”

Máu thịt tan ra, thất khiếu chảy máu.

Nhưng rất nhanh lại khôi phục lại như cũ.

Chỉ sau vài cái nháy mắt, máu thịt trên người lại be bét như trước.

Tuy vậy xương cốt trên thân của hắn, vẫn đang gắng gượng chống đỡ thân thể.

Coi như cái giá này cũng đáng, thanh kiếm màu bạc bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Một lát sau, vết nứt nhanh chóng lan ra.

Vân Sơn chân nhân biết sắc, sợ hãi nhìn nhân vật đã từng còn chẳng bằng con sâu con kiến trước mặt mình.

“Ngươi ….Ngươi…”

Cự kiếm màu bạc vỡ vụn, như mưa sao rơi đầy xuống mặt đất.

Dư uy chấn động tạo thành gợn sóng, tổ đường Thập Sát Hải nổ tung vang ầm. Đuôi mắt của Vân Sơn chân nhân sắp nát, “ Thằng ranh muốn đối địch với bản tọa!” Hai người giao thủ thêm chưa quá năm chiều.

Nhưng mà, Thập Sát Hải suýt bị san bằng thành bình địa lần nữa.

Giao thủ thật lâu, cuối cùng chủ nhân Thập Sát Hải cũng nhận ra được một chuyện.

Đây là một trận chiến sinh tử!”

Lúc này, cuối cùng hắn cũng đã hiểu rõ.

Con sâu kiến kia đến tìm mình trả thù.

Vân Sơn chân nhân hoảng hốt, có đánh chết hắn cũng không ngờ được rằng chỉ vì một lần máu nóng dồn lên não thôi, mà dẫn đến cục diện ngày hôm nay.

Có một điểm nhỏ màu xanh, kéo dài ra rất nhanh, giống như một ngôi sao băng xẹt qua chân trời. Sau đó là một tia sáng, nhưng vẫn rất mờ.

Tựa như không nhìn thấy bất kỳ thứ gì cả, hoàn toàn là một mảnh mơ hồ.

Khi xuất hiện lần nữa, đột nhiên đâm vào khuôn mặt Pháp tướng Kim thân của Vân Sơn.

Nửa phần trên xuất hiện một vết nứt, tựa như một hồ băng nghìn năm không biến hóa. Dưới cú va chạm này, lần lượt vỡ tan.

Pháp tắc tiên đạo trên pháp tướng này, dường như vì một đòn này, mà hóa thành hư không.

Chương 634: Vào biên cảnh Đại Tùy.

1711 chữ

Vân Sơn chân nhân bị đánh ngã vào trong từ đường, Pháp tướng Kim thân bị đập nát thành 6 – 7

mảnh.

Trong từ đường, pho tượng thần cuối cùng cũng bị đập nát tan.

Vân Sơn chân nhân cố gượng người đứng dậy.

Lại là một quyền.

Một quyền này ác liệt hơn nhiều so với quyền thứ nhất, ấn cả người Vân Sơn xuống đất.

Lục phủ ngũ tạng chưa kịp vùng vẫy đã bị thương.

Vân Sơn chân nhân vẽ lên trên không trung một đường vòng cung thẳng tắp, chồng chất đập vào một ngu rừng rậm trong ngọn núi.

Không biết đụng gãy bao nhiêu cây cối, cánh tay kề sát hộp sọ.

Toàn thân hắn run lên, phun ra một búng máu tươi.

“Tạp chủng!”

Ánh xanh từ xa xa lao tới,

Người đứng đầu phụng sự Thập Sát hải cũng không thể ngồi yên được nữa.

Vốn muốn cùng với Vân Sơn chân nhanh mau chóng giải quyết Yến Thập Tam kia, sau đó lại giống như hắn đề phòng Lý Bình An và Cố Tây Châu, ai ngờ cục diện lại đến bước đường này.

Đang muốn xuất thủ, lại bị một thanh kiếm chặn lại.

Hắn vốn cho rằng là Lý Bình An kia xuất thủ ngăn cản.

“Chương Ngư gia gia của ngươi đến đây!”

Chương Ngư kiếm sĩ cầm trong tay hơn mười cây kiếm lao vút tới.

Ánh xanh rơi thẳng tắp xuống người Vân Sơn chân nhân.

Vân Sơn chân nhân còn chưa kịp thi triển pháp bảo, một bên tay của hắn đã bị đánh nát. “Tap chung!”

Biết rõ mình chắc bại, vị chủ nhân Thập Sát Hải này cũng không có bất kỳ ý định xin tha nào. Yến Thập Tam đạp không mà đến, bình tĩnh nói: “Khi đó người tán thưởng một quyền của ta, bây

giờ ta trả lại ngươi một quyền. Nếu ngươi có thể sống sau một quyền

này, ân oán của chúng ta coi như xong"

Dứt lời, một quyền lao xuống.

Quyền cương theo ánh sáng đưa tới, nghiêng mình mà xuống, ép Vân Sơn chìm xuống phía dưới. Vân Sơn chân nhân dùng tay chống mạnh xuống đất, gương mặt tràn ngập máu đỏ.

Điều động sức lực toàn thân, hít mạnh một hơi chân khí, đè xuống nội thương trong cơ thể.

Cả tòa núi chìm ngập trong quyền cương như là thác nước.

Sau khi tiếng vang kịch liệt qua đi, xung quanh bốn bề yên tĩnh.

Đem đến cho người ta cảm giác áp bức nặng nề mà kỳ dị.

Ngay cả tầng mây cũng mang một màu trắng ảm đạm.

Vân Sơn chân nhân nằm trên mặt đất, hai mắt nửa khép nửa mở, cực kỳ suy yếu.

Thân thể không tự chủ mà run lên, có thể thấy rõ đã mất đi khả năng khống chế cơ thể mình. Chẳng qua, thực sự là vẫn còn sống.

Vân Sơn chân nhân bật ra tiếng cười mang hàm ý trào phúng:
".....Là ta…là ta thắng…"

Yến Thập Tam chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Lấy tay làm đào, nhẹ quét một vòng.

Thân thể Vân Sơn chân nhân lại run lên hai lần, thần thái trong mắt lập tức tan đi.

"Ngươi….ngươi…

"Ngươi thắng, như ta không coi trọng chữ tín."

"Hahaahah, ta thích tiểu tử này rồi đấy!"

Cố Tây Châu vui mừng đập mạnh một cái vào đùi lão Ngưu.

Lão Ngưu nhìn hắn ai oán, di chuyển tay của hắn sang một phía khác.

Muốn đập, tự đập chân của mình ý.

Ân oán khi xưa, hôm nay coi như đã kết thúc.

Lý Bình An uống rượu trong bình hồ lô, hai mắt nhắm lại.

Cỏ tươi oanh bay trời tháng hai, trăm hoa từ từ khoe sắc thắm, mười dặm gió xuân.

Lúc này bọn họ ngồi dưới tán cây, uống chén rượu nhỏ, ăn mấy món ăn.

Yêu hận tình thù, phân tranh, đủ các kiểu.

Giống như một cơn mưa lâm râm, luôn luôn lẫn lộn vào với nhau mãi không đến lúc dừng lại, có lẽ tại phút giây này trong lịch sử ngoài cửa sổ không có mưa rơi.

Mặc dù Lý Bình An không phải nhân vật chính trong câu chuyện này, nhưng hắn lại là người chứng kiến tất cả.

Khoảng cách câu chuyện thì rất dài, nhưng hắn lại cảm thấy chỉ trong chớp nhoáng.

Như là vừa cúi đầu ngẩng đầu uống một chén.

Đào lý xuân phong một ly rượu, giang hồ mưa đêm mười năm đèn.

“Cố huynh, sau này huynh định đi đâu?”

“Ta? Chưa nghĩ ra.

Cố Tây Châu ôm mèo con trong ngực, bàn tay lớn sờ khắp bộ lông xù của mèo con.

Mèo con…....

ヾ(。＞)シ

“Ngươi thì sao?” Cố Tây Châu hỏi.

Lý Bình An do dự một lát: “Đi mệt rồi, muốn quay về thăm?”

“Về đâu? Kinh thành hay tứ trấn An Bắc?”

“Cứ đi đã, đến Kinh thành thăm mấy người bạn cũ ở đó trước. Lý Bình An nói. Cố Tây Châu tiếp lời hắn: “ Ừ cũng nên về thăm đi, ngươi đi mấy chục năm rồi.

Được rồi, đi đi. Ta đến hỏi thăm tiểu tử Yến Thập Tam kia.

“Vậy xin cáo từ. Lý Bình An cúi đầu chắp tay.

“Ngươi không lại gặp đệ tử của mình à?” Cố Tây Châu hỏi.

“Không, đến lúc đó ta lại đi một vòng quanh môn phái của hắn mất.

Nơi này còn nhiều chuyện rắc rối cần phải xử lý, không nên quấy rầy hắn.

Cố Tây Châu đặt mèo con lên trên bàn tay lớn của mình, lộ ra cái bụng mèo tròn xinh.

Lại sờ sờ mèo một phen.

“Hihi…”

Nói xong liền vung tay lên, tiêu sái rời đi.

Lần này, không ước hẹn khi nào gặp mặt.

Không chỉ có hắn, cố nhân nào cũng như vậy.

Ở một nơi không thể tưởng tượng được, ở một khoảng thời gian cũng không tưởng tượng được, tình

cờ gặp nhau, lại là một phen vui mừng.

Duyên, vi diệu không thể tả.

Đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Một lời chưa tận, tận ngay trước mắt.

Mèo con nằm trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng, cả người cứng đờ.

(âm)

Lý Bình An đứng nhìn Yến Thập Tam và Chương Ngư kiếm sĩ từ xa.

Sẽ có lúc chúng ta gặp lại nhau.

Sau đó bèn cùng lão Ngưu và mèo con đi về hướng khác.

Mèo con nằm sát trên đầu lão Ngưu, mặt ủ mày chau.

“Sao vậy? Không nỡ xa Cố Tây Châu à?” Lý Bình An hỏi.

Mèo con muốn nói là mình không thích hắn, lại sợ Lý Bình An hỏi nàng lý do.

Tiên tử không thể nói cho hắn biết là mình rất sợ tên kia được, bởi vậy đành thôi.

Mây tím che mắt, nhẹ nhàng quét qua.

Trông thấy cảnh tượng phía dưới, liền cảm thấy thấm đậm tình quê hương.

“Đây là nhà của Đại Bình An và trâu sao?”

Biên cảnh không cho phép ngự không tiến vào.

Thế là bọn họ từ từ đáp xuống đất.

Vẫn chưa vào trong khu vực Đại Tùy, nhưng đã nhìn thấy xe ngựa từ xa xa mà đến.

Ngọn cờ theo gió tung bay, hai chữ “Đại Tùy” rất lớn được in trên mặt cờ.

“Nhập cảnh?”

Một đội quân của Đại Tùy oai phong lẫm liệt.

“Có”

Lão Ngưu lục lọi đồ trong nhẫn trữ vật một phen, cuối cùng cũng tìm được một tờ giấy thông hành đã cũ, đưa cho tướng lĩnh dẫn đầu xem.

Tướng kia xem qua một lượt, vẫn chưa đợi hắn liên tiếng, thì phó tướng ở bên cạnh đã lên tiếng trước, cứng rắn nói: “Giấy thông hành của ngươi quá hạn rồi! Không có giấy thông hành, không cho phép nhập cảnh”

Phó tướng tuổi còn trẻ, những năm này đi theo đội binh mã Đại Tùy đạp quanh Trung Châu, với những người tu hành như Lý Bình An, hắn còn không thèm để vào mắt.

“Quá hạn? Không thể nào. Lý Bình An nghi ngờ: “Ngươi lật ra phía sau xem thử.

“Có lật bao nhiêu lần cũng vô ích thôi.

Phó tướng ném thẳng giấy thông hành xuống.

Lý Bình An bình tĩnh nhặt giấy thông hành lên, sắc mặt không hề tức giận.

Trái lại với hắn, mèo con chống nạnh, tức xì khói nhìn người kia.

Phó tướng lườm mèo con.

“Ngài xem lại thử, phía sau còn có con dấu. Lý Bình An nói.

Phó tướng đang định làm khó dễ tiếp, lại bị tướng quân dẫn đầu ngăn lại.

Nhận lấy giấy thông hành, lật ra đằng sau.

Nhìn con dấu sáng loáng kia, sửng sốt một hồi.

Sau đó, lảo đảo một cái suýt ngã khỏi lưng ngựa.

Phó tướng vội đỡ lấy hắn.

Tướng quân cung kính trả lại giấy thông hành cho Lý Bình An: “Túc hạ….mời!” “Đa tạ” Lý Bình An khẽ gật đầu.

“Nghĩa phụ?” Phó tướng nhìn cha nuôi mình nghi ngờ.

Nghĩa phụ của mình luôn làm việc theo quy tắc, cho dù là tu sĩ như thế nào.

Mấy năm trước có tu sĩ ỷ vào mình có tu vi xông vào biên cảnh, giết chết một đội kỵ binh, chuyện này truyền tới tai hoàng đế Đại Tùy, đích thân phái mấy tên tu sĩ liên thủ vây giết.

Đuổi đến nơi cách Đại Tùy hơn sáu ngàn dặm, mang được đầu của người kia về, không để các tướng sĩ biên cảnh Đại Tùy thất vọng.

Cho nên tướng sĩ biên cảnh Đại Tùy mới làm khó tu sĩ như vậy, không chút nào nể mặt họ.

Phó tướng luôn coi đó là vinh quang, hôm nay….

“Nghĩa phụ?”

“. Dấu của ngọc tỷ”

Trầm mặc một lát, tướng quân dẫn đầu mới trầm giọng nói.

“...Hả?” Phó tướng giật mình.

“Khỏi phải hỏi, người kia có thân phận không tầm thường”

Chương 635: Về kinh thành.

1486 chữ

Những năm này Kinh thành Đại Tùy càng ngày càng phát triển, được xưng là đệ nhất thành của Trung Châu, nhưng điều này không hề nói quá.

Ngựa xe như nước, đến chỗ nào cũng có thể bắt gặp người bán hàng rong, hoặc đội thương nhân cưỡi lạc đà.

Nhìn mặt trời sắp lặn, nhưng nơi đây vẫn sầm uất như cũ.

Bảo sao người đi nam về bắc, cho dù không có chuyện phải làm, cũng nói muốn đến Kinh thành Đại Tùy xem thử.

Lý Bình An ôm vai lão Ngưu, nhìn Kinh thành phồn hoa.

Lần trước mình tới đây, là khi nào ấy nhỉ?

Hình như….hình như là vào triều đòi tiền Cảnh Dục.

Đó là lần cuối cùng mình đến đây.

“Nhiều người thật á ～”

Mèo con cũng coi như đi theo Lý Bình An vào Nam ra Bắc, nhưng đây là lần đầu tiên nàng gặp cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

Nghe nói, Cảnh Dục bị triệu vào trong cung.

Ngẫm lại xem mình có bao nhiêu người quen ở Kinh thành, sau đó chuẩn bị đến phủ đệ của Cảnh Dục trước một phen.

Phủ đệ của Cảnh Dục cực dễ tìm.

Bây giờ Cảnh Dục đảm nhiệm vị trí Lại bộ thị lang, kiêm thành viên trong chính phủ.

Tuy nói hắn là thị lang, nhưng Lại bộ thượng thư quanh năm đau ốm, nên hắn kiêm luôn quyền của Lại bộ thượng thư, phù chính chỉ là chuyện sớm muộn.

Trong phường có người đồn, vị tương lai vị Lại bộ thị lang này sẽ là trợ lý trưởng trong chính phủ.

Lý Bình An vừa uống trà ven đường, tiện thể hỏi thăm tiểu nhị về căn phủ đệ của vị trợ lý trưởng tương lai của Đại Tùy này ở đâu.

Chưa từng nghĩ tới dư luận sẽ nói tốt về Cảnh Dục như vậy.

Lý Bình An chỉ hỏi bừa một câu, vậy mà tiểu nhị kia lại tuôn ra một tràng, nói thẳng ra là khen Cảnh

Dục thành một đóa hoa.

Lý Bình An bật cười một tiếng, uống một hớp trà, hắn nhớ về Cảnh Dục khi còn trẻ. Phóng đãng yêu tự do, không bị trói buộc.

Hắn thường nói đời này mình sẽ không làm quan, làm quan nhiều gánh nặng lắm tâm hồn nhỏ bé của hắn không chịu đựng nổi….

Nhưng mà nói tới nói lui, nguyên nhân chính vẫn là Đại Tùy không cho phép quan viên ra vào thanh

Chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Cảnh Dục cũng đã trở thành một vị quan tốt ai ai cũng biết.

Ôi thật cảm khái

Trả tiền trà nước xong, ba người bọn họ bèn đi tới phủ của Cảnh Dục.

Rất nhanh đã đến Cảnh phủ, gõ cửa lớn.

Một thằng nhóc chạy ra mở cửa, nhìn từ trên xuống dưới dò xét Lý Bình An.

Không phải là bạn trên quan trường của lão gia.

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ của người này có lẽ cũng là một người đọc sách. Thế là, thằng nhóc nói chuyện cũng lịch sự hơn: “Ngài là?”

“Tại hạ là Lý Bình An, đến thăm bạn cũ, xin hãy thông báo một tiếng”

“Bạn cũ? Ngài quen lão gia nhà ta?”

Những năm này, với danh tiếng của Cảnh Dục ở bên ngoài, có rất

nhiều người đọc sách ngưỡng mộ danh tiếng của hắn mà đến thăm, không một trăm thì cũng tám chục là vậy.

Người nào người ấy đều khí độ bất phàm, thằng nhóc còn lâu mới gặp ai cũng cho vào. Nếu không cả ngày lão gia nhà mình chẳng làm được gì mất.

“Đương nhiên, hai ta quen nhau từ xưa.

“Được rồi, ngài đợi một lát”

Một lát sau, Cảnh Dục vội vàng chạy ra. “Hahaaha!”

Người chưa đến đã nghe thấy tiếng rồi.

Khiến thằng nhóc sai vặt bị dọa sợ giật mình.

Lão gia nhà mình từ trước đến nay đều là dáng vẻ trầm ổn nho nhã, gặp vương công đại thần trong triều còn lâu mới có dáng vẻ này.

Cảnh Dục cười lớn.

“Ôi, cục cưng của ta!”

Chưa nói đến câu thứ hai, đã chạy lại ôm chầm lấy Lý Bình An và lão Ngưu.

“Ta nhớ các ngươi chết mất!”

“Lâu rồi không gặp, Cảnh huynh vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe! Huynh đệ ngươi vẫn khỏe nha!”

Cảnh Dục nhìn chằm chằm dung nhan không mảy may biến hóa của Lý Bình An, không nhịn được “Chậc” một tiếng.

Lý Bình An cũng nhìn Cảnh Dục.

Cảnh Dục mặc áo dài.

Mặc dù là người tu hành, tuổi thọ dài, có thể bảo trì thanh xuân.

Vậy nên bây giờ Cảnh Dục có một ít râu ria, trên mặt cũng có nếp nhăn.

Thoạt nhìn giống như một người trung niên 40 – 50 tuổi. “Đi! Vào trong thôi”

Lúc này, Cảnh Dục mới chú ý đến cô bé đứng bên cạnh.

Cô bé nắm tay Lý Bình An, đứng nghiêm chỉnh ở nơi đó.

“Ồ ai đây?”

“Con gái của ngươi à?” Cảnh Dục hỏi.

Lý Bình An cười: “Hiểu lầm rồi, vào rồi nói”

“Không phải ta nói nè, tuổi ngươi lớn như vậy rồi, cũng nên có con rồi? Cảnh Dục nói. “Ngươi có con?”

Cảnh Dục kích động đáp: “Huynh đệ ta kết hôn từ lâu rồi, con cũng mười tuổi rồi! Nhưng năm này ngươi ở bên ngoài bay nhảy nên không biết, những người như chúng ta, xảy ra rất nhiều chuyện, chờ lát nữa mình từ từ nói”

Vừa nghe chuyện Cảnh Dục đã có con, Lý Bình An bỗng cảm thấy hoảng hốt.

Ở trong căn gác nằm chính giữa Quốc Tử Giảm, vang lên tiếng đọc sách to rõ ràng.

Đại Nho Chung đại gia mặc áo bào nho sĩ, đang giảng bài cho mấy đứa trẻ tầm mười mấy tuổi. Con trai của Cảnh Dục, Cảnh Vân cũng ở đây.

Lúc này, đang giả vờ đọc sách.

Trên thực tế là đang lén đọc truyện tranh dài kỳ mới mua về, cuốn truyện kể về Lý Bình An và những câu chuyện của hắn,

Câu chuyện này, bắt nguồn từ thư sinh năm đó ở thành Quỷ được Lý Bình An cứu giúp đưa đến Kinh thành, lại được cải biên.

Do đích thân Cảnh Dục xuất bản, sau đó lưu truyền ra.

Nhận được sự yêu thích sâu sắc của người kể chuyện ở những quán trà.

Cảnh Vân nghe câu chuyện Cửu Châu tam kiệt của cha mình mà lớn tới bây giờ, nên đương nhiên rất có hứng thú với những câu chuyện này.

Chung đại gia lướt qua một lượt: “Cảnh Vân!” Cảnh Vân bị gọi tên giật mình một cái.

“Nói xem, hiện nay có nhiều học sinh có hành vi học tập không đứng đắn, mong ước vô biên mà hiểu biết hạn hẹp. Muốn đưa học sinh đó quay về con đường học tập đúng đắn, nên áp dụng biện pháp nào thì hợp lý?”

Cảnh Vân đứng dậy, nhất thời không nói được.

Bài vừa nãy thầy giảng hắn có nghe đâu, vốn đã chuẩn bị sẵn sẽ bị ăn mắng.

Ai biết, lúc này lại có hộ vệ chạy vào.

“Bẩm tiên sinh, Cảnh thị lang chuyển lời, nhà hôm nay có khách quý đến chơi, xin ngài cho phép công tử về phủ.

Cảnh Vân nghe vậy liền vui mừng, cũng sinh ra hảo cảm với vị khách chưa gặp này.

Đến đúng lúc thật chứ lị !

“Về phủ? Về gì mà về!” Chung đại gia hiếm khi nổi giận: “Khách quý cái chó gì chứ, cứ chờ tiếp đi!” Cảnh Vân lúng túng cúi đầu.

Không cần nói đến mình, Chung đại gia vẫn là thầy giáo của phụ thân, cho dù là phụ thân có đứng trước mặt hắn, cũng bị hắn dạy dỗ như con cháu của mình.

“Vậy..

Hộ vệ biết quan hệ của mấy người này, nếu chỉ là thầy giáo bình thường, đương nhiên sẽ giữ thể diện mấy phần cho vị tể tướng tương lai của Đại Tùy này.

Nhưng vị Chung đại gia này nửa phần còn chẳng thèm giữ.

Chỉ là Cảnh thị lang còn nói, đó là một vị khách cực kỳ quan trọng.

Nhất định phải gọi công tử về bằng được.

Hộ vệ do dự trong chốc lát: “Cảnh thị lang nói đó là một vị khách cực kỳ quan trọng”

“Có quan trọng đến đâu cũng không được!”

“Họ Lý, tên Bình An”

“.....Hả?!”

Chung đại gia nghe vậy hơi giật mình.

Chung đại gia bỏ cuốn sách trong tay xuống, lại nhìn Cảnh Vân.

“Đi, ta đi với ngươi.”

Người trong phòng sách: (O_0?)

Chương 636: Nhân vật trên sách trong hiện thực.

1523 chữ

Rời khỏi căn gác, Cảnh Vân nhanh nhẹn bước đi.

Cuối cùng Chung đại gia cũng không đi cùng hắn được, vì vẫn chưa giảng bài xong. Lý Bình An?

Cảnh Vân có hơi kinh ngạc.

Với hắn mà nói cái tên Lý Bình An này không hề lạ lẫm.

Thủa thơ bé, đã được nghe cha hắn kể về tuổi trẻ của mình.

Nào là đưa học sinh xuống phía Nam, Cửu Châu tam kiệt, trận chiến thành Đằng Xung…...

Cuối cùng câu chuyện lại được dân gian lưu truyền thành dị bản.

Lúc này, khi nghe người nói người tên Lý Bình An đang ở trong nhà mình.

Hắn như cảm thấy nhân vật trong truyền thuyết, đột nhiên xé sách bước ra hiện thực.

Cảm giác này….thật thần kỳ.

Nghĩ đến đây, chỉ hận không thể bay nhanh về.

Chỉ là nửa đường, lại gặp phải một đội quân hùng hậu.

Vội đứng sang một bên, cúi người cung kính.

Xe kiệt chầm chậm đi qua, hoàng đế ngồi trên kiệu, hơi hơi nghiêng thân mình.

Tay đang chơi đùa với một chuỗi phật châu.

Ngồi ở nơi đó, khiến người trông mà thấy sợ.

Người như Liễu Vận thống lĩnh binh mã Đại Tùy quét ngang Trung Châu, lập ra một đế quốc vô cùng lớn mạnh.

Chưa nói đến những thần tử bình thường, cho dù là tu sĩ trên Tam Cảnh, gặp nàng cũng tất phải cung kính.

“Ngừng”

Kiệu đột nhiên dừng lại.

Liễu Vận hơi nghiêng đầu ra nhìn: “Ngươi là…con trai của Cảnh Dục, Cảnh Vân?”

Cảnh Vân được sủng mà sợ, không ngờ hoàng đế lại nhớ tên mình.

“Bẩm bệ hạ, cha ta chính là Cảnh Dục.

“Ừm dáng vẻ có mấy phần giống Cảnh Dục.

Liễu Vận nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn, thuận miệng hỏi: “Quả nhân nhớ hôm nay Chung đại gia đang dạy học ở Quốc Tử Giám mà? Sao ngươi lại chạy ra ngoài?”

“Bẩm bệ hạ, gia phụ sai hộ vệ đến chuyển lời, nói nhà có khách quý đến chơi.

Lúc nói chuyện, Cảnh Vân chỉ chăm chăm cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn vị quân vương này.

Ngẩng mặt nhìn vua, sợ rằng vua không vừa ý sai giết,

Đột nhiên lại nhớ đến mấy tin gà vịt về Lý Bình An và vị nữ vương này.

Cảnh Vân chớp mắt.

Có phải ngài và Lý Bình An từng trải qua một đoạn tuổi trẻ?

Đương nhiên hắn không dám hỏi câu hỏi này.

Nếu không, sợ rằng cửu tộc nhà mình bay màu mất.

Thế là, Cảnh Vân lại bổ sung một câu.

“Nghe phụ thân ta nói là Lý Bình An, Lý tiên sinh đến phủ chơi. “Ô?”

Quả nhiên, câu này khiến Liễu Vận giật mình.

….Về rồi ư?

Nội tâm mặc dù mưa sa bão táp, nhưng vẻ mặt thì vẫn vậy.

“Ừm, ngươi đi đi”

Cảnh Vân nhìn kiệu của Liễu Vận đi xa, gãi đầu.

Quả nhiên mấy tin gà vịt kia đều là giả, sao lại có mấy chuyện không đâu vào đâu như thế được. Cảnh Vân rời khỏi Quốc Tử Giám, nhanh chóng đi về nhà.

Trong Cảnh phủ.

Lý Bình An, lão Ngưu và Cảnh Dục vừa uống trà, vừa nói chuyện.

“Lúc ta kết hôn viết bao nhiêu thư cho ngươi, chỉ là lúc đó ta không biết ngươi đang ở đâu, không có vị trí chính xác.”

Lý Bình An trêu hắn: “Ta đâu có ngờ ngươi lại kết hôn thật.

“Không còn trẻ nữa rồi. Cảnh Dục cảm khái: “Ba huynh đệ chúng ta, Trường Thanh thì là một gã hòa thượng, tiểu tử ngươi thì không giống sẽ tìm người bầu bạn cả đời, xem chừng cũng chỉ có ta mới có thể để lại đời sau thôi”

Lý Bình An cười, lại hỏi tình hình dạo này của mấy người bạn cũ.

“Mấy học trò của ngươi cũng rất xuất sắc…”

“Cha, mẹ ta về rồi!”

Cảnh Vân đẩy cửa bước vào, rất nhanh đã chuyển tầm nhìn lên người một trâu và một bé gái trong phòng.

Còn ngươi áo xanh kia lại bị hắn bỏ qua.

Trâu kia tay cầm chén trà, dáng vẻ rất là nho nhã.

Cô bé kia xinh đẹp cực kỳ, đôi mắt to tròn của nàng đang nhìn hắn.

Cảnh Vân nhìn cô bé, cô bé cũng nhìn hắn.

“Còn không lại chào Lý bá bá của ngươi!”

“A, chào Lý bá bá

Lúc này Cảnh Vân mới chú ý đến người áo xanh, chắp tay cúi chào.

Lý Bình An cười cười, gật đầu nói với Cảnh Dục: “Rất có dáng vẻ của ngươi hồi trẻ”

“Lại chẳng, còn phải xem đấy là con của ai!”

Cảnh Dục dặn dò phòng bếp làm vài món ăn.

Hai người một trâu, vừa ăn vừa nói chuyện.

Nói đến những trải nghiệm bên ngoài của mình trong những năm này.

“Mấy năm nay Cảnh huynh đúng là có số làm quan, người ta đều nói ngươi có tài làm tể tướng.

Xong rồi ta bỗng nhớ lại, ngày xưa có người từng nói mình sẽ không làm quan. Lý Bình An trêu chọc

Cảnh Dục cười: “Ta đây là vì niềm tin của muôn dân, hy sinh cái nhỏ vì cái lớn.

Lý Bình An nghe vậy cũng cười…..

Cảnh Vân ngoan ngoãn ngồi một bên, nhìn Lý Bình An.

Mình có nhiều vấn đề muốn hỏi lắm, nhưng lại không tiện hỏi.

Cô bé nhàm chán ăn miếng bánh ngọt tinh xảo.

Cảnh Vân lại chuyển tầm mắt lên người cô bé: “Ngươi là con gái của Lý tiên sinh à＞”

“Tiên tử không phải

“Vậy ngươi là ai?”

“Tiên tử là tiên tử”

“Ngươi…có gương mặt rất xinh đẹp” Cảnh Vân nói.

“Ừm, tiền tử rất xinh đẹp”

Cô bé rất dính chiêu này.

Lúc bắt đầu Cảnh Vân có chút hiếu kỳ và lạnh nhạt với cô bé.

Nhưng mà tuổi hai đứa trẻ gần bằng nhau, rất nhanh đã làm thân.

Cảnh Vân cũng phát hiện, chỉ cần mình khen cô bé này.

Cô bé sẽ rất vui vẻ, sau đó lại kể cho hắn nghe thật nhiều chuyện ở bên ngoài.

Cảnh Vân hết sức tò mò về những câu chuyện kỳ quái, kỳ lạ ở bên ngoài.

Đêm nay, Lý Bình An, Cảnh Dục và lão Ngưu uống hết rất nhiều rượu. Tựa như là nói không hết chuyện.

Rũ bỏ buồn phiền, cười đùa ba vạn lần.

Không cần than vãn biệt ly, chén đau từ lâu chẳng còn gan.

Lý Bình An và lão Ngưu, mèo con tạm thời ở lại Cảnh phủ.

Nhà Cảnh Dục mà cần gì khách sáo.

Mặc dù lúc mới đầu mèo con rất lo lắng, nhưng rất nhanh đã thích ứng được.

Mùa đông rét mướt, tuyết rơi như lông ngỗng.

Trời lạnh như vậy, khiến người ta không muốn ra ngoài.

Lý Bình An cuộn mình trong chăn ấm, lười biếng ngáp một cái.

Đã uống với Cảnh Dục liên tục bốn bữa rồi.

Lý Bình An uống một hớp trà nóng, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy cô bé đang đẩy bóng tuyết với Cảnh Vân, chắc là hai đứa định làm người tuyết đây.

Cô bé thi triển pháp thuật, biến ra một tiểu nhân mộc giáp.

Giúp cô bé đẩy tuyết.

“Hay do hay đô ~”

Cô bé hô hào, khí thế ngất trời.

Cuối cùng Cảnh Vân cũng không chịu nổi nữa, dù sao cũng là thân

xác người phàm.

Mặc dù có chút căn cơ tu hành, nhưng hắn tuổi còn nhỏ nên không chịu được tiết trời băng tuyết lạnh giá này.

Cô bé ngẩng đầu, ưỡn ngực nhìn hắn.

“Lạnh có mỗi tí thôi có đáng là gì, tiên tử còn từng phải chờ ở cánh đồng tuyết rất lâu ý.

“Tiên tử thật giỏi. Cảnh Vân nói.

“Ừm, tiên tử còn biết pháp thuật nữa.

Nói rồi, cô bé lại móc một tấm phù triện ra.

“Dán tấm phù triện này lên, ngươi sẽ không thấy lạnh nữa.

Cảnh Vân dán phù trên lên trán: “….Nhưng mà vẫn lạnh lắm”

“Không lạnh!”

“Có!” Cảnh Vân nói.

“Dán lên sẽ không thấy lạnh nữa

“Nhưng mà vẫn thấy lạnh lắm”

Cô bé trầm ngâm một hồi: “Chắc do ngươi không biết pháp thuật á. Đúng rồi ta đói. “Vậy về ăn cơm thôi”

“Ở chỗ ngươi có thanh lâu không? Tiên tử muốn đến thanh lâu ăn cơm”

Cô bé chợt nhớ đến lời Đại Bình An từng nói.

“…Ha?”

Mặc dù Cảnh Vân vẫn chưa lớn lắm, nhưng mà hắn biết rất nhiều điều. “Ngươi…đến chỗ đó làm gì?”

“ăn cơm á!”

“….Đến chỗ ý ăn cơm ?” Cảnh Vân nghi ngờ.

Cô bé nhíu đôi lông mày đẹp mắt, nghĩ là người kia xem thường mình.

Thế là chống eo, phồng mang cá.

“Tiên tử thường đến chỗ đó ăn cơm mà, tiên tử rất trải sự đời đó!” Cảnh Vân:.....

Chương 637: Hôm nay Kinh thành có tuyết rơi.

Chương 637: Hôm nay Kinh thành có tuyết rơi. Kinh thành, hôm nay có tuyết.

Bầu trời âm u, vạn vật tĩnh mịch.

Cái lạnh chưa sâu, tuyết chưa lớn.

Người xưa đặt cho cái tên: “Tiểu tuyết”.

Hôm nay Cảnh Dục có công việc phải xử lý, đã hẹn tối sẽ về ăn cơm nhưng không biết có thể về kịp giờ hay không.

Đã lâu rồi Lý Bình An chưa được ăn những món ngon trong Kinh thành.

Bèn tìm một quán cơm trên phố, gọi một đĩa thịt trâu cắt lát, thêm ba cân bánh đa.

Đun một bình rượu nóng thêm mấy món nhậu khác, Lý Bình An và lão Ngưu vừa uống vừa ngắm tuyết, thưởng thức món ngon.

Hoa tuyết ngập tràn, từ trên bầu trời tối mờ lần lượt bay nhẹ xuống.

Bông tuyết bị gió thổi nghiêng ngả, đẹp tựa thác nước từ phía chân trời đổ xuống.

Càng thổi càng nhanh, càng rơi càng nhiều, như thể đang tìm kiếm những năm tháng đã qua. Dân gian có câu: Tháng mười tuyết nhỏ đầy trời, năm sau chắc chắn mùa màng bội thu. Nhìn cảnh này, năm sau chắc sẽ bội thu rồi.

Tốt quá ~

Cảnh phủ.

“Hây da hay da ~”

Cô bé đội mũ đeo găng tay, đã chuẩn bị đầy đủ tư trang đi nặn bóng tuyết với Cảnh Vân.

Ngoài cửa lúc này đã có ba người tuyết rồi.

Toàn bộ đều là kiệt tác của hai bọn họ.

“Ôi ta mệt quá. Cảnh Vân nói.

“Làm mèo phải có nghị lực!”

“Làm người cũng phải có nghị lực”

Cảnh Vân nói: “Ồ, vậy ta giúp ngươi nặn người tuyết, ngươi dạy ta pháp thuật nhé.

“Được thôi.”

“Vậy có thể dạy cho ta một chiêu trước không?”

“Chờ mai đi”

“Hôm qua ngươi cũng nói như vậy? Cảnh Dục bất mãn nói.

Cô bé phủi phủi tuyết trên thân: “Không phải là tiên tử không dạy ngươi, là cơ thể của ngươi quá yếu, tạm thời không thể học pháp thuật cao thâm được”

Dù sao Cảnh Vân cũng là con trai, sao có thể chấp nhận được lời này.

Lúc này Cảnh Vân nghe vậy mới cả giận nói: “Cơ thể ta còn lâu mới yếu! Không tin ngươi thử là biết.

Hồi ta còn bé, ta còn học quyền với Trường Thanh thúc thúc mà!”

Cô bé cởi găng tay ra, dùng đôi mắt to tròn nhìn hắn.

“Vậy ngươi thử đánh ta một quyền xem.

“Một quyền của ta rất lợi hại !”

“Tiên tử biết pháp thuật!” Cô bé nói chắc chắn: “Ngươi cứ đánh đi”

Cảnh Vân đứng vững, thi triển một thế quyền hơi gượng tay.

“Ta đến đây ~”

Cô bé ưỡn thẳng sống lưng, không chút sợ hãi.

Cảnh Vân hít sâu một hơi, đưa thẳng một quyền tới.

“Kình Thiên quyền!”

“Bịch !”

Một quyền này của hắn nện trúng vào giữa mặt cô bé, khiến cô bé lao cả người ra ngoài, rơi xuống bãi tuyết.

Không mảy may phản ứng.

Cảnh Vân giật mình: E(OvO! !

“Ngươi không sao chứ?”

Cảnh Vân vội chạy đến.

Máu ?

Cô bé bò từ trong đống tuyết ra, che miệng, hai viên cầu trên đầu giờ đã dính đầy tuyết.

Cũng có máu chảy ra từ khóe miệng.

Đôi mắt to tròn trừng hắn, nước mắt ngần ngộng, nhưng vẫn quả quyết không cho rơi xuống.

Cảnh Vân hốt hoảng nói: “Ngươi…Ngươi không sao chứ, ta xin lỗi, ta không biết ngươi yếu như vậy”

Cô bé hít mũi một cái, nén nước mắt vào trong, cố gắng đứng dậy.

“Tiên tử chả sao cả, tiên tử về ngủ đây!”

Cô bé che miệng, vội vàng chạy về phòng.

Trở về phòng, cô bé lập tức chui vào trong chăn, chỉ chừa nửa thân dưới ở ngoài.

“Huhuhu”

Cảnh Vân bối rối nhìn một đường máu kia.

Lúc này, từ ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng người.

“Tiểu Cảnh Vân ~”

Chỉ thấy một chiếc ô dầu bạch liên xuất hiện dưới hiên cửa.

Một người con gái khoác áo choàng trắng, da trắng hơn tuyết, đôi mắt trong veo như làn nước.

Tự có một phen khí chất trang nhã cao quý, hấp dẫn người khác.

Người con gái còn lại mặc một chiếc áo bông đỏ làm bằng lông cáo tuyết, đứng thẳng trong biển tuyết mênh mông.

Vai nhỏ như một vòng ôm cũng không đủ, kẹp tóc cài trên ba ngàn tóc xanh, gương mặt nở nụ cười tươi đẹp.

Một người khí chất trang nhã lạnh lùng, một người đầy ắp nụ cười trên mặt.

“Tiểu Cảnh Vân, lại đây tỷ tỷ bảo. A Lệ Á nói.

Cảnh Vân chạy lại gần các nàng.

Lúc này còn không quên lễ tiết, hành lễ với hai người họ.

Hắn đương nhiên biết hai người Triệu Linh Nhi và A Lệ Á này.

Triệu Linh Nhi chú ý đến biểu cảm hoảng loạn trên mặt và vết máu còn dính trên mu bàn tay của hắn, hỏi: “Sao vậy, sao trên mu bàn tay lại dính máu?”

“Ta…ta….”

“Đừng sợ, cha ngươi đâu? Lý tiên sinh đến rồi phải không, tiên sinh đâu?”

“Cha ta vào triều rồi, Lý tiên sinh và trâu đi dạo phố rồi, Miêu Miêu tiên tử thì bị ta đánh bị thương” “Miêu Miêu tiên tử?” A Lệ Á nghi ngờ hỏi.

“Hầy, các ngươi vào xem là biết!”

Cảnh Vân dẫn theo hại người họ vội chạy vào phòng Miêu Miêu tiên tử.

Chỉ thấy cô bé vùi nửa thân mình trong chăn, vang lên tiếng nức nở.

“Ơ…đừng bảo là con của tiên sinh nhé!?”

A Lệ Á thốt lên.

Sắc mặt Triệu Linh Nhi cũng hơi biến đổi.

“Miêu Miêu tiên tử! Miêu Miêu tiên tử”

Cảnh Vân gọi vài tiếng.

Cô bé bỗng ngừng tiếng khóc, một lúc lâu sau mới rút đầu từ trong chăn ra.

Lúc này đã không khóc nữa, chỉ trừng mắt nhìn bọn họ.

“Tiên tử, ngươi không sao chứ?” Cảnh Vân cẩn thận hỏi. Cô bé lắc đầu.

“Thật xin lỗi, ta thật sự không nghĩ là ngươi….

Cảnh Vân đang muốn nói, không nghĩ là ngươi yếu như vậy.

Lại bị cô bé lườm, thế là hắn vội sửa lại vế sau.

“Lại ngoài ý muốn như vậy”

Cô bé gật gật đầu, công nhận lời này của hắn.

Chỉ là vẫn im lặng.

A Lệ Á phát hiện ra manh mối: “Há mồm, a!”

Cô bé không há miệng, chỉ nhìn nàng.

Triệu Linh Nhi nhíu mày, đưa tay bóp lấy má cô bé, nhẹ dùng lực.

Miệng của cô bé đã mở ra.

Hóa ra là bị đánh rụng một chiếc răng.

“Cô bé này thật đáng yêu. A Lệ Á hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Miêu Miêu tiên tử ～”

Rất nhanh A Lệ Á và Triệu Linh nhi đã nhìn ra chân thân của cô bé này là một con mèo.

A Lệ Á thì thầm với Triệu Linh Nhi: “Khéo là con của tiên sinh với một một chú mèo nào đấy sinh nhỉ?”

“Bớt đùa!”

Triệu Linh Nhi đi qua, nhẹ đưa tay điểm một cái.

“Đau không?”

“Không đau”

Một vòng ánh sáng lóe lên.

Một lát sau, cô bé nháy nháy mắt.

“Răng tiên tử lại mọc ra nè.”

“Đúng vậy đó” Triệu Linh Nhi cười, giang rộng hai tay: “Ôm một cái?”

Cô bé lùi lại một bước, nhìn nàng chằm chằm, trịnh trọng nói: “Tiên tử không phải là trẻ con!” A Lệ Á cười hahaa: “Cô bé này thú vị ghê, tiên sinh có nói bao giờ về không?”

“Không nói”

“Vậy chúng ta chờ một lát đi”

Đang nói thì nghe thấy có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới.

Không cần nhìn hai người A Lệ Á và Triệu Linh Nhi cũng biết là lão Ngưu và tiên sinh đã về.

Lý Bình An và lão Ngưu vừa bước vào trong sân.

“Tiên sinh !”

Chương 638: Tiệc đêm

A Lệ Á một thân áo đỏ lao chầm tới.

Để Lý Bình An ôm đầy cõi lòng.

“Lớn đến thế rồi. Lý Bình An bất lực nói.

A Lệ Á ngẩng đầu, “Tiên sinh, ta nhớ ngươi chết mất!” “Trâu ơi!”

Nói rồi, quay người chạy lại ôm lão Ngưu. “Ngưu !”

Lão Ngưu sờ đầu đàng, cười đôn hậu.

Đứa trẻ này là do nó chăm mà lớn lên.

Lúc ấy, cũng nhỏ như mèo con bây giờ.

“Tiên sinh ”

Triệu Linh Nhi cười ấm áp.

Lý Bình An nói: “Ngày càng lớn rồi, vào uống chén trà đã”

Mấy người cùng nhau vào trong nhà.

“Tiên sinh, ngươi về sao không báo cho bọn ta biết một tiếng, chúng ta vẫn là biết tin từ chỗ Cảnh sư huynh” A Lệ Á hơi bất mãn nói.

“Vốn định mấy ngày nữa sẽ đến thăm các ngươi, ai ngờ các ngươi lại đến trước.

Cô bé thấy lão Ngưu và Lý Bình An trở về lại bị bu lại, thế là chỉ đứng ở một bên, im lặng nhìn.

“Tiên sinh, mèo này là sao đây?” A Lệ Á hỏi.

“Tình cờ kết bạn, đồng hành cùng ta.

“Mèo con rất đáng yêu, bị đánh rớt mất một cái răng mà cũng không khóc.

Nghe thấy lời này, cô bé hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm A Lệ Á.

Rõ ràng rất bất mãn vì A Lệ Á nói chuyện này ra.

Lý Bình An quay người cô bé lại, nhìn hàm răng của nàng.

“Không đau.

“Sao lại bị đánh rụng răng?”

“Không phải là đánh rụng, tiên tử thay răng thôi.

“Lớn thế này rồi mà còn thay răng à?”

....Ngươi cứ kệ ta….. ~”

Cô bé quay đầu chạy, như thế nếu còn ở đây nữa sẽ mất hết thể diện mất. Cảnh Vân vội đuổi theo nàng.

Lý Bình An cười, thôi cứ để hai đứa trẻ chơi vậy.

Mặc dù lúc trước, hắn và lão Ngưu cũng chơi cùng mèo con.

Có lòng chơi với nàng, nhưng thực ra giống đang trông trẻ con.

Mà Cảnh Vân lại cùng tuổi với cô bé, chắc sẽ chơi hợp nhau.

“Tiên sinh, lần này ngươi định ở lại Kinh thành bao lâu?”

“Chắc là hết tết năm nay.

“Ừm, ở lại ít như vậy à” A Lệ Á thở dài.

“Ngươi và Linh Nhi ra sao rồi?”

A Lệ Á nói: “Ta vẫn thế, cả ngày bận tu hành, chờ đến lúc có nhiều thời gian hơn, ta cũng sẽ học theo tiên sinh đi ra ngoài du lịch”

“Ra ngoài nhìn nhiều cũng tốt. Lý Bình An lại nhìn sang Triệu Linh Nhi.

“Linh Nhi giữ chức Binh bộ hữu thị lang thay cho tổng đốc Nam Thông

“Thật?

“Thật”

A Lệ Á tiếp lời: “Ngày thường Linh Nhị bận lắm, ta thường không gặp được nàng đâu. Mấy hôm nay về Kinh báo cáo tình hình, may mà về đúng dịp, nếu không bọn ta không gặp nhau được đâu.”

Triệu Linh Nhi nói: “Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi”

“Nắm giữ công tác trọng yếu của một tỉnh, sao có thể xem là chuyện nhỏ”

“Tiên sinh người gặp nữ hoàng chưa?” Triệu Linh Nhi hỏi.

“Vẫn chưa”

Bếp lửa trong phòng cháy lên.

Lão Ngưu nướng mấy củ khoai tây trong bếp, giống như ở Tứ trấn An Bắc khi bọn họ còn bé. Tuyết trắng mênh mông, bốn người chen chúc trong phòng của Lý Bình An và lão Ngưu.

Nghe kể chuyện, chờ khoai tây chín.

Bây giờ không giống khi xưa, khiến cho người ta không khỏi thổn thức.

Triệu Linh Nhi nói: “Những năm gần đây Đại Tùy ngày càng hưng thịnh, ta trấn giữ Nam Thông, quản lý những công việc quan trọng của ba vùng ven biển.

Mặc dù thấy đế quốc ngày càng phát triển mạnh, từng bước xâm chiếm lãnh thổ các nước xung quanh, bốn bề đều là chiến tranh.

Đế quốc dù mạnh, nhưng bởi vì những năm này liên tục chinh chiến nên dẫn đến nhiều tai họa ngam.

Nhưng mà, muốn giải quyết những tai họa này không phải là chuyện một hai năm là có thể.

Tiên sinh không cảm thấy, những năm này xe ngựa chạy quá nhanh sao? Ta thật sự sợ sẽ có một ngày……

Ánh lửa chiếu lên nửa bên mặt của Triệu Linh Nhi.

Lý Bình An trầm giọng nói: “Chuyện chính trị, ta cũng không thể nói quá nhiều.

Huống chi ta và lão Ngưu rời Kinh đã bao nhiêu năm, Liễu Vận làm như vậy, chắc nàng đã suy nghĩ ky.”

“Những năm này không chỉ xảy ra các cuộc khởi nghĩa nông dân, tổng cộng khắp cả nước không dưới trăm lần.

Trong đó xảy ra nhiều nhất là ở vùng lãnh thổ quốc các quốc gia đã bị chiếm.

Ta nói lại chuyện này cho nữu đế, viết mấy tấu chương đều như đá chìm đáy biển…..

Mắt thấy chủ để ngày càng đi xa, A Lệ Á tranh thủ chuyển chủ đề.

“Tiên sinh, người kể đi. Mấy năm nay ngươi và lão Ngưu đi những đâu?

“Nhiều lắm, ta còn mang nhiều đặc sản về cho các ngươi đây…”

Lý Bình An nhấc ấm trà, rót lần lượt cho mỗi người một cốc.

Lão Ngưu thì lấy khoai tây nướng ra, phủi phủi tro dính trên vỏ, rồi lột vỏ đi.

Rất nhanh thịt củ nóng hầm hậm đã lộ ra.

Vừa ăn vào miệng, liền cảm thấy ngọt ngọt bùi bùi.

Mấy người nói chuyện hồi lâu, mãi đến tận khuya.

Nhiều năm không gặp, cũng không sợ thiếu chuyện để kể.

Ngày hôm sau, trời

quang đãng.

Triệu Linh Nhi phải vào triều sớm, lại đoán chắc lúc sau hoàng đế lại triệu kiến vị tổng đốc Nam Thông này, nên đã tới hoàng cung từ sớm.

A Lệ Á thì dẫn Cảnh Vân và cô bé đi mua mứt quả.

“Cảnh Vân và Miêu Miêu tiền tử muốn ăn hồ lô đường không?”

A Lệ Á một tay dắt Cảnh Vân, tay còn lại nắm tay cô bé đi trên phố.

Khiến người đi đường ai cũng nhìn nàng, nhìn cô nàng cực kỳ xinh đẹp này.

Lại còn dẫn theo hai đứa trẻ cũng rất xinh đẹp.

Cảnh Vân gật đầu: “Muốn ăn!”

“Miêu Miêu tiên tử thì sao?”

Cô bé do dự một lát: “Tiên tử không ăn hồ lô đường”

Nhưng không nói tiếp nửa câu sau, “ Đấy là đồ trẻ con mới ăn”

Tiên tử muốn ăn đồ của người lớn cơ.

Thế là lại nhấn mạnh một lần nữa: “Tiên tử không ăn hồ lô đường”

“Vậy muốn ăn gì, tỷ tỷ mua cho ngươi ăn, nếu không chúng ta đến quán cơm ăn. Cô bé ngẩng đầu: “Đi thanh lâu được không?”

Cảnh Vân loạng choạng.

A Lệ Á…….

“Đến chỗ nào ăn cơm cơ?”

“Không được sao?”

“Thường thì người ta sẽ không đến chỗ đó ăn cơm đâu, ngươi đi với ai đến đó?”

Do dự một hồi, cô bé nói: “Đại Bình An nói cơm ở đó rất ngon, hơn nữa Cảnh Dục cũng thích đến chỗ

Cảnh Vân lại lảo đảo.

A???

Có cảm giác như đang xem trò hề nhìn thấy gia đình mình vậy.

Lý Bình An ngáp một cái, không muốn chui từ trong chăn ra.

“Này này!”

Bên trong Bạch Ngọc Kinh truyền ra tiếng Giao Long.

“Tam công tử có chuyện gì?”

“Tại sao ta cảm thấy hơi thở của đất trời hơi sai sai, chúng ta đang ở đâu đấy?” “Đại Tùy, Trung Châu.”

“Đại Tùy?”

Giao Long hoàn toàn không biết Đại Tùy là ở đâu.

Lý Bình An nói: “Để mai ta tìm một bản ghi chép về Đại Tùy cho tam công tử xem.

“Được! Tiện tay mang theo đặc sản Đại Tùy nhé.

“Rồi, bản công tử đi về ngủ đây!”

Có vẻ Tam công tử đã quen với cuộc sống trong Bạch Ngọc Kinh.

Cũng không biết là hũ đã nát đã tan rồi, hay là thế nào.

Hắn đã không còn chấp niệm quá lớn về chuyện mình trả tự do cho hắn. Lý Bình An cười bất đắc dĩ, mình như nuôi một vị đại gia vậy.

Hết lần này đến lần khác, lại có người từ bên ngoài đến thăm.

Xem ra không ngủ ngon được trong cái lồng này rồi.

Lý Bình An tâm trạng phức tạp.

Một mặt quả thực không nỡ rời khỏi cái tổ ấm này.

Một mặt vì sắp gặp lại bạn cũ, nên cảm thấy vui mừng.

Bên ngoài truyền đến tiếng người.

Chương 639: Trụ quốc tướng quân.

Tuyết lớn rơi như lông ngỗng, bếp lửa tỏa ra hơi ấm khắp căn phòng. Lý Bình An ôm lấy chăn, tay cầm một chén trà nóng.

Vừa ngồi sưởi, vừa thưởng thức cảnh tuyết ngoài cửa sổ.

Có tiếng người từ bên ngoài truyền đến.

Lý Bình An lười biếng đứng dậy.

Nghe giọng nói tầm trung này, Lý Bình An liền đoán ra là ai.

Lưu Dũng đến rồi.

Mấy gã vệ binh khiêng một cái rương vào, có thể đoán ra đó là lễ vật dành cho Lý Bình An. “Là Lưu Dũng à, vào đi.” Lý Bình An nói.

Lưu Dũng nghe tiếng hắn bước vào trong nhà, một cảm giác ấm áp đập vào mặt.

Đứng ở đó nhìn dung nhan không hề bị năm tháng ảnh hưởng phía xa kia, Lưu Dũng bỗng giật mình, hắn ôm quyền, thi lễ với Lý Bình An.

“Nhiều năm không gặp, từ sau khi chia tay đến nay tiên sinh không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Từ khi chia tay đến nay Lưu tướng quân có gặp vấn đề gì không?” Lý Bình An cười.

Lưu Dũng nhìn qua dáng vẻ của hắn: “Có vẻ là ta quấy rầy giấc ngủ ngon của tiên sinh rồi. “Hai ta có gì đâu mà khách sáo”

“Nghe nói tiên sinh đã về, ta cố ý sai người chuẩn bị lễ vật cho tiên

sinh

“Vậy ta không khách sáo nữa.”

Lý Bình An lấy chén trà ra, rót cho Lưu Dũng một chén.

“Bên ngoài lạnh lắm nhỉ?”

Lưu Dũng ra lệnh cho mấy gã vệ binh lui xuống, cởi giày ngồi lên giường. vẫn tạm ổn, không quá lạnh, ấm hơn những năm trước nhiều.

“Năm nay Hai người tựa như là dân thường, đang tán gẫu chuyện nhà chuyện đồng.

Lý Bình An nâng chén trà: “Nghe nói những năm này tướng quân rất có số làm quan, là trụ cột

nước nhà. Lý mỗ lấy trà thay rượu, kính tướng quân một chén.

“Tiên sinh chớ có chê cười ta, nếu không nhờ ơn dìu dắt năm đó của tiên sinh, sao Lưu Dũng có được cơ duyên như ngày hôm nay được. Chén này nên để tại hạ kính tiên sinh.

Những trải nghiệm của người tên Lưu Dũng này, có thể gọi là truyền kỳ.

Là người duy nhất trong vương triều Đại Tùy có xuất thân nhỏ bé, nhưng đảm nhiệm chức vụ Trụ quốc tướng quân.

Năm đó có duyên gặp Lý Bình An ở An Bắc tứ trấn, từ mang tiếng một tên đào ngũ, cho đến tận bây giò.

Trải nghiệm trong đời hắn phải nói là đặc sắc biết bao.

“Tiên sinh lần này người về định ở lại bao lâu?”

“Hết tết thì đi”

“Tiên sinh đã ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa?”

Lưu Dũng cười, hắn sai người mang thịt rượu đã mua tới từ trước.

“Ta biết tiên sinh chưa ăn, nên đã chuẩn bị sẵn rượu ngon.

Lưu Dũng lấy ra rượu ngon của hắn.

Vừa mở ra bèn ngửi thấy mùi rượu nồng đậm bay lên.

Lý Bình An uống một chén lớn trước, ấm họng ấm người.

Bình phẩm hương vị: “Được đấy được đấy”

Thế là hai người vừa uống vừa trò chuyện.

Trong lòng Lưu Dũng có chút phiền muộn, tuy là trụ cột của một nước, dẫn đầu quân đội, bách chiến bách thắng.

Nhưng người ở vị trí cao của Đại Tùy là nhân vật như thế nào, tuyệt đối không cho phép bất kỳ một vị tướng quân nào giữ chức cao, trấn thủ biên cương.

Tránh tai họa ngầm.

Thế là, những tướng quân trấn giữ như bon họ, qua thời gian dài sẽ bị quan văn trong triều chèn ép. Bị gọi về Kinh thành, tước binh quyền, ở Kinh thành nhàn rỗi chẳng làm gì.

Mà ở biên cương sẽ có tướng quân của người kia đến cầm quyền thay, hoặc chức vị đại tướng quân biên thùy sẽ được thay phiên điều động.

Mấy năm trước, lúc đó danh tiếng của Lưu Dũng đang nổi, lại vì một số nguyên nhân mà bị triệu về

Kinh thành.

14:35

Ngoài mặt phong tước trong thì ngầm giáng chức, được cho ở lại Kinh thành giữ chức quan nhàn tênh.

Mưu kế của đế vương…….

Nhắm mồi uống rượu, nhưng nói rồi Lưu Dũng lại ăn không vào miệng.

Chỉ uống từng chén lớn.

Mấy năm này ở Kinh thành, Lưu Dũng vẫn luôn cẩn thận từ lời nói đến việc làm.

Ngày thường nếu không có chuyện quan trọng, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước.

Với những viên quan lớn liên lạc với mình, nếu có thể không qua lại vậy thì không qua lại. Chính là để cho người ta không nghi ngờ mình, tránh cho hoàng đế sinh nghi.

Nhưng mà ấm ức trong lòng hắn, mãi không có chỗ phát tiết, không thể kể cho ai nghe.

Tai mắt của hoàng đế trải rộng, nếu lỡ truyền đến tai hoàng đế, sợ rằng có chuyện không hay sẽ xảy

Nhưng mà, người trước mặt hắn hoàn toàn đáng tin.

“Để tiên sinh chê cười rồi.

Uống đã rượu xong, Lưu Dũng mặt không đỏ, không thở gấp nói.

Hắn chỉ liên tục thở dài: “Không dấu gì tiên sinh, mấy năm nay ta liên tục có suy nghĩ về quê. Nhưng cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ thôi. Thứ nhất ta không muốn buông bỏ quyền lực trong tay, thứ hai ta rất hưởng thụ cảm giác chinh chiến sa trường. Nhiều năm như vậy rồi, ta không chỉ đại diện cho một người mà là một đám người phía sau. Nếu bây giờ ta lui về, bọn họ sẽ ra sao….”

Lời này rất thành khẩn.

Hắn nắm quyền hành trong tay nhiều năm, ở biên cương giống như hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh

Ai lại nỡ buông bỏ quyền lực khiến người mê mẩn này chứ?

Nhiều năm đã qua, chắc chắn Lưu Dũng đã có được những thuộc hạ sẵn sàng trung thành đi theo mình. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia….

Chỉ là, Lý Bình An không thể làm gì giúp hắn, cũng không muốn can thiệp vào.

Việc duy nhất Lý Bình An có thể làm chỉ là ngồi nghe vị tướng quân này giãi bày tâm tư, cùng uống rượu với hắn.

Nói mãi nói mãi sau đó bên ngoài truyền đến động tĩnh.

Là A Lệ Á dẫn theo Miêu Miêu tiên tử và Cảnh Vân đi dạo phố đã về.

“Tiên sinh, vậy ta xin cáo từ trước”

Lưu Dũng thấy trời đã muộn, bèn đứng dậy chuẩn bị về.

“Đi thong thả

Lưu Dũng đi ra bên ngoài, trùng hợp gặp được A Lệ Á, bèn ôm quyền thi lễ rồi rời đi.

Cảnh Vân nhìn bóng lưng Lưu Dũng

.....Lưng tướng quân!?

Cảnh Vân đã từng thấy chân dung của Lưu Dũng, rất nhanh thằng nhóc đã nhận ra vị Trụ quốc tướng quân lừng lẫy vương triều Đại Tùy này.

Mặc dù Cảnh Vân tuổi còn nhỏ, nhưng tâm tư lại hết sức tỉ mỉ, thành thục.

Biết người này ngày thường tránh bị dị nghị, nên ít khi lui tới gặp phụ thân.

Hôm nay sao lại ở đây?

Quay đầu nhìn Lý Bình An, bỗng giật mình nhớ ra trong những câu chuyện lưu truyền về Lý Bình

“A~” Một giây sau, Lý Bình An cắn một phát lên viên mận thứ nhất.

Cô bé: (O_O)

Lão Ngưu cắn tiếp viên thứ hai.

Cô bé: (o°)

“Nếu Miêu Miêu tiền tử không muốn ăn, vậy có thể chia cho tại hạ một viên. Cảnh Viên nói rồi, cắn

luôn viên thứ ba.

Chương 640: Nghị sự trong cung.

1545 chữ

Rất nhanh, một xiên hồ lô đường đầy áp, giờ chỉ còn là một cây xiên rỗng.

Chờ khi Miêu Miêu tiên tử cầm que xiên rỗng về phòng, thấy xung quanh vắng lặng, mới bỏ cây xiên vào trong miệng, liếm láp vị ngọt còn sót lại trên xiên.

Hồi lâu sau, Miêu Miêu tiên tử liên tục thở dài, biến về thành mèo cam, ngồi xuống ghế.

“Miêu Miêu tiên tử không muốn làm người lớn đầu

Hoàng cung, Vĩnh Thọ cung.

Lúc này Triệu Linh Nhi đã mặc xong quan phục của quan Nhất phẩm từ lâu, ngồi bên ngoài triều, nhắm mắt dưỡng thần.

“Triệu đại nhân, Triệu đại nhân…”

Đại cung nữ thân cận của nữ hoàng lên tiếng.

“Bệ hạ triệu kiến ngài.

Triệu Linh Nhi mở mắt, đáp một tiếng rồi đi vào trong điện.

Đi đến bên ngoài điện, ngừng bước chân, cúi xuống hành lễ.

Đại Tùy ít quỳ lạy hành lễ, trừ khi gặp trường hợp cực kỳ quan trọng, nếu không các quan viên bình thường gặp hoàng đế chỉ cần khom người hành lễ là được.

Từ trong phòng truyền ra giọng nói lạnh lẽo của nữ hoàng.

Triệu Linh Nhi đi vào bên trong, lại thi lễ tiếp.

“Vi thần tham kiến bệ hạ, nhiều năm không gặp, long thể bệ hạ có khỏe không ạ?”

“Trẫm khỏe, ban ghế”

Đại thần biên giới một phương, dĩ nhiên có tư cách ngồi bên trong.

Triệu Linh Nhi bèn ngồi xuống.

Trước mặt nữ hoàng ngồi trên ngai vàng giữa phòng, tứ phía sắp xếp vị trí bát quái.

Vải mỏng khẽ bay, nữ hoàng ẩn trong bóng tối.

Trong viền có bóng, trong bóng có viền.

Giao thoa giữa thực và ảo, nghiêng về ý cảnh.

Phía trước và phía sau ngai vàng đều được trạm trổ hình Quy, Xà, trái phải là hình Long, Hổ.

Phía trong có ba cây cờ, lấy trời, đất, người tam tài, hợp thành một mạch.

“Nhiều chuyện của Nam Thông may mà nhờ có ngươi, những năm này ở ngoài thay trẫm chắn gió che mưa, vất vả cho ngươi rồi”

Câu đầu tiên, ngữ điệu trấn an.

Những năm này, ba tỉnh duyên hải Nam Thông.

Đầu tiên là cải cách, sau đó là khởi nghĩa nông dân, tà giáo rậm như bụi, người mất vì thiên tai, quân địch giáp ba vùng duyên hài bùng lên…. không chuyện nào là không bớt lo.

Lời này của Liễu Vận coi như là khẳng định cố gắng trong những năm này của Triệu Linh Nhi.

“Nhờ hồng phúc bên trên của bệ hạ, vi thần phía dưới dụng tâm làm việc”

Lặn lội trong quan trường nhiều năm, Triệu Linh Nhi chỉ cần mở miệng lại tuôn những lời này ra. Một canh giờ sau đó.

Quân thần nói tới chuyện của Nam Thông rồi lại nói sang cả Đại Tùy, từ chuyện đơn giản cho đến quốc sách, dân sinh….

Triệu Linh Nhi cũng uyển chuyển nói ra những lo lắng của mình hôm nói với Lý Bình An cho Liễu Vận nghe.

Chỉ là nữ hoàng nghe vào được bao nhiêu, mình cũng không rõ.

Những năm này, chuyện mà vị nữ hoàng này muốn làm, không chuyện nào là không làm được.

Chống lại lập trường của quần chúng, mở tuyến đường trên sông, cải cách chế độ, ngự giá thân

chinh….

Tiếng tăm đạt đến đỉnh cao, quan viên dưới đáy đều coi nàng là thần.

Dần dần, vị thần này rất ít khi nghe vào những đề nghị ở bên ngoài.

Rất lâu về sau, nữ đế mới chầm chậm nói.

“Nghe nói tiên sinh Lý Bình An của ngươi đã về Đại Tùy rồi?”

Câu này như đã muốn hỏi từ lâu.

“...Vâng…tiên sinh đang ở trong phủ của Cảnh đại nhân”

“À” Lại là một tiếng bâng quơ.

“Mấy năm nay chạy đông chạy tây, cũng không biết là đi đâu?”

Triệu Linh Nhi ngầm hiểu trong lòng: “Sao bệ hạ không triệu tiên sinh vào cung hỏi cho rõ, tiên sinh du lịch nhiều năm, chắc chắn đã gặp rất nhiều chuyện mới lạ, nói cho chúng ta nghe, chúng ta cũng sẽ cảm thấy mới lạ.

“Thế à”

“Không dám lừa bệ hạ”

Triệu Linh Nhi rất muốn để tiên sinh và nữ để gặp nhau.

Chí ít lời của tiên sinh nói, nữ đế sẽ nghe.

Nữ đế im lặng một lát rồi nhắm mắt lại: “... Để sau đi”

Một lát sau, Triệu Linh Nhi rời khỏi cung điện.

Trong bóng tối, nữ đế mặc áo bào đỏ cầm ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, lấy ra một viên đan dược trong đó, ngẩng đầu nuốt vào.

Triệu Linh Nhi liếc nhìn bóng dáng kia, thầm thở dài.

Lý Bình An cầm quân đen trong tay, Cảnh Dục ngồi đối diện cầm quân trắng, nhíu mày suy ngẫm.

Lý Bình An cười nói: “Dạo này kỳ nghệ của ngươi kém hơn rồi.

“Ta đâu có rảnh rỗi như ngươi, ngày nào cũng bận từ sáng đến đêm. Cảnh Dục nói.

“Ván cờ hôm nay ngươi thua là chắc rồi – mau hạ cờ đi”

“Đừng giục, đừng giục ngươi gấp cái gì? Cảnh Dục uống một ngụm trà.

Một lát sau, Cảnh Dục vỗ đùi nói.

“Quên mất ta còn chút chuyện, ngươi đợi ta một lát.

Dứt lời, liền chuồn mất.

Lý Bình An bất lực cười, lớn như vậy rồi vẫn còn chơi trò này à.

Hắn nhấp một miếng trà, đếm đếm thử, sắp đến tết rồi.

Chờ sang năm sau, mình sẽ đến môn phái của Yến Thập Tam xem thử.

Lý Bình An lấy ra một quyển sách từ trong nhẫn trữ vật, mở cửa ra. Ngoài cửa tuyết đã ngừng rơi, chỉ có gió lạnh vẫn cứ quanh quẩn. Lúc này, có một bóng người bay nhanh xuống.

Mèo con ngậm lược gỗ, chạy lại chỗ chân hắn.

Lý Bình An chăm chú đọc sách, không phản ứng lại nàng. Mèo con rung người, hóa thành cô bé tóc hất lên.

Ngẩng đầu, nhìn Đại Bình An của nàng nói: “Chải tóc” “Ừm, lão Ngưu đâu?”

Trước nay tóc của Miêu Miêu tiên tử đều do lão Ngưu xử lý. “Trâu ra ngoài rồi.

“Vậy ra ngoài gọi nó đi”

Cô bé không nói, chỉ nhìn chằm chằm Lý Bình An bằng đôi mắt to tròn.

Lý Bình An nghiêng đầu nhìn nàng, hiểu ý bèn cười một tiếng.

“Có phải tiên tử cảm thấy phải nhờ người chải tóc hộ rất mất mặt không?”

Cô bé không nói, coi như là thừa nhận.

Lý Bình An đành phải đặt quyển sách sang một bên.

Ôm lấy cô bé, đặt lên ghế.

Cô bé ngồi trên ghế, chân không chạm đất, nên cứ quo tói quo lui. “Chúng ta còn định ở lại đây bao lâu?”

“Qua tết xong”

“Miêu Miêu tiên tử không thích ở đây à?”

“Không phải, nhưng cứ ở lại đây thì tốn nhiều tiền lắm. Cô bé rất lo lắng vấn đề tiền nong. “Ở đây không cần trả tiền.

“Vậy không phải là ăn chực uống chực của người ta sao?”

Lý Bình An nói: “Cảnh Dục là bạn”

“Vẫn là ăn chực của nhà người ta, vẫn phải trả tiền”

Cô bé giáo dục Lý Bình An.

Lý Bình An làm ra dáng vẻ nghe dạy bảo, buông tay nói: “Được, nhưng chúng ta có tiền đâu?”

Cô bé lại thở dài liên tục.

Xem ra, mình phải cố gắng kiếm tiền hơn rồi.

Bỗng cảm thấy áp lực đè nặng tựa Thái sơn.

Nhưng mà, nàng nghĩ lại không thể để Đại Bình An và trâu chết đói được, thế là cảm thấy có động lực vô tận.

Chờ khi Lý Bình An kết tóc xong cho cô bé.

Phối với tóc mái bên trong, lộ ra một đôi mắt to tròn.

Cô bé vội vàng chạy đi, nhìn bộ dạng chắc đang sốt ruột đi kiếm tiền.

Chạy ra ngoài cửa, gặp Cảnh Vân.

Cảnh Vân chào nàng, hỏi nàng muốn ra ngoài chơi không?

Cô bé nghiêm túc nói: “Tiên tử đã qua tuổi ăn chơi rồi.

“Hả?” Cảnh Vân sửng sốt.

Cô bé nhìn dáng vẻ không buồn không lo của Cảnh Vân, khẽ thở dài.

Ra vẻ đã trải nhiều sự đời, vươn tay xoa đầu Cảnh Vân.

“Tiên tử rất muốn vô tư như ngươi ~”

Dứt lời, bèn quay người chạy.

Cảnh Vân:....

Lúc cô bé ra cửa, đúng dịp gặp phải một đội hộ vệ đang bước đều đi tới.

Còn có một cỗ xe ngựa lộng lẫy theo cùng, rõ ràng những thị vệ này không giống với những thị vệ bình thường khác.

Có người ở bên ngoài nhìn thấy, biết đó là xe ngựa trong cung.

Cô bé chỉ nhìn qua, không để ý nhiều tiếp tục chạy.

Chỉ một lát sau, một thị nữ từ trên xe ngựa bước xuống, nói với gã canh cổng: “Phiền thông báo cho Cảnh đại nhân một tiếng, Liễu nhị tiểu thư đến chơi”

Liễu nhị tiểu thư?

Chương 641: Người kế vị

“Liễu nhị tiểu thư?” Gã canh cổng sững sờ.

Liễu nhị tiểu thư là vị nào?

Gã canh cổng nhìn cung nữ này, chắc chắn không phải người bình thường, thế là vội vàng chạy vào bẩm báo.

“Lão gia! Lão gia!”

Cảnh Dục đang truyền tin cho sư phụ mình, đồng thời nói cho sư phụ ván cờ vừa nãy của hắn và Lý

Chờ đợi Chung đại gia đáp lại.

Rất nhanh, Chung đại gia đã trả lời lại hắn.

Lúc này Cảnh Dục mới trở về chỗ ngồi, hạ xuống một quân cờ.

Lý Bình An hơi nhíu mày: “Nước cờ này đi chuẩn lắm.

Cảnh Dục tự tin cười.

Lý Bình An lại đi tiếp một quân khác.

Cảnh Dục nhíu mày: “Ngươi chờ ta chút.

Lập tức lại chạy đi truyền tin cho Chung đại gia, một lát sau lại chạy về, hạ cờ.

Sao còn có nghỉ giữa hiệp thế nhỉ!?

“Không bằng gọi Chung đại gia đến đây đi.

“Vì sao?” Cảnh Dục giả ngốc.

“Lão gia!” Vẫn may, lúc này gã canh cửa chạy vào bẩm báo.

“Bên ngoài có người tới chơi, tự xưng là Liễu nhị tiểu thư”

“...Liễu nhị tiểu thư?”

Cảnh Dục hơi sững sờ.

“ Cục diện rất lớn, còn có một số hộ vệ cực kỳ bất phàm. Gã canh cổng nói. Lý Bình An uống một ngụm nước trà, thả nhiên nói: “E rằng là nữ hoàng tới. Cảnh Dục gật gật đầu, nhìn qua Lý Bình An.

Không lâu sau đó, Cảnh Dục dẫn theo cả nhà lớn nhỏ ra ngoài nghênh đón hoàng đế.

Nữ hoàng đương nhiên sẽ không xuống kiệu ngay ngoài phủ, mà sai sẽ ngựa chậm rãi tiến vào trong Cảnh phủ.

“Thần Cảnh dục, dẫn theo vợ con trong nhà, tham kiến bệ hạ.

Vừa vào cửa, Cảnh Dục khom mình hành lễ.

Vợ, con trai hắn và mấy người làm đứng đằng sau cùng nhau hành lễ.

Họ không khỏi có chút lo lắng, dù sao cũng là hoàng đế Đại Tùy tự mình đến thăm.

Một thị nữ vén rèm, một người khác đỡ hoàng đế xuống xe ngựa.

Liễu Vận mỉm cười: “Cảnh ái khanh bình thân, tất cả đều đứng lên hết đi. Lần này là vi hành, đừng để cho ai nấy cũng biết.

Hai người trên hai cỗ xe ngựa khác đều lần lượt xuống xe.

Một nam một nữ, quần áo đơn giản, không có gì gọi là duyên dáng cao quý. “Vi thần tham kiến Hằng thân vương, tham kiến công chúa Hòa Uyển

Hai người không dám thất lễ, vội đáp lễ: “Chào Cảnh đại nhân”

Mặc dù thân phận hoàng thân quý tộc của Đại Tùy có cao quý, nhưng lại không có thực quyền, cho nên khi đối mặt với thần tử cũng là đầy đủ lễ nghĩa.

Huống chi người này là tể tướng Đại Tùy tương lai.

Hằng thân vương là cháu trai của đương kim hoàng đế, chính là con trai do đệ đệ nhỏ nhất của hoàng đế sinh.

Công chúa Hòa Uyển thì là con gái của công chúa trước khi bị gả ra ngoài, sau đó công chúa lại nhiễm bệnh, vì vậy công chúa Hòa Uyển được đưa về trong triều.

Đương kim hoàng đế không con, lúc ấy khi đoạt được hoàng vị, mấy đứa cháu khác hoặc là bị cầm tù, hoặc là bị giết.

Nhưng lại rất yêu thương hai đứa cháu này.

Thậm chí trên phố còn có người loan tin, tương lai hoàng đế sẽ chọn một trong hai người này làm người kế vị.

Đám người không dám ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Chỉ có A Lệ Á ngồi trong xó vừa ăn hồ lô đường vừa nhìn vị hoàng đế đã lâu không gặp này, nhận ra ánh mắt của Liễu Vận.

A Lệ Á khẽ mỉm cười, nhẹ hành lễ.

“Bệ hạ, đã lâu không gặp”

Liễu Vận cũng cười gật đầu coi như là đáp lễ.

“Vào trong ngồi đi, bên ngoài trời đông giá rét, đừng để thân thể bệ hạ bị thương” Cảnh Dục nói: “Vi thần đã dặn dò phòng bếp chuẩn bị đồ ăn rồi.

Một đám người kéo nhau vào phủ, ngồi xuống sảnh chính.

Trong phòng đã chuẩn bị sẵn bánh ngọt và trà từ lâu.

Nói vài câu thân mật giữa quân và thần.

Trà cũng đã nóng rồi.

Hằng thân vương nâng trà lên, khẽ hít hà: “Trà là trà ngon, chưa kia chưa từng uống vị trà này? Liệu có phải không phải lá trà của Đại Tùy?”

“Hằng thân vương nói đúng rồi, đây không phải lá trà của Đại Tùy, cũng không phải lá trà của

Trung Châu”

“Đây là lá trà của Ung Châu”

Hằng thân vương sững sờ: “Ung Châu?”

Nhưng rất nhanh đã nghĩ đến, sư phụ của Cảnh Dục là Đại Nho Chung đại gia, có lá trà của Ung Châu cũng là chuyện đương nhiên.

Nữ đế ngồi ghế đầu thưởng trà, không nói một tiếng nào.

Cảnh Dục cười giải thích nói: “Trà này do một người bạn tặng cho

“Bạn bè của Cảnh đại nhân trải rộng khắp thiên hạ. Hằng thân vương nói với ngữ điệu tán dương.

“Hắn về rồi?” Nữ hoàng bỗng hỏi.

Cảnh Dục: “Phải, đã về từ mấy ngày trước, ở lại trong phủ của thần vài ngày.

Cảnh Dục nhìn thân vương và công chúa ngồi trên ghế đầu.

Ánh mắt hai người rất háo hức, nói muốn dạo quanh Cảnh Phủ một vòng.

Tới thư phong xem thử mực quý của Cảnh đại nhân.

Cảnh Dục còn cố ý gọi Cảnh Vân đến, để con trai mình dẫn hai người họ đi tham quan một vòng.

Cảnh phủ không được tính là quá xa hoa.

Lại đang vào mùa đông, vườn hoa ở sân sau không có gì đẹp để ngắm.

Chỉ có mấy cành trúc, còn tạm coi là phong cảnh.

Cho nên rất nhanh Cảnh Vân đã dẫn hai người họ đi dạo xong.

Cuối cùng, chỉ còn lại thư phòng là chưa đi qua.

Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển lớn hơn Cảnh Vân năm tuổi.

Nhưng mà, bọn họ cùng học ở Quốc Tử Giám, tuy là thân phận khác biệt nhưng vẫn quen thân với nhau.

Lại thêm Cảnh Vân là đứa thông minh, hai người này rất thích hắn.

Đương nhiên nhân tố quan trọng hơn là phụ thân Cảnh Dục của hắn, giữ chức vị vô cùng quan trọng trong triều…...

Người nào trong hai người tương lai là người kế thừa hoàng vị, không thể thiếu được sự ủng hộ của cha hắn.

“Đây là thư phòng của phụ thân”

Cảnh Vân đẩy cửa ra, trong phòng có nhiều sách, còn có rất nhiều tranh chữ treo trên tường.

14:36

Một chiếc bàn được làm từ đá cẩm thạch đặt ở góc Đông Nam, trên bàn chồng chất bản in của các danh nhân.

Có rải rác, có chỉnh tề bức nào cũng được vẽ rất tỉ mỉ.

Còn có một bức thiếp, dán ngay trên thư phòng.

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy, nét chữ cứng cáp.

Công chúa Hòa Uyển nhìn chằm chằm những chữ kia: “Đây không giống nét bút của Cảnh đại nhân!”

“Ừm, đây là Lý tiên sinh viết cho phụ thân ta.

Công chúa Hòa Uyển sững sờ.

Cảnh Vân cũng không giải thích gì thêm.

Chờ ngắm tranh chữ xong, bọn họ bèn bước ra hành lang.

Lúc này đã đi tới hậu viện của Cảnh phủ.

Đối diện bọn họ là Lý Bình An đang ngồi trên xích đu, uống trà nhìn

ngắm bàn cờ. Nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Cảnh Vân lại gần, giải thích cho công chúa và thân vương: “Vị này là Lý Bình An, Lý tiên sinh, bạn thân của phụ thân ta”

Lại nói với Lý Bình An: “Lý tiên sinh, người này là công chúa Hòa Uyển, người này là Hằng thân vương”

Lý Bình An mỉm cười gật đầu, coi như chào bọn họ.

Nhìn hai người này tuổi tác còn nhỏ, hôm nay Liễu Vận lại dẫn họ cùng đến thăm phủ, e rằng sẽ chọn một trong hai làm thái tử chăng?

Hằng thân vương cảm thấy hơi bất mãn trong lòng.

Nói thế nào mình cũng là thân vương, mặc dù tuổi nhỏ, lại không có thực quyền nhưng mình vẫn là dòng dõi hoàng gia, khỏi phải nói đến các đại thần, các trợ lý trong triều thấy mình đều phải cung kính hành lễ.

Vị này nghe thấy tên mình nhưng vẫn ngồi lì trên ghế, chỉ gật mỗi đầu.

Rõ ràng công chúa Hòa Uyển cũng hơi bất mãn với hành động này của hắn. Nhưng mà cả hai đều không thể hiện ra ngoài.

Chương 642: Luôn biết mình muốn đi đầu

1651 chữ

Chương 642: Luôn biết mình muốn đi đâu

Đối diện với sự vô lễ của người này, nhưng không ai trong Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển thể hiện ra ngoài mặt, chỉ tự cảm thấy không vui trong lòng mà thôi.

Hai người tuy tuổi còn nhỏ nhưng tâm tư kín đáo, làm việc chu đáo.

Nếu không sẽ không được Liễu Vận nhìn trúng, mang theo bồi dưỡng

bên ngoài.

Mặc dù người trước mắt này vô lễ, nhưng vẫn là khách của Cảnh đại nhân, nhìn khí thế như thế này, chắc chắn không phải người thường.

“Không chơi với khách à, sao lại ra đây?” Lý Bình An thuận miệng hỏi.

Cảnh Vân thật thà nói: “Phụ thân và bệ hạ có chuyện cần bàn, nên bọn ta ra đây”

“The à.”

Cảnh Vân nhìn bàn cờ: “Tiên sinh vừa đánh cờ với phụ thân à?”

“Ừ, phụ thân ngươi chơi được nửa ván rồi chạy, tật xấu xưa giờ của hắn mà, bao nhiêu năm cũng

không đổi”

Lý Bình An nhặt cờ, dùng đôi con ngươi trắng dã nhìn ba đứa trẻ.

“Đúng lúc các ngươi cũng rảnh rỗi, không bằng đánh với ta một ván

“Để bản vương”

Hằng thân vương xung phong đầu tiên.

Lý Bình An mỉm cười, cất quân cờ vào: “Năm nay vương gia bao nhiêu tuổi?”

Hằng thân vương nhíu mày, người kia hỏi hắn như thể đang hỏi trẻ con, khiến hắn rất không thoải

Nhưng vẫn trả lời: “Tiểu vương năm nay mười lăm tuổi.

“Công chúa thì sao?”

“Cùng tuổi.”

Lý Bình An hạ cờ.

Hằng thân vương chau mày, hạ cờ như bay, vô cùng phóng khoáng.

Tham vọng

tấn công mãnh liệt, rõ ràng mang theo một ít lửa giận.

Đi nước đầu như thỏ, đi nước thứ hai như con ngựa giận dữ.

Thầy dạy chơi cờ của Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển là danh thủ nổi tiếng khắp Đại Tùy, chưa có đối thủ cùng tuổi, cho dù là một số thầy dạy cờ tinh thông kỳ nghệ cũng đã bại không ít lần dưới tay hai người bọn họ.

Trái ngược với bọn họ, Lý Bình An thì chơi theo cách vui là chính.

Chợt công chợt lui, lúc tiến lúc lùi, lúc lùi lúc tiến.

Cùng phối hợp chặt chẽ với nhau, phối hợp công thủ tiến lùi.

Chưa qua nước thứ 90, Hằng thân vương đã thất bại.

Im lặng ném cờ xuống, thua rồi!

Lý Bình An mỉm cười, cất cờ vào.

Thiên phủ đánh cờ của hắn không cao, chỉ là sống lâu quá, thi thoảng không có việc gì bèn lôi ra ngẫm nghĩ cho vui.

Hằng thân vương mới bao nhiêu tuổi cơ chứ, không đánh bại được hắn cũng là lẽ đương nhiên. “Chớ có sốt ruột, nôn nóng mong thắng, dục tốc thì bất đạt”

Hằng thân vương ngẩng đầu nhìn hắn.

Lý Bình An dọn dẹp xong cờ trên bàn, lại quay sang công chúa Hòa Uyển nói: “Công chúa có thử không?”

Công chúa Hòa Uyển ngồi xuống, cầm cờ đi nước đầu tiên.

So với Hằng thân vương hấp tấp, công chúa Hòa Uyển lại bình tĩnh hơn nhiều.

Nàng rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước, đi chắc từng nước một.

Lý Bình An uống trà.

Khá lắm, khá lắm.

Nếu mình trẻ lại hơn trăm mười mấy tuổi, sợ rằng không phải đối thủ của nàng.

Rõ ràng đang là mùa đông lạnh giá, nhưng công chúa Hòa Uyển lại toát mồ hôi trên trán.

“…….Ta thua rồi”

Nhìn dáng vẻ thất vọng của công chúa Hòa Uyển, Lý Bình An nói.

“Tại hạ chỉ chiếm ưu thế về tuổi tác, nếu cùng học cờ như hai người, tại hạ chắc chắn không phải đối thủ”

Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển nghe vậy đều nhìn hắn.

“Sau này hai vị muốn làm gì?” Lý Bình An tìm bừa một đề tài hỏi.

Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển liếc nhau.

Công chúa Hòa Uyển cười gượng nói: “Đương nhiên là đọc nhiều sách thánh hiền, ra sức vì quốc gia.”

“Chưa từng nghĩ tới muốn làm hoàng đế sao?”

Vừa nghe thấy lời này của hắn, sắc mặt hai người bỗng biến đổi.

Hằng thân vương vỗ bàn, nhìn nữ đế đang bước tới đây.

“Bệ hạ”

Hằng thân vương, công chúa Hòa Uyển, Cảnh Vân cùng nhau hành lễ.

Liễu Vận ngồi xuống, không có tùy tùng, cung nữ đi theo sau lưng.

Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển lộ ra dáng vẻ kinh ngạc.

Càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn là người áo xanh vẫn ngồi yên ở đó, ngồi yên như tượng, không có ý định đứng dậy hành lễ.

Liễu Vận cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, chỉ nhìn Lý Bình An. Lại quay sang nhìn Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển. “Thế nào lại ồn ào vậy?”

Hằng thân vương úp úp mở mở không dám nói thẳng.

Thứ nhất, nói ra chắc chắn sẽ khiến hoàng đế giận dữ.

Thứ hai, nhìn tình hình này chắc chắn quan hệ của hoàng thượng và hắn không tầm thường.

Lý Bình An cười: “Nói đùa thôi, không sao cả”

Lão Ngưu đi tới, chào Liễu Vận trước tiên.

Liễu Vận gật đầu: “Lão Ngưu lâu rồi không gặp”

Ba đứa trẻ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một gã trâu đen đang ung dung bước đến, cất tiếng chào Liễu Vận.

Cảnh tượng này…thật dị quá –

“Các ngươi lui xuống trước đi? Liễu Vận nói với ba đứa.

Ba người bèn đứng dậy rời đi.

“Lâu rồi không gặp. Lý Bình An nói. “Về từ lúc nào?”

“Nửa tháng trước.

“Thế nào mà đột nhiên lại quay về?”

“Tự nhiên muốn về thì về thôi?

Cố nhân gặp lại, khó tránh khỏi cảm khái một phen.

“Ăn cơm chưa?” Lý Bình An hỏi.

“Phòng bếp của Cảnh phủ đang chuẩn bị

“Mang về cho các ngươi rất nhiều đặc sản, nhưng sợ là ngươi không mang đi được, vậy thì ăn ở đây

Thế là bọn họ bèn đi tới lò nướng trong gian bếp nhỏ.

Lý Bình An nhét khoai tây và trứng gà vào bếp.

“Không phải bảo là đặc sản sao?” Liễu Vận hỏi.

“Đặc sản khoai tây.

“…” Liễu Vận câm nín một hồi, “Ngươi không mang về được thứ đồ nào hay ho à?”

“Những thứ khác quá lớn, nhẫn chứa vật không đựng vừa.

Nướng khoai tây, trứng gà tốn rất nhiều thời gian, vừa hay có thể tám chuyện được.

Lão Ngưu lấy ra nước tương đặc chế của nó.

“Mấy năm nay ngươi và lão Ngưu đi những đâu?”

Lý Bình An nghĩ một lát rồi nói: “Sau khi rời khỏi thành Đằng Trùng bọn ta tới Vọng Giác, đi qua Vọng Giác là đến Ung Châu…”

Câu chuyện trên đoạn đường này quá dài mãi đến khi khoai tây đã chín.

Đặt xuống đất gõ gõ, rưới thêm một ít nước tương.

Cắn nhẹ một cái, mùi vị thơm ngon.

Quần áo của Liễu Vận khá khó khăn, nàng lật ống tay áo lên.

“Qua tết xong, định đi đâu?”

“Chưa nghĩ ra. Lý Bình An nói: “Đi nhiều hơi mệt, chắc sẽ ở lại đây lâu hơn, rồi đến thăm mấy người bạn cũ, sau này thì chưa nghĩa đến

“Ồ, nóng quá.

Gió lạnh nhẹ thổi, ăn khoai tây nướng, trò chuyện với người bạn xưa.

Giống như đang kể chuyện nhà chuyện của.

Chờ đến khi ăn xong khoai tây và trứng gà, Liễu Vận đứng dậy xoa tay, thở ra một hơi lạnh.

Lại nghe Lý Bình An dửng dưng nói: “Trị quốc như nấu món ngon, nấu cá nhỏ không thể lật qua lật lại thường xuyên, nếu không cá sẽ nát. Phải chú ý cẩn thận, nếu chỉ thay đổi xã hội theo mong muốn chủ quan của mình, sáng nắng chiều mưa, sáng ba chiều bốn, người dân sẽ không thích ứng kịp, quốc gia sẽ không yên bình.

Những năm này….có phải quá gấp hay không, ngươi đã được người ta ca ngợi là Thiên cổ nhất đến Liễu Vận im lặng, nhìn tuyết rơi.

“Nói chung là có sức cũng không thể thay đổi tất cả”

Lý Bình An hỏi: “Hai đứa trẻ kia, ngươi nhìn trúng đứa nào?”

“Ngươi thấy đứa nào tốt hơn?” Liễu Vận hỏi lại.

Có thổi nói chuyện kế thừa hoàng vị với hoàng đế, ở Đại Tùy chỉ đếm trên đầu ngón tay. “Mới biết nhau một canh giờ, sao có thể biết được” Lý Bình An cười nói.

Lại một hồi im lặng.

“Đông năm nay không lạnh.

“Phải về rồi”

Liễu Vận quay đầu, hai người nhìn nhau.

Rõ ràng đôi mắt của Lý Bình An chỉ có một màu trắng bạch, nhưng lại đem đến cho Liễu Vận một cảm giác rất kiên định.

Dường như đôi mắt đó luôn biết mình thuộc về nơi nào, muốn đi đâu.

Xua nay sẽ không bao giờ vì một chuyện nào đó hay vì một vài người mà thay đổi.

Thế là, cuộc trùng phùng ngắn ngủi chỉ kết thúc như vậy.

Hằng thân vương và công chúa Hòa Uyển đứng ngoài hành lang chờ nàng, hai đứa trẻ đưa mắt nhìn

Khởi giá hồi cung.

Trùng hợp lúc này mèo con cũng về phủ, nhìn xem đoàn người đặc biệt kia, mèo có nhìn lâu hơn

một lát, nhưng cũng chỉ vậy thôi.

Xuống phòng bếp tìm Đại Bình An, đã thấy hắn đang ngủ say trên xích đu.

Mèo con ngồi trên ghế, chờ hắn dậy, kể chuyện hôm nay của mình cho hắn nghe.

Chương 643: Sắp đến ngày cuối năm

1375 chữ

Tuyết lại rơi rồi.

Có lẽ, đây là trận tuyết lớn cuối cùng trong năm nay.

Mèo con ngoan ngoãn ngồi trên xích đu, chờ Lý Bình An ngủ dậy.

Nhìn thấy lão Ngưu, bèn nhìn nó không chớp mắt.

Lão Ngưu cũng nhìn mèo.

Có chuyện gì à?

Mèo con không nói chuyện, cứ như vậy mà nhìn nó.

Chờ lão Ngưu lại đến nơi, hỏi nàng có chuyện gì sao?

Lúc này mèo con mới nhảy lên lưng của nó, ba bi ba bi nói.

“Hôm nay tiên tử kiếm được nhiều tiền lắm ~”

“Hôm nay tiên tử…..

Bi bi ba ba ~

Nửa ngày sau, Lão Ngưu móc móc lỗ tai.

Mèo con nhìn nó, nghiêm túc nói: “Đừng nói chuyện này cho ai nha

Yên tâm, trâu ta sẽ không nói cho ai đâu.

Mèo con trừng mắt nhìn nó: “Ngươi thật sự sẽ không nói với người khác chứ?”

Thật!

Mèo con cúi đầu liếm móng vuốt, không nói gì thêm,

Thật ra…thật ra nói cho người khác cũng không sao đâu

Lý Bình An ngủ dậy, vươn vai một cái, rồi ngáp.

Chỉ cảm thấy cả người thoải mái, hắn mở to mắt nhìn, nhìn những bông hoa tuyết rơi đầy trời kia. Không có thứ gì quấy rầy hắn, cũng không có chuyện gì phải làm.

Vẫn là ánh mặt trời ấm áp, tuyết lớn rơi như lông ngỗng xinh đẹp đến mức khiến người ta không

thể rời mắt.

Thoải mái ghê

Mèo con thấy hắn đã tỉnh, ngẩng đầu nhìn.

Ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, cái đuôi uốn lượn qua trái qua phải.

Đôi mắt to tròn đang nhìn hắn.

“Tiên tử về rồi à?”

Lý Bình An đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi.

“Mèo ～”

Lý Bình An quay đầu nhìn nàng: “Sao vậy?”

Mèo con chỉ nói: “Tiên tử mới từ bên ngoài về.” “Ừm, mới về”

“...Ừm” Mèo con nghiêng đầu.

Lý Bình An chắp tay sau lưng, ung dung bước đi.

Mèo con nằm rạp trên đất, “Bùm” một cái liền biến thành một cô bé.

Bỗng có cảm giác mình vất vả kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng khi mình về đến nhà người ta lại không quan tâm mình.

Cô bé lăn qua rồi lại lăn lại, lăn thành hình tròn trên đất.

“Miêu Miêu tiền tử đang làm gì vậy?”

Cảnh Vân thò đầu ra.

Cô bé bỗng khựng lại.

“Tiên tử đang luyện công! !”

“Luyện công gì cơ?”

Cô bé nói: “Trẻ con không nên hỏi nhiều như vậy.

“Ban ngày ngươi đi đâu vậy? Ta tìm khắp cả phủ mà không tìm được ngươi.

“Tiên tử đi kiếm tiền”

Cô bé đứng dậy, phủi phủi tuyết trên người.

Sau đó lấy ra 10 đồng từ trong tay áo.

“Một ngày tiên tử kiếm được 10 đồng !”

“Tại sao phải kiếm tiền?” Cảnh Vân không hiểu hỏi.

Miêu Miêu tiên tử đi theo Lý tiên sinh còn cần phải kiếm tiền sao?

“Tiên tử phải kiếm tiền nuôi gia đình, không có tiên tử Đại Bình An và trâu trâu sẽ chết đói, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Cảnh Vân nhìn nàng, cô bé cũng nhìn hắn.

“Miêu Miêu tiên tử giỏi quá, một ngày có thể kiếm được 10 đồng”

Cô bé: (v)

“Đúng vậy, tiên tử rất giỏi.

Cảnh Vân: “Vậy chúng ta nặn một người tuyết lớn đi thôi”

Cảnh Vân đi tới phòng phụ thân của hắn.

“Phụ thân”

Cảnh Vân nói: “Miêu Miêu tiên tử đi theo tiên sinh kia bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

Cảnh Dục khó hiểu: “Tự nhiên sao lại hỏi chuyện này?”

“Không có chuyện gì cả ta chỉ hỏi thử thôi.

“Nhìn thì có vẻ mới tu luyện được vài chục năm, nhưng yêu thú và người khác biệt. Linh trí của bọn chúng phát triển chậm, tu luyện vài chục năm cũng chỉ tương đương với đứa trẻ mấy tuổi”

“À ~” Cảnh Vân giật mình: “Ta còn tưởng là đầu óc nàng có vấn đề đó”

“Ắt xì ~”

Miêu Miêu tiên tử đang ngủ chợt hắt hơi một cái, trở mình thôi không để ý gì thêm.

Mắt thấy sắp đến tết rồi, không khí tết ngày càng ngập tràn khắp Kinh thành.

Giết lợn, thịt dê, gói sủi cảo, hấp bánh bao, làm nem rán…..

Năm nay đón tết ở Cảnh phủ.

Bên ngoài cô bé và Cảnh Vân đang châm lửa lên pháo, sau đó úp cái

hũ đã chuẩn bị từ trước đắp

Bịt lỗ tai nhìn cái bình bị pháo nổ đẩy lên cao, thi thoảng có truyền đến một trận cười vui.

“Đưa tiền! Đưa tiền!”

Trong phòng.

Mấy người đang chơi Cửu Châu đại phú ông.

Hôm qua bọn họ chơi Cửu Châu Sát tận mấy canh giờ liền.

Nay chơi tiếp thấy hơi chán, vì vậy họ lại chơi Cửu Châu đại phú ông do lão Ngưu và Lý Bình An sáng

chế không lâu.

“Đây là nhà của ta, ngươi phải trả phí qua đường”

“Quá đỉnh – Quá đỉnh –

Trong phòng mang đầy hơi ấm của lò sưởi.

A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Cảnh Dục, Lý Bình An và lão Ngưu ngồi tụ lại một chỗ.

Lý Bình An cầm người mini của mình, tiến lên 5 ô vuông.

Lúc này bèn nghe thấy tiếng Cảnh Dục nói: “Tiêu rồi, ta phá sản rồi. Mượn tiền cho mượn tiền đi! Các anh em cho ta mượn tiền.

Không ai phản ứng lại hắn.

Lý Bình An cười, uống một hớp trà ngóng hổi ngọt lịm.

Chợt cảm thấy toàn thân thư thái dễ chịu.

Hắn thích cảm giác này.

Trong thời gian rảnh, cùng ba bốn người bạn tụ tập lại, chơi trò chơi.

Nói chuyện phiếm một hồi, không cần lo nghĩ, không cần buồn phiền.

Gã sai vặt đi tới, nói với Miêu Miêu tiền tử hai câu.

Miêu Miêu tiền tử gật đầu, nhét đống pháo còn lại vào trong túi của

mình, nhanh nhẹn chạy vào

Nói với Lý Bình An: “Tiên tử đi bắt chuột đây.

Mấy ngày này, Miêu Miêu tiên tử đã tìm được công việc cho mình.

Chuyện bắt chuột giúp người khác.

Lại có thêm sự giúp đỡ của Cảnh Dục, cho nên Miêu Miêu tiên tử làm ăn cũng khá.

Mỗi lần ra ngoài, lúc về đều mang theo một ít tiền.

“Trời tuyết trơn trượt, tiên tử nhớ cẩn thận. Lý Bình An nhắc nhở nàng.

“Ừm, biết rồi”

Miêu Miêu tiền tử nói rồi chạy theo gã sai vặt.

Cảnh Vân hình như vẫn chơi chưa chán, nói: “Thật ra tiên tử không cần cố gắng bắt chuột như vậy

đâu.”

Miêu Miêu tiên tử quay đầu, trịnh trọng nói: “Thế thì Đại Bình An và trâu trâu chết đói mất thì làm sao? Tiên tử không đi làm, ai chèo chống cái nhà này?”

Tiên tử

đầu chạy đi mất.

Cảnh Vân chơi một mình thì chán.

Bèn thông báo cho cha hắn một tiếng, nói tới Quốc Tử Giám.

Tìm mấy người bạn học chơi cùng mình.

Trùng hợp hắn gặp được Hằng thân vương.

Cảnh Vân hành lễ, bèn hỏi Hằng thân vương xem có muốn đi ra bờ sông bắt cá với hắn.

Rõ ràng Hằng thân vương không có ý định muốn đi chơi, hỏi: “Nè, Tiểu Vân, ta hỏi ngươi một chuyện. Ngươi hôm đó ở trong phủ nhà người, tên Lý Bình An ấy, rốt cuộc là ai vậy?”

Cảnh Vân kinh ngạc nhìn hắn: “Ngay cả Lý tiên sinh mà vương gia cũng không biết?”

“Không biết. Hằng thân vương lắc đầu.

Cảnh Vân nhìn hắn chợt nhớ ra, chuyện về Lý tiên sinh chỉ tồn tại trong tiểu thuyết dân gian, và những câu chuyện mà tiên sinh kể chuyện trong quán trà mà thôi.

Vị vương gia suốt ngày ở trong cung này làm sao mà biết được.

Cảnh Vân hắng giọng, hơi tự hào bắt đầu kể: “Chuyện này nói ra thì rất dài….

Chương 644: Một năm mới lại đến, xuân về khắp núi sông

1647 chữ

Chờ đến khi Cảnh Vân nói ra tất cả những chuyện mình biết, bao gồm tiểu tuyết và một số lời đồn thổi, thật giả lẫn lộn cho Hằng thân vương nghe.

Sau đó thở ra một hơi dài, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi cũng khô.

Hằng thân vương nghe rồi lẳng lặng gật đầu: “Vậy hắn và bệ hạ…lúc trước quen nhau sao?”

Cảnh Vân do dự một lúc: “Ừm….chắc là biết nhau thôi, dân gian có lời đồn

Cảnh Vân muốn nói lại thôi.

“Lời đồn gì?” Hằng thân vương tò mò hỏi.

Cảnh Vân không biết là nên nói hay không, nếu người bình thường hỏi hắn chuyện này, phỏng chừng hắn sẽ kể cho họ nghe. Nhưng bây giờ người hỏi lại là đương kim thân vương, cháu trai của Hoàng đế bệ hạ, cũng có thể là người thừa kế Đại Tùy trong tương lai.

Éc…. (000).

Do dự một hồi thật lâu, cuối cùng hắn vẫn kể cho Hằng thân vương nghe.

Hàng thân vương cau màu, câu chuyện mặc dù ly kỳ, nhưng nhìn thái độ đối đãi với Lý Bình An của nữ hoàng mấy ngày trước, câu chuyện này có vài phần đáng tin.

“Um bản vương biết rồi”

Cảnh Phủ, Hằng thân vương sai người đưa tới Cảnh phủ một lượng lớn ngọc ngà châu báu làm quà tặng.

Sau đó, lại là công chúa Hòa Uyển.

Nhìn từng lễ vật quý báu trong rương, thậm chí cả hai còn bắt đầu ganh đua với nhau.

Một người tặng bảo vật, người còn lại chắc chắn còn tặng bảo vật quý hơn gấp đôi.

Cứ tiếp tục như thế, e rằng họ sẽ mang cả hoàng cung đến tặng luôn mất.

Cảnh Dục cười nói: “Tiểu tử ngươi trở thành miếng mồi thơm rồi ~”

Lý Bình An gập sách lại, nói với Cảnh Dục: “Phiền ngươi đưa trả những lễ vật này về giúp ta. “Người ta tặng cho ngươi, ngươi không

giữ lại thật à?”

“Trả lại họ đi, lễ vật quý báu như vậy ta không nhận nổi.

Thế là, mấy cái rương vẫn còn nguyên bị hoàn trả lại về phủ Vương gia và phủ Công chúa.

Vương gia và công chúa cũng đã biết có chuyện gì xảy ra.

Chuyện này cứ ngả bài như vậy.

Năm mới bắt đầu.

Mèo con đã dậy từ sáng sớm, thay một bộ quần áo đỏ tươi.

“Tiên tử lại lớn thêm một tuổi!”

“Đúng rồi, tiên tử lại lớn thêm một tuổi.

“Tiên tử vừa cao vừa lớn phải không?” Mèo con biến thành một cô bé.

Lý Bình An đặt cô bé bên cạnh lão Ngưu, so sánh thử.

ưm ~

Không cao lên đầu.

Nhưng hắn vẫn nói: “Ừ, cao lên nhiều lắm”

“Miêu Miêu tiền tử sẽ cao như trâu trâu sao?”

Lý Bình An ngẩng đầu nhìn lão Ngưu: “E là hơi khó.”

“Miêu Miêu tiên tử đã đủ cao rồi, không cần cao như trâu trâu đâu? “À~”

“Di choi di.”

Cô bé chạy ra ngoài rồi lại quay đầu chạy về, đôi mắt to nhìn chằm chằm hắn.

Lý Bình An cười, lấy ra một bao lì xì đỏ đưa cho nàng: “Đây là tiền mừng tuổi cho tiên tử. “Ừa”

Lão Ngưu cũng lấy ra một bao lì xì.

Cô bé cũng lấy ra mấy bao lì xì đỏ có tiền đồng ở trong đó đưa cho

Lý Bình An và lão Ngưu: “Đây là tiền mừng tuổi tiên tử cho Lý Bình An và trâu trâu”

Nói xong bèn quay đầu chạy đi mất.

Lý Bình An nhìn cảnh tuyết bên ngoài: “Một năm nữa lại đến

Lão Ngưu gật gật đầu như đang suy nghĩ.

Đúng vậy, lại qua một năm rồi.

Cảnh Vân ôm sách, lảng vảng quanh đình.

Một lát sau, cô bé chạy tới hỏi hắn: “Chúc mừng năm mới ! Lâu rồi không gặp.

Cảnh Vân sững sờ: “Tối hôm qua chúng ta còn nặn người tuyết với nhau mà?”

Cô bé không để ý đến hắn, lấy ra một bao lì xì đưa cho hắn.

“Đây là tiền mừng tuổi của ngươi.

“Hai ta ngang hàng, sao có thể cho nhau tiền lì xì được”

“Tiên tử là người lớn.

“Tại hạ cũng không phải trẻ con

Cô bé nhìn hắn chằm chằm .

Cảnh Vân cũng nhìn nàng.

“Vậy ngươi cho tiên tử tiền mừng tuổi, tiên tử cũng cho ngươi là được.” “...Vậy được”

Cảnh Vân đưa cô bé bao lì xì của phụ thân cho mình.

Cô bé thì lấy ra một bao lì xì đỏ, căng phồng.

Cảnh Vân nghi ngờ nhận lấy, béo béo, mềm mềm.

“Ôi mé ơi!”

Một cái bóng đen nhảy ra.

Cảnh Vân giật mình kêu lên, đó là một con chuột đen to.

Cô bé rất biết ơn những ngày này Cảnh Vân đã chơi nặn tuyết với mình, hơn nữa hắn còn là tiểu

bối, nên nàng cố ý chọn một gã chuột vừa to vừa béo làm tiền mừng tuổi cho hắn. Nhìn dáng vẻ của người kia…..

Ừm hứm, chọn đúng lễ vật rồi….

Đoàn tụ, đón giao thừa, chúc tết…..

Mỗi năm một lần, xuân về tết đến chính là thời gian để mọi người có dịp gặp nhau.

“Tiên sinh, nhiều năm rồi ta chưa làm sủi cảo. A Lệ Á vuốt vuốt viên sủi cảo không ra hình dạng gì trong tay.

“Hồi bé dạy ngươi giờ ngươi quên hết rồi. Lý Bình An cười nói: “Ngươi nhìn Linh Nhi người ta kìa. Triệu Linh Nhi mỉm cười.

A Lệ Á nhìn viên sủi cảo trắng đẹp trong tay nàng: “Tiên sinh ngươi thật bất công, ngươi thiên vị Linh Nhi lúc dạy làm sủi cảo.

“Rõ là lúc đó ngươi không chăm chú học, không tin ngươi hỏi lão Ngưu đi.

“Ngưu ~” Lão Ngưu gật đầu.

Lúc trước, trong bốn đứa bé A Lệ Á và Vương Nghị là hai đứa nghịch ngợm nhất.

“Ngay cả trâu cũng bắt nạt ta.

Mấy người cười cười nói nói.

“Cũng không biết bây giờ Vương Nghị và Bàng Tuấn ra sao rồi? Nhiều năm rồi, có bọn họ ở đây thì hay quá”

A Lệ Á nói một câu cảm khái.

Bỗng nhiên nhớ tới người chị và người cha đã qua đời từ lâu của mình, chợt thở dài.

Bên ngoài ánh đèn chói chang, tiếng pháo nổ “Lốp bốp” vang lên.

Hết đợt này lại đến đợt khác, khi thì vội vàng như gió táp mưa sa, khi thì nhẹ nhàng nhã nhặn.

E rằng cả ban đêm cũng không yên tĩnh nổi.

Cuối năm tuế hàn, đông tuyết tan đi.

Trong cung đình ấm áp như thể có gió xuân thổi vào.

Từng ngọn nến đỏ lớn nối tiếp nhau, nhìn từ xa giống như một rặng hoa.

Liễu Vận ngồi trong điện, lật tấu chương xem.

“Bệ hạ, hôm nay là năm mới, đừng quá mệt nhọc.

Sau khi nghe lời nhắc nhở của nàng, Liễu Vận đột nhiên nhớ đến điều gì, ngẩng đầu: “Ngày mai mùng một, các quan sẽ vào chầu, còn có lễ tế nhớ dặn Lễ bộ một tiếng”

“Bệ hạ, người nghỉ một lát đi, chờ một lúc nữa là công chúa và vương gia tới rồi.

Liễu Vận sai người mở to cửa điện, đứng dậy.

Gió lạnh thổi tới, áo bào đỏ bay bay theo gió.

Liễu Vận híp mắt nhìn cung đình bên ngoài.

Tựa như nhìn xuyên qua nơi đó, ngắm nhìn núi non vạn dặm.

Thiên địa phong sương tận, càn khôn khí vận hòa.

Một năm mới lại đến, xuân về khắp núi sông.

“Ăn tết thôi! Ăn tết thôi!”

Trăng tròn treo trên không, pháo hoa nổ đầy trời.

Lý Bình An ngẩng đầu, xoa xoa bàn tay.

“Tam công tử không ra ngắm pháo hoa sao?”

Tam công tử chỉ mải ăn sủi cảo: “Sủi cảo này ăn không ngon lắm đâu ~” “Nhưng Tam công tử đã ăn sáu đĩa rồi.

“Thêm hai đĩa nữa đi, để ta bình phẩm một phen

Lý Bình An, Cảnh Dục, lão Ngưu, A Lệ Á, Triệu Linh Nhi đứng dưới hiên nhà.

Nhìn pháo hoa trên bầu trời.

Lâu rồi không cùng bạn bè ăn tết, vui vẻ như vậy.

“Thật sự có một cảm giác đặc biệt. Cảnh Dục nói.

“Hôm nào gọi Trường Thanh đi, Cửu Châu Tam Kiệt chúng ta tụ họp một phen.

Lý Bình An cười đồng ý.

A Lệ Á vội nói: “Chờ có thời gian cũng gọi Vương Nghị, Bàng Tuấn đến đây đi, mấy người An Bắc tứ trấn chúng ta cùng nhau tụ họp.

Nhưng cũng biết một điều, e rằng khó có cơ hội này.

“Tiên tử muốn gác đêm!” Miêu Miêu tiên tử kiên định nói.

Thế là, năm nay cũng không có gì xảy ra, sau nửa đêm, tiên tử ghé vào ngực Lý Bình An ngủ tiếp đi.

Chờ đến khi nàng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy rung lắc mạnh.

Cái đầu nhỏ từ trong giỏ trúc vươn ra, dụi dụi con mắt.

Nghi ngờ nhìn xung quanh.

Nhìn dấu chân của Lý Bình An và lão Ngưu, có lẽ họ đã rời khỏi Kinh thành.

“Chúng ra rời khỏi Cảnh phủ ư?”

“Tiên tử quên tạm biệt Cảnh Vân rồi

“Sau này sẽ có cơ hội”

“.....Được rồi, vậy bây giờ chúng ta định đi đâu?”

“Đến thăm cố nhân khác”

Tiên tử lại rụt đầu vào.

Trận lữ hành này không có nơi bắt đầu nơi kết thúc, chỉ có vừa đi vừa nghỉ.

Chương 645: Thăm bạn ở Phù

Ngọc sơn

Kinh thành, Đại Tùy.

“Lý Bình An! Lý Bình An!”

Đầu phố, một nam tử mặc áo nhà nho vội vàng chạy qua con phố.

Rất nhanh đã đến Cảnh Phủ.

“Cảnh Dục huynh! Cảnh Dục huynh!”

Cốc cốc cốc !!! Tiếng gõ cửa vang lên dồn dập.

Từ sau khi rời khỏi thành Phong Tuyết Nho sĩ đã về Kinh thành từ vài năm trước.

Từ chỗ Cảnh Dục mà hắn biết được rằng, Lý Bình An mà hắn luôn ngưỡng mộ chính là người áo xanh mà hắn gặp ở thành Phong Tuyết năm ấy.

Nên cứ hối hận không thôi, nhưng mà chuyện đã xảy ra rồi, có hội với hận cũng vô ích.

Hắn cũng không thể chờ mãi ở Kinh thành được, thế là muốn đi khắp Đại Tùy một vòng, ngắm núi

ngắm sông.

Ai biết được mấy ngày trước Cảnh Dục gửi thư đến cho hắn, nói Lý Bình An về Đại Tùy rồi, đang ở

trong Cảnh phủ, thế là hắn vội vàng chạy về.

“Cảnh huynh! Cảnh huynh!”

Người ra tiếp khách là Cảnh Vân.

“Tiểu Cảnh Vân, cha ngươi đâu?”

Cảnh Vân cung kính chào hắn.

“Vào triều rồi ạ”

“Vậy Lý Bình An, Lý tiên sinh đâu?” Nho sĩ mặt đầy kỳ vọng.

“Lý tiên sinh? Lý tiên sinh đã đi từ mấy hôm trước rồi.

Nho sĩ cứng đờ, run run hỏi: “Có nói đi đâu không?” Cảnh Vân lắc đầu.

Cả người Nho sĩ mềm nhũn ra, đứng liệt trên đất.

“Không !”

Cảnh Vân bị dọa sợ, đây là bị bệnh gì đây?

Núi Phù Ngọc, Trung Châu.

Chủ phong tên là Linh Phong, thứ phong là Trác Quang Phong.

Phái Phù Ngọc Sơn.

Tuy là môn phái mới nổi, không có bao nhiêu bối cảnh.

Nhưng bây giờ, danh tiếng đang thịnh.

Tin tức tông chủ Yến Thập Tam của Phù Ngọc Sơn tiêu diệt Thập Sát Hải, sớm được truyền ra ngoài.

Sau trận chiến này, đã tạo dựng tên tuổi cho chính mình, nhưng như vậy không hề nói quá.

Vốn có vài môn phái đang lăm le phái Phù Ngọc Sơn, sau khi nghe được tin này, lập tức ngừng lại. Không dám trêu chọc vào họ nữa.

Lúc này, vừa hay gặp phải đợt tuyển đệ tử của Phù Ngọc Sơn.

Người đi tới đi lui cực nhiều.

Một người một trâu một mèo, đi trên quan đạo vừa mới tan băng, chỉ trỏ cảnh vật, rất là ung dung đắc ý.

Một đường này, ngay cả một tên thổ phỉ cũng không gặp.

So với những nơi khác, ba bước một tên thổ phỉ năm bước một tên trộm.

Thậm chí, một ngày có thể bị cướp tám lần.

Nghiêm trọng phiền phức.

Quan đạo Đại Tùy cực kỳ náo nhiệt, ít có dân phượt và ăn mày.

Những quán trà ven đường không chỉ bán trà, mà còn bán những thứ khác như bánh nướng, bánh bao, mồi nhắm,..... Thậm chí còn bán cả vớ, giày, quần áo.

Có lẽ không thể bắt gặp cảnh tượng này ở những nơi khác trong Đại Tùy.

Nhưng mà như vậy là rất tốt.

Mặc dù không có nơi ở, nhưng bọn Lý Bình An đã sớm quen với điều này.

Tìm một bãi đất trống, dựng lều ở đâu là có thể ngủ một giấc ở đó.

Thi thoảng còn có đội thương nhân đi ngang qua.

Chất đầy hòm gỗ lớn trên lưng ngựa, phía trên phủ một lớp vải thật dày, không biết là đang bán gì. “Ông chủ, cho ba chén trà và một ít thức ăn”

Mèo con nhìn xe ngựa đi ngang qua, hai mắt mở to.

Hình như…..tiên tử vẫn chưa được ngồi xe ngựa bao giờ….

Lúc này liền thấy một con ngựa cực kỳ xinh đẹp phóng tới.

Ngựa lắc đầu kiêu ngạo, lông bờm duyên dáng tung bay.

Người cưỡi ngựa là một công tử trẻ tuổi khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Theo sau hắn là một đội kỵ mã.

“Chậm đã, ở lại đây uống chén trà đi

Phía sau truyền đến một giọng nói già nua.

Đội kỵ mã bèn dừng lại.

Mèo con nâng chén trà, dừng ở bên miệng, vẫn chưa uống mà lại nhìn sang đội kỵ mã.

Người trong đội nhảy xuống khỏi ngựa, gọi trà và điểm tâm.

“Sắp đến mùa xuân rồi, đi đường mà toát hết cả mồ hôi”

Người đàn ông trung nhiên đeo vàng đeo bạc, kéo kéo áo lụa trên

người mình. “Cha, thể lực của người không ổn!”

Công tử trẻ tuổi vừa cưỡi ngựa nói.

“Cha có chỗ nào giống với người cường tráng à?” Người đàn ông trung niên thở dài: “Hổ, cha bàn với ngươi chuyện này

“Sao ạ?”

“Ta đừng đến cái chỗ Phù Ngọc Sơn ồn ào kia nữa, có gì hay đâu. Nhà ta đầy vàng đầy bạc, gấm vóc lụa là…..Muốn cái gì có cái đó, cần gì phải đến đó chịu khổ!” Người đàn ông trung niên tận tình khuyên con trai mình.

“Chậc, cha à. Cha đừng khuyên ta nữa, ta đã quyết định rồi. Công tử trẻ tuổi nói.

Người đàn ông thở dài, không nói gì thêm.

Công tử trẻ tuổi quay đầu nhìn thấy mèo con xinh đẹp kia, bỗng cười nói: “Mèo con xinh ghê

Mèo con trừng mắt nhìn, như thể nghe hiểu tiếng hắn, con mắt xinh đẹp như đang cười.

Mèo nhảy lên bả vai Lý Bình An, ghé lại cạnh tai hắn, thì thầm: “Hắn khen tiên tử rất đẹp” Lý Bình An bật cười bất lực, nhìn Công tử trẻ tuổi.

Công tử trẻ tuổi chắp tay ôm quyền chào: “Tại hạ họ Tống, tên Vân, là người Hạ Châu. “Tại hạ là Lý Bình An, vị này là lão Ngưu, đây là Miêu Miêu tiền tử.

Công tử trẻ tuổi tên là Tống Tử Vân nhìn người cùng một trâu một mèo, cảm thấy rất thú vị.

Tự giới thiệu mình, thậm chí còn giới thiệu luôn cả thú cưỡi và thú cưng.

“Nhìn dáng vẻ của túc hạ khá giống thư sinh, hẳn là cũng tới đây bái sư học nghệ?”

Tống Tử Vân hỏi.

“Bái sư gì, học nghệ gì?”

“Đương nhiên là tới phái Phù Ngọc Sơn rồi.

Lý Bình An đáp: “Tại hạ đến phái Phù Ngọc Sơn, nhưng không phải để bái sư học nghệ. Túc hạ đến bái sư học nghệ sao?”

“Ừm? Tống Tử Vân không chút do dự gật đầu: “Phù Ngọc Sơn sẽ tuyển đệ tử ở dưới chân núi, sau khi nghe được tin này, ta và cha ta lập tức đến đây”

Lý Bình An giật mình, bảo sao có nhiều người tới núi Phù Ngọc như vậy.

Một lát sau, Lý Bình An uống xong trà, tiếp tục lên đường.

Chưa được một lúc thì Tống Tử Vân cưỡi ngựa từ phía sau đuổi tới.

Đội kỵ mã cũng theo sát phía sau.

Bọn Lý Bình An đi rất chậm, cho nên rất nhanh Tống Tử Vân đã đuổi kịp phía sau.

Lý Bình An hơi nghiêng đầu, nói: “ Túc hạ tới đây bái sư, sao lại đem theo nhiều người như vậy?” Tống Tử Vân khẽ thở dài: “Cha ta cứ đòi đi cùng, hết cách với hắn rồi, ta cũng có phải trẻ con nữa đâu!”

“Nhìn dáng vẻ của túc hạ, nhà cũng không thiếu tiền, vì sao muốn tới đây bái sư học nghệ?”

“Có tiền thì có ích lợi gì, suốt ngày vui ca nhảy múa, chẳng có chút kịch tính nào, ta ngán lắm rồi. Người ta đều nói người trong phái Phù Ngọc Sơn đều là người tu hành, rất lợi hại. Họ có thể dời non lấp bể, phi thiên độn thổ.”

Tổng Tử Vân nói rồi, bày ra dáng vẻ ngưỡng mộ.

“Hóa ra là vậy”

“Vậy ngươi đến núi Phù Ngọc làm gì?”

“Thăm bạn.”

“Ngươi có bạn ở đó ư?”

“Có thể giúp ta đi cửa sau không?” Tống Tử Vân nói: “Ta có tiền?

Lý Bình An bất lực chỉ cười: “E là không thể.

“Ta có rất nhiều tiền”

Đôi mắt mèo con sáng lên, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiên tiền?

Lý Bình An nói: “Có nhiều tiền hơn nữa, e rằng cũng không làm được”

Tống Tử Vân nhìn hắn, bèn hiểu.

Xem ra người quen của hắn không có địa vị.

Nhưng mà người này cũng tốt, không cố ý lừa tiền mình.

Mèo con vừa nghe nói không kiếm được tiền, lại cúi đầu xuống, vui vẻ chạy xung quanh.

“Mèo nhà ngươi rất đáng yêu.

Đội mũ rơm, ngẩng đầu nhìn mặt trời to lớn.

Đến đêm, một người một trâu một mèo bèn rẽ sang một con đường núi khác. “Này! Lý huynh, ngươi đi đâu đó?” Tống Tử Vân nghi ngờ nhìn Lý Bình An.

“Phái Phù Ngọc Sơn đi đường này cơ mà!”

Tống Tử Vân chỉ con đường lớn trước mắt, sợ Lý Bình An đi nhầm đường.

“Tại hạ không đi nhầm, đi đường nhỏ sẽ đến nhanh hơn.

Tống Tử Vân nhắc nhở: “Đường nhỏ? Đi đường nhỏ dễ gặp đạo tặc lắm, đi đường lớn an toàn hơn. Với lại, ngươi chỉ có một người.

“Không sao, với lại tại hạ không chỉ có một người, hẹn gặp lại túc hạ ở phái Phù Ngọc Sơn.

“A, chờ đã, ta đi cùng ngươi. Cha, bên này!”

Tống Tử Vân do dự một lát, cũng thay đổi phương hướng.

Vốn là do bị cha hắn ngăn cản, khiến hắn bị chậm mất mấy ngày đường.

Đi đường nhỏ, đến sớm hơn đương nhiên là chuyện tốt rồi.

Chương 646: Có yêu khí

Màn đêm dần dần buông xuống, mấy ngôi sao đột ngột xuất hiện trên phía trời Đông.

Tuy đã vào xuân, nhưng buổi tối trời vẫn hơi lạnh.

Lửa trại bốc lên.

Đám người ngồi quanh đống lửa, ăn thịt uống rượu.

Mèo con vồ lấy miếng thịt, đặt vào miệng, nhai kỹ từng miếng nhỏ

Lão Ngưu xếp chồng mấy miếng thịt mỡ lên nhau, sau đó cuốn thêm rau rồi bỏ vào miệng, nuốt xuống.

Ừm, hương vị tuyệt nhất.

Mí mắt Tống Tử Vân giật giật.

“ơ kìa…”

Sao tư thế ăn cơm của con trâu này giống người vậy?

“Tay nghề của Lý huynh thật không thể chê, nước tương này ăn ngon quá!” Lý Bình An khẳng khái nói: “Ngon thì lấy thêm đi” Mèo con đột nhiên ngẩng đầu nói: “Phải trả tiền

“Hả? Ai đang nói vậy?” Tống Tử Vân sững sờ.

Lý Bình An cười nói: “Không sao, uống rượu uống rượu đi”

Nửa đêm, do uống hơi nhiều rượu, Tống Tử Vân đi tiểu đêm.

Lúc tiểu xong quay về, hắn bỗng nghe thấy một trận tiếng sột xoạt truyền ra từ phía bụi cỏ gần đó.

Tống Tử Vân nhíu mày.

Bỗng nhiên, một cái đầu từ trong bụi thò ra.

Ánh trăng chiếu lên cái đầu kia, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo, trên đầu kẹp hai hạt thịt viên.

“Ôi mẹ ơi!”

Tổng Tử Vân không khỏi hét to một tiếng.

Bé gái từ đâu ra đây?

Sợ là yêu tinh, vì vậy hắn quay đầu chạy nhanh về lều.

Cô bé vứt chiếc lá dính trên đầu xuống, đôi mắt to tròn chớp chớp.

“Ôi, tiên tử bị phát hiện rồi.

Thế là, lại biến về thành một chú mèo con.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người tiếp tục lên đường.

“Tống huynh, sắc mặt ngươi không tốt lắm, đêm qua ngủ không ngon sao?” Lý Bình An hỏi?” “Đừng nói nữa. Tống Tử Vân nói: “Đêm qua ta gặp một chuyện kỳ lạ lắm.

“Ồ – chuyện gì vậy?”

“Hình như hôm qua ta gặp phải quỷ”

“Nơi đây là nơi đất lành, huống chi phái Phù Ngọc Sơn cách đây không xa, làm sao lại có quỷ được?”

“Thật, đêm qua lúc ta đi tiểu, ta nhìn thấy một cô bé.

Ôi trời ơi, khiếp lắm! Khuôn mặt nhỏ kia trắng bệch, ngươi nói xem tự nhiên có đưa trẻ ở đâu ra trong nơi rừng rậm này, chắc chắn là quỷ trẻ con.

Lý Bình An thoáng sững sờ, không nhịn được bật cười.

Muốn giải thích nhưng không biết giải thích từ đâu, sợ dọa Tống Tử Vân.

Thế là quay đầu nhìn mèo con, mèo con cố ý không nhìn lại hắn, cứ đi tiếp, như thể là biết mình đã làm sai.

“Ong ong!”

Có kiếm khí xẹt qua trong không trung.

Đám người đều nghe thấy tiếng này, vội ngẩng đầu lên xem, thì thấy từng người ngự không lướt

Tống Tử Vân lộ ra vẻ khát khao, cảm khái nói: “Đây cũng là tu sĩ!

Nếu có một ngày ta có thể ngự không phi hành…….

Đang cảm khải, bỗng thấy ở ngã rẽ phía trước, có bốn – năm người trẻ tuổi, hoặc cầm kiếm, hoặc cầm đao, hoặc tay không tấc sắt đứng ở đó.

Thấy có người đến, thi nhau quay đầu nhìn.

Đám người Tống Tử Vân thấy bọn họ, không khỏi có chút cảnh giác.

Nhất là những người làm mà cha Tống Tử Vân dẫn theo, theo bản năng sờ xuống vũ khí bên hông.

Một người trẻ tuổi bỗng đi lên trước, ôm quyền nói: “Các vị, chúng ta muốn tới Phù Ngọc Sơn, chỉ là lạc đường ở đây, không biết các vị có thể chỉ đường cho bọn ta không?”

Tổng Tử Vân cười: “Đúng lúc bọn ta cũng đi đến phái Phù Ngọc Sơn, chúng ta cùng đi?

“Vậy làm phiền các vị rồi”

Cha Tống Tử Vân thì thầm với hắn, nói: “Con trai, dẫn bọn họ theo làm gì? Nhìn họ không giống như người tốt.

“Chậc, người ta cũng tới phái Phù Ngọc Sơn, vả lại không oán không thù việc gì phải sợ hả cha.

Người trẻ tuổi ở cùng nhau dễ nói chuyện, lại thêm bọn họ cùng tới phái Phù Ngọc Sơn bái sư học nghệ.

Rất nhanh hai bên đã bắt chuyện với nhau.

Nhóm người này là con cháu của mấy đại gia tộc tu hành ở phương Nam.

Lần này nghe nói phái Phù Ngọc Sơn tuyển đệ tử, thế là cùng hẹn nhau tới đây.

Người dẫn đầu tên là Quản Lý.

Khi hắn phát hiện ra Tống Tử Vân chỉ là con trai của một thương nhân bình thường, không khỏi lạnh nhạt hơn mấy phần.

Ở tuổi này, ngay cả công phu ngự khí cũng không biết.

Muốn bước lên con đường tu hành, e rằng rất khó.

Ngược lại hấp dẫn bọn Quản Ly là chú mèo con rất thông minh kia.

Quản Ly khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm mèo con hoạt bát kia.

Cô gái tên Vương Bội Nhi đi cùng họ, thấp giọng nói: “La fmoojt con mèo yêu.

Quản Ly gật đầu, lại nhìn người áo xanh dẫn theo chú mèo này.

“Túc hạ cũng đến núi Phù Ngọc bái sư học nghệ?”

“Không, tại hạ đến thăm bạn”

“Thăm bạn?” Quản Ly lại nhìn mèo con: “Mang theo con mèo này đến núi Phù Ngọc?”

Phái Phù Ngọc là nơi như thế nào, làm sao lại để cho một con mèo yêu vào. Nhưng thôi, đó là chuyện của người ta, hắn cũng không hỏi nhiều.

Cứ như vậy, một đám người từ năm sông bốn biển, đã đi cùng nhau ba ngày hơn. Trong mấy tu sĩ trẻ tuổi, Quản Ly là người dẫn đầu.

Hắn làm việc cẩn thận, tính cách trầm ổn đảm nhiệm nhân vật “Lão đại ca”.

Nhưng mà mấy tu sĩ trẻ con lại, đều là đệ tử của đại gia tộc tu tiên, khó tránh hơi kiêu ngạo, xem thường cái này, ngứa mắt cái kia.

Nhất là công tử bột Tống Tử Vân.

Trong đó có một tu sĩ tên là Lâm Khiếu, càng là như vậy.

Tống Tử Vân đương nhiên cảm nhận được sự khinh bỉ của hắn với mình, cũng không quan tâm quá nhiều.

Đoạn đường này coi như bình an, mắt thấy chỉ còn cách núi Phù Ngọc hai ngày lộ trình.

Lý Bình An tựa lên cây.

Mèo con cầm theo giỏ trúc, sôi nổi đi hái nấm.

Từ khi nàng nghe Lý Bình An nói, nấm sinh sản nhiều nhất là vào ba mùa xuân, hạ, thu.

Nhưng hương vị của nấm trong ba mùa này lại không ngon bằng

nấm mùa đông.

Một khi bị băng tuyết bao trùm, lớp tuyết dày sẽ ngăn cản độ bốc hơi trong nấm, khiến nấm tiếp tục bảo tồn trạng thái tươi ngon.

Thả thẳng vào nồi đun, không chỉ không biến sắc biến vị.

Ngược lại còn giữ lại hương vị ngon nhất của nấm.

Hơn nữa, còn có thể bán được giá rất cao.

“Bịch!”

Tống Tử Vân bay ra xa hơn hai trượng.

Suýt nữa đè trúng mèo con, dọa mèo con sợ vội né tránh.

Tống Tử Vân đâm trúng một gốc cây, hắn ôm lấy xương sườn, kêu rên một tiếng.

Chương 647: Dạy cho ngươi một bài học

1512 chữ

“Mèo!!” Mèo con giật nảy mình, vội tránh sang bên cạnh.

Tống Tử Vân đập mạnh vào thân cây, ôm lấy xương sườn mình, kêu đau một tiếng.

Mèo con nhảy lên một nhánh cây, hiếu kỳ nhìn Tống Tử Vân.

“Ôi, con trai ta! Tiểu tử thối ngươi đang làm gì con ta!”

Cha Tống Tử Vân vội chạy lại chỗ hắn.

Trong mấy tu sĩ trẻ tuổi, chỉ có tu sĩ tên Lâm Khiếu kia đi ra nói: “Chỉ là so tài thử, ai biết hắn yếu như vậy đâu.”

“Con trai, ngươi không sao chứ?”

Tống Tử Vân đau đến mức không thốt nên lời.

Lâm Khiếu nói: “Yếu như vậy sau này đừng có học đòi người ta đánh nhau”

“Tiểu tử thối, ngươi dám đánh con trai của ta, nếu con trai của ta mà có mệnh hệ gì, ta sẽ không để

yên cho ngươi đâu.

Lâm Khiếu chìa tay ra nói: “Đại thúc, chỉ là so tài thử mà thôi.

Lại nói, ngươi không tha cho ta, ngươi không tha cho ta kiểu gì nào?”

“Lâm Khiếu!”

Quản Ly đi tới, kéo Lâm Khiếu lại, trợn mắt hỏi: “Làm gì!”

“So tài với hắn một phen, để hắn mở mang tầm mắt biết giới tu hành tàn khốc đến mức nào. Lâm

Khiếu thờ ơ nói.

“Sao ngươi không nhẹ tay!”

“Không dừng được á ~”

Nói rồi, Lâm Khiếu lại nói với cha con Tống Tử Vân: “Ài, đại thúc, ta khuyên ngươi một câu. Tu sĩ động một tí là sinh tử, nếu không muốn mất con trai quý giá của mình vậy thì trở về đi. “Ngươi….ngươi..”

Cha Tống Tử Vân chỉ Lâm Khiếu, chửi ầm lên: “Ngươi muốn nói thì cứ nói, sao lại đánh con trai ta ra nông nỗi này! Ngươi chờ đó, lão sẽ không để yên cho ngươi đâu!”

Mèo con nằm trên cành cây, con ngươi linh hoạt xoay chuyển, đầu tiên là nhìn ở đây, sau đó lại

nhìn sang

bên kia.

Dường như mèo ta cảm thấy rất thú vị.

Lão Ngưu thì lại quen thói lỗi hạt dưa ra, vừa cắn vừa xem, tiện tay đưa cho Lý Bình An một nắm. Lý Bình An không nhận, chỉ nhìn nó.

“Không xong với ta? Đến đây! Ta ở ngay đây này”

“Lâm Khiếu!” Quản Ly tức giận nói.

Cha Tống Tử Vân tức hổn hển, nhìn người làm nhà mình hét: “Đánh

hắn cho ta!”

Đám gia đình sửng sốt một lát, sau đó lập tức lao vào.

Trong số những gia đình này còn có một số người la giang hồ phiêu khách được cha Tống Tử Vân

thuê.

Đều nắm giữ bản lĩnh trong tay, nhưng đối diện với tu sĩ thì cũng chẳng là gì.

Một lát sau, từng người từng người nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Lâm Khiếu vuốt vuốt nắm đấm của mình, dường như vẫn chưa đã ghiền.

Tiến lên phía trước mấy bước, lại gần cha con họ Tống.

Lý Bình An thở dài, nơi có người bèn có ân oán.

Cãi nhau, chỉ tổ tăng thêm phiền.

Mấy hết cả hứng.

“Túc hạ, nên thôi đi.”

Lý Bình An đi tới, khẽ bắt mạch cho Tống Tử Vân miệng đầy máu.

Hắn nhíu mày, nghiêng đầu nói với Lâm Tiêu.

“Túc hạ ra tay có phần quá độc ác rồi.

“Lão Ngưu đừng cắn hạt dưa nữa

Lão Ngưu bất đắc dĩ đi tới, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một viên đan dược màu vàng.

Quản Ly ngăn Lâm Tiêu không cho hắn gây chuyện nữa, chắp tay nói: “Các vị, chuyện hôm nay là Lâm huynh sai, ta thay mặt Lâm huynh xin lỗi các vị

Sau khi Tống Tử Vân ăn viên đan màu vàng kia xong, chợt cảm thấy cơ thể thoải mái hơn.

Toàn thân hơi nóng hầm hập.

Cha hắn nhìn bao nhiêu gia đình và tiêu sư đều không phải là đối thủ

của ngươi kia, nên cũng

không dám nói thêm gì.

Chỉ đỡ con trai mình dậy, không ngừng hỏi hắn cảm thấy ra sao rồi.

Lý Bình An và lão Ngưu lại đi kiểm tra những người bị thương khác.

Mèo con tranh thủ lúc người ta không chú ý, rung mình một cái hóa thành một cô bé.

Đi theo sau Lý Bình An.

Lý Bình An kiểm tra một người xong, thấy hắn không có chuyện gì, bèn chuyển sang bắt mạch cho người khác.

Thế là cô bé lại chạy lại bắt mạch lần hai cho người kia.

Người kia nghi ngờ nhìn nàng, không biết nàng từ đâu xuất hiện, hỏi: "...Ta bị thương rất nặng phải không?"

"Tiên tử không biết. Cô bé thành thật nói.

"Vậy ngươi bắt mạch cho ta làm gì!"

Cô bé giật mình, lùi lại một bước.

Lâm Khiếu nói với Quản Ly: "Ngươi nhìn kìa, mèo yêu hóa hình.

Quản Ly nói: "Nói năng cẩn thận! Ta đi thôi"

"Đi đâu! Chúng ta có biết đường đâu, phải đệ bọn họ dẫn chúng ta đi chứ. Lâm Khiếu thẳng thừng

Quản Ly trợn mắt liếc hắn, thì thầm nói: "Ngươi đánh người ta thành cái dạng kia, ngươi không biết xấu hổ hay sao mà còn đòi người ta dẫn đường cho ngươi!"

Quản Ly đành phải ôm quyền, tạ lỗi với mấy người kia.

Lại lấy ra một túi tiền từ bên hông: "Thật sự xin lỗi các vị, đây coi như là tiền bồi thường"

Nói rồi hắn đặt túi tiền xuống đất.

Lại nghe người áo xanh vừa bắt mạch cho người bị thương vừa khẽ nói: "Ngươi trẻ tuổi kia ra tay không có chừng mực, đánh người ta

thành cái dạng này”

Quản Ly kéo Lâm Khiếu định đi.

Nhưng cái tính nóng nảy của Lâm Khiếu lại phát tác: “Ngươi này không có chuyện của ngươi, muốn làm anh hùng bênh vực kẻ yếu à?”

Lý Bình An liền nói: “Không phải là bênh vực kẻ yếu, chỉ là cảm thán một câu mà thôi. Lần sau, nếu muốn bắt nạt người dân quê nhà cũng không cần dùng sức như vậy đâu.

“Không tới lượt ngươi dạy bảo lão tử!”

Trong đầu Quản Ly vạn cái bất đắc dĩ.

Lâm Khiếu này từ nhỏ đã bị người trong nhà dạy hư, lần này ra ngoài bái sư học nghệ, mình vốn không muốn mang hắn theo, nhưng phụ huynh hai nhà có giao tình, nên đành phải dẫn đi cùng. Quả nhiên cái gã này luôn gây chuyện, khó khăn lắm mới tới được núi Phù Ngọc, thế mà cũng chẳng yên ổn.

Lý Bình An hơi nheo mắt lại, đưa cho gia đình một viên đan dược để hắn uống.

Rồi đứng người dậy, phối hợp nói: “Ngươi ngày sau còn muốn xông xáo giang hồ, hôm nay tại hạ sẽ dạy ngươi một bài học”

Dứt lời, đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Mí mắt Lâm Khiếu giật một cái, vội lấy ra một tấm phù triện.

Lập tức có tia sáng màu vàng kim bảo vệ toàn thân hắn.

Chỉ là bóng người kia đột nhiên xuất hiện trước mặt, tia sáng màu vàng kim chợt bị đánh nát. Lâm Khiếu giật mình, vội lùi về phía sau.

Rút ra bội kiếm bên hông, tay khẽ run một cái.

Lý Bình An đưa tay, vớ lấy một nhành cây chém xuống đỉnh đầu Lâm Khiết. Một trảm lao từ trên xuống dưới.

Trong chốc lát, tiếng xé gió sắc nhọn vang lên.

Một cột khí vắt ngang từ đông sang tây, khiến người sợ hãi.

Lâm Khiếu bị dọa sợ đến mức choáng váng.

Hắn hét lớn một tiếng trong sự kinh hãi, rồi đột nhiên vận khởi nội lục.

Muốn ngăn cột khí kia, nhưng mà một khắc sau, cả cơ thể không nghe lời hắn ngã nhoài về phía sau, lao ra xa tầm mấy trượng hơn.

Thấy cột khí kia đang lao nhanh tới gần.

Quản Ly bất đắc dĩ đành phải ra tay, tay hắn nắm kiếm quyết, lấy ra một thanh kiếm dài ba thước.

Đột ngột chém mạnh ra một nhát, nhưng một chút hiệu quả cũng không.

Đành phải dùng kiếm chắn trước ngực, chặn lại cột khí kia.

Quản Ly cắn chặt răng, dốc hết toàn lực, nhưng vẫn bị một đòn của người kia, dồn đến mức lùi lại về phía sau.

"...Tiền bối...thủ hạ lưu tình...

Mấy tu sĩ còn lại thấy thế vội thi nhau xuất thủ.

Nhưng vẫn bị cột khí kia ép đến sau khe nứt dài trên đất.

"Binh!"

Hai pháp bảo cuối cùng ngăn được cột khí trực tiếp vỡ làm đôi.

Mắt thấy cột khí kia sắp đến trước mặt mình, mấy người kia cũng không muốn mất mạng, chỉ đành chạy sang chỗ khác.

Lâm Tiêu sợ mất mật, chỉ có thể trơ mắt nhìn cột khí kia lao đến trước mặt hắn.

Chương 648: Không cho lì xì có được không?

1778 chữ

Lâm Khiếu đã bị dọa sợ mất mật từ lâu, chỉ là cột khí kia lại đột nhiên dừng lại.

Đối diện với Lâm Khiếu, Lâm Khiếu không dám hít thở.

“Vut!”

Cột khí kia hóa thành một cơn gió nhẹ rồi biến mất.

Lý Bình An tiện tay quăng nhành cây trong tay xuống.

Quản Ly là người phản ứng trước tiên, vội vàng chạy lại trước Lâm Khiếu chắp tay xin lỗi Lý Bình

“Đa tạ tiên bồi thủ hạ lưu tình”

Hai chân Lâm Khiếu đã mềm như sợi bún từ lâu.

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Đây là bài học ta dạy cho các ngươi, không cần cảm ơn. Sau này hành tẩu giang hồ, cẩn phải biết cẩn thận, lỗ mạng nửa bước cũng khó đi.

“Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối!”

Quản Ly vội vàng lên tiếng, kéo Lâm Khiếu hẵng còn đang co quắp dưới đất dậy, dẫn theo những người khác rời đi.

“Ta nhớ kỹ hắn rồi, đợi ta về nhà ta nhất định phải nói chuyện này cho cha ta, cho tổ tông nhà ta…. Đám người đi được một quãng xa, Lâm Khiếu cũng đã lấy lại tinh thần.

Lúc này đáy quần hắn đã ướt sũng, thể diện ném cho chó ăn được rồi.

Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ hắn càng ức.

Ngày trước nếu có chuyện gì khiến hắn không vui, hắn có thể phát tác ngay tại chỗ, nào có cảnh tượng như ngày hôm nay.

Trong cơn tức giận, hắn đột nhiên khóc lên.

La hét nói muốn về nhà mách cha mẹ, trả thù người áo xanh kia.

Quản Ly cảm thấy mình như đang dắt theo một đứa trẻ, mấy người khác cũng thi nhau dùng ánh

mắt bất mãn nhìn hắn.

Những người này có ai không giống Lâm Khiếu, là thiếu gia tiểu thư trong nhà cưng như cưng

trứng, hứng hơn hứng hoa đâu chứ?

Được cho phép ra khỏi nhà, xông xáo giang hồ, nhất định phải cẩn thận một chút.

Người ngoài nào ai có thể chiều chuộng ngươi mãi được.

Đi cùng Lâm Khiếu, với tính cách của hắn đã chọc phải không ít người, nhưng cũng may vì không xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Hôm nay

là bài học tốt nhất dành cho hắn.

Cũng mà là người áo xanh kia tính tình tốt, không có ra tay quá tàn độc, chỉ nhẹ nhàng giáo huấn một phen thôi.

Coi như là cái giá phải trả!

Quản Ly không nhịn được nói với hắn: “Thôi, đừng khóc! Ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, phải sửa cái tính xấu của ngươi đi. Thấy chuyện hôm nay xảy ra chưa?

Ngươi cho rằng đang ở nhà của mình à? Rừng núi hoang vắng, người ta tiện tay giết chúng ta, rồi ném xác vào bãi tha ma, quỷ không biết thần không hay thì người làm sao!”

“Ta không sợ hắn!” Lâm Khiếu mạnh miệng nói.

Quản Ly bị chọc tức đến mức bật cười, nghiêm túc nói: “Tu vi của người kia sâu không lường được, ngươi đòi quay lại trả thù hắn, nếu hắn nhận ra, ngươi nghĩ ngươi còn cơ hội sống sót ư? Với thực lực của hắn ban nãy ngươi cũng đã thấy, giết chúng ta dễ như trở bàn tay Lâm Khiếu lập tức ngừng khóc, vô thức nhìn xung quanh một lần.

Quản Ly không muốn quan tâm hắn nữa, quay lại nói với mấy người kia: “Đi, đi thôi”

Mặc dù không biết con đường cụ thể lên núi Phù Ngọc, nhưng cứ há mộng ra hỏi thì kiểu gì chả tìm được.

Ba ngày ngay, phái Phù Ngọc Sơn.

Bậc thang trải dài như không có điểm cuối.

Đỉnh núi sừng sững như một tòa lầu cổ, sơn son thếp vàng ngói lưu ly lấp lánh.

Tường đỏ tươi thắm, cổng chào nguy nga mà nghiêm túc.

Có không ít người dẫn theo con cái, bước từng bước một tiến lên.

Có người con còn chưa quá năm tuổi, cũng có những thiếu niên tuổi mười lăm, kết bạn hoặc là đi cùng trưởng bối trong nhà đến đây.

Quản Ly ngẩng đầu nhìn tòa lầu cổ bị mây tím che khuất, gương mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Đi lâu như vậy, đúng là không uổng công một lần vất vả.

Ngay cả Lâm Khiếu, giờ đây ngắm nhìn tòa cổ lâu kia cũng đã quên béng những chuyện không vui mất ngày trước.

Mọi người cùng nhau lên cửa phái.

Phái Phù Ngọc Sơn có tiểu đồng chuyên làm công tác chiêu đãi khách.

Tóc búi như hai sừng dê, dáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Bài kiểm tra đầu vào sẽ bắt đầu vào hai ngày sau.

Dựa theo tuổi tác mà bài kiểm tra đầu vào cũng khác nhau.

Đối với phái Phù Ngọc Sơn mà nói, họ càng thêm thích những đứa trẻ từ mười tuổi trở xuống.

Còn với những thiếu niên qua tuổi mười lăm, tiêu chuẩn lại khác biệt.

Những đứa trẻ từ mười tuổi, chỉ cần kiểm tra căn cốt.

Còn người trẻ tuổi mười lăm, còn phải kiểm tra nhiều phương diện khác.

Không thể chỉ kiểm tra căn cốt, mà còn phải kiếm tra đức tính, tích cách và các vấn đề khác.

Trong thời gian tiến hành bài kiểm tra, chỗ ăn chỗ ở đều do núi Phù Ngọc cung cấp.

Phái Phù Ngọc Sơn có rất nhiều phòng chuẩn bị cho đệ tử, nhưng lại không có nhiều đệ tử như vậy. Thế là những phòng này tạm thời được thay thế cho phòng khách.

Khoảng cách diễn ra bài kiểm tra chỉ còn có hai ngày, một số người

tranh thủ lúc này, đi dạo quanh phái Phù Ngọc Sơn.

Phái Phù Ngọc cũng không thất lễ, mặc cho bọn họ tham quan.

Thậm chí còn thân thiện đến mức, mở một con đường ngay giữa hai ngọn núi.

Quản Ly, Lâm Khiếu và những người khác bắt đầu đi dạo xung quanh.

“Ồ, nhìn chỗ kia kìa…” Lâm Khiếu nói.

Mấy người còn lại nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy một con bạch tuộc nghênh ngang từ xa bước

(ОДО)!!!

Đệ tử phái Phù Ngọc Sơn thấy bạch tuộc thi nhau hành lễ.

“Chào phó trưởng môn ạ.

Hít –

Mấy người này lấy làm lạ.

Một con yêu tinh bạch tuộc, thế mà lại là phó trưởng môn phái Phù Ngọc Sơn. Ngay cả Quản Ly người luôn bình tĩnh nhất cũng không khỏi thầm tặc lưỡi.

Ôi thế giới rộng lớn không thiếu chuyện kỳ lạ.

Mình trước kia chỉ quanh quẩn ở 1/3 mẫu đất, cảm thấy rất là giỏi giang rồi, giờ mới vừa bước ra, mới biết giang hồ này bao la thế nào, mình không thể tiếp thu kịp.

Sau đó họ vội vàng đến thăm ruộng linh dược của Phù Ngọc Sơn, Tàng Kinh Các và những nơi khác.

Rồi lại đến Tổ sư đường.

“Phái Phù Ngọc của chúng ta không nặng nề như những môn phái khác, từ khi khai tổng lập phái đến nay mới là đời tông chủ thứ hai…

Đi vào Tổ sư đường.

Đền thờ lớn như vậy mà chỉ thờ có một người, bên cạnh người nọ là một con trâu.

“Đây là tổ sư gia của chúng ta, Lý Bình An.

Còn đây là bạn đồng hành cả đời người của ngài, lão Ngưu.

Đệ tử chỉ vào từng hàng chữ nhỏ trên tường, nói tiếp: “Đây là cuộc đời của tổ sư gia nhà ta, tổ sư gia bình thường không ham công danh lợi lộc, chỉ thích du sơn ngoạn thủy…”

Quản Ly khẽ nhíu mày, nhìn pho tượng kia, sao mà thấy quen mắt vậy nhỉ?

Nhất là con trâu bên cạnh.

“Cái này….không phải là hắn sao?”

Có tu sĩ đi cùng nhận ra được.

“Khéo là lớn lên nhìn giống thôi?”

“Thì lớn lên giống đi, nhưng con trâu kia thì giải thích thế nào? Trên đời có chuyện trùng hợp như vậy sao?”

Mấy người khẽ liếc nhau, cùng quay sang nhìn Lâm Tiêu.

Lâm Tiêu mặt lạnh như đất.

Giờ thì hay rồi, còn chưa bái sư đã đắc tội tổ sư gia nhà người ta.

Cô bé ngoan ngoãn ngồi trên đầu lão Ngưu, tay nắm hai cái sừng của nó, dáng vẻ rất là đáng yêu. Không nháo cũng không vội.

Chỉ khi hỏi nàng, nàng mới đáp lại mấy câu.

Vừa đến nơi mới mẻ, gặp người mới lạ, nàng bèn bày ra dáng vẻ này.

Lý Bình An đi đến cổng môn phái.

“Điền thông tin cá nhân và thông tin của con mình ở đây.

Đệ tử theo thói quen, còn tưởng là Lý Bình An mang theo cô bé tới đây bái sư.

“Chúng ta không đến bái sư học nghệ, chúng ta đến tìm người.

Cô bé dường như cảm thấy rất thú vị, bèn nhận lấy tờ giấy, phối hợp điền vào.

“Tìm người? Ngươi tìm ai?”

“Tìm tông chủ Yến Thập Tam của các ngươi.

“Tìm tông chủ nhà chúng ta?”

“Vậy ngươi cũng phải điền bảng, chỗ này có luật lệ đàng hoàng”

Lý Bình An nhận bút, nghiêm túc điền vào.

Đệ tử kia đánh giá Lý Bình An từ trên xuống dưới một phen. Áo xanh, mũ rơm, gậy trúc, đàn Nhị….

Còn dẫn theo một con trâu bên người…. “Ôi mé ơi!!”

Đệ tử kia giật mình.

Không phải tổ sư gia thì còn là ai nữa?

“Xin hỏi….ngài, ngài….có phải họ Lý tên Bình An?” Đệ tử kia hỏi dò. “Là ta”

“Tổ sư gia!”

Mấy tên đệ tử vội vàng quỳ rạp xuống.

“Ồ, tuổi còn nhỏ mới qua tết, vẫn phải cho lì xì”

Lì xì??

Mèo con lập tức ngẩng đầu, chúng ta còn có bao nhiêu tiền đâu

“Tổ sư gia, mời ngài.”

“Mau mau! Mau đi báo cho tông chủ.

Lý Bình An đưa phiếu thông tin cho đệ tử kia: “Đã điền xong”

Đệ tử kia run run khóe miệng: “Ngài không cần làm vậy đâu”

“Quy định mà”

“Đây là phiếu thông tin của Miêu Miêu tiên tử. Mèo con đưa tờ khai cho đệ tử kia: “Còn có.”

Mèo con dừng một lúc, nhìn chằm chằm người kia, nghiêm túc nói: “Chúng ta không có tiền đâu, không cho lì xì có được không?”

Chương 649: Khó mà sống nổi mà

1509 chữ

Đá luyện quyền, phía sau núi.

Một quyền tiếp sau một quyền, càng đánh càng nhanh.

Đánh đến mức vừa nhanh vừa hiểm, đánh nổ đá vang lên tiếng vỡ êm tai, để người ta nghe rõ ràng.

Đây không biết đã là khối đá luyện quyền thứ bao nhiêu rồi.

Khối đá luyện quyền mới này, cũng đã bị đánh đến mức không ra dáng vẻ ban đầu.

Đệ tử khi sắp đến gần, thả chậm bước chân, hành lễ: "Sư phụ"

"Sao?"

"Tổ…tổ sư gia…tới rồi…"

"Đang đùa gì vậy?"

Yến Thập Tam bỗng dừng động tác lại, quay đầu nhìn đệ tử tỏ vẻ khó tin.

"Tổ sư gia nào? Tổ sư gia nào cơ?"

Nhưng mà chỉ tốn một lát, Yến Thập Tam đã lấy lại tinh thần. Tiên sinh tới rồi?!

"Vâng chính là tổ sư gia….còn có….ngưu gia gia…

Đệ tử kia ấp úng, không biết nên nói cái gì.

"Không nhận lầm người chứ?" Yến Thập Tam nghi ngờ hỏi.

"…" Đệ tử kia lại im lặng, hắn làm sao biết được có nhận nhầm người hay không.

Nhưng mà nói đi thì cũng nói lại, phỏng chừng không ai dám giả mạo tổ sư gia nhà mình đâu.

Dám đến môn phái nhà người khác giả danh lừa bịp, nếu như bị phát hiện, không đánh chết thì cũng tàn phế.

“Được rồi, để ta tự mình đi xem thử”

“Tổ sư gia, mời uống trà.

Đệ tử phái Phù Ngọc Sơn cúi đầu thật thấp, dâng trà lên cao.

Dáng vẻ giống như thái giám đang bưng trà đổ nước cho hoàng gia.

“Ngưu gia gia mời người uống trà” “Ngưu?”

Lão Ngưu đầu đầy dấu chấm hỏi.

Ngưu gì cơ? Ngưu gia gia gì cơ?

Ôi cái danh hào gì đây?

“Mèo o ~” Mèo con kêu một tiếng: “Miêu Miêu tiên tử có thể ăn không?”

Đệ tử kia ngẩng đầu lên nhìn thấy chú mèo con xinh đẹp này, do dự một chút.

“Bà mèo có thể ăn được ạ?”

Miêu Miêu tiên tử: “(° – /)”

“Bà mèo là ai?”

Rất nhanh, Yến Thập Tam đã nhanh chân bước đến.

Nhìn kỹ, quả nhiên đúng là tiên sinh rồi.

Nghe thấy sư phụ mình gọi như vậy, mấy tên đệ tử đều thở phào.

Vừa nãy còn hơi nghi ngờ thân phận của người áo xanh kia, bây giờ đã xác nhận được rồi.

Lý Bình An cười: “Nhiều năm không gặp, từ khi chia tay đến bây giờ không xảy ra chuyện gì chứ?” “Tiên sinh! Lão Ngưu!”

Yến Thập Tam bước lên, quỳ xuống chắp tay nói.

Lại cúi thấp đầu xuống mu bàn tay, bình tĩnh nói.

“Đệ tử Yến Thập Tam bái kiến tiên sinh!”

“Chậc, cũng có phải đón tết đón xuân đâu, hành lễ làm gì, đứng dậy đi”

“Tiên sinh, sao người lại tới đây? Những năm này hành tung của người và lão Ngưu quá khó đoán, không ai rõ tiên sinh đi đâu cả.

“Đến lục địa khác dạo chơi một phen, thấy mệt rồi nên quay về.

Ta đã đến Kinh thành một chuyến, nghĩ rồi lại đến đây thăm ngươi”

Rất nhanh, Chương Ngư kiếm sĩ cũng hay tin mà đến.

Mèo con sợ hãi trốn ra sau chân Lý Bình An, đôi mắt to tròn xoay chuyển, nhìn chằm chằm con

bạch tuộc biết đi.

“Con bạch tuộc lớn quá ～”

“Nhưng năm này tiên sinh đi những đâu, mau kể cho chúng ta nghe với….Tiên sinh có biết lần trước sau khi tiên sinh giúp ta, không lâu sau ta đã đến Thập Sát Hải khiêu chiến… Lý Bình An vừa uống trà, vừa nghe Yến Thập Tam nói.

Chờ hắn nói được kha khá, Lý Bình An mới vừa cười vừa đáp: “Ta cũng biết chuyện của ngươi rồi, lúc ở Thập Sát Hải, ta ở ngay bên cạnh quan sát ngươi.

“Sao cơ? Sao lúc ấy tiên sinh không hiện thân gặp ta?”

“Hôm nay đã gặp được rồi, cũng có sao đâu.

Sau khi ta và lão Ngưu rời khỏi thành Đằng Trùng, đi qua nhiều nơi lắm. Nhất thời có lẽ không thể nói hết được, ăn cơm trước đi, ta vừa ăn vừa nói chuyện

“Hahaa, được! Để ta sai phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Chương Ngư kiếm sĩ nói: “Tiên sinh nên nếm thử cá ở chỗ chúng ta, cá ở đây rất béo.

“Được, vậy ta phải tốn một phen mong chờ rồi.

Phía sau núi Phù Ngọc.

Khe núi như một con ngân xà, hơi nước mông lung vắt qua vách núi lúc ẩn lúc hiện. Suối chảy róc rách, trăng sao phủ đầy mặt nước.

Lúc yên lặng, lúc biến dạng, huyền ảo khó lường.

Chương Ngư kiếm sĩ vác theo một đồ vật to dạng hình cái bồn.

Bên trong là một con cá lớn, ít nhiều cũng phải ba mươi cân.

Nấu đến nhừ, ngoại trừ cá ra còn có một ít nguyên liệu khác.

Chỉ đơn giản là một con cá lớn.

Lại có đệ tử bưng đến vài món nhắm khác, món nào món nấy đều nóng hổi.

Còn mang đến một vò rượu ngon.

Lý Bình An hít hà hương vị kia.

Ừm ~ quả là rượu ngon.

Canh cá bốc khói nghi ngút, hành hoa trôi nổi như phỉ thúy.

Nhấp một ngụm rượu, hương rượu nồng dạo chơi khắp vòm miệng, như một vò rượu vừa thơm vừa nong say.

Thịt cá trắng như tuyết lại mềm mềm như đậu phụ.

Món cá này hầm lên ăn thật ngon.

Trên bàn cơm, Lý Bình An kể chuyện phong tục các nơi.

Kể chuyện cũ chuyện xưa, khí thế ngất trời.

Vừa ăn vừa nói chuyện trời nam đất bắc, không chỗ nào không kể.

Kể mình ở Ngạc Nam gặp được Miêu Miêu tiên tử, khắp nơi tranh giành bảo vật.

Kể chuyện mình ở Vọng Giác để Gia Trạch lại lập phủ âm, đấu với bầy quỷ.

Kể chuyện mình vượt qua biển chết, bách quỷ dạ hành.

Nói chuyện thọ yến Chân Long, nói chuyện thành Phong Tuyết.

Nói hội kiếm Thất Phong, kết thù kết oán với Dịch Khôn Môn.

Từng chuyện từng chuyện giống như xảy ra đã lâu, nhưng thực ra cũng chẳng lâu là bao.

Chuyện đầy không hết, gặp người bằng da bằng thịt.

Giống như nghe bình thư đặc sắc nhất, người nghe mãi chưa thỏa mãn.

Để tử đứng hầu hạ một bên nghe đến xuất thần, kinh ngạc nhìn vị tổ sư gia này.

Bữa cơm này mặc dù đã ăn xong, nhưng rượu vẫn chưa uống xong. Lại đổi sang một đệ tử khác.

Để tử kia đi tới.

14:40

Bên ngoài, một đám đệ tử phái Phù Ngọc Sơn đã tu tập ở đấy từ lâu, từng người trông mong nhìn

Đây chính là tổ sư gia bằng xương bằng thịt.

Bình thường sao có thể gặp được ngài!!

“Ài, sao rồi?”

“Chuyện thế nào rồi, tổ sư gia thật à!?”

“Sư phụ và tổ sư gia đang nói chuyện gì thế?”

“Phải đấy, mau kể cho chúng ta nghe đi.

“Khụ khụ khụ – ta kể cho mà nghe, tổ sư gia nhà chúng ta phải gọi là truyền kỳ!”

“Nhảm nhí quá! Tổ sư gia không phải là truyền kỳ thì còn gì nữa. Mau kể lại coi!”

“Đừng nóng, từ từ nghe ta kể.

Đêm này, toàn bộ Phù Ngọc Sơn đều đang thảo luận chuyện về tổ sư

gia.

Lý Bình An rửa mặt xong

“Bẹp bẹp ~”

Mèo con đang ăn quả hạch, mèo thả vào trong miệng, dùng sức cắn.

Răng rắc –

Ăn xong một hạt, lại thả hạt thứ hai vào.

Lão Ngưu cũng ngồi bên cạnh, nhai răng rắc răng rắc.

Một lớn một nhỏ, một trâu một mèo lặng lẽ ngồi đó.

Lý Bình An đi tới hỏi: “Đánh răng rồi còn ăn gì nữa thế?”

Miêu Miêu tiên tử ngẩng đầu, thẳng thắn nói: “Tiên tử biến thành người mới phải đánh răng, giờ tiên

tử là mèo rồi, ăn gì cũng được. “Đừng ăn nữa, đi súc miệng đị” Mèo con giơ giơ móng vuốt.

Trong lòng bàn tay mèo hiện ra hai quả hạch, nói: “Tiên tử ăn nốt hai quả này thôi. “Không được ăn nữa, đêm ăn nhiều dễ bị sâu răng lắm.”

“Vậy sao trâu trâu ăn được?”

Lý Bình An nói: “Cái tốt không học lại đi học cái xấu, trâu trâu còn nhiều thói quen xấu lắm, ngươi định học hết ư?”

Mèo con lắc đầu, mạnh mẽ nói: “Không đâu?

“Vậy đi súc miệng đi thôi.

Mèo con bất đắc dĩ thả quả hạch xuống chạy đi.

Lão Ngưu…....

Lão Ngưu dùng cái móng đập xuống quả hạch trên bàn.

Không ăn nữa!

Cái đuôi phe phẩy, đi ngủ đây.

Đắp một cái chăn nhỏ, khó mà sống nổi mà ~

Chương 650: Quản lý ruộng linh thảo

1330 chữ

Khoảng cách đến ngày diễn ra bài kiểm tra đầu vào của phái Phù Ngọc Sơn chỉ còn một ngày.

Đệ tử tạp dịch đã rời giường từ sớm, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho tổ sư gia.

“Ê, ngươi nói xem tu sĩ cấp bậc như tổ sư gia nhà chúng ta, ăn sáng kiểu gì?”

“Ngươi thì biết cái gì, cái gọi là “Đạo” đơn giản nhất, chính là cảnh giới của tổ sư gia nhà chúng ta, ăn hay uống thì cũng là tu hành”

“.....Ở cũng phải”

Đệ tử tạp dịch vốn muốn đưa bữa sáng tới cho tổ sư gia, nhưng lại bị mấy sư huynh đệ khác đoạt mất việc này.

“Ta đi đưa bữa sáng cho tổ sư gia cho!”

“Nè, huynh về mà tu hành đi, việc này để ta làm cho?

“Sư huynh, ngươi nói lý tí đi chứ, rõ ràng là ta tới trước.

“Đừng có tranh, nghe vi huynh của ngươi, để ta!” “Hừ! Sư huynh ngươi cũng tới tranh à!”

“Vậy theo quy củ của tông môn đi “Được! Rút kiếm ra đây”

“Tới luôn, ai sợ ngươi.:

Rất nhanh nhóm người liền bắt đầu đánh nhau.

Cô bé ngồi trên ghế hỏi: “Bữa sáng đâu?”

“Bữa sáng còn chưa tới.

Cô bé đếm đầu ngón tay: “Hay là do chúng ta không trả tiền?”

“Chắc là không phải đâu, họ tưởng là chúng ta không cần ăn cơm đó. Tiên tử đói bụng à, vậy thì

chúng ta tự nấu”

“Lão Ngưu”

Lý Bình An vỗ mông lão Ngưu.

Đừng có chạm vào ta.

Lão Ngưu đạp móng trở mình, dường như là bởi vì chuyện ngày hôm qua mà vẫn còn ấm ức.

Chuyến này không có nửa cân thịt bò, thì có giời mà nó tha –

“Cốc cốc ~”

Tiếng đập cửa vang lên.

“Tổ sư gia, tổ sư gia, đồ ăn sáng đây ạ.

Cô bé vừa nghe thấy đồ ăn sáng, hai mắt lóe lên.

“Ừ, vào đi”

Rất nhanh, từng đệ tử nối đuôi nhau đi vào.

Người thì bưng mâm, người thì bưng bón.

Lý Bình An khẽ nhìn lướt qua/

Ồ – khá lắm.

Từng đệ tử đi tới, rồi lại lui ra ngoài.

Thời gian trọn vẹn một nén nhang.

Sau khi qua tranh đấu, cuối cùng những đệ tử này đã đạt được thỏa thuận.

Mỗi người lên một đi, vừa hay có thể gặp được tổ sư gia.

Dù sao vị tổ sư gia này vẫn luôn hiện hữu trong từ đường, chời ơi tổ sư gia sống sờ sờ đây nè, ai lại không muốn gặp chứ.

Lý Bình An nhìn bàn đầy đồ ăn nói: “Vất vả cho các vị rồi, ngày mai không cần chuẩn bị nhiều như vậy đâu, bữa sáng chúng ta ăn thanh đạm một chút là được. Chân giò hay là thịt bê nướng nguyên con….Buổi sáng ta không ăn mấy thứ này đâu, đừng lãng phí. Cầm đi chia cho đệ tử trong môn đi, nếu các đệ tử không ăn được, vậy thì

chia cho người đến đây bái sư.

Chúng đệ tử không dám không nghe theo.

"...Vâng, xin nghe theo lời dạy của tổ sư gia.

Thế là, chúng đệ tử đành phải cất đồ ăn đi.

Nhưng mà con bê nguyên khúc kia, lại bị lão Ngưu nắm chặt không buông tay.

Chờ ăn xong bữa sáng, Yến Thập Tam và Chương Ngư kiếm sĩ bèn dẫn họ đi dạo quanh môn phái

một phen.

Lão Ngưu vừa ăn hết một con bé to đúng, giờ nằm trên giường không buồn nhúc nhích.

Lắc lắc móng, bảo bọn họ cứ đi trước đi.

Lý Bình An nắm tay cô bé, đi theo đám người phái Phù Ngọc Sơn.

"Phù Ngọc Sơn tổng cộng có hai ngọn núi, chủ phong tên là Tú Linh Phong, thứ phong tên là Trách Quang Phong.

"Phong cảnh rất đẹp"

Lý Bình An đứng trên đỉnh núi, giương mắt trông về phong cảnh phía xa.

Sau đó lại đến ruộng linh thảo của họ, ruộng có bố trí Ngũ Hành tụ linh trận.

Trên ruộng có đệ tử chuyên chăm sóc.

Cô bé đứng trước ruộng linh thảo còn cao hơn mình :"Tiên tử không cao bằng cỏ." Mặt trời mọc đằng Đông, nắng ban mai đầy trời.

Mây và núi vui ca, rong chơi cùng mây hồng, biến hóa ảo lường.

Kỳ hoa dị thảo tôn thành tranh, bụi cỏ xanh ngát rung rinh tựa như làn sóng biển.

Gió mát từ đâu đến, tạo thành một trận gợn sóng.

Như thật như ảo, đem đến cho người ta cảm giác như đang rong chơi

nơi tiên cảnh. Mây rẽ thành lối, ánh nắng theo đó chiếu xuống.

Kỳ hoa dị thảo tắm mình trong sương mai và nắng sớm.

Biển mây mênh mông, quả nhiên là một phong cảnh kỳ diệu.

Cô bé phóng mắt nhìn, lại phát hiện có hai bạn nữ có chiều cao gần bằng mình.

Trắng trẻo, đôi mắt ngập nước.

Nhìn thật kỹ, hai người họ lại giống nhau như đúc.

Đều mặc áo xanh, cài viên thuốc trên đầu.

Hai đứa trẻ đang nhổ cỏ bắt sâu, làm việc cực kỳ nghiêm túc.

Ngẩng đầu, nhìn thấy tông chủ tới vội thả dụng cụ xuống chạy đến.

“Chào sư phụ ạ!”

Yến Thập Tam nói với Lý Bình An: “Hai cô bé này một người tên là Tất Thanh, một người là Tất An đều là ếch xanh thành tinh, chuyên phụ trách bón thúc, bắt sâu cho ruộng linh thảo”

Tất An chỉ vào Lý Bình An hỏi: “Sư phụ, người này nhìn quen quá. “Đây là sư phụ của sư phụ, tổ sư gia của các ngươi.

“To su gia?”

Tất Thanh và Tất An giật mình.

Quỳ xuống vang một tiếng “Bịch”, rồi lại “loảng xoảng” dập đầu. “Tổ sư gia mạnh khỏe ạ!”

“Chào tổ sư gia ạ!”

“Đứng lên đi, lần sau không cần dập đầu như vậy đâu. Lý Bình An nói.

Hai cô bé đồng thời đưa tay, mắt long lanh nhìn Lý Bình An.

Hắn cười bất đắc dĩ, lấy một ít linh thạch từ trong túi ra, đưa cho hai nàng. “Tổ sư gia tốt quá” Tất Thanh nói.

“Tổ sư gia, hai ta rất sùng bái người.

Hai người kẻ xướng người họa, cũng không có ý định đứng dậy, tay

vẫn để trên cao. Lúc này cô bé cũng "bịch" một tiếng, quỳ xuống trước mặt hai bé gái kia.

Bắt đầu dập đầu: "Chúng ta không còn tiền, cho nữa là không có tiền ăn cơm đâu!"

Hai bé gái sững sờ, cũng bắt đầu dập đầu mãnh liệt.

Ba bé gái thi nhau dập đầu.

Lý Bình An, Yến Thập Tam, Chương Ngư kiếm sĩ chứng kiến một màn này, nhịn không được mà bật cười to.

Kết thù trận này không biết là nên khóc hay cười đây.

Lý Bình An bắt đầu kiểm tra vườn linh thảo.

"Tổ sư gia, ngài biết trừ sâu không ạ? Có thể giúp chúng ta trừ sâu không?" Tất Thanh hỏi dò.

"Ừm, khỏi phải nói tổ sư gia nhà chúng ta là người tốt nhất, ngài sẽ giúp chúng ta trừ sâu. Tất An đáp.

Hai đứa trẻ này quả thật rất chấp nhất chuyện trừ sâu.

Hai tay Lý Bình An chạm nhẹ xuống đất, khẽ hít hà.

"Mệnh cách màu tím: Ngự điền chi thuật.

Mặc dù đã lâu rồi Lý Bình An không trồng trọt, nhưng mà tài nghệ vẫn vững như xưa.

Tất Thanh nói: "Tổ sư gia, ngài rốt cuộc có biết trừ sâu hay không?"

Lý Bình An phủi tay, quay đầu nhìn hai đứa trẻ.

"Vậy hai đứa nói cho ta nghe thử, hai đứa trừ sâu như thế nào?"

Chương 651: Để lại ít đồ

"Hai đứa trừ sâu bằng cách nào?"

Tất Thanh do dự một chút, cái miệng nhỏ há to, chiếc lưỡi thật dài tuôn ra, quấn lấy một con côn trùng đang bay.

Rồi đột nhiên co rụt lại, ngậm vào trong miệng.

“Chính là như vậy đó ~”

Cô bé:: Σ(OVO!!

Cũng học theo, cúi đầu lè lưỡi ra, nhưng có vươn lưỡi thế nào thì cô bé cũng không nhìn thấy được lưỡi của mình.

Lợi hại thật á!

Lý Bình An bật cười, nói với cô bé: “Gọi lão Ngưu tới đây, để nó tiêu hóa bớt thức ăn.

Cô bé vừa nắm lấy đầu lưỡi hồng hồng của mình vừa chạy. Rất nhanh đã thấy lão Ngưu đang xoa xoa bụng đi tới. “Lão Ngưu, làm việc thôi!”

Lý Bình An vén tay áo lên.

Lão Ngưu khẽ cong bốn chân, nằm rap

Ngưu

trên mặt đất.

Mệt lắm, nay trâu ta không muốn hoạt động đâu.

Lý Bình An vỗ vỗ cái mông béo ịch của nó.

“Đừng có làm kiêu nữa, tẹo nữa làm xong đêm sẽ có thịt bò cho người ăn.

Lão Ngưu nghe vậy vội lấy dụng cụ trong nhẫn trữ vật ra, móng trâu cầm lấy liềm.

Gió

mang theo hương đất tươi mới đến.

Hòa cùng hương vị cỏ xanh, còn có mùi hương của các loại hoa.

Hai tiểu đồng ếch xanh là Tất Thanh và Tất An há miệng nhỏ, hai mắt trợn tròn xoe.

Cả người bất động, giống như là người gỗ.

Mùi thơm của hoa cỏ trên đất như thấm vào người các nàng.

Tràn ra trên gương mặt non nớt của Tất Thanh và Tất An, từ đầu đến

chân đều đang phát run.

Đột nhiên có cảm giác thương hải tang điền, người cũng như vật…..

Ruộng linh thảo lúc này, như bừng sống lại.

Chỉ cách có một ngày, trong khuôn viên mấy chục mẫu đất, khỏi phải nói đến côn trùng có hại, ngay cả cỏ dại cũng bị dọn sạch hết.

Trên thực tế cỏ dại mọc xen lẫn với linh thảo, khó diệt hơn côn trùng nhiều.

Không những vậy hình dạng của cỏ dại còn khá giống với linh thảo, khiến người ta khó mà phân biệt.

Sức sống vô cùng mãnh liệt, điên cuồng hấp thu chất dinh dưỡng linh thảo cần có.

Vừa nghĩ đến chúng sẽ mãi sinh trưởng mà mình không làm được gì, người quản lý ruộng linh thảo đã cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nhưng bây giờ tất cả đều đã bị dọn sạch.

Trâu kia dường như có thể phân biệt hết thảy cỏ dại, há miệng nhai từng ngụm từng ngụm nuốt vào trong.

Lý Bình An thì phụ trách xử lý côn trùng gây hại.

Đồng thời để lại trên ruộng mấy loại côn trùng hữu ích như sán hạt hồng, cỏ linh, ong mắt đỏ….. Giữa núi có một mạch nước suối, Lý Bình An bèn xây một hồ chứa nước ngay ở dưới đó.

Lợi dụng độ cao của hai tòa núi, không cần áp lực từ máy bơm cũng có thể dẫn nước về đến tận vườn.

Thậm chí còn làm hai cái hố xí.

Lý Bình An vùi năm cái ao ngầm dưới lòng đất, bỏ vào đó là than sinh học và vi khuẩn yếm khí.

Bầy vi khuẩn sẽ không ngừng sinh sôi trong đó.

Từng bậc từng bậc rơi xuống, sinh vật hạt tròn sẽ bị vi khuẩn ăn hết.

Chỉ còn lại nước tràn ra.

Đây là một hệ thống tưới tiêu hoàn chỉnh.

Thông qua độ nghiêng tự nhiên của ngọn núi, nước đi qua bốn cái ao còn có các sinh vật sống khác ở dưới đó.

Sẽ mang theo chất dinh dưỡng bị hấp thụ, theo đường đó mà truyền chất đến cho vườn hạt giống ở phía Nam.

Tất Thanh, Tất An nhìn vườn linh thảo đột nhiên sáng bừng lên, run run nói.

“....To su gia….”

Lý Bình An lại lấy ra hai quyển sách liên quan đến gieo trồng linh dược linh thảo, và phương pháp quản lý.

Đây là do hắn viết khi còn ở Thục Sơn, bây giờ để lại cho đệ tử mình thôi.

Tất Thanh, Tất An nhìn vườn linh thảo rực rỡ hẳn lên, mừng rỡ chạy vào trong.

Hồi lâu sau, mới chạy về.

Cuối cùng cũng không phải vì lo lắng côn trùng cỏ hải nữa rồi, không sợ hói nữa rồi!

Tất Thanh, Tất An quỳ sụp xuống đất.

“Tổ sư gia vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! ! !”

Lại quay đầu lạy lão Ngưu.

“Ngưu gia gia vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! ! !”

Mèo con vốn chơi trong vườn linh thảo cả ngày, lúc này mèo mệt nên nằm trên nhành cây đánh một giấc.

Vừa nghe thấy tiếng người, nhảy xuống xem thử.

Phù một cái, nhận ra cũng quỳ xuống.

“Bà Mèo vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Mèo con ngẩn ngơ nhìn họ dập đầu. Bich bich ~

Chờ xử lý xong vườn linh thảo, trời đã rất muộn rồi.

Bọn họ chỉ ăn một bữa cơm đơn giản.

Mèo con ngủ say, nằm trên đầu giường gần lò sưởi.

Tay nhỏ giang rộng thẳng tắp.

Lý Bình An và lão Ngưu thì đến Tàng Kinh Các tham quan.

Tàng Kinh Các của một môn phái có thể đại diện cho xuất thân và thực lực của môn phái đó.

Yến Thập Tam và Chương Ngư kiếm sĩ phải chuẩn bị cho lễ thu nhận học trò ngày mai, không thể đi cùng bọn họ.

Lý Bình An bèn tự mình đi xem thử.

Hắn ở lại chỗ này không bao lâu, ấy vậy mà đã nhận đệ tử này.

Thậm chí còn nhìn thấy tượng của mình và lão Ngư trong tổ sư đường.

Dù sao cũng phải để lại cho người ta vật gì đáng giá mang tính kế thừa.

Ánh trăng xuyên qua bóng cây, hắt vào khe cửa từng chiếc bóng tựa như ngọc vỡ.

Lý Bình An và lão Ngưu ung dung dạo quanh phiến đá xanh của Phù Ngọc Sơn.

Cách đó không xa, có vài người vừa uống trà, vừa ngắm trăng.

Nghe tiếng bước chân, theo bản năng quay đầu lại.

“A! A! A!”

Quản Ly nheo mắt nhìn.

Nghe thấy động tĩnh của hắn, mấy người còn lại cũng quay đầu nhìn theo.

Xuyên qua

ánh trăng mông lung, họ nhìn thấy rõ bóng hình kia.

“Là….người áo xanh kia!” Lâm Khiếu giật mình.

Quản Ly vội kéo hắn, thấp giọng nói: “Người áo xanh gì, là tổ sư gia của phái Phù Ngọc Sơn.

Quản Ly trong lòng vạn phần do dự, không biết có nên lại chào hỏi hay không.

Dù sao hai bên cũng coi là quen biết, mặc dù có một chút hiểu lầm nho nhỏ.

Chờ lúc đến gần rồi, Lý Bình An bỗng quay đầu chỉ im lặng mỉm cười nhìn bọn Quản Ly.

Quản Ly và những người khác vội cúi mình hành lễ: "Lúc đó…không biết thân phận của tiên sinh, đã đắc tội, mong tiên sinh chớ trách"

Không nghe thấy tiếng trả lời, một giọt mồ hôi từ trên trán lăn xuống.

Yết hầu của Quản Ly giật giật.

Người đi rồi ư?

Quản Ly giương mắt nhìn, phát hiện người trước mặt đã biến mất từ lâu.

"Di, di."

Lâm Khiếu thở phào, vuốt vuốt trái tim bé bỏng của mình.

Một người một trâu bước vào Tàng Kinh Các.

Tàng Kinh Các có thể coi là có quy mô, chia thành bốn tầng.

Giống với những môn phái khác, cũng chia theo cấp bậc rõ ràng, có đệ tử trông coi Tàng Kinh Các. Người trấn giữ Tàng Kinh Các là một vị chấp sự thuộc đỉnh phong Thất Cảnh của phái Phù Ngọc

Thấy Lý Bình An và lão Ngưu tới, hắn hơi híp mắt lại nhìn bọn họ.

Chương 652: Con đường rất cứng rắn.

3545 chữ

".. Người… Người chính là vị tiên sinh của Yến tông chủ sao?" "Là ta"

Vị cung phụng kia chắp tay: “Tại hạ hữu lễ!”

Thay vì Lý Bình An nói vài câu khách sáo, thì hắn chạy đi quan sát kỹ càng gian Tàng kinh các này, rồi tiện tay cầm lên một cuốn sách.

Tùy ý lật xem sau đó lại thả về chỗ cũ, đi thẳng lên tầng cao nhất.

Vị cung phụng kia nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lý Bình An, giới thiệu: “Nội tình của Phù Ngọc Tông không được tính là phong phú, tuy nhiên vẫn còn may mắn là có Đại Tùy ra sức ủng hộ” “Tàng kinh các này cũng được xây dựng dưới sự ủng hộ của Đại Tùy, trong đó một số cuốn sách cổ cũng là mượn từ Đại Tùy, kỳ hạn là hai trăm năm”

“Còn có một phần trong số đó là do môn chủ và phó môn chủ của chúng ta, cùng với các vị cung

1/22

phụng và phong chủ cùng nhau biên soạn mà tạo thành…

Vị cung phụng hắng giọng, ưỡn ngực.

Giọng điệu rất tự hào mà giới thiệu với Lý Bình An các loại sách khác.

Một phần này là do bản thân dùng tâm huyết cả đời để biên soạn mà thành.

14:41

Cũng chính bởi vì dùng ra tâm huyết cả một phần đời của mình cho nên hắn mới đạt được thân phận cung phụng như thế này.

Phải biết rằng, đã mấy trăm năm rồi Đại Tùy không có tông môn mới được thành lập.

Nghe nói có người khai tông lập phái, không biết có bao nhiêu tu sĩ muốn tới để chia một chén canh.

Vị cung phụng này dựa vào kho tàng sách của mình, đồng thời trổ hết tài năng, vì thế luôn luôn tự hào vì điểm này.

Tuy rằng tu vi chỉ là chót nhất của Thượng tam cảnh.

Nhưng mà, chỉ dựa vào một kho tàng sách vở của nửa đời trước.

Lại không chỉ nhận được một lần thư mời của các tông môn cũng như thư viện khắp mọi nơi. Thứ này giống như là một khoản đầu tư, nửa đời trước để dành tiền, nửa đời sau lôi ra đặt cược.

2/22

Chọn thời cơ mà hành động.

Sự thật đã chứng minh, biểu hiện của Yến Thập Tam và Phù Ngọc Tông không làm cho hắn phải

thất vọng.

Lý Bình An gật gật đầu, đưa gia một đánh giá lập lờ nước đôi:

“Không tệ”

Quay đầu lại, nói với Lão Ngưu.

“Lão Ngưu, lấy hết đồ ra đi”

“Ngưu……!”

Lão Ngưu cho móng chân vào túi trữ vật, lục lục lọi lại một hồi.

Lấy ra một cái nhẫn trữ vật.

Phía trên nó lấp lóa màu xanh lá cây, giống như là khảm một viên bảo thạch màu xanh lá ở đó. “Rầm rầm rào rào..!”

Vị cung phụng nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mình dường như bị một đại dương tri thức bao xây xung quanh.

3/22

Nghĩa đen đúng là như thế.

Vị cung phụng được bao quanh bởi một đại dương tri thức.

Từng cuốn sách cổ, tư liệu từ trên trời giáng xuống, nhấn chìm hắn ta trong đại dương tri thức. Chỉ lộ ra một cái đầu.

Khóe mắt vị cung phụng khẽ giật giật.

Ngươi được lắm! Đây là tàng kinh các di động hay sao?

Những cuốn sách cổ này, hơn nửa đều là được Lý Bình An và Lão Ngưu sao chép.

Đi nhiều, lại biết được càng nhiều chuyện hơn.

Có đôi khi sẽ ngẫu nhiên tiếp xúc với những thứ mà có khi những tu si khác dùng cả đời này cũng không tiếp xúc được.

Trong đó cũng có những kiến giải của Lý Bình An đối với phương pháp luyện chế đan dược, lại còn có cả một cuốn sách Y học mà chính tay mình viết.

Nửa còn lại thì hoàn toàn được Lão Ngưu viết ra trong lúc rảnh rỗi không có việc gì để làm.

Thời gian càng lâu dài, như vậy tích lũy được lại càng nhiều.

4/22

Năm bè bảy mảng, đủ các thể loại.

Những đệ tử khác cũng nhìn mà cảm thấy choáng ngợp, cảnh tượng này không hiểu sao lại phảng phất giống như là một vị phú hào cưỡi xe ngựa trên đường phố, hai tay vung vãi tiến xuống mặt đường.

“Đừng có hấp tấp!”

“Sách vở loại luyện đan thì đặt ở bên kia!”

Đêm khuya, từng tên đệ tử Phù Ngọc Tông vẫn còn nhốn nháo ở Tàng kinh các, phụ trách xếp đặt từng quyển sách.

Tầng cao nhất của Tàng kinh các.

Lý Bình An và Lão Ngưu đang múa bút thành văn.

Lúc này đang viết đến cuốn ‘Thái âm thổ nạp khải linh thuật.

Môn pháp thuật này có độ dài khá lớn, tuy nhiên cũng không làm khó được tốc độ viết của Lý Bình

5/22

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt…

Các thuật ngữ chuyên môn trong đạo phái, cùng với các loại chú thích và đường đi của khí mạch đã được viết xong hoàn toàn.

Không bao lâu sau, bản pháp môn này đã được hoàn thành.

Lý Bình An khép cuốn sách lại, đặt sang bên cạnh.

Ngay lúc này sẽ có đệ tử đến để cất đi.

Thấy không có người chú ý tới, hắn bèn cẩn thận từng li từng tí nâng một góc sách lên, liếc mắt ngó một lát.

Chậc chậc..

Chữ của Tổ sư gia thật là đẹp…

“Huyền quan nhất khiếu, trọng tại nhất tự, thủ trung bão nhất”

“Tức là giữ lại một khiếu…

“Thích chết à??”

Có một vị sư huynh trợn mắt lên hung hăng nhìn vào hắn một cái, giơ tay ra khép cuốn sách lại.

6/22

“Có hiểu quy củ hay không?!”

Tên đệ tử kia nuốt một ngụm nước bọt, biết chuyện này mình đã làm sai nên không dám phản bác. “Học trộm công pháp, nhẹ thì phạt bổng lộc, cấm túc; nặng thì trục xuất khỏi sư môn!” “Vâng, sư đệ hiểu rồi! Cũng tại vì lòng hiếu kỳ nên mới làm như vậy!”

Tên sư huynh kia hạ giọng nói: “Đây không phải là việc nhỏ, nếu để cho cung phụng phát hiện ra… Vị cung phụng này của chúng ta cực kỳ nghiêm khắc!”

Nói xong thì liếc mắt nhìn ra bốn phía.

Cuối cùng khi tầm mắt rơi vào trong một xó xỉnh nào đó lại thấy được bóng dáng của vị sư thúc cung phụng kia.

Chỉ thấy vị sư thúc này đang ngồi xổm, trong tay vẫn còn đang cầm một cuốn thư tịch mới cóng, đến mực còn chưa khô…

Đọc như chết đói chết khát.

Vị cung phụng cố gắng đè nén kích động và mừng rỡ ở trong lòng mình để có thể đọc cuốn sách kia một cách thật tỉ mỉ.

Thỉnh thoảng còn phải liếc mắt nhìn vào chú thích và kiến giải ở

phía bên dưới.

7/22

Hai gã đệ tử đều sửng sốt.

Tên sư đệ trố mắt lên nhìn vào sư huynh.

Sư huynh thì thu hồi ánh mắt lại, làm như không nhìn thấy gì: "Ngoan ngoãn đi làm việc đi!"

"Da!"

Không ngủ suốt một đêm, ánh mặt trời ban mai bất chợt xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào trong phòng.

Lý Bình An ngẩng đầu, rót một chén trà nóng rồi uống một ngụm.

Cầm bút chấm vào nghiên mực, lại tiếp tục viết.

Trên tay vị cung phụng vẫn cầm một cuốn sách, nhìn rất lâu cũng không hiểu được huyền ảo ở trong đó.

Muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại thấy Lý Bình An không còn lòng dạ nào quan tâm đến chuyện

Đành phải bỏ dở chỗ đó, tiếp tục lật trang tiếp theo để đọc.

Hắn đọc cực kỳ nghiêm túc, mắt cũng không chớp lấy một lần, cảm tưởng như mặt cũng dán luôn vào trong trang sách.

8/22

"Coonggg coonggg"

Có tiếng chuông nặng nề mà âm vang từ bên ngoài truyền vào.

Lý Bình An ngẩng đầu, bất chợt nhớ tới chuyện gì đó, gọi một tên đệ tử đang ở gần đó vào. "Nghi thức chiêu đồ đã bắt đầu rồi à?"

Tên đệ tử kia nói: "Bẩm Tổ sư gia, tiếng chuông vang lên báo hiệu đã bắt đầu rồi ạ!"

Lý Bình An đặt bút xuống, nói với Lão Ngưu: "Lão Ngưu, đi xem náo nhiệt không?" "Ngưu…!!!"

Lão Ngưu vẫn nắm chặt thịt trâu khô trong tay, cắn một miếng rất to.

Lại còn ôm lấy rất nhiều ở trong lòng, không muốn đi.

Sợ mình vừa đi thì sẽ bị người ta trộm mất. “Không ai thích ăn cái thứ đó đâu!”

Lý Bình An mạnh mẽ kéo Lão Ngưu rời đi.

“Nhân tộc đất Ký Châu, mười bốn tuổi, họ Quan, tên Du!”

9/22

“Nhân tộc đất Liễu Châu, mười hai tuổi…

Ánh mặt trời hôm nay thật rực rỡ.

Trên quảng trường lớn của chủ phong, không biết có bao nhiêu người đang đứng chờ đợi.

Trên đường đến đây còn không cảm nhận được là nhiều người.

Nhưng đến hiện tại, tất cả tập trung ở nơi này, bóng dáng của mỗi người chỉ giống như một con kiến nhỏ.

Ánh vàng chiếu rọi khắp thiên không, rực rỡ đến mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng, đang rót xuống những gương mặt non nớt kia.

Lý Bình An sững sờ: “Lão Ngưu, ngươi nói đi, có phải chúng ta đã già rồi hay không?”

Yên con mẹ nó tâm đi, chờ đến lúc bọn họ xuống đất hết cả rồi.

Chúng ta vẫn còn chạy nhảy tưng bừng…

Lý Bình An cười cười: “Nhìn những gương mặt ngây thơ kia, cảm giác thật vui vẻ!!” Trong đám đông.

10/22

“Tử Vân, lát nữa không cần phải căng thẳng”. Tống phụ dặn dò.

Tống Tử Vân nói: “Phụ thân à, ta không căng thẳng, ngài không cần phải lo lắng đâu!”

“Tử Vân, ngươi nhìn kìa!” Tống phụ liếc mắt một cái đã phát hiện được Quản Ly và Lâm Khiếu trong đám đông: “Là đám người kia”.

Quản Ly cũng để ý tới bọn họ, quay đầu lại, thản nhiên cười cười.

Lâm Khiếu thì nhíu mày nhìn vào hai phụ tử Tống gia.

Đương nhiên là Tống Tử Vân cũng không có hảo cảm gì với Lâm Khiếu.

Cũng đúng vào lúc này, bỗng nhiên Tống Tử Vân nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc đang đứng ở một góc.

Ngay lập tức đi tới: "Lý huynh!"

Lý Bình An mỉm cười: "Tử Vân huynh, chúng ta lại gặp nhau!"

Tống Tử Vân thi lễ với Lý Bình An.

Lúc trước mình bị Lâm Khiếu đánh cho trọng thương, nếu không nhờ Lý Bình An thì có khi phải nằm liệt một chỗ ít nhất một năm rưỡi.

11/22

Lại càng không phải nói đến lúc cuối cùng người ta còn thay mặt mình mà giáo huấn Lâm Khiếu. Tống Tử Vân cũng không phải là kẻ ngốc, tất nhiên nhận ra Lý Bình An chắc chắn không phải là người bình thường.

Trong lời nói của hắn thì chỉ đơn giản là đến Phù Ngọc Sơn để thăm bằng hữu, nhưng vị bằng hữu ở trong miệng của hắn e rằng cũng không phải là người bình thường.

Con đường của người này hẳn là rất cứng!

"Lý huynh, ta không thích vòng vòng vèo vèo, ta thích nói thẳng đi thẳng"

"Lý huynh có thể liên hệ với bằng hữu kia của ngươi để giúp ta trúng tuyển hay không?". Tống Tử Vân nói thẳng thừng ra.

Lý Bình An cười như không cười, liếc mắt nhìn hắn.

Việc này… Nên trả lời như thế nào bây giờ??

Chương 652: Nhân sinh của bọn họ vừa mới bắt đầu.

“Coongggg… Coonggg!”

Tiếng chuông lại vang lên một lần nữa.

12/22

Tống Tử Vân xoa xoa tay, đôi môi nhoẻn cười nhìn vào Lý Bình An.

Lý Bình An cười cười như có như không.

“Lý huynh… Ặc, không đúng! Lý tiên sinh, cảm ơn người vì chuyện lúc trước!” “Nếu có dịp thì nhất định phải đến nhà ta một chuyến”

“Được rồi, được rồi”

Vậy còn chuyện đi cửa sau kia..”. Tống Tử Vân ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

Lý Bình An nói: “Tống huynh đừng đi nhầm đường, quanh minh chính đại mà cạnh tranh với người khác thì cũng không nhất định sẽ thua, tại sao phải đi làm những chuyện không thể để người khác biết?”

“Ta biết”. Tống Tử Vân xấu hổ gượng cười: “Nhưng đây không phải là chuẩn bị cả hai tay hay sao?” Lý Bình An vỗ vỗ bả vai hắn: “Phải tin tưởng vào bản thân mình”

Lý Bình An đã nói như vậy, Tống Tử Vân cũng không tiện nói thêm điều gì nữa.

Lấy ra một xấp ngân phiếu ở trong ngực.

“Chuyện trước đó… Xin đa tạ Lý tiên sinh, chỗ ngân phiếu này cũng không nhiều lắm, nhưng cũng có thể coi như biểu đạt một phần tâm ý”

13/22

“Không cần”. Lý Bình An lại từ chối: “Chuyện đó chỉ là tiện tay mà thôi” “Tư chất của bản thân là cửa ải đầu tiên trên con đường thành đạo” “Nội dung khảo hạch của cửa thứ nhất chính là khảo nghiệm tư chất”

“Mọi người xếp hàng, tiến lên theo thứ tự.”

Giọng nói của vị chủ khảo vang lên ở bên trên.

Tống Tử Vân nhìn xung quanh một lát, vẫn còn có vẻ không muốn buông tha chuyện tạo quan hệ.

Có đệ tử quản lý trật tự đi tới chỗ này, phát hiện hai bóng dáng không đứng vào trong hàng lối. “Ô? Các người làm gì vậy? Mau xếp hàn…

Mới nói được một nửa thì bước chân đã khựng lại, sắc mặt hơi đổi.

Chắp tay lên bái một cái: “Đệ tử ánh mắt vụng về, không nhận ra Tổ… Tổ sư gia”

Tống Tử Vân ngẩn ra, chỉ chỉ vào chính mình.

Trong một chớp mắt này, hắn thậm chí còn cho rằng vị Tổ sư gia này lại là mình. Ngay sau đó quay đầu nhìn vào Lý Bình An.

14/22

Giọng điệu của Lý Bình An vẫn không thay đổi: “Tống huynh, khảo hạch đã bắt đầu rồi, ngươi mau

di di”

Tống Tử Vân hít một hơi thật sâu.

Khoan đã… Khoan đã…

Hắn đưa tay ôm đầu của mình.

Cái quỷ gì vậy?

Dường như qua một lúc lâu, lại ngỡ như là chỉ trong giây lát.

Tống Tử Vân hồi tưởng lại hành động lúc nãy của mình.

Xong rồi!

Con mẹ nó, hắn lại muốn hối lộ Tổ sư gia nhà người ta.

Trò hề? Chuyện cười??

Lão Ngưu che miệng, đang nén cười ở ngay bên cạnh.

Tống Tử Vân bước đi, vẫn không quên việc quay đầu lại, cẩn thận từng li từng tí nhìn vào Lý Bình

15/22

Đợi hắn đi rồi, Lý Bình An và Lão Ngưu mới đưa mắt nhìn nhau một cái.

Rốt cục không nhịn được nữa, cả hai cùng bật cười ha hả.

Cũng không phải là đang cười nhạo Tống Tử Vân, mà chỉ là cảm thấy chuyện này vô cùng thú vị.

Mặt trời dần dần mọc lên, giống như là Tống Tử Vân, lại giống với tất cả những đứa nhóc nhỏ tuổi đến đây báo danh, muốn bước vào con đường tu hành.

Nhân sinh của bọn họ mới chỉ vừa bắt đầu, ánh mắt vẫn còn trong trắng vô ngần.

Nhưng lại tràn ngập khát vọng đối với tương lai.

Lý Bình An tựa vào Lão Ngưu, cùng nhìn quang cảnh này.

Không diễn tả được cảm giác lúc này là như thế nào.

Giống như là một ông lão đứng đợi ở cửa thôn nhìn những thiếu niên trở về trong thôn, cũng có tinh thần phấn chấn hào hứng như vậy.

“Thật là tốt”. Lý Bình An nói.

“Booo!”

Lão Ngưu vẫn nhai thịt trâu khô.

16/22

Rất nhanh sau đó, khảo hạch được bắt đầu.

Vốn tưởng rằng quá trình khảo hạch sẽ rất bình thường không có gì đặc sắc.

Nhưng nào ai có thể ngờ là vô cùng hài hước, cũng bởi vì đây là lần đầu tiên Phù Ngọc Tông tuyển chọn đệ tử trên quy mô lớn, cho nên có rất nhiều tình huống có thể phát sinh cũng đã phát sinh. “Sao rồi? Ta có thể tu hành không? Tu chất của ta như thế nào?”

“Ặc… Nói như thế nào nhỉ… Rất là kỳ lạ”

“Nghĩa là sao?”

“Về nhà rồi muốn làm gì thì làm”

Ở một nơi khác cũng bắt đầu vang lên tiếng mắng chửi.

“Dựa vào cái gì mà ngươi nói đứa trẻ nhà ta không được? Ngươi nhìn cái hàm răng này, ngươi nhìn cái thân thể này.”

“Nào, lộn ngược một cái cho hắn ta xem!”

“Đại thẩm, chỗ này không phải là gánh xiếc!”

17/22

“Chúng ta khổ khổ sở sở đi suốt mười ngày, tốt xấu gì thì các ngươi cũng phải thanh toán lộ phí cho chúng ta đi!”

Đúng là vô tri thì không sợ chết, người phụ nữ này mang đứa trẻ nhà mình đến đây chơi xấu. Đệ tử của Phù Ngọc Tông sẽ không vì chuyện này mà đánh cho ả ta một trận chứ?

“Ta có một tin tức tốt và một tin tức xấu, ngươi nghe cái nào trước??”

“Tin tức tốt là chúc mừng ngươi, ngươi là thân thể thuần dương cực kỳ hiếm có khó tìm”

“Loại thể chất này vô cùng đặc thù”

“Chỉ cần luôn luôn bảo trì thân thể thuần dương này thì tu vi có thể một ngày tiến xa ngàn dặm”

“Thật sao?”. Người nọ mừng rỡ vô cùng: “Vậy tin xấu thì sao?”

“Tin xấu là thân thể thuần dương của ngươi đã bị phá hỏng, dường như là chuyện từ hai ngày trước!”

Vị tân hôn đi cùng hắn lên núi cũng đứng ở đó, sắc mặt ửng đỏ.

“Không!”

18/22

Lý Bình An và Lão Ngưu bị chọc đến mức phải ôm bụng mà cười.

Lý Bình An cũng có đôi lúc suy nghĩ.

Giờ phút này, nhưng đứa trẻ với ánh mắt trong suốt kia…

Có thể sau này sẽ trở thành một đại năng khai tổng lập phái hay

không?

Lại nhìn ngắm một hồi lâu, rồi mới nhàn nhã quay trở về.

Thú vị. Thú vị.

Mấy ngày khảo hạch sau đó thì Lý Bình An và Lão Ngưu không chú ý tới nữa.

Mà đều ngồi ì ở trong Tàng Kinh Các.

Về phần Quản Ly, Lâm Khiếu, hay mấy người Tống Tử Vân có trúng tuyển hay không, ngày sau phát sinh chuyện gì hay tiến bộ ra làm sao.

Đều không liên quan tới hắn ta.

Mèo cam thì vô cùng nhàm chán.

19/22

Cả ngày chỉ có thể đi loanh quanh trong Phù Ngọc Tông.

Nhưng nàng lại phát hiện ra mọi người đều rất tôn trọng bản thân. Mỗi khi thấy mình thì hoặc là cúi người, hoặc là chắp tay hành lễ.

Rồi đều nói lên một tiếng cung kính: “Miêu Miêu tiên tử”

Miêu Miêu tiên tử rất hưởng thụ cảm giác này, nhìn đám đệ tử mặc áo bào của Phù Ngọc Tông.

Rất là tò mò, nhưng lại làm ra bộ mặt như là không thèm để ý.

Làm theo hình tượng của Đại Bình An nhà mình, chắp hai tay đằng sau, đầu ngửa lên thật cao.

Chậm rãi bước về phía trước, đi về hướng vườn linh thảo.

Gặp mấy đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi ở trước mặt cũng đang nhìn ngó rồi đánh giá nàng.

“Nhìn thế nào thì Miêu Miêu tiên tử cũng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu”

“Nói bậy! Miêu Miêu tiên tử là đi theo bên người Tổ sư gia, không có một ngàn thì cũng phải có ít nhất tám trăm năm đạo hạnh”

“Bộ dáng hiện tại này nhất định là nàng đang ngụy trang”

“Ồ!

20/22

“Chỉ sợ tất cả đệ tử nội môn của Phù Ngọc Tông chúng ta cộng lại cũng không đánh được nàng” “Không thể nào như vậy chứ?”

“Ngươi cho rằng đi theo bên người Tổ sư gia thì có thể là hạng người bình thường hay sao?”

Thần sắc tiểu nữ đồng vẫn không thay đổi.

“Vùuu!”

Hai tai mèo của tiểu nữ đồng không nhịn được mà thò hẳn ra từ hai bên đầu.

Rồi dỏng tai lên, nghe lời thì thầm của mấy đứa trẻ.

Con ngươi xoay vòng vòng…

“Tới rồi!”

“Cẩn thận nói nhỏ!”

Gương mặt tiểu nữ đồng vẫn không thay đổi, đầu vẫn ngẩng cao như trước.

“Ái uiiii!”

Kết quả là không chú ý tới bậc thang, bước hụt một nhịp, cứ như vậy mà ngã xuống như chó gặm

21/22

bùn.

Đám đệ tử xung quanh: (©o©)”

22/22

Chương 653: Nhân sinh của bọn họ vừa mới bắt đầu.

1537 chữ

“Lý huynh… Ặc, không đúng! Lý tiên sinh, cảm ơn người vì chuyện lúc trước!” “Nếu có dịp thì nhất định phải đến nhà ta một chuyến!”

“…. Vậy còn chuyện đi cửa sau kia..”. Tống Tử Vân ngập ngừng, muốn nói lại thôi.

“Không cần”. Lý Bình An lại từ chối: “Chuyện đó chỉ là tiện tay mà thôi”

“Tư chất của bản thân là cửa ải đầu tiên trên con đường thành đạo”

“Nội dung khảo hạch của cửa thứ nhất chính là khảo nghiệm tư chất”

Chắp tay lên bái một cái: “Đệ tử ánh mắt vụng về, không nhận ra Tổ… Tổ sư gia” Tống Tử Vân ngẩn ra, chỉ chỉ vào chính mình.

Trong một chớp mắt này, hắn thậm chí còn cho rằng vị Tổ sư gia này lại là mình.

Ngay sau đó quay đầu nhìn vào Lý Bình An.

Giọng điệu của Lý Bình An vẫn không thay đổi: “Tống huynh, khảo hạch đã bắt đầu rồi, ngươi mau đi đi”

Nhưng nào ai có thể ngờ là vô cùng hài hước, cũng bởi vì đây là lần đầu tiên Phù Ngọc Tông tuyển

chọn đệ tử trên quy mô lớn, cho nên có rất nhiều tình huống có thể phát sinh cũng đã phát sinh.

“Sao rồi? Ta có thể tu hành không? Tu chất của ta như thế nào?”

Đúng là vô tri thì không sợ chết, người phụ nữ này mang đứa trẻ nhà mình đến đây chơi xấu.

Đệ tử của Phù Ngọc Tông sẽ không vì chuyện này mà đánh cho ả ta một trận chứ?

“Tin tức tốt là chúc mừng ngươi, ngươi là thân thể thuần dương cực kỳ hiếm có khó tìm” “Loại thể chất này vô cùng đặc thù”

“Chỉ cần luôn luôn bảo trì thân thể thuần dương này thì tu vi có thể một ngày tiến xa ngàn dặm” “Thật sao?”. Người nọ mừng rỡ vô cùng: “Vậy tin xấu thì sao?”

Mèo cam thì vô cùng nhàm

chán.

Nhưng nàng lại phát hiện ra mọi người đều rất tôn trọng bản thân.

Mỗi khi thấy mình thì hoặc là cúi người, hoặc là chắp tay hành lễ.

Làm theo hình tượng của Đại Bình An nhà mình, chắp hai tay đằng sau, đầu ngửa lên thật cao. Chậm rãi bước về phía trước, đi về hướng vườn linh thảo.

Gặp mấy đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi ở trước mặt cũng đang nhìn ngó rồi đánh giá nàng. “Nhìn thế nào thì Miêu Miêu tiên tử cũng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu”

“Ồ!!”

Con người xoay vòng vòng… “Tới rồi!”

Kết quả là không chú ý tới bậc thang, bước hụt một nhịp, cứ như vậy mà ngã xuống như chó gặm bùn.

Đám đệ tử xung quanh: (©o©).

Chương 654: Không còn mặt mũi mà gặp người ta.

Lý Bình An nhìn từng đám mây mỏng chồng chồng chất chất ở bên ngoài.

Giống như bông gòn, giống như đậu hũ, lại giống như dải lụa mỏng.

Ở bên cạnh, mèo cam cuộn thân thể lại thành một cục, giấu cái đầu vào hẳn trong đuôi.

“Sao vậy?”. Lý Bình An hỏi.

“. Không… có gì.”

Mèo cam cất lên giọng nói yếu ơits.

Lý Bình An thấy nàng không muốn nhiều lời nên cũng không hỏi nhiều.

Mèo cam hỏi: “Khi nào chúng ta rời khỏi nơi đây”

“Không thích ở nơi này hay sao?”

“... Không phải.

“Vậy tại sao lại hỏi như vậy? Không phải hai ngày đầu rất vui vẻ hay sao?”

“Nếu cảm thấy nhàm chán quá thì ra ngoài đi dạo. Không phải là có rất nhiều hài tử rất thích chơi với ngươi hay sao?”

(? o’*)))... Ai…

Mèo cam thở dài ra một hơi nặng nề.

“Miêu Miêu tiên tử đã không còn mặt mũi để gặp người khác”

Lý Bình An liếc nhìn mèo cam.

Mèo cam không muốn nói nữa, lại giấu đầu xuống càng sâu hơn.

Hai ngày kế tiếp, Lý Bình An và Lão Ngưu cảm thấy viết đã gần đủ rồi.

Những thứ này có thể coi như là quà mừng khai tông lập phái của mình.

Nên đã chuẩn bị rời đi, chỉ là không nói trước với Yến Thập Tam và bạch tuộc kiếm sĩ.

Đêm hôm đó, uống một bữa rượu nhỏ cùng với mọi người.

Không từ, không biệt, sáng hôm sau cứ thế mà rời đi.

Mèo cam thò đầu ra từ trong ngực áo, nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc của mấy đứa trẻ mà mấy hôm trước vẫn luôn đi theo phía sau nàng.

Do dự một lát, mèo cam lựa chọn không cần phải chào hỏi một lời cuối cùng với bọn họ.

Mèo cam cũng không biết.

Có lẽ lần từ biệt này, sợ rằng ngày sau cũng không còn có thể được gặp lại.

Chờ đến lúc các đệ tử phát hiện không thấy Lý Bình An đã là vào buổi chiều.

Vội vã chạy đi thông báo cho tông chủ.

Yến Thập Tam nhìn vào Tàng kinh các được mở rộng ra gần như là gấp đôi, lại đến linh điền đi dạo một vòng.

Bỗng nhiên bồi hồi nhớ lại lúc còn bé.

Ở Yến Phủ, vốn mình chỉ là con thứ, không được yêu thương.

Ngay cả phụ thân thì cả năm cũng không thể nhìn thấy được một lần.

Tổ nãi nãi lại càng hận rằng không thể để cho hắn biến mất ngay lập tức.

Ngay cả người hầu kẻ hạ cũng là mượn gió bẻ măng.

Đến mùa đông, thậm chí ngay cả than sưởi ấm cũng không chia cho hai mẫu tử nhà hắn. Mùng hai Tết, dựa theo quy củ.

Mẫu thân phải đi về nhà mẹ đẻ, cả đi cả về phải mất nửa tháng.

Mỗi lần như vậy, mẫu thân đều chuẩn bị trước cho hắn một đống củi đủ sưởi ấm trong vòng một tháng.

Trong lúc hoảng hốt, cảnh tượng này thật giống như trước kia…

Yến Thập Tam đi tới từ đường tổ sư, trịnh trọng thi lễ.

“Yến Thập Tam bái tạ tiên sinh!”

Sau khi rời khỏi Phù Ngọc Sơn.

Dường như mèo cam đã hoàn toàn quên hết những việc không thoải mái lúc trước.

Cảnh xuân dạt dào, trời đông đã dần xa.

Chim nhỏ hát khúc ca xuân, mai đỏ ló ra khỏi tuyết trắng.

Cành liễu nhỏ lao xao đung đưa trước mặt, gió nhẹ thoảng qua mát rượi cả lòng người.

Đứng ở trên sườn núi, phía dưới có một dòng suối nhỏ.

Trong thanh thấy tận đáy.

“Ngưu Ngưu, chúng ta thi đấu xem ai lăn nhanh hơn”. Mèo cam đề nghị.

Trẻ trâu.

Lão Ngưu bĩu môi.

Một trâu một mèo, một lớn một nhỏ đứng ở trên sườn núi, đồng thời cuộn chân trước vào.

Co người lại thành một vòng, lăn từ trên núi xuống dưới.

Ummmm… Tủm….

“Ràooo!”

Hai cột nước đồng thời vọt lên.

Lý Bình An chắp một tay sau lưng, một tay cầm gậy trúc chậm rãi đi ở đằng sau, khóe miệng vẫn luôn nở một nụ cười.

“Đúng lúc lắm, đừng đi lên, cứ ở dưới đó bắt mấy con cá, coi như là bữa trưa hôm nay”

Trùng hợp lúc trước đi ngang qua một thị trấn đã mua mấy miếng đậu hũ tươi, bây giờ vẫn chưa ăn hết.

Vì thế, bữa trưa hôm nay sẽ ăn canh cá hầm đậu hũ và cải trắng.

Một người một trâu một mèo ngồi vây quanh chiếc nồi sắt, thảnh thơi ăn cá uống canh.

Có nhân sĩ giang hồ cưỡi ngựa đi ngang qua, nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái này mà không nhịn được ngoái đầu nhìn thêm vài lần.

Cũng có tu sĩ chạy vội chạy vàng tới một hướng khác.

Ngửi thấy canh cá quá thơm, không đành lòng lại dừng lại để xin một chén.

Lý Bình An cũng không keo kiệt, cố ý múc cho một bát lớn.

“Uống từ từ thôi”

Tu sĩ kia lắc đầu, uống một hơi đã cạn sạch.

“Phía phía phía sau còn có người đuổi giết ta. Đa tạ!”

Chắp tay

cảm tạ, rồi quay đầu bỏ chạy.

Nhưng vẫn không quên để lại một câu nói:

“Huynh đài, canh cá rất không tệ”

Một lát sau, lại có mấy tu sĩ vội vã chạy tới.

“Người đâu rồi?”

“Chạy về hướng đó, mau đuổi theo!”

“Chờ một lát”. Tu sĩ cầm đầu đột nhiên nhíu mày.

Vài tên tu sĩ khác cho rằng có biến cố, tất cả đều ngưng thần vận khí.

Tu sĩ cầm đầu trầm ngâm một lát: “... Canh cá thơm quá!”

“Muốn ăn một bát hay không?”. Lý Bình An hỏi.

Vì thế, Lý Bình An lại múc cho mỗi người một bát canh cá.

Mấy người đó cũng vội vội vàng vàng uống một hơi cạn sạch, nói lời cảm tạ.

Sau đó chắp tay: “Không có gì để cảm tạ. Xin cáo từ!”

Nói xong, lập tức đuổi theo phương hướng mà tên tu sĩ lúc nãy chạy trốn.

“Tặc nhân, đừng có chạy!”

Mèo cam hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả canh cá cũng quên không uống. Ăn một bữa cơm, lại còn có thể xem kịch?

“Giang hồ thật là thú vị”

Mèo cam nói.

Lý Bình An cười cười: “Từ trước tới nay thì giang hồ vẫn luôn thú vị như vậy, nhất là giang hồ ở Đại Tuỳ thì lại càng thêm thú vị!”

xong bữa canh cá, dọn dẹp rồi lại đi về phía trước.

Lại nhìn thấy tên tu sĩ đang chạy trốn mà dừng lại uống canh cá lúc trước đó, giờ phút này lại đang

bị đám tu sĩ uống canh cá đợt thứ hai vây lại mà đấm đá.

Đúng theo nghĩa đen, ấn xuống đất rồi liên tục đấm đá.

Tu sĩ của Đại Tùy, ngoại trừ tà tu.

Những tán tu khác, cùng với tất cả tu sĩ danh môn chính phái.

Cho dù kết oán kết thù như thế nào thì cũng không dễ dàng mà hạ tử thủ.

Dù sao thì ở Đại Tùy, lực khống chế của quan lại đối với tu sĩ cũng vượt xa so với những địa phương khác.

Thậm chí còn chuyên môn thiết lập ra một cơ quan để xử lý các sự kiện tu sĩ ở trên khắp cả nước. Song phương có kết oán kết thù, dù ít hay nhiều đều hiểu được nếu làm sự tình trở nên quá lớn, khiến cho sự việc không thể kết thúc dễ dàng thì đối với bên nào cũng không có lợi.

“Ai cho ngươi nhìn lén sư muội của ta tắm rửa! Ai bảo ngươi nhìn lén sư muội ta tắm rửa!”

“Đạp mạnh vào cho ta!”

“Sư huynh, đừng đánh nữa, chuyện quá lớn cũng không tốt, lại còn phải bồi thường linh thạch!” “Không có việc gì! Ta bỏ ra một trăm linh thạch!”

Một người một trâu một mèo lặng lẽ đi ngang qua.

Ba tu sĩ đang đánh người kia nhìn thấy, lại còn vô cùng lễ phép mà dừng lại, lên tiếng chào hỏi với Lý Bình An.

“Túc hạ, ta lại gặp mặt. Mùi vị của bát canh cá rất không tệ!”

Lý Bình An cũng cười nhẹ nhàng: “Không quấy rầy chư vị, xin chư vị cứ tiếp tục bận rộn”

Sau khi đi được một đoạn đường dài, mèo cam quay đầu lại, tò mò nhìn về phía sau. “Thật là thú vị”

Ở nơi khác, e rằng rất khó thấy được cảnh tượng như vậy.

Tuy nhiên, ở Đại Tùy thì bình thường các tu sĩ cũng không dám tùy tiện gây ra tai nạn chết người. Thế nên cũng không có gì ngạc nhiên khi mèo cam tò mò như vậy.

“Sư huynh, phỏng chừng đánh sắp hết hạn ngạch của một trăm linh thạch kia rồi”

“Thêm năm mươi linh thạch nữa, đánh hắn cho ta”

Ở xa xa lại truyền đến âm thanh của đám người kia. Trong một thị trấn nhỏ cách đó vài dặm. “Ồ, mau nhìn lên bầu trời!”

“Ái chà, đó là cái gì?”

Giữa không trung, bỗng nhiên xuất hiện những thứ tựa như là những áng cầu vồng treo lên ở giữa bầu trời.

Như ẩn như hiện, như mộng như ảo.

Lướt từ bên này sang bên kia.

Bá tánh bình thường thì đương nhiên không nhìn rõ nguyên nhân.

Nhưng còn tu sĩ thì có thể nhìn thấy một hai phần.

Một áng cầu vồng cũng đại biểu cho một vị tu sĩ, như vậy có rất nhiều người đang thi pháp, mà thực lực lại vô cùng hùng hậu.

E rằng đã xảy ra chuyện gì.

Một số tu sĩ có vài phần bản lãnh thì nhận ra đây là tu sĩ Thục Sơn.

Ở trên một con đường núi.

Mèo cam ngẩng đầu, cũng nhìn lên một cảnh tượng rực rỡ muôn màu muôn vẻ này.

Lý Bình An và Lão Ngưu liếc mắt nhìn nhau, đều nhận ra đây là tu sĩ đến từ Thục Sơn.

Vừa hay trạm dừng chân kế tiếp của bọn họ lại chính là Thục Sơn.

“Đuổi theo xem sao”

Nói xong, Lý Bình An đang từ trên sơn đạo nhảy xuống dưới thấp.

Lão Ngưu và mèo cam theo sát phía sau.

Lý Bình An cõng Lão Ngưu, Lão Ngưu cõng mèo cam.

Phi kiếm Tế Vũ phi ra từ trong hồ lô, bay xuống dưới chân. Lóe lên một vầng hào quang.

14:43

Chương 655: Long mạch.

Lý Bình An nhanh chóng đuổi kịp đoàn hào quang kia.

Rất nhanh sau đó, thần thức đã tập trung được vào một mấy luồng khí tức cường đại nhất trong đó, phỏng chừng là mấy người dẫn đoàn.

Trong ba người dẫn đầu, một vị tu sĩ lớn tuổi ở giữa hơi khựng lại.

Nhìn về hướng đông nam, khẽ nhíu mày.

Một lát sau, mấy người còn lại cũng đồng thời cảm nhận được một luồng khí tức đang nhanh chóng lại gần.

“Vù!!”

Phi kiếm kéo theo vầng hào quang tựa như đuôi sao băng, từ xa mà đến, rất nhanh sau đó đã tiếp cân.

“AC”

Vừa mới cảm giác được khí tức kia thì thân ảnh người đó cũng đã xuất hiện ngay trước mắt.

Mọi người đều tò mò nhìn vào người áo xanh.

Nhưng dù là nửa phần thì cũng không nhìn ra được điểm gì, ngay cả con trâu đen kia cũng là như vậy.

Giống như một đầm nước sâu không thấy đáy.

Cho dù ném vào đó bao nhiêu thứ đi chăng nữa thì cũng sẽ không có bất kỳ âm thanh nào.

Tuy vậy, bọn họ vẫn có thể nhìn thấu con mèo kia từ trong ra ngoiaf.

Mèo cam cũng không hiểu điều gì, vùi chặt đầu xuống cổ Lão Ngưu.

Đôi mắt to tròn vẫn nhìn chằm chằm vào bọn họ, không hề chớp mắt.

Nơi đây cũng không có tiên phủ hay tông môn nào.

Sợ rằng không phải là một vị đạo nhân chỉ vô tình đi ngang.

Lão giả cầm đầu hơi chắp tay: "Chúng ta là tu sĩ của Thục Sơn, không biết vị bằng hữu này đến từ phương nào, vì chuyện gì mà đến đây?"

Lý Bình An đứng cách đó không xa, cũng chắp tay trả lễ.

"Chư vị hữu lễ! Bỉ nhân họ Lý, tên là Bình An"

"Nguyên là đệ tử Thục Sơn, tới đây bái kiến chư vị đạo hữu"

"Lần này tới đây là muốn về thăm chốn xưa, trùng hợp gặp được chư vị"

"Không biết chư vị đang muốn đi đâu?"

"Đội hình như thế này thì chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?"

Đệ tử Thục Sơn? Lý Bình An?

Ánh mắt của mọi người bắt đầu lộ vẻ kinh ngạc.

Năm đó, trận chiến Đẳng Xung thành, bằng vào Thông Thiên Phong dẫn đầu Thục Sơn, có không ít đệ tử tiến đến nghênh chiến.

Đương nhiên là biết được danh tự của Lý Bình An.

Trong đoàn người này cũng có đệ tử của Thông Thiên Phong.

Lúc này thấy được Lý Bình An, lại nhớ tới bức tượng của các đời cung phụng ở Thông Thiên Phong. Quả nhiên là giống như đúc, nhị hồ, Lão Ngưu, áo xanh, nón lá.

Hoàn toàn giống như một pho tượng sống lại.

Lý Bình An là người duy nhất lấy thân phận đệ tử bước vào cung phụng đường ở Thông Thiên Phong.

Điều tra nguyên nhân, đó là sau khi phong chủ tiền nhiệm của Thông Thiên Phong là Lâm Lục Sơn phản bội.

Gần như là hủy diệt đi Thông Thiên Phong.

Tàng kinh các, linh điền, bảo khố… toàn bộ đều bị hủy đi chỉ trong chốc lát.

Đệ tử cũng chạy tứ tán, lại càng không thể ở lại Thông Thiên Phong.

Rồi sau đó, vị Thanh Phong không đáng tin cậy kia tiếp quản Thông Thiên Phong, cả ngày chỉ biết uống rượu rồi đi ngủ.

Động một cái là ra ngoài đánh nhau với người khác.

Có thể nói là toàn bộ Thông Thiên Phong đều do một tay Lý Bình An và Lão Ngưu trùng kiến xây dựng.

Sau đó, lại trải qua sự phát triển cẩn trọng của Nhuận Thổ.

Mới có được sự huy hoàng như ngày hôm nay.

Vì thế, dưới sự ủng hộ mãnh liệt của Nhuận THổ.

Thông Thiên Phong trịnh trọng mang pho tượng của Lý Bình An và Lão Ngưu vào trong từ đường phong chủ của Thông Thiên Phong.

“Là… là Lý sư huynh sao?”. Có vị đệ tử của Thông Thiên Phong bẽn lẽn lên tiếng.

“Chính là tại hạ”. Lý Bình An lại giới thiệu Lão Ngưu và mèo cam với mọi người.

“Đây là Lão Ngưu, đây là Miêu Miêu tiên tử”

Miêu Miêu tiên tử bắt chước động tác của Lý Bình An, chắp hai móng vuốt lại.

“Các người gióng trống khua chiêng như vậy là vì chuyện gì?”

Lão giả cầm đầu sửng sốt một lát, lúc này mới nói ra: “Tại hạ là trưởng lão của Tiểu Quỳnh Phong Thục Sơn, Ôn Như Ngọc”

“Thì ra là Lý sư huynh, thất kính thất kính!”

Dựa theo thời gian mà tính toán, tuy rằng Ôn Như Ngọc nhập môn sớm hơn so với Lý Bình An.

Nhưng Lý Bình An lại bái Thanh Phong làm sư phụ, là đại đệ tử của Thông Thiên Phong. Bối phận tương đối cao.

“Có yêu ma đang làm loạn, chúng ta đang chuẩn bị đi tới trấn áp,

trùng hợp lại gặp được Lý sư huynh❞

“Yêu ma? Ở trong cảnh nội của Đại Tùy?”

“Không phải, là một nước nhỏ phụ thuộc mà thôi”

“Long mạch bị tiết ra ngoài, dẫn tới một ít tà tu cùng với yêu ma lao tới tranh đoạt”

“Hoàng hậu của vị Hoàng đế nước đó vốn là đệ tử dòng thứ của Thục Sơn, nhờ người cầu viện Thục Son”

Lý Bình An nói: “Vậy thì đúng dịp, để ta đi cùng các người một chuyến, cùng giải quyết việc này rồi trở về Thục Sơn”

“Nếu có sự tương trợ của sư huynh thì không thể nào tốt hơn!”

Ôn Như Ngọc vừa nói, vừa dùng ánh mắt nhìn kỹ lại một lần.

Sư huynh Lý Bình An cõng trâu, trên lưng con trâu cõng một con mèo nhỏ.

Tạo hình này… Thực sự rất buồn cười.

Nhưng đương nhiên là không dám cười.

“Vậy thì cùng đi thôi”

Vì thế, mọi người chỉ thoáng dừng lại ở trên không trung một lát.

Rồi lại tiếp tục lên đường.

Đông đảo tu sĩ đều vô cùng tò mò với vị đại sư huynh của Thông Thiên Phong đã rời đi Thục Sơn rất nhiều năm này.

Nhưng vẫn biết đây đang là đi chấp hành nhiệm vụ cho nên cũng không hỏi gì nhiều.

Thế nhưng Ôn Như Ngọc lại trò chuyện rất nhiều với Lý Bình An.

Hỏi han Lý Bình An xem những năm này đã trải qua chuyện gì.

Hỏi về mèo cam, lại hỏi về nhị hồ.

“Nghe nói tài nghệ kéo nhị hồ của sư huynh không tầm thường, lưu truyền rất rộng trong mốn phái, đáng tiếc là tại hạ vô duyên…

Lý Bình An cười thản nhiên: “Việc này thì có gì khó”

Vì thế, cầm nhị hồ lên.

Từ từ kéo đàn…

Cũng không kéo những khúc bi ai, vì đây vốn đang đi trừ yêu. Tất nhiên là phải kéo một vài khúc nhạc nhẹ nhàng vui vẻ.

Cứ như vậy, kiên trì bay lượn năm ngày ở trên không trung.

Dọc theo hành trình này, thỉnh thoảng lại được nghe một vài khúc nhạc, không thể nói là không thú vi.

Cuối cùng mới tới được một hòn đảo nhỏ bên ngoài Trung Châu.

Lúc này, hòn đảo nhỏ bình thường vốn không có ai hỏi thăm lại giống như mảnh đất mà khắp nơi kéo đến để tranh đoạt.

Không biết có bao nhiêu khí tức ẩn nấp ở nơi kín đáo khắp xung quanh, đang quan sát, chờ xem kịch.

Có yêu ma, cũng có tu sĩ nhân tộc.

Cũng có tán tu, hoặc là thám tử của các môn phái khác.

Cả vùng không gian này đều bị sát khí ngút trời chiếm cứ lấy, bầu không khí cũng trở nên u ám. Trên đảo nhỏ cũng có không ít tu sĩ đang chém giết lẫn lộn với nhau.

Cũng có yêu đấu với ma, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Nhìn thấy như vậy, Lý Bình An mới có thể hiểu được vì sao Thục Sơn phái ra nhiều người đến đây như vậy.

Mở pháp nhãn ra, dò xét cái gọi là long mạch ở dưới lòng đất này.

Trong pháp nhãn của hắn, toàn bộ núi non sông ngòi của hòn đảo nhỏ này đều liên hệ với nhau, giống như là từng sợi kim tuyến vô cùng nhỏ bé.

Mà những sợi kim tuyến này đều hội tụ lại cùng một chỗ, ngưng tụ thành hình, phảng phất như trở thành một đứa trẻ màu vàng.

Đây chính là long mạch, vận mệnh của một quốc gia,

Ôn Như Ngọc ở bên cạnh mở miệng giải thích: “Tuy rằng quốc gia này nhỏ bé, nhưng cũng đã có lịch sử hơn tám trăm năm”

“Lúc Đại Tùy mới lập quốc thì đã tồn tại cái quốc gia này”

“Long mạch ở nới đây đã trải qua hơn tám trăm năm bồi dưỡng, quả thực là rất không tầm thường” Lý Bình An lại có điều suy nghĩ: “Trách không được lại có thể hấp dẫn tới nhiều hạng người đạo chích như thế”

Ôn Như Ngọc ngẩng đầu, nhìn ra xung quanh một lượt.

Âm thầm tặc lưỡi, tình thế còn ác liệt hơn rất nhiều so với hắn tưởng tượng,

Chỉ là số lượng của những tu sĩ đại năng thượng tam cảnh đã không dưới một bàn tay.

Càng không cần phải nói tới việc xuất hiện của đám đại ma đầu này.

Cũng may nửa đường gặp được Lý Bình An, Lý sư huynh.

Vị Lý sư huynh thành danh trong trận chiến Đằng Xung thành này mang đến rất nhiều cảm giác an toàn cho đám đệ tử Thục Sơn.

Yêu ma có nhiều hơn đi nữa cũng làm sao có thể so với yêu tộc ở Đằng Xung thành?

Ôn Như Ngọc nhìn vào Lý Bình An, thành khẩn nói ra: “Lý sư huynh, xem ra hiện tại rất cần Lý sư huynh ra tay tương trợ”

“Không cần khách khí, đều là người cùng một tông môn”. Lý Bình An thản nhiên nói ra.

Ôn Như Ngọc nói: “Được! Đợi ta cảnh cáo bọn chúng một lần. Nếu vẫn không chịu rời đi thì cũng chẳng cần khách khí với bọn chúng”

Chương 656: Nhắm mắt

1822 chữ

Một con hổ không lồ cao lớn như một ngọn núi nhỏ, mở rộng hai chân ra, đứng thẳng.

Cúi đầu xuống, uống nước dưới dòng suối đã bị máu tươi thấm đẫm.

Thành trấn cách đó không xa từ lâu đã là cảnh tượng máu chảy thành sông.

Nhưng con quạ bay trên bầu trời, rồi lao xuống cắn xé mọi thứ, trong khi những con chó hoang đã

ăn no nê.

Một mùi hôi thối tràn ngập khắp không gian.

Thi thể ở khắp mọi nơi…

Dùng bốn chữ này để hình dung cũng không hề có gì là quá đáng.

Quạ đen bay lượn trên bầu trời, chó hoang ăn no nê khắp thành trấn.

Lại có cả mãng xà khổng lồ dài cả ngàn thước bay lượn xung quanh thành trấn, coi cả tòa thành này làm con mội.

Hòn đảo nhỏ này đã trở thành mục tiêu xâm lấn của đám yêu ma…

Còn những tu sĩ phiêu phù trên bầu trời lại chỉ đứng ở phía xa, bàng quan với mọi thứ, chỉ trố mắt ra nhìn.

Bơi vì hoàng thành vẫn chưa bị công phá, địa mạch vẫn chưa hiện thân.

Ngay lúc này.

“Oongggg…!”

Tiếng kiếm ngân vang như sấm như sét đột ngột xuất hiện.

Thân kiếm mỏng như tờ giấy, sáng rực như bạc trắng.

Chỉ giây lát sau, kiếm khí hùng vĩ như một cột sáng khổng lồ lao thẳng xuống.

“Phụng mệnh chưởng môn, đệ tử Thục Sơn gấp rút tới đây tiếp viện, trấn áp yêu ma, bảo vệ long mạch”

“Các ngươi rời đi ngay lập tức, nếu còn nấn ná ở lại nơi này”

“Toàn bộ sẽ bị giết chết, bất luận công tội!”

Giọng nói của Ôn Như Ngọc như thần minh xuất hiện trên chín tầng trời”

Thục Sơn đất Trung Châu, uy danh hiển hách.

Không ai không biết, không ai không hiểu.

Đám người vốn mang lòng xem náo nhiệt, hoặc một vài thế lực các nơi muốn tranh thủ nhặt chỗ tốt… chỉ trong chốc lát đã rời đi hơn phân nửa.

Không phải ai cũng có can đảm để liều mạng với Thục Sơn.

Cũng có không ít yêu ma sau khi nghe được hai chữ Thục Sơn thì vội vàng rời đi.

Tất nhiên, người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Vậy nên cũng có rất nhiều người không e ngại Thục Sơn, đồng thời cũng sẽ có yêu ma không quan tâm đến hai chữ Thục Sơn.

Dù sao, đã tóm được vịt trời, không ai lại nguyện ý cho nó bay đi.

“Chỉ là tu sĩ Thục Sơn mà thôi, cũng chẳng phải là chưởng môn của Thục Sơn tới đây!”

“Sợ cái gì!!”

“Đúng vậy, chúng ta tập trung hết lại ở đây, trong khoảng thời gian ngắn thì Thục Sơn cũng không làm gì được chúng ta!”

Kiếm khí quét ngang.

Rơi vào một nơi có yêu khí thịnh vượng nhất, ngay lập tức, có vô số yêu ma tan thành mây khói. Có một tán tu cầm chặt pháp bảo bản mạng trong tay, ý định ngăn cản luồng kiếm khí này. Nhưng chỉ giây lát sau đã bị kiếm khí cắn nuốt.

Trong tay Ôn Như Ngọc cầm bội kiếm, ánh mắt sắc bén.

“Những người phía trên thì xin giao cho Lý sư huynh”. Ôn Như Ngọc nói với Lý Bình An.

Lý Bình An nhìn thoáng qua: “Ôn sư đệ lại khách khí rồi”

“Trước khi đến đây, ta đã chuẩn bị hết thảy mọi thứ”

“Ai có thể ngờ được tình hình lại nghiêm trọng đến thế, may mà gặp được Lý sư huynh”

Ôn Như Ngọc ngập ngừng nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói vài lời vỗ mông ngựa với Lý Bình An.

Lý Bình An gật đầu, nói: “Không thành vấn đề, mong chuyến đi này

của chư vị hoàn toàn thuận lợi” “Đệ tử Thục Sơn, theo ta trảm yêu!”

Ôn Như Ngọc dẫn đầu, phá tan giam cầm, lao vào trong đám sương đen.

Những đệ tử Thục Sơn còn lại đều theo sát ở phía sau.

Lý Bình An giẫm lên phi kiếm Tế Vũ, trôi nổi giữa không trung. “Người Thục Sơn đi vào rồi!”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Đợi ở chỗ này lâu đến như vậy, không thể cứ như thế mà bỏ đi được”

“Thục Sơn vừa thông báo, nếu còn ở lại đây thì giết chết bất luận tội mà?!”

“Sợ cái gì mà sợ! Lần này chỉ có bấy nhiêu tu sĩ Thục Sơn tới đây, không thể giết chết toàn bộ thế lực nơi này!”

“Còn nữa, Thục Sơn cũng thực sự khinh người quá đáng, nghĩ rằng chỉ cần dựa vào danh tiếng là có thể đe dọa tất cả mọi người!”

Thanh âm xung quanh vốn chỉ được dùng thần thức để truyền đi, nhưng vẫn không thoát khỏi lỗ tai của Lý Bình An.

Lý Bình An nâng Lão Ngưu lên.

Để nó không trượt khỏi lưng mình nữa.

Thế nhưng lại khiến cho mèo cam giật mình trượt khỏi lưng Lão Ngưu, suýt nữa rơi xuống. May mà dùng móng vuốt bắt được ống quần của Lý Bình An.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm vào Lý Bình An.

Chờ đợi Đại Bình An tóm lấy mình, nhưng quá sốt ruột…

Vừa mở miệng đã kêu thành tiếng…

“Meow… meow… meowww…”

“Ồ, người kia cũng là tu sĩ của Thục Sơn?”

“Khục khuc… Đó là tư thế kỳ quái gì vậy?”

Lý Bình An khom lưng, đưa tay tóm lấy mèo cam lại.

Mèo cam thuận thế bám chặt vào cánh tay của hắn, không dám nhúc nhích nữa.

“Các vị muốn xem kịch thì cũng xem đủ rồi, bây giờ cũng nên rời đi thôi”

“Nếu còn tiếp tục ở lại nơi đây, vậy xin đừng trách tại hạ xuất thủ vô tình”

Lúc nói những lời này, Lý Bình An bình tĩnh cúi đầu nhìn xuống.

Mở ra toàn bộ pháp nhãn.

Năng lực tác chiến của tu sĩ Thục Sơn rất mạnh, điểm ấy hắn có thể biết được rõ ràng. Bất kể là sự phối hợp chiến thuật giữa đệ tử và đệ tử, hay là thực lực cứng cỏi của mỗi cá nhân… đều không phải là những yêu ma này có thể so sánh.

Đệ tử Thục Sơn phân bố hợp lý ở các vị trí, sao cho trận hình không vội không loạn rồi mới bắt đầu

trừ yêu.

Một gã đệ tử hấp dẫn sự chú ý của mãng xà, hai gã đệ tử khác thì nhanh chóng tế phi kiếm ra chém giết.

Hoặc ba tên đệ tử kế thành trận pháp tam tài, xông vào trong đám yêu ma.

Đại khai sát giới khắp tứ phương, yêu ma bốn bề không cản nổi.

Từng kiện pháp bảo bị tế xuất ra, áp chế yêu ma không cho chúng ngẩng đầu lên được.

Lý Bình An nhìn núi thây biển máu ở khắp nơi, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Cũng may là tầm mắt của mèo cam bị ngăn cản, không thể thấy rõ được tình hình bên dưới. Khắp nơi trong tầm mắt chỉ là lớp sương đen dày đặc.

“Vùuuu!!!”

Hû??

Lý Bình An ngẩng đầu lên.

Thì ra là có tu sĩ không kiềm chế được mà ra tay hành động, muốn thăm dò một phần thực lực của

vị đệ tử Thục Sơn này.

Lại thêm một lần nữa…

“Miêu Miêu tiên tử nhắm mắt lại”

Mèo cam uốn lượn bao quanh cổ của hắn, rất là nghe lời, dùng hai móng vuốt che mắt lại.

“Tiên tử không nhìn nữa rồi”

Bỗng dưng lại hạ móng vuốt xuống.

“Tiên tử phải nhắm mắt trong bao lâu vậy?”

“Tiên tử muốn nhắm mắt trong bao lâu?”

“Tiên tử không muốn nhắm mắt!”

Mèo cam làm ra vẻ mặt ngây thơ, từ đầu đến chân đều trở thành bộ dáng nhu thuận.

“Lão Ngưu che mắt nàng lại”

“Òoo…!”

“Tiên tử không nhìn thấy nữa rồi!”

Mèo cam chỉ cảm thấy bỗng nhiên thế giới hóa thành đen kịt, không dám tự ý hành động nữa.

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

Trên tầng mây phía trên, có người nhìn thấy cảnh tượng này, cười lạnh một tiếng:

“Chơi trò chơi gia đình sao?”

Một giây sau đó.

Thân hình đối phương đột nhiên bay lên, khí tức sinh mệnh đã biến mất trong thiên địa.

Giống như là chưa từng tồn tại.

Tên tu sĩ này chỉ kịp sửng sốt một lát, cũng không hề ý thức được rằng đầu của mình đã bị người ta túm xuống.

Cảnh tượng như vậy đồng thời phát sinh ở trên người mấy tên tu sĩ khác đang lặng im xem kịch. Lại có một vị võ phu, pháp bảo hộ thân cùng với thể phách vô cùng cứng cỏi cũng đồng thời bị

đụng nát.

Khi Lý Bình An một lần nữa xuất hiện trong cảm giác của mọi người thì đã có hơn mười bộ thi thể của tu sĩ từ trên không trung rơi xuống.

Vừa rồi bọn họ còn đang xem vở kịch yêu ma tàn sát dân chúng bình thường, muốn tranh thủ cơ hội này để cướp lấy một chén canh.

Giờ phút này lại trở thành một diễn viên trong vở kịch lớn này.

“Chay!”

“Chạy mau!”

Vốn là còn rất nhiều thế lực đang chờ đợi ở tầng mây phía trên, nhưng giờ phút này thì khí tức của bọn họ đang rời xa rất nhanh chóng.

Không còn bình tĩnh được như ban đầu.

Lý Bình An lơ lửng giữa không trung, không hề đuổi theo.

Chớp sáng rực rỡ cùng với các loại pháp thuật chiếu rọi hào quang ra khắp xung quanh.

Hoặc tụ hoặc tán, hoặc nổi hoặc chìm.

Lúc sáng lúc tối, khi thì vặn vẹo, khi thì rung động. Chiếu sáng gương mặt Lý Bình An.

“Tiên tử có thể mở mắt được chưa?”

Mèo cam cất tiếng hỏi.

Lão Ngưu thả hai chân xuống.

Mèo cam chớp chớp đôi mắt trong veo.

Lý Bình An nhìn vào cảnh tượng phía dưới, hiểu rằng mình không cần phải ra tay.

Kể cả là núi thây biển máu cũng không cần đi xem.

Quay đầu.

Lão Ngưu cũng nghiêng đầu theo động tác của hắn, nhìn cùng về một phương hướng.

Mèo nhìn vào một người một trâu, lại cũng nghiêng đầu theo bọn họ.

“Ừm.. Khí tức có vẻ bất thường”

14:44

Lý Bình An khẽ nhíu mày, pháp nhãn phá tan trở ngại của hoàng cung, nhìn thẳng vào nơi sâu nhất.

“Lão hoàng đế này… Sao lại có vẻ dị thường đến vậy?”

Chương 657: Nhờ khí vận để có được sự sống mới

1907 chữ

Hơi thở của lão hoàng đế có gì đó không bình thường……

Lý Bình An khẽ nhíu mày, sử dụng đôi mắt pháp nhãn nhìn xuyên qua nhiều tầng rào cản tập trung vào vị trí của lão hoàng đế ở trong hoàng cung.

Toàn bộ núi non sông hồ của cả nước đều liên kết với nhau lấy long mạch làm trung tâm.

Vương triều trải qua suốt tám trăm năm dưỡng thành thánh tử kim nhân, đại diện cho toàn bộ khí vận của một triều đại. Giờ đây hơi thở thuộc về nó đang từ từ tan biến.

Ban đầu Lý Bình An nghĩ là vì long mạch bị rò rỉ ra ngoài, yêu ma xâm nhập khiến cho khí vận vương triều suy giảm. Nhưng nhìn kỹ lại hắn nhanh chóng phát hiện có điều gì đó không bình thường.

Năng lượng uy nghi mênh mông bị ảnh hưởng bởi đại trận bí ẩn bố

trí ở sâu dưới lòng đất.

Đó là một trận pháp tự nhiên, gồm mười tám ngọn núi phối hợp với bát quái cửu cung (cửu tuyệt nhị thập bát tú).

Chỉ cần hơi động là có thể kích phát năng lượng thần lực của mặt trời, mặt trăng, tinh tú hình thành một đại trận.

Đại trận này được bố trí theo hướng đông tây dẫn dắt dòng năng lượng này liên tục không dứt chảy về phía hoàng cung. Mà mắt trận trung tâm chính là chỗ của lão hoàng đế.

Lý Bình An lập tức hiểu ra.

Lão già này là lo sợ mạng mình ngắn nên đã nghĩ ra biện pháp này để kéo dài tuổi thọ. Việc này đã khiến cho long mạch rò rỉ ra ngoài thu hút nhiều yêu ma hiện thân tìm đến đây.

Sao đó lão lại sai người đi Thục Sơn cầu cứu viện binh, đánh lui yêu ma và do thám của các thế lực tông môn các châu.

Đây thực sự là một âm mưu tuyệt diệu!

Một vị vua của cả một quốc gia nhưng vì lợi ích của cá nhân mình không tiếc hy sinh hơn phân nửa khí vận vương triều, làm hại vô số dân chúng mất mạng dưới tay yêu thú.

“Chậc chậc …

“Ong

”!!- –

Tay phải Lý Bình An giơ kiếm lên chỉ hướng lên trời, thân kiếm toả ra ánh sáng kiếm, tiếng kiếm réo

vang, lập tức mọi âm thanh xung quanh trong nháy mắt im bặt.

14:44 ■

Khí kiếm nén lại, giống như một vùng biển rộng yên bình không có bất kỳ khí thế nào nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được.

Mặc dù đây rõ ràng chỉ là thanh kiếm ngắn ba tấc nhưng giờ phút này nó như cao ngút đến ngàn truong.

Rất nhiều yêu ma còn đang giao chiến với Thục Sơn đệ tử, khi thời điểm tiếng kiếm vang lên, tất cả đều vô thức quay đầu nhìn lại.

Tiên kiếm treo trên cao giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống.

Khí áp của kiếm khiến cho mỗi một người nhìn thấy đều có một loại cảm giác nếu kiếm này chém về phía bọn họ thì bọn họ khó có thể chống đỡ.

“Chém về phía chúng ta sao?”

“Khí áp này…..chúng ta có vẻ sẽ không xong rồi!”

Ngay tại thời điểm trong lòng bọn yêu ma và rất nhiều tà tu còn đang suy tính rối bời thì ánh kiếm đã chém xuống. Nhưng phương hướng ánh kiếm chém xuống lại không phải hướng về phía bọn

chúng.

Ánh sáng kéo dài xa xôi giống như một ngôi sao băng xẹt qua bầu trời xuyên thẳng thẳng vào một chỗ trên đỉnh núi phía xa.

“Ầm – -!”

Tiếng va chạm mạnh mẽ vang dội khắp nơi, một kiếm này chém xuống không nhằm vào bất cứ ai, không phân biệt chính tà. Nhưng dư uy của nó khiến cho cả tu sĩ và yêu tà đều dao động.

Kiếm ý sâu sắc, ảo diệu đỉnh cao.

Nhưng ảo diệu không thể kéo dài, cũng sẽ dần dần mờ đi.

Dùng khí để điều khiển kiếm, dùng tâm đánh ra chiêu thức.

Ý nằm trên lưỡi kiếm, niệm nằm ở mũi kiếm.

Dùng ý niệm điều khiển không gì là không thể phá.

“Phá!”

Khi mọi người nghe thấy tiếng kiếm sắc bén chém đến, tất cả mọi người đều nhịn không được sợ hãi run rẩy. Ai cũng cảm giác giống như thanh kiếm này sẽ chém xuống trúng người mình. Đỉnh núi nhanh chóng bị san bằng, trên mặt đất xuất hiện một rãnh rất sâu.

Đại trận đang lưu thông hoàn mỹ đã bị ầm ầm chặt đứt.

“Um…ò!”

Lão Ngưu từ không trung rơi xuống, bốn chân liên tục làm dấu pháp quyết, miệng niệm xá lệnh.

Khởi động lệnh phù!

Dẫn dắt năng lượng long mạch lưu truyền tuần hoàn trở lại rót vào trong long mạch.

Vào giờ phút này, có hơn mười luồng khí áp tập trung khoá chặt ở trên người Lý Bình An.

“Trước tiên phải giết người này!”

Hai đại yêu hợp lực cùng nhau ép một đệ tử Thục Sơn phải tự bạo, sau khi chúng hấp thụ kim đan, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Bình An.

Là kiếm tu!?

Nhân lúc thực lực còn mạnh phải diệt trừ tên kiếm tu có tài nghệ đỉnh cao này.

Đề nghị này rất nhanh được đại đa số yêu ma nhất trí.

Có đại yêu gọi tới sấm nổ ầm vang trên bầu trời từng tia sét đánh xuống mặt đất nhưng điều đó chỉ

giống như một viên đá lăn vào đầm nước đọng, chẳng có tác dụng gì.

“Cùng nhau lên!”

Nhiều luồng sát khí phóng lên tận trời.

Một tán tu lấy ra một kiện pháp bảo có ánh sáng chói loá cũng tấn công về hướng người áo xanh.

Lý Bình An chém ra một kiếm không đủ đang chuẩn bị tiếp tục chém ra kiếm nữa.

Hắn muốn huỷ diệt hoàn toàn đại trận giấu dưới lòng đất.

Nhưng lúc này hắn thấy có hơn mười luồng khí áp lao tới hướng mình thì chuyển hướng kiếm thưởng cho bọn chúng một kiếm.

Một chiêu kiếm này tưởng là đơn giản nhẹ nhàng nhưng ngay sau đó biến thành khí thế áp trời ép cho bọn họ không còn phát ra tiếng thở.

Lão Ngưu lần lượt sử dụng từng tấm phù triện, liên tục không ngừng.

Khí áp quanh thân lão Ngưu giống như một lò lửa đang thiêu đốt dữ dội.

Cuối cùng lão đã niêm phong lại được long mạch một lần nữa.

“Phù-”

Lão Ngưu lấy ra một miếng thịt bò khô từ trong ngực, cắn mạnh một miếng lớn.

Lúc này, lão chợt phát hiện một con trâu yêu to bằng ngọn núi nhỏ đang chiến đấu với vài tên Thục Sơn đệ tử.

Lão cúi nhìn miếng thịt bò khô trên tay, sau đó không chút do dự ném nó đi, vung móng guốc chạy như điên tới đó.

Dọc theo đường đi có yêu ma chặn đường nhưng bị khí lực mạnh mẽ của lão đụng phải nát bét chết

thảm.

“Ngụy sư huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy? Lý sư huynh đang làm gì thế?”

Ngụy Như Ngọc giương mắt nhìn về phía phương hướng hoàng cung.

Hình như chỉ thoáng cái hắn đã hiểu ra điều gì đó nhưng lúc này cũng không phải là lúc nhiều lời. “Diệt trừ yêu ma quan trọng hơn, kết trận”

Ba vị tu sĩ cao thủ Thục Sơn cảnh giới Thất Cảnh đỉnh phong từ ba phương hướng đồng loạt lấy ra kiếm của mình bày trận.

Lý Bình An đáp xuống phía trước Hoàng thành, khu vực quanh Hoàng thành là nơi yêu quái tụ tập

nhiều nhất.

Hai tay Miêu nhi làm dấu pháp quyết gọi ra một người gỗ nhỏ và một người đất nhỏ. Hai người nhỏ này đứng ở hai đầu bả vai của Miêu Miêu tiên tử nhìn về bốn phía. Lúc này sát khí ngút trời nhưng cũng không tới gần Miêu nhi chút nào mà giống như đang vây quanh người áo xanh.

Lý Bình An thản nhiên giết chết vài tên yêu quái, pháp nhãn vẫn tập trung quan sát khu vực sâu trong hoàng cung.

Vẫn là chậm.

Hoặc là nói ngay từ đầu, lúc thời điểm yêu ma vây thành, vị lão hoàng đế này đã bắt đầu không ngừng hấp thu khí vận.

Mặc dù bị Lý Bình An cắt đứt nhưng lão hoàng đế này sớm đã hấp thu hơn phân nửa khí vận.

Vị lão hoàng đế tóc bạc phơ ngồi ở trong mắt trận trung tâm, trong cổ họng phát ra âm thanh rên hừ hừ.

Lão đứng ở trong cung điện phối hợp với trận pháp, mở ra tám cửa cung, gió lốc mưa bão ào ào tiến vào tạt vào trên người lão.

Bên ngoài cung điện binh lính xếp hàng đứng đầy ngoài.

Còn có phi tử thần các cung, các hoàng tử, đại thần, sắc mặt của bọn họ đều hiện ra vẻ lo lắng. Bọn họ trợn to mắt nhìn râu tóc của lão hoàng đế từ bạc trắng chuyển thành đen.

Từng đường nếp nhăn trên người đều biến mất không thấy, khuôn mặt già nua dần dần được thay thể bởi vẻ trẻ trung.

Tất cả mọi người đều không tự chủ được mà mở to hai mắt.

Trên thế giới này chỉ có một điều không thể nghịch chuyển, đó chính là thời gian.

Co dù là trên Tam Cảnh đại năng hay là Cửu Cảnh Thánh Nhân cũng không thể làm cho một người trường sinh bất lão, từ tuổi già chuyển thành tuổi trẻ, cải lão hoàn đồng.

Nếu không ai còn muốn tu luyện, làm một người phàm thế tục cũng được.

Chỉ cần thánh nhân ban cho mình sự bất tử là xong.

Nhưng thậm chí chính bậc Thánh Nhân cũng không thể làm được chuyện này, huống chi là trợ giúp người khác.

Điều duy nhất bọn họ có thể làm được chỉ là kéo dài tuổi thọ, duy trì sức sống dồi dào mà thôi. Đối với những tu sĩ vô địch thiên hạ, kẻ thù lớn nhất không phải là một ai đó mà chính là thời gian. Cho dù ngươi có thể dời non lấp biển, biến mây xoáy gió, cũng chỉ có thể trơ

mắt nhìn dấu vết thời gian chậm rãi xuất hiện trên người mình.

Người duy nhất đánh vỡ quy luật này chính là Lý Bình An.

Phương pháp kéo dài tuổi thọ của hoàng đế thế tục chỉ đơn giản là dùng đan, uống thuốc. Nhưng cho dù là đan dược tinh diệu cỡ nào cũng có giới hạn của nó.

Vậy khi đến giới hạn rồi thì như thế nào?

Không ai muốn chết, huống chi là một vị hoàng đế trong tay đang nắm quyền thế tục.

Vị lão hoàng đế trước mắt này đã mượn dùng vận mệnh của vương triều hơn tám trăm năm.

Ngọn lửa đại diện cho sức sống của lão lại một lần nữa bùng cháy mãnh liệt.

Chương 658: Quả nhân thành công rồi

Lý Bình An khẽ nhíu mày, nhìn sức sống này sợ rằng lão hoàng đế còn có thể sống thêm hơn trăm năm nữa.

“Ha ha ha ha! Quả nhân thành công rồi! Quả nhân thành công rồi!”

Trong hoàng cung vang lên tiếng cười vui vẻ khó có thể che giấu của hoàng đế.

Bên ngoài hoàng cung là từng đống xương trắng, xác chết chất thành núi máu chảy thành sông. Hai mắt Lý Bình An híp lại.

Ở bên ngoài, Thục Sơn đã bố trí ba tầng đại trận chặn đường thoát lui của lũ yêu ma. Khắp mọi nơi các Thục Sơn đệ tử đều đang trấn áp đánh yêu ma.

Thường thường phải hơn mười yêu ma liều mạng mới có thể làm một đệ tử Thục Sơn bị thương nặng.

Sau khi tiêu diệt mấy con đại yêu đại ma thì phần còn lại chỉ là công việc thanh trừ dọn dẹp. Ôn Như Ngọc đi đến bên bên cạnh Lý Bình An.

Lý Bình An chỉ chỉ về phía hoàng cung: “Lão già kia xử lý thế nào?”

Lúc này Ôn Như Ngọc cũng đã đoán được nguyên nhân và kết quả của việc này, hắn khẽ thở dài một

hơi.

“Dựa theo quy tắc, chúng ta không thể tuỳ ý xử lý tên hoàng đế thế tục này”

“Hơn nữa, cho dù là hắn chết đi thì hơn phân nửa khí vận kia cũng sẽ theo đó tiêu tán.

Nói đến đây, khuôn mặt Ôn Như Ngọc lộ vẻ không đành lòng.

“Tám trăm năm lịch sử bị hủy hoại chỉ trong tích tắc, sợ là không bao lâu nữa triều đại này sẽ bị diệt vong”

Hai tay Lý Bình An nhét trong ống tay áo, không nói thêm gì.

Sau đó, bóng dáng của hắn biến mất tại chỗ tiến thẳng vào hoàng cung.

Trong nháy mắt, hắn đã đi tới nơi chỗ sâu trong hoàng cung.

Lúc này, vị Hoàng đế đã trở lại trạng thái trẻ trung trước đây, lão giật nảy mình mở to mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện trước mặt.

“Tiên sinh, ngày có phải là đệ tử Thục Sơn không? Quả nhân có lễ”

Hoàng đế trẻ tuổi chỉ thoáng sững sờ một lát, sau đó rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Lý Bình An chắp tay sau lưng, đôi mắt xanh thăm thẳm nhìn thẳng vào hắn.

“Lần này các vị đến đây trợ giúp thật là vất vả cho các vị rồi.

Hoàng đế trẻ tuổi tiến đến gần vài bước, dường như muốn thể hiện ra thiện ý của mình.

“Bệ hạ cẩn thận…”

Thân hình tể tướng vương triều khựng lại cứng đờ. Hắn chỉ cảm thấy luồng áp lực mạnh mẽ như mưa to gió lớn quét tới hất hắn lên đập hắn phịch mặt đất.

Ngươi….. Ngươi…..”

Hoàng đế trẻ tuổi tức giận.

“Đừng tưởng rằng ngươi là Thục Sơn đệ tử, tu vi thông thiên là có thể muốn làm gì thì làm. Quả nhân chính là hoàng đế chính thống được Nho gia thánh nhân che chở”

“Thú vị đấy, nếu Nho gia thánh nhân biết những gì ngươi đã làm, không biết sẽ có cảm xúc như thế nào.”

“Vậy cũng không tới phiên ngươi quản

Lý Bình An không nhìn hắn nữa, mà nhìn về phía vị tể tướng đứng đầu, thản nhiên nói:“Là Nho gia đệ tử phải có tấm lòng nhân ái lấy dân làm gốc, vậy mà làm đến vị trí tể tướng đứng đầu lại giúp vua làm chuyện bất nghĩa?”

Vị tể tướng bị đè trên mặt đất, cắn răng trầm giọng nói: “Ăn bổng lộc của vua thì phải vì vua giải trừ lo láng!!

“ Phản Nho tặc”

Lực đè lên người tể tướng lập tức tăng lên.Thân thể của vị tể tướng lập tức bị phá huỷ hơn phân nửa, máu tươi bắn tung toé lên trên mặt của vị hoàng đế trẻ tuổi.

Lúc này Lý Bình An mới nhìn về phía hắn: “Ta ban cho hắn cái chết là bởi vì bản thân hắn là Nho gia đệ tử mà giúp giặc làm ác. Giúp ngươi xây dựng nên đại trận này tội không thể tha. Còn ngươi

dù có chết vạn lần cũng không thể trả hết tội nhưng theo giới luật của thánh nhân, ta không thể không tuân thủ”

“Ngươi đã tham lam muốn ở lại nhân gian này hưởng phú quý không muốn rời đi, vậy ta sẽ giúp ngươi.”

“Ngươi dám… ta là hoàng đế..”

Nửa câu sau đã không còn có cơ hội kịp nói ra.

Đây cũng là câu nói cuối cùng của vị hoàng đế trẻ tuổi trên thế gian này.

Hoàng đế trẻ tuổi mắt mở trừng trừng, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Thất khiếu của hắn chảy ra máu tươi nhưng hắn không chết.

Nhưng hắn đã mất đi năm giác quan, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không thấy…..

Thế giới chìm trong tĩnh lặng, một màu đen kịt.

Tứ chi không còn nghe sai khiến, hoàn toàn không thể động đậy.

Nhưng mà ý thức của hắn lại tỉnh táo, nhận thức được mình vẫn còn sống.

Lúc này, giọng nói của Lý Bình An vang lên trong đầu hắn.

“Vô số người đã chết để ngươi kéo dài tuổi thọ thêm mấy chục năm.Từ nay về sau vận quốc suy tàn, chiến loạn, đói kém không ngớt….. Ngươi cứ sống như thế đi, tai không nghe, miệng không nói, mắt không thấy”

“Cung điện này sẽ trở thành nơi ở nửa đời sau của ngươi, cũng sẽ là nơi chôn cất của ngươi. “Hãy suy ngẫm về tội lỗi của mình đi”

Lý Bình An liếc mắt nhìn lướt qua các cấm vệ quân và con cháu hoàng tộc đang đứng xung quanh, hắn cũng không làm khó bọn họ.

Nhưng khi hắn rời đi, tòa cung điện có tám cửa mở rộng ấy dường như bị cô lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Không một người hay vật nào có thể ra vào nữa.

Lý Bình An rời khỏi hoàng cung.

Ngụy Như Ngọc nhìn thấy hành động của Lý sư huynh muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Sau khi phá huỷ toàn bộ đại trận và tiêu diệt hết yêu ma.

Thục Sơn đệ tử lần lượt rời đi, những chuyện sau này không phải việc bọn họ quản.

Ngụy Như Ngọc thở dài lắc đầu: “Sợ là không lâu nữa, nơi này lại sẽ xuất hiện chiến loạn, không sống yên ổn được nữa.

Các đệ tử Thục Sơn thi triển thần thông phi hành cùng nhau rời khỏi nơi đây. Lão Ngưu nằm bên cạnh thi thể một con Ngưu Yêu rất lâu không muốn rời đi. Cuối cùng lão bị Lý Bình An cưỡng ép kéo đi mà nước mắt vẫn rưng rưng.

“Um ò…..”

Đi được một nửa đường, bỗng Lão Ngưu phát hiện Miêu Miêu tiên tử mất tích không thấy đâu.

Lý Bình An vỗ trán một cái, cũng mới chợt nhớ ra.

Hắn bảo Ngụy Như Ngọc và mọi người đi trước, còn mình sẽ đuổi theo sau.

Sau đó, hắn và lão Ngưu quay trở lại đường cũ.

Khi tìm kiếm trên một đỉnh đồi nào đó, hai người tìm thấy Miêu tiên tử bị treo trên cây để bảo vệ Miêu nhi được an toàn trên thân Miêu Nhi còn được dán hai tấm bùa, đôi chân ngắn của nó vùng vẫy đá loạn khắp nơi.

Miêu Nhi thấy Lý Bình An và Ngưu Ngưu đi tới thì lập tức bất động.

Miêu Miêu tiên tử nhìn chằm chằm Lý Bình An không chớp mắt, cái miệng nhỏ nhắn phồng lên.

Lý Bình An gỡ lá bùa xuống, ôm lấy Mèo Tiên Tử vào lòng.

“Mọi chuyện đã được giải quyết xong, chúng ta nên đi thôi.

Nơi này rất nguy hiểm, Miêu Miêu tiên tử cũng nhìn thấy rồi đó.

Từ nãy tới giờ đã xảy ra một chuyện hết sức đáng giận, vì phòng ngừa tiên tử biết sẽ nổi giận phát điên, gây thương tổn cho người vô tội.

Ta đành phải dùng hạ sách này, giờ mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.

Ta và Lão Ngưu lập tức đến tìm tiên tử đây…

Lý Bình An hoàn toàn không nhắc tới việc mình quên con mèo ở đây.

Miêu Nhi bị hắn ôm vào trong ngực, sững sờ nhìn hắn.

“Nhưng tiên tử rõ ràng nhìn thấy ngươi, Ngưu Ngưu và rất nhiều người khác đã bay đi xa lắm rồi mà… Lâu sau, mới lại bay trở về tìm kiếm tiên tử đó ”

Đã thấy hết rồi à?

Lý Bình An im lặng một lát nói: “Tiên tử là một con mèo thông minh hiểu chuyện, đương nhiên sẽ không giống như mấy đứa trẻ con bởi vì chuyện nhỏ mà nhớ mãi trong lòng, la hét giận chó đánh mèo có đúng không”

. Không sai!” Miêu Nhi yếu ớt nói.

“Vậy chúng ta đi thôi, ta đoán là ở Thục Sơn sẽ có rất nhiều loại bánh ngọt tiên tử thích ăn

Thái độ của Lý Bình An giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Miêu Nhi chớp chớp mắt, hết nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải.

Giống như là nó cảm thấy việc này có gì đó không đúng lắm, nhưng lại không biết chỗ không đúng ở chỗ nào.

Vì thế nó dùng hai chân trước che đầu, lộn một vòng.

Chương 659: Trở về lại Thục Sơn

1738 chữ

Tại núi Thục Sơn, trên đỉnh Thông Thiên Phong.

Nhuận Thổ mặc trang phục đạo bào, đang gặm một quả táo đỏ tươi, vừa gặm, vừa đi dọc theo con đường nhỏ trong Linh Điền.

Lúc này, thảo trường oanh phi nhị nguyệt thiên, phất để dương liễu túy xuân yên (Thời tiết tháng hai cỏ mọc oanh bay, trên đê liễu rủ say xuân nồng _ bài thơ Thôn Cư)

Đây chính là thời tiết tốt của nhân gian.

“Nhuận Thổ sư huynh! Nhuận Thổ sư huynh!”

Một đệ tử vội vàng lao đến như ánh sáng

“Có chuyện gì vậy? Vội vàng rối loạn như thế còn thể thống gì nữa.

“Chúng ta….. Hàng của chúng ta lại bị bọn cháu trai Thiên Thủy bang cướp mất rồi!”

Nhuận Thổ phất tay áo, hừ lạnh một tiếng.

“Uống nước tiểu ngựa à, dám ngang ngược như vậy! Dám cướp hàng

của lão tử thì sống hay chết còn chưa chắc chắn”

Người đệ tử kia gật đầu: ” Bọn chúng quá xem thường chúng ta, suốt nhiều năm nay chưa có ai dám cướp hàng của Thông Thiên Phong chúng ta!”

“Tập hợp các đệ tử đi dạy cho chúng một bài học.

Nhuận Thổ xoay người rời khỏi Linh Điền.

Chỉ chốc lát sau, trước cửa chính điện Thông Thiên Phong đã tập hợp hơn mười đệ tử. Nhuận Thổ sải bước đi tới, quét mắt nhìn mọi người.

“Lần này nhất định phải đánh cho nhóm người Thiên Thủy bang kia thật đau, đánh cho bọn chúng nhớ thật lâu để không bao giờ dám cướp hàng của Thông Thiên Phong chúng ta nữa!”

“Đã rõ!”

“Nhuận Thổ sư huynh, Chấp Pháp trưởng lão đến rồi!”

“Hử? Lão lại tới làm gì? Mới gần đây không phải vừa kiểm tra qua rồi sao?”

Nhuận Thổ phất phất tay ra hiệu cho các đệ tử giải tán.

Hắn tự mình đi nghênh đón vị Chấp Pháp trưởng lão này.

Bởi vì cái gọi là “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, trên đời người mới đuổi người cũ đi. Chấp pháp trưởng lão đã thay đổi không còn là những người từ thời kỳ Lý Bình An còn ở nữa. Nhuận Thổ đi đón vị Chấp Pháp trưởng lão này, ôm quyền kính chào nói: “Tôn trưởng lão, hôm nay sao lại có thời gian nhàn rỗi đến Thông Thiên Phong dạo chơi?”

Tôn trưởng lão nói: “Nhuận Thổ, hiện tại ngươi làm ăn được càng lúc càng lớn, Thông Thiên Phong cũng ngày càng thêm phồn vinh thịnh vượng.

Nhưng ngươi phải nhớ kỹ không được phạm vào quy củ của Thục Sơn, chúng ta là tông môn tu hành chính phái.

Ngươi nhìn xem, hiện tại Thông Thiên Phong đã bị ngươi biến trở thành ổ thổ phỉ rồi đấy!”

Nhuận Thổ giải thích: “Tôn trưởng lão, chúng ta làm ăn đều là làm

ăn chính đáng tuân thủ quy tắc, cũng đã báo cáo với sơn môn mà

“Đúng là các ngươi làm ăn chính đáng nhưng cũng không nên quá coi trọng đối với những vật ngoài thân này.

Thục Sơn Thất Phong chính là đệ tử của ngươi, mỗi một người đều khôn khéo tinh ranh, làm ăn lại

luôn dùng mưu mẹo.

Nếu còn tiếp tục như vậy thì phong cách môn phái sẽ bị các ngươi phá hỏng.

Chúng ta không phải là thổ phỉ cướp bóc……

“Tôn trưởng lão chỉ dạy rất đúng!”

Nhuận Thổ dạ vâng hùa theo cho có lệ.

Lúc này, trên bầu trời loé lên một luồng ánh sáng trắng.

Một người mặc áo màu xanh xuất hiện, cho dù khuôn mặt hay chiều cao đều giống như là một tiểu cô nương chưa trưởng thành đáp xuống ngọn núi.

Cô nương này chính là Thông Thiên Phong phong chủ, Thanh Phong.

Dường như tâm trạng Thanh Phong có vẻ không tốt lắm, từ tình trạng rối loạn của bộ quần áo trên người nàng thì hình như nàng vừa đánh nhau với người khác.

д)

“Tức chết lão nương rồi!”

Thanh Phong nói: “Lão nương nghĩ định đến đấu giá hội ở Phong Thành mua một thanh phi kiếm cao phẩm giai để nghịch chơi.

Ai dè đám người kia lại không bán cho ta! Ta tức giận đến mức còn đánh nhau một trận với lão già ở phòng đấu gia, tát con ngựa lão cưỡi hai cái”

Phòng đấu giá Phong Thành, nằm ở Vân Châu.

Danh tiếng phòng đấu giá này cũng không mấy tốt đẹp, luôn có tin đồn nói phòng đấu giá này giết người cướp của, tiết lộ tin tức người bán vật đấu giá v.v…..

Nhưng phòng đấu giá Phong Thành bởi vì có mấy đại gia tộc phía sau chống lưng nên không ai có thể lay động được.

Ở Vân Châu nó cũng được xem như là phòng đấu giá hàng đầu.

Hơn nữa nó cũng có một số giao dịch buôn bán với Thục Sơn.

Theo lý, Thanh Phong với tư cách là người đứng đầu Thông Thiên

Phong Thục Sơn thì đối phương ít nhiều cũng phải cho nàng một ít mặt mũi.

Nhuận Thổ nghi hoặc hỏi: “Tại sao bọn họ không bán cho ngươi?”

Thanh Phong rất tủi thân than thở nói: “Bọn họ nói ta không trả linh thạch.

“Vậy ngươi có trả linh thạch không?”

“Không trả!”

Tôn trưởng lão im lặng một lát.

“Như thế không phải là cướp sao?”

Con mẹ nó, nói thẳng ra là ngươi muốn cướp, đương nhiên người ta không cho là đúng rồi. Lại còn kiếm cớ nói luyên thuyền dài dòng như vậy.

Mặc dù danh tiếng của phòng đấu giá Phong Thành cũng không tốt đẹp gì nhưng người ta cũng chỉ là làm chuyện phi pháp trong bí mật âm thầm thôi, chứ không bao giờ để sót lại nhược điểm cho người khác bắt được.

Còn Thanh Phong thì hay rồi hoàn toàn ngược lại, lên thẳng phòng đấu giá của người ta trực tiếp cướp đi vật phẩm đấu giá ở đó.

Tôn trưởng lão hít sâu một hơi.

Được rồi ta đầu hàng! Trong chín phương trời nay ngươi là to nhất!

Chỉ cần ngươi không giết người phóng hỏa, lạm sát người vô tội thì dâng ngươi lên làm tổ tông cũng được.

Tôn trưởng lão xoay người rời khỏi Thông Thiên Phong, có vẻ như là đi về chuẩn bị giúp Thanh Phong nghĩ cách che giấu, lau mông sạch sẽ chuyện này.

Nhuận Thổ tiện tay lấy ra một cây quạt nhỏ, quạt gió cho Thanh Phong.

“Sư phụ đừng nóng giận, đệ tử pha cho sư phụ chén trà.

Sau này gặp phải loại người không hiểu chuyện như vậy, sư phụ cứ trực tiếp vứt tiền ra, chúng ta là đại gia mà.

Đừng nói là một thanh kiếm, cho dù là mười thanh, một trăm thanh cũng không thành vấn đề!”

Những năm qua, nhờ nỗ lực của Nhuận Thổ dù thực lực của đệ tử Thông Thiên Phong không thể so sánh với các đỉnh khác.

Nhưng nếu so sánh điều kiện phúc lợi của đỉnh nào tốt nhất thì chắc chắn không thể nghi ngờ chính là Thông Thiên Phong.

Một tông môn lớn mạnh, mỗi một ngày chi tiêu đều rất lớn.

Mặc dù tu sĩ cảnh giới Trung Tam không cần ăn uống, nhưng chi phí để tu luyện cũng không phải người bình thường có thể chịu nổi.

Nghèo thì học văn, giàu mới luyện võ, huống chi là tu luyện càng tốn kém nhiều hơn.

Thục Sơn thu nhận đệ tử đều không cần đóng học phí.

Do đó các sản nghiệp phụ thuộc tông môn, chính là động mạch chủ kinh tế duy trì tông môn hoạt

Ví dụ như linh thạch là đồng tiền chính trong thế giới tu tiên.

Nó có thể được dùng như tiền tệ, cũng có thể để cho người tu tiên trực tiếp hấp thu.

Linh thạch đến từ đâu, chính là đến từ việc khai thác linh thạch trong các linh mạch lấy được. Tông môn có được bao nhiêu linh mạch cũng phản ánh thực lực tổng thể của cả tông môn.

Thông Thiên Phong tổng cộng có mười ba linh mạch.

Một trăm lẻ năm phường giao dịch.

Trong phường thành, tông môn đặc biệt bố trí đội tuần tra, việc đánh nhau là bị cấm.

Chỉ cần ngươi trả tiền thực hiện giao dịch trong chợ, tông môn sẽ bảo vệ ngươi an toàn.

Ngoài ra còn có bốn mươi tám phòng đấu giá phụ thuộc vào tông môn.

Đúng là đại gia!

“Nhuận Thổ sư huynh! Nhuận Thổ sư huynh.

“Làm sao vậy? Sao lại có bộ dáng vội vã thế kia.

. Trưởng lão Ngụy Như Ngọc ra ngoài…... đã trở về…...

“Trở về thì trở về thôi, lại xảy ra chuyện à?”

“Không phải…... Là Lý Bình An, Lý sư huynh cũng trở về theo”

“Hả!?”

Người sư đệ này chưa kịp nói xong thì Lý Bình An, Lão Ngưu và Miêu Nhi đi đáp xuống Thông Thiên Phong.

Lý Bình An và Lão Ngưu đều không khỏi sửng sốt ngạc nhiên.

Mấy năm nay, sự thay đổi của Thục Sơn cũng không tính là quá lớn.

Nhưng sự thay đổi của Thông Thiên Phong có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Tơ lụa đắt tiền được trải kín trên mặt đất làm thảm. Từng lớp từng lớp nối tiếp nhau kéo dài lên trên, không biết kéo dài đến tận nơi nào, cao bao nhiêu.

Đi về phía trước, cách năm sáu dặm là có thể nhìn thấy vài cây lưu ly có dáng vẻ khác nhau, rực rỡ lóa mắt.

Phía trên cành cây là từng quả màu đỏ như hồng ngọc, điểm xuyết đầy những đóa hoa nhỏ li ti.

Cây thì cành lá xum xuê, cây thì không hoa không lá chỉ có thân cây hình xoắn ốc, rễ quấn quanh trên mặt đất.

Có cây thì như san hô, trong suốt long lanh, mong manh như sợi tóc, không gió tự lay động… Lý Bình An và Lão Ngưu đều ngây ngẩn cả người há hốc mồm kinh ngạc.

Có phải chúng ta đi nhầm chỗ rồi không!?

Chương 660: Phản ứng hóa học kỳ diệu.

“Đây thực sự là Thông Thiên Phong sao?” Lý Bình An sửng sốt một lát.

“Um….Ò…...

Lão Ngưu cũng trợn to hai mắt kinh ngạc.

“Tốt lắm, tên nhóc Nhuận Thổ này phát tài rồi!!”

“Đệ tử giá rẻ tốt bụng, giặt đồ, nấu ăn, xây phòng ở…... Mọi thứ đều biết làm của ta!”

Một bóng người lao tới nhào vào lòng Lý Bình An.

Lý Bình An mỉm cười đỡ lấy người vừa nhào tới, cúi đầu nhìn xuống, ngoại trừ tiểu sư phụ Thanh Phong của hắn, còn có thể là ai.

“Đồ đệ tốt của ta, ngươi làm ngập chết sư phụ rồi!”

Thanh Phong vui vẻ cựa quậy ở trong vòng tay của Lý Bình An, sau đó nàng đưa tay lại ôm Lão Ngưu vào.

“Đại ca, Ngưu ca!”

Nhuận Thổ chạy theo sát phía sau, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

“Ca trở về từ lúc nào! Sao không báo cho bọn đệ một tiếng, đệ sẽ phái người nghênh đón ……

Bạn cũ gặp mặt tránh không được trải qua một hồi tâm sự.

Mọi người vừa trò chuyện vừa đi bộ đến sảnh chính của Thông Thiên Phong.

Sảnh chính đã được Nhuận Thổ tu sửa tân trang lại nhiều lần, quy cách gần với đại điện chính của Thục Sơn.

“Đại ca, hai người trở về lúc nào vậy?”

“Lần này trở về dự định ở lại bao lâu?”

“Sau khi chia tay ở Đằng Xung thành, hai người lại đi đâu?”

Miệng Nhuận Thổ giống như pháo liên thanh.

Lý Bình An mỉm cười, cũng không vội trả lời.

Hắn hướng ánh mắt nhìn đi khắp nơi, cảnh cũ ngày xưa trùng lên cảnh giàu sang hiện tại.

Chu

ơng 660: Phản ứng hóa học kỳ diệu.

mại ca, Ngưu ca!”

luận Thổ chạy theo sát phía sau, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

a trở về từ lúc nào! Sao không báo cho bọn đệ một tiếng, đệ sẽ phái người nghênh đón …...

ân cũ gặp mặt tránh không được trải qua một hồi tâm sự.

ọi người vừa trò chuyện vừa đi bộ đến sảnh chính của Thông Thiên Phong.

nh chính đã được Nhuận Thổ tu sửa tân trang lại nhiều lần, quy cách gần với đại điện chính của rục Sơn.

mại ca, hai người trở về lúc nào vậy?”

ần này trở về dự định ở lại bao lâu?”

au khi chia tay ở Đằng Xung thành, hai người lại đi đâu?”

iệng Nhuận Thổ giống như pháo liên thanh.

Bình An mỉm cười, cũng không vội trả lời.

in hướng ánh mắt nhìn đi khắp nơi, cảnh cũ ngày xưa trùng lên cảnh giàu sang hiện tại.

KH

No

Ha

Th

M

Sa

“M

Ti

TH

Mi

“Ngoan, gọi tỷ tỷ đi ~”

Thanh Phong:

“Gọi tỷ tỷ, con chuột khô ngon lành này sẽ cho ngươi.

“Đoạt mệnh kéo chân khóa yết hầu!”

Thanh Phong dùng hai chân kẹp lấy cổ tiểu cô nương, lập tức vật nàng ra đất. “A~”

Lý Bình An không còn cách nào khác đành phải tự mình tách hai người họ ra.

Tiểu cô nương sợ tới mức một lần nữa biến thành một con mèo, trốn ở sau lưng Lý Bình An. Thanh Phong há miệng, giả bộ dạng muốn cắn tiểu cô nương.

“Đừng náo loạn nữa!” Lý Bình An nói.

Ban đầu chỉ cần chăm sóc một đứa nhỏ, hiện tại như thế nào cảm giác phải chăm lo cho hai đứa.

“Đại ca, con mèo này là chuyện gì vậy?” Nhuận Thổ hỏi.

“Chuyện nói ra thì dài dòng lắm” Lý Bình An nói: “Trước tiên, đệ dẫn ta và Ngưu ca đi dạo một vòng Thông Thiên Phong đã, xem mấy năm nay đã thay đổi ra sao?

Nhuận Thổ vui vẻ đồng ý.

Thông Thiên Phong thay đổi rất nhiều, trở nên càng ngày càng tốt hơn.

Càng ngày càng hoàn thiện, cũng càng ngày càng xa lạ.

Cuối cùng thời gian trôi qua sẽ rửa sạch đi tất cả dấu vết của Lý Bình An và Lão Ngưu tại đây.

Có lẽ chỉ còn pho tượng điêu khắc chủ nhân Thông Thiên Phong, mới có thể khiến cho người ta nhớ tới hắn và Lão Ngưu đã từng ở đây một thời gian.

Lý Bình An và Lão Ngưu đi dạo chầm chậm, đi dần tới mẫu ruộng mà họ đã từng làm việc vất vả, đi tới chỗ Tàng Kinh Các ban đầu được

dựng lên bằng gỗ trước đây, đi tới khu suối nước nóng…

Họ nhắc về chuyện cũ, nhắc đến lúc Nhuận Thổ mặc chiếc quần cộc có viền ren lang thang bên ngoài.

Nhắc tới chuyện Thanh Phong dẫn theo Lão Ngưu, Nhuận Thổ đi Tiểu Quỳnh Phong ăn vụng. Kết quả Nhuận Thổ rơi vào bẫy, Thanh Phong và Lão Ngưu bỏ chạy đầu cũng không quay lại. Nhắc lại lần Lý Bình An vì độ kiếp chế tạo các loại công cụ khoa học.

Nhắc tới lần đầu tiên Lý Bình An và Lão Ngưu đi bán thuốc phải nhờ Thanh Phong làm ô dù che

đây.

Nhắc về đêm có sao băng lướt qua, bốn người nằm trên bãi cỏ phía sau núi, ngắm sao băng rơi xuống…...

Ngay từ ban đầu Lý Bình An đã không phải là một phần của thế giới này.

Đối với cái gọi là tu sĩ đại năng, người khác cảm thấy rất ngưỡng mộ. Nhưng đối với hắn thì chưa bao

giờ có loại cảm giác đó, cho dù là ban đầu hai mắt hắn đều bị mù và chỉ là một tên ăn mày.

Thế gian này nhàm chán không có gì thú vị, mọi người ngu muội và vô tri.

Cho dù là thành tiên, tìm được cách sống bất tử cũng vô nghĩa, trường sinh rồi thì sao? Tất cả đều không có gì đề cho hắn thích nơi này.

Vì vậy, hắn đi lang thang khắp nơi.

Đi từ bên này sang bên kia, rồi lại đi từ bên kia sang bên xa hơn.

Không phải vì muốn làm gì, chỉ là cảm thấy sống ở thời đại này quá mức nhàm chán.

Nhưng đến khi hắn đi qua nhiều nơi, trong lòng đã niêm phong rất nhiều ký ức tốt đẹp. Thì lúc này hắn chợt cảm thấy thời đại này cũng không tệ.

Những người đã gặp gỡ, những chuyện đã trải qua đều khiến hắn không thể quên được. Mèo con bước từng bước nhỏ đi theo bên cạnh

Lý Bình An.

Thỉnh thoảng mắt nó liếc nhìn Thanh Phong, người không cao bằng nó kia.

Nó lo lắng nàng có thể sẽ lại xông tới, kẹp đầu nó tiếp hay không.

Đi bộ một lúc lâu, mèo con không ăn cơm có chút mệt mỏi.

Nó nhảy lên trên người Lão Ngưu, tập trung liếm móng vuốt của mình.

Một lát sau, dường như Thanh Phong cảm thấy nó khá dễ thương.

Nàng cũng nhảy lên trên lưng Lão Ngưu, ôm chặt con mèo nhỏ vào trong ngực của mình.

Mèo con không dám chống lại, rất ngoan ngoãn ngửa người lộ cái bụng ra.

“Ngươi gọi là Miêu Miêu tiền tử sao?”

“Phải ngươi tên là gì?”

“Lão nương tên là Thanh Phong”

Miêu Nhi lấy ra một quả bóng vải từ trong túi, chớp mắt hỏi: “Ngươi muốn chơi không? Nhưng điều

kiện tiên quyết là ngươi không thể dùng chân kẹp đầu tiên tử nữa.

“Loại đồ chơi này quá trẻ con rồi” Thanh Phong lắc đầu.

Thế là một lát sau, Thanh Phong và Miêu Nhi bị nhóm người Lý Bình An bỏ xa lại phía sau. Hai tiểu cô nương có chiều cao không kém nhau bao nhiêu đang chơi đùa với qusar bóng vải.

Đến tối, khi Nhuận Thổ sai người chuẩn bị một bàn tiệc rượu.

Thì bên này Thanh Phong và Miêu Nhi đã trở thành bạn tốt.

Đối với việc hai người bọn họ có thể trở thành bạn tốt, Lý Bình An cũng không cảm thấy là chuyện

Tiểu cô nương cầm lên cuốn sách, chỉ vào chữ phía trên hỏi: “Ngươi có biết cái này không?”

Thanh Phong gật gật đầu: “Đương nhiên là ta biết, đừng coi thường bổn tọa.

Bất nghĩa mà giàu sang phú quý, đối với ta chỉ như mây bay..”

“Vậy ngươi có biết ý nghĩa của nó là gì không?”

Thanh Phong do dự một lát nói: “Tiền của không chính đáng, đối với ta mà nói giống như những đám mây đang bay, có rất nhiều!”

“Không đúng!”

“Vậy ngươi biết ý nghĩa của nó là gì không?”

“Tiên tử biết!” Tiểu cô nương rất tự hào nói: “Vậy ngươi biết 30 × 40 : 2 bằng bao nhiêu không?” Thanh Phong đếm đếm ngón tay: “Ba mươi…... bốn mươi…...

“Tiên tử cũng biết! bằng 60.

Thanh Phong ngẩng đầu lên, mở to hai mắt nhìn tiểu cô nương.

Lẽ nào cô nhóc này thật sự là thiên tài!?

“Tiên tử rất thông minh”

Thanh Phong bướng bỉnh nói: “Cái đó….. cái đó cũng không có gì là khó, học một lần là biết ngay, chỉ là bổn tọa không muốn học thôi.

“Không đâu, tiên tử học được lâu rồi.

Thanh Phong hừ một tiếng, cơm chuẩn bị xong cũng không ăn.

“Bổn tọa trở về đọc sách, để cho ngươi thấy với chỉ số thông minh của bổn tọa không quá nửa canh giờ, sẽ học được toàn bộ”

Tiểu cô nương đứng tại chỗ.

Vẻ mặt lập tức căng thẳng, giống như đối đầu với đại địch.

Tiểu cô nương nhìn thoáng qua thức ăn ngon trên bàn, rồi lại nhìn theo hướng Thanh Phong rời đi. Do dự một lát, tiểu cô nương cầm lấy một miếng bánh ngọt nhét vào trong túi, rồi lại cầm lên một miếng ngậm vào trong miệng.

“Tiên tử cũng không ăn nữa!”

Rồi vội vàng trở về đọc sách.

Lý Bình An nhẹ nhàng cười một cái.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán chỉ có áp lực mới có động lực.

Thanh Phong và Miêu Miêu tiên tử ở chung một chỗ sẽ sinh ra phản ứng hóa học kỳ diệu.

Chương 661: Nào! Bằng hữu

1631 chữ

Đêm hôm qua mọi người đều uống rất nhiều rượu.

Khi Lý Bình An mở mắt đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Hắn đưa tay xoa xoa đầu, lúc này mới nhận thấy tóc của mình đã xù hết cả lên.

Lão Ngưu nằm ngửa dang rộng tay chân, Nhuận Thổ thì treo người trên tường.

Lý Bình An chỉ còn biết cười trừ, xua tan cơn say trên người.

Ngay lập tức, tinh thần trở nên sảng khoái.

Hắn rửa mặt một cái, dùng chiếc trâm cài tóc mua năm văn tiền ở vỉa hè vấn lại mái tóc

Bên ngoài có đệ tử đang đứng chờ, thấy Lý Bình An đi ra thì sửng sốt một lát.

Sau đó, vội vàng chắp tay hành lễ.

“Ừ. Lý Bình An khẽ gật đầu.

Đệ tử kia do dự một lát: ” Ưm…... Nhuận Thổ sư huynh…...

Hắn say rượu đang ở bên trong =”

Đệ tử kia ngẩng đầu nhìn về phía Lý Bình An: “Lý sư huynh, người của Thiên Thủy bang đã cướp hàng của chúng ta.

Ban đầu Nhuận Thổ sư huynh bảo sẽ dẫn chúng ta đi cho bọn chúng một bài học.

Nhưng hiện tại không biết rốt cuộc là đi hay không, Lý sư huynh…... huynh xem…..” Bây giờ Nhuận Thổ sư huynh uống say rồi.

Đệ tử kia rõ ràng là đang chờ quyết định của sư huynh Lý Bình An, người có địa vị cao hơn cả Nhuận Thổ sư huynh

Lý Bình An quay đầu lại nhìn Nhuận Thổ một cái rồi nói: “Nhuận Thổ uống say rồi, chờ lát nữa hắn tỉnh lại rồi ngươi hỏi ý kiến hắn hoặc là ngươi gọi hắn dậy đi”

Đệ hiểu rồi.”

Lý Bình An không biết ngọn nguồn sự việc nên đương nhiên cũng không muốn xen vào.

Đệ tử kia đương nhiên không dám đi đánh thức Nhuận Thổ, dù sao cũng không phải chuyện cấp bách gì.

Lý Bình An duỗi lưng một cái, trở về phòng.

Lúc này hắn mới phát hiện tiểu cô nương cũng đang ngủ say.

Tiểu cô nương ngồi trên chiếc ghế dài nhỏ, đầu gục xuống.

Hai tay cầm sách, có vẻ tối hôm qua tiểu cô nương đã ngủ thiếp đi như vậy.

(W) khò khò

Lý Bình An bế cô bé lên, đặt lên trên giường.

Ngay sau đó, một mình rời khỏi Thông Thiên Phong.

Hãn đi tới Tạp Dịch Phong, lúc hắn và Lão Ngưu nghèo khổ thường đi tới Tạp Dịch Phong ăn uống, bày hàng vỉa hè bán đủ thứ đồ lặt vặt.

Ở đây hắn cũng có rất nhiều người quen, chỉ là lúc này quay trở lợi gần như đều toàn là

Hắn ăn sáng ở thiện viên Tạp Dịch Phong.

“Ừm, mùi vị vẫn không thay đổi.

gương mặt

Trong lúc đó, hắn cũng gặp được một hai người quen, chào hỏi nói

chuyện vài câu. Sau đó, hắn trở lại Thông Thiên Phong.

Mèo con đã dậy, vẫn còn chăm chú học tập.

Mèo con quyết tâm mạnh mẽ nhất định không thể bị cô nương thấp hơn mình vượt mặt.

Lý Bình An thật không ngờ, lần này trở lại Thông Thiên Phong lại khơi dậy tiềm năng của cô bé và Thanh Phong.

Hai người chăm chỉ say sưa học tập.

Thậm chí Thanh Phong còn treo tóc lên trên xà nhà, đồng thời áp dụng phương pháp dùi đâm cổ để kích thích chính mình.

Lý Bình An cũng không nhàn rỗi, trở về mấy ngày thì gần như ngày nào cũng có tiệc rượu.

Đều là người quen, có Vân Thư của Tiểu Quỳnh Phong, Tư Đồ Lôi, Tần Diệu Diệu, còn có Lưu Nhị Cẩu, trưởng lão của Trúc Diệp Phong là Lưu Tông Thành…...

Hắn dự tiệc rượu thường xuyên, có khi suốt đêm không về.

Lưu Vân sư bá ẩn cư, Vân Thư trở thành thủ tọa của Tiểu Quỳnh Phong.

Năm đó Lưu Tông Thành trưởng lão rất giỏi sử dụng độc kinh hiện tại cũng đã ở trạng thái ẩn dật một phần, đã không nhúng tay đến công việc của Trúc Diệp Phong nữa.

Trên người Vân Thư không còn vẻ nóng nảy, ngạo mạn, hung hăng như lúc còn trẻ, hiện tại chính là vẻ bình tĩnh, chín chắn hơn.

Người có thay đổi lớn nhất chính là Tư Đồ Lôi.

Tư Đồ Lôi tóc đã hoa râm, để râu dài nhìn già dặn giống như tiên nhân tiên phong đạo cốt trong truyền thuyết dân gian.

Năm đó, Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu liên tục sinh con.

Lý Bình An và Lão Ngưu trải qua cuộc sống nghèo khó trong một khoảng thời gian rất dài chỉ vì để kịp mua quà tặng cho bọn họ, hận đến nghiến răng.

Còn bây giờ, Tư Đồ Lôi và Lý Bình An cùng đi ra ngoài.

Người bên ngoài nhìn vào có khi còn lầm tưởng là cháu trai và ông nội.

Lúc trước khi Lý Bình An gặp Cảnh Dục, gặp Triệu Linh Nhi, gặp Yến Thập Tam…...

Lý Bình An cũng không cảm thấy không quá xúc động bởi vì đã trôi qua quá nhiều năm rồi.

Dù bọn họ cũng có rất nhiều thay đổi nhưng hắn cũng không có cảm nhận rõ ràng như vậy.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn nhìn thấy Tư Đồ Lôi.

Lý Bình An chợt hoảng hốt.

Ồ, vậy ra kể từ lần đầu tiên quen biết Tư Đồ Lôi, quen biết Tần Diệu Diệu đến bây giờ đã là chuyện rất lâu rất lâu trước đây rồi.

Lý Bình An quen biết rất nhiều người, có thiên tài Nho gia, có thánh tăng Phật môn, cũng gặp cả nữ hoàng nắm giữ quyền lực thiên hạ.

Đương nhiên cũng có tu sĩ bình thường như Tư Đồ Lôi và Tần Diệu Diệu. Bọn họ bước lên con đường tu hành, có một số thiên phú và cơ duyên.

Kết quả tốt nhất là an nghỉ vĩnh viễn, chứ không phải chết giữa chặng đường tu luyện.

Tư Đồ Lôi nhìn thấy Lý Bình An thì kinh ngạc một lát, Lý Bình An không khác gì so với hình ảnh trong trí nhớ của hắn.

Sau đó, Tư Đồ Lôi thoải mái cười to, cười đến chảy nước mắt.

Lý Bình An chắp tay chào, cũng mỉm cười: “Tư Đồ sư đệ, Vân Thư sư muội, đã lâu không gặp! Chia tay nhiều năm, từng thở dài một tiếng bằng hữu, nói một tiếng trân trọng.

Hôm nay gặp lại, uống một chén rượu đục, kể chuyện ngày gặp lại.

Nào ! Bằng hữu.

Thật sự là đã lâu lắm không gặp rồi.

Khí hậu Thục Sơn rất tốt, một năm bốn mùa như xuân.

Đối với Lý Bình An mà nói nơi này lại thiếu đi vài phần nhân gian

cảm thụ bốn mùa.

Nhưng thỉnh thoảng ở lại một lúc cũng không tệ.

Lý Bình An ngồi dưới bóng cây,

Mọi thứ dưới ánh nắng đều chập chờn phản chiếu ánh sáng, nhẹ nhàng mềm mại như lớp bụi mỏng mạnh.

Gióng như những chuyện cũ trong quá khứ mà chúng ta thỉnh thoảng quay đầu nhớ lại chỉ còn là những mảnh chi tiết rải rác.

Ngày ngày xuân quang đấu nhật quang,

sơn thành tà lộ hạnh hoa hương.

(Ngày ngày ánh xuân vẫn là ánh trời thu nhỏ

Hương hoa hạnh bay trên dốc thành núi _ Nhật nhất)

Cuộc sống chính là bình thường như vậy, trong đó luôn có những việc tầm thường vụn vặt.

Lý Bình An đang may áo cho tiểu cô nương và Thanh Phong mặc.

Có thể tiết kiệm được ít nào hay ít ấy.

Thứ hai, cũng là hắn rảnh rỗi không có việc gì làm.

Trước đây, quần áo của Thanh Phong đều là hắn tự mình may.

Bây giờ nhìn lại, Thanh Phong vẫn mặc mấy bộ quần áo hắn may trước kia.

Nên bây giờ hắn rảnh tay nên may cho nàng thêm vài bộ quần áo.

Mèo con cũng ngồi trên một cái ghế đẩu nhỏ, hai bàn tay nhỏ bé cầm một quyển sách.

Chỉ là hôm nay mặt trời rất sáng khiến cho nàng ít có tinh thần hứng thú đọc sách.

Híp híp mắt, cơ thể lay động lắc lư nhưng lại nghĩ tới mình sắp bị Thanh Phong vượt mặt. Cô bé lập tức vỗ mạnh vào mặt mình một cái, mở to mắt.

ưm

Mèo con ngẩng đầu, nhảy xuống khỏi ghế, bộp bộp bộp chạy đi.

Cho đến khi cô bé nhìn thấy Thanh Phong nằm ở trên giường ngủ say.

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay trở lại chỗ chiếc ghế dài.

“Xìu” một cái, biến thành một con mèo con nằm trên chiếc ghế, yên tâm thoải mái ngủ ngon

“Ngưu ca! Xung phong”

Bên kia cánh đồng, Nhuận Thổ đang cưỡi lão Ngưu, chơi trận giả.

Hắn ăn mặc như một vị tướng quân oai phong.

“Các tướng sĩ, hãy theo ra giết địch!”

“Tiến lên !”

Lão Ngưu bốn vó chạy như điên, diễn xuất rất cuồng nhiệt.

Đương nhiên, nguyên nhân có thể khiến cho Lão Ngưu ra sức như thế, chỉ có thể là thịt bò khô.

Lý Bình An mỉm cười, tiếp tục cúi đầu tập trung xô kim chỉ.

Cuộc sống êm ả nhàn rỗi, đó mới chính là tốt nhất.

Ít nhất đối với Lý Bình An mà nói, dùng khoảng thời gian này đổi lấy chí bảo thiên hạ, hắn cũng sẽ không đổi.

Chương 662: Đan dược bát phẩm

“Đại ca~”

Nhuận Thổ ngượng nghịu đi tới trước mặt Lý Bình An.

“Sao vậy? Sao cứ ấp a ấp úng như vậy? Có việc gì cứ nói ra đi.

“Đại ca, đúng lúc huynh trở về, đệ muốn tìm huynh nói một vấn đề.

Nhuận Thổ nói: “Chuyện là thế này, gần đây đan dược của Phong chúng ta buôn bán không tốt lắm, các Luyện Dược Sư có danh tiếng đều rất khó mời.Cho nên đệ muốn nhờ huynh đến hướng dẫn Luyện Dược Sư của Phong chúng ta.

“Chuyện chỉ có như vậy thôi sao?

“Vâng! Chỉ có như vậy thôi”

Nhuận Thổ im lặng, cuối cùng không nhịn được nói ra hết tình hình thực tế.Thực tế đúng là đan

dược của Thông Thiên Phong buôn bán không thuận lợi, dậm chân tại chỗ đã khá lâu Nguyên nhân là đối thủ cạnh tranh trên thị trường đã thành công trong việc luyện chế ra một viên đan dược bát phẩm. Danh tiếng của bọn họ bỗng nổi như cồn!

Một viên đan dược bát phẩm, dù là giá trị của chính nó hay là lợi ích danh tiếng mà nó mang lại cũng là việc không thể đong đếm được.

Khi khách hàng nghe nói đối thủ có Luyện Dược Sư có thể luyện chế đan dược bát phẩm, những khách hàng lâu năm trước đây của Thông Thiên Phong đã dần dần chuyển hướng sang bên đối phương, bắt đầu mua đan dược của họ.

Dù sao bên đó có thể luyện chế ra đan dược bát phẩm cũng đã chứng minh được thực lực của bản thân.

Bát phẩm sao?

Lý Bình An cũng chưa từng luyện qua đan dược bát phẩm. Mấy năm nay, hắn đã rất ít khi luyện đan rồi. Chỉ là thỉnh thoảng sẽ luyện mấy viên đan dược bồi bổ thân thể cho mình và Miêu nhi ăn.

Vừa hay lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, vì thế Lý Bình An đi theo Nhuận Thổ tới phòng luyện đan của Thông Thiên Phong.

Phòng luyện đan của Thông Thiên Phong quy mô rất lớn, chia làm Tam Ti Tứ Viện. Các Luyện Dược Sư ở đây rất đông. Lúc này, tất cả mọi người đều đang đứng chờ vị nhân vật nổi tiếng trong lời đồn đến.

Lý Bình An bỗng nhớ tới phòng luyện đan cũ kỹ trước kia. Chỉ có một cái đỉnh lô cũ nát không biết đã dùng bao nhiêu năm đặt trong một gian phòng cũ.

Lý Bình An mỉm cười hiền từ nhìn Nhuận Thổ. Lựa chọn ban đầu của hắn quả nhiên không sai.

Mọi người xì xào bàn tán. Một vị lão giả áo xanh tiến lên một bước: "Tại hạ Luyện Dược Sư Cô Tô Kha."

"Xin có lời chào" Lý Bình An đáp lễ.

"Ta đã sớm nghe nói đại sư huynh Lý Bình An của Thục Sơn Thông Thiên Phong là anh hùng danh tiếng khắp nơi, danh tiếng một trận chiến tại Đằng Xung thành đã khiến mọi người trong thiên hạ đều chấn động…"

"Đâu có đâu có, đều chỉ là lời đồn mà thôi. Lý Bình An khiêm tốn nói

"Chỉ là ta không biết Lý đạo hữu còn có thể luyện đan, hôm nay ta chắc chắn phải xem kỹ tài năng của đạo hữu"

"Chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi, mong mọi người đừng chê cười" Lý Bình An nhẹ nhàng cười. "Lý đạo hữu mời!"

Lý Bình An nhìn lò luyện đan trước mắt.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn có chút lúng túng không biết nên bắt đầu làm từ đâu. Hình như từ khi bắt đầu luyện đan đến nay, hắn chưa từng sử dụng lò luyện đan nào cao cấp như này. Câu đó nói thế nào nhỉ? Là "heo rừng chưa từng được ăn cám Lão giả áo xanh khó hiểu nhìn Lý Bình An, lão thấy Lý Bình An nhìn trái, sờ phải. Sau đó, Lý Bình An lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, có chút xấu hổ, nói với lão:

"Cái này…... dùng như thế nào nhỉ?"

Sắc mặt lão giả áo xanh thay đổi. Cái gì vậy? Ngươi đang đùa ta đấy à?

Tình huống lúc này chẳng khác nào là một học sinh trước khi thi hỏi thầy giám thị làm thế nào dùng bút viết chữ, thật sự là quá hoang đường.

Các luyện dược sư đứng ở đây rất đông, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bốn mắt nhìn nhau. Trong

lòng mọi người đều dâng lên sự nghi ngờ.

Lão giả áo xanh đè nghi ngờ trong lòng xuống, bắt đầu chỉ dạy Lý Bình An. "Ồ~"

“Vậy à…... Thì ra là thế”

“Ù Ù……”

“Có hiểu không?”

“Cơ bản là hiểu rồi”

Cô Tô Kha dùng ánh mắt tràn đầy hoài nghi đánh giá Lý Bình An.

Lý Bình An vỗ vỗ cái đỉnh lô, hiển nhiên là chuẩn bị sẵn sàng luyện đan.

Bên kia, Nhuận Thổ đã chuẩn bị xong các nguyên liệu tốt để luyện đan dược bát phẩm. Giá cả của những nguyên liệu này rất cao, có loại có tiền cũng không mua được. Cho dù là Thông Thiên Phong có sản nghiệp lớn cũng chỉ có thể chuẩn bị đủ hai phần nguyên liệu luyện đan.

Một phần nguyên liệu trước đã bị Luyện Dược Sư luyện hỏng. Hiện tại chỉ còn lại phần nguyên liệu cuối cùng này.

Lý Bình An cũng muốn thử luyện một lần, bởi vì từ trước đến giờ hắn chưa từng sử dụng các loại

nguyên liệu phẩm chất cao như vậy.

Điều quan trọng nhất của luyện đan chính là tinh lọc và giữ lại những thành phần hoạt chất có ích của dược liệu. Đồng thời khiến cho chúng kết hợp tối đa với linh khí đưa vào để tạo ra càng nhiều “dược phẩm linh khí” có giá trị cao càng tốt!

Mặt khác, luyện đan cũng cần cố gắng loại bỏ tối đa các thành phần hoạt tính có hại, “linh khí độc” và cả những thành phần hoạt tính vô hại hoặc vô dụng.

Lý Bình An làm rất đơn giản đổ tất cả các dược liệu vào trong đỉnh. Không giống như là một Luyện Dược Sư mà lại giống như là một đầu bếp.

Ngay sau đó, hắn châm lửa luyện đan. Một lát sau, trong lò luyện đan của Lý Bình An toả ra khí áp thiêu đốt rất mãnh liệt, ngọn lửa như đang điên cuồng luyện hóa linh khí.

Bởi vì dược liệu cao cấp có khả năng chứa nhiều linh khí mạnh hơn, bởi vậy nên càng khó hóa lỏng. Tương tự, hoả nội đan của Luyện Dược Sư phẩm cấp càng cao thì càng tốt, phẩm cấp càng cao càng

tăng lên khả năng hoá lỏng dược liệu. Hoá lỏng càng nhiều dược liệu thì khả năng chứa linh khí sẽ càng nhiều, càng có lợi cho luyện chế linh đan cao cấp.

Sau đó luyện đan sư sẽ hóa dược, tinh lọc, phân lập, dung hợp, bổ sung linh khí…... Lặp lại các bước

Chương 662: Đan được bát phẩm

trên nhiều lần. Nói thì đơn giản nhưng làm lại rất phí tâm sức. Chỉ cần hơi không cẩn thận là có cơ nổ lò.

nguy

Nguyên khí quanh người Lý Bình An như con đê vỡ ra một lỗ hổng liên tục tuôn ra cuồn cuộn không ngừng.

Chợt nghe trong lò luyện đan vang lên tiếng lộp bộp.

Rất nhiều thần thức của các Luyện Dược Sư đều tập trung ở bên trong lò luyện đan.

Lúc này, trình tự tiến hành đã đến bước phân đạn.

Lý Bình An đang sử dụng thần thức tiến hành hoá rắn dung dịch thành đan, phân hóa dược dịch và phân hóa dược linh khí.

Từ một hỗn hợp lớn dược dịch và hỗn hợp lớn dược linh khí, phân chia thành nhiều đơn vị nhỏ dược dịch và nhiều đơn vị nhỏ dược linh khí…...

Đây là thao tác rất khoé léo và tinh tế.

Giống như nghệ nhân điêu khắc cát, điêu khắc ra một tác phẩm vậy.
“Am—!!”

Bầu trời đang trong xanh sáng sủa đột ngột mây đen kéo tới dày đặc.

Các Luyện Dược Sư đối với cảnh tượng này quá quen thuộc.

Bình thường khi hình thành đan dược vượt qua lục phẩm sẽ xuất hiện dị tượng thiên địa, kéo tới đan

lôi.

Nhưng cảnh tượng kinh khủng như giờ phút này thì là lần đầu tiên bọn họ thấy.

Lúc này, bầu trời trên Thông Thiên Phong giống như là ngày tận thế.

“Meo meo~”

Dù sao Miêu nhi cũng là Miêu yêu, ngay từ khi sinh ra đã sợ hãi sấm sét.

Miêu nhi sợ tới mức trốn vào trong chăn, thân thể co lại thành một cục nhỏ, che lỗ tai thật chặt. Vài luồng sấm sét bắt đầu đánh xuống.

“Ầm ầm – -!”

Mặc dù tu vi của các Luyện Dược Sư khá tốt, nhưng họ cũng không chuyên tu luyện chiến đấu. Vài luồng sấm sét đánh xuống này đã ngay lập tức có Luyện Dược Sư bị sốc đến mức hôn mê bất tỉnh. Ước chừng sau một hồi lâu,viên đan dược ra lò, hóa thành một dòng ánh sáng linh động có ý định bỏ chạy.

Linh đan bát phẩm đã có một phần linh trí. Sau khi nó ra lò, nếu như Luyện Dược Sư không chú ý

thì nó sẽ bay đi. Nhưng chỉ trong nháy mắt nó đã bị thần thức của Lý Bình An bắt được. “Phù-”

Lần đầu tiên hắn cảm thấy thân thể như bị rút cạn sức lực, lần cuối hắn có loại cảm giác này lúc giết đại yêu Kế Mông.

Thân thể Lý Bình An hơi lắc lư, hoa mắt chóng mặt. Thế nhưng hắn cũng không ngã xuống đất mà vẫn giữ vững tư thế hiện tại.Từ bên hông hắn tháo xuống hồ lô dưỡng kiếm, há miệng uống cạn bầu thản nhiên, coi xung quanh như chỗ không người.

rượu,

Lúc này mọi người chỉ dám đứng yên tại chỗ, ai cũng kinh ngạc.

Lý Bình An khôi phục lại được một ít khí lực thì đứng dậy đi ra ngoài. Vẻ mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng, bình thản.

Không hề có vẻ vui mừng khi luyện ra đan dược bát phẩm, cũng không bởi vì cạn kiệt sức lực mà tỏ ra khác thường.

Hắn lững thững rời khỏi phòng luyện đan, trở về phòng nhỏ của mình.

Ngay khi về đến phòng hắn gục xuống, tâm thần tiêu hao quá độ.

Thân thể trống rỗng, thần thức trống rỗng, ý niệm trống rỗng.

Hắn ngủ thật say.

Sợ là chỉ cần chậm vài giây nữa thôi hắn sẽ bị mọi người phát hiện ra sự mệt mỏi này. Vẫn phải giữ

lại hình tượng đại sư huynh không gì không làm được đi~

Hắn tiện tay nắm lấy một vật mềm mại bên cạnh kéo lại dùng làm gối đầu.

Ngủ thôi, ngủ thôi.

Miêu Nhi chớp chớp mắt, nhìn Đại Bình An đang nằm trên người mình, hít hít cái mũi.

“Tiên tử không phải là gối đầu.

Nhưng câu nói ấy không ai nghe thấy.

Chương 663: Hãy cùng nhau uống cạn chén rượu trong tay

Chương 663: Hãy cùng nhau uống cạn chén rượu trong tay Giấc ngủ này đối với Lý Bình An mà nói rất dài.

Trong mộng rất nhiều suy nghĩ quay cuồng bay tán loạn.

Lý Bình An rất hiếm khi nằm mơ.

Trong mộng ánh sáng kiếm, âm thanh kiếm, tốc độ kiếm loé lên như ngựa phi nước đại, như thật như ảo, lúc xa lúc gần, biến hoá ra các

loại cảnh vật.

Loại trạng thái này đối với Lý Bình An mà nói có phần giống như nhập định, tiến vào trạng thái quán tưởng.

Giấc mộng này không giống mộng thông thường, nó chứa một loại phương pháp cảm ứng huyền diệu khó giải thích, kết hợp với một loại phương pháp dẫn dắt khác thường. Sau khi hắn trải qua quá trình này đã có nhiều lĩnh ngộ hơn. Trạng thái lĩnh ngộ lúc này sâu hơn nữa thì giống như là đang ngộ đạo.

Ngộ đạo chính là: Quán vật, quán tâm, quán chính mình.

Trước đây, hắn luôn cố ý không tiến nhập trạng thái này nhưng hiện tại sau khi bị kiệt sức thì đã không tự chủ tiến vào trạng thái sâu hơn.

Sau khi Lý Bình Anh tỉnh lại, dụi dụi mắt, cố lấy lại tinh thần tỉnh táo hơn, trở mình nằm nghiêng

sang

; bên. Hắn không muốn trở thành người ngộ đạo thành tiên, trở thành một người không còn có ham muốn, không còn có nhu cầu gì nữa, có thể nhìn thấu hết thảy.

Đôi khi con người khó hiểu như vậy.

Lý Bình An không nắm chắc nếu như mình thực sự ngộ đạo thành tiên thì bản thân sẽ thay đổi như

thế nào. Hắn cảm thấy trạng thái hiện tại của mình đã rất tốt rồi.

Hắn ngáp một cái, không muốn ngủ tiếp nữa nên ngồi dậy.

Tiếng kêu của Miêu Miêu tiên tử vang lên.

“Sao Miêu Miêu tiên tử lại ở chỗ này?” Lý Bình An hỏi.

Miêu Nhi ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn hắn. (000)

“Tiên tử ở chỗ này làm gối đầu cho ngươi!”

“Nhưng tại hạ đâu cần tiên tử làm gối đầu.

Miêu nhi giơ móng vuốt nhỏ nắm thành nắm đấm nện ở trên giường.

“Là Đại Bình An bắt tiên tử ta tới làm gối đầu!”

“Vậy sao?”

“Nếu là thật thì ta có lỗi với tiên tử rồi, nhưng tiên tử là người thông minh hiểu chuyện chắc sẽ không giận ta đâu, phải không?”

……Ừ”

“tại hạ đói bụng quá, nhờ tiên tử tìm cho tại hạ một chút đồ ăn.

Miêu Nhi gật đầu, đứng lên hoạt động thân thể đã hơi cứng ngắc.

“Đúng rồi, tại hạ không ăn chuột đầu”

Miêu Nhi quay đầu lại nhìn hắn.

Lý Bình An nói: “Làm phiền tiên tử rồi.

14:47

Sau một lúc, Miêu Nhi lúc này đã biến thành bé gái chạy trở lại, hai tay cầm khay đựng thức ăn. Phía sau bé gái còn có một người gỗ nhỏ, một người đất nhỏ. Mỗi người cầm một cái đĩa lớn hơn kích thước của bọn họ.

Bé gái đặt đĩa đồ ăn lên bàn, rồi lấy ra bát đũa.

“Mau ăn đi, đừng để bị chết đói.

“Tiên tử yên tâm, ta sẽ không chết đói đâu?

Bé gái bưng về một đĩa mì trộn và mấy đĩa đồ ăn.

Lý Bình An ăn nhanh như gió cuốn mây tan.

Bé gái nhẹ nhàng ngồi gọn bên cạnh, mở sách ra đặt ở trên bàn, chăm chỉ đọc sách.

Lý Bình An hỏi: “Ngưu Ngưu và Nhuận Thổ đâu rồi?”

“Bọn họ chơi ở bên ngoài.”

Lý Bình An ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua bé gái, nói: “Nhớ phải kết hợp giữa lao động và nghỉ ngơi.

Một lát sau, Thanh Phong cũng chạy tới đây.

“Ta cũng đói bụng rồi”

Lý Bình An nói: “Vậy cùng ăn đi.

Thanh Phong nhìn thoáng qua bé gái đang nghiêm túc chăm chỉ học tập thì giật luôn lấy quyển sách.

“Không được tự tiện lấy đồ của người khác!”

Bé gái: ...

Lúc này, Thanh Phong mới yên tâm ngồi xuống ăn cơm.

Lý Bình An khôi phục lại một ít thể lực, ăn thêm mấy viên linh đan bổ khí ích huyết. Lấy ra quần áo mình còn chưa may xong, tiếp tục may.

Trong khoảng thời gian này Lý Bình An không muốn ra ngoài nữa, cũng đã huỷ mấy bữa tiệc rượu. Thật sự là trong khoảng thời gian này tinh thần và thể lực của hắn đều mệt mỏi, không muốn nhúc nhích.

Ngoại trừ việc ăn cơm hàng ngày, hắn cũng không muốn ra ngoài.

Chỉ ở trong nhà tranh nhỏ, đóng cửa thắp hương, pha trà đọc sách.

Nhuận Thổ thì vẫn luôn bận rộn làm việc ở bên ngoài. Một viên linh đan bát phẩm được luyện chế thành công đã khiến cho danh tiếng của Thông Thiên Phong gây được tiếng vang lớn.

Vì thế, trong suốt nửa tháng, Lý Bình An sống rất rảnh rỗi an nhàn.

Bầu trời Thục Sơn hôm nay rất đẹp.

Nhân dịp những ngày nhàn rỗi hiếm có này, Lý Bình An và Lão Ngưu lấy ra mấy chiếc ghế gọi ba năm người bạn tốt ra sau núi Thông Thiên Phong ăn thịt nướng, coi như là làm bữa cơm chia tay.

Gió lạnh như nước gột rửa đi những ồn ào, bụi bặm, gai góc của quá khứ khiến nó trở nên lấp lánh ánh sáng như ngọc bạc. Gió ào ào thổi, cây lá xào xạc.

Lý Bình An ngồi trên chiếc ghế nhẹ nhàng đung đưa.

Lão Ngưu và Nhuận Thổ đang nướng thịt, khá ồn ào.

Dù mọi người đã mấy năm xa cách nhưng may mà không có chút nào

xa lạ, giữ khoảng cách nào. Thanh Phong ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn.

Miêu Nhi tò mò nhìn chén rượu hỏi: “Uống ngon không?”

“Ngon!”

Vì thế, Miêu Nhi cũng rót cho mình một bát. Nhìn rượu trong bát, bé gái dùng móng vuốt chấm

chấm rồi thử vào miệng, liếm liếm, chẹp chẹp miệng.

“Cay quá”

“Người lớn đều uống rượu.” Thanh Phong nói.

Sắc mặt Miêu Nhi trở nên nghiêm túc, cúi đầu nhìn thoáng qua bát rượu, lộ ra ánh mắt quyết tâm, không sợ chết. Giống như binh sĩ trên chiến trường, dũng cảm không chịu khuất nhục.

Miêu nhi nằm úp sấp, cúi đầu liếm rượu trong bát. Lúc ban đầu nó còn thấy cay. Nhưng dần dần càng nếm càng cảm thấy có mùi vị. Thỉnh thoảng còn ngẩng cao đầu, nheo mắt hồi tưởng lại hương

vị vừa nếm. Sau đó tiếp tục uống một ngụm lớn. Không lâu sau, cả một bát rượu đã bị bé gái uống hết.

“Uống ngon không?” Thanh Phong ôm bả vai nàng.

Miêu Nhi ánh mắt mơ màng, bước chân đi chếnh choáng, ngơ ngác gật đầu.

….. Ùm……..

“Vậy thì uống thêm nhiều đi”

Một vầng trăng tròn phản chiếu trên mặt nước. Gió đêm thổi qua, sóng gợn lăn tăn. Trên bầu trời đầy sao giống như nhận được cảm ứng nào đó. Trong chớp mắt, một tia nhanh chớp loé lên. Phá vỡ sự yên lặng của vạn vật, sao băng với chiếc đuôi rực rỡ như cầu vồng xẹt qua bầu trời đêm.

“Oa oa…..

Thanh Phong ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt phản chiếu ánh sáng rực rỡ đó.

Từng ngôi sao băng bay nhanh về phía đông, phía sau còn kéo theo cái đuôi sáng mỏng manh. Giờ khắc này, cảnh tượng quá đẹp.

Đáng tiếc là Miêu Nhi không nhìn thấy, sau khi nàng uống cạn một bầu rượu thì đã sớm mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi rồi.

Nhuận Thổ nói: "Đại ca, thật tốt quá, không ngờ có một ngày chúng ta còn có thể cùng nhau ngắm sao băng thế này"

"Đúng vậy" Lý Bình An cũng cảm thấy xúc động.

"Đại ca, huynh nói chúng ta còn có cơ hội tụ tập một chỗ lại cùng nhau ngắm sao băng không?" "Có… Hẳn là sẽ có" Lý Bình An nói.

Nhuận Thổ im lặng một lát, ngước mắt lên nhìn sao băng.

"Đại ca, đệ có thể gặp được huynh và Ngưu ca thật sự là một điều may mắn.

"Đừng có nói chuyện như thể sẽ không bao giờ gặp lại như thế."

Thanh Phong một tay ôm Lão Ngưu, một tay ôm Lý Bình An, bỗng nhiên đề nghị.

"Chúng ta vẽ lại một bức tranh đi!"

Trong núi có đệ tử giỏi vẽ tranh, rất nhanh người đó được gọi tới đây.

Nhóm người Lý Bình An giữ nguyên tư thế.

Đệ tử giỏi vẽ tranh kia rất linh hoạt, chỉ với vài nét ít ỏi đã phác hoạ ra tinh túy của từng người trong tranh.

Thanh Phong ở chính giữa, tay trái ôm Lý Bình An, tay phải ôm Lão Ngưu.

Nhuận Thổ ngồi xổm ở phía trước, cố gắng tạo dạng.

Bên cạnh còn có một con mèo đang ngủ say.

Thời gian như ngưng đọng ở giờ phút này.

"Sư huynh, xin đề một bài thơ."

Lý Bình An do dự một lát, viết xuống hai hàng chữ.

Mỗi người đều sẽ phải rời đi, hãy cùng nhau uống cạn chén rượu trong tay!!

Chương 664: Ngã dập mông

1906 chữ

“Đại ca, Ngưu ca, khi có thời gian hai người hãy trở về nhé!”

Hốc mắt Nhuận Thổ đỏ hoe tràn đầy nước mắt.

Lần chia tay này, sợ là không biết bao nhiêu năm nữa huynh đệ mới có thể gặp lại.

“Đại ca, sau khi rời Thục Sơn, huynh có kế hoạch đi đâu?”

“Ta còn chưa nghĩ ra nhưng dự định đi Nam Thông xem thử

“Nam Thông?”

Triệu Linh Nhi đang ở Nam Thông đảm nhiệm vị trí Tổng đốc, trách nhiệm thống lĩnh ba tỉnh quan trọng chống giặc Oa vùng duyên hải.

Cũng không có lý do gì đặc biệt.

Chỉ là khi hắn ở nhà của Cảnh Dục nghe được Triệu Linh Nhi kể về phong cảnh và con người ở Nam Thông. Vì thế, hắn mới nghĩ rảnh rỗi không có việc gì thì đi tới nơi đó thăm thú.

Miêu Nhi nhìn Thanh Phong, từ trong ngực lấy ra con chuột khô cuối cùng đưa cho nàng. Những ngày vừa qua, hoặc là ở trong phủ Tể Phụ của Cảnh Dục, người tương lai là đại thần đại nguyên soái của Đại Tùy, hoặc là ở Phù Ngọc Tông, rồi lại chạy đến Thục Sơn. Những nơi này đương nhiên là không có con chuột nào để cho nàng bắt, hàng tồn cũng đã dùng hết.

Vẻ mặt bé gái nghiêm túc nhìn chằm chằm Thanh Phong. Thanh Phong nhìn con chuột khô, nghi hoặc hỏi: “Cho ta à?”

Bé gái gật gật đầu, giống như vật cô bé vừa đưa không phải là chuột mà là một cái gì đó rất thiêng liêng.

Thanh Phong cũng rất nghiêm túc, nói: “Ngươi chờ ta!”

Nói xong, thân hình nàng biến mất tại chỗ.

Không lâu sau, trên bầu trời xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Bé gái ngẩng đầu ngước mắt nhìn lên không trung.

“Ram—!!”

Một bóng đen to lớn nặng nề rơi xuống. Lập tức mặt đất dưới chân rung chuyển ầm ầm, bụi mù cuồn cuộn.

Bé gái mở to hai mắt, nhìn yêu thú to như núi nhỏ trước mắt.

Thanh Phong đứng trên thân yêu thú, tay nhỏ chống lên eo. Mái tóc dài đen nhánh xõa ra ở phía sau lưng bị gió thổi tung bay. Ống tay áo hơi có chút rộng ở trong gió bay phất phơ. Một ngón tay nhỏ giơ lên chỉ chỉ vào con yêu thú, rất khí phách nói: “Cái này tặng cho ngươi!”

Bé gái : “ ”

Bé gái hít sâu một hơi, ngỡ ngàng bất động một lát. Ngay sau đó, bé gái giống như là đã hạ quyết tâm nào đó, hôm nay cho dù là cõng cũng phải cõng nó đi. Nàng đi tới, đưa tay bắt lấy một ngón chân của yêu thú.

“Um…..”

Nàng dùng hết sức mình thậm chí khi còn nhỏ bú mẹ cũng chưa từng phải cố gắng như vậy. Lại thử vài lần, cuối cùng nàng ý thức được chỉ dựa vào sức của mình thì không thể di chuyển nổi nó. Vì thế, nàng đi tới trước mặt Lý Bình An.

“Đại Bình An, giúp tiên tử!”

Lý Bình An: (v 4,

Γ

Mèo con ngồi trong giỏ vươn móng vuốt ra vẫy vẫy tạm biệt Thanh Phong, Nhuận Thổ và con yêu thú siêu lớn kia.

Quãng đường từ Thục Sơn đến Nam Thông rất xa.

Tuy nhiên nhờ có kênh đào đường thuỷ nối liền nên bọn họ không còn phải đi đường vòng, gian khổ như trước nữa.

Nửa tháng sau, trên đường du sơn ngoạn thủy, ngắm cảnh dạo chơi, rất nhanh bọn họ đã tới được bến tàu của kênh đào.

Đây cũng là một điều thuận lợi khi ở Đại Tùy, không giống như ở các châu khác.

Ví dụ như là ở các châu khác, cho dù hỏi đường người đi đường thì nhiều khi họ cũng không biết, chỉ có thể nói phương hướng một cách đại khái. Thậm chí có đôi khi ngay cả bản đồ cũng không có, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà tự mò đường.

Còn ở Đại Tuỳ, chỉ cần hỏi bất cứ ai là cũng được biết nên đi đường nào.

Đến bến tàu, bọn họ nghỉ ngơi chờ thuyền.

Miêu Nhi biến thành bé gái, trong tay cầm tờ giấy lúc thì gấp thành hạc giấy, lúc thì gấp thành ếch giấy.

“Chủ thuyền, đi Nam Thông bao nhiêu tiền?”

Đằng sau chủ thuyền là một chiếc thuyền lớn.

Những chiếc thuyền lớn như thế này bên dưới là chở hàng hóa, phía trên chở người.

Chủ thuyền là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, đang ăn một bát mì Dương Xuân.

“Đi Nam Thông à, đi Nam Thông bảy mươi quan tiền, bao ăn…..

Vừa nghe đến tiền, cô bé lập tức dừng động tác đang làm lại, nhấc tai lên lắng nghe, đồng thời ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia.

Chủ thuyền nói xong liếc mắt nhìn thoáng qua có trâu đen lên thuyền, thì nói:

“Trâu thì ba mươi quan tiền, cỏ khô tính tiền riêng. Tiểu cô nương này, cao hơn ba thước không?”

Bé gái lập tức đứng dậy.

“Trẻ em cao không tới ba thước thì không thu tiền, cao hơn ba thước thu ba mươi quan tiền.

Bé gái: (° D°)!!

“Thực ra, tiên tử cao không tới ba thước ạ!”

Bé gái nhanh miệng đổi lại.

Người đàn ông cười híp mắt nhìn bé gái xinh xắn này. Dù tuổi còn nhỏ nhưng đã biết tiết kiệm tiền cho người lớn.

Bé gái nhìn hắn rất nghiêm túc nói: “Tiên tử cao không đủ ba thước, trâu đen không ăn gì cũng được.”

Lão Ngưu quay đầu nhìn về phía bé gái: “Ưm…)….”

Người chủ thuyền cười ha hả: “Được! Cao không đủ ba thước, vậy thì không thu tiền của ngươi.

Lúc này bé gái mới không nhìn chủ thuyền nữa.

Sau một lúc thương lượng qua lại họ cũng đã thỏa thuận và thống nhất giá cả xong.

Bé gái lấy tiền từ trong tay áo ra, vẻ mặt tiếc nuối, rất không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn đưa đủ tiền cho chủ thuyền.

Người chủ thuyền cười tủm tỉm nhận tiền, nói với Lý Bình An: “Bé gái nhỏ nhắn này thật đáng yêu. Lý Bình An khẽ mỉm cười đáp lại.

“Gọi một tiếng bá bá đi”

Ánh mắt bé gái đảo qua một vòng rồi nói: “Gọi bá bá, có thể giảm giá sao?”

“Ha ha ha!!”

Người chủ thuyền nhịn không được cười ha ha, mấy người chủ thuyền xung quanh cũng cười. Trẻ con ở độ tuổi này, chính là độ tuổi khiến cho mọi người yêu thích.

Huống chi bộ dáng của Miêu Miêu tiên tử linh động xinh xắn, càng khiến cho người ta yêu thích

“Gọi bá bá thì bá bá cho cháu ăn kẹo”

Ánh mắt cô bé lại đảo qua một vòng, rồi nói: ” Bá bá”

“Ngoan”

Sau đó, bé gái nhận được chiến lợi phẩm của mình.

Nàng chia cho Lý Bình An và Lão Ngưu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Bộ dáng của nàng giống như một người mẹ đi tìm thức ăn, tìm được thức ăn rồi thì về nuôi con của mình.

Lý Bình An và Lão Ngưu cũng không khách sáo từ chối, nhận kẹo, ngậm vào trong miệng.

Ngọt!

Chờ một lúc thì thuyền cũng đã chuẩn bị khởi hành.

Thân tàu cổ xưa ở trong ánh chiều tà trông có vẻ trang trọng và bí ẩn, giống như đang kể lại ký ức lịch sử đã lắng đọng qua từng năm tháng.

Trên sông nước xanh mát, sóng vỗ nhẹ dập dờn, gió nhẹ phất phơ, núi xanh liễu biếc.

Từ xa đã thấy một chiếc thuyền hoa tới từ phía tây.

Trên thuyền giăng đèn, kết hoa rực rỡ.

Nữ tử trên thuyền hoặc đứng hoặc ngồi, đều che mặt bằng vải mỏng, trang phục váy áo làm từ lụa, từng tốp năm ba người tụ tập lại một chỗ.

Tài tử phong lưu làm thơ vẽ tranh, đuôi thuyền còn có ca cơ tuyệt sắc đánh đàn góp vui, rất ồn ào

náo nhiệt.

Trên sông có nhiều thuyền qua lại.

Trên thuyền có rất nhiều người nhưng không phải là họ muốn đi đâu mà chỉ là lên thuyền vui chơi, hoặc đánh cờ, hoặc ngắm cảnh, hoặc kể chuyện, hoặc ca hát, hoặc nhảy múa.

Âm thanh ồn ào không ngừng, hay nhưng không được thoái mái.

Lý Bình An ngồi ở vị trí đầu thuyền, cảm nhận gió nhẹ thổi tới, tiếng cười nói vui vẻ của mọi người. Rất nhanh, mặt trời đã lặn, xung quanh chỉ còn lại tiếng nước chảy của dòng sông.

Thuyền cũng đã đi rất xa.

Những súc vật khác đều phải cẩn thận từng chút một khống chế bằng dây cương, sợ không cẩn thận sẽ làm người bị thương hoặc là xảy ra chuyện gì khác.

Chỉ có con trâu của người áo xanh rất hiền lành, nằm rạp yên lặng trên mặt thuyền.

Lý Bình An dựa người vào thân trâu khò khò ngủ say.

“Ta muốn cưới ngươi làm vợ!”

Có một cậu bé tuổi tác gần bằng tuổi bé gái, tiến đến bên cạnh bé gái đang chơi hạc giấy, mở miệng

nói ra chính là lời này. Có lẽ là vì cậu bé này thấy cô bé rất xinh xắn.

Bé gái nhìn cậu bé một cái, nói: “Tiên tử không thể làm cô dâu của ngươi đâu”

“Vì sao? Cha ta là quan lớn đó.”

“Tiên tử là mèo con.”

“Phụt~” Cậu bé phá lên cười: “Ngươi thật là quá ngây thơ!”

Bé gái không để ý tới hắn nữa.

Cậu bé thấy nàng không để ý tới mình thì khó chịu, có chút tức giận đẩy cô bé một cái từ phía sau. “Cha ta là quan lớn đó!”

Bé gái quay đầu lại, nhìn chằm chằm cậu bé, nghiêm túc nói.

“Tiên tử không muốn chơi với ngươi!”

“Ngươi không chơi với ta, ta sẽ đánh ngươi!”

Cậu bé siết chặt nắm đấm đe doạ: “Cha ta là quan lớn muốn bắt ai thì bắt, muốn đánh ai thì đánh người đó!”

Bé gái quay đầu nhìn lại thấy có một người trung niên dáng vẻ rất quan uy ngồi ở vị trí chủ thuyền chuẩn bị riêng.

Nguòi này đi xa còn đưa theo người nhà, xem ra là sắp đi nhậm chức.

“Tiên tử không so đo với trẻ con

Bé gái cầm hạc giấy, đứng lên bỏ đi.

Cậu bé đuổi theo phía sau, lại đẩy mạnh nàng một cái.

“Ta sẽ đánh ngươi đấy!”

Bé gái nhìn bốn phía, lui về phía sau hai bước.

Cậu bé tiến lên hai bước.

Bé gái lại nhìn sang Đại Bình An, rồi nhìn người trung niên đầy vẻ quan uy kia.

Những người khác cũng không để ý đến bên này.

Bé gái vung mạnh tay đẩy cậu bé ngã bay ra ngoài khiến cho cậu bé ngã phịch một cái dập mông. “Mẹ ơi!”

Cậu bé lập tức khóc thét lên.

Bé gái vội vàng chạy trốn thoát ra khỏi hiện trường.

Chương 665: Tri phủ

“Mẹ ơi!!”

Một người mẹ mặc trang phục lụa tơ tằm đi tới, đau lòng ôm lấy con trai nhà mình.

Bé gái vội vàng bỏ chạy, chạy đến một góc tối, nơi không có người. Sau một tiếng “Phụt”, nàng biến thành một con mèo con.

“Mẹ! Có người bắt nạt con.

“Có chuyện gì vậy? Bị thương ở đâu? Có chảy máu hay không?”

Cậu bé cũng không nói là dã xảy ra chuyện gì mà chỉ không ngừng khóc.

Người mẹ thấy con trai của mình như thế thì rất đau lòng. Nàng quay đầu nói với người trung niên có dáng vẻ quan uy: “Con của mình bị bắt nạt mà ông cũng mặc kệ thế à!”

Người đàn ông trung niên thở dài nói: “Chuyện trẻ con thôi mà, có cái gì đâu?

Người mẹ lạnh lùng trừng mắt, hiển nhiên không có ý định dễ dàng bỏ qua việc này.

Người mẹ la lên: “Ai bắt nạt con trai ta!”

Không ai trả lời, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn về phía người

mẹ này.

Có vẻ như mọi người hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Làm sao thế? Có gan làm, không có gan nhận à!”

Con mèo nhỏ ngoan ngoãn dựa vào trên người Lão Ngưu, thân thể co lại thành một khối. Nhìn nó giống như là đang ngủ nhưng trên thực tế mắt mở to đảo khắp nơi. Tai cũng dựng thẳng lên nghe động tĩnh bên ngoài. Dáng vẻ này chính là có tật giật mình.

“Con trai, là ai bắt nạt con?”

“Là…... là ….. Là một cô bé gái……”

“Bé gái?”

Ánh mắt người phụ nữ đảo qua trên người mỗi người, nhìn xem có ai phù hợp với đặc điểm của nghi phạm hay không.

Đuôi của mèo con cũng dựng thẳng lên, nếu không phải cô bé đã biến thành một con mèo thì bộ dạng chột dạ này chắc chắn sẽ bị người phát hiện.

Lúc này, Lý Bình An và Lão Ngưu cũng bị tiếng động đánh thức làm cho tỉnh lại, mở mắt ra, đã thấy

người mẹ này cư xử rất kiêu căng, không ai nói chuyện với nàng, nàng liên tục lải nhải không ngớt. “Con trai, con nói cho mẹ biết, là ai bắt nạt con, để mẹ xử lý cho con.

Cậu bé ngừng khóc, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm cô bé xinh xắn buộc tóc tròn kia.

Vài người dẫn theo con cái không khỏi nhíu mày, nhìn về phía con gái nhà mình.

Gia đình người mẹ này rõ ràng là gia đình nhà quan.

Tục ngữ có câu: “Nghèo không đấu với phú, phú không đấu với quan

Ai cũng không muốn nhà mình xích mích với nhà

Người mẹ tức giận gầm lên: “Con trai nói cho mẹ là ai, nhanh

Cậu bé ngây ngốc.

Người đâu rồi?

“Mẹ, con không thấy cô bé đó đâu nữa”

Mất tích rồi?

“Có phải chạy xuống dưới rồi không?”

14:48

“Đủ rồi!” cuối cùng người trung niên mở miệng, thấp giọng nói: ” Bà cư xử như vậy, người ta nhìn vào không phải là chê cười hay sao.

“Con trai ông bị người ta bắt nạt, ông cũng không ngó ngàng đến một chút nào là sao!”

Người đàn ông trung niên nhíu mày, trầm giọng nói: “Đừng làm mất mặt nữa! Cũng không phải chuyện lớn gì.

“Cô bé đó đẩy mông con rất mạnh, ngã rất đau!”

Khóc đủ chưa, ngươi bị một bé gái bắt nạt không biết xấu hổ sao mà còn dám khóc!”

Cậu bé dần dần ngừng khóc.

Mèo còn không dám lên tiếng.

Lúc này, Lý Bình An nhìn về phía mèo con nhà mình.

Hắn lấy tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu của nó.

Hắn vuốt nhẹ một cái, mèo con không phản ứng gì. Vuốt lần thứ hai, lúc này Miêu Nhi mới tự nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Là ngươi làm sao?” Lý Bình An thấp giọng hỏi.

Miêu Nhi dùng móng vuốt dụi dụi mắt, lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, giống như thật sự chỉ vừa mới tỉnh ngủ.

Lý Bình An đã hiểu ra.

“Miêu Nhi không làm gì hết- cũng không có đẩy cậu bé kia, Miêu Miêu tiên tử sẽ không so đo với trẻ con đâu”

Rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

Vì thế, chuyện ầm ĩ khôi hài này sau sự mắng chửi la hét của người

mẹ cũng đã kết thúc.

Miêu Nhi cũng không dám biến thành bé gái nữa.

Cũng may không ai chú ý tới việc này.

Lộ trình tiếp theo yên ổn, không xảy ra việc gì.

“Ngài đang đọc sách gì vậy?”

Buổi trưa ngày hôm đó, khi Lý Bình An đang đọc sách thì người trung niên có dáng vẻ quan uy ngồi bên cạnh bỗng nhiên mở miệng hỏi chuyện.

Lý Bình An lật sách lại lộ ra bìa sách, là một quyển sách y học.

Người trung niên hơi nhướng mày lên, nói : “Thương hàn tạp bệnh luận, ngài cũng thích sách này

Sao?”

“Chỉ là lúc rảnh rỗi không có việc gì thì đọc thôi, ngài cũng đọc qua rồi sao?”

Người trung niên gật gật đầu: “Phụ thân tại hạ chính là y sư, năm đó khi quyển sách này ra đời phụ thân ta đã đọc đi đọc lại vô số lần. Ngay cả bản thân ta cũng đọc không biết bao nhiêu lần, có thể nói là thuộc làu làu.

Người trung niên tiếp tục nói: “Chỉ tiếc là đến bây giờ vẫn không biết tác giả của quyển sách này là ai. Lúc đó khi xuất bản chỉ thấy đóng ấn ký hình một con trâu ở chỗ vị trí chữ ký tác giả, quả thật khiến người ta tò mò”

Lão Ngưu nhếch miệng, chính là Ngưu Ngưu ta đây~

Lý Bình An nói sang chuyện khác: “Đúng vậy, nếu mắt nhìn của tại hạ không nhầm thì ngài chính là quan nhân phải không?”

Người trung niên cũng không giấu diếm: “Ta là tri phủ mới nhậm chức của Nam Thông Thuần Duyên, Lý Mậu Tài”

Lý Bình An gật đầu: “Rất vinh hạnh được gặp ngài”

Lý Mậu Tài nhìn Lý Bình An mặc bộ quần áo xanh, tóc dựng thẳng, cài một cây trâm Thanh Ngọc, trông rất ra dáng là một nho sĩ, trong lòng sinh ra ấn tượng tốt. Trên con thuyền này, cũng chỉ có người

này là có dáng vẻ của một người đọc sách.

Thuyền đã đi ba bốn ngày đường, Lý Mậu Tài vẫn chưa tìm được người nào để nói chuyện. Lúc này, may mắn tìm thấy được một người đọc sách nên đã chủ động bắt chuyện. Lý Bình An cũng vui lòng nói chuyện với hắn nhiều hơn.

Lý Mậu hỏi: "Ngài tới Nam Thông là thăm bạn bè người thân hay là du ngoạn?"

"Nửa là du ngoạn, nửa là thăm bạn bè. Khi ngài được điều nhiệm đến Nam Thông, trước đó đối với Nam Thông ngài có hiểu biết gì không?"

"Như thế nào vậy?"

Lý Mậu Tài nói: "Duyên hải Nam Thông kinh tế phát triển, phong cảnh tuyệt đẹp là một nơi du ngoạn rất tốt"

Lý Bình An mỉm cười, hỏi: " Tại hạ hỏi tình hình Nam Thông thế nào?"

Lý Mậu nhìn đôi mắt xanh thẳm của đối phương, giật mình ngơ ngác một chút. Giống như người đó chỉ cần nhìn thoáng qua là đã có thể nhìn thấu tất cả.

"Nam Thông… Nói thật, nếu có thể ta thật sự không muốn đi tới nơi đó làm quan" "Vì sao vậy?"

Lý Mậu Tài nói: "Mặc dù, Nam Thông rất đẹp nhưng nơi đó cũng là một nơi nhiều chuyện thị phi, chỉ cần hơi không cẩn thận là .."

Lý Mậu dừng lại, biết những lời kế tiếp không nên nói.

Không biết tại sao khi nói chuyện với đối phương, hắn có một loại cảm giác thoải mái như gió mát lướt qua mặt.

Giống như hai người là bạn bè thân thiết, có thể tâm sự mọi chuyện, không giấu nhau chuyện gì. "Những năm gần đây, hải tặc không ngừng tấn công duyên hải Nam Thông.

Là tỉnh đóng góp nhiều thuế nhất, những năm gần đây vì chiến tranh đối ngoại của quốc gia, mở kênh đào…... đã tăng thuế tới tám lần. Nông dân đã nổi dậy ba lần rồi.

Hơn nữa là ở Nam Thông có ba thế lực gia tộc rất lớn, bén rễ sâu rối rắm khó gỡ. Trước đây, lời nói của bọn họ ở Nam Thông còn có ảnh

hưởng hơn cả tổng đốc, thậm chí là hoàng thượng……

Nếu không có Triệu đại nhân tọa trấn tại đây thì thật sự không biết sẽ loạn đến mức nào" Triệu đại nhân trong miệng hắn, chính là tổng đốc thống lĩnh ba tỉnh quan trọng Nam Thông, Triệu Linh Nhi.

Lý Bình An gật đầu như đang suy ngẫm điều gì đó.

Những điều này lúc trước ở Cảnh phủ, hắn đã nghe Linh Nhi nhắc qua một ít.

Tuy nhiên, giờ phút này khi nghe Lý Mậu Tài nói, dường như tình hình còn nghiêm trọng hơn so với những gì Linh Nhi đã kể.

Chương 666: Trở lại chốn cũ

Chủ thuyền và mấy người chèo thuyền đang cùng nhau kéo lên một cái lưới lớn. "Rào rào rào rào……

Lưới càng kéo càng nặng, bên trong toàn là cá lớn.

Những người chèo thuyền reo lên vui mừng.

"Hôm nay, có lộc ăn rồi!"

Trong lưới đầy cá tươi nhảy lên tung toé.

Không ít cá vừa ra khỏi lưới đã nhảy tung xuống nước.

Không chỉ có cá mà còn có một số tôm, cua đều còn sống.

Chủ thuyền bắt đầu sơ chế tôm cá.

Chỉ chốc lát sau, nồi lớn đã bốc khói.

Tay nghề của chủ thuyền không thể chê vào đâu được.

Cho cá vào nồi lớn chiên sơ qua bằng lửa nhỏ cho đến khi hai mặt vàng đều.

Sau đó cho cá vừa chiên vào nồi đất hầm thêm một lát, hương vị ngọt ngào trong thịt cá sẽ từ từ toát ra.

Còn có nguyên liệu ướp là rượu gạo tự ủ, mùi cá và mùi rượu gạo hoà quyện với nhau.

Cua lông không lớn nhưng vị béo ngọt, không cần thêm bất kỳ gia vị nào để ướp.

Thêm gừng, hành, xào một lát, rồi rắc thêm muối nữa là xong, ăn ngon lại không bị tanh……

Mọi người ăn rất nhiệt tình.

“Ngài đi du ngoạn còn dẫn theo một con mèo con và một con trâu, thật khiến cho người ta nhìn mà khó hiểu”

Trò chuyện với Lý Bình An đã khá thân quen, đôi khi Lý Mậu Tài cũng sẽ nói đùa một chút.

Lý Bình An mỉm cười nhẹ, nói: “Mèo con đáng yêu, cưỡi trâu có thể thay đi bộ, dù sao ta ra ngoài cũng không thể thiếu chúng”

“Ngài thật hài hước”

Lý Bình An uống một bát canh cá, cũng múc cho mèo con nhà mình và Lão Ngưu một bát.

“Mẹ ơi, con mèo kia đẹp quá, con muốn chơi với nó”

Miêu Nhi ngẩng đầu lên, nhìn cậu bé kia.

Người mẹ ôm con trai nhà mình, nói với Lý Bình An: “Trẻ con thích động vật nhỏ, có thể cho mượn mèo chơi một chút được không?”

Lý Bình An nhìn về phía mèo con.

Mèo con cũng quay đầu, nhìn chằm chằm Lý Bình An.

“Có vẻ như mèo nhà ta không muốn chơi đâu”

Người mẹ nói: “Ngài nói đùa, sao con mèo lại không muốn chứ”

“Thật sự mèo của tại hạ không muốn.

“Mẹ, con muốn chơi với nó!”

Người mẹ nháy mắt một cái về phía Lý Mậu Tài.

Lý Mậu Tài nói: “Chơi cái gì mà chơi, mỗi ngày dành thời gian đọc thêm sách cũng là chơi!”

Người mẹ lớn tiếng nói: “Không phải chỉ là chơi với mèo thôi sao, sao

lại không cho, trẻ con muốn chơi mà. Theo như lời ông nói thì cũng chẳng cần làm gì hết, trói con trai nhà mình lại là được rồi"

Lời này của người mẹ một nửa là nói với Lý Mậu Tài, một nửa là nói với Lý Bình An. Lý Bình An coi như không nghe thấy, cúi đầu bóc lấy thịt cua.

Mèo con và trâu già không biết bóc cua nên ăn cả vỏ cả thịt.

Người mẹ thấy Lý Bình An không phản ứng thì lại liếc mắt nhìn chồng mình một cái. Lý Mậu cũng làm như không nhìn thấy.

"Mẹ, con muốn chơi với mèo! Con muốn chơi với mèo" Cậu bé lại bắt đầu kêu lên. Phụ nhân nói: "Ai u, chỉ là một con mèo thôi mà, chơi không hỏng được đâu.

Lý Bình An thản nhiên nói: "Là mèo con không muốn, tại hạ cũng không thể làm gì được." Người mẹ nhíu mày, sắc mặt rất không vui.

"Không phải chỉ là một con mèo xấu xí thôi sao….. Không biết còn tưởng là bảo bối gì?

Người mẹ bĩu môi lầm bầm, lại quay sang quát Lý Mậu Tài.

"Ông nhìn xem, ông làm tri phủ nhưng có ai nể mặt mũi ông không!

Ngay cả một người dân bình thường trọc đầu (không có địa vị) cũng không thèm đếm xỉa gì đến ông. Trước kia ở kinh thành thì thôi đi, chạy đến nơi khác làm quan vẫn là dáng vẻ yếu đuối nhún

nhường như vậy. Những năm này hai mẹ con chúng ta với ông đã bị bắt nạt bao nhiêu lần rồi.." Lý Mậu Tài xấu hổ nói với Lý Bình An: "Xin lỗi, Lý huynh đừng chấp nhặt tới lời của nữ nhân Lý Bình An thản nhiên cười, tự nhiên sẽ không để chuyện này vào trong lòng.

Sống đến cảnh giới này, sống đến nhiều năm như vậy.

Nếu hắn giống như loại người chợ búa cãi nhau với người đi đường giữa phố, e là không phù hợp lám.

Lý Bình An thuần thục rất nhanh đã bóc xong thịt cua chia làm hai phần.

Một phần cho lão Ngưu, một phần cho mèo con.

Sau đó bọn họ mang đồ ăn trở về phòng.

Tính từ đầu thuyền, phần đầu tiên, lái thuyền gọi nó là “Trải đầu”, phía dưới trải đầu gọi là khoang thuyền mũi nhọn. Bên trong có thể để một số công cụ như dây cáp, neo sắt, bảng cáp…

Tiếp theo chính là khoang thuyền trước, là khoang phụ chuyên dùng để chứa hàng, ngăn cách với khoang giữa bằng một tấm gỗ.

Kề sát là khoang thuyền chính hay còn gọi là khoang thuyền trải, tương đương với từng gian phòng gỗ nhỏ.

Lão Ngưu mở to miệng nhét hét toàn bộ phần thịt của mình vào một lượt.

Mèo con thì ăn chậm rãi hơn.

Lý Bình An nhìn mèo con, rồi nói: “Sau này nếu gặp phải người xấu, nếu có thể nói chuyện phải trái thì nói rõ phải trái. Nhưng nếu như nói không được thì cũng không nên hạ thủ lưu tình. Nếu đánh không lại thì chạy nhanh không quay đầu lại nữa.

“Tiên tử hiểu rồi” Miêu Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: “Vậy hôm nay cậu bé kia và mẫu thân hắn có được xem là người xấu không?”

“Vậy phải xem tiên tử định nghĩa người xấu như thế nào. Thế giới này, người xấu có rất nhiều dạng. Người xấu cũng phân ra rất nhiều loại, ví dụ như là kẻ có ý định giết người là xấu, kẻ gian trộm cặp vặt cũng là xấu. Nhưng cái xấu của bọn họ lại không giống nhau.

Miêu Nhi gật đầu: “Tiên tử hiểu rồi!”

“Tiên tử rất thông minh.

“Ùm.””

Lý Bình An nhẹ nhàng vuốt đầu mèo con, vui mừng nói: “Tiên tử thông minh như vậy. Đến một ngày nào đó, tiên tử tách khỏi chúng ta, cũng sẽ không bị người xấu lừa gạt, cũng không sợ tiên tử

sẽ biến thành một con mèo nhỏ xấu”

Bỗng nhiên, mèo con dừng ăn, đuôi cũng không nhúc nhích.

No ngẩng đầu lên và nhìn chằm chằm vào Lý Bình An. “Đại Bình An vừa rồi nói cái gì?”

“Nói tiên tử rất thông minh”

“Câu trước đó”

Lý Bình An do dự, rồi nói: “..... Tiên tử định nghĩa người tốt xấu như thế nào.....

“Tiên tử sẽ không định nghĩa tốt xấu thiện ác, tiên tử chỉ muốn bắt cậu bé kia, còn có mẫu thân hắn về ăn như chuột thôi!!

Mèo con há to miệng, ra vẻ mình rất hung ác.

Lý Bình An mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau

Khi Lý Bình An đang đọc sách thì nghe người chèo thuyền ở bên ngoài hô: “Đến Quy Đà thành, Quy

Đà thành có Quy Thần miếu. Là một địa phương tốt, chúng ta sẽ ở chỗ này bổ sung thêm một chút lương thực, mọi người có thể đi dạo một vòng Quy Đà thành. Chiều tối trở về đây là được!” Quy Đà thành?

Lý Bình An ngạc nhiên.

Nhiều năm trước, khi hắn và Lão Ngưu đi trả lại hạt giống cây Phù Tang cho Yến gia đã đi này.

Hắn còn nhớ rõ năm đó hắn còn thắp mấy nén nhang cho lão rùa ở Quy Đà thành.

Bây giờ không biết tình hình thế nào.

Một lần đi qua là bớt đi một lần quay lại.

Ai cũng không biết lần sau trở lại sẽ là lúc nào.

Vì thế, phần lớn người trên thuyền đều lựa chọn đi xem xung quanh Quy Đà thành.

Lý Bình An đưa Lão Ngưu và mèo con trở lại thăm chốn cũ.

Dường như vẫn còn nhớ bóng dáng con đường ngày xưa.

Bọn họ đến trước đền Quy Đà, ở đây dòng người đông đúc.

noi

Phần lớn mọi người đến đây là dâng hương cầu nguyện, có việc muốn cầu xin. Cũng có một số người nghe danh mà đến, ngắm nhìn cảnh vật ở Quy Đà thành. Chỉ là bây giờ khác với lúc lần đầu hắn đến đây, lần này tượng rùa trong đền Quy Đà đã không còn là pho tượng lão quy trong ký ức hắn trước kia nữa mà đã là một pho tượng nữ tử, dáng vẻ mềm mại rất xinh đẹp.

Lão Quy Thần đã biến thành Quy thần nương nương rồi ~

Lý Bình An đứng trong đám đông, thấy phu nhân của Lý Mậu Tài dẫn theo con trai dâng hương làm lễ với Quy Thần nương nương.

Lý Mậu Tài nhìn thấy Lý Bình An, hỏi: “Lý huynh, sao huynh không đi dâng hương làm lễ?”

Lý Bình An hỏi ngược lại: “Vì sao ngài không đi làm lễ?”

Lý Mậu Tài nói: ” Khi quan viên Đại Tùy còn đang giữ chức vụ sẽ không thể tùy ý lễ bái thần linh” Lý Bình An ngạc nhiên.

“Ta nghe người ta nói, Quy Thần nương nương của Quy Đà thành này có đạo hạnh rất sâu, tạo phúc một phương. Chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành một vị Phương Chính Thần. Lý Mậu Tài thoải mái nói.

“Cũng là do duyên số của nàng ấy” Lý Bình An nói.

Lý Mậu Tài liếc nhìn Lý Bình An, sao giọng điệu nói chuyện của người này lại giống như là đang nói về người cso vai vế nhỏ hơn mình vậy.

Lý Mậu Tài còn đang nghĩ ngợi thì đã thấy một dải ánh sáng từ trong Quy Thần Miếu bắn thẳng lên trời. Ngay say đó dải ánh sáng lập tức hạ xuống.

Chỉ là ngoại trừ tri phủ Lý Mậu Tài và Lý Bình An nhìn thấy cảnh này thì dường như dân chúng bình thường không phát hiện ra sự biến hóa này.

Lý Mậu Tài còn đang nghi hoặc thì đã thấy có một nữ tử tuyệt đẹp, dáng người mềm mại thướt tha xuất hiện ở nơi dải ánh sáng hạ xuống kia.

Chương 667: Quy thần nương nương.

Thần miếu của Quy đà.

Lý Mậu Tài đang nói chuyện với Lý Bình An thì bỗng thấy một luồng ánh sáng lóe lên.

Nơi luồng ánh sáng kia rơi xuống, có một thân hình uyển chuyển hiện ra.

Ninh Ngưng Lang mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, đầu đội xược phỉ thúy, tóc mai cài trâm

ngọc.

Ánh mắt Lý Mậu Tài hơi sáng lên.

Nhìn thấy nữ nhân này tươi trẻ mỹ mạo, thế nhưng lại khiến cho nhân sinh người ta không nảy sinh ra được nửa điểm suy nghĩ không an phận, thay vào đó là một cảm giác rất thần thánh.

. Quy thần nương nương?

Lý Mậu Tài nhìn chằm chằm vào gương mặt đối phương, lại nhìn lên bàn thờ trên miếu Quy thần. Quả thực là giống nhau như đúc.

Lý Mậu Tài thi lễ theo phong tục của triều đình.

Quy thần nương nương cười chân thành: “Ninh Ngưng Lang tham kiến Lý tiên sinh”.

Lý Mậu Tài nói: “Không dám nhận hai tiếng tiên sinh. Quy thần nương nương cứ gọi ta là Lý tri phủ, hoặc Mậu Tài là được rồi”

Ninh Ngưng Lang hơi sửng sốt, nhìn vào Lý Mậu Tài, trên mặt bỗng nhiên lộ ra cảm giác xấu hổ. Thế nhưng rất nhanh sau đó đã kịp làm ra phản ứng: “Ra mắt Lý tri phủ”

“Hữu lễ!”. Lý Mậu Tài nói: “Tại hạ chỉ đi ngang qua nơi đây, không có ý định kinh động tới Quy thần nương nương”

Ninh Ngưng Lang khẽ gật đầu rồi cười cười, sau đó đôi mắt lướt qua người hắn, nhìn về phía Lý Bình

“Nhiều năm không gặp tiên sinh, phong thái tiên sinh vẫn như cũ”

Lý Bình An cười bình thản.

Vừa rồi hắn thấy được bức tượng Quy thần nương nương thì lập tức

nhớ tới người này.

Năm đó, phụ thân của Ninh Ngưng Lang là Quy thần Ninh Yển đã hoành hành ở đây nhiều năm, lại cấu kết với quan phủ.

Bắt cóc dân chúng, không việc ác nào mà không dám làm.

Cưỡng bức nữ tử phàm trần, nhưng bởi vì nữ tử bình thường thì đều không chịu nổi gánh nặng của linh thai, cho nên gần như tất cả đều thống khổ mà chết đi.

Mẹ của Ninh Ngưng Lang cũng là bị Ninh Yển bắt cóc.

Nhưng lại may mắn sinh ra được Ninh Ngưng Lang.

Tuy vậy vẫn bị Ninh Yến chán ghét.

Sau đó, cũng bởi vì Ninh Yển có rất ít con nối dõi nên dần dần coi trọng Ninh Ngưng Lang.

Rồi cũng xuất phát từ đủ mọi loại suy tính nên đã hại chết mẫu thân của Ninh Ngưng Lang để xóa bỏ vết nhơ.

Đến lúc này thì mối quan hệ của hai phụ tử trở nên quyết liệt…

Chỉ là giao tình giữa Lý Bình An và nàng cũng không hề sâu đậm, năm đó cũng chỉ ngồi trên thuyền đi cùng nàng một đoạn đường mà thôi.

“So với năm trước thì Quy thần nương nương càng ngày càng trở nên xinh đẹp”

“Ân tình năm đó còn chưa kịp cảm tạ tiên sinh”

Lý Bình An hơi sửng sốt.

Ân tình năm đó? Ân tình gì?

Lại nghe được Ninh Ngưng Lang nói, những năm đó, không có việc ác nào mà phụ thân của nàng không dám làm

Mặc dù mình muốn báo thù cho mẫu thân, tuy nhiên cũng là hữu tâm mà vô lực.

May mà có tiên sinh ra tay giết chết phụ thân nàng.

Vừa nghe được như vậy, Lý Bình An lại càng thêm sửng sốt.

Nhìn vào Lão Ngưu, tựa như đang hỏi là ngươi làm phải không?

Lão Ngưu xòe xòe tay.

(?)r

Không phải là bản Ngưu làm.

Ninh Ngưng Lang nói tiếp: “Không biết tiên sinh có rảnh hay không? Có thể tới làm khách trong miếu của Ngưng Lang một lát hay không?”

Lý Bình An thoáng nhìn lên bầu trời, thời gian vẫn còn sớm.

Vẫn có thể đi uống một tách trà.

Lý Bình An nói với Lý Mậu Tài: “Mậu Tài huynh, có muốn đi cùng không?” Lý Mậu Tài: ...

Từ lúc bắt đầu tới giờ, ngón chân của Lý Mậu Tài đã cào loạn trên mặt đất.

Nghe được hai bên nói chuyện như vậy thì hắn mới biết được, ngay từ ban đầu thì vị Quy thần nương nương này cũng không phải là đang nói chuyện với bản thân mình.

Cũng không phải vì một tên tri phủ như mình mà cố tình hiện thân.

Thế mà vừa rồi mình còn chủ động bắt chuyện…

Nhớ tới những lời vừa rồi của mình, rồi lại nghĩ tới biểu hiện xấu hổ chợt lóe lên ở trên mặt Quy thần nương nương.

Chỉ hận bản thân không thể tìm cái lỗ nẻ nào để chui vào…

“Ta không đi, Lý huynh, các ngươi cứ đi đi”. Lý Mậu Tài nói. Lý Bình An cũng không nói thêm điều gì.

Chỉ đi theo Ninh Ngưng Lang vào trong miếu Quy thần.

Lúc này, người phụ nữ dắt theo đứa nhỏ đã đốt xong hương thơm, đang quay trở về.

Thấy Lý Bình An dắt cả Lão Ngưu đi theo một vị nữ nhân.

Không kìm được sự tò mò mà nói:

“Ồ, nữ tử kia là ai?”

Nữ nhân kia có tướng mạo cực kỳ xinh đẹp.

14:49

Một bộ váy xanh tựa như là tiên nữ, không nhiễm khói lửa nhân gian, khí chất hoàn toàn tương phản với xung quanh.

Quan trọng hơn là tất cả mọi người xung quanh đều không quay đầu lại nhìn, giống như là không nhận ra sự tồn tại của đối phương.

Lý Mậu Tài cũng không nói đó là Quy thần nương nương.

Vừa nghĩ tới cử chỉ vô lễ lúc trước của nương tử nhà mình, vội nói:

“Ngày sau nàng làm việc đừng có thô lỗ như vậy! Lỡ như đắc tội vị cao nhân nào đó thì già trẻ lớn bé cả nhà chúng ta có chết như thế nào cũng không biết được đâu!”

Phu nhân liếc xéo, nhìn vào hắn: “Như ngươi thì tốt rồi! Tự nhìn lại bản thân mình xem!”

“Nếu ta không tranh không đoạt, vậy thì cả nhà chúng ta bị người ta ức hiếp đến chết!”

Miếu thờ bình thường ở thế gian đều chia làm hai mặt, mặt âm và mặt dương.

Dương điện được dùng để cho bách tính thế gian chiêm ngưỡng, cung phụng và dâng hương.

Âm điện là nơi cư trú của các vị thần trong miếu thờ.

“Mời tiên sinh dùng trà”

Quả việt quất, bánh gạo nếp hạt sen, bánh mochi ngải cứu, bánh bột ngô…

Còn có trà xanh với lá trúc tản ra một hương thơm nhàn nhạt.

Mèo con biến thành tiểu nữ đồng, một tay cầm bánh ngọt, một tay bưng trà.

Cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn lại giống như một cái động không đáy, không ngừng mà nhét bánh ngọt thơm ngon vào trong miệng.

Sau đó lại uống thêm một ngụm trà, trong miệng còn phát ra thanh âm tấm tắc khen ngợi.

“Chậc chậc.”

“Tiên sinh cũng nếm thử đi, hương vị mấy chiếc bánh ngọt này cũng rất không tệ” Lý Bình An cũng có vẻ đói bụng, cầm lấy một quả việt quất rồi cắn một miếng. Tiếp theo là ăn bánh gạo nếp hạt sen, mềm mềm giống bánh trôi.

Từng miếng từng miếng, xen lẫn là mùi gạo thơm ngát.

“Ừm, quả thực rất không tệ”. Lý Bình An gật đầu.

“Mấy năm nay thì ta thường nghe được một vài tin tức liên quan tới tiên sinh, đương nhiên đều là một số tin đồn”

“Sau đó thì Cảnh đại nhân ở trong triều đình có viết một cuốn sách về tiên sinh, lúc này ta mới biết được hướng đi của tiên sinh”

“Tiên sinh du lịch ở bên ngoài lâu như vậy, lần này về Đại Tùy là chuẩn bị dừng chân ở đây sao?”

Lý Bình An nói: “Nhìn ngắm một thời gian rồi tính sau, trước tiên đi dạo ở Đại Tùy một vòng, nếu lòng dạ thanh thản mà ưa thích thì ở chỗ này một đoạn thời gian”

Nói xong, Lý Bình An nhấc chén trà lên.

“Nghe nói mấy ngày nữa Quy thần nương nương sẽ được sắc phong thành Chính thần, tại hạ dùng trà thay rượu, trước tiên xin chúc mừng túc hạ”

Ninh Ngưng Lang cúi đầu, nở ra nụ cười gượng gạo: “Có điều mà tiên sinh không biết, làm cái chức Chính thần này cũng không dễ dàng”

Ninh Ngưng Lang nói tiếp: “Làm Chính thần, sự tình phải quản lý cùng nhiều lên, thường thường là xuất lực mà không có công”

“Một nhánh của Hoài hà là Ninh hà, trước đó vốn không thuộc về quyền quản hạt của ta”

“Nhưng giờ nó lại nằm trong vùng mà ta phải quản lý”

“Ở khu vực đó thường có một đám rồng rắn uống rượu mua vui”

“Uống rượu xong thì thường lại xảy ra rất nhiều chuyện”

“Quấy nhiễu ngư dân và bá tánh ven bờ, nhưng hết lần này tới lần khác thì đám rồng kia lại có quan

hệ họ hàng với Long vương ở ngoài biển”

“Ta cũng không dám xử phạt quá nghiêm khắc… Hơn nữa lại có rất nhiều chuyện tương tự”

Từ sau khi Ninh Ngưng Lang tiếp quản Quy Đà thành, tuy rằng tràn đầy hương khói. Nhưng dù sao cũng có không ít tiểu nhân.

Hiện tại, Ninh Ngưng Lang được triều đình đặc cách sắc phong làm Chính thần.

Một củ cải, một cái hố.

Nàng được thăng quan, tất nhiên là vô hình trung đã đắc tội với những người khác.

Địa phận xung quanh sẽ có một vài người phát sinh ý đồ, từ đó mà sinh ra một ít sự cố. Cũng không đến mức quá đáng, nhưng giày vò hết lần này tới lần khác thì sẽ làm cho ngươi sinh ra tâm phiền ý loạn.

Chương 668: Đánh người!

1837 chữ

Ninh Ngưng Lang thì nằng nặc đòi Lý Bình An phải ở lại ăn một bữa cơm tối.

Lý Bình An thì lại nói là đã hứa hẹn với người chèo thuyền rồi.

Mặt trời lặn thì phải trở về.

Còn một khoảng thời gian nữa.

Lý Bình An nói: “Quy thần nương nương sắp trở thành chính thần, tại hạ còn chưa gửi một phần quà mừng”

Ninh Ngưng Lang nói: “Tiên sinh khách khí rồi. Sao Ngưng Lang lại có thể nhận lễ vật của tiên sinh. Dù sao thì nói đi cũng phải nói lại, Ngưng Lang có được ngày hôm nay cũng là nhờ may mắn có tiên

sinh..”

“Năm đó, nếu không phải năm đó tiên sinh diệt trừ tên súc sinh kia thì hiện tại ta đã hình thần câu

diệt từ lâu rồi”

Lý Bình An lại nói: “Ngươi không cần, nhưng tại hạ lại không thể không đưa”

“Chẳng qua du lịch đã nhiều năm, trên người của tại hạ cũng chẳng có món gì gọi là bảo vật” “Đành giải quyết cho nương nương một chuyện phiền não”

Ninh Ngưng Lang ngẩn ra.

“Tức là chuyện của giao long..”. Lý Bình An do dự một lát, sau đó hai tay bắt đầu tạo thành ấn quyết.

“Graoooo!!”

Có tiếng long ngâm vang vọng khắp đại sảnh.

“Ông mày đi ra rồi!”

Tam công tử ngửa mặt lên trời, rống lên một tiếng thật to.

Tâm thần Ninh Ngưng Lang chấn động.

“Ammmmm!”

Dường như có tiếng sấm ầm ầm vang vọng bên tai.

Một bóng hình giống như đầu rắng màu trắng chợt lóe ra, lại có sấm sét màu xanh bay vờn ở xung quanh.

Trên người được phủ kín một tầng vảy giáp cứng rắn, lấp lóa ánh sáng lạnh lẽo.

“Ông đây tự do!! Ông đây tự do rồi!!!”

Tam công tử quay đầu nhìn vào Lý Bình An, tặng cho hắn một cái mặt quỷ rồi lè lưỡi.

“Ông đi đây!!”

Vừa dứt lời, thân ảnh đã tiêu thất trong hư không.

Rồng, có thể lớn có thể nhỏ, có thể thăng cũng có thể giáng.

Lớn thì thôn vẫn thổ vụ hút mây nhả sương, nhỏ thì ẩn giới tàng hình tiêu thất trong hư không.

Thăng thì bay vút khỏi thiên không, giáng thì chìm xuống biển cả.

Lý Bình An thản nhiên nói: “Rồng lựa thời mà biến hóa, cũng như con người lúc đắc chí có thể tung hoành bốn biển”

“Rồng là vật có thể so sánh với anh hùng trên đời này”

“Quy thần nương nương có thể tạo phúc cho một phương, có thể được xưng là anh hùng” Ninh Ngưng lang nói: “Thật sự là tiểu nữ không dám nhận”

Lúc này, bên ngoài miếu Quy thần.

Vẫn có tiếng long ngâm vang vọng bên tai.

Mọi người đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Quy thần nương nương hiển linh??

Không đúng lắm, dù nghe như thế nào thì âm thanh này cũng không giống với âm thanh của Quy thần nương nương.

Tam công tử bay lượn về phía chân trời, phát ra tiếng cười sang sảng.

“Ha ha ha ha… Ông mày tự do rồi…. Không khí thật là tươi mới…. Khặc khặc khặc khặc….

Tam công tử còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy dường như ở phía sau có một loại lực lượng đang lôi kéo hắn lại mà không có cách nào kháng cự được.

“Khônggg!!!”

Lại một lần nữa Tam công tử xuất hiện trong miếu Quy thần.

Nhìn Lý Bình An, nhìn Lão Ngưu, lại nhìn Ninh Ngưng Lang.

Về mặt không kìm được mà trở nên xấu hổ.

“Ta… Ta đã trở lại…”

Lý Bình An cười thản nhiên: “Có một ít giao long, làm phiền Tam công tử đi qua xem xét một lát” “Tốt nhất là có thể thương lượng và hữu nghị, nếu như vạn bất đắc dĩ thì có thể động thủ”

“Nhưng nhớ kỹ đừng để xảy ra án mạng”

Nếu đối phương không làm việc gì quá đáng, vậy thì chỉ cần dọa sợ là đủ.

Để cho bọn chúng hiểu được là Quy thần nương nương cũng không phải là dạng dễ trêu chọc.

Như vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Tam công tử bĩu môi: “Biết rồi”

Lý Bình An lại nhìn vào mèo cam ở bên cạnh, đang lén lén lút lút đút bánh ngọt vào trong túi: “Tiên tử cũng đi cùng đi”

Miêu Miêu tiên tử ngẩng đầu, đôi mắt to tròn nhìn hắn đầy vẻ nghi hoặc.

Lý Bình An nói: “Miêu Miêu tiên tử phải học để làm thêm rất nhiều chuyện”

“Cái gì tiên tử cũng biết làm”

“Đúng vậy, chuyện lần này đành phải nhờ vào tiên tử và Tam công tử”

Miêu Miêu tiên tử cắn một miếng bánh ngọt cuối cùng, rồi lau lau vụn bánh trên tay. Ngay sau đó nhảy từ trên ghế xuống.

“Việc này cứ giao cho tiên tử”

Lý Bình An kéo mèo cam sang một góc: “Để dạy cho tiên tử một môn pháp thuật” “Pháp thuật gì?”

“Phải khống chế Tam công tử, đừng để cho hắn có thể nhân cơ hội mà làm loạn” “Ồ!!”

Mèo cam lướt nhanh qua những tầng mây, có ánh nắng nhu hòa ấm áp chiếu rọi lên trên đầu.

Khiến cho nàng không hiểu tại sao mà lại sinh ra cảm giác đang xuyên qua không thời gian. Nàng nhìn đến ngây người.

Không ngừng mà xuyên qua những đám mây, từng từng mây rồi lại từng tầng mây, tốc độ vô cùng

nhanh chóng.

Lại có hào quang rực rỡ chiếu rọi, khiến cho đồng tử trong veo lại nhiễm thêm màu óng ả như hổ phách.

Tầm mắt của nàng rơi xuống nơi đại địa rộng lớn vô ngần, ngắm nhìn từ trên không trung, có thể thấy rõ ràng mọi thứ dưới mặt đất không bỏ sót một thứ gì.

Mèo cam ngồi trên đầu rồng, nắm chặt lấy hai chiếc sừng của Tam công tử.

“Lát nữa đến đó, nhớ rằng là cần phải hung dữ với người ta”. Tam công tử nói. “Tại sao?”

“Bởi vì, chỉ khi nào mình đủ hung dữ thì đối phương mới có thể sợ chúng ta!”

“Được!”. Mèo cam ngoan ngoãn gật đầu.

“Ngươi đàm phán với bọn chúng trước, nếu đàm phán không có tác dụng thì đến lượt ta động thủ” “Được”

“Còn nữa, đừng có bóp cái sừng của ta chặt như vậy”

“Ngoại trừ nói từ ‘Được ra thì ngươi còn có thể nói cái gì khác không?” Mèo cam trừng mắt lên nhìn: “.... Được”

Hạ lưu Ninh Giang.

Trong một tòa phủ đệ.

Đèn đuốc huy hoàng, oanh ca yến vũ, tiệc tùng linh đình.

Khách khứa ai nấy đều say lướt kha lướt khướt…

Trong lúc hoan hoan hỷ hỷ, còn có thể tùy chọn tinh quái xinh đẹp của thủy tộc để nhảy máy. Thực sự vừa bước chân vào phủ đệ này liền có cảm giác như vừa đi tới ngưỡng cửa thiên đường.

Có một nam tử mặc áo choàng xanh biếc ngồi ở chủ vị, trên tay đang cầm một chén rượu, nhẹ nhàng lắc lư theo điệu nhạc.

Bộ dạng dường như là không biết mệt mỏi.

Bên cạnh là một vị lão giả có chân thân là cóc yêu, nói: “Công tử, tuy rằng nói là muốn làm cho thủy thần Ninh Giang bẽ mặt, nhưng cũng không nên làm quá mức”

Nam tử áo xanh không cho đấy là đúng, cứ việc uống cạn chén rượu.

Lúc này, có thủy quái tiến vào.

“Lão gia, có yêu đến bái lạy”

“Ồ? Là yêu quái gì?”

“Một con miêu yêu”

“Miêu yêu?”

Nam tử áo xanh cố gắng lục lọi trí nhớ.

Trong ký ức, dường như không quen biết một tên miêu yêu nào.

“Để cho nàng vào đi”

Chỉ một lát sau, có một tiểu nữ đồng được bọc trong bong bóng khí tiến vào.

Trên đầu tiểu nữ đồng có hai quả cầu tròn, mặc một bộ quần áo màu đỏ, đeo một chiếc trống nhỏ. Rõ ràng là rất không quen thuộc với bọt khí dưới nước, trên mặt tràn đầy vẻ tò mò. Nam tử áo xanh nhìn nàng một lượt rồi hỏi: “Tiểu miêu yêu kia, đến phủ đệ của ta có chuyện gì?”

Đôi mắt tròn xoe của tiểu nữ đồng xoay chuyển chớp chớp rồi mở miệng nói: “Ngươi… Ngươi… Về sau ngươi không được uống rượu rồi gây chuyện ở đây nữa!”

“Haaaa”

Nam tử áo xanh cười một tiếng.

“Là Quy thần nương nương nhà ngươi phái ngươi tới?”

“Là Đại Bình An bảo ta tới”. Tiểu nữ đồng thành thật nói ra.

Khách khứa xung quanh cũng cười lên ha hả, thích thú nhìn vào tiểu miêu yêu này.

“Vậy nếu ta tiếp tục quấy rối thì sao?”

“Thì sẽ đánh ngươi”. Tiểu nữ đồng nói rất nghiêm túc.

“Ha ha ha haa….!!!”

Lại thêm một tràng cười rộ lên bốn phía.

Tiểu nữ đồng nghe được ý tứ cười cợt của đối phương, lập tức đưa hai tay ra bắt một cái pháp quyết.

Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thi pháp ở trong nước, chỉ có thể triệu hoán ra được một tiểu nhân còn nhỏ hơn so với mức bình thường.

Nếu không nhìn kỹ thì gần như là không phát hiện ra được.

Không triệu hoán ra cái này thì còn đỡ, nhưng sau khi triệu hoán ra…

Tiếng cười nhạo ở xung quanh lại càng lớn thêm, thậm chí có người ôm bụng cười to, lăn lộn đến

mức ngã xuống từ trên ghế.

“Tiểu miêu yêu, mau tìm mẫu thân ngươi đến đây”

“Ha ha ha… Không ổn rồi… Ta cười muốn chết mất!”

66 77

Tiểu nữ đồng đành bóp một pháp quyết.

Một tấm phù triện bay lên, không lửa mà tự bốc cháy.

Cùng lúc đó, Lý Bình An đang ngồi trong miếu Quy thần cũng bấm ngón tay bắn ra.

Cả tòa phủ đệ dưới nước sâu khẽ rung lên.

“Graooo!!!”

Phía sau mèo cam bỗng nhiên xuất hiện một vị thần long mặc khải giáp, cao lớn hơn mười trượng. Khí thế mênh mông tràn ngập ra khắp thiên địa, đôi mắt bễ nghễ quan sát chúng sinh ở dưới chân

như con kiến hôi.

Trên thân còn có lôi đình sấm sét xanh biếc vờn quanh, đây không phải là thực lực của gã nam tử áo xanh có thể so sánh.

Bình ngọc trong tay nam tử áo xanh đột ngột vỡ nát thành mảnh nhỏ.

Khóe mắt hơi giật giật.

Ngay giờ khắc này, vẻ mặt của đông đảo khách khứa đang ôm bụng cười to bỗng nhiên trở nên cứng

đờ…

Cái gì vậy???

Chương 669: Say rượu.

Sự xuất hiện đột ngột của cự long mặc khải giáp khiến cho bầu không khí xung quanh đột nhiên đông cứng lại.

Khóe miệng nam tử áo xanh co giật liên hồi, khóe mắt cũng run run rẩy rẩy.

Hàm răng bị cắn chặt tưởng như là sắp vỡ nát.

Nhưng hắn vẫn duy trì tư thế ban đầu, cũng không phải là cố gắng tỏ ra trấn định.

Mà là thân thể trở nên cứng ngắc, không dám làm ra bất cứ cử động nào.

Tôn cự long mặc khải giáp kia lộ ra toàn bộ chân thân, không che giấu chút nào.

Mơ hồ lại có khí tức của chân long.

Có tia sét xanh biếc lượn lờ quanh thân, đôi mắt giống như hai quả cầu dung nham.

Bị đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào, cảm tưởng như toàn thân cũng bị hòa tan.

Lồng ngực của nam tử áo xanh cũng phập phồng mãnh liệt.

Giao long ở trước mắt này chắc chắn không tồn tại ở khu vực phụ cận của thủy vực Ninh Giang. Còn tiểu nữ đồng kia lại càng đáng sợ hơn.

Trên người không tỏa ra bất kỳ khí tức mạnh mẽ gì, vậy mà tiện tay là có thể triệu hoán ra một con giao long mặc khải giáp.

Tiểu nữ đồng nhăn nhăn mũi, đi về phía trước hai bước.

Chỉ có hai bước đơn giản như thế này, nhưng cũng đủ để cho đông đảo khách khứa cùng vị nam tử áo xanh rung động tận tâm hồn.

Mới vừa rồi còn cười nhạo cho rằng pháp lực đối phương thấp kém, không biết tự lượng sức mình. Nhưng tình thế hiện tại đột nhiên đảo ngược.

“Graoooo!!!!”

Để gia tăng khí thế, Tam công tử há miệng, phát ra từng đợt long ngâm.

Tiếng long ngâm chui vào trong tai, liên miên không dứt, khiến cho người ta sởn cả gai ốc.

Đông đảo thủy tộc ở nơi này chỉ cảm thấy bản thân không thể động đậy, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Tiểu nữ đồng lại chỉ thấy khí lưu ở phía sau bắt đầu nhộn nhạo, giống như có một bàn tay vô hình ở

phía sau mạnh mẽ đẩy vào người nàng.

“Ái uiii!!”

Tiểu nữ đồng lảo đảo một cái rồi ngã sấp mặt xuống đất.

Mọi người ở đây: (©oC)...

Tiểu nữ đồng lại gượng gạo đứng dậy từ trên mặt đất, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tam công tử.

Tam công tử lại làm như không có chuyện gì, đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

Nam tử áo xanh là người đầu tiên đứng dậy, chắp tay cúi đầu.

Rất nhiều khách khứa cũng bắt đầu học theo.

“Không biết tôn giá từ phương nào lại giáng lâm tới hàn xá, chiêu đãi có điều không chu toàn xin tôn giá chớ trách”

Tiểu nữ đồng nhìn vào nam tử áo xanh, nghiêm trang nói: “Ngươi, sau này không được quấy rầy sinh sự, nếu không sẽ đánh ngươi!”

Nam tử áo xanh ngẩn người, sau đó gật đầu điên cuồng.

“Tiểu thần hiểu rồi! Tiểu thần hiểu rồi!”

“Tiểu thần có mắt không tròng, đắt tội với thượng tiên, mong thượng tiên chớ trách phạt”

~)

Tam công tử dùng móng vuốt ngoáy ngoáy lỗ mũi.

Hóa ra chỉ là một tên hiếp yếu sợ mạnh, thật là nhàm chán…

Còn tưởng rằng tên này có thể kiên cường mà đứng lên động thủ với mình.

Đã rất lâu không hoạt động gân cốt, ai mà biết tiểu tử này lại sợ hãi như vậy.

Tiểu nữ đồng thấy đã đạt được mục đích nên chuẩn bị rời đi ngay.

Nhưng Tam công tử lại nói: “Thời gian vẫn còn sớm, hay là ở lại chỗ này ăn một bữa!”

Tam công tử nhìn thấy sơn hào hải vị của thủy tộc, lại thấy đã lâu rồi mình không được ăn một bữa ngon như vậy.

Tiểu nữ đồng nói: “Nhưng Đại Bình An nói chúng ta làm xong việc thì phải trở về ngay!”

“Lát nữa đi về cũng không muộn, huống chi nơi này còn có nhiều đồ ngon như vậy..” Nghe xong lời này, nam tử áo xanh vội vàng nói phụ họa:

“Đúng vậy! Đúng vậy! Hai vị thượng tiên giá lâm, quả thật là vinh hạnh của chúng ta”

“Kiểu gì thì kiểu cũng phải để cho tiểu thần khoản đãi một bữa để bày tỏ tâm ý”

Tiểu nữ đồng nhìn vào Tam công tử, lại nhìn vào thức ăn trên bàn.

Lại nghĩ tới Đại Bình An, cảm thấy do dự…

Nhưng Tam công tử đã ngồi xuống vác miệng ra ăn.

Rốt cục thì tiểu nữ đồng cũng không thể chống đỡ được lời mời đầy

thịnh tình của đối phương.

Nhìn vào từng món ăn mà mình chưa từng thấy bao giờ.

Tiểu nữ đồng do dự gắp lên một miếng, cho vào trong miệng.

"... Ừm... Ngon thật"

Vừa ăn, vừa nhân lúc những người khác không chú ý tới mình.

Lại bỏ một phần thức ăn vào trong túi, chuẩn bị để mang về cho Đại Bình An và Ngưu Ngưu.

"Miêu thần nương nương, đây là rượu ngon ba trăm năm của long phủ, kính xin Miêu thần nương nương thưởng thức"

"Ồ, cảm ơn!"

Tiểu nữ đồng uống một chén rượu, chỉ cảm thấy được hương thơm ngào ngạt.

"Àaaaa!!"

Tam công tử cũng uống cạn một chén rượu.

Một lúc lâu sau, một rồng một mèo mới rời khỏi thủy cung.

Tam công tử hóa thành bộ dáng giao long, bay lượn bên trong tầng mây.

Mèo cam ngồi trên đầu rồng, hai má ửng hồng.

Ánh mắt dại ra, miệng khẽ nhếch lên, người không nhúc nhích.

Ngay cả chiếc đuôi cũng thành thật mà rũ xuống.

"Hic..."

"Cái thủy cung này tuy nhỏ, nhưng hương vị của đồ ăn quả thực không tệ, rượu cũng có một phong vị độc đáo"

"À, sau khi trở về cũng đừng nói chuyện này với Lý Bình An"

"... Ta đang nói với ngươi đấy"

Tam công tử kinh hãi, mèo cam vốn ngồi trên đầu mình đã biến mất không thấy đâu. Thân rồng đột ngột dừng lại giữa không trung.

Không phải con mèo này uống quá nhiều nên ngã từ trên đầu mình xuống rồi chứ. Xong đời rồi!!

Nếu con mèo kia xảy ra chuyện gì, e rằng Lý Bình An sẽ chặt mình tám đoạn.

Tam công tử nhanh nhanh chóng chóng truy tìm khí tức của mèo cam, rồi đột nhiên lao vút qua tầng mây, phi xuống phía dưới.

Mèo cam chỉ cảm thấy tiếng gió ào ào ở hai bên tai, thân thể đang rơi tự do từ không trung xuống phía dưới.

Tam công tử khẽ cuộn chiếc đuôi, lại một lần nữa đón được mèo cam.

Lúc này mới thở ra một hơi thật dài, tâm thần cũng trở nên nhẹ nhàng.

“Chuột to… Chuột to.

Mèo cam cắn vào chiếc đuôi đầy vảy.

Mặt trời dần nghiêng về phía tây.

Lý Bình An và Lão Ngưu cáo biệt Ninh Ngưng Lang, trở lại bến thuyền.

Lão Ngưu nhìn ra xung quanh, tâm trạng cảm thấy lo lắng, hay là đã xảy ra chuyện gì?

Lý Bình An bình tĩnh bưng một bát mì, nói cho Lão Ngưu biết là không có chuyện gì xảy ra.

Lão Ngưu liếc hắn một lượt, nói rằng ngươi là cái đồ không tim không phổi.

Nếu đứa nhỏ xảy ra chuyện gì thì làm sao?

Người chèo thuyền vừa ăn mì, vừa giới thiệu món mì này với Lý Bình An.

“Ăn mì chú ý nhất là phần nước dùng, mì muốn ngon thì nước dùng phải ngon”

“Nước dùng này bao gồm con lươn, móng giò, xương heo, các loại vỏ tôm rồi được ninh trong bốn

tới năm canh giờ”

“Sau khi tỏa ra hương thơm độc đáo thì vớt xương đùi và xương sống heo ra”

“Rồi ninh nhỏ lửa trong ba canh giờ nữa..”

Lý Bình An tán thành, đầu cũng gật gật theo, đưa ra đánh giá của mình.

Đồng thời cũng yên lặng ghi nhớ cách làm này trong đầu mình.

“Ăn ngon thật!”

Người chèo thuyền nhìn hắn, cười nói: “Thêm một chén nữa nhé?”

“Được!”. Lý Bình An vui vẻ đồng ý.

Lão Ngưu thì ăn mì nhưng không cảm nhận được mùi vị, chỉ giương mắt nhìn về phương xa.

Rốt cục khi nhận ra khí tức của Tam công tử và mèo cam, vội vàng chạy ra ngoài.

Lý Bình An cũng đi theo.

Trong khoang thuyền có vẻ hơi chật hẹp, Tam công tử lộ ra một nụ cười xán lạn.

“Mặc dù sự việc có hơi hơi phiền toái, nhưng cũng may mắn mà giải quyết được thuận lợi rồi!”

“Meowww”

Mèo cam thì gật gà gật gù.

Tam công tử vội vàng đỡ lấy nàng, cười cười nói nói: “Bay hơi lâu trên không trung, chắc là có vẻ không thích ứng”

“Ừm, đúng vậy”. Mèo cam ngẩn người.

Lý Bình An nói: “Xong việc thì trở về ngay à?”

“Đúng vậy!” Tam công tử gật đầu.

Mèo cam cũng gật đầu theo.

“Nếu không còn chuyện gì nữa thì ta trở về đây”

Ngay sau đó, Tam công tử hóa thành một luồng ánh sáng, chui vào trong Bạch Ngọc Kinh.

Mèo cam thì đặt mông ngồi lên trên giường nhỏ, nghiêng người ngả ngốn.

Lý Bình An cũng không vạch trần sự việc, chỉ bất đắc dĩ mà cười cười.

Để cho Lão Ngưu đi nấu bát canh giải rượu.

Gió sông thổi qua nhè nhẹ, trăng sáng từ từ mọc lên.

Chương 670: Đồng tiền. (Lặp số chương)

Sau đó, đi thuyền cũng không có bất kỳ trắc trở gì, chỉ có nước sông từ từ chảy xuôi, bên tai có gió nhẹ quanh quẩn.

Càng đi về phía nam, khí hậu lại càng trở nên dễ chịu.

Có rất nhiều tàu bè xung quanh.

Như Giang thuyền, Kinh thuyền, Châu thuyền… mỗi nơi đều có tuyến đường nhất định.

Mấy ngày sau, bên bến thuyền.

Từ rất xa đã có thể nhìn thấy bóng người nhộn nhạo ở bờ bên kia.

“Chư vị, xuống thuyền thôi!”

Người chèo thuyền hô lên một tiếng vang dội.

Mọi người đã nhìn thấy cảnh tượng bên bờ từ lâu, trên từng khuôn mặt đều hiện lên vẻ chờ mong thích thú.

Chuyến đi mười mấy ngày, cuối cùng cũng đã kết thúc.

Thuyền lớn cập bờ, mọi người lần lượt xuống thuyền.

Lý Bình An đứng trên bến, chắp tay với nhà thuyền, coi như là lời tạm biệt.

Lý Mậu Tài nói: “Tiên sinh mới tới đất Nam Thông này, nếu không có

địa phương nào thực sự cần phải đi, hay là chúng ta cùng đồng hành?"

Nam Thông.

Duyên hải Nam Thông, thương mại vận tải rất phát triển.

Trình độ phồn hoa của nó có thể so sánh với kinh thành.

Tuy vậy, những năm gần đây, lao dịch thuế má đã quá nặng, hơn nữa, giặc Oa vùng duyên hải thường hay làm loạn.

Khiến cho ba tỉnh Nam Thông dần dần suy sụp.

Thế nhưng, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, cũng không phải những tỉnh khác có thể so sánh được. Vừa đi, Lý Mậu Tài vừa giới thiệu tình hình Nam Thông cho Lý Bình An.

Trên đường đi cũng tiện thể ăn mỹ thực đặc sản của đất Nam Thông, lại ngắm nghía nhân tình thế thái.

Nam Thông là quê quán của Lý Mậu Tài, hiện giờ lại được bổ nhiệm về quê hương, tất nhiên là vô cùng thoải mái.

Sau đó lại được gặp vị quan viên phụ trách đón tiếp tri phủ mới nhậm chức là Lý Mậu Tài.

Lý Bình An uyển chuyển từ chối lời mời của Lý Mậu Tài, sau đó từ biệt.

Trên đường, người đến người đi, thấy thời gian cũng không còn sớm.

Nên cần đi tìm một chỗ ngủ trước đã, còn về ngày mai nên đi làm cái gì…

Thì để mai tính.

Sau một lần tâm sự hung hãn về giá cả của lão bản của khách điếm và tiểu nữ đồng, cuối cùng lấy được một cái giá cực kỳ ưu đãi để ở lại gian khách điếm này.

Tiểu nữ đồng biến thành mèo nhỏ, đứng ở khung cửa sổ. Ngẩng đầu, lỗ mũi vểnh lên trời.

Hít lấy hít để mùi vị bên ngoài.

Hình như ngửi thấy mùi của chuột.

Lúc trước đi qua mấy địa phương đều không có chuột, khiến cho Miêu Miêu tiên tử phải ôm một

nỗi sầu.

Vì thế Miêu Miêu tiên tử quay đầu lại nói với Lý Bình An và Lão Ngưu.

“Tối nay không cần để phần cơm cho tiên tử”

“Được rồi”

Lúc gần đi, mèo cam vẫn không quên để lại một câu dặn dò.

“Còn nữa, nhớ nghỉ ngơi sớm…

Mèo cam nhảy xuống.

Lý Bình An và Lão Ngưu cùng nhau rời khỏi khách điểm.

Tìm một nơi thật tốt để ăn tối.

Dù sao thì tiền ở trong tay vẫn còn dư lại một khoản.

Trong khoảng thời gian ngắn thì vẫn chưa phải lo lắng về vấn đề tiền bạc.

Gió đêm thổi nước trôi, gợn lên từng cơn sóng rất nhỏ, ở phía xa xa có tiếng ca múa mơ hồ truyền

Lý Bình An và Lão Ngưu lững thững đi tới.

Mất hơn nửa canh giờ mười tìm được quán cơm mà người địa phương đều khen là ngon.

Một cơn gió mang theo hương vị thơm ngon thoang thoảng truyền tới, phảng phất như đang nói rõ ràng là tiệm này quả thực danh bất hư truyền.

Chỉ là không cho phép Lão Ngưu vào bên trong.

Vậy là Lý Bình An gói ghém đồ ăn vào trong bọc lá sen, xoay người rời đi.

Bỗng nhiên ngửi thấy mùi rượu ở trên bàn quầy, làm cho con giun rượu trong bụng cũng muốn chui

“Chưởng quầy, rượu này bán như thế nào?”

Chưởng quầy mải tính toán, gọi được một lúc mà không cất tiếng trả lời.

Mãi sau mới ngẩng đầu lên.

Giống như là trong lúc vô cùng bận rộn phải rút ra một ít thời gian.

“Muốn mua rượu gì?”

“Rượu này!”

Có thể chống lại tà ma quỷ hồn, là vật phẩm xu cát tị hung.

Lý Bình An giới thiệu đơn giản về lai lịch và công dụng của đồng pháp tiền này.

Treo trong nhà, có thể dùng làm trang trí, có thể giữ bình an.

Cũng có thể mang theo bên mình để tránh tà ma.

Người phạm thái tuế cũng có thể dùng để trừ tà ngăn tai cản họa…

Đồng tiền này được tự tay Lão Ngưu nhân lúc rảnh rỗi mà luyện chế ra chơi đùa.

Thế nhưng bởi vì lo lắng lãng phí tiền bạc cho nên cũng chỉ luyện chế ra một xâu tiền này. Chưởng quỹ liếc mắt nhìn vào Lý Bình An một cái.

Thấy tướng mạo hắn thanh tú, mặc một bộ áo xanh.

Trên lưng đeo đàn nhị, ăn mặc đơn giản gọn gàng.

Không giống như là ăn xin, lại càng không giống như là tới đây quấy rối.

Chưởng quỹ cầm lấy đồng tiền kia, không quá coi trọng.

Trong mắt hắn thì đây chỉ là năm đồng tiền xu mà thôi.

Vì thế đành nói: “Một chén rượu được không? Coi như là hai ta kết giao bằng hữu”

Lý Bình An cũng không nói thêm gì, một chén thì một chén.

Không quan tâm đến đáng giá hay không đáng giá, hiện tại hắn muốn

nếm thử loại rượu này, tốn bao nhiêu tiền cũng là đáng giá.

Chưởng quầy cũng nghĩ như vậy.

Tâm trạng hôm nay khá tốt, coi như làm một việc thiện.

Chứ năm đồng tiền xu làm sao có thể uống được một chén rượu loại này?

Chỉ sợ năm lượng bạc vẫn còn chưa đủ.

Vì thế gỡ cái máng rượu xuống, định rót rượu.

Lý Bình An lại tự lấy cái chén của mình ra, ý bảo chưởng quầy rót vào cái chén.

Chưởng quầy cũng rót đầy một chén rượu.

Lý Bình An đã thưởng thức qua vô số loại rượu ngon, thế nhưng quả thực là loại rượu này có một loại phong vị độc đáo.

Mang theo một cảm giác ngọt ngào tinh tế.

Nuốt xuống, chỉ cảm thấy cổ họng cũng reo hò vui sướng, hương thơm vẫn lưu lại ở trong miệng. Ôn nhu như ngọc ngà, dư hương mãi trong miệng.

Lúc uống thì thoải mái, uống xong thì thư thái, say nhẹ nhàng, tinh tế, vừa vặn.

“Không tệ! Rượu rất ngon!”

Lý Bình An khen.

Chưởng quầy nói: “Đúng là rượu ngon. Bình thường cũng chỉ có quan to quý hiển mới có thể hưởng dụng”.

Lý Bình An gật gật đầu: “Đa tạ!”

Lúc này chưởng quầy mới để ý thấy đối phương chỉ mới uống nửa chén rượu, bèn nói: “Sao vậy? Định mang nửa chén này về nhà thưởng thức?”

“Nửa chén này là để lại cho Lão Ngưu nhà ta”

Chưởng quỹ sửng sốt.

Lý Bình An nói cảm ơn, sau đó mang theo đồ đa đi ra ngoài.

Chưởng quỹ lại cảm thấy người này rất thú vị.

Nhìn năm đồng tiền mà đối phương để lại, cũng không để ý tới mà cứ tùy tiện vứt ở trên bàn.

“Ái chà, Trương gia!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, chưởng quầy vội vàng buông bàn tính xuống, chắp tay nghênh

Người vừa tới là vị quản gia của Lưu gia ở Nam Thông.

Lưu gia ở Nam Thông, không nhiều không ít thì cũng đã có lịch sử ba trăm năm, rễ cắm rất sâu. Đừng nói là quan viên ở phủ Nam Thông này, cho dù làm quan viên trong kinh thành đối với hắn cũng có thừa lễ độ. “Chưởng quầy vẫn khỏe chứ? Sức khỏe gần đây tốt không?” Trương quản gia cười hắc hắc.

“Nhờ hồng phúc của ngài, tinh thần rất phấn chấn. Rượu đã chuẩn bị xong xuôi cho ngài, ta sẽ cho người mang tới”

Trương quản gia ngồi xuống, từ trong điếm có người mang một vò rượu ngon tới. Trương quản gia nói với hạ nhân: “Các ngươi cũng đi hỗ trợ đi”

Chưởng quầy thì lấy ra một vò rượu, rót cho Trương quản gia.

Bên trong cũng có người bưng ra vài món ăn.

Trương quản gia cười cười: “Chưởng quầy khách khí rồi”

“Nên làm, nên làm”

Trương quản gia uống một hơi cạn sạch chén rượu, hai người ngồi hàn huyện vài câu.

Lúc này, ánh mắt Trương quản gia nhìn thoáng ra xung quanh.

Chợt nhìn thấy năm đồng tiền kia ở trên bàn quầy, đôi mắt hơi híp lại.

“Chưởng quỹ, ngươi… đồ vật này.”

Chương 671: Năm đồng tiền

1555 chữ

“Ồ! Chưởng quầy, thứ này của ngươi à?”

Hai mắt của Trương quản gia hơi híp lại.

Chưởng quầy cũng nhìn theo tầm mắt của Trương quản gia: “À, vật kia à? Vừa rồi có người cầm năm đồng tiền này đổi với ta một chén rượu”

“Hôm nay tâm tình ta không tệ, lại thấy hắn không giống như người tới quấy rối nên đổi cho hắn một chén rượu”

Lưu gia ở Nam Thông đã tồn tại hơn ba trăm năm.

Trương quản gia lại làm quản gia cho Lưu gia.

Tất nhiên là tinh thông phương pháp tu hành, năm đồng tiền kia ở trong ánh mắt của hắn…

Tinh quang chói mắt, ánh sáng rực rỡ.

Ẩn chứa pháp lực thông thiên.

Trong lòng Trương quản gia kinh ngạc, nhưng lại ra vẻ thờ ơ để hỏi chưởng quầy cho rõ sự tình. Nghe được chưởng quầy nói như vậy.

Con mắt của hắn hơi lay động, e rằng chưởng quầy vừa gặp được một tiền bối tu hành..

Nhưng lại không biết.

Chậc chậc… Mắt mù không thấy bảo bối.

Trương quản gia nhấp một ngụm rượu, tìm ra một cái cớ: “Năm đồng tiền này trông rất đẹp mắt”

Chưởng quầy nói: “Nếu ngài thích nó thì xin tặng cho ngài”

“Ồ, sao ta lại có thể lấy chứ. Trương quản gia giả vờ từ chối.

“Cũng không phải là đồ vật gì đáng giá, chỉ là năm đồng tiền mà thôi, ngài thích thì xin tặng cho ngài”

Trương quản gia cười ha hả, thuận tay thu năm đồng tiền lại.

Trong tay vừa cầm được năm đồng tiền, vội đưa thần thức vào dò

xét. “Oánh!”

Bất chợt cảm thấy tâm thần thanh minh, thân thể cũng chấn động.

Trương quản gia vội vàng rút thần thức của mình ra, thở ra một hơi thật dài. “Phù!”

Trương quản gia vừa mừng vừa sợ.

Lão Ngưu dùng một ngụm đã uống hết nửa chén rượu còn lại, trong miệng còn chẹp chẹp. Òoooo!!!

Lý Bình An nói: “Thế nào? Mùi vị rất không tệ đúng không?”

Một người một trâu gặm mấy cái bánh bao, sau đó trở về nhà.

Dọc theo đường đi, dòng người huyên náo, nhưng lại có chỗ khác biệt so với kinh thành.

Đi trên đường luôn luôn cảm thấy chỗ nào đó kỳ quái.

Nhưng mà không thể nói rõ thành lời.

Lý Bình An đành cho rằng nguyên nhân đến từ bản thân cho nên không nghì gì nhiều. Sắp đến lễ hội mặt nạ ở Nam Thông rồi.

Võ giả đeo lên tấm mặt nạ dữ tợn, hóa trang thành Phương tương thị trong truyền thuyết.

Một tay cầm khiên, một tay cầm giáo.

Vừa múa vừa la hét “mặt nạ, mặt nạ..” rồi chạy đi khắp các ngõ ngách.

Nhảy múa khắp nơi tìm kiếm vật bất tường không may mắn.

Để xua đuổi dịch bệnh, cầu lấy bình an.

Nhìn thấy ở hai bên đường có không ít người đang bán những loại mặt nạ quỷ này.

Hàng giá rẻ thì chỉ mấy văn tiền một cái, hơi hơi tinh tế thì phải bỏ ra hơn mười văn tiền mới có thể mua được.

Nhập gia tùy tục, Lý Bình An cũng bỏ ra mười lăm văn tiền để mua lấy ba chiếc.

Trở về nhà, Lão Ngưu cơm no rượu say rồi đi ngủ rất ngon.

Cả cái giường cũng bị Lão Ngưu chiếm lấy, tiếng ngáy rung trời.

Còn tối nay

‘ thì Lý Bình An không cảm thấy buồn ngủ.

Đành ngồi xuống dưới đất, quán tưởng nhập định.

“Loạt xoạt loạt xoạt”

Có tiếng động từ bên ngoài truyền đến, ngay sau đó cảnh cửa hé ra một khe nhỏ.

Là Miêu Miêu tiên tử đi bắt chuột đã trở về.

Mèo cam đứng ở trong bóng tối, hai mắt lấp lánh hào quang.

Nhấc chân lên, sau đó đóng cửa sổ lại.

Rồi ngay lập tức nhảy từ trên cửa sổ xuống, uyển chuyển rơi xuống đất. Động tác rất liền mạch lưu loát.

“Meowww meowww!”

“Miêu Miêu tiên tử đã trở về rồi à? Hôm nay thu hoạch như thế nào?”

“Rất tốt, tiên tử bắt được rất nhiều chuột”

Lý Bình An: “Tiên tử thật là lợi hại”

Một bên móng vuốt của mèo cam cầm một con chuột còn sống, móng vuốt còn lại lấy ra mười năm đồng xu.

Sau đó ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng nhìn vào Lý Bình An.

“Đây là tiền mà tiên tử kiếm được ngày hôm nay?”

Mèo cam gật đầu: “Lúc tiên tử đang bắt chuột, nghe thấy có người đang tìm người để vác bao tải”

“Tiên tử đi khiêng bao tải hay sao?”

14:51

“Tiên tử vác được mười lăm cái bao tải, sau đó người nọ nói sống nói

chết cũng không cho tiên tử vác nữa, rồi cho tiên tử mười lăm cái đồng xu”

“Tiên tử vất vả rồi”

Bỗng nhiên mèo cam nhìn thoáng qua ba cái mặt nạ ở trên bàn, rồi rất tò mò mà nhìn thật lâu vào

mấy chiếc mặt nạ quỷ đó.

“Mới mua hôm nay”

“Bao nhiêu tiền?”

“Mười lăm đồng xu”

Mèo cam ngẩng đầu, mở to hai mắt ra nhìn vào Đại Bình An.

Sau đó lại cúi đầu nhìn vào ba chiếc mặt nạ quỷ này rồi hít sâu một hơi:

“Đắt quá”

“Đúng vậy, Miêu Miêu tiên tử đi nghỉ ngơi đi”

Mèo cam đưa con chuột kia cho Lý Bình An: “Chuột này”

“Sao lại cho ta?”

“Cho ngươi chơi”

“Tại hạ không chơi chuột”

“Ngươi chơi đi, sau khi chơi rồi thì không lãng phí tiền mua những thứ đồ chơi kỳ quái này nữa”

Lý Bình An bất đắc dĩ nở ra nụ cười.

Thì ra là Miêu Miêu tiên tử lo lắng mình lãng phí tiền bạc.

Mấy ngày kế tiếp, một người một trâu một mèo…

Chậm rãi du ngoạn ở đất Nam Thông.

Tính toán thời gian, chỉ còn ba ngày nữa là sẽ đến hội chợ.

Lễ hội lớn nhất ở Nam Thông, cũng là đạo quán phồn thịnh nhất phía bắc.

Lễ hội rất lớn, bên ngoài rộng rãi, thông suốt bốn phương tám hướng.

Đến lúc đó, người của bốn phương tám hướng sẽ tụ tập tới nơi này. Muốn ăn, muốn ở, muốn mua đồ, muốn xem náo nhiệt.

Có những lễ hội quy mô lớn thu hút đủ loại kinh doanh đồ ăn vặt, bán giày mũ vải vóc, rút quẻ xem bói, bán đan dược thuốc cao, mãi võ kiếm tiền…

Nghệ nhân, giang hồ… cũng từ bốn phương tám hướng mà chạy tới nơi này.

Tóm lại là một thời gian náo nhiệt.

Tất nhiên là Lý Bình An sẽ không qua một việc vui vẻ như vậy.

Chỉ là trên đường lại xuất hiện một khúc nhạc đệm nhỏ.

Lý Bình An chuẩn bị mua kẹo hồ lô cho tiểu nữ đồng, lại thấy được hai người ăn mặc như kẻ ăn mày. Bất cứ nơi đâu, bất cứ khi nào.

Sẽ không thể tránh khỏi có người ăn mày xuất hiện.

Chỉ kỳ quái là một tên ăn mày trong số đó lại kẹp một đứa bé trai trong tay.

Con trai của Lý Mậu Tài?

Lý Bình An dừng bước.

Mèo cam cũng cực kỳ mẫn cảm với mùi vị, đã ngửi được mùi vị quen thuộc này.

“Hai vị xin dừng bước, đứa nhỏ này…

Không đợi Lý Bình An nói xong, hai tên ăn mày kia đã bỏ chạy. Nhưng mà, vừa mới chạy được hai bước.

Thân thể đột ngột cứng đờ tại chỗ, không thể động đậy.

Lý Bình An đi tới bên cạnh bọn họ, kéo đứa nhỏ trong lòng tên kia ra.

Đứa bé đã bất tỉnh.

Lý Bình An nhẹ nhàng điểm một cái lên trán đứa nhỏ.

Một lát sau, đứa nhỏ mở mắt.

Đứa trẻ sửng sốt một lát, hít một hơi, chuẩn bị khóc lên.

“Suyttt!”

Lý Bình An nói: “Đừng khóc”

Giống như là có một lực lượng thần kỳ nào đó, đứa bé trai lập tức nín khóc, kinh ngạc nhìn vào hắn. Có vẻ như là đi lạc cha mẹ, sau đó bị hai tên ăn mày này lợi dụng sơ hở kéo đi.

“Ta dẫn ngươi đi tìm phụ thân và mẫu thân của ngươi được không? Điều kiện đầu tiên là ngươi đừng có khóc”

Được”

Lúc này đứa nhỏ hoàn toàn nhu thuận, không còn bộ dạng không kiêng không nể như lúc trước ngồi ở trên thuyền.

Rồi rất ngoan ngoãn đi bên cạnh Lý Bình An.

Lý Bình An tìm hai tên nha dịch, vứt hai tên ăn mày cho nha dịch.

Trình bày rõ tình huống, nói đứa nhỏ này là con trai độc nhất của tri phủ Thuần Duyên, Lý Mậu

Hai nha dịch sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau.

Vừa biết được là con nhỏ của tri phủ mới nhậm chức, lại gặp được người áo xanh có khí chất phi phàm.

Không giống như là đang nói dối nên chẳng dám chậm trễ,

Vội vàng dẫn bọn họ đi vào nha môn.

Chương 672: Tội lỗi.

1897 chữ

Lý Bình An đi vào nha môn rất thuận lợi, sau đó ngồi chờ trong đại sảnh.

Một lát sau vẫn không thấy Lý Mậu Tài.

Mà là một vị có bộ dạng như người thủ thư tiếp đãi bọn họ.

“Tại hạ là sư gia của phủ nha Thuần Duyên”

Lý Bình An hơi chắp tay: “Hữu lễ”

“Đa tạ túc hạ xuất thủ tương trợ, bằng không thì chúng ta cũng không có cách nào để báo cáo công tác với tri phủ đại nhân”

“Hiện giờ tri phủ đại nhân còn đang đi xuống các huyện dưới để thăm nắm tình hình, tạm thời còn chưa biết được việc này”

Sư gia nói xong rồi tiến lên một bước, lấy ra một túi bạc từ bên hông.

“À à… Chỗ tiền này coi như là.”

“Không cần, nếu Mậu Tài huynh không có ở đây, vậy ta cũng không tiện ở lại. Xin cáo từ” Tiểu nữ đồng ngẩng đầu lên nhìn vào Lý Bình An.

Trong đôi mắt dấy lên sự nghi hoặc to lớn, tuy vậy cũng không làm ra động tác gì.

“Túc hạ không ở lại uống chén trà sao?”

“Không cần”

Nhìn vào bóng lưng Lý Bình An dần dần rời đi.

Sau đó, người đàn ông râu quái nón tự xưng là sư gia kia nhìn thoáng qua đứa nhỏ.

Đứa nhỏ mở miệng, cất tiếng yếu ớt: “Cha mẹ ta đâu?”

“Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai!”

Lúc này vị sư gia kia lại không còn nhiệt tình như trước đó.

Thay vào đó là sự lạnh lùng và thiếu kiên nhẫn.

“Vì sao túc hạ lại lừa gạt ta?”

Có âm thanh vang lên từ phía sau lưng.

Gã râu quai nón hoảng sợ, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nam tử áo xanh vốn nghĩ rằng đã rời đi lại một lần nữa xuất hiện ở phía sau lưng mình. “Ngươi… Ngươi… Ngươi muốn làm gì?”

“Vì sao túc hạ phải lừa gạt ta? Hiện tại thì phu thê Lý Mậu Tài đang ở đâu?”

Gã râu quai nón lùi về phía sau: “Ngươi muốn làm gì? Đây là nha môn của tri phủ, há lại để cho ngươi làm loạn?”

“Người đâu!”

Hắn quát một tiếng thật to.

Ngay sau đó đã có mấy tên thị vệ vác đao xông vào.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đã đồng loạt nằm xụi lơ xuống dưới mặt đất.

Mí mắt gã râu quai nón run lên: “Túc hạ là người tu hành?”

“Mà chuyện này cũng không trọng yếu”

“Đại Tùy của ta, đã diệt biết bao nhiêu tu sĩ có tu vi cao siêu”

“Hôm nay ngươi dám xông vào nha môn tri phủ… Ngày mai, thiết kỵ của Đại Tùy ta sẽ đồ diệt toàn

bộ sư môn của ngươi”

Lý Bình An mở ra tròng mắt xanh xám nhìn chằm chằm vào hắn.

Gã râu quai nón chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần của mình run rẩy kịch liệt.

Trong mắt hắn, dường như thân thể đối phương đột ngột trở nên vô cùng cao lớn.

Có một ảo ảnh thoáng hiện ra ở phía sau.

Lấp lóa phù triện màu vàng, giống như quy củ của thánh nhân.

Gã râu quai nón cũng là nho sĩ đọc sách thánh hiền, vào giờ phút này chỉ hận không thể quỳ xuống dập đầu.

“Hiện tại phu thê nhà Lý Mậu Tài đang ở đâu?”

“… Chết… rồi.”

Gã râu quai nón phải rất khó nhọc mới phun ra được hai chữ.

“Đã chết?”. Lý Bình An biến sắc mặt.

“Chết như thế nào?”

“Chuyện này… chuyện này thì tiểu nhân không biết. Chỉ biết là trưa hôm qua mới truyền đến tin

tức, nói là tri phủ mới nhậm chức cũng với người nhà của hắn đều đã chết”.

Lý Bình An chắc chắn ở dưới áp lực như thế này thì đối phương không thể nói dối.

Tri phủ của triều đình mới được phái đi nhậm chức, tới nhậm chức chưa được mấy ngày đã lăn ra chết.

Chuyện này quá mức quỷ dị.

Nam Thông. Phủ đệ Lưu gia.

Trương quản gia đang nhìn vào năm đồng tiền pháp ở trong tay, tấm ta tấm tắc, vô cùng ngạc nhiên.

Hắn ta đã không ngủ hai ngày hai đêm nay rôi.

Vẫn luôn nghiên cứu ảo diệu trong mấy đồng tiền này.

Hắn không nói chuyện này cho bất kỳ người nào khác.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội!

Hắn hiểu rõ đạo lý này hơn bất cứ ai!

Chỉ là, nếu muốn người ta không biết thì trừ khi mình không làm.

Chạng vạng tối, Trương quản gia đã bị gọi đến đại sảnh của một phân gia thuộc Lưu gia.

Lưu gia có bốn tên quản gia.

Trương quản gia chẳng qua chỉ là một quản gia của một phân gia mà thôi.

Ngày thường đều mượn danh tiếng của Lưu gia để tác oai tác quái.

Trương quản gia đi vào đại sảnh, ngước mắt nhìn xung quanh.

Vẻ mặt hơi thay đổi, vì mấy trưởng bối hay gia chủ ngày thường đều không gặp mà giờ phút này đều ngồi ở đây.

Trương quản gia khom lưng, cúi đầu xuống rất thấp.

Trong lòng bồn chồn.

Lúc này, ngồi ở chủ vị chính là con trưởng của gia chủ Lưu gia.

Tên là Lưu Trường Trạch.

Tuổi tác của gia chủ Lưu gia đã khá cao, cho nên hiện tại đa số sự vụ của Lưu gia là do Lưu Trường Trạch quản lý.

“Dâng trà!”

Lập tức có hạ nhân bưng khay trà đi tới.

“Quy củ như cũ, một chén trà, một câu hỏi”. Lưu Trường Trạch thản nhiên nói.

Trương quản gia run rẩy.

“Tiền pháp lấy ở đâu?”

Trương quản gia uống một chén trà, sau đó trả lời thành thật.

“Tiền chưởng quầy của cửa hàng Xuân Hành có được nó. Tiền chưởng quầy nói là có một người đi ngang qua muốn mua rượu, dùng tiền này để đổi rượu”

“Tiền chưởng quầy không biết nhìn hàng, ta thấy đồng tiền này rất có linh vận nên lấy tới tay”

Lưu Trường Trạch: “Ngươi có gặp người nọ không?”

“Tiểu nhân vẫn chưa nhìn thấy, thế nhưng theo lời của Tiền chưởng quầy…

“Người nọ mặc áo xanh, tướng mạo thanh tú, đeo đàn nhị hồ trên lưng.

“Còn gì khác nữa không?”

“Không ạ”

Lưu Trường Trạch gật đầu, phất phất tay, ý bảo hắn rời đi.

Trương quản gia thở phào nhẹ nhõm, giao đồng tiền kia ra rồi lùi ra ngoài.

Vừa ra khỏi đại sảnh đã thấy hào quang lóe lên.

Trương quản gia chỉ cảm thấy hoảng hốt, sau đó trời đất ở trong mắt đột ngột quay cuồng.

Một lát nhìn thấy được bầu trời xanh thẳm, tích tắc sau lại nhìn thấy chủ điện ở dưới ánh mặt trời… Đầu lâu của Trương quản gia bay lên, sau đó nặng nề rơi xuống mặt đất.

Còn lại tia ý thức cuối cùng là nhìn vào người xuất hiện ở phía sau tràn đầy nghi hoặc.

Lưu Trường Trạch quan sát đồng tiền pháp ở trong tay, hai mắt đang híp lại thành một đường thẳng.

Không bao lâu sau, Lưu Trường Trạch trở về chủ gia của Lưu gia.

Gia chủ Lưu gia, Lưu Vân Hán.

Đang ở trong sân sau, đùa giỡn với thanh hổ đầu thương.

Cũng không thèm nhìn vào Lưu Trường Trạch, chỉ cất giọng: “Nói đi!”

“Đã hỏi xong, đồng tiền là do một người áo xanh để lại, bị Trương quản gia vô tình lấy được” “Có thể luyện chế được đồng tiền này, tu vi của đối phương ít nhất cũng là trong phạm vi thượng tam cảnh”

“Nếu như có loại tu sĩ này vào Nam Thông, nhất định chúng ta sẽ nhận được tin tức từ trước” “Nhưng lần này lại không nghe được bất kỳ phong thanh gì”

“Ta đã để cho người tìm kiếm, vô luận là tướng mạo hay phong cách làm việc của người nọ đều rất giống với một người”

“Hiệp khách áo xanh Lý Bình An”

Cây thương đầu hổ trong tay Lưu Vân hán đột nhiên tạo thành tư thế tấn công mãnh liệt, đâm lên trên không trung.

Ngay lập tức vang lên một tràng âm thanh nổ tung.

“Lý Bình An? Hắn tới Nam Thông làm gì?”

“Không biết… Hay là… là đã phát hiện ra điều gì rồi hay không?”. Lưu Trường Trạch nói.

Lưu Vân hán đâm mũi thương đầu hổ xuống mặt đất: “Nghe đồn Lý Bình An và tổng đốc Triệu Linh

Nhi có quan hệ không tồi”

“Lý Bình An tới Nam Thông thì rất có thể là để gặp Triệu Linh Nhi” “Để cho người của phủ tổng đốc chú ý tới động tĩnh của Lý Bình An”

Phủ Tổng đốc.

Lý Bình An mang theo đứa nhỏ, đi tới cửa của phủ Tổng đốc.

Tri phủ mới nhậm chức chưa được mấy ngày đã chết.

Chỉ để lại một đứa con.

Chắc chắn có điều gì đó không ổn.

Chuyện chuyên nghiệp thì phải giao cho người có chuyên môn đi làm.

Lý Bình An nghĩ rằng chuyện lần này vẫn nên giao cho Triệu Linh Nhi, tổng đốc của Nam Thông đi giải quyết.

Thấy có thị vệ canh gác ở ngoài cửa, bèn đi tới phía trước.

“Tại hạ là Lý Bình An, có thể coi là bằng hữu của Triệu tổng đốc, đặc biệt tới đây bái phỏng, làm

phiền giúp thông báo cho một tiếng”

Thị vệ đánh giá Lý Bình An, thấy đối phương cũng là người đọc sách nên cung kính thêm vài phần: “Xin chờ một lát”

Chỉ chốc lát sau, thị vệ đã đi ra.

“Thân thể tổng đốc đang có bệnh nhẹ nên không tiếp khách, đành mời vị tiên sinh này trở về vậy” “Hả?” Vẻ mặt Lý Bình An không thay đổi: “Đây là chính miệng của Triệu đại nhân nói?”

“Việc này… Việc này…

Còn không đợi tên thị vệ nghĩ ra một cái cớ thì lại có một người đi ra từ bên trong phủ Tổng đốc. “Là Lý tiên sinh đúng không? Xin mời vào trong”

Người nọ có vóc dáng mập mạp, tựa như rất có thân phận ở trong

phủ Tổng đốc.

Thị vệ thấy hắn nói như thế thì không có phần do dự nào mà lùi ra sau tránh đường. Lý Bình An khẽ nhíu mày.

Từ khi đến Nam Thông, ở bất cứ nơi nào cũng đều cảm thấy không thoải mái.

Nhưng lại không biết là không thoải mái ở chỗ nào.

Lúc này, đứng ở phủ Tổng đốc lại càng cảm giác được như vậy.

Người mập mạp nói: "Đã nghe được đại danh của Lý tiên sinh từ lâu, hôm nay được gặp mặt, quả thật là tam sinh hữu hạnh"

"Túc hạ quá khen, nghe nói thân thể Triệu đại nhân bị bệnh, không biết là thật hay là giả?"

"Ha ha ha. Đây chỉ là lý do thoái thác với bên ngoài, Tổng đốc đại nhân còn đang chờ tiên sinh ở bên trong đây"

Chương 673: Nam tuần

Ở lại trong phủ Tổng đốc, chờ một lát là đợi được Triệu Linh Nhi mặc quan phục bước vào.

Cổ áo hẹp tay áo dài, trước ngực và phía sau lưng đều được thêu lên hai chữ "Bổ tử" hình vuông, phía trên còn thêu hình tiên hạc.

Đây là kiểu áo chỉ có đại quan nhất phẩm mới có.

"Tiên sinh….sao tiên sinh lại đến Nam Thông?"

"Đi dạo linh tinh thôi"

Sau đó có người bưng trà lên, Triệu Linh Nhi còn căn dặn mang lên mấy món điểm tâm mà tiên tử thích ăn.

"Cam on."

Hồi trước mèo con từng gặp Triệu Linh Nhi ở Cảnh Phủ rồi.

Lúc này, chắp hai tay nói cảm ơn nàng.

"Nghe bảo ngươi bệnh à?"

“Chuyện nhỏ thôi, sau khi vào Kinh báo cáo, bèn cảm thấy cơ thể hơi bất thường. Chắc là gặp phải mấy vấn đề trong tu hành thôi, không sao hết.

Với tu vi của Triệu Linh Nhi, vốn không thể sinh bệnh, cho dù có là bệnh, sợ rằng cũng là tâm bệnh.

Nhưng nhìn khí sắc của nàng không có gì bất thường, Lý Bình An cũng không tiện hỏi nhiều.

Triệu Linh Nhi nhìn thấy bên cạnh Lý Bình An lại có thêm một đứa trẻ, không khỏi hỏi: “Tiên sinh, đứa bé này lại là…”

“Hôm nay ta tới đây chính là vị chuyện này” Lý Bình An nói.

Lý Bình An bèn nói rõ đầu đuôi cho nàng nghe.

Tri phủ mới chết không rõ ràng, chỉ để lại đứa con trai duy nhất, Triệu Linh Nhi nghe vậy nhíu mày:

“Hai ngày này ta ở nhà nghỉ ngơi, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Tiên sinh yên tâm, chắc chắn

ta sẽ tra rõ chuyện này”

“Vậy làm phiền rồi”

“Nằm trong phận sự thôi”

Cứ như vậy chuyện đã được giải quyết thuận lợi.

Đến mức, về sau liền biến thành chuyện trong quan trường.

Dù sao cũng là một tri phủ, không phải là một người linh tinh nào đó trên đường, vừa mới nhận chức chưa được mấy ngày đã bị giết.

Dù cho địa phương không tra rõ, bên phía Kinh thành cũng sẽ hỏi tội.

Lý Bình An từ chối lời mời ở lại phủ của Triệu Linh Nhi, sau khi giao đứa con trai duy nhất của Lý

Mậu Tài và vụ án lại cho Triệu Linh Nhi, rồi hàn huyện vài câu, bèn cáo từ.

Triệu Linh Nhi biết tính tình của tiên sinh, cũng không nói thêm gì.

Chỉ nói đợi tra ra kết quả sẽ báo cho hắn đầu tiên.

Lý Bình An đi được vài bước, bỗng quay đầu lại, nhìn Triệu Linh Nhi.

“Linh Nhi, ngươi còn lời nào muốn nói với ta không?”

Triệu Linh Nhi sững sờ, rồi từ từ cười lên, nói: “Sao tiên sinh lại hỏi như thế?”

Đôi mắt trắng dã của Lý Bình An nhìn nàng, một lát sau mới cất lời: “...Không có gì?

Một người một trâu một mèo rời khỏi phủ tổng đốc.

Lý Bình An lại quay đầu lại.

Lão Ngưu phát hiện hắn có vấn đề, kêu lên một tiếng.

Sao vậy?

Lý Bình An lắc đầu: “Không sao.”

Thời gian chuyển tới một ngày sau.

Lý Bình An, Lão Ngưu và mèo con đã rời khỏi giường từ sớm.

Chuẩn bị leo lên đỉnh núi Vân Hà, thuộc địa phận Nam Thông ngắm mặt trời mọc. “Một bậc, hai bậc, ba bậc....

Cô bé đếm số bậc thang, mỗi một bậc là một lần nhảy lên.

Bím tóc sau lưng cũng nhún nhảy theo động tác của nàng. Miêu Miêu tiên tử như đang tự chơi game một mình. Lần thứ nhất nhảy một bước.

Lần thứ hai nhảy hai bước.

Lần thứ ba nhảy ba bước.

Cứ tăng lên như thế.

Lần thứ chín…

Mèo con hít sâu một hơi.

Hai cái tay trắng nõn lần lượt đung đưa, đầu gối uốn lượn.

“Vụt” một cái, mèo con nhảy lên.

Vậy mà lại tựa như là bay lên, vượt qua 9 bậc thang.

Điều này khiến những người leo núi cùng khiếp sợ, lần lượt kinh ngạc quay sang nhìn cô bé.

Đừng nói là trẻ con, ngay cả người lớn cũng không làm được.

Cô bé chống eo, quay đầu híp mắt nhìn họ.

Dáng vẻ rất đắc ý, hài lòng.

Lý Bình An và Lão Ngưu vừa đi vừa nhìn.

Có ông lão đánh xe bò cũng đi lên trên núi.

Nhưng đi được một nửa, bò nhà hắn tự nhiên không đi nữa, có đánh thế nào cũng không đi. “Di! Di !”

“Đi nhanh!”

Ông lão quất cho bò vài roi, nhưng bò không hề nhúc nhích.

Nhìn con trâu của Lý Bình An phía sau.

Không cần dắt, không cần dùng roi thúc dục, tự bước từng bước hoàn chỉnh leo lên cầu thang.

ta,

tính

Không khỏi cảm thán: “Tiểu huynh đệ trâu nhà ngươi được dạy tốt quá. Không giống bò nhà bướng thôi rồi, có quất cũng không đi”

Lý Bình An cười nhạt: “Trâu nhà ta cũng bướng lắm, chỉ là vừa đi vừa đợi thôi.

“Sao không cầm lấy một cái roi?” Ông lão hỏi.

Lý Bình An bất đắc dĩ nói: “Không quất được, nó không quất ta là tốt rồi?”

Ông lão: ???

Đi tiếp một đoạn, một dòng thác trắng dài đập vào mắt họ, tiếng sóng ầm ầm, hơi nước ung dung.

Có lẽ do nàng quên.

Mình cũng không ở lại chỗ nàng quá lâu.

Đáng tiếc, lần này không được ngắm cảnh mặt trời mọc của núi Vân Hà.

Bèn men theo lối cũ trở về.

Về đến khách sạn đang ở, lại nhìn thấy Triệu Linh Nhi mặc một bộ quần áo bình thường đang ngồi trong phòng.

“Chưa được tiên sinh đồng ý đã vào phòng, mong tiên xin lượng thứ.

“Không sao, ngươi tới từ bao giờ?”

“Tới từ sớm, không gặp được tiên sinh, bèn nghĩ chắc tiên sinh đi dạo rồi. Thế là vừa đọc sách, vừa ngồi đợi tiên sinh

Triệu Linh Nhi cầm trong tay một quyển sách cổ Lý Bình An thường đọc.

“Đợi lâu rồi, ta đi pha ấm trà”

“Tiên sinh cũng đừng keo kiệt quá, Linh Nhi ngồi chờ đã lâu, nhất định phải được uống chén trà ngon.

Triệu Linh Nhi bỗng nhiên để ý tới mèo con đang đeo túi tiền, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn mình. Ô?

Triệu Linh Nhi cũng nhìn nàng.

Mèo con quay người, chạy lại chỗ đầu giường, lấy túi tiền dấu dưới gối ra, đếm đi đếm lại.

Xác định không vơi bớt, lúc này mới vỗ ngực, thở phào một hơi.

Ánh mắt nhìn Triệu Linh Nhi đã dịu dàng hơn nhiều.

Triệu Linh Nhi chợt cảm thấy buồn cười, hóa ra là sợ mình trộm tiền của nàng.

“Ta nghe người ta nói nữ đế muốn đến Nam Thông tuần tra?” Lý Bình An hờ hững hỏi.

Sắc mặt Triệu Linh Nhi vẫn như cũ: “Đúng vậy, hôm nọ quên nói với tiên sinh.

“Bao giờ đến?”

“Chắc là trong mấy ngày này thôi, sắp đến mùa lễ hội rồi. Theo lý thì,

mùng mười tháng này bắt đầu rước Thần, mười bốn bắt đầu nhảy múa, đến mười sáu chắc là Nặc Nguyên. (Đuổi tà xong) Vì muốn để bệ hạ cảm nhận được lễ hội, lần này chắc phải mười tám mới kết thúc.

Tiên sinh, chuẩn bị ở lại bao lâu?”

Chương 674: Sương mù dày đặc cuối cùng đã tan.

“Mười sáu đã hết hội, ở lại đến mười tám cũng chẳng để làm gì, mười sáu rời khỏi Nam Thông vậy” Lý Bình An nói.

Triệu Linh Nhi khẽ gật đầu.

Với những gì nàng hiểu về tiên sinh, lời này đã nằm trong dự liệu của hắn.

“Nói nghiêm túc đi? Lý Bình An nói: “Đã điều tra xong chưa?”

Triệu Linh Nhi nhấp một miếng trà: “Chuyện đầu tiên sau khi Lý tri phủ nhận chức, chính là đến kho kiểm toán. Kết quả phát hiện bị thiếu một lượng lớn, vì đề phòng chuyện này bại lộ, loan báo cho Thuần Nhanh, thông phán và lão tri phủ cũ bí quá hóa liền, nên gây ra chuyện như vậy.

Ta đã sai người bắt bọn họ lại, chờ sau khi thẩm tra xong sẽ định tội. “

Lý Bình An gật đầu: “Tiếc thay cho Lý Mậu Tài kia.

“Người đều có số, tiên sinh đừng vị vậy mà đau lòng. May mà con trai hắn vẫn còn sống, vẫn còn

họ hàng trong kinh thành. Mấy hôm nữa ta sẽ sai người dẫn hắn tới đấy”

Lý Bình An nói: “Cứ như vậy đi”

Cứ như vậy, đến ngày thứ hai lễ hội rước Thần chính thức bắt đầu.

Toàn bộ Nam Thông đều ngập tràn trong bầu không khí vui tươi, ngay cả người bán hàng rong ven đường đều đeo mặt nạ đáng sợ lên.

Nhưng mà, chắc chỉ có mặt nạ mà trâu nhà mình mang là đáng sợ nhất.

Vậy nên, rất thu hút ánh mắt của người đi đường xung quanh.

Có rất nhiều loại mặt nạ, Thần theo dân gian, Thần tiên Phật giáo, Đạo giáo, anh hùng truyền kỳ, người cõi trần…

Đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy người ta đang biểu diễn múa ca.

Điệu rước Thần có nhiều phong cách khác nhau, có bước theo thủ quyết, dáng múa kỳ bí, có kết hợp mềm rắn, biểu diễn tỉ mỉ.

Có đội múa rước Thần còn chuyên biểu diễn tiết mục võ thuật và tạp kỹ.

Khiến người ta không thể rời mắt.

Nhìn rồi, không nhịn được mà để lại ít tiền thưởng.

Mỗi lần Lý Bình An vung tiền trong túi, cô bé đều nhìn hắn chằm chằm, sợ hắn lấy nhiều quá. Sau khi xem xong vài tiết mục, khi Lý Bình An lại định vung tiền tiếp, cô bé không nhịn được nữa, chạy lại ấn tay hắn xuống, lắc đầu không ngừng, nói: “Không cho được nữa đâu! Không cho được nữa đâu…”

Lý Bình An và Lão Ngưu cười haha một tiếng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là mười sáu. Buổi chiều bọn họ bèn chuẩn bị rời khỏi Nam Thông.

Lý Bình An cố ý đến phủ Tổng đốc tạm biệt Triệu Linh Nhi. Hoàng đế Nam tuần, lại đến lễ hội tế Thần.

Vị tổng đống Triệu Linh Nhi này rất bận rộn.

Thế là, sau khi nói xong vài câu, Lý Bình An bèn tạm biệt nàng.

Lúc sắp đi, trông thấy con trai của Lý Mậu Tài đang ngồi một mình trong sân phủ Tổng đốc.

Qua mấy ngày ngắn ngủi, đứa con trai như thể biến thành người khác.

Thằng bé ngồi trên thềm đá, cầm trong tay một chiếc mặt nạ khắc hình vị Thần dân gian. Đứa con trai ngẩng đầu nhìn Lý Bình An, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu xuống, tiếp tục công việc với mặt nạ của

mình.

“Mặt nạ của ngươi hình như không giống mặt nạ của những người khác.” Lý Bình An chủ động bắt

“Đây là cha ta làm.

“Thật thế à?”

Mặt nạ này được làm rất tinh xảo, khác hẳn so với mặt nạ mình mua ven đường.

Không ngờ Lý Mậu Tài lại có tay nghề giỏi như vậy.

Đứa con trai thì thầm nói: “Đúng vậy, cha nói mặt nạ là hóa thân của Thần, mời Thần cũng có nghĩa là mời mặt nạ. Mặt nạ phải được thực hiện nghi lễ khai quang, sử dụng mặt nạ đó mới có linh nghiệm.

Cha ta giỏi làm mặt nạ lắm, loại mặt nạ nào, chỉ cần cha quan sát là có thể làm ra được. Ông nội dạy cha, cha day ta…..”

Lý Bình An sờ đầu hắn, không nói thêm gì.

Một người một trâu một mèo rời khỏi Nam Thông, tiến về hướng Bắc.

Mèo con cũng không hỏi bọn họ sau này sẽ đi đâu.

Hôm trước, trời vừa mới mưa.

Bùn trên mặt đất đọng lại trong từng vũng nước nhỏ.

Móng vuốt của mèo con giẫm mạnh một cái, dường như cảm thấy rất thú vị.

Cứ như vậy hai ngày trôi qua.

Thấy phía ven đường xa xa có bán trà, bèn tới đó uống chén trà.

Mèo con chuyên chú ngồi liếm móng vuốt.

Lý Bình an lại hỏi có hạt dưa hay điểm tâm gì không.

Chủ quán nói: “Có!”

Mèo con ngẩng đầu: “Ngươi đói à?”

“Tại hạ không đói.

“Không đói sao lại gọi hạt dưa và điểm tâm?”

“Trong miệng không có gì nhai, cảm thấy không thoải mái” Lý Bình An thành thật nói. “Vậy ngươi liếm móng như tiên tử là được rồi”

“Tại hạ không có móng vuốt.

Mèo con do dự một lát, rồi chĩa móng vuốt của mình ra.

“Vậy ngươi liếm móng của tiên tử đi”

Lý Bình An bật cười, đưa tay gãi gãi cằm mèo.

Mèo con nhắm mắt, để lộ ra dáng vẻ thoải mái.

“Khách quan từ đầu đến?”

“Nam Thông”

“Định đi đâu đây?”

“Phía Bắc à, vậy sẽ phải đi qua sơn cốc. “Đúng vậy”

“Khách quan vẫn là nên đi đường vòng đi?

“Vùng sông ven sơn cốc, dạo gần đây không tiện đi lại. Cây liễu có tuổi thọ mấy trăm năm cao chọc trời đổ rồi, dẫn đến cả sơn cốc đều đổ sụp”

Lý Bình An hỏi: “Vì sao cây liễu lại đổ?”

“Không biết rõ, chỉ biết là hôm đó đất rung núi lở, không nắm rõ tình hình còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn lao lắm. Sau này có người đến đó xem thử, phát hiện cả sơn cốc đều sập, cây liễu cũng không thấy bóng dáng đâu. Nghe người ta nói là cây liễu kia đã phi thăng sau thành tiên” Chủ quán nói như đây là thật.

“Nhưng mà theo dân chúng đồn thì đây là do có người cố ý, quan phủ cũng không giải thích rõ. Lý Bình An thuận miệng nói: “Cây liễu hơn trăm năm, làm gì có ai muốn là mang đi được…. Nói rồi, sắc mặt hắn bỗng nhiên trầm trọng.

Khu vực gần Nam Thông không có môn phái tu tiên có tiếng nào, ngược lại đây là nơi hoạt động của các thế lực gia tộc.

Chỉ là cây liễu hơn trăm năm tuổi rồi, nhất định đã có tu vi và linh tính từ lâu, sẽ không để cho người ta tùy tiện mang mình đi.

Xét theo góc độ của quan phủ, cây liễu hơn trăm năm có thể trấn áp tà ma. Giữ vững phong thủy, địa mạch…..có lợi vô cùng.

Sợ là ai dám động vào cây liễu này, chính là chọn đối địch với quan phủ.

Bốn chữ "Đại Tùy thiết kỵ" trọng lượng nặng thế nào khỏi phải bàn cãi, người mang cây liễu đi, có lẽ là quan phủ Đại Tùy.

Lý Bình An tiếp tục suy tư, lúc trước nghe nói vì tổ chức lễ hội mà khắp nơi bắt đầu đốn củi.

Phải dùng loại gỗ tốt nhất, làm mặt nạ.

Hẳn là lý do mà cây liễu mấy trăm năm này đổ, cũng là vì để làm mặt nạ?

Chỉ là mặt nạ như thế nào, mà lại cần cây liễu như vậy.

Hoàng đế Nam tuần, kéo dài thời gian lễ hội.

Tân tri phủ Lý Mậu Tài mới nhận chức được mấy ngày đã bỏ mình ngoài ý muốn.

"Cha ta giỏi làm mặt nạ lắm, loại mặt nạ nào cha chỉ cần nhìn qua một lát là có thể làm ra.

Lời nói của đứa con trai lại vang lên bên tai hắn.

Ngay sau đó khuôn mặt của Triệu Linh Nhi hiện ra.

"Theo lý thuyết, đến mười sáu là lễ hội kết thúc. Vì muốn để bệ hạ cảm nhận được không khí lễ hội, bởi vậy lần này kéo dài đến mười tám.

Tiên sinh định ở lại bao lâu…"

Sớm hơn nữa, Nam Thông mang tới cho hắn cảm giác hơi không thoải mái.

Hoặc là….sớm hơn…..

Ngay khi ở Cảnh phủ, mọi chuyện đều đã có sắp xếp.

Những lời cảm nhận của Triệu Linh Nhi.

"Tiên sinh, ngươi không cảm thấy mấy năm này đế quốc xe ngựa

chạy quá nhanh sao?”

“Bây giờ, thứ Đại Tùy cần không phải là chiến tranh.

Vị nữ đế này của chúng ta chủ trương khai thác, không phải người nắm chính quyền…..

“Tiên sinh đã gặp công chúa Hòa Uyển và Hằng thân vương, tính cách công chúa Hòa Uyển khá dịu dàng, ôn hòa.

Mặc dù không có khí phách như nữ đế, nhưng là người biết gìn giữ thành tựu của người đi trước. Cùng nghĩ cho người dân, không còn gì tốt hơn…”

Mấy lần Nam Thông thu thuế, chèn ép các gia tộc thế gia. Các gia tộc đã có bất mãn từ lâu.

Từng mắt xích nhỏ, nối liền lại với nhau như hạt châu.

Sắc mặt Lý Bình An nghiêm trọng hơn.

Sợ rằng….nha đầu này….sẽ làm chuyện điên rồ!

Chương 675: Đã muốn gặp hắn từ lâu

Lý Bình An bật dậy.

“Lão Ngưu, để ý tiên tử!”

Cô bé đang uống trà, nghe thấy lời này lập tức ngẩng đầu.

ừ ?

Bóng hình Lý Bình An lướt qua quán trà.

Chỉ trong cái nháy mắt, liến biến mất tăm.

Cô bé nhìn xung quanh, bỗng đưa tay kéo kéo Lão Ngưu.

“Tiên tử muốn học?”

Học gì?

Cô bé dùng tay vẽ một đường: “Là “chíu” một cái liền biến mất. Lão

Ngưu lười biếng nằm lăn trên đất.

Vốn đến mười sáu là lễ hội rước Thần sẽ kết thúc.

Nhưng vì hoàng đế Nam tuần, vậy nên được kéo dài đến mười tám tháng này.

Quan phủ đang giữ chức thông báo, vì muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng bệ hạ, trong lễ hội phải

sử dụng mặt nạ được quan phủ thống nhất.

Những mặt nạ xấu, chế tạo lẫn lộn đều bị tiêu hủy hết.

Không được phép đeo.

Tàu buồm của hoàng đế, đã qua cửa sông.

Phỏng chừng chưa tới hai canh giờ, tàu sẽ cập bờ.

Triệu Linh Nhi mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, bên hông đeo một thanh kiếm.

Dáng vẻ ưu nhã, khuôn mặt xinh đẹp.

Thanh kiếm cổ đeo bên hông, mang đến cho người ta một cảm giác siêu phàm thoát tục. Tựa như một làn khói xanh, thanh lãnh mà kiêu ngạo.

Khiến cho người ta không thể nhìn thấu, không dám nhìn thẳng.

Hàng lông mày cong như trăng lưỡi liềm, nhưng lúc này đuôi lông mày lại sắc bén như dao.

Ẩn chứa sát ý khó có thể che dấu.

Quanh người nàng còn có mấy bóng người khác, khí không giống nhau.

Có người khí như lưỡi kiếm sắc bén, có người như gió thu quẩn quanh….

Họ đều là những người mạnh nhất trong các thế lực gia tộc ở Nam Thông.

“Hôm nay đâm một nhát, hôm này khác hôm xưa.

“Trên đường hoàng đế Nam tuần, gặp cướp làm loạn, bất hạnh bỏ mình. Có người thản nhiên nói. “May mà có tổng đốc đại nhân bày mưu tính kế.”

Các thế lực gia tộc Nam Thông đã có từ xưa.

Có khuynh hướng vì lợi ích chung, bọn họ không phải cường hào ác bá chỉ vì lợi ích của một gia tộc.

Mà là liên quan đến lợi ích của một bộ phận không nhỏ, thông qua các phương thức vui buồn có

Mà từ khi nữ hoàng lên ngôi đến nay, chèn ép các gia tộc hùng tàn, đã uy hiếp nghiêm trọng đến lợi ích của những gia tộc này.

Nhưng, nếu thật sự muốn ám sát hoàng đế.

Bình thường bọn họ cũng dám nghĩ đấy, nhưng lại không dám làm thật.

Cuối cùng người khiến bọn họ hạ quyết tâm, chính là trụ cột Đại Tùy, Tổng đốc Nam Thông kiêm Tuần phủ Triệu Linh Nhi này.

Triệu Linh Nhi im lặng hồi lâu, chỉ đưa tay khẽ vuốt chuôi kiếm.

Nhắm mắt tĩnh tâm.

Lưu Trường Trạch vội vàng chạy vào.

Lưu Vân Hán nhíu mày, giận dữ nói: “Đã bảo bao nhiêu lần rồi, đừng có hấp tấp, từ từ nói!”

“Phụ thân…Tổng đốc đại nhân….Lý Lý Bình An, quay lại!”

Triệu Linh Nhi mở to mắt ra, lẩm bẩm một câu.

“Cuối cùng cũng vẫn bị phát hiện”

Sắc mặt mọi người hơi biến.

“Quay lại làm gì? Hắn phát hiện ra rồi ư?”

“Chắc là không đâu…” Có người vẫn ôm hy vọng.

“Sợ gì!”

Gia chủ Lối gia nghiêm nghị nói.

“Ta đây muốn gặp mặt hiệp khách áo xanh đại danh đỉnh đỉnh từ lâu rồi!”

Lúc trước, gia chủ Lôi gia bước vào đỉnh phong Tam cảnh.

Chỉ dựa vào hồn phách và thể xác, một mình giết chết hai tên kiếm tu đỉnh phong Thất cảnh.

Sau đó danh tiếng vang dội.

Tính tình luôn nóng nảy, không thèm để ai vào mắt.

“Phải, nhưng chúng ta đã chuẩn bị lâu như vậy, há có thể nói bỏ là bỏ.

“Tiểu số không thắng được đa số, cho dù Lý Bình An hắn có bản lĩnh to bằng trời…

Lời chưa nói hết, đã thấy một người áo xanh đang ở phía xa xa.

Thong thả bay tới bên này.

Gia chủ Lôi gia trợn mắt, nhìn chằm chằm người áo xanh này.

Lý Bình An lại mạnh mẽ vượt qua đám người.

Đôi con ngươi trắng dã nhìn Triệu Linh Nhi đang đứng ở giữa.

Gió núi không biết đã xuyên qua bao nhiêu gốc cây nhành lá, thổi lên mái tóc của hắn.

Một gốc cây khô đột nhiên nứt gãy, một con quái điểu “Quác” một tiếng rồi bay thẳng lên trời.

Ánh mắt những người xung quanh sắc bén như kiếm, trợn mắt nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Một khi hắn có động tác, những người còn lại sẽ ra tay không chút do dự.

Đến nhanh thật!

Không cảm nhận được hơi thở của hắn.

Lý Bình An nhìn Triệu Linh Nhi.

Triệu Linh Nhi cũng nhìn hắn.

Hồi lâu sau, Lý Bình An thở dài.

Không nói thêm gì, chỉ sáu chữ đơn giản.

“Dừng ở đây, được không?”

Triệu Linh Nhi bình tĩnh nói: “Tên đã lên dây không thể dừng lại được”

Lý Bình An nói: “Nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, e rằng khi ta rời khỏi Nam Thông cũng không biết được có chuyện gì xảy ra. Có cần phải làm đến mức độ này không? Vì cớ gì?”

Triệu Linh Nhi cười nhạt, lại là cười khổ.

“Đã tính toán xong mỗi bước rồi, nhưng không ngờ được rằng tiên sinh sẽ tới Nam Thông. Cũng không ngờ tới tiên sinh sẽ kết bạn với tân tri phủ Lý Mậu Tài.

Vừa nhắc tới Lý Mậu Tài, sắc mặt Lý Bình An hơi nghiêm lại.

“Lý Mậu Tài chết như thế nào?”

“Lý Mậu Tài là ngoài ý muốn, tiểu tử kia quá nhạy cảm, hắn đã nhận ra mặt nạ có chỗ khác lạ. Người tiếp lời là gia chủ Lưu gia, Lưu Vân Hán.

“Hết cách, chúng ta chỉ có thể giết hắn.

Chưa hết, lại bổ sung thêm một câu.

“Chuyện này Tổng đốc đại nhân cũng không biết rõ”

Dừng một lúc lại tiếp lời.

“Về phần, Lý tiên sinh hỏi vì sao, đương nhiên là vì dân vì nước.

Nữ đế hiếu chiến, Đại Tùy cần khôi phục, không chịu nổi giày vò như vậy.

Lý Bình An bình tĩnh nhìn bọn họ.

Nói Triệu Linh Nhi vì lý tưởng trong lòng của mình, mà ám sát nữ đế hắn còn tin.

Nhưng những người trước mắt này, tuyệt đối là không.

Hắn cũng không để ý đến những người khác, chỉ nói với Triệu Linh Nhi.

“Ngươi thuở nhỏ kiệm lời, nhưng cực kỳ cá tính.

Trong bốn người, ngươi là người có chủ kiến nhất.

Chuyện mình đã xác định, sẽ cố làm đến cùng. Nhiều năm tu hành, nhiều năm tham chính, ngươi tự biết thế gian có lợi ắt có hại.

Mặc dù nữ đế chinh chiến nhiều năm, nhưng cũng đến sự thịnh vượng cho Đại Tùy.

Bây giờ đế quốc đã thành, một khi nàng chết, Đại Tùy xảy ra loạn lạc, không ai có thể xử lý.

Đến lúc đó, tất cả đã muộn rồi.

Triệu Linh Nhi tránh ánh mắt của hắn: “Linh Nhi còn nhớ lúc trước tiên sinh từng nói, thiên hạ này là của bách tính, không phải thiên hạ của quân vương.

Tính cách của hoàng đế, tiên sinh hiểu rõ hơn ta nhiều. Nàng còn trên ngôi ngày nào, ngày ấy vẫn còn chiến tranh

Lý Bình An lắc đầu: “Thế gian này không bao giờ ngừng chiến tranh, không phải là bởi vì một người hay một việc nào đó”

Triệu Linh Nhi nói tiếp: “Tiên sinh đã thấy cảnh dân chúng vì thuế mà chết, phải bán con bán cái chưa? Thậm chí vì không muốn nộp thuế mà giết chết con của mình.

Bởi vì hoàng đế hạ lệnh trẻ con từ ba đến mười bốn tuổi, hàng năm phải giao nộp 23 đồng tiền thuế/ một người.

Ngay trước mắt ta, cha mẹ bởi vì không đóng nổi thuế, mà dìm chết con trai mới năm tuổi của mình.

Vì làm giàu quốc khố, bệ hạ đã dùng bất cứ thủ đoạn nào. Vì mở rộng đối ngoại, đối nội trắng trợn thu thế cao.

Không biết đã có bao nhiêu lê dân bách tính, đã chết vì kế hoạch lớn lao này của nàng…

Chương 676: Kiếm tên “Thương

sinh”

Chương 676: Kiếm tên “Thương sinh”

Lý Bình An im lặng một lát, sau đó khẽ thở dài một hơi. Hay~

“Xem ra ta không thể thuyết phục được ngươi rồi.

Triệu Linh Nhi cũng nói: “Linh Nhi cũng không thể thuyết phục được tiên sinh. Gia chủ Lôi gia nắm quyền, mắt híp lại.

Nhìn chằm chằm Lý Bình An, giống như thợ săn đang chờ đợi con mồi.

Người khác có thể sẽ nể người này mấy phần, nhưng hắn thì không!

Lý Bình An vuốt vuốt đầu.

Học trò của mình, muốn giết hoàng đế được mình cứu nhiều năm trước.

Bỗng có cảm giác chuyện hôm nay, đã được đặt bút từ lâu.

Lý Bình An nhắm mắt lại.

Chương 676: Kiếm tên “Thương sinh”

Như là đang suy nghĩ, chuyện hôm nay nên giải quyết như thế nào đây?

E rằng chuyện này không thể thương lượng được nữa rồi….cứ giải quyết trước rồi hẵng tính! Mấy vị gia chủ liếc nhìn nhau.

Lỗi gia chủ ngưng mắt lại.

Đột ngột xuất thủ, một đến nhằm đến sườn mặt của Lý Bình An.

Một quyết ngày ngưng tụ khí thế khổng lồ, không gian xung quanh đều bị nó ảnh hưởng.

Dễ như bẻ cành khô, ngay khi sắp chạm đến cơ thể của Lý Bình An.

Tựa như chỉ một giây sau, sẽ khiến hắn hóa thành bột mịn, hồn phi phách tán.

Đôi mắt trắng dã của Lý Bình An mở ra, chỉ cảm thấy trong lòng buồn phiền.

Lúc này, thấy có người chủ động ra tay, hắn lật tay đánh lại một quyền. “Uỳnh!”

Một quyền này rắn chắc như đá,

Gia chủ Lôi gia ngửa đầu về sau, ngực bị xé ra thành một mảng lớn.

Nguyên một bộ pháp y Tiên Nhân, tạo ra lớp áo bảo vệ cơ thể cứ như vậy mà bị phá hủy.

Cả người hắn ngã ngửa về sau.

Đám người trong lúc sợ hãi,

Đột nhiên, tựa như không chỉ là một nắm đấm đơn thuần, mà là một khối đá khổng lồ từ màn trời rơi xuống, mang theo sức mạnh khống chế vạn quân.

Mấy vị gia chủ đồng thời xuất thủ.

Địa mạch chấn động, tựa như đang ngăn cản chiến trường xảy ra.

Trận chiến như thế này, chỉ nói muốn che giấu khỏi tai mắt của người đời thì dễ.

Mặc cho bọn họ khai triển chiến trận, có một người vung tay áo, lấy ra pháp bảo bản mệnh của hắn.

Cũng đã ngăn cản đất trời, vây Lý Bình An lại trong một khoảng trời nhỏ.

Triệu Linh Nhi đã dám đánh cược, chắc chắn sẽ không đứng yên chờ chết, đã chuẩn bị đầy đủ cho canh bạc này.

Mấy gia tộc ở phương Nam kéo dài đến tận ngày nay, ngàn năm phồn thịnh.

Thậm chí còn lâu hơn so với thời gian lập quốc của Đại Tùy. Họ không chỉ dựa vào vận khí mà thôi.

Mấy ngọn núi cao đột ngột mọc lên.

Mỗi một ngọn núi tựa như đại diện cho một tầng giam cầm.

Mỗi vị gia chủ đều tự lãnh đạo một ngọn núi cao.

Gió lớn chợt thổi, chớp lấp lóe sấm rền.

Mưa to như trút nước.

Lý Bình An đứng trong mấy ngọn núi cao, nhìn Triệu Linh Nhi đứng ở phía xa xa.

Trận chiến sư đồ này, khó mà tránh khỏi.

Lý Bình An chậm rãi nhấc tay lên.

Kiếm thẳng lên trời xanh.

Gia chủ Lôi ra vươn tay nắm lấy một ngọn giáo dài, tiếng sấm ầm vang.

Pháp tướng Kim thân sau lưng hiện lên.

Có một người khổng lồ ba đầu sáu tay xuất hiện, còn cao hơn cả núi.

Sau lưng đeo một thanh bảo kiếm, bên hông treo một chiếc búa lưu tinh. Lao đến chỗ Lý Bình An.

Chỉ trong chớp mắt, một trận mưa kiếm mạnh mẽ trút xuống như lũ.

Một kiếm của hắn tuôn xuống như mưa.

Một đại trận núi sông hình thành ở đây, cứ như vậy mà sụp đổ.

Người khổng lồ kia cúi người, ý muốn che mưa kiếm.

Rút ra thanh bao kiếm to lớn sau lưng.

Trên thân kiếm khắc đầy phù triện, một kiếm chém ra hướng về phía bầu trời.

Như thể là muốn chém đứt uy thế mà một kiếm kia của Lý Bình An để lại.

Nhưng mà sau khi kiếm kia chém ra, kiếm khí chỉ nhỏ như dòng suối, mới đi được nửa đường, người khổng lồ liền bị uy lực hùng mạnh kia, cuốn lấy rồi đè xuống.

Chỉ trong một cái nháy mắt, bao gồm người khổng lồ đầy phủ giáp và cả thanh kiếm đầy phủ triện

kia đều bị đánh nát thành bụi phấn.

Một nữ tu sĩ lấy ra dưỡng kiếm Hồ lô của mình, từ đó bắn ra kiếm khí vô tận.

Chống lại mưa kiếm của Lý Bình An.

Đồng thời, thi triển bản lĩnh thần thông ngưng tụ linh khí.

Tiện tay vung ra, lại là một pháp trận cuồn cuộn.

Như là chặn lại dòng lũ cuồn cuộn trút xuống một tòa núi lớn, cắt đứt dòng chảy của mưa kiếm.

Có tu sĩ đạp lên tầng mây, lập tức phù triện bay ra đầy trời như mưa sao băng.

Từng tấm từng tấm lao xuống Lý Bình An.

Lý Bình An đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Vẫn bình tĩnh nhìn Triệu Linh Nhi đứng trên ngọn núi xa xa.

Quả nhiên không còn đường nào để lui rồi.

Lý Bình An phất tay, đánh rơi tấm phù triện như sao băng kia.
“Gào!!”

Có tiếng gào vang lên.

Một con cự mãng cao tầm hơn trăm trượng chui ra từ trong lòng đất.

Nó trợn mắt tròn xoe, sờ rằng chỉ cần chớp mắt đã có thể dọa chết vô số tiểu yêu. Mặt đất nứt ra thành một rãnh sâu.

Lý Bình An đứng trước vực sâu, phía sau là con cự mãng.

Phía trước là mấy tu sĩ trên đại năng Tam cảnh.

Người đất cũng có ba phần lửa giận.

Lý Bình An lắc đầu, tay kết pháp ấn.

Đầu không di chuyển, tựa như con cự mãng kia cũng chỉ là con cá chạch.

Tựa hồ mấy người uy chấn một phương đứt trước mặt, vung tay một cái là có thể giết chết hết.

“Con trâu bên cạnh ngươi đâu?”

“Đừng bảo là đi báo tin cho nữ đế rồi?”

“Hay là đi tìm trợ thủ?”

Không ngừng vang lên tiếng nói.

Lý Bình An mở miệng đập tan lo lắng của bọn họ.

“Các vị yên tâm, đối phó với các ngươi vẫn chưa cần lao Ngưu nhà ta ra tay đâu? “Ngông cuồng!”

“Lý Bình An thấy đại trận của ta thế nào?”

Lý Bình An tiếp tục niệm chú ngữ.

Một chớp mắt sau, Bạch Ngọc Kinh to lớn từ trên trời giáng xuống.

Dư uy chấn động, trời long đất lở.

“Lôi thần giúp ta!”

Có người triệu hồi thiên lôi.

Hàng trăm tia sét lập tức lao xuống, như hình thành một mặt trời màu đen.

Bắn ra từng tia sáng màu đen.

Ánh chớp mở rộng không ngừng, tiếp tục thu nhỏ.

Khí tràng của Bạch Ngọc Kinh khẽ rung, bỗng nhiên phóng đại.

Như thế bài xích tất cả mọi thứ xung quanh mình ngoại trừ Lý Bình An. Từ trong Bạch Ngọc Kinh dẫn ra một kiếm.

Mũi kiếm xoẹt qua vỏ, như ẩn chứa một vầng trăng sáng bên trong.

Nếu không ánh kiếm không biết sẽ lộng lẫy đến mức nào.

Ánh kiếm nháy mắt phóng lên tận trời.

Lấy bộ áo xanh của Lý Bình An làm tâm điểm.

Mũi kiếm mỏng như giấy, sáng rực rỡ như bạc.

Một kiếm ngưng tụ mà thành.

Kéo thành một đường dài, mang theo đất trời rơi xuống.

Một lát sau, trời đổ đất sup.

Tu sĩ chế tạo ra trận này, thất khiếu chảy máu.

Pháp ấn được truyền thừa qua hàng ngàn năm của gia tộc, vỡ

vụn âm

vang.

Một kiếm của Lý Bình An xé rách khoảng trời này.

Cũng là một kiếm này đã phá hỏng không biết bao nhiêu pháp bảo, vật bản mệnh. Cho dù là pháp bảo của ngươi vô song đến đâu, trận pháp tinh vi như thế nào. Ta đây chỉ cần một kiếm.

Khoảng trời nát, mọi người như bị giáng một đòn nặng, sắc mặt của ai đều rất khó coi.

Thậm chí, còn không biết mình đã bị đánh xa đến đâu.

Lý Bình An không để ý đến bọn họ, trực tiếp đi lại chỗ Triệu Linh Nhi.

Triệu Linh Nhi cầm trong tay bội kiếm "Thương sinh" của nàng.

Nâng kiếm lên trước ngực, áo quần bị gió thổi tung bay.

Con ngươi bừng sáng, khẽ mở miệng nói.

"Hôm nay Triệu Linh Nhi, vấn kiếm tiên sinh!!"

Chương 677: Thiên phủ gạt người

1433 chữ

Chương 677: Thiên phú gạt

người

Ở trên một ngọn núi nằm ở phía Bắc, có một dòng suối chảy qua.

Tựa như một con bạch xà, uốn lượn quanh cây hoa.

Giờ đây từ đỉnh núi đến chân núi, hình thành một khe nứt lớn, nước suối từ trong khe nứt chảy xuôi

Một kiếm của Lý Bình An mở ra màn trời dày đặc.

Kiếm khí mạnh mẽ lao vút như sao băng, rơi đầy đất.

Tựa như một đóa hoa xanh, rơi vào trong hồ nước sâu.

Trong chớp mắt, kiếm khí như một màn sân khấu che khuất cả bầu trời, bao trọn tất cả.

Cơ thể Triệu Linh Nhi hơi chấn động.

Toàn thân bị bao phủ trong một tầng khí mịt mù như sương.

Đồng thời nàng chém ra một kiếm, lại giống như đâm vào tường sắt cực dày.

Khiến nàng vô cùng lo sợ, không khỏi ngừng lại thế công.

Giữa hồ, từng quyển từng quyển sách Thánh hiền lật ra.

Tựa như đang ngưng tụ sức mạnh một lần nữa.

Một kiếm chém ngang ra.

Kiếm chia thành hai vòng, một vòng uốn lượn có khí thế, một vòng ứ đọng.

Nhẹ nhàng sinh ra gợn sóng kỳ dị, như thể thanh kiếm này đang hòa cùng không gian.

Kiếm khẽ động, không gian cũng động theo, mà lại có tiết tấu.

Lắc lư lắc lư.

Giống như là sóng biển, lại như có nhịp phách.

Lý Bình An cảm khái rất nhiều, tâm tình phức tạp.

Triệu Linh Nhi chưa từng thay đổi.

Lúc ở An Bắc tứ trấn, nàng cũng như thế này.

Tính cách trầm ổn, có hơi hướng nội. Nhưng lại là người có chính kiến nhất, có cá tính nhất trong

bốn người. Chỉ cần là chuyện nàng đã nhận định, nhất định sẽ thực hiện cho bằng được. Lý Bình An duỗi tay nắm chặt đạo Phù tang.

Trong đôi con ngươi trắng dã, thấp thoáng có ánh sáng nhảy lên.

Ba kiếm đã qua.

Tất cả đều đã kết thúc.

Kiếm quang đứng trên không bồi hồi lúc lâu, vẫn chưa tiêu tan hoàn toàn.

Ánh sáng trút xuống mặt đất, lúc sáng lúc tối.

Tựa như là sao rơi, Triệu Linh Nhi ngẩng đầu, con ngươi phản chiếu từng hạt sáng này.

“Từ khi bị tiên sinh phát hiện, Linh Nhi liền biết mình thất bại rồi, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định muốn thử một phen.

Lý Bình An đi đến bên cạnh nàng, ngồi xuống/

Im lặng hồi lâu.

Muốn nói một thứ gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Rất lâu sau, vẫn là Triệu Linh Nhi mở miệng trước.

“Việt này là do một tay Linh Nhi bày ra, không liên quan đến người khác.

Các viên quan ở Nam Thông không phải đồng đảng của Linh Nhi, mặc dù đều do một tay Linh Nhi đề bạt. Họ đều là người không màng tư lợi, đề bạt cũng đều là người có năng lực.

Những năm này quản lý Nam Thông, may mà có bọn họ. Hy vọng lúc đó, tiên sinh có thể nói rõ cho hoàng đế. Đừng liên lụy người khác…

Một lát sau, có tu sĩ ngự kiếm đến.

Chắc là cận vệ của nữ đế, phát hiện bên này có khí tràng rung chấn, nên đến đây xem.

Vừa thấy Lý Bình An bèn chắp tay chào.

"...Tham kiến Lý tiên sinh....

Lý Bình An bình tĩnh nhìn mấy tên tu sĩ: "Đi nói với nữ đế của các ngươi tạm thời đừng cập bến.

Mấy tên tu sĩ hơi sững sờ, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta.

Lý Bình An quay qua nói với Triệu Linh Nhi.

"Những mặt nạ bị đeo rồi, sai người thu hồi đi?

Qua một canh giờ sau.

Triệu Linh Nhi quay trở lại.

Lý Bình An đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên mông: "Đi thôi, ta đi cùng ngươi tới gặp hoàng đế.

"Mèo!"

Mèo con tay mắt lanh lẹ.

Dáng người giống như một mũi tên, bắt lấy một chú cá đang nhảy nhót tưng bừng.

Nhanh chóng giương móng vuốt.

"Chát chát chát!"

Chính là mấy cú tát của mèo.

Con cá kia liền hôn mê bất tỉnh.

Mèo con cất cá vào trong sọt.

Lúc này, trong giỏ đã có tận mấy con cá.

Mèo con bèn vác sọt lên chạy về.

Lão Ngưu đang nhóm lửa.

Mèo con đổ hết các ra, thành thạo đánh vảy, mổ bụng lấy ra mấy thứ bẩn thỉu.

Lý Bình An đã đi khi khoảng hơn một tháng, mãi mà không thấy hắn về.

Mỗi ngày mèo con trừ ăn uống, đi ngủ, học pháp thuật, thì đều ngồi trông về nơi xa.

Chờ ăn cá xong, liền chăm chú tỉa lông tóc trên người mình.

“Ở đâu!”

“Bên kia, bên kia, cẩn thận!

“..”

Nghe thấy tiếng người, mèo con bỗng ngẩng đầu, vểnh tai.

Lộ ra dáng vẻ cực kỳ cảnh giác.

Hai mười gã hán tử cầm vũ khí trong tay, còn có lưới lớn. Cẩn thận lại gần chỗ này.

“Này ngươi nhìn thấy yêu tinh thật hả?”

“Còn giả được à, ta tận mắt nhìn thấy một con trâu đen và một con cáo đang ngồi đây nhóm lửa ăn cơm. Chả phải yêu quái thì còn là gì?”

Những người này đều là thợ săn trên núi.

Người ta có câu xuống sông uống nước, lên núi kiếm ăn. Ngọn núi này chính là mạng sống của họ,

nếu có yêu quái ăn thịt người, thế thì họ không sống nổi nữa mất.

Vậy nên, họ bèn tổ chức một đội, đến đây tìm yêu.

Mèo con nhảy vào trong bụi cỏ, nháy nháy mắt.

Nhìn Lão Ngưu đang nằm ngủ ngon dưới đất.

Mèo con vội vơ lấy một nắm cỏ, đắp lên người mình. Sau đó nhanh chóng chạy ra.

“Tách” một cái, biến thành một cô bé búi tóc hai bên.

Chui vào trong bụi cỏ.

Đám người cẩn thận bước từng bước nhỏ đi tới.

Thần hồn nát thần tính, cỏ động tưởng quỷ.

Cho dù chỉ là con thỏ cũng đã khiến bọn họ sợ mất mật.

“Có người!”

Bỗng có người phát hiện, ở phía tảng đá không xa có một cô bé đang ngồi ở đó.

Đám người giật mình, trong rừng rậm hoang vu sao lại có bé gái ở đây được.

Họ bèn nắm chặt vũ khí trong tay, cảnh giác nhìn về phía nàng.

Yêu quái này đã hóa hình được rồi ư?

Không phải người ta đều bảo hồ ly tinh sẽ biến thành mỹ nhân sao? Tại sao ở đây lại là một cô bé cao chưa tới eo thế này?

Ngay khi bọn họ đang nghi ngờ, cô bé nhảy xuống, đi lại chỗ bọn họ.

Nhất thời càng khiến bọn họ căng thẳng hơn.

“Phàm nhân, các người, tránh xa nơi này”

Đám người giật mình.

Cô bé nói: “Sư phụ nhà ta đang trừ yêu trên núi, cẩn thận sẽ làm các ngươi bị thương”

Người cầm đầu lập tức ôm quyền chắp tay nói: “Xin hỏi tôn giả đến từ đâu? Tôn tính đại danh?” “Thục Sơn!”

Nghe tới hai chữ Thục Sơn, đôi mắt bọn họ lóe sáng.

Phái kiếm tiên Thục Sơn, trảm yêu trừ ma, ai nấy đều biết.

Đám người nghe rồi, vội vàng hành lễ lần nữa.

Người kia mặc dù chỉ là cô bé, nhưng họ lại không dám thất lễ.

“Xin hỏi yêu tinh trên núi này là yêu tinh gì?”

Cô bé nghiêng đầu: “...Là..là một con trâu yêu, rất rất xấu. Kén ăn, ngủ ngáy vang trời, thích ngủ nuong…”

Đám người không hiểu rõ cho lắm, nhưng cũng chỉ gật đầu.

Nơi này có tiên sư của Thục Sơn, thế thì còn gì tốt hơn, nghĩ rồi bèn rời đi.

Thấy bóng bọn họ đã biến mất, cô bé thở phào. Lập tức lại biến thành một chú mèo nhỏ.

“Tiên tử rất có thiên phú nói dối ~”

Đang nghĩ ngợi, cái mũi của mèo bỗng giật giật.

Dường như là ngửi thấy hương vị thân quen.

Chạy tới chỗ mùi hương đó, chưa đầy một lát sau, quả nhiên đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Là Đại Bình An của mình.

Hai mắt mèo sáng lên.

Lỗ tai và cái đuôi “Vụt” một cái.

“Meo ~”

Chương 678: Một gã luôn chơi xấu khi đánh cờ

Đại Bình An!

Người áo xanh thong thả bước tới, ánh nắng chiếu lên người hắn.

Hắn lười nhác bước đi,

Mèo con thấy hắn, bốn cái chân ngắn nhanh vọt tới.

Nhưng mà chạy được một nửa, bỗng ý thức được điều gì.

Thế là mèo lập tức dừng lại, ngồi im lặng tại chỗ.

Ngẩng đầu, chờ Đại Bình An đi tới.

Mèo con không chỉ là một chú mèo cực kỳ có lòng tự tôn, mà còn là một chú mèo rất hướng nội.

Không thể để Đại Bình An nhìn ra chút nào lo lắng và nhớ nhung của mình.

Lý Bình An đi tới, cười nhạt.

Vươn tay, gãi gãi cằm mèo con.

Mèo con ngẩng đầu ca, để hắn có thể gãi cả mặt mèo.

“Giải quyết xong rồi sao?”

“Lão Ngưu đâu?”

“Đi ngủ rồi, vừa nãy tiên tử lừa được nhiều người lắm, nếu không trâu trâu sẽ gặp xui xẻo” “Thật sao, tiên tử giỏi quá.

Nói rồi bèn tìm tới Lão Ngưu đang ngủ.

Lý Bình An cũng ngáp một cái, tựa lên người Lão Ngưu.

Mèo con lấy cá ra: “Ngươi ăn…”

“Tại hạ không đói bụng, mấy ngày này Miêu Miêu tiên tử có đọc sách không?”

‘Vậy thì tốt rồi.” Lý Bình An nói: “Tại hạ rất buồn ngủ, để tại hạ ngủ một hồi đã” “Ừm, vậy ngươi ngủ đi.

Chưa đầy một lát đã ngủ thiếp đi.

Mèo con đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm Đại Bình An xa cách đã lâu này. Béo? Gầy?

Hình như là không có gì thay đổi cả.

Mèo con nghiêng đầu, dùng móng vuốt chọc chọc Đại Bình An.

Là thật.

Lại qua một lúc sau, mèo con đưa tay, đặt dưới mũi Lý Bình An.

Ừm, vẫn còn thở….

Lý Bình An quả thật hơi mệt….

Ở lại Nam Thông hơn một tháng, cuối cùng cũng giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Triệu Linh Nhi tuy có ý đồ hành thích hoàng đế, nhưng bị ảnh hưởng bởi thân phận của nàng.

Việc này không công khai ra, chỉ âm thầm xử lý.

Triệu Linh Nhi là đại quan Nhất phẩm của triều đình, đại thần cốt cán của quốc gia.

Đứng đầu, giải quyết tất cả mọi chuyện của ba tỉnh Nam Thông.

Những năm này, Nam Thông vốn đã không yên bình.

Nếu chuyện tổng đốc đương nhiệm, mưu đồ tạo phản muốn giết hoàng đế bị truyền ra, chưa nói đến chuyện bị người đời chê cười, không biết còn gây ra hỗn loạn đến nhường nào.

Thứ hai, Triệu Linh Nhi chính là học sinh của Hoài Lộc Thư Viện.

Đệ tử Nho gia.

Cho dù là như thế nào, cũng phải nể mặt Hoài Lộc Thư Viện.

Việc này mà truyền ra ngoài, có người xấu tính lan truyền ra, e rằng sẽ tạo ra mâu thuẫn gay gắt giữa Hoài Lộc Thư Viện và Hoàng gia.

Khó tránh khỏi có suy nghĩ xa vời, cho nên chuyện ám sát lần này còn phải suy nghĩ về Hoài Lộc Thư Viện ở phía sau.

Bởi vậy, chuyện này có thể hóa lớn cũng có thể hóa nhỏ.

Sau khi nữ đế cân nhắc nhiều mặt, lựa chọn âm thầm xử lý việc này.

Chỉ có vài người ở tầng lớp cấp cao mới biết chuyện.

Bề ngoài thì nói, Triệu Linh Nhi vì một số lý do mà đánh mất chức Tổng đốc Nam Thông.

Sau đó, Hoài Lộc Thư Viện và Hoàng ra cùng đặt ra mức phạt cho Triệu Linh Nhi.

Ôm kiếm tiến về phía Bắc tới Trấn Yêu Quan, canh giữ biên ải.

Cả đời không được rời khỏi.

Chuyện này liên lụy không nhỏ đến những người khác, quan trường Nam Thông ít nhiều đều nắm được một số tin tức.

Người nào người ấy đều như chim sợ cành cong, sợ liên lụy đến mình.

Nhưng mà cũng may, cuối cùng tất cả đều bình an vô sự.

Ngay cả mấy đại gia tộc trực tiếp tham gia chuyện này đều không bị xử lý trực tiếp.

Hiện nay, thiếu Triệu Linh Nhi, chuyện quan trọng nhất bây giờ là ổn định lại tình hình ở Nam Thông.

Từ xưa nay Liễu Vận làm việc luôn không bị cảm xúc không chế.

Cho dù là trả thù, cũng phải tìm một thời cơ thích hợp, nhổ cỏ tận gốc.

Tuy là vậy, nhưng chuyện này có sức ảnh hưởng không nhỏ.

Trong triều, chia làm ba phe thế lực là Khâm Thiên Giám, Hoài Lộc Thư Viện và Quốc Tử Giám.

Kiềm chế lẫn nhau, chống lại lẫn nhau.

Bây giờ xảy ra chuyện này.

Coi như bây giờ Liễu Vân chưa hỏi tội.

Nhưng chắc chắn nàng sẽ, hành động của Triệu Linh Nhi, Hoài Lộc Thư Viện ở phía sau nhất định

sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn.

Hai nhà còn lại cũng thừa dịp giậu đổ bình leo.

Viện trưởng của Hoài Lộc Thư Viện sắp về ở ẩn, vốn hy vọng người tiếp nhận vị trí này là Chung đại gia.

Nhưng bởi vì chuyện này, e rằng Chung đại gia không có duyên với vị trí viện trưởng này rồi.

Lý Bình An ngủ một mạch không biến đến tận lúc nào.

Khi tỉnh lại, hắn mở to mắt.

“Ừ, điểm tâm này”

Mèo con đưa cá đã nướng xong cho hắn.

“Tạm thời tại hạ chưa muốn ăn cơm, đa tạ tiên tử. “Còn có tép khô

“Tại hạ cũng không ăn tép khô

“Vậy quả hạch vẫn còn đó”

“Tại hạ cũng không ăn quả hạch

Mèo con nghiêng đầu, hơi buồn bực.

Đi hơn một tháng, cả tháng không ăn gì giờ cũng thế, phải làm sao bây giờ đây ~ “Ngưu ~”

Lão Ngưu hỏi chuyện ra sao rồi.

Lý Bình An bèn kể chi tiết cho nó nghe.

Sau khi nghe xong, Lão Ngưu khẽ thở dài. ε＝(‘0`*))) ai

Nha đầu ngốc này.

“Tuy Lý Mậu Tài đã chết, nhưng niệm tình hắn lập được công, bệ hạ lập miếu cho hắn, để người dân cúng viếng, làm quan dưới âm ti

Lão Ngưu nói, đây cũng là kết quả tốt nhất.

Lý Bình An nhìn mèo con.

Có đôi khi, hắn cảm thấy mèo con rất hạnh phúc, nhưng thực ra mèo con cũng có nhiều chuyện buồn lòng.

Lý Bình An cảm thấy buồn vì học sinh của mình ám sát hoàng đế, mèo con thì gãi gãi đầu, nghĩ mãi mà không hiểu được những chuyện phức tạp ấy.

Chỉ muốn biết trưa làm món gì, để Đại Bình An muốn ăn.

Nếu không sợ là sẽ đói lắm.

Rời khỏi Nam Thông đã là hơn hai tháng sau.

Phong cảnh ven đường rất đẹp.

Phía trước là một con đường lớn đã được quan phủ tu sửa.

Có rất nhiều người đến đây bái phật, bước từng bước lên bậc thang.

Sau giờ ngọ, ánh nắng chói chang hơn, phong cảnh trong núi khiến người ta thích thú. Đường núi rất dài, ngọn núi này cũng rất cao.

Ngôi chùa nằm trên đỉnh núi.

Phần lớn người hành hương chỉ đi được nửa đường, bèn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Lại đi tiếp nữa, nhưng không còn đường được quan phủ tu sửa.

Đoạn đường phía trên giống như lối mòi, người đi nhiều mà hình thành nên.

Lý Bình An cũng nghỉ ngơi, bọn họ ngồi xuống một cây đa già.

Ánh nắng lộng lẫy,

Ánh nắng bị từng tầng lá đa ngăn cản, nắng chuyển mình biến thành từng tia sáng xuyên qua từng ngọn lá đa.

Cô be giang hai tay, một tay để ánh nắng chiếu vào, tay còn lại thì bắt lấy vầng sáng kia, nhưng làm sao cũng không bắt được.

Xung quanh hầu như là chật ních người, ngay cả nơi nghỉ chân cũng đã bị chiếm hết.

Ngày bình thường tuy cũng nhiều người, nhưng không nhiều bằng hôm nay.

“Cũng không biết có thể gặp được Trường Thanh đại sư hay không!” Một ông lão thở dài, cắn bánh khô rồi lại uống thêm một hớp trà.

“Phụ thân, chúng ta đi đến đây là đủ rồi, tuổi tác của cha lớn như vậy, đường núi lại dài dằng dặc…. “Khó lắm Trường Thanh đại sư mới tới đây một chuyến, lại không thể không đến xem chân dung của ngài, cho dù có chết, cũng là đáng giá.

Ông lão mặc quần áo lộng lẫy kia, còn chưa nói xong liền bắt đầu ho sặc sụa.

“Trường Thanh là ai?” Cô bé hiếu kỳ hỏi.

Lý Bình An cười nhạt: “Là một người hay chơi xấu khi đánh cờ”

Chương 679: Bái Phật

1358 chữ

Đường núi quanh co.

Lý Bình An thong thả bước đi.

Trâu đi phía sau cũng không cần dùng dây, cũng không cần thúc dục.

Ông lão giàu có lau hạt mồ hôi trên trán.

Nhìn người áo xanh từ đầu đến cuối chưa từng toát một giọt mồ hôi hay là thở gấp nào. “Phù !”

Chưa nói đến người áo xanh này, nhưng cô bé nhìn tầm năm sáu tuổi kia, cứ nhảy nhót tưng bừng.

Lúc trẻ ông lão có tập võ, bây giờ mặc dù đã già, nhưng nền tảng vẫn còn đó.

Nếu không, sẽ không leo được lên đường núi cao như vậy.

“Người trẻ tuổi, thể lực tốt!”

Lý Bình An cười: “Lão tiên sinh là ngài mới phải, lớn tuổi như vậy rồi, lại là xung trận ngựa lên đầu.

“Già rồi già rồi”

Ông lão tự giễu nói.

“Chàng trai, ngươi lên núi bái Phật là vì điều gì?”

“Tại hạ không tới đây bái Phật, mà là tới thăm một người bạn cũ, còn lão tiên sinh thì sao?”

“Chỉ đơn giản là cầu bình an, lão gia ta yêu thích Phật pháp từ thủa nhỏ. Nghe người ta nói, Trường Thanh đại sư băng qua ngàn dặm đến đây, bèn đặc biệt đến, mong gặp được diện mục của ngài. Lý Bình An gật đầu.

“Chàng trai, đây là con gái của ngươi à?”

Ông lão nhìn cô bé, hỏi.

“Không, là một người bạn của ta.”

“Cô bé này trông thật đáng yêu, khiến người yêu thích.

Cô bé nghe thấy người ta đang khen mình, vội quay đầu nhìn ông lão tóc bạc giàu có kia.

Rồi lại giả vờ như không nghe thấy gì, chỉ trộm nhìn qua.

Lý Bình An đứng trên sườn núi, quay đầu nhìn đi.

Nhân gian bình yên, cảnh tượng phồn hoa.

Khiến người ta cảm thấy cái nóng chợt như tan biến, tinh thần trở nên sảng khoái.

Đi hết con đường này, chắc cũng phải tầm một ngày một đêm.

Rất nhanh, trời đã tối.

Lý Bình An và Lão Ngưu ngồi trên tảng đá.

Đứa thì ngẩng đầu, nhìn đám mây hình bò, liếm liếm môi.

Đứa còn lại thì nhìn qua non xanh nước biếc kia.

Nhắm mắt lại, hít sâu.

Trong không khí tràn ngập hương vị cỏ xanh, cùng mùi hương thơm ngát.

Cô bé lấy nồi ra, nhặt củi nhóm lửa.

Lại nấm thả vào trong nồi, thêm một ít rau dại.

Đun một nồi canh, rồi lại thả mì vào.

Không đến một lát sau, một nồi mì nấm thơm ngào ngạt đã được nấu xong.

Trong đó còn có mấy con cá chạch, hương vị càng thêm thơm ngon.

Cô bé nếm thử một miếng, ngẩng đầu gọi Lão Ngưu và Đại Bình An. “Ăn cơm thôi

Thế là một người một trâu phủi mông, đi tới.

Bưng mình lên, húp sột soạt.

“Ừm, mì của Miêu Miêu tiên tử nấu ngon lạ thường” Lý Bình An nói.

Lão Ngưu gật đầu: “Ngưu !”

Like!!!!

Cô bé vui vẻ cúi thấp đầu, không muốn để ai nhìn ra.

Lý Bình An nói tiếp: “Mới dạy tiên tử mấy lần thôi mà tiên tử đã thành thạo như vậy rồi, ta và trâu hoàn toàn không thể so sánh với tiên tử, bên ngoài đẹp mắt ăn vào cũng ngon miệng! Cho dù là vào bán trong quán rượu, chắc chắn cũng sẽ cháy hàng”

Cô bé trong lòng thì đã nhảy cẫng lên vì vui sướng, nhưng ngoài miệng thì lại khiêm tốn nói: “Tiên

tử chỉ là làm bừa mà thôi.”

Lý Bình An càng nói lớn hơn: “Chỉ là tùy tiện thôi mà đã giỏi như thế, nếu tiên tử mà nghiêm túc

Cô bé nếm thử một miếng, ngẩng đầu gọi Lão Ngưu và Đại Bình An. “Ăn cơm thôi ~”

Cô bé trong lòng thì đã nhảy cẫng lên vì vui sướng, nhưng ngoài miệng thì lại khiêm tốn nói: “Tiên tử chỉ là làm bừa mà thôi”

lên, chẳng phải là…”

Lão Ngưu điên cuồng gật đầu: “Ngưu….!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ bừng.

Biến thành một chú mèo cam, dùng móng vuốt che mặt, nằm lăn lộn trên mặt đất.

Lý Bình An hắng giọng: “Tiên tử nấu cơm ngon như vậy, thật sự muốn ngày nào cũng được ăn cơm tiên tử nấu”

Mèo con ngẩng đầu nói: “Tiên tử có thể nấu cơm cho các ngươi mỗi ngày.

“Nếu vậy thì ngày nào cũng phải làm phiền tiên tử rồi, ta và trâu trâu sẽ ngại lắm.

“Không cần ngại đâu? Mèo con nói: “Về sau ngày nào tiên tử cũng nấu cơm cho các ngươi ăn.

“Không được đâu, thế thì tiên tử sẽ vất vả lắm”

“Nào có vất vả đâu? Mèo con vui vẻ nói.

“Tiên tử rất giỏi nấu cơm, cũng rất thích nấu cơm.

Lão Ngưu và Lý Bình An liếc nhau, đập tay một cái. “Chát!”

Một lát sau, ông lão giàu có kia sai người ta đưa tới một ít bánh ngọt đẹp mắt.

“Lão gia nhà ta cho túc hạ và cô bé kia.

Lý Bình An khẽ gật đầu: “Đa tạ”

“Khách sáo rồi”

Chờ sau khi người hầu kia đi khỏi.

Một lát sau, cô bé bưng mì chạy đến đáp lễ.

“Cho ngươi ăn nè”

Ông lão nhìn dáng vẻ của cô bé, càng cảm thấy cô bé đáng yêu.

Muốn đưa tay sờ mặt nàng, lại bị nàng khéo léo tránh được.

Ông lão vuốt râu, cười haha, hai mắt híp lại.

Cô bé đáng yêu ngoan ngoãn quá, đáng yêu hơn nhiều so với đứa cháu gái không nên thân của mình.

“Phụ thân?”

Người đàn ông trung niên nhìn ông lão, hỏi dò: “Nếu phụ thân thích nàng….không bằng?”

Ánh mắt ông lão hơi nghiêm lại.

“Thánh địa Phật môn, chớ có làm ra loại chuyện không ra gì như vậy!”

Trời vừa sáng, đám người lại tiếp tục lên đường.

Cuối cùng buổi trưa cũng đã đến được chùa.

Lúc này, trong chùa ngoài chùa đều chật kín người từ lâu.

Càng khiến người ta hiếu kỳ là người đến đây phần lớn là thiếu nữ trẻ tuổi đi cùng người nhà, còn có vợ của đại quan.

Sau khi nghe ngóng mới biết, Trường Thanh đại sư không chỉ phật pháp cao thâm, mà gương mặt ngài còn đẹp tựa Quan Ngọc.

Quân tử đoan chính, phẩm chất tinh hoa,

Kết đá thành ngọc, tựa hàng tùng xanh.

Tuyệt sắc chỉ riêng chàng, độc nhất trên thế gian.

Được rất nhiều thiếu nữ nhớ nhung, cùng các phu nhân yêu thích.

Thậm chí không quản ngại xa xôi, tới đây chỉ vì ngắm chân dung của hắn.

Mưa nhỏ rơi trên chùa.

Mưa không lớn, tí ta tí tách.

Sau cơn mưa, chùa mát mẻ.

Lá trúc như mặc áo mới, gió nhẹ chợt thổi qua.

Trước tượng Phật Thích Ca.

Ông lão ngồi trên bồ đoàn, quỳ lạy phật tổ.

“Khắp trời khắp đất không bằng mười phương Phật, thế giới cũng khôn xiết…

Tất cả những người ta gặp trên thế gian, đều không bằng Phật giả…

Sau lưng có đệ tử mặc trang phục, nhìn chằm chằm những người còn lại, đề phòng bọn họ làm loan.

“Hầy ”

Ra khỏi Phật đường.

Ông lão thở dài một hơi, mắt thoáng nhìn qua.

Nhìn thấy người áo xanh và cô bé kia, bèn hỏi: “Túc hạ không vào bái Phật ư?” “Không tiện”

Ông lão nhìn cô bé, lại hỏi: “Túc hạ tìm được bạn mình chưa?”

“Vẫn chưa” Lý Bình An lắc đầu, lúng túng nói: “Muốn đi vào hậu viện, chỉ là hậu viện không cho người ta tùy tiện bước vào, nói với hòa thượng trong chùa, người ta cũng chỉ coi là ta cố ý nói dối.

Ông lão cười haha: “Chuyện này có gì khó, vừa hay lão già ta cũng muốn tới hậu viện một chuyến, ngươi đi cùng lão đi.”

“Túc hạ vào được ư?”

Ông lão nói: “Bình thường quan hệ của lão với chùa khá tốt, đã từng quyên tặng nhiều tiền cho chùa, giúp đỡ chùa cũng nhiều”

“Vậy xin đa tạ.”

Thế là, Lý Bình An đi theo ông lão vào hậu viện.

Chương 680: Đừng có ăn uống linh tinh bên ngoài nữa!

Ông lão quả nhiên không nói bừa.

Có sự chỉ dẫn của hắn, mấy tên hòa thượng vốn ngăn cản Lý Bình An, bèn để cho họ đi vào hậu viện.

Đập vào mắt họ là một rừng trúc xanh ngát.

Cuối rừng trúc là một cỗ kiệu, dáng vẻ rất là trang nhã.

Có cô gái xinh đẹp đang đứng trước cửa, thị nữ và thị vệ hầu hạ hai bên.

Có tiểu tăng đứng trước cửa ra vào, áy náy nói với nàng: “Thật xin lỗi quận chúa Xương Bình, sư thúc nhà ta bây giờ không ở trong chùa.

Hàng lông mày đẹp mắt của quận chúa Xương Bình cong lên: “Mấy ngày trước ta cũng nghe câu này của ngươi rồi, ngươi lại đang nói dối đúng không?”

“Ngươi xuất gia không dám nói dối, sư thúc nhà ta thật sự không ở nhà.

Tiểu hòa thượng thấy ông lão và Lý Bình An tới, bèn nói: “Các vị cũng tới gặp sư thúc nhà ta sao?” “Phải”

“Thật xin lỗi, sư thúc nhà ta không ở nhà, mong các vị hãy đến ngày khác.

“Ngày khác? Ngày khác là bao giờ?”

“Chuyện này….sư thúc nhà ta xuống núi xong, cũng không nói bao

giờ sẽ trở về. Nhưng mà các vị không cần lo lắng, mấy ngày nữa sư thúc sẽ tổ chức đại hội Vô Già ở tiểu tử. Lúc đó chắc chắn ngài ấy sẽ về, các vị cũng có thể gặp được Trường Thanh sư thúc như ý muốn.

Quận chúa Xương Bình dường như đã quen với lý do này rồi.

Nhưng mà cũng không thể làm gì được, không thể ỷ vào thân phận quận chúa của mình mà làm xằng làm bậy.

Thế là, cũng chỉ đành quay người rời đi.

Lý Bình An nhìn bóng lưng của quận của Xương Bình, cười thầm trong lòng.

Trường Thanh quả là có sức hấp dẫn, ngay cả quân chúa cũng bị hắn hút tới.

Chờ sau khi quận chúa Xương Bình đi khỏi.

Ông lão mỉm cười, hỏi tiểu hòa thượng.

“Xin hỏi Trường Thanh đại sư không ở trong chùa thật sao?”

“Là thật”

Ông lão nói: “Tiểu sư phụ, lừa quận chúa trẻ tuổi thì được nhưng không lừa được lão già ta đâu. “Này…”

Tiểu hòa thượng nhìn chằm chằm vào đôi mắt tam giác của ông lão, lùi lại một bước trong vô thức. Dù sao, hắn tuổi còn nhỏ, Phật pháp chưa sâu.

Nhất thời, một câu cũng không thốt nên lời.

Ông lão cười haha.

“Lão đây tuổi đã cao, lại không quản ngại khó khăn leo lên núi lâu như vậy chính là muốn gặp được Trường Thanh đại sư, làm phiền thông báo giúp lão một tiếng”

Lúc này, nhìn ông lão như một vị đại ca giang hồ lâu năm.

Tiểu hòa thượng do dự một lúc, vẫn phải quay về bẩm báo.

Chỉ một lát sau, hắn đã quay lại.

“Thật sự xin lỗi các vị, sư thúc nhà ta đang nhập định. Không gặp

người ngoài, xin các vị hãy về

cho”

Ông lão nheo mắt, rõ ràng đã hơi có bất mãn, những lão vẫn đè ép xuống.

Nếu ông lão còn trẻ, phỏng chừng đã bộc phát từ lâu, khéo có thể lật tung cả ngôi chùa này. Lý Bình An cũng không quấy rầy Trường Thanh, dù sao sớm muộn gì cũng gặp được.

Hắn cũng chẳng cần vội vã.

Suy nghĩ, bèn lấy từ trong nhẫn chữ vật ra một quân cờ màu đen, đưa cho tiểu hòa thượng.

“Chờ sau khi Trường Thanh đại sư kết thúc nhập định, xin hãy giúp ta giao con cờ này cho hắn.

Tiểu hòa thượng thoáng nhìn qua quân cờ kia, gương mặt tràn đầy nghi hoặc.

Nhưng cũng vẫn đồng ý với hắn.

Phòng khách trong chùa sớm đã được đặt trước, giờ đã chật ních người.

Người không có chỗ ở, chỉ đành tìm chỗ trống nằm xuống.

Hoặc là chen chúc với cánh hòa thượng trong chùa.

Ông lão nói mình có thể sắp xếp cho Lý Bình An một gian phòng, nhưng hắn đã từ chối.

Bây giờ phòng đã đủ người hết rồi, phòng mà ông lão bảo sắp xếp cho, e rằng là muốn đuổi người ta

Vẫn nên bỏ đi vậy.

Dù sao với người quen màn trời chiếu đất như hắn mà nói, ngủ ở đâu thì chả giống nhau.

Tìm một chỗ đúng hướng gió trong chùa, bắt đầu dựng lều.

“Không phải đến tìm bằng hữu sao?” Cô bé hỏi.

“Vậy sao không tìm thấy?”

“Tìm thấy rồi”

“Vì sao không gặp mặt?”

“Tìm được không nhất định phải gặp mặt ngay, hắn đang bận, chờ hắn rảnh ta đến gặp sau.

Mèo con rất không hiểu, nhảy lên lan can, nhìn về nơi xa.

Ánh mắt nhìn lên bầu trời sao, tưởng như chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến.

Núi non trùng điệp, ẩn hiện mơ hồ sau làn khói sương.

Chùa có phát cơm chay, chỉ là nhiều người quá.

Nhưng mà chờ chắc vẫn có thể chờ được.

Củ cải muối thả cháo, một niêu rau xào to, còn có cơm gạo tẻ.

Thi thoảng ăn một lần, cũng có cảm nhận khác biệt.

Lúc Lý Bình An đi, trời đã rất muộn.

Mặc dù đồ ăn đã nguội, nhưng cũng may các hòa thượng ở đây đưa hết đồ ăn còn sót lại trong nồi cho hắn.

Lý Bình An và Lão Ngưu ăn no căng cả bụng, ung dung bước về.

Lão Ngưu vừa đi vừa xỉa răng.

Nói thịt cá ăn chán rồi, thi thoảng ăn mấy món thanh đạm lại là

Trở lại trong lều.

Mèo con ngẩng đầu: “Các ngươi về rồi, cơm đã nấu xong”

Nhìn khói thức ăn từ trong nồi bốc lên.

Lý Bình An và Lão Ngưu hơi sững sờ.

Chóp mũi mèo con hơi giật giật, sắc mặt chợt biến đổi: “Các ngươi ăn cơm rồi?” “....Ừm, hình như vậy”

“Vì sao chứ?”

Mèo con cả kinh nói.

Nàng vẫn nhớ kỹ, hôm qua Đại Bình Anh và trâu trâu còn khen ngợi trù nghệ của mình lắm. Sao hôm nay lại chạy ra ngoài ăn cơm?

Lý Bình An do dự rồi nói: “Ta và trâu trâu sợ ngươi mệt.

“Tiên tử không mệt!”

“Nhưng ta và trâu trâu rất lo lắng cho tiên tử.

“Tiên tử không mệt. Mèo con lặp lại lần nữa: “Sau này đừng ăn linh tinh ở bên ngoài nữa.

“Ừm, được”

Mèo con quay đầu, gương mặt tràn đầy thất vọng nhìn nồi canh mà mình đã dày công chế biến. Liên tục thở dài.

ε＝(‘0`*))) ai

Ở tuổi này, mèo con đã biết buồn là cảm giác gì rồi.

Lý Bình An và Lão Ngưu liếc nhìn nhau, không thể làm gì khác được.

“Hương vị kia chỉ cần ngửi thôi đã thấy đói bụng rồi, cho hai bát to nào.

Mèo con ngạc nhiên quay đầu.

Tiểu hòa thượng nhìn Trường Thanh sư thúc đang ngồi trước tượng Phật, ánh mắt đầy vẻ sùng bái. Khi nào mình mới có thể đạt đến đỉnh cao như sư thúc?

“Bồ Tác kinh, nghiên cứu đã nhuyễn, gọi là phổ quát.

Chư Phật vô lượng, mặc chung hộ niệm…..

Thanh âm không lớn, nhưng từng chữ từng chữ xuyên vào lòng người, khiến người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

“Thịt dê hấp, chân gấu nung, đuôi hươu xào.

Cổ vịt quay, gà con quay.

Tiểu hòa thượng:...

Hả??

Thứ gì vậy??

Tiểu hòa thượng quay đầu, nhìn Trường Thanh sư thúc ngồi trong điện.

Sao lại kêu tên món ăn ở đây.

Tượng Phật như có kim quang lấp lánh, tựa như có một cây búa đập lên đầu Trường Thanh trong vô hình.

Trường Thanh bỗng bừng tỉnh, nhìn tượng Phật trước mắt, không khỏi vuốt vuốt trán.

Lầm bầm hai câu.

Tiểu hòa thượng dụi dụi mắt, nghi ngờ có phải là mình hoa mắt rồi không.

Trường Thanh sư thúc chạy tới trước mặt hắn: “Mấy ngày này đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu hòa thượng ăn ngay nói thật, nó có rất nhiều người tới muốn gặp hắn.

Đều là người có danh tiếng, nhưng đều làm theo căn dặn của Trường Thanh, đã từ chối hết.

Bao gồm cả Xương Bình quận chúa.

Nói đến đây, tiểu hòa thượng bỗng do dự một lát.

Hắn bỗng nhớ đến quân cờ người áo xanh ban sáng đã đưa cho mình.

Đưa hay không đưa?

Bởi vì có nhiều người gửi lễ vật cho sư thúc lắm, nhưng hắn không nhận.

Chỉ có quân cờ này không có gì mới lạ, nên hắn mới nhận.

“Sư thúc, quân cờ này là của một người áo xanh gửi cho ngươi.”

Chương 681: Ngươi chính là lão lừa trọc kia?

1403 chữ

Chương 681: Ngươi chính là lão lừa trọc kia? "Quân cờ đen?"

Trường Thanh nhận cờ, nhíu nhíu mày.

Sau đó đột nhiên cười vang, haha.

"Hắn đang ở đâu?"

Tiểu hòa thượng sững sờ: "Ừm…chắc đang còn trong chùa. "Ngươi đi….được rồi, bần tăng tự đi tìm hắn!"

Nói rồi, Trường Thanh sải bước bước đi.

Tiểu hòa thượng nhìn dáng vẻ nôn nóng của sư thúc mình.

Không khỏi cảm thấy tò mò về thân phận của người áo xanh.

Có thể khiến vị sư thúc luôn luôn bình tĩnh của mình trở nên như vậy, rốt cuộc là ai.

Lý Bình An đứng trên đỉnh núi, cách hàng rào trống trước mặt một đoạn.

Lại bước lên một bước, đó chính là vách đá vạn trượng.

Lý Bình An bèn ngồi trước vách núi, im lặng trông về phương xa.

Quả nhiên, ra ngoài ngắm nhìn thế gian, có thể việc tu hành của mình tiến bộ hơn.

Nhìn trăng thanh gió mát, mới cảm thấy trong lòng thản nhiên.

Nhìn dòng sông lao nhanh, mới hiểu được dũng cảm tiến lên.

Nhìn qua biển trời lồng lộng, mới biết mình nhỏ bé đến nhường nào.

Nhưng người tu hành lại rất dễ bị ám ảnh.

Không phải ám ảnh vì tiền tài, mà là ám ảnh về chuyện tu hành của bản thân.

Cảm thấy mình đã rất giỏi giang, ai cũng đều xem thường, hoặc không từ thủ đoạn, theo đuổi các phép thần thông.

Cho nên mới có cái gọi là tâm ma.

Lý Bình An suy nghĩ rất nhiều điều, sao đó từ từ cảm nhận.

Mèo con cũng ngồi yên bên cạnh hắn.

Tay cầm một quyển sách, giả vờ như đang đọc.

Nhưng cuối cùng cũng không nhịn được mà trái ngó phải nghiêng.

Tâm tư hoàn toàn không đặt ở trong sách.

Lão Ngưu nằm bên cạnh, chợp mắt ngủ.

Sau giờ Ngọ, ánh nắng ấm áp rơi xuống người nó.

Cô bé nhìn vào cảm thấy cực kỳ thoải mái, cũng muốn ngủ một giấc dưới ánh nắng.

Nhưng mà, vì duy trì thiết lập chú mèo con chăm chỉ học hành, yêu thích đọc sách.

Cô bé chỉ có thể vuốt mặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu trở nên nghiêm túc, cố gắng gượng tinh thần, tiếp tục đọc sách.

Thế nhưng chẳng được bao lâu, miệng đã tuôn ra nước bọt, mí mắt cũng bắt đầu đánh nhau.

Cô bé trộm nhìn Lý Bình an.

Hoài nghi có phải hắn đã thiếp đi từ lâu rồi không, thể là thân thể không nghe theo lời nàng, men lại gần tựa vào người Lý Bình An.

Cũng không lâu sau, ông lão giàu có rảnh rỗi tới tìm Lý Bình An uống trà, nói chuyện phiếm.

Lý Bình An bèn mở to mắt.

Ông lão rót nước trà: “Lúc trước tác hạ có nói mình đến từ Nam Thông?” “Vâng”

“Biến cố ở Nam Thông, túc hạ có nghe qua chăng?”

Ông lão cười haha, nói: “Tổng đốc nam thông dùng mặt nạ khống chế dân chúng, liên thủ với mấy gia tộc lớn, âm mưu hành thích hoàng đế.”

Lời này khiến người khiếp sợ, nhưng người đối diện chỉ nói với giọng điệu bình thản như thế.

Lý Bình An thoáng kinh ngạc nhìn hắn.

Làm sao ông lão biết?

Nhưng mà rất nhanh hắn đã hiểu ra.

Việc này, mặc dù được xử lý bí mật. Nhưng giấy sao gói được lửa dựa vào địa vị của ông lão và tình

báo, vả lại nơi đây cách Nam Thông không xa. Ông lão biết chuyện này, âu cũng là chuyện không hiếm lạ.

Ông lão hơi híp mắt, phát hiện Lý Bình An không hề kinh ngạc, bèn im lặng.

“Tại hạ cũng không biết rõ chuyện này”

“Nghe nói cây cổ thụ trăm năm đã thành kia bị chặt, hủy cả một hang động bên bờ sông” Ông lão như thấy hiếm lạ nói.

Lý Bình An nói: “Lúc ta hạ đi qua đó, sơn cốc bên sông đã có thể đi qua được rồi.

Nam thông cũng không có gì khác lạ, nghĩ chắc có lẽ do tại hạ may mắn, lỡ mất dịp này.

Ông lão gật đầu, nói tiếp: “Bỏ qua, chưa chắc đã là một chuyện xấu”

Thế là hai người tiếp tục uống trà.

Uống mãi cũng nhàm, vì vậy ông lão sai người mang bàn cờ đến.

Vừa uống trà vừa chuyện trò vừa đánh cờ với Lý Bình An.

Lý Bình An vốn đang rảnh rỗi, thế là bèn vui vẻ đồng ý.

Một người cầm quân trắng, một người cầm quân đen.

Mặc dù ông lão đã già, nhưng chơi cờ vẫn tấn công mãnh liệt như thường. Dường như bỏ qua chuyện phòng thủ.

Sặc mặt Lý Bình An vẫn vậy, vừa uống trà, vừa nhàn nhã hạ cờ. Ông lão nhìn bàn cờ hết sức chăm chú.

Mỗi một lần hạ cờ, đều giống như gánh nặng ngàn cân.

Không hề chú ý tới, có người đang lặng lẽ đứng sau lưng hắn.

Đỉnh đầu Trường Thanh phản quang, ánh sáng chiếu lên mặt Lý Bình An. Lý Bình An ngẩng đầu, mỉm cười.

Trường Thanh cũng cười nhìn hắn.

Hai người bạn thân đã lâu không gặp, giờ gặp lại chỉ nhìn nhau cười.

Một người xem cờ, một người đánh cờ.

Lý Bình An thấy ông lão đang rất nghiêm túc, ngay cả tim cũng đập nhanh hơn.

Liền cố ý để lộ ra sơ hở.

Đánh qua hơn hai mươi nước, lúc này vẻ mặt của ông lão mới thả lỏng.

Bắt đầu tán gẫu với Lý Bình An.

“Bạn bè mà túc hạ nói rốt cuộc là người ở đâu?”

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Tại hạ đã gặp được hắn.

Ông lão lại tiếp lời: “Túc hạ tới đây chắc không chỉ để thăm bạn bè đầu nhỉ, có phải cũng muốn tham gia đại hội Vô Già của Trường Thanh đại sư?”

“Ừm muốn tới xem.

“Đáng tiếc, không được nhìn thấy chân dung của Trường Thanh đại sư sớm. Ông lão nói: “Xem ra chỉ có thể chờ đến khi diễn ra đại hội Vô Già vậy”

Cuối cùng bàn cờ dưới sự không chế nhẹ nhàng của Lý Bình An, hắn mượn cớ mình yếu ớt kém cỏi nên thua người kia.

Ông lão nhẹ thở dài: “Đã nhường đã nhường”

Lý Bình An vứt cờ nhận thua: “Kỹ nghệ không tinh

“Hôm nay đến đây thôi vậy”

Ông lão đứng dậy, bỗng chú ý đến hòa thượng mặt mũi hiền lành

đang đứng sau mình.

Ông lão hơi bất ngờ.

Thấy gương mặt tuấn lãng của hòa thượng kia, không khỏi nhìn thêm một lát. Nhìn khí chất của người kia, chắc chắn không phải hòa thượng bình thường.

Hơn nữa nhìn tướng mạo rất lạ mắt.

Nhưng nhìn quần áo của người kia, chỉ là áo quần đơn giản.

Hòa thượng cũng rất quan trọng chuyện quần áo.

Bởi vì ông lão đã quyên góp rất nhiều cho chùa, hơn nữa còn nghiên cứu sâu về Phật pháp, cho nên hắn cũng hiểu biết đôi chút.

Ông lão nghi ngờ đánh giá người kia một phen.

Trường Thanh chào theo kiểu nhà Phật.

Ông lão đáp lễ, quay đầu đi.

Vừa đi vừa thấy nghi ngờ,

Thấy hòa thượng ngồi xuống đối diện với Lý Bình An, hai người dường như đã quen nhau từ lâu. Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

“Đã lâu không gặp, Trường Thanh đại sư vẫn khỏe như xưa.” “Tiểu tăng vẫn khỏe, thí chủ thì sao?”

“Tại hạ cũng rất khỏe.

“Lão Ngưu thì sao?”

Lão Ngưu chĩa móng, vẫy vẫy.

Cô bé ngồi trên đầu Lão Ngưu, tay cầm một quyển sách.

Giương mắt nhìn, cẩn thận quan sát hòa thượng đầu trọc này.

“Vị này là?”

“Vị này là Miêu Miêu tiên tử. Lý Bình An giới thiệu.

“Tiểu tăng hữu lễ.”

Mèo con cũng chắp chắp móng vuốt: “Miêu Miêu tiên tử cũng hữu lễ.

“Miêu Miêu tiên tử rất đáng yêu. Trường Thanh nói.

Mèo con nghiêng đầu: “Ngươi chính là con lừa trọc đánh cờ thì chơi xấu, còn hay nhìn lén mỹ nữ

không dám nhận?” Trường Thanh:....

Chương 682: Nghĩ mãi không thông

Chương 682: Nghĩ mãi không thông Trường Thanh nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An cúi đầu, ho nhẹ một tiếng. “Khụ khụ -”

“Ừm thì.

“Xa cách đã lâu giờ gặp lại, từ khi chia tay không xảy ra chuyện gì chứ – Giữa tuyệt giao và tha thứ, Trường Thanh cuối cùng vẫn chọn cái ở sau.

“Lý thí chủ về Đại Tùy từ bao giờ?”

“Hơn nửa năm trước rồi, người nên đến thăm đều đã đến, nay đi ngang qua Nam Thông, vừa hay nghe nói ngươi sắp tổ chức đại hội Vô Già ở ngôi chùa này, đi đường vòng tới đây thăm người một phen.”

Những năm này Trường Thanh vừa du lịch, vừa tuyên truyền Phật pháp. Chỉ là tuyến đường của hắn tương phản hoàn toàn so với Lý Bình An.

Lý Bình An đi về hướng Nam, hắn thì đi theo hướng Bắc.

Đó là con đường hành hương của Cổ Phật năm xưa.

Trường Thanh không chỉ thích xem phong cảnh kỳ lạ, mà còn thích nghe kể mấy chuyện kỳ quái. Hồi còn ở An Bắc tứ trấn, chỉ cho hắn một nắm hạt dưa, hắn đã có thể ngồi dưới tán cây tám chuyện với các chú các mẹ cả ngày.

Thế là cũng trong một buổi chiều tràn đầy ánh nắng ấm áp, trong thời gian không vội vàng vì một số chuyện khác.

Lý Bình An và Trường Thanh kể cho nhau nghe hành trình của mình trong những năm này.

Câu chuyện của Lý Bình An đã kể cho Cảnh Dục, A Lệ Á, Triệu Linh Nhi, Yến Thập Tam, Thanh Phong.

Kể đi kể lại nhiều lần, sớm đã thuộc làu làu.

Nhưng với Trường Thanh mà nói, đây là chuyện hoàn toàn mới mẻ.

Cuộc hành trình này, để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho Trường Thanh là khoảng thời gian sống

chung với tộc Man trong cánh đồng tuyết phía Đông.

Lý Bình An pha cho hắn một bình trà, để hắn kể ra cặn kẽ.

“Đó là những người Man cuối cùng của Cửu Châu, tiểu tăng sống ở đó một khoảng thời gian, mang đến rất nhiều cảm xúc. Nếu có cơ hội, Lý thí chủ nhất định phải đến đó một phen.

“Có gì đặc biệt không?” Lý Bình An hỏi.

Trường Thanh khẽ cười: “Nói không hiểu được đâu, cảm giác này chỉ có tự mình cảm nhận mới hiểu được thôi”

“Men theo cánh đồng tuyết phía Đông, qua biển lớn.

Có rất nhiều nước nhỏ, cũng rất là thú vị.

Có tộc Khoa phụ sống trên núi cao, có nước La Sát…”

Trường Thanh giới thiệu từng nơi cho Lý Bình An.

Lý Bình An và Lão Ngưu nghe rất nghiêm túc.

Đồng thời, Lý Bình An cũng giới thiệu cho hắn cảnh tượng khi vượt qua Vọng Giác tới khắp nơi ở Ung Châu.

Sau đó, hai bên trao đổi bản đồ tự vẽ.

Lão Ngưu cầm bản đồ của Trường Thanh, bắt đầu nghiên cứu một lượt.

Qua một lúc sau, cũng đã vạch ra lộ trình tiếp theo của bọn họ.

Hai người giống như là cộng sự du lịch

Loại cộng sự này, không chỉ là cộng sử trao đổi cùng nhau làm việc, mà là hành động tách biệt, khi nào sẽ gặp phải.

Cùng nhau trao đổi kinh nghiệm, giới thiệu địa điểm mới, nơi nào nên đi, nơi nào không nên đi….

Mây hồng chiếu lên tà dương, trời đỏ ửng như có hơi men.

Mây và núi như đang đùa vui, lang thang như đi giữa tấm lụa.

Tầng lá cây nhuốm màu theo hoàng hôn, dãy núi, ruộng vườn như ẩn như hiện.

Như thực như mơ, lại tưởng như có thể chạm tay vào, đến cho người ta cảm giác ảo mộng.

Cô bé mặc một bộ áo đỏ vách theo một bao củi lớn, đi tới.

Nghi ngờ nhìn bọn họ, như thể khá hứng thú với câu chuyện của bọn họ.

Nhưng rõ ràng không đam mê cho lắm.

Cô bé biết rõ có khác đến chơi, nên phải làm nhiều thức ăn hơn.

Thả củi xuống, thành thạo lỗi nồi ra, chuẩn bị nấu cơm.

“Nàng định làm gì?” Trường Thanh nhìn cô bé.

“Miêu Miêu tiên tử đang chuẩn bị nấu cơm” Lý Binh An nói: “Hôm nay ở lại ăn một bữa rau dưa đi, nếm thử tay nghề của tiên tử nhà ta.

Trường Thanh sững sờ: “…Nhưng đây là địa bàn của tiểu tăng”

“Cũng phải”

Lý Bình An giật mình, cúi đầu nhìn cô bé.

Cô bé đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, không tiện quấy rầy nàng.

Cô bé lặng im nhìn bọn họ.

Hít sâu một hơi, có vẻ hơi lo lắng.

Dù sao đây là lần đầu tiên có người ngoài đến làm khách, ăn cơm mình nấu.

Vì giữ gìn hình tượng Miêu Miêu tiên tử yêu thích đọc sách, lại còn thông minh, gì cũng học được, nấu cơm ngon, mèo con ngoan ngoãn.

Lần này, chỉ được phép thành công.

Cô bé nghiêm mặt, cầm bật lửa trong tay, ánh mắt toát lên vẻ kiên nghị.

Đốt đuốc lên, bắt đầu nấu canh.

“Đại sư có định tổ chức đại hội Vô Già xong sẽ đi du lịch tiếp không?”

“E rằng mấy năm này thì không thể, tiểu tăng khác với thí chủ. Không thể hoàn toàn không bị ràng buộc, gông xiềng trần thế quấn trên thân…” Trường Thanh lắc đầu.

Lại chuyện trò thêm một lát.

Lão Ngưu cầm bản đồ của Trường Thanh, hỏi vài chỗ không hiểu.

Bên kia mèo con đã làm cơm xong.

Trong nồi là canh khoai tây bí đỏ, một cái nồi nhỏ khác là bánh nướng của mèo con.

Cô bé lấy ra ba cái bát nhỏ, rót đầy cho mỗi người một chén canh.

Lại vô cùng thân thiết cầm lấy bánh bột ngô.

Lập tức, đứng yên tại chỗ.

Nhìn bọn họ không chớp mắt.

Như thể đang chờ đợi phán quyết cuối cùng của bọn họ. Bánh mặt ngoài rất giòn, giòn xốp lại còn thơm.

Canh khoai tây bí đỏ hương vị nồng đậm, màu sắc đẹp mắt. Lý Bình An, Trường Thanh và Lão Ngưu khẽ gật đầu.

“Ừ, ngon lám ngon lắm ~”

Ngón tay cô bé đan lại vào nhau, chỉ có thể thôi ư?

Lý Bình An nói: “Ôi chúa! Trên đời này còn có món nào ngon hơn món này ư?”

Thế là lại ăn chiếc thứ hai.

“Tèn ten! Có thật này!”

Cô bé cười ngại một tiếng, nhìn thấy bọn họ đều thích món ăn mình làm.

Trong lòng thì thỏa mãn lắm, rõ ràng là rất vui, nhưng bên ngoài vẫn cố gắng duy trì dáng vẻ bình

tĩnh.

Lý Bình An húp hết một bát, rồi múc thêm một bát.

Bỗng nhiên thìa của hắn đụng phải cái gì, còn tưởng là bí đỏ, bèn mò ra, hóa ra lại là một con chuột

den sì.

Cô bé trừng mắt nhìn, rồi lại cúi đầu nhìn túi của mình.

Chuột đâu rồi!

Thế là vội vàng ngẩng đầu, chìa móng vuốt cướp lại con chuột kia, rồi giấu sau lưng.

Ngẩng đầu, dùng đôi mắt to tròn nhìn Lý Bình An.

Đôi mắt to tròn lay chuyển, như thể đang hạ chú ngữ xuống hắn.

Ngươi không nhìn thấy gì hết không nhìn thấy gì hết!

Lý Bình An cầm bát canh, ngồi lặng im hồi lâu.

Trường Thanh húp xong canh, đang định múc thêm bát nữa.

“Vừa hay, cho ngươi chén này của ta nè. Lý Bình An nói.

Thế là, hôm nay Trường Thanh uống hết tám bát canh lớn.

Lại cùng Lý Bình An và Lão Ngưu trò chuyện đến khuya, lúc này mới trở về.

Trời tối người yên.

Một chỗ sâu trong chùa, vang lên một trận chửi người.

“Cho tiểu tử ngươi ăn mặn này! Cho tiểu tử ngươi ăn mặn này! Chết không bỏ được thói!”

Tối nay Phật Thích Ca hiển linh, cầm theo Hàng Ma Xử đuổi Trường Thanh chạy hơn hai mươi dăm.

Lý Bình An đứng từ xa nhìn khung cảnh này, lặng lẽ quay đầu.

Dưới ánh nến chỉ to bằng một hạt đậu.

Trường Thanh quỳ chép kinh Phật, đánh chết hắn cũng không hiểu nổi, rốt cuộc hôm nay mình ăn dính món mặn nào.

Chương 683: Cương thi

“Cốc cốc cốc ”

Vừa sáng sớm, trong chùa đã truyền ra tiếng gõ mõ.

Tiếng mõ có tiết tấu, có trình tự, có nhịp điệu khiến cho người ta nghe vào cảm thấy rất thoải mái. Nhang khói lượn lờ trong không gian nhà chùa.

Lý Bình An đang đi dạo quanh chùa, ngắm nhìn cảnh mặt trời mọc trên đỉnh.

Trong chốc lát, hàng ngàn tia sáng xuyên qua mây mù, tô lên đỉnh núi một lớp sơn đỏ thắm.

Lý Bình An hơi híp mắt lại.

“Cho ta hỏi thăm, xin hỏi đạo trưởng có biết Trường Thanh đại sư ở đâu không?”

Người hỏi là một gã đàn ông, dáng vẻ rất nóng vội.

Nhìn qua

biết đây là một anh nông dân chân chất.

Chắc hắn lại là fan của Trường Thanh đây.

Lý Bình An bèn đáp bừa một câu: “Nếu túc hạ muốn gặp Trường Thanh đại sư, hãy đợi đến đại hội Vô Già. Mấy ngày này, Trường

Thanh đại sư không gặp ai đâu”

“Còn mấy ngày nữa là đến?”

“Năm ngày sau

“Năm ngày sau? Vậy thì không kịp mất!” Gã đàn ông trung niên đầu đầy mồ hôi nói.

Thế là, Lý Bình An lại nhiều chuyện hỏi thêm một câu.

“Túc hạ có chuyện gì gấp sao?”

Gã đàn ông kia nhìn Lý Bình An, thấy hắn mặc trường sam, phong thái nho nhã hiền hòa, giống như là người có gốc gác, bèn kể tóm tắt mọi chuyện cho hắn nghe.

“Ta là người của thôn Lục Hà, trong thôn của chúng ta đột nhiên xuất hiện cương thi. Nghe người ta nói Trường Thanh đại sư pháp lực vô biên, trưởng thôn của chúng ta bèn bảo ta tranh thủ thời gian đến mời Trường Thanh đại sư. Vị tiên sinh này, vừa nhìn là biết có bản lĩnh, không biết ngươi có thể giúp chúng ta chuyển lời cho Trường Thanh đại sư không? Trường Thanh đại sư lòng dạ từ bi, nhất định ngài ấy sẽ không mặc kệ chuyển này”

Cương thi?

Lý Bình An hơi nhíu lông mày, đây cũng không phải chuyện nhỏ.

Sau khi giúp gã đàn ông bình tĩnh lại, hắn lập tức dùng Tâm Hồ truyền âm cho Trường Thanh, nói cho hắn biết chuyện này.

Rất nhanh, Trường Thanh nhận được tin vội chạy đến đây.

“Vị này là Trường…Trường Thanh đại sư?”

Gã đàn ông trung niên nhìn gương mặt tuấn lãng của Trường Thanh, tràn đầy nghi ngờ.

Trường Thanh chào hắn theo kiểu nhà phật, che giấu thân phận của mình, chỉ nói mình là một hòa thượng trong chùa.

Nếu không, để người ta biết hắn xuống núi thật, khéo hắn lại bị vây ngập chết mất.

Chỉ một quận chúa theo đuổi hắn thôi, hắn đã thấy hết hơi rồi.

Lý Bình An suy nghĩ, dù sao mấy ngày nữa đại hội Vô Già mới bắt đầu.

Trong chùa mình chỉ quen mỗi Trường Thanh mà thôi, Trường Thanh xuống núi, mình cũng nên đi theo góp vui mới phải.

Dù gì mình cũng rảnh mà.

Hòa thượng bình thường thôi?

“Cương thi! Đây chính là cương thi đó!”

“Các ngươi không biết đâu, hai con mãnh hổ đều bị giết hết rồi”

Người đàn ông trung niên miêu tả cho hai người xem con cương thi kia khủng khiếp như thế nào.

Chỉ có Trường Thanh đại sư phật pháp cao thâm trong truyền thuyết xuống núi, mới có thể giải quyết được bọn chúng.

Mặc dù hắn không nói ra, nhưng hiển nhiên là không tin tưởng lắm vị hòa thượng trẻ tuổi này.

Người bên cạnh thì không khác gì tên thư sinh, lại càng không đáng tin.

Trường Thanh nói: “Mặc dù tiểu tăng tuổi tác không cao, nhưng tiểu tăng đi theo Trường Thanh đại sư nhiều năm, cũng biết chút ít phương pháp trừ yêu.

“Thật à?”

“Đương nhiên là thật rồi!”

Người đàn ông trung niên vẫn còn nghi lắm, nhưng mà bây giờ cũng đành làm thế thôi.

Thế là bèn gật đầu đồng ý.

Tiếng côn trùng kêu vang trong đêm tối, thi thoảng trong núi có tiếng qua kêu “Quác quác.

Ánh trăng mông lung.

Có một đám người đang đợi trước cửa thôn.

“Trưởng thôn! Trưởng thôn!”

Người đàn ông trung niên phất phất tay, chạy tới.

Một ông lão đầu đội mũi bông, chân đeo một đôi giày cũ.

Vừa nghe tiếng người đan ông vang lên bên tai, vừa dùng ánh mắt giá nua nhìn hòa thượng đẹp trai

và người áo xanh kia.

“...Bọn họ là?”

“Chính là bọn họ.”

Trên thực tế thì ông lão không tin họ sẽ mời được Trường Thanh pháp sư tới đây thật.

Dù sao Trường Thanh đại sư vĩ đại lắm.

Pháp sư ấy à, họ không quan tâm đến chuyện của một thôn trang nhỏ như của bọn họ đâu. Nhưng chí ít thì cũng phải mời được người có chút năng lực về chứ.

Theo quan điểm của ông lão, năng lực và tuổi tác dường như cân bằng với nhau. Dân gian nói, pháp sư tu luyện pháp thuật, phải được mài dũa qua thời gian. Đương nhiên là người càng già nhìn càng uy tín.

Dù sao, so một ông lão nhìn già nhăn nheo với hòa thượng làn da trắng mềm, đẹp trai nhưng tướng mạo có vài phần giống như nhân, thì ai cũng tin tưởng người ở vế trước.

Nhưng mà may, cũng đã có phương án dự phòng rồi.

Ông lão tiến lên nói: “Hai vị, lão chính là trưởng thôn của thôn Lục Hà, Ngô Đại

Lý Bình An và Trường Thanh đều cúi đầu chào đáp lễ, xưng danh hào của mình.

Trường Thanh đi thẳng vào chủ đề: “Mong Ngô thí chủ nói rõ tình huống cụ thể cho chúng ta nghe”

Ngô Đại nhìn hắn, thầm tự nhủ trong lòng, người này mà là nữ, phải xinh đẹp biết bao nhiêu. Tiếc thay hắn lại là nam.

“Người đầu tiên phát hiện cương thi là Lão Trương, Lão Trương ông kể cho mọi người nghe đi.

Lúc này một ông lão dáng người nhỏ gầy bước ra, ông ta tận mắt chứng kiến một con cương thi ăn gà con.

Lúc đầu, mọi người đều không để ý lắm. Nhưng theo thời gian, hết gà, vịt rồi lại đến chó trông cửa trông nhà cũng mất.

Trong vòng hai tháng, quá quắt hơn ngay cả dê rừng và trâu cũng không buông tha.

Bọn họ cũng đã báo cho bổ khoái và nha dịch, nhưng vô dụng.

Mãi đến một tháng trước, phát hiện ra cương thi kia đã bắt đầu tấn công con người.

Hai con mãnh hổ trong núi cũng chết thảm.

Tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, có người hay tin Trường Thanh pháp sư tới đây, thế là bèn cử người đi mời ngài.

Mặt khác, họ lại góp vốn mời đến đây một vị đạo trưởng trừ yêu, họ cứ cẩn thận thì tốt hơn.

“Vị này là Tụ Vân đạo trưởng của trấn Lăng Tiêu Quan mà chúng ta đã mờ đến. Ngô Đại giới thiệu.

Bèn thấy một đạo sĩ mặc trường bào trắng.

Đầu búi tóc theo kiểu đạo sĩ, tay cầm phất trần, đeo sau lưng một thanh bảo kiếm.

Mắt phượng mày ngài, sắc mặt hồng hào, thần thái phóng khoáng.

Đi theo hắn là hai đồ đệ trẻ tuổi, cũng ăn mặc theo kiểu đạo sĩ. “Hữu lễ”

“Hai bên chào hỏi đơn giản.”

Trường Thanh như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Lúc bắt đầu chỉ ăn gà vịt dê trâu, rồi lại đến người đến hổ.

Cương thi này bây giờ đã có Khí Hậu, nhưng rõ ràng khí của nó vẫn chưa nhiều.

Nhất là khi đứng trước mặt Lý Bình An và Trường Thanh.

Thế là, hắn bèn nói: “Vậy xin các vị đêm nay hãy ở trong nhà, cho dù

có nghe thấy tiếng động gì cũng đừng đi ra.

Ngô Đại lại nghi ngờ nhìn hắn.

Làm được không đó?

Mặc dù ông ta rất nghi ngờ, nhưng thấy người kia tràn đầy tự tin, thôi thì cũng tin tưởng người ta vài phần vậy.

Lại nói, còn Tụ Vân đạo trưởng ở đây mà.

“Vậy làm phiền pháp sư và đạo trưởng” “Không có gì”

Hai người đồng thanh nói.

Tụ Vân Tử lại hỏi thêm: “Chỉ là tiền…..

Ngô Đại biết người kia lo lắng, vội vàng nói: “Cho dù như thế nào, số tiền đã đồng ý với đạo trưởng sẽ không thiếu một xu.

Chờ sau khi người dân trong thôn đi khỏi, Vân Tụ nhìn Trường Thanh.

Lại thi lễ với hắn.

“Bần đạo Tụ Vân Tử, tu hành tại Lăng Tiêu Quan.

Xin hỏi pháp danh của hai vị, hai vị tu hành ở đâu?”

“Tại hạ pháp danh Thanh Trường”

Trường Thanh thuận miệng chém bừa một cái pháp danh.

Lý Bình An nói: “Họ Lý tên Bình An, không có pháp danh, cũng không tu hành ở đâu cả, rảnh việc đến xem thử thôi”

Hai người đều cung kính đáp lễ.

Đồng thời cũng không bởi vì đối phương ít kiến thức hoặc tu vi kém xa bọn họ, nên có cảm giác khinh thường.

Chương 684: Thoắt ẩn thoắt hiện

“Hai vị định dùng cách nào tìm ra cương thi kia? Lại nói hai vị định

xử lý nó như thế nào?" Tụ Vân Tử

Trường Thanh suy nghĩ một lúc: "Tìm được nó, sau đó tiêu diệt nó thôi!"

Lý Bình An khẽ gật đầu, công nhận cách nói của Trường Thanh, nghe bạo lực ghê –

Nhưng khoan bàn đến chuyện này, tìm kiểu gì bây giờ? Tiêu diệt kiểu gì đây?

Hai vị kia lại không nói rõ.

Tụ Vân Tử nói: "Không giấu gì hai vị, bần đạo đã ngồi đây đợi ba ngày, nhưng là con cương thi kia đã có trí tuệ, lại còn rất cảnh giác, nó ẩn náu trong rừng, rất khó tìm thấy

"Ba ngày, nên hiện thân rồi. Lý Bình An nói.

"Vậy nên chờ một lát" Trường Thanh nói. "Chờ như thế nào đây?" Tụ Vân Tử hỏi.

"Ngồi chờ thôi"

"Chỉ ngồi?"

"Đứng chờ cũng được, nhưng hơi mệt đấy"

Tụ Vân Tử cạn ngôn rồi.

Lý Bình An và Trường Thanh ngồi dưới gốc cây già trước cửa thôn.

Tụ Vân Tử và hai đồ đệ của mình thì củng cố thêm cho trận pháp.

Lý Bình An không khỏi nhớ về thời gian ở An Bắc tứ trấn.

Tụ Vân Tử thấy hai người họ vẫn bình tĩnh như thường, dường như không lo lắng lắm chuyện cương thi có đến hay không.

Hắn bèn nói: "Hai vị có chắc sẽ tiêu diệt được con cương thi kia không?"

"Đạo trưởng thì sao?" Lý Bình An hỏi lại.

"Bần đạo cũng không rõ"

"Ô?

“Đây là lần đầu tiên bần đạo xuống núi trừ yêu, cũng là lần đầu tiên đối mặt với cương thi”

“Đây là lần đầu tiên đạo trưởng xuống núi?”

“Phải, lúc trước bần đạo chỉ ở Lăng Tiêu Quan tu hành thôi.

Nhưng Lăng Tiêu Quan vốn chỉ là một đạo quán nhỏ, tu tùy theo tự nhiên, nên càng ngày càng suy bại. Chỉ còn lại mấy người để tử, hầu như không còn hương hòa, vậy nên không thể không xuống núi..”

Nói đến đây Tụ Vân Tử cười tự giễu.

“Âu cũng chỉ là buôn là bán, khác chi so với mãi nghệ đâu.

Lý Bình An lấy màn thầu ra, hơ trên lửa cho màn thầu mềm, rồi nói.

“Đạo trưởng đừng nản chí, có lẽ lần này sẽ mở ra con đường mới cho đạo trưởng”

“Trước lúc đó, bần đạo muốn bắt được con cương thi này đã”

Không những đã ăn chực đồ ăn ba ngày của thôn dân, nếu như vẫn không bắt được, bần đạo thật sự không còn mặt mũi nào mà ăn đồ của họ nữa”

Lý Bình An mỉm cười, đưa bánh bao đã mềm cho Tụ Vân Tử.

Tụ Vân Tử nói cảm ơn, sau đó tách bánh bao ra thành hai nửa, chia cho hai tiểu đồ đệ của mình.

Nếu lần này thành công, danh tiếng truyền ra ngoài, cuộc sống sau này sẽ khấm khá hơn. Lý Bình An nhai bánh bao, hắn ăn cơm mèo con nấu đã quen, giờ lại bắt đầu hơi lười.

Mèo con không đi theo cùng, ăn tạm bánh bao cho no bữa là được.

Đêm nay gió dập dờn.

Đến tận canh ba rạng sáng, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

Bỗng nhiên, Tụ Vân Tử cảm nhận được điều khác thường.

Hắn cất phất trần, nhảy lên mái hiên chạy đến chỗ khí đen truyền ra.

Hai đệ tử theo sát theo hắn.

Rất nhanh bọn họ đã nhìn thấy một bóng người.

Ánh trăng lập lòe, nhờ ánh trăng bọn họ đã nhìn thấy rõ tướng mạo của bóng người kia.

Khắp khuôn mặt đều là tử khí, áo quần rách rưới, dính đầy máu me.

Môi tái nhợt, hai mắt trống rỗng, dáng vẻ người chết sống lại.

Chờ đến khi chạy lại gần, cho dù là hai tên đệ tử hay là Tụ Vân Tử, đều cảm thấy da đầu tê dại, ruột

gan cồn cào.

Mặt con cương thi kia mục nát như gỗ, khuôn mặt hiện ra dáng vẻ vặn vẹo.

Còn hàng trăm con giòi trắng ngoe nguẩy trong gương mặt đấy, chỉ cần nó hơi dùng sức di chuyển, "sột soạt" tiếng thịt nát cùng với giòi bọ lần lượt rơi xuống.

Một trận gió thổi tới, có thể ngửi được mùi hôi thối và mùi tanh của máu.

Tụ Vân Tử cố ổn định lại trạng thái, khẽ quát một tiếng: "Theo vi sư bắt yêu nào!"

Dứt lời, ngón tay kết ấn.

Bèn có sắc vàng quấn quanh.

"Gào!!"

Cương thi kêu gào.

Sắc vàng quấn lên thân cương thi, nhất thời khống chế không cho nó động đậy. Ngay sau đó, Tụ Vân Tử rút ra một tấm phù triện.

Ngón trỏ tay phải và ngón út xếp chồng lên ngón trỏ tay trái và ngón út tay trái. Hắn niệm chú.

"Lôi Công Điện Mẫu, mau hiện thần thông, giúp ta trừ yêu….
"Uỳnh!"

Ngay lập tức, một tia sét từ trong phù triện phóng ra.

Bổ xuống người cương thi.

Cương thi kêu rên, nằm rạp trên đất run rẩy không ngừng.

Tụ Vân Tử không thể gọi sấm sét được, hắn chỉ đành mượn sức mạnh của phù triện.

Nếu lần này Ngũ Lôi Quyết có thể gọi được Thiên Lôi.

Cho dù là Thiên Lôi cấp bậc thấp nhất, e rằng cũng một đòn là có thể giải quyết được.

Hai tên đệ tử lần lượt rút ra trường kiếm, một trái một phải xông lên chém xuống cương thi.

Hai thanh trường kiếm mặc dù chỉ là kiếm gỗ đào, nhưng có lực sát thương cực kỳ lớn đối với cương thi.

Mắt thấy cương thi kia sắp bị hàng phục.

Bỗng nhiên, bên ngoài cơ thể cương thi có khí đen bốc lên.

Tựa như đột nhiên biến thành người khác, nó khẽ nhảy lên, đã phóng xa tầm mấy trượng.

Đồng thời phá giải Kim Quan Chú của Tụ Vân Tử.

Giờ đây lại mang theo khí thế dọa người.

Ba sư đồ bọn họ nhất thời nín thở, tim như thể ngừng đập.

Từ cổ đến bả vai, kéo xuống bắp đùi đều cứng ngắt.

Tại sao con cương thi này lại đột nhiên biến hóa!?

Tụ Vân Tử không tài nào hiểu được.

Hắn không chút nghi ngờ, giờ phút này cương thi sẽ giết chết ba sư đồ bọn hắn.

Nhưng mà, trong nháy mắt sau.

Con cương thi kia đột nhiên quay đầu chạy trốn, cũng không dám ngoảnh đầu lại, lao thẳng vào bóng tối.

Lúc này, Lý Bình An và Trường Thanh mới ung dung đuổi tới.

Lý Bình An dùng đôi mắt trắng dã, nhìn bóng lưng cương thi chạy trốn.

Mặc dù khí của nó chỉ lộ ra ngoài trong nháy mắt, nhưng lại giúp Trường Thanh và hắn nắm được

Chương 684: Thoát ẩn thoắt hiện

nhiều tin tức.

Lý Bình An chậc một tiếng: “Con cương thi kia chỉ là cái xác rỗng mà thôi, có một luồng tà khí từ bên ngoài bám vào trên người nó. Nhưng luồng khí kia không khống chế cương thi, mà ẩn náu ở chỗ sâu trong cơ thể nó.

Mới khiến con cương thi kia hành động theo bản năng, dùng cách này tránh khỏi miếu thờ, sự giám sát của quan phủ ở nơi đây!

Có bản lĩnh thật.

Trùng hợp ngươi sắp tổ chức đại hội Vô Già, ngươi đoán thử hắn do ai phái tới?”

Trường Thanh hơi nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Nếu không phải trùng hợp có duyên đến đây, chắc chắn sẽ không phát hiện ra.

Nếu không phải Tụ Vân Tử muốn giết chết con cương thi kia ngay lập tức, ép luồng tà khí trong cơ thể cương thi phải ra tay.

Hắn và Trường Thanh mặc dù cách đó không xa, nhưng lại không phát hiện được kẻ kia.

Mánh khóe thật thông minh.

Đại yêu có thủ đoạn này…….

“Này…Này..

Tụ Vân Tử và hai đồ đệ của hắn bị dọa cho khiếp sợ, đã ảnh hưởng đến ba hồn.

“Chư vị bình tĩnh!”

Lý Bình An khẽ nhả ra bốn chữ.

Lập tức, ba thầy trò Tụ Vân Tử như vừa tỉnh mộng.

Những mù mờ trong lòng đột nhiên được một cơn gió mát thổi tan.

Trường Thanh nghiêng mình đuổi theo trước.

“Đạo trưởng xin hãy chờ một lát

Nói rồi, Lý Bình An cũng biến mất ngay tại chỗ.

Tụ Vân Tử nhìn hai người biến mất, mắt nhìn xung quanh.

“Ta ta….ta….”

Hai đồ đệ của hắn cũng lơ mơ.

Dưới bóng đêm.

Ba bóng người lóe lên một cái rồi biến mất.

Chương 685: Vực ngoại Thiên ma

“Chíu chíu !”

Sắc vàng hóa thành từng mũi tên ánh kim, vòng qua bụi cỏ cây cối, vút qua các con vật nhỏ. Lao thẳng đến bóng người đen xì phía trước.

Mũi chân cương thi nhẹ chạm xuống mặt đất, lấy đà bật lên nhảy xa hơi hai mươi trượng.

Mặc dù tốc độ của nó nhanh, nhưng mũi tên ánh kim lại càng nhanh hơn.

Một mũi tên đâm vào người cương thi.

Vết đâm tuôn ra một làn khói xanh, cơ thể nó đột nhiên trùng xuống.

Chớp mắt, mũi tên cũng rơi xuống.

Trường Thanh đứng dưới ánh trăng, nhìn con cương thi kia.

Cương thi giãy dụa bò dậy, quay đầu định chạy tiếp.

Lý Bình An lại xuất hiện ở phía ngược lại, thản nhiên nói: “Không phiền thì ngồi xuống tâm sự?” Cương thi phun ra khí đen, sức mạnh không thuộc về nó lại lần nữa xuất hiện.

Trường Thanh đánh tới một chưởng, vòng sáng sắc vàng lan ra.

Cơ thể của cương thị bị đánh rơi xuống, lưng đập xuống mặt đất.

Rõ ràng chỉ là một chưởng nhẹ nhàng, nhưng cương thi kia lại không thể động đậy.

Trên người nó toát ra một luồng khí đen, chạy trốn về nơi xa.

Tốc độ cực nhanh, tựa như chỉ trong một cái chớp mắt, đã lao lên bầu trời xa tít tắp.

Lý Bình An dùng tay làm kiếm, cả người đột nhiên vọt đến giữa không trung.

Một kiếm vút lên trời bao.

"Ầm!"

Luồng khí đen kia bị kiếm khí chém thành hai nửa, đột nhiên tiêu tan.

Lý Bình An hơi nheo mắt lại, thần thức truy tìm luồng hắc khí biến mất kia.

Mãi đến khi nó hoàn toàn bị thanh trừ biến mất trên thế gian.

Lý Bình An đáp xuống đất, nhìn Trường Thanh.

Yêu khí kỳ dị, không tìm ra nguồn gốc, không tra ra được huyền cơ bên trong.

Nếu không phải vừa rồi ra tay thẳng thừng, e rằng hắn đã chạy thoát.

Trường Thanh kiểm tra cơ thể cương thi kia cẩn thận.

Hắn phát hiện một hoa văn kỳ quái ở phần cổ của nó.

Giống như được khắc vào da khi còn sống.

"Lý thí chủ, có biết hoa văn này không?" Trường Thanh hỏi.

"Tại hạ không biết."

Trường Thanh cũng thắc mắc.

Hai người vào Nam ra Bắc đi khắp muôn nơi, lại chưa nhìn thấy hoa

văn này bao giờ.

Không lãng phí thêm thời gian nữa, vác theo cơ thể của cương thi quay về.

Tụ Vân Tử và hai đệ tử của hắn đứng ngây ngốc trước cửa thôn. “Sư phụ…Rốt cuộc hai người kia là thần thánh phương nào?”

Tụ Vân Tử im lặng không nói, lòng nghĩ ta làm sao biết được. “Sợ rằng chúng ta gặp được cao nhân rồi”

Chính là khi con cương thi vừa nãy lộ ra tà tính.

Vốn đã sắp hàng phục được, ai biết tình thế đột nhiên đảo ngược.

Tụ Vân Tử không nghi ngờ, vừa nãy con cương thi kia có thể giết chết ba sư đồ bọn họ một cách dễ dàng.

Nhưng tự nhiên nó lại quay đầu chạy, kỳ quái thật là kỳ quái.

“Sư phụ…ta đói. Một tên đệ tử nói.

Tụ Vân Tử lườm hắn: “Chỉ biết ăn là tài! Sau này không có cái mà ăn đâu.

Tụ Vân Tử mặt đầy ưu sầu: “Hai vị kia bắt được cương thi rồi, nào còn có phần của chúng ta. Còn mặt mũi đâu mà ở lại lấy tiền của người dân, ăn không ngồi rồi.

Hai đệ tử nghe lời này, mặt xụ xuống thất vọng.

“Đúng rồi ~ sau này chỉ có thể ăn rau dại xào thôi”

Đang nói, đột nhiên nghe thấy một tiếng “Ấm”.

Tụ Vân Tử mặt nghiêm túc, lo lắng cương thi quay trở lại.

Lại gần xem thử, mới phát hiện là thi thể của cương thi.

Đột nhiên nghe thấy tiếng người bên tai.

“Đạo trưởng, cương thi đã trừ. Coi như là đạo trưởng đã hàng phục nó, không cần để ý đến chúng ta. Ngày sau có duyên sẽ gặp lại”

Tụ Vân Tử sửng sốt, vội nói: “….Đa tạ hai vị tiền bối”

Hắn không biết truyền âm, cho nên cũng không biết hai người kia có

thể nghe thấy lời hắn hay không.

Trời còn chưa sáng.

Lý Bình An và Trường Thanh bèn trở lại chùa.

Trong đêm tối, hai mắt mèo con phát ra ánh sáng: “Ngươi đi đâu vậy?”

Lão Ngưu đã ngủ gáy khò khò từ lâu.

Lý Bình An nằm xuống bên cạnh nó, nói: “Xuống núi.

“Sao không dẫn tiên tử theo cùng?” Mèo con nghiêm túc nói.

“Chút chuyện nhỏ thôi, sao có thể quấy rầy đến tiên tử. “Chuyện gì mà nhỏ?”

“Chỉ là con cương thi mà thôi.

“Cương thi? Rất tài giỏi phải không?”

“Không tài giỏi bằng tiên tử được.

Mèo con cúi đầu giả vờ như đang chải chuốt, nhưng thực ra đang cười rất vui.

“Đại Bình An ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa ăn.

Mèo con mặt đầy lo lắng.

Mới rời khỏi tiên tử một ngày, Đại Bình An đã nhịn cơm rồi, nếu thêm mấy ngày nữa, còn định để bụng đói đến bao giờ.

“Tiên tử đi nấu cơm cho ngươi”

“Không cần làm phiền tiên tử đầu.

“Tiên tử không phiền!”

Mèo con rung người, hóa thành một cô bé mặc váy đỏ áo đỏ.

“Tiên tử đi nấu cơm cho ngươi đây ～”

Lý Bình An vui mừng gật gật đầu, có cảm giác như người cha già nhìn con gái mình trưởng thành. “Bốp bốc!”

Hắn vỗ mông Lão Ngưu.

“Nhìn người ta đi, lại nhìn lại ngươi này đồ không có lương tâm!”

Lại ở lại chùa thêm hai ngày.

Chủ yếu là chờ đại hội Vô Già của Trường Thanh bắt đầu, tiện thể để Lão Ngưu xem thử hoa văn kỳ quái trên người cương thi.

Nghĩ chắc có thể Lão Ngưu sẽ nhớ ra cái gì, nhưng mà rõ ràng rồi, Lão Ngưu cũng không biết. Lúc không có chuyện gì làm, hắn sẽ đi dạo quanh chùa.

Càng gần đến ngày tổ chức đại hội Vô Già, trong chùa càng có nhiều người từ bên ngoài đến.

Trời nam đất bắc, ngũ hồ tứ hải đều chạy đến đây.

Cũng may ngôi chùa này đủ lớn, nếu không khéo bị chật nát mất.

Càng nhiều người lại càng thêm náo nhiệt.

Đa số đều mang theo đồ ăn, ngồi trên mặt đất vừa ăn vừa trò chuyện.

Có khi không cần nấu cơm, đến chỗ người khác tám chuyện vài câu, thế lại lại được một bữa miễn phí.

Ông lão đại ca giang hồ khi xưa, thường đến tìm Lý Bình An chơi cờ, nói chuyện linh tinh.

Lý Bình An cũng không cảm thấy phiền.

Có thể nhìn ra ông lão rất thích cô bé.

Chỉ là cô bé rất ngại tiếp xúc với người lạ.

Ông lão luôn muốn sờ đầu cô bé, hoặc xoa lên khuôn mặt trắng nõn đáng yêu mang theo dáng vẻ trẻ con của nàng.

Nhưng mà, ngoại trừ Đại Bình An và trâu trâu, cô bé vốn không muốn cho người ngoài sờ vào mình. Ông lão vừa đến, cô bé dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hắn.

Giống như là nhìn kẻ địch.

Một ngày trước khi đại hội Vô Già bắt đầu.

“Lý thí chủ, Lý thí chủ! Tại hạ đã tra được rõ lai lịch của hoa văn kỳ dị kia.

“Ô?”

Trường Thanh nghiêm túc, thấp giọng nói: “Sư môn của tiểu tăng truyền tin đến, hoa văn quỷ dị kia thuộc một thế lực vô cùng kỳ dị trên thế gian. Tên là : “Vực ngoại Thiên ma”.

Đám Thiên ma này, ẩn náu bên ngoài Cửu Châu.

Một khi thiên hạ đại loạn, bọn chúng sẽ thừa dịp chui vào nhân gian, làm hại bách tính.

Sự xuất hiện của nó mang ý nghĩa, ít ngày nữa Cửu Châu sẽ đại loạn.

Cương thi mà ngày đó chúng ta giết, chính là bị ý niệm của bọn Thiên ma này điều khiển, nhưng mà đây chỉ là một luồng suy nghĩ của bọn chúng”

Lý Bình An nhấp một miếng trà: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó…sẽ rất phiền, ngay cả sư phụ của tiểu tăng cũng không biết tung tích của nó.

Lý Bình An thản nhiên đáp: “Thôi thì thuận theo ý trời đi, đến đâu hay đến đó.

Chương 686: Thư của Lão thiên sư

Đại hội Vô Già được cử hành thuận lợi.

Trường Thanh ngồi trên đài cao, tuyên truyền giảng giải Phật pháp.

Nhưng ít nhiều cũng nhận ra, Trường Thanh bị chuyện Vực ngoại Thiên ma ảnh hưởng, nên có hơi phân tâm.

Đại hội kéo dài ròng rã ba ngày liên tiếp, người đến tham gia phần nhiều là đồng môn nhà Phật.

Còn có rất nhiều dân chúng, cũng từng người trong vương triều cũng đến dự.

“Phụ thân, Trường Thanh đại sư trẻ như vậy sao?”

Người trung niên kinh ngạc nói.

Ông lão phú quý nhíu chặt lông mày, nhìn người trẻ tuổi trên đài cao, không khỏi khẽ giật mình. Là hắn !?

Mấy ngày trước, lúc đánh cờ với Lý Bình An, đã gặp người này.

Chương 686: Thư của Lão thiên sự

Lúc ấy chỉ thấy người kia mặc một bộ quần áo bình thường.

Lại bắt chuyện với Lý Bình An, nên hắn không quá để ý.

Người dân thôn Lục Hà cũng đến đây xem lễ, thấy người trên đài cao không khỏi kinh hãi. Chờ đại hội Vô Già kết thúc, Lý Bình An và Lão Ngưu chào tạm biệt Trường Thanh.

Ông lão đến tìm hắn, lại hay tin hắn đã xuống núi, nên không khỏi cảm thấy buồn bã.

Xem ra Lý Bình An này và Trường Thanh đại sư đã quen nhau từ lâu.

Bằng hữu mà người kia nói chính là Trường Thanh đại sư này.

Bảo sao sau khi tiếp xúc với hắn, phát hiện người kia có chỗ bất phàm, nhưng lại không thể miêu tả rõ ra được.

Sau khi rời khỏi chùa, mặc dù Lý Bình An tỏ ra không quá bận tâm.

Nhưng hắn suy nghĩ, vẫn quyết định hỏi thăm người đáng tin cậy, tìm hiểu cái gọi là Vực ngoại Thiên ma này.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Lão thiên sư của núi Long Hổ là lựa chọn thích hợp nhất.

Hắn lấy một tờ giấy vàng, gấp thành hình con hạc giấy, sau đó lại viết xuống tất cả mọi chuyện, rồi dùng một sợi tóc của mình buộc lên trên.

Nhẹ thổi một hơi: “Đi thôi ~”

Con hạc giấy kia cất cánh bay về nơi xa.

“Đây là pháp thuật gì vậy?”

Mèo con nhìn hạc giấy bay đi, cảm thấy rất là thần kỳ.

“Tiên tử có muốn học không?”

Mèo con gật đầu.

Lý Bình An nói: “Có pháp thuật này, cho dù là ở bất cứ đầu tiên tử cũng đều có thể liên lạc với bằng hữu của mình”

Mèo con nghiêng đầu: “Thế như tiên tử tạm thời không có người bạn nào để liên lạc cả”

Lý Bình An còn nói tiếp: “Ta và trâu trâu chính là bằng hữu của tiên tử, nếu có một ngày chúng ta không còn ở cùng nhau, tiên tử nhớ chúng ta, cũng có thể dùng hạc giấy liên lạc với chúng ta”

Mèo con liếm láp móng vuốt, thì thầm nói: “Tiên tử không học pháp thuật này đâu, chắc chắn là không vui”

Nói rồi quay đầu chạy mất.

Vốn là định sau khi rời khỏi chùa, sẽ đi theo bản đồ Trường Thanh cho, đi tới cánh đồng tuyết phía Đông.

Nhưng mà lại bởi vì chuyện này nên tốc độ lại chậm lại.

Đường dài nhìn không thấy điểm cuối.

Có khi trời lại đổ mưa, có khi trời lại trong xanh, gió đêm lướt qua mặt hắn.

Thi thoảng dừng lại ven đường uống chút trà, nhìn người đi đường.

Thương nhân, nhân viên quan phủ cưỡi khoái mã truyền tin về, còn có tiêu sư áp tiêu…..

Nhân gian muôn màu muôn vẻ.

Cô bé đi ở phía trước, vui mừng nhảy nhót, thi thoảng ngắt lấy một cây nấm thả vào trong túi.

Chờ đi mệt rồi, bèn ghé lên đầu Lão Ngưu nằm.

Loay hoay ngắm nghía những cây nấm đầy màu sắc.

Có đôi khi Lão Ngưu không muốn đi, bèn quấn lấy Lý Bình An, để hắn cõng mình.

Thế là người đi đường nhìn thấy cảnh tượng này.

Một người cõng một con trâu đen, trên đầu con trâu đen còn có một cô bé. Cắm đầu đi lạch bà lạch bạch, người nhìn thấy lòng chua xót không thôi. Mùa thu âm u, chiều gió sương, đọng hồn sen cô, nghe tiếng mưa reo. Ngoài đồng đâu đâu cũng thấy bóng người đang "Bận vụ thu".

Hè oi tan biến, trời cao mây rộng, thu mát dễ chịu.

Tuy người xưa có câu "Thấy cảnh thu buồn tịch liêu"

Nhưng cũng có câu: "Cảnh ngày thu đẹp hơn sáng mùa xuân.

Tiết thu, một là gió mát, hai là sương trắng, ba là tiếng côn trùng kêu.

Bây giờ trời đã là cuối thu, tiếng côn trùng kêu.

"Mẹ ơi, mẹ nhìn kìa người kia giỏi quá!"

Hai đứa trẻ đứng trên lầu hai của khách sạn, nhìn thấy cảnh tượng phía dưới không khỏi bội phục

"Hắn có thể cõng được con trâu lớn như vậy"

"Ài ~"

Người phụ nữ nhìn thoáng qua, chỉ thấy một người áo xanh đang đi giữa đường.

Bà thở dài, nói với con của mình: "Đây đều là cuộc sống đó, ngươi chỉ nhìn thấy hắn giỏi, nhưng lại không biết đằng sau khổ sở như thế nào"

"Khổ sở?" Tuổi này đương nhiên không hiểu được hai chữ này.

Người phụ nữ nói: "Ngươi xem ngươi ăn ngon mặc đẹp, không lo ăn không lo uống. Nhưng lại không biết người kia vì trang trải cuộc sống mà phải cố gắng biết bao nhiêu.

Ngươi nghĩ rằng hắn muốn cõng con trâu đen kia sao, ta đoán chắc là

con trâu kia mắc phải bệnh nan y. Hoặc là chân nó không đi được, các ngươi có biết với người nông dân con trâu là đầu cơ nghiệp. Người này không thể không dùng bờ vai của mình, cõng con trâu nặng này…

Đứa trẻ giật mình, mặt đầy đồng tình nhìn con trâu trên lưng người kia.

Lúc này, Lão Ngưu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn hai mẹ con bọn hắn.

Đứa trẻ sững sờ, bỗng có cảm giác khó hiểu, như thể con trâu này nghe hiểu bọn họ đang nói gì. Lão Ngưu hơi nheo mắt lại.

Ngươi mới bệnh nan y!

Cả nhà ngươi mới mắc bệnh nan y!

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ đã qua nửa tháng.

Lý Bình An nhận được thư hồi âm của Lão thiên sư.

“Đã đọc, hôm lão phu xuống núi nhận đồ đệ cũng đã nhận ra dấu vết của Vực ngoại Thiên ma. Gần trăm năm nay Yêu tộc bên ngoài Trấn Yêu Quan vẫn luôn ầm ĩ, Cửu Châu không ngừng xảy ra

chiến tranh.

Có có Yêu tộc trong rừng sương mù đã sống dậy.

Núi Long Hổ có rất ít ghi chép về Vực ngoại Thiên ma, nhưng mỗi lần trời đất xảy ra loạn lạc, Thiên ma sẽ luôn chen một chân vào.

Đám tiền bối cũng hết cách với chúng, tung tích Thiên Ma khó tìm, chúng ẩn kín trong nhân gian.

Cho dù là thầy bói có tu vi cao nhất Cửu Châu, cũng không đoán được hành tung của hắn, chúng ta chỉ có thể tiếp tục tu hành đề phòng xảy ra bất trắc.

Đúng rồi, bao giờ Bạch Ngọc Kinh của ta mới về?”

Lý Bình An đọc thư, phát hiện thư có hai trang, nửa trang trước là phần trả lời câu hỏi của mình, phần còn lại đều hỏi mình chuyện liên quan đến Bạch Ngọc Kinh.

“Bạch Ngọc Kinh! Bạch Ngọc Kinh! Bạch Ngọc Kinh kinh kinh!!

Lý Bình An bèn đốt thư đi.

Lão thiên sư cũng đã nói vậy, mình không nên nghĩ nhiều.

Thiên địa đại loạn gì mà, nếu thật có chuyện ấy xảy ra, mình muốn ngăn cũng không ngăn được.

Đến lúc đó có thể gánh vác thì gánh vác thôi.

Không được thì tốt nhất cứ lo cho cái thân mình.

Mèo con vô ưu vô lo, không biết cái gì là thiên hạ đại loạn, cũng không biết cái gì là Vực ngoại Thiên

Lúc này, mèo con ngậm một con chuột lớn từ trong rừng chạy ra.

Để Lão Ngưu giúp mèo trông coi con chuột, mình thì vội vàng đi nhặt củi nấu cơm tối.

Lý Bình An thì dựa vào một thân cây, nhàn rỗi đọc vài cuốn sách.

Lão Ngưu thì đang nghiên cứu bản đồ, tô tô vẽ vẽ.

Vạch ra con đường sau này.

Mỗi khi con chuột kia muốn chạy, nó dùng cái đuôi quấn quấn, bắt con chuột trơ rlaji.

Chạy rồi lại bắt.

Chờ ăn xong cơm tối, mèo con đi đến trước mặt Lão Ngưu.

“Chuột của tiên tử đâu?”

Lão Ngưu cúi đầu nhìn, ai u mất rồi.

Mèo con trừng mắt nhìn nó: “Đây là một con chuột rất lớn rất lớn.

Lão Ngưu gãi đầu, lấy ra một miếng thịt bò khô đưa cho mèo con. Mèo con nhìn miếng thịt bò khô kia, rõ ràng không hài lòng. Thế là một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau không nói gì.

Lý Bình An đã ăn no uống đủ, nhắm mắt ngủ thiếp đi

Chương 687: Cánh đồng tuyết

phía Đông

1347 chữ

Cánh đồng tuyết phía Đông.

Gió lạnh gào thét.

Người thợ săn già ôm cung nặng và giáo dài, cùng một con chó săn có dáng vẻ khổng lồ đứng bên cạnh.

Trắng sáng chiếu trên cao, tuyết lớn bao phủ núi rừng.

Người thợ săn già vào phòng, nhóm lửa.

Chỉ một lát sau, phòng nhỏ dần trở nên ấm áp.

Người thợ săn già đặt hai con thỏ hôm nay săn được xuống, cầm dao phay tỉ mỉ chế biến.

Lông thỏ hữu dụng, chờ đến mùa xuân có thể mang đi bán lấy tiền.

Người thợ săn sụt sịt mũi.

Ngoài trời gió lạnh thét gào, rất nhanh trời đã chuyển đen. Thịt thỏ nấu với măng tây.

Thịt trong nồi sủi kêu ùng ục, nóng hôi hổi.

Chất thịt non mềm, vị mềm mại.

Người thợ săn già húp một chén lớn, còn đâu để lại mai ăn sáng,

Ông lau miệng, chui vào trong chăn, chuẩn bị đi ngủ.

“Cốc cốc cốc ～”

Người thợ săn già bỗng nhiên nhíu mày.

Tiếng đập cửa?

Ông chợt bừng tỉnh, nắm chắc con dao bên hông.

Đôi mắt lóe sáng.

Đêm hôm khuya khoắt như thế này, e rằng gõ cửa không sơn tinh đã

quái thì cũng là cô hồn đã

quỷ…..

Ông đã dám ở lại đây một mình, tự nhiên phải có mấy phần dũng khí.

“Gấu gấu gấu!”

Chó săn bên cạnh ông phát ra tiếng gầm nhẹ.

“Ai!?” Người thợ săn già giảm thấp âm lương.

“Đồng hương, chúng ta là du khách đi ngang qua đây, không biết có thể xin tá túc một đêm hay không?”

Bên ngoài truyền vào giọng nói ôn hoàn.

Du khách? Đùa gì thế.

Người thợ săn già một tay cầm dao, vẫn cảnh giác như cũ.

“Chúng ta là người tốt.

“Tiên tử cũng là mèo tốt”

Tiếng một bé gái truyền vào.

Lão Ngưu cũng là trâu tốt.

Người thợ săn già khẽ nhíu mày, nhìn tấm phù hộ thân đeo trên cổ.

Tấm phù này ông được một vị cao nhân tặng cho khi còn bé.

Có thể đoán được cát hung, nếu là hung, tấm phù sẽ trở nên cực nóng.

Mà bây giờ tấm phù hộ thân, phản ứng cũng không có.

Không phải là hung.

Tấm phù hộ thân này chưa từng tiên đoán sai, hẳn là bên ngoài thật sự có người!?

Do dự hồi lâu, người thợ săn già mở ra một khe nhỏ.

Trong gió tuyết, có ba bóng người.

Một lớn một nhỏ, còn có một con trâu đen.

Cô bé xoa xoa tay, mặc mũ áo màu đỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầu chóp mũi cũng đỏ bừng, ánh mắt mang theo vẻ trong sáng ngô nghê. “Ngươi….các ngươi??”

Lý Bình An thi lễ: “Tại hạ Lý Bình An, đến đây du lịch. Ngoài kia tuyết lớn ngập trời, không biết có

thể ở lại nhà của ngài một đêm hay không?”

Người thợ săn già sụt sịt mũi, lại nhìn cô bé kia.

Khỏi phải nói, một người dẫn theo con cái được nhiên có độ đáng tin cậy hơn nhiều.

Tấm phù hộ thân vẫn không truyền đến tín hiệu nguy hiểm.

Huống chi người áo xanh kia mang khí chất nho nhã, không hề giống người xấu. “Vào đi.”

Lý Bình An khẽ gật đầu: “Đa tạ.

Người thợ săn già mở nắp nồi, khói trắng ùa ra.

Thịt thỏ cùng măng tây trong nồi sủi ùng ục.

Cả phòng bếp đều tràn ngập mùi vị của nó. Lý Bình An uống canh thịt, nhìn cảnh tuyết xa xa.

Chiều hôm xanh thẳm núi

Lạnh ngắt mái tranh nghèo

Cửa phên rung chó sủa

Người về gió tuyết theo *

*

Ý cảnh quả nhiên là đẹp.

“Từ đâu đến?”

Người thợ săn già nhíu mày, kinh ngạc nói: “Người đi từ Đại Tùy tới đây!?” “Không chỉ có mình tại hạ”

Cô bé bưng chén nhỏ, gật gật đầu.

Dáng vẻ rất đồng tình.

“Sao trong núi này chỉ có một mình lão tiên sinh?” Lý Bình An thuận miệng hỏi.

“Nhiều năm trước ở đây có một ngôi làng nhỏ, sau này có tuyết lở, làng cũng mất rồi. Họ bèn chuyển đến chân núi ở, cách chỗ này không xa lắm.

Lý Bình An khẽ gật đầu nhìn có điều suy nghĩ.

Người thợ săn già pha mấy chén trà tuyết.

Lúc pha trà, có cảm giác mát mẻ đọng lại. Miệng ngọt không thôi.

“Túc hạ…là người tu hành?”

Lý Bình An hơi nhướng mày, không thừa nhận cũng không phủ nhận. “….Coi như là vậy đi, lão tiên sinh cũng biết những thứ này sao?”

Người thợ săn già cười nói: “Mặc dù ta đã già, nhưng không hồ đồ.

Túc hạ chỉ mặc một bộ áo xanh mỏng manh, còn dẫn theo một bé gái.

Không có chút bản lĩnh sao có thể đi tới đây được?”

“Lão tiên sinh thông minh

Người thợ săn già nói tiếp: “Người tu hành, lão thợ săn ta không phải là chưa từng nhìn thấy, tác hạ

chuẩn bị đi đâu?”

“Đi về phía Đông?”

“Phía Đông?” Người thợ săn già kinh ngạc: “Cánh đồng tuyết phía Đông à?”

Cánh đồng tuyết phía Đông nằm ở vùng phía Đông của Trung Châu, độ cao của nó khiến người nhìn vào là phát khiếp.

Người thường không thể đi qua đó.

Ngay cả một số tu sĩ, cũng là nơi rất nguy hiểm, có thể bị gió lớn

cuốn vào trong.

“Không đi thử làm sao biết có đi được hay không?” Lý Bình An thản nhiên nói.

Không gian trong phòng không quá lớn, bọn họ bèn ngủ trên nệm lông.

Mèo con nằm sát Lý Bình An, dùng lực cọ vào người hắn, để khí nóng truyền lên trên người mình.

Mèo vươn tay lấy đuôi Lão Ngưu đắp lên người mình, coi như chăn ấm.

Làn sương mỏng thong thả phủ xuống, mặt trời chiếu lên tuyết trắng sáng như bạc.

Lý Bình An không muốn dậy, lười biếng trở mình.

Người thợ săn già đặt một nồi lớn ở trước sân, nấu thịt.

Bữa sáng và bữa trưa lẫn lộn vào nhau.

“Túc hạ dậy rồi à?”

“Phải ”

Lý Bình An choàng áo vào, vươn vai một cái.

Giấc này ngủ ngon đến lạ thường.

“Đợi một lát nữa là có cơm ăn rồi, thịt heo rừng ướp muối, nấu rất thơm.

“Làm phiền lão tiên sinh rồi”

“Phiền gì đâu, lão già ta ở một mình đã lâu, hiếm khi gặp người.

Các ngươi ở đây vừa hay có thể giúp ta giải sầu.

Lý Bình An uống trà tuyết, hỏi: “Lão tiên sinh, có phải ở ngọn núi không xa kia có thần không?” “Phải, làm sao mà ngươi biết?”

Nói rồi, người thợ săn già vỗ đầu một cái.

“Ta quên mất, ngươi là người tu hành có thể cảm nhận được.

Lý Bình An cười haha: “Không thần kỳ như vậy đâu, chỉ là nhìn thấy

từ xa thôi”

Người thợ săn già tiếp tục kể: “Đó là Sơn Thần của núi này, quan phủ lập miếu cho hắn.

Nhưng mà lúc còn sống, Sơn Thần này cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, sau khi chết cũng chẳng khác là bao”

“Nếu như vậy, vì sao lại dựng miếu cho hắn?”

Người kia giải thích: “Hắn là bác của hoàng đế, thân thích của hoàng đế Đại Thuấn. Nghe nói năm đó khi muốn phong hắn làm Sơn Thân, đã bị rất nhiều người phản đối.

Dưới áp lực dư luận, hoàng đế chỉ đành phải chọn xây miếu ở nơi xa xôi này

Lý Bình An nói: “Thì ra là thế, nhưng nhận hương hỏa của dân mà sinh, lẽ ra nên tạo phúc cho dân. Nếu hắn đã làm ác, vậy không cho hắn hưởng hương hỏa cũng được.

Chương 688: Nếu đã vậy thì không cần Sơn Thần này nữa

Người thợ săn già quay đầu nhìn Lý Bình An.

“Nói ra thì dễ lắm, mỗi năm phía quan phủ đều đưa ra chỉ tiêu ép người dân các huyện lân cận đến bái tế Sơn Thần, ai dám đối đầu với quan phủ cơ chứ”

Lý Bình An như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Lại nghe người thợ săn già líu lo không ngừng: “Dạo này Sơn Thần kia bỗng nhiên nói muốn cưới vợ.”

“Cưới vợ? Sơn Thân thì cưới vợ kiểu gì?”

“Thì còn kiểu gì nữa, phải hiến tế những thiếu nữ vô tội kia cho hắn thôi.

“Sao có thể làm như vậy được, vậy là trái luân thường”

“Bọn họ nói làm là làm, ai dám cãi một chữ “không”

Người thợ săn già nói với Lý Bình An những lời này không hề có ý xúi hắn đi trừ gian diệt ác.

Ông ta chỉ cảm thấy, người áo xanh này mặc dù là một vị tu sĩ, nhưng có thể thấy rõ tu vi của người này không quá cao siêu.

Dù sao, hắn vẫn còn phải ăn ngũ cốc hoa màu, thậm chí còn xin ở nhờ nhà mình. Người thợ săn già đã từng chứng kiến có tu sĩ không cần ăn uống, có thể Tích Cốc.

Lên trời xuống bể, còn nhiều cái lợi hại hơn nhiều.

Mà vị Sơn Thần kia lại còn do hoàng đế tự mình hạ sắc phong, chủ của một núi.

Hai bên khác nhau một trời một vực.

Lý Bình An mặc quần áo vào: “Nếu thật là thế, vậy thì hoàng đế Đại Thuấn lại hồ đồ quá? “Có lẽ là bị người xui khiến. Người thợ săn già nói: “Đừng nói nữa, thịt hầm chín rồi.

Ông ta cười rồi chia cho cô bé mấy miếng thịt heo.

“Cam on ～”

Cô bé ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt to tròn.

Người thợ săn già thấy vậy trong lòng nở hoa.

Hỏi thử làm gì có ai không thích bé gái đáng yêu như vậy.

Lão Ngưu cũng đẩy cái chén của mình sang, nhìn hắn mong đời. Đến phiên nó, người thợ săn già lại cầm một đống cỏ khô lại. “He! An di.”

“Ăn nhiều, cho béo lên tí”

Lão Ngưu: .....

Ăn cái này thì ta béo thế nào được??

Cô bé nhìn cái chén đầy thịt của mình, lại nhìn Lão Ngưu đang hờn dỗi. “Trâu Trâu có thể ăn cùng với tiên tử”

Cô bé đẩy chén của mình lại trước mặt Lão Ngưu.

Lão Ngưu cảm động sờ đầu cô bé.

Lập tức, ngoạm một miếng, nuốt toàn bộ số thịt trong chén vào bụng.

Cô bé: Σ(OVO!

Bẹp bẹp ~

Lão Ngưu chép chép miệng, thưởng thức hương vị thịt hầm.

Cô bé hít sâu một hơi, khiếp sợ nhìn Lão Ngưu.

Lão Ngưu lại vỗ vỗ đầu của nàng.

Nhớ kỹ! Không được tùy tiện tin bất cứ ai.

Bao gồm cả trâu!

Cô bé ngã ngồi xuống đất, con mắt trợn thật lớn.

Vội vàng quay đầu tìm Lý Bình An, kéo kéo tay áo của hắn.

Không nói không rằng, chỉ đem cái chén đặt lên trước mặt Lý Bình An, rồi quay đầu chỉ Lão Ngưu.

Giống như là đứa trẻ bị bắt nạt, nhưng mà cảm thấy chủ động mách cha mẹ rất mất mặt.

Lý Bình An cười bất đắc dĩ: “Trâu đã lớn như thế này rồi, còn giật đồ ăn với tiên tử.

Lão Ngưu nheo mắt lại, cười he he.

Quay đầu đi an ủi Miêu Miêu tiền tử.

Mèo con giận dỗi quay lưng đi, cái má nhỏ phồng lên, không buồn để ý đến nó.

“Lão tiên sinh, vị Sơn Thần này của chúng ta định bao giờ kết hôn?”

“Nói là chờ đến đầu xuân, ngươi hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có gì, chỉ là chưa thấy cảnh Sơn Thần kết hôn bao giờ, cảm thấy thú vị thôi

Thợ săn già tức giận nói: “Thú vị cái gì, thiếu nữ kia vô tội biết bao!!”

Lý Bình An thong thả nhai thịt hầm.

Chờ ăn xong thịt hầm.

Hắn và Lão Ngưu dẫn theo mèo con, tạm biệt người thợ săn già tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Núi Đông Hòa là một ngọn núi thuộc cánh đồng tuyết phía Đông.

Nằm ở bên ngoài cánh đồng tuyết.

Cũng là ngọn núi đầu tiên bọn Lý Bình An đi qua trong cuộc hành trình này.

Tuy nói là bây giờ tuyết lớn bao trùm khắp đỉnh núi, nhưng con đường lên núi bởi vì có Sơn Thần nên vẫn khá là dễ đi.

Lý Bình An khẽ nhấc mũ rộng vành, nhìn cảnh tượng phía trên.

Mèo con lúc này đã thôi hờn giận Lão Ngưu rồi.

Bởi vì sợ tuyết vùi lấp nó, bởi vậy chỉ có thể ngồi trên lưng Lão Ngưu.

Mùa này động vật trốn trong núi, vốn không ra ngoài kiếm mồi.

Mèo con cũng chỉ có thể quấn lấy Lão Ngưu đòi nó kể chuyện cho nàng nghe.

Thế là Lý Bình An bèn nghe Lão Ngưu kể nó oai phong hiển hách như thế nào, rồi Lý Bình An hèn mọn núp sau lưng nó ra sao.

Lý Bình An bất lực đá mông nó.

Về sau nói xấu ta, làm phiền hãy chọn những lúc ta vắng mặt.

Lão Ngưu không thèm để ý đến hắn.

Đi đến giữa sườn núi, bèn có thể trông thấy ngôi miếu Sơn Thần xa hoa phía đằng xa.

Lý Bình An tìm một tảng đá ngồi xuống, lấy hồ lô rượu ra, ngửa đầu uống rượu.

“Đã tới rồi, vì sao không hiện thân gặp mặt.

Cô bé quay đầu, nhìn xung quanh.

Một lát sau, mặt đất khẽ rung tạo thành gợn sóng.

Một luồng sương mù từ mặt đất trào lên, một ông lão mặc áo vải xuất hiện trước mặt Lý Bình An. Ông lão mặc áo vải vội vàng chắp tay chậm chạp nói: "Thổ địa núi Đông Hòa bái kiến tiên trưởng" Ông ta cũng không phải người ngu, người này chỉ mặc một cái áo xanh mỏng, nhưng khí chất bất phàm.

Mình âm thầm quan sát hắn, nhưng lại bị phát hiện từ lâu.

Chắc chắn không phải người thường.

"Không dám nhận làm tiên trưởng"

"Tên thật của tại hạ là Tiền Hữu Tài, không biết tôn giả đến núi Đông Hòa của chúng ta có chuyện gì?"

"Đi tản bộ thôi"

".....A?"

Tiền Hữu Tài nghe vậy sững sờ.

Lý Bình An phất tay, ra hiệu ông ta thả lỏng không cần lo lắng.

"Muốn hỏi thăm ngài một chuyện, trên đường tại hạ đến đây có nghe người nói Sơn Thần núi này là kẻ không tốt, không biết là thật hay giả?"

"Cái này…"

Tiền Hữu Tài nhất thời nghẹn lời.

Ông ta chỉ là một thổ địa nho nhỏ, nào dám đắc tội với Sơn Thần.

Huống chi người kia còn là bác của vua.

Chỉ là vị tiên trưởng này cũng không phải hạng người xoàng xĩnh.

"Không sao, thổ địa ngài cứ nói thật là được"

Tiền Hữu Tài nghẹn lời, ta có thể nói thật được sao?

Nghĩ nửa ngày trời: "Ừm….Đôi khi, Sơn Thần ngài ấy làm việc có hơi quá khích, quá kích động…"

"Ví dụ như vì lợi cá nhân mưu hại người dân?"

".....A…"

“Ví dụ như ép người dân dâng lên mỹ nữ trẻ trung, làm thê tử?”

“Lại ví dụ như dựa vào thân phận mà hống hách?”

Lý Bình An dùng đôi con ngươi trắng dã nhìn ông ta, đột nhiên cười một tiếng.

“Tại hạ đã biết, đa tạ ngài thổ địa”

Tiều Hữu Tài giật giật khóe miệng: “Không dám, không dám”

Nội tâm tựa muôn trùng sóng bể.

Ta không nói gì hết, không liên quan tới ta.

Ta chỉ đi dạo thôi.

Lý Bình An cất hồ lô rượu đi: “Sơn Thân như vậy thôi thì bỏ”

Tiền Hữu Tài nghe vậy, không khỏi giật nảy mình.

Miếu Sơn Thần.

Một người áo xanh đi vào ngôi miếu đầy khói hương.

Miếu thờ Sơn Thần cao tận mấy trượng, đứng sừng sững giữa trung tâm.

Quả thật như vị thần đứng ở cao cao quan sát nhân gian.

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Lần này tới đây có chuyện hỏi Sơn Thần.

Chương 689: Phong ấn Sơn Thần

“Lần này đến đây, có chuyện muốn hỏi Sơn Thần!”

Trong miếu Sơn Thần, giọng nói bình tĩnh vang lên. Nhưng lại giống như một cục đá rơi xuống mặt nước.

Tạo thành lớp lớp sóng gợn.

Khiến cho Sơn Thần ở bên ngoài không thể không hiện thân.

Cả miếu Sơn Thần cũng đang run rẩy.

Bầu trời như thể sáng lên mấy phần, một đạo thần quang chói mắt từ trên trời giáng xuống,

Trở thành một quầng sáng chiếu sáng trong khoảng khuôn viên tầm hơn mười trượng.

Cả tòa núi lớn như thể sống lại.

Dáng người Sơn Thần vô cùng hùng tráng, núi là thân, đất là tâm.

Sinh ra do linh khí đất trời tập hợp lại.

“Kẻ trộm phương nào, dám ở nơi này phách lối!”

Giọng nói vang như tiếng sấm rền.

Lý Bình An không thể không ngẩng đầu, mới còn thể nhìn thấy được gương mặt của tên thần này.

“Vì sao Sơn Thần không dùng hình dạng bình thường để gặp người?”

“Liên quan gì tới các ngươi?”

Sơn Thần nhìn người áo xanh, không hề sợ hắn.

Mặc dù gã chỉ là thần thánh ở một nơi nhỏ bé, nhưng lại được hưởng cực nhiều hương hỏa.

Hoàng đế còn đặc biệt đề bảng vàng, quan võ xuống ngựa, quan văn xuống kiệu.

Ban thánh chỉ, sắc phong gã làm “Quốc cữu gia”.

Thế thì còn cần gì phải sợ ai.

Thổ địa Tiền Hữu Tài đang ngồi co quắp trên tảng đá.

Nhìn miếu Sơn Thần ở phía xa, lo lắng đến cực điểm.

Ông ta bỗng có một dự cảm, chuyện này sẽ liên lụy đến quãng đời sau này của mình.

Mèo con ngoan ngoãn liếm móng vuốt.

Một hồi sau, mèo lại đi nặn bóng tuyết.

Chỉ cần khẽ đẩy, tuyết sẽ tự động di chuyển, càng lăn càng lớn.

Ngẩng đầu nhìn Tiều Hữu Tài, dường như nhận ra người kia đang lo lắng, thế là thả cho ông ta một quả bóng tuyết nhỏ.

“Cho người chơi nè”

Tiền Hữu Tài cười cho qua lệ: “Đa tạ Miêu Miêu tiên tử, già không chơi đâu, tiên tử chơi đi?

“Tiên tử còn làm nữa mà”

Cô bé vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, xoa xoa đôi bàn tay.

Nhìn nàng, Tiền Hữu Tài thật sự đã bình tĩnh lại.

“Ầm Ầm !”

Chợt có tiếng động lớn, khiến Tiền Hữu Tài giật nảy mình.

Ông chưa bao giờ thấy tuyết lở lớn như vậy, nhìn hướng tuyết lao về phía thôn, nguy rồi! Nhưng mà, ngay vào lúc này.

Một cái bóng đen to lớn xuất hiện, nhưng trong mắt ông lão nó chỉ là một cái chấm đen nhỏ. “Am am!”

Một mảnh núi dựng lên, như một tấm khiên cực lớn.

Ngăn cản tuyết lở.

Người thợ săn già dụi dụi mắt.

A? Là con trâu đen kia ư?

Theo tiếng vang, miếu Sơn Thần vỡ vụn.

Đỉnh núi nứt ra tạo thành vết nứt, giống như là một sợi dây dần dần kéo dài ra.

Trong nháy mắt, cả ngọn núi như bị chẻ thành hai mảnh.

Tuyết, đất đá đều bị kéo vào khe nứt đó.

Bao gồm cả chân thân của Sơn Thần.

Tiếng kêu chói tai vang khắp núi rừng.

“Ầm ầm ầm!”

Dưới tác động của một nguồn sức mạnh cực lớn, núi lại lần nữa từ

hai hóa thành một.

Phong ấn Sơn Thần ở trong đó.

Lý Bình An vung tay, phủi sách gió lốc và tuyết trắng.

Tất cả đều trở về vẻ yên bình như cũ.

Phủi phủi bụi tuyết bám trên người, sau đó bèn thong thả xuống núi.

Tiền Hữu Tài đã bị dọa sợ choáng váng.

Ông ta há hốc mồm, trừng mắt nhìn miếu Sơn Thần hóa thành cát bụi, nhìn

Sơn Thần bị kéo vào trong khe núi.

Lý Bình An nói: “Sơn Thần thất đức, đã bị tại hạ trấn áp dưới chân núi, sau này phải làm phiền thổ địa giám sát hắn”

Khóe miệng Tiền Hữu Tài run run.

Trấn áp Sơn Thần đơn giản như thế sao?

Không cần bẩm báo cho quan phủ sao? Không cần báo lên triều đình sao? Cũng chẳng phải dã thần, mà là Sơn Thần do hoàng đế tự mình sắc phong. “...Lão….lão sợ ….SỢ mình không thể đảm nhiệm…..Lão chỉ là một thổ địa nho nhỏ.” “Không sao. Lý Bình An chỉ chỉ sau lưng.

Một thanh đoản kiếm dài ba tấc xuất hiện sau lưng hắn.

“Bội kiếm này theo ta đã nhiều năm, sớm đã có linh tính, còn có Linh Vân.

Ta để nó ở lại đây một khoảng thời gian, sau khi đã ổn định, nó sẽ tự quay về bên ta.

Đoản kiếm tỏa ra hàn quang.

Khiến Tiền Hữu Tại sợ hãi, vô thức sờ vào đầu mình.

Cảm giác chỉ trong chớp mắt thôi, đầu mình sẽ rơi xuống.

Ông ta không khỏi nuốt nước miếng một cái.

Đôi mắt trắng đục của Lý Bình An nhìn Tiền Hữu Tài.

Thổ địa bản địa khác với Sơn Thần, là người có đức, sau khi chết

được người dân địa phương thờ phụng, sau đó trở thành thổ địa.

Những năm này ông ta cũng phải cẩn thận lắm.

Tuy vẫn bị Sơn Thần ép làm nhiều chuyện không phải…..

“Việc này rất có ích cho thổ địa ngài, sau này không có Sơn Thần, thế núi, phong thủy, cũng bởi vậy mà thay đổi.

Một mình ngài ở đây trấn thủ, cũng biết có ý nghĩa như thế nào.

“…Tiểu thần đã hiểu.

Tiền Hữu Tài hít sâu một hơi, giống như vừa hạ quyết định.

“Tiểu thần nguyện lòng hiệp trợ tiên trưởng”

“Hai tiếng “Tiên trưởng” tại hạ không dám nhận, sau này làm phiền thổ địa ngài rồi, tạm biệt.

Thấy Lý Bình An định đi.

Tiền Hữu Tài vội vàng nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh của tiên trưởng

“Vừa nói đừng gọi tại hạ là tiên trường mà, tại hạ họ Lý tên Bình An. Vị này là Lão Ngưu, vị này là Miêu Miêu tiên tử.

Tiền Hữu Tài nhìn một người một trâu một mèo.

Chuyện Sơn Thần bị phong ấn lớn như vậy.

Mấy Thành Hoàng xung quanh đều lần lượt nhận được tin tức, nhưng không dám làm bừa. Bọn họ chỉ biết Sơn Thần đã bị phong ấn.

Nhưng người có thể phong ấn được Sơn Thần, gần như có thể xử lý tất cả các nhân vật ở trong núi. E rằng cả Thành Hoàng cũng không đánh lại.

Mười mấy thôn trang xung quanh đều tưởng rằng có tuyết lở, có người to gan lên núi xem thử, lúc này mới phát hiện miếu Sơn Thần đã bị hủy.

Thế là có người truyền tin, Sơn Thần thất đức nên bị tiên nhân hủy miếu thờ.

Thế là mấy ngày sau, mấy đệ tử trong Khâm Thiên Giám của Đại

Thuấn cùng với Thành Hoàng lên núi, tra xét cho rõ.

Chương 690: Khâm Thiên Giám Đại Thuần

1541 chữ

Chương 690: Khâm Thiên Giám Đại Thuấn

“Đen, về ngay!”

Người thợ săn già hét to.

Chó săn phát ra tiếng kêu cảnh giác.

Nhưng mà chỉ một lát sau, dường như chó săn cảm nhận được một thứ gì kinh khủng lắm, nó bèn rũ tai cụp đuôi, vội vàng chạy về bên người chủ nhân.

Người thợ săn già xoa đầu chó săn, ông cảm nhận được sự uy hiếp từ tiếng kêu của nó.

Người thợ săn rút con dao bên hông ra, ánh mắt sắc bén.

Ngay sau đó, một đám người xuất hiện trước mắt ông.

Đập vào mắt là bốn năm người trẻ tuổi mặc áo trắng, đi theo ba ông lão phú quý.

Người thợ săn già khẽ nhíu mày.

Đợt khi đám người đi ngang qua ông, một ông lão trong đó vẫy tay gọi người thợ săn già đến. Người thợ săn già nhìn ông ta.

Năm ngoái, ông xuống núi đi cùng người trong thôn tới cúng Thành Hoàng.

Ông nghĩ, sao nhìn dáng vẻ tướng mạo của người này giống Thành Hoàng thế nhỉ?

Nhìn mấy người trẻ tuổi mặc áo trắng kia, chắc chắn không phải

thôn dân.

Người thợ săn già hiểu, ông bước qua đó.

“Ta chính là Thành Hoàng của đất này, mấy vị này đến từ Kinh thành. Dạo này trong núi xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, ngươi có biết vì sao không? Nói chi tiết cho ta nghe thử.

Một ông lão khác trầm giọng, nói.

Người thợ săn già do dự.

Nhớ đến chuyện mấy ngày trước mình gặp được một người áo xanh, còn có con trâu đen ngăn cản tuyết hôm đó.

“Tại hạ không…”

Chữ còn chưa nói hết.

Một người trẻ tuổi mặc áo trắng hơi híp mắt lại, lạnh lùng nói: “Chớ tự rối lòng!”

Bich! Bich!

Người thợ săn già cảm thấy như tim của mình như bị ai đó bóp chặt.

Ông bèn không tự chủ được mà tuôn ra một tràng, chuyện mấy ngày trước mình đã gặp người áo

Mấy người liếc nhau.

“Còn gì nữa không?”

Người thợ săn già lắc đầu.

Ông không thể nói dối trước mặt đệ tử Khâm Thiên Giám.

Thế là đám người thấy vậy bèn rời đi.

“Phù !”

Phía sau lưng người thợ săn già đều là mồ hôi, ông liên tục thở hắt ra.

Đám người này khác với người áo xanh kia, bọn họ đều mang đến cảm giác lạnh lẽo, đứng bên cạnh họ như có luồng áp lực vô hình đè ép lên người ông.

Mà ở bên cạnh người áo xanh kia, ông cảm thấy rất thoải mái. Người kia tựa như một làn gió mát, một chén trà xanh.

Cả đám người đi lên trên núi.

“Nơi đây quả nhiên đã được thiết lập phong ấn!”

Một tên đệ tử áo trắng hơi nhíu mày, cảm nhận được luồng sức mạnh kia.

“Thế núi và phong thủy ở đây đều đã bị sửa lại, tựa như xây lại cả tòa núi”

“E rằng ít nhất cũng phải là Đỉnh phong Tam cảnh.

“Cứ đi xem trước rồi hẵng nói.

Một đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất, đi lên ngôi miếu Sơn Thần trên đỉnh núi.

Ngay vào lúc này, trước mắt họ xuất hiện một gợn sóng.

“Phốc ~” Một sợi khói xanh bốc lên.

Ngay sao đó một ông lão mặc áo vải xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Tham kiến các vị tiên sư, Thành Hoàng đại nhân. Tại hạ Tiền Hữu Tài, là thổ địa ở đây, không biết

các vị đến đây làm gì ạ?”

Một vị Thành Hoàng mặc áo bào tím nói: “Tiền Hữu Tài, ngươi là thổ địa ở đây, có biết mấy ngày trước xảy ra chuyện gì không, nói chi tiết cho ta nghe!”

Tiền Hữu Tài vội vàng nói: “Mấy ngày trước có tiên nhân tới đây, nói Sơn Thần….Sơn Thần thất đức….

Sau đó ra tay, phong ấn Sơn Thần đến tận bây giờ. Còn nói…..

“Còn nói gì?” Thành Hoàng hỏi tiếp.

“Còn nói để tại hạ….để tại hạ trông giữ Sơn Thần? Giọng Tiền Hữu Tài bé đến mức như không thể nghe thấy.

Mấy người kia khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm Tiền Hữu Tài.

Trên trán Tiền Hữu Tài toàn là mồ hôi, này thì có khác gì đem ông ta đặt trên đống lửa.

“Ngươi kia có nói tên, tu hành ở đâu không?” Có người hỏi.

“Họ Lý tên Bình An, về phần người kia tu hành ở đâu, tại hạ thật sự không biết.

Mấy người kia ngẫm lại, trong ấn tượng của họ không có tu sĩ nào tên là Lý Bình An.

“Dẫn đường đi, đưa bọn ta lên núi xem thử.

Thế là Tiền Hữu Tài bèn dẫn bọn họ lên vị trí miếu Sơn Thần lúc trước.

“E rằng là tu sĩ đến từ nơi khác. Có đệ tử nói.

Đệ tử dẫn đầu Khâm Thiên Giám lạnh lùng nói: “Chuyện của Đại Thuấn ta sao có thể để cho một tu sĩ ngoại lai như hắn quản lý, Sơn Thần vẫn là người được bệ hạ ban thánh chỉ sắc phong.

Các ngươi đi theo ta, gỡ phong ấn.

Sau đó tìm tung tích của hắn, đi tìm hắn tính sổ!”

Nghe thấy câu này, Tiền Hữu Tài giật mình.

Vội vàng nói: “Các vị tiên sư, xin các vị hãy nghĩ lại. Vị tiên nhân kia còn cố ý căn dặn, không được để cho bất cứ kẻ nào gỡ phong ấn.

“Ngươi chỉ là một thổ địa nho nhỏ mà dám dựa hơi người khác, làm càn trước mặt chúng ta à!”

Tiền Hữu Tài khóc không ra nước mắt: “Cái này….cái này….tại hạ không dám, chỉ là…..

“Sơn Thần ở đây do hoàng đế Đại Thuần tự tay sắc phong, nếu thật có chuyện gì xảy ra, chu di cửu tộc nhà thổ địa ngươi vẫn còn là nhẹ.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Tiền Hữu Tài chợt biến.

Lập tức bị dọa quỳ rạp xuống đất.

“Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân không dám. Chỉ là pháp lực của người kia quá cao cường, tiểu nhân không hề là địch thủ của hắn.

Ba vị Thành Hoàng cũng sợ bị liên lụy, tâm tính thiện lương giống như nghẹn lại trong cổ họng.

Mặc dù bọn họ đã thành thần, nhưng nếu phía trên muốn bãi bỏ vị trí Thần của bọn họ, cũng chỉ cần một câu nói thôi.

Huống chi bọn họ còn người nhà, con cháu đời sau.

“Người kia còn nói gì”

“Còn nói…còn nói

Tiều Hữu Tài nhất thời nghẹn lời.

“Nói nhanh!”

Tiền Hữu Tài đành phải nói rõ sự thật: “Hắn còn nói, nể…nể mặt Đại Thuần mà…giữ lại mạng cho Sơn Thần. Chỉ phong ấn ngài ấy, chờ đến khi ngài ấy tự thức tỉnh, như khi còn sống, phong ấn sẽ tự

mở ra.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy đệ tử Khâm Thiên Giám càng thêm khó coi.

“Chuẩn bị phá trận!”

Đệ tử cầm đầu đang niệm pháp quyết, định rót pháp lực vào.

“ầm!”

Một kiếm từ phía Tây lao ra.

Như là sương lạnh đâm vào da thịt người.

Ánh kiếm chiếu rọi toàn bộ đỉnh núi.

Trên đỉnh núi cao, bèn thấy sông lớn cuồn cuộn.

Trên dãy núi, càng cảm nhận được gió lớn gào thét.

Sau khi ánh kiếm biến mất, tất cả mọi người đều sờ lên đầu mình theo bản năng.

“Phù phù phù !”

Họ đều cảm nhận được tiếng trái tim mình đang run lên mãnh liệt.

Đây là….cái gì?

Một thanh đoản kiếm ba tấc lơ lửng giữa không trung.

Kiếm khí màu trắng lưu chuyển quanh thân nó, hiện ra một luồng khí linh động.

Đám người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, nhìn thanh phi kiếm xuất hiện đột ngột này.

Một người vội vàng gọi pháp bảo ra.

Những hắn chưa kịp thi triển, đã thấy ánh kiếm lóe lên, tỏa ra một luồng sáng dáng, phát ra tiếng vang lớn, uy lực kinh người.

Trực tiếp đánh bay pháp bảo của vị tu sĩ kia.

“Các vị yên tâm chớ vội, yên tâm chớ vội.

Tiền Hữu Tài vội đứng ra không chế cục diện.

Cục diện bây giờ đã mất không chế, không hề tốt cho mình.

“Các vị, đây là kiếm mà vị tiên nhân kia để lại, xin các vị hãy cẩn thận, hãy cẩn thận.

Bọn họ nhìn phi kiếm kia, cảm thấy như cổ họng như bị kiếm khí bóp chặt.

Dưới mũi kiếm, tất cả chỉ là vong hồn.

“Các vị, hãy mau rời khỏi đây đi?

Tiền Hữu Tài sắp khóc rồi.

Mấy người liếc nhau, từ từ lùi về phía sau.

Xác nhận chuôi kiếm không có ý định đuổi giết bọn họ, lúc này lấy dũng khí, chạy thục mạng xuống

Chạy vội tới chân núi, lúc này mới dám dừng lại thở phào.

Bọn họ đều cảm thấy mình như trở về từ cõi chết.

Một lát sau Tiền Hữu Tài hiện thân.

Chương 691: Leo lên núi tuyết

1386 chữ

Mấy tên đệ tử của Khâm

Thiên Giám thở hổn hà hổn hển, tim đập "Bình bịch bình bịch"

Như thể là vừa trở về từ cõi chết.

Ba vị Thành Hoàng cũng có cảm giác này.

Chỉ một lát sau, thổ địa nơi này lại xuất hiện trước mặt họ.

"Chào các vị tiên sư, các vị có sao không?"

Một đệ tử trừng mắt liếc ông ta: "Ngươi cố ý biến chúng ta thành trò cười có đúng không? Còn muốn để chúng ta bị phi kiếm kia giết chết!"

"Tiểu thần không dám! Tiểu thần không dám"

"Vậy vì sao ngươi không nhắc nhở chúng ta!" Đệ tử kia nghiêm nghị nói.

Tiền Hữu Tài khóc không ra nước mắt.

Ta có nói thì các ngươi cũng có quan tâm đâu.

Chỉ là ông ta không thể nói như vậy với bọn họ.

"Tiểu thần..Tiểu thần cũng có biết đâu, tiên nhân kia chỉ dặn dò tiểu thần ở đây trông giữ phong ấn, còn lại tiểu thần chẳng biết gì cả.

"...Thật đấy à?"

"Tiểu thần không dám lừa gạt các vị

Một lát sau, coi như bọn họ mới bình tĩnh lại.

Chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn.

Sợ rằng tu vi của người kia còn cao hơn nhiều so với những gì bọn họ tưởng tượng, chắc chắn không phải là người mà bọn họ có thể xử lý.

Nhất định phải về bẩm báo Khâm Thiên Giám.

Mấy người kia bàn bạc một lát, sau đó đệ tử dẫn đầu nhìn Tiền Hữu Tài, nói: " Ngươi ở lại đây chú ý quan sát, nếu xảy ra chuyện gì, phải báo ngay cho bọn ta

Trước khi đi, đệ tử kia để lại cho Tiền Hữu Tài cách liên lạc với Khâm Thiên Giám.

Sau khi tiễn bọn họ, Tiền Hữu Tài mới thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng xong xuôi hết rồi,

Qua một thời gian sau, Khâm Thiên Giám lại phái người có thân phận cao hơn đến đây.

Quan sát trận pháp phong ấn và thanh phi kiếm cứ lơ lửng này, rồi chẳng nói chẳng rằng xuống núi luôn.

Sau này, bởi vì một số nguyên nhân nào đó.

Thổ địa được đặc cách, đề bạt xử lý mọi công chuyện của Sơn Thần ở đây.

Tuy không có chức vụ Sơn Thần, nhưng lại có quyền lực của Sơn Thần.

Cộng với thế núi, phong thủy ở đây vô cùng có lợi cho ông ta.

E rằng nhận chức Sơn Thần chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Lộc cộc lộc cộc !"

Mèo con lăn xuống từ trên sườn núi, cả người toàn là tuyết.

Rồi dần dần biến lớn, hóa thành quả cầu tuyết.

Càng lăn càng to.

Bên cạnh nàng còn một quả cầu tuyết rất là tròn trịa.

Lão Ngưu có người lại.

Lý Bình An giấu hai tay trong tay áo, thong thả đi theo phía sau.

Không khỏi cười nói: "Cẩn thận!"

Lý Bình An ngẩng đầu nhìn.

Vượt qua ngọn núi nhỏ này, chính là dãy núi cao nhất ở cánh đồng tuyết phía Đông.

Nhìn từ xa, dãy núi tựa như trụ trời.

Bay qua dãy núi cao nhất kia, như thể thấy một thế giới khác.

Chí ít trong bản ghi chép của Trường Thanh, dựa vào độ dài vài trang, vượt qua tòa núi này là đến dãy núi cao nhất Cửu Châu.

Chỗ cao nhất của dãy núi có địa hình giam cầm, càng đi lên cao, địa hình giam cầm này càng thêm mãnh liệt.

Tu sĩ dưới Tam cảnh đều không thể đến gần.

Mèo con và Lão Ngưu lăn một quãng dài, lúc này mới ngừng lại.
“Ngưu ~”

Một mèo một trâu chơi vui quên cả trời cả đất.

Thấy trời sắp tối, tuyết lại sắp rơi xuống.

Muốn leo núi chắc phải chờ đến ngày mai.

Mèo con nấu một nồi canh thịt, còn có mấy cái bánh nướng.

Lý Bình An chưa vội ăn, hắn cầm thía khuấy khuấy trong nồi, xác định trong canh không có chuột, lúc này mới yên lòng.

Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện mèo con đang nhìn chằm chằm mình.

Lý Bình An cười cười: “Canh tiên tử nấu vẫn ngon như trước đây.

“Ùm ~”

Mèo con khẽ gật đầu, nhìn Đại Bình An và trâu trâu uống canh thịt, ăn bánh nướng.

Mèo ngồi trên một tảng đá, nheo mắt lại, mỉm cười nhìn bọn họ.

Dáng vẻ rất là hiền hòa.

Lúc này mới lấy ra một cái nồi có con chuột đang nổi lềnh phềnh ở bên trong, cắm đầu húp sụt

soat.

“Phù phù phù!”

Ngoài trời gió thổi lạnh thấu xương, gió lạnh thổi vù vù.

Giống như bị dao cắt, vừa lạnh vừa đau.

Mèo con đạp lên tuyết, tạo thành một cái dấu như hình hoa mai.

Nhìn Lão Ngưu, giẫm một phát lên tuyết, tạo thành một cái hố nhỏ.

Người không biết còn tưởng là yêu quái trong núi cơ.

Mèo con cảm thấy hơi lạnh.

Vội vàng chạy về lều vải, tay nhỏ nhét vào trong ngực.

Đợi đến khi trời đã tối hẳn, mèo con duỗi tay nhỏ, mở ra một góc lều nhìn cảnh bên ngoài.

Ngoài trời càng ngày tuyết càng lớn, bông tuyết bị gió thổi xiêu xiêu vẹo vẹo.

Như thác nước trắng xóa từ trên trời đổ xuống.

“Sụt!”

Mèo con sụt sịt mũi, cả người lăn một vòng, lăn lại bên cạnh Lý Bình An.

Chỉ một lát sau, một cái chân của Lão Ngưu cũng đặt lên người Lý Bình An.

Nửa đêm, Lý Bình An mở to mắt tỉnh dậy.

Chỉ thấy một trâu một mèo vẫn theo thói cũ đặt chân tay lên người mình, hắn không khỏi cười khổ.

Cũng hết cơn buồn ngủ, từ đó lùi người đi ra.

Mèo con và Lão Ngưu miệng chảy nước dãi.

Lý Bình An đi ra ngoài lều, gió tuyết thổi vào người hắn.

Những hắn không có cảm giác gì cảm, chỉ nheo mắt ngắm nhìn cảnh tuyết phía xa.

Cảm nhận được sự biến hóa của đất trời.

Tiện tay lấy ra một ly trà, hương trà ngập tràn, vị trà thanh.

Gió không thổi tuyết rơi vào chén trà được, Lý Bình An ngồi trên đất.

Vừa nhâm nhi ly trà nóng, vừa đưa mắt nhìn đất trời, nhìn hương trà bay đi.

Cõi lòng yên ả tựa như mặt hồ, thời gian lặng lẽ qua mà không hay.

Nhất phẩm ưu nhàn, nhất tuần tu tâm.

Ngay lúc này, một luồng ánh sáng trắng xóa như tuyết xé tan màn đêm tối tăm.

Một thanh phi kiếm từ đằng xa bay đến.

Phi kiếm Tế Vũ đứng cách đó không xa.

“Về rồi à? Chuyện đã ổn chưa?”

Kiếm Tế Vũ như nghe hiểu lời hắn, rung rung trả lời.

Kiếm Tế Vũ đã có linh hồn, đã có ý thức độc lập.

Lý Bình An mở nắp hồ lô ra: “Có muốn trở về không? Hay muốn ở bên ngoài dạo chơi?”

Kiếm Tế Vũ lắc mình một cái, hóa thành một sợi lưu quang, trở về hồ lô.

Lý Bình An vỗ vỗ hồ lô, uống hết sạch ly trà trong tay.

Không nghi ngờ gì, đây là lúc con người ta cảm thấy thoải mái nhất.

Không mong một phen kinh hồng, giết người cướp bảo vật, đao quang kiếm ảnh. Chỉ cầu quãng đời còn lại yên bình như thế thôi.

Mấy ngày nữa qua đi.

Một người một trâu một mèo bắt đầu leo núi.

Núi vốn không có đường, chỉ có thể vừa đi vừa dò đường.

Mèo con mặc một bộ quần áo màu đỏ, bọc kín cả người, chỉ để lộ ra một đôi mắt.

Trên đoạn đường này, không biết mèo con đã học xong cách điều khiển ba tiểu nhân từ lúc nào.

Tiểu nhân giáp mộc, tiểu nhân giáp băng, tiểu nhân giáp thổ.

Ba tiểu nhân đi sau lưng nàng, thi thoảng nàng lại ngoảnh đầu nhìn lại.

Giống như là mẹ vịt dẫn theo đàn con.

Chương 692: Tiên tử suy nghĩ rất lâu

Càng leo lên cao, không khí càng loãng.

Lính khí càng lúc càng nhiễu loạn thấy rõ.

Thế là trên trán mèo con từ một tấm phù triện, lại biến thành hai tấm phù triện.

Như vậy mới giúp nàng không bị linh khí nhiễu loạn ảnh hưởng.

Từ khi bọn họ bắt đầu leo núi, tuyết cứ rơi mãi chẳng chịu ngừng.

Buổi sáng hôm nay, một người một trâu một mèo không leo núi giống như ngày thường nữa.

Ngày đầu năm mới.

Đây là một năm mới rất đặc biệt, Lý Bình An và Lão Ngưu đã đi qua nhiều nơi, đón năm mới nhiều lần.

Nhưng ăn tết trên núi tuyết, hẳng còn là lần đầu tiên.

Mèo con vuốt vuốt mặt, nước mũi bị đông cứng trên lỗ mũi mèo.

“Tiên tử lại lớn thêm một tuổi.

“Trâu trâu cũng lớn thêm một tuổi, Đại Bình An cũng lớn thêm một tuổi”

tiên tử muốn nấu rất nhiều món”

“Vất vả cho tiên tử rồi”

“Vất vả gì đâu?

Trên bầu trời xa xăm, có hai cột sáng từ hai hướng khác nhau va chạm mạnh vào nhau.

Không gian không ngừng run rẩy, khi thì vặn vẹo, khi thì rung lắc.

Chỉ một lát sau, một tia sáng nhỏ màu ánh kim phát sáng như một hàng chiến binh.

Xếp thành hàng một cách có quy luật, chỉ là biến hóa quá nhanh, người khác không thể nhìn rõ. Tựa như vầng cực quang lấp lánh.

Một người một trâu một mèo quan sát một lát.

Liền biết, có lẽ là có hai vị tu sĩ đang đánh nhau ở phía đằng xa. Lý Bình An ăn hoa quả, lắc đầu.

Mới ngày đầu năm mới, đánh gì giờ này, thật là.

“Thất phu”

Trên biển mây, có một Pháp Tướng Kim Thân to lớn xuất hiện.

Cao tới mấy trăm trượng, một ngón tay chạm vào trời xanh, một ngón khác chỉ xuống đất bằng.

Đối diện với Pháp Tướng.

Có một bức tranh Thái Cực, hai cực âm dương.

Hai hạt châu to tựa mắt rồng, một trắng một đen, chiếu sáng rạng rỡ!

Dưới quẻ tượng, là từng lá bùa chú.

Thiên, trạch, hỏa, lôi, phong, thủy, sơn, thổ.

Ẩn chứa trong mỗi một quẻ tượng là một luồng linh lực đặc biệt.

Chúng giao thoa lẫn nhau, tạo thành một bức Trận đồ.

“Thằng nhãi ranh

Đón tết còn được xem phim chưởng.

Lý Bình An và Lão Ngưu cắn hạt dưa, cuộn chân lại. Ừm, đặc sắc đấy đặc sắc đấy –

Mèo con ngẩng đầu: “Vì sao bọn họ lại đánh nhau?”

“Có nhiều lý do lắm.

“Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, tình cừu không thể chối, ân oán nhiều vô biên.

Mèo con nghiêng đầu: “Giang hồ là gì?”

Lý Bình An cười đáp: “Giang hồ à, không ít người bị vướng vào đây tự chuốc họa, tự hối tiếc. Nhưng

không biết bao nhiêu người vô danh, bao nhiêu người một kiếm thành danh.

Lãng tử hiệp khách, hành hiệp trượng nghĩa, cầm kiếm xông pha giang hồ. Người lạ có lẽ là cáo già, mua danh trục lợi, xử tử quần hùng.

Hoặc đứng trên đỉnh núi cao, cầm kiếm mà múa, tiêu sái tựa như gió.

Hoặc bế,

quan mười năm, chờ báo thù rửa hận.

Bảo kiếm xuất ra khỏi vỏ, đánh đến chết mới thôi…”

Mèo con dùng móng vuốt gãi gãi đầu: “Tiên tử có thể xông xáo giang hồ không?” “Tiên tử đang ở trong giang hồ, nơi nào cũng là giang hồ.

Mèo con quay đầu quan sát xung quanh, hai mắt mở thật to.

Vừa ngây ngô vừa ngốc nghếch.

“....A?”

“Tiên tử chẳng cảm thấy có gì khác biệt cả.

“Có lẽ đến khi tiên tử một mèo xông pha giang hồ, mới có thể cảm nhận được”

Mèo con lại quay đầu chạy đi nấu cơm.

Như là có chút tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên.

Ngay cả trộn món đều dùng nhiều sức lực hơn.

Nếu tiên tử đi xông xáo giang hồ một mình, thế thì Đại Bình An và trâu trâu phải làm sao?

Rời khỏi tiên tử, Đại Bình An và trâu trâu lại ăn đói mặc rách mất. Còn chẳng biết tự chăm sóc bản thân.

Hù~

Đến buổi trưa, một bàn đồ ăn đã được bày ra.

“Ăn cơm thôi ~”

Lý Bình An vẫn còn hứng thú quan sát đại chiến phía đằng xa.

Chờ khi ăn cơm xong, Lý Bình An lại viết vài câu đố cho Lão Ngưu và cô bé đoán. Chơi mệt rồi, mèo con biến thành cô bé.

Lý Bình An đặt nàng đứng dưới chân Lão Ngưu.

“Ồ, một năm trước tiên tử đứng đến đây Lão Ngưu.”

Lý Bình An chỉ vào đoạn giữa chân trâu. “Đừng nhón chân”

Cô bé lặng lẽ hạ chân xuống.

Lý Bình An nói: “Tới đây”

Nói rồi làm ký hiệu.

Đưa tay đặt vào một chỗ bằng phẳng trên người Lão Ngưu và cô bé, tay vuốt một cái.

Lão Ngưu: (©o)...

Lão Ngưu sụt sịt nước mũi.

Lịch sự đâu!!

Cô bé ngẩng đầu: "Năm này tiên tử cao hơn năm trước, có phải rất nhanh thôi tiên tử sẽ biến thành người lớn? Cao nhớn như Tam công tử không?"

"Tiên tử sẽ không cao như vậy được đâu, mèo có đặc tính của mèo.

"Mèo con thì có đặc tính gì?"

"Tại hạ không nói cụ thể được, nhưng mà mèo con không cần cao như vậy đâu" "Uỳnh!"

Tiếng nổ cứ lặp lại liên tục, tiếng sau to hơn tiếng trước.

Càng về

sau,

âm thanh lẫn lộn vào nhau.

Thoáng như tiếng sấm sét, khiến người đinh tai nhức óc.

Lý Bình An quay đầu nhìn, hai người này vẫn còn chưa đánh nhau xong cơ à.

Linh khí đất trời dũng mãnh lao tới, càng ngày càng nhiều.

Rồi đột nhiên bùng phát, biến thành một đám cháy mãnh liệt.

Hai bên đều hấp thụ linh khí với tốc độ nhanh nhất, tập hợp sức mạnh lại, hình thành một luồng năng lượng cực lớn.

Lý Bình An cũng không có ý muốn lo chuyện bao đồng.

Bọn họ nhiều sức lực, cứ mặc kệ cho họ đánh nhau đi.

Rất nhanh, màn đêm lại xuất hiện.

Cũng may lúc này tiếng đánh nhau bên ngoài đã bé đi rất nhiều.

Lại thêm tiếng gió gào thét ù ù bên tai.

Ngủ là yên tâm nhất.

Lý Bình An đang chìm vào trong mộng đẹp, bỗng cảm thấy có một thứ gì đó đầy lông đâm vào mặt

Còn tưởng rằng là mèo con leo lên người mình.

Thấy hắn không phản ứng, đám lông kia lại đâm vào mặt hắn tiếp.

Còn biết chừng mực nữa cơ đấy.

Nhưng thấy hắn vẫn bất tỉnh, đám lông lại tăng thêm vài phần sức lực. Đầm này đảm này

Lý Bình An mở to mắt, nhìn mèo con nằm một bên.

Trong bóng tối, đôi mắt mèo lóe sáng, cái móng nhiều lông dừng lại trên mặt Lý Bình An.

“Sao tiên tử vẫn chưa ngủ?”

Mèo con nghiêng đầu: “Tiên tử không buồn ngủ.

“Vậy tiên tử muốn nghe kể chuyện sao?” Lý Bình An kiên nhẫn nói.

“Đừng có coi tiên tử là trẻ con nữa!”

“Ừ, thế tiên tử muốn làm gì?”

“Tiên tử suy nghĩ rất lâu.

“Nghĩ gì thế?”

Mèo con nghiêm túc nói: “Tiên tử nghĩ lâu lắm rồi, tiên tử không thể rời khỏi trâu trâu và Đại Bình

An được, nếu không Đại Bình An và trâu trâu không sống nổi mất.

“Đúng vậy, rời khỏi tiên tử sẽ phải khổ lắm.

“Ừm? Mèo con gật đầu: “Cho nên tiên tử sẽ chăm sóc tốt cho các ngươi.

Lý Bình An cười ấm áp: “Ngủ đi”

Mèo con lúc này mới yên tâm nằm xuống, dựa vào Lý Bình An, rất

nhanh mèo đã ngủ.

Lý Bình An nhẹ nhàng gãi cái cằm đầy lông của nàng.

Quay đấu, đá một cái vào mông của Lão Ngưu.

Chiếm nhiều diện tích thế, mau nhích ra cho ta.

Ta di!!

Lão Ngưu oán giận nhìn Lý Bình An một cái, dứt khoát ra ngoài lều ngủ.

Lý Bình An đưa tay đóng lều lại.

Lão Ngưu quay đầu nhìn cửa lều đã bị đóng lại, chỉ cảm thấy tuyết nay sao lạnh thế. Ngẩng đầu, có ánh sáng từ trên bầu trời lao xuống.

Dư uy lan đến tận đây?

Lão Ngưu gầm nhẹ một tiếng, chặn dư uy kia lại.

Sau đó, nằm gục xuống đất.

Chương 693: Một gã trâu đen kỳ quái

15:44

1520 chữ

“Am am!!”

Chấn động từ phía xa ảnh hưởng tới cả nơi này.

Lão Ngưu gầm nhẹ một tiếng, ngăn cản đợt chấn động này. Hai tên này còn chưa đánh xong à!!!

Lão Ngưu quất đuôi trâu, lòng đầy tức giận.

Nó kêu một tiếng, phi nước đại chạy vội ra ngoài.

Một phía khác.

Hai vị Đại Năng kia vẫn đang đấu phép.

Hai người đều đã bị thương, nhưng may không thương tổn đến căn cơ.

Rõ ràng với kiểu đấu phép này của bọn họ, nếu muốn đánh tiếp, phỏng chừng có thể đấu liên tù tì

mấy ngày mấy đêm, thậm chỉ sang cả tháng sau cũng không thành vấn đề.

Mấu chốt là, có đôi khi những vị Đại Năng này sẽ vô ý làm bị thương người dân vô tội, cho nên mới phải chuyển địa điểm chiến đấu vào tận rừng sâu núi thẳm.

Hoặc bọn họ sẽ cố ý không sử dụng bản lĩnh dời non lấp bể, đề phòng ngộ thương người trên phạm

vi lớn.

Nhưng đến cuối cùng vẫn chiến hăng đến đỏ cả mắt, mặc kệ không lo được nhiều như vậy.

Tung hết tất cả thủ đoạn ra.

Tình huống này ở Đại Tùy khá hơn một chút, nhưng cũng chỉ là "một chút" mà thôi.

Khỏi phải nói khu vực ngoài Đại Tùy nó còn muôn màu như thế nào.

Thôi thì ví dụ một số tu sĩ có năng lực dời non lấp bể đi, nhổ núi, đá vụn rơi xuống đè chết biết bao nhiêu là người.

Cho nên thường có những người dân vô tội, bởi vậy mà bị liên lụy.

Thậm chí có khi thôn làng cũng bị tàn phá, phủ nha cũng nát.

Quan phủ có lòng muốn xử lý đấy, nhưng có tâm mà không có tầm.

Thứ hai, chờ khi ngươi tìm được hung thủ, thì đám người tu hành này đã đi biệt tích rồi.

Giờ này phút này, ừ hai vị Đại Năng này vẫn còn tình người đấy.

Bọn họ chuyển địa điểm đấu pháp, lựa chọn nơi hoang vu vắng vẻ này.

Thế nhưng bọn họ càng ngày càng đấu hăng, sắp có dấu hiệu liều mạng rồi, không ngừng di chuyển vi trí.

Sợ rằng không lâu sau, bọn họ sẽ đánh đến nơi có người ở, hấp thụ linh khí.

Hai người đang đấu phép này, một người là tu sĩ Đỉnh phong Thất cảnh, Tào Quế, là một vị Đại Năng nổi tiếng của thành Lương.

Mà người còn lại, là tu sĩ luyện khí Đỉnh phong Thất cả của Nho gia, Phu tử Vương Anh.

Chủ của Cự Lộc Thư Viện thành Lương, dạy học bồi dưỡng nhân tài.

Hai người có ân oán đã lâu.

Chuyện lớn thì là việc hai bên không cùng tư tưởng, đều có cách thức thuyết phục khác nhau, không ngừng tranh chấp lẫn nhau.

Chuyện nhỏ thì là do vợ của Tào Quế cứ mập mờ với Vương Anh.

Hầu như ở thành Lương người ta đều biết chuyện này.

Người dân ở đó đó truyền ra hàng tá chuyện khôi hài.

Nghe nói có một lần Tào Quế đánh con trai mình, Vương Anh nhìn thấy, khiến cho Vương Anh đau lòng.

Thế là ông ta bèn chạy tới, hô to: “Muốn đánh thì đánh ta đi!”

Tuy nói chỉ là chuyện cười mà thôi, nhưng bảo người trong cuộc không khó chịu mới là lạ. Hai người ngày càng kết oán sâu, cuối cùng đã tới tình cảnh như ngày hôm nay…..

Tào Quế thi triển thuật dời núi, làm rung chuyển Pháp Tướng Kim Thân của Vương Anh.

Vương Anh thì lại sử dụng Pháp Tướng Kim Thân gọi sấm sét huy hoàng đế.

“Đoành đoành đoành!”

Một tia sét đánh trúng tòa núi Tào Quế đang di chuyển.

Tòa núi to sừng sừng kia bị sấm sét đánh cho nát tan tác, hóa thành từng tia lửa.

Tay Tào Quế đổi pháp quyết, gương mặt tràn đầy nghiêm túc.

Thế núi lở, hung hãn đến cực điểm.

Những nơi núi lở đi qua, cây cối thi nhau ngã xuống.

Tiếng vang ầm ầm, chấn động cả thung lũng.

Có ánh sét lấp lóe không ngừng, mỗi lần ánh sét hiện lên, xung quanh đều biến thành một mảnh trắng xóa.

Chỉ trong một lát đó thôi, tất cả mọi thứ đều bị màu trắng xóa đó bao phủ, không thể nhìn thấy bất cứ gì.

Chỉ nghe thấy tiếng sấm ầm ầm.

Vương Anh hít sâu một hơi, đưa tay vuốt vuốt sợi râu.

Pháp Tướng Kim Thân sau lưng ông ta đứng sừng sừng ngạo nghễ.

Hiện tại ưu thế đang nghiêng về phía ông ta.

Giờ đây, nếu như hai quân đang chiến đấu với nhau, ông ta đang nắm giữ một thành trì, lấy mạnh địch yếu.

Mà Tào Quế thì ngược lại, ông ta lặn lội đường xa, người kiệt sức, ngựa hết hơi, còn muốn tấn công thành chiếm đất.

Rõ ràng Tào Quế cũng nhận ra mình đang dần rơi vào thế hạ phong, nhưng nhất thời không nghĩ

ra được cách nào khác.

Nói tới nói lui nơi đây vẫn là sân nhà của Vương Anh.

Còn có Cự Lộc Thư Viện gia trì.

Phải di chuyển chiến trường sang chỗ khác!

Tào Quế nghĩ như vậy, vốn đang định thi triển pháp thuật.

Ai biết lúc này trên chiến trường đột nhiên xuất hiện một con trâu đen mang dáng vẻ không thể ngăn cản, lao nhanh tới chỗ ông ta.

Hả!?

Tào Quế khẽ giật mình.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu của ông ta chính là, đây là một thủ đoạn nào đó của Vương

Anh.

Thế là, ông ta thuận tay chuẩn bị bóp chết con trâu đen này.

Nhưng mà, hai loại pháp thuật đánh vào người con trâu kia, cũng không ngăn cản nổi tốc độ của nó.

Tay Tào Quế kết pháp ấn, ông ta cong ngón tay búng ra.

Không gian chấn động mãnh liệt, linh khí chảy ra như mực tàu bắn lên.

Màu đen sạm đen sâu thẳm đến tận linh hồn, khiến người có cảm giác khiếp sợ.

Mực tàu nở ra, sau khi màu sắc va chạm vào nhau chúng hình thành một thứ có hình dạng tựa mây mù….

Nhưng mà, vẫn không có tác dụng.

Con trâu đen kia vẫn tiến thẳng không lùi lao đến ông ta.

Như thể tất cả pháp thuật pháp bảo đứng trước mặt nó đều vô dụng hết.

Lần này Tào Quế không khỏi nhíu mày, không thể không nghiêm túc.

Mắt thấy con trâu đen kỳ quái kia sắp lao đến mình rồi, ông ta chỉ đành lấy ra pháp bảo Đắc Thiên.

Bỗng nghe thấy tiếng vang rất lớn, con trâu đen kia cúi đầu dùng hai cái sừng to, phá nát cơ cấu phòng ngự pháp bảo Đắc Thiên kia.

Đến khi cái chân của nó giẫm lên mông của mình, Tào Quế mới nhận ra hình như mình thua rồi. “Ôi trời ơi!!!”

Tào Quế lăn ra xa tầm mười mấy trượng, bò lên đang muốn cưỡi mây.

Lại bị húc cho bay ra ngoài tiếp.

Trong lúc bối rối, Tào Quế vội gọi mấy pháp bảo khác ra.

Không thể nói là vô dụng, chỉ có thể nói là ngay cả một chút tác dụng cũng không có.

Lúc này, ánh sáng từ Pháp Tướng Kim Thân phía xa chiếu rọi xuống.

Vương Anh cau mình, quan sát tình hình phía đối diện.

Chỉ thấy Tào Quế từ trên trời rơi xuống đất, lại từ dưới đất bay lên trời.

Mình còn chưa ra tay mà? Chuyện gì thế?

Trâu đen?

Không quan tâm con trâu đen kia từ đâu tới.

Vương Anh không nhịn được cười phá lên, Tào Quế này lại bị một con trâu húc cho không biết đường

nào!

“Hahaha!

“Tào Quế à Tào Quế, tiểu tử ngươi cũng có hôm nay, hahaha…..

Đang cười, bỗng thấy con trâu đen kia chuyển hướng lao đến mình. Vương Anh đạp mạnh một cái.

Pháp Tướng Kim Thân sau lưng ông ta giẫm xuống liên tiếp.

Mặt Vương Anh đầy khinh thường, giáo huấn được Tào Quế còn đòi giáo huấn cả ta?

Sét đánh xuống con trâu đen kia.

Ngược lại không khiến nó giảm bớt khi thế mà còn tăng lên hơn, nó phi người lên. “Ngưu !!!”

Đâm mạnh vào mặt Pháp Tướng Kim Thân.

Pháp Tướng Kim Thân rung mạnh, Vương Anh chấn kinh, miệng há hốc, trừng rớt con mắt. Chưa được một lát sau.

Vương Anh mặc áo bào dài cũng bị húc đến mức không biết trời nam đất bắc.

Vương Anh và Tào Quế bè xốc cạp quần mà chạy.

Lúc này còn lo lễ nghi gì nữa.

Pháp thuật, pháp bảo cũng chỉ là vật trưng bày thôi. Hai người phải chạy khắp núi.

Chương 694: Vẻ đẹp của đỉnh núi

Mèo con đã dậy từ sớm, chuẩn bị đi nấu đồ ăn sáng,

Lão Ngưu nằm trên mặt đất, gáy vang trời.

Trên người nó toàn là tuyết, nhưng nó không hề cảm thấy lạnh.

Mèo con nhìn lão Ngưu, mèo dùng bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa mặt nó.

Lão Ngưu bị nàng đánh thức, nghi ngờ nhìn nàng.

“Trâu trâu ngủ bên ngoài thêm một lát nữa sẽ ốm đó ～”

Lão Ngưu duỗi chân sau gãi gãi mông, nhếch miệng.

Bản trâu còn lâu mới thấy lạnh.

ε＝(‘o`*))) ai

Mèo con thở dài một hơi.

Cảm khái không có mình không được mà, thế là chạy vào trong lều lấy một tấm thảm lông cừu, đắp lên cho lão Ngưu.

Xong xuôi mèo mới bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Ăn cơm sáng xong, một người một trâu một mèo tiếp tục leo lên đỉnh núi.

Mèo con quay đầu nhìn lại, rồi mèo nói với Đại Bình An.

“Hai người kia không đánh nhau nữa sao? Bọn họ đánh xong rồi ư?”

Lý Bình An cười cười, nói: “E rằng là bị đuổi.”

“Bị đuổi?” Mèo con nghiêng đầu: “Là có người ngăn không cho bọn họ đánh nhau ở đây?”

“Đại loại là vậy” Lý Bình An thản nhiên nói.

Nếu không biết phép bay, leo núi tuyết là một chuyện vô cùng tốn thời gian và thể lực.

Tuy vậy, nếu có thể tận hưởng niềm vui của việc leo núi, thế cũng tuyệt vời lắm.

Mèo con bước từng bước lên tuyết, in hằn từng dấu chân.

Mặc dù họ leo chậm, nhưng vẫn đang tiến về phía trước.

Nhớ năm đó ở cánh đồng tuyết Ung Châu, phần lớn thời gian, nàng chỉ có thể nằm trong giỏ trúc

Lý Bình An đeo sau lưng.

Nhưng tới bây giờ, mèo con đã không cần phải nhờ đến sự trợ giúp của Lý Bình An và lão Ngưu nữa.

Nàng thi triển pháp thuật, triệu hồi ra ba tiểu nhân.

Ngươi đẩy ta ta đẩy ngươi, ngươi kéo ta ta kéo ngươi, cứ như vậy chầm chậm leo lên.

“Hay do !”

Chân trước của mèo bám lên phía trên, hai chân sau đung đa đung đưa.

Gắng sức bò lên, rồi quay đầu nhìn Lý Bình An và lão Ngưu.

Lý Bình An cười nói: “Tiên tử giỏi quá. “Ùm.”

“Tiên tử chờ ta và lão Ngưu với”

“Tiên tử sẽ chờ”

Vì không muốn cách Lý Bình An và lão Ngưu quá xa, mèo con bèn điều chỉnh lại tốc độ cho chậm

Nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện, Đại Bình An và lão Ngưu đều không thở dốc một tí nào. Mình thì cứ đi được một đoạn, cả người lại như mất hết sức lực.

Tuy vậy, vì muốn duy trì thiết lập chú mèo thông thái, mèo con chỉ có thể cố nén xúc động muốn nghỉ ngơi, cắn răng, cố gắng leo nhanh hơn Đại Bình An và lão Ngưu.

Sau đó ngồi ở kia, bày ra dáng vẻ không có gì là khó khăn cả.

Tựa như là đang nói, tiên tử leo lên dễ lắm

Lý Bình An và lão Ngưu đều mỉm cười.

Cũng chính trong giai đoạn này, mèo con cảm thấy tốc độ hấp thụ linh khí của mình đã nhanh hơn nhiều so với lúc trước.

Trước đó khi học tập pháp thuật với lão Ngưu, nàng đã tạo thành căn cơ cho cơ thể của mình.

Khí trong người mèo lưu chuyển rồi dần dần hòa nhập cùng với bản thân mèo.

Chờ bốn tháng sau, một người một trâu một mèo cuối cùng cũng leo lên đỉnh núi cao nhất của vùng phía Đông này.

Dãy núi san sát nhau, núi này chồng lên núi khác.

Lúc này, màn đêm buông xuống, sao sáng mọc đầy trời.

Núi tuyết trải dài miên man, như thể thanh âm còn vang vọng khắp nơi. Đỉnh núi vờn mây, sương dày như tơ hồng.

Bèn ngồi ở đây một phen, xua tan đi mệt mỏi dọc đường.

Chỉ có bầu trời bên trên, cùng dãy núi trùng điệp trước mặt ta.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ, quay đầu ngắm mây trắng phía đằng xa.

“Thoải mái!”

Một người một trâu một mèo nằm trên thở, hít sâu một hơi rồi thở ra, Nhìn bầu trời đầy sao, tựa như chỉ cần khẽ vươn tay, là có thể nắm lấy.

Mèo con chìa móng vuốt ra, muốn bắt lấy ngôi sao.

Mênh mang trời đêm xanh thăm thẳm,

Rực sáng muôn vàn vì sao xa.

Đẹp đến mức khiến người ta cảm tưởng cảnh tượng này không có ở nhân gian.

Lý Bình An thở phào một hơi, nằm thành hình chữ đại (t) .

Để ánh sao chiếu xuống người hắn.

So với pháp bảo tuyệt thế, bí kíp vô địch thiên hạ, quyền lực chí cao

vô thượng,....Điều này càng làm cho Lý Bình An cảm thấy thích thú hơn.

Có được những thứ kia, quả thực có thể khiến cho cuộc sống trở nên tốt hơn.

Nhưng mà, cuộc sống của Lý Bình An bây giờ đã không cần gì gọi là tốt hơn nữa rồi.

Mèo con chỉ hưng phấn trong một lát, mèo còn bao nhiêu sức lực thưởng thức cảnh đẹp nữa đâu.

Leo núi ý, với mèo mà nói chính là một loại tu hành rất mệt mỏi.

Mèo con ngủ ngoan, hai cái chân trước ôm lên đầu, núp trong ngực Lý Bình An.

Lý Bình An vừa sờ mèo, vừa ngắm nhìn bầu trời sao.

“Đẹp thật, đẹp hơn bầu trời sao ở Trấn Yêu Quan nhiều. “Ngưu ~”

Lý Bình An và lão Ngưu cụng chén trà.

Lúc này, mèo con đang nằm trong ngực hắn kêu một tiếng.

Duỗi móng vuốt, sờ vào bàn tay đang gãi cằm mèo của Lý Bình An, ra hiệu cho hắn gãi chỗ này này. Sau đó, mèo lại ngủ thiếp đi.

Lý Bình An và lão Ngưu thì vừa uống trà vừa thưởng thức cảnh đẹp.

Cái gọi là cuộc đời ấy à, chính là trải nghiệm, ngắm nhìn.

Mới thật sự là tự mình cảm thụ.

Đi qua ngàn núi nghìn sông, lòng tự có phong cảnh.

Lý Bình An ngồi khoanh chân trên đỉnh núi, phóng mắt nhìn bầu trời, ung dung thưởng trà.

Không có công danh lợi lộc, không có cái gọi là yêu hận tình thù, không có đao quang kiếm ảnh.

Chỉ có vẻ đẹp thuần túy này thôi.

Nơi xa, có ánh kiếm lao xuống.

Chưa đến một lát, đã thấy kiếm hạ xuống đỉnh núi này.

Người tới là một người đàn ông trung niên nhìn rất bình thường.

Chân đạp lên phi kiếm, không bị ảnh hưởng bởi địa hình và phong thủy ở đây, đã nói lên tu vi của hán.

Thấy đỉnh núi có người, người đàn ông trung niên hơi lấy làm kinh ngạc.

Hắn đi qua, thi lễ một cái.

“Hữu lễ”

“Hữu lễ.”

Không nói tên của mình, Lý Bình An cũng chỉ đơn giản đáp lại lời chào của hắn. Rồi mời người kia uống một chén trà.

Người đàn ông trung niên uống trà, ngẩng đầu nhìn qua phong cảnh nơi đây.

Nói một câu: “Còn tưởng có gì đặc biệt lắm, hóa ra lại chỉ có vậy.

Lý Bình An cười, không nói thêm gì.

Ngươi dùng pháp thuật bay đến đây, có tốn bao nhiêu công sức đâu, sao mà cảm nhận được.

Có phải là leo lên từng bước, đi từng ngày từng giờ, tưởng tượng biết bao nhiêu là thứ đáng mong

đợi ở phía trên….

Đến cuối cùng, tất cả đã được đền đáp.

15:45

Tựa như sau khi đổ mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, khi đã bình tĩnh lại, uống hết sạch một ly nước có ga lạnh.

“Đi vội vàng như vậy là định đi đâu?” Lý Bình An hỏi.

Người đàn ông trung niên nói: “Có hai tên không khiến người ta bớt lo đánh nhau, ta đi hòa giải bọn họ.”

Lão Ngưu nhướng mày, nhưng cũng không nói thêm gì.

Người đàn ông trung niên chỉ ngồi lại một lát.

Uống hai chén trà, sau đó giẫm kiếm rời đi.

Hai bên cũng không hỏi tên nhau, chỉ là tình cờ gặp nhau, uống hai chén trà mà thôi.

Một người thì đi vội vàng, một người ung dung ngắm nhìn cảnh sắc thế gian.

Sau mấy ngày ngồi trên đỉnh núi, ngắm cảnh đủ.

Một người một trâu một mèo mới thong thả đi xuống núi.

Ngọn núi này chỉ là một trạm trung chuyển trong cuộc hành trình này của bọn họ mà thôi, không phải là điểm cuối cùng.

Chương 695: Người Man

“Gào!!!”

Thời tiết âm u, trên bầu trời là những đám mây đục ngầu.

Tiếng gió rên rỉ tàn phá đồng cỏ hoang vu bát ngát, như những lưỡi kiếm sắc bén. Phóng mắt nhìn ra, ngoại trừ tuyết thì đâu đâu cũng toàn là núi.

Nghìn non mất bóng chim bay,

Muôn con đường tắt dấu giày tuyệt không .

Với những người lần đầu tới đây, họ đều cảm thấy thế giới này rất mới mẻ.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải chịu được cái tiết trời đầy gió tuyết, lạnh giá đến mức muốn lấy mạng người này đã.

Nhưng trong hoàn cảnh như vậy, lại có từng người mặc áo da thú màu trắng, dáng cao khoảng tầm

một – hai trượng.

Bọn họ cầm trong tay những vũ khí thô sơ, tiến hành tấn công những con mãnh thú đang chạy trốn.

“Suu suu suu!”

Từng chiếc gậy được vót nhọn hoắt tạo thành giáo, bị những người

khổng lồ nhỏ bé này dùng lực ném ra.

Đâm mạnh vào cánh đồng tuyết, vang lên một tiếng “Bịch”. Có thể thấy được độ mạnh yếu của nó. Con mãnh thú kia bị hai mũi giáo đâm trúng, nó ngã xuống đất kêu rên.

Đám người mặc áo lông thú nhanh chóng vây lại, tiến hành xẻ thịt nó.

Rất nhanh, con mãnh thú kia đã không còn hơi thở.

Người khổng lồ đứng đầu chỉ huy những người còn lại khiêng xác mãnh thú về, nhưng ánh mắt hắn bỗng trở nên cảnh giác, nhìn chằm chằm vào một phía gió tuyết khác.

Có bóng người từ trong sương mù đi ra.

“Phù phù phù –

Lý Bình An xoa xoa đôi bàn tay.

Cái lạnh của cánh đồng tuyết Ung Châu khác với cái lạnh của cánh đồng tuyết phía Đông. Cánh đồng tuyết Ung Châu lạnh kiểu lạnh khô, mà cánh đồng tuyết phía Đông lại lạnh kiểu lạnh ẩm.

Người khổng lồ cầm đầu nhìn Lý Bình An, gã nói một tràng bị li ba la gì đó.

Đáng tiếc, Lý Bình An chẳng nghe hiểu nổi một chữ.

Hắn lấy một cuộn vải từ trong nhẫn trữ vật ra.

Lý Bình An thấy họ không có địch ý với mình, thế là lại tiến lên hai bước, đặt tấm vải kia xuống đất. Người khổng lồ nhìn tấm vải, lại nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An chỉ vào tấm vải, rồi lại chỉ những người to lớn cao một hai trượng này.

Lòng thầm nghĩ, bọn họ chắc là người Man cư ngụ ở cánh đồng tuyết mà Trường Thanh đã nhắc

Lý Bình An tò mò quan sát bọn họ một phen, so với những kẻ được gọi là người Man ở thảo nguyên, những người Man ở trong cánh đồng tuyết này, mới là người Man thật sự.

Mặc áo da thú, muốn nhìn bọn họ thì phải ngẩng đầu lên. Bọn họ

nhìn mình, tựa như nhìn một con gà con.

Người Man cầm cuộn vải kia lên, miệng lại bi li ba la gì đó.

Lý Bình An giấu hai tay trong áo, nở nụ cười nhàn nhạt.

Mặc dù không nghe hiểu người kia đang nói gì, nhưng hắn biết rõ, hiện tại bọn họ không có địch ý với mình.

Sau đó, người Man kia kêu hai tiếng ngao ngao, lại phối hợp với "ngôn ngữ cơ thể", để Lý Bình An hiểu ý của bọn họ, đi theo bọn họ.

Lý Bình An gật gật đầu, lại có một con trâu đen từ trong sương mù đi ra.

Trên đầu trâu đen còn có một cô bé đội mũ lông, mặc áo quần màu đỏ.

"Ngao ngao ngao!!"

Người man kia lại gào "ngao ngao ngao", như đang truyền đi một loại tín hiệu nào đó.

Gió lạnh, cô bé hơi hơi giương mắt lên nhìn từng người Man cao lớn vĩ đại này, không nhịn được há hốc mồm.

To nhớn quá ~

Còn lớn hơn cả trâu trâu!

Thế là một người một trâu một mèo bèn đi theo những người man này.

Có lẽ bọn họ vẫn còn chưa yên tâm, hoặc nói toạc ra là vì đảm bảo an toàn.

Những người Man này rất ăn ý để bọn Lý Bình An đi ở chính giữa, những người Man khác kéo dài khoảng cách, vây quanh bọn họ.

Mèo con nhìn con mãnh thú mà người Man bắt được, lại nhìn cơ thể nhỏ bé của mình.

Xem chừng không nhét đủ kẽ răng.

Hai tay Lý Bình An ấn xuống mông lão Ngưu, định ngồi lên lưng trâu, nghĩ rằng như vậy vẽ giao tiếp với người Man dễ hơn.

Ai biết còn chưa nhảy lên được, đã bị cái chân sau của lão Ngưu đạp một cái.

Di ra!

Lý Bình An ngã một cái ê mông.

Mấy người Man bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi bật cười haha.

Lý Bình An đứng dậy, vỗ vỗ tuyết trên mông.

Sau khi cuốc bộ khoảng hai canh giờ, cuối cùng cũng đã đến bộ lạc của họ.

Người Man cũng có kỵ binh tuần tra, thấy người trong bộ lạc dẫn người lạ về. Bọn họ thi nhau chạy tới xem.

Nhưng dưới hông bọn họ không phải là ngựa, rõ ràng ngựa bình thường không thể gánh nổi cơ thể của bọn họ.

Thú cưỡi của bọn họ là một con dã thú lông trắng muốt hình dạng tựa như con voi ở Trung Nguyên.

Hai cái răng nanh lớn nhè ra, gió tanh đập vào mặt, cực kỳ dọa người.

Cô bé thấy cảnh này càng thêm sợ hãi, nắm chặt hai sợi dây bông trên mũ.

Quấn chặt mũ lại, ngay cả đôi mắt cũng bị kín.

Như thể chỉ cần nàng không nhìn thấy thứ đó bèn không có thật.

Lý Bình An và lão Ngưu thì càng thêm hiếu kỳ, không biết đó là loài dã thú nào.

Lão Ngưu lấy ra tuyển tập Dị Thú Cửu Châu, cũng không tìm được thông tin về con dã thú lông trắng kia.

Tiểu đội tìm kiếm thức ăn dẫn đầu người Man và kỵ binh.

Sau một lát giải thích, lại lấy ra cuộn vải mà Lý Bình An đưa cho họ. Cuối cùng những người Man này ra hiệu bọn họ có thể bước vào.

Nhìn một người một trâu một mèo bước vào trại.

Những người trong bộ lạc đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn chằm chằm bọn họ.

Một cô bé trong tộc Man đã thu hút sự chú ý của Lý Bình An.

Xem ra cũng trạc tuổi mèo con, nhưng cô bé lại điều khiển mấy chục con dã thú lông trắng lớn hơn nhiều so với nàng.

Nàng dùng ánh mắt nóng bỏng từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Lý Bình An mỉm cười, bày tỏ thiện ý.

Bọn Lý Bình An được người Man mời vào trong lều ngồi.

Nhìn dáng vẻ của lều vải, phía dưới còn có bánh xe, có lẽ như vậy tiện cho việc di chuyển, hoặc là gặp chiến tranh.

Bọn họ sử dụng dã thú để kéo lều vải, như vậy lúc đó dẫn người nhà chạy dễ dàng hơn.

Ngồi được một lát, thì có người Man bưng ba chén sữa tươi màu trắng ra cho bọn họ.

Lý Bình An hít hà, có chút giống với rượu sữa ngựa ở thảo nguyên.

Nhưng sữa này, chắc chắn không phải sữa ngựa.

Uống thử một ngụm, ẹc dở quá.

Hẳn là sữa của một loài dã thú nào đó.

Mùi nồng gắt đập vào mũi, kèm theo đó là hương vị không thể diễn tả thành lời.

Không giống như sữa ngựa ở Trung Nguyên, được gia công qua nhiều phân đoạn, từ đó phù hợp với khẩu vị của người Trung Nguyên hơn.

Lý Bình An cố nén xúc cảm muốn nôn ra trong miệng, cố nuốt xuống, nhưng hắn không muốn uống tiếp chén thứ hai.

Mèo con lè lưỡi, lập tức cau mày.

Nhưng người Man bưng sữa tới lại nhìn chằm chằm bọn họ.

Lý Bình An bưng rượu sữa, chợt nhớ tới phong tục của bộ lạc ở thảo nguyên kia.

Mang rượu mời khách, khách nhất định phải uống hết sạch.

Nếu không chính là khách không tôn trọng bọn họ.

Hẳn là ở đây cũng có phong tục như vậy??

Lý Bình An do dự một lát, rồi nhanh tay đổ hết sữa trong tay vào mồm lão Ngưu.

Lão Ngưu: “.....Ựu ….Ngưu !!”

Người Man kia lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười.

Lý Bình An đã hiểu, lúc này mới cố gắng uống cạn chén rượu sữa kia.

Mặc dù vị khó nuốt, nhưng sau khi dư vị qua đi.

Không đầy một lát, bụng hắn bắt đầu nóng, toàn thân cảm thấy ấm áp.

Lý Bình An bưng chén rỗng lên, cười.

“Cái này! Tốt !”

Người Man vừa cười vừa rốt cho bọn họ thêm một chén lớn.

Một người một trâu một mèo giật mình thoảng thốt.

A? Còn nữa cơ à?

Chương 696: Tự có nhu cầu

Uống liên tục mấy chén rượu sữa lớn, sau đó lại có vài người Man đi vào trong lều.

Nhìn vào là thấy có lẽ mấy người Man này có địa vị rất cao trong tộc.

Người Man ban nãy rót rượu sữa bọn họ họ, thấy người kia đi vào vội vàng bưng chén rượu rỗng lui ra ngoài.

Một người Man tuổi tác có vẻ khá lớn ở trong đó, hé miệng, lắp bắp nói: “Ngươi….ngươi…người Trung Nguyên?”

Ồ thế mà nói được tiếng Trung Nguyên nè.

Lý Bình An vội vàng gật đầu: “Vâng”

“Ngươi tới đây làm…làm…”

“Tản bộ! Tản bộ

Lý Bình An vừa nói vừa dùng cử chỉ bày tỏ.

Nhưng rõ ràng, những người đứng đầu bộ lạc Man này không hiểu mấy ý của hắn. Thế là, Lý Bình An lại lục lọi nhẫn trữ vật.

Lấy ra một ít đồ, từ bình đựng gia vị, mấy bao trà lớn, cho đến đường, tơ tằm, đồ sứ, giấy, đồ tre núa…..

Đây đều là những thứ hắn đã chuẩn bị trước.

Từ khi Lý Bình An nghe Trường Thanh nói vượt qua cánh đồng tuyết phía Đông, là có thể nhìn thấy bộ lạc người Man cuối cùng.

Ngay trước khi leo lên núi, buổi sáng hôm ấy lão Ngưu đã ra chợ mua hết những vật này.

Thấy những đồ vậy này, mắt của người Man thi nhau sáng lên.

Cầm lấy lên ngó trái ngó phải, họ đưa hai tay nâng niu, sợ không cẩn thận sẽ làm hỏng mất. Người đứng đầu bộ tộc người Man vui mừng, dẫn Lý Bình An ra khỏi lều.

Đi đến chiếc lều xa hoa nhất của bộ lạc họ.

Vào trong lều, Lý Bình An mới phát hiện ra trong lều có rất nhiều đồ vật của người Trung Nguyên.

Ví dụ như chiếc bình sứ đặt ở vị trí bắt mắt nhất kia, còn có một bộ quần áo bằng tơ lụa.

Xem ra, trước đó cũng có một vài người Cửu Châu khác tới nơi này.

Nhưng đồ vật thì rất ít, e rằng chỉ có những người thủ lĩnh ở trong lều mới có.

Người Man luyên thuyên, nói rất nhiều nhưng Lý Bình An không nghe hiểu, ở giữa lại còn chêm vài câu của người Trung Nguyên.

Lý Bình An thì lấy ra một bình trà đưa cho bọn họ, sau đó lại lấy một vật từ chỗ họ ra.

Ra hiệu, chúng ta trao đổi nhé.

Bọn họ vui mừng, hoàn toàn hiểu rõ ý của Lý Bình An, liên tục gật đầu.

Ban đêm, người Man mở hội đón chào bọn họ.

Một đám người vây quanh đống lửa, ăn thịt con dã thú săn được ban ngày.

Mùi vị của nó khá giống với thịt bò, nhưng bởi vì người Man không có gia vị, cho nên khi ăn vào, cảm thấy chẳng khác thịt luộc là bao.

Lúc này, Lý Bình An bèn lấy những cái bình mà hắn mang đến ra, chỉ cho bọn họ cách dùng.

Đem gia vị rắc lên thịt nước, sau khi chấm với nước chấm, người Man bèn ăn thử.

Từng người từng người phát ra tiếng kêu kỳ quái, đôi mắt nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Tựa như vừa tìm ra châu lục mới.

Mèo con nằm trên tấm thảm lông cừu thật dài.

Lý Bình An và lão Ngưu thì đem tơ lụa, gia vị, đồ sứ….mà người Man muốn mua trải trên thảm, chờ bọn họ lấy vật ra trao đổi với mình.

Rất nhanh, hầu như người trong bộ Lạc đều đi tới nơi này.

Một đám người lúc mới bắt đầu thì hét hò ầm ĩ, nhưng rất nhanh đã có người của tộc Man ra giữ gìn trật tự.

Về phần dùng gì đổi đây, không có bất cứ tiêu chuẩn nào cả.

Phần nhiều là tấm lòng của bọn Lý Bình An.

Ví dụ như một cái áo khoác lông cừu, đổi lấy một mảnh vải lụa.

Lại ví dụ như một cô bé cầm một hộp đá, đổi lấy một hũ đường của mèo con.

Sau đó cô bé kia bắt đầu cầm hũ đường chia cho mấy đứa trẻ khác.

Cho dù là những viên đá này nơi nào cũng có, chúng chỉ có màu sắc khác biệt mà thôi.

Mèo con nhìn dáng vẻ phấn khích của bọn nhỏ, mỉm cười hiền hòa.

Nhưng có đôi khi vẫn phải tính toán chi li.

Có người Man lấy răng dã thú làm dây chuyền, đổi lấy gia vị.

Mèo con nhìn sợi dây chuyền kia, chỉ cảm thấy hãi hùng.

Cuối cùng vẫn là lão Ngưu nhận lấy sợi dây chuyền, đeo lên cổ mình.

Người Man ôm gia vị, vui vẻ rời đi.

Những không phải người Man nào cũng thân thiện như thế.

Có người Man cầm lấy hai bình gia vị, quay đầu định rời đi.

Mèo con tai mắt lanh lẹ, lập tức ôm lấy gót chân của hắn. "...Tiền đâu, còn chưa đưa tiền đâu!"

Người Man kia nhấc chân, hất nàng văng ra ngoài.

Mèo con bị ngã đau.

Cúi đầu nằm rạp trên mặt đất, cái đuôi và tai đều cụp xuống.

Mặc dù kẻ kia là một người khổng lồ, nhưng vẫn phải trả tiền.

Những vật này là do tiên tử dùng tiền tự kiếm được mua đó. Lý Bình An đưa tay ngăn mèo con lại.

Người Man kia trợn mắt nhìn Lý Bình An, làm ra vẻ hung hãn.

Cầm lấy đồ vật, nghênh ngang ngoảnh đầu bước đi.

Nhưng mà, giây tiếp theo.

Hắn liền bị một đấm của ai đó nện vào đầu.

Cũng không phải là Lý Bình An ra tay.

Mà là ông lão có địa vị cao nhất trong tộc.

Ông lão đạp mạnh vài cái vào người tên kia.

Người kia vốn không dám phản kháng, ăn đánh đủ.

Tiếp theo có hai người Man khác ghì hắn xuống.

Ông lão ra hiệu cho bọn họ dẫn tên này đi, sau đó nhặt hai chiếc hộp kia lên cung kính trả lại cho Lý

Lý Bình An mỉm cười, gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

Người Man mặc dù tên là Man, nhưng không phải lũ ngu, lũ ngáo đá.

Dù bọn họ không biết Lý Bình An mạnh như thế nào, nhưng bọn họ hiểu rất rõ một điều. Hôm nay Lý Bình An mang rất nhiều vật mà bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy đến trao đổi với họ. Như vậy, có lẽ sau này người kia sẽ đến đây lần nữa.

Một truyền mười, mười truyền một trăm.

Rất có thể sẽ có nhiều người hơn nữa tới đây giao dịch với bọn họ.

Nếu như giết Lý Bình An, mặc dù hiện tại bọn họ chưa cần phải trả giá, có thể đoạt được mọi thứ mà Lý Bình An mang đến.

Nhưng sẽ không còn "sau này" nữa, chỉ sợ những đồ vật này, sau này sẽ không còn ai mang đến đây.

Có tiền lệ, rồi giao dịch thuận lợi, không còn người Man nào gây sự nữa.

Lý Bình An mang tới cho bọn họ tất cả mọi thứ.

Một ngày sau, đã bán hết sạch phân nửa.

Ban đêm trong lều vải, mèo con mang những thứ hôm nay thu hoạch được ra xem.

15:46

Có rất nhiều loại trân châu hình dáng như hạt châu, biết phát sáng, còn có mũ ra thú, đội lên rất là ấm áp.

Nhưng mà mũ nặng lắm, đội lên nặng đến mức khiến đầu nghiêng sang một bên.

Thế là nàng đội lên cho trâu trâu, ừm vừa như in.

Lại nhìn lão Ngưu đầu đội mũ da thú, cổ đeo dây chuyền răng thú, đuôi thì xỏ một chiếc nhẫn, tựa như một gã nhà giàu mới nổi.

Mèo con tiếp tục chọn lựa, còn có một thanh loan đao có da hươu bên trong.

Loan đao còn cao hơn cả nàng.

Đừng nói là cầm, ôm còn tốn nhiều sức.

Sau đó mèo nhấc từng cái lên, bỏ vào túi tiền của mình.

Giống như là từng viên đá quý nhỏ.

Một người một trâu một mèo như ngồi trên kho báu, những vật này có tác dụng gì đâu, nhưng đối với Lý Bình An mà nói chưa chắc là đã vô dụng.

Có lẽ chúng không quý giá bằng một viên đan dược, nhưng mà những vật này lại khiến Lý Bình An rất vui.

Tựa như đứa nhỏ nhặt được viên đá cuội có hình dạng đẹp mắt bên xông, sau đó thả vào trong túi quần đã trĩu nặng.

Người lớn bảo nhặt cái này làm gì?

Trẻ nhỏ không biết, chẳng qua những viên đá cuội trĩu nặng túi này lại khiến nó rất phấn khích.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có tiếng gọi ầm ĩ.

Như thể là đang gọi Lý Bình An.

Lý Bình An vén rèm, chỉ thấy một cô nhóc người Man đang đứng bên ngoài.

Đôi mắt đen nháy đang nhìn hắn.

Lý Bình An nhận ra nàng, là cô nhóc cưỡi dã thú lúc hắn mới tới.

Cô bé mặc áo lông thú, trên áo có rất nhiều đồ vật kỳ lạ.

Có răng dã thú, cũng có một số xương của dã thú dùng để làm công cụ.

Lý Bình An lấy ra một hũ đường và một bình lá trà, và một số đồ vật khác.

Cô nhóc lại lắc đầu, tỏ ý mình không đến đổi những thứ này.

Mà chỉ kéo tay Lý Bình An, chạy đến một chỗ khác.

Chương 697: Bộ lạc tộc Man

Cô nhóc kéo tay áo Lý Bình An, dẫn hắn vào trong một cái lều. Có một người phụ nữ người Man đang nằm trên tấm da thú.

Dáng người vẫn cao lớn vĩ đại như thế, nhưng giờ đây mặt nàng xám xịt như tro đất, hơi thở yếu ớt. Cô nhóc chỉ vào người phụ nữ kia, lại mang tất cả đồ vật bằng da thú của mình đưa cho Lý Bình An. Rõ ràng cô nhóc muốn nhờ hắn mau cứu người phụ nữ bệnh tật này.

Lý Bình An kiểm tra cẩn thận một phen.

Cấu tạo của người Man không khác lắm so với người bình thường, chỉ là họ cao hơn người thường một chút, thể chất cũng mạnh hơn.

Họ sống trong vùng băng tuyết nhiều năm, cơ thể bởi vì vậy cũng phát sinh một số thay đổi.

Nhưng về cơ bản vẫn là giống nhau.

Rất nhanh Lý Bình An đã đưa tay về.

Trong lòng hắn đã có manh mối, chỉ là không có sẵn thảo dược ở đây.

Suy nghĩ một chút, bèn lấy ra ngân châm, đâm vào huyện vị của người nọ.

Động tác này của hắn khiến cho cô bé người Man giật mình, nhìn Lý Bình An như cầm một loại vũ

khí nào đó đâm vào cơ thể mẹ nàng.

Ngoài thân ngân châm tỏa ra luồng khí lưu mắt thường không thể nhìn thấy.

Lý Bình An châm liền mười sáu châm.

Vốn định dặn dò cô nhóc người Man, bốn canh giờ sau rút châm xuống.

Nhưng ngôn ngữ bất đồng, hai bên giao tiếp rất khó khăn nên chuyện này là không thể.

Lý Bình An đành phải ở lại đây, nhưng hắn không cảm thấy phiền.

Dù sao với hắn mà nói, chỉ là đợi mà thôi.

Cũng chẳng hao phí sức lực gì, hơn nữa còn cứu được mẹ của một cô

bé.

Vậy tại sao lại không làm chứ.

Lý Bình An ngồi trên mặt đất, đọc sách.

Cô nhóc người Man mang đồ ăn đến.

Một đêm không ngủ, đến sáng ngày thứ hai.

Lý Bình An rút ngân châm, khí sắc của người phụ nữ người Man kia đã tốt lên nhiều trông thấy. Hôm qua người kia hãng còn ngắc ngoải, chỉ trong vòng một ngày đã thay đổi hoàn toàn.

Lý Bình An cầm một miếng thịt dã thú, chỉ chỉ người phụ nữ kia.

Ra hiệu cho cô nhóc người Man, mấy ngày này phải tẩm bổ cho mẹ.

Cô nhóc hiểu ý của hắn, gật đầu như giã tỏi.

Một người một trâu một mèo ở lại tộc Man hơn nửa tháng.

Người của những bộ lạc khác nhận được tin, thi nhau chạy tới đây.

Một là muốn xem thử người Trung Nguyên trông như thế nào.

Hai là xem xem có thứ gì có thể trao đổi được hay không.

Quả thực Lý Bình An vẫn còn lại một ít đồ.

Nhưng chỉ là vật tượng trưng nên hắn đã tặng cho những người Man khác, ngược lại còn không nhận đồ của họ.

Từ khi chữa khỏi bệnh cho mẹ cô bé kia.

Chưa đến nửa tháng, người đã sắp chết giờ đã có thể đứng dậy đi săn. Lý Bình An bèn trở thành thần y của tộc Man.

Có rất nhiều người Man đến tìm hắn khám bệnh.

Bởi vì hay đi săn, nên người Man thường xuyên bị thương.

Mà lúc trước bọn họ cứ để mặc thế bởi vì không biết cách chữa trị.

Họ chỉ đơn giản dựa vào cơ thể khỏe mạnh của mình, chờ miệng vết thương khép lại.

Nếu vết thương quá lớn, vậy đành chờ chết mà thôi.

Trưởng tộc tộc Man để mấy người có vẻ là thông minh hơn trong tộc, đi theo Lý Bình An học cách chữa thương, chưa bệnh.

Nhưng do ngôn ngữ bất đồng, nên thường xảy ra rất nhiều trò khôi hài.

Lý Bình An cũng không chê bọn họ phiền, kiên nhẫn dẫn bọn họ vào trong cánh đồng tuyết, tìm những dược thảo có thể chữa bệnh được.

Ngược lại, lão Ngưu thường xuyên đá chân sau, chê những người này ngu quá.

Nhưng mà quay đầu đi lại chạy đến dạy bọn họ.

Mèo con thì cùng cô nhóc kia học cách điều khiển cự thú.

Lúc mới đầu mèo không dám, cô nhóc người Man phải ngồi sau lưng của nàng, nàng mới dám ngồi

lên trên.

Dần dà, mèo con cũng đã học được.

Lưng thẳng tắp, cưỡi cự thú lông trắng.

Mắt sáng ngời, tựa như đại tướng quân oai phong lẫm liệt.

Cưỡi con thú này còn oai hơn cưỡi trâu trâu nhiều.

Chớp mắt đã ba tháng trôi qua.

Trong ba tháng này, bọn Lý Bình An còn đi theo người Man chuyển nhà.

Chuyển nhà với người Man mà nói chỉ là chuyện rất bình thường.

Bởi vì khí hậu thường xuyên biến hóa, nên phải chọn nơi thích hợp cư ngụ hơn.

Lý Bình An đã hiểu được một chút ngôn ngữ của bộ lạc người Man, đã có thể giao tiếp đơn giản với

Hôm nay.

Ráng mỡ gà vàng chói, gió bắc dần dần thổi mạnh.

Lại đến thời gian xuất phát, trong nhẫn trữ vật đã đựng đầy đồ. Còn

một số vật khác không nhét vào được đành phải đeo gùi. Đây chỉ là một phần mười quà đáp lễ của người Man thôi.

Tộc trưởng tỏ ý muốn tặng cho Lý Bình An vài con cự thú, để chở hàng hóa nhưng lại bị Lý Bình An từ chối.

Hôm trước khi đi, người trong toàn bộ lạc bèn đến tiễn người Trung Nguyên nhiệt tình lúc nào cũng cười tươi này.

Bọn họ đều cầm đồ vật theo, nhưng cuối cùng vẫn bị Lý Bình An và lão Ngưu từ chối.

Bởi vì thật sự là không đúc nổi nữa rồi.

Mèo con đang chào tạm biệt bạn của mình.

Mèo con cầm quả bóng bằng vải mà nàng thích nhất ra, tặng cho cô nhóc.

Cô nhóc người Man nhìn nàng bằng con mắt đen láy, đưa dao găm của mình cho mèo con.

Người Man chưa sản xuất được đồ sắt, dao găm là dùng loại đá đặc biệt ở khu vực cánh đồng tuyết tạo thành.

Rất là sắc bén, không thua gì đồ bằng sắt.

Hai người bạn nhìn nhau cười.

Mặc dù bất đồng ngôn ngữ không tiện giao tiếp, nhưng lại không ảnh hưởng đến cảm tình trong sáng của các nàng.

Mèo con và cô nhóc người Man như hiểu được điều này, biết sau này có thể mình sẽ không gặp lại

Tộc trưởng bộ lạc vì bảo vệ an toàn cho Lý Bình An, cố ý sai mười người Man đi theo bảo vệ bọn họ. Tuy nói Lý Bình An đã từ chối rất nhiều lần, nhưng người kia cứ kiên trì mãi, cuối cùng chỉ đành đồng ý cho bọn họ đi cùng một đoạn.

Trong bầu trời đầy sương tuyết, bóng lưng Lý Bình An dần biến mất trước tầm mắt của mọi người. “ÔÔÔ!!!”

Người Man dùng sừng thú làm kèn, phát ra tiếng vang to.

Thanh âm vừa cao vừa chói, như thể đang tiễn vị khách này.

Cũng như đang cảnh cáo dã thú ở quanh đây, người này là khách của bọn ta!!!

Dựa theo ghi chép của Trường Thanh, sau khi đi gặp được người Man.

Đi thêm một quãng về phía Đông, sau đó men theo đường cũ trở về Đại Tùy.

Về phần nếu đi tiếp về hướng Đông, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Có dã thú chặn đường bọn họ, nhưng đã bị những người Man hộ tống Lý Bình An đuổi đi hết. Lý Bình An và lão Ngưu chăm chú nghiên cứu bản đồ.

Mèo con còn đắm chìm trong cảm giác tạm biệt bạn mình.

Ba ngày sau, đến chỗ hẻm núi.

Người Man không dám đi thêm, bởi vì đã quá xa rồi.

Sợ không tìm được đường về bộ tộc, hoặc bị dã thú đi theo thành đàn tấn công.

Thế là bèn nói với Lý Bình An đi qua hẻm núi là về lại đường cũ rồi.

Chỉ là mới đi được nửa đường.

“Am àm!”

Người Man quay đầu nhìn lại.

Đã thấy núi tuyết hai bên hẻm bỗng nhiên nổ vang ầm ầm. Băng tuyết ở đó không biết mấy trăm năm giờ đây đột nhiên Con sóng lớn màu trắng từ trên đỉnh núi lao xuống. Thế tuyết lở rất nhanh đã tràn ra.

Người Man quá sợ, một người đưa tay kéo Lý Bình An lên. Cưỡi cụ thú lông trắng, chuẩn bị phi nước đại.

sup đổ.

Chương 698: Thần của cánh đồng tuyết

Người Man nắm nhanh như nắm cổ gà, kéo được Lý Bình An lên bèn chạy vội,

Lão Ngưu và mèo con ở phía sau cũng được hưởng đãi ngộ như thế.

Chỉ là chưa chạy được bao xa.

Bọn họ bỗng phát hiện tuyết lở đã dừng.

Thác tuyết ngưng lại giống như là ngưng đọng thời gian, đá vụn, cây cối chịu đà rời xuống cũng ngừng lại.

Người Man nào đã được chứng kiến cảnh này bao giờ, bọn họ trừng to mắt hoài nghi cuộc đời này.

Lý Bình An dùng tiếng Man nói với bọn họ, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Tay hắn nắm một tấm phù trắng, thu hồi bút Hiệp Khách.

Phù trắng trong tay hắn tự cháy lên không cần lửa, sau đó liền biến mất tiêu.

Núi tuyết sụp đổ khôi phục về dáng vẻ ban đầu, đất đá và cây cối thi nhau trở lại nguyên vị. Như chưa từng có gì xảy ra.

Người Man thấy cảnh này thì lấy làm kinh ngạc lắm, ánh mắt nhìn Lý Bình An lại càng sáng lấp lánh.

Bọn họ vội vàng quỳ xuống, như coi hắn trở thành thần của họ.

Lý Bình An vội đưa tay ý bảo bọn họ đứng dậy, ra hiệu cho bọn họ mau đổi hướng đi về đi.

Sau khi tạm biệt đơn giản xong, một người một trâu một mèo tiếp tục cuộc hành trình.

Chờ sau khi người Man trở về bộ lạc của mình, bèn nói chuyện tuyết lở vài ngày trước kể lại cho người trong bộ tộc nghe.

Người từ Trung Nguyên đến kia, chỉ đưa tay là ngăn được tuyết lở, thế là cả bộ tộc liền sục sôi. Người Man kia miêu tả sống động như thật, hoàn toàn không giống như đang nói láo.

Tộc trưởng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra được một lý do.

Người kia chắc chắn không phải người Trung Nguyên bình thường.

Chắc hẳn là thần tiên hạ phàm, cố ý đến giúp bọn họ.

Nếu không cũng sẽ không đem nhiều đồ vật của Trung Nguyên đến đây như vậy, còn truyền thụ những kỹ thuật mới cho bọn họ.

Cũng không lâu sau, chuyện càng kể lại càng thêm sinh động.

Mấy bộ tộc khác cũng nghe được tin này, thi nhau sai người đến tộc Man hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng, vị tộc trưởng này còn không ngại tốn sức lực.

Động viên mọi người điêu khắc pho tượng một người một trâu một mèo, xem như tín ngưỡng mà cúng bái.

Sau đó, mượn cách nói thần tiên hạ phàm, tuyên bố tộc mình được thần ban thần lực.

Không biết là do tác động tâm lý, hay là có chuyện gì xảy ra. Nhưng họ đã chinh phục được hai bộ lạc lân cận thật.

Đương nhiên nhân tố mặt chiến lực.

quan trọng nhất vẫn là do chiến lực của tộc Man, bọn họ còn được củng cố về

Lý Bình An đem yên ngựa, bàn đạp của người Trung Nguyên, cải tiến cho phù hợp với cự thú lông trắng.

Chớ xem thường hai thứ đồ này, trong thời kỳ chưa có đèn đóm, mọi người phải cưỡi trên lưng ngựa, dùng dây cương hoặc bờm ngựa, dùng chân chân kẹp chặt vào bụng ngựa, mới khiến ngựa lao nhanh mà không ngã xuống.

Nhưng cách này không an toàn, thứ nhất cưỡi ngựa lâu dễ mệt, đồng thời cũng khó sử dụng đao kiếm khi ngồi trên đó.

Chém hoặc ám sát, hai bên va chạm binh khí…….Bất cứ lúc nào đều có thể khiến người ngã ngựa. Vì vậy cũng giống như ngồi trên lưng cự thú lông trắng.

Mà có hai thứ đồ này rồi, người Man lại càng khống chế cự thú lông trắng thuận lợi hơn.

Nên khi đánh nhau với những bộ lạc khác, đương nhiên là bọn họ chiếm ưu thế.

Thế là vị tộc trưởng người Man vừa có kiến thức vừa là người tài này đã nắm lấy cơ hội duy nhất đó.

Cùng lúc đó, một bộ lạc nào đó lan truyền rộng rãi tin về Thần của cánh đồng tuyết.

Mà pho tượng do bộ lạc Man điêu khắc nên, cũng bị đổi thành nhặt được từ trong cánh đồng.

Giống như một quả bóng tuyết bé chưa bằng bàn tay đứng trên đỉnh núi.

Trùng hợp Lý Bình An đi ngang qua, nhấc chân đá trúng.

Thế là quả bóng tuyết này, càng lăn càng lớn……

Cuối cùng hình thành lở tuyết.

Bánh xe lịch sử trôi nhanh cuồn cuộn.

Nhưng với Lý Bình An mà nói, hắn còn không biết rõ tình hình.

Chỉ là cứ tiếp tục đi về phía trước thôi.

Mèo con chạy tới chạy lui, đeo bên hông con dao găm mà cô nhóc người Man tặng cho nàng, giờ đây mèo đã không còn vẻ u buồn như mấy ngày trước.

Phong cảnh phía trước đẹp biết bao, con đường dưới chân phải đi thêm bao lâu, bọn họ cũng không biết.

Đôi khi họ sẽ dừng lại nghỉ ngơi, khi thì lại đi tiếp.

Hoặc có đôi khi sẽ gặp những bộ lạc tộc Man khác.

Lý Bình An đã học đường kha khá ngôn ngữ của người Man, hỏi bọn họ đi tiếp về phía Đông sẽ tới nơi nào.

Không ai biết cả.

Chưa ai từng đi đến đó.

Lại bởi vì, càng đi về phía Đông gió tuyết càng mạnh.

Giống như muốn chôn vùi người để họ vĩnh viễn ở lại trong thế giới đó.

Mèo con đội gió tuyết, chưa đi được hai bước suýt nữa đã bị gió tuyết thổi bay ra ngoài.

Họ đã đi được khoảng hơn hai tháng, cuối cùng gió tuyết cũng đã ngừng!

Trong một thung lũng ở cánh đồng tuyết.

Có hai người Man của hai bộ lạc đang chém giết lẫn nhau.

Hai bên cùng nhau lao đến.

Dã thú dưới hông bọn họ đang cắn xé kẻ địch, mùi máu tanh tưởi ngập tràn trong không khí.

Người Man máu me đầy người kia đặt cược vào lần tấn công cuối cùng.

Nhất thời, hắn gào thét như dã thú, tiếng gào vang vọng khắp thung lũng.

Giáo dài và các binh khí khác bị giấu kín phân nửa trong màu tuyết đỏ thắm…. Lão Ngưu che mắt mèo con.

“Tiên tử không nhìn thấy gì cả ~”

Mèo con quơ tay quơ chân loạn xì ngầu.

Khi bọn Lý Bình An đến, trận chiến này đã sắp đến hồi kết thúc.

Người Man vội vàng dọn dẹp chiến trường, sau đó bèn rời đi rất nhanh.

Tựa như là đang lo lắng có quân tiếp viện đến giúp người kia.

Chờ khi Lý Bình An đi vào thung lũng, dưới đất chất đầy thi thể của người Man và dã thú.

Khứu giác của mèo con nhạy bén vô cùng, cho nên lão Ngưu cõng nàng chạy đến một nơi xa.

“Khụ khụ khụ!”

Có người Man từ trong đám thi thể leo ra, tuy người chồng chất vết thương nhưng dựa vào ý chí mạnh mẽ, cố gắng sống sót trên chiến trường.

Thấy Lý Bình An đi tới, liếc

Ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì tướng mạo và dáng người của người này, thật sự không giống người Man.

Người Man kia biết mình cách cái chết không xa, cũng không có ý định phản kháng, chỉ như vậy

nhìn hắn.

Lý Bình An dùng tiếng Man bày tỏ thiện ý của mình.

Vốn định chữa thương cho hắn, lại phát hiện đã không thể cứu được nữa rồi.

Có hệ thống bổ trợ, y thuật của Lý Bình Anh trở nên cao siêu hơn.

Nhưng điều này không có nghĩa hắn có thể giúp người chết đi sống lại.

Sở dĩ bây giờ người này còn sống, là dựa vào cơ thể mạnh mẽ của người man.

Người Man dường như cũng biết được mình không sống lâu được nữa, thế là nhìn ánh chiều tà cuối cùng trên thung lũng.

Lý Bình An vặn hồ lô rượu ra, cho hắn uống một hớp lớn.

Người Man kêu rên rỉ.

Lý Bình An vỗ vỗ vai của hắn, không muốn quấy rầy hắn nữa.

Đưa hết số rượu còn lại này cho hắn, rồi quay người rời đi.

Bức tranh này không thể nói là có cảm giác gì.

Tà dương đỏ như máu lơ lửng giữa bầu trời, chiến trường khói lửa chưa tan.

Chân đứt tay cụt rơi đầy đất.

Một người Man vì bộ lạc của mình mà chiến đấu đến phút cuối cùng, ngẩng đầu nhìn ánh dương cuối cùng của cuộc đời.

Một người tiếp tục tiến về phía trướng, thong thả không vội vàng.

Nắng chiều chiếu vào đôi con ngươi trắng của hắn……con ngươi yên ả như mặt hồ hiền hòa.

Hai tay Lý Bình An đặt trong tay áo, híp mắt nhìn về phương xa.

Chương 699: Đồ Sơn Nhã

Cánh đồng tuyết bắt đầu từ hai tháng trước, tuyết cứ rơi mãi chẳng ngừng.

Theo bản đồ của Trường Thanh đi đến đây đã là nơi cuối cùng, chỉ có thể tự tìm đường đi tiếp.

Một người một trâu một mèo nấp ở trong hang động tránh tuyết.

Ngoài kia tuyết lớn quá, chỉ đành chờ đến khi tuyết ngơi bớt.

Hang động không lớn, một người một trâu một mèo chen chúc với nhau.

Ở giữa là đống lửa.

Lão Ngưu nhìn bản đồ, không khỏi cảm khái Trường Thanh vẽ bản đồ kỹ ghê. Trên cơ bản khá là sát thực tế so với tình hình ở nơi đó.

Lúc này, lão Ngưu hắt hơi một cái.

Ngay lúc này, Trường Thanh đang ở khu vực Ung Châu xa xa.

Cầm bản đồ lão Ngưu đưa cho hắn, lại ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Người xuất gia không được chửi bậy.

Đù mé bần tăng đi đường nào bây giờ!

Mèo con cúi đầu liếm láp móng vuốt, ở cánh đồng tuyết mênh mông này làm gì có chuột cho nàng

Giờ chỉ có thể ngồi chán ở đây thôi.

Lý Bình An uống một ngụm trà, ngắm nhìn cảnh tuyết bên ngoài.
“Cũng không biết bao giờ tuyết mới ngừng”

“Cũng không biết bao giờ tuyết mới ngừng”

Mèo con nhàm chán học theo cách nói chuyện của Lý Bình An. Lý

Bình An bật cười.

“Không bằng ra bên ngoài nặn người tuyết cho bớt chán đi “Tiên tử nặn nhiều người tuyết lắm lắm rồi”

Sau khi đi vào địa phận cánh đồng tuyết phía Đông, mỗi khi đến lúc nghỉ ngơi mèo con sẽ chạy đi nặn người tuyết.

E rằng chơi sắp chán mất rồi.

“Vậy cũng chỉ đành ở lại đây chờ thôi”

“Tiên tử không cần nhại theo tại hạ đâu” Mèo con nghiêng đầu.

Lão Ngưu :”Ngưu

Mèo con: “Ngưu

Lão Ngưu: Hở?

Lý Bình An lại bật cười.

Bèn cảm thấy, hôm nay là một ngày rất ư là bình thường.

Qua mấy ngày sau, cuối cùng tuyết cũng đã ngừng rơi.

Đã đến lúc tiếp tục lên đường rồi.

Trước đó thi thoảng còn có thể gặp một hai người Man, nhưng càng đi về phía Đông lại càng hoang vắng.

Đến cuối cùng, vốn chẳng thấy người Man đâu, mà ngược lại ngày càng trông thấy nhiều dã thú. Có vượn lông trắng, có mãng xà trắng, có đàn thú nhung nhúc từng con.

Phần lớn đều là màu trắng, nhất là con mãng xà màu trắng kia, nó đứng ở trong tuyết, không khác gì hòa cùng với đất trời trắng xóa này.

Cứ như thế vừa đi vừa nghĩ, khi thì có tuyết lớn, khi thì trời đất hiền hòa.

Nếu tuyết quá lớn, một người một trâu một mèo bèn đi tìm một chỗ tránh tuyết.

Ngồi ngay ngắn bên ánh lửa, đọc sách, mặc dù đã thuộc lòng nội dung trong sách từ lâu.

Nhưng nghe tiếng tuyết rơi ngoài kia, uống trà, lặng lẽ đọc, cứ như vậy lại thư giãn cực kỳ. Đó chính là cái mà người ta gọi là: “Trăm lần đọc sách mỗi lần lại tự ngẫm ra một ít.

Chỉ là lúc này, mèo con đang ở ngoài chơi đùa bỗng chạy vào.

“Bên ngoài có người!”

“Một người phụ nữ ăn mặc đẹp như tiên tử”

“Đẹp như tiên tử? Trên đời này làm gì có ai xinh đẹp hơn tiên tử được chứ?” Lý Bình An tò mò hỏi. Mèo con khẽ giật mình, chớp chớp đôi mắt màu hổ phách.

Cúi đầu, xấu hổ nói.

“Ừ….thì cũng đúng

/╲/ /•/w/•/ /)/

“. . . Không đúng! Đây không phải trọng

điểm”

Mèo con vuốt vuốt mặt, lấy lại tinh thần kịp thời.

“Nơi này làm gì có thể có người được chứ? Tiên tử ngửi được mùi khác, là mùi của yêu tinh.

Trên đường tuyết, có một nữ nhân xinh đẹp mặc áo tơ lụa đi tới phía bên này.

Khi đi ngang qua hang động.

Nữ nhân liếc nhìn Lý Bình An, mỉm cười.

Lý Bình An cũng cười đáp lễ.

Mèo con trốn sau đuôi lão Ngưu.

Nữ nhân thoải mái ngồi xuống.

Lý Bình An mời trà.

“Túc hạ đến từ đâu?”

“Trung Châu?”

“Xin hỏi là tu sĩ của phái nào?”

“Tự đến tự đi, không tính là người của bất cứ nơi nào”

Nữ nhân như có điều suy nghĩ khẽ gật đầu, không e dè, nàng ta tự giới thiệu mình: “Tiểu nữ là Đồ

Sơn Nhã của tộc hồ ly Đồ Sơn, xin hỏi tên của túc hạ?”

“Lý Bình An, lão Ngưu, đây là Miêu Miêu tiên tử”

“Tiểu nữ xin chào”

“Túc hạ khách khí rồi.

“Không biết Lý tiên sinh không ngại xa xôi tới đây, là có chuyện gì quan trọng chăng?”

“Cũng không có chuyện gì cả, ra ngoài du sơn ngoạn thủy thôi”

Vẻ mặt Đồ Sơn Nhã vẫn vậy, dường như nàng không tin lắm vào những lời này của Lý Bình An.

Lý Bình An cũng không giải thích thêm, hắn hỏi: “Xin hỏi nếu đi tiếp về phía Đông, sẽ đến khu vực nào?”

“Là một nơi danh lam thắng cảnh”

“Ồ? Thật sao?”

“Lý tiên sinh không biết thật ư?”

“Thật sự không biết. Lý Bình An nói.

Đồ Sơn Nhã càng thêm nghi ngờ, một người một trâu một mèo nhìn có chút thần bí.

Chỉ là chú mèo kia nhìn rất ngây thơ trong sáng, nói chuyện một chút là có thể nhìn thấu.

Lý Bình An lại hỏi: “Đã là danh lam thắng cảnh, vậy thì tại sao ít người biết đến nơi này? Người Man ở đây không biết chút tin tức nào cả.

Đồ Sơn Nhã nói: “Bên trong nơi danh lam thắng cảnh đó có rất nhiều quy củ, nếu được cho phép đi vào, phải chờ đến thời hạn nơi đó mới mở ra.

Sau khi rời đi, sẽ bị xóa hết ký ức về nơi đây.

Chỉ biết đã xảy ra những chuyện gì trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại không biết làm cách nào để đi vào nơi ấy"

Lý Bình An gật gật đầu: "Thú vị"

Đồ Sơn Nhã nói: "Tiên sinh muốn tới danh lam thắng cảnh đó sao?"

"Cũng không hẳn

"Tiểu nữ bất tài, nhưng cũng là người cai quản một trong năm nơi thắng cảnh.

Nếu đây là mục đích tới nơi này của tiên sinh, vậy thì không cần phải che giấu.

Lý Bình An bình tĩnh nói: "Tại hạ vốn không có ý này, nhưng túc hạ đã nói như vậy, lại khiến ta cảm thấy có hứng thú.

Đồ Sơn Nhã vẫn giữ nụ cười trên mặt: "Danh lam thắng cảnh lập tức mở ra khi thay đổi triều đại, nếu túc hạ thật sự muốn tới nơi đó, e rằng không dễ dàng như vậy.

"Hiểu lầm, tại hạ chỉ muốn đến đó thăm quan một phen, không biết liệu có được cho phép?"

Đồ Sơn Nhã im lặng một lát.

Đây cũng không phải chuyện lớn lao gì.

Nếu là gia tộc thế gia hoặc là con em, người có vai vế của thế lực nào đó.

Dù cho không được cho phép nhưng có thể đợi đến khi triều đại thay đổi, đi vào trong đó tham quan.

Chỉ là người trước mắt không rõ lai lịch.

"Nếu làm túc hạ khó xử vậy thì thôi"

Lý Bình An chỉ nói vậy thôi, cũng không hẳn là có chấp niệm.

"Tiên sinh có tín vật gì làm bằng chứng không?"

"...Tín vật"

Lý Bình An do dự một chút, rồi lấy ra bút Hiệp Khách.

“Vật này có được không? Đây là chiếc bút do hiệu trưởng Hoài Lộc Thư Viện sử dụng”

Sắc mặt Đồ Sơn Nhã hơi biến đổi.

Nàng ồ một tiếng, rồi khéo léo đánh giá bút Hiệp Khách.

“Là do tiểu nữ mắt kém, mời Lý tiên sinh đi theo ta

Rời khỏi hang động, Đồ Sơn Nhã liền chuẩn bị thi triển phép bay, dẫn Lý Bình An tới danh lam thắng cảnh.

Lý Bình An vốn định cuốc bộ, nhưng không thể bắt người khác theo ý mình được.

Cũng chỉ đành thi triển thuật bay lượn.

Mặc dù Đồ Sơn Nhã là hồ yêu, nhưng nàng lại không phải chồn hoang tu hành đắc đạo.

Là yêu chính thống, thậm chí còn có xuất thân cao quý hơn nhiều so với một vài đệ tử danh môn chính phái.

Bây giờ lại là người quản lý một trong năm nơi danh lam thắng cảnh.

Thi triển phép bay lượn, có thứ như ván xuất hiện dưới chân.

Thực ra người khác cảm thấy thuật bay lượn này rất ngầu, nhưng nàng thì không.

Nhưng dù sao nàng cũng là người quản lý một phương.

Còn cần phải giữ hình tượng của mình trước mặt người khác.

Thoáng nhìn qua, một người một trâu một mèo phía bên kia đã xếp chồng như La Hán từ lâu.

Lý Bình An cõng trâu đen, mèo con nằm trên đầu trâu.

Đồ Sơn Nhà:

Hò?

Chương 700: Danh lam thắng

cảnh

Danh lam thắng cảnh là một hạt châu?

Sử dụng phép bay lượn, gần như là không tốn bao nhiêu thời gian, bọn họ đã đến cái gọi là "Danh lam thắng cảnh" mà Đồ Sơn Nhã nói.

Đồ Sơn Nhã bèn chỉ vào hạt chân lớn màu như mắt mèo nằm lơ lửng giữa sườn núi, nói: "Chính là nơi này.

Lý Bình An và lão Ngưu vào Nam ra Bắc, nhưng thật sự chưa thấy vật nào kỳ quái như vậy.

Dáng vẻ rất là hiếu kỳ.

Đồ Sơn Nhã giải thích: " Một bông hoa một thế giới, một chiếc lá một bồ đề.

Nơi danh lam thắng cảnh này là do Phật Thích Ca sáng tạo ra từ thiên địa đại thế, sẽ không bao giờ tìm ra vật thần kỳ như vậy thứ hai trên cõi đời này?

Đồ Sơn Nhã thi triển pháp thuật, khí quanh người nàng bỗng nhiên nở rộ.

Trời đất điên đảo, còn có cảm giác mê muội không thoải mái.

Nhưng rất nhanh cảm giác này đã biến mất.

Mèo con che mắt theo bản năng.

Một lát sau, mèo hạ cái tay che mắt mình xuống, nhìn xung quanh.

Biến mất tiêu rồi?

Đại Bình An và trâu trâu đâu mất rồi, còn có nữ nhân xinh đẹp như tiên tử nữa!

Mèo con mở to hai mắt nhìn, hoảng hốt quan sát tứ phía.

Không có, không có.

Không có!

Mèo con hơi luống cuống.

“Meo!”

Nữ nhân kia là người xấu!

Mặc dù xinh đẹp như tiên tử, nhưng lại có một cái bụng xấu xa.

Nhất định đã bắt mất Đại Bình An và trâu trâu của nàng.

“Chân tiên tử đạp lên tại hạ rồi.

Giọng của Đại Bình An

Mèo con vui mừng.

Giọng của Đại Bình An từ phía dưới truyền lên, mèo con cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy, một Đại Bình An phiên bản mini đang đứng dưới chân nàng.

Mèo con sững sờ.

Còn có trâu trâu và nữ nhân xấu xa kia.

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn Miêu Miêu tiên tử to lớn kia, hỏi Đồ Sơn nhã: “Đây là có chuyện gì xảy

ra?”

“Chúng ta đã đến danh lam thắng cảnh, còn con mèo này à.

Đồ Sơn Nhã nhìn mèo con.

“Phân nửa là bởi vì tu vi không đủ, nếu như bị cấm chế cưỡng ép biến nhỏ như chúng ta, e rằng không có lợi cho nàng”

Mèo con cúi người, chớp chớp hay mắt to.

Nhìn trâu trâu ngày thường to cao oai phong siêu cấp vô địch của mình.

Giờ đây còn lớn chưa bằng cái móng của mình, lại nhìn Đại Bình An, Đại Bình An giờ càng nhỏ hơn. Trâu trâu biến thành trâu trâu mini size rồi.

Đại Bình An cũng biến thành Tiểu Bình An.

Mèo con chợt nhớ tới cái gì, vội vàng kiểm tra túi tiền.

May quá tiền không bị thu nhỏ.

Mèo con duỗi móng sờ lão Ngưu/

Đôi mắt mèo sáng long lanh, đem trâu trâu mini đặt lên lòng bàn tay của mình.

Lý Bình An lại nhìn dáng vẻ to lớn của mèo con: “Như thế này cũng có thể vào sao?” “E là không” Đồ Sơn Nhã nói.

Thực ra là, cho dù ở hình dạng nào cũng có thể vào danh lam thắng cảnh.

Chỉ là tự nhiên trong danh lam thắng cảnh lại xuất hiện một con mèo, như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt.

“Vậy xin nhờ túc hạ biến mèo con trở lại bình thường”

“Chờ ta nghĩ cách đã”

Mèo con duỗi móng vuốt, chạm vào Lý Bình An.

“Tiểu Bình An và trâu trâu nhỏ quá.

“Sẽ có….sẽ có mùi vị giống chuột hay sao?”

“Tiên tử đừng có ăn tại hạ đấy nhé”

“Tiên tử không ăn đâu. Mèo con mở túi tiền của mình ra: “Tiểu Bình An và trâu trâu có thể chui vào túi tiền của tiên tử”

“Đa tạ ý tốt của tiên tử.

“Dù cho Bình An và trâu trâu có biến nhỏ, tiên tử cũng sẽ bảo vệ hai người.

Đôi mắt mèo chớp chớp, nếu Đại Bình An và trâu trâu biến thành nhỏ như vậy, về sau ăn cơm chẳng phải sẽ tốn rất nhiều thời gian sao.

Nhưng mà thế thì chuột ôi mất, vậy phải làm thế nào….

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, mèo con đã nghĩ rất nhiều.

Chỉ là, rất nhanh Đồ Sơn Nhã đã tìm được cách.

Bèn biến mèo con trở về hình dạng phù hợp với nơi thắng cảnh này.

Mèo con ngẩng đầu nhìn Đại Bình An và trâu trâu lại biến lớn, không khỏi mân mê bọn họ.

Vẫn là vừa nãy chơi vui hơn.

Lý Bình An sờ đầu mèo con.

Mèo con như thế này vẫn đáng yêu hơn.

Nghĩ vậy lại xoa mạnh đầu nàng.

Mèo con cũng hơi hối hận, sao vừa nãy không thừa dịp biến lớn xoa xoa đầu Đại Bình An nhỉ? Đi theo Đồ Sơn Nhã vào bên trong thắng cảnh, rất nhanh đã nhìn thấy một tòa trấn nhỏ. Quan sát thì, trấn ở đây không khác lắm so với những con trấn bình thường ở Trung Nguyên.

Sương mù mông lung, từng cơn gió nhẹ thổi qua mặt nước.

Khiến mặt sông nổi lên những vết nhăn nhăn nheo.

Có người đang đi trên đường, có người trung niên, có người già, còn có cả thiếu niên thiếu nữ. Thanh minh trong tiết tháng ba,

Lễ là tảo mộ hội là đạp thanh. Gần xa nô nức yến anh,

Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân.

Kiến trúc giống như những con trấn nhỏ ở phía Nam Đại Tùy.

“Lý tiên sinh cảm thấy thế nào?” Đồ Sơn Nhã hỏi.

Lý Bình An suy nghĩ một chút: “Không với tưởng tượng của tại hạ cho lắm, nhưng phải nên như

thế?”

“Tiên sinh thích là được rồi, mấy ngày này tiên sinh có thể ở lại đây, vẫn mong tiên sinh chớ làm hỏng quy củ của nơi này.

“Chắc chắn”

“Vậy không quấy rầy tiên sinh nữa.

Sau khi Đồ Sơn Nhã rời khỏi không bao lâu.

Một người một trâu một mèo bèn đến hàng trà ở

ngay

đầu phố.

Cửa hàng không chỉ bán trà, mà còn bán cả bánh ngọt.

Bèn chuẩn bị ăn no bụng cái đã, thuận tiện hỏi xem nơi này có tiệm nào ngon không, tới đó đánh chén một bữa.

Ở trong cánh đồng tuyết phía Đông lâu quá, thấy mọi người ngồi uống trà tám chuyện vẫn chưa

Tiểu nhị hỏi: “Nhìn túc hạ khá lạ mặt, có phải là người mới tới trấn này?”

“Túc hạ định ở đâu, có quen ai ở đây không?”

“Tạm thời là không

“Vậy không bằng ở lại tiệm của chúng ta đi?

“Thế thì còn gì tốt hơn.

Tiểu nhị thấy hắn đáp ứng sòng phẳng như vậy, vội nhìn thời gian, còn có lòng chuẩn bị cho bọn họ một bàn đầy đồ ăn thức nhắm.

“Bánh ngọt nhân đậu, bánh ngọt lá trúc, bánh ngọt hình tháp, bánh trôi, rau câu. Còn có trà, mời ba vị từ từ thưởng thức.

Tiểu nhị cũng không bởi vì lão Ngưu và mèo con cùng ngồi lên bàn, mà cảm thấy có gì lạ.

Lâu lắm rồi không được ăn bánh ngọt ngon như vậy.

Một người một trâu một mèo bắt đầu cắm mặt ăn.

Bên ngoài có thiếu niên vác củi đi ngang qua, tò mò nhìn bọn họ.

Không chỉ có cậu ta, mà cả những người khác đi ngang qua cũng thế.

Còn có người thầm thì nói hai ba câu: “Ồ là người mới tới kia.

“Lại bị gạt vào quán trà Văn Uyên rồi.

“Chậc chậc – số đen thế”

“E rằng sẽ bị gạt ngay cả quần đùi cũng bị lột sạch.

Bên trong quán trà, ngoại trừ bọn Lý Bình An.

Còn có một ông lão đang nhàn nhã uống trà.

Trừ ông ta ra còn đâu không có vị khách nào khác.

Người ngoài cửa đi qua đi lại, nhưng tuyệt nhiên không ai muốn uống trà ở đây. Tiểu nhị nhìn cái bàn một người một trâu một mèo với khuôn mặt hiền lành.

Hề hế –

Chương 701: Kẹt xi quá

Chương 701: Kẹt xỉ quá –

Bên trong danh lam thắng cảnh.

Một người một trâu một mèo ăn no uống say xong, bèn chuẩn bị trả tiền sau đó đi tiếp, "Tiểu nhị, tính tiền"

"Tổng cộng là 352 linh thạch thượng phẩm, đưa 300 là được ạ.

Tiểu nhị cười ha ha nói.

Lý Bình Anh:.....

Lão Ngưu bỗng thay đổi biểu cảm.

Cái quần, 300 linh thạch thượng phẩm?

Tiểu nhị vẫn cười, đưa giấy tờ cho Lý Bình An.

Không quên chêm thêm một câu: "Cũng chấp nhận linh phẩm có giá trị tương đương"

Chương 701: Kẹt xỉ quá .

Lão Ngưu nhún nhún vay, nhìn ông đây mà cái gề! Vừa nãy trâu ta….trâu ta….ăn được có vài miếng.

Lý Bình An dùng ánh mắt trao đổi với nó.

Ăn có mấy miếng thì không phải trả tiền à?

Cũng không thể quỵt nợ chứ, nhận đi mầy – Nhanh! Ta biết ngươi có quỹ đen.

Mau lấy ra đấy đi!

Lão Ngưu mở to mắt nhìn hắn.

Nếu không, vậy thì ta chạy.

Lý Bình An trừng mắt nhìn.

Ăn xong còn không trả tiền, đã quay đầu chạy béng, thế thì còn ra gì nữa.

Lão Ngưu: Đây rõ ràng là tính kế bọn mình mà, ngươi có đem ta gạt nợ thì cũng chẳng đủ.

“Các hạ…”

Tiểu nhị nhẹ nhàng gõ quầy hàng.

Lý Bình An quay đầu, nhìn hắn cười xấu hổ.

“Giá của mấy món này, có hơi đắt quá.

Tiểu nhị giải thích: “Túc hạ không biết rồi, nguyên liệu của mấy món bánh này quý giá lắm, qui trình cũng rất rườm rà.

Mỗi năm chỉ làm được vài cái thôi, ngay cả hoàng đế có muốn ăn cũng khó, chỉ có ở nơi danh lam thắng cảnh này mới có thể hưởng thụ”

Lý Bình An cười haha: “Lão Ngưu lấy tiền”

Lão Ngưu đặt mèo con lên trên quầy.

Như là đang nói, ngài thấy mèo con vừa biết nấu cơm giặt quần áo còn rất nghe lời này thế nào? “Meo ~” Mèo con ngơ ngác kêu lên một tiếng.

Lý Bình An nói: “Lão Ngưu đừng đùa nữa, lấy hết mấy vật tốt ra đi?

Lão Ngưu đành phải lấy mấy thứ tạm coi là đáng giá từ trong nhẫn trữ vật ra.

Chỉ là lúc trước, bởi vì nhận mấy thứ đồ kỳ quái của bộ tộc Man.

Cho nên những đan dược vô dụng do bọn họ luyện chế lúc trước, đều bị lão Ngưu coi như đậu mà cắn chơi chơi cho vui rồi.

Về phần linh thảo hiếm có khó tìm, thì bị mèo con coi như rau cỏ nấu thành canh húp rồi.

Mấy cái đồ vật tạm coi là có giá trị được đặt lại một chỗ, nhưng ngay cả z 300 linh thạch cũng chưa đến.

Tiểu nhị nhìn mấy thứ đồ rách nát trên mặt đất, không khỏi cau mày.

Theo lý thuyết thì người có thể vào được danh lam thắng cảnh chắc chắn không phải hạng người xoàng xĩnh, tuy nói 300 linh thạch thượng phẩm dùng để ăn một bữa bánh ngọt thì hơi đắt thật. Nhưng mà tìm mấy người ở trong tiểu trấn, vớ đại ai cũng có thể lấy được ba trăm linh thạch. Coi như tạm thời không có tiền, thì cứ thả tạm một vật đi, thế cũng đáng gạt nợ 300 linh thạch thượng phẩm.

Lại nhìn mấy thứ rách nát này.

Xương thú, dây chuyền răng dã thú, dao xương thú…..

Không phải nói những vật này không ra gì, nhưng mà với người tu hành mà nói, những vật này

không đáng một đồng.

Lý Bình An cũng nhìn ra người kia hơi xem thường đống đồ này, cười bất đắc dĩ.

“Mặc dù tại hạ không có nhiều linh thạch như vậy, như vậy thì thế nào, ta viết cho túc hạ một tờ giấy nợ. Định rõ kỳ hạn, đến lúc đó trả cả gốc lẫn lãi cho ngươi.

“Này..

Tiểu nhị khó xử nói: “Đây không phải chuyện mà ta làm chủ được.

Đang nói, từ bên ngoài có một người đàn ông trung niên bước vào.

Tay ông ta cầm một cái lồng chim, đầu đội nón nhỏ, mặt nở nụ cười. “Chưởng quỹ, chưởng quỹ!”

Người đàn ông trung niên đi tới.

“Sao thế?”

Tiểu nhị bèn nói lại chuyện này cho ông ta.

Chưởng quỹ đánh giá Lý Bình An một phen, lại nhìn một đống đồ dưới đất.

“Túc hạ nhìn lạ mặt quá.

“Tại hạ mới tới nơi này”

“Túc hạ là người mới tới, vậy không thu tiền này nữa, coi như đãi túc hạ một bữa,

Tu sĩ đến cảnh giới này, đều là người thông minh.

Chi dù là tiểu nhị, mặc dù thấy Lý Bình An không trả nổi tiền, cũng không buông lời cay đắng. “Vậy liền đa tạ”

Lý Bình An cũng không từ chối hảo ý của ông ta.

Dù hắn muốn từ chối, không muốn nợ ân tình, nhưng nhất thời hắn không có nhiều linh thạch đến vậy.

Một người một trâu một mèo ngồi dưới đất, vội vàng cất hết đống đồ vô dụng của mình.

Xong xuôi mới rời khỏi quán trà.

Mèo con thở dài liên tục.

“Tiên tử thở dài gì vậy?”

“Sau này tiên tử cũng muốn mở một nhà hàng điểm tâm như vậy.

Chương 701: Kẹt xỉ quá

“Kiếm được nhiều!” Mèo con nói.

Bọn họ tùy ý dạo bước trên thềm đá xanh, ánh nắng chói lọi chiếu lên bức tường đỏ thắm.

Có người mặc áo bào trắng, người nam mang phong thái ngời ngời bước qua.

Có kiếm khách vô song, ngồi bên phố uống rượu.

Cũng có ông lão bói toán, đang chơi cùng mấy đứa nhỏ.

Tu sĩ ở trời Nam đất Bắc tụ tập ở đây.

Mèo con không cảm thấy những người này có gì kỳ lạ, chỉ coi họ như người dân ở đây.

Lý Bình An đi trên cầu, nheo mắt nhìn mảnh đất này.

Ở trung tâm con trấn có một cây hoa quế.

Dưới cây hoa quế, có mấy đứa nhóc đang chơi đùa.

Muốn nhặt mấy bông hoa quế về, làm bánh hoa quế ăn.

Chỉ là bọn nhóc có làm sao, thì hoa quế vẫn không rơi xuống.

Có đứa muốn leo lên, lại đạp gãy một cành cây. Lúc này, có một ông lão chống gậy đi tới. “Di di di!”

Cầm gậy xua đám trẻ đi như xua gà.

“Một ông lão tên Đinh, nuôi hai thằng mắt trắng

Ba ngày không ăn cơm, đói đến hoa mắt chóng mặt”

Đám trẻ con vừa chạy vừa hát nghêu ngao chọc tức ông lão.

Mèo con ngẩng đầu nhìn cây hoa quế cao cao, cái mũi nhúc nhích ngửi mùi hoa thơm.

Lúc này, một bông hoa quế từ trên cây rơi xuống.

Nhẹ nhàng rơi xuống chóp mũi mèo con.

Mèo con nghiêng đầu.

Ông lão híp mắt nhìn mèo con.

Mèo con đưa tay gỡ bông hoa quế kia xuống.

Lý Bình An mỉm cười, có lẽ đây là cơ duyên của mèo con. “Nhận đi, đây là cây hoa quế cho tiên tử đó”

Mèo con nói: “Thế nhưng chỉ cho mỗi một bông”

“Tiên tử chớ có tham lam, một bông là đủ rồi”

Mèo con ngẩng đầu, nhìn Lý Bình An.

“Thế nhưng chỉ có tiên tử có, còn Đại Bình An và trâu trâu thì không”

Lý Bình An vuốt đầu nàng.

“Vì nó chỉ tặng cho tiên tử thôi.

“Vậy tiên tử không cần nữa.

“Thế thì mất lịch sự lắm”

Mèo con chớp mắt nhìn, nâng móng vuốt.

Ra hiệu cho Lý Bình An ôm nàng lên.

Lý Bình An ôm nàng lên, mèo con ghé vào tai Lý Bình An nói : “Kẹt xỉ quá, chỉ cho tiên tử một chiếc lá, không bằng cho tiên tử một văn tiền ý –

Chương 702: Đi hỏi là biết mà

1345 chữ

“Cái này có giá hơn một văn tiền nhiều. Lý Bình An bất đắc dĩ nói. “Vậy có thể đem bán lấy tiền không?”

“Thế thì lỗ lắm”

“Vậy nó có thể làm được gì chứ?”

“Đây là cơ duyên của tiên tử, tiên tử ăn hết nó đi?

Mèo con nói: “Tiên tử muốn ăn chuột, không muốn ăn lá cây đâu?

“Ăn nó xong, tiên tử sẽ trở nên rất mạnh.

“Mạnh như thế nào?”

“Có thể bảo vệ được cho tại hạ và trâu trâu.

Mèo con do dự một chút, sau đó bèn thả chiếc lá này vào miệng nuốt,

Nhai nhai, còn cảm thấy rất thơm.

Nhưng cũng không có cảm giác gì khác.

Lý Bình An gật đầu mỉm cười với ông lão kia. Ông lão cũng cười với hắn.

Lý Bình An thu hồi tầm mắt, nhìn cây hoa quế này.

Ánh mắt hắn rơi xuống rễ cây hoa quế dưới mặt đất.

Một đôi pháp nhãn, nhưng lại không nhìn ra có gì ở trong đó.

Tiểu trấn không quá lớn.

Đi dạo một buổi sáng đã đi xong con trấn này.

Bọn họ tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Có trải nghiệm trước đó rồi, bởi vậy bọn họ không dám tùy tiện vào bất cứ một cửa hàng nào khác.

Đành phải lấy lương khô của mình ra ăn.

Mèo con nói: “Nơi này rất đẹp, chúng ta có thể ở lại đây một khoảng thời gian sao?”

“Mỗi cây mỗi hố, chúng ta ở lại đây, vậy sẽ chiếm chỗ của người khác. Mèo con không hiểu cho lắm.

Lý Bình An không giải thích gì thêm.

Lúc này, có người đàn ông trung niên mặc áo bào nhà Nho đi qua.

Tay hắn cầm một quyển sáng, thoạt nhìn có vẻ là một giáo viên.

Thấy Lý Bình An, lại nhìn thấy bên cạnh hắn có con trâu đen. Lòng rạo rực, liền nhanh bước tới.

“Xin hỏi, túc hạ có phải là Lý Bình An, Lý tiên sinh”

“Phải, xin hỏi tác hạ là?”

“Tại hạ họ Lữ, tên Du, tự là Tồn Chính

Lữ Du tự giới thiệu.

“Tại hạ là một giáo viên dạy học ở đây, đã nghe danh Lý tiên sinh và Trâu thần đã lâu, hôm nay vinh

dự được gặp.

“Lữ tiên sinh khách sáo rồi.

Lữ Du có hơi kích động.

Hắn cũng chưa ở đây được mấy năm, nhưng hắn đã được gặp rất nhiều nhân vật có tiếng.

Chưa từng nghĩ hôm nay lại gặp được Lý Bình An ở đây.

Lữ Du thấy Lý Bình An đang gặp bánh nướng, bèn nói: “Tuy tại hạ không có nhiều tiền, nhưng mời tiên sinh một chén trà vẫn là đủ.

“...Vậy cung kính không bằng tuân mệnh”

Lữ Du dẫn theo bọn Lý Bình An tới quán trà má hắn hay ghé qua.

Hỏi chuyện mới biết, Lữ Du vốn là nho sĩ Đại Vũ.

Sau đó Đại Vu bị Đại Tùy diệt quốc.

Trung thần không thờ hai chủ, Lữ Du bèn rời khỏi Đại Vu.

Sau đó vừa du lịch vừa tu hành.

Sư phụ của hắn thì thần phục Đại Tùy, bởi vì không muốn nhìn đồ đệ của mình lưu lạc bên ngoài, bèn dựa vào quan hệ sắp xếp cho hắn đến đây.

Trên đường, đúng lúc lại gặp Yêu tộc nổi dậy.

Hắn còn từng đến thành Đằng Trình.

“Khi đó Lý tiên sinh và Trâu thần gánh vác Đại Lương, ngăn cơn sóng dữ.

Hợp lực cùng nữ đế Đại Tùy và Cố Tây Châu đánh đuổi kẻ địch.

Lúc đó tại hạ chỉ là người đứng dưới tường thành ngẩng lên nhìn tiên sinh ước ao, chưa từng nghĩ hôm nay sẽ có cơ may được uống trà cùng Lý tiên sinh, quả là vinh hạnh”

Lý Bình An vội vàng nói: “Lữ tiên sinh quá khen, cứu dân cứu nước cần gì chia công lao.

Mèo con đặt đầu trên bàn, chỉ có cái miệng là đang nhai bánh ngọt.

Một lát sau, thấy bọn họ mãi vẫn chưa trò chuyện xong.

“Tiên tử muốn ra ngoài chơi ~”

“Đi đi, nhưng đừng chạy quá xa. Lý Bình An nói.

Mèo con khẽ rùng mình, hóa thành một bé gái, nhảy từ trên ghế xuống sau đó chạy ra ngoài. Bên ngoài có mấy đứa nhóc tuổi tác tương tự nàng.

Cô bé đứng ở bên cạnh nhìn.

Lúc này, có một tiểu cô nương cũng mặc áo đỏ chú ý tới nàng.

Đi qua, hỏi: “Ngươi là con nhà ai?”

Cô bé do dự một chút rồi nói: “Là con nhà Đại Bình An.

“Đại Bình An là Đại Bình An”

“Bộ quần áo này của người ất đẹp”

Cô bé ưỡn thẳng lưng, tự hào nói: “Đại Bình An may cho tiên tử đấy.

Tiểu cô nương không hỏi Đại Bình An là ai, chỉ cảm thấy cô bé rất thú vị. “Vậy chúng ta chơi cùng nhau nhé.”

Cứ thế cô bé gia nhập nhóm chơi của bọn nhóc.

Lý Bình An và Lữ Lương nói mãi không hết chuyện.

Biết Lý Bình An tạm thời không có chỗ ở, Lữ Lương bèn rộng rãi mời hắn đến nhà mình ở.

Lý Bình An bèn thuận thế đồng ý.

Lần đầu tiên cảm nhận được lợi ích của việc nổi tiếng.

Ăn chùa uống chùa, còn có thể ở miễn phí.

Lúc mèo con trở về, sắc mặt có hơi tồi tệ.

Ôm một quả bóng bằng vải, cúi đầu.

Lý Bình An không hỏi gì nàng.

Chờ sau khi đến chỗ ở của Lữ Lương.

Lữ Lương dạy học ở trường tư, bèn ở lại trường luôn.

Trường tư có rất nhiều phòng trống, rất nhanh đã tìm được một căn phòng sạch sẽ cho Lý Bình An

ở lại.

“Nếu tiên sinh cảm thấy có gì không ổn, cứ nói với ta là được.

“Không dám làm phiền Lữ tiên sinh

“Tiên sinh chớ có khách khí, trời đã không còn sớm, tiên sinh nghỉ ngơi đi.

Chờ đến mai, tại hạ sẽ dẫn tiên sinh đi dạo một vòng quanh nơi này

Chờ Lữ Du đi khỏi.

Mèo con ôm quả cầu vải, đặt mông ngồi trên giường.

Lý Bình An sờ sờ đầu nàng, hỏi: “Sao vậy? Người ta không muốn chơi với ngươi à?”

Mèo con lắc đầu, không nói gì.

“Bị bắt nạt ư?”

Mèo con vẫn lắc đầu.

“Vậy là bị làm sao?”

Mèo con ngẩng đầu, đặt quả bóng lên giường.

Lý Bình An nhìn quả bóng, rất nhanh đã nhận ra.

“Đó không phải quả bóng vải của tiên tử hay sao, tại hạ nhớ tiên tử đã tặng cho cô nhóc người Man ở bộ lạc rồi mà”

Mèo con gật đầu: “Nhưng giờ nó lại ở đây.

“Làm sao tiên tử tìm được nó?”

“Từ trong tay những đứa trẻ kia. Mèo con thút thít nói.

Lý Bình An nhướng mày, thầm nghĩ đến mấy khả năng.

Lại hỏi: “Tiên tử có hỏi đứa bé kia chưa?”

“Nàng nói là cha nàng mang về cho nàng”

Lý Bình An nói: “Vậy mai chúng ta đi tìm cha nàng hỏi là được.

Mèo con gật gật đầu, bỗng nói thêm.

“Có phải là cha nàng cũng tới nhà của người Man, sau đó bạn của tiên tử liền đưa quả bóng của tiên tử cho người khác.

Mèo con buồn bã, bạn mình lại tặng món quà mà mình thích nhất cho người khác.

Lý Bình An sờ đầu nàng: “Chắc không phải vậy đâu, mai đi hỏi là biết mà”

Mèo con gật đầu, cất quả bóng vải đi.

Bất an dựa gần lò sưởi, e là đêm nay không ngủ được.

Lý Bình An và lão Ngưu đã nghĩ đến khả năng tệ hơn. Nhưng thôi….mai đến đó hỏi là biết.

Chương 703: Trấn nhỏ

Sáng ngày hôm sau.

Lý Bình An hỏi thăm được nhà của cô bé kia ở đâu từ chỗ của Lữ Du. Nhà họ Vương nằm ở ngõ 17.

Mèo con ôm quả bóng vải, không còn hoạt bát như xưa.

Nàng nắm tay Lý Bình An, đi theo hắn vào con ngõ 17.

Lý Bình An gõ cửa nhà họ, người mở là một gã đàn ông cường tráng. Gã kinh ngạc nhìn Lý Bình An.

“Tại hạ là Lý Bình An, vị này là Miêu Miêu tiên tử”

Gã đàn ông nói: “Túc hạ mới tới nơi này?”

“Có chuyện gì không?”

“Có chuyện muốn hỏi, không biết có thể đi vào hay không”

Gã đàn ông do dự: “Xin chờ ta bẩm báo với gia chủ trước đã. “Làm phiền rồi.

Một người trung niên áo quần giàu sang đang đứng chơi chim.

Gã đàn ông đi tới, chắp tay cúi người nói.

“Gia chủ ngoài của có một người tự xưng là Lý Bình An đến bái kiến gia chủ.

“Lý Bình An? Thành Đằng Trùng Lý Bình An?”

Gã đàn ông nói: “Cái này….nhìn khí chất có vẻ giống”

“Hắn tới đây làm gì?”

Người trung niên mặt đầy nghi ngờ.

“Mặc kệ là làm gì, người tới là khách, mở cửa dâng trà đón khách”

Rất nhanh, gã đàn ông ra mở cửa cho một người một mèo một trâu đi vào.

Bố cục sân rất có quy tắc, có thứ tự.

Mèo con nhìn xung quanh một lần, sau đó thu hồi ánh mắt.

“Mời ngồi.

Một lát sau, người trung niên đi tới.

Mặt đầy ý cười nói: “Haha, Lý tiên sinh đại giá quang lâm, quả thật là vinh hạnh của phủ ta

Lý Bình An đứng dậy, đáp lễ với ông ta.

“Người đâu dâng trà

Hạ nhân bưng trà lên.

“Đây là lá trà mới hái năm nay, năm năm mới được một vụ

“Tại hạ và Vương Tạ, không biết Lý tiên sinh tới nhà ta có chuyện gì chăng?”

Mèo con lấy quả bóng vải ra, chìa quả bóng lên.

Nháy mắt, lúc này mèo sẽ không nói chuyện.

Lại quay đầu nhìn Lý Bình An, Lý Bình An bèn giải thích cho ông ta.

“Quả bóng này vốn là của mèo con nhà ta tặng cho bạn của nàng, hôm qua khi chơi cùng với trẻ con nhà Vương tiên sinh, nghe nói quả

bóng vải này là do tiên sinh mang về. Không biết Vương tiên sinh lấy quả bóng này từ đâu?"

"A??"

Vương Tạ suy nghĩ một lát rồi nói.

"Ta nhớ có một lần ta ở trong núi nhìn thấy quả bóng vải này, thấy nó thú vị bèn tiện tay mang về. Thực sự không biết là vật của Lý tiên sinh, đắc tội rồi.

"Không sao, nếu là như vậy thì thôi không quấy rầy nữa. "Ngài ở lại ăn một bữa cơm canh đạm bạc cũng được." "Không làm phiền Vương tiên sinh nữa.

Lý Bình An dẫn mèo con về.

Sau khi rời khỏi phủ nhà họ Vương.

Mèo con rất vui vẻ, nàng biết bạn nàng không phải không thích quả bóng này nên vứt đi, chỉ là làm rơi mất thôi.

Lý Bình An quay đầu nhìn bảng hiệu của nhà họ Vương.

Sau khi Lý Bình An rời khỏi hẳn, nụ cười trên mặt Vương Tạ chợt tắt.

Gã đàn ông đi lên trước, hỏi dò: "Chủ tử, có gì phiền phức sao? Lý Bình An này ….có chút danh tiếng"

Vương Tạ cười nhạt :"Có gì phiền toái đâu, chút chuyện nhỏ thôi.

Lý Bình An đưa mèo con về trường tư thục, Lữ Du đang dạy học.

Hắn không có nhiều học sinh, chỉ có năm đứa trẻ là học sinh của hắn.

Lý Bình An dùng pháp nhãn nhìn những đứa trẻ này.

Năm đứa trẻ này được trời ưu ái, cơ thể mạch máu lưu thông, xương cốt như ngọc. Không biết đã dẫn trước người ở bên ngoài bao nhiêu năm.

E rằng các tu sĩ khác có cố gắng cả đời, cũng không đuổi kịp thành tựu của những đứa trẻ mới vừa ra đời này.

Lý Bình An chống một tay bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời

chiếu sáng trấn nhỏ.

Một lát sau, Lữ Du nhìn thời gian.

“Thôi về ăn cơm đi”

Năm đứa trẻ như được giải phóng, vội chào tạm biệt tiên sinh rồi chạy về.

Tiểu cô nương nhà họ Vương nhìn thấy mèo con, chạy tới hỏi.

“Đi chơi thôi”

Mèo con trừng mắt nhìn, sau đó lại nhìn Lý Bình An.

Như thể đang hỏi, tiên tử có thể ra ngoài chơi không?

Mèo con lúc này mới ôm bóng vải, vui vẻ cùng tiểu cô nương nhà họ Vương chạy đi. Lữ Du cầm quyển sách đi tới: “Tiên sinh về rồi à, chuyện đã hỏi rõ chưa?”

“Xem như vậy đi.

Lý Bình An đưa ra một đáp án mơ hồ.

Một đôi pháp nhãn nhìn nơi danh lam thắng cảnh này.

Hắn nhìn thấy có nhiều luồng khí vắt ngang vắt dọc, địa mạnh lưu chuyển…... Tựa như rõ ràng nhưng lại mù mờ như trong màn sương.

“Nếu tiên sinh không có chuyện gì làm, không bằng đi dạo quanh trấn cùng tại hạ?” “Vậy xin đa tạ.”

Ngồi chèo thuyền, nhà dân hai bên bờ dần dần thu nhỏ.

Mặt nước tạo thành từng đợt sóng gợn, nước chảy qua cầu, nước chảy nhỏ dòng chảy dài. Nơi đâu cũng toàn là nước, nơi đâu cũng toàn là cầu, là những ngôi nhà gạch xanh ngói xám. Đẹp như thơ như họa, khiến lòng người say mê.

Trên bờ có người dạo bước quanh ngõ hẻm,

Có người thì đứng dựa trên cầu.

Có người dừng chân bên bờ hóng mát, quên đi trần thế hỗn loạn, hưởng thụ vẻ đẹp cổ kính của

trấn nhỏ.

Ở đây tu hành, như thể là một chuyện hạnh phúc nhất thế gian. Lý Bình An ngắm nhìn tất cả.

Lữ Du giới thiệu chi tiết cho Lý Bình An cấu tạo của trấn nhỏ.

Trấn nhỏ nằm trong danh lam thắng cảnh, người sáng lập ra nơi này chính là Phật Thích Ca.

Nhưng sau này do các thế lực chung tay góp từng viên gạch, mới tạo thành trấn nhỏ như hôm nay.

Nho giáo, Đạo giáo, Phật giáo, Binh, Pháp.

Từng đại gia tộc đều đưa con cháu có năng lực đến nơi đây…..

Lý Bình An nghe hiểu.

Tựa như là một công ty trên thành phố.

Ban đầu Phật Thích Ca là cổ đông, sau đó thành lập công ty ở thành phố, thu hút vốn đầu tư.

Cuối cùng mới hình thành dáng vẻ như ngày hôm nay.

Mỗi người đều có cổ phần, chiếm một vị trí trong nơi danh lam thắng cảnh này.

Lữ Du mở khăn tay ra, trong khăn tay là một miếng bánh ngọt tinh xảo.

Chia cho Lý Bình An.

Lý Bình An thản nhiên nói: “Cảnh sắc cố nhiên là đẹp, chỉ là….

“Chỉ là gì?” Lữ Du hỏi.

Lúc này, Lý Bình An nhìn thấy chưởng quỹ quán trà.

Ông ta cầm lồng chim đi tản bộ bên bờ sông.

Ông ta từng miễn tiền cơm cho Lý Bình An.

Lý Bình An thấy ông ta, hơi chắp tay, xem như là chào hỏi.

Lữ Du giới thiệu: “Vị này là thuật sĩ âm dương, hiểu biết cực sâu về thuật số.

Lư Du lại chỉ vào ông lão đang câu cá bên bờ, nói ông ta là Đại Năng.

Đôi nam nữ đang đi dạo quanh bờ sông là đệ tử của một môn phái lớn nào đó…….

Từng người đều thâm sâu khó lường.

Có một câu như vậy.

Trong tiểu trấn, mỗi một cục gạch đều có thể xử lý Đại Năng đỉnh phong Tam cảnh.

“Mấy ngày nữa, trấn nhỏ sẽ càng thêm náo nhiệt, sẽ có một số người mới đi vào tiểu trấn. Lữ Lương

Lý Bình An như nghe rồi gật đầu.

Sau khi đi dạo một ngày, tới buổi đêm.

Lão Ngưu ra ngoài tìm tin tức đã trở về.

(*Tác giả nhầm tên Lữ Du thành Lữ Lương :v nên mình vẫn theo tên lúc trước nhé)

Chương 704: Phía sau nơi thắng cảnh

1515 chữ

Chương 704: Phía sau nơi thắng cảnh “Ngưu ~”

Lão Ngưu đưa chân sau ra, gãi gãi cái mông.

Lý Bình An uống trà, lắng nghe từng li từng tí. Chết rồi.

Cũng may không phải toàn bộ đều chết hết.

Lý Bình An sớm đã có dự đoán này, hắn uống hết chén trà. Sau đó đặt chén trà xuống.

Mèo con đã ôm quả cầu ngủ say.

Lý Bình An đưa tay sờ sờ cái đầu xù của nàng. “Đi thôi”

“Ngưu~’

Vương phủ.

Trời còn chưa về khuya, Vương phủ vẫn còn sáng đèn.

Lý Bình An vẫn rất lịch sự gõ cửa.

Lần này, người ra mở cửa vẫn là gã đàn ông cường tráng ban sáng.

Gã nhìn thấy Lý Bình An, hơi nhíu mày.

“Túc hạ?”

“Làm phiền vào thông báo cho gia chủ của ngươi một tiếng”

“Gia chủ của ta đã ngủ từ lâu, nếu túc hạ muốn tới thăm hỏi, xin hãy quay lại vào ngày mai.

“Vậy ta bèn ở đây chờ ông ta.”

Gã đàn ông càng nhíu mày sâu hơn: “Để tại hạ vào bẩm báo.

Chỉ một lát sau, gã đàn ông đã quay lại.

Dẫn Lý Bình An vào.

15:50

Vẫn vị trí cũ như ban ngày.

Vương Tạ vuốt ve hai quả óc chó, ngồi ở ghế chủ vị.

“Không ngờ rằng Lý tiên sinh sẽ quay lại nhanh như vậy”

Lý Bình An không cười: “Sau lưng túc hạ có thế lực lớn chống lưng, tu hành ở thắng cảnh, vậy sao còn vô duyên vô cớ sát hại người Man?”

Vương Tạ nói: “Là tại hạ sơ sẩy, không ngờ trong những người Man kia lại có bạn của tiên sinh. Tại hạ sẵn lòng bồi thường tất cả tổn thất, coi như là tạ tội.

“Túc hạ còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

Vương Tạ cười xuề: “Tiên sinh cứ nói đùa, cũng chỉ là mấy người

Man mà thôi. Tiên sinh lại muốn bắt tại hạ đền mạng cho mấy người Man này à?"

Lý Bình An vẫn im lặng.

Vương Tạ lại cười phá lên :"Xem ra tiên sinh có ý đó thật. Người ta đồn tiên sinh tuy là tu sĩ, lại giống như hiệp khách giang hồ, là người lòng dạ hiệp nghĩa.

Nói tất làm, làm tất chịu quả, đã hứa nhất định sẽ thực hiện.

Một ân báo ba, nói cười tự nhiên……

Chuyện này quả nhiên là danh bất hư truyền.

Nói đến đây Vương Tạ ngừng lại, rồi nói tiếp: "Tiên sinh ở thành Đằng Trùng giết chết Yêu thánh, uy danh truyền xa.

Lại còn nguồn gốc sâu xa với ba nhà Nho, Đạo, Phật và Thục Sơn.

Mặc dù thế lực gia tộc sau lưng tại hạ rắc rối phức tạp, nhưng kém xa so với thế lực sau lưng Lý tiên

Nếu tiên sinh thật sự muốn giết tại hạ đề mạng cho người Man, vậy thì tiên sinh cứ việc

"…Túc hạ là người thông minh, chỉ là nếu đã như vậy, tội gì phải làm khó những người Man hoàn toàn không đắc tội gì với túc hạ?"

Vương Tạ đứng dậy: "Tiên sinh vừa hỏi vì sao ư, nếu như tiên sinh không muốn giết tại hạ ngay, vậy thì tại hạ nguyện ý dẫn tiên sinh đi một vòng quanh trấn nhỏ, tiên sinh thấy sao?"

Lý Bình An không hiểu ý của ông ta là gì, nhưng vẫn đứng dậy đi theo.

Sau khi rời khỏi Vương phủ, Vương Tạ bèn đi thẳng.

Lý Bình An cũng không lo lắng người kia có âm mưu quỷ kế gì với mình.

Chỉ yên lặng theo sau.

"Tiên sinh có biết du hồn đại pháp?"

"Du hồ?" Lý Bình An lắc đầu: "Tại hạ không"

Hắn không biết những pháp thuật thần kỳ này.

Bởi vì chuyện trời phạt, nên hắn mượn lực bút Hiệp Khách và Bạch Ngọc Kinh, chỉ thi triển được một vài pháp thuật nhỏ.

Vương Tạ bèn lấy ra một viên đan dược: "Viên đan dược này có thể giúp cho tiên sinh xuất hồn. Lý Bình An nhìn qua, sau đó nuốt vào.

Chỉ một lát sau, mũi chân hắn nhẹ chạm một cái.

Thân thể hắn nhẹ nhàng hơn.

Hồn lìa khỏi xác.

Lão Ngưu đứng bên cạnh nhục thể của hắn, nên hắn không lo người ta thừa cơ hội ra tay với xác thịt của hắn.

Lý Bình An hiếu kỳ nhìn cơ thể mình, ngược lại không có cảm giác đặc biệt nào cả.

Vương Tạ nhìn hồn phách của Lý Bình An, nhịn không được kêu chậc một tiếng.

Bình thường hồn lìa khỏi xác, hồn phách cũng bởi vậy mà trở nên yếu ớt hơn. Chỉ là nhìn hồn phách của Lý Bình An kìa, trông mà phát khiếp.

"Xin mời đi theo ta"

Lý Bình An đi theo Vương Tạ vào một ngôi nhà.

Trong phòng có hai lão già.

Lý Bình An nhớ rõ ban ngày khi chèo thuyền mình đã gặp một người trong đó.

Ông lão bên trái lấy ra một cái bình, mở miệng bình, lấy ra một vật giống như là nhựa lúa mì. Nhìn kỹ mới phát hiện phía trên tinh bột mình còn có mặt người, tứ chi, thân thể.

Nhưng mà không giống hình dạng của con người, mà kéo dài vặn vẹo, còn thay đổi hình dạng.

Ông già kia bỏ thứ đó vào miệng, bắt đầu nhai nhai nuốt nuốt.

Lý Bình An nghe thấy tiếng nói của Vương Tạ.

“Đây là một loại bí pháp, để nhốt hồn phách của người Man. Bởi vì người Man có hồn phách kiên nghị, dùng cách này chế biến, hương vị sẽ thơm ngon như thịt bò.

Rất bổ cho các tu sĩ, rất nhiều tu sĩ đều yêu thích món này.

Càng thích dùng cách này để bổ dưỡng cho mấy đứa trẻ…”

Vương Tạ lạnh nhạt nói.

“Nếu tiên sinh có hứng thú, ta có thể dẫn tiên sinh xuống thế giới dưới đất của nơi này dạo một vòng”

Âm dương điên đảo.

Nếu như nói trấn nhỏ là dương, vậy nơi này chính là âm.

Trong trấn nhỏ, ban ngày có thể gốc cây hoa quế to khổng lồ kia.

Cây có thần khí, sợi rễ mọc tràn lan.

Xuống sâu hơn nữa….sâu hơn nữa…..sâu hơn nữa.

Chính là cảnh bây giờ Lý Bình An nhìn thấy.

Có vô số hài cốt.

Tứ chi, nội tạng, cái đầu vẫn còn máu thịt…..

Một đôi bàn tay duỗi thẳng lên, nhưng muốn liều mạng lao lên phía trên tìm đường sống.

Xuống sâu hơn nữa vẫn là màn đêm vô tận, có thể tưởng tượng được ra tràng cảnh tiếp theo. Giống như vực sâu được lấp đầy bằng thi thể của người Man.

Hai tay Lý Bình An chắp sau lưng, im lặng không nói.

Vương Tạ thản nhiên nói: “Kỳ thật thắng cảnh có thể chống đỡ được nhiều thế lực như vậy, nhiều người hấp thụ linh khí đến thế. Cho dù núi lở đá mòn, qua năm này đến năm khác, e rằng nơi này vẫn yên bình, chính là bởi vì những đống xương trắng bị chôn vùi ở dưới này đây…….. Dùng mạng sống của cả cánh đồng tuyết, đổi lấy yên bình cho con trấn nhỏ mà thôi. Nếu tiên sinh thật sự muốn giết Vương mỗ để đền tội, vậy để một mình Vương mỗ chịu tội là được.

Chỉ là có một số câu hỏi muốn hỏi tiên sinh, không biết tiên sinh có

tiện trả lời hay không?" "Nếu một người gây ra tội ác không thể tha thứ thì phải làm thế nào?"

"Giết"

"Vậy một đám người thì sao?

Vương Tạ xòe bàn tay ra.

"Nơi đây là do thế lực ở khắp các nơi tạo dựng lên, làm gì cũng đã cân nhắc lợi hại, được các thế lực ngầm cho phép hành động.

Ta biết tu vi của Lý tiên sinh cao thâm khó lường.

Chỉ là lần này….Tiên sinh còn muốn tiếp tục suy nghĩ trong lòng hay không"

Lý Bình An bình tĩnh nói: "Đúng vậy, nếu đã là do xương trắng xây nên, vậy hủy đi cũng không sao"

Vương Tạ nói: "Quyết đoán lắm! Chỉ mong tiên sinh có thể làm được như vậy.

Tại hạ ở dưới cửu tuyền, đợi tin lành của tiên sinh.

Thân ảnh giao thoa, Lý Bình An rời khỏi nơi đầy hài cốt âm u hẻo lánh này.

Vương Tạ nhắm mắt, ngồi xếp bằng.

Hồn phách dần dần tiêu tán khỏi thế gian.

Nhìn tấm phù viết chữ Vương tan biến.

Đồ Sơn Nhã người quản lý một phương trong ngũ phương nôn nao.

Nhà họ Vương xảy ra biến cố?

Ngoài trấn nhỏ, có một luồng ánh sáng xuất hiện.

Có người mở ra cảnh giới, cố ý phá hỏng quy tắc trong trấn nhỏ. Là người nào dám to gan như thế!

Chương 705: Dừng lại tại đây đi

1490 chữ

Đồ Sơn Nhã khẽ nhíu mày.

Cả vùng thắng cảnh bắt đồ phình ra.

Đồ Sơn Nhã phất ống tay áo, không khí như sóng nước bập bềnh.

Sau đó xuất hiện dáng hình của Lý Bình An.

Lý Bình An ngồi ở cây hoa quế giữa trung tâm con trấn.

Ngẩng đầu, đôi mắt trắng dã không gợn sóng.

A! Quả nhiên là hắn.

Đồ Sơn Nhã đưa tay bấm pháp quyết.

Trấn nhỏ khẽ chấn động.

Toàn bộ cảnh giới lại lần nữa chắc như núi lớn.

Cùng lúc đó, giọng của Đồ Sơn Nhã vang bên tai Lý Bình An.

“Lý tiên sinh, vì sao vô cơ phá hỏng quy củ của tiểu trấn?”

Lý Bình An im lặng một lát, sau đó thản nhiên nói: “ Túc hạ đã rõ từ lâu, vậy bây giờ dừng tay lại túc hạ thấy sao?”

” Đồ Sơn Nhã hỏi: “Dừng tay như thế nào đây?”

Lý Bình An nặng nề nói: “Phá bỏ nơi này, tại hạ không phải thánh nhân, không thể đưa ra quyết định công bằng được. Cũng không thể giết hết toàn bộ tu sĩ biết phân rõ thiện ác đang ở trong trấn này. Cho dù là vì mục đích gì, trấn nhỏ có thể phát triển được như ngày hôm nay, sát nghiệt đã đủ nhiều, như vậy nên dừng lại được rồi, túc hạ thấy sao?”

Đồ Sơn Nhã không trả lời Lý Bình An, nàng ta hỏi ngược lại hắn: “Lý tiên sinh thật sự muốn vì chuyện này mà đối địch với tất cả mọi người trong trấn? Đồ Sơn Nhã tuy là người của tộc Hồ yêu, nhưng lại

hiểu rõ một đạo lý.

“Đạo lý gì?”

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Lý Bình An im lặng, bỗng cười phá lên.

“Vậy e rằng Lý mỗ vĩnh viễn sẽ không được gọi là “tuấn kiệt” Đương lúc nói chuyện, khí trên thân bỗng nhiên tăng vọt.

Trực tiếp phá nát cấm chế Đồ Sơn Nhã hạ lên người hắn. Toàn bộ trấn nhỏ đột nhiên chấn động.

Lần này khác với trấn động rất nhỏ lúc trước.

Đám người trong trấn đều nhận ra trấn đã xảy ra chuyện.

Chưởng quỹ quán trà cầm theo lồng chim, chỉ nghe thấy tiếng vang ầm ầm, dưới chân rung lắc. Chưởng quỹ thò đầu ra, hàng lông mày nhíu lại tạo thành hình chữ bát.

Dòng suối chảy róc rách.

Ông lão đang câu cá, nháy mắt thấy cá lớn đã cắn câu.

Trong nháy mắt sau, ông ta đột nhiên lắc tay một cái.

Cá lớn đã chạy thoát.

Dòng suối như là sôi trào lên.

Lão già quay sang nhìn hướng trấn nhỏ. Trường tư.

Lữ Du cầm sách, đang giảng giải kinh thư.

Khí cơ từ đâu đột nhiên trào ra.

Tay áo hắn ta đung đưa, sắc mặt chợt biến.

Một lát sau, hán quay đầu nói với các học sinh.

“Về nghỉ đi, hôm nay học đến đây thôi, đừng quên làm bài tập”

Bọn nhỏ nghe rồi, lập tức vui vẻ quên đi tất cả.

Vội vàng chào thầy giáo của mình, sau đó chạy ra ngoài.

Trong trấn nhỏ, gốc cây hoa quế khổng lồ kia bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

Lý Bình An ngồi xếp bằng dưới cây.

Lấy tay làm quyền, nhẹ nhàng đập lên đầu gối của mình.

Khí tràng chấn động.

Từ Nê Hoàn đi qua Thiên Cổ, vang lên ầm ầm.

Cây hoa quế ngày thường cho dù có mưa to gió lớn cũng không bao giờ rụng lá, giờ phút này hoa lá rụng như mưa.

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn mưa hoa.

Nhưng không ai biết rằng, đằng sau khung cảnh đẹp đẽ này chất chứa bao nhiêu là xương cốt và máu tươi.

Dường như có thần thức của hàng nghìn người đang nhìn chằm chằm vào nơi này.

Một số tu sĩ có thần thức yếu kém, bị luồng khí này làm cho chấn động đến nôn ra máu không ngừng.

“các vị!”

Giờ đây, giọng nói của Lý Bình An vang lên trong lòng mỗi người dân trong trấn nhỏ. “Chuyện lúc trước các vị làm, cho dù lã hữu tâm hay là vô tâm. Chỉ cần hôm nay rời khỏi chỗ này,

Lý mỗ sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Qua hôm nay, Lý mỗ sẽ phá hủy nơi này.

Đến lúc đó làm bị thương đến người vô tội, vậy thì đừng trách tại hạ.

Nơi đây chính là nơi chôn xác của bao nhiêu người, bởi vậy cho dù như thế nào.

Lý Bình an cũng quyết phải giết sạch sành sanh.

Nơi này có bao nhiêu người vì lòng cảm kích mà bất đắc dĩ, lại có bao nhiêu người vì sự giúp đỡ mà lại làm ác.

Chưa nói đến bản thân Lý Bình An, mở một phiên tòa, phúc thẩm ba ngày ba đêm, e rằng cũng không làm rõ được.

Mà Lý Bình An còn chưa đạt đến trình độ ấy.

Việc duy nhất hắn có thể làm, là phá hủy nơi này.

Sau khi giọng nói kết thúc.

Lý Bình An nâng kiếm trên tay, đôi mắt xám tro nhìn cây hoa quế to lớn này.

“Thằng nhãi ngông cuồng!”

Có bóng người vội vàng chạy đến.

Người đến là người của nhà họ Vũ Vũ Thành.

Võ phu Bát cảnh.

Người nhà họ Vũ, đời đời là công thần của nước Lương.

Địa vị cực ao.

Ba trăm năm trước, Vũ Thành gã bước vào cảnh thứ Tám của.

Lại vì có cơ duyên, mà đưa nhà họ Vũ vào trấn nhỏ ở.

Bởi vì thế, gã bỏ ra cả tiền lẫn vốn.

Ba trăm năm, để nhà họ Vũ của gã được hưởng nhiều lợn.

Vũ Thành không ưa gì Đồ Sơn Nhã, nàng ta chỉ là một con hồ yêu.

Lại dám khoa tay múa chân ở khu vực của Nhân tộc.

Bây giờ, cuối cùng Vũ Thành cũng đã có cơ hội tiếp quản vị trí quản lý Ngũ phương. Nhưng hết lần này đến lần khác cứ có người tới phá đám, sao gã có thể chấp nhận được.

Lý Bình An liếc mắt nhìn hắn, mũi kiếm run run.

Vũ Thành giẫm mạnh một chân xuống đất.

Nếu là ở ngoài thắng cảnh, sợ rằng một cước này của gã đủ khiến mặt đất vỡ nát.

Nhưng ở trong khu vực này, mặt đất lại không bị tổn hại nào.

Vũ Thành có thân hình cao lớn, so với người Man ở ngoài cánh đồng tuyết e rằng còn khỏe mạnh cường tráng hơn.

Tế Vũ xuất hiện giữa không trung.

Tay Lý Bình An nắm chặt chuôi đạo.

Đạo Phù Tang lóe lên hàn quang.

Uốn cong như điện, gián tiếp len lỏi giữa không trung.

Vũ Thành trợn tròn mắt, không dám khinh thường.

Hai tay che trước ngực.

Một đao kỳ diệu tới đỉnh cao.

Tạo thành một điểm hàn quang ở giữa, không ngừng di chuyển, càng ngày càng lạnh lẽo.

Mặt đất nứt thành một cái khe, tiếng gió gào rít tai

Trong chốc lát tiếng đao sắc nhọn rít lên.

Nhanh như sao băng, thanh thế tựa như thiên quân vạn mã.

Sắc mặt Vũ Thành tái nhợt, muốn tránh cũng không thể tránh.

Gã đành phải dốc hết toàn lực.

Một tiếng vang lớn.

Chân giáp hộ thân của Vũ Thành bị đánh nát, cánh tay gã chảy đầy máu tươi. Gã quát giật một tiếng, nhưng không thể ngăn cản được ánh đao sắc bén kia.

Hai chân giẫm lên đất tạo thành một khe nứt dài.

“Tránh ra!”

Gã quát to một tiếng.

Liền có một người lấy ra pháp bảo hình dạng tựa mâm tròn, pháp bảo tỏa ra ánh sáng màu tím, ánh tím chồng chất.

Thay Vũ Thành nhận lấy một đao kia.

Giờ đây, hai người đã lùi về sau mấy chục trượng.

Người đến không phải ai khác mà chính là chưởng quỹ của quán trà.

Hôm đó còn miễn tiền trà nước cho Lý Bình An.

Chưởng quỹ nhắm mắt, thở hổn hển không ngừng.

Nhìn pháp bảo trong tay mình, bất chợt xuất hiện một vết nứt.

Pháp bảo này tạo ra từ khí thế của hàng nghìn ngọn núi cao. Không biết tốn kém bao nhiêu tiền bạc.

Lần này, mặc dù không hoàn toàn mất giá trị.

Nhưng với ông ta mà nói cũng chẳng khác là bao.

Chưởng quỹ vẫn còn sợ hãi, ông ta khẽ nhìn qua Lý Bình An.

“Túc hạ…ngươi vẫn còn mấy phần giao tình với ta.

“Chào chưởng quỹ”

“Túc hạ, coi như dừng tay lại rồi?”

“Nên hỏi các hạ, đã đủ để dừng tay lại chưa?” Lý Bình An hỏi lại.

15:51

Chương 706: Ngươi mà cũng xứng sao?

1895 chữ

“Dừng ta?”

Chưởng quầy vừa nhấc lồng chim, vừa nói.

“Đây cũng không phải chuyện của một mình ta, mong rằng túc hạ nghĩ kỹ rồi hẵng làm.

Cây hoa quế làm trung tâm.

Trấn nhỏ, gia chủ nhà họ Lưu khóa cửa lại.

Dặn dò con cái đừng ra khỏi cửa.

Sau đó, bèn dẫn theo con trai cả, con trai thứ đi.

Ông lão đánh cánh cũng cất cần câu đi, đi về trung tâm con trấn.

Chính là đi cùng lúc với nhau.

Từng hộ trong trấn nhỏ, cho dù là nhà giàu phía đông hay là người bình thường phía Tây, đều dặn dò con trẻ đừng ra khỏi nhà.

Sau đó, lập tức không hẹn mà cùng đi vào trong trấn.

Lý Bình An quay đầu nhìn lại.

Trung tâm con trấn, có sáu con đường dẫn đến đây.

Ba con đường lớn, ba con đường nhỏ.

Giờ đây không ngừng có người tiến về nơi này.

Nhiều người như vậy tập hợp lại cùng một chỗ, nhưng xung quanh chỉ có tiếng gió xào xạc.

Lý Bình An cất đao Phù Tang, hai tay giấu trong tay áo.

Khẽ híp mắt, nhìn người từ bốn phương tám hướng đi tới.

“Tại hạ là Ngụy Trân của Vân Nhai Các, nghe danh tiên sinh đã lâu, hôm nay mới có vinh dự được gặp”

Có người áo xanh chắp hai tay chào hắn.

“A di đà phật, bần tăng là Vô Trần của chùa Phù Trần, bái kiến Lý tiên sinh

Có tăng nhân mặc áo cà sa, khẽ khom người.

“Khưu Dĩnh của Vãn Tình Uyên, bái kiến tiên sinh”

“Thiên Nhai Tử đảo Khiêm Ma, từng gặp tiên sinh ở thành Đằng Trùng một lần, không biết tiên sinh có nhớ ta không?”

“A di đà phật, Quảng Trần chùa Tịnh Tâm. Tiểu tăng từng cùng với Trường Thanh sư huynh bàn luật Phật pháp, Trường Thanh sư huynh từng nhắc tên Lý thí chủ nhiều lần với tiểu tăng.

Hôm nay vừa gặp, quả nhiên như lời sư huynh nói.

“Liễu Như phái Tâm Kiếm cũng vậy, tham kiến tiên sinh.

“Thành Lâm của chùa Quảng Nhân, xin chào thí chủ”

“Vương Nghiễm của Luyện Khí Các, thầy ta nhờ chào hỏi tiên sinh.

Thầy từ nói với tại hạ, từng gặp tiên sinh ở Trấn Yêu Quan.

Còn từng đồng hành với tiên sinh, đi tới Trấn Yêu Quan nhìn võ phu Cố Tây Châu kia quét sạch yêu quán, leo lên Cửu cảnh.

Chỉ là hôm đó chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày tiên sinh nổi danh

bên ngoài.

Thanh âm liên tục vang lên, cách vài dặm nhưng vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Sắc mặt Lý Bình An vẫn vậy, bình tĩnh nhìn cảnh này.

Những người này tự giới thiệu, nhưng người nào người ấy cũng chỉ mặc loại y phục bình thường nhất, có rất ít người ăn mặc xa hoa.

Có người là người bán đồ chơi bằng đường trong trấn.

Có người bán hàng rong.

Có người là thợ rèn, hoặc thầy bói ven đường….

Từng người nhìn tưởng đơn giản, nhưng danh hào tuôn ra từ miệng bọn họ, có thế chấn nhiếp tứ phương.

Chưa bàn đến thực lực của bọn họ.

Mỗi người đều đại diện cho một sợi dây, mà tất cả sợi dây đều cuốn cùng một chỗ.

Trở thành mạng lưới khổng lồ.

Lớn đến mức bọn họ có thể tàn sát hết tất cả người trên cánh đồng tuyết mà không một ai dám tra

Lớn đến mức mọi người đều im lặng không dám lên tiếng, lựa chọn nhìn người vô tội chết oan uổng.

Lớn đến mức trơ mắt đứng nhìn bọn họ đạp lên đống xương trắng kia…….

Lữ Du đứng ngoài đám người, nhìn cảnh tượng này.

Lúc này, đám người tự động tách ra.

Đồ Sơn Nhã mặc một bộ áo trắng đi tới, tay cầm một chiếc ô dầu màu xanh tuyệt diễm.

Cùng chính vào lúc này, mây đen nổi lên phía chân trời, hạt mưa lập tức rơi xuống.

Mưa trắng xóa như sương mùa, từng hạt từng hạt triền miên không dứt.

Đồ Sơn Nhã chậm rãi thi lễ.

Hai mưa rơi lốp bốp trên mặt dù.

“Người quản lý một trấn bái kiến Lý tiên sinh, chủ nhà tiểu nữ có lễ.

Lý Bình An không để ý đến nàng, chỉ nhìn màn mưa trắng xóa.

Hồi lâu sau, mới ung dung hỏi: “Người quản lý Ngũ phương? Tại sao chỉ có một?”

Đồ Sơn Nhã bình tĩnh nói: “Người quản lý tứ phương đã không quản lý mọi chuyện nữa, trừ là chuyện

quan trọng, bây giờ tiểu nữ tạm thời nắm giữ rất nhiều công việc của trấn”

“Nói như vậy có rất nhiều chuyện ngươi có thể làm chủ?”

“Không thể do một người quyết định, còn cần các vị ở đây thương lượng”

Lý Bình An nghe vậy, bèn quay người rời đi.

Đám người thấy hắn định đi, khẽ giật mình.

Bọn họ lại tự tránh sang hai bên, mặc cho Lý Bình An đi.

Đây là…đi rồi sao?”

Cũng là ngoài dự liệu, nhưng lại hợp tình lý.

Việc này không phải một câu hai câu là có thể nói rõ, tìm gốc gác không biết phải đi đến tận đâu.

Cho dù là hành hiệp trượng nghĩa, cũng phải có mức độ.

Biết rõ không thể mà cứ lắm, có đôi khi là anh hùng, nhưng cũng có lúc lại là kẻ ngu!

Đám người lại chắp tay cúi đầu.

Chỉ là vừa dứt lời, giọng Lý Bình An lại vang lên.

“Theo những gì tại hạ đã nói lúc trước.

Một ngày, xin các vị hãy rời khỏi đây.

Sau một ngày, đao kiếm không có mắt, quyền cước vô tình.

Sống chết có số, giàu có do trời.

Mong các vị lượng thứ"

Dứt lời, bèn bước nhanh đi.

"Lách bách lách bách ~"

Lý Bình An đạp lên đường đá xanh, xuyên qua một con hẻm nhỏ.

Mỗi một nơi mà hắn đạp lên, đều có vô số oan hồn ở dưới đó.

Chỉ là những oan hồn này đã tan thành mây khói từ lâu.

Cái này gọi là vì cơ duyên, mà hi sinh không biết bao nhiêu là máu tươi và xương trắng. Lý Bình An đột nhiên thở dài.

Đoạn đường này.

Hắn đã chứng kiến rất nhiều yêu ma, có loại thì ăn xác trẻ con.

Có loại ẩn nấp trong rừng, chỉ chọn thư sinh qua đường, hoặc là thương nhân.

Thậm chí còn có kẻ chiếm nửa thành trì, làm hai người dân….

Thế nhưng cộng tổng số lượng mà đám yêu ma kia đã hại, khéo còn chẳng bằng một phần mười cái trấn nhỏ này.

Thứ đáng sợ hơn yêu ma chính là người.

Nhưng chỉ một con trấn nhỏ như vậy, lại tập hợp rất nhiều thế lực ở đây.

Có danh tiếng, đều tự cho mình là chính phái.

Trảm yêu trừ ma, vì lê dân bá tánh.

Cho nên Lý Bình An đã từng rất không thích thời đại này.

Từ Đại Hổ ở con trấn ban sơ có thể bắt nạt người dân tùy thích. Cháu trai của Huyện thái gia, mở sòng bạc, buôn người. Nhưng cũng có Vương cô nương không ngại cho hắn đậu hũ.

Gặp rất nhiều người xấu, nhưng cũng gặp rất nhiều người tốt.

Khí đó, Lý Bình An mới biết được không phải đen cũng không phải trắng.

Người trên thế giới này dường như là đi theo đám đến xem trò vui.

Ngươi chẳng làm được gì, chỉ có thể hùa theo họ.

Ngừng suy nghĩ, ngươi muốn thay đổi chỉ có thể tiếp tục bước đi, nếu không sẽ bị người khác giẫm đạp.

Để cho ngươi mình đầy thương tích.

Muốn chỉ lo cho bản thân mình, đúng là điều không dễ.

Huống chi là thay đổi thế giới này.

Lý Bình An đi đến trường tư thục, trên đường có người buôn bán nhỏ nhìn hắn.

Toàn bộ con trấn đều như ngừng vận hành.

Quán cơm dừng không tiếp khách, quán trà ngừng không bán trà.

Người bán mì bên đường cũng dọn sạp, ngay cả tên ăn mày góc tường cũng biến mất tăm.

Giống như là chơi đồ hàng, đám người tự sắm cho mình vai của một nhân vật nào đó.

Có thể đến một ngày, trò chơi này sẽ bị phơi bay.

Lại đi một con đường khác, càng không thấy một ai.

Trở về trường tư.

Lý Bình An kéo ghế, ngồi dưới mái hiện.

Mèo con đã tỉnh, bắt đầu tự chơi bóng vải của mình.

Không lâu sau, Lữ Du trở về.

Thấy Lý Bình An ngồi dưới mái hiên, do dự.

Đi qua, không hề nói gì.

Xuống phòng bếp nấu cho bọn họ một tô mì, còn đập thêm vài quả trứng gà.

Lý Bình An nhận mình: “Đa tạ….túc hạ không đi sao?”

Lữ Du im lặng một lát, cuối cùng hắn cũng quay người thi lễ.

Hắn không phải không biết chuyện này.

Chỉ là bây giờ thân phận ở đây của hắn, chính là do sư phụ dùng tâm huyết đổi lấy cho hắn.

Nếu như hắn cứ vậy mà đi, sao xứng đáng với sư phụ….

Lý Bình An không nói gì thêm, chỉ cúi đầu ăn mì.

Mèo con nhặt bóng lên rồi lại ném ra, vô ưu vô lo.

Một ngày trôi qua nhanh như vậy đấy.

Người trong trấn nhỏ cũng không bởi vì hai ba câu này của Lý Bình An mà rời đi, ngược lại càng có

nhiều người ở lại.

Noi

xa,

có một người áo xanh chậm rãi đi tới.

Lý Bình An đứng ở nơi đó không xa, chỉ có một mình hắn.

“Lý Bình An, chúng ta nể tình ngươi dẹp loạn Yêu tộc thành Đằng Trùng, tôn kính ngươi.

Nhưng ngươi thật quá đáng dám đòi xen vào, còi dám đối địch với chúng ta?”

Có tiếng người vang

“Lý tiên sinh, chúng ta thật sự không muốn đối địch với ngươi, sao ngươi lại muốn phá hủy nơi thắng cảnh có thể sẽ có ích cho mình?”

“Tiên sinh, chúng ta biết ngươi mạnh, nhưng đang ở trong tiểu trấn.

Bọn ta cũng không phải kẻ ham chém giết, mong tiên sinh nghĩ lại”

“Nói cho cùng tiên sinh làm vậy cũng là bởi vì không muốn chém giết, không bằng chúng ta ngồi lại nói chuyện?”

“Nhân nghĩa lễ tri tín, đều là thủ đoạn mà thôi”

Khí thế trên người Lý Bình An từng bước bùng lên.

Cảnh giới của tất cả các tu sĩ ở đều bị chênh lệch do áp chế, cao nhất chính là Ngũ cảnh. Nhưng lúc này pháp lực vô biên sôi trào quanh Lý Bình An, mãnh mẽ tựa như vô tận.

“Các vị nếu đã ngoan cố không hối cải, vậy chỉ có thể làm to chuyện…..

Sống chết có số, phú quý do trời.

Chuyện hôm

nay, là của hôm nay.

Nói đến nhân nghĩa lễ tri tín….

Các ngươi cũng xứng sao!?”

Chương 707: Chính là muốn đại khai sát giới!

Gió bỗng nhiên thổi.

Lý Bình An một tay giữ mũ rộng vành, hai chân dùng lực.

Cả người hắn hóa thành một đạo lưu quang, bay lên trên không trung. Lúc này, đã có mấy người trong đám người theo sát hắn.

Đã khai chiến, vậy thì không cần phải hạ thủ lưu tình.

Chỉ nghe thấy trên bầu trời vang lên tiếng kêu rên nặng nề.

Ngay sau đó hai bóng người như cây bầu máu lần lượt rơi xuống.

“Cha!!”

Lúc này, có người xông tới.

Bắt được bóng người kia, không ngừng kêu tô.

Lý Bình An nhảy lên tận trên tầng mây.

Toàn bộ trấn nhỏ bắt đầu kết cảnh bành trường ra xung quanh, giống như muốn kết hợp khí thế của

toàn bộ cánh đồng tuyết phía Đông.

Tòa trận pháp này dần dần bắt đầu, sau đó hình thành một tòa thành lũy cứng cáp.

Giam Lý Bình An ở trong đó.

Lý Bình An cũng không quá quan tâm, hắn liếc nhìn.

Khí vận lưu chuyển trong pháp nhãn, linh khí bốc lên, thế như non nước.

Lý Bình An dừng lại ở một ngọn núi.

Ông lão cầm cần câu trong tay, đầu đội mũ cói.

Đứng bên dưới dòng suối.

Lúc này, dòng suối nhỏ vốn hiền hòa, đột nhiên nước cuộn trào mãnh liệt, như là đang bất an. Phát ra từng trận kêu gào.

Hướng Đông Nam, chưởng quỹ quán trà cầm theo lồng chim, ông ta khẽ mở lồng chim ra. “Gào!!”

Tiếng gào vang ngập trời.

Một tia sáng có màu đỏ như máu, ngọn lửa phóng lên trời chớp mắt đã bao phủ toàn bộ mảnh trời này.

Tiếng phượng hót vang lên.

Ngọt lửa dần dần rút đi, lộ ra một bóng hình cao lớn.

Con chim trong lồng vốn chỉ bé bằng lòng bàn tay.

Giờ đây, biến thành một con chim cực lớn có màu đỏ như lửa, bay lượn giữa không trung.

Cái đuôi đỏ như lửa, cơ thể hoàn hảo dần giãn ra.

Có một vị kiếm khách, vừa chỉ tay lên trời, lập tức từng tầng mây mù, bấm gập đầu ngón tay liền

tan.

Đám người trong trấn nhỏ không xông lên cùng nhau, như vậy hiệu quả cực kỳ thấp.

Bọn họ xuất hiện ở các vị trí khác nhau, tiến hành vây giết Lý Bình An.

Đồ Sơn Nhã mặc một bộ áo bào trắng, nàng ta mở rộng cánh tay.

Chính là non sông vạn trượng.

Người này tuy có xuất thân Yêu tộc, nhưng lại trở thành một trong năm người quản lý tiểu trấn của ngũ phương.

Đoạt được vị trí khiến nhiều người phát cuồng.

Bất cứ lúc nào, nàng ta cũng khoác lên mình dáng vẻ chắc thắng.

Nếu như hỏi nàng ta bây giờ nắm chắc mấy phần thắng?

Khoảng sáu phần, nhưng sáu phần này sẽ phải nhận cái giá cực đắt.

Cho dù như vậy, ít nhiều sáu phần vẫn đủ an ủi bản thân.

Ai cũng không biết người áo xanh lúc nào cũng khiêm tốn này, rốt cuộc sẽ thi triển tài phép gì.

Lúc này, ở phía xa xuất hiện một cái chấm đen.

Chấm đen đó nhanh chóng mở rộng.

Đồ Sơn Nhã hơi nheo mắt lại. Bạch Ngọc Kinh!

Người kia vừa lên, đã lấy ra sát khí cực lớn này!

Một kiếm từ bên trong Bạch Ngọc Kinh rơi xuống.

Hóa thành một sợi trắng, sợi trắng này từ một tách thành hai, từ hai tách thành bốn….

Rơi xuống trấn nhỏ, như một trận mưa to.

Tám đuôi xuất hiện sau lưng Đồ Sơn Nhã.

Tóc dài màu đen, chưa từng thắt chưa từng búi đung đưa phía sau, mềm mại bóng loáng tựa như loại tơ lụa hảo hạng nhất.

Dưới hàng lông mày là đôi con ngươi màu tím sậm khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Sáu đuôi duỗi ra, vẩy lên trên một cái.

Giống như là một tấm chắn, bảo vệ lơ lửng giữa bầu trời trấn nhỏ.

Mặc cho kiếm khí như mưa rơi xuống cái đuôi nàng ta.

Con chim to đỏ lửa kia, giương cánh bay mặc kệ mưa kiếm.

Mưa kiếm vừa dập tắt ngọn lửa trên người nó.

Không đến một lát, nó xoay tròn, lập tức ngọn lửa lại cháy lên hừng hực. “Gào!!”

Ngay vào lúc này, một tiếng rồng kêu vang vọng trong đêm.

Một bóng người màu trắng từ trên trời đáp xuống.

Cuốn lại cùng một chỗ với nó.

Chưởng quỹ cầm lồng chim trong tay khẽ nhíu mày, nhìn khung cảnh trên bầu trời.

Chưa đầy một giây sau, trong không khí bỗng nhiên vang lên tiếng nổ to.

Một bóng người xuất hiện trước mặt ông ta.

Lý Bình An vung ra một quyền.

Chưởng quỹ không hề phòng bị, ông ta bị đánh bay ra ngoài.

Ngọc bội hộ thân vỡ nát, miệng phun đầy máu tươi.

Thân thể rơi xuống đất tạo thành vết nứt, bao quanh là khói bụi.
“Gào!!”

Phi điểu trên trời thấy chủ nhân bị thương, kêu gào một tiếng.

Cong người định đi cứu.

Lại bị Tam công tử tóm được cơ hội, hắn phun ra khí tràng mãnh liệt, đánh ngã phi điểu. “Gầm!”

Đồ Sơn Nhã vừa chống lại kiếm khí, thần thức ở bên khác khóa chặt vị trí của Lý Bình An.

Một kiếm khách giơ kiếm trước ngực, cong ngón tay búng ra.

Trường kiếm ngân vang, kiếm sáng như tuyết hiện lên như làn sương.

Lý Bình An khí tụ đan điền, dưới chân bắt đầu truyền đến tiếng vang vỡ nát.

15:52

Trong khuôn viên khoảng tầm mười trượng, ánh sáng nổi lên trên mặt đất của trấn nhỏ nhạt dần đi trong chớp mắt.

Hắn lập tức lao đến trước mặt kiếm khách, khí thế như đại hồng

thủy.

Chỉ trong một cái chớp mắt, kiếm khách liền cảm thấy có núi non xuất hiện trước mặt mình, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng lại.

Tay trái nắm kiếm quyết, trường kiếm tay phải hóa thành một đạo lưu quang.

Nhưng mà, cuối cùng động tác của hắn vẫn chậm hơn nửa giây.

Một quyền đã nện trúng lồng ngực của hắn.

“Phốc !”

Kiếm khách phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang

“Âm”

Cả người hắn bị một quyền này đánh ra xa vài chục trưởng, hắn lảo đảo quỳ trên mặt đất.

Lý Bình An biết được, đây chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Tiếp theo mới là kịch chính.

Cùng lúc đó, bên ngoài tiểu trấn.

Toàn bộ khu vực rộng lớn của cánh đồng tuyết.

Có mấy chục vị lực sĩ mặc áo giáp vàng sáng chói mắt phá đất mà lên.

Phía trên áo giáp khắc đầy phù triện.

Các nhà trong trấn truyền ra tiếng chú lanh lảnh, bên trong lư hương có sương mù bốc lên.

Trên bàn thờ thần đốt nhang hương, hai bên có vài chục pho tượng, có đứng có ngồi.

Một tên đạo sĩ ngồi khoanh chân trên tảng đá, bên cạnh có đứa đạo đồng hộ pháp.

Một con Huyền Quy thì phun lửa trong nước, một thanh kiếm phép

cắm trên mặt đất, xung quanh thân kiếm là phù triện.

Một pho Pháp Tướng đứng ngang đất trời, hai mắt như điện.

Trong một lần hít thở, mây gió biến sắc, sấm rền chớp lóe.

Hai đạo nhân đứng sóng vai, một người đeo một thanh kiếm cổ.

Râu đen tóc đen, mặc một chiếc áo bát quái màu đỏ thẫm.

Lại có hai người đang lơ lửng giữa không trung.

Người đứng bên trái bưng một lư hương nhỏ bằng gỗ tử đàn, người bên phải thì bưng lấy một khối ngọc như ý màu xanh biếc.

Bạch Ngọc Kinh lại phóng kiếm xuống.

Cửu vĩ hồ Đồ Sơn Nhã lại hiện ra thêm một cái đuôi, đồng thời điều khiển khí vận của trấn nhỏ.

Dốc toàn lực ngăn cản đòn tấn công của Bạch Ngọc Kinh.

Những người khác thì vây giết Lý Bình an.

Hai bên đều đã có kế hoạch của riêng mình.

Lý Bình An dùng Bạch Ngọc Kinh ngăn cản Đồ Sơn Nhã, ép mình phải thắng những kẻ trong trấn nhỏ muốn đối đầu mình này.

Bắt đầu thanh lý từng thế lực của tiểu trấn.

Chương 707: Chính là muốn đại khai sát giới

“Huyền Võ Môn xin tiên sinh chỉ dạy”

Hai tên đạo nhân lần lượt rút kiếm gỗ phía sau ra.

Chỉ là chưa kịp lại gần, Lý Bình An đã đụng vào người bọn họ.

Với hai người kia mà nói, đó là gánh nặng không thể chịu đựng nổi.

Bị thể xác cứng rắn kia đập phải, hóa thành một vũng máu nát tươm.

Hai thanh kiếm cổ rơi xuống mặt đất kêu keng mộ tiếng.

Lý Bình An ngẩng đầu: “Người kế tiếp.

Hôm nay, chính là muốn đại khai sát giới!!!”

Chương 708: Trời đất mịt mù

2028 chữ

Khí thế của tiểu trấn ngưng tự quanh thân Vũ Thành, hắn trợn mắt tròn xoe. Tiếng chú Phạn vởn quanh, sương mù bốc lên, khí của địa mạch lưu chuyển…..

Lại có hai vị tu sĩ là âm dương sư cầm trong tay lư hương bằng gỗ tử đàn.

Từng sợi khí như từng dòng suối nhỏ đổ về sông lớn.

Trước đó còn uống thêm một viên Kim Đan, dưới sự hỗ trợ của những thư này, hắn tạm thời đột phá từ Bát cảnh nhảy thẳng lên Cửu cảnh.

Vũ Thành giận dữ quát lớn, đánh tới một quyền.

Hai người trao đổi quyền cước.

Vũ Thành đánh một quyền lên ngực Lý Bình An, Lý Bình An thì đánh một quyền lên đầu của hắn. Hai người đều bị đau lùi về phía sau.

“Đến đây!”

Hai người lại tiến lên, đánh ra quyền riêng của mình.

“Ầm Ầm!”

Đối mặt với nắm đấm của người trước mắt, hai bên đều không tránh né, họ chỉ dựa vào cơ thể của mình, dùng cứng chọi cứng.

Chỉ là mỗi lần quyền cước đụng nhau, khí của mỗi bên lại thêm hỗn loạn.

Tựa như đá ném xuống mặt hồ, cũng không có ai thừa cơ tiến lên.

Bởi vì lúc này có tiến lên, sẽ càng ảnh hưởng tới bọn họ.

Đã là như vậy, bọn họ lại càng chuyên tâm đánh hơn.

Cơ thể của Vũ Thành bị tổn thương nhiều hơn.

Đời này hắn chưa từng được gặp Cố Tây Châu, cũng là bởi vì như thế, cho nên cả đời này của hắn chưa từng thấy có người nào kiên quyết, mạnh mẽ hơn mình.

Giờ giờ này phút này, mỗi một món pháp bảo cao cấp trên người hắn sớm đã vỡ vụn từ lâu.

Máu đọng lại hết lớp này đến lớp khác, toàn thân hắn đẫm máu.

Đông một mảng, tây một mảng đều là những vết thương nhìn thấy mà hãi. Thậm chí còn có dấu vết bị xuyên qua da, cháy thành một mảng.

Thiên phạt lớn thế nào xuống cơ thể mạnh mẽ của hắn, hoàn toàn là điều hắn không thể tưởng tượng được.

Nhưng cho dù có như thế, vẫn khiến võ phu Cửu cảnh Vũ Thành xuất thủ không nương tay, cũng khiến Lý Bình An bị thương không nhẹ.

Bước chân của Vũ Thành lảo đảo, thừa dịp khí Cửu cảnh trên người hắn vẫn chưa tiêu tan, hắn giẫm mạnh một cái, mặt đất đột nhiên lún xuống.

Một tiếng ầm vang, chìm xuống khoảng hơn hai trượng.

Hắn tạo

, thành một thế quyền, quyền ý di chuyển như mây.

Quát lên một tiếng lớn, một quyền!

Giờ đây khí trong người Vũ Thành, tựa như là núi lửa, chồng chất mấy nghìn năm.

Một khi phun trào, sẽ hủy diệt trời đất.

Lý Bình An cũng xuất quyền đối chọi với hắn.

Lần này là quyền đấu với quyền.

Tu sĩ cầm trong tay ngọc như ý nhìn thấy cảnh này, bờ môi co rúm.

Võ phu quả nhiên là kẻ không nói lý nhất trong thiên hạ.

Một tiếng ầm ầm nổ vang.

Hai vị tu sĩ ở gần đó bị dư uy chấn động, khiến cho bọn họ ngã xuống đất.

Lấy hai người họ làm tâm điểm, loại trừ tất cả vật và người bên trong phạm vi ngoài hai người họ. Nhanh chóng hình thành một cái hố tròn thật to.

Xé nát lớp gạch xanh, lộ ra bùn đất phía dưới.

Khói bụi mịt mù.

Khi bọn họ nhìn lại lần nữa, Vũ Thành đã biến mất ngay tại chỗ.

Cả người hắn bị nện đập vào biên giới của tiểu trấn.

Một cánh tay đã nát tươm, cả người mất ý thức.

Sức mạnh không thuộc về Vũ Thành vội vàng di chuyển khỏi người hắn. Trong nháy mắt, Vũ Thành tựa như bị rút khô.

Sau khi Vũ Thành thua, mười mấy con lực sĩ Kim Giáp thi nhau lao tới.

Không để cho Lý Bình An thở được một hơi.

Lý Bình An cũng không tính toán cho mình, chớp mắt hắn đã di chuyển sang chỗ trống.

Một đao phi vào giữa lực sĩ Kim Giáp, uy thế đáng sợ không thể lường.

Lúc di chuyển lúc ngừng, quả lực là cao minh.

Đột nhiên nhanh đột nhiên chậm, tơ bay đầy trời.

Xoay tròn như xoáy nước, chợt như chợt cương, kỳ diệu đến đỉnh cao.

Đợt đến khi lực sĩ Kim Giáp ngã xuống hết.

Liền có người nhằm kẽ hở xông lên, Lý Bình An nâng lên một cước.

Hắn nhảy cả người lên, một lần nữa phá tan giam cầm.

Đáp xuống một con hẻm nhỏ, nơi có các tu sĩ đang tụ tập.

Hắn vung đao chém, tiếng sắt thép va chạm không ngừng vang lên.

Máu tươi bắn tung tóe trên mặt đất, có người đầu một nơi thân một nẻo, có người bị chém làm hai.

Có người thì bị Lý Bình An dùng nắm đấm đâm xuyên qua cơ thể…..

Một con hẻm nhỏ cứ như vậy mà đầy ắp máu tươi.

Lý Bình An từ trong hẻm nhỏ lao ra.

Thủ quyết vừa bấm, Bạch Ngọc Kinh lại lần nữa lao tới.

Đồ Sơn Nhã biến sắc, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lý Bình An đi ra đi vào trong trấn nhỏ như chỗ không người.

Lý Bình An vừa khống chế Bạch Ngọc Kinh, vừa đâm mạnh tới.

Có phi kiếm và pháp bảo lao không cần hướng, chỉ chực nhằm vào hắn.

Lý Bình An một tay hướng lên trời, tay còn lại nâng đạo Phù Tang lên.

Lập tức lao về phía trước, người và đao lao thẳng tắp tựa như một sợi dây dài.

Trên đoạn đường hắn và đạo đi qua, tu sĩ cả người nát tươm.

Pháp bảo, linh khí, binh khí hầu như đã vỡ hết.

Chết thì chết, bị thương thì bị thương, phóng tầm mắt nhìn tới.

Những nơi hắn đi qua nơi nào cũng có xác người, vốn không thể ngăn cản hắn tiến lên. Nhưng mà, cả người Lý Bình An cũng toàn là máu tươi.

Bên cạnh đùi phải, vùng trái bụng, sườn phải, vùng bụng…..

Hầu như đều có các vết thương với mức độ khác nhau.

Tu sĩ trong tiểu trấn nào có phải hạng người tầm thường, có thể vào được đây cũng đã chứng minh thực lực của họ mạnh đến đâu.

Lại còn có sức mạnh bổ trợ của trấn nhỏ, bọn họ chọn cách tham chiến ở phía xa đấu với Lý Bình

Lý Bình An liên tục đâm tới.

Lao vào đâu, Kim Giáp, trận phù, pháp bảo, thân thể……đều vỡ nát hết.

Đến tận lúc này rồi, thủ hạ lưu tình là điều không thể nào.

Chiến đấu từ sáng sớm cho đến tận hoàng hôn.

Lý Bình An dùng đôi con ngươi trắng nhìn dáng trời đỏ ửng màu máu.

Trên cơ bản, ai ra tay với hắn hắn đều vung tay chém giết.

Lữ Lương cố gắng duy trì Pháp Tướng, Pháp Tướng sau lưng hắn như dùng hàng nghìn dòng văn tự tạo thành.

Không chỉ có thể bổ trợ cho cơ thể hắn, mà còn ảnh hưởng đến những tu sĩ bên cạnh, giúp bọn họ

chữa thương, bổ sung nguyên khí.

Lý Bình An lướt nhanh như chớp, lao lên phía đỉnh đầu cách hắn mấy trượng. Pháp Tướng chịu tác động của quyền pháp, chấn động không thôi.

Lữ Lương giờ đây đã hoa mắt chóng mặt, tay chân bủn rủn.

Lại một quyền nữa, lúc này pháp tướng của hắn đã vỡ vụn.

Lý Bình An nhảy người lên, đá một cú vào đầu của hắn.

Coi như Lữ Lương cũng may mắn, chỉ là hắn ngã xuống đất, không rõ sống chết.

Đám người dường như cũng nhận ra được từng người lao lên không có hiệu quả, thế là lần này để cho bốn người xông lên cả thể.

Lý Bình An cầm đao Phù Tang chém ra, ngăn chặn mạch khí đang di chuyển,

Đồng thời bày ra một thế quyền, dùng quyền để mở đường.

Một vị tu sĩ mặc giáp nhà Binh, cầm giáo dài trong tay, đâm tới Lý Bình An.

Còn một người khác dùng pháp thuật làm khiên, chặn đứng phía

dưới của hắn.

Còn có một người khác cầm trong tay cây đao màu lam, chém ngang ra.

Một tay Lý Bình An đón được giáo, một tay bắn ra quyền ý.

Như là binh lính ra trận, đánh gãy giáo dài.

Pháp khí bản mệnh của tu sĩ kia bị đánh gãy, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Lý Bình An cũng không thèm nhìn, nắm cả người hắn lên, dùng hắn làm khiên ngăn chặn pháp đao lao tới mình.

Đồng thời, hai chân lún xuống phá vỡ cấm chế dưới mặt đất.

Giẫm chết tu sĩ dùng pháp đao kia.

Tu sĩ đang thi triển pháp thuật, thấy tình hình không ổn vội quay người chạy.

Lý Bình An cũng không đuổi theo truy sát hắn.

Bởi vì rất nhanh hắn đã nhìn thấy tu sĩ mặc áo bào pháp thuật cầm thanh kiếm dán đầy phù lao tới

Giờ này phút này, hoàn toàn có thể sử dụng hình ảnh thây chất đầy đồng để hình dung tiểu trấn. “Cộc cộc cộc!!”

Lý Bình An đấm liên tục bốn đấm, nên lên người tu sĩ mặc áo bào pháp thuật kia.

Đánh đến mức áo bào của người kia vỡ vụn, hồn bay phách tán.

Lý Bình An cũng giống như nhập ma rồi.

Lúc mới bắt đầu, hắn còn né tránh phi kiếm và các vũ khí khác lao tới mình.

Nhưng bây giờ, hắn không muốn lãng phí thể lực nữa.

Hắn mặc kệ cho những vật kia chém xuống người mình.

Mình chỉ dừng lại thở một hơi, sau đó chiến tiếp!

Tất cả các tu sĩ trong trấn nhỏ, cũng hiểu được đạo lý hôm nay hoặc

là ngươi chết hoặc là ta chết.

Nếu đã không địch lại vậy cứ hô hào xông lên cho xong.

Bọn họ lao lên như thủy triều ập tới, một thước rồi lại một thước.

Lý Bình An lại mở ra một đường máu.

Quả thực giống như giết đến mức trời đất đen đỏ, càng chém giết càng loạn, càng ngày càng có nhiều người chết.

Trong cơn hỗn loạn, không ai đoái hoài đến ai, ai cũng mặc kệ ai.

Muốn chém giết đến khi bản thân mình ngã xuống mới sthooi.

Lại chém giết tới tận đêm khuya.

Lý Bình An từ trong đống xác chết đi ra.

Quần áo tả tơi, máu thịt be bét.

Nhìn không giống như người, giờ đây hắn giống như một con quỷ hơn.

Nhưng lại có một luồng khí như mây như khói, vờn quanh người hắn, che phủ cả người hắn như một chiếc vỏ đạo màu bạc.

Tu sĩ ở ngoài nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Bọn họ có bỏ cả mạng nhưng cũng không thể lấy được mạng của Lý Bình An.

Trong trấn nhỏ, gốc cây hoa quế kia bởi vì bị rút mất vận khí, nên nhanh chóng trở nên khô héo.

Không chỉ là cây hoa quế, dòng sông, hoa cỏ, cây cối đều khô héo không còn sức sống.

Những ngọn núi bao quanh trấn nhỏ cũng sụp đổ toàn bộ.

Đồ Sơn Nhã gào rú.

Nàng ta muốn hút vận khí của trấn nhỏ, muốn dùng nó để chống lại Bạch Ngọc Kinh. Thế nhưng vận khí ở con trấn phía dưới đã bị rút hết sạch.

Bạch Ngọc Kinh chợt giảm áp lực, hàn quang đè ép lên cơ thể cao lớn

của Cửu Vĩ Hồ. Tựa như chỉ trong một giây sau, nàng ta sẽ mất mạng dưới ngọn tháp uy nghiêm này…..

Chương 709: Một kiếm này, thánh thần lui sạch!

Thời gian của trấn nhỏ như bị người ấn nút ngừng chạy.

Cỏ cây hoa lá nhanh chóng khô héo, sông suối cạn nhe, mặt đất nứt toác….

Cùng lúc đó, bên ngoài trấn nhỏ.

Gió tuyết ngừng, lớp băng nghìn năm không thay đổi bỗng xuất hiện một vết nứt trong chỗ sâu.

Linh thú ở đó như cảm nhận được sự biến hóa, chúng lo lắng bất an kêu vang.

Đồ Sơn Nhã đau khổ chống chọi lại sự tấn công của Bạch Ngọc Kinh.

Nàng ta hạ tầm mắt xuống, bèn đối mặt với Lý Bình An cả người toàn là máu tươi. Tay Lý Bình An kết bừa một cái kiếm quyết.

“Âm!”

Phía trên Bạch Ngọc Kinh, một luồng kiếm ý thuần túy, lao xuống thẳng tắp.

Ánh sáng màu vàng kim lao từ trên xuống dưới.

Đồ Sơn Nhã bị ánh sáng màu vang kim làm cho nằm rạp xuống mặt đất, nàng ta di chuyển hai cái đuôi đánh tan tia sáng.

Cầm trong tay lệnh gọi Lôi Đình.

“Tiểu nữ, đệ tử đời thứ mười sáu, chưởng quản vùng danh lam thắng cảnh ở giữa bầu trời tử vi Bắc Cực của Thái Hoàng đại đế, Đồ Sơn Nhã xin tấu!”

“Hiện có kẻ tà ác khôi coi luật pháp ra ra, tàn sát người tài, tàn sát tu sĩ chúng ta. Cho nên đệ tử xin tấu, tru sát người này!”

Một lát sau, trong không trung như nghe thấy tiếng thánh thần.

“Chuẩn tấu!”

Lập tức toàn bộ bầu trời đầy mây đen, kiếp vẫn dày đặc.

Hàng ngàn quân Lôi Đình lăn lộn trong tầng mây.

Một tầng rồi lại một tầng, trải dài không có điểm dừng.

Ánh chớp không ngừng mở rộng, không ngừng chèn ép, tựa như đang tập hợp uy năng.

Lại một lần nữa chiếu sáng cõi trấn này, cũng chiếu sáng tất cả những thi thể đang nằm ngổn ngang trên đất.

Lý Bình An thay đổi thế tay.

Bạch Ngọc Kinh phía trên lại bắn ra một luồng tia sáng màu kim.

Nhưng lần này là từ đầu về đuôi.

Ánh kim chia ra làm bốn, rồi tản ra bốn phương tám hướng Đông Nam Tây Bắc,

Mỗi một luồng sáng trong đó đều ẩn chứa một thanh phi kiếm.

Tia sáng đột nhiên biến đổi, hòa thành bốn đạo sĩ chói mắt.

Mỗi một vị đạo sĩ đều cầm phi kiếm trong tay, ngự kiếm đi theo những luồng sáng trải ra bốn phương tám hướng kia.

Những người này đều là các Thiên Sư của từng đời, họ sử dụng Bạch Ngọc Kinh, sau đó khi họ chết còn lưu lại hơi thở của mình ở trong đó.

qua ngàn năm được Bạch Ngọc Kinh nuôi dưỡng.

Lấy kiếm khí làm xương, lấy khí Long Hổ làm thân.

Đồ Sơn Nhã ngửa đầu gào thét, phun ra cột sáng màu xanh lao tới Kiếm Tiên màu vàng kim kia.

Bầu trời liền sáng hơn mấy phần.

Bốn vị Tiên Sư của núi Long Hổ hóa thân thành hình đối đầu với Thiên Lôi.

Toàn thân Lý Bình An đẫm máu tươi, hắn cũng không có bất kỳ động

tác nào, chỉ lấy ra một bộ quần

áo mới từ trong nhẫn trữ vật.

Thay tấm áo xanh đã theo mình nhiều năm ra, đổi thành một bộ quần áo khác.

Sau khi thay quần áo xong, hắn bèn đi đến một tảng đá cách đó không xa.

Ngồi xuống, lúc này mới có thể thở phào một hơi.

Nhìn thi thể khắp trên mặt đất, hắn đã hơi tỉnh táo lại.

Lau sạch vết máu trên mặt, từ khi tu hành đến nay, lâu lắm rồi hắn chưa giết nhiều người như vậy.

Hắn cởi hồ lô rượu bên hông ra, ngửa đầu uống một ngụm.

Cứ như vậy, rượu vào trong cổ họng càng trở nên nồng nàn thơm ngon hơn.

15:53

Trong trấn nhỏ, có người chưa chết bò dậy từ dưới đất, hoặc cũng có người uống đan dược, hồi phục thể lực, sau đó bèn bỏ chạy….

Dù sao, không có ai dám gây sự với Lý Bình An.

Lý Bình An không thèm để ý, hắn cứ uống rượu mạnh của hắn.

Chưa đến một lát sau, trận chiến giữa không trung đã có kết quả.

Lôi vân bao phủ trấn nhỏ tan đi.

Bốn vị Thiên Sư màu vàng kim sau khi đánh tan Lôi Vân, liền hợp lực đánh trọng thương Đồ Sơn

Nhã.

Cái đuôi màu trắng của Đồ Sơn Nhã dính đầy máu tươi, rơi từ không trung xuống phía dưới.

Cảnh tượng hùng vĩ vô cùng.

Đúng lúc này, ánh sáng của thần cực kỳ to lớn từ trên trời rơi xuống.

Xuyên qua lớp kết giới bên ngoài tiểu trấn, chiếu sáng nơi danh lam

thắng cảnh này.

Mây mù trên trấn nhỏ, như một bức tượng thần cực lớn.

Dáng người vô cùng nguy nga, cả người bức tượng khoác ánh sáng màu vàng óng.

Hoa sen phía dưới dần dần nở rộ.

Thánh thần phong thái nghiêm trang, chăm chú nhìn chúng sinh. Một tiếng niệm phật chấn động cả tâm hồn.

“Kẻ trộm ở đâu dám tới đây làm loạn?”

Một con Pháp Tướng có mái tóc trắng xóa xuất hiện ở một nơi khác.

Tay phải cầm phất trần, tay trái cầm ngọc giản, nhìn về phương xa.

Lý Bình An nheo mắt nhìn hai con Pháp Tướng to sừng sững này.

Nói: “Tại hạ Lý Bình An, dọc đường tới nơi này, trấn nhỏ lấy toàn bộ mạng sống trên cánh đồng tuyết phía Đông nuôi dưỡng cả một mảnh đất này.

Bởi vậy nên ra tay hủy đi nơi đây, hai vị vì sao mà đến?”

“Lý Bình An? Thế nhưng là Lý Bình An từng ra tay ngăn chặn Yêu tộc ở thành Đằng Trùng?”

“Ngươi tàn sát bao nhiêu người vô tội, tội nghiệt sao có thể dùng hai ba lời của ngươi là có thể giải thích, mau chóng nhận tội đi!”

Thanh âm uy nghiêm vang lên cùng với tia sét.

Pho tượng Phật vang lên tiếng than thương dân trách trời: “A di đà phật, lục đạo luân hồi.

Khổ độc vô lương, mang vô nhai tế.

Minh tâm kiến tính, thoát khỏi sinh tử.

Thanh tịnh viên minh, lập tức tới bờ bên kia.

Lý thí chủ, quay đầu là bờ”

Lý Bình An lắc đầu: “Tuy các ngươi có tu vi mạnh, nhưng lại không có đức”

“Nếu đã như vậy, cần gì nhiều lời vô ích!”

Pháp tướng Kim thân to lớn kia, không kịp chờ đời liền muốn ra tay đánh giết. Biển mây sập xuống.

Ầm ầm….

Các tu sĩ còn sót lại bên trong tiểu trấn, chỉ cảm thấy tâm hồn chấn động. Chân trời không ngừng đung đưa, tưởng như xa lại tưởng như gần.

Cảm giác áp bức trời long đất lở, khiến cho người ta kinh hãi mà lún xuống.

Bầu trời của trấn nhỏ…sập?!

Trời như sụp xuống, đất lại giống như không phải là đất.

Không phải mặt đất rộng lớn, mà là mộ phần, là mộ chôn cho người chết.

Trong một giây tiếp theo, trời đất tối mù.

Không một tia sáng, khiến cho người ta cảm thấy âm u, ảm đạm, sợ hãi.

Gió, mưa, đất, hoa lá cỏ cây như hòa cùng một chỗ.

Hòa lại tạo thành một mảng hỗn độn, một mảng mênh mông.

Không có bất kỳ vật nào không bị tổn hại, ngay cả mặt đất dưới chân cũng giống như không phải thực thể.

Bọn họ nhìn thấy khung cảnh quỷ dị này, ai nấy đều trầm tư.

Rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Thế nhưng trong đầu bọn họ lại không nghĩ ra được gì.

Đúng lúc này, từ trong bóng tối có giọng nói vang lên.

“Trấn nhỏ là nơi nuôi dưỡng danh lam thắng cảnh, không tiếc hại chết bao nhiêu người vô tội.

Coi mạng người như cỏ rác, hôm nay Lý Bình An ta diệt trừ tất cả.

Một mình ta có thể là hiểm độc, nhưng tu dưỡng đạo đức cá nhân

không thể dứt trách nhiệm với hồng trần.

Những gì ta làm hôm nay, nhất cử nhất động đều đúng với con đường hành tẩu của mình, không thẹn với trời, với đất.

Chỉ cầu một cõi yên bình trong lòng.

Kiếm này, thánh thần lui sạch!”

Thanh âm của hắn vang lên, còn có một vầng sáng phá tan màn đêm.

“Cheng!”

Tiếng kiếm ngân dài, ánh kiếm phóng lên tận trời trong nháy mắt.

Chỉ một nháy mắt kia thôi, ánh kiếm đã phá tan bầu trời tối mù, mang theo khí thế xông qua chín tầng mây.

Chương 710: Đại thế đất trời vững chắc

Giọng nói trên biển mây lộ ra vẻ tức giận.

“Lý Bình An, ngươi dám…”

Mang theo một kiếm mang kiếm thế vô tận, từ trên không trung thong thả rơi xuống.

Sau khi thu hồi Bạch Ngọc Kinh, Bạch Ngọc Kinh cũng rơi, rơi xuống trấn nhỏ.

Lý Bình An nằm trên tảng đá, vết thương trên người hắn vỡ toang.

Máu tươi tuôn ra không ngừng, cả người không còn năng lượng như bị ép khô.

Hắn giơ hồ lô rượu lên, uống cho cạn.

Nửa ngày trôi qua, dường như hắn đã khôi phục một phần sức lực.

Hắn đứng dậy định đi, Bạch Ngọc Kinh lúc này lại không trở về bên trong cơ thể hắn được. Liền chạy lạch cạch lạch cạch theo sau hắn.

Lý Bình An quay đầu nhìn lại, hắn ngừng, Bạch Ngọc Kinh cũng ngừng. Hắn đi, Bạch Ngọc Kinh cũng đi.

Không cần nói nhiều, thắng bại đã phân.

Lý Bình An đã phá hủy gốc cây hoa quế khổng lồ trong trấn nhỏ.

Hắn xoay người, Bạch Ngọc Kinh cũng xoay người theo.

Sau lưng phát ra tiếng vang

ầm ầm.

Vài ngôi nhà trong trấn nhỏ bị hình thể khổng lồ của Bạch Ngọc Kinh đè nát.

“ ...Không…không.”

Đồ Sơn Nhã hẳng còn đau khổ dãy dụa.

Lý Bình An không để ý đến nàng ta.

Lá cây hoa quế rụng đầy đất.

Cái cây này không biết đã mang đến cơ duyên cho bao nhiêu tu sĩ, nhưng cuối cùng lại bởi vì một chú mèo con mà mất đi.

Bên ngoài trấn nhỏ.

Một hạt châu dần dần mở ra, giống như là mực nước nhấn chìm từ phía.

Nơi danh lam thắng cảnh đã được giấu kín trong mấy ngàn năm, lần đầu tiên xuất hiện giữa cánh

đồng tuyết.

Lý Bình An giơ bàn tay lên, như có một thế giới tiêu tan trong lòng bàn tay hắn.

Cuối cùng chỉ còn lại ánh sáng màu kim vỡ vụn trong tay hắn.

Đôi mắt trắng của Lý Bình An khẽ động…còn lại một mảnh vỡ của đại đạo phù văn.

Dường như mảnh vỡ cảm nhận được gì, nó khẽ động.

Quả nhiên là có lòng trồng hoa hoa không nở, cắm bừa một cái hoa nở ngay.

Địa mạch trong cánh đồng tuyết phía Đông xoay chuyển.

Linh khí đất trời chấn động.

Nơi xa, Lão Ngưu đang di chuyển trong núi khẽ ngẩng đầu. “Ngưu!”

Xong việc rồi à? Phù trận vẫn còn đó.

Lão Ngưu bất đắc dĩ phải đẩy nhanh tốc độ.

Nơi đây, đất trời chấn động, địa mạch xoay chuyển, linh khí bay ra ngoài.

Giải quyết xong chuyện của trấn nhỏ, chuyện quan trọng nhất bây giờ là ổn định lại linh khí của nơi đây.

Mèo con đội mũ nằm ở trong túi của Lão Ngưu, đôi mắt sáng trong nhìn ra bên ngoài. Um?

Có chuyện gì xảy ra vậy?

Sao vậy? Đại Bình An đâu?

Đi ăn cơm rồi sao?

Chư vị Sơn thần thổ địa xin hãy hiển linh giúp Lão Ngưu ta!

Lão Ngưu khởi động pháp trận.

Mượn khí thế của mạch đất nơi đây, hình thành một đại trận phong thủy. Củng cố linh khí của nơi này, để không xảy ra hỗn loạn.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn thu hút rất nhiều hạng người kỳ quái đến đây.

Trên biển mây.

Có mấy bóng người đạp gió mà đến.

Muốn xâm nhập vào thế giới này, tìm hiểu thực hư.

“Linh khí loạn chuyển, nhưng lại là cơ duyên lớn lao!”

“Hướng di chuyển của địa mạch hơi sai? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ở nơi này?”

“Đến đó xem thử đi”

Có tu sĩ ngự kiếm đến.

Cũng có tà ma thừa dịp này, bèn muốn phá bỏ phong ấn của nơi này, tìm hiểu thực hư.

Từng luồng sáng không khiến người khác chú ý, vọt qua biển mây.

Sau đó, nháy mắt lao tới cánh đồng tuyết phía Đông.

Lại có thêm mấy người nam mặc áo gấm đai ngọc, cùng nhau đạp gió đến đây. Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng gầm rút.

“Ngưu !!!”

Trên biển mây, một pho tượng Ngưu Ma to lớn xuất hiện.

Nó ngửa mặt lên trời gào to, hơi thở rung động biển mây bốn phía. Dường như đang cảnh cáo đám trộm cắp, chớ tới gần chỗ này. Nhưng cho dù nó có cảnh cáo, cũng không hù dọa được tất cả.

Có người vốn chẳng e dè, lòng chỉ nghĩ mãi về chuyện của cánh đồng tuyết phía Đông. Nghĩ xem bản thân có thể sắm một chân ở đó không.

Một giây sau, cơ thể của vị tu sĩ này bị ném bay ra ngoài.

Hắn vốn không thể dừng lại được, thậm chí còn bị ném xa vài trăm trượng.

Đập vào một tòa núi lớn, miệng phun đầy máu tươi.

Xem ra bị thương rất nặng.

Một cột sáng đen kịt xuất hiện ở bầu trời phía Nam, bỗng nhiên lao sang bầu trời phía bắc.

Nối liền một chỗ, không một vật cản.

Một mỹ nữ lập tức cứng đờ người.

Gặp một con trâu đen nhô ra từ trong biển mây.

Khiến nàng sợ hãi không phải là cơ thể to lớn của Lão Ngưu, mà là khí áp đáng sợ mà nó tỏa ra.

Lão Ngưu không ra tay nữa, chỉ dùng ánh mắt cảnh cáo bọn họ.

Mau rời khỏi đây ngay!

Lần này, lại không có ai dám tiến lên.

Lại là tiếng nói ồn ào.

Lý Bình An ngồi yên tại chỗ, vừa nghỉ ngơi vừa quan sát động tĩnh.

Lần này thay đổi lớn quá, không có ai ở đây lèo lái là không được.

Phù trận của Lão Ngưu được dựng quá nhanh, quả thực có vài chỗ sơ suất.

Lý Bình An lấy ra hai mảnh vỡ của tấm phù văn.

Lấy mảnh vỡ làm mắt trận, điều khiển đất trời.

Một ngày qua đi, nơi này mới tạm ổn định lại.

Lý Bình An thở phào nhẹ nhõm.

Mèo con ngoan ngoãn ngồi yên ở đó, nhìn trái rồi lại nhìn sang phải.

Trâu trâu và Đại Bình An đều đang bận việc, không ai có thời gian quan tâm đến nàng. Mèo con liếm móng vuốt, cảm thấy chán vô cùng.

Khó lắm Lý Bình An mới tranh thủ được thời gian, gãi gãi cái cằm của nàng.

Mèo con ngẩng đầu, nheo mắt lại, cái đuôi mèo cong lên.

Thế nhưng chưa được hai giây, Lý Bình An lại đi mất.

Mèo con:....

(•ˆ•)?

Mèo con lại mở mắt ra.

Haiz!

Sao mà niềm vui lại ngắn ngủi như vậy?

Bọn họ ở lại chỗ này ba ngày, thu nạp linh khí, ổn định lại đại thế đất trời.

Trấn nhỏ chết, vạn vật hồi sinh.

Lớp băng trên cánh đồng tuyết phía Đông đã dần tan, với tốc độ này,

e rằng chưa đến mấy năm, cánh đồng tuyết phía Đông sẽ đổi tên thành thảo nguyên phía Đông.

Vì thế Lý Bình An còn cố ý gọi thổ địa, Sơn thần ở nơi này ra.

Sau khi thổ địa và Sơn thần nhận được tin tức, bọn họ đều thấp thỏm lo lắng.

Bọn họ ở đây, với thực lực của bọn họ, sao có thể không biết được.

Bây giờ trấn nhỏ đã bị diệt, người ta muốn tiêu diệt bọn họ, khác gì so với nhét cho họ một cái bánh lái khó hơn.

Ngay khi bọn họ lo lắng đón nhận số phận của mình.

Lý Bình An lại nói một câu bỏ qua chuyện cũ, biết bọn họ cũng sợ hãi, coi như bỏ qua chuyện cũ, đã cân nhắc rồi mới làm, âu cũng là hành động bất đắc dĩ.

Như chuyện phải đối mặt với rất nhiều thế lực trong trấn nhỏ.

Rồi phân biệt thiện ác, phân biệt xem họ có phải bị thế cục kéo đi hay không.

Nhưng rồi, vẫn không thể phân biệt được.

Sau khi ổn định thế cục, cũng chỉ có thể nói một câu, bỏ qua chuyện cũ, dặn dò họ phải cố gắng bảo vệ đại thế đất trời ở đây, không để nó xảy ra biến cổ.

Sơn thần, thổ địa đều vâng một tiếng đồng ý.

Dốc toàn lực, đền bù cho sai lầm trước đó.

Các thế lực bên ngoài trấn nhỏ cũng đang hành động.

Tại nơi mà Lý Bình An không nhìn thấy, bàn bạc biết bao nhiêu lần về chuyện này.

Cứ như vậy, ba tháng trôi qua.

Có một lớp tăng nhân và đạo nhân từ phương xa đến đây.

Chương 711: Bàn bạc (số chương theo raw)

1618 chữ

Ghi chép lại của đời sau.

Năm Chính Đức thức hai mươi tám.

(Sau khi xảy ra biến đổi, người dân trên cánh đồng tuyết phía Đông đã thống nhất tạo thành một triều đại, vị hoàng đế đầu tiên lấy niên hiệu là Chính Đức)

Có tu sĩ cưỡi trâu đến đây, ban cho các bộ lạc sức mạnh của thần.

Sau đó ngài băng qua dãy núi phía Bắc, đấu thần diệt ma, thay đổi toàn bộ nơi này.

Cánh đồng tuyết phía Đông thay đổi cực lớn, băng tuyết tan đi.

Lý Bình An đang ngồi giữa phù trận, mảnh vỡ của tấm phù văn bay đi bay lại trên đầu hắn. Tràn ngập màu sắc.

Lão Ngưu nằm bên cạnh đánh một giấc.

Mèo con thì dùng số thịt và nấm còn sót lại nấu một nồi canh.

Sau đó múc cho Lý Bình An một chén, Lý Bình An chỉ ăn một chén nhỏ.

Nhìn có vẻ như hôm nay hắn không có khẩu vị.

Lão Ngưu thì ngủ mãi không tỉnh.

Những ngày này, vì củng cố trận pháp ổn định đại địa, nó đã tốn không ít sức lực, giờ chỉ muốn ngủ đến chết cũng được.

Mèo con cầm thìa, húp canh sụt soạt.

Mặt đầy lo lắng.

e＝(?o` *)) Hầy

Hai người này chẳng thèm ăn cơm, phải làm sao bây giờ.

Mèo đang nghĩ ngợi, bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên.

Mèo con ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một tên hòa thượng béo ịch, ưỡn cái bụng tròn xoe đi tới.

Phía sau y còn có một đạo sĩ.

Mèo con đặt thìa xuống, quay đầu nhìn Đại Bình An.

Chạy được nửa đường, lại chạy về.

Sau khi cầm theo nồi nhỏ của mình, lúc này mới chạy lại chỗ Đại Bình An.

“Đại Bình An, Đại Bình An, có người tới.

“Ừ, ta biết rồi”

Hòa thượng béo hành lễ trước: “A di đà phật, tên thường gọi của bần tăng là Chu Bảo, pháp danh Toàn Chân.

Ngã Phật từ bi, ban cho ta tên Vô Lượng Thọ Phật.

Hôm nay mạo muội quấy rầy, mong thí chủ không trách tội.

Lý Bình An đáp lễ: “Đại sư nói đùa, nơi này không phải nhà của ta, ngài đến cứ đến cần chi hai chữ “làm phiền”

Đạo sĩ kia cũng hành lễ chào hắn: “Chân Quân của viện Ngọc Khu bái kiến các hạ”

Cho dù là Chân Quân, hay là Vô Thượng Thọ Phật nhìn dáng vẻ của họ có lẽ đang lo lắng. Người trước mặt vừa mới tiêu diệt toàn bộ trấn nhỏ, cắt đứt thế lực của bọn họ ở đây. Đồng thời ra tay giết hai người có thân phận vô cùng cao quý trong hai giáo Phật, Đạo.

Hơn nữa không biết vì sao người này lại làm như vậy.

Hai người họ nhận lệnh của phái, tới đây tìm hiểu thực hư.

Nói trắng ra thì, bọn họ giống như sứ giả đã mang sẵn trong mình lời trăn trối.

“Hai vị đến đúng lúc lắm, nếu còn người khác đến nữa, vậy thì cái ghế đẩu này lại chật mất rồi. Lý Bình An lấy ra một cái ghế đẩu nhỏ, miễn cưỡng nhét vừa hai người họ.

Đây là vật duy nhất khi trấn nhỏ tiêu tan, vẫn còn giữ được vẻ nguyên vẹn.

Hai người kia nói “Cảm ơn”, ngồi xuống ghế.

Lý Bình An sai mèo con đi pha trà.

“Lần này hai vị tới đây là vì chuyện gì, xin cứ nói thẳng”

“Được, lão nạp cũng thích thẳng thắn” Vô Lượng Thọ Tiên nói: “Vậy lão nạp xin phép nói thẳng” “Lý mỗ kính cẩn lắng nghe”

Vô Lượng Thọ Phật hỏi: “Thí chủ, chuyện sau này ngươi định làm thế nào đây?

Ở đây khai tông lập phái? Hay là cảm hóa người Man ở đây?”

“Tại hạ không hề có ý định khai tông lập phái, cũng không định ở lại nơi này.

Vô Lượng Thọ Phật và Chân Quân nhìn nhau.

Rời khỏi nơi này?

“Vậy…..các hạ định rời khỏi đây?”

Chân Quân nghi ngờ hỏi.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc nịch của Lý Bình An.

Chân Quân càng thêm nghi ngờ trong lòng, ngươi phá hủy trấn nhỏ, chu sát tu sĩ các phái, thậm chí còn không ngại đắc tội với các tu sĩ ở đây.

Sau khi ra oai, bèn muốn rời khỏi?

Vậy sao ngươi không đi ngay từ lúc đầu đi?

Việc gì phải lắm chuyện như vậy?

Đương nhiên, hắn không dám nói ra những lời này.

Người kia đã dám giết nhiều người như vậy, cho dù có giết thêm hắn người ta cũng không thèm để ý đâu.

Chân Quân lại nhìn Lý Bình An, hành động như thể mình chẳng định làm gì người kia cả. Vô Lượng Thọ Phật lớn tuổi hơn Chân Quân, cũng thành thục hơn hắn.

Y không quên mục đích tới đây của mình, thế là bèn cẩn thận hỏi: “Vậy thí chủ có từng nghĩ đến, sẽ xử lý cánh đồng tuyết phía Đông như thế nào chưa?”

Lý Bình An ngẩng đầu, hỏi ngược lại: “Nơi này không phải lãnh thổ

của ta, sao lại nói là "xử lý"?"

Câu hỏi này của hắn, lại khiến cho Vô Lượng Thọ Phật khẽ sửng sốt.

Từ trấn nhỏ đến trời Nam đất Bắc, ngay cả đệ tử của tam giáo ngươi còn chẳng thèm để vào mắt, nói giết là giết, bây giờ chuyện của cánh đồng tuyết phía Đông không để ngươi xử lý vậy để ai xử lý?

Vô Lượng Thọ Phật cười nhạt, nói: "Tuy nói như vậy, nhưng vẫn muốn hỏi thí chủ, thí chủ nghĩ sao về tương lai của cánh đồng tuyết phía Đông?"

Chưa chờ Lý Bình An đáp lời, Vô Lượng Thọ Phật lại nói tiếp: "Chuyện của trấn nhỏ đã rõ, vậy thì lão nạp nói thẳng.

Trấn nhỏ vốn được xây dựng lên nhờ đại thế đất trời danh lam thắng cảnh của Phật Thích Ca, vốn muốn để nơi đó là một nơi có tạo điều kiện tu hành cho các tu sĩ của Nhân tộc.

Chỉ là miếng mồi béo không thể chia cho được tất cả, nên hình thành tình cảnh như ngày hôm nay. Có tu sĩ của hai nhà Phật, Đạo liên kết với một số gia tộc, củng cổ nơi thắng cảnh này.

Không tiếc giết hại hàng trăm người dân…..

Nói đến đây, Vô Lượng Thọ Phật thở dài một hơi.

"A di đà phật, thiện tại thiện tai.

"Nhưng trấn nhỏ bồi dưỡng các tu sĩ nhỏ tuổi, cũng là nơi bỏ mình của nhiều tu sĩ nhân tộc trong trận chiến với yêu tộc.

Sau này, Trấn Yêu Quan được xây dựng.

Áp lực mà nhân tộc phải đối diện được giảm bớt, chỉ là trấn nhỏ vẫn được giữ lại cho đến nay.

Giống như một cỗ xe ngựa di chuyển với tốc độ cao, bắt đầu thì dễ, dừng lại thì khó.

Chuyện này đã không còn là chuyện của một nhà.

Có quá nhiều thế lực dính dáng tới chuyện này, dây mơ rễ má lẫn lộn.

Dần dà, chuyện của trấn nhỏ bị gác lại, cho đến ngày hôm nay.

Vô Lượng Thọ Phật nói rồi, nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An uống trà, khẽ gật đầu.

Vô Lượng Thọ Phật bèn nói tiếp: “Nói đến đây, không phải muốn để thí chủ hiểu lầm. Năm đó xây dựng trấn nhỏ, không phải vì tư lợi, mà chỉ chung lòng chống lại Yêu tộc. Không biết có bao nhiêu tu sĩ đã đến trấn nhỏ, đầu rơi máu chảy bỏ mạng trên chiến trường. Chỉ là sau này…..không biết vì sao lại đi đến bước đường này.

Vài nhà đã bàn bạc đến chuyện này, nói chuyện qua rồi cứ để nó qua

Nơi này đã để lại cống hiến không thể xóa nhòa cho Nhân tộc, cũng là nguồn gốc của những chuyện trái luân thường ngày hôm nay.

Giống như một mớ bùi nhùi, không thể tháo gỡ mối rối,

Chuyện đã vậy vậy thì cứ để nó như thế đi, sẽ không có bất kỳ tin tức nào truyền ra ngoài.

Thí chủ nếu muốn lập phái lập miếu ở đây, các thế lực đều sẽ dốc toàn lực ủng hộ.

Nếu thí chủ vẫn muốn tiếp tục du lịch khắp thiên hạ, vậy thì tùy thí chủ.

Thí chủ…cảm thấy như thế nào?”

Lý Bình An gật đầu: “Cứ vậy đi, sau khi củng cố địa mạch ở đây, tại hạ sẽ rời khỏi nơi này.

Lúc đó, cánh đồng tuyết phía Đông còn phải nhờ các vị xử lý”

Vô Lượng Thọ Phật: “Đây vốn là chuyện nên làm”

“Nếu đã vậy, bần tăng và Chân Quân xin phép cáo từ.

Sau khi rời khỏi, sẽ báo lại chân thực ý của tác hạ

“Đa tạ, không tiễn”

Vô Lượng Thọ Phật và Chân Quân rời khỏi đây ngay.

Quay lại thấy người kia còn đang truy lùng dã thú người Man, thở phào.

“Kết quả này là tốt lắm rồi.

“Chỉ sợ là mấy gia tộc kia không đồng ý thôi, dù sao cũng chết nhiều người như vậy? Chân Quân lo lắng nói.

Vô Lượng Thọ Phật dùng giọng nói hiếm khi nghiêm túc: “Bọn họ không đồng ý, vậy thì bảo bọn họ đi tìm Lý Bình An mà báo thủ.

Chờ đến khi bị diệt tộc, lúc đó khác biết!”

Chương 712: Chuyện của cánh đồng tuyết phía Đông

Chờ sau khi hai người kia rời khỏi.

Mèo con ngồi bên cạnh lắng nghe toàn bộ, nhưng câu hiểu câu không

Mèo chả hiểu gì cả, chỉ nắm được một tin quan trọng.

“Chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này ư?” Mèo con hỏi.

“Phải” Lý Bình An nói.

Mèo con liếm móng tay vui mừng.

Như thể chỉ cần rời khỏi nơi này, bèn cảm thấy sung sướng vô cùng.

Ở đây vừa lạnh vừa rét, không có chuột ăn.

Đại Bình An và trâu trâu thì cứ bận việc của mình, mèo con chán lắm rồi ý! Lý Bình An sờ sờ đầu mèo.

Ba tháng sau, cuối cùng đại thế đất trời cũng đã ổn định.

Cuối cùng cũng có người đến “thay ca”.

Qua cân nhắc, các nhà đều phái người tới.

Giờ trấn nhỏ đã bị diệt, có nói gì cũng vô ích mà thôi.

Bây giờ cứ lấy lợi làm đầu.

Chỉ là những người đứng đầu vẫn còn hơi lo lắng, quyết định tìm Lý Bình An nói chuyện một phen. Nhưng Lý Bình An đã biến mất từ lâu rồi.

Lý Bình An ngồi trên đỉnh núi, giương mắt nhìn cảnh vật xung quanh.

Cây cối um tùm, đỉnh núi cao cao.

Chưa đến nửa năm, nơi đây đã có phong cảnh như này.

Mặc dù đa phần phong cảnh ở đây đều là dốc lên khúc khuỷu dốc thăm thăm thẳm, băng tuyết trắng

xóa cả bầu trời.

Nhưng băng tuyết tan chảy chỉ là vấn đề thời gian.

Tuyết đã bắt đầu tan nơi sườn núi có ánh ban mai, dần dần mặt đất đen xám hiện ra.

Băng tuyết thấm từ từ vào đất.

Mèo con nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, đột nhiên thè cái lưỡi mèo hồng hồng mềm ềm ra liếm lên lá que hoa.

Đây là cơ duyên mà cây hoa quế đã để lại cho mèo con, hắn nhớ mèo con đã ăn từ lúc đó rồi.

“Không phải tiên tử đã ăn rồi sao?”

Mèo con nghiêm chỉnh nói: “Tiên tử lừa người đó, tiên tử muốn dùng nó đổi lấy tiền.

Chúng ta hết tiền mất rồi, tuy là sau này tiên tử có thể kiếm lại.

Nhưng nhỡ đâu Đại Bình An và trâu trâu xảy ra chuyện gì thì sao,

“Tiên tử quả nhiên là suy nghĩ chu đáo.

Lý Bình An đột nhiên nhớ ra điều gì.

“E rằng chiếc lá này không muốn đi theo chúng ta

“Hả? Vì sao vậy?”

có nó ta còn lo kịp”

“Bởi vì nó thuộc về nơi này”

Mèo con nghiêng đầu, không hiểu cho lắm.

Chỉ là vẫn nói: “Nếu nó thuộc về nơi này, vậy để nó ở lại đây đi.”

Lý Bình An cười: “Tiên tử là người lớn, chỉ có người lớn mới nghĩ

được như vậy thôi”

Mèo con đung đưa chiếc lá trong tay: “Ừm, vậy để nó ở đầu bây giờ?”

“Để ở đây đi”

Lý Bình An chỉ vào một chỗ.

“Để nó ở đây được không?”

Mèo con nhanh chóng đào một cái hố, sau đó chôn chiếc lá xuống.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì mặc kệ nó thôi”

Mèo con đứng dậy, lại phủ thêm cho chiếc lá thêm một tầng đất. “Nó có lớn thành cây không?”

“Có lẽ là có”

“Vậy sau này khi tiên tử quay lại đây, nó có biến thành cây cao chọc trời không?”

“Vậy có ai biết là tiên tử trồng nó không?”

“Tiên tử trồng, tiên tử tự biết rõ, cần gì phải để cho người khác biết.

“Vậy nhỡ đâu sau này người ta không biết là tiên tử trông cây này, tiên tử lại không dùng nó đi đổi lấy tiền, thế thì chẳng phải là tiên tử mất trắng à?”

Lý Bình An nói: “Người làm việc thiện, tất có báo ứng tốt.

Người làm việc ác, tất sẽ gặp quả báo.

Mèo con nghiêng đầu, rõ ràng mèo chẳng hiểu gì cả.

Nhưng vì thể hiện bản thân mình là chú mèo uyên bác, mèo vẫn gật đầu.

Giả vờ như hiểu, nói: “Tiên tử hiểu rồi.

Lý Bình An nhìn cái dáng vẻ hiểu mà chẳng hiểu của nàng, giải thích: “Nói thẳng ra là ác giả ác báo, thiện giả thiện báo.

Không phải là không có mà là không biết lúc nào sẽ tới.

“Tiên tử hiểu rồi”

Lý Bình An: “Làm việc thiện cho lòng vui, là không muốn người khác biết.

Mà người làm ác lại là người khổ nhất, họ chỉ sợ có một ngày bị phát hiện. Mèo con gật đầu: “Tiên tử cũng hiểu rồi.

Một người một trâu một mèo tiếp tục cuộc hành trình đi về phương xa.

Trên đỉnh núi, chiếc lá quế hoa bị chôn dưới bùn, đã hóa thành một điểm sáng nhỏ, từ từ thấm dần vào mặt đất.

Dần dà, tuyết trắng xung quanh nhanh chóng tan đi.

Những mầm cây non thi nhau mọc lên.

Một ngày ngày, đông đi xuân tới.

Bốn mùa luân chuyển.

Cánh đồng tuyết phía Đông, đón nhận làn gió xuân đầu tiên.

Gió xuân hóa thành mưa.

Tí ta tí tách, rơi xuống mặt băng nghìn năm không tan.

Ngọn gió xuân kia như đánh thức hàng nghìn linh hồn đang say giấc dưới lớp băng ngàn năm.

Trận địa giam cầm họ khi xưa giờ đã phá, gió xuân tràn ngập khắp đất trời.

Từ đó về sau, mảnh đất bị đám chìm hàng nghìn năm qua, đã sống dậy một lần nữa.

Cỏ hoang um tùm, mưa phùn rả rích.

Trời mưa lúc nặng hạt lúc không, vẫn nên mang theo một cây dù.

Ở con đường nhỏ trên bãi cỏ hoang, có người đang đi tản bộ.

Người đó vừa đi vừa nhìn, vừa nghe tiếng mưa vừa ngẫm nghĩ.

Đi trong cơn mưa, mặc gió mặc sương.

Cảnh thế nào, tâm trạng cũng biến đổi theo cảnh.

Lý Bình An che dù, lắng nghe tiếng mưa rơi trên ô, nghe tiếng nước chảy xuống ngọn cỏ.

Hắn bèn dừng lại ở một nơi nào đó.

Không nên để Lão Ngưu dẫn mèo con đi bắt chuột, loáng cái đã không thấy cả hai đứa đâu.

Chỉ là, hắn cũng không vội.

Chỉ đi từ từ, có Lão Ngưu ở đó.

Mặc dù nơi đây chỉ toàn cây với cỏ có xảy ra chuyện chắc cũng không sao đâu.

Xuyên qua một bãi lau sậy, hắn bèn nghe thấy tiếng nước chảy phía trước.

Đó là một con sông.

Có một lão thuyền phu đầu đội mũ cói, đang ngồi ở mạn thuyền, nấu mì ăn.

Là một ông lão gầy gò, hai mắt đục ngầu, rất nhanh đã thu hút tầm mắt của Lý Bình An.

Lý Bình An nói: “Nhà đò, nơi đây nửa đêm không có đèn đóm mà cũng dám ở lại neo thuyền sao?”

“Ôi thời loạn, sống được ngày nào hay ngày đó, kiếm được ít nào hay ít đó thôi.

Giọng của nhà đò từ từ vang lên, giống như một ông lão bệnh sắp chết.

“Muốn đi thuyền à?”

“Phải, chỉ là bạn của ta đi rồi, phải ở lại đây chờ họ một lát”

“Vậy vào trong trước đi, ngồi cho ấm. “Đa Tạ.”

Lý Bình An bèn vào trong thuyền.

Nhà đò hỏi: “Có muốn ăn mì không?”

“Làm phiền rồi”

Nhà đò: “Chỗ ta chỉ có một cái bát, và một đôi đũa

“Không sao, ta có”

Lý Bình An lấy ra đôi đũa và cái bát mà hắn mang theo.

Nhà đò nhìn hắn, dường như không ngờ người này lại mang theo bát đũa thật.

Lý Bình An gắp một ít mì.

Mì nhạt lõng thõng vài sợi, cũng không thể gọi là ngon.

Chỉ là, trong ngày mưa, ngồi trên thuyền, ăn một bát mì nóng hổi cũng đã có cảm giác khác rồi.

Sau khi rời khỏi cánh đồng tuyết phía Đông, bọn họ vẫn tiếp tục đi về hướng đông.

Cuối cùng cũng đi qua cánh đồng tuyết, sắp đến các quốc gia lân cận.

Khi hắn ăn xong bát mì, Lão Ngưu và mèo con cũng đã tìm được tới đây.

Mèo con toàn thân toàn là bùn, chỉ có đôi mắt mèo vẫn thanh thuần như cũ.

Cái túi lắc lư, miệng mèo ngậm một con chuột to.

Có vẻ là bắt được nhiều đây.

Lão Ngưu nghĩ ngợi gì đó rồi gật đầu.

Nó cũng chỉ đi lộn vài con đường thôi mà, cuối cùng vẫn đến nơi được.

Quả nhiên là thiên tài.

“Đây là hai người bạn mà ngươi nói sao?” Nhà đò giật mình.

“Phải, xin hỏi tiền tính như thế nào?” Lý Bình An hỏi.

Nhà đò do dự một lát: “Trâu này ta lấy bằng nửa người, mèo thì thôi vậy” “Đa Tạ.”

Sau khi Lão Ngưu lên thuyền.

Rất nhanh thuyền ngập nước, càng ngày càng chìm sâu.

Nhà đò treo một ngọn đèn dầu lên đầu thuyền, bắt đầu chèo thuyền.

Nghe tiếng mưa rơi lách tách lách tách.

Ánh đèn sáng chiếu rọi con đường phía trước.

Chương 713: Lời nói dối có thiện ý

1411 chữ

Phía xa không có ánh đèn, màn đêm bao trùm khắp mọi nơi.

Chỉ có một ngọn đèn dầu lửng lơ giữa con thuyền nhỏ.

“Đến bến Viễn Sơn làm chi? Tìm người thân hay là thăm bạn bè?” Nhà đò hỏi.

“Vừa không tìm người thân, vừa không thăm bạn bè, chỉ là đi cho biết thôi. Lý Bình An nói.

“Đi cho biết?” Nhà đò thắc mắc: “Nơi đó có gì hay ho đâu mà thăm với thú?”

“Không có gì hay ho?”

“Chiến tranh loạn lạc, có gì hay ho đâu chứ!” Nhà đò nói: “Có thể sống sót là may mắn lắm rồi, nếu ngươi cứ ôm cái suy nghĩ này, vậy thì quay về sớm còn kịp”

“Đến thì đã đến rồi.

Nhà đò lải nhải mãi: “Mấy năm này bến Viễn Sơn ấy trở thành một bãi chiến trường, rất nhiều người đã bỏ mạng ở đó.

Nghe nói máu tươi nhuốm đỏ cả cửa bến, có cô hồn đã quỷ lúc nào cũng lảng vảng ở đấy, dọa nhiều người lắm.

Sau đó đại chiến có kết thúc nhưng vẫn rất loạn, không ngừng xảy ra các cuộc chiến nhỏ.

Bọn cướp đường cướp chợ thường xuyên chặn đường giết người cướp hàng…”

Lý Bình An gật gật đầu, lặng lẽ ngồi húp nước mỳ.

Thi thoảng lại có gió lạnh lùa tới.

“Nếu đã loạn như vậy, tại sao nhà đò còn ở lại đây? Sao không tìm một nơi khác?”

“Ta? Ta đang chờ con trai của ta!”

“Con trai của ta xuất sắc lắm, nó vào kinh ứng thí rồi.

Thằng bé ấy ba tuổi biết nhận mặt chữ, năm tuổi biết đọc sách, con nhà nghèo được đi học quả là một chuyện không dễ dàng”

Nói đến con trai của mình, khuôn mặt nhà đò tràn ngập vẻ vui sướng.

Cái mũi của mèo con hơi động đậy, dường như ngửi thấy một mùi thối rữa nào đó.

Mèo bèn quay đầu nhìn Lão Ngưu, trâu trâu lại lén thả rắm đấy à?

Lý Bình An kiên nhẫn lắng nghe, giống như nghe nhà đò lải nhải chuyện nhà mình.

“Ta với vợ ta cùng nhau trưởng thành, đến năm mười tám tuổi bọn ta có đứa con này. Chỉ là lúc đó còn chưa thành thân.

Nàng theo người nhà chạy nạn về Bắc Thượng, đêm đi nàng len lén chạy ra, nói muốn ở cùng ta.

Ta đợi nàng cả buổi tối, nhưng không thấy nàng đâu.

Sau này ta ở lại đây chờ nàng, chớp mắt con trai đã lớn rồi.

Thằng bé vào kinh ứng thí, ta thì ở đây chờ nó”

Lý Bình An: “Không tiến thêm bước nữa sao?” “Tiến thêm gì?”

“Là tìm một người vợ khác đó”

“Thế thì đến khi vợ ta quay về ta biết làm sao?”

“Ngươi thì sao?”

Đang nói chuyện của mình, đột nhiên nhà đò quay sang hỏi hắn.

“Ta?” Lý Bình An ngẩng đầu.

Nhà thuyền nói: “Nhìn dáng vẻ của ngươi chắc hẳn ngươi là một người có bản lĩnh.”

“Sao lại nói như vậy?”

“Những năm này người có bản lĩnh đều đã chết hết rồi, không có bản lĩnh, ai dám đi đêm bao giờ. “Cũng coi như là có chút bản lĩnh thật.”

“Người có bản lĩnh, tới đây làm gì?”

“Đi linh tinh đây đó thôi”

Nhà đò thấy có vẻ người kia không muốn nói cho mình biết, nên không hỏi thêm nhiều. “Cộc!”

Đi được nửa đường, đột nhiên họ nghe thấy tiếng vang trầm đục.

Thân thuyền bỗng trở nên nặng hơn.

Nhà đò bị dọa sợ, dùng mái chèo đập xuống dòng nước vài cái.

Đột nhiên có luồng sức mạnh cực lớn, định kéo ông ta vào trong nước.

“A….cứu mạng! Cứu mạng…”

Thấy nhà đò sắp bị ném vào nước.

Lý Bình An đưa tay ra, tóm lấy ông ta.

Sau đó nhẹ nhàng đặt ông ta xuống mạn thuyền, lại đưa một ngón tay khẽ nhấn xuống dòng nước.

Lập tức, mặt hồ gợn sóng, đột nhiên phẳng lặng trở lại.

Cả người nhà đò ướt như ướt nhứt, nhìn thấy cảnh này, sợ hãi không thôi.

“...Đây…Đây.”

“Nhà đò không sao chứ?”

“.....Không sao, không sao!”

Nhà đò lau nước trên mặt.

Con trai ông ta còn chưa về đâu, ông ta không thể chết ở đây được.

“Trời lạnh, nhà đò vào trong khoang nghỉ ngơi một lát đi”

“Ngươi biết chèo thuyền à?”

“Tại hạ không biết.

Nói rồi, bèn thấy con thuyền nhỏ lao rất nhanh.

Tốc độ này giống như hoàn toàn không dựa vào sức gió.

Nhà đò nghi ngờ nhìn Lý Bình An.

A? Ai chèo thuyền đấy?

“Ngưu !:

Lão Ngưu nằm ở đuôi thuyền, hai cái chân chìm ở dưới nước, đang không ngừng di chuyển.

Mèo con cũng học theo động tác của nó, chỉ là chân mèo ngắn quá không đủ dài.

Cho nên không thể mó vào nước được.

Nhà đò xoa xoa mắt, rồi lại nhìn Lý Bình An.

Đến bến đò.

Nhà đò thay một bộ quần áo khác, liên tục nói cảm ơn Lý Bình An. Nhưng ông ta quyết không nhận tiền đò.

Nhà đò cười hi hi, những nếp nhăn trên mặt như là hoa mới nở.

“Sau này phải cẩn thận hơn rồi, hôm nay may nhờ có ngươi ở đây.

Nếu không ta đã chết ở đây rồi, không gặp được con trai mình nữa.

Lý Bình an chán nản thất vọng, nhẹ thở dài.

“Nhà đò, ta ăn của ngươi một bát mì, kiếp sau ta trả cho ngươi có được không?”

Nhà đò giật mình, lại không hiểu người này đang nói gì.

Lý Bình An trầm giọng nói: “Cứ mãi chấp niệm, sẽ bị mắc kẹt mãi thôi.

Nhà đò cau mày: “Ngươi…ngươi nói gì vậy?

Ông ta lùi về sau một bước, nhưng lại giẫm phải thứ gì đó.

Cúi đầu nhìn, bèn thấy một cỗ thi thể đã mục nát từ lâu.

“Đây….đây là ta!?”

Nhà đò ngã ngồi “bịch” một tiếng, gương mặt ngập tràn vẻ khó tin.

“Không! Không ! Ta vẫn chưa chết!”

16:02

Ta không thể chết được, ta còn phải đợi vợ ta, ta còn phải chờ con trai ta công thành danh toại, ta

sao có thể chết được chứ!”

“Thái thượng sắc lệnh, chiêu nhữ độc phách. Tất cả ma quỷ, tứ sinh chịu ơn…..

Lý Bình An đọc chú vãng sanh.

Cơ thể nhà đò dần bốc lên từng sợi khói đen.

“Không! Không!”

“Ngươi hiểu lầm rồi, ta không thể chết được, xin ngươi đừng đọc nó.

Nhà đò đã bắt đầu khóc, giống như một đứa trẻ.

“Vợ ta và con trai ta không tìm được ta họ sẽ lo lắng lắm……”

“Sắc tựu đẳng chúng, cấp cấp chiêu sinh.

Sắc tựu đẳng chúng, cấp cấp chiêu sinh”

Chú vãng sinh đã niệm đến đoạn cuối cùng.

Lý Bình An khẽ thở dài: “Nhà đò…..nên lên đường rồi, ngươi mà ngươi chờ sẽ không gặp được đâu?

Nhà đò khóc òa lên như đứa trẻ.

Sau khi khóc một trận, lại giống như cam chịu số phận.

“Được rồi được rồi”

“Nhà đò nói: “Vẫn mong tiên trưởng nói cho ta, vợ ta và đứa con trai

vào kinh ứng thí của ta ra sao rồi”

Lý Bình An làm tư thế bói toán, nói: “Con ngươi làm quan rồi, vợ ngươi đã gả cho một người tốt, tất cả đều rất tốt.”

Nhà đò như được giải thoát, thì thầm: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Cơ thể ông ta dần biến mất, ông ta quỳ dưới đất, nhìn Lý Bình An nói: “Cảm ơn tiên trưởng, đại ân đại đức không thể báo đáp.

“Nhà đò đừng như vậy…..

Lý Bình An đưa tay đỡ ông ta, nhưng vẫn không kịp.

Người kia đã được giải thoát khỏi cõi này.

Lý Bình An thu tay về.

Sau đó hắn và Lão Ngưu đào một cái hố, chôn thi thể của nhà đò.

Mèo con hỏi: “Con trai của ông ta làm quan thật ư?”

“Không biết, sao còn lừa ông ta?”

“Lời nói dối có thiện ý mà.

Mèo con đột nhiên ngẩng đầu: “Có phải ngươi cũng hay lừa tiên tử không!?”

Chương 714: Chuyện lạ ở các nước phía Đông

Bến Viễn Sơn.

Lý Bình An ngồi bên đường, lấy hồ lô rượu tu một hớp. Bây giờ chẳng biết nên đi hướng nào nữa rồi.

Đường không có biển chỉ dẫn, càng không có người qua lại.

Bọn họ chỉ đành tìm bừa một con đường, sau đó đi theo con đường đó.

Nghĩ chắc phải đi xa lắm, mới có thể thấy nơi có người ở.

Ban đêm, đi trên đường cỏ dại có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Thi thoảng mèo con sẽ nhảy vào trong bụi cỏ, mèo bắt được một con xong rồi lại thả đi, chuẩn bị đi

bắt con côn trùng khác.

Đột nhiên, trong bụi cỏ truyền ra tiếng bước chân sợ hãi.

Mèo con vội vàng chạy về.

Vuốt mèo đang cầm một con côn trùng màu đen dài, nó cắn lên móng vuốt của nàng.

Mèo con vuốt vứt cũng không vứt được, gấp gáp không thôi.

Lý Bình An cong ngón tay búng con côn trùng ra.

Con côn trùng kia rơi xuống đất, lập tức biến mất tiêu.

Nghĩ chắc cũng là vật thành tinh rồi.

Mèo con nhìn cái tay bị thương, ngẩng đầu, cố nén không cho nước mắt trào ra: "Tiên tử không bị

trúng độc đâu phải không?"

"Hẳn là không"

"Vậy nếu trúng độc thì sao?"

Lão Ngưu đi tới, "Khạc" một cái.

Một bãi nước bọt xuất hiện trên lòng bàn tay, sau đó nó vuốt lên chiếc móng của mèo con. Được rồi đó.

Mèo con ngẩng đầu, sợ hãi nhìn nó.

Sau một đêm mưa, cuối cùng trời cũng nắng.

Trên đường đầy vũng bùn, có người thúc ngựa chạy qua.

"Nhanh nhanh nhanh!"

Ngựa phi nước đại, bốn móng đạp lên mặt đất.

Bùn nước tóe lên như là pháo nổ.

Một người một trâu một mèo nghe thấy tiếng động, đều cố ý dịch chuyển sang bên cạnh. Nhưng có tránh thế nào cũng không tránh

khỏi bị dính một ít bùn lên người.

Chưa được mấy bước, đã có người khác nữa đi tới.

Người nào người nấy đều có dáng vẻ rất vội vã,

Lý Bình Anh muốn hỏi bọn họ đường đi, nhưng lại không bắt kịp.

Đi thêm một đoạn, lại thấy một đoàn người hùng hậu đi đến.

Tay cầm cờ lớn, người đi đầu tiên là những binh lính cưỡi ngựa, nhìn rất ra gì và này nọ. Nhìn thấy Lý Bình An, bọn họ chẳng nói chẳng rằng, kéo hắn nhét vào giữa đoàn người.

Nhìn dáng điệu này, chắc là sắp ra chiến trận đây.

Lý Bình An có từng nghe qua có những quả hành quân đánh trận, thường sẽ gặp một số dân chúng bình thường, chưa nói được mấy câu họ đã bị ép kéo đi cùng.

Một là để bảo mật, đề phòng lộ tin tức.

Hai là để bổ sung quân số.

Lão Ngưu thì bị kéo đi chở hàng.

Mèo con nằm trong lòng Lý Bình An, tạm thời không bị phát hiện.

Lý Bình An không phản kháng, hắn đi theo bọn họ.

Trong đoàn đội, có khá nhiều người cũng bị kéo đi như Lý Bình An.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Lý Bình An hỏi một ông lão nhìn có vẻ hiền lành. “Không thấy à, đi chầu diêm vương chứ còn đi đâu!” Ông lão tức giận nói. “Không phải đi đánh trận sao?”

“Đi đánh trận không phải là đi chầu diêm vương à?”

“Đánh với nước nào vậy?”

“Quân đào chính, chứ còn ai nữa!”

Ông lão nhìn Lý Bình An: “Không phải người ở đây à?”

Ông lão thở dài, ôi đúng là người số khổ.

Đoán chừng chắc tới thăm người thân, kết quả người thân đâu chẳng thấy, mà khéo khi cũng chẳng còn sống mà quay về.

“Ông lão hỏi ngươi một chuyện.

Lý Bình An vừa nói, vừa làm ra vẻ thần bí, bảo ông lão lại gần mình.

“Vùng duyên hải phía đông đi đường nào vậy?”

“Đi thẳng về hướng đông là được rồi.

“Đi thẳng về hướng đông rồi, nhưng không tìm thấy đường, toàn phải đi leo núi thôi, có đường nào gần hơn không”

Ông lão nói: “Ôi ngươi hỏi đúng người rồi.

“Sao lại nói vậy?”

“Chúng ta đang đi về hướng đông đấy, mấy huyện vùng duyên hải bỗng xuất hiện quân đảo chính”

Lý Bình An giật mình, trùng hợp thế cơ à.

Qua vài ngày sau.

Lý Bình An phát hiện, thật ra đi cùng quân đội cũng tiết kiệm kha khá sức lực.

Một lần, không lo lạc đường.

Hai làn, tránh gặp cướp đường, thổ phỉ, đạo chích, mấy thứ phiền toái.

Ba là, quân đội còn bao ăn uống.

Mặc dù hương vị rất bình thường, nhưng thôi cứ ăn tạm cho no.

Thi thoảng còn săn được vài con thú nhỏ, cũng có thể ăn mấy món có thịt.

Hơn nữa còn hỏi thăm được mấy chuyện ở đây từ chỗ các binh sĩ, hoặc từ chỗ mấy người bị bắt làm

khổ lao.

Cứ đi mãi như vậy.

Hôm nay, khi đang dựng trại nghỉ ngơi.

Mèo con từ trong bụi cỏ nhảy ra, cắp một con thỏ còn to hơn cả nàng.

Mấy người kia đang ngồi líu la líu lo trong lều của Lý Bình An, có một người khen mèo con của hắn. Những ngày này, đều nhờ có mèo con, bọn họ mới có cái đánh chén.

Nướng thỏ thì chẳng chia được cho bao người.

Nhưng mà nấu với rau dại, nấm dại sẽ được một nồi canh ngon.

Bọn họ bẻ bánh gạo thành từng mảnh nhỏ, thả vào trong nồi.

Chờ sau khi canh sủi, uống hết sạch trong một hơi.

Này mới gọi là ngon chứ, hơn nữa mọi người ai cũng muốn ăn thêm.

Phối hợp với tay nghề của Lý Bình An.

Ăn vào cảm thấy dư vị còn đọng lại trong khoang miệng.

Thế là thời gian sau, mấy huynh đệ ở các trại xung quanh đều biết là hắn nấu ăn ngon.

Cũng mang theo đồ ăn, hô hào đòi ăn chung.

Lý Bình An bèn hỏi bọn họ chuyện liên quan đến các nước ven biển phía Đông.

“Các nước phía Đông á, ta đi nhiều lắm rồi.

“Chỉ là cũng có nhiều chuyện ly kỳ phết, cháu trai của cậu họ em trai của vợ của chú ba ta lúc ấy còn đi theo thuyền hàng tới vùng ven biển.

Sau khi quay về, nói ở đó tà ác hoành hành.

Nói là gái ở mấy hòn đảo ấy xinh lắm, mà chẳng có tên đàn ông nào cả.

Còn có quốc gia, người trưởng thành ở đó có tận ba cái não cơ!”

“Úi ta có nghe chuyện này rồi nè!”

“Còn có người tay dài đến mức chạm đất cơ……

Nói đến mấy chuyện linh tinh này, mọi người đều rất phấn khích.

Lý Bình An chăm chú lắng nghe, hắn không hề cảm thấy chán. Đêm khuya, ngoài kia trời lại mưa.

Lý Bình An nằm trong lều, nhìn cảnh mưa bên ngoài.

Mèo con ngoan ngoãn nằm bên cạnh hắn, vươn mình một cái. Lật người, định ngủ tiếp.

Ngoài kia có viên quan đang cầm roi quất mấy con vật, để bọn chúng kéo đồ nhanh lên.

Lão Ngưu quay lại giận dữ nhìn hắn.

Tên này khá lắm! Ta nhớ mặt ngươi rồi!

Cầu cho ngươi ỉa chảy suốt đời!

Lý Bình An mặc áo khoác ngoài, đang đọc sách cổ, bên cạnh hắn còn có một ấm trà.

Mèo con cũng đọc sách mini của mèo, đôi lúc cố nhịn cười.

Sợ rằng có người phát hiện nàng biết đọc sách.

Lúc này, có một đứa trẻ tên là Mã Viễn xích lại gần Lý Bình An: “Đại ca, ngươi có thể dạy ta đọc chữ không?”

Mã Viễn không giống với bọn họ.

Mã Viễn chủ động tham gia quân đội, y đang trong lứa tuổi mười lăm.

Nói lớn cũng chẳng lớn, nhỏ cũng chẳng nhỏ.

Lý Bình An uống một hớp trà, đồng ý với y.

lúc nào ngươi cũng mang theo sách hay sao? Ngươi là người đọc sách à?” “Cũng coi như là vậy.

“Giỏi quá”

“Cũng không giỏi lắm đâu, ngươi muốn học chữ để làm gì?”

“Biết chữ, sẽ được giữ chức quan rất cao trong quân đội.

“Còn gì nữa?”

“Có nhà to,

cưới vợ đẹp, để mẹ được hưởng cuộc sống sung sướng” “Còn gì nữa nào?”

Mã Viễn trầm ngâm một lát: “Bảo vệ tổ quốc”

“Gì nữa?”

.Để người dân được hưởng cuộc sống thái bình”

Lý Bình An mỉm cười hài lòng.

Hắn tìm hồi lâu, mới tìm được một quyển sách về binh pháp.

“Bắt đầu nào”

Chương 715: Tiên tử không hề cảm thấy mệt mỏi

Mưa này, kéo dài liên tục trong một tháng rưỡi,

Trời như bị rỉ nước vậy.

Mưa không lớn, nhưng cứ rơi “lách ta lách tách” không ngừng.

Trời đất tối mù, chỉ có ánh lửa trại hiu hắt.

Lý Bình An ngồi trên một tấm phản gỗ, kéo đàn Nhị.

Tiếng đàn nhị ai oán, thê lương.

Từng nốt từng tiết tấu, cứ ngừng rồi lại tiếp tục.

Giống như cái thời tiết này vậy.

Mã Viễn ôm sách, đọc thầm: “Mã! Viễn!”

Hai chữ đầu tiên mà Mã Viễn biết đọc chính là tên của y.

Mèo con thấy dáng vẻ học hành ngốc nghếch của y, mấy lần không nhịn nổi đi qua thể hiện một tí.

Nhưng lại sợ mình mà nói chuyện, sẽ dọa y sợ mất, thế nên bèn thôi.

Tay mèo đặt lên bức tranh, mắt mèo to tròn nhìn Mã Viễn.

…. Um húm.

Phần lớn thời gian đội quân đều dừng lại, mưa mãi thật sự không đi

tiếp được.

Mã Viễn thừa dịp này, bảo Lý Bình An tiếp tục dạy chữ cho mình.

Mưa suốt ngày không làm được việc gì, cho nên các binh sĩ chán bèn lấy bài ra đánh.

Hoặc cầm tiền thưởng đi tìm mấy cô em trong doanh trại.

Gái điếm đã tới từ lâu, để họ đến đây họ vừa kiếm được tiền, vừa giúp mấy người đàn ông trong quân đội phát tiết.

Lão Dầu kéo quần từ trong lều của gái điếm bước ra, vừa đi vừa thwor dài.

“Ta thật là đáng chết!”

Nói rồi, còn tự tát mình hai cái bạt tay.

Mé còn chưa đền hai ngày, mình đã cầm một đống tiền đi tìm gái điếm.

Có đôi khi Lý Bình An nghĩ, chiêu này quả là cao tay.

Phát tiền lương cho các binh sĩ, lại để những binh sĩ này chủ động dâng tiền lên. Cuối cùng gái điếm với quan lại chia nhau.

Rất nhanh, Lão Dầu tiêu hết tiền đã nhìn trúng mèo con của Lý Bình An.

Bởi vì có chị gái điếm nhìn trúng mèo con xinh đẹp kia.

Nếu bắt được rồi đưa cho nàng, nhỡ đâu hắn lại có thể chơi thêm được mấy lần.

Thế là, mấy ngày nay hắn cứ nhìn chằm chằm mèo con.

Thế nhưng có vẻ như mèo con đã nhận ra ánh mắt của hắn, cho nên luôn trốn tránh hắn.

Cuối cùng có một ngày, hắn đã giành được cơ hội.

Nhân lúc Lý Bình An đi theo người ta dọn dẹp chướng ngại vật trên đường.

Mèo con đang vui đùa trong đống cỏ.

Ve sầu có thể ăn được, mùi vị cũng ngon Mèo con đặt ve sầu vào trong túi tiền. Bỗng nhiên, mèo nhảy người lên.

lám.

Lão Dầu vồ hụt.

“Bố mẹ nó!”

Lão Dầu mắng một tiếng, cầm trong tay một cái bát, trong bát là nửa bát cháo chưa ăn hết.

“Hề hề ~”

“Lại đây nào mèo con.

“Ta có cháo ăn nè”

Mèo con khẽ nhíu mày, dùng ánh mắt như nhìn thằng đần nhìn hắn.

“Tới đây nào, ngoan ngoan.

Mèo con bèn quay người chạy đi.

Lão Dầu bỗng nhiên nhảy lên, nhưng mèo con đã khéo léo tránh thoát.

Lão Dầu lại vồ hụt, không khỏi tức giận.

Mèo con cũng không chạy, chỉ đứng yên tại chỗ nhìn hắn.

Lão Dầu lại cong người về…

Cứ thế lặp đi lặp lại tận mấy lần.

Chờ đến khi Lý Bình An trở về, sắc trời đã tối. Lão Dầu đầy vẻ chật vật.

Có người tò mò hỏi: “Lão Dầu ngươi làm sao thế?”

Lão Dầu lườm người kia, rồi lại liếc Lý Bình An.

Lúc ăn cơm, mèo con ghé lại bên tay của Lý Bình an. Như thế này, như thế này….

Thi thoảng còn lén cười hai tiếng.

“Hắn ngu quá, không thông minh như tiên tử được.”

“Có lẽ là vậy”

Lý Bình An cũng không để ý quá, bây giờ mèo con đã rất giỏi pháp thuật rồi.

Yêu vật bình thường không làm gì được nàng, huống chi là con người. Chờ khi quân đội sắp đến nơi, lại nghe được tin đã dẹp được phản loạn.

Nội bộ quân phản loạn xảy ra vấn đề, dẫn đến tự sụp đổ.

Thế là, bộ đội bọn họ lại được lệnh quay trở về.

Mất hết cả hơi!

Nhưng với người lớn lên trong quân đội mà nói, tập mãi cũng thành quen rồi.

Quân đội phải trở về, Lý Bình An đương nhiên không thể tiếp tục đồng hành cùng bọn họ. “Đại ca, ngươi….ngươi phải đi rồi sao!?”

Sau khi Mã Viễn biết tin, lập tức khiếp sợ.

“Ừm, đêm nay ta đi.

Quyển binh thư này để lại cho ngươi, sau này có duyên ta sẽ gặp lại

Mã Viễn nói: “Đại ca, đường nào cũng có trạm gác đó.

Còn nói binh lính đào quân đi một ngày tội một năm, thêm một ngày tội một bậc.

Quá mười lăm ngày bèn xử tử hình.

“Không cần lo lắng cho ta. Lý Bình An bình tĩnh nói: “Nếu ngày sau ngươi làm tướng quân thật, chớ quên những lời lúc trước đã nói với ta”

Mã Viễn khẽ giật mình.

Bóng dáng Lý Bình An dần dần khuất xa.

Giọng nói theo gió truyền đến, ngoài ra còn có giọng nói của một bé gái. “Tạm biệt”

A!?

Bé gái ở đâu ra vậy?

Đìa?

Lão Ngưu nhận được tin của Lý Bình An.

16:03

Không nhanh không chậm cởi sợi dây thừng đang buộc cổ mình, bước từng bước trang nhã chạy vào trong lều vải.

Lúc này, cái tên cầm roi thường hay quất mình đang ngủ ngon.

Lão Ngưu bê mông, nhắm ngay vào đầu của hắn.

Lập tức, không chờ hắn phản ứng kịp, đã vội chạy ngay.

Trong rừng thi thoảng có tiếng sột soạt.

Binh sĩ của trạm gác ngáp một cái, hình như hắn nhìn thấy một bóng người.

Thế nhưng đột nhiên bóng người kia lại biến mất.

Hắn dụi dụi mắt, còn tưởng rằng là mình hoa mắt nhìn lầm.

Lý Bình An ngậm một cây cỏ dại trong miệng, cầm bản đồ chi tiết sau nhiều ngày đi hỏi thăm được.

Chuyến này đến doanh trại quân đội cũng không uổng công.

Hắn lại có thêm một mảnh đại đạo phù văn, cũng cần thêm thời gian để cảm ngộ.

Trong quân đội có nhiều thời gian nghỉ ngơi, đường khó đi, đội quân sẽ dừng lại.

Người phía trước bắc cầu sửa đường, người phía sau thì nghỉ ngơi, cứ thế thay phiên nhau.

Chờ đến khi đường có thể đi được, lại bắt đầu bận rộn.

Thế là, bọn họ lại đi thêm bảy tám ngày, cuối cùng cũng đến được nơi có người ở.

Là một con trấn nhỏ, không lớn nhưng có vẻ khá náo nhiệt.

Đi đến các nước duyên hải phía Đông, nhất định phải làm một con

thuyền có thể vượt biển.

Nắng hè chói chang, thi thoảng có gió biển thổi tới.

Sóng biển rì rào.

Biển cả mênh mông.

Lý Bình An nằm dưới gốc cây, uống loại rượu trái cây đặc biệt của hắn.

Lão Ngưu nằm bên cạnh, tắm nắng.

Lý Bình An kéo mũ hơi giương mắt lên, nhìn cô bé đang xách theo một đống gỗ.

Nhìn đống gỗ kia cứ cao dần, có khi còn cao hơn cô bé.

Cho dù là một người trưởng thành, cũng rất là tốn sức.

Lý Bình An uống một ngụm rượu: "Tiên tử lại khỏe như vậy ư, nhiều gỗ như vậy cũng khiêng được. "Đương nhiên rồi!"

Nghe vậy, cô bé lại bước nhanh hơn.

Tựa như là đang cho hắn thấy mình không hề cảm thấy mệt mỏi.

"Chuyển nhiều gỗ như vậy, ta và Lão Ngưu sẽ cảm thấy mệt lắm, tiên tử không hề thấy mệt sao?" "Không hề!"

"A ~ nếu ta và Lão Ngưu đều giỏi được như tiên tử thì tốt quá"

"Ngưu.

Lão Ngưu đứng một bên phụ họa.

Cô bé thả gỗ xuống rất nhanh, thở phào…..

Chương 716: Ngươi lại lừa tiên tử à?

"Nếu tiên tử mệt, vậy thì hãy nghỉ một lát đi, mệt đến chết thì không tốt lắm đâu" "Sao có thể thế được, tiên tử không hề thấy mệt."

Lý Bình An gật đầu: "Cũng phải, tiên tử mạnh mẽ vô cùng, chỉ là mấy

khúc gỗ có tính là gì.

Nhưng tiên tử ơi cần nhiều gỗ hơn đó, bấy nhiêu không đủ làm thuyền đâu.

Ta tin với năng lực của tiên tử, chuyện này không thể làm khó tiên tử được. “Giao cho tiên tử đi!”

Cô bé vác theo cái búa nhỏ, chạy đi chặt gỗ tiếp.

Dốc sức mà chém.

Lý Bình An thả hồ lô rượu xuống, chuẩn bị đánh một giấc.

Ôi đời còn gì vui vẻ hơn chuyện này?

Tiếc thay mấy chuyện như làm thuyền, thi thoảng sẽ có vài chỗ khó khăn, nên mèo con không làm được.

Nếu không, chuyện làm thuyền cũng chẳng cần mình ra tay.

“Hây da! Hãy da!”

Mèo con chặt gỗ xong, sắp gỗ cho gọn gàng.

Lúc mèo trở về, nhìn thấy trên đường có gì đó vui lắm.

Có lão đạo sĩ đang phô diễn tài năng của mình bên đường.

Lão đạo sĩ nhìn rất nhếch nhác, hai cái răng cửa của lão lại to đến lạ.

Chỉ thấy lão phất tay, xung quanh bắt đầu có mưa.

Đây hẳng chưa phải điều kỳ lạ nhất.

Lão bỗng nhiên đưa tay, xoay đầu thành một vòng. Lập tức, xung quanh vang lên tiếng “ồ” kinh ngạc. Lão đạo sĩ cười haha, thân thể đảo ngược.

Hai tay cắm xuống đất, hai chân chổng lên trời, dưới đũng quần đột nhiên lại xuất hiện một cái đầu.

Lão bắt đầu bước đi.

Đám người thi nhau khen hay, thế là không ngừng ném tiền lên.

Cô bé nhìn cảnh này cũng cảm thấy thú vị.

Thế là lão đạo sĩ lại bắt đầu biểu diễn mấy cái sở trường của lão.

Gì mà súc cốt công, đầu và thân tách rồi.

Thấy đám người khen hay mãi, cuối cùng rời khỏi mà vẫn lưu luyến.

Lão đạo sĩ đang đếm thu hoạch hôm nay của mình, trông thấy cô bé lông mi nhướng một cái.

“Ngươi là em bé nhà ai vậy?”

Cô bé ngồi trên trồng gỗ, nói: “Ta không phải em bé nhà ai, ta là tiên tử của Đại Bình An

“Tiên tử?” Lão đạo sĩ cười haha: “Thú vị”

Cô bé không định tiếp chuyện lão ta, nàng phải về rồi.

Thế là kéo theo đống gỗ, đi về.

Lão đạo sĩ bước ba bước hóa thành hai đuổi theo nàng: “Này, tiểu yêu tinh như người khiêng nhiều gỗ như vậy làm gì?”

“Tiên tử không phải tiểu yêu tinh”

“Ngươi không phải mèo yêu?”

“Tiên tử là mèo con không phải mèo yêu!”

Lão đạo sĩ cười hì hì: “Tiên tử khiêng nhiều gỗ vậy làm gì?”

“Làm thuyền”

“Làm thuyền?”

“Tiên tử muốn vượt biển.

“Một mình ngươi?”

“Cùng với Đại Bình An và trâu trâu”

“A? Vậy sao hai đứa đấy không đi khiêng gỗ? Lại để đứa nhóc như ngươi đi khiêng vậy?” Lão đạo sĩ

Cô bé nghiêm túc nói: “Bởi vì tiên tử rất giỏi.

“Ngươi rất giỏi? Ai nói?”

“Đại Bình An và trâu trâu.

Lão đạo sĩ cười haha: “Bọn họ lười, mới nói thế để ngươi đi khiêng gỗ một mình đấy”

Cô bé quay đầu, dáng vẻ không thể tin được.

Trời nhá nhem tối.

Lúc này cô bé mới khiêng gỗ về đến nơi.

Lý Bình An và Lão Ngưu đang nấu canh cua.

Thấy cô bé trở về, bèn gọi nàng mau tới dùng cơm.

Gần biển, cua lớn béo lắm.

Ăn vào vừa ngon.

Lý Bình An có hỏi thăm người dân vùng ven biển chuyện về mấy nước ở đây.

Cũng nghe đồn được nhiều lắm, nhưng thật giả thì chịu.

Cô bé “bùm” một cái hóa thành chú mèo con.

Lý Bình An gắp lấy một con cua to to đưa cho nàng.

Lúc này, hắn phát hiện hình như mèo con không được vui cho lắm.

“Tiên tử khiêng gỗ đến mệt rồi à?”

“Vậy là thế nào?”

Mèo con ngẩng đầu, nhìn Lý Bình An, hỏi ngược lại hắn.

“Tiên tử rất giỏi phải không?”

“Đương nhiên rồi, sao tiên tử lại hỏi vậy?”

Mèo con nói: “Có lão đạo sĩ, lão nói Đại Bình An và trâu trâu đang gạt tiên tử.

Tiên tử không hề giỏi giang chút nào, Đại Bình An và trâu trâu lười nên mới khen tiên tử giỏi, tiên tử

nấu cơm ngon.

Coi tiên tử như đứa trẻ, dỗ dành tiên tử, là vậy phải không?”

Lão đạo sĩ này thật đúng là thích xen vào việc của người khác. Sao có thể nói thật được đây.

Lão Ngưu đã có ý nghĩ xẻo thịt lão đạo sĩ kia rồi.

Cái thứ dảnh háng không có chuyện gì làm này.

Lý Bình An nghiêm túc hỏi: “Lão đạo sĩ kia trông như thế nào?”

Mèo con miêu tả dáng vẻ của lão đạo sĩ.

Lý Bình An nghiêm túc nói: “Lão đạo sĩ kia là hóa thân của tà ác, rất đáng sợ, lão ta chuyên bắt mèo con làm thịt.

Nếu tiên tử có gặp lại hắn, nhất định phải chạy cho nhanh”

“Thật sao!?”

“Đương nhiên là thật rồi.

“Vậy lời lão ta nói thì sao?”

“Yêu quái nhỏ muốn ăn thịt mèo con nói linh tinh thôi, tiên tử đừng quan tâm

Mèo con thở dài.

“An com di!”

Mèo con đã lấy lại tinh thần.

Cứ như vậy, năm ngày sau.

Một chiếc thuyền nhỏ có thể vượt biển đã ra đời.

Trên thuyền chất đầy vật tư.

Tiền thì không có thật, nhưng trong nhẫn trữ vật của bọn họ vẫn còn nhiều đồ người Man tặng cho lám.

Cầm đi đổi lấy tiền cũng được, đổi được tiền đương nhiên có thể mang đi mua vật tư rồi.

Trong đó còn có rất nhiều tôm cá mà mèo con bắt được.

Phơi cá, tôm trên bờ biển cho khô, làm thành cá khô, tôm khô. Có thể

để được lâu.

Một người một trâu một mèo bắt đầu khởi hành.

Lão Ngưu cầm theo chiếc cờ tự chế của nó, cắm lên đầu thuyền. Trên lá cờ là chân dung của một người một trâu một mèo.

Mặc dù vẽ hơi trừu tượng xíu, nhưng vẫn nhìn ra hình ra dạng. Giương buồm xuất phát thôi !

Chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển.

Có người đánh cá nhìn thấy con thuyền nhỏ này, không khỏi nhíu nhíu mày. Thuyền nhỏ thế, sóng đánh cái là lật mất

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn những cánh hải âu bay vòng quanh.

Ánh nắng có hơi chói.

Nước biển dập dờn, bầu trời trong xanh, nắng trời ấm áp. Giờ đây tự tại và thanh nhàn vô cùng.

Lý Bình An ngáp một cái, chuẩn bị híp mắt đánh một giấc. Có một chiếc thuyền nhỏ, lênh đênh trên mặt biển.

Nó không tìm kiếm cũng không trốn tránh gì.

Nó chỉ hướng về phía trước.

Dưới chân là biển cá xanh lam, đỉnh đầu là nắng trời vàng kim. Trước đây, tàn sát trấn nhỏ cũng được.

Đại thế thiên hạ cũng được, coi như tan thành mây khói đi.

Bên người có một mèo, một trâu làm bạn. Như vậy là rất tốt rồi.

Chương 717: Sóng gió trên biển

Thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biến, gió trên biển Đông Nam dịu dàng hơn rất nhiều. “Chot…”

Có một chú hải âu bay lướt qua mặt hắn.

Biển bị sương mù che phủ, mà trời thì bao trùm lấy sương mù.

Nhìn từ phía xa, chỉ thấy một mảng xám xịt.

Hải âu chắp cánh bay, vây gấm sà vào nước.

Vài chiếc thuyền chài nhỏ, nói sự đời đổi thay.

Long Vương đánh tiếng kẻng, tố bãi bể nương dâu. “Tiên tử phải kiên nhẫn”

Lý Bình An đội mũ rộng vành, tránh ánh nắng.

Ngồi trên thuyền nhỏ, cầm trong tay một chiếc cần câu.

Bên cạnh còn có một cô bé cũng đội mũ rộng vành, dáng vẻ rất là ngoan ngoãn.

“Tiên tử có thể nhảy xuống dưới, bắt bọn nó được không?”

“Con cá sẽ lặng rất sâu, sợ rằng tiên tử không bắt được”

Cô bé lười biếng ngáp.

Với người hoạt bát như mèo con, chuyện cần kiên nhẫn như câu cá vốn không hợp với nàng.

Lúc này, có con cá nhảy lên mặt biển.

Cô bé theo thói quen về theo.

Lão Ngưu đang nghiên cứu bản đồ, căn cứ vào tình báo mà bọn họ có được.

Nước gần bọn họ nhất hẳn là nước Ba đầu, người ở nước đó chỉ có một thân, nhưng lại có tận ba cái đầu.

Chỉ là không biết vị trí cụ thể là ở đâu, chỉ tồn tại trong lời đồn mà thôi.

Một lát sau mèo con ngậm cá nhỏ nổi lên mặt nước, mèo dùng tư thế bơi chó bơi về thuyền của mình.

Chương 717: Sóng gió trên biển.

Vừa bơi vừa lo lắng kêu: “Đại Bình An! Đại Bình An”

Lý Bình An khẽ nâng đầu dậy.

Mèo con gắng sức bò lên thuyền, lắc mình một cái, nước bắn tung

tóe. “Ở đó ở đó…”

Mèo con chỉ vào mặt biển.

Đang nói, bỗng nghe thấy tiếng biển động dữ đội.

Có một con cá mập lớn từ trong biển nhảy ra.

Cái đuôi còn to hơn cả lưỡi hái, cả người được bao phủ trong lớp vây cá chắc chắn. Vây cá dưới ánh nắng sáng bóng như kim loại, ánh mắt nó lạnh lùng mà nhạy cảm. Mèo con há hốc miệng.

Nhìn con cá của mình, lại nhìn cơ thể nhỏ bé của mình.

Bỗng cảm thấy nghi ngờ sâu sắc, rốt cuộc là nó cậu tiên tử, hay tiên tử câu nó vậy??? Trải i qua chuyện này, mèo con không dám xuống nước nữa.

Mỗi ngày mèo đều nhét cái tay nhỏ vào trong ngực, nhìn Đại Bình An của mèo câu cá thôi.

Ngược lại lại có con cá thành tinh tới tìm Lý Bình An.

Chỉ là Lý Bình An hỏi nó, nó có biết chuyện về nước Ba đầu không.

Con cá thành tinh nói, nó biết nhưng nó không biết rõ vị trí cho lắm.

Lý Bình An cảm ơn con cá, chỉ có thể tìm theo cảm giác thôi.

Nói trắng ra là dựa vào vận may đó.

Lúc mới bắt đầu đi, bọn họ còn gặp một vài thuyền đánh cá.

Ngày hôm đó, trời chạng vạng tối.

Bầu trời tối mù, gió biển gào thét.

Trên bầu trời xa xăm, có một mảng mây đen lớn, tựa như là một giọt nước to đã tích nước từ lâu. Mặt biển đột nhiên như sôi trào lên.

Lúc này, trên mặt biển mênh mông bỗng có một hạm đội màu đỏ lơ lửng giữa biển.

Trên cột buồm treo một lá cờ màu đỏ rất lớn, trên mặt cờ thêu một con rồng.

Con rồng há miệng đỏ chót, lộ ra hai cái răng nanh lớn.

Nó trợn mắt, nhìn rất chi là dọa người.

Hạm đội này có quy mô quá lớn, ít cũng phải có mấy trăm chiếc.

Nhìn từ phía xa giống như nhuốm đỏ cả một mảng nước lớn.

“Tùng tùng tùng”

Trên mỗi con thuyền đều có những thanh niên trai tráng khỏe mạng, họ đang run run.

Tiếng trống như sâm, tựa như đang đấu lại Thiên Lôi.

Trên khoang thuyền, có một người đàn ông trung niên mặc quan phục, trừng mắt nhìn xung quanh.

Gợn sóng tức giận, mưa hô hào, thi nhau hét với gió.

Chân trời giống như bị một khối đất to lớn ép xuống.

Trên biển, từng tia sét xẹt qua, phát ra tiếng nổ thật to.

Đột nhiên, mưa to như sập trời đổ xuống biển rộng.

Mưa giăng đầy trời, mưa giống như hàng vạn mũi tên nhọn lao xuống biển cả, không thể chống lại, uy lực vô tận.

Tiếng trống trên thuyền càng thêm dọa người.

Hai phe lúc này như đang chiến rất căng.

Lúc này, người đàn ông trung niên đứng trên nóc thuyền hơi híp mắt lại.

Mắt nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trên mặt biển sóng cả mãnh liệt, lại có một con thuyền nhỏ.

Chiếc thuyền nhỏ đi trong mưa to gió lớn, chầm chậm tiến lên.

Nhìn có vẻ còn vững chắc hơn đội thuyền của bọn họ.

Lý Bình An ngẩng đầu, dùng pháp nhãn quan sát.

Trên bầu trời, có bóng dáng của một con Chân Long.

Hơn mười vị tu sĩ đang đối chọi với nó, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chưa đến một lát sau, nhờ sóng biển mãnh liệt, thuyền nhỏ chạy tới chỗ con thuyền giàu có kia. Có chiếc thang trượt rủ xuống.

Một người một trâu một mèo lên thuyền.

Người đàn ông trung niên mặc quan phục bước lên trước, hành lễ theo kiểu nhà quan.

Lý Bình An đáp lễ: "Tán tu Lý Bình An, vị này là Lão Ngưu, đây là Miêu Miêu tiên tử.

"Tại hạ là thị lang bộ Lễ của vương triều Đại An, Chung Quốc Đào, túc hạ từ đâu đến đây?" "ầm ầm!!"

Phía xa xa trận chiến vẫn đang tiếp tục, mặt biển vẫn nổi giận như cũ.

"Chung đại nhân, vì sao lại đánh nhau với Chân Long?" Lý Bình An tò mò hỏi.

16:04

Chung Quốc Đào cười khổ: "Không giấu gì túc hạ, chúng ta cũng không biết vì sao, tự nhiên con

Chân Long này xuất hiện, cảnh cáo không cho phép chúng ta đi tiếp.

Còn nói biển này là địa bàn của nó, chúng ta đã nói là không tới chiếm địa bàn của nó rồi.

Chỉ muốn đi qua mà thôi, nhưng con rồng này cứ nhất quyết không buông tha.

Bởi vậy nên mới có chuyện này"

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn chiến trận trên không trung.

Khó lắm mới gặp được một con Chân Long, tuy nói con Chân Long này không phải có huyết thống thuần như Tam công tử, nhưng nó thật sự vẫn là Chân Long.

Chắc là trên sơ kỳ Bát cảnh.

Địa bàn của nó lại ở đây, có miền nước bổ trợ.

Cho dù có gặp phải tu sĩ đỉnh phong Bát cảnh cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

Chân Long có tu vi như vậy, há lại để cho một quốc gia có quốc lực không mạnh lắm bắt được?

Cho dù có lôi cả triều đỉnh vào, muốn hàng phục Chân Long này, e rằng cũng nguyên khí đại thương.

Huống chi là một đội tàu.

Lý Bình An khuyên ông ta: "Nếu cứ đánh như vậy, e rằng đội tàu của Chung đại nhân sẽ bị hủy ở đây mất"

Chung Quốc Đào đương nhiên hiểu được đạo lý này.

Chỉ là đâm lao thì phải theo lao thôi, mặt mũi ông ta tràn đầy vẻ cay đắng.

Lý Bình An vốn muốn hỏi người này có biết vị trí của nước Ba đầu không.

Nhưng mà bây giờ không phải lúc hỏi những chuyện này.

Thế là hắn giơ tay lên, khẽ búng ra.

Miệng niệm một chữ: "Tán"

Không cần báo hiệu gì, cũng không cần chấn động gì.

Chỉ là bỗng nhiên, mây mù tiêu tan.

Mây đen bao phủ bầu trời đột nhiên bị rút sạch.

Ánh nắng hắt xuống, so với xung quanh như thể là hai thế giới.

Tu sĩ vương triều Đại An đang đối chọi với Chân Long, đã nhận ra bến hóa này.

Thi nhau trở về thuyền, Chân Long cũng không đuổi theo.

Nó cúi đầu nhìn xuống, mắt lấp lóe, đối diện với người kia.

Chương 718: Đây là địa bàn của bản vương

1621 chữ

Lý Bình An chắp tay nói: “Tại hạ Lý Bình An, đến từ Đại Tùy Trung Châu, xin chào Long vương” Quanh thân Chân Long có lôi xanh quẩn quanh, mắt nó xanh biếc.

Nó hừ mũi: “Chẳng cần biết ngươi là ai!”

“Hôm nay mà không dạy dỗ cho mấy tên không biết trời cao đất dày này một bài học, lửa giận trong lòng bản vương khó tiêu.

Lý Bình An nói: “Long vương vì sao mà tức giận như vậy?”

Chân Long dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lý Bình An, dường như không muốn đáp lời.

Lý Bình An thấy nó không trả lời mình, cũng không cảm thấy xấu hổ.

Hắn bèn thả Tam công tử ra.

Tam công tử chửi một tiếng “mẹ nó”.

Có cảm giác như đang ngủ ngon, bỗng nhiên bị người ta lôi dậy làm việc.

Tam công tử chất đầy oán khí, nhìn con Chân Long đang đứng giữa không trung. Lông mày nó nhướn lên, nó chẳng sợ chút nào.

Mặc dù mình không mạnh bằng con kia, nhưng mà rồng, là loài sinh vật rất xem trọng huyết mạch.

Xét từ góc độ huyết mạch, con Chân Long kia còn kém hơn nó một bậc.

Huống chi bây giờ nó còn có người làm chỗ dựa.

Thế là, Tam công tử bèn chào con Chân Long kia một cách rất tự nhiên.

Ánh mắt Chân Long hơi biến đổi, nhìn Tam công tử, rồi lại liếc nhìn Lý Bình An thân thiện.

Rồng gặp rồng, cùng tộc dễ nói chuyện.

Tam công tử và Chân Long tóm gọn lại quan hệ của hai bọn chúng.

Mới phát hiện con Chân Long này phải gọi Tam công tử là ông hai.

Chờ hai con rồng chuyện trò xong về quan hệ của chúng, lúc này Lý

Bình An mới phất tay ra hiệu cho Tam công tử về ngủ trưa tiếp đi.

Lúc này Chân Long mới thay đổi thái độ với Lý Bình An.

“Đây là khu vực của ta, há lại để cho đội tàu của vương triều thế tục đi vào?

Hơn nữa bọn chúng còn không đánh tiếng trước với ta, vậy là không để ta vào mắt. Thanh âm của Chân Long van lên giữa không trung.

Chung Quốc Đào giải thích: “Chúng ta đã nói, nếu như đây là địa bàn của Long Vương ngài, vậy chúng ta sẽ đi đường vòng.

Nhưng Long Vương lại nói, toàn bộ biển cả đều là địa bàn của nó.

Chẳng lẽ ta lại chấp nhận, mãi không thể ra khơi được sao?

Những năm này Long vương vẫn luôn gây mất trận tự ở địa phận của bọn ta, khiến nhiều người dân

sống không yên, rõ ràng chúng ta không thể chấp nhận được.

Lý Bình An đoán được, con Chân Long này chắc là có mâu thuẫn với Đại An.

Có lẽ Chân Long thấy vương triều bé nhỏ, đòi cống phẩm.

Vương triều Đại An chỉ đành đồng ý, hoặc là mặc kệ.

Chuyện này cũng không hiếm thấy, không thể nói là ai sai ai đúng được.

Người nào mạnh hơn thì người đó có lý thôi.

Nếu đổi thành Đại Tùy, e rằng Chân Long này sẽ không dám phát lối như vậy.

Tuy nói quân đội Đại Tùy không chiến trên biển, nhưng Hoài Lộc thư viện, Quốc Tử Giám và những nho sĩ khác, cũng không phải là không thể gánh vác trách nhiệm này.

Người nào người ấy đều vâng lời dạy của Khổng phu tử – văn ôn võ luyện.

Con rồng này mặc dù là Chân Long, nhưng lại nói cả một vùng biển rộng là địa bàn của nó, quả thực có hơi quá đáng.

“Biển cả rộng lớn vô biên, tất cả đều là địa bàn của Long vương sao?” Lý Bình An hỏi.

Lý Bình An nói chuyện mềm mỏng hơn, nửa thật nửa đùa: “Nếu là như vậy, thế thì người ở ngoài sống kiểu gì? Cho dù túc hạ có là Chân Long cũng nên nói lý mới phải”

“Am àm..”

“Ngươi nói ta không nói đạo lý!?”

“Biển cả rộng lớn, nhiều quốc gia, Long vương cần gì phải đối đầu với một vương triều thế tục? Không bằng ngồi xuống nói chuyện một phen, tại hạ cũng biết Long vương không phải loại người không nói lý, chỉ là ngài đang phát tiết mà thôi.

Dù cho không thể đồng ý, Long vương ngài cũng nên để cho bọn họ đi đường vòng, đi một quãng

xa hơn, cho bọn họ chịu khổ cũng được, tội gì phải hủy diệt cả một đội tàu?”

Chân Long im lặng một lát, giống như đang do dự có nên hay không, lúc sau thanh âm uy nghiêm vang lên: “Vậy để bọn họ đi đường vòng đi, nếu dám quấy rầy bản vương, lúc đó đừng trách bản vương không nể mặt.

Chung Quốc Đào ấm ức nói: “Tất nhiên không dám quấy rầy Long vương ngài”

Chân Long khinh thường hừ một tiếng, xông lên mây mà đi.

Mây đen phía chân trời dần ta, ánh nắng một lần nữa chiếu rọi mặt biển.

Chân Long lớn tuổi như vậy, nhưng sao mà bụng dạ hẹp hòi thế.

Mặc dù nó ngồi ở vị trí cao, chỉ là với tính cách này, e rằng sẽ không trụ được lâu.

Nhưng mà, đó chỉ là dự đoán của hắn thôi.

Chung Quốc Đào thở hắt ra một hơi, lại chắp tay cúi đầu bái Lý Bình An.

“Đa tạ túc hạ đã ra tay giúp đỡ, nếu hôm nay không có túc hạ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

“Chung đại nhân không cần khách sao? Lý Bình An dừng: “Nếu muốn cảm ơn ta, vậy mời ta ăn một bữa cơm là được?”

Chung Quốc Đào cười haha: “Đương nhiên rồi, đừng nói là một bữa, mười tám bữa cũng được. Thức ăn trên thuyền chiếc thuyền hoa lệ, tinh xảo hơn bọn Lý Bình An tưởng rất nhiều.

Hoặc có lẽ do bọn Lý Bình An ăn ngán mấy món hải sản rồi, cho nên cảm thấy rất hứng thú với những món trên đất liền này.

Vừa ăn vừa nói chuyện, qua nói chuyện bọn họ mới biết, mặc dù vương triều Đại An nhỏ yếu, nhưng bọn họ không tiếc tiền bạc điều động đội tàu này, mục đích là đi tới vùng biển ngoài kia.

Tìm đan dược trường sinh bất lão.

Lý Bình An hơi sững sờ, trường sinh đan?

Ánh mắt của hắn không khỏi nhìn sang mấy tu sĩ đi theo thuyền của vương triều Đại An. Mấy tu sĩ nhìn nhau, mặt đầy xấu hổ.

Người bên ngoài không biết, sao bọn họ lại không biết được.

Loại đan dược như Trường sinh đan, chắc chắn không có trên cõi đời này.

Chỉ là hiển nhiên, vị vua của Đại An kia lại không tin chuyện nó.

Nên mới không tiếc quốc lực, điều động đội tàu này.

“Tiên sinh vừa nói mình đến từ Đại Tùy?”

Chung Quốc Đào chuyển chủ đề.

“Vừa hay, trên thuyền ta cũng có quan viên bộ Lễ do Đại Tùy phái tới”

“A?” Lý Bình an nhướng mày, đây là điều mà hắn không ngờ tới.

“Không giấu gì tiên sinh, với khả năng của vương triều Đại An muốn xây dựng được đội tàu này, e rằng phải vét sạch của cải của cả triều đại, nếu không có Đại Tùy ủng hộ sợ rằng chắc chắn không có đội tàu này.

Nghe lời này, Lý Bình An thoáng sững sờ.

Nhớ tới vị nữ hoàng kia, hắn trầm mặc một lát.

Sinh lão bệnh tử, âu là chuyện thường trong thế gian.

Nhưng với bậc đế vương nắm giữ quyền lực của cả thiên hạ, đây chính là chuyện đáng sợ nhất.

Vị vua nào cũng vậy.

“Tiên sinh có muốn gặp họ không?”

“Không cần đâu? Lý Bình An nói: “Lần này đến đây, có một số việc phải làm phiền Chung đại nhân rồi”

“Tiên sinh cứ nói thẳng”

“Chung đại nhân có biết nước Ba đầu ở vùng này không?”

“Có từng nghe qua, chỉ là chưa gặp bao giờ. Tiên sinh sao lại hỏi vậy?”

“Ta chỉ muốn tới đó xem thử thôi”

Chung đại nhân nói: “Tại hạ không rõ tình hình, nhưng trên thuyền nhiều người như vậy, có lẽ có thể hỏi bọn họ thử, chưa biết chừng có người biết chuyện này”

“Đa tạ đại nhân

“Tiên sinh không cần khách sáo như thế”

Rất nhanh, bọn họ đã hỏi thăm được.

Có một thủy thủ, cha của hắn ta từng đi theo đội thương, trong lúc vô tình đến được nước Ba đầu này.

Theo cha hắn nói, nước Ba đầu nằm ở một hòn đảo tách biệt.

Hơn một năm sau, đội thương muốn tìm lại hòn đảo đó nhưng cũng không tìm được.

Nước Ba đầu sử dụng ngôn ngữ giao tiếp chung của Cửu châu, nơi đó sản vật phong phú, tự cung tự tiêu.

Rất ít khi giao thiệp với nước ngoài, có thuyền của đội thương vô tình đến được đó, cũng được ăn no uống say một phen, sau đó bị đuổi ra ngoài.

Sau khi nhận được tin tức, Lý Bình An bèn không ở lại lâu, ăn cơm

xong bèn tạm biệt ngay.

Lúc sắp đi, còn nhắc nhở Chung Quốc Đào phải cẩn thận vị Long vương kia.

Thuyền nhỏ lại lần nữa tiến về phương xa.

Chương 719: Nước Ba đầu

“Nên hỏi Long vương kai mơi sphair”

Lý Bình An hơi hối hận nói,

Nếu hỏi con Long vương kia, chắc có lẽ sẽ biết nước Ba đầu kia ở đâu.

Hôm nay trời không có gió.

Tục ngữ có câu biển không gió sao nổi ba thước sóng?

Bởi vì biển quá rộng, cho dù nơi này không có gió thì cũng có nơi khác có gió, gió thổi sóng gợn.

Mà sóng biển không chỉ chập trùng ở một nơi, mà còn truyền ra phía xa, cho nên ở những nơi không gió cũng có sóng biển.

Thuyền nhỏ trôi lơ lửng giữa dòng.

Mèo con đội nón rơm, cầm mái chèo ra sức chèo thuyền.

“Phía trước có một hòn đảo nhỏ, tiên tử ơi mạnh nữa lên. Lý Bình An híp mắt lại, nhìn hòn đảo phía

Nhưng bây giờ đang ngược gió.

Mèo con dồn hết sức lực, thuyền không những không tiến lên mà còn lùi về sau. Mèo con vội vàng thi triển pháp thuật.

Mặt biển gợn sóng, lập tức ba cột nước hóa thành ba người nước.

Mèo con khẽ thổi, ba người nước này đã thành hình vững chắc.

Những ngày này, phép thuật của mèo con ngày càng tiến bộ.

Ba người nước nhảy xuống nước, bắt đầu giúp đỡ thuyền từ phía dưới.

Có ba người nước giúp, chưa đến một lát sau, bọn họ đã tới vùng giáp ranh đảo. Sau khi buộc thuyền lại, một người một trâu một mèo lúc này mới lên đảo.

Đảo này không giống nơi có người ở, có lẽ chỉ là một hòn đảo bình thường thôi.

Lý Bình An không khỏi có chút thất vọng.

Mèo con ngồi trên bãi cát, cầm một nhánh cây, đâm đâm mấy con cua với Lão Ngưu, sau đó leo lên cây hái dừa.

Lý Bình An bảo bọn nó đừng chạy loạn, hắn cầm gậy gỗ đi khám phá mấy bụi cây. Men theo đó tiến về trung tâm đảo.

Bụi cây nơi giày cỏ giẫm lên, liên tục có côn trùng bay ra.

Vừa đi vừa nghỉ, lại qua được nửa ngày.

Thấy trời sắp tối rồi, sau khi xác định ở đây không có người ở, hắn cũng chỉ đành đi về. Trong lúc đó, còn gặp một đám thằn lằn có hình dạng khổng lồ.

Lý Bình An không để ý đến, cũng không định đánh với bọn chúng, mà chỉ đi đường vòng.

Mèo con và Lão Ngưu ôm cây dừa, ngồi trên bờ cát trắng.

Nắng chiều ngả về tây, bầu trời màu cam đỏ như vỏ quýt.

Biển cả, cũng bị ánh nắng nhuộm thành màu vàng kim, tựa như đống lửa đang bốc cháy. Thủy triều lên, sóng biển càng lúc càng lớn.

u

Từ đằng xa truyền đến tiếng vang ù ù, như là tiếng sấm rền.

Một người một trâu một mèo cầm trong tay trái dừa của riêng mình, ung dung thưởng thức.

Nhìn cảnh đẹp ở cách đó không xa.

Nước dừa thì ngòn ngọt, man mát.

Hải âu bay lượn trên mặt biển, thi thoảng lại kêu to.

Mèo con uống hết một quả dừa rất nhanh, uống xong mèo bèn ra

biển chơi nhặt vỏ sò. Lúc này, lại khiến người ta cảm thấy có tìm được nước Ba đầu hay không cũng không sao.

Ý nghĩa của việc du lịch không phải là đi đến điểm cuối cùng, mà là ngắm cảnh bên đường. Lão Ngưu khẽ thở ra một hơi.

Uống nước dừa xong, bèn nướng cua, sò ốc, hến….

Xào lên, lại bỏ thêm chút gia vị.

“Phải nướng lâu” Lý Bình An nói.

Mèo con gật đầu: “Tiên tử biết”

“Cua này khó nướng nhất.

“Tiên tử biết!” Mèo con nghiêm túc nói.

Chỉ chốc lát sau, mèo con bèn dùng rễ cây đâm xuyên qua con cua.

“Nướng xong rồi, Đại Bình An ăn đi”

“Con này vẫn chưa chín. Lý Bình An nói.

Mèo con nhìn hắn chằm chằm, nghiêm túc nói: “Chín rồi!”

“Chưa chín!”

“Chín rồi”

Lý Bình An im lặng, mèo con thấy người kia không tin tưởng mình, bèn chuẩn bị ăn.

Chỉ là vừa đưa đến gần miệng, cái càng của con cua kia bỗng kẹp lên mũi nàng.

Mèo con giật mình, suýt nữa thì khóc lên.

Nhìn Đại Bình An, đang nhìn nàng như kiểu xem náo nhiệt không chê chuyện không lớn.

Mèo con do dự, sau đó nhai hai ba miếng bèn nuốt luôn con cua vào trong bụng.

Rồi ngẩng đầu, quật cường nhìn Lý Bình An.

Như thể là đang nói, ngươi thấy chưa, ta bảo là chín mà

Lý Bình An không nhịn được mà bật cười.

Mèo con không cười, vươn tay sờ sờ cái mũi đau đau.

Lúc này, có tiếng sóng nổ vang lên.

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn ra nơi xa.

Chỉ thấy trên mặt biển xa xa, có một hòn đảo đang di chuyển bằng tốc độ mắt thường có thể thấy. Hòn đảo biết di chuyển? Nước Ba đầu?

Lý Bình An và Lão Ngưu liếc nhau, hiểu ý cười một tiếng.

Có lòng tìm đảo, đảo không tới, mặc kệ đảo thì đảo trồi lên ~

Tạo hóa trêu ngươi mà.

Một người một trâu một mèo vội vàng thu dọn đồ đạc, leo lên thuyền nhỏ chạy tới hòn đảo.

Phía ngoài hòn đảo có một hàng rừng già, người bình thường không thể phát hiện được. Thuyền nhỏ tới gần hòn đảo.

Lý Bình An nhìn hòn đảo biết di chuyển này, bỗng giật mình.

Chân thân của hòn đảo này hóa ra lại là một con rùa lớn! (Zoo?)

Cây cối, đất đai trên hòn đảo thế mà lại sinh trưởng trên lưng con rùa này.

Kỳ lạ quá!

Cho dù Lý Bình An và Lão Ngưu đã gặp rất nhiều chuyện ly kỳ cổ quái, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ thấy chuyện kỳ lạ như vậy.

Chờ đến khi thuyền nhỏ tới gần con rùa lớn này, một người một trâu một mèo vội vàng bò lên.

Phong cảnh phía trên, không khác gì so với các hòn đảo khác.

Thoạt nhìn, vốn không thể nhận ra hòn đảo này lại ở trên lưng con rùa lớn.

Bên trong hòn đảo có một dòng suối nhỏ chạy qua.

Dòng suối chậm rãi chảy xuôi, trong vắt nhìn thấy cả đáy.

Có một bóng người đang ngồi bên cạnh dòng suối, thấy Lý Bình An bọn họ bèn đứng dậy.

Thấy gương mặt kia, Lý Bình An bèn xác nhận được bọn họ đã đến nước Ba đầu thật rồi.

Ba đầu của người kia đều hướng về phía trước, giữa hai đầu có "Cuống rốn" nối lại với nhau. Bên trái, bên phải nối với cái đầu ở giữa.

Ánh mắt không bởi vì nhìn thấy bọn Lý Bình An đến đây mà có thay đổi gì.

Đôi mắt của người kia thanh tịnh như một tăng nhân tu hành khắc khổ.

Lý Bình An thi lễ: "Tại hạ là tán tu Lý Bình An, đến từ Đại Tùy Trung Châu, tới đây thăm nước Ba đầu.

"Túc hạ tới đây bằng cách nào?"

Người ba đầu đáp lễ, quả nhiên là dùng tiếng phổ thông của Cửu Châu.

Chỉ là khẩu âm nặng quá.

Lý Bình An phải phân biệt cẩn thận, mới hiểu được là có ý gì.

"Nói là tìm, thật ra chỉ là dựa vào vận may thôi"

Ngươi ba đầu nhìn sang mèo con và Lão Ngưu: "Bọn chúng là gì?"

"Đây là Lão Ngưu, đây là Miêu Miêu tiên tử.

Người ba đầu bỗng thay đổi sắc mặt.

Nhìn thấy người như Lý Bình An, bèn cảm thấy cũng chẳng kỳ quái cho lắm.

Những năm này, thường có đội buôn đi lạc tới đây.

Chỉ là những sinh vật kỳ quái như trâu và Miêu Miêu tiên tử, vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Mèo con thì thầm vào tai Lý Bình An: "Nhà bọn họ chắc nghèo lắm.
"Vì sao tiên tử lại nói vậy?"

“Hắn có tận ba miệng, ắt hẳn một ngày phải ăn rất nhiều”

Lão Ngưu thì lại thì thầm hỏi, hắn có cãi nhau với mình không nhỉ? Một trâu một mèo ở phía sau thì thầm thảo luận.

Chương 720: (raw lặp 717) Thần rùa và người ba đầu

Bọn họ đi theo người ba đầu vào thành, sau đó phát hiện càng có nhiều người ba đầu hơn. Những người ba đầu này như từ mô hình sống dậy.

Người nào người ấy đều có dáng vẻ như tu khổ hạnh.

Nhìn về phía Lý Bình An, tuy là tò mò nhưng bọn họ cố gắng nén lại.

Chỉ đứng quan sát từ xa.

Nhìn những người có ba cái đầu này, kỳ quái không tả nổi.

Hòn đảo này mặc dù rất lớn, nhưng hình như ở đây chỉ có duy nhất một cái thành.

Lý Bình An đánh giá qua nơi này, tòa thành nhỏ này cũng không có quá nhiều người.

Đoán chừng chắc chỉ tầm mấy chục nghìn người mà thôi.

Người ba đầu dẫn thẳng bọn họ tới hoàng cung ở trung tâm thành.

Đây là điều Lý Bình An không ngờ tới.

16:05

Sao vừa đến đã gặp hoàng đế vậy?

Cái gọi là hoàng cung, thật ra chẳng khác nhà ở là mấy, chỉ là to hơn thôi.

Đương nhiên không thể so được với hoàng cung của Trung Nguyên, thậm chí những đại thần, phú thương ở đây cũng không sánh bằng.

Có vệ binh trấn giữ trước cổng.

Người ba đầu đi vào bẩm báo, chưa đầy một lát sau.

Bọn họ đã nhìn thấy hoàng đế của nước Ba đầu này.

Lý Bình An nhìn ông ta, người kia khiến hắn nghĩ tới pharaoh của Ai Cập, nhưng dáng vẻ vẫn có phần khác biệt.

Hắn thi lễ chào người kia, báo tên, tuổi, từ nơi nào đến.

Hoàng đế sai người đi chuẩn bị đồ ăn, chiêu đãi bọn Lý Bình An.

Văn võ đại thần của một nữa hầu như đều đến cả.

Thức ăn cũng khá phong phú, nhưng chủ yếu vẫn là hải sản. Tôm cua cá ốc…...

Chỉ có một quả trứng thật to, là Lý Bình An chưa nhìn thấy bao giờ. Quả trứng kia cao bằng nửa Lý Bình An, hình bầu dục trắng trắng.

Sau khi được người giới thiệu.

Lý Bình An mới biết, trứng này là trứng của con rùa lớn kia.

Một năm con rùa lớn kia đẻ ra hàng trăm nghìn trứng, người của nước Ba đầu bèn nhặt trứng của nó về nấu ăn.

Hương vị rất thơm ngon.

“Đến nào! Hoan nghênh khách quý từ xa đến.

Đám người nâng chén uống rượu.

Rượu này không có mùi giống rượu, chỉ thấy chua chua ngòn ngọt.

Giống như đồ uống cho trẻ nhỏ.

“Không biết vì sao ngài lại đến nước Ba đầu của chúng ta?” Hoàng đế hỏi.

Lý Bình An giải thích: “Tại hạ du lịch bên ngoài, nghe nói trên biển có rất nhiều quốc gia kỳ lạ.

Nên mới cùng hai người bạn này rong buồm ra khơi, tìm kiếm thử một phen.

Chương 720: (raw lập 717) Thần rùa và người ba đầu

Có phần mạo muội, mong các vị chớ trách.

Hoàng đế phất phất tay: “Không sao không sao.

Hai bên trò chuyện khá là vui vẻ.

Hoàng đế hỏi Lý Bình An rất nhiều chuyện liên quan đến Đại Tùy, và bên ngoài Đại Tùy.

Lý Bình An trả lời từng câu một, cũng hỏi lại chuyện về nước Ba đầu.

Người của nước Ba đầu mặc dù có ba cái đầu, nhưng chỉ có cái đầu ở giữa mới cần hít thở và ăn uống, hai cái đầu bên cạnh có thể hít khí trời và hấp thụ ánh sáng làm thức ăn.

Không dính khói lửa nhân gian, cũng không phân cao thấp.

Mỗi cái đầu tự có nhiệm vụ của mình.

Bởi vậy, người ở nước Ba đầu không cần ngủ, không cần nghỉ ngơi.

Ba cái đầu thay phiên nhau làm việc.

Khi người ốm yếu hoặc là sắp chết thì một cái đầu sẽ nhắm mắt xuôi tay, sau đó một cái đầu khác sẽ tiếp nhận linh hồn của con người.

Đến khi ba cái đầu đều nhắm mắt xuôi tay hết, lúc này người mới thật sự đã chết.

Một người một trâu một mèo nghe vậy không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

Nhìn dáng vẻ giật mình của bọn họ, hoàng đế có vẻ như rất hài lòng, tiếp tục giải thích cho bọn họ. Một số người trong nước Ba đầu thông qua chuyện tu hành, có thể biết được ba đời, kiếp trước và kiếp sau.

Cũng bởi vậy, mà bọn họ không màng danh lợi, rất ít lòng tham.

Không vướng vào mấy dục vọng vớ vẩn, bởi vì bọn họ biết kiếp trước mình là người như thế nào, đã làm gì.

Chính bởi vì những hành vi đó, tạo nên bọn họ của bây giờ.

Cho nên người của nước Ba đầu cực kỳ cẩn thận trong chuyện nói năng và hành động.

Tất cả mọi thứ mà bây giờ ngươi làm sẽ quyết định kiếp sau ngươi đi

đâu, về đâu….

Lý Bình An nhấp một miếng rượu, gật đầu nói: “Thế gian có chuyện thần kỳ như vậy sao, tại hạ coi như đã được mở rộng tầm mắt.

Hoàng đế khiêm tốn nói: “Người bên ngoài các ngươi có lẽ sẽ không hiểu được, nhưng với chúng ta cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Lý Bình An lại hỏi tại sao có nước Ba đầu, tại sao bọn họ lại sống trên lưng rùa?

Hoàng đế im lặng một lát, liếc nhìn tể tướng già bên cạnh.

Tể tướng nhìn có vẻ giống văn nhân, ôn tồn nói: “Chuyện liên quan đến lập quốc, không truyền ra bên ngoài, mong túc hạ không trách.

“Là tại hạ mạo muội, xin tự phạt một chén rượu.

Tiếp đó, hắn nâng cốc uống cạn.

Bữa tiệc kéo dài rất lâu, ngay lúc sắp kết thúc: “Ầm ầm…

Hòn đảo vang ; lên tiếng nổ lớn, bắt đầu run rẩy.

Người trong hoàng cung dường như đã quen với chuyện này: “Túc hạ chớ sợ, chỉ là chấn động bình thường thôi”

Có tiếng rồng gầm vang.

Lý Bình An nhướn mày, là con Chân Long kia.

Mèo con đang nhâm nhi món ngon, kết quả vì chấn động kia mà món ngon bị đổ vào người mèo.

Lý Bình An tiện tay kéo nàng dậy.

Mèo con vẫn liếm láp lòng đỏ trứng còn dính trên móng vuốt.

Hoàng đế nói: “Uống rượu tiếp thôi, không cần để ý đâu”

Chỉ là phía ngoài vẫn đang tiếp tục, thanh âm ầm ầm vang lên không ngừng.

Lý Bình An hiếu kỳ hỏi: “Quốc gia của bệ hạ có khúc mắc với con rồng kia sao?”

Hoàng đế chưa kịp mở miệng, đã nghe đại thần bên cạnh nói.

“Con rồng kia ỷ vào tu vi của mình, nói toàn bộ biển cả đều là đạo trường của nó, người đóng quân trên biển đều phải thần phục nó…..

May mà tộc ta được rùa thần phù hộ, lại có vùng biển rộng lớn.

Không muốn tranh chấp với nó, nên tránh mặt nó mà thôi.

Nhưng mà thi thoảng cũng sẽ chạm mặt phải, rùa thần từ bi không muốn đả thương người vô tội, nên đành phải bỏ chạy”

Cái gọi là rùa thần từ bi, chẳng qua chỉ là không đánh lại thôi.

Với tu vi của con Chân Long kia, hơi nữa nó lại có miền nước yểm trợ, một con rùa sao có thể chống lại được.

“Con chân long kia từ xưa đã vậy à?”

“Từ xưa đã vậy” Hoàng đế cay đắng nói.

Một lát sau, tiếng rồng kêu biến mất.

Có vẻ như rùa lớn đã thoát khỏi con Chân Long khó chơi này.

Một con Chân Long tu vi Bát cảnh, làm việc chẳng nể nang ai, dù sao nói thì chắc nó cũng nghe câu được câu không. Chỉ là làm quá cũng chẳng hay, thánh nhân lại chẳng thèm để ý tới. Huống chi vẫn còn cách ngăn con Chân Long này lại, không để nó dám tùy ý làm bậy.

Lý Bình An đương nhiên sẽ không bởi vì chuyện nhỏ này mà có suy nghĩ giết Chân Long.

Lại nghe nói con Chân Long này có đôi khi nóng nảy, ngay cả thuyền buôn cũng không tha.

Càng hay tấn công người dân vùng duyên hải.

Lý Bình An suy nghĩ một lát, lại hỏi hoàng đế có biết vị trí của các nước duyên hải phía Đông không. Hoàng đế có nghe qua, nhưng ông ta chưa bao giờ tới các quốc gia đó.

Nước Ba đầu không giao lưu với các nước bên ngoài.

Lý Bình An hiểu, muốn nhân lúc này tới thăm thủy phủ của con Long Quân kia.

Thứ nhất là hỏi thăm nó vị trí của các nước khác, cho tiện tìm kiếm.

Thứ hai là có lòng nhắc nhở nó, cho dù nó là Chân Long, nhưng cũng đừng có phách lối quá, đừng có chơi kiểu không nói đạo lý.

Nhưng mà sau khi rời khỏi nước Ba đầu, Lý Bình An vẫn khá hiếu kỳ về nơi này.

Sau này mà viết một cuốn du ký, chắc quốc gia của người ba đầu, sống trên lưng rùa sẽ là một trang nổi bật đây.

Chương 721: (raw 718) Thủy phủ của Long Quân

2902 chữ

Bọn họ ở lại nước Ba đầu mấy ngày, đi dạo quanh nơi này một lượt.

Cũng tìm hiểu được khá nhiều về đất nước Ba đầu, biết thêm về chủng người có ba đầu này.

Sau đó, một người một trâu một mèo mới tạm biệt quốc gia vô cùng thần kỳ này.

Lúc này, không biết rùa lớn đã đi tới chỗ nào rồi.

Nhưng bọn Lý Bình An đã chuẩn bị đi tìm thủy phủ của Long Quân, cũng không lo không tìm thấy đường.

“Tiên tử còn nhớ cách dùng thuật tránh nước không?” Lý Bình An hỏi.

“Còn nhớ”

“Vậy chuẩn bị xuống nước thôi”

Mèo con ngẩng đầu, lo lắng nói: “Trong nước có cá lớn, cá lớn sẽ cắn chúng ta” Lý Bình An thờ ơ nói: “Không đâu, mà tiên tử ở lại đây trông thuyền cũng được.

“Thế con cá lớn kia tới cắn tiên tử thì làm sao bây giờ?”

Mèo con nói là con cá mập mà mấy ngày trước mèo gặp. “Vậy để Lão Ngưu ở lại cùng tiên tử nha

Mèo con nhìn Lão Ngưu: “Trâu trâu làm được gì?”

Lý Bình An nói: “Trâu trâu sẽ ăn cá lớn, cá lớn sẽ không ăn được tiên tử.

Lão Ngưu ngẩng đầu.

“Vậy cùng đi chứ?”

Lý Bình An tay ấn pháp quyết, liền thấy một cái bóng màu trắng xuất hiện sau lưng hắn.

Cơ thể khổng lồ của Tam công tử đứng yên ở đó, xì khói mũi có hơi mất kiên nhẫn. “Phiền Tam công tử dẫn bọn ta xuống dưới nước tìm thủy phủ của Long Quân. Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn Bạch Long nói.

Tam công tử yên lặng nhìn hắn, không nói năng gì.

“Lần sau ta sẽ nấu cho Tam công tử vài món, được không?”

Tam công tử lúc này mới không tình nguyện cúi đầu xuống, không quên chêm thêm một câu: “Sau nhớ đừng nấu hải sản cho ta ăn nhé, giờ ta nhìn thấy mấy con tôm con cá liền thấy buồn nôn”

Lý Bình An nhảy lên trước, Lão Ngưu và mèo con theo sau.

“Làm phiền Tam công tử.

Tam công tử gầm lên một tiếng trầm, rồi nó chui vào trong nước.

Lý Bình An nắm chặt gậy trúc, hơi híp mắt lại.

Cảm nhận được dòng nước xẹt qua bên tai, có vẻ như bọn họ đã xuống nước rồi.

Nhưng mà quần áo tóc tại lại không hề có vết ướt.

Tam công tử nhanh chóng tìm kiếm khí của Thủy phù, chuyển động cơ thể đi đến đó.

Sinh vật trong biển dường như cảm nhận được luồng khí vô cùng đáng sợ, thi nhau lùi về xa.

Ở một nơi trong biển, có một tòa thủy phủ hoa lệ.

Trên cung điện có một tấm biển cao cao, chiếm diện tích ngàn mẫu. Nhìn từ phía trên xuống sẽ thấy những đỉnh ngói lưu ly, sáng lấp

lánh.

Thủy phủ đều có đại trận, chưa đợi Tam công tử đến gần, đã có yêu quái Thủy tộc đến đây ngăn

“Người ở…”

Người tới là một con cá nheo tinh béo ục, theo sau là một đám yêu quái thủy tộc.

Khi nhìn thấy Tam công tử, bọn chúng lập tức ra tiếp đón.

Nếu là những con yêu quái khác, gặp rồng sợ rằng sẽ có vài phần e dè.

Nhưng con cá nheo tinh này thì không, nó ngăn Tam công tử lại.

“Không biết là rồng ở đây? Lại tới đây thăm lão gia nhà ta…..

Chỉ là nó chưa kịp nói xong, Tam công tử đã xổ ra một tràng.

“Bớt nhiều lời đi!”

Lý Bình An nhíu mày, khiển trách: “Lịch sự tí đi”

Tam công tử lên tiếng, cúi đầu nói với cá nheo tinh: “Xin con mẹ ngươi bớt nói nhảm, mau đưa bọn ta đi tìm Long Quân.

Lý Bình An đành phải nhốt nó lại vào trong Bạch Ngọc Kinh.

“Xin chào, xin hãy thông báo hộ, có Lý Bình An tới thăm Long Quân.

Cá nheo tinh nhìn Lý Bình An, thấy hắn không giống người bình thường, hơn nữa lại có thể gọi ra một con Bạch Long, ngữ điệu khách sáo hơn mấy phần.

“Chờ”

Bọn Lý Bình An bèn ở ngoài chờ.

Lúc này, hắn nhìn thấy đám yêu quái Thủy tộc từ đằng xa bước đến.

Bọn chúng khiêng hòm lớn hòm nhỏ, còn có con kình quái nâng đống vật phẩm chất đầy như núi.

Lý Bình An tò mò nhìn bọn chúng.

Những con yêu quái Thủy tộc này đều đi vào Long phủ, xếp thành

một hàng dài.

Phỏng chừng là chờ cả ngày vẫn chưa được vào.

Chờ một lát sau, cá nheo tinh mới bước ra.

“Long vương nhà ta đang ngủ, không tiện gặp khách…

Cá nheo tinh dừng lại rồi nói tiếp: “Không biết ngài tu hành ở đâu?”

Đây cũng là thăm dò thân phận của Lý Bình An.

Như vậy nó cũng dễ báo cáo hơn, dựa theo thân phận của đối phương mà chia ra cấp bậc, thuộc hạ của Long vương sẽ tự biết đối đãi ra sao.

Nhớ đâu bất đắc dĩ, sẽ không quấy rầy đến Long Quân.

Dù sao chỉ là một nhân vật nhỏ, mà phải đánh thức Long Quân dậy, vậy chẳng phải chọc cho ngài ấy tức giận à.

Lý Bình An do dự: “Tại hạ không thuộc phái nào cả, chỉ là từng gặp Long Quân trên biển một lần. “Hỏi thêm một câu, túc hạ khai tông lập phái ở đâu?”

“Không có”

Cá nheo tinh suy nghĩ gật gật đầu: “Túc hạ tìm Long Quân nhà ta có chuyện gì?”

“Chỉ là chút việc vặt mà thôi”

“Nhận lời mời của Long Quân ư?”

“Vậy túc hạ hãy ở lại đây chờ một lát vậy, dù sao không có lệnh của Long Quân, chúng ta cũng không dám cho người vào.

Cá nheo tinh lại là một đứa hiểu chuyện, tuy để cho Lý Bình An chờ ở bên ngoài.

Nhưng vẫn mang ghế ra, rót rượu cho Lý Bình An uống.

Không phải rượu nếp, với cấp bậc yêu tinh của cá nheo, nó cũng không uống được loại rượu này. Nó chỉ uống rượu bình thường thôi.

Chỉ là để người ta chờ ở đây, tóm lại cảm thấy hơi mất lịch sự.

Lý Bình An nói cảm ơn.

Cửa lớn Thủy phủ mở rộng, như thể đang chào đón đám tôm tép kia đi vào, lại còn mở thêm hai cái cửa bên hông.

Lý Bình An tò mò hỏi cá nheo: “Đang làm gì vậy?”

Cá nheo nói: “Hôm nay là tết Nguyên Thực”

“Tết Nguyên Thực?”

“Hôm nay Long Quân nhà ta mở tiệc ăn uống, có người ở khắp các nơi tới tặng vật quý, chúc mừng Long Quân nhà ta.

iểu chuyện, tuy để cho Lý Bình An chờ ở bên ngoài. rượu cho Lý Bình An uống.

» bậc yêu tinh của cá nheo, nó cũng không uống được loại rượu này.

g thôi.

tóm lại cảm thấy hơi mất lịch sự.

hư thể đang chào đón đám tôm tép kia đi vào, lại còn mở thêm hai cái

-: “Đang làm gì vậy?”

Nguyên Thực.

mở tiệc ăn uống, có người ở khắp các nơi tới tặng vật quý, chúc mừng

Chương 721:(raw 718) Thủy phủ của Long Quân

“Khắp nơi?”

“Có Thủy tộc ở những nơi khi

Lý Bình An gật đầu: “Long Qu

Cá nheo tinh nghe vậy cảm t

nhà ta đâu chứ.

Cả vùng biển này lẫn các nướ Lý Bình An nghe vậy bèn thôi Mèo con ngoan ngoãn ngồi ân Cái đuôi mèo thi thoảng đụng Lắc lư lắc lư, nhìn những sinh Qua khoảng một canh giờ sai Chương 719: Phạt ít ngăn nhiề Trong thủy phủ.

Long Quân đang nằm lười biế

“Có Thủy tộc ở những nơi khác, người dân ven biển, các nước khác…”

Lý Bình An gật đầu: “Long Quân giỏi ghê.

Cá nheo tinh nghe vậy cảm thấy thơm lây, nói: “Đương nhiên rồi, có ai không biết đến Long Quân

Cả vùng biển này lẫn các nước ven biển, có ai lại không nể mặt Long Quân nhà ta.

Lý Bình An nghe vậy bèn thôi không nói thêm gì, chờ Long Quân thức dậy.

Mèo con ngoan ngoãn ngồi một bên, dựa vào Lão Ngưu.

Cái đuôi mèo thi thoảng đụng vào đuôi Lão Ngưu.

Lắc lư lắc lư, nhìn những sinh vật biển kỳ quái mình chưa từng thấy bao giờ.

Qua khoảng một canh giờ sau, cuối cùng Long Quân cũng đã thức dậy.

Chương 719: Phạt ít ngăn nhiều

Trong thủy phủ.

Long Quân đang nằm lười biếng trên chiếc giường san hô to lớn của mình.

Cơ thể to lớn, gần như phủ kín cả chiếc giường.

Nó tiện tay cầm lên một chén rượu, với người khác thì to lớn vô cùng, nhưng chén rượu nằm trong tay nó cũng chỉ là một ly rượu nhỏ mà thôi.

Sau khi uống một hớp rượu ngon, hai mắt Long Quân sáng lên mấy

phần, phun ra một ngụm khí trắng từ trong miệng.

Lúc này có thuộc hạ của nó đến báo cáo, nói là có người cầu kiến nó.

“Lý Bình An?”

Sau khi nghe thấy cái tên này, Long Quân hơi suy nghĩ một chút.

Tựa như là đang tìm kiếm, xem trong trí nhớ của mình có người nào có tên như vậy hay không.

Rất nhanh nó đã nhớ ra, vài ngày trước, khi nó đang chuẩn bị giáo huấn đội tàu của vương triều Đại An, thì có một thằng tự xưng là Lý Bình An đến khuyên giải.

Khi thấy người kia không giống như tu sĩ bình thường, Long Quân coi như nể mặt hắn.

Sao tự nhiên lại tìm tới đây nhỉ?

Long Quân hơi do dự một lát, sau đó bèn nói: “Dẫn hắn đến sảnh chính đi”

“Mời túc hạ vào trong

Một người một trâu một mèo đi theo một chú bạch tuộc vào bên trong thủy phủ.

Bạch tuộc mặc một bộ quần áo tơ lụa, rất ra dáng. Nhưng dù sao cũng vẫn chỉ là một con bạch tuộc, nhìn sao cũng không hợp.

Long Quân vẫn chưa tới trước, mà nó đã sai người dâng trà nước điểm tâm lên.

Trước đây mèo con đã từng đi cùng Tam công tử tới thủy phủ ăn uống.

Chỉ là bánh trái của nơi đó, rõ ràng không thể ngon bằng nơi này được.

Dù sao thì lần đó cũng chỉ tới một khúc sông, giao du với hạng người không có thành tựu gì, mà bây

giờ, lại là một con Chân Long làm chủ một vùng biển.

Mèo con kẹp một miếng điểm tâm đỏ rực, căng tròn bỏ vào miệng.

Lại ngẩng đầu nhìn Đại Bình An.

“Ăn

ngon lám!”

“Nếu ngon thì cứ ăn đi”

Mèo con cúi đầu, đếm số bánh ngọt màu đỏ rực trên mâm.

Tổng cộng có tất cả là sáu miếng.

Vừa nãy mình ăn một miếng, giờ chỉ còn năm miếng.

Mình lại thêm một miếng, còn lại bốn miếng để phần trâu trâu và Đại Bình An.

Mèo con đã ăn hết hai khối, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm bốn miếng còn lại.

Ăn thêm một miếng…thêm một miếng.

Còn lại ba miếng, làm sao chia đều cho Đại Bình An và trâu trâu được.

Đã thế mèo quyết định ăn thêm một miếng.

Mèo con liếm chiếc móng còn lưu lại hương vị của bánh ngọt, nhìn hai miếng bánh còn lại.

Chung quy thì dục vọng vẫn chiến thắng lý trí.

Nhìn cái đĩa trống không, bỗng nhiên sinh ra cảm giác áy náy.

Như là tên cờ bạc, hồi lâu sau mới biết hối hận.

Lý Bình An nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên cảm nhận được có người đang kéo áo mình.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy mèo con đang nhìn hắn, trịnh trọng nói: “Tiên tử có lỗi với hai người!”

Hả?

Ngay vào lúc này, cuối cùng Long Quân cũng hiện thân.

Nhưng mà nó đã hóa thành hình người, mặc lên một bộ quần áo lụa màu vàng.

Lý Bình An đứng dậy nói: “Mạo muội quấy rầy Long Quân, mong Long Quân chớ trách.

Long Quân liếc mắt nhìn hắn: “Đến thủy phủ của bản vương làm gì?”

“Có hai chuyện”

“Nói”

“Trên đường tại hạ đến đây, nghe người ta nói Long Quân tính khí thất thường, hay quấy nhiễu dân chúng ven bờ.

Đội buôn ra biển, quốc gia nào không giao cống phẩm, hoặc làm cho Long Quân không hài lòng, ngài bèn nổi giận lôi đình.

Tại hạ cũng vừa hỏi thăm thử, ngoại trừ cái tết Nguyên Thực này do Long Quân tự lập ra.

Còn có tết Bát Đại, mười hai tháng mỗi tháng một tết, bốn mùa hai lần Đại Thọ. Và còn có rất nhiều ngày lễ khác….

Mỗi lần đều bắt người phải cống một lượng lớn quà tặng, tiệc tùng các kiểu.

Thậm chí ngay cả heo dê trâu của dân chúng ven bờ ngài cũng không tha. Long Quân đã là Chân Long rồi, cần gì đến những vật này?

Hao người tốn của, mong sau này Long Quân sẽ khiêm tốn lại.

Sau khi bình tĩnh nói xong, sắc mặt Long Quân lại cực kỳ khó coi.

16:06

Đám Thủy tộc ở trong sảnh đều cảm nhận được luồng khí khủng khiếp trên người Long Quân. Khuôn mặt người của Long Quân bởi vì phẫn nộ, mà không ngừng biến hóa giữa rồng với người. Khí nóng dâng trào trong mũi.

Chén ngọc có giá cực cao bị bóp nát trong tay hắn.

“Ngươi…dám nói vậy với ta!?”

Lý Bình An đối mặt với hắn: “Tại hạ chỉ muốn nhắc nhở Long Quân, Long Quân tu hành vất vả. Đừng nên vì chuyện nhỏ mà mình không để ý, gây nên đại họa,

Đến lúc đó, Long Quân nhớ lại hành động của mình, e rằng có hối

hận cũng đã muộn" Yêu tinh bạch tuộc nhìn gương mặt của lão gia nhà mình, sau đó lại liếc mắt nhìn Lý Bình An. Nguy rồi!

Chỉ là bây giờ, có muốn rút lui cũng không được nữa rồi.

Quả nhiên, một giây sau bọn họ bèn nghe thấy Long Quân nói.

"Mạnh mồm đấy, hôm nay bản vương muốn xem thử ngươi định làm thế nào khiến cho bản vương không kịp hối tiếc.

Long Quân đột nhiên đập nát chiếc ghế dựa bằng san hô, sau đó cả tòa thủy phủ chấn động theo.

Tất cả yêu tinh bên trong thủy phủ đều rất là sợ hãi.

Gợn sóng ở đây, khiến biển cả chấn động.

Mặt biển vốn hiền hòa đột nhiên dậy sóng, vang ầm ầm.

Bản thân của tòa phủ đệ này vốn là một pháp trận, cùng với đại trận hộ sơn của Tiên gia.

Chỉ cần Long Quân không đi quá xa nơi này, bèn có thể nhận được sự hỗ trợ của đại trận. Giờ đây, Long Quân đã hóa thành hình.

Điều động khí thế của Thủy phủ, làm vững chắc thỉ phủ.

Không muốn Thủy phủ vì chấn động này mà bị phá hủy.

Cá nheo tinh tiếp tục canh giữ của lớn, nhớ tới chú mèo đáng yêu ban nãy.

Lại nhớ tới con trâu đen hiếm gặp kia.

Thi thoảng Long Quân cũng ăn vài bữa thịt trâu, nghe những cư dân khác trong Thủy tộc nói. Thịt trâu thơm lắm.

Chỉ là với cấp bậc của nó, muốn ăn cũng chẳng được ăn.

Nghĩ vậy, cá nheo tinh không khỏi liếm môi một cái.

Tiếng rồng kêu vang lên.

Đột nhiên có luồng sức mạnh đẩy cá nheo tinh ngã nhào vào trong nước.

Cửa lớn bị lật tung, Chân Long giương hai cái răng nhanh to lao ra

ngoài như một mũi tên nhọn.

Cá nheo tinh hoa mắt chóng mặt, mắt thấy cái cơ thể kia sắp ép lên người mình.

Bỗng nhiên có một sức mạnh khác kéo nó ra.

Lý Bình An một tay túm lấy đầu rồng của Chân Long, một tay nắm lấy cá nheo tinh. “Không sao chứ?”

Cá nheo tinh kinh ngạc nói: “Không, không sao.”

Lý Bình An bèn dùng sức mạnh đưa nó ra ngoài an toàn.

Chỉ trong khoảng thời gian một cái nháy mắt, Chân Long dùng tốc độ cao húc bay Lý Bình An ra ngoài mặt biển.

Đôi mắt của Chân Long cháy vàng rực lửa, nếu các tu sĩ bình thường nhìn thấy, khéo hồn phách đã bị đốt cháy từ lâu rồi.

Chỉ là bây giờ đôi mắt vàng kia lại đối diện với đôi con ngươi trắng của Lý Bình An, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Trên mặt biển bỗng nổi lên một chùm sóng cao mấy nghìn thước.

Cùng với tiếng gào thét của Chân Long, vang lên bên tai.

Lý Bình An nắm chặt một tay, cơ thể hắn bị sức mạnh của Chân Long đưa đến giữa không trung.

Chương 722: Mèo con chín chắn

Cơ thể to lớn của Chân Long rơi xuống mặt biển.

Tạo thành một chuỗi phản ứng lớn, mặt biển không ngừng giao động.

Sóng sau xô sóng trước, trận pháp khổng lồ trong Thủy phủ vang lên tiếng ầm ầm mãnh liệt. Chân Long hóa thành hình người, chìm nổi trong nước, bộ quần áo ánh kim trên người nó đã bị rách nát từ lâu.

Gương mặt thảm thương, nó cố gắng ổn định thân người, sau đó phun ra một búng máu.

Ngẩng đầu, đôi mắt màu kim đã ảm đạm đi mất phần, nó ngước mắt

lên nhìn người áo xanh. “Đa…đa tạ tiên sinh dạy bảo, tiểu long đã hiểu….đã hiểu.

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Long Quân khó lắm mới đạt đến được mức tu vi này, đừng để vì lợi ít mà thiệt nhiều.

Hôm nay tại hạ phạt ít ngăn nhiều, mong sau này Long Quân có thể thay đổi bản thân. Chớ có ủ

thành đại họa, lúc đó có hối tiếc cũng không kịp”

Long Quân vội cúi người, không ngừng nói: “Tiên sư dạy phải, dạy phải….”

Một câu nó cũng không dám phản bác.

Một người một rồng lúc này trở lại Thủy phủ.

Đám yêu quái Thủy tộc nhìn Long Quân nhà mình hung hăng xông ra Thủy phủ, lúc về thì cả người toàn bụi, lảo đà lảo đảo.

Ngay cả kẻ ngu cũng biết kết quả, thế nên bọn chúng không dám nói tiếp nữa.

Lý Bình An quay đầu nhìn đội hình vẫn chưa vào dâng lễ vật.

Long Quân vội vàng nói: “Ta sẽ sai bọn họ trả những lễ vật này về, cam đoan sau này sẽ không để xảy ra những chuyện tương tự nữa.

Lý Bình An nói: “Ba hội hai thọ âu cũng là chuyện thường tình, ý của tại hạ là Long Quân đừng có làm quá mức là được rồi.

“…Đã hiểu, đã hiểu.

Lý Bình An nhìn Long Quân, nghĩ kéo mấy năm nữa nó cũng không dám làm mừng thọ. Nhưng mà hắn cũng không muốn giải thích thêm gì.

“Đúng rồi, lúc trước tại hạ mới nói đến chuyện thứ nhất, còn xin Long Quân hỗ trợ”

Long Quân nghe vậy sững sờ: “Tại hạ muốn nhờ Long Quân vẽ một tấm bản đồ các nước ở vùng biển phía Đông”

Long Quân gật đầu như giã tỏi, vội vàng gọi thuộc hạ.

Thế là chưa đầy một lát, một tấm bản đồ đã xuất hiện trong tay Lý

Bình An và lão Ngưu.

Lý Bình An cất bản đồ đi, đã đạt thành mục đích, bèn chuẩn bị tạm biệt rồi rời khỏi đây.

Chỉ là trước khi đi, hắn bỗng lấy ra một xấp giấy vàng.

Trên giấy vàng vẽ đầy các ký hiệu kỳ quái.

Lý Bình An tiện tay dán bừa lên một chỗ ở Long phủ, ánh mắt nhìn Long Quân có hơi thâm sâu.

“Hy vọng Long Quân có thể thay đổi bản thân, tạo phúc cho bách tính.

Thủ đoạn bạo lực, không bao giờ có thể khiến cho con người ta kính phục đâu.

Trung Nguyên có một câu tục ngữ, được lòng dân là được cả thiên hạ.

Lúc đó, cho dù Long Quân không chủ động yêu cầu.

Người dân vùng duyên hải, các thuyền buôn, các nước ven biển…đều sẽ tin phục theo Long Quân

Nói rồi, Lý Bình An chỉ vào đống giấy vàng.

“Phù này khắc ở trong lòng Long Quân, mà không phải ở Thủy phủ” Long Quân nghiêm túc nhìn lá bùa kia.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là một quẻ nào đó do tiên sư để lại.

Nếu mình có làm ra chuyện gì quá đáng, tiên sư chắc chắn sẽ biết tin ngay.

Chỉ là là bùa này, nó nhìn chẳng hiểu gì sấc.

Ký hiệu phía trên, giống như đứa trẻ mới học viết chữ không bao lâu, vẽ bừa lên thì đúng hơn. Nhưng mà mình không hiểu, mới càng lộ ra vẻ huyền bí.

Nghĩ đến đây, Long Quân cố gắng mỉm cười: “Tiểu Long đã hiểu”

Mèo con nhìn chằm chằm lá bùa kia, rồi lại nhìn Đại Bình An nhà mình.

Cứ vậy bọn họ rời khỏi Thủy phủ.

Sau đó mèo con mới có cơ hội hỏi Lý Bình An: “Đại Bình An, sao lại để chữ do tiên tử viết ở đó.” “Đương nhiên là do chữ tiên tử viết quá đẹp, để lại ở đó, lúc nào bọn họ không có chuyện gì làm sẽ

lôi ra thưởng thức.

“Chớ gạt tiên tử, tiên tử không phải trẻ con đâu. Mèo con nghiêm túc nói.

Xem ra mèo con đã trưởng thành rồi, không lừa được nữa.

Thế là Lý Bình An lại sờ đầu nàng: “ Thế tiên tử nghĩ là vì sao?”

“Tiên tử không biết.

“Vậy tại sao tiên tử lại nghi ngờ ta?”

Mèo con nghiêng đầu, mặt đầy khiếp sợ.

Chẳng lẽ… chẳng lẽ Đại Bình An không lừa mình?

Lý Bình An gật đầu, không nói nữa.

Để cho mèo con tự mình suy nghĩ.

Mèo con thông minh hơn rồi, nhưng cũng không khôn hơn là bao nhiêu.

Điều này khiến Lý Bình An rất hài lòng.

Trời tờ mờ sáng, bóng đêm dần biến mất, giữa biển trời lộ ra vầng sáng ban mai.

Lão Ngưu trở mình, đạp một cước tiễn Lý Bình An rơi xuống biển.

Giống như còn đang mơ ngủ.

Lý Bình An bị một cú đạp của nó làm cho tỉnh giấc, giận mà không có chỗ phát tiết.

Lại đưa tay kéo lão Ngưu xuống nước, đang định bò lên thì bị sừng của lão Ngưu húc vào mông. Lão Ngưu tức giận, ta đang ngủ ngon, ai cho ngươi làm vậy hả!

Một người một trâu bắt đầu đánh nhau trong nước.

Cùng lúc đó, mèo con đã nấu xong bữa sáng.

Canh mì, còn có một đĩa dưa muối nhỏ.

Mèo con quay đầu nhìn bọn họ gọi : “Đai Bình An và trâu trâu đừng ồn ào nữa, ăn sáng thôi.

Nòi rồi bèn lè lưỡi, cảm nhận hướng gió hôm nay.

Hôm nay thuận gió, sẽ đỡ tốn sức đây.

Mèo cầm mái chèo, bắt đầu ra sức chèo thuyền.

Một lát sau, một người một trâu bò lên thuyền cả người ướt sũng.

Bưng bát lên, uống canh mì nóng hổi.

Thi thoảng còn đẩy nhau vài cái.

Nơi xa, thấp thoáng dáng hình của một hòn đảo nhỏ.

Đoạn sau bọn họ sẽ tới nước gọi là nước Vũ Dân.

Người dân ở đây tóc dài, cả người toàn là lông vũ.

Bay được, nhưng không thể bay quá xa.

Theo những gì Long Quân nói, nước Vũ Dân này rất táo báo trong công cuộc nghiên cứu. Nội bộ phân tranh, thường xuyên đấu đá lẫn nhau.

Bảo Lý Bình An phải cẩn thận một chút.

Đương nhiên, chủ yếu bảo hắn phải cẩn thận những việc nhỏ, đừng có đại khai sát giới ở đó.

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, ở biển cũng biết đạo lý này.

Rõ ràng có thể nhìn thấy bóng đảo thấp thoáng.

Nhưng đi hết cả một ngày, vẫn chẳng thấy rõ đảo.

Lý Bình An nhắm mắt nghỉ ngơi, cẩn thận cảm nhận linh khí đang vận chuyển trong đại đạo phù

văn.

Thuyền đi cả ngày trời, mèo con đã ngủ từ lâu.

Lão Ngưu nằm bơi ngửa, lênh đênh giữa mặt biển.

Ban đầu, tất cả đều yên tĩnh.

Biển cả cũng trở lại vẻ hiền hòa của mình, không còn sóng cả dữ dội như ban ngày.

Lý Bình An nhìn ánh trăng phản chiếu trên mặt biển, lại ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên không.

Lòng lặng như nước, nhẹ nhàng nâng tay.

Giờ khắc này ở nơi này, linh khí ở vùng biển đều di chuyển theo động tác của hắn,

Hắn lo lắng bởi vì cử động của mình, mà gây nên biến hóa cho vùng biển này.

Chỉ một lát sau, Lý Bình An bèn chầm chầm thở hắt ra một hơi.

Không còn dốc sức di chuyển cái gì, chỉ để cho lòng mình hòa vào biển hồ. Cứ như vậy, hắn thiếp đi…

Sáng sớm, gió biển thổi phù phù.

Lý Bình An mở to mắt, phát hiện mình đã có thể thấy rõ hòn đảo này.

Trên bờ biển còn có đội tàu gồm mười mấy con thuyền nhìn rất quen.

Không phải đội tàu của vương triều Đại An đây ư?

Chương 723: Nước Vũ Dân

Thuyền nhỏ đi tới gần đội tàu, rất nhanh đã có người phát hiện ra bọn họ.

Có người nhận ra Lý Bình An chính là người áo xanh hôm ấy đã cứu bọn họ từ tay Long Quân, thế là Chung Quốc Đào bèn vội vàng chạy lại.

Thấy Lý Bình An, mặt ông ta đầy vẻ kinh hỉ.

“Không ngờ lại có thể gặp Lý tiên sinh ở đây”

“Đúng thật là tình cờ, sao Chung đại nhân lại tới được nơi này?”

Chung Quốc Đào nói: “Hôm đó ta nghe lời tiên sinh, đi đường vòng tránh xa Long Quân kia.

Ai biết lèo lái thế nào, lại phát hiện hòn đảo nhỏ này.

Người ở đây, quả thật thần kỳ như tiên sinh kể chuyện nói.

Cả người họ toàn là lông vũ, thậm chí còn biết cả bay lượn!” Chung Quốc Đào kích động nói.

“Thật sao?” Lý Bình An bình tĩnh gật đầu, nhìn về phương xa.

Nơi xa, trên hòn đảo.

Người nước Vũ Dân cầm cung tên vươn cánh bay lượn, cảm giác đang nhìn về phía bên này.

Đôi cánh của bọn họ mọc ở hai bên trái phải của cơ thể dài, toàn thân mọc đầy lông mao.

Nhìn từ xa, giống như một đám phi điểu tụ tập lại với nhau.

“Xem ra bọn họ không vui lắm khi thấy các ngươi đến.

Chung Quốc Đào nói: “Âu cũng phải thôi, ta đã sai người đi thương lượng rồi, cũng may bọn họ dùng tiếng phổ thông của Cửu Châu”

Một lát sau, có viên quan đến báo cáo.

Nói là đám người nước Vũ Dân đồng ý trao đổi vật tư với bọn họ, nhưng không cho phép bọn họ bước vào trong đảo.

Chung Quốc Đào bèn tự mình đi trao đổi với bọn họ.

Phía người Vũ Dân cũng đã cử người có tiếng nói ra đàm phán.

Bọn họ đàm phán từ sáng sớm đến tận giữa trưa.

Lúc này, một người một trâu một mèo đã đói meo cả bụng.

Hai bên lúc này mới đưa ra thỏa thuận, vương triều Đại An đồng ý nhượng bộ một phần lợi ích. Điều kiện tiên quyết là người nước Vũ Dân đồng ý cho một vài người trong số họ, dưới sự giám sát của nước Vũ Dân bước vào trong đảo.

Thế là Lý Bình An bèn đi theo Chung Quốc Đảo khám phá nơi này.

Hắn dẫn theo lão Ngưu và mèo con bước lên hòn đảo xa lạ này.

Đồng hành cùng Chung Quốc Đào, còn có một trợ thủ của ông ta.

Đi theo người nước Vũ Dân vào trong đảo, người dẫn đầu của nước Vũ Dân, hình như là viên quan nào đó, còn tính là hiểu lễ tiết.

“Lần trước khi chúng ta tới nước Vũ Dân đã là chuyện của hai mươi năm trước, nghe nói các ngươi đều biết pháp thuật, chuyện đó là thật sao?”

Chung Quốc Đào vô thức nhìn về phía Lý Bình An.

Thế là người chim kia cũng nhìn về phía hắn.

Người kia cầm gậy trúc, nhìn rất nhu nhược. “Ngươi biết pháp thuật à?”

“Tại hạ không tính là thông thạo, nhưng cũng tính là biết một chút”

Người chim gật đầu, cũng không khác biệt lắm so với suy nghĩ của hắn.

Trong nhận thức của hắn, người biết pháp thuật hoặc là to sừng sững như núi, hoặc là toàn thân tỏa ra hào quang, cưỡi mây đạp gió…….

“Người của nước Vũ Dân sinh sống bằng cách nào?” Lý Bình An hiếu kỳ hỏi.

Người chim kia do dự một chút sau đó hỏi ngược lại: “Vậy vì sao các ngươi không sống ở đây? Các ngươi vì sao lại không giống chúng ta?”

“Vậy ta cũng không có câu trả lời cho câu hỏi vừa nãy của ngươi.

Khi chúng ta mới sinh ra đã có dáng vẻ như vậy.

Lịch sử chỉ nói chúng ta là chủng tộc được thần linh ban phước, chưa từng nhắc đến những chuyện

Lần trước khi bọn ta nhìn thấy người bình thường như các ngươi, đã là mười năm trước rồi.

Lý Bình An như đang nghĩ gì, gật gật đầu.

Xuất phát từ lòng hiểu kỳ, sau khi hắn hỏi thêm vài câu, bèn không hỏi thêm gì nữa, mà chỉ im lặng thưởng thức điểm riêng biệt của nơi này.

Mà Chung Quốc Đào mang theo sứ mệnh tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão mà tới đây, cho nên không tránh khỏi hỏi nhiều một chút.

Bọn họ băng qua một ngọn núi nhỏ.

Rất nhanh, đã nhìn thấy nhiều người chim hơn.

Chỉ là những người chim này không sinh sống trên mặt đất, mà là giữa không trung.

Từng gốc cây to lớn, từng ngọn dây leo nối liền nhau tạo thành nhà của bọn họ.

Đám người chim ở trên đó, tự do bay lượn.

Tựa như là những thị trấn của loài người.

Mấy người Lý Bình An ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Người chim kia giải thích cho bọn họ: “Người nước Vũ Dân bọn ta không giống như loài người các ngươi, tên của bọn ta chỉ có một chữ.

Ví dụ như ta, tên là Thương”

Người chim tên là Thương nói hắn là trí giả của nước Vũ Dân.

Trí giả không phải là tên gọi, mà là chức vị, khoảng chừng tương đương với tể tướng.

Nước Vũ Dân cũng không chỉ một quốc gia của bọn họ, bọn họ là một trong bốn quốc gia. Năm nào nước Vũ Dân cũng xảy ra chiến tranh, nên cơ bản người dân ở đây đều là lính.

Lý Bình An nghe người chim tên Thương kia giải thích, trong lòng bỗng đặt ra một dấu hỏi chấm lớn.

Người dân nước Vũ Dân đẻ con ra, giống như chim đẻ trứng à?

Chỉ là hắn cảm thấy hỏi câu này thì mất lịch sự quá, cho nên không hỏi.

Thương sai vài người chim khác dẫn bọn họ bay lên thành phố giữa không trung.

Nhà của bọn họ chỉ là những gác xép bằng gỗ thô sơ với kiến trúc dựa vào cây, bên đường cũng có người chim đang buôn bán đơn giản.

Tiền tệ là những viên đá tròn trịa, sáng loáng.

Thương dẫn bọn họ đi tham quan nơi này, vừa đi vừa ngắm những kiến trúc lịch sử của bọn họ.

Sau đó giải thích những kiến trúc lịch sử này gắn bó thế nào với người dân nước Vũ Dân. Giống như nghe một bộ sử thi dài kỳ.

Đang nói đến những nhân vật anh hùng kia, Thương lại thở dài một hơi.

Giống như đang thương tiếc cho những người anh hùng kia của họ. Nhưng những cuộc đại chiến lẫy lừng mà hắn nói, quân số cùng lắm cũng chỉ đến mấy ngàn người. Kịch liệt như thế nào, thì phương thức chiến đấu của bọn họ cũng chỉ là bắn cung nhảy lên không trung chém giết nhau mà thôi.

Về phần chiến thuật các kiểu, bọn họ chẳng biết gì cả.

Nghe vào thì thấy rất lạ lẫm.

Có cảm giác giống như ngươi vừa trải qua hai cuộc đại chiến.

Sau khi về nhà, nghe người đang đứng ở cửa thôn nói hai thôn đánh nhau khiếp vía như thế nào.

Thế là mỗi khi nghe người chim kể, trợ lý của Chung Quốc Đào mỗi lần đều cố nén ý cười.

Sau đó bị Chung Quốc Đào lườm cho vài cái mới thôi.

Lý Bình An thì nghe rất nghiêm túc, không hề có suy nghĩ trào phúng.

Nghe xong, hắn lại còn có cảm giác chưa thỏa mãn.

Nước Vũ Dân có một loại trà rất đặc biệt.

Rất là thơm ngọt, lại bởi vì nước Vũ Dân nhiều sương mù.

Bọn họ phát hiện, người uống loại trà này rất ít khi mặc bệnh vặt. Thế là họ bèn phát triển rộng rãi.

Chung Quốc Đào tới gặp quốc vương nước Vũ Dân

Lý Bình An thì muốn ở bên ngoài chờ, hai bên cứ như vậy mà tách ra.

Hắn vào một ngôi nhà giống như là khách sạn.

Lý Bình An thưởng thức hồng trà, lại nhìn người dân nước Vũ Dân bận bịu dưới nắng chiều.

Mèo con ngồi nghiêm chỉnh, bởi vì có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn lại chỗ bọn họ.

Mèo con là một chú mèo rất sĩ diện.

Thấy tư thế của lão Ngưu không đàng hoàng, thậm chí còn vỗ mông của nó.

Nhỏ giọng nhắc nhở trâu: “Ngồi nghiêm chỉnh lại đi, không thì mất mặt lắm….mất mặt trâu lắm.

Thương ngồi bên cạnh Lý Bình An hỏi: “Nơi này khác Trung Nguyên của các ngươi như thế nào?” Lý Bình An lắc đầu.

Thương cho là hắn không biết, bèn hỏi tiếp: “Trung Nguyên các ngươi có chỗ nào mạnh hơn chúng

Lý Bình An giải thích: “Ý của tại hạ có nghĩa là không thể so sánh được, không có tiêu chuẩn nhất định. Nếu muốn nói chẳng qua chỉ là sở trường riêng của mỗi nơi mà thôi.

Thương lại hỏi: “Tiên sinh có thể thi triển một vài pháp thuật cho ta xem không?”

“Pháp thuật không thể sử dụng bừa bãi được”

Lúc này có người chim chạy vội đến báo.

“Thương đại nhân, không xong rồi!”

“Có chuyện gì, từ từ nói”

“Cái kia, người ban nãy mới tiến cung, bởi vì sử dụng ngôn từ mạo phạm đến bệ hạ nên bị bệ hạ ra

lệnh nhốt rồi. Thậm chí ngài ấy còn muốn xử lý hai kẻ lạ mặt kia.”

Người mà người chim nhắc tới, chắc chắn là Chung Quốc Đào.

Chương 724: Vừa đi vừa nghỉ thôi.

Thương vội vã trở về hoàng cung.

Lý Bình An cũng đi theo hắn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Không lâu sau, hắn đã nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của Chung Quốc Đào.

Chung Quốc Đào thở dài: “Khiến tiên sinh cười chê rồi”

Lý Bình An hỏi: “Chung đại nhân ngài trọc thế nào mà khiến cho Hoàng đế không vui vậy?”

Chung Quốc Đào nhìn quanh, thì thầm nói: “Hoàng đế này nóng giận thất thường, hắn hỏi ta nước Vũ Dân và nước Đại An nước nào mạnh hơn.

Ta bèn trả lời qua loa vài câu, ai ngờ hắn lại giận tím mặt.

Tuyên bố muốn chém ta, còn muốn đánh nước Đại An.

Ngài nói xem…”

Lý Bình An cười cười: “Người nước Vũ Dân vốn dễ giận, Chung đại nhân cứ thuận theo hắn là được

mà.”

Chung Quốc Đào thở dài liên tục, bây giờ có nói cũng đã muộn rồi.

Ông ta không sợ mình bị giết thật, khỏi phải nói đến nước Đại An, chỉ riêng đội tàu ông ta mang đến thôi đã đủ xử lý nước Vũ Dân này rồi.

Chỉ là, nếu làm vậy hy vọng tìm kiếm thuốc trường sinh sẽ bị dập tắt.

Sau khi tốn một tràng nước bọt, vị hoàng đế dễ nổi giận kia, cuối cùng cũng bỏ qua cho kẻ ngoại lai này.

Nhưng bắt bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Lý Bình An cảm thấy hơi đáng tiếc, vốn muốn ở lại đây thêm mấy ngài, từ từ thưởng thức phong cảnh của nơi này sau đó mới rời đi.

Nhưng mà chuyện đến nước này, không thể không đi được rồi.

Trở lại thuyền, Chung Quốc Đào nhìn ra nỗi tiếc nuối của Lý Bình An, bèn xin lỗi hắn: “Là Chung mỗ liên lụy tới tiên sinh”

“Sau này Chung đại nhân định đi đâu?”

“Đương nhiên là tiếp tục tìm kiếm thuốc trường sinh rồi, tiên sinh thì sao?” “Tiếp tục du lịch thôi, vậy xin tạm biệt ở đây.

Trước khi rời khỏi nơi này, Thương đến tạm biệt Lý Bình An.

Vị này là trí giả của nước Vũ Dân, dường như cũng nhìn ra chỗ bất phàm của hắn.

Chỉ cảm thấy chưa nói kỹ với người kia, còn chưa hỏi hết những điều còn nghi ngờ,

“Túc hạ muốn đi sao?”

“Vậy xin tạm biệt, ở lại e rằng lại khiến cho hoàng đế không vui mà thôi.

Thương mang đến cho hắn rất nhiều đặc sản của nước Vũ Dân, chất lên thuyền cho Lý Bình An.

Lý Bình An trịnh trọng cảm ơn hắn, lại lấy vài món đồ da thú của người Man làm quà đáp lễ.

“Cửu Châu mà túc hạ nhắc đến rộng lớn tới mức nào?”

Lý Bình An bình tĩnh nói: “Rất lớn, không biết là lớn đến mức nào, nhưng bây giờ tại hạ vẫn chưa đi hết nơi này.

Thương để lộ ra dáng vẻ khát khao, lại hỏi: “Có bao nhiêu người ở đó?”

“Đếm không hết người.

“Có rất nhiều sóng gió đúng không?”

Thương không khỏi mất mác nói: “E rằng cả đời ta sẽ không tới được nơi lớn như vậy. Lần này Lý Bình An không đáp lời hắn.

Hắn nhìn ra sự thất vọng của Thương, nhưng không biết làm sao để an ủi Thương.

Thế giới này có người thích đi, có người thích ở lại.

Mà hắn chính là người ở vế trước.

Trời sinh thích tự do, điều đó đã khắc vào trong xương cốt, trong người có máu phiêu lưu, định sẵn cả đời lang thang.

Có lẽ sau khi người này rời khỏi đây mới nhận ra.

Người nói mặt trời lặn là chốn cuối cùng, nhưng đến nơi đó lại phát hiện nơi kia không phải là nhà. Có lẽ Lý Bình An không có cái thứ gọi là nhà, nhà của hắn ở một thế giới khác.

Bây giờ nhà của hắn chính là chiếc thuyền nhỏ kia.

Thuyền nhỏ lại căng buồm ra khơi.

Sương mù mênh mông, đất trời mông lung.

Màn đêm dần buông xuống, gió dần thổi mạnh.

Thuyền nhỏ chập chùng theo con sóng, lúc cao lúc thấp.

Có khi thì lặng lẽ khi thì cuộn trào.

Sóng sau xô sóng trước, thuyền nhỏ lúc chìm lúc nổi trong cơn sóng cao ngàn mét.

Nhưng mặc dù sóng lớn như thế, thuyền vẫn cứ nhẹ như bay, phiêu lãng như một bông cỏ lau. Ghé lại sóng biển, lúc nhanh lúc chậm.

Cái đuôi đầy lông của mèo con lúc ẩn lúc hiện, thi thoảng lại quét lên mặt Lý Bình An.

Lý Bình An mở to mắt.

Mèo con quay đầu nhìn hắn, đôi con ngươi màu hổ phách lấp lóe trong bóng tối.

“Sao Đại Bình An còn chưa ngủ, mau ngủ đi”

“Bỗng nhiên không buồn ngủ nữa.

“Nhanh ngủ đi, không ngủ là không được đâu.

Lý Bình An nói: “Nhưng tại hạ không buồn ngủ nữa. Mèo con đưa tay che mắt hắn lại, miệng lẩm bẩm.

“Ngủ đi ngủ đi, không ngủ là không ngoan đâu.

Lý Bình An bèn nhắm mắt lại.

“Ầm ầm ~”

Lão Ngưu xoay người trong cơn mê, mắt thấy nó sắp rớt xuống biển.

Mèo con vội chạy tới, gọi ra mấy cái người nước, hợp sức đẩy cơ thể khổng lồ của nó lên.

Mèo con dùng móng vuốt gãi gãi đầu mình, sau đó nhẹ thở ra một hơi.

Thật là không khiến mèo bớt lo mà.

Một lát sau, thấy một người một trâu không còn động tĩnh gì, mèo con mới yên tâm nằm xuống, ngáp một cái lười biếng.

Mèo đưa móng vươn lấy tấm thảm đắp lên lưng trâu, sau đó kéo ra

một góc đắp lên người mình. Biển cả vô biên, không biết sau này sẽ đi tới đâu, sẽ gặp cái gì.

Cứ mặc kệ cho thuyền nhỏ trôi đi mà thôi.

Nhưng mà, những ngày sau cứ tiếp tục như thế.

Đi theo bản đồ của Long Quân, tìm kiếm hòn đảo kỳ quái trên vùng biển phía Đông.

Gặp rất nhiều người kỳ lạ, cũng nhìn thấy nhiều phong cảnh khác nhau.

Có một quốc gia, người ở đó có một cái hố trước ngực, lại có một quốc gia, người ở đó nhỏ bé như quả nho.

Còn có nước tay dài, người ở đó tay dài phải mấy mét.

Vừa đi vừa nghỉ, đến thăm các quốc gia khác nhau.

Hiếm khi bọn họ phải ra tay, đương nhiên không phải là không có.

Trừ phi là kẻ kia hung hăng bắt nạt người, nhưng cuối cùng Lý Bình An cũng chỉ ra tay dạy bảo đơn giản.

Phần lớn thời gian vẫn là thưởng thức phong cảnh, nếm thử các món ngon ở những nơi đó.

Một người một trâu một mèo béo lên nhiều trông thấy.

Khiến cho người ta không khỏi cảm khái giang hồ xa xôi, miếu cao cao, cái gì mà giết người tranh giành bảo vật, ân oán giang hồ, cứ quên hết sạch đi.

Chuyến đi này, bọn họ đã đi được hơn nửa năm.

Chỉ còn một quốc gia duy nhất họ vẫn chưa tìm được.

Nước bất tử.

Theo những gì Long Quân nói, trên biển có một hòn đảo, trên đảo có một ngọn núi bất tử.

Trên núi có một gốc cây không bao giờ chết, nếu như người ăn lá cây của nơi đó, có thể trường sinh.

Dưới núi còn có một dòng suối tên là Hồng Khê, uống nước ở dòng

suối này có thể bất lão.

Chỉ là ngay cả Long Quân cũng chỉ được nghe kể, chưa từng tận mắt nhìn thấy hòn đảo này. Bởi vậy nó chỉ coi là truyền thuyết.

Lý Bình An nghĩ, trường sinh bất lão? Chỉ là tin đồn mà thôi.

Chung quy vẫn chỉ là kéo dài tuổi thọ.

Về phần không tìm được, e rằng hòn đảo đó có kết giới.

Bọn họ lại lênh đênh trên biển một tháng, thật sự là không tìm được cái nước bất tử kia.

Thế là, bèn quyết định quay về điểm xuất phát.

Chuyến đi này học hỏi được rất nhiều điều, thu hoạch được càng nhiều hơn.

Họ muốn tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian.

Sau đó nhớ kỹ lại những gì mình đã trải qua, nhớ lại cảm giác khi ấy.

Chương 725: (raw lập 722) Nhật ký của Miêu Miêu tiên tử

Chương 725: (raw lặp 722) Nhật ký của Miêu Miêu tiên tử

Vương triều Đại An, Yên Châu.

Trên con sông dài miên man, sương mù ngập tràn.

Một chiếc thuyền nhỏ thong thả chạy qua.

Yên Châu có tuyết, những con sông khác đều đã bị đóng băng, chỉ còn duy nhất một con sông này vẫn chảy chầm chậm.

“Sắp đến nơi rồi, khách quan dậy đi!”

Ông lão chèo thuyền đánh thức người áo xanh đang ngủ trong khoang.

Lý Bình An ngáp một cái, vươn vai.

Nhìn phong cảnh bên ngoài.

Trên bờ, có khá nhiều người đang di chuyển.

Lý Bình An nheo mắt nhìn, lâu lắm rồi không thấy người bình thường, bỗng nhiên thấy không quen

cho lắm.

Cô bé vẫn ngồi trong khoang thuyền mãi chưa đi ra, đang chăm chú viết cái gì đó.

Sau khi nghe Đại Bình An và trâu trâu nói muốn viết một bản ghi chép về các nước ven vùng biển phía Đông, cô bé quyết định viết lại những trải nghiệm của mình trong chuyến đi này.

Toàn văn như sau: Hôm nay, trời nắng.

Chèo thuyền, làm bữa sáng cho Đại Bình An và trâu trâu.

Nấu cơm trưa.

Nấu bữa tối.

Lại chèo thuyền, đi ngủ.

Ngày thứ hai, trời âm u.

Chèo thuyền, làm bữa sáng cho Đại Bình An và trân trâu.

Nau com trua.

Tiếp tục chèo thuyền, ngủ.

Ngày thứ ba.

Gãi ngứa cho trâu trâu, đấm lưng cho Đại Bình An.

Chèo thuyền, nấu cơm…..

Lý Bình An đọc nhật ký của mèo con.

Đọc qua một lượt, cảm thấy hơi sai sai.

Vì sao trong nhật ký của nàng mình chẳng giống người tốt tí nào vậy?

Ngược lại giống như một tên độc ác, bóc lột sức lao động trẻ em.

Thuyền lại đi về phía trước thêm một lúc, sau đó bèn nghe thấy tiếng người.

Trên bến tàu có người đang vận chuyển hàng hóa.

Lý Bình An trả tiền đò, dẫn theo lão Ngưu và cô bé xuống thuyền.

Có vẻ là lâu lắm rồi, không gặp nhiều người như vậy.

Cô bé hơi lo lắng, một tay nắm tay Đại Bình An, một tay nắm chân lão Ngưu.

Cuối cùng dứt khoát nhảy lên lưng lão Ngưu.

Hắn quyết định tới đây, thứ nhất là bởi vì vương triều Đại An khá gần các nước ven biển phía Đông. Lúc trước nghe Chung Quốc Đào kể nhiều chuyện về Đại An, bèn muốn tới thành phố xa hoa nhất của nơi này khám phá một phen.

Nếu thấy ổn, lại có thể tìm được phòng với giá cả hợp lý, bọn họ sẽ ở lại đây một khoảng thời gian. Ngựa xe như nước, áo quần như nêm.

Thi thoảng bọn họ sẽ né tránh người đi đường.

Bên trái được lấp kín bằng các hàng bánh ngọt, hạt sen, mứt trái cây….

Âm thanh rao hàng vang lên tứ phía.

Đi được một đoạn, Lý Bình An sờ lên bụng.

Lại hỏi ý kiến của lão Ngưu và Miêu Miêu tiên tử.

Bèn quyết định tới quán ăn đánh chén một bữa.

Dứt khoát tìm một quán chanh sả, tiểu nhị thấy bọn họ vào hớn hở chào đón, Lý Bình An mặc cho hắn dọn ra một bàn đầy đồ ăn.

Nhưng chớ chọn những món quá đắt, kêu thêm một bình rượu.

Tiểu nhị nhớ kỹ, sau đó nhanh chóng chạy vào nha fbeeps.

Cô bé ngồi trên ghế, ngó nghiêng ngó nghiêng.

Hết nhìn chỗ này lại nhìn sang chỗ khác.

Lão Ngưu không được cho vào trong quán, nó bèn nằm bên ngoài phơi nắng. Chờ tẹo nữa Lý Bình An sẽ lấy phần cho nó.

Rất nhanh, cô bé đã nhìn thấy tấm bảng gỗ ở phía xa xa.

Tấm bảng gỗ ghi tên các món ăn và hình vẽ, phía dưới là giá tiền.

Biểu cảm của cô bé chợt biến hóa, đưa tay kéo kéo Đại Bình An. Quay đầu, lo lắng nhìn hắn.

“Chúng ta đi thôi, đừng ăn nữa”

Cô bé chỉ bảng giá.

“Vẫn trả nổi mà” Lý Bình An bình tĩnh nói.

“Nhưng mà bữa sau thì ăn gì bây giờ?”

Cô bé rất là lo lắng, lúc trước lênh đênh trên biển ăn gì cũng miễn phí.

Hơn nữa còn nhận được rất nhiều lễ vật của các quốc gia khác.

Nhưng ở đây….

“Trâu trâu sẽ biểu diễn đập đá trên ngực. Lý Bình An nói.

Cô bé chớp chớp mắt.

“Còn biết nuốt kiếm, lộn nhào ra đằng sau, gà trống vàng đứng trên một chân.

Sau đó Lý Bình An dừng lại một chút, rồi nói tiếp.

“Dạo này thịt trâu tăng giá phải không?”

Cô bé nghiêm túc nói: “Không bán trâu trâu được ! Tiên tử sẽ nuôi các ngươi.

Lý Bình An bưng chén trà lên, tin tưởng nói: “Vậy làm phiền tiên tử rồi, tiên tử hãy suy nghĩ xem sẽ nuôi ta và trâu trâu như thế nào”

Cô bé cúi đầu suy nghĩ.

Tiểu nhị khá là thật thà, không gọi những món quá đắt.

Hai bát xôi thập cẩm, một đĩa ngỗng om, còn có một đĩa rau trộn. Chỉ thế thôi.

Lý Bình An nếm thử một miếng xôi thập cẩm trước.

Xôi thập cẩm được làm từ gạo nếp, bánh đậu, mứt táo, bì lợn…..

Ăn vào thơm ngon mềm mềm, trẻ con rất yêu thích.

Ngỗng sau khi được luộc chính, mới bỏ thêm các gia vị vào.

Cho nên da ngỗng thấm đều gia vị, ăn vào mềm trợn.

Với lại còn có nước ở bên trong.

Nếu như chặt ra đun, e rằng thịt ngỗng sẽ mục.

Lý Bình An vừa ăn vừa bình phẩm trong lòng.

Bảo sao Chuông Quốc Đào luôn nhắc về ẩm thực của Yên Châu với hắn.

“Tiểu nhĩ, ngươi có biết ở đây có chỗ nào cho thuê phòng không?”

Tiểu nhị đáp: “Muốn thuê phòng á? Ta không rõ cho lắm. Nhưng ta có thể giới thiệu cho ngươi một chỗ còn mồi, đáng tin cậy đó.

Anh họ của ta, cảm đoan giá tiền đi đôi với chất lượng, anh ta là cò mồi nổi tiếng vùng này đó. Nếu ngươi cần, vậy để ta cho ngươi địa chỉ của y.

“Vậy làm phiền rồi.

“Chuyện nhỏ thôi.

Bên kia lại có người gọi tiểu nhị, hắn vội vàng nói tên tuổi địa chỉ của anh họ hắn cho Lý Bình An.

Rất nhanh, Lý Bình An đã ăn xong cơm.

Bên kia, cô bé đã ăn hết sạch cơm trong chén.

Trên mặt bàn lại vãi ra một hạt.

Cô bé nhanh tay vớ lấy, bỏ tọt vào trong miệng.

Lúc này mới nhảy khỏi ghế.

Lý Bình An mang theo phần cơm của lão Ngưu, hắn dùng lá sen gói xôi thập cẩm lại sau đó tính tiền

rồi rời đi.

Theo địa chỉ của tiểu nhị, rất nhanh đã tìm đến nơi.

Vừa hay, anh họ của tiểu nhị ở nhà.

Khi biết được ý đồ của Lý Bình An, người kia nhiệt tình pha trà mời khách.

Hỏi thăm yêu cầu về nhà ở của hắn.

Lý Bình An suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Rẻ là được, không còn yêu cầu nào khác.

"Huynh đài muốn tầm giá trong khoảng bao nhiêu?"

"Tại hạ mới tới Yên Châu, không biết giá thị trường, vả lại cũng không dư dả lắm. Càng rẻ càng tốt, thật"

Người đàn ông thấp bé này gật đầu: "Thú thực là có một gian như thế, chỉ là…

Y ngừng một lát, rồi nói tiếp.

"Thôi để ta dẫn ngươi đi xem trước rồi tính"

Thế là đi theo người kia, vượt qua hai con đường, lại rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Cuối cùng dừng lại trước cửa một ngôi nhà có cây liễu ở bên cạnh.

"Chính là ở đây"

Người kia mở cửa nhà ra, mùi bụi phả vào mũi họ.

Nhìn có vẻ nơi này lâu rồi không có người ở.

"Một tuần…một trăm văn.."

"Một trăm văn?"

Cái giá này có hơi rẻ quá, ở Đại Tùy thuê bừa một gian phòng cũng phải hơn một trăm văn tiền rồi.

Hơn nữa nhìn khu vực của ngôi nhà này đi, quả thực không tệ.

Tuy nói lâu năm chưa tu sửa, nhưng có thể nhận ra nơi này đã từng xán lạn đến mức nào.

Phía Đông có hai đại viện, gạch xanh ngói xanh.

Hàng gạch xanh ngay ngắn cong như hàng lông mày tôn lên đường nét của ngôi nhà.

“Một trăm văn thật à?”

“Vật thì thành giao”

Lý Bình An cũng không lề mề làm gì.

Người đàn ông thấp bé nói: “Được lắm, vậy để ta đi lấy khế ước.

Chương 726: Ở lại Yên Châu.

1370 chữ

16:08

Một trăm văn tiền một tuần, một tháng là ba trăm văn tiền.

Thế có nghĩa là, một tháng bọn họ phải kiếm được ít nhất là ba trăm văn tiền mới có thể sống ở đây được.

Đồng ý rất nhanh, đóng dấu cũng nhanh lắm.

Sau đó Lý Bình An nhận được chìa khóa của ngôi nhà này.

Nhà lâu không có người ở, phải quét dọn, sửa chữa là chuyện đương nhiên.

Lý Bình An vốn định lừa mèo con, rồi giao hết chuyện này lại cho mèo.

Chỉ là, hắn nghĩ lại thế thì mình xấu xa quá.

Một người một trâu một mèo bèn phân công công việc.

Quét rác quét rác, lau bàn lau ghế….

“Sau này chúng ta sẽ ở lại đây sao?” Mèo con hỏi.

“Ở lại đây một khoảng thời gian cái đã, còn phải xem xem sau này

chúng ta kiếm được bao nhiêu? “Tiên tử biết kiếm tiền”

“Thế thì phải nhờ tiên tử rồi.

Tiên tử biết ta và trâu trâu yếu như thế nào mà, có gánh vác được đâu, bữa đói bữa no. Thậm chí phải nhờ trâu mãi nghệ, bán tiếng cười cho mọi người, ta kéo nhị hồ xin cơm mới sống qua ngày được. Phải dựa vào tiên tử mới sống đến hôm nay…

Lý Bình An nói rồi, thiếu điều gớt một giọt nước mắt.

Mèo con nghiêm túc hẳn lên, mèo đứng im, nhưng thể đang đón nhận trọng trách cực kỳ lớn lao.

Cứ như vậy, bọn họ dọn dẹp hết hai canh giờ mới dọn sạch căn phòng này.

Sau đó ăn bừa mấy miếng cơm, rồi đi ngủ.

Trước khi ngủ, Lý Bình An trông thấy mèo con đứng trên cửa sổ, quay đầu nhìn hắn nói: “Tiên tử đi bắt chuột đây.

“Ừm? Lý Bình An đáp.

“Nhớ ngủ sớm đo

“Ừm, tiên tử nhớ về sớm nha.

Mèo con nhảy đi.

Sáng hôm sau, mặt trời hất tới tận mông, Lý Bình An mới tỉnh dậy, hắn ngửi được mùi thơm của cháo.

Mèo con nằm gần lò sưởi, ngủ rất ngoan.

Cơm sáng đã để sẵn trong nồi.

Lý Bình An húp cháo, sau đó ra ngoài tản bộ.

Thế giới bên ngoài, đã bắt đầu vận hành từ sớm.

Hắn đi trên con đường, lặng lẽ quan sát khung cảnh bình dị.

Người đi qua đi lại, nhốn nháo, lộn xộn.

Có người bán tràm có người coi bói, có người bán bánh bao nóng hổi….

Cho dù đã ăn sáng rồi, nhưng ngửi mùi bánh bao thơm kia, khiến hắn không khỏi chảy nước miếng.

Lý Bình An quyết định ăn thêm một đĩa bánh bao.

Đã qua giờ ăn sáng, còn chưa tới giờ ăn trưa.

Cho nên không có nhiều người ăn bánh bao cho lắm, Lý Bình An bèn tám vài câu với người bán bánh

Hỏi xem thành Yên này có gì hay ho không.

"Nơi nào hay không á?" Ông lão dừng lại một lát rồi nói: "Miếu nương nương ở phía Tây thành ý, còn có cầu Vọng Tử đó…"

Đang nói, bỗng thấy có một đám người đi tới.

Vừa đi vừa hô hào khẩu hiệu.

Nương nương pháp lực vô biên, phổ độ chúng chúng sinh các kiểu…

Ông lão hất cằm: "Đấy ngươi nhìn đi, những người kia là tín đồ của miếu Nương nương đấy.

Có thể nhìn ra, mọi người ở đây chẳng tin vào miếu Nương nương kia lắm.

Nhưng những người ở gần thì nhiệt tình hơn, thi nhau vây lại.

Ông lão lại giải thích: "Khoảng thời gian trước thành Yên có một trận dịch, người của miếu Nương

nương nói uống nước phù gì đó có thể tránh khỏi bệnh tật, nên nhiều người trở thành tín đồ của miếu lắm"

Nói rồi, ông lão lại liếc nhìn Lý Bình An.

"Trông ngươi lạ ghê, mới tới chỗ này à?" "Tại hạ mới tới Yên Châu lần đầu tiên" Ông lão nói tiếp: "Thế giờ đang ở đâu?"

"Ngôi nhà ở phía Đông có cây liễu trước cửa.

Ông lão sững sờ, giật mình nói: "Đám cò môi này, làm ăn chẳng ra gì cả?" "Ồ, xin chỉ giáo?"

"Nhà kia ngươi thuê bao nhiêu tiền?"

“Một tuần một trăm văn”

“Ở Yên Châu mà tìm được phòng dễ như vậy, ngươi không thấy kỳ lạ à?”

Lý Bình An không nói, ngồi chờ ông lão giải thích.

“Nhà kia xảy ra chuyện, hồi trước gia đình kia ở đó, không biết thờ Dã thần ở đâu. Cuối cùng nhà xảy ra chuyện mãi không yên ổn, có đuổi cũng không đuổi nổi. Hết cách, bọn họ đành phải dọn đi.

Sau này có hai nhà khác đến đo sở, cũng chẳng chịu nổi nên cũng dọn đi nốt.

Rồi lúc sau có mấy cái tin linh tinh truyền ra, phòng chẳng cho ai thuê được, nên chỉ có thể cho đám người đến từ nơi khác như ngươi thuê

Lý Bình An bình tĩnh hỏi: “Chỉ là ở Yên Châu e rằng không tìm được phòng dễ như vậy.

“Phải, nhưng vì an toàn cứ dọn ra thì hơn.”

“Đã xảy ra chuyện liên quan đến mạng người chưa?”

“Chưa, nhưng mà chó gà không yên thôi”

Lý Bình An đã nắm chắc tâm lý.

Sau khi ăn xong bánh báo, hắn tính tiền rồi đi về.

Lại ở bên ngoài ngao du một ngày, mãi đến khi mắt trời sắp lặn hắn mới mò về nhà.

Trên đường về, gặp được khá nhiều người gọi là tín đồ của miếu Nương nương, xem ra miếu Nương nương này đang rất nổi tiếng.

Về đến nhà, lại gặp vài người hàng xóm.

Đều là người hay tin ngôi nhà này có chủ mới, nên tới xem náo nhiệt.

Chỉ là bọn họ không dám đến quá gần, chỉ đứng từ xa nhìn Lý Bình An.

Miệng còn bàn tán gì đó.

“Lại thêm một đứa nữa bị lừa, đoán xem người này trụ được bao

lâu?”

“Chẳng đến mười ngày”

“Nhìn cũng chẳng khỏe mạnh cho lắm, nếu mạnh mẽ khéo còn ở được lâu hơn.

Cơm tối đã nấu xong.

Mèo con bắt được một con cá lớn, lại dùng mấy đồng còn lại đi chút bún thừa. Chút bún thừa này đủ để ăn một bữa nọ.

Nhìn đám chuột được cột ở ngoài sân.

Lý Bình An nói với nàng: “Xem ra tiên tử thu hoạch được nhiều phết ấy nhỉ” Cô bé gật đầu: “Ừm, chỗ này nhiều chuột lắm, bắt mãi không hết.

“Tiên tử phải cẩn thận đó”

“Ủa!”

Cô bé cúi đầu, ăn nhanh cho xong bữa cơm.

Lý Bình An không khỏi nhắc nhở nàng: “Tiên tử ăn từ từ khỏi nghẹn.

“Tiên tử ăn xong cơm còn phải đi bắt chuột cho người khác”

“Bắt chuột cho người khác?”

“Hôm nay tiên tử giao kèo với người ta rồi, đêm nay tới nhà hắn bắt chuột, một con chuột hai văn tiền…”

Chưa nói xong, cô bé đã ăn hết bát cơm.

Nhảy xuống ghế, chào Đại Bình An một tiếng, sau đó vội vàng chạy ra ngoài.

Lý Bình An lắc đầu, hắn với lão Ngưu cứ từ từ ăn.

Ăn no chẳng có chuyện gì làm, lại đi đọc sách, sau đó lại lên giường đắp chăn ngủ cho khỏe.

Trời dần về khuya, bên ngoài có rất nhiều tiếng động lạ.

Trong bóng tối, có vật gì đó đang lặng lẽ di chuyển.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ hắt vào.

Lúc này mới nhìn rõ, đó là một pho tượng to khoảng bàn tay.

Lặng lẽ rơi xuống bên cạnh Lý Bình An, nhưng đang sử dụng một lại nhập mộng đại pháp nào đó.

Chỉ là nó thử mấy lần, đều không thành công.

Ngay khi nó đang nghi ngờ, quay đầu bỗng thấy một đôi mắt trắng bệch đang nhìn nó.

Cùng lúc đó, dưới bóng đêm.

Trong một góc tối.

Một con chuột vừa quay đầu, bỗng đối diện với mèo con đang đứng sau chờ đợi nó.

Chương 727: Thần khí

“Mèo !!”

Đôi mắt nhỏ của chuột vừa nhắm lại, bỗng không nghe thấy tiếng động nào nữa.

Cùng lúc đó, cả điện thờ cũng rung mạnh.

Ngay khi nó đang định chạy trốn, cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, không thể nào động đậy được.

Lý Bình An mượn ánh trăng, thăm dò kỹ càng pho tượng này.

Đây cũng không phải là người tràn đầy khí huyết.

“...Tiểu…tiểu thần….thần khí”

“Thần khí?”

“Là đồ vật thành tinh”

“Thành tinh kiểu gì?” Lý Bình An bình tĩnh hỏi.

Pho tượng cẩn thập đáp: “Tiểu thần đã tồn tại từ trước khi Đại An lập quốc.

Chỉ là lúc nó vẫn ngơ ngác, không có ý thức.

Đến những năm cuối vương triều hỗn loạn không thôi, lúc đó tiểu thần đã thành tinh, rồi có dáng vẻ như vậy"

"Vậy tại sao lại dọa người?" Lý Bình An vẫn bình tĩnh hỏi nó.

Tượng thần cảm nhận được, câu trả lời tiếp theo của nó sẽ quyết định số phận của mình.

Thế là nó càng lo lắng đáp: "Tiểu thần cũng không muốn, chỉ là tiểu thần nếu muốn tồn tại, không thể không hấp thụ hương hỏa.

Sau đó tiểu thần không có miếu thờ, nên mới dùng đến cách này"

Dựa vào…thủ đoạn lừa người này, mà đe dọa người khác….dâng cho tiểu thần một chút hương hỏa. Chỉ là nơi này lâu rồi không có người đến, phạm vi hoạt động của tiểu thần lại cực có hạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tiểu thần sẽ phải biến mất.

Lý Bình An nhìn nó bằng đôi mắt bình tĩnh, hắn nhìn ra hồn phách phía sau pho tượng này đang rất suy yếu.

Khỏi phải nói tới hắn, chỉ cần một người có vạm vỡ tới đây thôi đã đủ đè chết pho tượng này rồi.

"Cũng may túc hạ không hại mạng người. Lý Bình An nói. Pho tượng vội vàng đáp: "Tiểu thần không dám!"

"Túc hạ có thử tới cầu xin Thành Hoàng của nơi này chưa?"

"Tiểu thần nào có tư cách tới gặp Thành Hoang"

Lý Bình An do dự một lát: "Nếu như vậy, để tại hạ thử xem có thể nói chuyện này với Thành Hoàng hay không"

Nghe lời này, thần khí như được đại xá.

"Đa tạ tiên trưởng! Đa tạ tiên trưởng.

"Chỉ là túc hạ tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Lý Bình An bỗng đổi ngữ điệu: "Lại phải trả bằng nhân quả.

Pho tượng thì thầm: "Không biết tiểu thần còn nhân quả gì ạ?"

"Túc hạ khiến mấy hộ gia đình ở đây không được yên ổn, phải dọn nhà tới chỗ khác.

Nên xin túc hạ dùng hết khả năng, xử lý việc này"

Pho tượng khó xử nói: “Không phải tiểu thần không muốn đền cho họ, chỉ là pháp lực của tiểu thần quá thấp.

Hơn nữa đồ vật trong nhà có linh tính, không thể rời khỏi đây được.

Huống chỉ cho dù là ra ngoài được, chưa nói đến gặp cô hồn dã quỷ, chỉ cần gặp mấy người vạm vỡ thôi, tiểu thần đã không chịu nổi rồi.”

“Này thì dễ xử lý thôi.

Lý Bình An lấy ra một tấm phù đưa cho thần khí.

“Phù này có thể giúp cho túc hạ đi lại dễ dàng hơn, cũng giúp túc hạ tránh khỏi bị quấy nhiễu, chỉ là mong túc hạ không sử dụng bừa bãi phù này”

Thần khí nhận lấy trịnh trọng đáp: “Tiểu thần đã hiểu, tiểu thần xin phép đi ngay, đa tạ tiên si

Sau khi tiễn thần khí, hắn nhìn sắc trời.

Nghe thấy tiếng gõ kẻng, chỉ là vừa tới canh ba.

Lý Bình An lại đi ngủ tiếp.

Tựa như chuyện gặp thần khí, đưa phù triện cho nó ban nãy chỉ là một giấc mộng.

Lý Bình An vẫn ngửi thấy mùi cháo trắng nhàn nhạt.

Trong sân vẫn có nhiều chuột xếp thành hàng, chỉ là mèo con có vẻ hơi kỳ lạ.

Mèo không ngoảnh mắt nhìn hắn.

Mèo con quay đầu ra chỗ khác, không nhìn hắn.

“Đại Bình An mau ăn cơm đi

Lý Bình An tò mò nhìn mèo, bưng cháo hoa lên húp một ngụm.

“Sao cháo hôm nay lại không ngon như ngày thường nhỉ?”

“Sao có thể?!”

Mèo con lập tức quay đầu, nhìn chằm chằm Lý Bình An.

Lúc này hắn đã thấy rõ, trên mặt mèo có mấy vết thương nhàn nhạt.

Có vẻ như mèo vừa đánh một trận với thứ gì đó.

“Hôm qua tiên tử bắt chuột không thuận lợi à?” “Rất thuận lợi”

“Nhưng đây là bị sao thế này?”

Mèo con nói: “Đây là đánh nhau với mèo!”

“Sao lại thế?”

“Bọn chúng nói đây là địa bàn của bọn chúng, không cho tiên tử bắt chuột.

“Quá đáng thế. Cho dù không cho tiên tử bắt, nhưng sao bọn chúng lại đánh tiên tử thành thế này?”

Lúc này Lý Bình An để chén đũa xuống.

“Tiên tử mau nói cho ta biết bọn chúng là ai, ta tới tìm bọn chúng nói chuyện

Mèo con lắc đầu: “Chuyện của mèo ngươi đừng lo, chỉ cần ăn cơm cho no thôi, nhớ kỹ đừng chạy ra ngoài tiêu lung tung đó.”

Giọng nói của mèo như thể đang dặn dò, chuyện ngoài xã hội người đừng quan tâm.

Nói rồi, mèo lại sợ hắn không yên lòng, thế là bổ sung thêm một câu: “Tiên tử sẽ tự giải quyết”

Ban đêm mèo con ăn no.

Sau đó lại chải chuốt tóc tai, liếm liếm cái móng.

Đứng trước gương đồng, phô ra mấy biểu cảm hung ác, như là đang luyện tập cho lần chiến đấu tiếp

Nhân lúc trời tối mù, lại bắt đầu xuất phát.

Chỉ là, ngày hôm sau khi Lý Bình An gặp lại mèo con.

Phát hiện vết thương trên người mèo tăng lên nhiều ơi là nhiều, hai lần chiến bại đã đem lại đả kích

lớn cho mèo con.

Mèo ngồi ngoài bậc cửa, cái đầu nhỏ dựa sang một bên.

Dường như đang tự hỏi đời mèo.

Hai cái móng nhỏ ôm lấy mặt, liên tục thở dài.

ε＝(‘0`*))) ai ～

Bọn nó nhiều mèo, tiên tử chỉ có một mình.

Thế là đêm nay.

Lý Bình An trông thấy mèo con dùng một bao thịt trâu khô, hung hăng dẫn theo lão Ngưu ra ngoài.

Qua một đêm này, cảm xúc của mèo đã tốt hơn rất nhiều.

Xem ra đã giải quyết ổn thỏa rồi.

Với lại không đánh nhau thì không quen, mèo con quen được nhiều người bạn tốt.

Nên thường không về nhà ăn cơm.

Hay～

Khiến Lý Bình An không khỏi cảm thán: Mèo lớn rồi như bát nước hất ra cửa

Lý Bình An lúc này mới nhớ ra, mình hứa hẹn với thần khí sẽ tới nói chuyện với Thành Hoàng bản dia.

Suýt nữa hắn đã quên vụ này.

Thế là vào một ngày trời xanh gió mát, sau khi ăn một bát mì ở quán nhỏ ven đường.

Hắn bèn ra ngoài tìm Thành Hoàng.

Những ngày này, sức ảnh hưởng của miếu Nương Nương còn lớn hơn.

Đi đâu cũng thấy tín đồ đang tuyên truyền.

Lý Bình An đi ngang qua mấy tín đồ, chào hỏi mấy hàng xóm quen mặt.

Bên đường có đám chuột chạy qua.

Chúng như chẳng sợ người, Lý Bình An liếc nhìn, xem ra đúng như

tiên tử nói, Yên Châu quá nhiều chuột.

Đi qua một cây cầu, đúng lúc gặp Miêu Miêu tiên tử đang đi ra ngoài.

Chỉ là Miêu Miêu tiên tử không đi một mình, mà là đi cùng bốn năm con mèo khác, mỗi con đều có dáng vẻ khác nhau.

Tiên tử đi trước, như là thủ lĩnh của bọn nó.

“Miêu Miêu tiên tử. Lý Bình An gọi: “Tiên tử!”

Chỉ là hắn gọi tận mấy tiếng, mà không thấy mèo con đáp lại.

Lý Bình An nghi ngờ nhìn mèo con, gọi lớn hơn.

“Miêu Miêu tiên tử!”

Lúc này, một con mèo đen nhìn Miêu Miêu tiền tử hỏi.

“Ngạo Thiên

~ sao người kia lại gọi ngươi là Miêu Miêu tiên tử thế?”

Mèo con quay đầu nhìn Lý Bình An, sau đó khuôn mặt mèo nghiêm túc hẳn lên, nói: “Ta chịu, ta không biết hắn, chúng ta mau đi đi”

Thế là, mấy con mèo nhanh chóng rời khỏi đây.

Lý Bình An: ..... (0_o)???

Chương 728: Báo tên trên giang hồ đi

Miếu Thành Hoàng của Yên Châu không khó tìm, dù sao ai cũng biết nơi này.

Lý Bình An đeo giày cỏ đi tới miếu Thành Hoàng.

Không có nhiều người tới miếu Thành Hoàng cho lắm, nhưng cũng không hẳn là ít.

Có lẽ là liên quan đến vấn đề thời gian.

Lý Bình An mua một miếng bánh ngọt trước cổng miếu Thành Hoàng.

Vừa ăn vừa đi vào trong miếu.

Đúng lúc ghê, hôm nay Thành Hoàng không có ở nhà.

Đền thờ không có thần vận xuất hiện, chứng minh hôm nay Thành Hoàng không ở trong miếu.

Lý Bình An tới không đúng lúc, đành phải đi dạo quanh nơi này một lát, sau đó lại đi về.

Nghĩ chắc ngày mai lại đến, nhìn này hôm nay trời đẹp vô cùng.

Cầm cần câu, đi tới khúc sông chưa bị đóng băng kia, tìm chỗ tốt, câu cá vậy.

Có khá nhiều người tới đây câu cá, nhưng mà đa phần đều là người có tuổi.

Lý Bình An ngồi cạnh một ông lão có vẻ đã ngoài sáu mươi, nhìn rất là phấn chấn. Nhìn thấy gương mặt của Lý Bình An, ông lão bèn hỏi: "Người trẻ tuổi, mới tới à?" "Vừa mới tới Yên Châu chưa được mấy ngày"

Lý Bình An vừa nói, vừa ngỡ dây câu trên cần câu ra.

Sau đó phóng lưỡi câu vào trong nước.

"Cần câu của ngươi đơn giản ghê…

Ông lão liếc nhìn gậy trúc của Lý Bình An.

"Tự làm mà"

Ông lão lắc đầu.

Không chuyên nghiệp, không chuyên nghiệp một tý nào.

Đang nghĩ ngợi, lại liếc mắt nhìn hắn tiếp.

Không đành lòng nhắc nhở: "Không được đâu, thế này khó câu được cá lắm, ngươi phải…..

Lời còn chưa nói xong, đã thấy cần câu của hắn lắc lư.

Một con cá béo bị kéo ra khỏi mặt nước.

Ông lão xấu hổ cười, lại bình tĩnh lại.

Nhưng mà, rất nhanh ông lão đã phát hiện ra có chỗ hơi sai sai.

Lý Bình An không ngừng nhấc cần câu, hết con cá này đến con cá khác bị hắn kéo ra khỏi mặt nước.

Biểu cảm của ông lão dần dần biến hóa, nhìn giỏ cá đầy ắp của người kia, rồi nhìn lại giỏ cá rỗng tuếch của mình, niềm đam mê câu cá suýt nữa sup đổ.

Ông lão ngồi ở đây lâu lắm rồi.

Cái tên trẻ măng này sao vừa tới đã câu được nhiều cá như vậy.

“Câu được nhiều cá quá, cho ngài hai con nè.

Nói rồi, Lý Bình An lấy ra hai con cá khá to đưa cho ông lão.

Sau đó, hắn xách theo giỏ cá của mình, chào ông lão một tiếng rồi đi về.

Thấy hắn rời khỏi, ông lão lập tức chiếm luôn vị trí của hắn.

Tựa như chi rằng vị trí này có thể câu được rất nhiều cá.

Khi hắn về đến nhà, mèo con đang về từ trước, đang nấu cơm tối trong bếp.

Thấy Lý Bình An về, mèo cúi đầu giả vờ như rất bận rộn, không đối mặt với hắn.

Lý Bình An bèn thả cá xuống, học theo dáng vẻ lúc trước của mèo con, nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt.

Hồi lâu sau, mèo con mới cẩn thận giương mắt lên nhìn hắn.

Dáng vẻ như bạn nhỏ làm sai chuyện.

“Đại Bình An nhìn tiên tử như vậy làm chi?”

“Tiên tử nói xem?” Lý Bình An hỏi lại.

Mèo con lại cúi đầu, định bẻ sang chuyện khác: “Bữa tối hôm nay có bánh chiên và canh cá”

Lý Bình An không để tâm đến chủ đề này của nàng: “Tiên tử đổi tên thành Ngạo Thiên từ bao giờ

vậy?”

Mèo con im lặng một lát, rồi mới đáp: “Mèo Ngạo Thiên

“Mèo Ngạo Thiên

“Là tên trâu trâu đặt cho tiên tử, nói là cái tên này nghe rất hung hãn. “Còn thế nữa à?”

“Ừm” Mèo con gật đầu: “Đại danh mèo Ngạo Thiên, tên giang hồ là mặt sẹo.

“Tiên tử có sẹo ở đâu?”

Mèo con nằm xuống, phơi cái bụng mèo ra.

Lý Bình An đưa tay sờ sờ cái bụng đầy lông của nàng.

Mèo con cũng ngồi im, để mặc cho hắn sở.

Bụng mèo quả thực có một vết sẹo.

“Tại hạ nhớ rõ năm đó, tiên tử cứ đòi lăn núi với lão Ngưu, kết quả bị đá đè nên mới có vết sẹo này. Mèo con lắc đầu, nghiêm túc nói.

“Ở bên ngoài không được nói vậy, đây là vết sẹo do tiên tử đại chiến mười mấy ngày đêm với Yêu

Thánh để lại.

“Sao tiên tử lại nói dối như vậy.

Mèo con im lặng: “Lời nói dối có thiện ý mà.”

Lần này đến phiên Lý Bình An câm nín, nhớ tới lúc trước là hắn bảo mèo con như vậy. Lại để cho mèo con học theo.

Mèo con lật người dậy, lấy túi tiền của mình cho hắn xem.

Vừa mở ra, đã thấy bên trong toàn là tiền.

Lý Bình An nhìn qua, không khỏi kinh ngạc nói: “Sao tiên tử kiếm được nhiều tiền thế?”

Mèo con vui vẻ đáp: “Bắt chuột được đó.

Còn có những đứa khác giúp tiên tử bắt chuột, nhưng bọn nó không biết đổi tiền kiểu gì. Tiên tử bèn giúp chúng nó đổi tiền, cứ như vậy

mà kiếm lời.

Chưa hết, mèo lại bổ sung một câu.

“Đây là trâu trâu dạy cho tiên tử đó”

Lý Bình An bất đắc dĩ nói: “Ờm…lão Ngưu…lão Ngưu này đi đâu rồi?”

“Trâu trâu ra ngoài chơi rồi.

Lý Bình An không yên tâm dặn dò mèo con vài câu, cũng không biết mèo con có bỏ vào tai hay không.

Nhìn đám chuột trong sân, Lý Bình An không khỏi hỏi nàng: “Thành Yên Châu này nhiều chuột lắm hay sao mà ngày nào tiên tử cũng bắt được nhiều thế?”

“Đúng vậy, nơi này có nhiều chuột lắm, mèo khác nói với tiên tử bảo nơi này còn có một con chuột yêu.

“Tiên tử có biết là ai không?”

“Không biết.”

“Vậy làm phiền tiên tử hỏi thăm giúp ta. “Được!”

Rất nhanh, mèo đã nấu xong cơm tối.

Không thể không nói, dưới sự cổ vũ của Lý Bình An và lão Ngưu, tay nghề nấu cơm của mèo con ngày càng giỏi.

Bánh chiên vừa đủ dầu, vừa giòn lại vừa thơm.

Canh cá cũng rất thơm ngon.

Một miếng bánh chiên, một miếng canh cá, ôi ngon quá chừng.

“Sao tiên tử không ăn?”

Lý Bình An hỏi nàng.

Cô bé chống cằm, hiền lành nhìn hắn.

“Đại Bình An ăn đi, ăn nhiều vào cho béo. Tiên tử ăn nhiều chuột lắm rồi.

Lý Bình An khích lệ nàng từ đáy lòng mình: “Tay nghề của tiên tử

càng ngày càng tiến bộ. Mèo con cúi đầu, như là đang ngại ngùng.

“Ngươi mau ăn đi, chờ lát nữa tiên tử còn phải rửa chén.

“Ừm, vậy làm phiền tiên tử rồi.

Thế gian này làm gì còn chú mèo nào đảm đang hơn tiên tử nữa.

Lý Bình An ăn liền tù tì hết tám cái bánh chiên, sau đó thở no nê.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Chắc không phải là lão Ngưu về đâu, lão Ngưu về sẽ không thèm gõ cửa.

Lý Bình An buông bát đũa xuống, đi ra.

Ngoài cửa là một khuôn mặt không mấy xa lạ. Hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc như kiểu thư sinh. Là một tú tài già.

Là hàng xóm ở ngõ cây liễu, hắn có gặp vài lần rồi. “Tại hạ Phương Tiên, xin chào.”

“Xin chào, Lý Bình An, mời túc hạ vào.

Phương tú tài xấu hổ: “Không tiện vào nhà, nhà tại hạ không xa lắm.

Nếu Lý huynh không chê, vậy mời huynh tới đó uống một chén trà.

Nghĩ chắc người kia vẫn sợ chuyện nơi này có quỷ, nhưng hình như có chuyện muốn nhờ, thế nên mới tới đây.

Chương 729: Độc lạ Yên Châu

Tổ tiên của Phương tú tài đã từng rất giàu có.

Chỉ là đến thế hệ của y, thi mãi mà không đỗ cử nhân.

Hơn bốn mươi tuổi y vẫn chỉ là gã tú tài, nhưng may mà nhà tạm coi là giàu có. Gia sản có hơn hai mươi mẫu ruộng, đủ cho cả nhà không lo ăn uống.

Lý Bình An ngồi trong nhà thờ tổ nhà họ Phương, thưởng thức trà.

Phương tú tài cứ lằng nhằng mãi, lúc này mới nói vào chủ để chính.

“Lý huynh…có biết….cái nhà kia của ngươi không ổn lắm hay không?”

Lý Bình An gật đầu: “Tại hạ biết.

Phương tú tái như đã đoán được từ trước: “Trước kia có nhà kia vào đấy ở, chỉ là chưa được mấy ngày đã ồn ào tới mức gà bay chó sủa, cuối cùng phải dọn ra ngoài.

Mấy ngày này, ta thấy Lý huynh ở đó rất yên bình.

Lại thấy Lý huynh khí vũ bất phàm, chắc chắn không phải người bình thường

Lý Bình An cười đáp: “Phương huynh muốn nói gì cứ việc nói thẳng”

“….Chuyện là, Phương mỗ muốn nhờ huynh giúp một việc.

Dạo này Phương mỗ gặp chuyện rất lạ.

Phương tú tái cố ý giảm thấp âm lượng: “Ban đêm, cửa nhà ta hay bị gõ cộc cộc cộc cộc.

Lần thứ nhất, ta còn tưởng rằng là ai có chuyện gấp.

Nhưng mà ta vừa ra khỏi cửa, đã thấy ngoài kia chẳng có ai cả.

Nên ta cũng không để ý cho lắm.

Thế nhưng mấy ngày sau, cửa lớn nhà ta lại vang lên tiếng gõ.

Lúc mới đầu, ta còn tưởng rằng là con cái nhà ai tới phá.

Nhưng mà nghĩ lại thấy sai sai, nên cũng chẳng để bụng.

Rồi đến mấy ngày sau, tiếng gõ cửa càng thường xuyên hơn.

Lúc mới đầu chỉ là cửa lớn ở phía ngoài, nhưng dần dà về sau đến cả cửa trong. Tiếp đến hai ngày

gần đây, là cửa trong phòng…”

Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ của Phương tú tái trắng bệch ra.

Thư sinh một phương, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Lý Bình An thản nhiên nói: “Là quỷ gõ cửa, nếu chậm thêm mấy ngày nữa, e rằng Phương huynh khó giữ được cái mạng nhỏ của mình

Nghe hắn nói vậy, Phương tú tài hoảng loạn hơn thấy rõ.

“Lý huynh cứu ta!”

Lý Bình An nói: “Quỷ gõ cửa thì dễ giải quyết thôi, chỉ là Phương huynh chọc con quỷ kia kiểu gì

“Ta chịu ta làm sao biết được…..

Lý Bình An bèn hỏi dò: “Lúc trước có xảy ra chuyện gì kỳ quái không?”

Phương tú tài cố gắng nhớ lại, nhưng chẳng rõ lý do.

Lý Bình An đứng dậy: “Chắc tối nay nó sẽ đến gõ cửa đấy, đứa nhỏ bên cạnh tại hạ là cao thủ trừ yêu, đến lúc đó, bảo nàng đứng đây chờ, nhất định có thể diệt trừ được con quỷ kia.

“….Đứa nhỏ?” Phương tú tái khẽ giật mình.

Y gặp qua cô bé đó rồi, nhìn xinh xắn đáng yêu lắm. Chỉ là nàng biết trừ yêu ?

Lý Bình An đang chuẩn bị đi về, bỗng nhớ ra cái gì. “Túc hạ có tới cầu xin Thành Hoàng chưa?” “Tới xin rồi, nhưng cũng vô dụng”

“Túc hạ cầu miếu Thành Hoàng nào?”

“Miếu Thành Hoàng ở phía Tây thành

Phía Tây thành?

Lý Bình An tới miếu Thành Hoàng ở phía Đông thành, nhưng Thành Hoàng phía Đông không ở nhà. Khéo Thành Hoàng phía Tây cũng không ở nhà nốt?

Theo lý thuyết, thành thị có quy mô lớn như thế này, có quỷ gõ cửa hoành hành lâu ngày như vậy, chắc chắn Thành Hoàng phải để ý rồi chứ.

Lúc này, hắn lại nghe Phương tú tái nói: “Dạo này chẳng biết bị thế nào, luôn nghe thấy người ta nói có nhiều chuyện lạ lắm, không ngờ lại có một ngày chuyện đó xảy ra với ta.

“Yên Châu thường xảy ra những chuyện như vậy à?” Lý Bình An hỏi.

Phương tú tài giải thích: “Cũng không đến mức ấy, chỉ là hai năm

nay, có nhiều tin đồn truyền ra lám.

Mà cũng chẳng biết là thật hay giả, đều là tin đồn linh tinh, truyền ra lại thành chuyện ma quỷ. Lý Bình An gật đầu.

Sau khi dặn dò Phương tú tài ban đêm phải chú ý cái gì, hắn bèn rời đi.

Về đến nhà, hắn nói với mèo con chuyện trừ quỷ đêm nay.

Mèo con ngẩng đầu: “Có kiếm được tiền không?”

“Bao nhiêu?”

“Không nói rõ, chỉ là người kia đồng ý sẽ hậu ta chúng ta. Mèo con gật đầu: “Con quỷ kia rất lợi hại à?”

“Không là gì so với tiên tử”

“Như vậy ư?”

“Nhưng tiên tử phải cẩn thận” “Ừm.”

Bóng đêm tới đúng như đã hẹn.

Đêm nay, vợ chồng Phương tú tài mang theo hai đứa con gái lo lắng nằm trong phòng ngủ.

Bọn họ vểnh tai lắng nghe tiếng động ở bên ngoài.

Mãi đến tận khuya, khi hai đứa nhỏ đã ngủ từ sớm.

“Cốc cốc !!”

Tiếng đập cửa chợt vang lên.

Phương tú tài bị dọa giật mình.

Đến rồi !?

Ngay sau đó, một tiếng mèo kêu vang lên.

Phương tú tài nhíu mày, sao lại có tiếng mèo kêu nhỉ.

Hay là cô bé kia thi triển pháp thuật.

Một lát sau, tiếng động bên ngoài đã biến mất.

Phương tú tái tới gần cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài. “Giải quyết xong chuyện rồi, các ngươi yên tâm ngủ đi.

Lúc này, tiếng cô bé vang lên ngoài cửa.

Phương tú tài bán tín bán nghi khẽ mở cửa ra, gió đêm thổi ù ù.

Sau khi xác định bên ngoài đã an toàn, y mới yên tâm mở toang cửa.

Trong sân chỉ có cô bé đang cầm túi tiền.

Giải ….giải quyết xong rồi?

Phương tú tài đi lên: “Đa tạ tiền tử”

Cô bé không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn hắn.

Phương tú tài nói tiếp: “Tiên tử pháp thuật cao minh, đúng thật là cao nhân. Khoảng thời gian này, Phương mỗ bị quỷ quái trêu ghẹo đến phát mệt..”

Mèo con vẫn im lặng, nhìn túi tiền, rồi lại ngẩng đầu nhìn hắn.

Phương tú tài ngơ một hồi lâu mới hiểu ra ý của nàng.

Vội lấy tiền mình đã chuẩn bị sẵn: “Đa tạ tiên tử giúp ta trừ quỷ, chút tấm lòng nhỏ mong tiên tử không chê”

Mèo con lúc này mới khẽ gật đầu: “Ngủ đi”

Nói rồi, bèn leo tường về nhà.

Đến nhà.

Lý Bình An còn đang đọc sách, thấy mèo trở về, ngẩng đầu nhìn.

“Về rồi”

“Xử lý xong quỷ gõ cửa rồi?”

“Ùm xong rồi”

“Có hỏi được gì không?”

Mèo con lắc đầu: “Nó đã mất thần trí từ lâu rồi, không thuốc nào cứu được”

Lý Bình An gãi gãi cằm.

Mất thần chí?

Lang thang bên ngoài lâu, sẽ mất thần chí. Cuối cùng vạn kiếp không siêu thoát.

Dường như hắn nhận ra có gì đó sai sai.

Chỉ là lạ ở chỗ nào, bây giờ không nói rõ được.

Thế là, hắn bèn nói với mèo con.

“Tiên tử nhiều bằng hữu, lại hay đi quanh thành, phiền tiên tử hỏi thăm bằng hữu của tiên tử hộ ta, dạo này Yên Châu có xảy ra chuyện gì kỳ quái hay không, nghe phong phanh hay chắc chắn cũng được.”

“Để tiên tử lo”

Lúc mèo sắp đi, hắn không quên nhắc nhở một câu.

“Tiên tử ra ngoài ban đêm nhớ phải cẩn thận.

Lại qua hai ba ngày.

Hôm đó, Lý Bình An đi câu cá về.

Chỉ thấy có bốn năm người tụ tập trước cổng.

“A ngươi về rồi!”

Vừa thấy Lý Bình An về, những người này đều vội chạy tới.

Hỏi ra mới biết bọn họ nghe Phương tú tài kể, mới đến nhờ Lý Bình An giải quyết những chuyện kia. Lý Bình An không một chút hoang mang, hắn mời họ vào trong nhà, thả cá vào chậu nước trước, sau đó đi rửa mặt, cuối cùng mới ngồi xuống, hỏi chuyện từng người.

Chương 730: Giải quyết phiền phức

1357 chữ

Bốn năm người tụ tập trong sân nhà Lý Bình An.

Trong đó có một số người là hàng xóm, một vài người còn lại là người hắn chưa gặp bao giờ.

Đều gặp chuyện kỳ lạ, sau đó nghe Phương tú tài kể mới hay sự tích về Lý Bình An, nên mới tới đây nhờ Lý Bình An giúp đỡ.

“Từng người nói một, không cần vội” Lý Bình An bình tĩnh nói.

“Ta!”

“Ta trước!”

Có một gã đàn ông trung niên, chen hàng đứng lên đằng trước. “Tiên sinh, ta là thợ săn của thành.

Ta thường đi săn trong núi, thật ra không gặp chuyện gì kỳ quái cả. Chỉ là mấy ngày này, lúc xuống núi ta luôn không tìm thấy đường.

Chẳng hiểu là có chuyện gì xảy ra, đi hết một vòng vẫn quay về chỗ cũ. Phải đi liên tục mới canh giờ, sức cùng lực kiệt mới thoát ra ngoài được. Mấy lần rồi, cứ như vậy khiến ta mệt mỏi lắm.

Ta sợ có một ngày, ta sẽ không thoát khỏi đó được.”

Lý Bình An gật đầu: “Trên núi có nhiều mộ vô danh, chắc là có vài con quỷ nhỏ muốn giữ ngươi lại. Cách đối phó với bọn chúng rất đơn giản, ngươi sợ quỷ ba phần, quỷ sợ ngươi bảy phần.

Cách tốt nhất là chửi bọn chúng.

Ngươi chửi càng ác, càng tục, lại càng dễ dàng thoát khỏi chuyện này

“Mắng người…có tác dụng ư?” Thợ săn nghi ngờ hỏi.

“Có tác dụng” Lý Bình An gật gật đầu, lại nhắc nhở hắn: “Chỉ là đó không phải chuyện bắt buộc, mấy ngày này ngươi bớt vào rừng lại là được.

Mắt thấy hắn đã hỏi xong, bèn có một người khác chen tới.

“Tiên sinh, vài ngày trước lúc ta đang đi tiểu.

Bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt dễ sợ của một con yêu quái, nó ghé vào cửa nhìn ta.

Lúc ấy ta bị nó dọa cho suýt nữa ngã xuống hố phân.”

“Yêu quái kia có hình dạng như thế nào?”

Ngươi kia nhớ lại nói: “Lúc ý tối đen tối mù, ta không thấy rõ lắm,

cũng không rõ cụ thể.

Chỉ là trên mặt của nó có con mắt lớn vô cùng, chiếm hết diện tích khuôn mặt, hù chết ta luôn.

Với lại không chỉ có mình ta nhìn thấy, hai ngày trước vợ ta cũng nhìn thấy"

"Nó đả thương ngươi à?"

"Không, nhưng mà nó cứ xuất hiện bất thình lình, có ngày ta bị thót tim mà chết mất.

Lý Bình An gật đầu, hỏi chuyện râu ria: "Con ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Sáu tuổi"

"Về bảo con ngươi tiểu lấy tí nước tiểu, sau đó đựng vào bô. Lúc gặp ma quỷ thì hất nước tiểu lên người của nó"

"Thế là được rồi?"

"Thế là được"

Vấn đề mà họ gặp phải cũng không có gì to tát cho lắm.

Không tốn bao nhiêu thời gian, Lý Bình An đã giải quyết xong chuyện của từng người.

Sau khi tiễn bọn họ về, Lý Bình An tính toán thời gian, sao mèo con vẫn chưa về nhỉ? Đến giờ cơm chiều rồi.

Này…cơm tối hôm nay do ngươi nấu à?

Lão Ngưu nhìn hắn.

Ngươi làm đi, ta không nấu đâu!

Vậy ta cũng không nấu, chờ mèo con nấu.

Lão Ngưu gật đầu, đồng ý!

Thế là, một người một trâu chờ khoảng một lúc.

Thấy mặt trời sắp lặn, vẫn không thấy mèo về.

Lý Bình An và lão Ngưu lặng lẽ uống trà cho bớt đói.

Một lát sau, tiếng đập cửa vang lên.

Lý Bình An ra mở cửa.

Ngoài cửa không phải là người, mà là một chú mèo con lông trắng lông đen xen kẽ.

Lý Bình An nghi ngờ nhìn mèo.

Mèo ngẩng đầu, nhìn hắn: “Ngươi là Đại Bình An hay là trâu trâu?”

“Ta là Đại Bình An, các hạ mèo con có chuyện gì tìm ta?”

16:10

Mèo con lấy ra một túi tiền đưa cho hắn: “Ngạo Thiên bảo ta mang tới cho ngươi, còn bảo ta chuyển lời. Đêm nay nàng có chuyện không về được, ngươi và trâu trâu cầm tiền đi ăn đi”

Ngạo Thiên?

Lý Bình An sửng sốt sau đó mới nhớ ra, Ngạo Thiên là tiên tử nhà hắn.

“A được rồi, cảm ơn các hạ mèo con. Không bằng vào đây uống chén trà rồi hãng đi

“Không được” Chú mèo lông trắng đan xen lông đen lắc đầu, sau đó vội biến mất ở cây liễu đầu ngo.

Lý Bình An cất tiền, quay đầu nói với lão Ngưu.

“Đi thôi, ra ngoài đánh chén một bữa, hôm nay mèo con không về. “Ngưu ～”

Cứ như vậy, hai ngày trôi qua.

Mấy người lúc trước đến nhờ Lý Bình An giúp giải quyết chuyện, thi nhau tới phản hồi.

Có người tự mang theo rượu mình ủ, cải trắng mình trồng, thịt khô…. Đương nhiên còn mang theo cả tiền.

Chỉ là, Lý Bình An chỉ nhận một phần nhỏ.

Lúc này ngoài nhà lại vang lên tiếng đập cửa.

Lý Bình An vốn tưởng rằng lại có người đến cảm ơn mình.

Ngoài cửa nhưng lại là một cỗ xe ngựa xa hoa.

Một người phụ nữ giàu có bước xuống, dẫn theo một nha hoàn.

“Tiên sinh khí chất bất phàm, người làm nhà ta quả nhiên không gạt ta”

Người phụ nữ bèn giải thích: “Mấy hôm trước người làm nhà ta tới đây nhờ tiên sinh giải đáp nghi hoạc, may mà có tiên sinh giúp.

“Không đáng nhắc đến”

“Hôm nay ta tới đây là có việc muốn nhờ tiên sinh, nếu tiên sinh có thể giúp ta xử lý chuyện này ta nhất định sẽ hậu tạ hậu hĩnh.

“Không cần đầu, phu nhân cứ nói chuyện trước đi, xem tại hạ có thể giải quyết hay không”

Người phụ nữ bèn nói: “Từ tháng trước, đầu bếp nhà ta nói bánh ngọt trong phủ cứ không cánh mà bay.

Lúc đầu ta cũng không quá để ý, nghĩ chắc bị ai trộm thôi.

Nhưng thời gian sau, tiền mất, sau đó là trang sức cũng mất…..

“Sao lại nói là không cánh mà bay”

“Chính là đột nhiên biến mất, để trong rương cũng không dùng đến.

Cũng đã đến khấn Thành Hoàng, bái Nương nương trong miếu Nương nương, thế nhưng vẫn vô dụng”

Lý Bình An gật đầu: “Tại hạ đã rõ, để tại hạ đến đó xem thử trước.

“Làm phiền tiên sinh rồi”

Ngay lúc hắn muốn đi, bèn thấy mèo con về.

Lý Bình An nhìn mèo con: “Tiên tử về ngủ trước đi”

Mèo con nhìn người phụ nữ kia, biết ở đây có người không tiện nói chuyện.

Thế là lắc đầu, ba bước biến thành hai nhảy lên vai Lý Bình An, ra hiệu muốn đi cùng hắn. “Vậy cùng đi thôi”

Đi theo xe ngựa của người phụ nữ, trên con phố phồn hoa.

Mèo con ghé vào tai của Lý Bình An nói nhỏ: “Chuyện Đại Bình An bảo, tiên tử đã nghe ngóng được rồi”

“Ừm.” Lý Bình An lẳng lặng lắng nghe.

“Tiên tử đã phát động hết lũ mèo trong thành.

“Tiên tử bây giờ đã giỏi như thế ư?”

“Tiên tử bảo bọn nó đi tìm hiểu tin tức, dựa theo tin lớn tin nhỏ mà ban thưởng cho chúng nó”

“Tiên tử giỏi quá.

Mèo con nói tiếp: “Hôm qua tin tử nhận được tin, miếu Nương nương ở đây không đúng lắm. Mèo kia cùng đồng bọn của mèo bèn tới đó dò xét, ẩn nấp trong miếu. Kết quả phát hiện ra chuyện lạ. Nói đến đây, mèo con cố ý dừng lại một chút, tựa như cố ý dẫn dắt Lý Bình An.

“Sao lại nói là có chuyện lạ?”

Lý Bình An cực kỳ phối hợp với mèo con.

Chương 731: Chuột trong miếu Nương nương

1849 chữ

“Nương nương trong miếu Nương nương là một con chuột lớn!”

“Tiên tử ngửi được mùi chuột trên người ba ta, hơn nữa trong miếu Nương nương còn có nhiều chuột lắm, con nào con nấy đều rất khủng khiếp.

“Không sao, chỉ là ở đây cũng kỳ lạ lắm.

“Còn gì kỳ quái nữa vậy?”

Mèo con nói: “Ở đây cực kỳ nhiều yêu ma quỷ quái, đặc biệt là vào ban đêm.

Lý Bình An như có điều suy nghĩ gật gật đầu, trong đầu đang không ngừng động não.

Đã tới nhà của người phụ nữ kia rồi, ngôi nhà quả nhiên là xa hoa.

Vào đến nơi, người phụ nữ rót trà mời hắn.

“Tiên sinh định bắt con quỷ trộm tiền kia bằng cách nào?” Người phụ nữ hỏi thẳng hắn. “Có mèo con nhà ta là đủ rồi.

“Ồ?” Người phụ nữ nhìn mèo con.

“Xin hỏi phu nhân còn hộp trang sức nào bị nó chạm vào ở đây không?”

Người phụ nữ đáp lời sau đó vội vàng sai người làm mang một chiếc hộp trang sức đến.

Mèo con cúi đầu ngửi ngửi, sau đó nhìn Lý Bình An gật đầu.

Lý Bình An bèn đứng dậy: “Tại hạ xin phép đi trừ yêu.

“Làm phiền tiên sinh rồi, nếu tiên sinh trừ khử được con yêu quái kia, giúp thiếp thân giải trừ tâm bệnh, ta đây sẽ cảm kích vô cùng”

Thế là một người một mèo bèn rời khỏi nhà của người phụ nữ kia.

Lý Bình An và mèo con đi được một đoạn, bèn dừng lại trước cửa một ngôi nhà khác.

Hai căn nhà này không cách xa nhau là bao.

“Ở đây này? Mèo con nói.

Lý Bình An gõ gõ cửa, chỉ một lát sau đã có người ra mở cửa.

Nhưng đó lại không phải là con người, mà là một con chó vàng đã già. “Meo ～”

Mèo con chỉ vào chó vàng nói: “Là nó đó.

Chó vàng thấy mèo con biết nói tiếng người, sợ giật nảy mình.

Lại nhìn cách ăn mặc của Lý Bình An, vội quay đầu định trốn.

Không cần Lý Bình An giao việc, mèo con đã đuổi theo.

Hai đứa lao vào đánh nhau.

Lúc mới đầu đối mặt với quyền cước con rùa của mèo con, chó vàng vẫn đáp trả lại được vài chiêu. Nhưng rất nhanh, mèo con đã thi triển pháp thuật đánh bại chó vàng, rồi ấn nó lên trên đất.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của mèo nghiêm túc cực kỳ, như là đang hỏi chó.

Mày có phục hay không?

“Đừng… đừng đánh nó…”

Trong phòng truyền ra một giọng nói già nua, sau đó một bà lão chống gậy bước ra. “Đừng đánh nó, đừng đánh nó”

Mèo con chỉ ấn đầu chó vàng xuống đất, sau đó mèo ngẩng đầu nhìn bà lão này.

Lý Bình An cũng chuyển tầm mắt từ trên người con chó vàng sang người bà lão. “Mạo muội quấy rầy rồi, mong bà không trách.

“Ngươi….ngươi là đạo sĩ?”

“Tại hạ không, nhưng quả thực có người tới mời tại hạ đi bắt yêu. “Vậy mời vào”

“Đa tạ. Đáp rồi, hắn quay đầu nói với mèo con: “Tiên tử buông nó ra đi”

Mèo con nghe lời hắn buông tha cho chó vàng.

Chó vàng có vẻ như đang rất tức giận, còn muốn mắng tiếp mấy câu.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mèo con, nó không dám nói tiếp nữa.

Mặc dù chỉ cách một con đường, nhưng nhà của bà lão này với nhà của người phụ nữ kia lại khác nhau một trời một vực.

Bà lão run run ngồi xuống.

Chó vàng vội chạy tới gần, lo rằng bà sẽ ngã. Xem ra quan hệ giữa người và chó khá tốt.

“Nhà cửa đơn sơ, mong túc hạ không chê”

“Không sao, ta thấy phu nhân đã biết được chó này có chỗ bất phàm.

Bà lão khẽ gật đầu.

Lý Bình An bình tĩnh hỏi: “Bà có biết nó thường xuyên trộm đồ của người khác không?”

Không đợi bà lão trả lời, chó vàng đã cướp lời: “Nhà kia quá đáng quá thể, bọn họ thấy nhà ta nghèo, rồi chiếm ruộng đất của nhà ta, hại chúng ta không có cơm mà ăn, Bọn họ thì bao nhiêu là quần áo, đồ ăn ăn cả đời cũng không hết. Ta chỉ cầm mấy vật dư thừa….

“Đại Hoàng”

Bà lão ngăn chó vàng để nó không nói tiếp nữa, sau đó nhìn Lý Bình An dịu dàng đáp: “Lúc còn nhỏ ta nhặt được Đại Hoàng ở ven đường. Lúc đó ta thấy nó bị thương, bèn mang nó về nhà chăm sóc. Sau nay gia cảnh túng thiếu, nghèo rớt mùng tơi, chỉ có thể dựa vào căn nhà tổ này. Mỗi ngày ta đều thêu hoa cho người khác, nhờ đó mà kiếm được chút bạc, nhưng bây giờ lớn tuổi rồi, không làm được công việc này nữa. Có khi, phải nhịn đói vài ngày.

Có một ngày, sau khi ta tỉnh dậy phát hiện đồ ăn đã ở đó từ bao giờ, lúc đó già chỉ tưởng là thần tiên

hiển linh.

Qua vài ngày sau, tiết trời chuyển lạnh, trong nhà lại xuất hiện thêm mấy bộ quần áo, có thể chống lạnh.

Lại bẵng đi một khoảng thời gian, già bèn phát hiện chuyện này hơi là lạ.

Bởi vì đồ vật mà nhà hàng xóm ném đi, và những vật bị mất thường xuyên xuất hiện trong nhà già. Sau này, già mới biết là do Đại Hoàng nhà ta làm.

Đại Hoàng thậm chí còn nói chuyện với ta.

Những chuyện Đại Hoàng làm cũng chỉ là vì già mà thôi, tiên sinh đừng trách đó, muốn phạt cứ phạt già này, già nguyện lòng gánh chịu tất cả”

Chó vàng tức giận không thôi: “Chúng ta có làm gì sai! Có gì mà phạt chúng ta chứ.

Ngươi chẳng nói lý gì cả, có pháp lực lại không biết phân biệt đúng sai”

Lý Bình An vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn chó vàng.

Chó vàng nhìn thấy đôi mắt trắng của hắn, bỗng cảm thấy sợ hãi.

Chỉ là vẫn cứng cỏi nói: “Nhà ta xảy ra đại nạn, chỉ còn lại ta và chủ nhân ta.

Người nhà kia thấy chúng ta dễ bắt nạt, bèn cố ý giăng bẫy lừa gạt phần ruộng của nhà ta.

Hại chúng ta không có cơm ăn, ta chỉ trộm có vài món ăn mà thôi”

“Vậy những đồ trang sức quý giá kia đâu?” Lý Bình An hỏi.

Chó vàng nói: “Ta chỉ giấu trong nhà của bọn họ mà thôi, cho bọn họ không tìm thấy, sốt ruột một phen. Ai bảo bụng dạ bọn họ lại xấu xa như vậy!

Nếu ngày đó không có chủ nhân nhà ta, thì nữ chủ nhân của nhà bọn họ đã chết ngoài cánh đồng hoang vu rồi, không báo ân thì thôi còn bị cắn ngược lại.

Quả thật là loài người còn xấu xa hơn yêu quái mà!” Dưới pháp nhãn, Lý Bình An biết nó không nói dối.

Lại hỏi tiếp xem chó vàng giấu châu báu ở đâu. “Tại hạ đã biết chuyện này, xin cáo từ”

Bà lão đứng dậy, lo lắng hỏi hắn: “Vậy…vậy chuyện này. “Tại hạ sẽ xử lý thích đáng, tạm biệt.

Lý Bình An dẫn theo mèo con đang định đi, bỗng quay người lại. Chó vàng vội ngăn trước mặt bà lão.

Lý Bình An cười cười, lấy ra một viên dược.

“Tiên tử nhà ta đánh ngươi, coi như đây là bồi thường cho ngươi” Mặc dù chó vàng không bị thương, nhưng vẫn cần bày tỏ thành ý. Mèo con cũng học theo hắn, lấy ra một con chuột rất to. “Lúc trước tiên tử đánh ngươi, đây coi như là bồi thường”

Chó vàng nhìn viên dược, lại nhìn con chuột.

Trở lại nhà của người phụ nữ kia.

“Tiên sinh, sao rồi?” Người phụ nữ kia vội hỏi. Lý Bình An ngồi xuống, nhấp miếng trà thơm. “Châu báu không mất, đang ở trong

nhà.

Sau đó, Lý Bình An bèn nói cho nàng chỗ giấu châu báu.

Người phụ nữ vội vàng sai người làm đi tìm, quả nhiên đã tìm được số châu báu bị mất.

“Tiên sinh quả là cao nhân!” Người phụ nữ cười tít mắt: “Vậy rốt cuộc cái con trộm trâu báu kia là yêu quái gì?”

“Không phải yêu quái”

“Không phải yêu quái?”

“Là thần linh!”

“Thần linh?” Người phụ nữ kinh ngạc.

“Phu nhân có từng làm chuyện gì trái đạo đức không?”

“Chậc…cái này…”

Người phụ nữ ấp úng.

Lý Bình An hỏi: “Phu nhân có từng dùng thủ đoạn xảo trá cướp đoạt ruộng đất nhà người ta không?”

Người phụ nữ xấu hổ: “Sao tiên sinh biết?”

“Là thần linh nói cho tại hạ, thần linh còn nói sau này thứ ngài lấy không phải châu báu, trang sức, mà là tính mạng của phu nhân”

Sắc mặt của người phụ nữ chợt biến đổi, lúc này đã hoàn toàn tin tưởng Lý Bình An. “Tiên sinh xin cứu ta!”

Lý Bình An xua tay: “Dễ cứu thôi, phu nhân trả hết số ruộng đất mà người đã cướp cho người ta là được. Còn phải xin lỗi đàng hoàng, nhận được sự tha thứ của người kia mới thôi”

“Này thì dễ! Này thì dễ !” Người phụ nữ không ngừng gật đầu.

“Tiếp đó là phu nhân không được ăn gì trong vòng ba ngày, không được nói chuyện trong vòng ba tháng”

“Vì…vì sao lại vậy?”

Lý Bình An thấm thía nói: “Là để thể hiện lòng thành của phu nhân,

nếu phu nhân ăn uống trong vòng ba ngày này, chắc chắn sẽ vỡ ruột mà chết.

Nếu nói chuyện trong vòng ba tháng này, lưỡi sẽ bị đứt thành hai đoạn”

Người phụ nữ bị dọa sợ mặt trắng bệch.

“Mong phu nhân giữ lấy lời hứa này, tại hạ cáo từ.

Người phụ nữ đứng nguyên tại chỗ, nửa ngày trời vẫn chưa phản ứng lại.

Vội sai nha hoàn đi đưa tiền cho người kia, nhưng lại bị Lý Bình An từ chối.

Nên nhận gì, nhận của người nào hắn đã rõ ràng từ lâu.

Cái gọi là ba ngày không ăn, ba tháng không nói chỉ là hắn bịa ra mà thôi, để trừng trị người phụ nữ tham lam này.

Chỉ là hắn không lấy tiền, là bởi vì khiến người kia tin hắn là cao nhân hơn.

Thành Yên Châu lại có tuyết rơi.

Một người một mèo đi về, nhìn thành Yên Châu phồn hoa.

Lý Bình An nheo mắt lại, hắn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Chương 732: Chuyện lạ năm nào chẳng có

1366 chữ

Tuyết rơi như lông ngỗng, phủ kín thành Yên Châu.

Tuy tuyết rơi, nhưng đa số có gió thổi nhiều, tuyết bay nghiêng ngả.

Sắp tới cuối năm, nhưng đối với người dân của thành Yên Châu mà nói, năm nay không thuận lợi bằng những năm qua.

Này thì dịch bệnh, rồi xảy ra một đống chuyện kỳ lạ.

Chuyện là thì năm nào cũng có, chỉ là năm này nhiều đến mức lạ kỳ.

Khói hương nghi ngút.

Mà lúc này, trong sân nhà Lý Bình An.

Hắn và lão Ngưu thò đầu ra, chỉ thấy ngoài sân, trên nóc nhà, trên nhành cây, trên vại nước,... có

bao nhiêu là chú mèo con với dáng vẻ không giống nhau đang đứng lù lù ở đó.

Miêu Miêu tiền tử đứng trước hiên nhà nhìn bọn mèo.

Chú mèo nào nhìn cũng rất là nghiêm túc, giống như binh sĩ sắp ra chiến trường.

Mà cần gì phải nghi ngờ, Miêu Miêu tiên tử chắc chắn là thống lĩnh của đội quân mèo này.

Mèo hắng giọng một cái, khuôn mặt nhỏ bé trở nên nghiêm túc cực kỳ.

“Tối nay chúng ta sẽ tấn công miếu Nương nương, tiêu diệt triệt để nạn chuột ở thành Yên Châu…

Mèo con bỗng ngừng lại một lát, sau đó không biết nên nói gì thêm.

“Meo meo vạn tuế!”

“Meo meo!”

Trong sân vang lên tiếng kêu của đám mèo con.

Lý Bình An và lão Ngưu thích thú nhìn cảnh này.

Miêu Miêu tiên tử quay người chạy lại chỗ Lý Bình An.

“Tiên tử đã phân công xong”

“Làm phiền tiên tử rồi.” Lý Bình An lại nói với đám mèo: “Làm phiền các vị”

Một con mèo đen nói: “Đây vốn là chuyện của chúng ta, mấy ngày gần đây đám chuột này càng

ngày càng quá đáng”

“Phải đấy, dám tấn công cả mèo nhà bọn ta, đã có mấy huynh đệ tỷ

muội chết trong tay đám chuột này rồi”

“Bọn chuột này thậm chí còn cắn trộm thằng bé con chủ ta, thù này không báo không phải quân tử!!”

Nhất thời, đám mèo phẫn nộ không thôi.

Miêu Miêu tiên tử xua xua móng, ra hiệu cho chúng nó yên lặng.

“Thời gian tấn công là vào đêm nay.

Kế hoạch tác chiến chủ thể là Lý Bình An và lão Ngưu sẽ dùng pháp thuật tóm gọn Nương nương pháp lực cao thâm kia.

Miêu Miêu tiên tử sẽ dẫn các mèo, đến mai phục tấn công đám chuột yêu trong miếu.

Dù sao đám chuột yêu kia cũng ẩn náu kỹ lắm, lại còn chạy nhanh, chớp mắt đã trà trộn vào đám người, với số lượng của bầy chuột này, e rằng không lâu sau sẽ xảy ra đại dịch chuột ở Yên Châu

mất.

Kể cả là Lý Bình An và lão Ngưu cũng không thể giải quyết êm đẹp chuyện này.

May mà có Miêu Miêu tiên tử và đám bạn mèo của nàng.

Lý Bình An ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Chờ đến khi gần đến thời gian đã định, mới dẫn lão Ngưu tới xem xét miếu Nương nương.

Đêm nay là ngày tụ hội của các tín đồ trong miếu.

Mấy ngày nay, không ngừng có người truyền tin ma quỷ hoành hành ở Yên Châu.

Vì vậy màn đêm ở nơi này hôm nay cũng không náo nhiệt như ngày thường.

Cảnh tượng hôm nay, lại khiến người ta rất hoài niệm.

Lý Bình An nghe thấy tiếng người trên con đường đi tới miếu Nương nương, hắn và lão Ngưu đều cầm theo một miếng bánh lớn trong tay.

Vừa đi vừa cắn, bất tri bất giác đã thấy một đám tín đồ tụ tập ở bên

kia.

Bọn họ lại đi thêm một đoạn, bỗng cảm thấy hơi khó di chuyển.

Vất vả lắm mới chen vào được, thấy sắp trông thấy Nương nương, nhưng lại có người ngăn cản bọn họ: “Nương nương pháp lực vô biên, người sẽ phù hộ cho ngươi.

Lý Bình An mỉm cười gật đầu.

Người kia không hề có ý định nhường đường cho hắn, hai tín đồ đứng sau lưng gã chủ động bưng theo một cái hộp quyên góp tiền.

Rõ ràng, khuyên tiền mới được vào trong.

“Chỉ là tại hạ không có tiền”

Lý Bình An chỉ miếng bánh trong tay, tiên tử chỉ cho hắn đủ tiền mua hai cái bánh bao.

“Không có tiền thì lùi về phía sau!”

Vừa nghe thấy hắn không có tiền, nụ cười trên mặt gã tín đồ kia bèn vụt tắt.

Lý Bình An hỏi: “Không có tiền thì sẽ không được Nương nương chở che sao?” “Chớ nói nhảm, không có tiền thì cút ra đằng sau?

Những người đứng xung quanh đều nhìn sang Lúc này, một tín đồ có vẻ khá lớn tuổi đi tới.

bên này.

“Huynh đài đừng giận, chỉ là có nhiều người tới cúng Nương nương lắm.

Dù sao cũng sẽ có người không gặp được Nương nương mà, bọn ta cũng chỉ đành ra hạ sách này

Nếu huynh đài không khuyên tiền cho miếu Nương nương, mà lại được gặp Nương nương dễ như vậy, thế thì những người khuyên tiền kia sẽ nghĩ thế nào? Mong huynh đài châm chước cho. Hãy sang quán trà bên kia, kiên nhẫn chờ

Lý Bình An vẫn giữ nguyên vẻ mặt kia, ra là một người biết ăn nói, hắn cũng không làm khó người nọ nữa, bèn tới quán trà ven đường.

Tiểu nhị quán trà thấy thế, vội rót trà cho Lý Bình An.

“Vị huynh đệ này không cần nhục chí, trà của chúng ta không lấy tiền đâu, cứ từ từ nhâm nhi.

Lý Bình An nâng chén trà lên uống, hóa ra là nước trà lạnh.

Chẳng biết có phải thêm ít mắm muối gì vào không, mà khiến hắn bỗng cảm thấy là lạ.

“Nhà huynh có người bị bệnh à?” Tiểu nhị tò mò hỏi.

“Không có thì đến miếu Nương nương làm chi?”

“Nghe người ta bảo miếu Nương nương rất linh nghiệm.

“Linh nghiệm thì linh nghiệm thật, chỉ là…”

16:11

Tiểu nhị thì thầm: “Chỉ là linh nghiệm với kẻ có tiền thôi, còn với những người như chúng ta thì chẳng có linh nghiệm gì đâu”

Lý Bình An cười dịu dàng.

“Lão huynh à, khuyên ngươi một câu, uống trà xong thì đi đi.”

“Bởi vì không có tiền à?”

“Cũng không hẳn, chỉ là nghe người ta nói miếu Nương nương này dị hợm lắm.

Tiểu nhị còn nói nhỏ hơn.

Trước miếu Nương nương, khói nhang nghi ngút.

“Nương nương”

“Mau nhìn Nương nương kia!”

Ngay vào lúc này, có tiếng ồn ào vang lên.

Tượng thần được làm bằng vàng bắt đầu rung lắc, sau đó nứt toác khắp mình. “Tượng Nương nương nứt rồi?”

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tượng thần vỡ thành từng mảnh, tiếng kêu càng ngày càng thảm

thiết.

Tất cả mọi người ở đó đều bị dọa sợ ngu người.

Một cái bóng mờ xuất hiện sau tượng thần.

Ngay sau đó, cái bóng kia như là không giấu mình được nữa, cứ vậy mà xuất hiện trần trụi trước mặt người dân.

“Gì…gì kia?”

“Chuột !”

Đó là một con chuột cao phải hơn hai trượng, ngồi co quắp như một ngọn núi nhỏ. Miệng nó nhóp nhép máu tươi, nội tạng, còn có xương người vẫn chưa tiêu hóa hết.

Nồng nặc mùi tanh hôi.

Tiếng kêu chói tai vang lên, đám người chạy loạn ra khỏi miếu.

Tiểu nhị cũng ngẩng đầu nhìn, coi ngươi trừng lớn.

“….Yêu quái!”

Lý Bình An bình tĩnh uống trà.

Khách trong quán cũng chạy theo đám người kia.

Lão Ngưu nghiêng mông, chạy tới rót cho mình một ly trà.

“Không biết là vị tiên sư nào ra tay, xin hãy tha cho tiểu yêu một mạng” Giọng nói xin tha của Chuột nương nương vang lên.

Chương 733: Điểm lạ ở Yên Châu

“Nương nương trong miếu Nương nương sao có thể là con chuột lớn kia!”

“Nương nương quái gì, ta thấy con chuột tinh kia chính là Nương nương kia đấy!” “Đừng nói bậy.”

Đám tín đồ chạy như điên.

Giọng nói của Chuột nương nương vang lên bên tai bọn họ.

“Tiên nhân phương nào? Xin hãy mau mau dừng tay. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, tiểu yêu sẽ chết không có chỗ chôn mất”

“Túc hạ vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta”

Chuột nương nương cố nén đau đớn, đáp: “Tiểu yêu tu hành đắc đạo ở ngoài Yên Châu.

“Vì sao lại đến đây?”

Theo lý thuyết, với những nơi có nhiều người sinh sống, yêu ma quỷ quái bình thường sẽ không dám đến gần, càng không nói đến chuyện tác oai tác quái như thế.

“Tiểu yêu bị thu hút đến đây”

“Bị cái gì thu hút đến?”

“Tiểu yêu cũng không rõ, chỉ là cảm thấy Yên Châu sắp xảy ra loạn lạc, với lại nơi này có sức hấp dẫn

mãnh liệt với tiểu yêu.

Sau khi đến đây, quả nhiên pháp lực của tiểu yêu tăng vọt!”

“Thành Hoàng ở vùng này đâu?”

Lý Bình An im lặng một lát: “Vậy ngươi còn biết gì nữa?”

“Tiểu….tiểu yêu không biết gì cả, chỉ biết vùng này không bình thường.

Thành Hoàng biến mất, yêu ma quỷ quái không hẹn mà cùng tập hợp ở đây.

Yêu tinh, ma quỷ của vùng này cũng đã tức tỉnh, hơn nữa còn không ngừng lớn mạnh.

Tiên sư ta đã nói hết những gì ta biết rồi, ngài mau dừng tay đi! Nếu không, tiểu yêu sẽ hồn bay phách tán mất”

“Tại hạ hình như chưa từng nói túc hạ khai ra, thì sẽ không phải gánh chịu hậu quả.

“Tiên sư?!”

“Túc hạ đã đi quá xa, không thể quay đầu nữa rồi.

Giọng nói của Lý Bình An biến mất bên tai nó.

Chuột nương nương dần mất đi ý thức, cơ thể to lớn của nó dần ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, phía sau miếu Nương nương.

Mây to gió lớn.

Phía sau núi, đám chuột đang kêu lít nha lít nhít nhấm nháp hai cỗ thi thể kia.

Chuột từ bốn phía xông tới, mắt đỏ cực quỷ dị.

Đám chuột này đầu to mọng, rất nhiều con có kích thước còn lớn hơn mèo.

Thậm chí có cả con có kích thương tương tự như con chó săn.

“Meo!!”

Bỗng nhiên, một tiếng meo hô hào vang lên.

Một con mèo cam từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đám chuột.

Bọn chuột này sao có thể sợ mèo được chứ, dạo này chúng còn bắt giết thiên địch của chúng cơ mà.

Nhưng mà khí thế của con mèo này khác với những con mèo khác.

Lông mèo dựng đứng, uy phong lẫm liệt.

Khiến bọn chúng cảm nhận được nỗi sợ về mèo trong nháy mắt, rồi lập tức quay đầu chạy béng.

Chỉ là mấy con chạy chỉ là mấy con chuột bình thường, mấy con chuột to cao kia vốn chẳng sợ chút nào.

Nó gào lên một tiếng, tổ chức đám chuột tấn công mèo.

Mèo con giương móng quạt cho đám chuột một nhát, lũ chuột ngã gục xuống như lúa mất đòng. Ngay sau đó, xung quanh vang lên nhiều tiếng mèo kêu hơn.

“Meo meo!!”

Từng chú mèo con hăng hái nhảy xuống.

Khiến cho đám chuột này càng thêm hoảng loạn.

Bình thường bọn nó chơi một chọi một, chắc chắn không thể nào là đối thủ của mèo con.

Bọn chúng chỉ đơn giản là dựa vào số lượng mà thôi.

Lần đầu tiên bọn chúng nhìn thấy có nhiều mèo tập hợp ở cùng một nơi như vậy.

Miêu Miêu tiên tử thổi còi lệnh, phát động tấn công.

Mấy con chuột to lớn đè chết mấy con chuột nhỏ muốn chạy trốn, ra lệnh cho những con chuột còn lại tấn công đám mèo.

Nhất thời, hai bên sa vào hỗn chiến.

Mấy chú mèo thành tinh trở thành lực lượng chủ chốt.

Mà trong số đó, Miêu Miêu tiên tử lại là đứa khỏe nhất,

Nàng gọi ra ba người đất nhỏ vây quanh con chuột kia, sau đó mèo con dùng một chiêu võ mèo đại pháp giết chết con chuột cầm đầu trước mặt nàng.

Một con chuột khác há miệng, phun một đám khói đen vào mèo con.

Mèo con gặp nguy không loạn, uốn mình một cái, khéo léo tránh khỏi đòn này của chuột. Đồng thời, mèo thét ra lửa: “Uỳnh!”

Khói đen và lửa cháy va chạm với nhau, tạo thành vụ nổ lớn, nhưng người bị thương lại là hai con chuột to kia.

Mèo con giương vuốt.

Sau lưng mèo con xuất hiện một người đất còn to lớn hơn.

Cao gần bằng một người trưởng thành, cả người phình to.

Nó đấm một nhát vào đàn chuột, mặt đất xung quanh bắt đầu có biến hóa.

Mèo con rơi xuống người người đất: “Meo!”

Lập tức, sĩ khí của đám mèo tăng lên thấy rõ.

Những con chuột còn lại bắt đầu chạy trốn.

Nhóm mèo con đuổi theo, đánh đến tận miếu Nương nương.

Trên đường đi hầu như toàn là chuột.

Miêu Miêu tiền tử ôm người đất lớn.

Tay ấn pháp quyết, bùn đất không ngừng bắn lên.

Như là rải đậu thành binh, bùn vừa bắn lên đã biến thành người đất, đánh nhau với lũ chuột.

Lũ chuột không cắn đứt nổi người đất này, con thì chạy con thì để mặc cho bùn đất nhấn chìm. Đôi mắt nhỏ của mèo nhìn quanh, bỗng nhiên chú ý đến con chuột to nhất trong đàn.

Mèo nhảy khỏi người người đất, cơ thể lao nhanh như mũi tên, tạo thành một con đường giữa lòng chuột.

Lại thét ra một ngọn lửa.

Đốt cháy lũ chuột, khiến chúng khóc vang.

Đại quân mèo theo sát phía sau, nhất thời tiếng mèo con vang lên không ngừng.

“Các ngươi đừng có làm càn, chúng ta có nương nương phù hộ”

“Chò nương nương giáng lâm, các ngươi sẽ biết mặt!”

Một con chuột thành tinh đe dọa.

Chỉ là, đại quân mèo vốn không nghe vào nó nói cái gì.

Bởi vì bọn chuột không biết nương nương của bọn chúng đã thăng thiên rồi.

Trước miếu Nương nương, vốn đã không còn cảnh tượng náo nhiệt như ban nãy.

Phần lớn tín đồ đều đã rời khỏi, chỉ còn một số ít mấy tín đồ to gan vẫn ở lại, núp ở phía xa quan sát

tình hình.

Nhìn thi thể của con chuột khổng lồ kia, đều thầm tặc lưỡi.

“Ôi trời ơi! Cái miệng này còn ăn thịt người này!”

“Hóa ra nương nương lại là con chuột yêu à!?”

Tín đồ của miếu Nương nương mặt đen như đít nồi, không thể tin được những chuyện đang xảy ra trước mắt.

Lý Bình An và lão Ngưu ngồi bên sạp uống trà, như thể vô cảm với những chuyện xung quanh. Lúc này, miếu Nương nương bỗng rung lắc.

Đàn chuột ồ ra lao nhanh như thủy triều, khiến cho người ta nhìn thấy mà khiếp vía. Nhìn đám chuột ồ ạt lao ra ở khoảng cách gần.

Miếu thần gì, ổ chuột thì có!

Mãi đến khi người của quan phủ đến, Lý Bình An và lão Ngưu mới rời khỏi đây.

Vất vả cả một ngày, bọn họ rửa qua mặt sau đó lên giường say giấc với ánh trăng. Khi trời gần sáng, trong phòng truyền ra tiếng xột xoạt xột xoạt.

Lý Bình An mở to mắt, nhìn mèo con nhảy từ cửa sổ vào.

Xem ra tối nay mèo đã mệt lắm, lông rối mù, trên người cũng có vài vết thương. Mèo con dùng móng vuốt vuốt mặt, rón rén đi rửa qua mùi máu trên người mèo. Run run lại gần chậu nước, rồi “Phụt “ một cái hóa thành cô bé.

Cô bé dùng khăn lau quanh mình, sau đó nhảy đến lò sưởi gần giường.

Nằm bên cạnh lão Ngưu, rồi vươn tay kéo cái chăn trên người trâu.

Lý Bình An mỉm cười, sờ đầu cô bé.

“Ngủ đi”

Chương 734: Sự biến mất Âm phủ

Sáng sớm, Lý Bình An từ trong chăn ấm áp thò đầu ra, hiếm khi hắn không ngửi thấy mùi cháo, xem ra đêm qua Miêu Nhi thật sự rất mệt

mỏi. Lý Bình An đi giày, kéo quần áo bọc kín lấy người rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài tuyết rơi không ngừng.

Bên đường thỉnh thoảng hắn nhìn thấy có con chuột chạy ngang qua, phía sau lưng nó có một hai con mèo đang đuổi theo. Lý Bình An nhìn lướt thoáng qua không quan tâm, đi tới quán bánh rán. Chuyện đêm qua đã sớm lan truyền khắp nơi. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều đang bàn tán về chuyện nương nương trong miếu Nương Nương là chuột tinh.

Lúc đó có nhiều người chứng kiến nhưng tin tức truyền ra lại trở thành tam sao thất bản. Nói cái gì là có tiên nhân từ trên trời giáng xuống, còn nói nhìn thấy tiên nhân trừ yêu, nói rất cụ thể, tả đến cả mắt mũi như thế nào. Chính vì ngay cả các loại chi tiết bọn họ đều có thể kể ra nên giống như tận mắt bọn họ thực sự đã nhìn thấy vậy.

Lý Bình An gọi một bát canh đậu hũ nóng hổi, hai cái bánh rán.

Quán bánh rán chỉ là một cái lều được dựng lên đơn giản, che không kín gió, cho nên chỉ có thể lấy tay đặt lên trên miệng bát, ngăn không cho bông tuyết bay vào.

Lý Bình An nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước canh, thảnh thơi lắng nghe những người bên cạnh bàn tán về chuyện tối hôm qua, chọn lọc bỏ qua những tình tiết phóng đại của câu chuyện trước đó. Hắn chỉ tập trung nghe những tình tiết diễn biến phía sau.

Sau khi, người của quan phủ chạy tới đã phong tỏa miếu nương nương. Sau đó, người của quan phủ còn bắt giam không ít tín đồ trung thành của miếu Nương Nương.

Lại có tin đồn nói rằng, quan phủ đang chuẩn bị mở rộng chiến dịch hành động diệt chuột quy mô lớn. Mang ba con chuột chết đến quan phủ sẽ đổi được một văn tiền. Nếu điều này là sự thật, sợ là chuột trong toàn thành hoàn toàn không đủ để mọi người bắt.

Nam tử đội mũ da hổ nói: “Cũng không biết là cao nhân nào đã ra tay diệt trừ tên yêu quái đó?” “Nghe người ở quán trà bên ngoài miếu Nương Nương nói, hôm đó hắn gặp một người rất kỳ quái” “Như thế nào?”

“Hắn nói người đó rất bình tĩnh, trong khi tất cả mọi người đều hoảng loạn chạy trốn thì người đó

lại ngồi yên một chỗ bình tĩnh uống trà, thậm chí còn chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái.

“Vớ vẩn, ngày hôm đó rõ ràng là có tiên nhân từ trên trời giáng xuống giết chết yêu quái chuột kia, sau đó ngài phất tay áo rời đi…...

Mấy người bắt đầu tranh cãi.

“Phiền chủ quán cho tôi sáu cái bánh bột ngô và hai chén canh”

Sau khi, Lý Bình An ăn no uống đủ, gọi thêm bánh bột ngô và canh mang về, thanh toán với chủ quán thì ra khỏi mái lều, đi về nhà. Mấy người bên trong lều vẫn còn đang tranh luận rất sôi nổi.

Về đến nhà, Miêu Nhi vẫn chưa dậy. Lão Ngưu nằm trong chăn không muốn nhúc nhích, ra hiệu cho Lý Bình An đặt bữa sáng đến trước mặt nó.

Lý Bình An nói: “Thôi, để ta bón cho ngươi ăn luôn!”

“Ò~”

Lão Ngưu há to miệng. Lý Bình An đá vào mông nó một cái. Lão Ngưu rụt mông lại, bắt đầu cúi đầu ăn bánh.

Thời tiết này, không có việc gì thì ai lại muốn ra ngoài chứ, nằm ở trong chăn ấm áp ngủ, thật là thoải mái-

Lý Bình An ngoài miệng làm ra vẻ trách móc nhưng vẫn đi ra ngoài chặt thêm một ít củi, nhóm lên lò sưởi, hơi nóng toả ra khắp phòng giúp cho trâu và mèo ngủ thoải mái hơn.

Sau đó, hắn lại ra ngoài. Hắn đi kiểm tra xem mấy Thành Hoàng có phải thật sự không còn ở đây hay không. Tuy rằng trong lòng hắn đã có suy đoán nhưng vẫn cần phải tận mắt kiểm tra một lần. Trong Yên Châu thành có tổng cộng bốn vị Thành Hoàng, đi kiểm tra toàn bộ cũng không mất quá nhiều thời gian. Đến trưa, Lý Bình An đã đi kiểm tra ba chỗ của ba vị Thành Hoàng còn lại.

Đừng nói là Thành Hoàng, ngay cả quan viên dưới trướng Thành Hoàng cũng đều biến mất không thấy dấu vết.

Thành Hoàng là tôn thần, là người thủ hộ của một thành, điều hoà khí hậu và che chở cho lễ dân bách tính một phương. Dưới quyền Thành Hoàng có văn võ phán quan, Lục bộ ti, Thất lang, Bát lang…... Lục Bộ Ti gồm : Diên Tuổi Ti, Tốc Báo Ti, Cải Chánh Tị, Thưởng

Thiện Ti, Phạt Ác Ti và Tăng Lộc Ti, v. V.

Chính là giống như quan phủ địa phương trên dương gian, có cơ cấu hoàn chỉnh từ trên xuống

dưới.

Tình trạng hiện tại cũng giống như là tất cả các quan phủ dương gian đều biến mất không còn dấu

tình hình của Yên Châu chính là như vậy.

Lý Bình An khẽ nhíu mày. Theo lý thuyết, nếu thật sự có yêu ma xâm phạm, bọn chúng lại có bản lĩnh giết chết Thành Hoàng bản địa, phá vỡ trật tự âm phủ. Thì bên phía triều đình cũng sẽ phải nhận được cảnh báo, phái người đến trấn áp mới đúng.

Nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, toàn bộ vương triều Đại An giống như không hề hay biết chuyện này. Điều này cũng gián tiếp dẫn đến yêu ma bên ngoài lợi dụng kẽ hở để xâm nhập, yêu quý bản địa cũng không cần kiêng dè gì hết.

Thật đúng là chuyện lạ năm nào cũng có nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều.

Chỉ là hắn ở Yên Châu không có bạn bè nào, cũng không qua lại thân thiết với Hoàng Đế như ở Đại Tùy. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không biết nên đi hỏi ai.

Lý Bình An lắc đầu, đi trên phố, nghe thấy có người đang rao bán đậu hũ chiên, ngửi thấy mùi thơm rất hấp dẫn nên ngồi xuống, ăn một bát đậu hũ chiên. Cũng chẳng có gì đáng phải lo nghĩ quá, suốt dọc đường đi Lý Bình An đều tuân thủ một nguyên tắc. Gặp chuyện rắc rối, có thể giúp được thì giúp một tay. Chuyện ngoài sức mình thì cũng không cố chấp.

Lý Bình An chờ đậu hũ chiên bưng lên, tự mình pha nước chấm, từ từ thưởng thức.

Trong lúc đó có hai con mèo đi ngang qua. Đây là hai con mèo Lý Bình An đã từng thấy ở trong sân nhà mình, chúng có quen biết với tiên tử nhà hắn. Trong hai con mèo có một con có bộ lông đen trắng đan xen còn từng thay tiên tử chuyển lời tới cho Lý Bình An. Hiển nhiên bọn chúng cũng nhận ra Lý Bình An, ngẩng đầu nhìn Lý Bình An. Chính xác hơn là nhìn miếng đậu hũ chiên trong bát Lý Bình An.

Lúc này xung quanh không có quá nhiều người, con mèo lông đen nhỏ giọng mở miệng: ” Đại Bình An khoẻ chứ ?”

“Tại hạ vẫn khoẻ”

Lý Bình An đáp lễ, cũng không bởi vì đối phương là mèo mà coi thường.

“Đại Bình An đang làm gì vậy?”

Đây rõ ràng là biết rồi còn cố hỏi.

“Tại hạ đang ăn đậu hũ chiên.

“Ăn ngon không?”

Con mèo có bộ lông đen trắng tiếp tục hỏi, trên mặt đều viết rõ hai chữ muốn ăn.

Nghe thấy Lý Bình An mời ăn, đồng tử của hai con mèo co rụt lại, rõ ràng là rất vui mừng nhưng vẫn rất kiềm chế nói: ” Ừm ~ kỳ thật ta cũng không muốn ăn lắm đâu”

Một con mèo khác gật đầu.

“ Nhưng mà….. vì Đại Bình An mời chúng ta ăn cho nên nể mặt Ngạo Thiên chúng ta sẽ ăn một miếng”

Lý Bình An cười nhẹ, kiểu thái độ kiêu ngạo này giống như đúc với tiên tử nhà hắn. Vì thế, Lý Bình An lại gọi thêm hai phần đậu hũ chiên. Sau đó, hắn suy nghĩ một chút quyết định mua hết chỗ đậu hũ còn lại của chủ quán.

Sau đó, hắn nói với con mèo có bộ lông đen trắng: ” Những phần đậu hũ chiên này làm phiền Miêu Nhi các hạ mang đến cho những con mèo khác. Đây coi như là phần thưởng cho các ngươi đã vì dân chúng Yên Châu trừ hại”

“Đây là việc chúng ta nên làm.” Con mèo có bộ lông màu đen thẳng lưng.

Lý Bình An lại nói: ” Nhưng mà, ta còn có một việc muốn làm phiền các hạ

“Chuyện gì vậy?”

Con mèo ngẩng đầu lên.

“Tại hạ biết rõ nhóm Miêu Miêu có thần thông quảng đại nên muốn nhờ nhóm Miêu Miêu giúp ta tìm hiểu một số chuyện ở trong thành. Chẳng hạn như ở bên trong thành có những yêu quỷ nào lợi hại hoặc là Thành Hoàng Yên Châu đã đi đâu. Từ khi nào mà Yên Châu xảy ra biến đổi lớn như vậy, tại sao lại biển đổi như thế.”

Con mèo gật gật đầu, cũng không biết là có nghe lọt tai hay không. Dù sao lúc này nước miếng của nó đã sắp rớt ra rồi.

Chương 735: Thay đổi lớn

Khi Lý Bình An về đến nhà, Miêu Nhi đã đi ra ngoài. Lão Ngưu vẫn còn đang ngủ.

Lý Bình An đưa tay sờ vào trong chăn, trong chăn vẫn còn một chút hơi ấm. Sau đó, hắn cũng cởi giày chui vào trong chăn, lật xem một quyển sách hướng dẫn về phương pháp luyện chế đan dược.

Bên ngoài tuyết lớn bay tán loạn, nằm ở trong phòng ấm áp bên lò sưởi nóng.

Trong lò sưởi vang lên những tiếng tí tách hoà với tiếng gió tuyết bên ngoài.

Lý Bình An đọc sách một lúc thì không nhịn được ngủ lúc nào không hay, đến khi tỉnh lại thì trời đã

tối.

Miêu Nhi không biết khi nào đã trở về, đang làm cơm tối.

“Tiên tử đã về rồi”

Miêu Nhi thấy Lý Bình An đã tỉnh, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm.

“Tiên tử nhìn ta như vậy làm gì?”

Miêu Nhi nhảy xuống bàn, bước lên trước vài bước.

“Vì sao tiên tử lại nhìn ta như vậy?” Lý Bình An hỏi lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Nhi tỏ vẻ nghiêm túc nói: ” Hôm nay, Đại Bình An có phải mua rất

nhiều đậu hủ chiên đúng không?”

“Đúng vậy.” Lý Bình An thừa nhận.

“Có phải đã chia cho đám mèo đúng không?”

“Đúng vậy, coi như là quà cảm ơn cho bọn họ.

Miêu nhi nắm chặt tay nhỏ, đập mạnh xuống mặt đất.

“ Ừm ~ nhưng tiên tử đã tặng quà cảm ơn cho bọn họ rồi, sao lại tặng lần thứ hai nữa chứ!”

“Tiên tử tặng cho bọn họ cái gì rồi?”

“Tiên tử phải tốn một khoản tiền khá lớn để mời bọn chúng ăn cá nướng đấy.

Có thể nhìn ra được, bởi vì số tiền đó mà Miêu Nhi đau lòng không thôi.

Vừa rồi, nàng lại còn nghe được Đại Bình An tiêu tốn một khoản tiền mua đậu hũ chiên cho đám mèo. Miêu Miêu tiên tử suýt nữa ngất tại chỗ.

Đây chính là một khoản tiền lớn đó!

Lý Bình An nói: “Tại hạ thật sự không biết tiên tử đã mời bọn họ rồi.

Miêu Nhi buồn bã xòe bàn tay nhỏ bé ra, ngồi bịch dưới đất. Vẻ mặt của nàng chán nản như không còn lưu luyến gì nữa, liên tục than thở.

“Lần này lỗ lớn rồi, tiên tử vất vả lắm mới tiết kiệm được số tiền đó, làm sao sống qua năm nay đây”

Lý Bình An ngáp một cái, đưa tay sờ sờ đầu Miêu Nhi, an ủi: “ Không sao đâu, dù không có tiền chúng ta vẫn có thể đón một năm mới tốt đẹp.”

Miêu Nhi cúi đầu suy nghĩ lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên: ” Gần đây có người nào tới tìm chúng ta trừ yêu sao?

“Rất nhiều” Lý Bình An nói.

Dường như Miêu Nhi lại một lần nữa khôi phục động lực, phấn chấn trở lại: ” Mau nói cho tiên tử biết bọn chúng ở đâu, tiên tử muốn đi bắt yêu.

“Nhưng như vậy sẽ không khiến cho tiên tử mệt mỏi sao ?”

“Tiên tử hoàn toàn không mệt gì cả nhưng mà Đại Bình An, từ này về sau ngươi đừng tiêu tiền lung tung như vậy nữa nhé.

Ban đầu, Lý Bình An định ngày mai tự mình đi xử lý những chuyện vặt vãnh này nhưng hiện tại Miêu Nhi muốn đi, vậy thì giao cho Miêu Nhi đi.

Vì thế hắn nói chi tiết cho Miêu Nhi biết rõ tình hình.

Miêu Nhi nấu xong cơm tối thì vội vàng đi ra ngoài.

Lý Bình An và lão Ngưu ăn cơm tối xong lại song song trốn vào trong chăn, hưởng thụ khoảng thời gian sung sướng khó có được này.

Gió tuyết vẫn thổi, đúng lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Lý Bình An khẽ nhíu mày, không muốn chui ra khỏi chăn. Hắn nhìn thoáng sang lão Ngưu, lão Ngưu cũng nhìn thoáng sang hắn. Lão Ngưu cuộn tròn thân thể thành một cuộn, nhất định không đi ra mở cửa. Lý Bình An đành phải chui ra khỏi chăn, mở cửa.

Ngoài cửa là một lão đạo sĩ, bộ dáng bẩn thỉu.

Lão đạo sĩ này có hai cái răng lớn nhô ra ngoài, rất nổi bật. Lý Bình An chưa từng gặp người đạo sĩ này, nhưng mà…..Hắn chợt nhớ tới, tiên tử từng nói lúc trước khi nàng sắp ra biển, nàng đã gặp một lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ này còn nói dối tiên tử, nói xấu hắn và lão Ngưu là lừa gạt tiên tử làm việc cho mình.

Tiên tử từng miêu tả qua bộ dáng lão đạo sĩ kia, lời miêu tả của nàng lại giống hệt với bộ dáng người đang đứng trước mặt Lý Bình An.

Lão đạo sĩ chỉ định xin uống một ngụm nước nhưng khi lão nhìn thấy Lý Bình An thì lập tức sửng sốt, ngạc nhiên.

“Các hạ thật là kỳ lạ.

“Ồ? Kỳ lạ như thế nào?”

“Tại sao các hạ không có quá khứ, cũng không có tương lai?”

“Chẳng lẽ đạo trưởng còn có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai của một người sao?”

Lão đạo sĩ vung phất trần lên, cười nói: “Thật trùng hợp, bần đạo tinh thông nhất chính là đạo pháp này. Tuy không thể nói nắm chắc mười phần nhưng ít nhất cũng có thể nhìn ra bảy tám phần. “Đạo trưởng có bản lĩnh quá lợi hại rồi” Lý Bình An cười nói.

Lão đạo sĩ lại tỏ ra thần thần bí bí nói: “Bần đạo ta còn có một bản lĩnh, đó là có thể đoán ra ngươi họ Lý, tên là Bình An”

Biểu hiện trên mặt Lý Bình An không thay đổi: “Làm sao đạo trưởng biết được?”

Lão đạo sĩ chuyển đề tài: “Bên ngoài này trời lạnh quá, không biết có thể xin một chén nước uống, vào nhà ấm áp được không?”

“Nước thì không có nhưng mà có rượu ngon. Nếu đạo trưởng không chê thì mời vào uống một chén”

“Ha ha ha, vậy thì tốt quá!”

Bên trong phòng lò lửa đang bập bùng cháy, khắp phòng tràn hơi nóng ấm áp.

Lý Bình An rót rượu ra chén.

Lão đạo sĩ liên tiếp uống mấy chén, mới ung dung nói: “Các hạ không hỏi lão đạo ta làm như thế nào đoán ra tên của các hạ sao?”

“Đạo trưởng đương nhiên có bản lĩnh riêng của mình.

Lão đạo sĩ cười ha ha, nói: “Lão đạo ta tự nhận là có vài phần bản lĩnh, trên đời này những người khiến cho lão đạo ta nhìn không thấu sợ là đã ít lại càng ít. Mấy người này lại rất trùng hợp là những người ít nhiều quen biết lão đạo hoặc là người lão đạo đã từng gặp mặt qua. Nhưng mà chỉ có duy nhất một người là lão đạo chưa từng gặp. Vậy thì chỉ có thể là người có đại danh đỉnh đỉnh Thiên Phạt chi nhân_ Lý Bình An”

Lý Bình An khen: “Đạo trưởng suy đoán rất giỏi, không biết tôn tính đại danh, tu hành ở đâu?” “Tại hạ pháp hiệu Thiên Nguyên Tử, đệ tử Long Hổ Sơn.

“Ồ? Đạo trưởng là đệ tử Long Hổ Sơn? Lão thiên sư Long Hổ là …...

“Là sư đệ không ra gì của ta, lão đạo ta đã nhiều năm không trở lại Long Hổ sơn rồi”

“Xin được phép có lễ với đạo trưởng, không biết đạo trưởng là cố ý

tới tìm tại hạ, hay là..”

Lý Bình An nhớ tới Bạch Ngọc Kinh trong cơ thể mình.

Đối phương tự mình tìm tới cửa cũng là hợp tình hợp lý.

Thiên Nguyên Tử lắc đầu, nói: “Chỉ là trùng hợp thôi, lão đạo ta chỉ là muốn xin ngụm nước uống”

Lý Bình An cười nói: “Vậy thì thật đúng là trùng hợp, kỳ thật tại hạ đã sớm được nghe nhắc đến đạo trưởng từ lâu?”

“Ồ?” Thiên Nguyên Tử nhướng mày, hỏi: ” Sư đệ của ta từng nhắc tới ta với ngươi sao?”

“Lão Thiên Sư không nhắc đến đạo trưởng mà là trong nhà chúng ta có một con mèo con đã từng gặp qua đạo trưởng. Đạo trưởng còn từng cảnh cáo mèo nhỏ nhà ta phải cẩn thận có người lừa gạt nàng làm việc.

Thiên Nguyên Tử sửng sốt, lập tức cười ha hả. Lão liên tục vỗ mạnh vào đùi mình: “Quả nhiên là

không khéo không thành sách! Không ngờ khéo như vậy!”

Lý Bình An mỉm cười uống một ngụm rượu, rồi hỏi: “Đạo trưởng đến Yên Châu có chuyện gì vậy?” “Ngươi thì sao?” Thiên Nguyên Tử hỏi ngược lại.

“Tại hạ vừa mới kết thúc chuyến du hành, dừng chân ở chỗ này nghỉ ngơi một vài ngày. Chỉ là…...

Thiên Nguyên Tử tiếp lời: “Chỉ là ngươi phát hiện nơi này có vấn đề bất thường, rõ ràng là dưới thời kì thịnh thế nhưng nơi này yêu quý lại mọc ra nhiều như nấm”

“Xem ra đạo trưởng đã sớm phát hiện ra rồi.

“Lão đạo ta là ngửi thấy mùi của Vực Ngoại Thiên Ma nên đã đi theo đến tận đây.

Vực ngoại thiên ma!

Lý Bình An khẽ nheo mắt lại.

Hắn nhớ tới mình và Trường Thanh đã từng ở cảnh nội Đại Tùy có duyên gặp mặt một lần với Vực Ngoại Thiên Ma.

Lúc ấy một tia thần thức của Vực Ngoại Thiên Ma ẩn giấu ở trên người cương thi bị hắn và Trường Thanh vô tình phát hiện.

Sau đó Trường Thanh hỏi Phật môn mới biết được chuyện Vực Ngoại Thiên Ma …

Thiên Nguyên Tử tiếp tục nói: " Từ trước đến nay Vực ngoại thiên ma hành động đều không để lại dấu vết, nếu là lúc bình thường lão đạo ta cũng tìm không thấy tung tích của hắn. Nhưng hiện tại ở Yên Châu, hắn lại trắng trợn lộng hành công khai, xem ra đại loạn sắp tới rồi!"

Nói đến đây, Thiên Nguyên Tử ngừng lại một chút. Sau đó lão quay ra hỏi Lý Bình An: "Ngươi có phát hiện Vực Ngoại Thiên Ma ẩn náu ở nơi nào không?"

Lý Bình An lắc đầu, thành thật nói: "Tại hạ không biết.

"Lão đạo ta chỉ biết là hắn ẩn náu ở Yên Châu nhưng cũng tìm không ra vị trí cụ thể của hắn. Nhưng lần này đây, chúng ta nhất định phải bóp chết hắn từ trong trứng nước. Lão đạo ta cũng có mời tới một vài người bạn, bảo đảm không để cho hắn có thể rời khỏi Yên Châu"

Lý Bình An bình tĩnh nói: "Nếu phát hiện ra Vực Ngoại Thiên Ma, mong đạo trưởng thông báo cho ta."

"Được, xin cáo từ"

" Xin không đưa tiễn"

Lý Bình An nhìn bông tuyết bay đầy trời, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Biến cố lớn sắp xảy ra rồi.

Chương 736: Thái Thú

Tin tức về một vị cao nhân ở ngõ Liễu có thể trừ yêu nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Bất kể là yêu quái lớn hay yêu quái nhỏ, không có gì là vị đó không giải quyết được.

Quan trọng nhất là giá cả rất hợp lý, không có tiền có thể trả bằng mấy quả trứng gà, dưa muối hay rượu nhà tự làm cũng được. Có tiền thì trả thêm nhiều hơn một chút cũng không sao. Trả bao nhiêu nhận bấy nhiêu.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người từ phố Nam thành Bắc đều tới đây tìm vị cao nhân này để xin nhờ giải quyết chuyện rắc rối của mình. Một người, một trâu, một mèo liên tục bận rộn suốt một thời gian dài. Ngay cả lão Ngưu lười nhất cũng không thể không vận động.

Mắt thấy sắp đến cuối năm rồi, Lý Bình An khó có được khoảng thời gian nghỉ ngơi rảnh rỗi nên đi ra chợ mua sắm một ít đồ tết. Khi Lý Bình An đang trên đường đi về nhà thì có một chiếc xe ngựa dừng lại ở bên cạnh hắn, một người đàn ông trung niên đi từ trên xe xuống.

“Xin hỏi các hạ có phải là Lý tiên sinh chuyên trảm yêu trừ ma không?”

Chương 736: Thái Thủ

Đúng là tại hạ.

Lý Bình An vừa nhìn đã biết đối phương đến tìm hắn là để trừ yêu.

“Tại hạ là quản gia của phủ Trương huyện lệnh, phụng mệnh đặc biệt tới mời tiên sinh “À, thì ra là huyện lệnh mời.

Vẻ mặt Lý Bình An không thay đổi, hoàn toàn bình tĩnh.

“Chờ ta một chút, ta đưa đồ về nhà trước”

Vâng

.Vâng…..

Tuy rằng, người quản gia rất sốt ruột nhưng cũng không dám giục.

Bình thường nếu lão gia nhà hắn muốn mời ai tới, hắn cũng không cần phải có thái độ như vậy. Nhưng mà lần này tới mời người này lại không giống như bình thường. Hắn chỉ đành phải chờ Lý Bình An mang đồ trở về nhà, sắp xếp ổn thoả mọi việc.

Sau đó, Lý Bình An được mới ngồi lên xe ngựa đi theo quản gia đến phủ huyện lệnh.

Trên đường đi quản gia giải thích rõ ràng tình hình cho Lý Bình An biết.

Không biết vì sao, , vài ngày gần đây lão gia nhà ta thường xuyên mệt

mỏi, cả người phờ phạc. Sau

đó lão gia ngủ không dậy nổi khiến cho chúng tôi sợ tới mức vội vàng đi tìm vài vị lang trung đến thăm khám nhưng đều không phát hiện ra có gì khác thường. Bọn họ đều nói là lão gia nhà ta chỉ đang ngủ nhưng mà gọi thế nào cũng không tỉnh……

Trong lúc nói chuyện, bọn họ cũng đã đến phủ nha huyện. Quản gia vội vàng dẫn Lý Bình An vào trong phủ.

“Phu nhân, phu nhân, ta đã mời vị cao nhân đó tới rồi đây”

Một vị phụ nhân ăn mặc phú quý, đang dùng khăn tay lau nước mắt trên khóe mắt. Nàng nghe thấy quản gia đã mời được cao nhân tới thì vội vàng cất chiếc khăn tay, nhìn về phía Lý Bình An. Nàng thấy đối phương tuổi tác có vẻ không lớn lắm, nhìn dáng vẻ tối đa cũng chỉ khoảng trên dưới hai mươi, nhiều nhất là ba mươi tuổi. Nhưng mà khí chất phong thái của đối phương không tầm thường. Vì thế, nàng cũng không suy nghĩ câu nệ tuổi tác nữa. Nàng vội vàng tiến lên phía trước đến gần Lý Bình An nói một loạt các lời cầu khẩn.

Mấy ngày này, Lý Bình An nghe những lời này nhiều đến phát chán nên hắn đi thẳng vào vấn đề, lập tức đến phòng ngủ xem xét tình trạng quan huyện lệnh đang hôn mê.

Theo lý thuyết thì người đứng đầu một huyện, một vị quan chức triều đình đều sẽ có thần minh quan vận bảo hộ, yêu ma tà khí bình thường không dám ra tay với họ. Đương nhiên sau này cũng

sợ có thể sẽ bị trả thù, gặp phải rất nhiều rắc rối.

Tuy nhiên, hiện tại ở Yên Châu thành xảy ra rất nhiều chuyện kì lạ, Lý Bình An cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Trên giường có một người đàn ông trung niên đang nằm, nhìn dáng vẻ giống như đang ngủ say thường, sắc mặt hồng hào sáng bóng.

bình

Lý Bình An chỉ nhìn thoáng một cái đã nói: “Cũng không phải là vấn đề gì đặc biệt nghiêm trọng, đại khái là một loại thuật pháp thu mộng nào đó. Những ngày gần đây, quan huyện lệnh đại nhân có từng đi đến nơi nào không? Bắt đầu mệt mỏi, hôn mê từ lúc nào?”

Quản gia suy nghĩ một lát rồi nói: ” Hình như sau khi từ phủ nha của thái thú đại nhân trở về lão gia bắt đầu có chút bất thường. Lúc ấy,

còn có mấy vị huyện lệnh khác cũng đi cùng lão gia nữa”

“Vậy làm phiền phái người đi hỏi thăm một chút, xem xem mấy vị huyện lệnh khác có phải cũng xảy ra tình huống tương tự hay không?”

Quản gia vội phân phó người đi làm ngay.

Lý Bình An đưa tay sờ sờ, phát hiện phù triện đã dùng hết nhưng mà cũng không có vấn đề gì. Hắn bảo người lấy cho mình một tờ giấy trắng bất kì.

Quản gia đứng ở bên cạnh, nhịn xuống nghi ngờ trong lòng, giấy vẽ phù triện không phải đều là dùng giấy vàng sao?

Ngược lại vị phụ nhân thì nói chuyện thẳng thắn, nàng nói: ” Tiên sinh, trong nhà thiếp thân còn có một vài tờ giấy vàng, hay là..”

“Không sao, giấy gì cũng giống nhau, loại nào cũng được.

Thật ra giấy đơn thuần chỉ là một loại phương tiện mà thôi, giấy vàng thì dễ dàng hấp thu pháp lực

Còn có một loại thuyết pháp nói rằng, màu vàng tượng trưng cho tiên linh chi khí, cũng có thể coi như là chính khí trong thiên địa, phối kết hợp với phù văn viết bằng chu sa có thể phát huy tối đa uy lực chính khí mượn được.

Rất nhanh, Lý Bình An đã vẽ xong một tấm phù triện, phân phó quản gia hoà vào với nước thành thủy phù cho huyện lệnh uống. Không bao lâu, Trương huyện lệnh lập tức tỉnh lại.

Rất nhanh, một gã người hầu báo về tin tức nói rằng, khi các huyện lệnh khác về đến nhà, người nào có sức khoẻ tốt một chút thì cảm thấy mỗi ngày đều rất mệt mỏi, phờ phạc, người nào có sức khoẻ kém hơn thì giống như Trương huyện lệnh, rơi vào trạng thái hôn mê.

Lý Bình An yên lặng suy nghĩ một lát, nhìn sang Trương huyện lệnh.

Lý Bình An chắp tay nói: “Lý mỗ muốn làm phiền Huyện lệnh đại nhân đi với ta một chuyến đến phủ Thái thú, không biết ý Huyện lệnh đại nhân như thế nào?”

“Đi tới phủ Thái Thú sao?”

Trương huyện lệnh sửng sốt một chút nhưng lập tức suy đoán ra ý tứ

của Lý Bình An.

Trong lòng Trương huyện lệnh nổi lên suy đoán, có lẽ là ở Thái Thú phủ nha đã bị yêu ma náo loạn, rất có thể Thái Thú cũng trong tình trạng giống như hắn rơi vào trạng thái hôn mê.

Nếu như cao nhân hắn mời đến phủ Thái thú có thể hàng phục yêu ma… Bất kể nói như thế nào đó cũng là cơ hội nâng cao uy tín, cho hắn mặt mũi. Vì thế, Trương Huyện lệnh không chút do dự đồng

Lúc sắp đi, Lý Bình An không quên dặn dò quản gia đưa tới mấy tấm phù triện khác cho mấy vị huyện lệnh kia để giải pháp thuật trên người bọn họ.

Sau đó, bọn họ lên đường đi tới phủ nha Thái Thú. Khoảng cách đi đến Thái thú phủ nha không tính là xa lắm vì thế Lý Bình An cố ý tăng nhanh tốc độ hành trình. Thời gian cũng chỉ mất hơn một canh giờ đã tới phủ nha.

Gã người hầu ngoài cửa rõ ràng nhận ra Trương huyện lệnh nên lập tức mời bọn họ vào. Sau đó, hắn vội vàng đi bẩm báo Thái Thú đại nhân.

Nhân lúc Thái Thú đại nhân còn chưa tới, Trương huyện lệnh vội vàng dặn dò Lý Bình An vài câu. Tuy hắn là biết Lý Bình An là người có bản lĩnh thật sự. Nhưng Thái Thú đại nhân là một ông lão cứng nhắc cổ hủ, luôn luôn có thái độ phản đối với những người tu hành thuộc về tông phái chính tông. Chẳng bao lâu, vị thái thú này đi ra.Trương huyện thừa vội vàng đứng dậy hành lễ, bắt chuyện với Thái Thú. Chỉ là sau khi ánh mắt của vị Thái Thú rơi vào trên người Lý Bình An thì bầu không khí trong phòng khách lập tức thay đổi.

Trương huyện lệnh giới thiệu: “Đại nhân, vị này là Lý Bình An, Lý đạo trưởng, có pháp thuật rất cao cường, chính là người đã cứu mạng thuộc hạ.”

“Lý đạo trưởng, vị này chính là Thái Thú Yên Châu, đại sư tâm học Triệu Hoài Dân, Triệu đại nhân. Chỉ là sau khi Triệu huyện lệnh giới thiệu xong, hắn phát hiện hai người ai cũng không có ý định nói chuyện, hai bên đều im lặng nhìn đối phương đầy ẩn ý.

Trương huyện lệnh nháy mắt với Lý Bình An, thấp giọng nói: “Lý tiên sinh, Lý tiên sinh”

Chương 737: Lựa chọn như thế

nào

2087 chữ

Trước đây, Lý Bình An nghĩ rằng diệt trừ một số yêu ma thì thứ nhất có thể trả lại bình yên cho dân chúng, thứ hai trong quá trình trừ yêu, nói không chừng sẽ có thể tình cờ tìm được manh mối nào đó. Hắn không có bản lĩnh như Thiên Nguyên Tử đoán được Thiên Cơ vì thế chỉ có thể thử dùng cách này.

Ban đầu là vì hắn giúp đỡ hàng xóm láng giềng diệt trừ một vài tiểu ma, tiểu quỷ, danh tiếng dần dần lan truyền ra, mới có thể được người nhà quan huyện tìm tới cửa. Sau đó thông qua huyện lệnh biết được tình huống bên trong phủ thái thú.

Ban đầu, hắn tưởng rằng Thái Thú phủ nha có yêu ma gì đó. Thế nhưng chẳng nghĩ tới, lại trùng hợp bắt được hung thủ chủ mưu phía sau màn….. Quả nhiên mọi việc đều là tuần hoàn, đếu có mối liên hệ gắn kết với nhau.

Lý Bình An từng giao thủ với một tia thần thức của Vực Ngoại Thiên Ma. Lúc ấy Vực Ngoại Thiên Ma đưa tia thần thức bám vào trong thân thể của một bộ cương thi bị hắn và Trường Thanh vô

tình phát hiện.

Tuy lúc ấy, Lý Bình An chỉ giao thủ với một tia thần thức của Vực Ngoại Thiên Ma nhưng khi nhìn thấy Thái thú đại nhân trước mắt, hắn có thể liếc mắt một cái là nhận ra ngay. Điều đó cũng cho thấy, lúc này tại đây tuyệt đối không phải chỉ có một tia hoặc một vài tia thần thức của Vực Ngoại Thần Ma nữa.

Lý Bình An không nắm rõ lai lịch của đối phương, thực lực như thế nào. Tuy nhiên, trước đây hắn đã từng nghe nói kiểu Thiên Ma này thường ẩn náu ở bên ngoài Cửu Châu. Mỗi một lần thiên hạ xảy ra đại loạn đều sẽ xuất hiện, thực lực chắc chắn không hề yếu kém.

Vào thời điểm này, toàn bộ bên ngoài Yên Châu những người bạn mà Thiên Nguyên Tử đạo trưởng mời tới đã tới không dưới mười vị, có thể thấy được mức độ quan trọng của việc này. Vì thế, Lý Bình An không ra tay ngay.

Trong ánh mắt của Thái Thú đại nhân cũng lóe ra vài tia kiêng kỵ.

Thực ra hắn biết Thiên Nguyên Tử của Long Hổ Sơn đã theo dấu hắn

tìm được đến đây nhưng hắn cũng không quá mức để ý. Những tên thối tha đó luôn như âm hồn không tán đuổi theo hắn, hắn cũng nắm rất rõ tình hình nhưng mà chỉ có người trước mắt này là…..

Trong khoảng thời gian ngắn, cả hai đều không ra tay. Hai người đều có chút e ngại đối phương

nên chỉ im lặng đối mặt.

Dường như Trương huyện lệnh cũng phát hiện ra bầu không khí có gì đó không bình thường. Hắn khẽ mím môi, lùi về phía sau vài bước.

Lý Bình An quay đầu nói với hắn: ” Đã làm phiền Trương huyện lệnh đưa đến đây, Trương huyện lệnh có bệnh nặng mới khỏi, vẫn là nên trở về nghỉ ngơi nhiều hơn đi?

“….. Ồ…….Vậy ta xin cáo từ trước…..

Thái thú cũng không ngăn cản, để mặc Trương huyện lệnh rời đi.

Lý Bình An nhìn thoáng qua các thị nữ trong phòng. Thái thú phất phất tay, ra hiệu cho các thị nữ cũng rời đi. Thực ra hắn không quan tâm trong tay mình có con tin hay không. Bởi vì một khi hắn ra tay đừng nói là khu vực phủ nha này mà ngay cả toàn bộ Yên Châu đều gặp phải tai ương.

Thái thú rót cho Lý Bình An một chén nước trà, mở miệng nói:

“Ta chỉ biết lão già Long Hổ Sơn kia và mấy lão già khác luôn đuổi theo ta không bỏ nhưng ta lại không biết các hạ, chẳng hay các hạ đang tu luyện ở đâu?”

“Ta chỉ là tán tu thôi. Ta cũng có một việc muốn hỏi các hạ” “Mời nói”

“Thiên hạ thật sự sắp đại loạn sao?”

” Thiên hạ đại thế, vạn vật đều phải thay đổi tuần hoàn. Từ trước đến nay, Long Hổ Sơn luôn coi ta là nguồn gốc gây ra thiên hạ đại loạn. Thật tình bọn họ không biết nên luôn chỉ biết trị phần ngọn mà không trị tận gốc. Đám người Long Hổ Sơn kia đều là chết não, bảo thủ.

Sau này ta thấy phiền phức nên nhân một lần thiên hại đại loạn mà tấn công, tập kích giết chết một Thiên Sư đương nhiệm của Long Hổ Sơn, giết môn hạ đệ tử của hắn, hủy đạo quán của hắn.

Nếu không bây giờ Long Hổ Sơn cũng không đến mức suy tàn như hiện nay, bị một Chính Dương Môn nhỏ bé bắt nạt.

Thái thú kể lại mọi chuyện với thái độ rất hời hợt, giống như việc phá hủy một đạo môn chính tông chỉ làm một chuyện vặt vãnh, thuận tiện ra tay làm mà thôi.

Lý Bình An cũng không quá để ý, bởi vì nghe lời kể của hắn cũng đoán ra ít nhiều có phần khoác lác. Chuyện xảy ra chắc hẳn là như vậy. Nhưng mà quá trình xảy ra chắc chắn sẽ không dễ dàng như lời đối phương nói. Trong quá trình đó, hắn sử dụng thủ đoạn gì dành chiến thắng cũng chỉ có chính hắn biết rõ.

Lý Bình An lại hỏi: "Vậy tại sao các hạ lại đến Yên Châu?"

"Phải có chỗ dừng chân chứ"

Lý Bình An gật gật đầu.

16:13

Bên ngoài tiếng gió tuyết lớn hơn một chút, cũng không biết lúc này lão Ngưu và Miêu Nhi có ở cùng một chỗ hay không? Lý Bình An ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thái Thú siết chặt chén trà trong tay khiến cho chén trà nứt ra một đường nhỏ, hắn mím môi, hơi nheo mắt nhìn chằm chằm vào Lý Bình An. Hắn đắn đo không rõ đối phương có ý định ra tay hay không?

"À, đúng rồi, ta quên nói một điều.

Lý Bình An đột nhiên nói.

"Lúc trước ta và Thiên Nguyên Tử đạo trưởng đã có ước định, nếu ai trong số hai người chúng ta biết được tin tức của các hạ thì sẽ thông báo cho nhau một tiếng. Chúng ta đều để lại tín vật cho nhau. Chắc hẳn vừa rồi tấm giấy phù giấy ta để lại chỗ Thiên Nguyên Tử đạo trưởng đã bị thiêu rụi rồi" Sắc mặt Thái Thú không tốt, hắn nói: " Thế nào? Muốn vây giết ta sao?"

Hắn còn chưa nói xong thì hai cánh cửa phủ đồng loạt bật mở ra phía ngoài, giống như có một sức

mạnh nào đó kéo chúng mở ra. Bên ngoài cửa có ba bóng người, ngoại trừ Thiên Nguyên Tử, còn có hai người nữa.

Thiên Nguyên Tử nhìn Thái Thú một lúc lâu, sau đó mới dời tầm mắt

nhìn về phía Lý Bình An.

“Ha ha ha, thật không ngờ ngươi lại giành trước một bước, thuật suy tính của lão phu theo không kịp ngươi rồi.

“Lý mỗ chỉ là tình cờ đến mà thôi” Lý Bình An nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà.

“Giới thiệu một chút, vị này là tông chủ Tâm Kiếm Tông, Liễu Vô”

Tâm Kiếm Tông sao?

Lý Bình An nhớ lại trận chiến ở trấn nhỏ, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Liễu Vô. Lúc đó những tu sĩ ở trấn nhỏ vây giết Lý Bình An đã từng tự mình báo ra danh tính.

Tâm Kiếm Tông, Liễu Như…

Lý Bình An vẫn còn nhớ rõ từng cái tên lúc đó. Chắc hẳn Liễu Như kia có mối quan hệ nào đó với Liễu Vô này.

Liễu Vô nhìn thoáng qua Lý Bình An, rất nhanh rút lại ánh mắt của mình, đây không phải là lúc để giải quyết ân oán cá nhân. Huống chi chuyện kia, mấy gia tộc đã thống nhất quan điểm chung,

không thích hợp nói ra. Liễu Vô mặc một bộ trang phục màu trắng, râu và tóc cũng bạc trắng, trên tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh biếc.

Người còn lại là một người đàn ông trung niên, tướng mạo bình thường không có gì đặc biệt. Thậm chí vẻ mặt còn có phần chất phác. Ánh mắt Lý Bình An nhìn về phía người đó, hai bên đều khẽ mỉm cười. Hai người đã từng gặp nhau trên đỉnh núi cao nhất ở vùng đất tuyết miền Đông, nhưng cũng không có giao lưu gì đặc biệt.

Ba người lần lượt ngồi xuống. Thiên Nguyên Tử quan sát qua trang trí phủ Thái Thú, nhịn không được tiếng khen ngợi.

“ Ta đã sớm nghe nói Yên Châu là một nơi phồn hoa tráng lệ, ngươi thật là biết cách hưởng thụ. Thái Thú cười không nói gì.

Thân thể Liễu Vô toát ra khí áp kiếm đao, ánh mắt sắc bén. Người đàn ông trung niên vẻ mặt chất phác, hai tay đút trong tay áo, khí áp không lộ ra ngoài, cũng không nói một lời. Lý Bình An uống một ngụm trà, không lộ ra biểu cảm gì.

Lâu nay, Thiên Nguyên Tử rất vất vả mới tìm được Vực Ngoại Thiên

Ma, vẻ mặt khó tránh khỏi có chút kích động nhưng cũng không muốn biểu hiện ra ngoài quá rõ.

Thái thú ngồi ở vị trí cao nhất, ánh mắt hắn đảo qua nhìn mặt bốn người. Tuy rằng chỉ có bốn người ngồi trong sảnh nhưng ở ngoài Yên Châu, tên đạo sĩ thối Long Hổ Sơn đã mời tới không ít người. Nếu như ra tay, chỉ trong nháy mắt bọn chúng sẽ chạy tới đây.

Thái thú không cho rằng chỉ bằng vào khả năng của bọn họ có thể giết được hắn, chỉ có thể làm cho hắn bị thương đến một mức độ nào đó mà thôi.

Ở đây chỉ có duy nhất một biến số, đó là….. Ánh mắt của Thái thú tập trung trên người Lý Bình An. Sau đó, hắn mở miệng đầu tiên phá vỡ sự im lặng.

“Thế nào? Các vị luôn tự xưng là chính đạo. Chẳng lẽ muốn ở chỗ này hi sinh sinh mạng của vạn gia ngàn họ Yên Châu dùng làm lá chắn chiến đấu với ta?”

Đây mới thật sự là vấn đề phiền phức, khó giải quyết nhất. Hiển nhiên cuộc chiến của bọn họ không có khả năng chỉ diễn ra ở cái này trong sảnh phòng khách này. Bọn họ cũng không có khả năng đánh một đòn là vị Vực Ngoại Thiên Ma này sẽ chết.

“Đường đường là Vực Ngoại Thiên Ma lại phải lấy tính mạng của dân thường ra để uy hiếp, không phải quá thiếu thể diện rồi không” Thiên Nguyên Tử châm chọc nói.

Thái thú cười lạnh: ” Các ngươi đến nhiều người vây công một mình ta như vậy, chẳng phải cũng mất thể diện rồi còn gì?”

Cục diện lập tức rời vào trạng thái giằng co.

Với phong cách hành sự của Thiên Nguyên Tử, cho dù phải trả giá là hi sinh tính mạng của toàn bộ dân chúng Yên Châu, lão cũng phải chặn giết Vực Ngoại Thiên Ma tại đây. Nhưng nếu hành động như vậy, chính lão cũng không rõ từ trước đến nay vị luôn có hành sự quỷ dị _ Lý Bình An sẽ lựa chọn như thế nào.

Nếu xử lý không khéo, Lý Bình An không giúp bọn họ bắt Vực Ngoại Thiên Ma, ngược lại sẽ ngăn cản hành động của bọn họ, vậy thì sẽ không ổn.

Dường như, phía bên kia Thái thú cũng đang chờ đợi thái độ của Lý Bình An. Thái Thú cũng hiểu rằng hiện tại chiến đấu hay là hòa đàm,

toàn bộ phụ thuộc vào quyết định của đối phương.

“Các hạ nghĩ như thế nào, việc này nên kết thúc ra sao?”

Sau một thời gian dài im lặng, Lý Bình An mới mở miệng hỏi Thái Thú.

Chương 738: Mỗi người ra một chiêu

1675 chữ

“Các hạ cảm thấy việc này nên xử lý như thế nào?”

Lý Bình An uyển chuyển ném vấn đề sang cho Thái Thú.

Thân hình Thái Thú hơi ngả ra sau, hai mắt híp lại thành một đường thẳng.

Bên ngoài Yên Châu.

Ở mỗi một phương hướng đều có một hoặc hai vị tu sĩ, hoặc đứng trong rừng, hoặc đứng ở trên bầu trời. Vẻ mặt mỗi người đều hết sức nghiêm túc nhìn về phía phủ Thái Thú.

Khâm Thiên Giám của vương triều Đại An cũng nhận thấy khí áp của những vị tu sĩ này. Khâm Thiên Giám không thể dò xét ra dấu vết tồn tại của Vực Ngoại Thiên Ma, nhưng đối với những tu sĩ có đại danh đỉnh đỉnh, khí áp có thể ảnh hưởng đến linh khí một vùng như thế này, bọn họ rất quan tâm, cũng rất mẫn cảm.

Trong khoảng thời gian ngắn, Giám Chính, trưởng quản tối cao Khâm Thiên Giám và rất nhiều tu sĩ đều xuất hiện ở bên ngoài Yên Châu.

Lúc này những tu sĩ đi theo Thiên Nguyên Tử để tránh hiểu lầm đã bước lên phía trước giải thích rõ tình huống đang diễn ra.

Giám Chính và trưởng quản tối cao Khâm Thiên Giám liếc nhìn nhau một cái, trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ. Bọn họ đều đã từng nghe nói về Vực ngoại thiên ma.

Nếu như những người này không phải là những nhân vật khai tổng lập phái, có uy tín và địa vị thì việc những người này tập trung ở đây sẽ rất dễ khiến cho người của vương triều Đại An nghĩ rằng có một

thế lực nào đó muốn đảo chính, lật đổ vương triều.

Giám Chính suy nghĩ một lát, rồi nói: " Nếu thật sự là như thế, chúng ta cũng ở lại đây, hỗ trợ mọi người một tay.

"Xin cứ tự nhiên"

Vì thế hai nhóm người tạo thành hai vòng vây.

Rất nhiều tu sĩ Vương triều Đại An vừa đề phòng việc thực sự có Vực Ngoại Thiên Ma, cũng vừa lo lắng những người này nhân cơ hội làm một số chuyện bất lợi cho Vương triều Đại An.

Nhưng mà, đợi một lúc lâu cũng không thấy có động tĩnh gì. Giám Chính hơi cau mày, quan sát qua khu vực Yên Châu. Yên Châu vẫn phồn hoa tấp nập như cũ, dân chúng trong thành hoàn toàn không hề hay biết chuyện lớn sắp xảy ra. Nếu như những người này thực sự ra tay, sợ là Yên Châu khó có thể tồn tại. Đều là dân chúng Đại An của ta…...

Hắn vừa nghĩ đến đây thì đột ngột xuất hiện một luồng ánh sáng lao thẳng vào trong mây, đồng thời xuất hiện bốn bóng người đuổi theo sát phía sau.

Liễu Vô hóa thành một vệt ánh sáng màu trắng bạc, toàn bộ Yên Châu như bị ánh kiếm chiếu của hắn chiếu rọi sáng bừng lên.

Một loạt đạo thần phù hóa thành tấm lưới lớn ý định bao vây luồng ánh sáng kia.

Trên không trung, những đám mây đồng loạt bị chia làm hai nửa, giống như bị một kiếm chém đứt.

Cơn mưa tuyết đón gió rơi xuống như hóa thành một trận mưa kiếm ào ào lao tới bao vây luồng ánh sáng phóng lên kia.

Tiếng ồn không ngừng vang lên.

Dân chúng trong thành chỉ cảm thấy bầu trời lúc thì sáng, lúc thì tối.

Đất rung núi chuyển, lòng người hoảng sợ.

Bốn người mỗi người chỉ đánh ra một chiêu, sau đó không đuổi theo nữa, đáp xuống đất.

Đồng thời luồng ánh sáng kia chuyển hướng chạy ra ngoài thành, những người đã sớm chờ sẵn bên ngoài cũng đồng loạt ra tay. Trên

bầu trời tuôn ra từng dòng khí áp và từng dòng ánh sáng rực rỡ. Một bức Bát Quái Đồ dần dần xuất hiện giữa không trung, mỗi một quẻ đều sáng lên một đường kẻ dài nửa thước mùa đỏ. Tám đường ánh sáng đỏ liên kết thành một khu hình thành một vòng tròn chói mắt màu đỏ.

Khối lửa rơi xuống đập trên đất hình thành ra một cái hố sâu rất to.

Ánh kiếm xẹt qua như mưa rào, trút xuống không ngớt.

Ngũ Hành Thần Lôi liên tiếp đánh xuống không dứt…

Nhưng mà, luồng ánh sáng kia chỉ hơi đứng lại một chút, sau đó lại tiếp tục hướng di chuyển ra xa hơn. Xuyên phá Bát Quái Đồ, tránh thoát Thần Lôi, tốc độ của phi kiếm hoàn toàn không thể đuổi không kịp tốc độ của luồng ánh sáng.

Ngay khi mọi người ra tay thì luồng ánh sáng kia đã nhanh chóng biến mất ở phía xa xa.

Mọi người không cam lòng đuổi theo nhưng chênh lệch tốc độ hai bên thật sự quá lớn. Giám Chính và chưởng quản Khâm Thiên Giám của vương triều Đại An còn ra tay.

Về phần những người tu sĩ Vương triều Đại An còn lại thì ngay cả cơ hội ra tay cũng không có. Bọn họ chỉ cảm thấy trước mắt có một luồng ánh sáng chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó mọi chuyện đã kết thúc.

Vực Ngoại Thiên Ma đã trốn ra xa Yên Châu thành, hắn quay đầu nhìn lại một cái, sau đó liên tục cười lạnh.

Theo như hai bên ước định thì bốn người trong phòng khách mỗi người chỉ được đánh ra một

chiều.

Sau khi đánh ra một chiêu thì thu tay, Vực Ngoại Thiên Ma chỉ cần rời đi là được. Còn về phần những người bên ngoài có thể tùy ý ra tay.

Nhằm giảm thiểu tối đa mức độ ảnh hưởng đến dẫn chúng vô tội trong thành Yên Châu.

Hai bên đều dựa vào bản lĩnh của mình. Nhưng mà hiển nhiên phía Vực Ngoại Thiên Ma cũng không có bị thương quá nặng.

Chỉ có điều…... Còn có một người chưa ra tay.

Vực Ngoại Thiên Ma không khỏi có chút nghi hoặc.

Người không ra tay lại đúng là người khiến hắn lo lắng nhất trong bốn người, người mặc áo xanh.

Ta đã đi xa như vậy rồi, chẳng lẽ đối phương còn có chiêu trò gì sao?

Nghĩ tới đây, Vực Ngoại Thiên Ma lại tăng nhanh tốc độ thêm một chút.

“Vút vút

Âm thanh sắc bén của kiếm khí vang lên như ở trong không khí tạo nên gợn sóng, rơi vào bên tai Vực Ngoại Thiên Ma.

Tầm mắt của Vực Ngoại Thiên Ma xuyên thấu qua từng lớp mây mù, thấy rõ cảnh tượng trước mặt, khoé miệng không khống chế được khẽ co giật.

“Bạch…... Bạch Ngọc Kinh!?”

Đây là Bạch Ngọc Kinh của Long Hổ Sơn!

Vừa nhìn thấy thứ này, hắn lập tức cảm thấy khắp nơi trên cơ thể ê ẩm đau đớn.

Năm đó, đạo sĩ thối Khâu Bát của Long Hổ Sơn phát động Bạch Ngọc Kinh, từng thanh phi kiếm treo dưới lầu các suýt nữa lấy đi mạng của hắn.

Nếu không phải vì kế hoạch năm đó đã được tính toán kỹ càng không có sai sót, lại thêm vị Thiên Sư của Long Hổ Sơn khi ấy cũng không quá giỏi về thuật sát phạt. Sợ là mạng của hắn đã phải nằm lại dưới Bạch Ngọc Kinh rồi.

Sau khi trải qua kinh nghiệm xương máu lần đó. Đối với sức mạnh của Bạch Ngọc Kinh, tất nhiên Vực Ngoại Thiên Ma hiểu rất rõ.

Chỉ là tại sao bây giờ nó lại xuất hiện ở chỗ này?

Bạch Ngọc Kinh không phải đang ở Long Hổ Sơn sao?

Ảo giác ư!?

Lão đạo sĩ thối Khâu Bát kia vì đối phó với ta mà mang cả Bạch Ngọc

Kinh đến đây, chỉ có thể là hắn…

Trong nháy mắt vô số suy nghĩ lướt qua trong đầu Vực Ngoại Thiên Ma

Không đúng, là gã lạ mặt mặc áo xanh. Kẻ mà ta nhìn không thấu lai lịch kia.

Cũng không đúng! Nếu Bạch Ngọc Kinh di chuyển ta chắc chắn sẽ nhận ra….. “Ong ong ong—!”

Đúng lúc này, bên trong Bạch Ngọc Kinh phát ra một âm thanh giống như tiếng chuông đồng.

Đối với ở Thiên Ma, âm thanh đó nghe rất chói tai.

Giống như đưa hắn ngược lại dòng chảy thời gian trở về hàng ngàn năm trước.

Thanh phi kiếm treo ở tầng mười một kia, chậm rãi rơi xuống.

Thanh phi kiếm trượt xuống một cách tự nhiên vững vàng và êm ái.

Tầng mười một?

Thiên ma buộc miệng chửi ra một câu thô tục.

Đã đến rồi!!

Phía biên giới vương triều Đại An, có ba ngọn núi hình dáng giống như hình dáng của ba con rùa. Lúc này, một vệt ánh sáng đột ngột lao đến, phá vỡ đỉnh núi, rơi xuống một trận mưa ánh sáng chiếu rọi cả thung lũng thành một vùng trắng xoá.

Khung cảnh núi non ở bờ bên kia sông, nước thác chảy xuống văng tung tóe.

Ánh sáng trắng chiếu tới từ đầu kia của ngọn núi chiếu xuống sườn núi tạo ra một vùng ánh sáng rực rỡ.

Giống như là một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp, thể hiện sức sáng tạo của thiên nhiên, tuyệt mỹ

chói lọi.

Ánh sáng trắng như tuyết trải dài giống như một con rồng ngọc dài trăm trượng.

Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng ngời lấp lánh.

Một luồng ánh sáng trắng như tuyết đó dĩ nhiên là luồng kiếm khí!!

Bầu trời rung chuyển dữ dội, thác nước sôi trào.

Như ngược dòng đại dương, như thiên lôi đánh xuống khiến cho người ta không còn tìm thấy chỗ nào có thể tránh thoát.

Oanh…... ầm ầm…"

Chương 739: Có buôn bán được gì nữa đâu

1535 chữ

Thiên Ma bị trọng thương bỏ chạy về phía xa, không khỏi cảm thấy may mắn trong lòng.

Còn may là người kia làm như đã hẹn, nếu không ra tay đánh nhau thật, thì cũng chẳng biết rõ sinh

Bạch Ngọc Kinh

Một kiếm đi qua, phi kiếm uốn lượn thành một vòng, rồi quay về trong Bạch Ngọc Kinh.

Lý Bình An lại ngồi xuống, khẽ thở ra một hơi, lắc đầu mệt mỏi.

Không thể giết chết thứ kia, hắn đương nhiên cũng không trông mong vào điều đó, dốc toàn lực vào một kiếm mà không giết chết được Vực ngoại Thiên Ma kia, nhưng thôi đánh cho hắn trọng thương cũng đã tốt lắm rồi.

Qua chuyện này, chắc đám Thiên Ma sẽ nghỉ ngơi một thời gian, không chạy ra gây loạn nữa.

Thiên Nguyên Tử nhìn về phía xa, thầm nghĩ đáng tiếc thật.

Đám người ở bên ngoài kinh ngạc nhìn luồng kiếm khí kia nửa ngày trời, sau đó mới lần lượt đi tới phủ Thái Thú.

Còn có mấy người vẫn chưa từ bỏ ý định muốn đuổi theo kiếm khí kia.

Chỉ là, nghĩ cũng là chuyện vô ích.

Giám chính và nghệ nhân của vương triều Đại An cũng chạy một mạch tới đây.

Dù sao, Thiên Ma này cũng làm loạn trong địa phận quản lý của bọn họ.

Chỉ là Lý Bình An sợ dính vào rắc rối nên đã đi trước, chuyện còn lại cứ để mặc cho bọn họ xử lý.

Trở về ngõ cây liễu.

Lý Bình An vuốt vuốt cái trán đau của mình.

Mỗi lần dùng Bạch Ngọc Kinh phóng kiếm, hắn đều có cảm giác như bị rút hết tinh thần.

Đồng thời cảm giác nàng còn mãnh liệt hơn khi lên cao theo từng tầng.

Chỉ là không thể sử dụng hết trong một lần, như vậy sau này sẽ không sử dụng được nữa.

Nhưng mà, hắn lại cảm thấy hơi khó chịu.

Dù sao, ngày thường thanh thản cũng quen rồi.

Bảo hắn ngày nào cũng phải đánh nhau đến ta sống ngươi chết với các tu sĩ khác, hắn thật sự là không quen nổi.

Về đến nhà, mèo con và lão Ngưu cũng đã về.

Cô bé đang dọn dẹp đống đồ tết mà hắn mua về lúc trước.

Thấy hắn trở về, mèo con nhìn hắn chằm chằm, như là sợ hắn sài tiền lung tung.

“Đại Bình An đi đâu về đó?”

“Ra ngoài xử lý một chút chuyện thôi”

“Sao bây giờ mới về”

Cô bé giống như bà mẹ già hỏi đứa con mới đi chơi về.

“Chuyện hơi tốn thời gian một chút.

“Ăn cơm chưa?”

Đã qua giờ cơm trưa, mà Lý Bình An vẫn chưa ăn thật.

Nhưng hắn cũng không định ăn, chỉ ngáp một cái lười biếng.

Nói bừa: “Ta ăn rồi, ta đi ngủ một giấc trước nhé.”

Lại nhìn lão Ngưu đang nằm trong chăn ấm đệm êm, hắn bèn đưa chân đạp cho nó một cái. Ông đây ra ngoài bán sống bán chết, con trâu ngốc nhà ngươi chỉ biết ở nhà ngủ nướng “Ngưu ~”

Lý Bình An cởi giày, quần áo, chui vào trong chăn, nằm lên chiếc gối êm ái.

Giờ thì Vực ngoại Thiên Ma, thiên hạ đại loạn…..cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

Trong phòng có tiếng cằn nhằn quen thuộc, có tiếng mèo con bận rộn, có tiếng lửa nổ tanh tách.

Còn có tiếng gió lùa qua vách tranh, vang lên tiếng kêu êm tai.

Khi hắn ngủ dậy, ngoài kia trời đã tối.

Mèo con cũng nằm dựa lại gần bếp lửa ngủ say.

Trên mặt bàn, còn có cơm mà mèo con nấu sẵn cho hắn.

Chắc là thấy hắn ngủ ngon, nên không đánh thức hắn dậy.

Trên mặt bàn còn có một vò rượu.

Rượu này tất nhiên không phải là do tiên tử mua, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể là của Thiên Nguyên Tử gửi tới.

Lý Bình An cũng nhận thôi, sau đó dùng pháp thuật hâm nóng rượu.

Trên bàn có ba món ăn.

Mèo con xẻ thịt cái đầu heo do hắn mua về làm thành một đĩa lợn luộc.

Thêm vào là một bát canh củ cải trắng, và một ít lạc rang.

Lý Bình An tự rót cho mình một ly rượu trước.

“Chậc ~”

Mùi rượu nồng đậm đặc biệt, hương vị đong đầy.

Hương rượu dạo chơi qua đầu lưỡi, trôi thẳng vào yết hầu sau đó lao xuống dạ dày.

Ủ ấm cả một vùng bụng.

Hắn không nhịn được khen ngợi một câu: “Rượu ngon!”

Nghĩ chắc không phải nhân vật tầm thường, nếu không Thiên Nguyên Tử cũng sẽ không gửi đến đây.

Lý Bình An uống một hớp rượu, sau đó lại gắp một miếng, thi thoảng lại ngắm nhìn cảnh tuyết bên ngoài.

Chớp mắt, hai ngày đã trôi qua.

Sau khi Vực ngoại Thiên Ma rời khỏi đây, thành Yên Châu trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

Lại còn vương triều Đại An phát hiện Yên Châu bất thường, nên phái thêm người đến đây xử lý.

Yêu ma cũng bị trừ khử nhiều.

Quan phủ đã ra thông cáo rõ, nếu như gặp yêu ma quỷ quái thì mau tới bẩm báo, đồng thời tỉnh lâm cận cũng điều tới Thành Hoàng lâm thời và quan cõi âm.

Thế là càng ngày càng có ít người đến tìm Lý bình An trừ yêu.

Ngày thường thì bận vuốt mặt chẳng kịp, bây giờ ngồi chờ mãi sắp mọc rêu luôn rồi, chẳng buôn bán được gì cả!

Nhất thời mèo con không chấp nhận được sự thật này, mấy ngày liền mặt ủ mày chau.

Vất vả lắm mới có một mối làm ăn tìm đến cửa.

Ngay cả cơm cũng không thèm ăn, mèo chạy vội ra.

Nhưng mèo không biết, người ta đã giải quyết trước mèo một bước rồi.

Thế là, mèo con cầm theo một túi quýt nhỏ làm quà tạ lễ về nhà.

Mà cũng may, lúc trước bọn họ tích cóp được kha khá tiền, vả lại

mấy ngày này mèo con cũng tiết kiệm được một khoản.

Hôm đó, Lý Bình An như thường lệ bắt đầu ra ngoài câu cá.

Mèo con cũng muốn đi cùng, vì nghe Đại Bình An nói cá mang đi đổi tiền được.

Nhưng mà hôm nay nhà có việc bận, chỉ đành để ngày khác.

Ngày mai là năm mới rồi, cô bé phải mọi từng góc ra quét.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến động tĩnh.

Cô bé còn tưởng mối làm ăn tìm đến cửa rồi, vội ném khăn lau nhà đi, chạy lại mở cửa.

Nhưng ngoài cửa chỉ có hai ông lão.

Ông lão bên trái tóc trắng như mây, mặt đầy nếp nhăn, nhưng vẫn giữ khí chất tiên phong đạo cốt. Người bên phải, dáng người cao gầy, mặc một bộ cẩm bào, lông mày vừa dài vừa sắc, mũi cao

thẳng.

Môi ông ta rất mỏng, có vẻ là người tâm cơ.

Hai người này không phải người ngoài, ông lão bên trái là người phụng sự vương triều Đại An, người bên phải là giám chính Khâm Thiên Giám.

Cô bé nhìn bọn họ: “Muốn trừ yêu à? Hai người đưa một là được, còn có ưu đãi khác!”

“Chuyện này..”

Giám chính cười.

“Chúng ta tới tìm Lý Bình An Lý tiên sinh, xin hỏi tiên sinh có ở nhà hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nghiêm túc nói: “Tiên tử cũng trừ yêu được mà.

Đại Bình An không thích mặc cả, mỗi lần trừ yêu xong thì hay đem một chút trứng gà về hoặc là về tay không.

“Chúng ta không đến tìm tiên sinh nhờ trừ yêu. Giám chính nói.

Không trừ yêu?

Lấp lánh trong ánh mắt cô bé chợt biến mất.

“Xin hỏi Lý tiên sinh có ở nhà hay không”

“Đại Bình An ra ngoài câu cá rồi, các ngươi chờ một chút tẹo hắn về. “Quấy rầy rồi.

Hai người vào phòng.

Hai người nhìn theo tiếng động, phát hiện có một con trâu đang nằm gần lò sưởi.

Tiếng gáy vang ầm trời.

“Trời lạnh, mấy ngày này trâu nhà ta lười lắm. Cô bé rót trà cho bọn họ: “Hai người uống đi” “Cam on.”

Hai người nói cảm ơn, đánh giá quá chỗ này một lát.

Không phát hiện có gì đặc biệt gì, quả nhiên là khiêm tốn như người ta đồn.

Cô bé cũng không quét nhà nữa, chỉ nhìn chằm chằm hai người họ.

Dưới góc nhìn của nàng, rất có thể hai người này sẽ trộm tiền tích cóp của nhà nàng.

Hai người đương nhiên cảm nhận được ánh mắt nóng rực của cô bé, nhìn nhau cười.

16:14

Không bao lâu sau, ngoài phòng truyền đến giọng Lý Bình An. “Hôm nay ta câu được nhiều cá lắm.

Chương 740: Không tự sinh, vậy mới trường sinh

Lý Bình An thả cá vào trong chậu.

Cô bé vội vàng chạy ra nói: “Có khách đến chơi!”

“Ừm, tiên tử có tiếp đãi chu đáo không?”

Cô bé nhìn thấy mấy con cá béo trước mặt, hai mắt sáng lên.

“Ô~”

“Đại Bình An bắt được nhiều cá quá, ngày mai tiên tử cũng muốn đi bắt cá”

“Ngươi đi tiếp khách đi, để tiên tử đi bán cá”

“Vậy giao cho tiên tử nhé, không cần để giá cao quá đâu, kiếm được tầm vừa vừa là được rồi, nếu không thì không bán được…”

Còn chưa nói xong đã bị cô bé cắt ngang.

“Biết rồi, biết rồi ~”

Lý Bình Quay quay về phòng, thấy giám chính và phụng sự đang ngồi ở đó.

“Chào hai vị, tại hạ xin phép đi rửa mặt trước.

Giám chính vội nói: “Hai ta mạo muội quấy rầy, tiên sinh xin c

ứ làm việc của mình”

Lý Bình An múc nước, rửa qua mặt.

Sau đó quay lại, nói: “Lần này hai vị đến đây tìm Lý mỗ là có chuyện gì?”

“Là vì chuyện mấy ngày trước, đa tạ Lý tiên sinh ra tay giúp đỡ, ổn định tình hình Yên Châu. “Tiện tay mà thôi.

Giám chính cười khà khà tâng bốc mấy câu, lại hỏi.

“Bệ hạ nhà ta ngưỡng mộ tiên sinh đã lâu, nghe người nói tiên sinh đang ở đây, bèn muốn mời tiên

sinh vào hoàng cung một chuyến. Một là để cảm ơn tiên sinh, hai là muốn chiêm ngưỡng phong thái của tiên sinh

Hoàng đế Đại An?

“Xin gửi lời cảm ơn của ta tới bệ hạ, tại hạ chỉ là tán tu không thích hợp vào cung diện kiến thánh thượng.

Nếu như có dịp tới kinh thành, hoặc vào kinh ta sẽ đến gặp bệ hạ

sau.

Hai người kia như đã đoán được trước, bèn nói: “Nếu tiên sinh tới kinh thành, chắc chắn chúng ta sẽ rất hoan nghênh

Lý Bình An cười: “Không cần phải rắc rối như thế đâu?

Nói đến đây Lý Bình An đột nhiên đứng dậy: “Nghe nói bệ hạ đi khắp thiên hạ tìm kiếm phương thuốc trường sinh bất lão, thậm chí không tiếc của cải phái đội thuyền ra khơi, có chuyện này không?” “Ừm…”

Hai người ngập ngừng ngại ngùng.

“Quả thực có chuyện này, sao tiên sinh biết?”

“Nói ra cũng khéo, ta gặp đội thuyền của quý quốc trên biển, làm quen với Chung Quốc Đào Chung đại nhân viên quan của Đại An các ngài. Tính ra thì có lẽ lúc này ông ta đã về rồi, không biết bây giờ Chung đại nhân ra sao?”

Lời này vừa thốt ra, hai người kia lại càng ngại ngùng hơn.

Giám chính họ một cái rồi nói: “Chung Quốc Đào không hoàn thành nhiệm vụ, đã bị bệ hạ bãi chức, giờ đang nằm trong ngục rồi.

Lý Bình An nghe vậy gật gật đầu: “Từ xưa đến này, con người ta luôn không muốn phải đối mặt với tuổi già và cái chết.

Đặc biệt là những hoàng đế cổ đại ngồi trên vị trí cao, điều này đã được ghi lại trong suốt hàng nghìn năm lịch sử.

Hoàng đế nào cũng muốn tìm cách để mình trường sinh bất lão, nói ra thì họ chỉ là không muốn buông bỏ quyền lực của mình, giang sơn và của cải”

Hắn ngừng lại một lát rồi nói tiếp.

“Làm phiền hai vị giúp ta gửi tới hoàng đế bệ hạ lời này

“Tiên sinh cứ nói.”

Lý Bình An chậm rãi nói: “Người có thể sống lâu trăm tuổi trên thế gian này, không thể tự sinh tự diệt, bởi vậy mới trường sinh.

Mà thánh nhân lại từ bỏ thân phận thánh nhân, người khác mới nhìn nhận thân phận đó.

Không suy xét việc tư? Vậy mới chính là tư”

Hai người im lặng, cố gắng suy ngẫm hàm ý của mấy câu này.

Chính vì thánh nhân là người vô tư, ngược lại mới hoàn toàn vì mình.

Nói thẳng hơn tý, thế gian cũng được, thánh nhân cũng được, đều không thể tự sinh, bởi vậy mới trường sinh.

Thế gian sẽ không cướp đoạt vạn vật để nuôi sống bản thân, thánh nhân cũng sẽ không tước đoạt quyền lợi của người dân để tu bổ cho mình.

Mà chính vì thánh nhân vô tư, mới khiến cho thánh nhân sống dài lâu.

So với thuốc trường sinh không biết là có thật hai không, được dân chúng tin yêu mới giành được Kim Thân…..

Giám chính và phụng sự đều là người có học thức, bọn họ càng ngẫm lại càng hiểu hàm ý của câu nói này hơn.

Hai người chắp tay với Lý Bình An: “Chúng ta đã hiểu, xin từ biệt ở đây”

“Không tiễn”

Lý Bình An không ôm hy vọng có thể khiến hoàng đế hồi tâm chuyển ý chỉ nhờ hai câu nói này,

nhưng, nói thì vẫn tốt hơn là không nói gì mà.

Nói trăm câu, có khi còn chẳng có tác dụng bằng một câu.

Vậy thì trăm câu kia chẳng phải là vô ích à.

Kinh đô Đại An.

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Hoàng đế già đang ngồi trước tấm kính, gương phản chiếu lên mái tóc đen và bóng mượt của ông

Khuôn mặt của ông ta bởi vì có thuốc hỗ trợ mà hồng hào óng ánh, da dẻ căng tràn.

Không hề thấy chút nào dáng vẻ của sự già nua.

Nhưng ông ta hiểu rất rõ, mình không sống được bao lâu nữa.

Nhìn dáng vẻ tươi trẻ bên ngoài, xưa kia còn tự lừa bản thân mình được.

Nhưng thời gian trôi đi, ông ta lại không thể đối diện với sự thật này.

Nhờ có đan dược luyện chế, ông ta đã kéo dài tuổi thọ của mình thêm mấy chục năm.

Nhưng cơ thể của ông ta đã đến giới hạn rồi, có ăn nữa cũng là vô ích thôi.

Vốn định phái người đi khắp muôn nơi tìm thuốc trường sinh, còn nhận được một đội thuyền viện trợ của Đại Tùy, hy vọng có thể thu được thành quả.

Nhưng cái kết thì làm phật ý ông ta quá, khiến ông ta tức giận nhốt luôn người dẫn đầu là Chung Quốc Đào vào nha flao.

Một lát sau, có một thái giám già bước vào.

“Chủ nhân, hai vị đại nhân đã về a

“Biết rồi, bảo bọn họ vào đây đi”

Rất nhanh, giám chính và phụng sự cùng đi vào Ngự thư phòng.

Hai người họ hơi cúi người, coi như là động tác hành lễ.

Hoàng đến cũng nói khách sáo mấy câu.

Hai người không giống như quan viên khác, bản chất vốn là quan hệ hợp tác với Đại An mà thôi. Thực tế là ông hoàng đế này, là do hai người họ phò trợ lên ngôi.

“May nhờ có hai vị, chuyện thế nào rồi?”

“Bẩm bệ hạ, tình hình Yên Châu đã ổn định rồi.

Mấy tu sĩ còn lại đã lần lượt rời khỏi khu vực Yên Châu, Lý tiên sinh cũng tạm thời ở lại nơi này. “Sao cơ? Hắn có đồng ý vào cung không?”

“Tạm thời Lý tiên sinh không có suy nghĩ này, hơn nữa còn muốn bọn

ta mang câu này về chuyển lời cho bệ hạ”

Giám chính bèn gửi lại y nguyên lời của Lý Bình An cho hoàng đến nghe.

Hoàng đế nghe rồi cau mày, một lúc sau thở dài: “Người tu hành như Lý tiên sinh, sao có thể hiểu nổi nỗi buồn của quả nhân…”

Ông ta nhắm mắt lại, bỗng mở to ra.

“Lý tiên sinh quen Chung Quốc Đào à?”

“Nghe cách nói có vẻ hai người họ có quan hệ rất tốt” Phụng sự bổ sung thêm một câu.

Ngục Bắc Quân.

Chung Quốc Đào mặc áo tù, đang ngồi đọc sách trong nhà lao.

Mặc dù ông ta mặc áo của tù nhân, nhưng nhìn dáng vẻ và tinh thần có vẻ khá tốt. Có thể nhìn ra, ông ta bị nhốt vào trong lao nhưng không có chút buồn bã nào cả.

Bởi vì nhất thời có tội, lại không phải là viên quan phạm tội nghiêm trọng gì, dù bị nhốt vào lao, nhưng thường hay được hưởng đãi ngộ khác biệt.

ngu

Cai ngục cũng có quy tắc sống của mình.

“Không biết ai hơn ai.

Nói đúng ra là cai ngục không được nhục mạ, đánh đập các quan có tội, hơn nữa còn phải đối xử cung kính với họ.

Vì nào ai biết lúc nào người ta lại thắng thế.

Cho dù không thắc thế, nhưng người ta còn bạn bè người thân trong triều đình, không trêu được

“Chung đại nhân cơm tối tới rồi.

Chung Quốc Đào nói cảm ơn, nhìn cơm niêu canh cá, không nhịn được nhớ tới vợ con ở nhà.

Xa nhà nhiều năm, cha mẹ đã qua đời, nhà ông ta chỉ còn vợ và còn, khó lắm mới về đến tổ quốc mà lại bị rơi vào cảnh ngã ngựa như này.

Không chết cũng chẳng biết bị nhốt bao nhiêu năm.

Nghĩ đến vậy, ông ta nặng nề thở dài.

“Chung đại nhân”

Lúc này, cai ngục vui mừng chạy vào báo :”Chung đại nhân, có tin tốt! Có tin tốt!”

Chương 741: Địch tập kích! Địch tập kích!

1493 chữ

“(.w)zzz～”

Lý Bình An nhìn mèo con ngồi bên cạnh sắp ngủ gật tới nơi rồi, hắn bèn gõ gõ vào cái đầu nhỏ của nàng.

Cô bé bừng tỉnh, kéo kéo cần câu của mình.

“O sao cá vẫn chưa cắn câu?”

“Câu cá cần phải có kiên nhẫn, phải có kiên nhẫn. Lý Bình An thản nhiên nói.

Cô bé chống tay lên khuôn mặt nhỏ, vừa ngán ngẩm vừa buồn bực.

“Không phải mèo nằng nặc đòi đến sao? sao bây giờ lại không muốn câu nữa rồi.

“Không phải, tiên tử chỉ buồn ngủ thôi.

“Vậy tiên tử về ngủ đi.

“Nhưng tiên tử muốn câu cá!”

“Không phải tiên tử buồn ngủ sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nghiêm túc lạ thường: “Buồn ngủ cũng muốn câu cá.

Cứ như vậy đến tối mù, cô bé đã nằm ngủ say trên đùi Lý Bình An từ lâu.

Còn nói mớ: “Cá nè cá nè, nhiều cá quá, tiên tử bắt được rất nhiều cá”

Đêm khuya, sáng mai đã là năm mới.

Nửa đêm, cô bé tỉnh dậy đưa tay kéo Lý Bình An một cái.

Lý Bình An lười biếng mở mắt ra.

“Đại Bình An, cá của tiên tử đâu?”

“Um….”

Lý Bình An lại nhắm mắt lại.

Bùm bùm.

Mới sáng sớm bên ngoài đã vang lên tiếng pháo.

Yên Châu trải qua chuyện lần trước, đón năm mới lại càng sôi nổi hơn, họ đều cầu khấn hy vọng

năm sau sẽ tốt hơn.

“Hay đồ! “

Cô bé lại mặc một chiếc áo bông màu đỏ, vẫn đội nón đỏ trên đầu.

Lý Bình An cũng làm một cái áo đỏ tượng trưng cho lão Ngưu, sau đó cột lên hai cái sừng của nó ham biến nó thành trò vui.

Chẳng được bao lâu đã có người đến chúc tết.

Họ đều là láng giềng từng được Lý Bình An giúp đỡ trước đó, phần

lớn họ đều mang theo quà tặng.

Còn lấy ra bao lì xì lén đưa cho cô bé, bên trong bao lì xì là tiền đồng được xỏ qua sợi dây đỏ.

“Mọi người khách sáo quá, tuyệt đối không nhận tiền được đau?

“Ồ đây là cho con bé mà”

Tiên tử có phải trẻ con đâu!

Cô bé nghĩ, lại nhìn bao lì xì đỏ, cố gắng ngăn không cho mấy lời này tuôn ra miệng.

Nàng nhìn Lý Bình An đang cản trước mặt mình, lại nhìn người kia cho lì xì rất nhiệt tình. “Ài, đừng kéo nữa

“Cho trẻ con mà….”

“Nhận đi, con bé này đáng yêu thế mà.

Túi của cô bé căng phồng, hôm nay người ngoài sờ đầu nàng nàng không chống cự mạnh như trước

Liên tục có người đến chúc tết bọn họ.

Sau khi bọn họ về gần hết, bạn của tiên tử lại tới.

Bọn mèo đi thành đoàn, không ngậm theo chuột thì lại ngậm theo mấy cái khác.

Ngay cả thời gian nấu cơm cũng không có, qua buổi trưa mới coi như rảnh rang hơn một tí.

Lão Ngưu lâu lắm rồi không nấu cơm, hôm nay nó chuẩn bị phô diễn tài nghệ của mình.

Nào thì thịt bò non xào lăn! Chân trâu ngâm, lòng trâu xào rau muống…..

E rằng bàn thức ăn hôm nay có phân nửa là có thịt trâu rồi.

Cô bé vội vàng cất quà hàng xóm tặng và tiền lì xì đi, Lý Bình An đi ra bên ngoài, nheo mắt nhìn khung cảnh phía xa.

Tuyết năm nay không đến quá muộn.

Pháo trúc, hoa tuyết, Yên Châu đón mừng năm mới.

Năm mới dần đến chuyện cũ như miên.

Đã thấy hơi xuân trong gió may

Vương trên mái lá tiễn đông gầy.

Chỉ là không biết, nhân gian còn có thể đón bao nhiêu mùa xuân yên bình nữa đây.

“Tiên tử có cao hơn không?”

“Có, tiên từ đừng nhón chân” “Tiên tử có nhón chân đâu?

Lý Bình An đưa tay ép tóc cô bé xuống.

Cô bé khó hiểu: “Vì sao không được tính cả tóc?”

“Không tính tóc được, ừm….tiên tử cao lên nhiều lắm.

Cô bé ngẩng đầu nhìn Đại Bình An rồi lại nhìn lão Ngưu, nói mình phải đo xem Đại Bình An có cao

hơn không.

Kéo Đại Bình An tựa vào khung cửa, giả vờ gật gật đầu.

“Ừm, Đại Bình An cũng cao hơn nè?

“Trâu trâu cũng cao hơn, chỉ là không cao bằng Đại Bình An.
“Ngưu?”

Lão Ngưu bèn đứng thẳng người dậy.

“Meo !?”

Ban đêm tự nhiên họ thèm ăn sủi cảo, cô bé chuẩn bị sủi cảo nhân chuột, còn lão Ngưu thì đam mê sủi cảo nhân thịt trâu.

Lý Bình An chẳng muốn ăn chuột lại chán ăn thịt bò, hắn bèn tự mình gói mấy chiếc sủi cảo nhân dua chua.

Một người một trâu một mèo rõ ràng ngồi chung một bàn, nhưng lại gói hết ba bàn sủi cảo.

Cô bé nhìn Đại Bình An ăn sủi cảo nhân dưa chua, hỏi: “Có ngon không?”

“Ngon, tiên tử có muốn ăn thử không?”

Nói rồi, cô bé lại gắp một chiếc sủi cảo nhân chuột đưa cho Lý Bình An.

Quan trọng là phải có qua có lại.

Bọn họ vốn định thức đêm đón giao thừa, chỉ là không có tiết mục giải trí nào cả.

Thế là một người một trâu một mèo bèn ngồi lên giường nằm cạnh lò sưởi, chơi đấu viên ngoại.

Một người là viên ngoại, hai người là nông dân.

Thật ra chính là đấu địa chủ đó, lá bài được làm từ những tấm bìa cứng.

Trước đó bọn họ đã nói quy tắc chơi cho mèo con rồi.

Nhưng mèo con chẳng hiểu nổi, hồi lâu sau mới học được cách chơi.

Chỉ là mèo vẫn chẳng hiểu bài, hai cái bàn tay nhỏ nắm lấy bài, phải do dự một lúc lâu, mới đánh ra được một lá.

Thế là chẳng được bao lâu, bánh cá khô đã hết sạch sành sanh.

Đến khi trời về khuya, tiếng pháo nổ bên ngoài càng vang to, cũng có cả pháo hoa.

Một người một trâu một mèo đứng bên cửa sổ, nhìn pháo hoa đẹp đẽ.

Chỉ là nơi phía xa Yên Châu, có mấy luồng sáng với màu sắc khác nhau đang đi qua.

Nhìn kỹ thì thấy, phía Đông Nam có tà khí xuất hiện.

Chắc là yêu ma quỷ quái vài ngày trước còn sót lại.

Lúc này các quan âm ty đang nỗ lực tăng ca, khổ cho bọn họ quá mà, giao thừa mà cũng không yên.

Ở chỗ xa hơn, có mấy tên tu sĩ đang đối chiến giữa không trung.

Có lẽ là gia tộc nào đó của Đại An, cố ý đổi chiến trường ra khu vực ngoại thành.

Cũng chẳng biết là tranh giành gì đây.

Nhưng bất cứ một người tu hành nào đều mang trong mình suy nghĩ, con đường tu hành phải tranh, phải đoạt.

Lý Bình An xin miễn bình luận.

Chỉ là năm mới rồi mà bọn họ vẫn hăng hái thế? Không thấy mệt à?

Nhưng mà suy nghĩ này lại giống trâu buộc ghét trâu ăn cơ.

Bắc bộ, Trấn Yêu Quan.

Đài đốt lửa, dưới màn đêm.

Tiếng pháo nổ vang lên không dứt.

Tướng sĩ canh gác quan ải nhấp một miếng rượu, nhìn ánh đèn phía xa, đôi mắt dần có chút mơ màng.

Bên ngoài Trấn Yêu Quan, một tiểu đội tuần tra đang đi về.

Người đang cưỡi trên phi kiếm là một thanh niên đẹp trai, đôi mắt trắng đen phân rõ, cử chỉ nho

nhã.

Khi trở thành tướng sĩ của Trấn Yêu Quan hắn còn bất mãn hắn ba tháng, vì hắn còn nhiều mơ ước với thế giới bên ngoài lắm.

Hắn nói với những người phía sau: “Nhanh lên nào các chị em!”

Phía sau là các anh con trai vạm vỡ có vẻ là đã quen với cái kiểu ăn nói này của hắn rồi, nên chỉ

Trước mắt bỗng có cái gì nổ tung.

“Có địch tập kích!”

“Có địch!”

Thanh niên kia ngã xuống đất, lăn tận mấy vòng, đầu thân lẫn lộn.

Địch tập kích ư? Sao có thể?

Trăm dặm bên ngoài Trấn Yêu Quan đã là địa bàn của Nhân tộc từ lâu.

Mấy ngàn năm rồi không có Yêu tộc bước vào nơi này.

Chuyến này bọn họ cũng chỉ tuần tra theo thường lệ, nhưng không ai có lòng cảnh giác.

Đôi mắt của người thanh niên dần nhòe lại.

Có địch tập kích!

Yêu tộc tấn công

16:15

Chương 742: Chiến tranh lại xảy ra

1467 chữ

Dưới màn đêm đen kịt, Triệu Linh Nhi mặc một bộ áo xanh đứng trên đỉnh vách núi.

Nàng nhảy xuống, một luồng sáng xanh bay đến chân của nàng.

Sau đó bay về phía xa.

Phía sau còn có mấy tu sĩ khác ngự kiếm đi cùng.

Từ sau khi hành thích hoàng đế thất bại, nàng đeo kiếm đến Trấn Yêu Quan.

Triệu Linh Nhi đảm nhiệm chức trinh sát trưởng của một đội trinh sát ở đây, chức quan không lớn cũng chẳng nho.

Tới tận bây giờ, vẫn bình an vô sự.

Cuộc sống ở Trấn Yêu Quan cũng không quá khổ

cực.

Tuy phía Bắc có Yêu tộc, nhưng đã sớm ổn định từ mấy năm trước rồi.

Ngoại trừ đại chiến thành Đằng Trùng lần trước, Yêu tộc chấn động. Còn đầu hai bên đều ăn ý không muốn nhóm lên chiến tranh.

Hôm nay, Triệu Linh Nhi dẫn đội đi tuần sát theo thường lệ.

Thế nhưng đột nhiên nghe thấy tín hiệu cầu viện của đội B.

Tiểu đội trinh sát được chia làm bốn tổ ABCD.

Đội A đứng đầu, các tu sĩ Lục phẩm thường được phân vào đội này, tuần sát khu vực ngoài. Mà tiểu đội tên B này, bởi vì có Triệu Linh Nhi gia nhập, cho nên chiến lực nâng cao lên đáng kể.

Tu sĩ đội B, mặc dù thua xa Triệu Linh Nhi, nhưng cũng nằm giữa Tam phẩm.

Có thể khiến họ bắn tín hiệu cầu viện, phần trăm cao là gặp phải chuyện phiền toái.

Yêu tộc?

Nghĩ đến đây, Triệu Linh Nhi đẩy nhanh tốc độ.

Thanh niên kia lộn nhào trên đất, đối diện với Yêu nhân còn cao hơn cả núi.

Yêu nhân kia phất tay một cái, chỉ còn lại hai tên lính trinh sát đang dây dưa.

Ngoại trừ đại chiến thành Đằng Trùng lần trước, Yêu tộc chấn động. Còn đầu hai bên đều ăn ý không muốn nhóm lên chiến tranh. Hôm nay, Triệu Linh Nhi dẫn đội đi tuần sát theo thường lệ.

Thanh niên khó lắm mới đứng dậy được, bèn thấy có một bóng ma chắn trước mặt hắn.

Nó vuốt ve tầng lá cây rậm rạp, khơi dậy từng trận sóng biển.

Giọng như nghẹn ngào, lúc nhẹ lúc trầm, lúc nhanh lúc chậm.

Tu sĩ Yêu tộc?

Từ khi đến Trấn Yêu Quan đến nay, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến hình dáng của tu sĩ Yêu tộc.

Tu sĩ Yêu tộc vẫn đang cất cao giọng nói quỷ dị của nó.

Thanh âm này không xa lạ, hình như hắn đã nghe qua ở đâu đó.

Giống như tiếng gáy, lại giống như tiếng thú gào.

Kinh dị đến mức không nói nên lời, khiến người ta rùng mình.

Nhất thời thanh niên cảm thấy loạn, tu sĩ Yêu tộc đã nhân cơ hội này tới gần hắn.

Mắt thấy Yêu nhân kia sắp xuyên qua ngực của mình.

Hắn chỉ nghĩ, xong đời rồi!

Giấc mơ chinh chiến sa trường, được người ngưỡng mộ của hắn chưa bắt đầu đã phải chết thảm ở

đây rồi.

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, đột nhiên vang lên một tiếng "keng".

Cùng lúc đó,tiếng xé gió từ xa lao đến, có người ngự kiếm xẹt qua hắn.

Chưa nhìn rõ bóng người, ánh kiếm đã lơ lửng khắp trời.

Kiếm khí lạnh lẽo, xung quanh bắn đầy máu tanh, tiếng kêu thảm thét như vang lên cùng lúc. Thanh niên giật mình, nhìn cái bóng màu xanh kia.

Một kiếm của cái bóng đó đã có thể giết hết tu sĩ Yêu tộc ở đây.

Ngay cả con yêu cao hơn cả ngọn núi kia, cũng bị một kiếm này đoạt mạng.

Thanh niên thở dài, hắn có ấn tượng với nữ tu sĩ này.

Hình như nàng ta đến từ Trung Châu.

Nhìn tu vi của người này có lẽ là nhân vật cấp tông sư tu vi trên Tam phẩm, nhưng tu sĩ trên Tam phẩm sao lại nằm trong đội trinh sát?

Tiểu đội B bị tổn thất nghiêm trọng, tiểu đội có bảy người, ba người tử vong, một người bị thương. Vượt qua một ải mà tổn thất nặng nề.

Triệu Linh Nhi sắp xếp cho người dọn dẹp chiến trường đâu vào đấy, sai đội khiêng thi thể của lính trinh sát về, sau đó lại xử lý nhanh tu sĩ Yêu tộc, rồi vội về đi.

Tiểu đội vừa đi được một lát.

Triệu Linh Nhi nhíu mày, thần thức nhanh chóng đảo quanh phía trước. Thanh niên chớp mắt, chưa chi đã không thấy bóng dáng người kia rồi. Phía trước truyền đến lưỡi đao sắc bén nhập thể, sau đó lại im bặt. Nhưng nó chỉ dừng lại trong một cái nháy mắt, rồi lại tiếp tục tiến lên. Trên mặt đất toàn là máu xương.

Đoạn đường về có bất ngờ nhưng không gặp nguy hiểm, cuối cùng cũng đã nhìn thấy bóng dáng Trấn Yêu Quan.

Đám người không khỏi thở dài.

Chỉ có Triệu Linh Nhi vẫn nhíu chặt đôi mi thanh tú.

Phía trước sương mù trải dài dằng dặc, chỉ trông thấy thân hình nguy nga của Trấn Yêu Quan, còn đâu không thể nhìn thấy những vật khác.

Càng kỳ lạ hơn là đám sương mù dày này lại ngăn cản thần trí của nàng.

Giống như một bãi bùn lầy, ném gì vào cũng bị nó nuốt chửng hết.

Trong sương mù dày đặc không có bất kỳ tiếng động nào, nhưng họ lại ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt trong gió.

Triệu Linh Nhi đã nhận ra có gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra.

Bọn họ đi tiếp, cuối cùng lâm vào màn sương mù dày đặc.

Đứng trong sương mù dày dặc bọn họ như thể bị ngăn cách với mọi thứ bên ngoài, nhưng đám sương

mù dày này lại không ngăn cản bọn họ đi tiếp.

Phía sau có dáng hình Yêu tộc khổng lồ lặng lẽ chạy ngang qua.

Đội trinh sát không phát hiện nó, và nó hình như cũng không phát hiện ra đội trinh sát.

Hai bên giật mình va chạm, ánh kiếm lóe lên.

Cơ thể của nó bị chém thành hai nửa.

“Đi nhanh lên!” Triệu Linh Nhi trầm giọng nói.

Trái tim của tất cả mọi người trong đội trinh sát đều treo lên, không

biết đã đi được bao lâu. Màn

sương kia như tự mở rộng, linh khí đất trời như thể cũng bị nó chặn lại.

Đám người đi theo Triệu Linh Nhi xông về phía trước.

Triệu Linh Nhi chợt tiến lên phá tan sương mù rồi biến mất, những người còn lại theo sát nàng. Thanh niên kia thở gấp, như vừa sống lại.

Thế những đồng bạn bên cạnh hắn không hẹn mà cùng ngừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn Trấn Yêu Quan ở phía xa.

Thanh niên cũng nhìn theo tầm mắt của bọn họ, biểu cảm trên mặt cứng lại.

Đó là….binh sĩ Yêu tộc tu tập như bầy kiến, tấn công vào Trấn Yêu Quan.

Lít nha lít nhít tu sĩ đứng trên Trấn Yêu Quan đập từng món pháp bảo xuống, đập chết không biết bao nhiêu binh sĩ Yêu tộc.

Nhưng mà, đám Yêu tộc này như là không bao giờ hết.

Nhóm này chết, nhóm sau lại xông tới.

Tiếng chém giết, càng ngày càng dữ dội, càng ngày càng loạn, càng ngày càng kịch liệt.

Thanh niên thở phì phò.

Mấy ngàn năm trôi qua, Yêu tộc lại tấn công Trấn Yêu Quan với quy mô lớn như vậy.

Lúc này, có tu sĩ Yêu tộc phát hiện ra đội trinh sát, bọn chúng nhảy xuống, liên tục chém vào bọn họ.

Cô bé chặt quả dưa chua thành hai nửa.

“Tiên tử định nấu món gì cho trưa nay thế?” Lý Bình An hỏi.

Cô bé không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Cơm tết vẫn còn mà

“Thế buổi tối thì sao?”

“Tối cũng không ăn hết đâu, cứ hâm nóng lại là được.” “Ngưu !”

Lão Ngưu bất mãn, bảo không ăn đồ ăn thừa không được à.

Cô bé vẫn cứ chăm chú thái thịt: “Nhưng cũng không bỏ đồ ăn thừa được mà

Lý Bình An thở dài: “Nhưng chúng ta đã ăn đi ăn lại mấy món kia trong ba hôm rồi, hôm nay không

ăn món gì mới được sao?”

Cô bé không đáp, dùng sự im lặng trả lời câu hỏi của Lý Bình An.

Thành hết yêu quái rồi, có kiếm được gì nữa đâu.

Còn phải trả tiền thuê nhà, cũng không biết bao giờ xuất phát tiếp nữa.

Thi thoảng trâu trâu còn nũng nịu đòi mua thịt bò, cô bé lắc đầu, thật không khiến mèo bớt lo mà.

Chương 743: Mèo con nhà khác

1628 chữ

Qua tết, sẽ chuẩn bị rời khỏi Yên Châu.

Lý Bình An nói chuyện này với mèo con, bảo nàng chuẩn bị sẵn sàng đi.

“Bao giờ đi vậy? Tiên tử muốn tạm biệt bạn của tiên tử, còn phải thu dọn đồ đạc mất mấy ngày cơ. “Không vội, bao giờ tiên tử dọn dẹp xong thì chúng ta sẽ đi”

Vừa đón năm mới xong, đường phố vắng vẻ đi ít nhiều.

Hai bên đường còn có khá nhiều hộ buôn bán chưa mở cửa.

Tiết trời ấm áp hơn nhiều.

Lý Bình An cầm gậy trúc trong tay dắt lão Ngưu đi dạo.

Vừa đi được một lát, bèn gặp một ông lão tóc trắng phơ đứng bên đường hành lễ với mình.

“Tiểu thần bái kiến Lý tiên sinh”

Là Thành Hoàng mới nhận chức của nơi này.

Lý Bình An mỉm cười, nhẹ gật đầu.

Mấy ngày này, Thành Hoàng mới luôn dùng đủ loại hình thức để tình cờ gặp mặt mình.

Lý Bình An cũng đoán được một phần suy nghĩ của bọn họ.

Một vài tu sĩ khi gặp được cao nhân tiên bối, đều khi vọng có thể hỏi chuyện một phen, sau đó nhận

được chỉ điểm, nếu được vậy thì sau này có lợi ích rất lớn cho chuyện tu hành của bọn họ.

Thậm chí có thể thay đổi số phận của mình.

Đồng thời những cao nhân như vậy, thường khá dễ nói chuyện cũng dễ tính.

Dù sao đến cảnh giới như họ rồi, bản thân họ đều có cách lý giải riêng về mọi sự vật sự việc.

Đối với những tu sĩ tu vi thấp, người kia rất có thể vì một nguyên nhân nào đó mà tiện mồm chỉ giáo một câu.

Mà cũng chẳng phải xuất phát từ thiện ý.

Giống như con người gặp mèo hoang ở ven đường, ban phát cho bọn nọ một tia hy vọng nhất thời

mà thôi.

Nhưng mà chút cơm thừa canh cặn này cũng đủ khiến bọn nó vui một ngày rồi.

Chỉ là mấy Thành Hoàng này thất vọng lắm. Vị tiên nhân áo xanh này mặc dù rất thân thiện đấy, cũng không kiêu căng gì hết, mời ăn cơm, mời ăn bánh uống trà, ngao du các kiểu.

Hắn đều đồng ý hết.

Nhưng ăn cơm là ăn cơm, tám chuyện là tám chuyện, còn đâu chẳng nói thêm gì, cũng chẳng làm gì.

Điều này khiến mấy Thành Hoàng buồn lắm.

Chỉ là muốn được tiên nhân chỉ điểm nào có dễ dàng như thế, dễ quá thì không hay.

Mời suốt làm Lý Bình An cũng ngại.

“Tiểu thần mới được người tặng cho lá trà Long Đỉnh Sơn, mời tiên sinh tới đánh giá một phen.

Trà Long Đỉnh Sơn đã nổi tiếng khắp Đại An từ sớm, có bề dày lịch sử.

Trải qua các triều đại, thời gian phải có đến ngàn năm.

Chỉ phục vụ cho hoàng gia, có tiền mà không mua được.

Hàng nằm chỉ có một bộ phận nhỏ tặng cho những quan lại quyền quý khác. Thành Hoàng có thể mua được một bình nhỏ, chắc chắn phải bỏ ra giá cực lớn. “Thành Hoàng đại nhân có ý tốt, nếu Lý mỗ từ chối thì bất kính quá.

Thế là một người một trâu bèn đi theo Thành Hoàng đến miếu Thành Hoàng.

Vừa thưởng trà, ăn bánh, vừa nói chuyện linh tinh.

Trời nam đất bắc, có chuyện gì thì nói chuyện đó.

Thành Hoàng cố ý chuyển chủ đề vào chuyện tăng tu vi.

Thành Hoàng thở dài: “Thiên phú của lão phu không cao, đến tuổi này tu vi vẫn chỉ là Tứ phẩm, hổ thẹn hổ thẹn.

Sợ rằng cả đời này cũng là như thế”

Lý Bình An cười ấm áp, không đáp.

Thành Hoàng nói tiếp: “Tiểu thần có thể tiếp xúc với nhân vật như tiên sinh, thật sự là vinh dự vô cùng, người khác e rằng tu mấy kiếp cũng không có được.

Lý Bình An nhìn chú mèo mà Thành Hoàng nuôi, đưa tay sờ sờ đầu mèo con.

Mèo con không sợ người lạ, cứ mặc hắn sở.

Lý Bình An còn bẻ miếng bánh trong tay ra, đút cho mèo một miếng.

Thành Hoàng lén nhìn Lý Bình An.

Lý Bình An cười nói: “Lý mộ ăn cơm nhiều như vậy, thi thoảng còn được nhấp một ít trà ngon, rượu ngon.

Nhưng là Lý mộ ăn mãi cũng thành ngượng, Thành Hoàng đại nhân có chuyện gì xin cứ nói thẳng” Thành Hoàng cười xấu hổ: “Chỉ là chút vật phàm tục mà thôi, đứng trước tiên sinh có tính là gì. Chỉ là mặc dù tiểu thần ngày càng già, nhưng cơ thể lại kém xa trước đây.

Tu vi cứ dừng mãi ở một chỗ, nên muốn xin tiên sinh chỉ điểm ta một phen. Nói rồi, Thành Hoàng cúi đầu chắp tay, lòng thì thấp thỏm.

Lý Bình An ôm lấy mèo, thầm nghĩ mèo này ngoan ghê.

Không giống như mèo con nhà mình, bình thường không chịu để mình ôm. Lại ngẩng đầu, nhìn Thành Hoàng thấm thía nói.

“Mặc dù Lý mỗ có một chút bản lĩnh, nhưng bản lĩnh của ta lại không cao.

Không nói đến chuyện chỉ điểm người khác tu hành, ngay cả bản thân ta đôi khi cũng mù mờ. Ví von một cách dễ hiểu, Lý mỗ nuôi dê, Thành Hoàng đại nhân thì nuôi bò.

Thành Hoàng đại nhân muốn xin bí kíp nuôi dê của Lý mỗ, nhưng giao rồi liệu Thành Hoàng có làm được không”

Thành Hoàng thầm thở dài trong lòng, thất vọng.

Đây là từ chối.

“Chỉ là…”

Lý Bình An bỗng nói tiếp.

“Thành Hoàng bảo vệ một phương bình an, nếu Thành Hoàng đại nhân cứ thành tâm làm việc tiếp,

tận tâm tận lực như thế, dần dần sẽ có nhiều người dân tin tưởng ngài, tu hành chắc chắn sẽ tăng

Thành tâm làm việc, tận tâm tận lực.

Tám chữ này tuy nghe rất đơn giản, nhưng lại không kéo dài được lâu.

Nếu bảo Lý mỗ cho ngài một ý kiến, Lý mỗ xin tặng cho ngài mấy chữ này.

Về phần linh đan diệu dược, bí pháp bí tịch Lý mỗ lại không có. Thành Hoàng xấu hổ cười: "...Tiểu thần xin nghe chỉ dạy.

Lòng thầm nhẩm lại mấy chữ, muốn thành công phải có chí, muốn sự nghiệp rộng mở phải chăm

Lý Bình An nói: "Uống trà của túc hạ, không thể uống chùa mãi được, không bằng ta xin tặng bức chữ này lại cho túc hạ"

Nghe thấy người kia muốn tặng chữ cho mình, hai mắt Thành Hoàng lập tức sáng lên.

Kích động đến mức khó mà ngừng lại.

Tiên nhân tặng chữ, ôi còn gì tuyệt hơn!

Chưa nói đến những điều khác, như thế này đã đủ bảo vệ hắn một đời bình an rồi.

Giống như phù hộ thân.

Chỉ cần mình không gây ra sai lầm quá lớn, cho dù là triều đình cũng phải nể mặt, giữ vững chức Thành Hoàng này của mình.

Sau này chuyện truyền ra ngoài, có lên chức cũng sẽ chọn mình đầu tiên.....

Thành Hoàng vội vàng sai người lấy bút mực, tự mình mài mực cho Lý Bình An.

Lý Bình An viết xong mười bốn chữ "Muốn thành công thì phải có chí, sự nghiệp rộng mở phải chăm chỉ", bèn nói với Thành Hoàng.

"Mong Thành Hoàng đại nhân có thể tự cổ vũ mình"

"Nhất định rồi, sẽ không phụ lòng của tiên sinh"

Lý Bình An cười kéo theo lão Ngưu đang ngậm bánh ngọt, cười xấu hổ.

"Chê cười rồi"

Lập tức, bèn khiêng lão Ngưu đi.

Lý Bình An và lão Ngưu đi về nhà.

“về rồi à?”

Cô bé đeo tạp dề, đã hâm nóng lại hết đồ ăn.

“Quên nói với tiên tử, chúng ta bị Thành Hoàng kéo đi ăn bánh uống trà, ăn no mất rồi.

Cô bé sững người, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Mang về cho tiền tử nữa nè”

Cô bé nhìn miếng bánh ngọt thơm ngon, như có điều suy nghĩ nói.

“Món này cũng phải để mai mới được ăn.

“Mai ăn thì hỏng mất” Lý Bình An bất lực nói.

“Lãng phí đâu mà

“Tiên tử có thể chia cho bạn mèo của mình mà. Lý Bình An đề nghị.

Cô bé suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Đúng rồi

Lý Bình An nhìn túi lớn túi nhỏ trong phòng: “Tiên tử thu dọn xong rồi à?”

Cô bé gật đầu, miệng nhai bánh ngọt, ngắc ngứ nói: “Vừa nãy ta đi tìm cò mồi thương lượng rồi, nếu chúng ta đi sớm hơn một chút, hắn đồng ý trả lại nửa số tiền cọc cho chúng ta.

Đúng theo dự liệu.

Phòng này vốn là phòng có quỷ, nhưng sau khi bọn họ ở lại đây.

Bắt đầu diệt trừ yêu ma quỷ quái, người ngoài đều nói bọn họ có pháp thuật. Thậm chí đồn thổi chỉ cần ở lại nhà của bọn họ, bèn có thể kéo dài tuổi thọ.

Chắc bọn họ vừa đi, cò mồi lại khống giá thôi.

Lúc này, cô bé bỗng giật mình, nhìn chằm chằm Đại Bình An bên cạnh nàng.

Mũi mèo khẽ động đậy, khuôn mặt bỗng cứng đờ.

“Đại Bình An ôm mèo con nhà khác?!”

Chương 744: Loạn biên cảnh

1332 chữ

Mèo con ngẩng đầu, nhìn Lý Bình An mặt đầy nghiêm túc.

“Đại Bình An sờ mèo nhà khác à?”

“Ờ thì…”

“Là mèo nhà Thành Hoàng”

Mèo con lắc đầu: “Tiên tử không biết đâu?

“Là mèo Thành Hoàng mang từ quê lên, tiên tử chưa gặp bao giờ.

Mèo con không nói lời nào, chỉ nhìn hắn chằm chằm.

Như là đang hỏi nhà ngươi không có mèo à? Sao còn phải sờ mèo nhà khác?

Lý Bình An cười, đưa tay sờ đầu mèo.

“Mặc dù đều là mèo. Nhưng mèo nhà Thành Hoàng không thông minh như tiên tử được.

“Đúng vậy!” Mèo con gật đầu.

16:16

Lý Bình An suy nghĩ: “Mặc dù mèo kia cũng biết đọc sách viết chữ

Mèo con nháy nháy mắt, như là muốn chứng minh mèo không chỉ biết đọc sách viết chữ.

Thế là bèn chống hai chia trước xuống đất, lật ngược cơ thể.

Sau đó lại chồng cả người mình lên, dùng đầu chống đỡ, bắt đầu xoay tròn.

“Tiên tử biết cái này, nó có biết không?”

Lý Bình An: ....

“Tiên tử học từ ai đây?”

“Trâu trâu dạy cho tiên tử đó”

Mèo con vừa nói, vừa xoay nhanh hơn.

“Trâu trâu còn mới dạy cho tiên tử nuốt kiếm.

Lý Bình An nghe vậy bất lực luôn, mèo con nhà mình vốn đã không thông minh cho lắm rồi, giờ suốt ngày ở cùng với lão Ngưu…..

e=(o*))) chậc…

Lo lắng cho tương lai của mèo ghê.

Lý Bình An nói qua loa: “Tiên tử quá giỏi, ta cược chắc mèo kia sẽ không biết làm chiêu này. “Đương…đương nhiên rồi!”

Mèo con cảm thấy hơi đau mắt chóng mặt rồi, nhưng vẫn xoay tròn với tốc độ cao.

Lý Bình An lắc đầu, sau đó quay về phòng đi ngủ.

Trước khi đi không quên nhắc nhở mèo: “Tiên tử thu dọn xong hết rồi, vậy ngày mai chúng ta sẽ

“Đi đâu đây?”

“Lão Ngưu nói muốn về nhà.”

“Về chỗ nào?”

“An Bắc tứ trấn.

“Nơi đó là nơi nào?”

Lý Bình An nói: “Là nơi Đại Bình An và trâu trâu đã từng sống”

Nói đến đây mèo con mới chịu rừng lại, hình như mèo nhớ ra mình vẫn chưa tạm biệt bạn mèo của mình, thế là ra ngoài bận rộn cả ngày.

Không biết qua bao lâu, Lý Bình An mới dậy.

Dưới lầu truyền đến tiếng nói của lão Ngưu và mèo con. “Trâu trâu xoay nhanh quá!”

Lý Bình An đưa tay mở cửa sổ, quan sát phong cảnh Yên Châu.

Không biết khi gặp lại là bao giờ.

Một người một trâu một mèo đã dậy từ sáng sớm.

Bởi vì có rất nhiều chuyện phải xử lý, mấy món đồ vừa chiếm diện tích vừa vướng bọn họ bèn đem cho hàng xóm.

Ví dụ như túi gạo, còn có nước tương, lá trà các kiểu.

Còn mấy thứ linh tinh như chổi chiếc, nến dùng còn dư hắn bèn đưa cho mèo con xem mèo con định làm thế nào, mèo con nghĩ hay là đem bán đi cũng được.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn để cho Lý Bình An đem đi tặng cho người khác.

Sau khi biết tin bọn họ định đi, nhóm người từng được Lý Bình An giúp đỡ, thi nhau bàn bạc tới tiễn bọn họ.

Chỉ là khi bọn họ chạy đến, nhà đã trống không.

Lý Bình An cố ý đi từ sớm, chính là vì sợ cảnh tượng này.

Ngay cả đám người Thành Hoàng cũng bắt hụt.

Gió thổi qua cây liễu trước hẻm, tán liễu phất phơ.

Như muốn kể lại câu chuyện yên bình mà lại hơi quanh co này.

Vương triều Đại Tùy, biên cảnh phía Đông.

Tháng sáu cỏ đã xanh, mặt trời lên thiên đỉnh.

Một người áo xanh cầm gậy trúc trong tay, đi từng bước, bên cạnh hắn là một gã trâu đen kịt, trước hắn là một chú mèo cam, mèo cam chạy tới chạy lui.

Với những chú mèo hoạt bát như mèo con mà nói, thảo nguyên thú vị lắm.

Mèo con bắt được một đám côn trùng kỳ lạ, mèo chạy tới hỏi Lý Bình An và trâu trâu, con côn trùng này tên là gì, hoặc con nhện kia thuộc loại gì….

Khi mèo nhìn thấy một con thỏ, mèo cúi thấp người xuống theo bản năng rồi lặng lẽ tới gần nó, ánh mắt lóe lên sự hung hãn của loài thú săn mồi.

Con thỏ cảm nhận được gì đó, bèn chạy vội.

Nhưng, đã không còn kịp nữa rồi.

Thế là hôm nay bọn họ có món thịt thỏ nướng giữa thảo nguyên.

Lý Bình An ngồi ăn trưa trên một gốc cây to.

Ánh nắng xuyên qua tán lá, chiếu lên mặt đất như những hạt vàng.

Mèo con vươn móng định bắt những hạt vàng kia, nhưng mãi không tóm được.

Lý Bình An và lão Ngưu ăn uống no say, sờ sờ bụng, hơi híp mắt lại, động tác của họ như đồng bộ.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, một người một trâu chầm chậm ngủ thiếp đi.

Mặt đất khẽ rung, mắt thấp thoáng nhìn thấy bóng người.

Là một đội kỵ binh của Đại Tùy, binh sĩ cầm đầu nhìn thấy bọn họ lên tiếng hỏi.

“Từ đâu tới?”

“Người của Đại Tùy vừa đi từ phía Đông về”

“Có giấy tờ không?”

“Có” Lý Bình An đứng dậy, đưa giấy tờ cho hắn.

Binh sĩ nhìn giấy tờ, xác nhận không có vấn đề gì bèn gập lại đưa cho Lý Bình An.

Còn tiện nhắc nhở hắn: “Phía Đông bây giờ đang rất loạn, tình hình căng thẳng, cẩn thận gặp phải kỵ binh của nước khác”

Lý Bình An tò mò hỏi: “Biên giới Đại Tùy sao lại có kỵ binh của nước khác được?”

Những năm này Đại Tùy đánh Đông dẹp Tây, không có gì bất lợi, hơn nữa quân đội cũng không bước

vào biên giới nước khác làm gì, thấy người ngoài bèn A di đà phật.

Bởi vậy làm gì đến lượt kỵ binh nước khác bước vào biên giới Đại Tùy.

Binh sĩ kia nhìn Lý Bình An, chỉ nói vu vơ một câu: “Dạo này không thái bình lắm”

“Lộc cộc !”

Có tiếng vó ngựa từ phía xa chạy tới gần.

Có phi tiễn bắn tới bọn họ, những kỵ binh của nước khác này đều là lính trinh sát tinh nhuệ.

Bắn tên chuẩn vô cùng.

Binh lính Đại Tùy tránh thoát khỏi mấy mũi tên.

Một mũi tên lao thẳng tới Lý Bình An, nhưng hắn chỉ lùi lại, không hề có ý ngăn cản.

Vừa hay, mũi tên kia suýt nữa cắm vào chân của hắn.

“Di! Di!”

Kỵ binh của hai bên gặp mặt chính diện.

Một lát sau, mưa tên và tiếng va đập của giáo mác vang lên.

Chiến lực của phe binh sĩ Đại Tùy mạnh gấp mấy lần, không lâu sau đội kỵ binh nước ngoài này đều đã ngã ngựa hết.

Chỉ còn duy nhất một người thúc ngựa chạy trốn về phương xa.

Binh sĩ cầm đầu Đại Tùy kéo cung tên, chuẩn bị bắn kẻ chạy trốn. Lý Bình An nhìn thấy cảnh này, càng nghi ngờ hơn.

Đội kỵ binh nước ngoài này, nhìn như là kỵ binh nước Trang. Nước Trang nằm tiếp giáp một góc của phía Đông Đại Tùy.

Đất nước nhỏ yếu, vẫn luôn bị quân đội Đại Tùy uy hiếp.

Bình thường sợ né không kịp, bây giờ sao lại to gan đến thế.

Kỵ binh Đại Tùy nhanh chóng đoạt lấy chiến lợi phẩm, nắm ngựa của lính trinh sát nước Trang chuẩn bị quay về.

Chỉ là lúc này, đột nhiên có gió lạnh thổi đến.

Chương 745: Đại Tùy sắp thay

đổi

Đột nhiên gió lạnh thổi đến, xua tan mây trắng trên bầu trời.

Một vật gì đó có màu đen sì rơi xuống gốc đại thụ phía xa cách hơn mười trượng, chập chờn theo gió.

Đám ngua lo lắng hí to.

Chim muông sợ hãi bay đi, bay thẳng tới rừng cây mịt mù phía xa.

“Yêu ma quỷ quái!?”

Binh sĩ cầm đầu đội kỵ binh của Đại Tùy nổi giận gào lên một tiếng, đè xuống gió lạnh thổi quanh người hắn.

Đội kỵ binh như cỏ dại trong gió lống, lao tới vật đen sì kia nhanh như chớp, không hề sợ hãi.

Trong khói đen, có một khuôn mặt đáng sợ, nó lao ra như sóc bay, đập vào mặt bọn họ. “Giết!”

Đám người gào lên giận dữ, tên lính dẫn đầu cơ thể khỏe mạnh vác theo giáo dài, vừa la vừa hét điên cuồng xông lên phía trước, đâm một giáo vào trong làn khói đen.

Hắn đột nhiên kêu la thảm thiết, như bị rắn độc cắn trúng.

Ngã xuống đất, cả người run rẩy.

Sau đó hắn cảm thấy vùng eo của mình tê rần, như mất cảm giác.

Tiếng gáy gọi, như quỷ khóc sói gào vang lên ngay lúc sau.

Những binh sĩ Đại Tùy này mặc dù dũng cảm, nhưng lúc này không nhịn được mà run rẩy mặt biến sắc.

“Giả thần giả quỷ.

Có gió mạnh thổi tới, xua tan làn khói đen kia.

Dần dà bóng người bên trong hiện ra.

Vật kia giật mình, nhìn Lý Bình An kinh ngạc.

Lại thấy binh khí sắc lẹm của binh lính Đại Tùy, nó không dám ở lại,

vội chui xuống đất, độn thổ đi ngay.

Thấy nó chạy, Lý Bình An cũng không định đuổi theo, hắn đi lại chỗ binh lính ngã xuống kia, nhấn nhẹ hai cái lên trái binh sĩ kia.

Tên binh sĩ lập tức cảm thấy mọi cảm giác khó chịu đều biến mất, hắn chậm rãi cử động mình, lúc này mới đứng dậy được.

Binh sĩ ôm quyền nói: “Cảm tạ các hạ”

“Tướng quân không cần phải khách sáo”

“Không dám xưng là tướng quân, ta chỉ là một người thô lỗ tên Hoàng Lực mà thôi, chính là đội trưởng của đội binh sĩ này”

Khói lửa bốc lên, chân trời dần dần đắm chìm trong vầng tà dương cuối ngày.

Những binh lính này đều mang theo khẩu phần ăn của mình, cho dù bọn họ chỉ phụ trách tuần tra một vùng, nhưng thảo nguyên lớn như vậy, đi cũng phải mất tận mấy ngày.

Cho nên phải chuẩn bị đầy đủ lương khô và nước.

Mèo con cầm theo mấy con thỏ chạy về.

Nhìn mấy con thỏ nước trên dàn, mấy người lính không cưỡng nổi nuốt nuốt nước miếng.

Cô bé nướng thỏ cẩn thận, thi thoảng lại vẩy nước chấm lên.

Dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, cuối cùng cũng có thể ăn rồi.

Cô bé xé thử một miếng thịt thỏ, tự mình nếm xem vừa chưa.

Gật gật đầu, có vẻ như rất hài lòng về tay nghề của mình.

“An di.”

Đám người vừa nghe thấy thế đã chia nhau hết rồi.

“Vì sao nước Trang dám đụng tới Đại Tùy? Thậm chí còn phái một số tu sĩ tà phái đến?” Lý Bình An

Hoàng Lục đáp: “Bây giờ thủ đoạn nhiều vô số kể, sớm đã không thấy lạ nữa rồi.

Hoàng Lực im lặng một lát, dường như hắn đang suy nghĩ xem có nên nói ra hay không. Chỉ là nhớ đến người kia vừa mới cứu bọn họ, lại còn mời bọn họ ăn thịt thỏ.

Thế là bèn nói: "Đại Tùy bây giờ bốn bề là địch, các nước khác liên kết với nhau phát biểu hịch diệt

tặc, nói muốn chinh phạt Đại Tùy.

"Ồ?" Lý Bình An nhướng mày: "Nhưng vì sao lại vậy?"

Những năm này, sau khi Đại Tùy đánh bại kẻ địch mạnh phương Bắc, càng ngày càng cường thịnh, thế lực vô tiền khoáng hậu.

Bởi vậy tạo thành sức uy hiếp lớn cho những quốc gia xung quanh.

Chỉ là Đại Tùy từ xưa đến này vốn luôn theo đuổi chính sách lôi kéo nước này đánh nước nọ, xa thân gần đánh.

Mặc dù các nước khác một mực nhường nhịn Đại Tùy, cũng chỉ là nước ấm luộc ếch xanh.

Nhưng mà, làm gì còn cách nào khác, dẫn đến có vài lần bọn họ muốn thành lập liên minh quốc gia, mà lại không ngừng có mâu thuẫn giữa các nước.

Đại Tùy tóm gọn được điểm này, bèn châm ngòi ly gián, khiến một số quốc gia chinh phạt lẫn nhau.

Nhưng sao lần này lại liên hợp với nhau chứ?

Hình như Hoàng Lực nhận ra được nỗi nghi ngờ của Lý Bình An, mím môi, nhỏ giọng nói: "Lợi dụng lúc nước ta gặp khó khăn mà thôi.

"Đại Tùy gặp phải khó khăn gì?"

Hoàng Lực càng nói nhỏ hơn: "Bệ hạ bị bệnh nặng…"

Đuôi lông mày của Lý Bình An khẽ nhếch: "Bệ hạ?"

"Bệ hạ bệnh nặng, nghe nói..nghe nói….ta cũng chỉ là nghe nói thôi, tiên sinh chớ coi là thật. "Đương nhiên"

"Nghe nói đã ủy thác cho người khác, gọi Hằng thân vương và Trưởng công chúa về kinh rồi.

Lý Bình An nhíu mày, kiên nhẫn lắng nghe.

“Mấy vùng chiếm được lúc trước đều dấy lên khởi nghĩa, các nước khác cũng nhân cơ hội này liên hợp lại chuẩn bị chinh phạt Đại Tùy

Lý Bình An gật gật đầu nghĩ ngợi.

Hắn vẫn nhớ lần trước khi hắn gặp Liễu Vận, nàng hoàn toàn không hề có dấu hiệu nhiễm bệnh. Bèn hỏi: “Các nước liên hợp, Đại Tùy ứng phó ra sao?”

Hoàng Lực lắc đầu, thở dài nói: “Chỉ đành nhún nhường thôi chứ làm sao bây giờ, nghe nói liên quân phương Bắc và quân khởi nghĩa đã chiếm được mấy thành ở đó rồi.

Liên quân phương Bắc và quân khởi nghĩa tiến hành nội ứng ngoại hợp, trước mắt có lẽ sắp tụ tập lại rồi.

E rằng bên trên vẫn chưa bàn bạc đưa ra được chiến lược, huống chi bây giờ là thời khắc then chốt như thế”

Lý Bình An hỏi tiếp: “Bây giờ phương Bắc do vị tướng quân nào trấn thủ?”

Hoàng Lực nói ra một cái tên mà Lý Bình An không hề hay biết.

Phương Bắc Đại Tùy vốn do Hạ Hầu tướng quân trấn giữ.

Quân, tướng lĩnh thiện chiến phương Bắc đều là thân tín của hắn.

Sau này Lý Bình An kết bạn với Lưu Dũng, bèn đề cử Lưu Dũng cho Liễu Vận.

Lưu Dũng cũng không phụ kỳ vọng của Lý Bình An, từ nhỏ bé trỗi dậy.

Cuối cùng dựa vào chiến công hiển hách, khi Hạ Hầu lui về, hắn thay thế vị trí của Hạ Hầu, đồng thời cũng tiếp nhận thành viên cốt cán của hắn.

Sau này, bởi vì hoàng đế không tin tưởng hắn nữa, khi hắn về kinh báo cáo công tác, hoàng đế mượn danh chức quan nhàn hạ mà giáng chức của hắn.

Dân gian có tin đồn, đế – tướng bất hòa, ai ai cũng biết.

“Lưu Dũng tướng quân sâu?”

“Nghe nói Lưu Dũng tướng quân cũng vì buồn bã mà lâm bệnh nặng”

Hoàng Lực lại thở dài nói.

“Trùng hợp như vậy?”

“Nhưng lại là vậy đó, có Lưu Dũng tướng quân ở đây, nào sẽ để liên quân các nước áp đảo như vậy? Những năm này, Lưu tướng quân gìn giữ biên cảnh, cai quản nghiêm minh, người dân biên thùy đều rất hoan nghênh.

Khi dân chúng biên cương nghe tin Lưu tướng quân bệnh nặng, thi nhau đi cầu phúc cho hắn.

Lý Bình An nheo mắt, dường như là hiểu Liễu Vận muốn làm gì.

Dụ địch xâm nhập, một tiễn tiêu diệt gọn!

Cũng không hẳn là hắn quá tin tưởng vào phán đoán của mình, mà là dựa vào sự hiểu biết của hắn về Liễu Vận, người này chính là thiên cổ nhất đế, xưa nay chưa từng có ai như nàng, sau này cũng sẽ rất khó có người vượt trội như nàng.

Nếu như nàng gặp đại nạn, nhất định sẽ không đánh trống khua chiêng, truyền tin ra để ai cũng biết.

Nàng ta là người sẽ cố gắng chống đỡ sắp xếp tất cả, để người nối nghiệp nàng thuận lợi kế vị. Bây giờ tuy nói biên giới Đại Tùy bị xâm chiếm, bởi vì nhiều nguyên nhân khác mà chính quyền vẫn chưa ổn định. Nhưng mà phía trung ương, qua nhiều năm khống chế giờ vững như bàn đá, lại còn quân đội Đại Tùy thiên hạ vô song.

Hành động bây giờ của vị Hoàng đế này, không quá khó đoán.

Lý Bình An nhìn trăng tròn trên cao, như là cảm nhận được chuyện sắp xảy ra.

Chương 746: Lại về An Bắc

Sau khi tạm biên quân biên thủy, bọn họ lại tiếp tục tiến về phía trước.

Qua biên cảnh, bắt đầu đến nơi có nhiều người ở hơn.

Thi thoảng có thể bắt gặp vài quán trà ven đường, hoặc những sạp

hàng nhỏ.

Đồng thời còn nghe được nhiều tin đồn hơn.

Có người nói một tháng trước liên quân các nước xuôi về phương Nam, đánh bao nhiêu trận, chuẩn bị tấn công vào kinh thành.

Đi thêm một đoạn, lại nghe được tin Lưu Dũng tiến về Bắc thượng, đồng thời dẫn đầu đại quân Bắc thượng đánh bao vây liên quân.

Nữ đế lại cho thượng triều, quản lý triều chính.

Nhưng mà cũng có tin đồn, nữ đế đang bị hồi quang phản chiếu.

Cũng có tin khác cho rằng nữ đế chỉ đang lừa các thế lực phản đối trong nước, diễn một màn kịch,

nói chung có rất nhiều tin đồn khác.

Chỉ là có phải là thật hay không thì không ai biết.

Một người một trâu một mèo chính là vừa đi vừa nghe, muốn về An Bắc tứ trấn, đương nhiên phải đi về hướng Bắc.

Đoạn này càng có nhiều tin tức hơn, độ tin cậy lại tăng cao hơn.

Cứ nghe thấy người ta nói liên quân sắp tấn công đến mãi, thế nhưng đường này có gặp dấu vết của liên quân đâu.

Hôm đó, bọn họ đến một tòa thành nhỏ, thế là cả ba bèn tìm một sạp rượu nghỉ ngơi trước.

Món đặc sắc nhất của chủ quán rượu chính là đầu trâu.

Chỉ là cách làm rất khác, nghe chủ quán còn gọi thứ đồ chơi này là bao.

Đầu trâu được thiêu qua lửa, rồi rửa đi rửa lại mấy lần, thêm rượu, hành, gừng ninh cho nhừ.

Sau đó cắt thành miếng lớn vừa tay cầm, rót vào một loại sốt làm từ quýt, bỏ vào hũ bịt kín lại bằng bùn, chôn xuống rồi dùng lửa đốt lên,

Lý Bình An gọi một đĩa, muốn nếm thử xem sao.

Hương vị nói chung là cũng tạm, chẳng quá ngon cũng chẳng quá dở.

Nhưng mà lão Ngưu vẫn ăn say sưa lắm.

Lý Trường Thọ gọi một đĩa lạc rang và một bình rượu vừa ăn vừa uống, nghe những người khách bên cạnh nói chuyện phiếm.

“Lưu tướng quân đánh thắng rồi?”

“Lại chẳng, ta vừa từ nơi đó về mà, sao có thể giả được chứ”

“Không phải nói liên quân thế như chẻ tre sao?”

“Thế như chẻ tre cái cứt ý! Đối diện với binh lính lão luyện của chúng ta có là cái mẹ gì.

Ngươi xem quân số lần này đi, 500 nghìn quân Đại Tùy đánh chính diện đập tan liên quân, đánh cho bọn chúng còn chẳng biết trời Nam đất Bắc”

“Vậy là thắng rồi?”

“Chưa đâu, Bình Dương hầu, Vũ An hầu đều dẫn quân chặn đứt đường rút lui của liên quân.

Bây giờ đang giam bọn chúng ở thành Bình Nam, mấy trăm người bị nhốt trong cái thành nhỏ xíu” Người kia lại thở dài: “Chỉ thương cho người dân thành Bình Nam thôi.

“Ta còn nghe nói triều đình cũng xảy ra biến cố.

“Ồ? Có gì hay ho nào?”

“Mấy viên quân tiền triều thừa dịp bệ hạ bệnh nặng, thầm liên lạc với Phiên tướng quân cầm đầu hai cánh cấm quân, ủ mưu đoạt quyền.

Sau này bị phát hiện, đều lĩnh án tru di tam tộc hết rồi.

Mới thi hành không lâu đâu, tạo thành mưa gió thành Mãn

“Ngươi cũng biết cả chuyện này cơ á?”

“Tiểu nhị nhà ta đi ship hàng tới kinh thành nhìn thấy, ồi lúc ý bao nhiêu là người.

Khiếp lắm, máu chảy thành sông”

Lý Bình An cầm chén rượu lên, lắc lư phát hiện bình rượu đã rỗng.

Liếc qua lão Ngưu, thấy rượu của nó vẫn còn, bèn chuyển sang nhìn mèo con. Phát hiện khuôn mặt mèo con đổ bừng, mắt hơi tối đi, như không thể tập trung được.

“Tiên tử có uống trộm rượu của ngươi đâu.

Lý Bình An nhướng mày, mèo con bị nhiễm thói uống rượu bao giờ thế. Sau đó, bọn họ lại xuất phát tiếp.

Đúng lúc bắt gặp biến cố lớn, là nữ đế cố ý hay là do nàng vô tình cũng được.

Những nơi bị chiến loạn ảnh hưởng, dân chúng ở đó đều nỗ nhau chạy trốn.s

Yêu ma quỷ quái cũng nhân cơ hội này mà gia tăng số lượng, càng đi về hướng bắc càng dễ nhìn ra chuyện này.

Còn gặp phải tàn quân của liên quân các nước, làm loạn ở khắp muôn nơi.

Người dân ở thành Bình Nam hầu như đã chết hết.

Sau khi liên quân các nước tiến vào thành Nam Bình, quân dân thành Nam Bình đã anh dũng chiến đấu đáp trả liên quân, cố gắng kéo dài thời gian chờ quân tiếp viện đế.

Liên quân các nước có danh xưng là đội quân một triệu người.

Quân dân thành Bình Nam đã chiến đấu anh dũng, nếu không phải đã có chuẩn bị sớm e rằng cũng không chống đỡ được đợt tiến công lâu như vậy.

Ắt hẳn nữ đế đã có tính toán từ trước, đã biến thành Bình Nam thành điểm cuối cùng.

Tám nghìn quân phòng thủ đều binh sĩ dũng mãnh thiện chiến.

Sau khi phá thành, liên quân các nước phẫn nộ quyết định đồ thành một lần.

Sau đó bị Lưu Dũng chặn đường đánh tan ngay ngoài thành Bình Nam, đường lui bị quân Đại Tùy chặn đứt.

Đối diện với hai vòng vây, bọn họ mới nhận ra mình đã bị lừa rồi.

Thành Bình Nam nho nhỏ vậy giữ đại quân mấy trăm nghìn người.

Quân Đại Tùy bao vây mà không giết, liên quân các nước thử phá vòng vây thử.

Cuối cùng sau ba tháng bị vây trong thành, quân lính chết đói khắp nơi.

Danh xưng đại quân một triệu người xuôi Nam chết hết không còn ai.

Sử sách ghi tên trận chiến thành Bình Nam.

Sau trận chiến này, các nước không còn sức lực phát động quốc chiến với quy mô lớn nhằm vào Đại Tùy nữa.

Bọn họ đã lâm vào thế quẫn bách chỉ thủ không thể tấn công.

Có vài quốc gia lần lượt gặp phải tình hình không tốt, cấp tốc phản chiến, cắt nhượng thành trì, bán lợi ích, ký kết hiệp ước….

Chờ khi Lý Bình An sắp về đến An Bắc tứ trấn, chiến trận đã ổn định dần rồi.

Con đường về Bắc thượng, không có gì lạ lẫm với bọn họ.

Thế nhưng An Bắc tứ trấn giờ lại khác quá.

Khi bọn họ đã về tới An Bắc tứ trấn, vẫn phải nghe người khác nói mình mới biết là đã về đến nơi. Lý Bình An và lão Ngưu nhìn qua một lượt, cảnh còn nhưng người xưa còn đâu.

Tấm bản đồ Đại Tùy cứ mãi mở rộng không ngừng, An Bắc tứ trấn cũng đã không còn thuộc phạm vi biên giới Đại Tùy nữa rồi.

Bởi vì có tiếng là quê hương của danh thần Triệu Linh Nhi, cho nên người dân An Bắc tứ trấn đã làm ăn từ đây.

Về phần ba người Vương Nghị, A Lệ Á, Bàng Tuấn, bởi vì không quan tâm đến chốn quan trường, cho nên danh tiếng trong lòng người dân ở đấy thua xa Triệu Linh Nhi.

Tuy nói Triệu Linh Nhi bởi vì mưu đồ hành thích hoàng đế, đeo kiếm tiến về Trấn Yêu Quan, Bắc thượng cả đời không được quay về.

Nhưng vì ngăn chặn ảnh hưởng của nàng, nên triều đình cũng giữ kín chuyện này.

Cho nên nàng vẫn cứ được đông đảo nhân dân tin yêu.

Lý Bình An đi qua nhìn thấy pho tượng vàng của Triệu Linh Nhi, thầm nghĩ không biết nàng ở Trấn Yêu Quan ra sao rồi.

Lại không khỏi nghĩ đến ba đứa trẻ khác, bất tri bất giác nhớ lại mọi chuyện ở An Bắc tứ trấn.

Trở về chốn xưa, chợt sinh ra nghìn câu cảm khái.

Phong cảnh lờ mờ như chỉ mới năm ngoái mà thôi.

Lý Bình An vốn không nghĩ mình là người thích cảm khải.

Hắn biết mình không phải người có nơi thuộc về, mà chỉ là khách qua đường.

Đi trên con phố quen thuộc, có cảm giác hoảng hốt như đi xuyên qua quá khứ. Lại nhớ đến hắn của trước kia, tựa như cảm nhận ngay được trái tim lúc đó. Một đôi mắt gần như mùa, dắt theo một con trâu, đeo một chiếc đàn nhị. Cầm trong tay cáo thị, đuổi bắt tội phạm giết người.

Còn phải lên trình quan và bẩm bảo chuyện, ký ức đã qua nhưng vẫn nhớ lại vẫn có ấn tượng. Đường xá vốn đã không còn bóng hình quen thuộc nữa rồi.

Bọn hắn đi đến nơi đã từng sống, nhưng ngôi nhà kia lại không rách nát như bọn hắn tưởng.

Năm đó, khi hắn đi.

Hắn nắm tay cha của Vương Nghị, giúp hắn chăm lo nhà cửa.

Nhà Vương Nghị ở An Bắc tứ trấn coi như có chút của cải, mặc dù những năm này thiên hạ xảy ra biến cô, như nhà của hắn vẫn còn, bỗng nhìn thấy muốn vào đó nói một tiếng cảm ơn.

Lý Bình An và lão Ngưu liếc nhau, rồi chợt cười.

Chương 747: Chí ít núi non vẫn còn đây

1590 chữ

Lý Bình An đứng trước cửa nhỏ, lùi lại ba bước, sau đó bắt đầu đào

từ chỗ này. Rất nhanh hắn đã đào được một cái hộp nhỏ, trong hôm có một chiếc chìa khóa. Hắn xoay người khóa, một tiếng răng rắc cửa đã mở ra.

Cỏ dại trong nhà rõ ràng có dấu vết được dọn dẹp, trong chum đựng đầy nước sạch. Mèo con hiếu kỳ nhìn ngắm căn nhà mà Đại Bình An và trâu trâu từng sống này.

Nhỏ quá ~

Lý Bình An đi vào phòng, nhìn xung quanh hồi lâu.

Vật vẫn còn nguyên, vẫn là dáng vẻ như trong trí nhớ của hắn.

Lý Bình An bèn cầm một cái ghế ra ngoài sân, ngồi ở đó hưởng thụ ánh nắng nóng rực chỉ thuộc về An Bắc.

Vẫn là hơi thở quen thuộc này.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu chìm đắm trong cảm nhận.

Mèo con "Phíu" một cái, hóa thành cô bé, lấy chổi ra bắt đầu quét dọn cho sạch.

Tuy trong phòng không bẩn lắm, nhưng cũng không hẳn là sạch sẽ.

Bản năng chăm chỉ của mèo đã trỗi dậy, tựa như chuẩn bị quét dọn từ trong ra ngoài cho sạch.

"Lúc ta vui, tình cờ gặp được thân ái.

Tim vui ca, đến đúng lúc, cất lên khúc ca này.

Chỉ hận không thể ôm nàng vào lòng…

Trương Nhị đang ngồi ngâm nga trong quán nhỏ.

Có người quen nhìn thấy hắn, bèn chào hỏi, Trương Nhị thấy thế liền chìa cằm ra.

Hắn vốn là du côn nổi danh ở nơi này, cả ngày ngồi lăn lê với mấy gã bạn thân.

Sau này cha hắn không chịu nổi nữa, đành phải nhờ quan hệ tìm giúp hắn một công việc.

Phụ thân hắn là người làm ở vương phủ hai mươi mấy năm, đương

nhiên vẫn có chút thể diện này, thế là hắn được tới vương phủ làm việc.

Nhờ có quan hệ của cha hắn, hắn cũng được sắp cho một công việc tương đối nhẹ nhàng. Chỉ phụ trách chuyên quét một khu trong vương phủ.

Tòa nhà này cách vương phủ tận mấy con phố, nhà không lớn lắm, khá cũ.

Trương Nhị thường xuyên tìm mấy thằng bạn chó của mình, đến tòa nhà kia nhậu nhẹt.

Sau đó lại dọn dẹp sạch sẽ.

Hôm nay cũng như vậy, Trương Nhị lại gặp mặt ba đứa bạn tốt nhà mình.

Bọn họ mua rượu, vừa đi vừa nói.

Chỉ đơn giản là nói mấy chuyện tựa như hôm nay ở thanh lâu có cô gái nào hay không, đi ngang qua nhìn thấy mấy người kia thì cố ý lách qua.

Chờ khi đám người Trương Nhị đến tòa nhà kia, phát hiện khóa bị mở ra.

Trương Nhị nhíu mày, cái chỗ khỉ ho cò gáy này còn có trộm cơ à?

Trong phòng truyền đến tiếng người, sau đó cô bé bưng một chậu nước bước ra.

Cô bé cũng ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Các ngươi có chuyện gì không?”

“Ta có chuyện gì hả? Ngươi là con nhà ai đây? Ai cho ngươi vào đây!” Trương Nhị nói. Cô bé thẳng thắn nói: “Đây là nhà của chúng ta.

Trương Nhị cười lạnh một tiếng, đi vào.

“Nhà của các ngươi?”

Hắn nhìn cô bé, ăn mặc gọn gàng, dáng vẻ đáng yêu.

Khuôn mặt trắng nõn, không giống như con nhà nghèo.

Lúc này, có người như nghe thấy tiếng bọn họ nên đi ra, đó là một người áo xanh.

“Tại hạ là chủ nhân của tòa nhà này.

“Nói linh tinh, tòa nhà này là của Đông Gia chúng ta.

Ta thấy ngươi là người nhã nhặn, giống như là người đọc sách, sao có thể nói lời bịa đặt như thế được.

Lý Bình An suy nghĩ một lát: “Đông Gia của túc hạ có phải là họ Vương?”

“Phải thì sao?”

“Ta đã nhờ nhà họ Vương giúp ta chăm nom ngôi nhà này, tại hạ vừa đi du lịch về, làm phiền túc hạ quay về bẩm báo một tiếng.

Tại hạ đã về, không cần người đến quét dọn phòng nữa.

Chờ ngày khác, ta sẽ đến nơi cảm ơn.

Trương Nhị nhíu mày, nghi ngờ hỏi: “Ngươi thật sự là chủ nhân của ngôi nhà này?”

Trương Nhị thấy người kia không giống như nói điêu, quan trọng nhất là khí chất văn nhân của người này, không giống như tên lừa gạt.

Thế là đành phải hậm hực đi về, chuẩn bị báo cáo chuyện này lại cho Đông Gia.

Mấy tên bạn tốt của hắn nhìn nhau, vốn đã hẹn đến đây đánh chén no say một bữa.

Kế hoạch này bị cho vào kho rồi.

Trương Nhị về nhà họ Vương, nói lại chuyện này với quản gia.

Quản gia nghe thấy cũng không khỏi nhíu nhíu mày.

“Cái gì? Chủ nhân của nhà? Sao ta chưa nghe đến bao giờ nhỉ?”

Trương Nhị nghe xong lời này, bèn muốn tới đó tính sổ. Quản gia ngăn hắn lại, nói phải đi hỏi lão gia trước đã.

Gia chủ bây giờ của nhà họ Vương, tên là Vương An Sơn.

So vai vế, hắn là chắt trai của của Vương Nghị.

Nhà họ Vương chỉ có một đứa con trai, nhưng Vương Nghị lại bước lên con đường tu hành.

Nhà không còn người thừa kế, nhà họ Vương bèn nhận một đứa con thừa tự khác trong tộc, kế thừa gia nghiệp.

Quản gia nhân lúc Vương An Sơn đang đi trong sân, nói chuyện này.

Dù sao tòa nhà kia cũng không phải sản nghiệp quan trọng, không có ai nhắc đến khéo quên luôn rôi.

Chỉ là sau khi Vương An Sơn nghe thấy, sắc mặt hơi thay đổi.

Hình như là nhớ tới chuyện gì, vội vàng hỏi.

“Người kia có nói tên không?”

Quản gia hỏi: “Hình như là không hỏi, nhưng nghe Trương Nhị nói nhìn giống một người đọc sách, còn dẫn theo một cô bé, không giống như kẻ lừa gạt.

Còn nói, chờ hôm khác sẽ đến cảm ơn lão gia Vương An Sơn vỗ trán một cái, kinh ngạc.

Tự lẩm bẩm: “Ôi trời ơi, không phải là thật sao…

Quản gia nói: “Lão gia rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Vương An Sơn im lặng một lát, lúc này mới giải thích: “Lúc trước cha ta có nói với ta, nhà ta được một vị thần tiên pháp lực cao thần thông quảng đại nhờ chăm nom hộ”

“Cha ta nghe ông nội ta kể lại, ông nội ta lại nghe ông cố nội kể lại, ông cố nội lại nghe cha của ông cố nội kể lại…

Nghe cha ta nói, nhà họ Vương chúng ta từng lập miếu cho vị tiên nhân kia, và cũng từng được vị tiên nhân này chỉ điểm.

“Éc….thần tiên sẽ ở ngôi nhà nhỏ như thế sao?”

Quản gia ấp ủng hỏi, hắn đương nhiên là biết nhà họ Vương có lập miếu thờ một vị tiên.

Không chỉ có hắn, mà tất cả mọi người trong An Bắc tứ trấn cũng biết chuyện này.

Nhưng bọn họ, đây chỉ là câu chuyện không có thật mà thôi.

Bây giờ vị thần tiên thần thông quảng đại, từng giúp đỡ nhà họ Vương đã xuất hiện. Nhưng mà thần tiên lại chỉ ở trong một ngôi nhà bé xíu giữa An Bắc tứ trấn.

Không chỉ có vậy, thậm chí mấy trăm năm về sau….người này quay lại đây, xin lại ngôi nhà nhỏ của mình.

Vương An Sơn dường như không chắc lắm, thế là vội vàng định tới tòa nhà kia xem thử.

Nhưng lại bị quản gia khuyên, nếu như người kia là thần tiên thật.

Người ta đã nói ngày khác sẽ đến cảm ơn nhà ta rồi, cũng có nghĩa là mấy ngày nay thần tiên có việc bận, huống chi người ta còn mới về quê, chưa biết chừng còn có chuyện phải làm.

Lúc này Vương An Sơn mà tới quấy rầy người ta, e rằng sẽ khiến người ta không vui.

Vương An Sơn chỉ cảm thấy hắn nói có lý, bèn cố gắng kiềm chế lại nỗi kích động chờ đợi người kia đến.

Chiến tranh cũng không lan đến An Bắc tứ trấn.

Thấy mèo con đang rất là bận rộn.

Lý Bình An và lão Ngưu nằm trên giường, cầm trong tay món ngon của An Bắc tứ trấn.

“Tiên tử không cần chăm chỉ quá đâu.

Cách quá xa, hình như mèo con không nghe thấy.

Lý Bình An thả một miếng bánh ngọt vào trong miệng, đưa mắt nhìn về nơi khác.

Hương vị tinh tế, nhưng mà hương vị vốn có của bánh ngọt đã thay đổi.

Người quen cũng không còn ở đây.

Hắn như đang cố nhớ lại những chuyện xưa, một vài khung ảnh rồi từng người xuất hiện trước mặt hán.

Bọn họ có người ở chân trời góc bể, cũng có người đã về với cát bụi.

Chỉ là núi non vẫn còn, ừm núi non vẫn còn.

Lý Bình An sờ lên đầu lão Ngưu, cũng tốt lão Ngưu vẫn ở đây. “Meo ~”

Giống như là nghe thấy tiếng lòng của hắn.

Lý Bình An cười, bên cạnh cũng có thêm chú mèo con đáng yêu.

Chương 748: Cáo lão hồi hương

16:19

An Bắc tứ trấn.

Lý Bình An đi trên con đường được lát bằng đá xanh, phóng mắt là có thể nhìn thấy bãi cát vàng mà đã lâu rồi hắn không được nhìn thấy.

Một chiếc bàn đá xanh nho nhỏ, lại giống như biểu tượng minh chứng cho sự biến hóa của thời đại. Cho dù thời đại này có thay đổi thế nào, gió Tây Bắc vẫn nóng lạnh lẽo như thế.

Mùi hương của chiếc bánh nướng này, vẫn là một vẻ đẹp.

Hắn ngồi xuống quán quen ven đường, chuẩn bị ăn một bữa nóng hổi.

Bánh bột, lại có tên khác là bánh Thủy Dẫn.

Cái gọi là nặn cho to bằng ngón cái, hai tấc là vừa, rồi thả vào chậu nước cho chìm.

Nhanh tay đun lửa đến mức vừa, bánh không phải trắng sáng đáng yêu, nhưng lại mang vẻ đẹp khác biệt.

Không giống như mì làm bằng tay, dùng tay xoa thành sợi mì to như hạt đũa. Mỗi sợi một thước, mỏng như cọng rau hẹ.

Chỉ ngồi ven đường thôi, mà cũng có thể nghe thấy chuyện quốc gia đại sự.

An Bắc tứ trấn, vẫn luôn là vùng đất giao thoa Nam Bắc/

Biết được nhiều chuyện, lúc trước lại tách rời với Trung Nguyên, nên muốn nói lời bất kính nào người dân cũng dám.

Ăn được một nửa bát mì, bèn thấy bốn năm đứa zai gọn bạn mình đến cạnh quầy mì.

Trong số đó, có một người mới tới nhà hắn, Trương Nhị.

Làm công cho Vương phủ.

Trương Nhị cũng nhìn thấy hắn, bèn nhìn Lý Bình An với ánh mắt u ám.

Chủ nhân ngôi nhà kia về rồi, hắn đương nhiên không phải tới đó quét dọn nữa.

Cho nên phủ lại phân việc khác cho hắn làm.

So với những công việc nhàn phẻ lúc trước, công việc mới này khiến hắn phải kêu than thấu trời. Cho nên lúc này, hắn mới ôm một bụng oán khí nhìn Lý Bình An như vậy đấy, nhưng là chỉ dám rủa

thầm trong lòng thôi.

Mấy người bọn họ ngồi xuống, vừa lột tỏi vừa nói chuyện phiếm.

“Nghe tin gì chửa? Lưu đại tướng quân chuẩn bị cáo lão hồi hương đấy”

“Gì đấy? Lưu tướng quân vừa đánh thắng trận lớn cơ mà? Sao đột nhiên lại đòi cáo lão hồi hương” Trương Nhị hừ một tiếng, để lộ ra biểu cảm cao thâm khó lường.

Rồi kể lại chuyện mình mới nghe được từ chỗ tiên sinh kể chuyện mấy ngày trước, nói như kiểu có chuyện hiếm lạ.

“Không thưởng công, có thưởng nhưng lại không thể thưởng.

Lưu tướng quân tiêu diệt liên quân trong một cú, từ đó liên quân không còn sức chống trả nữa, chỉ có thể để mặc cho quân đội Đại Tùy ta giày xéo.

Chim cò chết, giấu hết lương thực.

Lưu tướng quân là người thông minh mà ~”

Nói rồi, Trương Nhị ra vẻ già dặn lắm chốt hạ một câu cảm khái.

Mấy tên bạn của hắn không nhịn được gật đầu.

“Quê quán của Lưu tướng quân có phải ở An Bắc tứ trấn ta đâu, sao hắn lại cáo lão xin về đây?” Trương Nhị nói: “Tướng quân ra ngoài xuất chinh người thân của họ thường ở lại kinh thành, đây là quy củ từ xưa đến nay.

Bởi vậy gia đình Lưu tướng quân từ đó vẫn sống ở kinh thành, nhưng quê của Lưu tướng quân lại ở một huyện khác.

Chỉ là nhà hắn đã không còn ai nữa rồi, lúc trước đi cùng gia đình chạy nạn đến An Bắc.

Họ ở lại An Bắc một khoảng thời gian dài, sau đó mới đi làm binh.

Một tổ nhà hắn, tất cả đều đang ở An Bắc.

Mấy người kia giật mình.

Cuối cùng Lý Bình An cũng húp xong nước mình, như hắn không vội vàng đi ngay, mà ngồi đó nghe hắn nói tiếp.

Chờ khi chủ để đổi từ Lưu Dũng sang chuyện khác, hắn bèn thấy hết hứng thú.

Nghe tin Lưu Dũng cáo lão hồi hương, hắn bỗng nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Lưu Dũng.

Chinh chiến nhiều năm, cuối cùng cũng có một kết thúc tốt đẹp.

Lý Bình An rất mừng cho hắn, hắn để tiền lại trên bàn rồi hô to: “Tính tiền.

Tay hắn cầm quà tặng cho nhà họ Vương, đều là đặc sản mang về từ các nơi khác. Coi như cảm ơn nhà họ Vương đã chăm nom nhà của mình nhiều năm như vậy. Vương phủ vẫn nằm ở vị trí cũ.

Chỉ là phủ bây giờ càng rộng rãi, sáng sủa hơn.

Người gác cổng thấy hắn bước tới, hỏi hắn tìm ai.

Lý Bình An nói: “Tại hạ là Lý Bình An, là chủ nhân của ngôi nhà phía Tây kia, làm phiền báo lại cho gia chủ một tiếng”

Người gác cổng không hiểu gì, nhưng vẫn bẩm báo lại cho lão gia nhà mình.

Đúng lúc Trương Nhị ăn uống no nê đi về, đám bạn chó thân iu của hắn đã đi.

Hôm nay, hắn còn chuyện phải làm.

Trương Nhị nhìn thấy Lý Bình An đứng từ xa, một ngày mà gặp tận hai lần khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Lại nhìn thấy Lý Bình An xách theo giỏ quà.

Lúc này, từ trong cửa truyền ra tiếng bước chân vội vã.

Là Đông Gia Vương An Sơn.

Vương An Sơn chỉ khoác một cái áo mỏng, rõ ràng vừa chạy ra từ phòng nghỉ.

Hắn khó nén nỗi kích động trên mặt, khi nhìn thấy khuôn mặt của Lý Bình An, rõ ràng có phần thất vọng, nhưng lại cảm thấy phải như vậy mới đúng.

Thần tiên hạ phàm, không thể nào là đầu đội gió chân đạp sóng được.

Vương An Sơn do dự một lát, không biết là nên quỳ xuống hay là làm sao.

"...Tiểu nhân Vương An Sơn, gia chủ đời thứ mười hai của nhà họ Vương, bái kiến tiên sư

"Không dám nhận hai chữ tiên sư, gọi ta tiên sinh là được rồi.

"Sao dám sao dám"

Lão tổ tông gọi người này là tiên sinh, một đứa chắt như hắn sao có thể gọi ngang hàng với lão tổ tông được.

"...Vậy, mời tiên sinh vào trong phủ, phủ ta có phần đơn sơ để tiên sinh chê cười rồi.

Nhìn dáng vẻ cháu trai như gặp ông nội của Đông Gia, Trương Nhị trợn tròn hai mắt.

Lần trước ngài ấy gặp tri phủ còn chẳng cung kính nịnh nọt thế đâu.

Giờ sao lại thế này nhỉ?

Đông Gia và Lý Bình An đi vào từ cửa chính, hắn thì là người làm nên chỉ có thể đi cửa nhỏ.

Đi từ cửa nhỏ vào, sau đó mang theo nỗi tò mò đi hỏi quản gia.

Lý Bình An đi theo Vương An Sơn vào đại sảnh, để cảm ơn nhà họ Vương đã chăm nom nhà giúp mình, hắn bèn đưa quà của mình ra.

Chỉ là khi nói chuyện linh tinh, hắn lại hơi ngại ngùng.

Bởi vì Vương An Sơn lo lắng quá, không dám nói nhiều thêm một câu, hắn sợ nói nhiều sai nhiều, lo lắng thái quá.

Nên chỉ có Lý Bình An hỏi, còn hắn thì đáp.

Khiến Lý Bình An không khỏi cảm thấy hơi khó chịu, hắn rất không thích cảm giác bị coi là cao cao tại thượng này, nhưng cũng không thể trách Vương An Sơn được.

Thế là bèn hỏi tình hình dạo này của Vương Nghị.

“Vương Nghị có về nhà không?”

Vương An Sơn lắc đầu: “Lão tổ tông từng về nhà một lần rồi, nhưng khi đó ta vẫn còn là đứa trẻ

nằm trong tã lót, không có cơ hội nhìn thấy chân dung của lão tổ tông”

Một khi bước vào con đường tu hành, bèn phải tránh xa người thân ở trần thế.

Sinh ly tử biệt, vốn không thể tránh.

Lại trò chuyện thêm một lát, Vương An Sơn muốn giữ Lý Bình An lại ăn bữa cơm tối, nhưng đã bị hắn khéo léo từ chối.

Sau khi rời khỏi Vương phủ, đi được một đoạn hắn bèn quay đầu nhìn lại tấm biển Vương phủ.

Trong lúc hoảng hốt, tựa như nhìn thấy dáng vẻ một tay đặt sau lưng, một tay cầm quyển sách của

mình khi xưa.

Đi sau là bốn đứa nhóc còn ầm ĩ hơn cả ve sầu mùa hạ.

Mắt nhìn đến đầu cũng là ký ức.

Về đến nhà, cô bé đã nấu xong cơm rồi.

Lý Bình An nói với lão Ngưu chuyện hôm nay.

Lưu Dũng muốn về quê.

Nghe nói sau khi đánh vào thành Bình An, bèn gửi đơn từ chức đến chỗ hoàng đế, xin cáo lão hồi hương.

Phỏng chừng mấy ngày nữa sẽ tới An Bắc/

Nhân chủ đề này, hắn bèn cùng lão Ngưu nhắc lại chuyện xưa.

Cô bé bưng bát cơm ngẩng đầu nhìn bọn hắn, nhìn Đại Bình An rồi lại nhìn lão Ngưu.

Thi thoảng nghiêng đầu, một người một trâu kia nói gì nàng chẳng hiểu, nàng cũng chẳng biết nên

xen vào kiểu gì luôn.

Meo ~

Chương 749: Đại Bình An nhà ta là đồ lười

Trời xanh mây trắng, hôm nay An Bắc tứ trấn có một buổi không gió hiếm thấy.

Từ sáng sớm lão Ngưu đã ngồi bận rộn ngoài sân, hình như là muốn làm cho mèo con một cái xích du.

Mèo con bèn bám theo nó.

Lý Bình An cảm thấy thế này thì không được lắm, nhà cửa lấy ai dọn dẹp bây giờ, một ngày ba bữa để ai nấu đây?...

Thế là hắn vội vàng gọi mèo con lại: “Tiên tử đang làm gì đó?” Lý Bình An biết rõ còn cố hỏi.

Mèo con ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn khó nén kích động: “Trâu trâu nói muốn làm cho tiên tử một cái xích đu

Đã thế vừa nói lại còn vừa dùng cái móng vẽ ra cho Lý Bình An xem.

Lý Bình An nhẹ gật đầu, đột nhiên hỏi: “Tiên tử còn nhớ Thanh

Phong không?”

Mèo con chớp chớp mắt, kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là nhớ rồi, Thanh Phong là một người không cao bằng tiên tử, cũng không thông minh bằng tiên tử.

Ngoại trừ đánh nhau, còn đâu nàng chẳng biết một cái gì khác.

Mèo con lắc đầu, tựa như đang cảm thấy đáng thương cho Thanh Phong.

“Hắt xì ~”

Lúc này, Thanh Phong đang uống rượu như chết ở Thục Sơn phía xa đột nhiên hắt xì hơi một cái.

Sau đó lại trở mình, tiếp tục uống rượu mà chẳng hề để ý.

Lý Bình An ngơ người một lúc, ừ thì mèo con đánh giá rất là đúng.

“Hôm qua + Thanh Phong gửi thư cho ta, nói mấy ngày nay chăm chỉ học tập đã vượt qua tiên tử rồi. Đồng thời còn nói, không lâu sau nàng sẽ tới An Bắc tứ trấn!”

Khuôn mặt nhỏ của mèo nghe vậy nghiêm túc hẳn lên.

Lý Bình An dừng một lát, rồi nói tiếp: “Ta còn nói Thanh Phong bây giờ không chỉ kiêng rượu, mà mỗi ngày còn bắt đầu dậy sớm đọc sách, nấu cơm.

Thậm còn quét dọn toàn bộ Thục Sơn, giúp đệ tử Thục Sơn giặt quần áo.

Khuôn mặt nhỏ của mèo con càng nghiêm túc hơn, như gặp phải kẻ địch lớn của mèo. “Thanh Phong gửi thư vậy thư đâu? Tiên tử muốn đọc thử”

Lý Bình An lặng im, nhưng rất nhanh thôi hắn đã tìm được lý do.

“Thanh Phong truyền âm cho ta, ta vừa đọc bèn không chịu nổi nữa, chạy đến báo luôn cho tiên tử. Nàng còn nói, lúc đấy phải chế nhạo tiên tử một trận mới được.

Mèo con lộn nhào trên đất.

“Không thể chịu được, mèo cũng không thể chịu được!”

Mèo con nghiêng đầu, lúc đi còn không quên nói.

“Đại Bình An viết thư nói cho Thanh Phong hộ tiên tử, nàng sẽ không thông minh hơn tiên tử được đâu!”

“Ừm, tiên tử phải cố gắng lên ~”

Sau lừa được mèo con, Lý Bình An đã yên tâm thoải mái tiếp tục nằm lười trên ghế bành.

Nhưng mà, tiếng chiêng trống ở bên ngoài cứ vang lên ầm ầm.

“Lốp bốp!”

Tiếng pháo nổ cũng vang lên đột ngột.

Lý Bình An gãi đầu một cái, hắn không hề cảm thấy tiếng pháo quấy rầy giấc ngủ ngon của mình. Hắn bèn ghé đầu ra ngoài tường giống lão Ngưu, nhìn xem có gì.

Lúc này có người đi qua, bèn hỏi người đó thử.

Người kia không quay lại, chỉ đáp một câu: “Ta có biết chuyện gì xảy ra đâu, có trò vui để xem là được rồi.

Lý Bình An cười bất đắc dĩ, ở đâu thì hóng hớt cũng là một truyền thống tốt đẹp mà.

Hỏi liên tục mấy người, cuối cùng mới biết Lưu tướng quân Vũ An Quân Lưu Dũng đã trở về quê hương.

Những người này đang đi nghênh đón Lưu tướng quân.

Lý Bình An đã biết tin Lưu Dũng cáo lão hồi hương từ lâu, chỉ là hắn không ngờ lại về nhanh như vậy, lúc đó hắn còn nghĩ đi ngựa phải mất tận mấy ngày.

Nghe rồi, Lý Bình An lại quay trở về ghế bành của mình.

Hắn không định đi tham gia náo nhiệt làm gì, giờ người đang đông, e rằng Lưu Dũng còn phải mất mấy ngày tiếp đón người đến thăm mình.

Rất nhanh, tin tức Vũ An Quân Lưu Dũng trở về quê hương đã được truyền khắp An Bắc, cùng mấy huyện tỉnh lân cận.

Quả nhiên người đến thăm hắn chật kín cả con phố.

Chỉ là Vũ An Quân lại đóng cửa bảo ốm từ chối tiếp khách, không gặp một ai cả.

Cứ như vậy một tháng qua đi, mưa gió cũng dần tan.

Cửa nhà Vũ An Quân mới yên bình lại.

Những ngày này, mèo con cũng bận lắm.

Mèo bận học tập, bận chăm sóc Đại Bình An và trâu trâu, bận viết hồi ký của mèo.

Mèo không lớn, bèn học người khác viết hồi ký.

Thật ra là viết lại những gì lúc trước nàng đã học trên biển, sửa nó lại bèn thành hồi ký rồi.

Lão Ngưu cũng bận lắm, trước đó thì bận làm xích đu, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ nó lại có đam mê làm thợ mộc.

Ngày nào cũng đi ra ngoài, sau đó khiêng gỗ về nhà, tiếp đó lại đẽo giáp sắt các kiểu.

Lý Bình An trông thấy một cô bé mặc áo giáp gỗ, tay này cầm tấm chắn, tay kia cầm giáo dài nhàn nhã đi qua mình.

Sắp lập đông rồi.

An Bắc tứ trấn càng lạnh hơn.

Lý Bình An càng không muốn rời giường, mỗi ngày đều nằm lười trong chăn rất lâu.

Hôm nay cũng thế, núp trên chiếc giường còn dư lại hơi ấm, mắt lờ đờ ngái ngủ.

Lúc này, bèn nghe thấy tiếng động ở phía ngoài.

Cô bé đi tới, thấy cửa không khóa nhưng cũng không đi vào, chỉ thò đầu vào khe cửa. “Trương Nhị gì đó lại tới rồi.”

“Ừm….lần này tới mang theo gì thế?”

“Có nhiều lắm, hoa quả, hủ tiếu, rau, thịt”

Cô bé đếm ra từng loại.

Lúc trước Vương An Sơn thường xuyên sai người mang mấy món đồ quý giá đến tặng, nhưng đều bị Lý Bình An khéo léo từ chối.

Sau này thông minh hơn, chỉ chọn ngày đẹp mang một chút rượu ngon hay hủ tiếu gì đấy đến tặng

Mấy vật nhỏ như thế, Lý Bình An không tiện từ chối.

Có

qua có lại, hắn cũng thường xuyên bảo cô bé đi đưa một chút dưa muối do hắn ướp cho Vương

An Son.

“Vậy thì nhận đi, đưa cho hắn một chút dưa muối. Lý Bình An nghĩ một lát: “Còn có thịt bò ngâm tương của lão Ngưu làm, nghe nói người làm nhà họ Vương rất thích ăn.

“Ò.”

Cô bé rụt đầu về.

Nhưng mà chẳng được bao lâu, bên ngoài lại truyền tới tiếng nói chuyện. Tiếng bước chân lại vang lên lần nữa, cô bé lại thò đầu qua khe cửa. “Đại Bình An ơi, bên ngoài có một người nữa tới, bảo là tới thăm ngươi.

“Tên là Lưu Dũng

“Ừm. Lý Bình An cất tiếng mơ màng: “Phiền tiên tử nói với hắn, mấy ngày này ta có việc không nghỉ ngơi tốt, nên dậy hơi muộn.

Chờ ta mặc quần áo tử tế đã, sau đó sẽ ra tiếp đón hắn sau”

Khuôn mặt nhỏ của cô bé lại về dáng vẻ nghiêm túc, nàng co đầu lại đi ra ngoài.

Sau đó đưa tay đóng cửa lại.

Chưa đầy một lát, đã nghe thấy giọng của cô bé.

“Đại Bình An nhà ta mấy ngày nay ngủ như bé heo, chỉ biết ăn rồi ngủ.

Bảo ta nói dối ngươi, mấy ngày nay hắn không nghỉ ngơi tốt nên dậy hơi muộn.

Xin ngươi hãy đợi hắn một lát, để hắn mặc quần áo cái đã”

Chưa hết còn bổ sung ; thêm một câu.

“Đại Bình An nhà ta không thông minh lắm, mong ngươi đừng vạch trần hắn.

Lý Bình An…..

Mèo con được lắm !

Lý Bình An chui ra từ trong chặn, mặt đầy bất đắc dĩ thở dài. Mèo con đến tuổi phản nghịch rồi à? Thôi đẩy nhanh tốc độ rửa mặt thôi.

Chương 750: Thế cục thiên hạ như vậy

1385 chữ

Cô bé bưng nước rót trà: “Uống đi, tiên tử có bỏ thêm mật ong đó, trà không đắng lắm đâu. “Đa Tạ.”

Lưu Dũng nhìn cô bé gật đầu cười, ánh mắt lại nhìn sang Trương Nhị vẫn đang đứng trong phòng. Cô bé đã gặp một lần ở Cảnh phủ rồi, chỉ là người này thì hắn chưa gặp lần nào.

Trương Nhị vốn nhận lệnh của Đông Gia mang đồ đến tặng cho Lý Bình An.

Cũng chẳng biết Đông Gia bị bỏ bùa mê thuốc lú gì, cung phụng người này không khác gì tổ tông.

Trương Nhị nghe ngóng ở chỗ quản gia mới biết, mơ hồ đoán ra người thoạt nhìn như người đọc sách này không phải là người bình thường.

Nhưng mà chỉ có như thế…..

Giờ đây, hắn nhìn Vũ An Quân Lưu Dũng mà hắn chỉ được nhìn thoáng qua trên đường, trộm nuốt nước miếng.

Ngày hôm ấy khi Lưu Dũng về quê, cuộc vui như này sao hắn có thể bỏ lỡ.

Chỉ là những người vây quanh Lưu Dũng hôm ấy toàn là Tri phủ, huyện lệnh và thân sĩ bản địa, đều là người có danh tiếng.

Hắn và bạn của hắn chỉ có thể đứng từ xa nhìn xem.

Nào là áo gấm về quê, phong quan vô hạn, không người nào là không hâm mộ.

Mấy ngày nay Trương Nhị đều nằm mơ, có một ngày được Vũ An Quân nhìn trúng, được hắn đề bạt lên làm tướng quân, sau đó xông pha chiến trường, giết địch ôm mỹ nhân về…...

Nhưng mà, Trương Nhị làm sao cũng không ngờ, thật sự có một ngày mình được nhìn thấy Vũ An Quân ngay tận mắt.

Nhìn Vũ An Quân từ khoảng cách gần, có thể cảm nhận được áp lực vô hình.

Mặc dù người kia mặc quần áo mùa đông, nhưng vẫn không che giấu được cơ thể săn chắc của

Mà khuôn mặt của Lưu Dũng lại bình thản vô cùng, da vàng như nến, không giống như một tướng quân oai phong lẫm liệt.

Giống như là một ông chú nhiệt tình giúp người nhà bên.

Cô bé cũng có ý tốt, nàng rót cho Trương Nhị một chén trà. Trương Nhị vội vàng nói cảm ơn.

Cô bé nhìn hắn: “Ngươi đứng đấy làm gì?”

“Ta…ta…”

“Mau ngồi xuống đi chứ”

Trương Nhị ngồi xuống như bị quỷ thần xui khiến.

Cái bàn cũng không lớn, cho nên hắn được ngồi sát bên vị Vũ An Quân đại danh đỉnh đỉnh này.

Trái tim của Trương Nhị đập bình bịch.

“Lưu…Lưu tướng quân, ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu, ta tên là Trương Nhị.

Trương Nhị hóa ra là tên có dũng khí, đổi thành một người khác, e rằng đã không dám ngồi xuống rồi.

Lưu Dũng cười một tiếng, khẽ gật đầu.

“Căn cốt của ngươi được lắm”

Trương Nhị giật mình.

Chưa đầy một lát sau, Lý Bình An khoác áo bào dài.

“Từ sau khi tạm biệt ở Kinh thành, Lưu tướng quân vẫn khỏe chứ?”

Lưu Dũng vội vàng đứng dậy: “Lúc mới về quê, quá nhiều người đến thăm hỏi, nên Lưu mỗ đã cáo

bệnh đóng cửa từ chối tiếp khách.

Không ngờ tiên sinh cũng về An Bắc tứ trấn, ta vô tin mới biết được tin này.

Nên giờ mới vội đến đây, mong tiên sinh chớ trách”

“Nói gì vậy chứ, hai người chúng ta không cần khách sáo như thế đâu.

Lý Bình An đánh giá Lưu Dũng.

Từ khi tạm biệt ở Kinh thành, chỉ qua có vài năm ngắn ngủi.

Lưu Dũng lại như già đi bốn chục năm tuổi, lúc này đầu đã đầy tóc bạc.

Trương Nhị không phải là người ngu, nhìn ra hai người này là bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Bèn đứng dậy, vội chào tạm biệt.

Hắn đi ra sân, dù bước nhanh nhưng vẫn cứ liên tục quay đầu lại.

Có cảm giác như hắn đang nằm mơ.

Như vừa gặp được nhân vật trong tiểu thuyết, bỗng nhiên có một ngày đứng dưới mái hiên với người ta, còn nói chuyện với họ…..

Cô bé lại bưng một chén trà đến cho Đại Bình An.

Đồng thời còn dọn lên một bàn đầy bánh ngọt.

Nàng không đủ cao, cho nên phải kiễng chân lên. “He”

Ngoài ra còn một đĩa thịt chuột thơm ngon.

Cô bé đẩy chuột đến trước mặt Lưu Dũng: “Ngươi ăn đi, Đại Bình An nhà ta kén ăn lắm, cái này không ăn cái kia cũng không ăn.

Lưu Dũng nhìn thấy đĩa thịt chuột, cũng không buồn ăn.

“Tiên sinh vẫn như xưa, sao đột nhiên lại muốn về An Bắc?”

Lý Bình An nói: “Mấy năm trước đến các nước phía Đông xem thử, sau này lão Ngưu nói muốn về thì về thôi”

“Tiên sinh vẫn tùy ý như vậy”

“Không so được với Lưu tướng quân, người Vũ An, dùng võ công trị thế, uy tín vang danh. Trong dòng sông của lịch sử, người có được vinh dự như ngươi chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lưu Dũng cười tự giễu một tiếng: “Tiên sinh đừng chế nhạo ta, chỉ là hư danh mà thôi. Vũ An Vũ An, nhưng mấy năm nay thiên hạ có mấy khi yên bình đâu.

Lưu Dũng thở dài.

“Xưa nay

vẫn vậy. Lý Bình An nói: “Lưu tướng quân định sau này như thế nào?”

Lưu Dũng nói: “Như thế nào được đây hả tiên sinh? Ở lại đây đến hết đời thôi, e rằng có chờ cả đời cũng không chờ được thiên hạ có ngày bình yên.

Lúc trước Lưu mỗ tòng quân đánh giặc, chịu đủ tra tấn của quân phương Bắc, cả ngày phóng hỏa cướp bóc.

Nghĩ tòng quân, đánh thắng quân phương Bắc là có thể kết thúc chuỗi chiến tranh đáng ghét này. Sau này có duyên gặp được tiên sinh, lại làm thuộc hạ của Hạ Hầu tướng quân.

Đánh thắng quân Man phương Bắc, thế nhưng chiến tranh vẫn chưa kết thúc, nơi đó còn có kẻ địch mạnh khác, Đại Vũ.

Diệt Đại Vũ, nhưng chiến tranh vẫn chưa kết thúc.

Những ngày này, mỗi khi chợp mắt ta lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết

Lý Bình An trấn an hắn: “Tướng quân không cần tự trách như thế,

thiên hạ vốn đã vậy rồi.

Tướng quân đã làm hết cả khả năng của mình, ở lại đây an hưởng tuổi già âu cũng là một lựa chọn tốt.

Chờ lát nữa ta kê vài liều thuốc an thần cho tướng quân.

Nói đến đây, Lưu Dũng đột nhiên nhớ ra gì.

“Tiên sinh có biết chuyện ở Trấn Yêu Quan không?”

“Trấn Yêu Quan ra sao?”

“Lưu mỗ cũng là trong lúc vô tình nói chuyện với giám chính đại nhân mới biết được, Yêu tộc nằm ngoài Trấn Yêu Quan đã tấn công Trấn Yêu Quan với quy mô lớn”

Tuy hơi kinh ngạc, nhưng hắn nhớ lại những chuyện lúc trước.

Yêu ma quỷ quái ở các nơi dần sống dậy, Vực Ngoại Thiên Ma xuất hiện.

Bây giờ Yêu tộc tấn công Trấn Yêu Quan với quy mô lớn, âu cũng là chuyện hợp lý.

Lưu Dũng nhấp trà: “Không biết lại có phong ba gì đây?

Hai người lại trò chuyện thêm một lát, mãi đến khi trời dần tối, Lưu Dũng mới tạm biệt hắn về nhà. Mây mù phía xa nhẹ phất qua núi Đại, hoàng hôn ảm đạm, ánh tà dương đỏ thậm như máu.

Lý Bình An đứng ngoài cửa, nhìn dáng người già nua của người xưa.

Trong thoáng chốc, hình ảnh mạnh mẽ khi xưa xếp chồng lên hình dáng bây giờ khiến hắn không phân biệt được.

Cô bé nhón chân, nhìn đĩa thịt chuột trên bàn.

Không động đến cho dù là một miếng.

Mèo không khỏi nhíu mày, miệng khẽ lẩm bẩm. “Kén ăn giống Đại Bình An rồi.

Vừa nói vừa tự ăn thịt chuột của mình.

Chương 751: Bế quan lâu dài

1666 chữ

Trấn Yêu Quan xảy ra chiến sự, nhưng không biết lớn đến mức nào.

Ở An Bắc tứ trấn, muốn nghe ngóng thông tin về Trấn Yêu Quan là một chuyện khó.

Lý Bình An thả một con bồ câu giấy, nhổ lấy một sợi tóc của mình nồi quấn lên trên.

Sau đó mở cửa sổ, thả bồ câu ra.

Thư này là gửi cho Cảnh Dục, bây giờ hắn đang trấn giữ trung tâm Đại Tùy nên chắc sẽ biết nhiều chuyện hơn mình.

Trong quá trình chờ tin, cơ thể Lý Bình An lại càng uể oải hơn.

Cũng không biết là có phải là do bị mảnh vỡ phù văn ảnh hưởng hay không, mà mỗi ngày hắn đều cảm thấy không ngủ đủ.

Lý Bình An đặt mấy miếng mảnh vỡ phù văn lên bàn, khi không có chuyện gì làm thì nhìn chằm chằm bọn nó.

Như là muốn tìm ra một manh mối nào đó.

Có vẻ hơi thở của đất trời đang di chuyển không một tiếng động.

Đây là một loại thần vận, một dạng hàm ý, một cảm giác hiểu mà không thể diễn tả thành lời.

Nó đi qua mái hiên, xuyên qua khe hở, luồn lách qua từng góc bàn, xuất hiện trong từng nét bút, từng bông hoa được mặt trời chiếu sáng….chậm rãi nổi lên.

Vượt qua cả phạm trù tốc độ, tập hợp trước mặt của hắn.

Có lẽ là bởi vì tâm cảnh, quan tưởng của hắn còn khắc sâu hơn so với bất cứ lần nào.

Hiệu quả còn rõ ràng hơn lúc trước.

Đây là một trải nghiệm rất kỳ quái, một suy nghĩ, là có hàng trăm cảm giác lẫn lộn với nhau. Nó chảy xuôi trong đầu hắn, mỗi suy nghĩ của hắn, một một cảm giác đều rõ ràng như vậy. Lý Bình An cảm thấy đã đến lúc mình nên bế quan một khoảng thời gian rồi, cảm ngộ cho thật kỹ. Thế là, có một hôm hắn bèn nói với cô bé mình có thể phải ngủ một khoảng thời gian dài. “Ngủ bao lâu mới được?”

“Có lẽ là mấy tháng, hoặc có thể lâu hơn.” Lý Bình An cũng không xác định được.

Cô bé ngửa đầu nhìn hắn không chớp mắt, ánh lửa hắt lên hàm dưới của nàng mang theo dáng vẻ ngây thơ thuần khiết.

Khuôn mặt không mang một cảm xúc gì, đôi mắt trong veo.

“Ngủ lâu như vậy, Đại Bình An sẽ biến thành đồ đần đó”

Cô bé nghiêm túc nói.

“Không đâu, nói chính xác thì là bế quan.

“Bế quan là gì”

“Khó giải thích lắm, tiên tử cứ hiểu là ta muốn tìm một nơi kín mít để học tập mà không bị ai quấy ray.”

“Đại Bình An cố gắng như vậy sao

“Vậy Đại Bình An sẽ ăn cơm kiểu gì.

“Ừm đại khái thì không cần ăn cơm đâu.

“Thế thì Đại Bình An sẽ chết đói mất. Mèo con lắc đầu: “Không đúng! Đại Bình An chắc chắn sẽ chết đói.”

“Không đâu”

“Không sao cả, bế quan thì không cần ăn cơm.

Cô bé nghiêng đầu, rõ ràng nàng không hiểu lắm. Chỉ là vẫn gật đầu nhìn hắn nói: “Tiên tử biết rồi” “Mấy ngày này phải làm phiền tiên tử rồi.

“Đại Bình An định đi đâu bế quan?”

“Trâu trâu đã đào cho ta một cái hang ở ngọn núi phía sau rồi. “Ừm ~ vậy được rồi.

Lý Bình An sờ lên đầu của nàng.

Cô bé nhảy lên bàn, cũng sờ lên đầu của hắn.

Thế là, từ sáng sớm ngày hôm nay, Lý Bình An bèn đi tới hang động phía sau núi.

Trong nhà không còn bóng dáng của Đại Bình An, làm cô bé luôn cảm thấy có phần vắng vẻ.

Nhưng mà cũng may vẫn còn trâu trâu ở bên cạnh nàng.

Cô bé ngoại trừ viết hồi ký mỗi ngày, thì đều đi theo lão Ngư học pháp thuật.

Chỉ là chuyện kiếm tiền lại trở thành vấn đề thật.

An Bắc tứ trấn không có nhiều yêu ma để cho mèo con tiêu diệt.

Cũng không có nhiều chuột để nàng đi bắt.

Mặc dù trước khi Đại Bình An đi đã chuẩn bị đủ tiền tiêu cho một mèo một trâu rồi, nhưng với chú mèo luôn cần cù như mèo con, rõ ràng miệng ăn núi lở không phải tính cách của nàng.

Qua sự cố gắng không ngừng nghỉ, cuối cùng cô bé cũng đã tìm được cơ hội buôn bán.

Nàng dựng một quán nhỏ ở góc đường, bán mì.

Lối buôn bán của cô bé đã được lão Ngưu và Lý Bình An rèn rũa, giờ đã giỏi lắm rồi.

Lại cộng với gia vị đặc biệt do lão Ngưu điều chế, làm ăn thuận lợi đến lạ.

Thế là cô bé ngày càng bận rộn hơn.

Dậy từ sáng sớm rồi gọi lão Ngưu dậy để cùng làm mì sợi, sau khi làm xong, bèn kéo quầy nhỏ đi tới góc đường cùng lão Ngưu.

Đến tối đêm thì về, trời cứ mưa gió không ngừng.

Lúc mới đầu, người ta thấy nàng còn nhỏ nên không quá tin tưởng vào tay nghề của nàng. Nhưng đương nhiên cũng có người hiếu kỳ, muốn nếm thử xem rốt cuộc cô bé này có thể nấu được gì đây. Kết quả thưởng thức thử, hương vị quả thực rất ngon. Thế là một truyền mười, mười truyền một trăm…..

Ai đấy đều biết ở con đường này, có một cô bé bán mì.

Tuy nói Đại Tùy khá là bình yên, nhưng mà một cô bé nhìn còn chưa đến bảy tám tuổi, bên cạnh còn không có người lớn theo cùng, gặp phải chuyện phiền phức đương nhiên sẽ không hiểu.

Hôm nay chính là như thế, có hai tên du cơm đớp xong cơm, bèn đánh tiếng với cô bé.

Cô bé đi tới, ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Ăn xong rồi sao? Tổng cộng hết năm văn tiền.

“Năm văn tiền? Người lớn nhà ngươi đâu, gọi người lớn ra đây.

Huynh đệ của ta ăn mì nhà ngươi, bây giờ đau bụng sắp chết rồi”

“Ai u…Đau chết ta mất thôi! Hu hu!”

Một người khác ôm bụng, lăn đi lăn lại trên mặt đất.

Cô bé lại nhìn hắn.

Tên kia tiếp lời: “Bớt nhiều lời, mau bồi thường tiền đi

Mặt cô bé không có cảm xúc gì: “Tiên tử không phải là trẻ con! Các ngươi đang lừa tiên tử phải không?”

“Lừa ngươi? Ta đâu rảnh đến thế!”

Cô bé nghe hắn nói như vậy, bèn có chút lung lay.

“Vậy ngươi thề đi!”

“….Ta the!”

Cô bé hít sâu một hơi, nhớ lại xem hôm nay mình làm mì có làm sai công đoạn nào không.

Chẳng lẽ mì của nàng có vấn đề thật?

“Tiên tử dẫn các ngươi đi tìm thầy thuốc.

“Bồi thường tiền trước rồi tính!”

“Được, vậy các ngươi mau đi tìm lang trung đi

Cô bé không ngừng chạy tới lấy tiền.

Tên du côn còn suýt bật cười thành tiếng, trẻ con chỉ là trẻ con, dễ bị lừa như thế đấy.

Hắn đang phiêu bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng động.

Tên kia còn quay đầu nhìn thử, bèn bắt gặp một con trâu đen to đùng đang nhìn mình một cách hung dữ.

Trâu đen xì khói mũi.

Biểu cảm trên mặt du côn cứng đờ, sau đó lùi lại mấy bước.

Nhưng mà, con trâu đen kia vẫn đang nhìn chằm chằm bọn chúng.

“Oi mẹ ơi cứu con! Trâu điền kìa!”

Tên du côn hẵng còn nằm trên mặt đất, lúc này không còn đau bụng nữa, chạy trốn kêu oang

oang.

Ban đêm, sau khi thu dọn sạp mì.

Lão Ngưu khiêng sạp cùng cô bé đạp lên ánh trăng đi về nhà.

Cho dù là kẻ xấu, nhìn thấy trâu đen to nhớn như vậy cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Cô bé xóc xóc ví tiền, đếm doanh thu hôm nay.

“Trâu trâu, hôm nay chúng ta kiếm được bốn mươi lăm văn tiền”

“Nhiều khách quá, bận tối mặt luôn, có phải chúng ta nên thuê nhân viên không nhỉ?” “Ngưu ~”

“Có Đại Bình An ở đây thì tốt quá, bao giờ hắn mới tỉnh.

Mèo con chạy ra phía sau núi, xem Đại Bình An có ăn cơm hay không.

Rồi nàng cất cơm cũ đi, lại mang một bàn cơm nóng hổi đặt trước cửa hang động.

Tuy Đại Bình An nói chắc như đinh đóng cột là mình bế quan không cần ăn cơm, nhưng mèo con vẫn sợ hắn chết đói.

Nên mỗi ngày mèo đều đến đưa cơm, mặc dù quả thực không thấy Đại Bình An ăn.

Nàng ghé gần cửa hang như thể muốn nghe xem bên trong có tiếng gì không, nhưng mà chẳng nghe thấy gì thật.

Giống như Đại Bình An quả thực đang ngủ.

Mèo con gật gù đi về.

Thu đi xuân tới, thời gian qua lâu hơn so với những gì Đại Bình An nói.

Chớp mắt, đã được nửa năm rồi.

Mèo con chống cằm, ngồi trên nóng nhà, ngắm nhìn bầu trời đầy sao.

Không cần hỏi liền biết, mèo đang nhớ Đại Bình An lười biếng của mèo. Lão Ngưu chẳng suy nghĩ gì cứ ăn đùi cừu nướng mãi, nhai đi nhai lại. Lúc này, nơi xa có một chiếc đai lưng ngọc màu bạc xẹt qua.

Mèo con chớp mắt, chờ khi đai lưng ngọc tới gần nàng mới nhận ra đai lưng ngọc kia như thể được làm bằng rất nhiều người nhỏ.

Chương 752: Rốt cuộc có phải Đại Bình An hay không?

Mèo con ngẩng đầu, con ngươi trong vắt như phản chiếu một dải ngân hà. “Ua ~ nhiều người quá.

Mèo con thấy rõ đai lưng ngọc kia rồi.

Đai lưng ngọc kia được tạo nên bởi rất nhiều người.

Nhiều người ghê.

Mèo con không biết những người này đến từ đâu, muốn đi đâu và làm cái gì, mèo chỉ quan tâm mai có bán được nhiều mì không, bao giờ Đại Bình An mới tỉnh ngủ.

Lão Ngưu lại càng chẳng quan tâm, nó rất chăm chú hoàn thành công việc gặm chân dê của mình.

Một lớn một nhỏ, một trâu một mèo tâm sự mọi chuyện đời.

Thời gian cứ trôi qua lặng lẽ như vậy.

Chiến trận ở Trấn Yêu Quan, giờ đây chẳng liên quan gì đến trấn nhỏ yên bình này.

Hoặc là nói, cho dù Yêu tộc muốn tấn công Trấn Yêu Quan thật, thì đó cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều là xong, cho dù là bắt

đầu từ ngày hôm nay.

Phần lớn người ở đây, đều sợ khéo lúc Yêu tộc đánh vào Cửu Châu mình đã nghẻo mất rồi.

Việc làm ăn càng ngày càng phất lên, cuối cùng cô bé cũng quyết định tìm một người hỗ trợ.

Người làm của Vương phủ, Trương Nhị.

Trương Nhị thường xuyên giúp Đông Gia tới đưa mấy thứ linh tinh cho nhà nàng.

Đi đi lại lại nhiều lần, bèn kết thân với cô bé.

Biết được quán mì thiếu người, hắn bèn xung phong nhận việc ngay. Có hắn ở đây, không cần phải sợ có du côn, lưu manh tới phá nữa.

Chớp mắt đã đến mùa Đông.

An Bắc tứ trấn có tuyết rơi.

Cô bé vác củi, mặc áo bông nhỏ màu đỏ, đi qua con trấn.

Bên đường có bốn năm đứng trẻ đang tụ tập chơi đùa ở đó.

Có thằng nhóc phát hiện cô bé đáng yêu này.

Cô bé này không giống những cô bé khác, dáng vẻ rất là đáng yêu.

Khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu, lúc nào cũng chớp chớp nháy nháy.

Có thằng nhóc hỏi nàng có muốn chơi cùng không.

Lúc này, cô bé nhìn bọn chúng với dáng vẻ người lớn nhìn đám nhỏ.

لم

Không nói năng gì, chỉ nghiêng đầu đi tiếp.

Có đôi khi nàng còn cố ý đi ngang qua bọn chúng.

Nhìn bằng mắt thường cũng nhìn ra nàng đang có tâm sự, chỉ là trẻ con nào đã hiểu những thứ này.

Chỉ cảm thấy cô bé này lợi hại quá, dần dà cô bé trở thành nhân vật thần bí mà bọn nhóc hay nhắc tới.

Hôm đó, một đám trẻ con tụ tập dưới gốc cây hòe chơi nhảy kè.

Cô bé nhìn chằm chằm bọn nó.

“Ngươi cũng biết chơi sao?” Có đứa bé hỏi nàng.

Cô bé kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, trò này do Đại Bình An nhà ta phát minh ra mà “Đại Bình An nhà ngươi?”

Một đứa nhỏ trong đó nghe thấy câu này của nàng, ngẩng đầu nói: “Đừng có phét!”

“Ai phét chứ? Cô bé một tay ôm rổ, một tay chống eo: “Đây là do Đại Bình An nhà ta phát minh ra. “(V ～) xùy”

“Ta nói trò này do ta phát minh ra đấy, đứa trẻ nào trong An Bắc tứ trấn chúng ta cũng biết chơi câ.”

“Không tin thì thôi!”

Cô bé quay đầu ra chỗ khác, như khinh thường không buồn tranh luận với chúng nó.

Một đứa bé nhìn thấy Ngô lão đầu đang ngồi dưới gốc cây hòe, hỏi ông ta: “Ngô gia gia, Ngô gia gia, trò nhảy kè là do ai phát minh?”

Ngô lão đầu bèn mở to mắt, hình như là không nghe thấy rõ.

Thế là, đứa bé kia lại lặp lại một lần.

Ngô lão đầu hơi nheo mắt lại, câu hỏi này hỏi ông ta ông ta biết hỏi ai.

Ông ta chỉ biết mình chơi trò này từ nhỏ rồi.

Làm gì quan tâm đến chuyện trò này do ai phát minh làm chi?

Bèn nói: “Ngô gia gia ta chơi trò này từ khi còn bé rồi, về phần ai phát minh, ta thật sự không biết. “Ngươi thấy chưa?”

Mấy đứa bé nhìn cô bé nói như kiểu mình rất có lý.

Cô bé vẫn ngẩng cao đầu: “Các ngươi không tin thì thôi, tiên tử lười giải thích với các ngươi.

Mấy đứa nhóc không ngờ cô bé lại mạnh mồm còn ngang như vậy, nhất thời chẳng biết nói gì cho phải.

“Vậy ngươi có muốn chơi cùng không?”

“Tiên tử còn phải kiếm tiền nuôi gia đình, nào giống những người vô âu vô lo như các ngươi”

“Hay da!”

“Đây là nhà của tiên tử!”

Cô bé chống hai tay, đắc ý nói.

Mấy đứa trẻ khác trợn tròn mắt, từng đứa bị búng tai. Thực lực hai bên vốn không ngồi trên cùng một mâm. Nhưng là do mấy đứa bé kia không có khả năng đánh trả. “Chơi lại!”

“Chơi thì chơi”

Khoảng thời gian vui vẻ thì thường ngắn ngủi, rất nhanh trời đã tối.

“A Ngưu về ăn cơm nào!”

“Zai của mẹ ơi!”

Người nhà bọn trẻ thi nhau gọi chúng về nhà.

“Ta phải về nhà ăn cơm rồi, mai lại chơi với ngươi sau!”

16:21

“Ừm” Cô bé gật đầu.

“Ta cũng phải về nhà ăn cơm rồi” Một cô bé khác nói.

Rất nhanh, bên cạnh nàng chỉ còn lại một đứa trẻ cuối cùng.

Nhưng mà không bao lâu sau, anh trai của nó cũng đã tới đón nó.

Thằng bé nhìn cô bé: “Ta cũng phải về rồi, ngươi không về nhà ăn cơm à?” “Ừm, trâu trâu nhà ta ra ngoài mấy ngày rồi, nói là bận việc”

“Chặc….cha mẹ ngươi đâu?”

Cô bé không nói, chỉ nhìn hắn.

Anh trai thằng bé đang gọi nó: “Không nghe ngươi nói nữa, ta về đây”

Cô bé dõi theo bóng lưng thằng bé, mãi đến khi không nhìn thấy nó

nữa, nàng mới cúi đầu, cục cục

đá trong tay, ngồi xuống lặng lẽ nhìn những hàng kẻ trên đất, dáng vẻ có hơi cô đơn.

“Tiên tử đang làm gì đấy?”

“...Meo!?”

Sau lưng bỗng truyền tới giọng nói quen thuộc.

Cô bé đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trừng to vừa sáng vừa tròn.

Phía sau nàng là một dáng người quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Lý Bình An giấu hai tay trong tay áo, nhích lại gần lão Ngưu, có vẻ như gió tuyết ở đây lạnh quá. Chỉ là, khuôn mặt kia vẫn hiền hòa như xưa.

Cô bé “Bịch” một cái, biến thành một chú mèo nhỏ.

Bốn chân dụng lực, vèo một cái sà vào lòng Lý Bình An.

Lý Bình An vừa định vươn tay ôm nàng, lại bị nàng khéo léo né tránh, nhảy lên vai của hắn.

Sau đó mèo leo từ lưng xuống, một cái chân khác lại bám vào người hắn.

Như là đang kiểm tra xem Đại Bình An có còn nguyên vẹn hay không.

Kiểm tra xong vội nhảy vào ngực của hắn.

Duỗi móng vuốt ra, nhẹ sờ lên gương mặt hắn.

“Tiên tử…tiên tử….

Lý Bình An đẩy móng của nàng ra.

“Đại Bình An không sao chứ.

“Không sao, khiến tiên tử lo lắng rồi, dạo này tiên tử có chăm chỉ học tập không?”

“Có, tiên tử và trâu trâu còn kiếm được rất nhiều tiền, chúng ta còn mở một sạp mì” “Thật sao?”

“Thật mà, tiên tử còn học được rất nhiều pháp thuật mới.

Lý Bình An nói: “Tiên tử giỏi quá”

Mèo con như cố gắng kìm không cho mình nói nhiều, nhưng sau đó lại phun ra hết.

Một người một trâu một mèo thong thả đi về nhà.

Tiếng gió tuyết xen lẫn tiếng mèo con.

“Vừa nãy bọn nó còn tranh luận với tiên tử xem rốt cuộc trò nhảy kè có phải do Đại Bình An phát minh không”

Thi thoảng lại nghe thấy tiếng đáp của Lý Bình An.

“Còn gì nữa nào?”

Chương 753: Hình như bỏ qua gì đó

Lý Bình An trở lại căn phòng nhỏ quen thuộc, hít sâu một hơi.

Cô bé ấn hắn ngồi xuống ghế, một lát sau bưng tới một đĩa bánh ngọt, rồi nàng lại chạy đi, lúc sau lại bưng tới một bình trà.

Hết chạy rồi đi.

Rất nhanh, trong phòng bếp đã vang lên tiếng leng keng leng keng.

Lý Bình An đã có thể tưởng tượng ra lát nữa mèo con sẽ chuẩn bị cho mình một bàn tiệc linh đình

rôi.

Mèo con lấy túi tiền yêu quý giấu trên đầu giường của mình, rồi lao vút ra ngoài cửa sổ, có lẽ là đi mua thức ăn rồi.

Lý Bình An cứ nói với mèo: “Tiên tử không cần vất vả quá đâu, cũng không cần làm nhiều đồ ăn như vậy đâu, cứ làm hai ba món như ngày thường là được.

Mèo con ngậm rổ, lao nhanh như mũi tên bắn, chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng mèo đâu.

Lý Bình An thích thú vươn mình, ôi thoải mái ghê.

Hắn nhắm mắt lại, tai như nghe được thanh âm trầm vững kéo dài.

Giống như là lời của gió, lại như suy nghĩ của người lửng lơ không cố định.

Lúc này, lấy An Bắc tứ trấn làm trung tâm.

Mỗi một sợi gió, mỗi một bông hoa rơi,.... đều không thoát khỏi cảm giác của hắn.

Lao nhanh như nước, gió nhẹ phất qua cây, như áng mây giữa trời.

Hàng trăm cảnh vật, hàng ngàn câu chuyện, hàng triệu nhân vật lướt qua trong đầu hắn như cưỡi ngựa xem hoa.

Thần trí hòa hợp với đất trời, trong có càn khôn.

Trong cung Nê Hoàn, tràn ngập hơi thở, tựa như là rất xa mà cũng tựa như là rất gần.

Tựa như một thứ gì đó rất huyền diệu khó mà giải thích.

Tấm phù văn màu vàng chảy qua cung Nê Hoàn như thể mọc rễ nảy mầm.

Lần đầu tiên, Lý Bình An sinh ra cảm giác này với thiên địa linh khí.

Cảm giác này không thể hình dung ra được, không giống như nguyên khí được hóa thành trong cơ thể mình.

Nguyên khí dựa vào vật mà bản thân dung nạp, mình muốn làm gì cũng phải điều khiển nguyên khí trong Nhân thể Lục bí.

Mà tu sĩ bình thường thì điều động linh khí của đất trời, hai bên có sự khác biệt rất lớn.

Mà lần này, Lý Bình An đã cảm nhận được sự di chuyển và biến hóa của thiên địa linh khí.

Từ phòng ra ngõ, từ trong hơi thở của mình….

Lý Bình An lại mở to mắt ra, xua tan đi cảm giác về vạn vật.

Ngoài phòng truyền đến tiếng mèo con, mèo con đi mua đồ ăn đã về.

Mèo con từ gian ngoài thò đầu vào, như thể là muốn xác nhận xem Đại Bình An còn ở đó hay không.

Đại Bình An nằm co quắp trên ghế, vẫn là dáng vẻ không thể tự lo cho chính bản thân mình.

Lúc này mèo con mới yên lòng, quay đầu mèo đi.

Nhân lúc mèo con đang nấu cơm.

Lý Bình An nhìn qua căn phòng, thật sự chẳng có gì thay đổi quá lớn.

Thay đệm chăn mới rồi, hình như là không có mình, phòng càng sạch sẽ hơn. Nhìn lão Ngưu bị nuôi đến béo ục béo ịch, hắn bèn đưa tay sờ bụng nó thử. Ừm, béo hơn rồi.

Béo nữa, người ngoài nhìn vào còn tưởng bò sữa đấy.

Lão Ngưu dùng móng chân giữ tay hắn ra, còn liếc hắn một cái khinh bỉ.

Huynh đệ, giữa khoảng cách tí đi –

Lý Bình An lắc đầu: “Bớt ăn đi”

Hắn chắp tay sau lưng, nhàn nhã dạo bước quanh phòng.

Vô tình tìm được thư Cảnh Dục gửi cho hắn.

Lúc này hắn mới nhớ ra, khi ấy mình nghe được chuyện của Trấn Yêu Quan từ chỗ Lưu Dũng

Lý Bình An vì muốn hiểu rõ tình hình hơn nên đã viết thư gửi cho Cảnh Dục, chỉ là Cảnh Dục lâu gửi thư lại quá, lúc về thì đúng lúc hắn bế quan.

Hắn mở thư của Cảnh Dục ra.

“Thấy chữ như thấy người, chuyện của Trấn Yêu Quan ta đã biết, cũng đã hỏi thăm thử.

Yêu tộc muốn tấn công Trấn Yêu Quan nhưng không dễ dàng như thế đâu, vậy nên không cần phải lo lắng.

Chỉ là ta sợ ta không sống nổi đến ngày đó mất, ngươi là ngươi biết tính huynh đệ ta mà. Dạo này ta thích một tiểu cô nương, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Ta muốn nạp thiếp,

nhưng tính tình của chị dâu ngươi nóng như kem ý.

Nàng tuyên bố ngày ta nạp thiếp, chính là ngày nàng để tang chồng. Haha, huynh đệ ngươi cũng biết tính ta mà.

Bây giờ ta bị treo lên đánh hai ngày rồi, mau tới cứu ta

Lý Bình An ngẩng người, nhìn ngày tháng viết trên thư Nửa năm trước.

Um….

Hình như mình bỏ lỡ tiệc cưới rồi.

- Cảnh Dục”

Lý Bình An cảm thấy hơi thất vọng, thế là hắn bèn ném phong thư vô ích này sang một bên.

Lúc này, giọng của mèo con vang lên.

“Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi!”

Quả nhiên mèo con đã làm một bàn đầy món ngon.

Lý Bình An đưa mắt nhìn, ruột gà xào, gà thái miếng, thịt viên chiên, thịt trâu ngâm tương…..

Lý Bình An ngồi xuống: “Vất vả cho tiên tử rồi”

“Ngươi mau ăn đi”

Mèo con đưa lưng về phía Lý Bình An, như là còn chuẩn bị một món nữa.

Chỉ một lát sau, bàn đồ ăn đã đầy đủ.

Lão Ngưu và Lý Bình An đều cắm mặt ăn.

Lý Bình An nhìn mèo con hỏi: “Sao tiên tử không ăn?”

“Ngươi ăn đi”

Mèo con quan sát hắn, cảm giác Đại Bình An nhà mình đói quá nên quá gầy.

Thế là duỗi móng đẩy đĩa thịt trâu ngâm tương trước mặt lão Ngưu lại gần Lý Bình An.

“Đại Bình An ăn đi, ăn nhiều vào”

Nói rồi, lại liếc mắt nhìn trâu trâu.

“Trâu trâu ăn ít đi, trâu trâu béo quá rồi.

Lý Bình An gật đầu đồng ý, gắp lấy một miếng thịt trâu ngâm tương.

Lão Ngưu vỗ mạnh lên bàn một cái, nó quyết định sau khi ăn xong bàn cơm này, sẽ tuyệt thử cho vừa lòng hai đứa.

Gió tuyết vẫn thổ, lâu lắm rồi Lý Bình An không nhìn thấy An Bắc tứ trấn có tuyết rơi.

Ban đêm, mèo con hơ nóng giường đất.

Lý Bình An đã ăn cơm xong, chờ cho tiêu bớt cơm, bèn rửa qua mặt, cởi quần áo rồi chui tọt vào trong chăn.

“Um~”

“Thích cảm giác này ghê.

“Tiên tử cho thêm hai khúc gỗ nửa đi”

“Chờ xíu”

Cô bé ngồi bên cạnh giường đất chăm chỉ thả hai khúc gỗ vào.

“Phù phù phù

~ ””

Gió tuyết đập vào cửa sổ, bên ngoài đã là một mảng trắng xóa.

E rằng đây là trận tuyết lớn nhất ở An Bắc tứ trấn từ xưa đến nay.

Lý Bình An không khỏi đưa mắt nhìn.

Mèo con nằm bên cạnh hắn, đã ngủ say từ lâu.

Lý Bình An đẩy đẩy lão Ngưu: “Qua năm sau, chúng ta tới Trấn Yêu Quan xem thử đi. “Ầm ầm!”

Đáp lại hắn chỉ có tiếng ngáy vang trời của lão Ngưu.

“Không tới Trấn Yêu Quan xem thử thì lại không yên tâm mà, vừa hay lại về thăm chốn xưa. “Ầm ầm”

“Vậy quyết định như thế nhé”

“Ù Ù!”

Lý Bình An giơ chân đạp lên mông của nó.

Lão Ngưu giật mình, mở to mắt nhưng mặt vẫn còn ngái ngủ. Rồi nó lập tức nhìn sang Lý Bình An.

Lý Bình An vỗ đầu trâu của nó, an ủi: “Lại gặp ác mộng à, ngủ đi. Lão Ngưu:.....

Chương 754: Tập sát

1591 chữ

Hôm sau trời vừa sáng Lý Bình An đã tỉnh giấc, nhưng hắn chẳng thấy bóng dáng trân trâu và mèo con đâu, chỉ thấy bữa sáng của hắn được đặt sẵn trong nồi.

Trước khi tỉnh giấc hình như hắn nghe thấy mèo con bảo dẫn theo lão Ngưu ra ngoài bán mì.

Lý Bình An thưởng thức bữa sáng, lại ngồi lì trong phòng cho đến trưa, mang danh là tới đó xem thử nhưng thật ra là hắn đói bụng, cơm chưa cũng lười nấu.

Ra ngoài cửa, hắn hỏi thăm mấy người đi qua một chút. Rất nhanh hắn đã hỏi thăm được chỗ mèo con và lão Ngưu bán mì.

Hắn nhìn thấy dáng vẻ bận rộn của cô bé và Trương Nhị từ phía xa.

Lý Bình An đi tới đó.

Trương Nhị nhìn thấy hắn đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng chào: “Lý tiên sinh, đã lâu không gặp”

Lý Bình An nhìn hắn một cái hỏi: “Túc hạ làm nhân viên ở đây à?”

Trương Nhị cảm thấy hơi bất an.

“Vất vả rồi”

“Không sao ạ, không sao ạ? Trương Nhị vội nói: “Cũng chỉ là tốn chút sức lực mà thôi”

Cô bé chạy tới, mặc một bộ quần áo rộng thùng thình dính đầy vết bẩn.

“Sao Đại Bình An lại đến đây?”

“Ta ra ngoài đi dạo một chút.

“Vậy tiên tử nấu cho ngươi một bát mì nhé.

“Hôm nay buôn bán ra sao?”

“Đắt khách lắm!”

Lý Bình An lướt qua một phen, thấy mấy chiếc bàn lớn đều chật kín người. Một lát sau, có người kiệu phu hỏi hắn ghế này có ai ngồi chưa.

Lý Bình An lắc đầu, ra hiệu cho người kia cứ ngồi đi.

Hắn nhìn thấy có người ngồi dưới đất bưng bát hút soàn soạt, ăn xong vội lau miệng rồi trả tiền đi ngay, Lý Bình An cũng vậy.

Hắn ăn hết mì rất nhanh, chưa vị trí cho người đứng đằng sau.

Xem ra lão Ngưu và mèo con kinh doanh rất khá.

Lúc này ở phía xa có một vầng sáng chập chờn vút qua, lao xuống vị trí trấn nhỏ.

Sau đó xuất hiện một bóng người.

Lý Bình An nheo mắt nhìn, lúc này lại phấp phới tay áo ai.

Nhìn khí thế có lẽ là Thành Hoàng của nơi này.

Thành Hoàng tiếp đón bóng người rơi xuống theo vầng sáng, đó là một người trẻ tuổi mặc nguyên một bộ áo trắng.

Hơi thở của người này khá yếu, lục phủ hư tổn.

Hắn là mới chiến đấu với kẻ định mạnh.

Thành Hoàng nhận ra trang phục của người này, là đệ tử của Thanh Huyền Môn cách An Bắc tứ trấn không xa.

Tuy nói là môn phái nhỏ, chỉ là thế lực hạng ba, đệ tử trong phái ngoài phái tổng cộng lại chưa đến hơn trăm người.

Nhưng đây lại là môn phái chính thức được Đại Tùy công nhận.

Trong tình cảnh nhà quan thì mạnh, nhà tiên thì yếu ở Đại Tùy, những môn phái nhỏ như Thanh Huyền Môn, lại chiếm được không gian sinh tồn lớn hơn thế.

Bởi vì bình thường quan phủ sẽ không có phép các môn phái ở địa phương tranh đấu lẫn nhau, tránh dẫn đến hỗn loạn, đồng thời cũng vì đề phòng bất cứ một môn phái nào có âm mưu chiếm đoạt, nắm quyền nhiều địa bàn.

Mà Thanh Huyền Môn cũng chỉ có thể phụ thuộc vào quan phủ.

Cho nên xét từ bản chất, Thành Hoàng và đệ tử của Thanh Huyền Môn cũng coi như là đồng sự, không có lý gì lại không ra tay giúp đỡ.

Thành Hoàng vội vàng phong bế kinh mạch của đệ tử trẻ tuổi, tay khẽ bóp một cái, một viên đan dược màu vàng xuất hiện, đưa cho hắn ăn vào.

Hồi lâu sau, người kia mở thở ra một hơi, có lẽ là do tác dụng của đan dược.

“Đừng gấp” Thành Hoàng nói: “Cứ từ từ nói.

“Khụ khụ khụ…có người tấn công Thanh Huyền Môn, mong Thành Hoàng nhanh tới đó cứu giúp” Thành Hoàng nhíu mày, vội gọi mấy quan võ dưới trướng tới xem xét tình hình Thanh Huyền Môn, mình thì dẫn theo đệ tử này tới báo cáo Thành Hoàng châu.

Thành Hoàng chia ra làm năm cấp, như ông ta là Thành Hoàng cấp huyện

cấp thấp nhất.

Từ huyện đổ xuống, là do thổ địa cai quản, trên Thành Hoàng này là Thành Hoàng tam phẩm – cấp châu, lên trên nữa là Thành Hoàng đô.

Mà Thành Hoàng ở kinh thành thì gọi là Thành Hoàng kinh.

An Bắc tứ trấn có bốn vị Thành Hoàng huyện, một vị Thành Hoàng châu.

Lúc này Thanh Huyền Môn xảy ra chuyện, đương nhiên phải đi báo cáo cho người lãnh đạo trực tiếp.

Một mặt là do sợ làm lỡ chuyện, nên sai quan võ đi thăm dò tình hình

trước.

“Biết do người nào ra tay không?”

“Không biết, bọn họ ra tay quá tàn nhẫn, như là đến để diệt môn”

Thành Hoàng nghe vậy, biết là chuyện này e rằng không đơn giản.

Các thế lực ngang bằng chắc chắn không dám làm như vậy.

Ông ta nhớ Thanh Huyền Môn có một vị tu sĩ Lục phẩm trấn giữ. Mà ở những nơi nhỏ như ở đây, có tu sĩ Tam phẩm đã là rất quý rồi.

Quan trọng là không chỉ có vị tu sĩ Lục phẩm này, ngang nhiên ra tay với một môn phái được triều đình công nhận, đây cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Thế trận trời đất thường xuyên xảy ra biến hóa, thân làm Thành Hoàng ông ta chắc chắn là cảm nhận được.

Mấy năm gần đây, quả thực ông ta cảm thấy có những sự biến hóa rất nhỏ.

Có lẽ như thiên hạ ngày càng loạn.

Thanh Huyền Môn.

Đệ tử trong phái hơn nửa là bị thương, tông chủ thì bị thương nặng.

Mà kẻ thù mỗi lần ra tay chỉ có đến hai người là cùng.

Người trẻ là một kiếm sư đã thành danh từ thủa niên thiếu.

Người già thì chính chắn hơn người kiếm sư trước.

Tông chủ ngã trên đất, còn muốn phản kháng, thế nhưng dây leo mọc ra từ trong đất đã kiềm chế lại mọi hành động của hắn ta.

“….Quan phủ Đại Tùy sẽ không tha cho các ngươi…

“Thế à, chờ bọn họ bắt được bọn ta rồi nói sau,”

Kiếm sư không kịp chờ đợi đã nói tiếp: “Giao đồ ra đây, khéo chừng ta có thể tha cho ngươi một mạng”

Thanh Huyền Môn tuy chỉ là một môn phái nhỏ, nhưng lịch sử khá lâu đời.

Sáng lập vào ba trăm năm trước, đã có lần xưng bá khắp Đột Quyết hơn mười năm, sức ảnh hưởng lan cả đến những châu lân cận, danh tiếng cũng từng vang dội lắm.

Chỉ là sau này thiên hạ xảy ra biến cố, mâu thuẫn trong nội bộ dẫn đến địa vị của phái bị rớt xuống ngàn trượng, trở thành thế lực hạng ba ở địa phương.

Nhưng mà bối cảnh môn phái vẫn còn đây, những bảo vật trấn giữ môn phái đều là những linh vật cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vậy thu hút nhiều do thám của các nơi khác, tuy vậy bọn họ hẳng còn e dè thế lực Đại Tùy lớn

mạnh ở phía sau, khiến bọn họ không dám làm liều.

Đúng lúc này, người lớn tuổi hơn chợt ngẩng đầu lên, ông ta vốn là một tu sĩ có thần thức cực kỳ lớn mạnh, nên rất nhạy cảm với sự biến đổi của thiên địa linh khí.

Nháy mắt ông ta đã cảm nhận được ánh mắt của một vị tuyệt đỉnh cao thủ, không bị trở ngại bởi khoảng cách hay bất cứ một vật nào, cứ vậy mà nhắm thẳng vào mình.

Ông ta bỗng cảm thấy khắp người từ trên xuống dưới mỗi một lỗ chân lông đều tỏa ra khí lạnh.

Lập tức vung tay lên, một luồng linh lực tinh thuần ngưng tụ trước mắt ông ta.

Trong chớp mắt, nó biến thành một lá chắn vô hình.

“Người nào dám xâm phạm Đại Tùy ta, dám coi Đại Tùy ta như chốn không người!”

Giọng nói vang lên như tiếng sấm rền.

Tu sĩ lớn tuổi chỉ cảm thấy linh hồn mình khẽ run lên, đầu vang ong ong.

Sắc mặt chợt biến hóa, kêu lên một tiếng đau đớn.

Trong không khí đột nhiên hình thành một dòng lũ vô hình, tràn ngập mùi máu tanh cùng thú

tính.

Uy thế khủng khiếp bỗng trỗi dậy trong không gian.

Ngay sau đó một tòa núi nhỏ cản ở giữa nổ tan thành từng mảnh, mặt đất lại xuất hiện một khe nứt dài mấy chục mét, ngọn sóng vô hình phá hủy cả rừng cây.

Trong nháy mắt giao thủ, thậm chí còn không thể xác định được vị trí của người kia.

Vị tu sĩ lớn tuổi này, đã bị một dòng lũ đáng gờm vặn gãy xương cốt toàn thân.

Còn kiếm sư trẻ tuổi kiêu căng ngạo mạn kia, càng không dám do dự xách kiếm lên chạy như bay.

Chương 755: Lại bước lên con đường trước kia

Kiếm sư dựa vào tốc độ của phi kiếm, muốn quay đầu chạy trốn. Nhưng đã chậm.

Vị kiếm sư này bị dòng lục ép xuống đất, mất đi ý thức trong nháy mắt.

Chết một cách không thoải mái.

Phủ đệ Vũ An Quân, An Bắc tứ trấn.

Lưu Dũng chớp mắt, chén trà trong tay hắn đã bị bóp nát thành bột mình trong vô thức.

Bọn chuột nhắt!

Hàng lông mày của Lưu Dũng nhíu lại, lúc này mới dần giãn ra.

Lý Bình An đi tới, thấy hắn chào bèn hỏi: “Sao rồi?”

“Hai con chuột nhắt mà thôi, bọn chúng định hôi của nhân lúc loạn, nhưng đã bị Lưu mỗ xử lý rồi.

Lưu Dũng khẽ vuốt mày, khoảng cách xa như thế nhưng hắn lại dùng cách bạo lực nghiền chết luôn

hai tu sĩ có tu vi khá cao kia.

Với hắn mà nói, đây cũng không phải chuyện dễ như trở bàn tay, chung quy hắn vẫn bị thương tổn. Nhưng lần này hắn làm như vậy là bởi vì muốn ra tay cảnh cáo những đám trộm đang ẩn náu trong bóng tối, để bọn chúng không gây chuyện nữa.

Đại Tùy vẫn là Đại Tùy chiến lực vô song kia mà thôi.

Lưu Dũng ngừng một lát rồi nói tiếp: "Mấy năm gần đây, không hiếm những chuyện này. Trấn Ma Ti báo cáo về, đám yêu quỷ khôi phục trong thời gian này nhiều gấp mấy lần so với những năm trước….

Gương mặt của Lưu Dũng toát ra vài phần lo lắng.

"Tiên sinh có biết Cửu châu sẽ xảy ra biến cố gì không, có thật chỉ là do Yêu tộc tấn công Trấn Yêu Quan dẫn đến hàng loạt biến cố kia?"

Lý Bình An nói: "Có khả năng đây chỉ là một nguyên nhân trong số đó, cụ thể thì ta cũng không rõ ràng, chỉ biến thiên hạ sắp biến đổi thôi.

Về phần sẽ xảy ra dưới hình thức nào, phát triển theo hướng nào, ta đây hoàn toàn không biết.

Thôi thì binh đến tướng chắn, nước lên đất chặn, có lo cũng chỉ vô ích" Lưu Dũng lại thở dài, chợt nhớ tới gì đó.

"Tiên sinh xuất quan từ bao giờ? Vẫn chưa chúc mừng tiên sinh xuất quan

"Mới mấy hôm nay thôi, hôm nay tới đây cũng là để tạm biệt Lưu tướng quân.

"Tiên sinh lại muốn đi sao?"

"Ừm, dù sao vẫn không yên tâm lắm, định tới Trấn Yêu Quan xem thử.

"Có tiên sinh ở đó thế thì quá tốt rồi. Lưu Dũng gật đầu: "Tiên sinh chuẩn bị bao giờ lên đường?" "Qua tết sẽ xuất phát.

Lưu Dũng cười: "Không biết lần sau khi ta gặp lại tiên sinh đã là khi nào, chẳng hay hôm nay tiên sinh có rảnh không, có thể cùng Lưu mỗ uống một bữa không say không về?"

"Đương nhiên là được rồi. Lý Bình An cười: "Chỉ là khéo phải để Lưu tướng quân mời ta bữa này, tiền của Lý mỗ mèo con cầm hết rồi.

“Hahaha, đương nhiên rồi, sao lại để tiên sinh trả tiền được chứ?”

Chớp mắt, đã qua giao thừa.

Nói ra thì, Lý Bình An và lão Ngưu không đón tết hai lần ở cùng một nơi lâu lắm rồi.

Hương vị năm cũ còn chưa tan, bọn họ đã chuẩn bị đi rồi.

Lý Bình An lại nhờ nhà họ Vương chăm sóc ngôi nhà này giúp mình.

Mèo con hơi tiếc quán mì, bèn giao cho Trương Nhị quản lý.

Tuy nói Trương Nhị suốt ngày rong chơi, nhưng đầu gã lại thông minh lắm.

Nói tí là hiểu, không cần mèo con dạy, ngày thường chỉ nhìn mèo con pha nướng dùng, đã nắm được bảy tám phần.

Thế là vào một hôm nọ, Lý Bình An khóa lại chiếc khóa sắt nặng trĩu trước nhà.

Hắn nâng dù, cản lại những bông hoa tuyết đang rơi.

Lạc nhật chiếu đại kỳ, mã minh phong tiêu tiêu*

(Nắng chiều chiếu lên cờ lớn, ngựa kêu gió xơ xác tiêu điều.)

Mèo con đi đằng trước, chạy được một lát bèn lắc lắc mình cho tuyết rơi xuống, quay đầu chờ Đại

Bình An và lão Ngưu ở phía sau.

Ra khỏi An Bắc tứ trấn, bọn họ đi một mạch về hướng Bắc.

Trong gió tuyết, có tận mấy chục thương đội đội tuyết đi về phía Bắc.

Những thương đội này cũng chỉ chờ qua tết bèn xuất phát đi về phía Bắc.

Cửa thành vừa mới mở, tuyết vừa tan.

Giờ đường đang dễ đi, nhóm đầu tiên xuất phát thường hay bán được hàng hóa với giá tốt.

Càng về sau, càng có nhiều đội thương đến hàng, hàng hóa lại rẻ đi

nhiều.

Cửa thành vừa mở, những đội thương này bèn lập tức xuất phát.

Một người một trâu một mèo đi giữa đội thương, đi được mấy ngày đường, đã quen thân hơn một chút.

Người khác hỏi bọn họ định đi đâu, Lý Bình An chỉ đáp muốn đi về hướng Bắc.

Về phần tới đó, làm gì, hắn chỉ nói mập mờ, người kia cũng không tiện hỏi nữa.

Mặc dù Đại Tùy làm đường dễ đi đấy, nhưng dù sao bây giờ cũng không phải hiện đại.

Trong thời đại thiếu thốn kỹ thuật cơ sở vật chất này, lề đường nhìn hơi giống đường xíu đã được

xem là đường rồi.

Chỉ có bãi cát, giống như vùng sa mạc ngăn cách với mùa đông lạnh giá.

Đội thương dài lắm, trèo lên cả con la cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Tạm thời đi cùng bọn họ là được.

Lửa bập bùng kêu lốp bốp, trong lều vải có chăn nhưng vẫn lạnh không chịu được.

Bọn họ để lão Ngưu làm ấm chăn đã sau đó mơi chui vào, rồi hắn lại vươn tai mò xuống bụng mèo

Mèo con vươn cái móng nhỏ chen tay của hắn lại.

Có đôi khi bọn họ trông thấy có vài tu sĩ đi ngang qua giữa bầu trời đêm.

Nhiều lắm có khi thấy bảy tám người lận, nhưng cũng chỉ là đi ngang qua có vẻ cũng đi về phía Bắc.

Qua sa mạc, đội thương bắt đầu phân nhóm, đường ai người nấy đi.

Tuyết bên ven đường cũng đã tan.

Chồi non vươn mình trên đất, có vài con kiến nhỏ bò qua bò lại.

Giống như mọi khi, lúc nghỉ ngơi mèo con bèn quan sát đám kiến.

Có đôi khi nhìn thấy con kiến kia khiêng đồ nặng quá, còn vươn móng đẩy giúp bọn nó một cái. Càng đi về phía trước, càng phải trèo đèo lội suối nhiều hơn.

Mèo con đi nhiều đã thành quen, cũng không cảm thấy mỏi mệt.

Có khi lại gặp phải thợ săn và nông dân trên núi, bọn họ sẽ dừng lại tám chuyện vài câu.

Lần này đi đường nhanh hơn nhiều so với lần trước, bởi vì lúc trước là vừa đi vừa ngắm cảnh, lần này thì cố ý đẩy nhanh cước trình.

Tuy nói không hẳn là chỉ cắm mặt đi, nhưng trong lòng hẳng còn chất chứa một vài chuyện.

Gặp núi qua núi, gặp sông qua sông.

Cứ vậy bước vào con đường Bắc Đạo.

Điểm cuối của Bắc Đạo là Thương Hải, cuối Thương Hải là Vân Châu, cuối Vân Châu là Trấn Yêu Quan….

Nhớ lại năm đó, lần đầu tiên mình và lão Ngưu đi một đoạn xa như vậy.

Xuất phát từ Đại Tùy, đi thẳng tới Trấn Yêu Quan.

Cũng chẳng vì gì, chỉ là khi ấy biết mình không thể tu hành, và hắn cũng chẳng thích tranh đoạt bảo vật hay quyền lực, nghe Cố Tây Châu nói chuyện về đại đạo phù văn, tất cả chỉ dựa vào duyên

phận.

Khi đó mình đưa A Lệ Á, Triệu Linh Nhi và mấy đứa khác đến thư viện, dù sao hắn và lão Ngưu cũng chẳng có việc gì làm, đi thăm thú phong cảnh nơi khác cũng hay.

Ai ngờ đi rồi cứ đi mãi.

Bây giờ bước lên con đường xưa, cảm giác rất khó tả.

Giờ đây xuân đã về hoa đã nở, đất trời phơi phới.

Nơi xa, có dãy núi cao cao xuất hiện trước mắt hắn.

Mây mù lượn lờ quanh quanh.

Mèo con mở to mắt: “Meo”

Lý Bình An và lão Ngưu cùng ngẩng đầu. Thập Vạn Đại Sơn.

“Nhiều núi quá ~” Mèo con nói.

“Đúng vậy, nơi đây tên là Thập Vạn Đại Sơn. “Oa, có nhiều núi như vậy ư?”

“Chỉ là tên mà thôi”

“Vậy thì có bao nhiêu núi?”

“Tại hạ cũng không biết.

Mèo con lắc đầu.

Đại Bình An nhà mình chỉ có mấy cái đặc điểm, này không ăn kia không ăn, này không biết, kia cũng không biết.

Lý Bình An vẫn chưa biết mèo con đang nghĩ gì về mình.

Một người một trâu một mèo đi về dãy núi xa xa.

Chương 756: Thay đổi

Thập Vạn Đại Sơn trải dài vô tận.

Bởi vì do địa hình, nên ở đây không có một nước thống nhất, chỉ có những khu trại độc lập.

Con người và yêu quý cùng sinh sống tại đây.

Có rất nhiều yêu ma quỷ quái, dã thú thành tinh cùng với những con vật kỳ quái khác tồn tại ở nơi rừng sâu núi thẳm này.

Tóm lại, ở đây không có gì là hiếm lạ.

Chuyện trại này đánh nhau với trại khác là thường, đám yêu quái trong núi sâu đấu đá lẫn nhau càng như cơm bữa.

Nhưng trăm năm trước, có một người tên là Y Cáp ngông nghênh

xuất hiện, hắn dẫn dắt trại Nam của mình nuốt chửng trại Bắc, từng bước lớn mạnh. Cuối cùng thống nhất Thập Vạn Đại Sơn. Tuy nói từ trong sâu thẳm những khu trại kia chỉ tôn hắn làm thủ lĩnh trên danh nghĩa, nhưng đối với Thập Vạn Đại Sơn, đây chính là bước đột phá đầu tiên sau hàng nghìn năm.

Cái tên Y Cáp cực kỳ có uy vọng ở Thập Vạn Đại Sơn này, ngay cả những đứa trẻ mới chỉ biết đọc biết nói đã biết đến tên hắn.

Dần dà các khu trại liên kết chặt chẽ hơn, đã không còn trạng thái bài ngoại chống cự rõ ràng như lúc trước.

Mặc dù thi thoảng xảy ra xô xát nhỏ, nhưng rất hiếm khi bộc phát xung đột với quy mô lớn.

Thế nên, khi Lý Bình An và lão Ngưu một lần nữa bước vào nơi này, phát hiện quang cảnh bây giờ hoàn toàn đã khác khi xưa.

“Ong ong ong ~”

Tiếng ve, tiếng côn trùng len lỏi qua tán cây, bụi cỏ truyền vào tai bọn họ.

Cô bé vỗ vỗ lỗ tai của mình, trợn mắt quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh, sau đó vội quay đầu lại, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy cái cần câu, chăm chú quan sát mặt nước.

“Phải tịnh tâm”

Bên cạnh truyền tới giọng nói của Đại Bình An.

“Um ~”

Cô bé quay đầu nhìn hắn rồi lại quay đầu lại.

Tí tách –

Mặt nước đột nhiên có bọt sóng nổi lên.

Lý Bình An mở to mắt, nói với mèo con: “Tiên tử chỉ cần kiên nhẫn là sẽ câu được cá.

Hắn đang nói, chợt thấy có mấy viên đá ném xuống nước làm cho lũ cá bị kinh sợ chạy mất tiêu. “Các ngươi là ai! Sao lại đến chỗ chúng ta bắt cá.

Lý Bình An lấy làm tiếc nhìn con cá chạy mất, nhưng hắn không hề

tức giận.

“Chúng ta là lữ khách từ bên ngoài đến đây, không biết khúc sông này là của các vị”

“Thương nhân?” Một đứa trẻ trông có vẻ lớn tuổi hơn nghi ngờ hỏi.

Mấy năm gần đây có khá nhiều đội thương đến Thập Vạn Đại Sơn. Nhất là sau khi Y Cáp thống nhất nơi này, cung cấp môi trường an toàn ổn định.

Mỗi lần đội thương đến đều sẽ mang theo một vài món đồ mà bọn nhỏ chưa trông thấy bao giờ.

Có khi bọn chúng sẽ giúp đội thương vận chuyển đồ, hoặc chỉ đơn giản là đi cùng họ, đến lúc cuối họ sẽ cho chúng một vài chiếc kẹo hoặc một hai món đồ mới lạ.

Nên đối với bọn trẻ trong trại mà nói, những thương nhân từ bên ngoài đến khi ấy còn làm cho bọn nó vui hơn so với đón tết.

“Tại hạ là lữ khách. Lý Bình An nói.

Đứa bé kia nghe vậy gật gật đầu.

Ừm, thương nhân toàn đi thành đội nhìn mãi không thấy điểm dừng, còn người này chỉ dẫn theo một con trâu.

Lý Bình An nhìn dáng vẻ cảnh giác của bọn nó, cúi đầu nói với cô bé.

“Tiên tử còn kẹo hạnh nhân không?”

Cô bé ngẩng đầu nhìn hắn, lại nhìn mấy đứa trẻ kia như đã đoán ra Lý Bình An định làm gì. Thế là cô bé đưa tay che kẹo hạnh nhân trong túi tiền của mình, dường như rất muốn nói dối. Nhưng khi nói thì lại lắp ba lắp bắp: “Tiên tử…tiên tử…không có, không có một cái nào hết!” Lý Bình An nhìn nàng chằm chằm.

Cô bé hít sâu một hơi, cuối cùng cũng phải lôi kẹo hạnh nhân từ trong túi mình ra.

Lý Bình An bèn cầm lấy đi làm quen với mấy đứa nhỏ.

Mấy đứa nhỏ lúc đầu còn hơi cảnh giác, nhưng rất nhanh đã bắt đầu ăn thử. Hai mắt bọn chúng sáng lên, không lâu sau bèn lóe lên tinh quang.

“Có thể đưa bọn ta tới chỗ trại của các ngươi không?” Lý Bình An thừa cơ hỏi.

Cũng may mấy đứa nhỏ này cũng hiểu đạo lý, biết không thể ăn không đồ người khác cho được. Nhất là khi bọn nó biết Lý Bình An đến từ Đại Tùy, bọn nó liền buông lỏng vài phần cảnh giác. Mấy năm gần đây nơi có nhiều thương đội đến nhất là Đại Tùy.

Bọn họ đi khoảng hơn một canh giờ, bèn nhìn thấy khung cảnh toàn trại từ nơi xa.

Những ngôi nhà được lập ngói xanh chập chùng, tầng sau đè lên tầng trước.

Trong trại đường xá chi chít, giống như mạch máu trong cơ thể, nhà cửa được xây dựa vào núi.

Tầng trên dùng gỗ làm cột nhà, sàn gác và vách tường, tầng dưới dùng gỗ tạo thành cột xấu lại thành hình trụ.

Tầng một dùng để chăn nuôi gia súc hoặc để dụng cụ làm việc, tầng hai dùng để sinh hoạt hàng ngày.

Tầng ba dùng để chất lương thực, như vậy có thể tránh rắn rết, ẩm mốc.

Toàn bộ khu trại giống như thế ngoại đào viên được núi lớn bao quanh.

So với lúc trước, giờ ở đây đường liên thông với bên ngoài càng chỉnh chu hơn.

Hỏi ra mới biết, tất cả những con đường ở Thập Vạn Đại Sơn đều được thống nhất động rộng, sử dụng cơ chế dòng dọc giống thời vua Tần. Các trại dễ giao lưu hơn, cũng dễ quản lý hơn.

Lý Bình An vẫn là mang tâm trạng vui mừng khi nhìn thấy đời sống người dân ở Thập Vạn Đại Sơn được cải thiện, nhất là họ không cần phải ngày ngày đắm chìm trong chém giết giữa các trại nữa. Bây giờ nhìn lại, cùng lắm cũng chỉ là trăm năm.

Mảnh đất bị học trò nhà Nho kia cho rằng không thể cảm hóa, đã trở thành một mảnh đất hưng thịnh.

Người trong trại dường như nhìn thấy người bên ngoại mặc trang phục kỳ dị đã thành quen.

Lúc này, cũng chính là thời gian mà các đội thương ồ ạt kéo nhau tới, cho nên nhiều lắm họ cũng chỉ nhìn bọn họ một chút mà thôi.

Ven đường có quán trà lạnh chuyên cung cấp trà cho trại.

Bình thường thì không mở, chỉ khi có đội thương xuất hiện những quán hàng rong bán trà lạnh này thôi.

Những thương nhân bên ngoài hào phóng, lúc khát rất sẵn lòng uống một bát trà lạnh. Chỉ là giá tiền đắt quá, đắt phát sợ. Đành phải dùng một hai thứ gì đó đổi lấy ba bát trà lạnh uống

cho bõ khát.

Lý Bình An vừa uống trà, vừa hỏi chuyện tiểu nhị chuyện liên quan đến Thập Vạn Đại Sơn.

Sau khi nghe tiểu nhị nói, Thập Vạn Đại Sơn được một người tên là Y Cáp thống nhất, hắn nhíu mày, dường như là nhớ ra gì.

“Lão Ngưu, cái tên này quen quá.

Lão Ngưu nhắc nhở hắn.

Lý Bình An lúc này mới nhớ lại, ngày đó có thằng nhóc bé xíu xíu còn chưa cao bằng đầu gối mình. Hắn không khỏi bật cười, có cảm giác lịch sử mới đi ngang qua đây.

Cảm khái một câu, thời gian trôi qua nhanh thật đấy.

Tiểu nhị còn đang líu lo không ngừng kể chiến công của Y Cáo thế nào, trong đó còn mang theo vài phần bốc phét.

Chương 757: Không tên

“Xôi ở đây ăn ngon thật. Cô bé nói.

Lý Bình An: “Tiên tử thích ăn thì ăn nhiều vào.

“Nhưng mà đắt lắm, à ban nãy hắn nói đến Y Cáp, Y Cáp là ai?”

“Là hoàng đế của nơi này”

“Rất lợi hại phải không?”

“Hắn là lợi hại, dù sao từ xưa đến nay, ngoài hắn không có ai có thể

thống nhất Thập Vạn Đại Sơn”

Hai mắt của cô bé hơi sáng lên: “Vừa nãy trâu trâu nói hai người các ngươi quen vị hoàng đế này?”

“Ừm, có thể coi là thế” Lý Bình An từ tốn nói.

“Ừa ~ vậy chúng ta ăn ở đây có thể không trả tiền không?”

“Không được đâu”

Cô bé nhìn chằm chằm Đại Bình An nhà mình, nghĩ nhân duyên của Đại Bình An nhà mình kém quá.

Mấy người bạn mèo của mình, thường xuyên cho mình chuột họ bắt được.

Hoàng đế sở hữu khu vực rộng lớn như vậy, lại không bằng lòng cho Đại Bình An ăn miễn phí được một bữa.

“Tiên tử lại nghĩ linh tinh gì đúng không?” Lý Bình An nhìn đôi mắt to tròn của nàng.

Cô bé chớp mắt, không thể nói ra lời này được, phải giữ thể diện cho Đại Bình An.

Bọn họ ở lại trại chưa được mấy ngày, một người một trâu một mèo đã tiếp tục xuất phát.

Nếu là bình thường họ sẽ ở lại trại một khoảng thời gian thật, nhưng Lý Bình An vừa nghĩ đến chuyện ở Trấn Yêu Quan, lại không khỏi đẩy nhanh cước trình.

Bọn họ lần lượt đi qua từng khu trại, trại nhỏ tầm vài trăm, trại lớn tầm mấy chục nghìn người, thậm chí là hàng trăm nghìn người…. Cho đến ngày hôm đó, bọn họ đi đến khu trại được xưng là khu trại lớn thứ hai Thập Vạn Đại Sơn.

Bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng vó ngựa, quay lại nhìn, bèn thấy mấy chục cấp quân cao to, mặc

giáp cưỡi ngựa mà đến.

“Tránh ra! Tránh ra! Lui sang ven đường!”

Người bên lề đường đều nhận ra lá cờ lớn kia, là hoàng đế bệ hạ xuất hành.

Chỉ một lát sau, hai bên đường phố vốn bày đầy sạp quán giờ đã vắng tanh, thay vào đó là binh lính đầy đủ vũ trang.

Phần đa dân chúng đều muốn trốn về nhà của mình, nhưng đều bị lôi đầu ra, đứng hai bên đường. Lý Bình An nắm tay cô bé, hắn và lão Ngưu đều bị chen lấn đến mức không thể di chuyển.

Lúc này Lý Bình An và cô bé đã mặc trang phục của dân trại Thập Vạn Đại Sơn, bởi vì bọn họ thật sự không muốn mình biến thành công tử Bạc Liêu, suốt ngày mua đồ đắt, họ chỉ muốn mua vài vật rẻ mà thôi.

Hắn bèn hỏi một người bên cạnh xem đây là xảy ra chuyện gì, người kia thì thầm: "Nghe nói là hoàng đế bệ hạ xuất hành

"A? Hoàng đế à? Lý Bình An gật gật đầu: "Vậy sao không dọn sạch hai bên đường?"

"Dọn sạch thì hoàng đế thăm gì được nữa?"

Người kia nhìn Lý Bình An như nhìn đồ đần.

Lúc này, có một chàng thiếu nhiên phong thái bất phàm cưỡi ngựa chạy qua.

Chàng thiếu niên kia khí độ xuất chúng, cưỡi trên lưng con ngựa chiến lông đen như mực, cả người lấp lánh như mảnh vải sa tanh đen.

Đi trước vốn là quân mở đường của hoàng đế, nhưng không ai dám cản hắn lại.

"Ai đây?" Lý Bình An tò mò hỏi.

Người bên cạnh liền đáp: "....Nhìn tuổi tác có lẽ đó là thái tử điện hạ"

Thái tử phóng ngựa, dường như hắn rất hưởng thụ cảm giác này.

Chờ sau khi thái tử đi khỏi.

Hồi lâu sau, xung quanh vẫn không còn động tĩnh.

Binh lính còn chẳng để cho người ta đi lại, trời nóng thế này đút nhét vào nhau thật sự là rất khó chịu.

Lại qua một hồi lâu sau nữa, bầu không khí trên đường bỗng trở nên

nghiêm nghị hẳn.

Những quan viên đứng trong bóng râm che nắng lập tức quay về vị trí của mình, tập trung quan

Tới rồi!

Tiếng vó ngựa phá vỡ không gian yên lặng.

Không đầy một lát sau, bọn họ nhìn thấy một đoàn cấm quân cưỡi ngựa đi đầu, tướng quân đầu đội mũ kim sắt chia đều sang hai bên.

Áng chừng có khoảng một trăm người đi đến, sau đó là một cỗ xe kiệu mười sáu người khiêng.

Đội ngũ dài không thấy điểm cuối, lại có hơn trăm cấm vệ quân đội mũ sắt mặc áo giáp xanh đi qua…..

Lý Bình An nhìn kiểu đội này, trang phục lễ nghi xuất hành này, phân nửa là đến từ vương triều Trung Nguyên.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế

Đám người thi nhau quỳ xuống.

Cô bé quay đầu nhìn đám người thực hiện động tác đều nhịp, lại quay sang nhìn Lý Bình An, đang muốn học theo bọn họ quỳ xuống, thì thấy Đại Bình An giữ chặt tay mình.

“Di.” “A”

Ngồi trong kiệu là một ông lão dáng vẻ rất uy nghiêm.

Ông ta mặc một bộ áo dệt màu vàng, trên thêu long, họa tiết gà và hoa văn thập nhị chương *

Nhưng mà có thể nhìn ra được, long bào của ông ta thô hơn nhiều so với long bào của hoàng đế Trung Nguyên.

Ông lão cao tầm trung, da dẻ hồng nhuận phơn phớt, ánh mắt sắc như dao.

Đây chính là nhân vật quyền lực nhất Thập Vạn Đại Sơn lúc này, Y Cáp.

Ông ta đưa một tay vén rèm, nhìn đám người đang quỳ rạp bên đường, giương mặt lộ ra nụ cười tự hào.

Chỉ là lúc này, có hai bóng người một lớn một nhỏ thu hút sự chú ý của ông ta, hai người kia không quỳ lại như bao người khác.

Song chỉ trong một cái nháy mắt, Y Cáp nhìn thấy sườn mặt của người kia.

Y Cáp thò đầu ra nhìn, nhưng bóng dáng kia đã biến mất, như thế ban nãy là do mắt mình nhìn

Ông ta cau mày, nhìn xung quanh một lượt, nhưng cũng chỉ nhìn thấy dân chúng quỳ hai bên đường cùng với một đám binh lính.

Y Cáp chắc chắn mình vẫn chưa đến mức già cả hoa mắt, nhưng người kia lại biến mất trước bao nhiều người.

Đột nhiên ông ta nhớ lại sườn mặt kia.

...Rất

quen thuộc!

Chỉ là không nhớ ra nổi, rốt cuộc đã gặp người đó ở đâu, Y Cáp càng nghĩ cảm cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc này có người đến bẩm báo, nói rằng thái tử điện hạ không kiểm soát được ngựa, ngựa chạy lẫn vào trong đám người, dẫn tới hỗn loạn, giẫm bị thương người dân.

May mà thái tử điện hạ không mảy may bị thương.

“Không ra gì!” Y Cáp tức giận mắng.

Sau đó lập tức phân phó quan viên trông chừng con trai, đừng để hắn lại chạy loạn.

Y Cáp nhiều con, nhưng mà cũng không biết vì lý do gì, mỗi đứa con của ông ta cứ đến trưởng thành là lại chết yểu.

Dân gian phao tin bảo do Y Cáp giết quá nhiều người, lệ khí quá nặng cho nên trả thù lên con cháu của ông ta.

Ngay cả Y Cáp cũng bắt đầu nghi ngờ, chẳng lẽ ông trời đang trừng phạt ông ta thật.

Bởi vậy, ông ta tin thờ Phật pháp, cuối cùng cũng không phụ kỳ vọng của mình.

Về già mới có thêm một mụ con, đương nhiên sủng ái hắn là phải.

Con trai vừa thành niên, đã lập hắn làm thái tử.

Chỉ là tính cách của đứa nhỏ này không giống mình.

Mình chết, thái tử sẽ lên ngôi vua.

Nhưng mà đừng nói là mở rộng bờ cõi, cho dù quân thủ thành cũng khó mà duy trì được.

Y Cáp cũng hết cách, đổi mấy sư phụ cho thái tử cũng chẳng làm được gì.

Cuối cùng đành phải mang theo tự mình bồi dưỡng, nhưng thằng nhỏ vẫn không chịu thay đổi.

Ngang ngược ngông nghênh, nào có giống một vị vua.

Nghĩ đến đây, Y Cáp không khỏi lắc đầu, ông ta bèn quên chuyện vừa mới xảy ra.

Chương 758: Thái tử điện hạ

1448 chữ

Trăng sáng như bạc.

Ngựa chiến lông đen như mực, thở phì phì.

Chàng thiếu niên ngồi trên lưng ngựa, quan sát nơi xa.

Phía sau là một đoàn kỵ binh quy mô hơn mười người, còn có một thái giám đầu đội mũ cao. Thái giám nhìn thái tử, thầm cảm khái, người trẻ tuổi thật sung, tinh lực như dùng mãi không hết. “Lưu công công, lúc này có phải là thời gian đội thương đến bái triều không?”

“Vâng, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì họ sẽ lần lượt đến trong vòng mấy ngày này?

“Lần trước thương nhân kia nói sẽ mang về cho ta một viên ngọc như ý, không biết là y có mang về hay không”

“Nếu là căn dặn của thái tử, y chắc chắn sẽ không quên đâu?

Chàng thiếu niên bỗng phóng ngựa lao đi.

Cách đó không xa có một đội thợ săn vừa đi săn về.

Có lẽ là chung một trại, mười mấy người tạo thành một đội, đánh đuốc, khiêng dã thú.

Chàng thiếu niên phóng ngựa lao xuyên qua bọn họ, mang tới một cơn gió lạnh.

Khiến chó săn đội thợ săn mang theo sủa inh ỏi, bóng người di chuyển với tốc độ cao kia suýt nữa đụng vào một thợ săn.

Thái tử quay đầu nhìn bọn họ, huýt sáo khiêu khích.

Bởi vì trời tối nên tầm mắt lờ đờ, bọn họ cũng không nhìn thấy rõ trang phục của đối phương nên cứ thể mà chửi.

Chàng thiếu niên không thèm để ý đến bọn họ, tiếp tục thúc ngựa phi nước đại.

Sau lưng truyền đến tiếng gọi ầm ĩ của thái giám: "Chờ đã thái tử ơi!"

Ngựa đen cứ mặc kệ mạ non mới gieo xuống đồng, hoặc là bất kể thứ gì, nó chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, tiến thẳng không lùi.

Bất tri bất giác, bầu trời đen kịt đã xuất hiện ánh bạch.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn vệt sáng trắng giữa trời.

Khung cảnh kia mang đến cảm giác mê ly, như là thiên mã hoành không, tựa như điểm sáng mang màu trắng bạc của vây cá của ánh mai đang từ từ trỗi dậy.

Cưỡi ngựa phi nước đại hồi lâu, hắn thật sự có hơi đói bụng.

Ngay vào lúc này, chàng thiếu niên bỗng ngửi thấy một mùi thơm. Cách đó không xa có một cô bé đang nấu bữa sáng.

Hắn chậm rãi điều khiển ngựa, qua đó xem thử.

Trong nồi là cháo hoa, tỏa ra hương vị thơm ngát, dường như còn bỏ thêm cải bẹ, nhìn vào cảm thấy rất là ngon miệng.

Cô bé ngẩng đầu, bắt gặp một kẻ lạ mặt đang nhìn chằm chằm nồi cháo của mình, nàng có hơi cảnh giác.

Thiếu niên lang bụng đói kêu ùng ục: “Tiểu cô nương, cho ta ăn một bát thôi”

“Đây là cơm sáng của Đại Bình An và trâu trâu, không có phần của ngươi đâu.

Cho ngươi ăn, Đại Bình An và trâu trâu sẽ đói mất.

Chàng thiếu niên tiện tay ném ngọc bội bên hông cho cô bé: “Cầm ngọc bội đi! Ngọc bội này đủ để ngươi kêu cả đời,

“Ô .

Cô bé quan sát ngọc bội, lại ngẩng đầu mặt đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm chàng thiếu niên, như thể là không tin lời của hắn.

Một lát sau, sau lưng thiếu niên vang lên tiếng vó ngựa.

Lưu công công dẫn theo hơn mười tên hộ vệ vội vàng chạy đến.

Cô bé lại đưa mắt nhìn bọn họ, như đang phán đoán thân phận của chàng thiếu niên này.

Ừm, ngọc bội kia chắc không phải là giả đầu!

Chàng thiếu niên xuống ngựa, đưa tay định xoa đầu cô bé đáng yêu này, nhưng lại bị cô bé khéo léo né tránh.

“Vậy ngươi ăn đi”

Cô bé kéo dài khoảng cách, sau đó cất ngọc bội vào trong túi tiền.

Chàng thiếu niên tự múc cho mình thêm một chén cháo hoa nữa, nếm thử hương vị.

Quả thực là rất ngon.

“Các ngươi cũng tới ăn đi” Hắn vẫn không quên bảo bọn thuộc hạ ăn cùng.

Lúc này, nơi xa có một người một trâu đi tới.

Trâu gánh củi, hẳn là Lý Bình An mới đi đốn củi về.

Thấy nhiều người lạ mắt kéo đến như vậy, bọn họ còn uống hết cháo, chưa kịp nói gì đã bị cô bé kéo sang bên cạnh.

Cô bé đưa ngọc bội cho hắn nhìn.

“Đại Bình An nhìn xem có phải là rất có giá trị hay không?”

Đôi mắt cô bé lóe lên vẻ mong chờ.

Lý Bình An nhìn ngọc bội, lại nhìn chàng thiếu niên có tướng mạo anh tuấn kia.

Thái tử?

Vài ngày trước, có gặp mặt người này một lần.

Lý Bình An vẫn nhớ rõ vị thái tử có phong cách làm việc không tuân theo quy “Ngọc bội của túc hạn

củ này.

Chàng thiếu niên không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: “Cho các ngươi.

“Cháo hoa rất rẻ, không cần vật quý giá như vậy, coi như là mời các ngươi một bữa miễn phí”

Cô bé kéo áo Lý Bình An, như là rất không đồng tình với lời này của hắn.

Tiên tử vất vả lắm mới nấu được nồi cháo hoa đó, rẻ là rẻ thế nào.

“Ngươi có biết ta là ai hay không? Ngọc bội kia đủ để các ngươi tiêu cả đời, vớ được phúc phận cũng đừng chê”

Lý Bình An cười: “Vài ngày trước Lý mỗ đã nhìn thấy túc hạ trên phố, cũng vừa hay biết túc hạ là ai.

Chỉ là ngọc bội này xin trả lại cho túc hạ vậy, tiên tử nhà ta không phải kiểu người mời một bát cháo hoa mà nhận đồ quý như vậy.

Chàng thiếu niên nhìn cô bé với ánh mắt kinh ngạc, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Lý Bình An.

Cô bé chớp chớp mắt, đương nhiên là không tình nguyện rồi.

Chỉ là thấy ánh mắt hướng về mình của thiếu niên, rõ ràng là khác bọt so với lúc trước, thế là bèn nhỏ giọng đáp.

“Phải…phải đó…tiên tử chỉ muốn xem thử thôi, sẽ không nhận thật đâu.

Chàng thiếu niên lại nhìn cô bé với ánh mắt phán xét: “Ngươi không phải người ở đây đúng không?” “Bọn ta tới từ Đại Tùy.

“Bảo sao,

thương đội của Đại Tùy à?”

Thiếu niên vừa húp cháo, vừa thong thả nói.

“Không phải thương đội, chỉ là đi ngang qua đây. “Trên người có món đồ chơi nào mới lạ không?” “Tiếc là chỉ có những vật bình thường mà thôi”

“Sau lưng ngươi là gì đó?”

“Đàn nhị”

“Đàn nhị? Dùng để làm gì?”

“Là một loại nhạc cụ.

“Có thể cho ta nghịch thử không?”

“E là không được.

“Ngươi muốn gì, ta đổi với ngươi.

Lý Bình An nghe vậy chỉ cười không đáp.

Chàng thiếu niên nhíu mày nhìn hắn, hắn không cho lại khiến thiếu niên càng thêm phần hiếu kỳ.

Thầm nghĩ người này thật là kỳ quái, đồng thời lại có hơi nổi nóng.

Ngày thường không có ai dám từ chối bất cứ một yêu cầu nào của hắn, ngoài trừ người mình gọi là sư phụ râu tóc bạc phơ kia.

“Điện hạ, bỏ đi thôi. Nhìn có vẻ chỉ là đồ bỏ, đừng làm ô uế tay của ngài. Lưu công công đứng một

bên nói.

Chàng thiếu niên không để ý, do dự một chút rồi hỏi Lý Bình An.

“Ngươi có vợ không?”

Nghe vậy thiếu niên đắc ý: “Cho ngươi mười ngược vợ, đều là những cô nương xinh đẹp nhất, lại cho ngươi thêm 5 cô bé làm ấm tay”

Cô bé làm ấm tay?

Thấy dáng vẻ nghi ngờ của Lý Bình An, thiếu niên bèn giải thích: "Thì mùa đông dùng mấy cô nương ấy để làm ấm tay ý, đặt tay trong ngực các nàng, ấm lắm.

"Điện hạ biết nhiều thật

"Đương nhiên, trước đây ta có hơn năm mươi cô bé làm ấm tay, nhưng về sau đều bị phụ hoàng ta đuổi đi hết rồi.

Thế là sau này, ta lại lặng lẽ tìm tám người…à không, chín chứ!

Trong đó có một người là công chúa của bộ lạc A Két, bây giờ là thị nữ thiếp thân của ta." Chàng thiếu niên kể ra như kể của quý cất trong nhà.

Chương 759: Giao ước

1511 chữ

"Vậy nên, rốt cuộc là thứ gì mới có thể đổi được vật sau lưng ngươi?"

Lý Bình An sờ lên đàn Nhị, nói: "Chiếc đàn này của Lý mỗ cũng không đáng tiền, chỉ là nó bầu bạn với ta đã nhiều năm, cùng ta đi qua thiên sơn vạn thủy. Nếu điện hạ thích chiếc đàn Nhị này thật, ta có thể giúp điện hạ làm một chiếc đàn khác.

Vốn chiếc đàn này không đáng tiền, hắn cũng từng thay một chiếc đàn Nhị mới và vẫn nhận được sự gia trì của hệ thống.

Chỉ là chiếc đàn Nhị này đã gắn bó rất lâu với mình.

"Ta muốn cái này của ngươi cơ!"

Lý Bình An nhìn hắn dịu dàng cười: "Thế này thì sao, chiếc đàn Nhị này của ta tạm thời gửi ở chỗ điện hạ. Chờ khi ta đi du lịch về, điện hạ trả lại nó cho ta.

Nhưng mà có một điều kiện, đó chính là sau này điện hạ phải từ bỏ rất nhiều tật xấu của mình.

Nghe vậy chàng thiếu niên nhíu mày.

Lý Bình An cởi đàn Nhị xuống: “Nếu điện hạ đồng ý, vậy tại hạ sẽ để lại chiếc đàn này cho điện hạ.” “Tật xấu gì mới được?”

“Ví dụ như tật xấu ngài vừa nói”

Thiếu niên khoan hai tay trước ngực, cười haha: “Được, ta đồng ý với ngươi.

Lý Bình An mặt không đổi sắc đáp: “Hi vọng điện hạ có thể thực hiện lời hứa này, xin cáo từ”

Sau đó bèn dọn dẹp chén đũa, một người một trâu một mèo không trễ nải thời gian, tiếp tục lên đường ngay.

Thiếu niên nhìn đàn Nhị trong tay, lại ngẩng đầu trông về phía bọn Lý Bình An biến mất.

“Thú vị! Thú vị!”

Thiếu niên sờ lên chiếc đàn Nhị có xúc cảm man mát này, giờ đây hắn lại cảm thấy không còn mấy hứng thú.

Nghĩ nào bèn kéo thử, chỉ là âm thanh phát ra có hơi….chói tai.

Thiếu niên lắc đầu, lập tức mất hết hứng thú.

Thứ mãi mãi không có được mới là thứ tốt nhất. Với người ngồi trên vị trí thái tử như hắn mà nói, trên đời có rất ít đồ vật mà hắn không có được.

Nghĩ tới đây hắn tiện tay ném chiếc đàn Nhị sang một bên, về phần những gì hắn đã đồng ý với Lý Bình An, đương nhiên hắn đã quên hết sạch.

Người xứ khác quả nhiên đều là kẻ ngu!

Thiếu nhiên nghiêng mình nhảy lên xe ngựa, phóng ngựa đi nhanh.

Chiếc đàn Nhị lặng lẽ nằm lại trên thảm cỏ xanh.

Đông cung.

Mặt trời chiếu đến mông, đến thời gian đi học rồi.

Thiếu niên trở mình, hắn cũng không bởi vì đã đến giờ mà sốt ruột, bởi vì trên thực tế tiên sinh dạy học sớm đã quen với chuyện hắn đến muộn rồi.

“Bốp bốp bốp!”

Thiếu niên bỗng bừng tỉnh, cảm thấy lòng bàn tay rất đau.

Hắn hít sâu một hơi, đột nhiên nhìn xuống lòng bàn tay của mình.

Chỉ thấy giữa lòng bàn tay, có một vệt đỏ rõ ràng.

Vệt đỏ kia giống như là bị tiên sinh dùng thước đánh.

Thiếu niên nhíu mày tự hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trên giường của mình có một chiếc đàn Nhị.

Thiếu niên nhận ra được có chuyện gì là lạ, nhưng lúc này lòng bàn tay hắn lại truyền đến từng cơn

đau đớn.

Hắn không nhịn được gào lên, cố gắng suy nghĩ lại, sợ rằng hắn đã bị người ta hạ tà pháp.

“Người đâu! Người đâu mau đến”

Y Cáp thấp thỏm nhìn Đại tế sư: “Sao rồi?”

Ông ta chỉ còn mỗi đứa con này, trời trừng phạt ông ta đã đủ rồi.

Đại tế sư trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói: “Điện hạ không sao, chỉ là….Điện hạ, người ngươi gặp e rằng là một vị Đại Năng hành tẩu giữa trần thế, trong lúc vô ý đã lập giao ước”

Y Cáp hỏi: “Giao ước gì?”

Đại tế sư im lặng không đáp, chỉ nhìn thiếu niên.

Thiếu niên nuốt ực một cái: “Ta nói….ta phải từ bỏ rất nhiều tật xấu của mình…

Hàng lông mày của Y Cáp nhíu lại giống hệt hình chữ bát, không yên tâm hỏi: “Còn gì nữa?” “Hết rồi.

“Đại tế sư, có thể hủy bỏ giao ước của con ta với người kia không?”

Tuy nói Y Cáp rất muốn coi trai từ bỏ tật xấu của nó, nhưng ai biết giao ước không rõ lai lịch này sẽ tạo thành hậu quả gì.

“Việc này.” Đại tế sư khó xử đáp: “Tu vi của vị cao nhân này trên xa ta, ta bất lực.

“Phụ hoàng, phù hoàng làm sao bây giờ?”

Thiếu niên lòng nóng như lửa đốt.

Y Cáp trở tay và một phát lên mặt của hắn, giận dữ mắng: “Cả ngày chỉ biết gây họa, xong rồi bỏ đấy cho quả nhân chùi đít!”

Đứa con này, Y Cáp thật sự là vừa yêu vừa hận.

Ông ta nhắm mắt lại, bình tĩnh trong giây lát, sau đó cố kìm cơn giận hỏi: “Cao nhân kia trông như thế nào, đi hướng nào rồi!”

Thiếu niên ôm gò má, nức nở nói: “Đeo đàn Nhị, tay cầm gậy trúc…..còn dắt theo một con trâu đen và một cô bé….”

Gậy trúc, đàn Nhị, trâu đen?

Y Cáp rít một tiếng, bỗng nhớ về bóng người mà mình gặp hôm nọ.

Là hắn!

Y Cáp lập tức muốn nhảy lên, lại vỗ vỗ cái đầu của mình.

Bên tai ông ta như vang vọng giọng nói dịu dàng của người nọ.

“Tiểu Y Cáp, ngươi cảm thấy đời này ải nào là khó nhất?”

“Đời người ải đầu tiên là khó khăn nhất, qua ải này cuộc sống cũng dễ dàng hơn”

“Từ sau khi bắt đầu ải này, khó khăn này chồng lên khó khăn khác,

khó không chế được trái tim và suy nghĩ của mình.

“Tiểu tử, có duyên sẽ gặp lại”

Y Cáp vô thức đưa tay sờ lên hàng mi của mình.

Vội vàng sai thuộc hạ đi tìm Lý Bình An, sau khi mời được thì cung kính mời người nọ về Nhưng mà sau khi xác định được là người kia, ông ta thở phào một tiếng.

cung.

Nếu như là hắn, vậy con của mình chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm gì.

“Phụ hoàng, vậy mấy ngày này ta nên làm gì, nếu không tìm thấy người nọ thì sao?”

Thiếu niên dè dặt hỏi.

“Làm sao à?” Y Cáp hừ một tiếng: “Làm theo giao ước từ bỏ tật xấu của ngươi với người nọ đi!”

Dứt lời, liền không thèm nhìn đứa con trai ruột thịt của mình nữa, trực tiếp đi khỏi đây.

Thiếu niên căm tức nhìn đàn Nhị, cầm lên rồi liên tục đập xuống đất, sau đó còn chưa hả giận, lấy đao bắt đầu chém xuống.

Chỉ là chém đến khi hai tay tê dại rồi, đàn Nhị kia vẫn mảy may không một dấu vết vỡ nát.

Mấy ngày tiếp theo, thiếu niên gần như điên mất rồi.

Mỗi khi hắn muốn làm chuyện bất chính, lòng bàn tay lại cảm thấy đau đớn vô cùng.

Hơn nữa còn đau theo trình độ chuyện xấu hắn muốn làm.

Ví dụ như hắn ngủ nướng, hắn sẽ cảm thấy đau vừa, còn thể chịu đựng được. Nhưng khi hắn muốn trốn học, đau đớn sẽ tăng lên gấp bội.

Mà khi hắn muốn đưa tay đặt lên lồng ngực ấm của tiểu cô nương, sẽ đau đến mức hắn phải khóc bù lu bù loa…..

Thiếu niên đã thử đủ mọi cách đối phó đàn Nhị, chém chôn đốt,

nhưng cho dù hắn có làm gì thì sang đến ngày thứ hai, đàn Nhị sẽ xuất hiện nghiêm chỉnh trên đầu giường của hắn.

Thiếu niên bị tra tấn tới xỉu.

Không làm được chuyện muốn làm, hắn muốn phát tiết bằng cách bắt nạt cung nữ thái giám, sẽ đau đến lăn lóc kêu gào, khỏi phải bàn đến những chuyện xấu khác.

Phía phụ hoàng cũng không có tin tức, xem ra vị cao nhân kia đã rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn rồi.

Thiếu niên lang quả thực có ý định muốn giết Lý Bình An, không những thế hắn còn hận không thể

quay ngược thời gian, tự vả cho mình hai cái tát.

Mồm ngu này! Ăn no rảnh rỗi không có chuyện làm này!

Đòi đàn của người ta này!

Ầm ầm –

Tiếng sóng biển, còn có hương vị của biển. “Meo ~”

Mênh mông phía xa là một màu lam của biển.

Lý Bình An nheo mắt: “Đây chính là Thương Hải”

Chương 760: Chu Hữu Tài

Bờ Thương Hải.

Gió biển thổi lên mái tóc dài mềm của mèo con, nàng như thể muốn hút hết gió biển vào trong bụng, há miệng thật to: “A ~”

Lão Ngưu đưa móng đóng miệng của nàng lại.

Mèo ngốc ơi ngươi muốn làm gì đó? Không sợ đau bụng à?

“Meo.”

Huyện Sa Dục.

“Khách quan, mì cá của ngài tới rồi.

Tiểu nhị bưng mâm lớn đi tới, trên mâm có ba bát mình, còn có một vài món phụ khác. Mì cá chính là mì cá trê.

Lý Bình An gắp mì lên, ăn một miếng thật to.

Hắn vẫn còn nhớ năm đó, lần đầu tiên đến đây, món đầu tiên mà hắn, lão Ngưu và Trường Thanh ăn ở đây chính là món mì cá trê này.

Quanh đi quẩn lại trôi qua bao nhiêu năm, không ngờ mặt hàng này vẫn còn được kinh doanh.

Hương vị mì, dường như vẫn là hương vị của thủa ban đầu.

Lý Bình An gắp một miếng mì, rồi lại bỏ thêm chút tỏi muối, từ từ thưởng thức.

Ngay vào lúc này, tiếng pháo nổ lốp bốp chợt vang lên cách đó không xa, không những thế còn có

cả tiếng chiêng tiếng trống.

Một đội đón dâu đông nghìn nghịt, đi từ bên đường bên kia đi tới.

Đội đón dâu dài đến dọa người.

Tân lang ngồi cao trên ngựa, hăm hở, hai bên là hai gã sai vặt, cầm rổ trong tay.

Trong rổ là tiền đếm mãi không xuể, gã sai vặt nắm lấy một nắm rồi vung lên.

Vừa vung vừa hô: “Hôm nay là ngày đại hôn của công tử nhà ta.

“Cung hỉ cung hỉ!”

“Sớm sinh quý tử!”

Có tên ăn mày ngăn ở giữa đường, đọc câu vè.

“Thiên dựng cầu ô thước, nhân gian xảo kỳ, hoa nở thành đôi, vui này tiếp sau vui kia.

Trời vui, đất vui, người vui, vật cùng chung vui…

Tân lang cũng không giận, hắn cười ha hah: “Hay hay lắm! Thưởng !”

Vừa kêu thưởng liền có một lượng tiền lớn ném đến.

Đám người thi nhau nhào lên nhặt.

Lý Bình An nhìn sang bên cạnh, nào còn bóng dáng cô bé đâu nữa.

Chỉ thấy bóng dáng nhỏ bé kia đang cố gắng chen vào trong, vừa chen vừa hô: "Tân hôn vui vẻ… tân hôn vui vẻ ..

"Là công tử nhà ai thành thân vậy?" Lý Bình An kéo tiểu nhị lại hỏi.

"Ngoài nhà họ Chu của phủ Đại Thuận ra thì còn nhà ai mới phô trương thế nữa!"

Phủ Đại Thuận, nhà họ Chu….Chu Hữu Tài.

Lý Bình An nhớ lại tên nhóc béo béo tròn tròn kia.

Khi ấy mình, lão Ngưu, Trường Thanh mới vừa đến Thương Hải, đang không biết vượt biển kiểu gì, bất ngờ làm quen với một người yêu thám hiểm, hơn nữa lại còn là công tử con nhà giàu.

Sau đó cùng nhau ngồi thuyền vượt qua Thương Hải….

"Hôm nay là ngày vui của tiểu đệ, hoan nghênh mọi người đến chung vui!"

Lý Bình An trả tiền mì, chuẩn bị tới đó xem vui.

Lão Ngưu thì chen vào đám người, muốn kéo cô bé muốn nhặt tiền đang bị vùi giữa đám người ra.

"Trâu trâu mau thả tiên tử ra!"

Cô bé giãy dụa định đứng lên.

Một người một trâu một mèo đi cùng đội đón dâu, đi một mạch tới phủ Đại Thuận.

Phủ Đại Thuận, nhà họ Chu.

Khách đến đông như kiến, ra vào tấp nập, ngồi kín hết cả mâm trong lẫn mâm ngoài. Nhà họ Chu sớm đã không còn là nhà họ Chu khi xưa rồi.

Ký ức của Lý Bình An hẳng còn dừng lại ở thời Chu phủ là nhà giàu nhất phủ Đại Thuận. Chỉ là, sau đó Chu lão gia qua đời, sau khi công

tử nhà họ lăn lộn Nam Bắc nửa đời người lên nắm giữ vị trí gia chủ, nhà họ Chu liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nội bộ vì tranh đoạt gia sản mà đấu đá lẫn nhau.

Ai cũng biết Chu Hữu Tài bất cần đời, chỉ là một tên công tử bột.

Vốn tưởng nhà họ Chu sẽ cứ thể mà tan, ai ngờ vị Chu Hữu Tài này chỉ là giả heo ăn thịt hổ, không chỉ bình ổn phân tranh trong nội bộ, mà còn đưa nhà họ Chu bước lên con đường phát triển ngày càng hưng thịnh hơn.

Bây giờ Chu Hữu Tài đã là mấy trăm tuổi rồi.

Tuy nói thủa nhỏ hắn có tuệ căn, nhưng đã bị người đánh gãy.

Sau này, trong một lần đang đi trên đường vô tình được cao nhân chữa trị nối lại căn cơ.

Tu vi tăng vọt, chỉ là tuổi tác càng lớn, hắn càng phải vất vả vì chuyện làm ăn của gia tộc nhiều hon.

Khó lòng chăm chú tu hành, nên không đạt được thành tích gì trên phương diện này.

Chu Hữu Tài giờ tóc đã phủ bạc, hắn mặc chiếc áo choàng bằng gấp, ngồi lười trên ghế, mặt cười

tươi thấy toàn là nếp nhăn.

Nhìn gương mặt trẻ tuổi của cháu trai mình, Chu Hữu Tài không khỏi cảm khái, thời gian trôi qua nhanh quá!

Chớp mắt mình đã đến cái tuổi này rồi.

“Thỉnh an lão tổ tông ạ!”

“Thỉnh an lão tổng tông ạ?

Tân nương quỳ theo tân lang.

Chu Hữu Tài gật đầu cười, sai người đưa tiền mừng.

“Cảm ơn lão tổ tông ạ….

“Hát mừng đi nào!”

Quản gia hô to một tiếng, gánh hát đã chuẩn bị xong từ trước bắt đầu gõ trống khua chiêng bắt đầu biểu diễn.

Trong ngoài đều là quang cảnh náo nhiệt.

Chu Hữu Tài nhìn gương mặt tươi như hoa trên sân khấu, vui vẻ ra mặt.

Tiết mục là một khúc phu thê ân ái.

Chu Hữu Tài cảm thấy hơi nhạt nhẽo, hắn không thích khúc này cho lắm. Từ xưa đến nay hắn yêu thích là phi kiếm khoái mã, ân oán tình thù. Khúc hát: Trú chân nơi khách sạn rách nát, theo tiếng xe ngựa lưu lạc. Đêm quá nồng rượu quá nhạt, tuyết trắng phủ đầy hai mái tóc đen. Người ấy nhẹ gảy đàn, tấu lên một điệu hát dân gian.

Đi vạn dặm sơn hà khúc khuỷu, đạp lên núi non…….

Trên thực tế, tuổi trẻ của hắn đúng là như vậy.

Lần đầu tiên đi xa đã băng qua Thương Hải.

Mặc dù đã qua trăm năm, nhưng mỗi lần nhớ lại trải nghiệm ngày ấy lại khiến hắn thổn thức không thôi.

Tuy rằng sau này mình đã trải qua rất nhiều chuyện kinh tâm động phách hơn thế, cùng với hàng trăm lần chênh vênh giữa sinh tử.

Nhưng mà trải nghiệm lần đầu tiên vĩnh viễn luôn khiến người ta khó quên.

Đồng hành cùng bạn bè, nửa đường bị người ta ám toán, xảy ra xô xát…. Từng chuyện từng chuyện tưởng như không nhớ rõ, hắn lại nhớ rất kỹ càng. Chu Hữu Tài cố gắng đứng dậy, thấy thế liền có người chạy ra dìu hắn. “Ra ngoài xem thử.

Chu Hữu Tài nói.

“Lão gia, bên ngoài gió lớn”

“Không sao?”

Chu Hữu Tài được người dìu, chậm rãi đi ra ngoài.

Nhìn thấy hắn, người ta thi nhau đứng dậy hành lễ.

Chu Hữu Tài bèn gật đầu cười đáp lại.

Đi ra ngoài cửa phủ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài.

“Nhiều người thật nhỉ”

“Vâng ạ, còn có cả ăn mày, người nghèo người đói đều chờ đợi hôm nay, lão gia đây là làm được việc

thiện ạ”

Bọn thuộc hạ tranh thủ nịnh hót.

Chu Hữu Tài cười haha, đi qua hỏi thăm mấy người kia.

Những người đến ăn chực, sau khi nghe đây là Chu lão gia vội vàng đứng dậy chào.

“Cứ ăn đi, không đủ thì gọi thêm, một lát nữa còn có tiền cầm về”

“Đa tạ Chu lão gia, Chu lão gia vạn phúc!”

Chu Hữu Tài nhìn mấy đứa nhỏ đáng yêu, ánh mặc bỗng rơi xuống một cô bé đáng yêu nọ.

Cô bé kết tóc hai bên, đang cầm trên tay một cái đùi gà, làn da cô bé trắng như mũi dê, sống mũi

cao,

bờ môi mỏng hơi cong lên.

Đôi con ngươi màu hổ phách càng nổi bật hơn.

Nhìn không giống như là một đứa trẻ nhà nghèo.

Chương 761: Tạm biệt

Chu Hữu Tài nhìn cô bé hỏi: “Ngon không?” Cô bé ngẩng đầu, nhìn hắn.

“Ngon”

“Cho ông ôm một cái nhé.”

Cô bé lùi về sau, rõ ràng là không muốn.

Chu Hữu Tài cũng không ép cô bé, hắn nhìn sang người áo xanh đang

đứng bên cạnh cô bé này. “Em bé nhà ngươi rất đáng yêu.

Có vẻ như cô bé rất bất mãn với cách xưng hô của hắn.

Lý Bình An cười: “Đúng vậy, em bé nhà ta vẫn luôn đáng yêu và hiểu chuyện

Chu Hữu Tài quan sát Lý Bình An một lượt, nhìn dáng vẻ của người này không giống thôn phu xóm núi bình thường.

“Hôm nay là ngày vui của nhà họ Chu, tại hạ nghe tin không mời mà tới uống chén rượu mừng” “Haha, cứ uống cứ uống”

Chu Hữu Tài hoàn toàn không nhận ra người bạn đồng hành năm xưa.

Hắn đã rất già rồi, tuy nói hắn có chút tu vi, thế nhưng hắn cũng đã đến tuổi gần đất xa trời, hai mắt mờ đục, trí nhớ cũng bị suy giảm.

Huống chi đã qua mấy trăm năm, cho dù gặp lại những người bạn cũ thì hắn cũng nghĩ rằng, những người bạn kia hẳn là đã già như mình mơi sphair.

Bởi vậy, hắn hoàn toàn không hề liên tưởng người trước mặt này là bạn đồng hành khi xưa với mình.

“Tại hạ xin kính Chu lão gia một chén”

Lý Bình An nhìn người xưa ngày một già đi, cũng không có dự định nhận người kia.

Chỉ giơ chén rượu lên, mang theo một chút hoài niệm.

Chu Hữu Tài vốn muốn từ chối, đã lâu rồi hắn không uống rượu. Thực tế là cơ thể của hắn không cho phép hắn làm vậy.

Chỉ là nhìn người áo xanh trước mặt, khiến hắn có một cảm giác thân thiết đến khó tả.

Chu Hữu Tài nâng chén rượu lên, cùng hô to.

“Uống!”

Rượu vừa vào miệng, mang theo hương vị khi xưa.

Chu Hữu Tài không nhịn được thở ra một hơi, sảng khoái!

Thế là lại uống liên tục ba chén, cho đến khi người bên cạnh khuyên hồi lâu, hắn mới chịu dừng lại.

“Lão gia, lão gia không thể uống nữa đâu. Để ta đỡ ngài về.”

Người làm đỡ Chu Hữu Tài về phòng, lúc sắp đi còn liếc xéo Lý Bình An một cái.

Như là đang rất không vừa lòng vì Lý Bình An để cho lão gia nhà hắn uống rượu.

Lý Bình An đặt chén rượu xuống, cũng chẳng sao.

Hắn tự rõ, đại nạn của cố nhân xảy ra ngay trong mấy ngày này.

Đêm đó, bởi vì uống rượu.

Chu Hữu Tài ngủ rất say, trong lúc mơ màng hắn nhìn thấy hai bóng người đứng trước gương.

Chu Hữu tài còn tưởng là người làm, hắn phất phất tay.

“Các ngươi lui xuống đi.

Chỉ là một lát sau, khi hắn mở mắt thì phát hiện hai bóng người kia vẫn đứng đó.

Hắn bỗng cảm giác được có gì không đúng, thế là mở to mắt ngồi dậy.

Hai người trước mặt âm khí rất nặng.

Một người lè lưỡi, một người chỉ cao vẻn vẹn 5 thước, mặt đen kịt.

“Chu công, tuổi thọ của ngài đã tận”

Người mặt đen kịt khách khí nói.

Cảm xúc của Chu Hữu Tài cũng không biến hóa quá lớn, hắn nghĩ, ta chết à…....

Ừm chỉ là một cảm giác thoải mái mà thôi.

Đời này của hắn không còn gì hối hận.

Thủa thiếu thời theo đuổi giấc mơ, lớn lên nối nghiệp gia đình.

Bình thường vui thì làm việc thiện, hỏi dân nghèo ở phủ Đại Thuận,

làm gì có ai chưa nhận ân huệ của Chu công.

Con cháu đầy đàn, hiếu thảo ngoan ngoãn.

Đời này của hắn như vậy là quá đáng giá rồi.

Chu Hữu Tài thi lễ: “Làm phiền hai vị

“Chu công không cần khách khí như vậy. Ngài còn nhớ tiểu nhân là ai không?”

“Ngươi…ngươi là?”

“Tiểu nhân là Lại Tử nhà họ Lưu ở cửa Đông, năm đó sau khi tiểu nhân chết, nhà tiểu nhân không

có chỗ nương thân, may mà có Chu công sắp xếp cho bọn họ làm lao động ở Chu phủ, còn giúp con của tiểu nhân được đi học.

Đại ân đại đức của ngài, tiểu nhân ngàn đời không quên

Chu Hữu Tài hơi nheo mắt: “Trí nhớ của lão phu không tốt lắm, không nhớ được chuyện này.

Lại Tử cười đáp: “Ngày thường Chu công hay làm việc thiện, đời này người được ngài giúp không một nghìn thì cũng tám trăm, làm sao có thể nhớ từng người được.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Chu công yên tâm. Mặc dù tuổi thọ của ngài đã tận, nhưng với công trạng của ngài khi còn sống, ngài muốn ở lại Địa phủ làm quan cũng được, muốn đầu thai làm người cũng dễ.

Kiếp sau được hưởng phú quý, không phải chịu khổ.

Chu Hữu Tài cười đáp: “Mọi chuyện không trái với lương tâm là được.

“Chu công là người đại đức”

Đi theo hai vị Du thần đi qua Quỷ Môn Quan, Hoàng Tuyền Lộ, Vọng Hương Đài, Tam Sinh Thạch, Ác Cẩu Lĩnh…. hắn không ngừng nghe thấy tiếng kêu rên do phải chịu báo ứng của kẻ ác vang khắp Địa Ngục.

Cuối cùng là tới thần điện, thẩm phán nêu rõ công tích, thiện ác cả

đời này của mình.

Quả nhiên như Du thần kia nói, mặc dù tuổi thọ mình đã tận, nhưng bởi vì đời này thường làm việc thiện, cho nên không phải chịu khổ hình.

Ngược lại có thể ở lại âm ty, trở thành thần quan bản địa.

Dân bản địa cũng sẽ nhớ ơn của hắn, thờ phụng hắn.

Đương nhiên hắn cũng thể chọn tiến vào vòng luân hồi, chỉ là có rất nhiều người sợ không biết nên bắt đầu lại từ đầu.

Có thể trở thành thần quan dĩ nhiên là tốt hơn nhiều so với bắt đầu lại từ đầu.

Thành Hoàng bản địa tự mình đón tiếp hắn, còn nói với hắn: “Chu công, sau này xin ngài hãy chiếu cố nhiều hơn”

Với địa vị của Chu Hữu Tài, sau này rất có thể hắn sẽ trở thành Thành Hoàng ưu tú.

Cho dù là xuất phát từ tôn kính hay là cân nhắc cho tương lai, Thành Hoàng đều đối xử với hắn rất trọng hậu.

Chu Hữu Tài cười ấm áp, đáp lễ nói: “Thành Hoàng đại nhân khách sáo rồi, chỉ là Chu mỗ vẫn hy vọng có thể tiến vào vòng luân hồi một lần nữa.

Thành Hoàng kinh ngạc nhìn hắn: “....Chu công đã nghĩ kỹ chưa?”

“Tất nhiên là đã nghĩ kỹ. Chu Hữu Tài trầm giọng nói: “Cả đời này Chu mỗ không còn gì nuối tiếc, vậy nên hãy để kiếp này kết thúc ở đây đi. Cần gì phải cố gắng tiếp tục.

Sinh tử là hư vô, phú quý tự do mình.

Thành Hoàng yên lặng, sau đó kính nể nói: “Cảnh giới của Chu công, chúng ta khó mà bì kịp” “Chu mỗ cũng chỉ là người phàm mà thôi”

“Vậy thì hãy theo nguyện vọng của Chu công đi?

“Làm phiền Thành Hoàng đại nhân

Không lâu sau, Chu Hữu Tài được đưa vào vòng luân hồi.

Trước đó, hắn bỗng nhiên đưa ra mong muốn được ôn lại cuộc đời

mình, Thành Hoàng đương nhiên là đồng ý.

Chỉ một thoáng, những ký ức mơ hồ như bị phủi bụi trong đầu, bắt đầu hiện lên rất rõ ràng.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận kỹ càng kiếp này của hắn.

Giống như là đứng trên khán đài, quan sát một vở kịch. Nhìn cha mẹ mình, nhìn bạn bè thuở nhỏ của mình.

Ai đã mất liên hệ, ai đã tới cúng bái cho hắn….

Nhìn mình dần trưởng thành, nhìn mình thua thiếu thời la hét muốn tới chân trời góc biển.

Nhìn mình đóng thuyền quý vì muốn vượt qua Thương Hải, tìm kiếm bạn đồng hành.

Lúc này, Chu Hữu Tài bỗng ngây ngẩn cả người.

Trong ký ức xuất hiện một người áo xanh.

Lúc còn trẻ mình từng hỏi người kia.

“Huynh đài có biết thám hiểm có nghĩa là gì không?”

Người áo xanh đáp: “Thám hiểm không có ý nghĩa, thứ có ý nghĩa thật sự là người mình gặp, việc mình gặp trên đường đi thám hiểm, và dần trưởng thành.

Khi ngươi giương cao dũng khí, bỏ xuống nỗi sợ hãi và hoài nghĩ, từng bước tiến về phía trước…

Ngươi sẽ phát hiện, ngươi có thể nhìn thấy rõ con đường tiếp theo ngươi sẽ đi….

Bóng hình người áo xanh xuất hiện đè lên người áo xanh ban sáng mời rượu mình. “Hahaha! Hóa ra là hắn!”

“Hóa ra là hắn!”

“Haha.”

Chu Hữu Tài điên cuồng cười, cười đến mức sắp tuôn ra nước mắt. Đến đây, Chu Hữu Tài một lần nữa bước vào vòng luân hồi.

Trong cơn hoảng hốt, bên tai như vang lên tiếng ai đó.

“Chu huynh, tạm biệt.

Chu Hữu Tài cười, trước mắt hắn chỉ còn ánh sáng màu trắng. Hắn thì thầm đáp: “Tạm biệt”

Chương 762: Lại về Vân Châu

Vân Châu.

Ánh chiều tà nhuộm màu chân trời, nhìn bằng mắt chỉ có thể nhìn thấy một tia sáng đâm lên trời

Thủy triều xuống, nước biển đang rút dần.

Trên bờ biển có khá nhiều người, họ đều đeo theo một cái giỏ, cúi đầu xuống cát nhặt nhạnh gì đó. Những người dân sống ven biển sẽ căn cứ theo quy luật lên xuống của thủy triều, tranh thủ khi thủy triều vừa mới rút, họ sẽ chạy ra bờ biển nhặt hải sản mắc trên bãi đá do thủy triều quấn đến. Dân ở đó tự gọi là đi biển bắt hải sản.

Dân đi bắt hải sản tự sắm cho mình đủ loại công cụ, nhưng chung quy vẫn chia làm bốn dạng

Bao tay, sọt, cái móc, cái xẻng.

16:25

Tôn Hải từ nhỏ đã sống trên biển, bởi vậy không cần những công cụ này, hắn chỉ toàn dùng tay nhặt.

Nhà họ Tôn coi thuyền là nhà, đánh bắt cá là nghề nghiệp, nhiều đời lênh đênh trên biển.

Dân biển giống như nhà bọn họ, không hiếm gặp trên bờ biển này.

Không mất bao nhiêu thời gian cái giỏ phía sau Tôn Hải đựng đầy hải sản.

Hắn đưa giỏ cho đứa em trai nhỏ của mình, sau đó bơi ra chỗ sâu hơn.

Càng cách bờ biển xa, màu nước càng đậm.

Sóng biển mênh mông phía xa, khiến hắn không khỏi có chút ngây dại.

Bỗng nhiên, tay của hắn chạm phải một nhúm lông âm ấm, thấy lạ hắn bèn dùng sức kéo một cái.

Liền nhìn thấy một sinh vật sống đang nằm trong tay của hắn.

Khi hắn nhận ra đây là một con mèo, không khỏi giật mình, nhất thời lỡ tay buông mèo kia ra.

Sao trong biển lại có mèo được nhỉ?

Mèo con lại rơi xuống nước.

Tôn Hải ở phía trên, chỉ ngoi ra một cái đầu.

Đây là khu nước sâu, người không rành bơi không dám tới nơi này du lịch.

Lúc này, nếu không phải phía sau còn có rất nhiều người thì có lẽ Tôn Hải đã gào lên rồi. “Soat!”

Một con quái vật khổng lồ chui từ trong mặt biển ra.

“Có yêu quái!!!”

Tôn Hải quay đầu bơi về, vừa bơi vừa hô to.

Có mèo thì ừm, nhưng đù mé sao lại có cả trâu thế này?

Yêu quái! Chắc chắn đó là yêu quái

“Tiểu huynh đệ đừng hiểu lầm, chúng ta không phải là yêu quái. Sau lưng vang lên một giọng nói ôn hòa.

Tôn Hải

quay đầu nhìn, liền thấy một người đang ngồi trên đầu trâu.

Nếu người kia có dáng vẻ đáng sợ, chắc chắn Tôn Hải cũng sẽ coi người đó là yêu tinh, nhưng mà người kia chỉ đội mũ rộng vành, hơn nữa cảm giác rất hiền.

Giống như là một thầy dạy học, ôn tồn lễ độ.

Tôn Hải sửng sốt một chút.

Lý Bình An vắt vắt mảnh áo ướt trước ngực, không nhịn được phàn nàn với lão Ngưu: “Ta đã bảo ngươi ngủ thì đứng đánh rắm rồi mà,

bùm một cái, đẩy thuyền tới tận nơi này”

Lão Ngưu yếu ớt phản bác, ai nhịn được rắm bao giờ.

Cũng may chỗ này gần bờ biển, cuối cùng một người một trâu một mèo cũng đã tới bờ.

Tôn Hải đứng cách đó không xa, còn dùng ánh mắt tò mò nhìn bọn họ.

“Các ngươi…đến từ đâu?”

“Phía bên kia biển.

Lý Bình An cởi áo ngoài ra, cũng không để ý đến dáng vẻ kinh ngạc của Tôn Hải.

“Phía bên kia biển? Đùa à” Tôn Hải thầm thì.

“Tiểu huynh đệ, hướng kia là hướng vào thành phải không?”

“…A…đúng”

Tôn Hải do dự một chút: “Ta có thể dẫn các ngươi đi, từ chỗ này đi vào thành còn phải đi một quãng dài, ngươi tới trấn chúng ta trước đi.

Tôn Hải nói như vậy, không phải là xuất phát từ thiện ý, mà là chú của hắn mở khách sạn trong trấn, hắn kiếm được khách cho chú là có thể danh chính ngôn thuận đến nhà chú ăn chực.

“Vậy xin làm phiền

Tôn Hải dẫn theo em trai, đeo giỏ đi trước dẫn đường.

“Các ngươi tới từ phía bên kia biển thật hả?” Tôn Hải hỏi.

“Đi bằng thuyền à?”

“Thế thuyền của các ngươi đâu?” “Hỏng”

“Chắc có nhiều người bỏ mạng lắm.

Lý Bình An: “Thuyền chỉ có chúng ta, thuyền cũng không lớn, không chứa nổi nhiều người như vậy. Tôn Hải nhìn Lý Bình An như nhìn thấy thằng đần.

Hắn vốn là đứa trẻ lớn lên trên biển, đương nhiên là hắn hiểu rõ các đội thuyền.

Thuyền của bọn họ chỉ chở mấy người bọn họ, sợ rằng còn không lớn bằng thuyền đánh cá nhà mình, vậy thì làm sao vượt biển được.

Nhưng mà, hắn chỉ nghĩ chứ không nói ra.

Đi cùng Tôn Hải, bọn Lý Bình An nhìn thấy rất nhiều dân tỵ nạn quần áo lam lũ ngồi chầu chực ven đường.

Thấy Lý Bình An bọn họ lập tức nhào lên xin tiền.

Lý Bình An lấy ra mấy văn tiền, cho một người phụ nữ có con nhỏ.

Cuối cùng bọn ăn mày này bị Tôn Hai đuổi đi.

Lý Bình An nhìn những dân tỵ nạn này hỏi: “Sao lại có nhiều dân tỵ nạn như vậy?”

Tôn Hải giải thích: “Mấy huyện duyên hải xảy ra lũ lụt, tiền cứu trợ phía trên gửi xuống còn chưa đưa được đến tay.

Huyện ta coi như là may mắn, không bị thiệt hại quá nghiêm trọng”

Thiên tai, thảm họa vốn là điều không thể tránh.

Bọn họ đi theo Tôn Hải vào trấn, lúc này có vẻ như trấn đang tổ chức một nghi lễ nào đó.

Đám người đi lên không theo thứ tự, người đi đầu đeo mặt nạ, mặc trang phục kỳ quái, động tác múa rất đặc biệt.

Miệng thì không ngừng lẩm nhẩm, phía sau là một tòa điện thờ cực lớn,

Hơn hai mươi hán tử trẻ trung khỏe mạnh khiên điện thờ, bước từng bước một.

“Đây là nghi lễ cảm ơn Hải Vương lão gia phù hộ của trấn chúng ta.

Điện thờ Hải Vương gia thờ một con rùa thần to lớn.

Ở những vùng sông nước khác, bởi vì do đặc tính tiên thiên, nên thủy phủ của mỗi nơi đều thuộc quyền sở hữu của Giao Long.

Chỉ có một số nhỏ sinh vật khác không phải Giao Long mở phủ.

Huống chi còn xây phủ ở vùng duyên hải, hẳn là Quy thần rất có thực lực.

Tôn Hải dẫn theo một người một trâu một mèo tới nhà mình, rót cho bọn họ một chén nước lạnh múc ra từ trong vạc.

Chỉ một lát sau, có một người phụ nữ đi ra.

Đó là mẹ của Tôn Hải, thấy Tôn Hải dẫn khách về, nhưng chỉ chiêu đãi khách bằng nước lạnh vội bảo tiếp đón không chu đáo, sau đó sai hắn đi nấu nước nóng.

Còn một ít bột trà, hắn hòa cùng nước nóng sau đó đổ cho Lý Bình An.

Lại qua một lúc lâu, tiếng vang phía bên ngoài mới dần kết thúc.

Có lẽ là nghi lễ đã kết thúc rồi.

Một lát sau, mấy tên nam nhân cùng đi vào trong phòng.

Trông thấy Lý Bình An bọn họ sững sờ thấy rõ, Tôn Hải nhanh chóng giải thích cho bọn họ.

Một người đàn ông trong số đó gật đầu: “Được rồi, vậy đi theo ta, chỗ ta có thể tắm nước nóng, còn cung cấp cơm.”

Tôn Hải cũng đứng dậy, đi cùng bọn Lý Bình An.

Nhìn dáng vẻ có lẽ là muốn tới nhà chú cọ cơm.

Dù sao, đây cũng là khách do hắn kéo tới mà.

Trên đường đi người đàn ông dặn dò Lý Bình An phải cẩn thận, bây giờ mấy huyện lân cận đều gặp phải thiên tai, không yên ổn.

Lý Bình An là người từ xứ khác tới, dễ bị bọn họ để ý.

Lý Bình An mới hỏi hắn nghi ngờ trong lòng mình: “Ban nãy tại hạ nhìn địa thế, theo lý thuyết mấy huyện lân cận gặp phải thiên tai, vậy sao huyện ta không bị liên lụy?”

Người đán ông đáp: “Đúng vậy, đều là nhờ ngài Quy thần phù hộ”

Lý Bình An hững hờ đáp: “Cớ sao chỉ phù hộ huyện ta, mà không phù hộ các huyện khác?”

Chương 763: Lần nhân quả này đã xong

1517 chữ

“....Là do bọn họ không thành tâm, chỉ vậy thôi” Người đàn ông đáp.

“Thế nào gọi là thành tâm hay không thành tâm?” Lý Bình An thắc mắc.

“Năm trước tế điện, huyện ta cúng ba trăm con heo, hai trăm con dê, cùng hàng nghìn vàng bạc châu báu…”

Người đàn ông đếm từng cái.

“Huyện khác thì sao?”

“Cũng cúng, nhưng không nhiều bằng huyện chúng ta”

Nói đến đây, người đàn ông dừng lại một lát.

“Điều này cũng có thể hiểu được, huyện ta là huyện giàu nhất trong số các huyện ở đây, mấy huyện khác cộng lại cũng không giàu bằng huyện chúng ta.

Lý Bình An lắc đầu: “Nếu như chỉ là như vậy, thế thì có khác gì thần để đâu”

Người đàn ông vội vàng che miệng Lý Bình An, trừng mắt nhìn hắn.

“Hải thần lão gia không gì không biết, không thể nói năng lung tung được.

Lý Bình An cười áy náy: “Là tại hạ nói sai”

Đêm đã về khuya, tắm nước nóng xong, hắn bèn thay một bộ quần áo sạch sẽ khác, rồi nằm lên giường, uống bát nước cơm nóng hổi.

Mèo con uống hết tận ba bát, cả người chui tọt vào chăn chỉ lộ ra cái đầu xù nhỏ.

Nhìn Đại Bình An không ăn không uống, mèo bèn dùng móng vuốt ngoắc ngoắc áo của hắn.

Thấy Đại Bình An quay đầu nhìn nàng, nàng lại giả vờ như không để

ý, cúi đầu tự chơi đùa với móng

vuốt của mình.

Như thể vừa rồi chẳng có gì xảy ra.

Nhưng mà khi Lý Bình An quay đầu lại, nàng lại duỗi móng ra gọi hắn.

“Tiên tử làm cái gì đó?” Cuối cùng Lý Bình An không nhịn được nữa cất tiếng hỏi.

“Đại Bình An có tâm sự à?”

“Ừm.”

“Đại Bình An có thể kể cho tiên tử”

“Tiên tử đọc sách đi”

“Tiên tử đọc hết rồi.

“Vậy để tại hạ gọi trâu trâu tới chơi với tiền tử”

“Tiên tử muốn nghe Đại Bình An tâm sự cơ. Mèo con kiên trì đáp.

Lý Bình An nhìn đôi con ngươi màu hổ phách của mèo con, do dự một lát.

“Đây là một câu chuyện về bạn của ta.

Mèo con không nói, yên lặng dõi theo hắn.

Lý Bình An liền kể tiếp: “Bằng hữu của ta từng đi theo một người vượt biển, khi tới đó có xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Thuyền bị nổ, bất đắc dĩ bọn họ chỉ đành ở lại trên đảo, đóng tạm một con thuyền nhỏ khác.

Trên đường về, bọn họ đã làm quen với một lão rùa thành tinh.

Mèo con là một độc giả chính hiệu.

“Không có sau đó, chỉ là uống cùng lão rùa mấy trận rượu, lão rùa đẩy thuyền giúp bọn họ căng buồm ra khơi.

Trước khi đi, bạn ta còn để lại cho lão rùa một viên trân châu có thể coi là rất quý giá, coi như là có duyên.

Mèo con nghiêng đầu: “Sau đó nữa thì sao?”

“Sau đó thì, bạn của ta biết lão rùa bây giờ trở thành thần rùa, mở phủ xây miếu thật sự rất oai phong.

Chỉ là….rùa không tu đức, vì tham của cải của người dân vùng duyên hải, không tiếc mang đến thiên tai cho dân vùng”

Lý Bình An bình tĩnh kể.

Nhưng giúp đỡ, cần gì cầu báo đáp.

Chỉ là trăm năm không gặp, tính cách của lão rùa đã thay đổi từ lâu rồi.

“Đây là tâm sự của Đại Bình An sao?”

Mèo con cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng ngẩng mặt lên đáp: “Tiên tử vẫn nên đi tìm trâu trâu

chơi thì hơn.”

“... Ừ, tiên tử đi đi”

Mèo con quay đầu đi.

Lý Bình An mở cửa sổ ra, vừa hay trông thấy anh em Tôn Hải đang ngồi trên nóc nhà đối diện.

Hai thằng bé ngẩng đầu ngắm sao.

Lý Bình An cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Tôn Hải nhìn hắn hỏi: “Ngươi chưa ngủ à?”

“Còn một số việc vẫn chưa giải quyết.

“Một cọc nhân quả.

Tôn Hải không hiểu người này đang nói gì, hắn cảm thấy người này rất kỳ quái.

Chỉ là trên người người này lại mang theo một loại lực tương tác.

“Ngươi thì sao? Ngắm trăng?” Lý Bình An thuận miệng hỏi. “Chúng ta đang cầu nguyện.

“Cầu gì?”

“Cầu bình an, đừng có lũ lụt nữa

“Không phải nên cầu Hải thần à?”

Tôn Hải ôm má, khẽ thở dài.

“Khẩu vị của Hải thần lão gia lớn quá, mỗi lần cầu hắn, chỉ hận không thể vét hết của cải trong nhà”

“Khẩu vị của Hải thần quá lớn, lẽ nào người của quan phủ lại mặc kệ sao?”

“Quan phủ làm sao quản được ngài ấy” Tôn Hải ngơ ngác.

Người dân thấp cổ bé họng như họ đương nhiên là không biết những chuyện này, thần ở địa phương

đều bị quan phủ quản lý trên một trình độ nhất định.

Cũng không phải thần muốn là thần thì là thần.

Thần được dân tin dân yêu, đó mới là thần.

Nhưng mà, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy có thể kể ra hai lý do cơ bản.

Thứ nhất, thực lực của Hải thần cao, có đầy đủ năng lực.

Thứ hai, hắn và quan phủ cùng chung một giuộc.

Lý Bình An đáp: “Nên đổi thần thôi”

Tôn Hải liếc Lý Bình An, người này còn nói mê nói sảng gì đây.

Dưới mặt biển, có một con cá chép hóa thành người đang từ trong thủy phủ bước ra.

Vừa đi vừa than thở.

Cứ làm vậy thì giảm thọ mất!

Mấy tháng trước, hắn phụng mệnh của ngài Quy thần.

Dẫn thủ hạ tới đánh chìm sáu huyện, khiến cho hơn trăm nghìn bách tính lênh đênh khắp nơi.

Bây giờ, nhìn dân tỵ nạn lang thang trên bờ biển không có nhà để về, không có cơm để ăn hắn thật sự là không đành lòng.

Chỉ là đó là lệnh của Quy thần, hắn nào dám không nghe theo?

16:25 □

Hắn là người đi theo Quy thần lâu nhất, là người chứng kiến Quy thần lão gia từ một tiểu thần cai quản một miền thủy, bước lên nấc thang ngày hôm nay.

Lúc ấy, Quy thần hẳng còn lương thiện, toàn tâm toàn ý tạo phúc cho dân.

Nhưng Quy thần nói, khi ấy hắn chỉ là một con rùa tinh mà thôi.

Chỉ là trong một lần tình cờ làm việc thiện, giúp cao nhân vượt biển, vậy mới có duyên, đạt được

thành tích như bây giờ.

“Giúp người thì cứ giúp, chờ chi người báo đáp ta?

Hắn luôn treo lên miệng mấy chữ này.

Sau này, thực lực tăng lên, hắn trở thành chúa tể một phương.

Các nước ven biển đều bị hắn hút cạn.

Dưới quyền lực to lớn, Quy thần lão gia dần dần không kiêng nể gì cả, không một ai có thể quản thúc hán.

Hắn bắt đầu thích gì làm đó, giống như một con dã thú đã kìm nén hồi lâu.

Là thân tín của Quy thần, làm gì có chuyện hắn chưa từng thuyết phục ngài. Chỉ là tính tình của Quy thần càng ngày càng khó nắm bắt.

Lần này, đơn giản là mấy huyện kia không đáp ứng đủ yêu cầu của hắn, hắn liền cho đánh chìm ruộng, hại người dân không có cơm ăn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy….

“Aaaa!!”

“Tiên sư tha mạng, tiên sư tha mạng”

Tiếng hét vang như sấm rền.

Trong chốc lát, sóng cả điên cuồng xô đến.

Cá chép tinh bị khí áp mãnh liệt này hù dọa. Quy thần lão gia?

Đây là khí của ngài ấy?

Cá chép sợ hãi nhìn nơi tỏa ra khí áp.

Khí của Quy thần rất mạnh mẽ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị xóa sạch.

Ai có thể khiến Quy thần trở nên như thế? Thậm chí không tiếc điều động khí của cả tòa thủy phủ. Cá chép tinh sợ hãi không thôi, khí của Quy thần lão gia yếu không tả nổi, tựa như chỉ một giây sau

sẽ lập tức biến mất.

“Tiên sư, tiên sư, xin ngài cho ta một cơ hội”

Phía xa, trên mặt biển.

Quy thần nhìn cảnh tượng giữa không trung.

Người đứng ở đó chỉ yên lặng nhìn nó.

Một lát sau, Lý Bình An lấy ra viên đá mật rắn kia.

Viên đá này đã không còn là viên đá khi ấy hắn tặng cho lão rùa. Trải qua bao nhiêu năm, đá mật rắn đã sáng chói lấp lánh hơn.

Chỉ là người xưa sớm đã không còn như ban đầu.

Lý Bình An lắc đầu, lần nhân quả này đã xong.

Chương 764: Hải Thần

Những ngày này có nắng đẹp chiếu khắp muôn nơi thật sự khiến cho tâm tình con người ta thoải mái. Không khí trong lành xen lẫn với vị mằn mặn của biển.

Cô bé dùng đũa quấn sợi mì thành một vòng tròn rồi cho vào trong miệng, nằm trên bệ cửa sổ nhìn những đám mây trên bầu trời, cô bé tưởng tượng chúng là những con phi mã. Phía dưới lầu có rất nhiều người ra vào, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lạn của cô bé.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân là Trương Hải và đứa em trai bé bỏng của hắn bước vào. Hai người họ nhìn thấy cô bé thì không che giấu vẻ ngạc nhiên.

Ồ? Sao lại có thêm một cô bé? Con mèo nhỏ đi đâu rồi?

Trương Hải chỉ từng nhìn thấy mèo con, chưa từng thấy mèo con biến thành cô bé. Vì thế giờ phút này vẻ mặt cậu bé có chút nghi ngờ, mở miệng nói.

Bé gái ngẩng đầu lên: "Các ngươi đến đây làm gì?"

"Chúng ta tới tìm mèo con"

Cô bé nghiêng đầu.

"Chúng ta tìm mèo con để cùng ra biển.

Cậu em nhỏ hơn đứng ở bên cạnh Trương Hải, nói.

Cô bé vừa nghe nói đi ra biển thì lập tức nhảy xuống ghế.

"Chờ một chút, ta đi gọi mèo con cho

Cô bé đi vào trong một gian phòng, ở nơi mà hai huynh đệ Trương Hải không nhìn thấy, "bộp" một cái, cô bé biến thành một con mèo.

Ngay lập tức, con mèo quay đầu bước ra ngoài, kêu " meo meo ~" Nhìn thấy mèo con đáng yêu, hai đứa trẻ rất vui vẻ.

Lúc này, Trương Hải lại nói thêm: "Đúng rồi, ta có mang theo kẹo.

Hắn vừa nói, vừa nhìn xung quanh tìm kiếm cô bé vừa rồi, muốn chia cho cô bé một viên nhưng mà không nhìn thấy ai, cô bé kia đi đâu mất rồi?

"Này! Có ai không?"

16:26

Con mèo nhỏ chớp chớp mắt rồi quay đầu chạy vào trong nhà, một lần nữa biến trở lại thành bé gái, nàng ló đầu ra, cũng không nói gì chỉ nhìn chằm chằm Trương Hải.

Trương Hải vừa định mở miệng nói cho cô bé viên kẹo thì cậu em trai tỏ vẻ không vui.

“Ca, chúng ta không quen biết cô bé ấy, sao lại đưa kẹo cho nàng ấy, tốt nhất là đưa kẹo cho mèo con thôi”

Có vẻ như Trương Hải cảm thấy em trai mình nói đúng nên không mở miệng nói gì nữa.

Bé gái lại rụt đầu vào biến thành mèo con, lại đi ra, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cậu em trai. Chính xác hơn là nó đang nhìn chằm chằm vào viên kẹo trong tay cậu em.

Nhưng nó chỉ nhìn thấy cậu em trai bóc viên kẹo ra, rồi tự bỏ vào trong miệng mình.

“ Ca, mèo con không biết ăn kẹo phải không?”

. Có lẽ là vậy, chúng ta đi thôi.

Mèo con siết chặt móng vuốt nhỏ, những sợi ria nhỏ hai bên mép đều khẽ run run, dáng vẻ của nó

tức giận hận không thể cắn cho hai người kia một miếng. Nhưng cuối cùng, nó vẫn cố gắng kiềm chế nhịn xuống.

Sau chuyến đi ra điển, quần áo của Lý Bình An đều ướt hết. Hắn trở về quán trọ lau khô nước trên người, trong tay hắn cầm viên Xà Đảm Thạch, nhẹ nhàng thở dài.

Trên bàn còn có một bát mì, có vẻ như là của Miêu Nhi, bát mì còn đang ăn dở thì cô bé có việc gì đó đã để lại bát mì, chạy ra ngoài.

Lý Bình An đổ thêm một ít nước nóng vào trong bát mì, rồi cắm đầu cắm cổ ăn.

Quy Thần đã phải đền tội, nơi đây cần một hải thần mới.

Lý Bình An đang nghĩ đến những người có thể ứng cử hoặc dứt khoát giao nhiệm vụ này cho quan phủ địa phương.

Đến khi hắn ăn xong bát mì thì Miêu Nhi và lão Ngưu cùng nhau trở về.

Trên lưng Miêu Nhi đeo một cải giỏ nhỏ, trên người nàng toàn mùi tanh mặn của biển cả.

“Tiên tử đã trở về rồi đây”

Miêu Nhi đổ toàn bộ những hải sản trong giỏ nhỏ ra, toàn thân nàng

đều dính bẩn.

Lý Bình An đưa tay ra nhẹ nhàng lau nước bùn bên khóe mắt nàng.

Miêu Nhi nhìn thoáng qua bát mì của mình trên bàn: “Mì của tiên tử đâu rồi?”

“Tại hạ ăn rồi”

“Ùm…..”

Miêu Nhi cúi xuống thu gom lại toàn bộ những hải sản trên mặt đất. Có vẻ như là buổi tối nay, nàng sẽ hấp một nồi hải sản.

Khi Miêu Nhi sơ chế các loại hải sản, cho thêm ớt và các loại gia vị vào nồi để hấp chung xong thì Lý Bình An cũng quay lại.

Hắn ra bên ngoài tìm hiểu tình hình một chút, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng chưa biết nên làm như thế nào mới là tốt nhất.

Dọc theo duyên hải có ba nước, đối với vùng biển này đều không phân chia rõ ràng người quản lý chính thức. Dựa theo lệ cũ của các triều đại trước kia thì đơn giản là ai làm Hải Thần thì người đó sẽ được quan phủ địa phương chứng nhận.

Điều này cũng không phải là do ba nước này lười quản lý mà ngược lại trên thực tế vì giải quyết vấn đề này bọn họ đã động đến binh đao nhiều lần. Nhưng mỗi một lần đều là lui quân trở về tay không, chi tiêu tốn lực lượng quốc gia vô ích.

Tình hình khu vực vùng biển này rất phức tạp. Trước kia, khi chưa có Quy Thần, khu vực này vẫn

luôn ở trong tình trạng hỗn loạn. Các phe phái thủy tộc khắp nơi âm thầm phân cao thấp, gây ra không ít rối loạn.

Hiện tại, Quy Thần đã chết sợ là nơi này lại rơi vào tình trạng hỗn loạn như trước đây.

Lý Bình An nhíu mày suy tư đến nỗi Miêu Nhi phải gọi đến hai ba tiếng hắn mới chú ý, phục hồi lại tinh thần.

Cô bé đang gặm nhấm một con cá, ngẩng đầu lên nhìn Lý Bình An.

“Đại Bình An lại có chuyện phải nghĩ sao?”

Đúng vậy”

Cô bé không tiếp tục hỏi kỹ mà lại nhìn sang Ngưu Ngưu đang tập trung cúi đầu ăn cơm. Trong lòng nàng nghĩ, đúng là Đại Bình An không thông minh chút nào, suốt ngày có chuyện phải nghĩ. Ngưu Ngưu ngoại trừ ăn chính là ngủ, thông minh hơn nhiều.

Lão Ngưu cũng nhận ra ánh mắt của cô bé, trừng mắt nhìn lại. Sau đó, Lão Ngưu nhìn về đĩa thức ăn trước mặt, lại cắm đầu cắm cổ ăn.

“Ngưu Ngưu ăn chậm một chút, trong nồi vẫn còn nhiều” Cô bé nói.

“ Ò…” Trong nồi đã ăn hết rồi. Lão Ngưu nói.

Lý Bình An nhìn món cá chạch kho tàu do Miêu Nhi nấu, gắp một con cho vào trong miệng. Cá chạch sao…... Ừm ? Đột nhiên, Lý Bình An nhớ tới một người.

Đêm khuya, Lý Bình An giơ tay lên. Trong lòng bàn tay, Bạch Ngọc Kinh hiện ra, kích thước Bạch Ngọc Kinh nho nhỏ giống như một mô hình đồ chơi nhưng mà nó lại có thể tự hình thành một thế giới nhỏ riêng biệt.

Lúc này, trong thế giới nhỏ đó đang có tuyết lớn rơi dày đặc. Toàn thân Tam công tử mặc trang phục màu trắng, đang dựa người vào lan can cửa sổ, uống trà, ngắm cảnh tuyết rơi, rất thư thái. Hắn nhận ra Lý Bình An đang quan sát mình, Tam công tử cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Lại làm cái gì đấy?”

“Tam công tử thật thư thái quá”

“Hừ ~”

Tam công tử thở ra một hơi thật dài: “Hay là ngươi cũng vào đây xem một chút?”

“Bây giờ, tại hạ không có nhã hứng như Tam công tử”

Tam công tử lắc đầu, lẩm bẩm một câu: ” Thật là không biết hưởng thụ.”

“Xin lỗi đã làm phiền Tam công tử ngắm cảnh tuyết nhưng mà tại hạ thật sự có chuyện cần nói với

Tam công tử.

Lý Bình An nói lại tình hình hiện tại với đối phương.

“Ngươi muốn ta làm Hải Thần ở chỗ này?”

“Ta suy nghĩ điều này là hoàn toàn dựa trên bản lĩnh của Tam công tử. Với khả năng của Tam công tử sẽ có thể thương nghị với ba nước vùng duyên hải, thu phục các thế lực khác trên biển.

“Không đi!” Tam công tử không chút do dự, nói.

“Không muốn đi.” Tam công tử thờ ơ nói một câu.

Hắn không giải thích lý do nhưng trạng thái hiện tại của hắn cũng đã thể hiện rõ rồi. Mỗi ngày hắn đều không cần phải lo ăn, lo uống, tu luyện trong Bạch Ngọc Kinh thực sự thoải mái hơn bất cứ động thiên phúc địa nào.

Mấu chốt hơn chính là không ai tranh giành với hắn. Mỗi ngày, hắn muốn ngủ lúc nào thì ngủ, muốn tu luyện lúc nào thì tu luyện, muốn xem tuyết thì chỉ cần nói với Lý Bình An một tiếng, muốn nghe mưa phùn gió xuân thì sẽ có mưa phùn gió xuân.

Bây giờ muốn hắn đi ra ngoài, chắc chắn là hắn không đồng ý.

Chương 765: Đừng nóng, đừng nóng

1954 chữ

“Không phải trước giờ, Tam công tử vẫn luôn muốn đi ra ngoài sao? Tam công tử đã ở trong Bạch Ngọc Kinh nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc rồi”

Tam công tử lắc đầu như trống bỏi: ” Không không không!! Ta cảm thấy mình cải tạo còn chưa đủ tốt, ta còn chưa thực sự hiểu rõ bài học mà tiên sinh khổ tâm vất vả dạy bảo. Ta cảm thấy mình còn phải ở chỗ này suy xét lại bản thân một khoảng thời gian dài nữa.

Lý Bình An không còn cách nào khác, thở dài nói: “Tại hạ không nuôi nổi công tử nữa rồi” “Không được, không được! Nếu bây giờ ta đi ra ngoài chắc chắn sẽ làm việc ác, ta sẽ xé toàn bộ vở bài tập của những đứa trẻ, để bọn chúng bị tiên sinh dạy học đánh mông, trộm bánh bao của kẻ ăn mày, trèo lên cửa sổ nhìn trộm goá phụ… Nói tóm lại chuyện xấu nào ta cũng sẽ làm hết!”. Tam công tử nghiêm túc nói hươu, nói vượn.

Nhưng mà, điều khiến cho Tam công tử suy sụp chính là vẻ mặt của

Lý Bình An lại không chút thay đổi, rất bình thản, giống như là Lý Bình An đã sớm biết trước chiêu này nên đối với hắn là vô tác

dụng.

Tam công tử quyết tâm giở trò ăn vạ, nằm xuống lăn lộn trên mặt đất: " Ta không đi! Ta không đi! Dù có thế nào đi nữa ta cũng sẽ không đi đâu hết!"

Lý Bình An nhẹ nhàng mỉm cười.

Bóng tối dần dần tan biến nhường chỗ cho ánh sáng ban mai, giữa biển trời xuất hiện một vầng ánh sáng. Chẳng mấy chốc, toàn bộ bầu trời phía đông đều bị thiêu đốt thành một màu đỏ rực, đó là ánh bình minh.

Nam tử trẻ tuổi là hoá thân của cá thành tinh nhô đầu lên, nhìn ánh sáng này khẽ thở dài.

Quy Thần đã chết. Hắn không biết là do vị thần tiên nào làm, cũng không biết rốt cuộc mục đích vị thần tiên này làm việc đó vì lý do gì. Tuy rằng khi còn sống, Quy Thần cũng không làm được chuyện gì tốt đẹp. Nhưng mà, với việc hắn đã chết này e là không lâu nữa vùng biển này sẽ rơi vào hỗn loạn lớn.

Dù sao đi nữa thì hắn cũng là chủ nhân trên danh nghĩa của vùng biển này, trước giờ có thể áp chế rất nhiều thế lực nhưng bây giờ hắn đã chết…....

"Haizz!"

Nam tử trẻ tuổi lắc đầu, thở dài. Hắn mặt ủ mày chau, nghĩ tới tương lai, tới những điều sẽ xảy ra tiếp theo. Dù nghĩ như thế nào, hắn cũng cảm thấy sự tình không có chiều hướng nào là sẽ tốt đẹp. "Bình minh đến từ khi nào vậy?" Nhìn ánh bình minh rực rỡ, nam tử trẻ tuổi xúc động thốt lên một "Ầm ầm – -!" Bỗng nhiên, trên mặt biển nổi lên cơn sóng lớn. Một vật thể kích thước khổng lồ lao xuống nước. Trái tim nam tử trẻ tuổi run lên, sao nhanh như vậy, sóng gió đã xảy đến rồi sao?? Quy Thần đã chết. Tuy rằng, Quy Thần không phải là người có địa vị cao nhất trong Thủy phủ. Nhưng lão ta cũng là một trong những thống lĩnh một phương. Hiện tại những thống lĩnh trong Thủy phủ đang tranh chấp không ngừng, ai cũng đều muốn ngồi vào vị trí Hải Thần này.

Tuy nhiên, nam tử trẻ tuổi hiểu rất rõ. Dù là ai trong bọn họ ai hay cho dù là mấy thống lĩnh bọn họ hợp sức lại với nhau đều không đủ

mạnh để duy trì địa vị hiện tại của Thủy phủ. Chỉ sợ toàn bộ sẽ bị các thế lực khác chia cắt sạch sẽ.

Nam tử trẻ tuổi nhanh chóng đi về hướng phát ra tiếng động vừa rồi. " Gào- -!" Giao Long sao !? Không đúng, khí áp này không phải Giao Long có thể so sánh được. Nam tử trẻ tuổi dừng lại, quan sát từ xa.

"Ta không đi! Ta không đi! Nhanh để cho ta trở về, ta không đi.

Nam tử trẻ tuổi nhìn thấy trước mắt là một con quái vật có kích thước khổng lồ giống như một đứa trẻ ba tuổi đang không ngừng làm nũng với một người.

Nam tử trẻ tuổi lập tức ngây ngẩn tại chỗ.

Đây là..... Đây là chuyện gì thế này?

Nam tử trẻ tuổi nuốt khan một ngụm nước bọt, ngước mắt nhìn lên, nơi đó có một bóng người mơ hồ.

" Được rồi, để người khác nhìn thấy còn tưởng rằng ngươi chỉ có mấy tuổi thôi đấy." Giọng nói vọng xuống từ trên cao.

"Hy vọng Tam công tử có thể xử lý ổn thỏa các vấn đề nơi đây, chớ có theo gót Quy Thần đấy"

Lý Bình An nói xong, khẽ búng ngón tay ra, nói :" Bản thân viên Xà Đảm Thạch này đã là rất trân quý, lại được trải qua Quy Thần bồi dưỡng nhiều năm, ta cũng giao nó lại cho Tam công tử. Sau khi bàn giao xong công việc, Lý Bình An rời đi.

Nam tử trẻ tuổi đang nghe lén, bất chợi cảm thấy một luồng khí áp khóa chặt toàn thân. Ngay lập

tức, toàn thân hắn cứng đờ, ngay cả cử động ngón tay cũng không làm được.

Một luồng hơi thở nóng hổi phun tới trước mặt hắn, một cái đầu rồng khổng lồ và một chiếc vuốt vàng rực xuất hiện trước mắt hắn.

Nam tử trẻ tuổi không thể thốt nên lời, cố gắng hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, ổn định lại tinh thần. Cuối cùng, hắn mới dám mở miệng, hỏi:

"Các hạ..... Các hạ là thần thánh nơi nào?"

"Ta sao?" Tam công tử lạnh lùng đáp: " Ta là thủ lĩnh tương lai của

các ngươi”

So với dáng vẻ lăn lộn làm nũng lúc nãy, dáng vẻ con rồng lúc này khác hẳn một trời một vực. Lúc này, phong thái uy nghiêm của Long tộc trên người Tam công tử toát ra hoàn toàn, không sót chút nào.

“ Con mẹ nó thật là xui xẻo!” Tam công tử tự mắng mình.

“Cuộc sống của bản công tử đang ổn định, mỗi ngày êm đềm trôi qua thật là tốt, thế mà lại đưa ta đến nơi này chịu tội…....

Tam công tử hóa thân thành hình người, liếc mắt nhìn nam tử trẻ tuổi.

ngươi. Haiz, mệnh của ta là phải chịu vất vả khổ sở mà ~”

Trong quán trọ.

“Tam công tử đi rồi sao?”

Cô bé ngẩng đầu, chuyển ánh nhìn từ trong sách lên người Lý Bình An, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Lý Bình An vừa pha trà, vừa trả lời.

“Đi đâu rồi?”

“Đi ra biển”

Bé gái lại cúi đầu xuống.

“Tại sao Tam công tử lại đi vậy?”

“Bởi vì đã đến lúc hắn nên rời đi”

“Giống như Gia Trạch khi đó phải không?” Cô bé lại hỏi.

Nói xong, Lý Bình An nhìn về phía cô bé.

Cô bé phát hiện ra ánh mắt của hắn nhìn mình. Dường như nàng dự cảm được điều gì đó, lập tức vùi đầu xuống.

“Bụp…”. Một tiếng “bụp” vang lên, cô bé biến thành mèo con, ngậm lấy cuốn sách chạy đi.

Lý Bình An mỉm cười. Sau khi xử lý xong chuyện này, hắn cũng nên rời đi.

Tối hôm đó, Miêu Miêu tiên tử và lão Ngưu đều không thấy bóng dáng. Lý Bình An ngồi một mình trên nóc nhà ngắm trăng. Trương Hải và đệ đệ của hắn cũng tranh thủ thời gian này leo lên nóc nhà.

Hai đứa nhỏ này tuổi không lớn, thành kính hướng lên bầu trời cầu nguyện. Lý Bình An nhìn thấy bọn họ như thế, cũng không phải một hai lần. Hắn cũng không biết bọn họ học được phương pháp này từ đâu.

Theo lời kể của hai huynh đệ thì từ ngày xảy ra lũ lụt. Mỗi khi rảnh rỗi, bọn họ sẽ leo lên mái nhà cầu nguyện. Họ cầu nguyện đừng xảy ra lũ lụt nữa và cũng cầu xin Hải Thần lão gia tiếp theo sẽ yêu cầu

Trương Hải vừa cắn bánh bao, vừa nói với Lý Bình An.

" Ngươi nghĩ những lời chúng ta nói, ông trời có nghe thấy không?"
"Có lẽ có"

"Ông trời có nghe thấy thì có đồng ý với chúng ta không?"

"Nếu nghe thấy thì chắc chắn sẽ đồng ý.

"Ông trời có thể quản được Hải Thần không?"

"Điều này ta thực sự không rõ"

Trương Hải nhíu mày nhìn Lý Bình An: " Sao ngươi cái gì cũng không biết như thế, không phải ngươi nói mình đọc qua rất nhiều sách sao?"

"Nhưng trong sách chưa từng viết về những điều này" Lý Bình An nghiêm túc trả lời.

Trương Hải không hỏi thêm nữa, vỗ vỗ đệ đệ đang chơi đùa với hòn đá bên cạnh, tiếp tục thành kính hướng lên trời cầu nguyện.

Lý Bình An cũng không quấy rầy bọn họ, lặng lẽ rời đi.

Bầu trời thăm thẳm, trăng sáng tròn như cái đĩa, chiếu rọi lên khuôn mặt thành kính của hai đứa trẻ. Bọn chúng không biết những ước nguyện của mình có thể truyền xa tới đâu. Chúng chỉ biết

dùng loại phương thức vụng về này truyền đi nguyện vọng của mình.

Ánh trăng chiếu rọi lấp lánh như váy cá.

Cô bé ngồi trên lưng lão Ngưu, nhìn ra phía biển. Trên mặt biển xuất

hiện một cái đầu rồng khổng lồ. Cô bé giơ tay lên, vẫy vẫy. Tam công tử lại gần: ” Chuyện gì vậy?”

“Tiên tử tới là để tạm biệt ngươi, còn mang đến cho ngươi món dưa chuột muối mà ngươi thích ăn.” Nói xong, cô bé đặt một cái hũ nho nhỏ lên trên cái mũi khổng lồ của con rồng.

“Tam công tử phải tự chăm sóc mình thật tốt nhé.” Cô bé nghiêm túc nói.

Tròng mắt Tam công tử đảo quanh: ” Hay là ngươi ở lại làm bạn với ta đi”

“Không được”

Cô bé từ chối không chút do dự.

Tam công tử thở dài :” Con mèo ngốc này, ngươi cũng phải tự chăm sóc bản thân, đừng để Đại Bình An lòng dạ hiểm độc lừa dối”

“Đại Bình An chỉ biết ăn với nằm thôi, không cần nói Đại Bình An như vậy”

“Ngươi không phát hiện hắn cả ngày lừa ngươi đi làm việc này việc kia, nhưng chính hắn thì chẳng làm cái gì cả sao? Mỗi khi khen ngươi một câu thì lập tức tinh thần hăng hái làm việc của ngươi lại lên cao ngất, còn hắn thì chỉ cần đơn giản nói một câu là xong”

“Ui da, má ơi…... Đừng nóng, đừng nóng, đừng như vậy!! Sai rồi…... Ta sai rồi……

Bỗng nhiên, Tam công tử sợ hãi kêu lên, quẫy thân quay đầu bỏ chạy.

Ở trong quán trọ, Lý Bình An khẽ nhíu mày.

A, là ngươi tự chọn đi vào con đường chết.

Chương 766: Thế lực lớn

3525 chữ

Trên biển mây, thỉnh thoảng có những tu sĩ bay lướt qua. Nếu đợi thêm một chút nữa thì còn có thể nhìn thấy những chiếc phi thuyền kích thước khổng lồ bay qua. Càng đi tới gần Trấn Yêu Quan, cảnh tượng này lại xuất hiện càng nhiều hơn.

Đôi giày rơm giẫm trên cỏ mềm mại, Lý Bình An vừa đi, vừa ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Mèo con trèo lên một cái cây cách đó không xa, dùng móng vuốt cẩn thận hái quả hạch nhỏ trên cây, từng quả, từng quả rơi xuống dưới.

“Xoạt xoạt xoạt”

Lão Ngưu ở dưới đất thì hứng lấy, hứng hết quả này đến quả khác, hết quả này đến quả khác… Mèo con cũng không biết những quả hạch mình vất vả lắm mới hái được đều bị lão Ngưu xấu xa ăn

(V)

Đột nhiên, mèo con cụp người xuống, nó thấy trong cây có một cái lỗ, nó dùng móng vuốt cào cào

cái lỗ ra, thò đầu nhỏ vào bên trong kiểm tra thì phát hiện bên trong có đầy quả hạch. Ô~

Mèo con vui mừng, dùng móng vuốt lấy từng quả hạch từ bên trong ra ngoài. Cuối cùng nó thu toàn bộ quả hạch vào trong bao tải nhỏ của mình, từ trên cây nhảy xuống, nhìn thoáng qua đống vỏ quả hạch trên bãi cỏ, mèo con nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào lão Ngưu.

Lão Ngưu chớp chớp mắt, nghiêm túc nói.

“Ừm! Không có độc.

Miêu Nhi vươn móng vuốt xoa mặt lão Ngưu, nói: ” Ngưu Ngưu thật sự là tham ăn quá, Đại Bình An còn chưa ăn mà

“Ò…..”

Mèo con vỗ vỗ vào cái bao tải nhỏ của mình, may mà nó đã có chuẩn bị từ trước.

“Về thôi”

“Ò.”

Lý Bình An nhìn những quả hạch của mèo và trâu mang về, cầm lên một quả nhẹ nhàng tách hạt

bên trong ra, bỏ vào trong miệng nhai vang tiếng “cộp cộp”.

“Hạt hạch nhỏ nấu chín ăn sẽ ngon hơn.

“Ừ, tiên tử biết rồi”

“Tiên tử giỏi thật, tìm được nhiều quả hạch như vậy

“Đúng vậy, trong cái lỗ đó có rất nhiều quả”

Nàng còn chưa nói xoong thì sau lưng vang lên tiếng nói: “Thì ra là các ngươi lấy trộm đồ ăn của chúng ta!”

Miêu Nhi quay đầu lại, thấy hai sinh vật còn nhỏ hơn cả mình. Hai con vật đều có một đôi mắt to tròn đen láy, có bộ lông màu đỏ và cái đuôi to xù xì, trên cái đầu tròn trịa có một đôi mắt như bảo thạch. Chúng là hai con sóc nhỏ.

Một con sóc lớn hơn một chút đang rất hung hăng đứng ở phía trước. Con còn lại nhỏ hơn, trốn ở sau lưng con sóc lớn kia, có vẻ hơi nhút nhát.

Miêu Nhi tò mò nhìn hai con sóc nhỏ.

“Đây là thức ăn của chúng ta!”

“Nhưng đây rõ ràng là thức ăn mà tiên tử và lão Ngưu cùng nhau tìm thấy mà.

16:27

“Ngươi…... Ngươi là cái đồ không biết xấu hổ, đồ ăn ấy là lương thực dự trữ được chúng ta giấu ở trong nhà bị ngươi phát hiện lôi ra ngoài!”

Con sóc lớn hơn rất tức giận, hét lên.

Con sóc bé liếc nhìn thoáng qua Lý Bình An sau lưng mèo con, lại liếc nhìn hình thể to lớn của Hắc Ngưu thì hạ giọng thì thầm: ” Đầu đàn…... bỏ qua đi…..”

Miêu Nhi nghẹn lời không biết nói thế nào, nàng quay đầu nhìn Đại Bình An.

Lý Bình An ngồi khoanh chân dưới tàng cây, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Tiên tử có đi lục lọi nhà người khác không?”

“Không có, tiên tử chỉ tìm thấy một cái lỗ trên cây mà thôi” Miêu Nhi đáp.

“Cái lỗ đó chính là nhà của chúng ta.

Vẻ mặt Miêu Nhi rất ấm ức.

???

. Tiên tử…... Tiên tử không biết…...

Lý Bình An lấy tay chống má, cười nói với hai con sóc: “Hai vị hiểu lầm rồi, tiên tử nhà ta không biết đó là nhà của hai vị, nơi này còn dư lại một ít quả hạch sẽ lập tức trả lại cho hai vị, phần còn lại, chỗ

chúng ta còn có một ít đồ ăn khác coi như là xin bồi thường phần thiếu hụt”

Sóc lớn nhìn Lý Bình An một cái, thấy hắn là người phân giải có tình có nghĩa thì không nói gì nữa. Mèo con cúi đầu, đẩy những quả hạch còn lại tới trước mặt hai con sóc, lại lấy rất nhiều thịt khô và dưa muối ra đưa cho chúng. Sóc lớn nhìn những thứ ấy thì nói: ” Chúng ta không thể tích trữ những thứ này được!”

“ Đầu đàn bỏ qua đi, đừng tạo thêm phiền phức nữa.” Sóc nhỏ đứng phía sau muốn bỏ qua, sớm dàn xếp ổn thỏa.

“Nhưng chúng tôi chỉ có những thứ này thôi” Lý Bình An nhún nhún vai: “Nếu không thì thế này được không, chúng ta ăn của các vị bao nhiêu quả hạch, chúng ta sẽ cùng các vị đi hái, đền bù đủ cho các vị, được không?”

Được!”

Vì thế, một người, một trâu, một mèo đi theo hai con sóc nhỏ hái quả hạch. Lão Ngưu thở dài một hơi. Đây là chuyện gì vậy, bây giờ lại còn phải đi theo hai con sóc nhỏ mới thành tinh đi hái quả hạch. Lão Ngưu liếc mắt Lý Bình An một cái, hận không thể đá cho hắn một cái, từ khi đi theo ngươi, chưa có một ngày nào là tốt lành.

Thu hoạch quả hạch, đối với bọn họ mà nói không có gì khó khăn. Tuy nhiên, đối với hai con sóc

nhỏ mới thành tinh không lâu mà nói thì ở trong rừng này hái quả không phải là một chuyện dễ dàng. Chúng phải hết sức cẩn thận, phòng bị những loại dã thú trong rừng.

Hiện tại, có nhóm người Lý Bình An đi cùng, bọn chúng có thể yên tâm hơn nhưng vẫn phải đề cao cảnh giác.

Lúc đầu, mèo con còn cảm thấy rất xấu hổ nhưng hiện tại nó đã hoàn

toàn đắm chìm trong niềm vui sướng hái quả, nó theo sát hai con sóc nhảy nhót trong rừng. Lý Bình An và lão Ngưu thì chậm rãi đi ở phía dưới.

“Đừng đi nữa, dừng lại, phía trước có hổ!”

Bỗng nhiên, Sóc lớn nhỏ giọng cảnh báo, nó vươn móng vuốt ngăn cản Lý Bình An và lão Ngưu đang định tiếp tục tiến lên.

Cách đó không xa, thực sự có con hổ đi ngang qua nhưng may mắn là nó chỉ đi ngang qua mà thôi. Con sóc lớn thở phào nhẹ nhõm, ra hiệu có thể tiếp tục đi tiếp. Trong cuộc hành trình thỉnh thoảng xảy ra chuyện như vậy, sóc lớn lại thể hiện ra năng lực của mình, nó luôn có thể dự đoán được trước mối nguy hiểm.

Chỉ là sóc lớn cũng không biết là có chuyện gì, nó cảm thấy hôm nay cánh rừng có chút kỳ quái. Những dã thú hung mãnh trong rừng bình thường sẽ không xuất hiện như vậy, cũng không biết là ngày gì…...

Sóc lớn nhìn chỗ quả hạch thu hoạch lần này thì cảm thấy rất hài lòng. Nó ngẩng đầu lên nói với mèo con:

“Đủ rồi, chúng ta hoà nhé”

Mèo con cũng gật đầu, vươn móng vuốt nhỏ ra, móng vuốt hai bên nắm chặt nhau, giống như là bắt tay kết thúc một cuộc giao dịch công bằng.

Lý Bình An hỏi: “Phía trước chính là núi Kinh Môn phải không?”

“Đúng vậy” Sóc lớn gật gật đầu.

Lý Bình An nhìn về phía xa, qua núi Kinh Môn là Trấn Yêu Quan. Cuối cùng cũng sắp tới nơi rồi. Sau khi tạm biệt Lý Bình An, hai con sóc mang theo một túi lớn quả hạch trở về nhà.

Sâu trong rừng rậm, những sinh vật kích thước to lớn hoá thành tinh đang tổ chức cuộc họp như thường lệ.

Bởi vì nơi đây rất gần Trấn Yêu Quan – là quan ải lớn đứng đầu thiên hạ, cho nên linh khí trong rừng rất đậm đặc, có rất nhiều sinh vật hoá thành tinh. Nơi đây lại đồnng thời có khoảnh cách đến Trấn Yêu Quan không xa nên những yêu tinh trong rừng này đều rất khôn ngoan đến mức không thể khôn ngoan hon.

Một con mãng xà hóa thân thành nam tử mặc trang phục trắng nói: ”

Các ngươi đoán xem hôm qua ta đã gặp ai?”

“Lý Bình An? Lý Bình An nào? ” Nam tử hoá thân từ gấu đen thành tinh hỏi.

“Nói nhảm! Ngoại trừ tên Lý Bình An ở Đằng Trùng Thành kia thì còn có thể là Lý Bình An nào nữa. “Thật sao?”

“Ta đã từng thấy bức vẽ chân dung của hắn, đi cùng với hắn còn có Ngưu Thần, không thể nhầm lẫn được.”

“Hắn tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là đi về Trấn Yêu Quan?”

“ Có lẽ là như vậy, nhưng quan trọng hơn là hôm qua ta đã thấy hắn giúp hai con sóc hái quả hạch”

Cái gì!?”

“Hai con sóc đó…... có thế lực lớn gì phía sau sao?”

“Không biết nhưng thật là đáng sợ” nam tử mặc áo trắng cảm thán: “ Thời buổi này ai cũng không thể trêu vào”

Chương 764:Ngươi không ăn thật sao?

Sau khi chào tạm biệt hai con sóc nhỏ. Một người, một trâu, một mèo cũng đóng gói hành lý xong. Phía sau gió vẫn thổi như cũ, đi qua cánh rừng, tiếp tục hành trình đi về phía trước.

Tuy nói phía trước chính là núi Kinh Môn nhưng mà cái “phía trước” đó là mấy trăm dặm đường núi. Rừng cây càng rậm rạp, đường núi càng khó đi. Thế núi hai bên càng lúc càng cao, thung lũng càng lúc càng sâu không thể đo lường được.

Một người, một trâu, một mèo đói bụng thì dừng chân nhóm lửa nấu cơm ngay tại chỗ, ăn lương khô chống đói, khát thì uống suối suối, gặp núi leo núi, gặp sông lội sông, giống như trăm năm trước, quay lại con đường cũ.

Bỗng nhiên nhớ tới một câu.

Nhân nhân tự hữu định bàn châm, vạn hóa căn nguyên tổng tại tâm.

Khước tiếu tòng tiền điên đảo kiến, chi chi diệp diệp ngoại đầu tầm.

(Tạm dịch: Người người tự có kim chỉ nam, nguồn gốc của mọi sự biến hóa đều bắt nguồn từ tâm. Tâm chi phối vạn vật. Biến hóa của vạn sự tại thế gian, đều thuận theo tâm tính mà thay đổi. Bất cứ lúc nào, nếu tâm bất động, mọi việc sẽ trở nên sáng tỏ thông suốt.) Trước kia có lão Ngưu bầu bạn, hiện tại lại có thêm một con mèo đáng yêu, biết chăm sóc người khác. Cho tới bây giờ, Lý Bình An cũng chưa bao giờ cảm thấy cô độc, nhìn từng dãy núi, nhìn từng vùng rừng rậm, cảm nhận được luồng hơi thở rộng lớn bao la.

Ngày ngày tỉnh giấc giữa rừng xanh, không hỏi chuyện phàm trần, tĩnh tâm hưởng thụ mọi thứ, vốc lên một vốc nước suối, ánh sáng lấp lánh hiện ra trong lòng bàn tay.

“Ăn cơm thôi.” Miêu Nhi gọi.

“Hôm nay ăn gì đây?”

“Cơm rang thịt khô”

“Thịt gì vậy?”

“Đại Bình An ăn đi” Cô bé tránh né không trả lời, xới cho Đại Bình An một bát cơm đầy và rất nhiều thịt khô.

“Tại hạ không ăn nữa, ăn một miếng bánh khô là được rồi” “Bánh bột ngô không nóng, ở đây có cơm rang thịt khô mà

“Thịt gì đây?”

“Thịt chuột.”

“Tại hạ không ăn thịt chuột.

Cô bé khuyên giải: “Thịt chuột ở đây ăn rất ngon, tiên tử đã ướp rất kĩ, không khác gì thịt bình thường cả.”

Đại Bình An đã lâu không ăn thịt, cũng không phải trong rừng này thiếu thức ăn, trái cây có rất nhiều, sinh vật sống cũng có rất nhiều. Nhưng mà những sinh vật ở đây hầu như đều có linh tính. Sinh vật có linh tính thì không thể tùy tiện giết để ăn.

Đại Bình An đã lâu không được ăn thịt, không còn cách nào khác, cô bé chỉ còn cách rang cơm với thịt chuột.

“Vẫn là thôi đi”

Má cô bé hơi phồng lên, nhìn chằm chằm vào mắt Lý Bình An, giống như là muốn từ trong mắt đối phương tìm ra một tia giao động cảm xúc nào đó: ” Thật sự không ăn sao?”

Lý Bình An đã lấy bánh khô ra, cô bé cúi đầu, múc cơm trong nồi, lẩm bẩm. “Thật sự là quá kén ăn điể”

Cô bé lại nhìn thoáng về phía lão Ngưu, thấy lão Ngưu đã cúi đầu ăn.

Chạp chạp chạp ~”

Cô bé gật gật đầu.

“Ừm, vẫn là Ngưu Ngưu không kén ăn”

Lý Bình An đặt bánh bột ngô lên trên lửa nướng mềm. Sau đó, cứ uống một ngụm nước nóng thì sẽ ăn một miếng bánh bột ngô xuống bụng.

Cô bé nghe thấy trên đỉnh đầu của mình truyền đến tiếng động thì ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn

“A, lại có phi thuyền lớn.

“Ừ, đó gọi là phi thuyền”

“Tiên tử có muốn bay trên trời không?”

“Đại Bình An vẫn nên nằm nghỉ ngơi đi.” Cô bé nói.

Đại Bình An đã không ăn một chút thịt nào, sợ là sẽ mệt đến choáng váng.

Nhóm người cứ tiếp tục hành trình tiến về phía trước, cuối cùng cũng đến được núi Kinh Môn. Đường núi nhỏ hẹp như ruột dê, uốn lượn quanh co trên mặt đất. Hơn nữa thỉnh thoảng còn gặp phải khe suối nhỏ chảy vắt ngang lung tung trên đường làm mặt đất dưới chân ẩm ướt trơn trượt.

Càng đi về phía trước, thế núi càng dựng đứng hiểm trở, khe núi sâu thăm thẳm, thường xuyên không có đường mòn để đi.

Lý Bình An kéo tay cô bé, để cho cô bé theo sát mình. Lão Ngưu thì đi ở phía sau không nhanh không chậm đi theo sau họ.

Từ đỉnh núi chảy xuống một thác nước không quá rộng, thác nước chảy giữa cánh rừng xanh um, bọt tung trắng xoá xuống dưới đất,

tiếng nước chảy róc rách, âm thanh rất dễ nghe.

“Nơi này có nhiều trái cây quá”

“Còn có cả cá nữa ~”

Cô bé nhìn những con cá bơi trong nước với ánh mắt háo hức. Nếu có thể bắt được vài con cá

về ăn với Đại Bình An thì thật là tốt biết bao…...

“Tiên tử không được chạy lung tung”

Lý Bình An nắm chặt tay cô bé, không cho cô bé chạy loạn. Càng đi lên đỉnh núi, người xung quanh càng nhiều hơn. Dường như ai cũng ở trong một nhóm người tốp năm tốp ba, rất ít nhìn thấy tu sĩ đi một mình.

Đi đến đỉnh núi Kinh Môn. Một trận gió thổi tới, gió vẫn giống như trước đây.

Con đường giữa Trấn Yêu Quan và nhân gian đã bị ngăn chặn từ lâu, nếu muốn vào quan chỉ có thể chờ phi thuyền bay từ Trấn Yêu Quan đi tới đón.

Tu sĩ đi đến đỉnh núi càng lúc càng nhiều, tất cả đều tụ tập ở đây, chờ phi thuyền trở lại. Ông lão trông cửa đang ngồi dựa vào dưới tàng cây.

Khi lần đầu tiên, Lý Bình An và lão Ngưu tới Trấn Yêu Quan, ông lão đã ở chỗ này canh cửa. Lần thứ hai hai người đến đây, ông lão vẫn như cũ ngồi chỗ này canh cửa.

Lý Bình An ăn bánh bột ngô, ngồi khoanh chân trên đỉnh núi, nhìn ra xa xa nơi một vùng sương mù

bao phủ.

Bình thường chắc chắn Miêu Nhi sẽ chạy lung tung chơi đùa khắp nơi nhưng mà lúc này nơi đây tụ tập rất nhiều người, cô bé ngoan ngoãn học theo tư thế của Lý Bình An khoanh chân ngồi xuống. “Nơi này có nhiều người quá.

“Đúng vậy, người ở trong quan sẽ còn nhiều hơn.”

Họ đều rất mạnh sao?”

Phần lớn là rất mạnh”

“Bên kia là cái gì vậy?” Miêu Nhi chỉ vào phong cảnh phía dưới đỉnh núi hỏi.

Lý Bình An nhìn xuống con đường phía dưới núi, cười ấm áp.

“ Ngôi chùa có tường xanh, ngói đỏ kia chính là chùa Bạch Mã, là ngôi chùa Phật gia cổ xưa. Phía đông là Xuân Thu Các được xây dựng dựa theo thế núi. Phía tây là học viện Văn Xương. Tam giáo cùng có trách nhiệm bảo vệ con đường duy nhất đi qua núi Kinh Môn đến Trấn Yêu quan. Dựa theo quy củ, đệ tử ba giáo Nho, Phật, Đạo khi đi qua nơi này, đều phải đi theo con đường tương ứng”

Cô bé nghe xong vẫn thấy hơi mơ hồ, cũng không biết là cô bé nghe hiểu được bao nhiêu.

Lý Bình An nhìn cô bé, giống như đang nhìn thấy được chính bản thân hắn lần đầu tiên tới nơi đây. Khi đó chính hắn cũng còn rất nhiều điều không biết về thế giới này, may mắn dựa vào rất nhiều bằng hữu giúp hắn giải thích thắc mắc trong lòng.

Lần đầu tiên tới Trấn Yêu Quan, chính là Trương Tung Trương Tòng Tâm nói cho hắn biết rất nhiều điều về Trấn Yêu Quan. Chỉ đáng tiếc người ấy đã chết ở Trấn Yêu Quan.

Trong lòng Lý Bình An dâng lên nỗi niềm xúc động, cảm khái thời gian trôi qua thật nhanh. Khách qua đường thì thường vội vã, không hề hay biết, một năm lại một năm qua đi qua nhanh như vậy. Cô bé hít sâu một hơi, dựa theo phương pháp của Ngưu Ngưu dạy cho nàng, bắt đầu thổ

Túc.

“Ầm ầm…....”

nạp Quy

Lúc này, hình dáng một chiếc phi thuyền rất lớn từ trong sương trắng hiện ra. Phi thuyền đến, mọi người đứng trên đỉnh núi đều đồng loạt đứng dậy nhìn về phía phi thuyền.

Phi thuyền có thể chở được số người có hạn, số lượng người thì lại quá đông.

Lý Bình An định đợi lượt thứ hai.

. Các hạ..... Ngài có phải là Lý tiên sinh không?"

Một người đàn ông trung niên tỏ vẻ vui mừng tiến lại gần Lý Bình An.

Phía sau người trung niên còn có thêm ba người khác, bọn họ có vẻ đi cùng với nhau, tất cả đều quay mặt nhìn về phía bên này.

Cảnh tượng này khiến cho Lý Bình An nghĩ tới cảnh ba năm người bạn đi ở trên đường, đột nhiên

nhìn thấy một người con gái xinh đẹp. Sau đó, người huynh đệ to gan nhất, tiến lên bắt chuyện với cô gái xinh đẹp đó.

"Tại hạ họ Lý, nhưng không biết có phải là Lý tiên sinh mà các hạ nhắc đến hay không"

Người đàn ông nhanh chóng nói rõ ràng hơn: " Ngài có phải là Lý Bình An tiên sinh không?" "Đúng, là ta."

Người đàn ông trung niên tự giới thiệu tên mình, cũng nói hắn tu luyện ở nơi nào trong Vân Châu. Sau đó hắn lại nói với Lý Bình An rằng từ lâu hắn đã được nghe nói đến đại danh của Lý tiên sinh và Thần Ngưu, bày tỏ với Lý Bình An lòng kính phục.

Lý Bình An gật đầu đáp lại. Sau một hồi lâu người trung niên này mới rời đi.

Miêu Nhi nhìn theo hướng người trung niên rời đi, quay đầu lại nhìn Lý Bình An.

"Đại Bình An quen biết hắn sao?"

"Nhưng hình như hắn biết ngươi và Ngưu Ngưu.

"Ừ, hắn là nghe nói đến bọn ta

"Ngưu Ngưu và Đại Bình An rất nổi tiếng sao?"

Lý Bình An không đáp.

Tại sao Ngưu Ngưu lại được gọi là Ngưu Thần? Nghe có vẻ khí phách hơn Miêu Ngạo Thiên của tiên tử. Miêu Nhi giật mình nhìn Đại Bình An và Ngưu Ngưu, giống như lúc này đây cô bé mới là chân chính quen biết hai người bọn họ.

Đại Bình An và Ngưu Ngưu hết ăn lại nằm, mà danh tiếng lại có thể

lan xa đến như vậy sao?

Chương 767: Chờ các hạ đây

Bóng đêm đúng giờ buông xuống.

Cô bé bỏ thêm vài khúc củi vào trong đống lửa làm cho ngọn lửa cháy sáng hơn.

Gió núi nhẹ thổi lướt qua.

Số lượng người tự tập trên đỉnh núi càng lúc càng nhiều, nhưng mà chỉ có một chiếc phi thuyền duy nhất đến Trấn Yêu Quan, hơn nữa cách mấy canh giờ mới có một chuyến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé phản chiếu trong ánh lửa.

Cô bé tinh ý nhận ra ánh mắt của những người xung quanh, mọi người đều đang nhỏ giọng bàn tán về bọn họ. Vì thế, cô bé ngồi thẳng lưng, biểu cảm nghiêm túc, cẩn thận cầm củ khoai lang nướng trên tay, nhẹ nhàng bóc vỏ, khẽ mím môi, bắt đầu ăn từng miếng nhỏ, ăn một cách rất lịch sự và nhã nhặn.

“..... Cô bé kia rất đáng yêu, có lẽ là một con mèo thành tinh”

“Có thể được đi theo bên cạnh Lý tiên sinh chắc chắn là thiên tư đặc biệt hơn người. * Làm sao ta không nhìn ra điểm nào hơn người nhỉ

Những âm thanh như có như không truyền vào trong lỗ tai. Cô bé chớp chớp mắt, ăn càng thêm cẩn thận.

“ Chẹp chẹp chẹp”

“Ừ, đúng rồi, dáng vẻ trông có vẻ ngốc nghếch, không được thông minh cho lắm.

Hi!?

Cô bé chợt ngẩng đầu, biểu cảm cũng đột ngột biến đổi.

“Cẩn thận lời nói!”

Cô bé hít sâu một hơi, đặt củ khoai lang nướng xuống, lấy sách vở ra. Động tác lấy sách còn cố ý gây ra tiếng động lớn, lưng cô bé gồng thẳng tắp. Đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm vào nội dung

trong sách, không hề chớp mắt.

“Ngươi nói nhỏ một chút đi, sợ là bị cô bé nghe thấy rồi..”

“Quả nhiên cô bé này rất là đáng yêu, chỉ hơi chút ngây ngô, cô bé đang đọc sách gì vậy?”

“Chăm sóc trâu cái sau sinh, cái quái gì thế này?”

” Chuyện này là sao? Thần Ngưu không phải là đực sao?”

“Có phải Thần Ngưu đã làm cho con trâu cái thành tinh nào đó lớn bụng không?”

Chỉ trong chốc lát, một tin đồn tự suy diễn nhưng rất hợp logic được lan truyền ra.

Đến sáng sớm, khi phi thuyền trở lại một lần nữa. Lần này cuối cùng cũng đến lượt bọn họ lên thuyền.

Đây là lần đầu tiên cô bé ngồi phi thuyền, rất ngoan ngoãn ngồi im trên lưng lão Ngưu.

Lý Bình An đứng ở vị trí mép phi thuyền, nhìn xuống tầng mây phía dưới.

Khi hắn quay đầu lại, phát hiện khu vực xung quanh mình không có ai. Giống như mọi người có một loại hiểu ngầm với nhau, rất nhiều tu sĩ đứng ở xa xa nhìn hắn với ánh mắt không có thiện cảm.

Lý Bình An thành danh trong trận chiến ở Đằng Xung Thành, lại ở trấn nhỏ giết chết rất nhiều tu sĩ, lại một lần nữa thanh danh lan rộng khắp nơi.

Những tu sĩ ở Thuỷ Kê kia không phải là một thân một mình, không có người thân. Họ có thể là sư

phụ của ai đó, chồng của ai đó, cha của ai đó, đệ tử, quan lại, bạn bè, gia đình…...Tạo thành một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Ở Trấn Yêu Quan – nơi các tu sĩ trong khắp thiên hạ hội tụ, gặp phải người trong mạng lưới quan hệ đó cũng không phải là chuyện kỳ lạ.

Vẻ mặt Lý Bình An rất bình tĩnh, ngồi xuống vị trí đó, cũng không để ý tới ánh mắt những người xung quanh.

Miêu nhi ghé sát vào bên tai Lý Bình An, nói thầm: ” Tại sao bọn họ

lại nhìn chúng ta như vậy nhỉ?" "Có thể là bởi vì tiên tử quá xinh đẹp"

"Này, không được nói dối tiên tử

"Vậy thì có thể bọn họ muốn trộm lão Ngưu đi"

Miêu Nhi nhìn thoáng qua lão Ngưu còn đang tập trung gặm trái cây: "Đừng có đùa như vậy, một bữa Ngưu Ngưu ăn mười tám cái bánh bao, hết ăn lại nằm. Ngoại trừ tiên tử ra thì ai lại muốn Ngưu Ngưu chứ"

Khi Miêu nhi nói ra những lời này cố gắng nói thật nhỏ, nàng cũng muốn giữ mặt mũi cho lão Ngưu.

Lý Bình An không kìm được mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu của Miêu Nhi.

Lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, một kiếm sư cầm theo thanh trường kiếm bước ra, không kiêu ngạo mà khiêm tốn ôm quyền thi lễ chào hỏi: " Tại hạ là Tâm Kiếm Tông Liễu Vô Tâm, bái kiến Lý tiên sinh"

Lý Bình An bình tĩnh gật đầu: " Hữu lễ".

"Không biết Lý tiên sinh có nhớ người tên là Liễu Như Thị không?"

"Không nhớ rõ. Lý Bình An thành thật đáp.

"Liễu Như Thị chính là huynh trưởng nhà ta, trước kia huynh ấy tu luyện trong động Phong Đạo tại trấn nhỏ. Huynh ấy là người tính tình chất phác hiền lành, tuân thủ lễ nghĩa. Còn có nửa năm nữa là ta sẽ đến trấn nhỏ tiếp nhận vị trí thay huynh ấy. Huynh ấy đến trấn nhỏ từ mười năm trước, ngày chúng ta từ biệt ở Trường Đình lại chưa từng nghĩ đến đó lại là ngày vĩnh biệt.

Lý Bình An kiên nhẫn lắng nghe đối phương nói.

"Tại hạ biết tu vi của Lý tiên sinh thâm hậu, không ai sánh bằng. Tai hạ cũng không hy vọng có thể dựa vào sức của một mình mình báo thù được cho huynh trưởng. Chỉ là ta muốn hỏi tiên sinh một câu, huynh trưởng của ta có tội tình gì mà bị sát hại như vậy?"

Nói xong, Liễu Vô Tâm không chút sợ hãi nhìn chằm chằm vào Lý Bình An.

Tuy rằng sự việc xảy ra ở trấn nhỏ đã bàn bạc với Vô Lượng Thọ

Phật và Ngọc Xu Viện Chân Quân thống nhất kết thúc mọi chuyện ở đây, không truy cứu nữa nhưng chuyện vẫn liên quan đến rất

nhiều người.

Tuy rằng chuyện đã lắng xuống một thời gian nhưng những người mất đi người thân, lão sư, bạn bè thân thích… Rất nhiều tu sĩ làm sao có thể chấp nhận.

Lý Bình An im lặng một lát, nói: ” Hỗ trợ người khác làm việc xấu chính là sai, sai mà không sửa.

“Làm sao huynh trưởng của ta có thể biết được âm mưu của lũ chó đó!!

Các hạ không cảm thấy nói ra lời này không khỏi quá mức buồn cười sao?

Người khác ta không biết nhưng huynh trưởng của ta từ nhỏ đã đọc sách Nho gia, thích yên tĩnh, làm việc thiện. Ngay cả người hầu trong nhà, huynh ấy cũng chưa bao giờ đánh chửi, thậm chí hiếm khi lớn tiếng quát mắng. Tiên sinh không tin có thể tìm hiểu một chút. Tiên sinh không tìm hiểu kỹ đã chủ động ra tay, đã phán xét cho rằng những người trong tiểu trấn đều là người có tội.

Huynh trưởng của ta thực sự là người vô tội, là bị liên lụy mà phải chết, tiên sinh nghĩ như thế nào?”

16:28

Liễu Cô Tâm nói ra những nhiều lời lẽ chính nghĩa, từng lới nói ra hoàn toàn không thấy có chút nào giả dối.

“Tiên sinh thoải mái trả thù nhưng ngài đâu có biết nỗi đau mất đi huynh đệ, ngài có biết trong nhà huynh trưởng của ta còn có đứa con nhỏ đang chờ huynh ấy trở về không?”

“Lý mỗ không biết”

“Giờ đã biết rồi, vậy tiên sinh còn nghĩ việc mình làm là không thẹn với lương tâm không?” “Không thẹn”

Lý Bình An trả lời vẫn bình tĩnh như cũ, không cần nghĩ ngợi.

Sắc mặt Liễu Vô Tâm tối sầm lại: “Làm sao tiên sinh lại có thể nói không thẹn với lương tâm chứ?” “Các hạ chỉ biết huynh trưởng của mình trong nhà có trẻ nhỏ chờ đợi nhưng vô số vong hồn bị tiểu trấn

hiến tế kia chẳng lẽ không có trẻ con chờ hay sao?

Lý mỗ đã từng cho tất cả các tu sĩ trong trấn nhỏ không chỉ một cơ hội, bất luận trước đây họ đã làm chuyện gì, nếu lúc đó họ rời đi, Lý mỗ sẽ bỏ qua mọi chuyện, không truy cứu quá khứ. Chuyện đó cũng không tới phiên Lý mỗ điều tra phán xét.

Lý mỗ đã cho bọn họ thời gian một ngày, nếu sau một ngày bọn họ còn chưa rời khỏi trấn nhỏ vậy

thì tự gánh lấy hậu quả.

Mỗi người luôn phải trả giá đắt cho sự lựa chọn của mình, bọn họ giết Lý mỗ không hề nương tay. Vậy thì, Lý mỗ cũng sẽ không ở trước sinh tử nghĩ đến tính mạng của người khác.

Nếu lúc ấy Lý Mỗ chết ở trấn nhỏ là do thực lực Lý mỗ không đủ. Lý mỗ nhận. Chỉ là bọn họ không thể giết chết được Lý mỗ mà ngược còn lại bị Lý mỗ tiêu diệt mà thôi.

Lý Bình An gắn từng chữ nói.

“Cho nên, Lý mỗ không thẹn với lương tâm”

Liễu Vô Tâm siết chặt nắm đấm, bất ngờ bật cười.

“ Vậy đó chính là nguyên tắc làm việc của tiên sinh sao? Tu vi cao cường thì có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Lý Bình An không quan tâm tới ý tứ mỉa mai châm chọc trong lời nói của hắn, thản nhiên cười, nói: ” Nếu các hạ muốn tìm Lý mỗ báo thù, Lý mỗ chờ các hạ đây”

Chương 768: BÊN NGOÀI TRẤN YÊU QUAN

Liễu Vô Tâm nắm chặt thanh trường kiếm, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang.

Đám người đều đang yên lặng nhìn qua Liễu Vô Tâm.

Vẻ mặt Lý Bình An bình tĩnh, giống như không quan tâm Liễu Vô Tâm có ra tay với hắn hay không. “Liễu Vô Tâm muốn đánh nhau?”

“Chắc là không phải đâu”

“Ra tay khác nào đi tìm đường chết, đạo lý này Liễu Vô Tâm rõ ràng hơn bất cứ ai”

Đám người thấp giọng nghị luận.

Từ lúc bắt đầu, mặc dù Lý Bình An chưa có biểu hiện dấu hiệu tức giận nào.

Thậm chí nhìn qua còn thấy rất dễ nói chuyện.

Nhưng không ai dám nghi ngờ thực lực của hắn.

Có thể một mình giết Yêu tộc chống đỡ Đằng Trùng thành và lấy một địch trăm người tu sĩ ở trấn nhỏ, chỉ với hai chuyện này đủ chứng minh hắn có thực lực cỡ nào.

Cuối cùng Liễu Vô Tâm thả lỏng lực đạo nắm trên kiếm: “Ta sẽ dùng cách của ta để đòi công đạo cho gia huynh.

Lý Bình An gật gật đầu: “Lý mỗ ở đây chờ đến ngày đó”

Liễu Vô Tâm quay đầu đi.

Lý Bình An một lần nữa nhắm mắt lại, giống như vừa nãy không có chuyện gì xảy ra cả.

Hắn cũng không đến mức so đo với một đứa bé.

Cũng không lo lắng tương lai xảy ra chuyện xấu gì chứ đừng nói đến nhổ cỏ tận gốc.

Từ đầu đến cuối lão Ngưu ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên.

Mèo con cho dù ngốc, lúc này cũng hiểu có chuyện xảy ra.

“Ưm – là kẻ thù của ngươi sao?”

“Ừm. . . Xem như thế đi”

“Sẽ gây phiền phức cho chúng ta?”

“Không rõ lắm”

Mèo con ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ vô cùng nghiêm túc: “Vậy bây

giờ phải làm sao?”

“Giờ không có cách nào xử lý”

“Chúng ta có kẻ thù, sau này không thể ngủ ngon được.

“Cũng không phải là kẻ thù duy nhất”

“Đại Bình An và Ngưu Ngưu có rất nhiều kẻ thù sao?”

Mèo con bắt đầu lo lắng: “Có bao nhiêu người? Nhiều không?”

“Không biết, nhiều giống như tiên tử ăn chuột vậy”

Mèo con hít một hơi: “Vậy là nhiều lắm đấy!”

Mèo con cúi đầu xuống, lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

Không biết nghĩ tới điều gì, đến móng vuốt cũng nắm chặt lại. Sau đó lấy ra tấm bùa chú từ hầu bao, đọc pháp quyết.

Không bao lâu, một chiếc phi thuyền từ trên mây bay xuống.

Đích đến tiếp theo là Trấn Yêu Quan.

Từ lần từ biệt vội vàng lần đó đã một trăm năm, Lý Bình An dùng tay che đi ánh sáng chói mắt. Trước đó có nghe nói Trấn Yêu Quan bị Yêu tộc xâm lấn, nhưng lúc này bên trong Trấn Yêu Quan vẫn người đến người đi, xe ngựa không ngừng.

Từng nụ cười bình tĩnh và thoải mái làm nổi bật lên sự nhàn nhã của người dân nơi đây.

Giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Lão Ngưu hít hít cái mũi, cùng đó là đôi mắt lập tức sáng lên.

Thấy bên đường có quán ăn nhỏ đang bán thịt bò nướng.

Nhưng còn chưa kịp chạy tới, đã bị Lý Bình An đưa tay bắt lại.

Giá cả Trấn Yêu Quan này ra sao, Lý Bình An biết rất rõ.

Lúc ấy mới tới Trấn Yêu Quan, đi với Trương Từ Tâm ăn một bữa cơm sau đó phải rửa chén mấy tháng liền để trả nợ.

Suýt nữa mang cả quần lót trả vào.

Lần này hắn rút kinh nghiệm rồi.

“Bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Mèo con hỏi. “Đầu tiên tìm một quán trọ để ở tạm đã

“Đại Bình An cũng có bằng hữu ở chỗ này sao?”

Mèo con dường như đã quen với việc Đại Bình An có bằng hữu ở khắp mọi nơi.

“Có, nhưng cũng không biết hắn còn ở đó hay không” Lý Bình An nói.

Đi đến quán trọ mà hắn đã rửa chén vài tháng ngày đó.

Quán trọ kinh doanh khá tốt, không quá vắng khách nhưng cũng không bận rộn lắm.

Chưởng quỹ đang miệt mài gõ cạch cạch lên bàn tính, giống như đang tính toán các khoản nợ vậy.

“Chưởng quỹ.”

“Thùng thùng –

Một bàn tay đưa tới, nhẹ nhàng gõ lên bàn một cái.

“Khách cần gì?”

Chưởng quỹ nói xong, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khi thấy rõ Lý Bình An, vẻ mặt hơi thay đổi:

“... Ai u!!”

“Ai u, là tiểu tử ngươi sao”

“Chưởng quỹ, đã lâu không gặp”

Chưởng quỹ vui mừng: “Tiểu tử ngươi vẫn còn sống à! Sao nhìn không thay đổi chút nào?”

“Nhiều năm không gặp, chưởng quỹ cũng không thay đổi gì.”

Lý Bình An nói nghe thì hay, thực tế chưởng quỹ đã già hơn so với hồi trước đó.

Ở Trấn Yêu Quan này có thể có được một gian cửa hàng, đương nhiên không phải người tầm thường.

Chỉ là phí hoài năm tháng, cho dù tu sĩ lợi hại đến mức nào cũng không bù lại được.

Chưởng quỹ cười ha ha một tiếng, nhìn Lý Bình An cảm khái rất nhiều.

Kỳ thật tình cảm của hai người cũng không sâu đậm bao nhiêu.

Chỉ là trăm năm trước trong một lần tình cờ quen biết, giờ phút này cố nhân lần nữa gặp lại. Lại sinh ra một loại tình cảm khó nói.

Hắn cảm khái không phải vì duyên phận đưa đẩy quen biết Lý Bình An, mà là đoạn thời gian kia sẽ

không bao giờ quay lại được.

Chưởng quỹ cũng không tính sổ sách nữa, phân phó tiểu nhị cho mấy người Lý Bình An thuê một gian phòng.

Lại dặn đầu bếp làm rượu ngon thức ăn ngon mang qua để ôn chuyện cũ với Lý Bình An.

Lý Bình An không có cự tuyệt, thoải mái ăn chực một bữa cơm.

Nói đến chuyện Lý Bình An và Trương Tung cùng nhau rửa bát gán nợ rồi đủ loại chuyện bát quái khi ấy.

Chưởng quỹ nhớ lại sự hưng phấn lúc đầu khi vừa tiếp nhận quán trọ từ tay phụ thân.

Lý Bình An thì nhớ lại cảnh chân ướt chân ráo vào giới tu tiên lúc ấy còn có sự ngây thơ và vô tri. Sau đó lại nói đến tình hình hiện tại của Trấn Yêu Quan.

“Những Yêu tộc này? Sao lại không thành thật như trước”

“Không sao, tiểu hài tử không ngoan đánh vài cái là chuyện thường”

“Trước kia đều là như thế này, không có gì phải lo lắng cả.

“Nếu như bọn họ thành thật thì cần xây Trấn Yêu Quan làm gì.”

Có thể nhìn ra được, chưởng quỹ và người ở Trấn Yêu Quan cũng không quan tâm đến việc Yêu tộc

xâm lấn.

Đối với bọn họ mà nói, việc này giống như ngày ba bữa cơm mà thôi.

Ban đêm, Lý Bình An ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng phía trên Trấn Yêu Quan.

Từ không trung rơi xuống từng mảng lớn bông tuyết trăng toán loạn một bầu trời đêm.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Trấn Yêu Quan dường như bị bao phủ bởi tuyết trắng dày đặc.

Tiểu cô nương cũng chưa có thiếp đi đúng lúc này một trận gió lạnh thổi tới, khiến nàng bất giác rụt cổ lại.

“Sao tiền tử còn chưa ngủ?”

“Sao Đại Bình An vẫn chưa ngủ vậy?” Tiểu nữ đồng hỏi lại.

“Tại hạ đang suy nghĩ một vài chuyện

“Ta cũng có chuyện cần suy nghĩ”

“Tiên tử đang suy nghĩ gì đấy?”

“. . . Um, Đại Bình An nói trước đi”

“Không nói cho ngươi biết”

“Bổn tiên tử ta cũng không nói cho ngươi!”

Lý Bình An đem cửa sổ đóng lại: “Ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy” Tiểu cô nương biến thành mèo con, ghé người nằm cạnh Ngưu Ngưu.

Đôi mắt để nhắm lại nhưng đột nhiên lại mở ra.

“Yêu tộc có nghĩa là gì?”

“Là ý trên mặt chữ”

“Ta và Ngưu Ngưu cũng là Yêu tộc sao?”

“Không phải”

“Vậy như thế nào mới là Yêu tộc?”

“Giống như tiên tử nhìn thấy con người vậy”

Mèo con rõ ràng không hiểu nhưng lại không muốn hỏi nhiều.

Bởi vì tiếp tục hỏi sẽ làm giảm trí thông minh của mèo con mất.

“Tiên tử muốn biết thì mấy ngày nữa chúng ta ra ngoài nhìn xem là sẽ biết”

Hắn phải làm rõ chuyện bên ngoài Trấn Yêu Quan, cần biết rõ mọi chuyện mới có thể yên tâm rời

Lý Bình An thấy tay dính tro bụi thản nhiên chùi lên người lão Ngưu: “Ngủ đi.”

Bầu trời tràn ngập tuyết trắng.

Yêu tộc tạm thời ngừng tấn công, chỉ có một tiểu đội đi trong trời gió tuyết.

Phía trước đèn đuốc sáng lên.

“Lệnh bài! Khẩu lệnh!”

Một giọng nói vang lên từ trong bóng tối.

Người đứng đầu tiểu đội hô khẩu lệnh và cầm lệnh bài từ thắt lưng giơ ra.

Sau khi xác định là người một nhà, bóng người đó bước ra khỏi bóng tối.

“Huynh đệ, hiện tại tình huống thế nào?”

“Như cũ”

Nam tử trẻ tuổi cầm đầu khuôn mặt tái nhợt tiến lên trước vài bước: ” Huynh đệ, ngươi ở doanh

trại nào?”

“Doanh chữ Ất”

Nam tử trẻ tuổi vỗ bả vai của đối phương: “Huynh đệ, đi thôi!”

“Um?”

Trong tay nam tử trẻ tuổi lộ ra một con dao găm màu bạc, đâm thẳng vào cổ họng người thủ vệ.

Cùng lúc đó, hai doanh trại gần đó đồng thời bị tập kích.

“Thi thể mang đi giấu cẩn thận chút.

“Tiếp tục đi”

Chương 769: TA TÊN LÀ TIÊN TỬ MIÊU MIÊU

Gió lạnh tàn phá bừa bãi, điên cuồng gào thét gào rít giận dữ giống như phát cuồng mà lật đổ cây cối.

Lại tựa như diều đứt dây, lung la lung lay bay lên bay xuống.

Trong gió lạnh một người trong bộ hồng y chậm rãi cất bước. “Huu ~ ”

Tiểu Hồng Y bị hất tung ở mặt đất.

“Mo… Ò…!”

Lão Ngưu duỗi móng ra bắt lấy tiểu cô nương.

Lý Bình An ngẩng đầu, nhìn xem độ cao của cánh cửa lớn đằng trước, trong đầu phác hoạ ra một bức tranh rõ ràng.

Có không ít người đang tiến vào Trấn Yêu Quan, đại bộ phận đều là tu sĩ tự nguyện đến Trấn Yêu

quan thu quan,

hoặc đơn giản là đến xem náo nhiệt.

Gió tuyết làm cho nơi đây tạo thành một vị trí đặc thù, hình thành nên một hiện tượng linh khí nào

Đúng là được trời ưu ái.

Tìm một chỗ cản gió trong sơn động ngồi xuống vừa khéo có một vị tu sĩ khoác áo choàng đi ngang

Vừa đi vừa thì thầm.

Âm thanh theo cơn gió tuyết truyền đến tai Lý Bình An.

“Mẹ nó, có tuyết lại tấn công, những con Yêu tộc đúng là mẹ nó gà tặc.”

“Đúng vậy, thời tiết thế này mà ngồi trong nhà ăn một bữa lẩu thì tuyệt còn gì bằng!”

Tiểu cô nương biến thành mèo con núp ở trong ngực lão Ngưu không ngừng xoa xoa móng vuốt

Lý Bình An mở bầu rượu, uống một hớp lớn.

Lại chia cho lão Ngưu một chút uống làm ấm thân thể.

Chương 769; TA TÊN LÀ TIÊN TỬ MIÊU MIÊU

“Tiên tử cũng muốn uống”

Mèo con nhìn bầu rượu nói.

“Mèo con không thể uống rượu, uống chút nước nóng

Lý Bình An dùng một tấm phù chú, mang băng đông thành khối rã thành nước đun sôi.

Mèo con nhấp miệng nhỏ uống nước nóng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bầu rượu bên hông Đại

Lúc này giọng nói một nam một nữ vang lên.

“Ở chỗ này nghỉ một lát đi, ta cũng không muốn đi nữa”

Hai người đi vào sơn động, trông thấy Lý Bình An.

Khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Nữ tu sĩ cố gắng dùng linh pháp để ngăn chặn cơn bão tuyết nhưng cũng không có tác dụng gì. Nam tu sĩ đối diện khuyên nhủ: “Đừng uổng phí sức lực nữa.

Hắn nhìn thoáng qua Lý Bình An cất lời: “Tại hạ Nam Ninh Lưu Mậu Tài, huynh đài cũng là nghe

tiếng gió mà đến?”

“Xem như vậy.” Lý Bình An gật đầu.

“... Sao ta nhìn ngươi có chút quen mắt”

Lưu Mậu Tài nói ra.

Lý Bình An cười nhạt không nói.

Lưu Mậu Tài lại đưa mắt nhìn Hắc Ngưu sau lưng Lý Bình An, không khỏi cả kinh nói.

“Ngươi là Lý Bình An, còn có... Thần Ngưu? Ta nghe về các ngươi rất nhiều lần. Ngươi... Ngươi so với trong tranh đẹp... Đẹp trai hơn nhiều.

Lưu Mậu Tài suy nghĩ từ để hình dung Lý Bình An rồi hắn dùng ánh mắt nhìn Lý Bình An từ trên xuống dưới sau đó lại chuyển sang lão Ngưu.

Giống như là đang nhìn động vật quý hiếm nào vậy.

“Ông trời của ta ơi, chuyến này đi quá lời rồi, trên đường tới đây ta gặp rất nhiều người mà trước đó chỉ mới nghe nói qua thôi, không ngờ ở đây lại gặp các ngươi. Ta trở về nhất định phải khoác lác với bằng hữu của ta một phen, lại nói Nhị Hồ của ngươi đâu, không phải nói bên cạnh ngươi chỉ có Thần Ngưu sao? Còn con mèo này là sao..”

Lưu Mậu Tài líu lo không ngừng làm cho Lý Bình An có chút nhớ đến Cảnh Dục khi còn trẻ. Lúc này lại có giọng nói vang lên.

“Ở chỗ này nghỉ một chút đi.

Ngay sau đó có một đội tu sĩ đi vào trong động.

Nhóm tu sĩ này mặc cùng một kiểu trang phục, giống như là trang phục của pháp y.

Có khoảng bảy tám người, dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi dáng dấp thanh tú.

Nam tử trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, lấy ra một viên đan dược nuốt vào.

Bên ngoài cơn bão tuyết vẫn không ngừng, dường như nam tử trẻ tuổi có điều kháng cự đối với cơn bão tuyết.

Nhìn thấy bọn họ Lưu Mậu Tài vui mừng: “Ta biết các ngươi, là thủ

vệ của Trấn Yêu quan. Không nói đâu xa, loại trang phục này là ở châu của bọn ta làm ra.

Dùng tơ tằm của một loài Linh Tằm nhả ra chỉ có ở châu bọn ta và chuyên cung cấp cho tu sĩ Trấn Yêu quan.

Lưu Mậu Tài khoe khoang tri thức của mình với nữ tu sĩ đi cùng, nhận được ánh mắt khen ngợi của đối phương.

“Mặt trên còn có số hiệu, ngươi nhìn số hiệu này của ngươi, chính là cấp Giáp.

Cấp Giáp? Thủ vệ cấp Giáp theo lý mà nói không nên xuất hiện ở đây.

Với lại dựa theo biên chế thủ vệ Trấn Yêu Quan, trong đội ngũ phải có một cấp Giáp, hai cấp Ất, ba cấp Bính.

Biên chế không chỉ xảy ra vấn đề, nhân số của các ngươi cũng không đúng.

Huynh đài, nếu ngươi là người trong nghề, làm thế này khác nào các ngươi là gian tế Yêu tộc phái tới…”

Nói tới đây, Lưu Mậu Tài không nói nổi nữa.

Bởi vì hắn chú ý tới vẻ mặt u ám của nam tử trẻ tuổi, hiện ra sát ý.

Lại đang dùng một loại ánh mắt như có như không nhìn chăm chú hắn, khóe miệng lộ ra cười lạnh. Lưu Mậu Tài mím môi, mắt giật liên hồi.

Cái mông xích sang bên cạnh, yết hầu lên xuống.

Hắn nhìn về phía nam tử trẻ tuổi, chỉ vào Lý Bình An đang đứng xem chuyện.

“Ngươi. . . Ta còn chưa giới thiệu bằng hữu của ta cho ngươi, hiện tại ta long trọng giới thiệu một

chút”

Du hiệp Cửu Châu, sát thủ Yêu Thánh, người bảo vệ Đẳng Trùng Thành, bạn thân Võ Thánh Cố Tây Châu, đệ tử Thục Sơn… Lý Bình An và Thần Ngưu.

Ánh mắt nam tử trẻ tuổi thuận theo ngón tay Lưu Mậu Tài, nhìn về

phía Lý Bình An.

Lý Bình An hai tay đút ở trong tay áo, ngồi chồm hổm dưới đất.

Chú ý tới ánh mắt của hắn, mỉm cười ấm áp.

Mấy người sau lưng nam tử trẻ tuổi đã đứng lên phá hỏng cửa hàng.

Phía ngoài gió lạnh tràn vào, sau đó đột nhiên gió thay đổi hướng.

Lưu Mậu Tài âm thầm với vào trong tay áo tìm pháp bảo đề phòng bất trắc. Động thủ!

“Huu~

Ánh sáng trong hồ lô không kịp chờ đợi bay ra ngoài, lấy tốc độ quỷ dị mà người ngoài không kịp nhìn thấy tình hình và biến thành một vòng cung trong hang động.

Mấy tên gian tế Yêu tộc không một tiếng động ngã trên mặt đất.

Kính hộ tâm trước ngực nam tử trẻ tuổi vỡ vụn, cùng lúc đó hắn tranh thủ thi triển pháp thuật độn thổ trốn thoát khiến mặt đất xuất hiện chấn động nhỏ.

Lưu Mậu Tài kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Lợi hại!”

Hắn giơ ngón tay cái khen ngợi không chút do dự.

“Nhưng, bỏ sót mất một tên”

Vừa dứt lời, một bóng người lập tức bay tới.

Chính là nam tử trốn thoát lúc nãy sao giờ nằm bẹp dí trên đất.

“Ây… Tập hợp đông đủ rồi nhỉ” Lưu Mậu Tài gật đầu.

Ánh sáng lúc nãy lại trở lại trong hồ lộ.

“Đây là phi kiếm của ngươi? Tốt hơn kiếm của ta nhiều”

Lý Bình An đứng lên, không để ý hắn thổi phồng: “Có thể làm phiền ngươi một chuyện không?”

“Ta?” Lưu Mậu Tài vừa mừng vừa sợ.

“Không có vấn đề, cứ việc phân phó.

“Giao hắn cho thủ vệ Trấn Yêu Quan giúp ta.”

“Không thành vấn đề!”

Lưu Mậu Tài trả lời dứt khoát.

Mèo con đi theo Lý Bình An, bỗng nhiên lại quay lại.

Đến chỗ mấy tên gian tế Yêu tộc đã chết lật trái lật phải còn sờ sờ.
“Tiên tử?”

Bên kia, giọng nói của Lý Bình An đã gọi tới lần thứ ba.

Mèo con mới cầm theo hầu bao tràn đầy, một lần nữa chạy ra ngoài.
“Hô hô –

Bão tuyết thổi tới trước mặt.

“Ta gọi Lưu Mậu Tài, nhớ đấy.

Sau lưng truyền đến tiếng Lưu Mậu Tài.

Mèo con xoay thân mèo lại: “Gọi ta là Tiên tử, Tiên tử Miêu Miêu!”

16:29

Chương 770: QUÁ TỘI LỖI

Phía trên Trấn Yêu quan.

“Ta không hề khoác lác, lúc ấy những người khác đều sợ chết khiếp nhưng cũng chính là ta đang lúc nguy nan, gặp nguy không loạn, cuối cùng ta chỉ huy nguyên một tiểu đội quân rút lui thành công trong sự bao vây của đội quân Yêu tộc”

Ở một góc nhỏ bên trong, chàng thanh niên đang cùng bằng hữu khoác lác đánh rắm.

“Khỏi phải khoác lác, nếu không phải Triệu Linh Nhi lấy một chống trăm giúp cho đội trinh sát của các ngươi có thời gian rút lui thì tiểu tử ngươi hiện tại đã sớm về với đất mẹ rồi còn ngồi đó mà khoác lác”

Cái này..”

Thấy mình khoác lác bị vạch trần, thanh niên tỏ ra khinh thường.

“Các ngươi không hiểu!”

“Tu vi cao thấp không quan trọng, chủ yếu là đầu óc, đầu óc đó!”

Lại là một trận trào phúng giễu cợt. Thanh niên cầm lấy rượu trắng, không định tiếp tục nói chuyện với bọn họ, thật lãng phí nước miếng.

Quay người bắt gặp một người đàn ông áo xanh.

Thanh niên nhìn hắn một cái, đang muốn lách qua, đối phương lại tiến lên trước mở miệng.

“Làm phiền huynh, ta đang muốn hỏi đường không biết đường xuất quan đi thế nào?

“Xuất quan?” Thanh niên kinh ngạc nói:

“Hiện tại Yêu tộc đang tấn công, xuất cái gì quan, còn không ngồi yên mà đợi”

Nói xong, hắn lại bổ sung một câu:

“Chờ mấy ngày nữa yên bình một chút, biết đâu có thể xuất quan

Nghe vậy thanh niên đi ra.

Phía trên Trấn Yêu quan, lại là một cảnh tượng khác.

Có đủ loại tu sĩ bận rộn ra ra vào vào.

Đều là nghe tiếng gió mà đến, có một số là thủ vệ Trấn Yêu quan,

số người tới Trấn Yêu quan

không ít hơn người đang ở trong trấn.

Lại hướng lên nhìn, lít nha lít nhít từng tòa lầu.

Thông qua các cây cầu liên kết với nhau, còn có thủ vệ mang áo giáp bạc đang canh ở Tháp Phi Kiếm phía trước.

Nhưng đây chỉ là một phần nổi của tảng bằng chìm ở Trấn Yêu quan mà thôi.

Bằng cách này họ đã xây dựng nên đệ nhất hùng quan ở Cửu Châu

chống lại Yêu tộc phía Bắc.

Một người, một trâu, một mèo đang ngồi trong quán rượu nhỏ.

Mèo con nghiêm túc nhìn giá các loại rượu có trong quán.

Tiểu nhị đi tới: “Khách quan, muốn uống chút gì không?”

Mèo con ngẩng đầu, ở chỗ này cũng không cần lo lắng vấn đề khi mở miệng nói chuyện.

“A ~ chúng ta đến ngồi một chút sẽ đi”

Tiểu nhị sững sờ: “Nơi này của chúng ta là quán rượu, còn phải buôn bán nếu ngươi không uống rượu thì xin nhường chỗ.”

Hắn nói uyển chuyển nhưng ý chính xác là lượn chỗ khác mà ngồi.

Mèo con từ trên ghế nhảy xuống: “Vậy chúng ta đi

Một móng vuốt kéo Đại Bình An, một móng vuốt kéo lão Ngưu, thúc giục nói: “Đi thôi đi thôi, đi nhanh thôi.”

Thế là một người một trâu bị mèo con kéo ra khỏi quán rượu.

Lý Bình An hơi có chút bất đắc dĩ nói ra: “Tiền của chúng ta đủ uống một bầu rượu mà”

“Nhưng mà uống xong rượu thì thành kẻ nghèo rớt mồng tơi” Mèo con nói: “Đại Bình An không phải

nói muốn đi bên ngoài xem tình hình sao? Chúng ta đi thôi, không nên đợi ở chỗ này”

Mèo con vừa nói, vừa nhìn bốn phía xung quanh.

Đều là nơi cần tiêu tiền.

Tội lỗi! Quá tội lỗi!

“Nhưng chúng ta hình như không đi được, cửa quan đã đóng rồi”

Mèo con thúc giục nói: “Vậy chúng ta cũng đi thôi, đi nơi khác, đi nhanh thôi”

Một nơi hẻo lánh ở Trấn Yêu quan.

Một người một trâu một mèo núp mình trong lều vải.

Xung quanh có không ít tu sĩ đều là người không có chỗ ở, tất cả tập trung lại chỗ này nghỉ ngơi. Bọn họ và Lý Bình An đều từ các nơi khác đến.

Giống nhau là bọn họ không đủ tiền ở trọ trong Trấn Yêu quan.

Hoặc là nói ngủ ở quán trọ hay ở chỗ này cũng không có gì khác biệt đối với bọn họ.

Nhưng Lý Bình An khác với mấy người đó, hắn còn dựng lều thổi cơm ở đây.

Tiểu cô nương lấy nấm nấu súp nấm, mùi thơm bắt đầu tỏa bốn phía, khói nghi ngút.

Lý Bình An ngồi ở trong lều vải đọc sách.

Bây giờ Trấn Yêu quan bị phong bế, nên không cần nóng nảy đi ra làm gì.

Ở Trấn Yêu quan đợi một thời gian đi, cũng chú ý được biến hóa bên ngoài.

Nghĩ đến đây, nghe thấy giọng nói của tiểu cô nương.

“Ăn cơm thôi.

Buổi tối mây mù dày đặc, trên bầu trời tràn ngập khí lạnh.

Mặt trăng như bạch ngọc chậm rãi di chuyển trên trời và các ngôi sao dần lộ ra ánh sáng.

Dải ngân hà mênh mông trải dài bầu trời cao.

Khi màn đêm vén màn ánh sáng những ngôi sao ló dạng, khoảnh khắc này không gì đẹp hơn.

Các tu sĩ đắm chìm trong đó, có một số tu sĩ khác thì đang leo lên Trấn Yêu quan chống chọi với cơn bão tuyết. Lại tiêu hao quá nhiều tinh lực, không thể không nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lý Bình An núp trong lều vải, cũng rất nhanh nhắm mắt lại.

Trời tờ mờ sáng, các ngôi sao trên trời dường như bị nước cuốn trôi, ngôi sao này sáng hơn ngôi sao khác.

Bên tai truyền đến giọng trẻ con non nớt.

Là Tiên tử Miêu Miêu đang cùng một thiếu

niên mười lăm mười sáu tuổi nói chuyện với nhau.

Thiếu niên là đi theo phụ huynh mà đến, vụng trộm chạy ra khỏi nhà.

Tiên nữ Miêu Miêu kể cho hắn nghe về cuộc hành trình kỳ diệu mà mạo hiểm của nàng và Đại Bình An, Ngưu Ngưu, không chỉ vậy còn biểu hiện ra mình có kiến thức rộng rãi là một tiên tử dũng cảm không sợ hãi.

Thiếu niên bị nàng hù dọa hắn chưa từng nghĩ đến một con mèo con mà lại lợi hại đến thế.

“Ngươi. . . Thật sự lợi hại như vậy?”

“Đương nhiên, ai gặp tiên tử đều muốn tôn xưng một tiếng đấy”

“Ngươi còn biết luyện đan?”

“... Tam tam.”

“Ta không rành luyện đan, ca ca ta mới biết luyện đan, phụ thân ta nói ta không có thiên phú luyện

dan.”

“Nhưng tiên tử ta có thể, mỗi lần Đại Bình An luyện đan, ta đều ở bên cạnh giúp hắn”

Lý Bình An yên lặng nghe.

Chỉ là giúp bưng trà đổ nước bóp vai, thôi cũng coi là giúp đi.

“Vậy tu vi hiện tại của ngươi tới cảnh giới nào?” Thiếu niên cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Ấy, cái này không thể nói”

“Vậy ngươi thật sự rất lợi hại!” Thiếu niên cảm thán một câu.

Thật sự là ngoài bầu trời có thế gới, ngoài thế giới có con người.

Trước kia ở trong thị trấn nhỏ, mình được coi là dị bẩm thiên phú rồi. Không ngờ ra thế giới bên

ngoài, mới chân chính hiểu rõ mình chả là gì.

Nghĩ như vậy, thiếu niên nắm chặt trường đao bên hông dùng vải rách bọc lấy.

“Ta không biết luyện đan, cũng không biết nhiều nhân vật lợi hại như vậy, ta chỉ từng giết người”

“. . . Giết người?” Tiểu cô nương chớp mắt.

“Ừ, có tà tu muốn cướp đoạt thân thể ta, còn có thổ phỉ trên đường”

“Ngươi giết qua bao nhiêu người rồi?”

“Trên đường đến đây ta giết tổng cộng năm mươi ba người.”

Tiểu cô nương nuốt nước miếng, thân thể nhích gần lại chỗ Lý Bình An.

“Vậy. . . Cái kia cũng không tính là gì đâu.”

Thiếu niên đắng chát cười một tiếng: “Đúng vậy, cái kia hoàn toàn không tính là cái gì”

Bỗng nhiên, hắn nhìn về phía tiểu cô nương, trịnh trọng nói:

“Ta dọc theo con đường này cũng chưa đụng phải kẻ địch mạnh nào, ngươi có thể làm đối thủ của

ta sao? Để cho ta trải nghiệm chân chính sự chênh lệch với cường giả.”

Tiểu cô nương lại rụt rụt thân thể: “Ngưu Ngưu dạy ta, không thể tùy tiện đánh nhau với người

khác, chỉ có thời điểm bất đắc dĩ mới có thể động thủ” Thiếu niên như có điều suy nghĩ.

Lý Bình An nghiêng nghiêng người sang bên cạnh, giả vờ ngủ. Tiểu cô nương thấy thế, lại vội vàng nhích tới bên cạnh hắn.

Chương 771: TRUNG TÂM CHIẾN TRƯỜNG

1583 chữ

Phía đông đường chân trời hiện lên ánh sáng trắng, mặt đất theo thời gian dần dần sáng hơn. Tia sáng lấp ló, bình minh ló dạng.

Bên tai ngoại trừ tiếng tiểu cô nương và thiếu niên nói chuyện với nhau, lại nhiều hơn tiếng ồn ào khác.

“Tiên tử ta không thèm nghe ngươi nói nữa, phải làm bữa sáng, Đại Bình An và Ngưu Ngưu sắp tỉnh rồi.”

Tiểu cô nương lấy nồi sắt đặt bên cạnh.

Rất nhanh, mùi thơm của cháo hoa phiêu đãng trong không khí. “Ngươi muốn ăn không?” Tiểu cô nương nhìn thoáng qua thiếu niên. Thiếu niên mím môi: “. . . Có. . .”

Hắn có chút xấu hổ, nhưng cơn đói cuối cùng cũng chiến thắng lý trí.

Hắn chưa tu đến cảnh giới hấp thụ linh khí ẩn chứa trong đất trời để tích cốc, hiện tại còn phải dựa vào ngũ cốc để duy trì.

Mà đồ ăn trong Trấn Yêu quan giá cả lại cực cao mà hắn lại vụng trộm chạy đến đây không mang theo nhiều tiền bởi vậy chỉ có thể bữa đói bữa no.

Tiểu cô nương mức cho hắn một chén cháo lớn.

Thiếu niên đưa tay chùi lên áo, tiếp nhận lấy chén cháo hoa rồi nói một tiếng cảm ơn.

Lúc này, lão Ngưu cũng tỉnh.

Tiểu cô nương vỗ đầu lão Ngưu, giới thiệu nói: “Đây là Ngưu Ngưu nhà ta”

“. . . Gặp qua. . . Ngưu Ngưu. . .”

Thiếu niên cảm thấy cách xưng hô này vô cùng quái lạ.

Nhưng lại nghe tiểu cô nương nói khi nàng luyện đan, học pháp thuật đều được Ngưu Ngưu chỉ day.

Thiếu niên lại nhìn con Hắc Ngưu có hình thể đồ sộ này thêm vài lần.

Hắc Ngưu cắm đầu uống chén cháo hoa, cũng không để ý tới ánh mắt hắn.

Lý Bình An cũng thức dậy, cầm chén cháo lên uống.

Hắn ngồi xổm bên tường thành dùng tuyết trắng rửa mặt và tay, xem như vệ sinh cá nhân đơn giản.

Sau đó đánh răng bằng bàn chải đánh răng làm từ lông ngựa.

Bột đánh răng là hắn tự mình làm, từ các loại thảo dược như gừng, thăng nha, địa hoàng, hạt sen.

Một người một trâu một mèo ngồi xổm thành hàng giống như mọi buổi sáng bình thường khác. Ngắm nhìn mặt trời phía đông đang dần nhô lên.

Lý Bình An liếc qua mèo con: “Tiên tử đã đánh răng chưa? ”

“Miêu Miêu –’

Lý Bình An lại liếc mắt nhìn lão Ngưu bên cạnh.

“Hống hống hống”

Nghe tiếng động này, ai không biết còn tưởng rằng nó sắp ăn thịt ai tới nơi.

Lý Bình An đưa mắt nhìn xuống phía dưới tường thành.

Tường quá cao, mặc dù bọn họ còn chưa có lên đỉnh.

Nhưng phía dưới cũng không nhìn thấy mặt đất xung quanh chỉ toàn mây và sương mù bao phủ.

Nước rơi xuống có lẽ còn chưa kịp chạm đất đã hóa thành băng ngay trên không trung. Lục tục có người đứng dậy rời đi lại có người còn ở chỗ này ngươi một lời ta một câu trò chuyện với nhau.

Thiếu niên cũng không có rời đi, lúc nãy tiểu cô nương đưa cho hắn ta phần cháo hoa còn dư lại còn tặng thêm vài con cá khô nhỏ.

Thiếu niên uống liền mấy chén lớn, lúc này còn đang bận tiêu hóa thức ăn.

Tiểu cô nương nhìn chằm chằm phía dưới tường thành, lỗ tai giật giật.

Dường như nghe thấy tiếng động nào đó.

Ha?

Lại thò đầu ra, cẩn thận nghe.

Lão Ngưu kéo nàng lại.

Thiếu niên đột nhiên ý thức được cái gì, “Cẩn thận!”

Dứt lời, tay chạm vào chuôi đạo ở thắt lưng, bước chân chạy đi.

Trong mây mù, đột nhiên xuất hiện một cái miệng khổng lồ. Tiểu cô nương đứng bên tường thành ngửi thấy mùi tanh.

Trái tim thiếu niên run lên, bước chân chậm nửa nhịp.

Đã chậm rồi sao?

Một giây sau, cái miệng khổng lồ kia nhận được một móng vuốt lớn. “Đông”

Chủ nhân của cái miệng khổng lồ từ chỗ vừa đến quay đầu chạy về chỗ cũ.

Thiếu niên nuốt từng ngụm nước bọt, kinh ngạc nhìn về phía Hắc Ngưu.

“Hống hống hống..”

Tiếng rống bỗng nhiên vang lên hòa thành một.

Mây mù bị gió lốc thổi tan, lúc này mới nhìn rõ mặt đất.

Đội quân dày đặc giống như là thuỷ triều hướng thẳng đến Trấn Yêu quan mà tấn công.

Các tu sĩ, thủ vệ Trấn Yêu quan và Tháp Phi Kiếm cũng bắt đầu lao vào đánh trả.

Các tu sĩ ở Trấn Yêu quan đã xem việc Yêu tộc không sợ chết tấn công là chuyện thường ngày.

Vô số phi kiếm và ánh sáng các loại pháp bảo ập đến trên chiến trường.

Một bên bầu trời trông như thiên thạch thi nhau rơi xuống.

Đủ mọi màu sắc đan xen vào một chỗ cực kỳ lộng lẫy.

Vị trí hiện tại của họ đứng là một góc nhỏ hẻo lánh ở Trấn Yêu quan cho nên không phải là vị trí trọng điểm mà Yêu tộc tấn công.

Thiếu niên đứng tại chỗ với hai mắt mở to kinh ngạc nhìn cảnh tượng này máu trong người cũng sôi sùng sục.

Một số tu sĩ ra khỏi thành nghênh địch, chuẩn bị cắt đường lui của Yêu tộc.

Thiếu niên cầm lấy đạo cũng nhìn thấy tiểu cô nương bình an vô sự đứng đó.

Vội vàng chào tạm biệt nàng, rồi lập tức rời đi.

Tiểu cô nương giống như vẫn còn sợ hãi, lúc này vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Biến thành mèo con, ghé vào người lão Ngưu.

Duỗi ra móng vuốt sờ lên đầu lão Ngưu Ngưu, xem ra đêm nay lão Ngưu có thịt ăn rồi.

Lý Bình An nói: “Bây giờ chúng ta ra ngoài dọn dẹp một chút”

Ngay lúc này, Trấn Yêu quan.

Lăng vệ.

Đây là tầng thứ nhất của Trấn Yêu quan cũng là vị trí trung tâm then chốt.

Thống trị nơi đây với hàng ngàn tháp kiếm nằm ngay chính diện phía trước chiến trường Trấn Yêu quan.

Tu sĩ đang tọa trấn nơi đây, đạo hiệu “Tiềm Long” đang nhìn bàn cát nhấp nhô với vẻ mặt nhàn

Tiềm Long, người này tu hành thuật pháp tu hành rất lộn xộn.

Đối với kiếm sư là một tên gà mờ nhưng đồng thời lại am hiểu bùa chú và phong ấn, trong võ đạo cũng hiểu được vài phần.

Còn học thuật cơ quan trong một thời gian dài.

Cho nên cũng không thể nói hắn thuộc về loại tu sĩ nào mà ở chỗ này hắn chỉ là tu sĩ thủ hộ Trấn Yêu quan.

Tiềm Long xỉa răng bằng chiếc tăm sắt được làm tinh tế và nghe tin báo từ các phương truyền đến. Nhưng bây giờ mới chỉ là món khai vị

cho bữa tiệc trước khi bắt đầu thực chiến thôi còn chưa tính là gì cả.

Hắn liếc qua một nữ tử trẻ tuổi mặc thanh y bên cạnh.

Gương mặt xinh đẹp không son phấn nhưng làn da lại đẹp mịn màng như tuyết, mày kiếm mắt sáng mang nét nghiêm nghị hào hùng.

Người này là Triệu Linh Nhi.

Tiềm Long liếc nhìn ngực đối phương, thì thầm nói: “Ngực. . . Ngực, ngực nhiều cơ ít.

“Cái gì lành ít dữ nhiều

?”

X3đ) [xiông duījí shřo] lành ít dữ nhiều.

Từ LXI và HJ đều phát âm là xiong nên tác giả ở đây đang chơi chữ nha mn

“Đương nhiên là đám kia Yêu tộc kia lành ít dữ nhiều”

Tiềm Long ho nhẹ một tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện:

“Đúng rồi, ta nghe thủ hạ báo Lý Bình An đã đến Trấn Yêu quan.

Lý Bình An không còn là Lý Bình An trăm năm trước.

Trăm năm trước, Lý Bình An và lão Ngưu còn là lữ khách không gợn lên nổi cơn sóng. Bây giờ tuy vẫn là lữ khách nhưng danh khí lại tăng mạnh.

Đến mức thế lực khắp nơi cũng bắt đầu chú ý đến động tĩnh của hắn.

Triệu Linh Nhi hơi giật mình khi nghe thấy ba chữ Lý Bình An.

“. . . Thật sao. .”

“Thưa tiên sinh, hắn là hắn nghe được chuyện Yêu tộc bạo động nên trở về”

Triệu Linh Nhi nói giống như là tự cho mình câu trả lời hợp lý vậy.

“Không chỉ trở lại, mà còn tiện tay bắt một đám gian tế

Tiềm Long còn kể đến: “Nếu có cơ hội ta cũng muốn gặp hắn một lần

ngược lại còn muốn xem xem người mang trên mình đầy kỳ quái này giấu cái bí mật gì.

Triệu Linh Nhi không có đáp lời mà xoay người rời đi.

Nhìn xem là muốn đi chiến trường.

“Cẩn thận một chút, có tin tức truyền đến mấy tên đại yêu của Yêu tộc đang liên hợp ẩn núp trên chiến trường chỉ chuyên môn giết tu sĩ ở canh thượng tam giới.

Sau lưng truyền đến lời nhắc nhở của Tiềm Long.

Triệu Linh Nhi rời khỏi trung tâm Trấn Yêu quan đi thẳng ra trung tâm chiến trường…

Chương 772: TIÊN TỬ KHÔNG HỀ KHOE KHOANG

Chương 772: TIÊN TỬ KHÔNG HỀ KHOE KHOANG Trên chiến trường đã có tu sĩ võ đạo dẫn đầu đánh trận. Dựa vào hình thể cường tráng một mình dẫn đầu.

Giống như kỵ binh xông vào trại giặc không ai cản lại.

Sau lưng hắn lập tức có tu sĩ đuổi theo như hoa nở khắp chiến trường rực lửa. Một bên khác binh sĩ Yêu tộc liên tục không ngừng lên leo Trấn Yêu quan.

Mà Trấn Yêu quan cũng đang không ngừng phản kích.

Thiếu niên nắm lấy đao hít sâu một hơi.

Theo dòng người xông ra quan.

Vì hắn chỉ dựa vào hai cái đùi nên tốc độ cực chậm.

Con đường dưới chân này dài hơn so với hắn tưởng nhiều.

“Hô hô hô!”

Nhịp tim nặng nề dị thường.

Cảnh tượng trước mắt dù trong mộng đã thấy qua vô số lần nhưng đó là trong mộng khác xa với hiện thực tàn khốc lúc này.

Không biết đã chạy được bao lâu thiếu niên nắm chuôi đạo phi người nhảy lên.

“Rống

Yêu tộc ngẩng đầu mà không quan tâm sắp tới mình sẽ đón nhận cái gì.

Lưỡi đao nặng nề ngoài ý muốn chém đứt binh khí.

Thiếu niên nâng chân lên mang theo đao lạnh xẹt qua.

Máu tươi phun ra.

So với những tà tu, sơn tặc hình như bọn Yêu tộc này cũng không khó giết lắm.

Mặt đất dưới chân hắn đột nhiên nứt ra đồng thời trong không khí có một luồng ánh sáng chiếu vào.

Thiếu niên lảo đảo một cái nhìn nhìn về luồng ánh sáng nhưng không thể ngăn lại.

Lúc này, có tu sĩ đã bay đến giữa không trung dẫn đầu ngăn cản luồng ánh sáng ấy.

16:30

Đối với hắn lúc này toàn bộ chiến trường là tiếng hỗn loạn khắp nơi và tiếng vũ khí va chạm kịch liệt.

Hắn đứng dậy nghe thấy đủ loại âm thanh dội vào trong tai.

Bỗng nhiên thi thể của yêu tộc giống như một con cá voi khổng lồ rơi từ trên không xuống một cách nặng nề.

Có người tóm lấy hắn bay ra ngoài.

“Ầm ầm – – !!”

Thiếu niên mở to mắt: “Ca?”

Người đàn ông có bộ râu nón rậm rạp nhìn hắn với vẻ mặt nghiêm túc:

“Ngươi, con mẹ nó”

Lời còn chưa nói hết mặt đất bỗng nhiên trồi ra một sợi dây sắt.

Dây sắt cuốn lấy người đàn ông râu quai nón, nó lập tức kéo huynh đệ hai người từ không trung rớt xuống.

Một Yêu tộc cầm chùy tiến về huynh đệ hai người mà đập.

Người đàn ông râu quai nón trong lúc nhất thời không cách nào trốn thoát khỏi dây sắt. Trên sợi dây sắt thấp thoáng có dấu khắc phù văn khiến pháp lực của hắn bị khóa lại. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc xuất hiện một bóng đen đâm vào tên tu sĩ Yêu tộc đang cầm chùy. Lão Ngưu duỗi ra móng vuốt vung mạnh.

Liền đem đối phương quăng xa trăm trượng trên không trung hóa thành một cái điểm sáng nhỏ. Lúc này, râu quai nón cũng thừa cơ tránh thoát khỏi xiềng xích.

Thiếu niên hít sâu rồi thở dốc nhìn theo.

Là người đàn ông áo xanh gặp ở Trấn Yêu quan lúc trước.

Đã vậy còn cõng theo một con trâu đen, trên đầu con trâu đen này còn có một tiểu cô nương đang nằm sấp.

Tiểu cô nương quay đầu nhìn xem thiếu niên nhếch miệng cười một tiếng.

Giống như đang nói: “Người nhìn thấy chưa? Tiên tử không có khoác lác, tiên tử chính là lợi hại như vậy

Thiếu niên còn chưa kịp nói câu nào mà thân ảnh kia đã bay xa.

Còn bản thân hắn thì bị huynh trưởng nhiều năm không gặp xách lên một đường hướng Trấn Yêu quan mà đi.

Đợi thiếu niên kia đi xa, tiểu cô nương lập tức khôi phục bộ dạng run như cầy sấy miễn cưỡng mở hai mắt ra nhìn.

Đại Bình An khống chế phi kiếm ở phía trên chiến trường hỗn loạn bay qua.

Đỉnh đầu có tiếng gió gào thét xuyên qua đó là một thanh đạo dài đến hơn mười trượng xẹt qua. Tiểu cô nương lấy hai tay che đầu của mình đến mắt cũng nheo lại.

Cách đó không xa có người khổng lồ mặc áo giáp vung chiếc chùy tròn đập mạnh tới. “Hô hô hô! !”

Gió mạnh theo đó quất vào mặt, tiểu cô nương bị dọa đến mặt không có chút máu.

Ngay khi hắn ta chuẩn bị đập mạnh vào ai ngờ phi kiếm lại nhẹ tênh mà rẽ ngang.

Chỉ nhẹ nhàng như vậy mà tránh được công kích của đối phương.

Tiểu cô nương “Bành” một tiếng lập tức biến thành mèo con.

Từ trên đầu lão Ngưu một đường trượt vào trong ngực Lý Bình An vùi cả đầu vào đến mắt cũng không dám mở.

Lý Bình An tiện tay đánh bay ý đồ chặn đường hắn của tu sĩ Yêu tộc còn không quên cúi đầu nhìn thoáng qua mèo con.

Bất đắc dĩ nói ra: “Ta không phải nói tiên tử rồi sao, tiên tử không cần ra theo ta”

“Ta mới không muốn meo meo.

“Tiên tử không cần run cũng không cần sợ hãi”

“. . . Tiên tử ta không hề so hãi”

Mặc dù miệng mèo con cực kỳ cứng rắn nhưng mà thân thể lại bán đứng chính mình vô cùng thành thực mà run cầm cập.

Lý Bình An cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục tiến lên.

Có lẽ lâu rồi hắn chưa từng được chứng kiến cảnh tượng lớn như vậy kể từ chuyện Đằng Trùng Thành lần trước.

Có tu sĩ Yêu tộc tiến đến đập pháp bảo về phía hắn.

Lý Bình An cũng không thèm phản ứng, bầu không khí trên chiến trường quá hỗn loạn.

Dưới pháp nhãn rất dễ dàng để phân biệt các loại hơi thở và hướng chảy của linh mạch. Hắn cố ý tìm một đạo hơi thở quen thuộc.

Vực Ngoại Thiên Ma.

Từ lần trước bị kiếm làm trọng thương trên người Lý Bình An đã để lại vết sẹo.

Mặc dù không đến mức hắn sẽ nói cho dù đối phương dù ở chân trời góc biển hắn cũng đều có thể tìm ra cho bằng được.

Cũng giống như lần trước không thể phát sinh thêm chuyện cùng trong một tòa thành mà không thể phát hiện được nửa điểm tung tích của đối phương.

Lý Bình An cũng chưa muốn ở đây tìm ra Vực Ngoại Thiên Ma hắn đơn thuần muốn thử vận may thôi.

Hắn luôn có một loại trực giác, lần này Yêu tộc tấn công không giống với những lần trước.

Mà còn không bình thường hơn hắn luôn cảm thấy Vực Ngoại Thiên Ma đang ở đây.

Nhưng đây chẳng qua là suy đoán của hắn thôi.

Lý Bình An lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện mình đã bay ra thật xa.

Gần như xung quanh đều là tu sĩ yêu tộc.

Có thống lĩnh Yêu tộc cầm cờ chỉ huy các Yêu tộc xung quanh tiến hành bao vây kẻ xâm nhập. Lý Bình An cong nhẹ ngón tay lại đem tu sĩ yêu tộc xung quanh hất xa. Mạnh mẽ đẩy lùi tất cả các tu sĩ yêu tộc trong bán kính hơn mười dặm.

Bất kể tu vi ra sao đều bị ép thành bột mịn.

“Ông!!

Một kiếm tu ẩn nấp dưới lòng đất đột nhiên đứng dậy.

Thanh kiếm chĩa thẳng vào Lý Bình An.

Loại thủ pháp đánh lén này trên chiến trường cũng không hiếm thấy.

Thủ đoạn cực kỳ kinh tởm. Nhưng mà cực kỳ hiệu quả.

Song phương tu sĩ chém giết say sưa đều tập trung tinh thần cao độ.

Những cuộc tấn công bất ngờ này chính là đánh trả không kịp.

Lần này xuất thủ đánh lén chính là một tên Yêu tộc kiếm tu cấp bảy, trong nháy mắt bộc phát thực lực đủ để uy hiếp được tu sĩ cấp tám.

Theo tiếng thét dài ánh sáng thanh kiếm tăng vọt giống như đất bằng nổ tung hiện ra một quả cầu

ánh sáng bạc đông đảo tu sĩ yêu tộc đều bị ánh sáng làm chói mắt.

Lý Bình An cũng không có tránh trực tiếp đưa tay.

Kiếm phong rơi vào mu bàn tay của hắn nhưng không thể tiến thêm nửa bước.

Khóe mắt tên kiếm tu Yêu tộc có chút co rúm.

Lý Bình An liếc mắt nhìn qua thấy rất nhiều tu sĩ yêu tộc lấy hắn làm trung tâm mà vây lại.

Tên kia kiếm tu thấy một kích không thành lập tức xoay người cấp tốc bỏ chạy.

Lý Bình An cũng không có đuổi theo hắn mà đang tìm một lỗ hổng để phá vòng vây.

Giơ lão Ngưu lên: “Này! Các người chớ có càn rỡ, nhìn con trâu này này”

Lập tức vứt lão Ngưu xuống.

Mình thì mang theo mèo con lách mình theo lỗ hổng bên trong thoát thân mà đi. “MÒ… Ò. ””

Thân mình lão Ngưu bị đại quân Yêu tộc bao phủ.

Nhưng mà một lát sau thân ảnh của nó lại bay ra rơi chính xác trên lưng Lý Bình An. Trên mông còn quấn một tu sĩ yêu tộc.

Lão Ngưu hất cái đuôi đi.

Lý Bình An nói : “Lão Ngưu, tổ hợp kỹ của chúng ta mặc dù nhiều năm không dùng nhưng vẫn ăn ý như cũ”

Lão Ngưu: ‘... Ngươi có còn là người không?

Giữ sức điều khiển của Lý Bình An tốc độ của thanh kiếm bay dưới chân hắn càng nhanh hơn trước.

Mấy con đại yêu nhận được tín hiệu vây giết nhao nhao chạy về đằng này.

Bên trên có tu sĩ nhân tộc cấp ba đang đơn độc tác chiến thấy vậy liền tiến hành vây giết.

Mà giờ này khắc này trong lều tiền tuyến của Yêu tộc.

Một nam tử trung niên đầu người thân giao* đang theo dõi diễn biến chiến tuyến trên bàn cát.

Giao: ở đây là thuồng luồng chưa hóa rồng.

Một hạt cát đại biểu tu sĩ dân tộc Cấm vào khu vực thuộc về yêu tộc.

Một thân một mình mà tiến vào vô cùng dễ thấy.

Nam tử trung niên cấp tốc hạ lệnh giết đối với người này.

Chương 773: Mất rồi lại tìm thấy

1743 chữ

Trên chiến trường, những con đại yêu nghe tin đã đến. Lý Bình An cảm nhận được pháp ấn đang đuổi theo phía sau lưng mình.

“ Rít rít rít….”

Những con đom đóm như cơn mưa sao băng bay xẹt qua người bọn họ, rồi chúng tự bạo, tạo thành ngọn lửa bốc cháy dữ dội, thiêu đốt tất cả mọi thứ xung quanh.

Chúng cũng không quan tâm đến binh lính Yêu tộc, vẫn nhanh chóng lan tràn khắp nơi. Ngọn lửa thiêu cháy rất nhiều Yêu binh, khiến cho rất nhiều Yêu binh đau đớn kêu gào, ngay sau đó bốc cháy hoá thành tro bụi.

Lý Bình An cười khẽ một tiếng, ngay cả với đồng minh của mình cũng ra tay tàn nhẫn như vậy sao? Bốn phương tám hướng đều chìm trong biển lửa đỏ rực, ngàn vạn con khôi lỗi của Xích Yêu lơ lửng ở giữa không trung, giống như là một tầng mây lửa.

Miêu Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng rực vì bị ánh lửa nhuộm đỏ.

Lý Bình An bình tĩnh đảo mắt nhìn xung quanh, lập tức phát hiện ra chân thân của Xích Yêu ở giữa đám khôi lỗi. Phi kiếm bay ra lập tức tấn công, không ngừng lao tới, đâm thẳng đến vị trí của Xích Yêu, không dùng bất kì chiêu thức cầu kì cao siêu nào, chỉ đơn giản là đâm tới với tốc độ cực nhanh.

Xích Yêu Quỷ hoàn toàn không kịp phản ứng gì thì đã cảm thấy ý thức mơ hồ, trời đất chao đảo, thân hình đã bay ngược ra sau.

Đồng thời lúc đó vô số mũi tên băng, gió mạnh, chân hỏa, sấm sét…... bùng nổ trên lưng lão Ngưu. Khóe miệng lão Ngưu khẽ giật giật. Hai tay Lý Bình An nắm chặt hai chân nó, đỡ nó trên lưng.

Giờ này phút này, trên sa bàn của cả phe địch và phe ta, mọi người đều chú ý tới một chấm nhỏ đang một mình di chuyển xuyên qua quân đoàn Yêu tộc.

Một tiếng gầm còn dữ dội hơn cả sấm sét vang lên, sau đó là tiếng " răng rắc", mặt đất xuất hiện một khe nứt, rung chuyển dữ dội. Một người khổng lồ trên người hội tụ rất nhiều tia sấm sét xuất hiện ở phía trước.

Miêu Nhi cố gắng mở to đôi mắt, nhìn vào trong chiếc túi nhỏ của mình.

" Cạch cạch cạch –

Toàn bộ tiền xu, bạc, còn có các loại bảo bối nhỏ quý giá của nàng đều bị văng ra ngoài. "Um……"

Miêu Nhi cố gắng nắm lại, nhưng những thứ bên trong túi lại tan chảy giống như nắm cát vàng trong bàn tay. Dù có cố gắng thế nào cũng không thể nắm chặt được, cát vàng vẫn sẽ rất nhanh chảy đi mất. Cuối cùng, thậm chí ngay cả chiếc túi nhỏ của cô bé cũng bị cuốn theo gió.

Miêu Nhi cảm thấy mình như đang bị cắt xuống một miếng thịt từ trên cơ thể.

Tại doanh trại Lang Vệ.

Tiềm Long nhìn chằm chằm vào chấm nhỏ bằng hạt cát trên sa bàn. Chấm nhỏ này đang đột phá vòng vây, tạo thành một lỗ hổng trước các đại yêu và trước quân đoàn yêu binh đông đảo. Ngay sau đó,

chấm nhỏ nhanh chóng trở về trong Trấn Yêu Quan.

Tiềm Long dừng động tác xỉa răng lại, nhìn xuyên qua chấm nhỏ bằng hạt cát kia, hắn thấy rõ khuôn mặt thật của người đó.

“Ồ? Người này… Chính là Lý Bình An?”

Bên trong căn lều lớn phía doanh trại Yêu quân.

Người đàn ông trung niên đầu người thân giao long, trợn mắt nhìn chấm nhỏ bé bằng hạt cát kia

thuận lợi xé rách một lỗ hổng vòng vây, đường hoàng thoát ra thì không khỏi nhíu mày. Những nhân vật có tên tuổi ở Trấn Yêu Quan, hắn đều ghi nhớ và đã tính toán sắp xếp trước. Trước khi khai chiến, hắn đã cẩn thận sắp xếp người theo dõi hành động của bọn nó. Người này là ai?

Tại Trấn Yêu Quan.

Trở lại trong quan, Lý Bình An phủi sạch bông tuyết bám trên người.

Phía sau hắn đại chiến vẫn đang tiếp tục diễn ra, những trận chiến đấu như này đã xảy ra vô số lần trước Trấn Yêu Quan. Nhưng chính những trận chiến như vậy đã trở thành món khai vị, là khởi đầu của toàn bộ những cuộc chiến sống còn.

Lý Bình An chưa tìm được tung tích của Vực Ngoại Thiên Ma nhưng cũng biết bản thân không thể tiến sâu thêm nữa. Tiến sâu hơn nữa sẽ nguy hiểm…

Lúc này, hắn bỗng chú ý tới tâm trạng của Miêu Nhi có vẻ không tốt. Miêu Nhi đang cúi đầu, siết chặt các ngón tay.

“Tiên tử làm sao vậy?”

“Ưm….. Không có gì”

Lý Bình An phát hiện túi xách nhỏ trên thắt lưng Miêu Nhi không thấy tăm hơi đâu

” Túi xách nhỏ đâu rồi?”

“ Bị mất rồi ” Giọng Miêu Nhi khẽ nức nở.

“Không sao đâu, chờ khi nào ta có thời gian sẽ khâu cho tiên tử một cái túi nhỏ khác. ” Lý Bình An an

ủi cô bé.

” Bên trong còn có bạc và tiền đồng ….còn rất nhiều bảo bối nữa.

“Tiền thì sau này có thể kiếm lại sau, bảo bối cũng có thể tìm lại. Chỉ cần tiên tử không có việc gì là may mắn rồi”

Mèo con hít một hơi thật sâu, đuôi cụp xuống.

Lý Bình An nhìn mèo con sắp khóc thì vội vàng an ủi.

“Cái cũ không đi thì cái mới không thể đến. Người trưởng thành không khóc lóc hối hận vì những cái đã mất mà cần đặt mục tiêu lâu dài hơn cho tương lai”

Lần này ngôn từ cổ vũ của Lý Binh An không còn mang đến sự an ủi, tạo động lực to lớn cho Miêu

Nhi như ngày thường. Xem ra lần này việc mất đồ đối với Miêu Nhi mà nói là một cú sốc tâm lý rất nặng nề.

Buổi tối, sau khi ăn no.

Miêu Nhi cố gắng giữ vững tinh thần, ngồi bên đống lửa, hai móng vuốt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, đuôi vung vẩy đong đưa qua lại, giống như đang suy nghĩ về vấn đề Miêu sinh, cũng giống như đang tự hỏi những ngày kế tiếp phải sống như thế nào, làm sao những ngày tới không để Ngưu Ngưu và Đại Bình An chết đói.

Suy nghĩ một chút, không biết tại sao cô bé lại ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cô bé mơ thấy tìm lại được chiếc túi nhỏ mà mình đã đánh mất.

Đống lửa vang lên tiếng bập bùng, Miêu Nhi mở mắt tỉnh dậy, nó đánh hơi khịt khịt mũi. “Um…..”

Bàn tay của cô bé theo thói quen sờ lên thắt lưng một cái, sờ được cảm giác mềm mại quen thuộc.

“Ha!?”

Miêu Nhi cúi đầu, kinh ngạc phát hiện chiếc tủi nhỏ của mình bị mất đã tìm lại được.

Cô bé không khỏi kêu lên một tiếng, vươn bàn tay móng vuốt khẽ nhéo lên mặt mình một cái, cảm thấy hơi đau, lúc này mới ý thức

được đây không phải là đang nằm mơ.

Mèo con há to miệng, ôm chặt chiếc túi của mình, không thể chờ đợi thêm, vội vã mở túi ra, lục tìm bên trong, đồng xu, bạc, còn có các loại bảo bối nhỏ. Chiếc áo mà Đại Bình An may cho, còn có những viên đá mà cô bé đã nhặt được, những trang nhật kí của mèo con nữa…

Miêu Nhi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt hiền lành của Ngưu Ngưu.

Mèo con lại nhìn trên nhìn dưới người Ngưu Ngưu.

Nửa bên lông trên người Ngưu Ngưu đã bị cháy sém, trên mông còn cắm một thanh đao mà Ngưu Ngư lại rút ra như không có việc gì.

“Ngưu Ngưu,meo meo!!

Mèo con dang ra bốn cái chân ngắn, ôm chầm lấy Ngưu Ngưu.

Lý Bình An hơi hé mở mắt, ngáp một cái, rồi lại nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, trước quầy thịt trâu.

“Cái này…. Cái này…! Ừm, còn cả cái này nữa! Tiên tử đều lấy hết!”. Ngón tay nhỏ của cô bé chỉ chỉ,

hào phóng nói. Lão Ngưu đứng ở phía sau lộ ra nụ cười hài lòng.

Tuyết lại rơi.

Lý Bình An uống một ngụm nước nóng, xa xa có bóng người đi tới. Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo choàng màu đen, trông có chút lôi thôi không được chỉnh chu. Không những đi đến tay không, hắn còn tự mang theo ghế của mình đến, đặt ghế ngồi xuống ở vị trí cách Lý Bình An không gần không xa.

‘Xin tự giới thiệu một chút, tên tại hạ là Tiềm Long”

“Hữu lễ” Lý Bình An gật đầu.

“Ta đã được nghe nói đến danh tiếng của Lý tiên sinh từ lâu, trăm nghe không bằng gặp mặt, quả nhiên khí độ phi phàm”

Nói đến đây, Tiềm Long vắt chéo hai chân, không đợi Lý Bình An đáp lời, lại tự mình sửa lại lời nói:

“ Hừ! Ở cùng với những lão già kia lâu quá, miệng lưỡi cũng trở nên dối trá, đạo đức giả giống như

bọn họ. Nói thật nhé! Nhìn ngài so với trong tưởng tượng của ta bình thường hơn rất nhiều.

Các hạ quá lời rồi.

Đang nó dở thì cô bé rất thông minh bưng trà tới, sau đó lại chạy đi.

Tiềm Long nhấp một ngụm nước trà, thản nhiên nói: “Chuyện mấy tên gian tế kia, cảm ơn các hạ đã giúp đỡ”

“Chỉ là thuận tiện ra tay mà thôi

“Nghe nói Lý tiên sinh luôn luôn làm việc tuỳ tâm, không theo quy củ nào cả. Vì vậy ta sẽ không hỏi Lý tiên sinh đến đây với mục đích gì mà chỉ muốn hỏi ngài dự định sẽ ở lại đây bao lâu?” “Chuyện này khó nói, không thể tính trước được” Lý Bình An thành thật trả lời.

Chương 774: Cửa hàng lớn như vậy sao?

1635 chữ

“ Vậy ta sẽ nói thẳng, nếu Lý tiên sinh chấp nhận ở lại Trấn Yêu Quan một thời gian, có bất kì yêu cầu gì xin cứ nói.”

Một nhân vật có chiến lực vượt qua bát cảnh, sẽ có tác dụng ảnh hướng đến thế cục chiến trường là điều không thể nghi ngờ.

Tuy rằng nói cuộc chiến lần này cũng giống như mỗi một cuộc chiến đấu trước kia, không có gì khác biệt nhưng Tiềm Long có dự cảm mơ hồ là lần này Yêu tộc muốn chơi lớn một lần.

Tuy nhiên, đó chỉ phỏng đoán của hắn, không thể kết luận điều gì. Chỉ có thời gian mới trả lời rõ ràng được mọi chuyện.

Mỗi một lần Trấn Yêu Quan xảy ra chiến tranh, ngắn thì vài năm, dài thì kéo dài hơn mười năm, luôn luôn là một cuộc chiến giằng co. Cho nên dù xuất phát từ mục đích gì thì Tiềm Long vẫn quyết định giữ chân nhân vật lữ khách áo xanh, thực lực mạnh mẽ này.

Lý Bình An thản nhiên nói: “Tại hạ không có yêu cầu gì, cũng không

cần gì hết, nếu muốn ở lại tự

nhiên sẽ ở lại.

Tiềm Long im lặng một lát, đột nhiên hắn nhớ ra điều gì đó.

Nếu tiên sinh đã nói vậy thì thế này nhé. Ở phố Chu Tước có một cửa hàng đã đóng cửa rất lâu, ta xem như cho Lý tiên sinh thuê làm nơi ở

Nói đến đây, không đợi Lý Bình An mở miệng, Tiềm Long lại bổ sung nói: "Tất nhiên ta cho ngài thuê không phải miễn phí, hôm qua ở trên chiến trường Lý tiên sinh đã giết được mấy tên đại yêu, hơn nữa tối hôm qua Thần Ngưu lại giết thêm rất nhiều yêu quân… Những thứ này đều có thể đổi lấy giá trị cống hiến, lấy đó tính là hai tháng tiền thuê nhà, khỏi phải tính toán rắc rối. Hai tháng sau sẽ mới tính tiền thuê nhà, ngài thấy thế nào?"

Lý Bình An do dự một lát, rồi nhìn về phía Miêu Nhi và Lão Ngưu.

" Xin chờ một chút, ta bàn bạc với tiên tử và lão Ngưu nhà ta một chút.

Một người, một bò, một mèo trao đổi rì rầm một lúc.

Cuối cùng, Lý Bình An ngẩng đầu lên.

" Ta đồng ý thoả thuận.

Tiềm Long nhe rằng cười, cũng đáp: " Thoả thuận thành công!"

Từ trong tay Tiềm Long nhận lấy chìa khóa, một người, một trâu, một mèo đã đứng trước cửa hàng.

Cô bé đeo túi nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn rất hưng phấn. Bản thân có được một cửa hàng riêng mình, đối với cô nhóc tham tiền mà nói, quả thực là miếng bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, là một chuyện quá tốt đẹp.

Trên đường người qua lại tấp nập.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi khiến cho khuôn mặt cô bé toả sáng rạng rỡ.

Một tiếng kẽo kẹt giòn tan vang lên, cánh cửa mở ra, nhóm người đi vào trong nhà, không ngửi thấy mùi ẩm mốc thay vào đó mà mùi hương tươi mát toả ra, xông vào mũi.

Lý Bình An nhìn lướt qua kiến trúc trong phòng, không khó để đoán ra trước kia ở đây là một quán trọ.

Phòng khách tầng dưới có vài cái bàn, tầng trên có sáu phòng.

Miêu Nhi rất hào hứng lên lên xuống xuống cầu thang, chạy tới chạy lui khắp nhà.

Sống từ nhỏ đến lớn đây vẫn là lần đầu tiên cô bé có một ngôi nhà lớn đến như vậy.

Lý Bình An kéo ra một cái ghế, lau sạch bụi trên đó. Tuy nói trong phòng ngửi thấy không khí trong lành nhưng bàn ghế ở đây vẫn dính rất nhiều bụi bặm.

Lý Bình An ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên tường có khảm một viên ngọc màu xanh, hắn hiểu được nguyên nhân vì sao không khí ở đây lại trong lành như vậy.

Miêu Nhi chạy qua chạy lại mười mấy vòng, cuối cùng mới biết mệt mỏi, lắc lắc cái đầu đi xuống. “Được rồi, dọn dẹp nhà cửa đi thôi” Lý Bình An nói.

Các cửa hàng trên phố Chu Tước đều phát hiện ra quán trọ bị đóng cửa lâu ngày, nay lại có người dọn vào ở.

Bên kia đường.

“ Quý khách, mời ngài vào trong”

Tiểu nhị vội vàng tiếp đón, mời khách đi vào bên trong, hắn ngẩng đầu liếc nhìn qua quán trọ ở đối diện, thấy cửa lớn mở rộng, mấy cánh cửa sổ cũng đã được đẩy mở. Sau đó các loại bàn ghế cũng được khiêng hết ra ngoài.

16:31

Tiểu nhị nhìn kỹ hơn, lúc này hắn mới chắc chắn là quán trọ ở đối diện thực sự có chủ nhân mới tới. Tiểu nhị vội vàng đi vào bên trong: ” Chủ quán !”

Lúc này, chủ quán đang chăm chú đọc một quyển tiểu thuyết, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi: ” Làm sao vậy? ”

Quán trọ đối diện có người dọn vào rồi”

“Ồ? Vậy sao?

Chủ quán ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ui chà! Thật sự là có người tới rồi, đã bao nhiêu năm rồi nhỉ?”

Đã mười năm rồi.” Tiểu nhị nói: ” Mười năm, cuối cùng cũng mở cửa rồi”

Mặt trời lẩn vào trong những đám mây, ngay cả khi nó bị che khuất vẫn đỏ tươi như sắt nóng chảy, hào quang rực rỡ vẫn toả ra bốn phía.

Lý Bình An lấy tay nhẹ nhàng gạt lớp bụi mỏng đi, ngồi lên trên ghế, tận hưởng khoảng thời gian vui

vẻ hiếm hoi này.

“Hây-hay-hay-hay ”

Phù phù phù!”

Cô bé khuẩn bàn ghế, chạy tới chạy lui rất phấn khích. “Tiên tử làm chậm thôi”

“Um.”

“Đừng để bị ngã đấy.”

“Meo”

“Tiên tử đi chuyển bàn ghế chậm một chút, những chiếc bàn gỗ này giá rất đắt, đừng làm hư hỏng”

Cuối cùng, chỉ khi hắn nói những lời này thì cô bé mới dừng lại, ngẩng đầu trả lời lại hắn, cô bé hỏi

một câu ngắn gọn.

“Rất đắt meo meo?”

“Ừ, rất đắt đó”

“Đắt đến mức nào?”

“Làm hỏng một cái ghế, phải để Ngưu Ngưu cày ruộng hai mươi năm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé trở nên rất nghiêm trọng, nhìn chằm

chằm vào cái ghế trên tay mình.

Dường như Lý Bình An đoán được suy nghĩ trong lòng cô bé, nói : " Tiên tử cũng không thể bán những chiếc ghế này, đó là ghế nhà người ta mà. "

Cô bé cúi đầu xuống, nói: "Tiên tử không nghĩ như vậy đâu?

Ot ot ot

Lý Bình An nghe được tiếng bụng mình đói đang kêu réo. Cô bé ngẩng đầu lên, hỏi: "Đại Bình An đói bụng rồi à?"

"Đói bụng rồi.

Cô bé nói: "Nhưng mà bây giờ tiên tử đang chuyển đồ, nếu tiên tử đi nấu cơm thì ai sẽ chuyển đồ đây?"

Lý Bình An do dự một chút, nói: "Tiên tử đi nấu cơm trước, sau đó lại chuyển đồ như vậy là được

. ừm, cũng đúng"

"Tiên tử mau đi nấu cơm đi.

Cô bé đặt ghế xuống, chạy đi ngay. Lý Bình An thì tiếp tục nằm phơi nắng, tiện thể quan sát phố xá xung quanh.

Con phố Chu Tước này cũng khá sầm uất.

Đối diện quán trọ của hắn cũng là một quán trọ, hai nhà bên cạnh cũng vậy. Một nhà là tiệm rèn, một nhà là tiệm cầm đồ. Lý Bình An suy nghĩ một lát đã có thể dự liệu được sau này việc làm ăn sẽ tốt đẹp.

Ánh mắt hắn lại nhìn vào quán trọ đối diện, hắn phát hiện ánh mắt của tiểu nhị của quán đối diện. Vì thế, hắn quyết định đứng dậy, thẳng thắn đi đến quán trọ bên phía đối diện. Người ta thường nói làm cùng nghề là đối thủ, sau này trong việc làm ăn khó tránh khỏi va chạm, đến chào hỏi sớm cũng là việc tốt.

Tiểu nhị thấy hắn đi tới, vẻ mặt tươi cười đón chào.

"Ông chủ, trông ngài lạ mặt quá, mới tới đây sao?"

Lý Bình An chắp tay chào, nói :" Ta tới đây lần đầu, mong sau này các vị giúp đỡ nhiều hơn.

Chủ quán mỉm cười, đáp:" Sẽ giúp đỡ, sẽ giúp đỡ. Đó là quán trọ các hạ mua sao?"

" Chỉ là thay người ta trông tiệm thôi."

Chủ quán suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu, bảo tiểu nhị rót cho mình và Lý Bình An chén trà. "Một tách trà này, chúc các hạ làm ăn phát đạt.

" Xin cảm ơn

Hai người trò chuyện thêm một chút thì bên kia đường truyền đến tiếng gọi của cô bé.

"Ngưu Ngưu, Đại Bình An ăn cơm thôi!"

Tại hạ xin phép đi đây"

"Xin cứ tự nhiên

Cô bé cũng chỉ làm một nồi canh rau và mì đơn giản. Sau đó đuổi Lý Bình An và lão Ngưu ra bên ngoài ăn, còn mình thì cầm khăn lau bắt đầu tổng vệ sinh quét dọn.

Lý Bình An và lão Ngưu ăn mì, nhìn mặt trời buổi chiều từ từ lặn xuống. "Lão Ngưu, có vẻ như chúng ta lại sắp bắt đầu một cuộc sống mới rồi. "Ò….."

"Thật là tốt"

"Trả quả trứng lại cho ta!" "..... Ò ò….."

Chương 775: Kinh doanh quán trọ

Mặt trời lên cao, nắng rực rỡ, tuyết lớn không còn rơi nữa.

Từ nửa tháng trước, trận đại chiến bên ngoài Trấn Yêu Quan đã lại rơi vào cục diện bế tắc. Điều này đối với hai bên tham chiến mà nói đã quá quen thuộc, tập mãi cũng thành thói quen. Ai cũng không vội, cứ như vậy giằng co hao tổn lẫn nhau.

Một trận chiến lớn như vậy mà muốn một trận phân định thắng bại là chuyện hiếm khi xảy ra. Chủ yếu là xem ai không thể ngồi yên

trước.

Trong Trấn Yêu Quan, hôm nay là tết Nguyên Tiêu.

Bên ngoài quán trọ treo hai chiếc đèn lồng to, đỏ thẫm. Bên trong quán, Lý Bình An thong dong ăn bánh trôi. Bên trái là cô bé, bên phải là lão Ngưu. Một người, một trâu, một mèo đang suy nghĩ về tên quán trọ.

Cho tới bây giờ, Lý Bình An cũng chưa từng mở quán làm ăn kinh doanh. Đối với hắn đó là một trải nghiệm mới. Hắn thích trải nghiệm những điều mới mẻ, vì vậy hắn mới thích đi du lịch khắp nơi.

Đối với hắn mà nói đây chính là một loại tu luyện. Cuộc đời của hắn dài đằng đẵng, từ từ luyện tập, bỏ đi tâm trí ích kỷ " chỉ mình là nhất ", bỏ đi trái tim kiêu ngạo "không ai so nổi" của mình. Tu luyện nuôi dưỡng cho mình một trái tim ấm áp và từ bi, đi theo con đường đúng đắn.

Về chuyện đặt tên cho quán trọ. Lý Bình An cảm thấy điều này cũng không đơn giản hơn tu luyện. Đặt tên cũng có rất nhiều chú ý. Tên của một cửa hàng tưởng chừng có vẻ đơn giản thôi nhưng kỳ thật bên trong ẩn chứa chiều sâu và nhiều tầng ý tứ.

Đầu tiên, tên cửa hàng nhất định phải thuận miệng dễ nhớ, không nên quá khó đọc, tên cửa hàng không chỉ phải hay mà còn phải tốt lành may mắn…

Kinh doanh quán trọ từ con số không cũng phức tạp giống như nuôi dạy đứa con của chính mình. Miêu Nhi muốn đặt tên là "Đại Bình An, quán trọ của Ngưu Ngưu và Miêu Miêu tiên nữ".

Lý Bình An cảm thấy cái tên này chắc chắn không thể thu hút được khách hàng. Vì thế đổi thành "Quán trọ phương xa.

Thế nào là phương xa? Nơi này chính là phương xa.

Không tới mấy ngày thì bảng hiệu đã được khắc xong, cẩn thận treo lên phía trước quán trọ. Trôi qua gần nửa tháng nữa, quán trọ yên lặng suốt mười năm một lần nữa khai trương.

Tiếng pháo nổ đùng đùng rộn ràng vang lên, thu hút sự chú ý của không ít người trên phố. Để phù hợp với bầu không khí, một người, một trâu, một mèo đều mặc quần áo màu đỏ rực rỡ. Ba người từ lớn tới nhỏ đứng ngay ngắn chỉnh tề trên bậc thang.

Lý Bình An chắp tay, chào nói: " Các vị khách quý, hôm nay quán nhỏ của chúng ta mở cửa khai trương, mọi đồ ăn đều có đầy đủ, mong rằng các vị quan tâm giúp đỡ nhiều hơn, giúp đỡ nhiều

hon…"

Miêu Nhi bắt chước theo dáng vẻ của hắn, cũng chắp tay cúi chào, cười ngây ngô, giống như một con mèo thần tài.

Quán trọ không lớn, cũng không cần quá nhiều tiểu nhị.

Đầu bếp là Miêu Nhi, phụ bếp là Miêu Nhi, thủ quỹ, tiểu nhị cũng là Miêu Nhi……

Không đúng, một mình Miêu Nhi chắc chắn không thể đảm nhận được hết công việc, sẽ không kịp. Lý Bình An và lão Ngưu không còn cách nào khác, chỉ đành từ bỏ thói lười biếng của mình. Công việc dọn dẹp, chạy bàn lặt vặt giao cho lão Ngưu, Lý Bình An thì phụ trách tính sổ sách.

Nhưng mà liên tiếp mấy ngày trôi qua, quán trọ vẫn chưa đón tiếp được một vị khách nào.

ngóng trông khách đến. Lão Ngưu ôm đĩa hạt dưa, ngồi xuống cạnh mèo con. Cô bé dùng tay đỡ mặt, thở ra một hơi dài ảo não.

e＝(‘o’*))) Than ôi!

Sao lại khó như vậy nhỉ, nhớ lúc trước ở An Bắc Tứ trấn, móm mì cá chạch của ta nổi tiếng là rất ngon nhưng mà đến đây còn không kiếm được một đồng.

Đại Bình An nói, bởi vì ở Trấn Yêu Quan mười người thì chín người đều là tu sĩ. Vì thế, nguyên liệu nấu ăn của các quán trọ khác đều hơn phân nửa là pha trộn dược liệu hoặc là thuốc bổ. Nhưng mà, hiện tại bọn họ không đủ tiền để mua các loại nguyên liệu nấu ăn đó, bọn họ chỉ có thể sử dụng một số nguyên liệu nấu ăn bình thường.

Thông thường tu sĩ đã không cần phải phụ thuộc vào đồ ăn mà sống, nói cho cùng thì ăn đồ đối với tu sĩ chỉ là thú vui hưởng thụ mà thôi. Nếu như có thể vừa được hưởng thụ, vừa được bồi bổ thân thể thì tất nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Do đó, quán trọ của bọn họ vắng vẻ, không ai đến cũng là chuyện bình thường, không có gì phải ngạc nhiên.

“Phụt phụt phụt”

Lão Ngưu nhổ vỏ hạt dưa, an ủi Miêu Nhi.

Không cần phải lo lắng, tệ lắm thì lúc gần đi chúng ta bán hết bàn ghế đi là được. “Ùm……”

Cô bé ngẩng đầu lên, thấy Đại Bình An nhà mình đã về.

“Đại Bình An, đi đâu về vậy?”

Lý Bình An nhẹ nhàng nói: “Ta đi quán trọ đối diện ăn cơm.

Cô bé:...

Lão Ngưu ngẩng đầu lên.

“Tiểu tử, ngươi có biết xấu hổ không thể hả !? Ăn cơm….. sao không gọi ta”

Cô bé nhìn Đại Bình An nhà mình, giống như đang nhìn một cậu bé không hiểu chuyện, lại nhìn về quán trọ phía đối diện, khách ra vào không dứt.

Đúng lúc này, một tiếng gọi vang lên bên cạnh.

“ Là các ngươi phải không?”

Cô bé quay đầu lại, nhận ra gương mặt quen thuộc. Đó là chàng trai đeo trường kiếm ở thắt lưng

“ Ồ – đúng là ngươi rồi!” Chàng trai tỏ ra rất vui mừng.

Cô bé đứng lên: ” Ngươi có ăn cơm không?”

“An com?”

Chàng trai suy nghĩ một chút rồi nói: ” Ta mời các ngươi ăn cơm, ân cứu mạng lúc trước ta còn chưa có cơ hội cảm tạ

“ Vậy thì đi vào đi

Cô bé hồ hởi kéo đối phương đi vào trong quán trọ.

Chàng trai nhìn quanh quán trọ không thấy có một khách hàng nào cả.

Không chỉ không có khách, thậm chí tiểu nhị phục vụ cũng không

thấy bóng dáng đâu cả.

Chàng trai trẻ bối rối, hoang mang không hiểu tại sao. Nhưng vì hắn cũng chỉ vừa mới đến Trấn Yêu

Quan không lâu, tưởng rằng đây là phong tục địa phương nơi này.

“Ngươi muốn mời chúng ta ăn cái gì đây?” Cô bé hỏi.

“Các ngươi muốn ăn cái gì đều có thể gọi, ta mời khách.

Chàng trai hào phóng nói.

Lúc trước, hắn len lút trốn ra ngoài một mình, tiền trong túi không nhiều.

Nhưng bây giờ khác trước rồi, hắn đã tìm thấy đại ca.

Mặc dù trước đó, hắn bị đại ca đánh cho một trận nhưng mà bây giờ mọi chuyện đều đã qua rồi. Cô bé vội vàng cầm lấy thực, nói : ” Món này…... món này… đều là món ngon đặc biệt ở đây”

Chàng trai liếc nhìn thoáng qua, cảm thấy giá cả rẻ đến mức nực cười, hơn nữa lại còn thu tiền tệ bình thường thế tục, không phải đá quý hay linh thạch.

Sau đó, lão Ngưu lại chọn thêm vài món.

Cô bé cảm thấy có vẻ đã chọn hơi nhiều nên chớp chớp mắt.

“Những món này…... Có thể chứ?”

“Có thể, nếu không đủ ăn thì có thể gọi thêm.

“Không cần, không cần. ” Cô bé vội vàng lắc đầu: ” Đủ rồi, đủ nhiều rồi.

Chàng trai nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Tiểu nhị ở đây đâu rồi?”

Hắn lắng nghe kỹ, hình như trong quán trọ ngoài bọn họ ra thì không còn có ai khác ở đây. Thậm

chí đầu bếp cũng không thấy đâu!

“Ò!”

Lão Ngưu tiếp nhận thực đơn, tỏ vẻ mình chính là tiểu nhị ở chỗ này.

Sau đó, nó lại cẩn thận đưa thực đơn các món đã gọi cho cô bé.

“Bếp trưởng!”

Vẻ mặt cô bé rất nghiêm túc: ” Tiên tử sẽ chuẩn bị thật tốt.

Sau đó, cô bé lập tức ngậm lấy tờ thực đơn, chạy vào trong phòng bếp.

Tiên sinh thu ngân Lý Bình An thì gảy bàn tính, đặt bàn tính trước mặt chàng trai.

“ Chàng trai trẻ, tổng cộng là một trăm năm mươi văn tiền”

Chàng trai trẻ :???

Hắn kịp phản ứng, đưa tay sờ vào trong túi áo, lấy ra một khối linh thạch: ” Ta không có tiền lẻ, cái này có được không?”

Được.” Lý Bình An thu lấy linh thạch.

Chương 776: Học Trộm

Chẳng bao lâu, một bàn đầy các món ăn đã làm xong.

Cô bé bày món ăn ra, nói: “Nào, nhanh ăn đi”

Chàng trai nói: ” Các ngươi cũng ăn đi, một mình ta không thể ăn nhiều như vậy đâu.

. Vậy thì thật ngại quá.

Bé gái đã học được cách giả vờ khách sáo.

Lão Ngưu đặt mông ngồi xuống luôn, duỗi tay ra ăn tưng bừng, dù sao cũng đã có người trả tiền rồi.

Lý Bình An ngồi ở chỗ quầy, pha một chén trà hoa cúc cho bản thân giải ngấy.

“Nhóp nhép~”

“Mà lúc trước không phải các ngươi nói mình vừa mới tới nơi này sao? Sao đột nhiên lại trở thành

chủ quán trọ này rồi?” Thanh niên tò mò hỏi

Bé gái nhìn về phía Lý Bình An.

Lý Bình An nói: “Là một người bạn cho chúng ta thuê, nhờ chúng ta giúp trông tạm quán.

Chàng trai gật gật đầu, một lần nữa nói cảm ơn chuyện lúc trước.

Chẳng bao lâu, thức ăn trên bàn đã hết sạch.

Đúng là sức ăn của thanh niên có thể ăn hết cả tiền dưỡng già, mèo con và lão Ngưu cũng ăn rất

khoẻ.

Bọn họ trò chuyện thêm một lúc.

Chàng trai lau miệng, nói: ” Ta xin phép ra về đây, ta đi ra ngoài quá lâu, khi trở về ca ca sẽ lại mắng ta mất”

“Không tiễn nhé”

Trước khi đi, chàng trai lại nhìn về phía Lý Bình An.

“Hu…..”

Chàng trai vừa đi vừa nói lẩm nhẩm.

“Sao lúc nào ta cũng có cảm giác đã gặp người đó ở đâu rồi thế nhỉ…...

Cô bé ghé vào cạnh cửa, lưu luyến không rời, hô: ” Lần sau lại đến nữa nhé, tiên tử còn có rất nhiều món ăn đặc sắc đấy.

Chàng trai đi rồi, quán trọ lại trở nên quạnh quẽ, vắng vẻ.

Cô bé nhìn vào khoản thu nhập duy nhất trong mấy ngày khai trương này, không khỏi rời vào suy

Ngược lại, Lý Bình An thì không quá quan tâm đến chuyện làm ăn, rượu thơm không sợ ngõ nhỏ, hẻm sâu. Hơn nữa hai tháng đầu tiên còn được miễn tiền thuê nhà nữa.

Uống xong ly nước trà chống ngán, hắn xoay người đi lên tầng hai quán trọ, có vẻ như hắn chuẩn bị đi ngủ bù. Những ngày này, cuộc sống đã tạm ổn, trôi qua thật nhàn nhã.

Lý Bình An duỗi lưng, lười biếng ngáp ngủ một cái thật dài. Ánh mặt

trời sau giờ ngọ cũng không chói chang, lại ấm áp. Hắn nghĩ sẽ chỉ nghỉ ngơi chút xíu thôi, ai dè lúc tỉnh lại thì đã là ban đêm.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, quán trọ vẫn vắng lặng, không có một bóng người. Lúc ăn cơm tối, tâm trạng cô bé không tốt lắm, chỉ nấu phần ăn của lão Ngưu và Đại Bình An.

“Tiên tử không ăn sao? ” Lý Bình An hỏi.

“Tiên tử không ăn, buổi tối tiên tử sẽ đi tìm chuột.

Có vẻ cô bé cố tình không ăn, cảm thấy ăn ít đi một phần, là có thể tiết kiệm được một phần tiền. “Nơi này không có chuột đâu”

“Không có chuột thì tiên tử cũng sẽ tìm được thứ khác.

Nhiều khả năng tiên tử sẽ tìm không thấy đâu” Lý Bình An nói.

Cô bé không để ý tới hắn nữa, biến thành mèo con rời đi một mình dưới ánh trăng. Thời gian trôi qua khoảng một canh giờ, Lý Bình An đang ngồi ở trước quầy, đọc sách luyện dược thì thấy Miêu Miêu tiên tử ngậm một con chuột lớn trở lại, bước chân khẽ lắc lư, giống như một vị một tướng quân đắc thắng trở về.

Mèo con còn cố ý đặt chuột trước mặt Lý Bình An, ngước mắt lên nhìn hắn.

Lý Bình An cũng nhìn cô bé một cái, nói:” Miêu Miêu tiên tử rất lợi hại”

“Um……”

Lúc này mèo con mới hài lòng ngậm con chuột nhảy xuống quầy.

Lý Bình An buồn cười, tiếp tục lật xem sách luyện dược.

Đêm càng lúc càng khuya, những ngôi sao trên bầu trời cũng càng lúc càng rực rỡ. Bát ngát vô tận trời sao, trăng sáng đầy trời. Giống như một vùng đại dương sáng đèn, phác họa ra một bức bức tranh rất tuyệt đẹp.

Một người, một trâu, một mèo nằm trên nóc nhà, ngắm nhìn những vì sao nhấp nháy lúc sáng lúc tối, ngắm đêm tối yên tĩnh, ngắm gió đêm mát dịu.

Thế hệ này thay thế thế hệ khác, còn mặt trăng thì không thay đổi.

Mặt trăng hiện hữu từ thế hệ này sang thế hệ khác, có một loại cảm giác cảnh còn người mất, khiến cho người ta không khỏi cảm thán nhân sinh ngắn ngủi.

Nhưng khi vừa nghĩ tới đây, Lý Bình An lại cảm thấy đây không phải là chuyện mình cần phải suy nghĩ. Một đời lại một đời thay đổi cũng chẳng có liên quan gì đến hắn. Trong lúc này, đột nhiên hắn cảm giác cô độc trỗi dậy bủa vây.

Lý Bình An đưa tay sờ sờ mèo con, lại vỗ vỗ mông lão Ngưu, dùng sức kéo kéo đuôi lão Ngưu.

Ừ, bỗng nhiên hắn cảm thấy không còn cô độc nữa.

Lý Bình An nói: “Ngày mai tiên tử cho ta một ít tiền.

Chương 776: Học Trâm

Con ngươi màu hổ phách của Miêu Nhi phản chiếu dải sao trời, vừa nghe Lý Bình An nói vậy thì lập tức cảnh giác.

“Đại Bình An lại muốn đi quán trọ đối diện ăn cơm đúng không?”

“Mấy lần trước ta đi là để tìm hiểu thám tính tình hình, trải qua mấy ngày tìm hiểu đã hiểu rõ cách bọn họ phối trộn thảo dược vào trong thức ăn” Lý Bình An chính nghĩa nói một cách nghiêm túc:” Cho nên ta có ý định đi nhập một ít hàng về, tự mình nghiên cứu luyện chế

“Ồ-” Miêu Nhi nghe hắn nói thì ngạc nhiên: ” Thật sao?”

Đã bao giờ ta lừa gạt tiên tử chưa?”

“Vậy cần bao nhiêu tiền?”

“Toàn bộ gia sản của chúng ta”

Miêu Nhi giật mình.

“Không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con.” Lý Bình An tỏ ra nghiêm túc, nói.

Đại Bình An nói đúng meo meo.”

Vì thế ngày hôm sau.

Lý Bình An cầm theo toàn bộ gia sản trong nhà đi chợ, chuẩn bị mua một ít nguyên liệu luyện chế đan dược.

Không giống với khu chợ ở nhân gian, ở chỗ này có thể mua được mọi thứ dành cho giới tu luyện. “Đi ngang qua không nên bỏ lỡ, Bổ Khí đan Bổ Thể đan, toàn bộ bán phá giá! Bán phá giá, bán phá giá!”

“Mấy viên linh thạch để bên người không làm được gì, bị thương không dùng được, để trong người chỉ làm đau lưng, mua không được nhà, mua không được đất..”

Các loại âm thanh ồn ào khắp mọi nơi.

Hai tay Lý Bình An đút trong tay áo, nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi mỉm cười. Kỳ thật cảnh tượng này cũng không khác lắm so với khu chợ ở thế tục bình thường, chỉ đơn giản là đồ bán ra khác

Lý Bình An đi dạo xung quanh, nhìn trái nhìn phải. Cho dù là hắn cầm toàn bộ gia tài trong nhà đi nhưng tiền trong tay hắn cũng không có nhiều. Cho nên nhất định phải chọn mua thứ có giá trị.

. Lý Bình An!?”

Đột nhiên, có người gọi to.

Lý Bình An liếc mắt một cái nhìn thấy một người đàn ông thân trên cởi trần.

16:32

Lý Bình An cười nhạt gật gật đầu, cũng không có hứng thú muốn nói chuyện gì với đối phương. Ánh mắt hắn lại tiếp tục nhìn về phía những thảo dược giá rẻ.

“Nam Dương võ phu Chu Võ, mong muốn mời các hạ đấu quyền!”

“Hả?” Lý Bình An hơi ngước mắt nhìn lên.

Dường như toàn bộ tiếng ồn ào xung quanh lập tức im bặt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này. Chu Võ ôm quyền hành lễ, ánh mắt cuồng nhiệt.

Sự việc võ sĩ mời đấu quyền cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

Một mặt, võ sĩ thường thông qua việc vượt cấp khiêu chiến đối thủ có thực lực cao hơn để tìm cơ hội đột phá giữa sinh tử. Mặt khác là vì muốn nâng cao tên tuổi.

Về phần mục đích của Chu Võ thì khó mà nói.

Cái tên Nam Dương Chu Võ này không quá nổi bật. Nhưng mà ba chữ Lý Bình An thì ngược lại cực kỳ nổi tiếng.

“Thảo dược này bán thế nào?”

‘Người bán hàng sửng sốt chần chừ một lát rồi báo ra giá cả.

Lý Bình An đưa tay chọn mấy dược liệu có phẩm chất tốt.

Mí mắt Chu Võ khẽ run run, giọng nói lại to hơn : ” Võ phu Chu Võ đến từ Nam Dương, xin các hạ đấu quyền!”

Lý Bình An một lần nữa nghiêng đầu: ” Ồ? Xin đấu quyền gì?”

Từ trước đến nay, phong cách ở Trấn Yêu Quan đều như thế này sao? Có thể công khai hẹn người đánh nhau giữa chợ như vậy?

Chu Võ đứng tạo thế quyền đơn giản, ý quyền từ trong cơ thể trôi chảy như dòng nước.

“Hu!!”

Hắn hít một hơi dài rồi phun khí từ trong miệng mũi ra.

Mọi người xung quanh đều thích xem náo nhiệt, hướng ánh mắt về chỗ này tò mò xem. Thông thường sẽ không có ai từ chối lời mời đấu

quyền của một võ sĩ.

“Thật xin lỗi, Lý mỗ không muốn đầu quyền với các hạ”

Nói xong, Lý Bình An cầm thảo dược vừa mua được, quay người bước đi, bước đi dài nhanh, không có một chút ý tứ nào là sẽ quay đầu lại.

Dù cho ở Trấn Yêu Quan có cho phép đánh nhau riêng hay không, hắn cũng sẽ không ra tay với đối phương. Lấy lớn hiếp nhỏ, lấy mạnh hiếp yếu, lại không hề có lý do chính đáng. Thật sự là nhàm chán

vô vị.

Huống chi, hôm nay người này tới xin đấu mình chấp nhận. Ngày mai người khác đến xin đấu, rồi hết người này tới người khác đến…...

Chu Võ xấu hổ ngượng ngùng đứng yên tại chỗ, thế quyền cũng đã tạo rồi. Đối mặt với ánh mắt của tất cả mọi người, không khỏi ngượng ngùng cười trừ.

Nhưng mà mọi người cũng rất bội phục dũng khí của hắn. Dù sao không phải ai cũng dám mời một vị tiên nhân, thực lực chỉ sợ đã tới đỉnh cửu cảnh xin đấu quyền.

Chu Võ nắm chặt nắm đấm, hít sâu một hơi, quay người bám theo phía sau Lý Bình An.

Chương 777: Tìm người chiến đấu với người

1528 chữ

Chương 777: Tìm người chiến đấu với ngươi

Ở trong chợ tiếng người huyên náo ồn ào. Chu Võ đi theo phía sau Lý Bình An từ xa.

Lý Bình An nhìn trái nhìn phải, chẳng bao lâu ở trong tay đã cầm theo rất nhiều dược thảo. Mặc dù đó đều là thảo dược rẻ tiền nhất nhưng khi Lý Bình An đặt ở dưới mũi ngửi ngửi vẫn cảm thấy rất hài lòng với lần đi mua sắm này.

Chu Võ đứng từ xa nhíu mày nhìn những dược thảo kia, ngay cả hắn, người đối với dược lý chỉ biết một không biết hai cũng có thể nhận ra được những thảo dược đó.

Không thể không nói, có thể ở Trấn Yêu Quan mua được mấy thứ này, quả là Lý Bình An đã mất rất nhiều công sức.

Lý Bình An xách theo những dược liệu này trở về. Chu Võ vẫn đi xa xa theo sau.

Một người đi phía trước, một người theo phía sau, đi xuyên qua phố xá sầm uất.

Bỗng nhiên, Chu Võ dừng bước chân lại, bóng dáng người phía trước đã biến mất, thần thức của hắn tự động quét ra khắp nơi nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích Lý Bình An.

Chương 777: Tim người chiến đấu với người

Một bàn tay đặt lên vai anh, nét mặt Chu Võ cứng đờ.

. Lý… Lý tiên sinh…”

“ Các hạ đi theo Lý mỗ làm gì?”

Chu Võ xoay người lại, nhìn nét mặt của Lý Bình An, hình như đối phương không nổi giận.

“Tại hạ… tại hạ..”

Trong khoảng thời gian ngắn Chu Võ lúng túng nói không ra lời.

“ Các hạ muốn tìm người đấu quyền đến mức như vậy sao?”

Chu Võ ôm quyền, trịnh trọng nói: ” Xin được Lý tiên sinh chỉ giáo!!”

Chu Võ Nhân có biệt hiệu Võ si, dưới đôi nắm tay của hắn hiếm có địch thủ. Hắn đi xa vạn dặm tới Trấn Yêu Quan, chính là vì muốn tìm

một nhân vật xứng tầm đáng để hắn ra quyền.

Ban đầu, hắn muốn đi tìm Cố Tây Châu, nhưng tung tích của Cố Tây Châu quá khó tìm. Ở chỗ này gặp được Lý Bình An, người có danh tiếng vang dội gần đây, cũng khiến cho hắn cảm thấy hưng

Lý Bình An im lặng một lát, rồi mở miệng nói: “Lý mỗ có thể tìm đối thủ cho các hạ

“Nhưng mà các hạ đồng ý một điều kiện của Lý mỗ”

Vẻ mặt Chu Võ hiện ra vẻ nghi ngờ.

Tại quán trọ Phương Xa.

Chu Võ nhìn hình thể Hắc Ngưu khổng lồ trước mắt.

Cô bé đi tới, đưa cho hắn tờ thực đơn.

“Khách quan, ngài muốn gọi món gì?” “Ta tới đây để xin đấu quyền!”

Chu Võ cảm giác mình đang bị lừa.

“Gọi món ăn trước đã sau đó mới đấu được, meo meo”

Chu Võ nhìn Hắc Ngưu trước mắt, lại nhìn cô bé, lại nhìn Lý Bình An ở phòng phía sau đang nấu dược thảo.

Cuối cùng, hắn cầm lấy tờ thực đơn, nhìn qua loa một cái, rồi thuận miệng nói.

“ Toàn bộ, mỗi món một phần.

“Gọi nhiều đồ ăn như vậy? Ăn có hết không?”

“Ăn hết được”

Cô bé hít sâu một hơi, rồi khẽ cúi người.

“Đây là lão Ngưu nhà ta, ngươi đấu với nó là được” Lý Bình An vừa nấu thuốc, vừa nói.

Ánh mắt Chu Võ nhìn chằm chằm Hắc Ngưu trước mặt. Lúc trước, hắn đã từng nghe nói đi theo bên người Lý Bình An có một con trâu. Nhưng mà hắn cũng chỉ biết có như vậy thôi.

Chu Võ lại bày ra một thế quyền, trầm giọng nói ra hai chữ.

“Xin mời!”

Cô bé đi được nửa đường thì bỗng dừng bước, quay đầu lại, chuẩn bị xem trận đấu. “Ò…..”

Lão Ngưu hơi nhấc mắt lên.

Chu Võ cảm thấy mình bị khinh thường, thay đổi thế quyền uyển chuyển trôi chảy như dòng nước.

Bước chân của Chu Võ vững chắc, sau đó ra quyền.

Bá chữ tốt nhất dành để miêu tả võ giả chính là nhanh, chuẩn và tàn nhẫn.

Cô bé đứng cách đó không xa, chỉ cảm thấy gió mạnh đập vào mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi biến dạng, lùi lại vài bước.

Chu Võ cảm thấy từ nắm đấm của mình truyền đến cảm giác gì đó không đúng. Hắn chỉ cảm thấy nắm đấm đấm ra lõm xuống, giống như đang đấm vào bông vải.

Khi nhìn kĩ lại thì đối phương không hề nhúc nhích, chỉ là phần bụng đối phương hóp xuống, rồi nhẹ nhàng đẩy nắm đấm ra.

Chu Võ tỉnh táo, không dám chủ quan khinh địch, vội vàng hít vào một hơi thật sâu, lùi lại phía sau giữ khoảng cách nửa thước giữa hai người. Chu Võ xoay người

“Bùm – -!!”

Nắm đấm bên phải thu về, nắm đấm bên trái không hề do dự xoáy tròn từ bên hông đấm thẳng về phía trước. Một quyền này đấm ra cực mạnh ầm ầm phát ra. Gió phát ra từ nắm đấm tràn ra khắp nơi, đất cát bay loạn xạ, phát ra âm thanh như cự long phá núi, rất dọa người.

Một lần nữa lão Ngưu cứng rắn tiếp một quyền, bị đánh lui ba bước. Nhưng mà, cũng chỉ dừng lại ở

mức độ vẻn vẹn như thế.

Chu Võ trợn tròn mắt, nhìn thấy vẻ mặt Hắc Ngưu vẫn bình thản, không hề hấn gì. Cô bé thấy Ngưu Ngưu nhà mình lợi hại như vậy thì nở nụ cười.

Ngưu Ngưu đặt hai chân trước chống lên hông. तर फ

Vẻ mặt Chu Võ không thể tin nổi.

Lão Ngưu tiến lên một bước, móng guốc đá ra một cái. Chu Võ đang đứng yên tại chỗ bị hất lên rồi bị bắn lùi về sau, trong không trung thân hình hắn giống như hóa thành một vệt sao băng. Cô bé há to miệng.

Một lát sau, vệt sao băng hình người kia từ không trung rơi xuống đất, khiến quán trọ bị đập thủng ra một cái lỗ.

Rắc rắc rắc-

Vẻ mặt cô bé cứng đờ.

Lão Ngưu cũng sửng sốt, ngay cả người: ” ò ò…...

Chu Võ ngã nằm trên mặt đất, thoáng thất thần nhưng hắn cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, từ

trên mặt đất lảo đảo đứng lên.

“Hừ hừ!”

Chu Võ thở ra một hơi dài. Hắn đứng lên, về mặt rất xúc động, tiếp theo là phấn khích, không bởi vì thua mà cảm thấy thất vọng.

“Lại đến! Đấu tiếp!”

Sắc mặt cô bé chợt thay đổi: “..... Còn đấu nữa sao?”

Lý Bình An cũng chú ý tới bên này, liếc mắt nhìn hắn.

Chu Võ nhìn thấy nóc nhà bị mình rơi xuống đâm thủng, thản nhiên nói: “Ta bồi thường! Chúng ta ra bên ngoài đấu tiếp”

Lão Ngưu bĩu môi, đi thì đi~

Cô bé nhìn theo bóng lưng của bọn họ rời đi, lại ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà mình lo lắng.

Ban đêm, lão Ngưu dương dương đắc ý trở về.

Trên lưng nó còn cõng theo Chu Võ đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập, không còn một chút sức lực

Miêu Nhi hiền lành, ngồi xổm bên người Lý Bình An, nhìn hắn sắc thuốc.

“Hồng được!

“Nam Hoàng”

“Trung vị dược”

Lý Bình An nói ra tên một loại thảo dược, Miêu Nhi sẽ nhanh chóng đưa ra loại thảo dược tương ứng cho hắn.

Lý Bình An dùng thìa múc ra một muỗng nhỏ thảo dược, nói: “Há miệng ra ~”

Miêu Nhi liếm môi.

Lý Bình An hỏi : “Mùi vị thế nào?”

“Có chút chát chát” Miêu Nhi thành thật đáp.

“Ừ, vậy thì nên cho thêm vào một số nguyên liệu nữa.

Miêu Nhi ngoan ngoãn liếm chân nhỏ của mình.

“Tiên tử có ghi lại không?”

“Tiên tử đã ghi lại rồi”

Lý Bình An không quên chỉ dạy Miêu Nhi trong quá trình nghiên cứu luyện chế.

Lão Ngưu tùy tiện ném Chu Võ xuống đất: “Ồ!”

Lý Bình An cũng không lo lắng lão Ngưu sẽ đánh Chu Võ quá nặng, loại chuyện này lão Ngưu tự có chừng mực.

Miêu Nhi quay đầu nhìn về phía Chu Võ, lo lắng hỏi: “Hắn sẽ không sao chứ?”

Lý Bình An nghĩ thầm, Miêu nhi vẫn rất lương thiện tốt bụng như vậy, đang định mở miệng thì lại nghe Miêu Nhi lẩm nhẩm: “Đánh nặng quá, không ai bồi thường tiền sửa lỗ hổng nóc nhà đâu”

Lý Bình An ngậm miệng lại.

Ừm, mỗi người có một tính cách.

Sáng sớm, Chu Võ khôi phục lại một chút sức lực, thất tha thất thểu rời khỏi quán trọ. Đến buổi tối, hắn lại quay trở lại. Không còn suy

yếu như buổi sáng nữa, ngoan ngoãn thực hiện lời hứa giúp sửa lại lỗ thủng trên mái nhà.

Chương 778: Đó mới là kẻ mạnh thật sự

Sau khi cứu thương xong, vết thương trên người cũng dần lành lại.

Chưa được mấy ngày, người kia lại tới.

Lý Bình An cũng không thèm bận tâm đến y, dù sao lão Ngưu nhà hắn cả ngày ngoài ăn thì chỉ có ngủ, ra đánh với người ta cho giảm cân cũng được. Vả lại, hắn nhìn ra Chu Võ kia có căn cốt không tệ.

Trong mắt y ngoại trừ võ đạo thì không có bất kỳ thứ nào khác.

Nếu có thể để lão Ngưu giúp người kia rèn luyện thì cũng hay, coi như là bồi dưỡng người tài cho Nhân tộc.

Khách sạn vẫn không đón khách, ngoại trừ thiếu niên kia thi thoảng lại tới đây.

Lý Bình An lấy lò luyện đan của mình ra, đặt nó trong hậu viện.

y cũng không có bằng hữu gì nên hay đến tìm bọn Lý Bình An, ngồi cùng với cô bé xem hắn luyện

dan.

Thiếu niên quan sát thủ pháp luyện đan của Lý Bình An, nhìn chỗ nào cũng cảm thấy kỳ quái, bởi vì nhìn hắn luyện đan nhưng lại không giống như đang luyện đan…mà giống như ông già đang nhóm

Xong xuôi hắn ngồi trên ghế, uống trà còn để cô bé ngồi bên lò luyện đan, cầm quạt nhỏ canh lửa. Thiếu niên lại nhìn sang lò luyện đan, hờ hờ –

Có cơn gió thổi rới, thiếu niên chỉ sợ gió thổi tan cái lò thành từng mảnh.

Mỗi lần nghe thấy tiếng vang bôm bốp vang lên từ trong lò, thiếu niên chỉ sợ lò nổ.

Lý Bình An thì lại rất bình tĩnh, đọc sách, uống trà.

Thiếu niên nhìn dáng vẻ nhàn nhã của hắn, không khỏi thầm bội phục trong lòng.

Y vươn lên nhìn cuốn sách hắn đang đọc, bìa không có chữ.

Chỉ sợ rằng đó là một cuốn sách luyện đan, y bỗng hiếu kỳ đây là loại sách luyện đan gì mà lại dạy người này cách luyện đan như thế.

Thiếu niên thật sự là biết một chút về thuật luyện đan, chỉ là chưa bao giờ gặp người có cách luyện

đan vi diệu như Lý Bình An.

Y cũng hiểu đây là bí tịch của người khác, mình mà đòi xem thì thật là mất lịch sự.

Hôm đó, Lý Bình An luyện đan được giữa chừng rồi ngủ thiếp đi.

Cô bé đặt quạt xuống, cầm một tấm chăn lại đắp cho Đại Bình An nhà mình, sau đó nàng lại ngồi xuống, tiếp tục công việc canh lửa của nàng.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, dáng vẻ rất là nghiêm túc.

Thiếu niên nghe thấy bên trong kêu cạch cạch, thoáng lùi về sau một bước.

Gió thổi tới kìa, ầm ầm –

Thiếu niên quay đầu, chỉ thấy cuốn sách trong tay Lý Bình An bị gió thổi lật ra vài trang, y không nhịn được liếc sang nhìn/

Y bèn dựa vào thiên phú nhìn một nhớ mười của mình, ghi nhớ hết tất cả nội dung trong trang sách đó.

Thiếu niên thề y không phải là cố ý, chỉ lặng lẽ đọc thầm nội dung mà thôi.

Đây…đây là….tiểu thuyết dài kỳ!?

Người này đang đọc tiểu thuyết à!

Trước thấy hắn chăm chú lắm, hóa ra là đang đọc cái của này.

Khóe miệng thiếu niên hơi co rút, kinh ngạc nhìn Lý Bình An.

Mình vốn tưởng rằng với gương mặt chuyên chú, dáng vẻ vân đạm phong khinh của người này là do người này đã tính từ trước. Được lắm, hóa ra vân đạm phong khinh không phải là giả bộ.

Hắn không thèm quan tâm thật chứ

Vẻ mặt của thiếu niên bỗng có chút phức tạp, lại nhìn cô bé đang quạt quạt.

Lò luyện đan bỗng nhiên phát ra tiếng vang.

Thiếu niên theo bản năng đứng che trước mặt cô bé: "Cẩn thận!"

Một lát sau, đỉnh lô bốc lên từng hàng khói trắng.

Âm vang cuối cùng cũng dừng.

"Xong rồi?"

Lý Bình An cũng tỉnh dậy vào lúc này.

Hắn dùng thần thức lấy từng hạt đan ra, đan dược rơi vào thùng như táo rơi ào xuống sọt. Trông thấy cảnh này, vẻ mặt của thiếu niên lại càng phức tạp hơn.

Không hiểu, không hiểu!

Y bỗng cảm thấy kiến thức luyện đan mình học được chỉ là công cốc.

Lúc sắp đi, thiếu niên lại trông thấy lão Ngưu cầm một khúc xương trâu đi vào, nó lại còn vừa đi vừa

Kỳ quái! Thật là kỳ quái!

Người trâu mèo nhà này kỳ quái quá!

Thiếu niên đeo đao, đi về nhà đại ca của y.

Đại ca của y bị thương ở Trấn Yêu quan, giờ hắn ta đang ở nhà dưỡng thương.

Đại ca đã cưới vợ, thiếu niên còn chưa được bao lớn mà đã có cháu trai.

"Đại ca, ta về rồi.

Thiếu niên đẩy cửa ra, thấy cháu của mình đang tự chơi bóng trong

sân nhà.

Thấy y về, thằng bé lập tức chạy tới, giang tay: “Ôm cái đi

Nhớ khi mình mới tới đây, thằng bé chỉ dám đứng nhìn mình từ xa. Y cười, cúi xuống ôm lấy thằng

bé.

“Viên Nhi, mau vào đấy.

Đại ca của y gọi y.

Thiếu niên ôm theo cháu trai đi vào phòng, vào đến nơi lại phát hiện trong phòng còn có một người

Người này mặc một chiếc áo choàng xanh, dáng vẻ giống như là hơn bao mươi tuổi, mặt vuông, lông mày rậm, có lẽ là một võ phu.

Chỉ là không biết vì sao một bên mặt lại sưng phù.

“Viên Nhi, đây là hảo hữu của vi huynh, tên là Chu Võ. Đại ca giới thiệu.

“Chu huynh, đây là đệ đệ ta tên là Trương Ninh Viễn

Trương Ninh Viễn chắp tay ôm quyền chào y.

Chu Võ gật đầu: “Khá lắm khá lắm, hạt giống tốt.

“Viễn Nhi, Chu huynh là bạn tâm giao của đại ca, mười năm trước nếu không có huynh ấy cứu

giúp, có lẽ đại ca của người đã đầu một nơi thân một nẻo từ lâu rồi” Nghe xong câu này, Trương Ninh Viên lại cúi đầu.

“Đại ân không lời nào cảm ơn cho hết, Ninh Viên xin nhớ kỹ ân tình này.

Chu Võ cười haha: “Chuyện nhỏ thôi không đáng nhắc đến”

“Chu huynh, không ở chúng ta có thể gặp nhau ở Trấn Yêu quan này, hôm nay không say không về!”

“À Chu huynh, vết thương trên mặt ngươi là do làm sao vậy?”

“Không sao không sao”

Đại ca y nhìn ra được, vết thương kia rõ ràng là bị đánh, chỉ là Chu Võ không muốn nói, hắn cũng không tiện hỏi nhiều.

Hai người chỉ lo uống rượu trò chuyện, uống đến say mèm.

Hai huynh đệ không biết bắt đầu từ đề tài nào, cuối cùng lại muốn bảo Chu Võ nhận Trương Ninh Viễn làm đệ tử.

“Lão đệ, dập đầu! Gọi sư phụ đi!”

Đại ca y say khướt nói.

Trương Ninh Viễn nhìn hai con sâu rượu này, bất đắc dĩ nói: “Đại ca, ngươi say rồi.

“Sao thế, xem thường ta à?” Chu Võ cũng giống đại ca y, nồng nặc mùi rượu.

Y vỗ vai Trương Ninh Viễn: “Sau này hai ta luận vai vế, ngươi gọi ta là đại ca, ta gọi ngươi là sư phụ” Trương Ninh Viễn…...

Gì vậy trời.

“Mau dập đầu đi!” Đại ca y thúc giục.

Trương Ninh Viễn chỉ xem như là đại ca y nói linh tinh.

Lúc này, đại ca y dùng lực kéo y một cái, thì thầm: “Mau dập đầu đi! Ngơ ngơ cái gì, bỏ lỡ hôm nay sau này không có cơ hội đâu!”

“Đại ca ngươi…

Trương Ninh Viễn kinh ngạc nhìn đại ca mình, đại ca giả say ???

Cuối cùng dưới sự thúc ép của đại ca, Trương Ninh Viễn mơ mơ màng màng bái Chu Võ làm thầy.

Buổi trưa hôm sau.

Chu Võ mới nhận ra mình có thêm một đứa đồ đệ, mà giờ kể ra thì còn làm ăn gì được nữa.

Đàn ông đàn ang, một lời nói ra nặng tựa ngàn vàng.

Cho dù là say, cũng phải chấp nhận, nhận đồ đệ thì dạy nó thôi.

Chu Võ phát hiện đồ đệ trong cơn say của mình, thiên tự coi như

không tệ.

Trương Ninh Viễn cũng cảm thấy người sư phụ này của mình rất có giá trị.

Chớp mắt vài ngày đã trôi qua, Trương Ninh Viễn đi theo Chu Vũ học quyền pháp, quên hết tất cả, ngay cả đến khách sạn cũng không có thời gian đi.

“Võ phu chúng ta chính là dùng một hơi, một quyền ẩn chứa cả thiên hạ đánh ra khí thế của mình. Là biết có lẽ không còn hy vọng sống sót, nhưng vẫn phải đánh ra được hy vọng sống”

Nói rồi, Chu Võ giậm chân một cái.

Khí thế quan thân y hiện thấy rõ, Trương Ninh Viễn không khỏi lui lại mấy bước, kinh ngạc nhìn người kia.

Đây….mới chính là kẻ mạnh thật sự!

Chương 779: Luyện quyền

“Dậy luyện quyền!”

Giọng nói của Chu Võ vang lên.

Trương Ninh Viễn hít sâu một hơi, mặc quần áo cho tử tế rồi vội vàng chạy đi.

“Sư phụ”

“Sư phụ thân thương” và “đồ đệ thân thương” nhìn nhau một cái.

Một lát sau, trong phòng liền truyền đến tiếng kêu rên của thiếu niên.

“Sư phụ thân thương” đứng đó bất động, mặc cho đứa đồ đệ thân thương của mình dồn tất cả vốn liến vào quyền cước để đánh y, Chu Võ cũng chỉ nhàn nhã ngáp một cái.

Mỗi quyền Trương Ninh Viễn đánh ra, đều cảm thấy cơ thể hắn như muốn nát ra thành từng mảnh.

Sau một nén nhang, y đau đớn nằm vật trên đất như thể người bị đánh là y, sau đó một cái bóng

phủ kín y.

Trương Ninh Viễn ngẩng đầu nhìn người sư phụ thân tương đang đứng trước mặt mình, cố gắng nở nụ cười, biết tiếp theo mình sẽ bị đánh thật.

Sau đó, trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, dần dần tiếng kêu không còn giống tiếng người.

Đại tẩu y cau mày, lo lắng hỏi: " Chắc không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?"

"Không đâu, ta biết tính huynh ấy mà. Đại ca ngưng giọng nói: "Luyện võ là như thế đấy, không nếm gian khổ sao có thể nên người.

Trương Ninh Viễn nằm trên mặt đất, hai mắt chảy máu, hoang mang nhìn trần nhà như đang suy nghĩ ý nghĩa của sự sống.

Đau quá!

Cả người đau như thể bị đánh gãy hết xương cốt, sau đó nhét vào cối xay rồi nghiền nát, khiến y đau đến chết đi sống lãi.

"Dậy đi tiểu tử

Chu Võ hoạt động thân thể một chút, bắt đầu giẫm lên y.

Trương Ninh Viễn nhìn vết tím xanh trên gương mặt của người thầy thân thương này.

Vết tím xanh kia đương nhiên không phải do y làm, mà là một người thần bí nào đó tặng cho sư phụ

y.

Y cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lần nào mình cũng bị sư phụ thân thương đánh cho không lết dậy nổi. Mà mỗi lần sư phụ thân thương đi về, cũng đều là dáng vẻ cả người bị thương, thấy rõ là bị người đánh.

Mặc dù Trương Ninh Viễn không biết người kia là ai, những mà lần nào thấy vậy y cũng nghĩ thầm, đánh hay lắm đánh hay lắm!

Y biết y có suy nghĩ này là không tốt, nhưng mà sư phụ thân thương ra tay nặng quá, mỗi một lần luyện quyền đều giống như chịu cực hình vậy.

Cho nên khi y nhìn thấy sư phụ cũng sưng vều mặt đều cảm thấy vui mừng vô cùng.

Hôm đó, trời thanh gió mát.

Sư phụ thân thương không biết đa xđi đâu rồi.

Trương Ninh Viễn ra khỏi phòng, lảo đảo bước đi.

“Nghe chưa? Vài ngày trước có một vị nữ Kiếm tiên hẹn so kiếm với một vị Kiếm tiên của Yêu Tộc bên ngoài Trấn Yêu quan đấy”

Ở Trấn Yêu quan cũng không hiếm gặp chuyện tu sĩ Nhân tộc và tu sĩ Yêu tộc hẹn nhau độc chiến. “Kết quả cuối như thế nào?”

“Vị nữ Kiếm tiên kia không chỉ chém chết Kiếm tiên của Yêu tộc, thậm chí còn hô hào gọi thêm mấy tên khác của Yêu tộc ra, cuối cùng mấy tên đó cũng lần lượt ăn kiếm.

“Giỏi !” Người kia khen: “Vị nữ Kiếm tiên đó tên là gì?”

“Nghe người ta nói nữ Kiếm tiên này đến từ Đại Tùy, Trung Châu”

Nghe người nghị luận bên đường, Trương Ninh Viên chỉ nghe chọn lọc được vài từ quan trọng. Kiếm tiên, phi kiếm, lấy một địch nhiều….. Trước kia những thứ này đều cách mình rất xa, nhưng bây giờ lại như gần ngay trước mắt.

Y hít sâu một hơi.

Bất giác, đã đi tới khách sạn mà y thường tới chơi.

Từ sau khi luyện quyền, y rất ít khi có thời gian ra ngoài chơi, trên thực tế là có muốn nhưng cũng

khó.

Sau khi luyện quyền, y cũng chỉ có thể nằm như con cá chết trôi.

Đi vào trong khách sạn, trong khách sạn đã có tốp ba tốp năm khách mới tới. Mặc dù là không nhiều, nhưng vẫn khá hơn nhiều so với lúc trước.

Lý Bình An ngồi trước quầy, đang đọc say sưa một cuốn sách có liên Hắn đọc rất nhiều sách, sách thuốc, sách luyện đan cái gì cũng vơ hết. Năm tháng dài mênh mang, biết nhiều hơn cũng tốt.

đến thuật cơ quan……

Không hẳn là nghiên cứu sâu, chỉ là tích lũy qua từng ngày từng tháng. Hắn định làm chơi thử một

cơ quan.

“Chưởng quầy”

Trương Ninh Viễn đi vào.

Lý Bình An ngẩng đầu dậy: “Ồ, đã lâu không gặp.

Trương Ninh Viễn nói: “Khách sạn làm ăn tốt hơn rồi”

“Đúng vậy, đều là nhờ tiên tử nhà ta, mấy ngày nay túc hạ đi đâu mà không tới đây chơi?”

“A…ta có một số chuyện phải xử lý. Trương Ninh Viễn nói.

Dưới đôi mắt trắng bạc của mình, Lý Bình An nhìn thấy trong cơ thể của người này có một đạo trường khí hóa thành một đám khí nhỏ, nối từ tây sang đông, chạy từ nam tới bắc, càng ngày càng

biến lớn.

Tuy đám khí này hành tẩu trong cơ thể thiếu niên không gặp gì trở ngại, nhưng mà cơ thể của y lại cảm thấy đau đớn ghê gớm, giống như vừa trải qua trận chiến long trời lở đất.

Hồn phách và thần hồn càng vững chắc hơn so với mấy ngày trước.

Lý Bình An hơi nhíu mày, đoán ra thiếu niên đang luyện quyền, chỉ là cách luyện quyền này cuồng đã quá.

Vả lại, có lẽ mỗi lần luyện quyền xong thiếu niên đều tắm bằng nước thuốc, loại thuốc này có giá cao, nhưng mà không phù hợp với cơ thể thiếu niên bây giờ.

Không những thế mà còn không được nghỉ ngơi đẩy đủ, hăng hái quá hóa dở.

Lý Bình An chỉ nhìn mà đã nắm được rất nhiều tin tức, sau đó hắn lại cúi đầu xuống. Trương Ninh Viễn thì muốn đi tìm cô bé chơi.

Lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng người kia: “Thất tinh thảo, cây ngân giác, hoa thiên ngưu……

Lý Bình An lần lượt đọc ra tên của từng loại thảo dược.

“Về nấu chung, ngày uống ba lần

Đây là phương thuốc kinh mạch, năm đó hệ thống tặng cho hắn, cũng là những kiến thức đầu tiên về dược liệu mà hắn được tiếp cận.

Cũng bởi vì khi đó Lý Bình An không có đan dược, được trang bị nền móng cơ bản.

Giống như là mới chơi game online, nhận được vật thưởng bèn yêu thích không buông tay, giúp hắn vượt qua những năm tháng khởi đầu khó khăn.

Tuy nói sau này nhận được rất nhiều đồ quý giá, nhưng hắn vẫn rất yêu quý món bảo bối khi xưa, mặc dù bây giờ nó đã vô dụng.

Nói xong, Lý Bình An cũng không quan tâm thiếu niên có nhớ hay không, hắn tiếp tục cúi đầu say sưa nghiên cứu cuốn sách thuật cơ quan của hắn.

Trương Ninh Viễn được nghe là sẽ không bao giờ quên, huống chi người kia lại chỉ đọc một lần.

Y lặng lẽ nhẩm lại tên thảo dược, cùng phương pháp điều chế, liều dùng….. sau đó nhìn Lý Bình An, lập tức hiểu ý của người kia.

“Đa tạ ý tốt của tác hạ

“Phương thuốc này càng thích hợp với ngươi hơn, phục hồi tổn thương do thuốc ngươi tắm trước đó, có lợi cho cơ thể ngươi”

Lý Bình An đáp nhưng vẫn cắm cúi đọc sách.

Qua mấy ngày ở chung, Trương Ninh Viễn khá là tin tưởng người áo xanh này.

Cùng lắm thì hỏi người thầy thân thương của y là được.

Nếu có lợi thì cứ dùng thử xem sao, dù gì thì những loại thảo dược kia không đắt lắm.

Trương Ninh Viễn lại nói cảm ơn, rồi đi ra sau bếp tìm cô bé…

Chương 780: Người cao còn có

trâu cao hơn

Cô bé ngồi trên chiếc ghế còn cao hơn mình, cầm chày giã trong tay đập nát đan dược Đại Bình An mới luyện chế ra. Thấy y tới cô bé ngẩng đầu nói: “Là ngươi à, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy?”

“Ta ở nhà luyện quyền.

Trương Ninh Viễn chẳng biết vì sao khi đứng trước mặt cô bé, mình lại nguyện lòng nói ra sự thật. cũng không biết là vì lý do gì, có lẽ là do tuổi nàng còn nhỏ, cũng có lẽ là do cô bé nhìn hơi ngốc xinh.

Cô bé bẻ một cái bánh ngọt màu vàng ra làm hai nửa, chia cho y một nửa, một nửa thì để mình ăn. “Luyện quyền? Có vui không?”

“Không, đau lắm.

Trương Ninh Viễn muốn nói trải nghiệm mấy ngày nay của mình, không khác gì gặp ác mộng. Cô bé nhét bánh ngọt vào miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, nàng mấp máy nói: “Ừm…sao

không học thử một số pháp thuật khác?”

“Ta thích hợp luyện quyền hơn.

“Thế ngươi học pháp thuật gì?”

Cô bé suy nghĩ một chút: “Trâu trâu dạy ta thuật Ngũ Hành, có thể gọi người mini ra đánh nhau giúp tiên tử.

“Vậy bây giờ tu vi của người là gì?”

“Tiên tử không biết, trâu trâu không nói cho tiên tử.

Trương Ninh Viễn nhìn cô nhóc này: “Vậy ngươi chưa từng tu hành bao giờ?”

Cô bé nghiêng đầu: “Trâu trâu và Đại Bình An nói tiên tử bị ảnh hưởng bởi Cửu tinh liên châu, Nhật nguyệt luân hồi, khí hậu biến đổi, băng tuyết tan, nước biển dân và khí vận của thiên hạ….cho nên tốc độ tu hành của tiên tử rất chậm.

Trương Ninh Viễn:.....

Cô bé nuốt miếng bánh ngọt cuối cùng vào bụng.

“Là thật sao?”

“Đại Bình An sẽ không lừa tiên tử”

Trương Ninh Viễn bất đắc dĩ cười một tiếng, chợt nhớ tới lần đầu tiên mình gặp nàng, khi ấy mình lại bị lời nói của nàng dọa sợ.

Cô bé này chỉ là một chú mèo con có một xíu đạo hạnh, rõ ràng đạo hạnh của nàng không đủ cao. Loại yêu quái nhỏ do trời đất nuôi dưỡng này, mức cao nhất cũng chỉ đến đó.

Có nghĩa là cho dù cho nàng bất kỳ loại linh đan diệu dược nào, thì thực lực của nàng vẫn sẽ không biểu hiện rõ ra.

Trên con đường tu hành thiên phú chiếm bảy phần, hai phần là cố gắng, một phần là do quý nhân phù trợ.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ ngây thơ trong sáng của cô bé, Trương Ninh Viễn lại có suy nghĩ khác.

Ai nói tu hành là con đường đắc đạo duy nhất? Cứ vui vẻ như cô bé, không biết chi là buồn thì nào có ai dám chế.

Trương Ninh Viễn đột nhiên thông suốt, như là lĩnh ngộ được một vài chuyện.

“Ngươi muốn đi ra ngoài một chút không?” Trương Ninh Viễn đề nghị.

Cô bé lắc đầu: “Tiên tử đang đảo thuốc, tẹo nữa có khách tới còn phải nấu cơm.

“Vậy bao giờ ngươi rảnh?”

Cô bé nghiêm túc nói: “Trâu trâu không ở nhà, tiên tử phải chăm nom Đại Bình An và khách sạn, không có thời gian ra ngoài chơi”

Trương Ninh Viễn nghe vậy ngớ người, cuộc sống của cô bé thật đúng là phong phú.

Y ở lại chơi cờ với cô bé một lúc, lại giúp cô bé nấu ăn.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống theo đúng hẹn, y mới rời khỏi khách sạn Viễn Phương này. Trương Ninh Viễn không về nhà anh hắn, mà đi đến hiệu thuốc, mua những dược liệu mà Lý Bình An nếu ra trước đó.

Y hỏi thăm một chút, nhà nào có tiếng bán thuốc nổi nhất khu này, cứ vậy đã đi hơn một canh giờ. Lúc này, trời đã tối hẳn.

Trương Ninh Viễn mua thuốc xong, đang định đi về, liền thấy phía xa có một đám người đang tụ tập, có vẻ khá náo nhiệt.

Y tò mò nhìn thử, bỗng nghe thấy người ngồi bên quán trà bình luận.

“Lần thứ mấy trong tháng rồi?”

“Không nhớ, đúng là cố chấp mà

“Nói thật thì ta thấy hơi ngán rồi.

“Hai bên chênh lệch quá lớn.

Trương Ninh Viễn đi theo đám người, nghe giọng điệu của bọn họ, y nắm được đại khái mấy phần của câu chuyện, xác nhận hai người hẹn nhau đầu một trận ở đây. Kết quả thực lực hai bên chênh lệc quá lớn, dẫn đến một bên luôn luôn đánh thắng bên còn lại.

Mà bên còn lại không chịu thua, mỗi một lần bị đánh xong, chưa được mấy ngày lại đến thách đấu tiếp. Vòng đi vòng lại.

Trương Ninh Viễn đến gần, nheo mắt nhìn hướng kia.

Lập tức ngây ngẩn cả người.

Trong đám người kia là sư phụ thân thương nhà mình.

Trương Ninh Viễn lập tức tỉnh ngộ, bảo sao sư phụ nhà minh luôn mang theo vết thương trở về

nhà, hóa ra là bị đánh ở đây.

Trương Ninh Viễn lại nhìn sang bóng người đối diện với sư phụ mình.

Nhìn vẻ mặt của lão Ngưu rất hài lòng.

Chu Võ dâng lên thịt bò mà y đã chuẩn bị từ trước.

Lão Ngưu nhẹ gật đầu, có vẻ như rất hài lòng.

Nó duỗi móng ra nhận, sau đó bắt đầu ăn. Thừa lúc nó đang ăn, Chu Võ đã bày sẵn tư thế. “Bịch!”

Không khí xung quanh Chu Võ bỗng nhiên nổ tung, cỏ cây đất đá trong bán kính mấy mét nát vụn thành từng mảnh nhỏ.

Không khí bị đè ép phóng ra ngoài, như thể hình thành chân không trong thời gian ngắn ngủi.

Trong chớp mắt, y sử dụng tốc độ kinh người, bổ thẳng vào lão Ngưu.

Vốn không có ý định nương tay, một quyền nện thẳng vào cái đầu trâu của nó.

Dù Trương Ninh Viễn đứng rất xa, nhưng y có thể cảm nhận được sát khí ẩn trong quyền của sư

phụ.

Y biết, bình thường sư phụ đánh y, chắc chắn đều nương tay.

Khi quyền kia đến gần lão Ngưu, mới phát hiện đó không phải là một quyền, mà là mấy chục quyền liên tục, quyền sau uy lực hơn quyền trước.

Một lần đấm vào, đều phát ra một tiếng vang trầm thấp.

Nhưng mà một lát sau, Chu Võ liền lùi lại mấy bước.

Hai mắt đỏ như máy, khóe miệng gạt ra một vệt máu tươi, tay run rẩy.

Tựa như người vừa rồi bị đánh không phải lão Ngưu, mà là y.

Chu Võ khạc ra hai cái, lại xông lên lần nữa.

Động tác ăn thịt bò của lão Ngưu không hề dừng lại, mặc cho cái đấm cái đá của người kia rơi xuống túi da dày của nó.

“Ngưu ～”

Trương Ninh Viễn nhìn cảnh này, chậc

...sao quen mắt thế.

Chỉ là bây giờ phải đổi nhân vật một xíu, lão Ngưu đang bình tĩnh ăn thịt bò là Chu Võ, mà sư phụ thân thương thì là mình.

Trương Ninh Viễn nuốt nước bọt liên tục, muốn nhìn dáng vẻ thê

thảm của mình xuất hiện trên người sư phụ thân thương, nghĩ vậy trong lòng y cảm thấy sảng khoái đến lạ.

Không lâu sau, Chu Võ ngả mình xuống đất.

Lão Ngưu nâng hắn lên rồi ném y vào một cái góc, xong xuôi nó vỗ vỗ mông, đi về.

Trương Ninh Viễn nhìn sư phụ nhà mình, lại nhìn trâu đen đang ăn thịt trâu.

Bỗng nhiên nhớ đến một câu, núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

À không, phải là người giỏi còn có trâu giỏi hơn chứ….

Trương Ninh Viễn nhìn dáng vẻ thê thảm của sư phụ mình, cũng không đi lên, bởi vì y biết sư phụ

thân thương chắc chắn không muốn y nhìn thấy dáng vẻ thê thám này của sư phụ.

Trương Ninh Viễn xách túi thuốc chạy lon ton về nhà anh trai.

Trên đường đi, tâm trạng có chút phức tạp.

Trấn Yêu quan quả nhiên khác xa so với bất kỳ nơi nào mình từng đến.

Cao thủ nhiều như mây, tàng long ngọa hổ.

Một khách sạn nho nhỏ mà lại cao thâm như thế.

Nhìn dược liệu trong tay, nhớ tới người áo xanh, Trương Ninh Viễn vội vàng bước nhanh hơn.

Chương 781: Đến từ Đại Tùy

Vân Châu, thành Tửu Tuyền.

Là khu thành chiếm diện tích lớn nhất của Vân Châu, cũng là khu thành giàu có nhất ở đây. Tuyến đường biển Kinh Hà bắt đầu từ phía Thành Nam vắt qua, vòng quanh Vân Châu.

Là con đường đi qua ba đại lục, tính cả to lẫn nhỏ cũng phải có hơn

trăm nước.

Lại bởi vì nơi đây khá gần Kinh Môn Sơn, bởi vậy thường có nhiều tu sĩ đi ngang qua nơi này, chọn

đây làm điểm nghỉ chân, sau đó đi qua Kinh Môn Sơn, tới Trấn Yêu quan.

Bến tàu ở thành Tửu Tuyền rất là đa dạng, lớn nhỏ gì cũng có, phân bố đi khắp mọi nơi.

Nhiều người làm nghề đánh xe ở đây, khổ tận trăm bề.

Nơi xa, có một chiếc thuyền đi tới.

Đám kiệu phu thấy có mối làm ăn đến, lập tức lao vào.

Chỉ là khi nhìn thấy rõ con thuyền kia, không khỏi có phần thất vọng.

Thuyền là thuyền nhỏ, trên thuyền chỉ có một nam tử đội mũ rộng vành, không rõ tuổi tác. Thuyền cập bờ, nam tử đội mũ kia bước xuống thuyền.

Không ai thèm để ý đến hắn, bởi vì đám kiệu phu đã để ý đến một con thuyền lớn khác.

“Huynh đài, xin hỏi là huynh đài đi đâu? Có cần dẫn đường không?”

“Ta biết rõ mấy chỗ gần đây hơn.

“Huỳnh đệ, có cần người xách hành lý không.

“Ừm…làm phiền một chút, Kinh Môn Sơn đi thế nào ạ?”

Nam tử đội mũ rộng vành hỏi một gã kiệu phu.

Kiệu phu nhìn thấy người này mặc dù không có thứ béo bở nào để lừa, nhưng vẫn vươn tay: “Hỏi đường, mười đồng”

“Mười…đồng?”

Nam tử đội mũ rộng vành sợ hãi, dáng vẻ như chưa trải sự doi.

“Hỏi đường thôi mà”

“...Mà …giá giá này á?”

Kiệu phu không khỏi học theo dáng vẻ nói chuyện của hắn. Nam tử

đội mũ rộng vành cũng không giận, quay đầu đi.

“Vậy ta không hỏi nữa.

Kiệu phu nhún vai, thầm nhại giọng sau lưng người kia.

“A…a…không hỏi nữa.. Đồ nói lắp”

Nam tử đội mũ rộng vành đeo một đôi giày cỏ cũ nát, lưng vác một cái bao to, mãi khi đi ra bến tàu, hắn mới hỏi được vị trí của Kinh Môn Sơn.

Thế là, cũng không có nghỉ ngơi, sau khi ra khỏi thành hắn đi thẳng một mạch tới đó.

Đi liền tù tỳ mấy ngày, bất ngờ làm quen được với một cô gái cũng muốn tới Trấn Yêu quan.

Cô gái kia mặc một bộ quần áo màu xanh lục, cổ tay trắng noãn có đeo một chiếc chuông nhỏ, thi thoảng kêu leng keng.

Gương mặt còn mang vẻ mũm mĩm của trẻ con.

Bên cạnh có hai gã đàn ông cao hơn hai trượng, bịt kín mít, cũng đội mũ rộng vành, căn bản không thể thấy rõ khuôn mặt của bọn họ, dáng vẻ giống như là xác ướp.

Cô gái áo xanh ngồi trên vai xác ướp, cầm một quả gì đó màu đỏ rực.
“Này, tên nói lắp”

“Ta…ta tên là Tần Thời, không phải là nói lắp”

“Ừ, tên nói lắp, ngươi cũng muốn tới Trấn Yêu quan à?”

“Ừm, sư phụ bảo ta tới đó học hỏi kinh nghiệm.

“….Sao ngươi không hỏi ta đến Trấn Yêu quan làm gì?” Cô gái áo xanh nhíu mày. Được người nọ nhắc nhở, Tần Thời mới hỏi: “Vậy ngươi tới Trấn Yêu quan làm gì?” “Không nói cho ngươi đâu?”

Tần Thời bình tĩnh đáp, vì vốn dĩ hắn cũng không quan tâm đến chuyện này. “Ngươi thật không thú vị gì cả”

Tần Thời chỉ gãi đầu, không nói gì thêm.

Hắn vốn là một tên nói lắp, tính cách hơi hướng nội.

Bình thường ở lại sơn môn với sư phụ, nào giỏi giao tiếp với người khác bao giờ.

Chân trời nhuốm lên từng mảng mây đen, nháy mắt trời đổ mưa tầm tã.

Ba người đành phải trú ở trong sơn động.

“Ghét mưa này ghê.”

Cô gái áo xanh cởi giày, vớ ra đặt lại gần lửa cho khô.

Chân của nàng hơi gầy, khá nhỏ, trắng như tuyết.

Ngón chân như búp sen non, bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn hơi lo lắng mà nhúc nhích.

Nàng nhận ra Tần Thời đang nhìn không chớp mắt, lòng khẽ hừ một tiếng.

Giả vờ đoan chính, hóa ra lại chẳng phải….

Nàng hất cằm hỏi: “Nhìn gì!”

“Không không được nhìn sao?”

“Ngươi không biết nhìn chằm chằm vào chân của nữ tử, có nghĩa…”

16:34

Cô gái áo xanh chợt phát hiện ánh mắt của Tần Thời không nhìn vào chân của mình, mà là đang nhìn xác ướp màu đen bên cạnh nàng.

“Ừm ừm không được nhìn, có thể sờ sờ được không?” Tần Thời lo lắng hỏi.

Cô gái áo xanh nhướng mày: “Không thể!”

“Ồ, được rồi.”

Tần Thời lại cúi đầu xuống, ăn quả hạch nướng chín của hắn.

Lúc này, bên ngoài sơn động truyền vào một tiếng kêu.

“Đó là lương thực của chúng ta! Con người các ngươi sao lại mất lịch sự như vậy, lần trước cũng có một nhóm người ăn mất đồ của chúng ta rồi!”

Một con sóc nhỏ đứng trước của động hét.

Cô gái áo xanh nhìn theo hướng giọng nói, xác ướp áo đen bên cạnh đã hành động luôn, bắt lấy con vật nhỏ này.

“Ha, chúng ta có thịt ăn rồi. Cô gái áo xanh vui mừng.

Con sóc: Hả?

Chỉ là vừa dứt lời, cô gái áo xanh liền cảm nhận được có một bóng người xuất hiện trước mặt mình. Nhìn kỹ thì thấy tên nói lắp kia đã đoạt được con sóc nhỏ từ trong tay xác ướp của mình. Tần Thời thả sóc con xuống đất, ôm quyền nói: “Đắc tội rồi.

Sóc con chưa tỉnh hồn, khi lấy lại tinh thần liền chỉ vào quả hạch trên mặt đất: “Ừm, đó là lương thực của ta”

Tần Thời liền nhặt hết lên: “Thật sự xin lỗi.”

Sóc con nhận lấy quả hạch, lại để lại cho Tần Thời một nửa, sau đó chạy vội.

Tần Thời nhặt nửa quả hạch lên, lúc này mới ngồi xuống.

“Này này, sao ngươi lại để nó chạy thoát, còn đưa đồ ăn của chúng ta cho nó!” cô gái bất mãn nói.

“Vốn là đồ ăn của nó mà, sao có thể ăn đồ của người ta được.”

“Gì mà là của nó, ta nhặt được thì nó là của ta!” Cô gái áo xanh thẳng thắn đáp.

Tần Thời lắc đầu: “Không phải”

“Không cái gì mà không!”

“Không được ỷ mạnh hiếp yếu.

“Đầu óc ngươi bị úng à! Đạo lý cổ hủ này do ai dạy ngươi thế?”

“Sư phụ ta…còn…còn có Lý tiên sinh” Tần Thời nghiêm túc đáp/

Cô gái áo xanh liếc mắt, không muốn để ý tên ngốc này nữa.

Chờ mưa tạnh, liền khởi hành tới Kinh Môn Sơn.

Cô gái áo xanh ngồi trên thân xác ướp, vuốt vuốt cây sáo xanh biếc.

Trong sơn cốc bỗng nhiên vang lên tiếng người.

Sắc mặt của cô gái áo xanh hơi biến đổi.

“Bé ngoan, muốn đi đâu vậy? Sao đi mà không nói với vi sư một tiếng”

Cô gái áo xanh cố nở nụ cười: “Sư phụ, ta thấy lão ngài đang bế quan, sợ quấy rầy ngài tu hành ấy

“Bé ngoan, ngươi để vi sư tìm được dễ như thế, không bằng trở về với vi sư đi”

“Sư phụ, đồ nhi đã đi đến tận đây rồi, giờ đi về thì đáng tiếc quá.

“Haha. Tiếng cười đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Mau về với vi sư!”

“Sư phụ, ngài tha cho đồ nhi lần này đi, sau khi đồ nhi tới được Trấn Yêu quan lập tức về cùng ngài.”

Cô gái áo xanh cố gắng thuyết phục, đồng thời phán đoán vị trí ẩn thân của lão già.

Chương 782: Cớ sao lại đả thương người.

Chương 782: Cớ sao lại đả thương người!

Tiếng cười càng lạnh lẽo hơn.

Cô gái áo xanh đột nhiên chạy về hướng Dông, không cần nàng ra lệnh, xác ướp kia tựa như có thần giao cách cảm lập tức chạy theo.

“Trò trẻ nít!”

Giọng nói kia lại vang lên trong bóng tối.

Linh khí trong không gian tựa như là bị một sức mạnh vô hình nào đó làm cho nhiễu loạn, xoay trái xoay phải, biến thành những hình thù kỳ quái, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cô gái áo xanh ôm ngực, chợt cảm thấy có một cái trống lớn đang điên cuồng gõ nhịp trong cơ thể nàng.

Xác ướp áo đen nhảy lên một cái, trực tiếp lao vọt lên mấy chục trượng. “đi!”

Nhưng mà, giọng nói kia lại vang lên từ xa.

Xác ướp có thân hình to lớn kia bị một sức mạnh vô hình đánh trúng, lăn ra xa mười mấy trượng. Cô gái áo xanh lấy sáo trúc ra, bắt đầu thổi.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cả người nàng bắt đầu run rẩy.

Mắt bỗng trợn to, con ngươi vô thần xoay tròn một vòng, môi giật giật không phát ra âm thanh. Giống như bị người khống chế.

“Bé ngoan, ngươi vẫn còn non lắm.

Cô gái áo xanh cắn nát đầu lưỡi, sau đó phun ra một búng máu tươi.

Sau đó vẫn nâng sáo trúc lên, từng con cổ trùng bay ra từ trong tay áo nàng. “Muốn chết!”

Lực từ càng tản ra mạn hơn, đồng thời thi nhau ép xuống người cô gái áo xanh.

Cô gái áo xanh khẽ run rẩy, kêu lên một tiếng đau đớn.

Cả người tê rần, đã mất hết sức lực, mũi miệng không khỏi túa ra máu tươi. Ngay vào lúc này, Tần Thời ra tay.

Một tiếng “uỳnh” nhỏ, kình phong bắn ra tứ phía.

Cô gái áo xanh bị dòng khí quét qua, lại càng thêm run rẩy.

Hai đầu gối mềm nhũn, nàng quỳ rạp xuống đất, đầu cúi thật thấp.

Nhưng mà, lại cảm thấy tốt hơn nhiều so với cảm giác bị đè ép lúc trước.

Tần Thời đánh ra hai quyền, kình phong làm không khí xung quanh hắn chấn động, vang lên một tiếng quái dị.

“Vì sao lại đả thương người kia?”

Tần Thời trầm giọng nói.

“Tiểu tử ngươi là ai? Nha đầu này tìm tình nhân à?”

Khuôn mặt đen của Tần Thời hơi đỏ lên.

Sức mạnh vô hình bọc kín cả người Tần Thời, hắn giống như con cá bị mắc trong một cái lưới lớn. Khí thế quanh thân Tần Thì đột nhiên tăng vọt, cá chết rách lưới.

“Khá lắm!”

Khí tràng lạnh lẽo len lỏi giống như có giòi chạy trong xương.

Lúc trái lúc phải, lập lòe lập lòe.

Tần Thời hít sâu một hơi, bước lên một bước, khí thế quanh người hắn bốc lên như hơi nước, sau đó hắn lập tức chạy thật nhanh.

Mặt đất xuống hiện một cái rãnh sâu, Tần Thời thì đã chạy xa hơn mười trượng.

Chỉ là sắc mặt của hắn trông hơi khó coi, giống như trong hư không có một sức mạnh nào đó ngăn cản không cho hắn tiến lên.

Tần Thời gầm nhẹ một tiếng, đánh ra nắm đấm từ bên hông.

Trong giây lát, dường như không chỉ có một cú đấm nện xuống, mà là một tòa núi lớn ập tới, mang theo sức mạnh khống chế vạn quân.

Lão già ẩn núp trong bóng tối, vội điều động khí tràng, trước người ông ta hình thành một hàng

rào kín như mạng nhện.

Hàng rào kia cực kỳ cứng cáp, nhưng sau khi chịu một đòn liên hoàn đã vỡ vụn, tuy nhân vẫn còn rất nhiều khí tràng liên kết lại.

Máu tươi túa ra trên bờ môi của ông ta, miệng ông ta thầm lẩm bẩm.

“Phát mà không phát, nứt mà không nứt, trong tĩnh có động, trong động có tĩnh….

Ầm! Ầm! Ầm!

Tần Thời bèn cảm thấy lục phủ ngũ tảng của mình giống như di chuyển sang vị trí khác, ngay cả hít thở cũng khó khăn, không nói được một từ.

Lão già đứng trong chỗ tối hít thở vài hơi, linh khí qua mỗi lần hít thở đều được phân bổ đến huyện phong phủ và huyệt não hộ sau gáy.

Tập trung thần thức, điều khiển sức mạnh toàn thân, muốn giải quyết tên nhãi ranh này.

Tần Thời nghe thấy trong khí hải của mình truyền ra một tiếng ầm.

Một luồng sức sống mạnh mẽ bắn ra trong cơ thể hắn, nhanh chóng chữa trị tâm mạch của hắn, mặc dù chỉ nối từng sợi từng sợ, nhưng hiệu quả lại cực tốt.

Lão già mở to mắt nhìn, cảm nhận được khí của một ai đó rất là đáng sợ, tựa như một con hung

thú cổ xưa.

Nhưng kỳ quái hơn là, trên người người này lại còn một luồng khí ôn hòa khác, hai luồng khí kỳ lạ này lại có thể dung hòa được với nhau.

Luồng khí ôn hòa kia là khí Long Hổ của Đạo gia, còn luồng khí đáng sợ khác, ông ta không phân biệt được.

Khóe mắt của lão hơi run run, dường như ông ta đã nhận ra mình đã vô tình chọc phải thứ không nên dây vào.

“Vì…vì sao…lại đả thương người?” Tần Thời thở hổn hển hỏi.

Não tên này có vấn đề à!

Ông lão vào cô gái áo xanh đồng thời có suy nghĩ như vậy.

“Haha, được! Hôm nay ta liền giữ thể diện cho Long Hổ sơn.

Trong lời nói của ông ta mang theo vài phần kiêng nể, khí lại rơi xuống người cô gái áo xanh.

“Đồ đệ ngoan, ngươi cứ đi chơi đi, nhớ phải về đúng hạn đấy nhé!” Dứt lời, khí của ông ta liền biến

Cô gái áo xanh như trút được gánh nặng, cố gắng đi dậy, nhìn Tần Thời quần áo rách tươm.

Tần Thời thấy khí của ông ta đã không còn ở đây nữa, lại nhìn bộ quần áo rách rưới của mình, lộ ra vẻ đau lòng.

“Này, không ngờ là ngươi lại lợi hại như vậy”

Tần Thời lấy từ trong tay nải ra một bộ đạo bào duy nhất của hắn, sau đó mặc vào. “Ngươi là đạo sĩ à?”

Cô gái áo xanh xoa xoa ngực: “Bản cô nương nợ ngươi một ân tình, sẽ trả lại cho ngươi.

“Không không cần đâu?

“Sao ngươi không hỏi vì sao lão già kia lại đuổi theo ta?”

“Không…không phải chuyện của ta.

“Vậy vì sao ngươi lại giúp ta?”

“Hắn hắn không phải người tốt” Tần Thì khẳng định. “Ngươi cũng biết cơ à?”

“Cảm nhận được”

Bọn họ nghỉ ngơi một lát sau đó tiếp tục lên đường.

Cô gái áo xanh có vẻ như bị thương khá nặng, nàng đành phải ngồi lên vai xác ướp. Tần Thời thì mặc một bộ đạo bào cũ kỹ không hợp với cơ thể của hắn, đi đằng trước. Tên này là một cái nậm kín mít, ngươi không hỏi hắn, hắn bèn không thèm nói lời nào.

Cô gái áo xanh lại là một đứa lắm mồm, cho dù bị thương nặng nhưng vẫn nói không ngừng nghỉ. “Tên nói lắp, ngươi là đạo sĩ của Long Hổ sơn?”

“...Ùm”

“Bảo sao ngươi lại lợi hại như vậy, sư phụ và Lý tiên sinh mà ngươi nhắc đến là ai?”

“Sư sư phụ là sư phụ, Lý tiên sinh thì là Lý tiên sinh thôi”

Đây là một câu trả lời rất vô nghĩa.

“Sư phụ ngươi hẳn là Thiên sư của Long Hổ sơn. Cô gái áo xanh ôm đầu nói: “Một một phái mà có đệ tử mạnh như vậy hẳn là ngươi có rất nhiều sư huynh sư tỷ, trưởng lão, phó môn chủ đúng

không….chẹp chẹp.

Tần Thời lắc đầu, lắp bắp nói: “Long Hổ sơn của chúng ta chỉ có ta và sư phụ thôi….và Đại Hoàng nữa”

“Đại Hoàng là ai?”

“Một con chó”

“Lúc trước ngươi bảo sư phụ ngươi cho ngươi đến Trấn Yêu quan rèn luyện? Ngươi có chỗ ở lại chưa?”

“Trước khi đi, sư phụ ta bảo ta tới tìm Lý tiên sinh, Lý Lý tiên sinh đang ở Trấn Yêu quan.

Sư phụ ta còn nói….cho dù thế nào thì lần này ta cũng phải mang pháp bảo trấn sơn của Long Hổ sơn về…

Tần Thời là một đứa thành thật, hỏi cái gì liền đáp cái đó.

“Trấn Yêu quan rất lớn, ngươi biết Lý tiên sinh kia ở đâu không?”

“Không…không biết”

“Vậy ta sẽ giúp ngươi tìm hắn, coi như trả lại ân tình cho ngươi.

Chương 783: Cơm chùa

“Ba tô mì thịt trâu, một đĩa lạc rang, thêm một bình rượu nóng” Có ba người khách đi vào khách

san.

“Tiệm này mới mở à?”

“Hai ngày trước ta có tới đây ăn rồi, thức ăn cũng ngon, quan trọng là giá cả hợp lý.

Người kia liếc thực đơn được treo bên trên, phía dưới còn ghi chú giá của từng món.

“Rẻ thật”

“Giờ mấy cửa hàng bán đồ bổ, toàn để giá trên trời, mấy khối linh thạch cũng chẳng đủ để ăn no một bữa.

“Thì thế, nhưng ăn xong lại có hiệu quả thật, nếu không sao lại có nhiều người đi ăn vậy được.

“Có lẽ đồ ăn nhà hàng này có hiệu quả kém hơn các nhà hàng khác một chút, nhưng mà rẻ thì rẻ thật”

Ba người tám chuyện xong, đúng lúc Lão Ngưu bưng ba bát mì đến cho bọn họ, một người liếc qua Lão Ngưu, lại nhìn bát mì thịt trâu nó bưng đến cho bọn họ. Mì thịt trâu này….hẳn là dùng thịt trâu thật.

Dần dà, khách sạn làm ăn khấm khá hơn.

Cách một khoản thời gian, Lý Bình An lại sử dụng lò luyện đan, vì không có đủ dược phẩm để luyện,nên tạm duy trì mối kinh doanh hiện tại là đủ rồi. Nếu muốn hắn luyện ra đan phẩm cấp cao, hắn chịu.

Bởi vì không bột làm sao gột nên hồ –

Bếp lò dần tắt, dưới sự điều khiển của thần thức Lý Bình An từng viên đan dược đi ra khỏi lò.

Cô bé thì ngồi bên cạnh, ngoan ngoãn lấy một viên thuốc bỏ vào miệng.

“Ừm, lần này Đại Bình An luyện tốt lắm.

“Đa tạ tiên tử khích lệ, sau này tại hạ sẽ cố gắng hơn

Cô bé cất từng viên đan dược vào trong bình hồ lô, chỉ một lát sau bình hồ lô đã đầy cú hụ.

“Chúng ta hết cá rồi, không nấu món cá kho được, ngày mai tiên tử phải đi câu cá, Đại Bình An phải ngoan ngoãn ở nhà trông tiệm đó.

“Chuyện câu cá cứ giao cho ta đi? Lý Bình An nói.

Cô bé nháy nháy mắt, nàng không thích câu cá, cũng không hẳn là không thích ở nhà trông khách sạn, mà là có đôi khi nàng không tính chuẩn sổ sách.

Theo lý mà nói, lúc ở An Bắc tứ trấn nàng có mở một tiệm mì, chuyện nhỏ như sổ sách nàng vẫn biết làm, nhưng mà ở Trấn Yêu quan, mọi người dùng thứ gọi là Linh thạch để làm tiền tệ. Nàng sợ mình lấy nhầm linh thạch giả.

“Ừa”

Lý Bình An liền cầm cần câu cá đi ra khỏi nhà, Lão Ngưu cũng không biết chạy đi đâu từ sáng rồi.

Cô bé ngồi trước quầy, khuôn mặt nhỏ trông ra ngoài cửa, không hề nhúc nhích.

Cũng mà mà hôm nay khách ít, mãi mà không thấy ai.

Thế là nàng lại biến về làm chú mèo con, tự chơi với đuôi của mình.

“Ta ta ta…hết tiền rồi!”

“Chúng ta hết cá rồi, không nấu món cá kho được, ngày mai tiên tử phải đi câu cá, Đại Bình An phải ngoan ngoãn ở nhà trông tiệm đó”

“Chuyện câu cá cứ giao cho ta đi” Lý Bình An nói.

“Xin chờ một chút”

Cô bé chạy vào, chỉ một lát sau bên trong truyền ra tiếng làm bếp.

Cô gái áo xanh thò vào nhìn: “Khách sạn này chỉ có một cô nhóc này à.

Tần Thời không lo cái này, mà lại hỏi: “Ngươi ngươi có tiền à?”

“Ngươi cứ ăn đi, bản cô nương ta có cách

Cô gái áo xanh rót cho mình một ly trà, rồi nhẹ thở ra một hơi.

Thầm nói: “Trấn Yêu quan này nhiều nhân vật lợi hại, nhưng sao tính tình tệ thế nhỉ”

Tần Thời bất đắc dĩ nói: “Ai ai bảo ngươi hỏi người ta một chân chèo tám thuyền có phải là thật hay không?”

“Ta tò mò mà. Lúc trước nghe người ta đồn miết, khó lắm hôm nay mới gặp được, phải hỏi chứ

Một lát sau, ba hình nhân mini làm bằng bùn bưng một mâm đồ ăn đi lên theo thứ tự.

Cô gái áo xanh chưa kịp chờ đã cầm lấy đũa cắm cúi ăn.

Tần Thời cũng cầm lấy một cái bánh, nhét vào miệng.

Không đầy một lát, cả bàn đồ ăn đã bị hai người ăn hết sạch.

Cô gái áo xanh nhẹ gật đầu: “Hương vị quả thực rất được, không ngờ cô nhóc này lại có thể nấu ăn ngon như vậy.

Cô bé làm bộ như đang đọc sách, nhưng thực ra tai đang vểnh lên rồi, nghe thấy câu này, khuôn mặt nhỏ lập tức hiện lên nét cười.

“A!” Bỗng nhiên có tiếng hét.

“Trong thức ăn của ngươi có côn trùng?”

Cô bé lập tức buông sách xuống, chạy tới. “Đâu?”

“Nè, trong thức ăn của ngươi có côn trùng”

Cô gái áo xanh vỗ bàn đứng dậy, chỉ vào một con côn trùng trên bàn.

Tần Thời:....

Đây là cách ngươi nói à?

Cô bé mở to hai mắt, nhìn con trùng nhỏ màu đen kia.

“Không đâu, ban nãy tiên tử bưng đồ lên, có thấy con côn trùng này đâu. “Hừ, ta mặc kệ! Tóm lại ngươi tự xử lý đi, gọi người lớn ra đây”

Ô~”

Cô bé không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

Có kinh nghiệm từ mấy năm trước mở quán mì, nàng đã có thể nhận ra rất nhiều chuyện. “Các ngươi tới gây chuyện à meo ~?”

Cô gái áo xanh đánh giá cô bé, không cao, hóa ra lại biết nhiều.

Nàng dùng tay sờ sờ cằm, cười gian xảo một tiếng, thẳng thắn nói.

“Mèo con, chúng ta tới gây chuyện đấy, vậy ngươi có thể làm gì được nào? Người lớn nhà ngươi không ở nhà, chúng ta chạy đây ~”

Cô bé có vẻ như chưa từng gặp loại người không biết xấu hổ như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người. Chỉ thấy cô gái áo xanh đứng dậy, nghênh ngang đi ra ngoài.

Những mà lại bị người ở sau kéo lại.

Khuôn mặt vốn đã đen của Tần Thời lúc này lại càng đen hơn. Cô gái áo xanh quay đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

“Kéo ta làm gì? Mau chạy thôi ~”

Tần Thời im lặng nhìn nàng, mặt mũ trần đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hắn sờ sờ người, sau đó lại nhìn cô bé nói.

“Ta không có tiền!”

Hờ hờ thẳng thắn thật.

Cô bé nhìn khuôn mặt đen kịt kia, không khỏi hít mũi một cái.

Rồi lại nghe người kia nói: “Nhưng ta có sức lực, ngươi muốn làm gì ta đều có thể giúp ngươi!” Nói rồi, có vẻ như muốn chứng minh mình có sức, Tần Thời cởi đạo bảo, để lộ ra cơ bắp tráng kiện.

Chương 784: Hóa ra là người quen.

16:35

1479 chữ

“Nắng chói chang, phong cảnh đẹp, hoa đỏ cỏ xanh…

Lý Bình An khẽ hát, cầm theo cây gậy trúc của mình.

Một bên gậy trúc có treo một cái giỏ, hắn đi tới khúc sông mình thường hay câu cá.

Lý Bình An chọn một vị trí sạch sẽ.

Không bao lâu sau, có một nam tử tiên phong đạo cốt đi tới.

Y cũng cầm theo một cái cần câu: “Đến rồi?”

“Túc hạ cũng đến à. Lý Bình An đáp.

Lập tức, hai người bắt đầu yên lặng câu cá.

Lý Bình An biết chắc chắn người này không phải người bình thường, xác suất cao đây là nhân vật số một của Trấn Yêu quan, xác suất cao hơn là đến tiếp cận mình.

Nhưng mà người này không nói rõ, hắn cũng không tiện vạch trần.

“Hôm nay túc hạ câu được rất nhiều cá. Nam tử tiên phong đạo cốt

nhìn qua giỏ của Lý Bình An. “Tàm tạm, tiên tử nhà ta còn đang chờ cá của ta. Lý Bình An nói rõ sự thật.

“Quen biết nhau lâu như vậy, hình như túc hạ vẫn chưa biết tên của ta. Người kia bỗng nhiên nói. Biểu cảm của Lý Bình An vẫn vậy.

“Tại hạ Dương Kiên Bạch, chưởng giáo đời hai của Đạo Môn”

“Ta không cần tự giới thiệu, ắt hẳn túc hạ đã biết rất rõ về ta.”

Lý Bình An nói như vậy, cũng không phải hắn cho là mình rất nổi tiếng, mà là hắn biết, người này chắc chắn đã điều tra mình.

“Lý tiên sinh thật có nhã hứng, tới Trấn Yêu quan lại còn mở khách sạn nhỏ.

Lý Bình An cười: “Khách sạn nhỏ này vẫn là từ người có tên Tiềm Long tu sĩ của Trấn Yêu người cho ta mượn mà thôi”

các

“Lý tiên sinh muốn khách sạn lớn hơn, chỗ chúng ta cũng có”

“Haha, không cần đâu?

Lý Bình An giật cần câu lên, lại có một con cá nữa cắn câu.

“Xem ra Lý tiên sinh đã nhận ra lần này Yêu tộc có vấn đề” Dương Kiên Bạch nhìn mặt hồ yên tĩnh: “Lý tiên sinh cảm thấy, Nhân tộc chúng ta có thể vượt qua kiếp nạn này không?”

“Thế cục thiên hạ đã vậy, cứ cố hết sức mình là được”

Lý Bình An cất dây câu đi, khiêng gậy trúc đi lên bờ.

Một đầu gậy có treo cái giỏ, hắn sải bước bước đi.

Thiên hạ đại thế, cứ nỗ lực hết sức là được.

Lý Bình An không hiểu mưu kế, cũng không biết bày mưu tính kế.

Như hắn vĩnh viễn không thể trở thành cao thủ đỉnh lưu, cho dù học thế nào, cũng chỉ được coi là cao thủ nhị lưu. Cũng bởi vậy hắn không có nhiều phiền não như thế, cứ nỗ lực hết sức là được rồi.

Trên đường về khách sạn, hắn gặp Lão Ngưu đang đi về.

Lão Ngưu vừa mới dạy dỗ Chu Võ xong, còn cầm thịt trâu khô vừa đi vừa gặm.

Thậm chí còn hào phóng chia cho Lý Bình An một miếng.

Mấy ngày nay bởi vì có Chu Võ, nên nguồn cung thịt trâu khô của Lão Ngưu luôn được đáp ứng đều đặn.

Một người một trâu trở về khách sạn.

Thấy cô bé đang đứng trên ghế, gõ bàn tính, thấy họ trở về, nàng lập tức nhảy xuống.

“Tiên tử tìm được hai tên tiểu nhị

“Tiểu nhị?” Lý Bình An thả giỏ cá xuống.

Cô bé không đáp, chỉ cúi đầu nhìn cá trong giỏ.

“Nhiều cá ghê -”

“Tiên tử vẫn chưa giải thích chuyện tiểu nhị đâu.

Cô bé gẩy gẩy đám cá trong giỏ, lúc sau mới giải thích rõ ngọn nguồn.

“Ăn cơm chùa, còn phách lối như vậy?” Lý Bình An uống một ngụm trà, thuận miệng hỏi.

“Là vậy á, nhưng mà cái tên mặt đen còn tạm coi như là trung thực”

Cô bé kéo Lý Bình An: “Đi, tiên tử dẫn ngươi đi gặp tiểu nhị của chúng ta, bọn họ đang quét dọn

trong hậu viện đó”

Lúc cô bé nói ra câu này, thật giống như một bà chủ nhỏ.

Hậu viện.

Tần Thời cẩn thận giặt sạch ga giường, treo lên cây sào.

“Này! Chúng ta đang làm gì thế?” Cô gái áo xanh mặt đầy bất đắc dĩ hỏi. “Trả…trả nợ” Tần Thời đáp, đầu không thèm ngoảnh lại.

“Có ngu hay không? Chạy luôn là xong rồi”

“Không không làm vậy được!”

“＝(‘o`*))) ai

Cô gái áo xanh thở dài liên tục. “Chúng ta phải giặt cho đến bao giờ?”

“Đến khi trả hết tiền mới thôi”

“A!?” Cô gái áo xanh há hốc.

“Ai bảo chúng ta ăn đồ của người ta.

“Hừ ～” Cô gái áo xanh hừ một tiếng: “Nàng chỉ là một tiểu cô nương, hai ta cần gì sợ.

Mắt thấy người kia lại sắp lý do lý trấu, cô gái áo xanh vội vàng dừng lại.

“Đừng có giảng đạo lý với ta, bản cô nương từ nhỏ chỉ biết, cái gì cũng phải tranh phải đoạt, không tranh không đoạt thì chiếm được gì chứ!”

Tần Thời lắc đầu, như thể không muốn tiếp lời nàng nữa.

“Nè nè, đi lên lầu xem thử đi.

Tần Thời đi lên trên lầu.

Cô gái áo xanh nhìn quần áo trong chậu, lật ra một bộ chói mắt nhất.

“Khụ khụ khụ ～”

Lúc này, sau lưng nàng truyền đến tiếng người.

Cô gái áo xanh quay đầu, liền thấy cô bé kéo một người áo xanh đi tới, chắc hẳn là chưởng quỹ của khách sạn.

Cô gái áo xanh đánh giá người này: “Ngươi là chưởng quỹ?”

“Coi như là vậy”

“Nói rõ nhé không phải là chúng ta không có tiền, cũng không phải là không thể trả tiền, mà là trong thức ăn của các ngươi có côn trùng”

“Đừng tưởng bạn ta là kẻ ngu, mà các ngươi có thể bắt nạt hắn.

Lý Bình An cười: “Có thể nhìn ra, cô nương không giống như người không thể trả tiền nổi.

“Coi như ngươi biết nhìn. Nàng thẳng thắn đứng dậy đáp: “Các ngươi phải tự xem lại mình đi, các ngươi có biết bản cô nương là ai không? Biết thằng ngu nhà ta là ai không?”

“Tại hạ không biết, cô nương có thể giới thiệu cho tại hạ chăng?”

“Bản cô nương họ Xi tên Linh, không nói lai lịch cho ngươi biết đâu, không lại dọa chết ngươi” “Bạn của ta họ Tần, là đệ tử của Long Hổ sơn!”

“À, hóa ra cô nương là người Nam Cương? Vậy vị này?” Lý Bình An chỉ xác ướp áo đen bên cạnh.

“Ngươi không cần biết. Nữ tử áo xanh chống eo nói: “Chuyện này thế nhé, chúng ta không truy cứu

nữa”

Nàng ngẩng đầu, gọi to một tiếng.

“Xuống đây đi tên nói lắp! Chúng ta đi thôi!”

Một lát sau, Tần Thời đi xuống.

“Không không đi được….

Chỉ là lời vừa đến miệng, bỗng nhiên lại nuốt xuống. “Tiên…tiên tiên…”

Hắn nhất thời kích động, nửa ngày nói không nên lời. “Lâu rồi không gặp.” Lý Bình An cười ấm áp.

“Tiên sinh! Đã lâu không gặp”

Tần Thời hành lễ.

“Cường tráng hơn nhiều rồi nhỉ. Lý Bình An nhìn hắn: “Ừm, không tệ không tệ.

Hắn đưa tay vỗ vỗ vai Tần Thời, giống như một trưởng bối quan tâm đến hậu bối nhà mình. “Tiên sinh người…sao người lại ở đây?”

“Đây là khách sạn nhà ta.

Nghe tới đây, Tần Thời càng lúng túng hơn.

Không ngờ lần đầu tiên trong đời ăn quỵt tiền, lại còn ăn ở khách sạn

của Lý tiên sinh.

Lúc này người có biểu cảm đặc sắc nhất là Xi Linh và cô bé.

Con ngươi của cô bé xoay tròn linh động.

Người quen?

Ôi chà, ăn chùa….

Chẹp –

Nảng ngẩng đầu nhìn Lý Bình An, lại nhìn hai đứa ăn quỵt.

Cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Xi Linh giật mình, hóa ra người đứng trước mặt nàng là Lý tiên sinh mà Tần Thời nhắc đến. Nhìn thì cũng không có gì đặc sắc, nếu là người quen, thế thì càng không phải trả tiền.

“Sao lại đột nhiên đến Trấn Yêu quan?” Lý Bình An hỏi/

“Sư sư sư phụ bảo ta tới đây học hỏi kinh nghiệm. Tiện đến tìm tiên sinh người.

“Tìm ta? Làm chi?”

“Sư phụ…bảo ta tiện đường mang Bạch Ngọc Kinh về.

“Tạm thời không nói đến cái này, ta còn chưa ăn cơm đâu, đi chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện

“….Da….

Chương 785: Khiếp vía ân

Chương 785: Khiếp vía

Xi Linh nhàm chán đánh giá cách bày trí của khách sạn, lại nhìn cô bé đang chơi bóng một mình. Lý Bình An thì kéo Tần Thời đi ăn cơm uống rượu, hai người bọn họ quen biết nhau thì có chuyện để nói, Xi Linh ngồi bên cạnh không chen vào được, thực sự là thấy phát chán.

Nàng khôi hài nhìn cô bé: “Lại đây!”

Cô bé ngẩng đầu nhìn nàng, ôm bóng chạy ra xa, dường như không muốn để ý đến nàng.

“Hờ hờ – con bé này!”

“Bla ….bla…nếu đã như vậy, thế thì ở lại đây đi.

Nếu ngươi muốn ra quan giết địch, liền tới chỗ kia của Trấn Yêu quan báo tên.

Lúc trước ta có quen Tiềm Long, là một người phụ trách Trấn Yêu quan, ngươi có thể đến tìm hắn. Lý Bình An nói.

“Đa đa tạ tiên sinh”

“Cô gái đồng hành với ngươi là người phương nào?”

“Quen giữa đường”

“Quen giữa đường? Vậy cứ bảo nàng ở lại đây đi, ta thấy ngươi đi đường mệt mỏi, đi tắm nướng nóng trước đã. Muốn ăn gì thì bảo ta, ta bảo tiên tử đi nấu cho ngươi.

À, có phải nên thay hai bộ quần áo mới không? Ừm mai bảo Lão Ngưu dẫn ngươi đến tiệm may mua một bộ…”

Tần Thời kinh ngạc nhìn hắn, gật gật đầu, buồn bực uống một chén rượu.

“Thật ra…thật ra…”

“Thật ra gì?” Lý Bình An hỏi.

“Không không có gì”

Tần Thời vốn muốn hỏi chuyện Bạch Ngọc Kinh, nhưng mà thế thì không hay lắm.

Hắn gãi đầu một cái: “Tiên sinh, người người dạo này sống rất vui thì phải?”

“Ừ” Lý Bình An nở nụ cười nhàn nhạt.

Tần Thời chột dạ lại uống thêm một hớp rượu, không dám đề cập đến chuyện Bạch Ngọc Kinh

Lý Bình An gắp đồ ăn.

Ừm, vẫn ngoan như vậy

Ngày thứ hai, Tần Thời liền đi tìm tu sĩ có đạo hiệu là Tiềm Long kia.

Hắn thuận lợi tìm được một công việc cho mình.

Trên nguyên tắc, Trấn Yêu quan chẳng bao giờ từ chối ai, chỉ cần có ghi tên trên danh sách, là có thể căn cứ vào số lượng yêu quái tiêu diệt được, thu hoạch tiền thưởng.

Mấy tháng sau, Tần Thời thường xuyên đi đi về về giữa bên ngoài và khách sạn trong Trấn Yêu quan.

Mỗi lần trở về, cơ thể đều bị thương không ít.

Bên ngoài Trấn Yêu quan, thi thoảng lại có Yêu Thánh ra tay.

Thi triển phép thần thông gì gì đó.

Bây giờ trên chiến trường xuất hiện một vị Yêu Thánh, tên là Khâm Nguyên.

Mỗi lần hắn ra tay, đều làm cho đám tu sĩ canh giữ Trấn Yêu quan đau đầu không thôi.

Chương 785: Khiếp vía –

Cũng không phải là khó đối phó, chỉ là tên kia lằng nhằng quá. Giống như khi ngươi sắp ngủ lại có con muỗi cứ vo ve bên tai.

Trên chiến trường, Tần Thời được nhìn thấy những quang cảnh hắn chưa bao giờ nhìn thấy.

Ngoài Trấn Yêu quan phi kiếm lao nhanh như sóng biển, không biết mệt mỏi luôn lao đến quân Yêu tộc ngoài ải.

Mà bên quân Yêu tộc, hoàn toàn không sợ hãi kiếm quang chỉ trong một cái chớp mắt có thể nghiền nát bọn chúng thành bột mịn.

Quân Yêu tộc rẻ tiền này còn nhiều hơn kiếm hải mãnh liệt kia!

Hai bên so kè chính là so sức chịu đựng, xem ai thiệt hơn ai.

Thi thoảng sẽ có tu sĩ xung phong phá trận.

Nhưng nói thật, trên chiến trường phá trận không có ý nghĩa lớn.

Bởi vì đã lên chiến tuyến nếu không giữ được, vậy chỉ có thể tẩu vi thượng sách!

Tuy vậy lại có thể giúp các tu sĩ trẻ tuổi trong Trấn Yêu quan rèn luyện bản thân, song lại khó tránh khỏi thương vong.

Thậm chí là thiên kiêu vốn sắp trưởng thành, cũng bởi vì một lần sơ suất mà mất mạng.

Nhưng đối với Trấn Yêu quan mà nói, thiên kiêu chết đi thì không còn là thiên kiêu nữa. Những tu sĩ đứng canh ải, có ai không phải rèn luyện, trải qua bao lần sinh tử?

Nói tiếp về phá trận, cách này cũng có thể làm giảm thế tiến công của Yêu tộc, tăng sĩ khí.

Từ khi gia nhập chiến tuyến đến nay, mỗi khi có ai tổ chức phá trận, Tần Thời luôn luôn là người ngoan ngoãn xung phong đầu tiên.

Dần dà, hắn cũng tạo dựng được chút danh tiếng.

Với Yêu tộc, mấy trận vây giết này chỉ làm hao binh tổn tướng, ngược lại còn có lợi cho bọn chúng.

“Hit ~”

Xi Linh vừa thoa thuốc cho Tần Thời, vừa rít một hơi lạnh.

Tần Thời nhìn nàng: “Ơ ơ…ta bôi thuốc ngươi rít làm gì?”

“Ngươi không đau à?” Xi Linh nhìn vết thương bị chóc hết cả da thịt, còn có thể nhìn thấy xương

bên trong.

Đó là sát thương do một kiếm tu của Yêu tộc tự bạo phi kiếm bản mệnh của mình, suýt nữa làm

Ở

Tần Thời nổ mù con mắt.

“Vẫn ổn…hơi hơi đau chút thôi.

Lông mày của Xi Linh nhíu chặt lại, nghiến răng.

“Ta nói sau này người khỏi phải đi nữa, ta thật sự sợ có ngày ngươi

phải bỏ mạng đó !”

“Những người khác đều như vậy mà

“Đều liều mạng như ngươi à?”

“Xi Linh tỷ, thuốc tới rồi”

Ngoài phòng truyền đến giọng nói của cô bé.

Qua mấy ngày sống chung, quan hệ của hai người họ đã tốt lên trông thấy.

Xi Linh giúp cô bé chăm lo việc làm ăn của khách sạn, có hơi giống như chơi đồ hàng, nàng cảm thấy rất thú vị.

Nhất là khi nàng nhìn thấy càng ngày càng có nhiều khách, cảm giác thỏa mãn kia….

“Ồ, đây đây”

Xi Linh thắt băng vải thành hình nơ bướm: “Ngươi đừng động đậy, ta đi lấy thuốc cho ngươi.

“…Được.”

Chưa nghe xong, Xi Linh đã lao ra ngoài.

Lúc trở lại, tay cầm thêm một bát thuốc.

“Uống đi. “a!”

Tần Thời há miệng.

Xi Linh khẽ búng trán hắn một cái: “Nè, ta nói, ngươi đang chờ bản cô nương đút cho ngươi uống

à!”

“A..”

Tần Thời biết mình hiểu sai ý, đón lấy bát thuốc sau đó ngoan ngoãn uống.

Xi Linh ngồi cạnh hắn, nhìn cả người hắn toàn là vết thương.

Ngó chỗ này, sờ chỗ kia, khuôn mặt chứa đựng vẻ u sầu.

“Không không sao.”

“Ngươi vẫn nên tự an ủi mình đi, sư phụ ta còn không lợi hại bằng ngươi đâu?

“Sư sư phụ ngươi?”

“Đúng vậy, không phải ngươi đã từng giao thủ với ông sao? Là lão già kia đó.

Mỗi lần ông ta gặp được người mạnh, ông ta sẽ hiến tế một vật nào đó trên người ông ta, mươi cái móng tay của ông ta bị ông ta rút hết rồi, dị chết được.

“Sau đó lão già kia gặp được ta, liền bắt ta làm đồ đệ của ông ta, giúp ông ta luyện cổ, ta khó lắm mới trốn được…”

“Ngươi thật nhàm chán”

“….Ò.”

Xi Linh bưng thuốc đi, sau đó không quên căn dặn.

“Nghỉ ngơi dưỡng thương đi”

Tần Thời gãi đầu.

Chỉ một lát sau, ngoài phòng truyền đến tiếng nói chuyện của cô bé và Xi Linh/

“Sau đó sư phụ kia của ta nhổ hết móng tay mình xuống, rồi máu tươi bắn ra tung tóe… “Òa, chắc chắn là đau lắm”

“Đau mà, ta nhìn thôi cũng thấy đau giùm, ngươi nói xem ông ta dị đến mức nào?

“Meo dị thật.

Tần Thời vểnh tai nghe, có vẻ là hiểu được gì rồi, thế là đợi đến ngày thứ hai, khi Xi Linh mang thuốc tới cho hắn.

Hắn do dự hồi lâu, mới nói: “Hôm qua ngươi kể chuyện về sư phụ ngươi.

“Sư phụ ta thế nào?”

“Thì…thì là sư phụ ngươi nhổ móng tay mình ý, ngươi có thể kể lại

cho ta không?”

“Ngươi cũng thấy thú vị đúng không, ta kể cho ngươi nghe.”

Tần Thời gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy meo ~”

Dưới lầu, Lý Bình An ngoài ý muốn nghe thấy hết tất cả, hắn suýt nữa phun hết trà ra ngoài.

Xi Mộng: !?

Khiếp vía –

Tần Thời lại cúi đầu thấp hơn.

Chương 786: Bất an

1617 chữ

Trấn Yêu quan, tầng 1 vị trí trung tâm then chốt.

“Nào, ngươi ăn một miếng, ta ăn một miếng. Ngươi ăn thêm một miếng, ta cũng ăn thêm một miếng…

Tiềm Long ngồi trước bàn tròn, rõ ràng chỉ có một mình hắn, nhưng hắn lại tự nói chuyện với chính mình.

Mô hình chiến trường bằng cát được đặt giữa đại điện, hai đầu Nam Bắc.

Phía Nam là Trấn Yêu quan được điêu khắc sống động như thật, phía Bắc là Yêu tộc.

Hơn nghìn tòa tháp kiếm được sắp xếp ngăn nắp giống như bàn cờ, trên đất khắc phù triện theo nhiều hướng khác nhau, hình thành trận pháp khác biệt.

Tổng cộng có ngũ đại trận pháp.

Tòa thứ năm là Ngũ hổ điệp dương trận, tòa thứ sáu là Lục tử liên phương trận, tòa thứ bảy là Thất

tinh trảm trận, tòa thứ tám là Bát môn kim khỏa trận, tòa thứ chính là Cửu diệu tinh quan trận, tòa thứ mười là Thập diện mai phục trận.

Linh hoạt sống động, mỗi một quẻ trận đều do tiên thuật cao nhất

ngưng tụ thành, biến hóa thành từng đạo sát chiêu.

Mà Yêu tộc trên bàn cờ càng được đánh dấu rõ ràng, kỳ càng phong phú hơn.

Người bình thường nhìn vào chỉ cảm thấy hoa mắt.

Cho dù nghiên cứu nửa năm hay một năm, nhiều lắm cũng chỉ chạm đến ngưỡng cửa.

Một bên là Hỗn thiên nghi đo thời gian, trên dụng cụ có phân biệt ngày, tháng cách nhau hai vòng. Phán đoán hiện tượng, quan trắc thời gian, không sai một ly.

Bên bàn cát, có hơn mười vị quan viên mặc áo choàng của Trấn Yêu quan đang cẩn thận quan sát, ghi chép và phán đoán cục diện.

Sau đó chép thành văn thư, để tiện sau này xem lại.

Trận này là trận so sức bền bỉ, cho nên bên chiếc bàn cát này lúc nào cũng có người quan sát. Đồng thời theo từng thời khắc, chỉ thị sẽ từ trong đại điện truyền ra.

Tòa đại điện này giống như một bánh xe cực lớn, chuyển động liên tục phải có hơn ngàn năm.

Nếu như nói tầng phòng ngự thứ nhất của Trấn Yêu quan là một thanh Thần binh lợi khí, vậy thì vị trí trung tâm then chốt của tầng này, chính là người điều khiển thanh Thần binh lợi khí đó.

Mà lúc này, trên vị trí Thống soái tối cao.

Tiềm Long đang tự nói chuyện với mình, không khác gì người bị bệnh thần kinh.

Không phải là hắn thích như vậy, mà do người ngoài kia không ai thèm để ý hắn.

Trừ phi là ban lệnh, hoặc làm chính sự.

Hai trăm năm trước, Tiềm Long tiếp nhận vị trí này.

Thời gian này không dài, chí ít trong bề dày lịch sử hàng vạn năm của Trấn Yêu quan, thời gian không hề dài.

Với người ngoài, hắn không phải là người có tư cách thích hợp làm thống soái, theo cách nói của dân chúng, Tiềm Long là một tên cá

biệt.

Hắn học pháp thuật của Nho gia, bái Đạo tổ làm thầy, cũng từng xuống tóc làm hòa thượng một khoảng thời gian, lại từng học thuật cơ quan từ chỗ Mặc gia.

Hắn học nhiều lắm, nhưng lại biết không sâu.

Hắn đi với ai cũng có thể làm bạn với người đó, nhưng ngờ lại dây dưa với một đám thế lực.

Hai trăm trước, tại vị trí này, tu sĩ Pháp gia tử chiến sa trường.

Lúc ấy ai cũng nghĩ rằng em trai của hắn Trịnh Trường Văn sẽ tiếp nhận vị trí của anh trai mình. Dù sao Trịnh Trường Văn vẫn luôn làm phụ tá cho anh trai hắn, tác phong khéo léo, có công lao gian khổ.

Ai ngờ đâu, nửa đường tòi ra tên này.

Tiềm Long uống một chén rượu nhỏ, nhìn đám người: "Này ~ ta nói các ngươi không thể đáp lại một câu của ta à?"

Vốn không có ai để ý đến hắn, mặc dù trong đại điện nhiều người, làm việc rất có quy tắc, bọn họ biết nên làm gì, lúc nào nên nghỉ ngơi.

Ai là người tiếp nhận, đã được sắp xếp từ trước rồi.

"Hầy!"

Tiềm Long thở dài liên tục.

Thời gian này thật khó sống mà.

Lúc này, một nam tử trung niên mặt đen đi vào điện.

"Ai, Trường Vân đến đúng lúc lắm, uống với ta hai chén đi"

Trịnh Trường Vân mặt không đổi sắc đặt một xấp văn thư lên bàn, không nói câu nào, rồi đi đến bên bàn cát.

đầu

Tiềm Long dường như đã quen với cách hành sự của hắn, lật giấy tờ ra xem thử.

"Ừm, tên đệ tử Long Hổ sơn này được đấy"

“Ừm ừm ừm….Long Hổ sơn có hy vọng phục hưng rồi…

“Này, ta bảo Trường Vân nè, mấy ngày nay Yêu tộc tấn công hòa hoãn hơn nhiều đúng không? Rõ ràng mấy ngày trước còn lao lên như thừa sức, sao mấy ngày nay lại đánh như đói cơm vậy nhỉ?” Trịnh Trường Văn không mặn không nhạt đáp lời hắn: “Đây không phải là chuyện hiếm, có gì ngạc nhiên?”

“Lúc trước thì là một đường cong, từ chậm đến nhanh, hoặc là từ nhanh đến chậm, lần này lại biến thành một đường thẳng đứng!”

Nói xong, Tiềm Long lại bắt đầu không đứng đắn.

“Hay là phía Yêu tộc xảy ra chuyện gì? Nếu bọn họ xảy ra chuyện, vậy thì quá tốt, trận này khỏi phải đánh nữa.”

“Đúng rồi, Dương Kiên Bạch tiên sinh tìm ngươi đấy. Trịnh Trường Văn suýt nữa quên việc chính. Dương Kiên Bạch, chưởng giáo đời hai của Đạo môn.

Là một trong ba người đứng đầu trấn giữ Trấn Yêu quan.

“Tìm ta? Mấy ngày nay bị sao vậy, ba ngày thì có hai ngày gọi ta tới rồi, cũng chẳng phải có chính

Ôi mẹ kiếp cái chân ta, làm khổ ta quá mà. Không phải là nhìn trúng lão tử rồi chứ….

Tiềm Long lẩm bẩm đứng dậy, vừa đi vừa xoa xoa cái mông mình.

Nhìn dáng vẻ lôi thôi của hắn, Trịnh Trường Văn trừng mắt dõi theo.

Hắn và Tiềm Long có mâu thuẫn, đây là chuyện công khai, ai cũng biết.

Trịnh Trường Văn ghét Tiềm Long, không phải là vì người này đoạt vị trí của hắn.

Trịnh Trường Văn hắn, còn chưa hẹp hòi đến mức đấy.

Tuy nói lúc đầu có chút không phục thật, nhưng mà thực lực của Tiềm Long rõ như ban ngày, hắn ghét Tiềm Long, chỉ đơn giản là ghét mà thôi.

Ghét cái dáng vẻ cà lơ phất phơ, thiên hạ có bị diệt cũng không liên quan đến mình của Tiềm Long.

Thậm chí Tiềm Long còn nói, nếu Yêu tộc đánh vào, hắn sẽ đầu quân cho Yêu tộc. Một lần nọ, Trịnh Trường Văn suýt nữa ra tay với hắn.

Ông nội của Trịnh Trường Vân chết ở Trấn Yêu quan, phụ thân của hắn cũng vậy. Hai trăm năm trước, anh trai của hắn cũng hi sinh ở đây.

Đây là vinh quang của dòng họ Trịnh.

Với Trịnh Trường Văn, điều này còn quan trọng hơn mạng của hắn.

Nhưng mà cái tên không nên nết kia, cứ suốt ngày khiêu chiến giới hạn của mình.

Bóng đêm tới như có hẹn, đêm hôm nay trĩu nặng.

Trấn Yêu quan bỗng đổ mưa to.

Rõ ràng một giây trước trời còn quang đãng không mây, nháy mắt trời đổ mưa to ào ào.

Thiên tượng nứt ra hàng nghìn lỗ hổng, mưa to như thác, trút xuống đại địa.

Trịnh Trường Vân ghét mưa, cha hắn anh hắn đều hi sinh vào những ngày mưa này.

Chỉ là Trấn Yêu quan nhận ảnh hưởng đặc biệt của Thiên địa linh vận, thời tiết bốn mùa bởi vậy mà không bị khống chế.

Chợt có một vầng sáng xinh đẹp phất qua mặt hắn.

Xuất phát từ bản năng của người đàn ông, Trịnh Trường Văn vô ý liếc nhìn.

Hắn nhớ cô gái này mới tới Trấn Yêu quan không bao lâu, hình như tên …tên là Triệu Linh Nhi. Đúng, là Triệu Linh Nhi.

Trịnh Trường Văn nhớ lại, hắn còn nhớ kỹ người này lúc trước là một viên quan của Đại Tùy. Ngoại hình thật sự rất xinh đẹp.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Trịnh Trường Văn, Triệu Linh Nhi hơi phiêu mắt nhìn.

Trịnh Trường Văn vội vàng chuyển tầm mắt, nhìn ra màn mưa ngoài kia.

Gió theo mưa, mưa theo gió, cả đất trời ngập tràn trong cơn mưa này.

“Chậc!”

Trịnh Trường Văn khẽ nhíu mày, không hiểu sao đáy lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác bất an. Không biết có phải do mưa to ảnh hưởng hay không.

“Áo ào ào!”

Tiếng mưa càng lớn, nỗi bất an của hắn càng nặng hơn.

Một lúc lâu sau, cảm giác bất an này cũng không theo thời gian trôi đi mà biến mất. Cảm giác này là dự cảm, là trực giác qua nhiều năm đối mặt với nguy hiểm của hắn. Bước chân Trịnh Trường Văn không tự chủ được mà đi quanh điện, sau đó hắn vội vàng đi lại chỗ bàn cát, lạnh lùng nói.

“Thông báo lính gác, kiểm tra từng cửa, từng trạm gác công khai và trạm gác ngầm!”

Chương 787: Xâm nhập

Trung tâm then chốt tầng 1.

Trịnh Trường Văn đứng trước điện, nhìn đám người bận rộn trước mặt, nghe các bên báo cáo, tất cả đều bình thường, không có nơi nào bất thường cả.

Chỉ là tâm trạng của hắn vẫn cứ bất an, cũng không bởi vì nghe các bên báo cáo xong mà cảm thấy yên tâm.

Chuyện gì xảy ra, hắn thật mong là mình cả nghĩ quá rồi.

Trịnh Trường Văn bước đi vô định, có lẽ là hắn nhận ra ánh mắt kỳ lạ của cấp dưới.

Hắn cố đè xuống nỗi lo trong lòng, ngồi xuống.

Có người bưng trà lên cho hắn, hắn khẽ nhấp một miếng.

Lúc này, Triệu Linh Nhi đi lên, nhẹ nhàng nói một câu. “Tiềm Long tiên sinh hình như đi rất lâu.

Trịnh Trường Văn nhìn thời gian, đã nửa canh giờ rồi.

Tên Tiềm Long này sao lại đi lâu như vậy.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại, nếu hai bên có chuyện quan trọng, nửa canh giờ cũng không tính là gì. Trịnh Trường Văn đi vào trong hậu viện.

Đột nhiên, cái bóng của hắn lấp lóe, mưa to như trút nước rơi xuống người hắn.

Một màn quỷ dị lóe lên một cái rồi biến mất, giống như chưa từng xảy ra.

Tuy nhiên màn này giống như một tảng đá lớn, ném xuống sự bình tĩnh như làn nước mùa thu của hắn, văng lên vô số bọn nước và gợn sóng.

Khí có vấn đề!

Khí quanh hắn xuất hiện một sự biến hóa rất nhỏ, ngay cả hắn cũng rất khó mới nhận ra điểm khác biệt này.

Hắn nhìn cơn mưa này, nhưng lại giống như không nhìn mưa.

Biến hóa kia rất nhỏ, nếu như hắn không phải tu sĩ Pháp gia có thần thức cực mạnh e rằng sẽ không nhận ra được.

Hắn nhẹ giẫm chân một cái.

Một tiếng vang chầm, lấy hắn làm trung tâm, cơn mưa bao quanh hậu viện đều bị vỡ tan thành bụi phấn.

Dư âm mạnh mẽ trong nháy mắt ngăn chặn tất cả mưa gió.

“Tí tách!”

Lúc này, một hạt mưa mát mẻ rơi xuống mặt của hắn.

Một hạt khác nhỏ xuống gáy hắn.

Khóe mắt Trịnh Trường Văn con lại, chỉ cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên người đều lạnh toát, tựa như có luồng khí lưu cực nhỏ đang chui vào trong cơ thể hắn.

Lập tức, hạt mưa lớn như hạt đậu lại rơi xuống người hắn. Hắn giật mình, ngã xuống giống như bị sét đánh.

Dưới sàn nhà đá xanh, bỗng xuất hiện một cái hố to.

Giờ phút này tất cả âm thanh, giác quan đều đã biến mất, hắn giống như bị giam trong một thế giới khác.

Không khí ngập tràn hơi thở của sự nguy hiểm, đó là một loại nguy hiểm sắc bén, tựa như muốn chém người thành từng mảnh nhỏ.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lại là một mảng bọt nước rơi xuống đầu hắn.

Hắn vốn không thể tránh, chỉ đành mặc cho bọt nước kia rơi tung tóe trên người hắn.

Ngột ngạt mà khiến người sợ hãi!

Cứ như vậy, hắn lại một lần nữa bị văng xuống đất.

Toàn thân đẫm máu, hắn lại bò lên, lao tới hàng rào vô hình kia.

Không ổn! Không ổn!

Bọn chúng là Lang vệ!

Khiến hắn sợ hãi không phải là thực lực hai bên, cũng không phải là an nguy của mình.

Mà là kẻ định sắc bén như dao, đâm thẳng một mũi vào trái tim của bọn hắn.

Mà bọn hắn lại không hề biết gì cả.

Chuyện này quá đáng sợ.

Hắn cảm thấy tim mình bị đâm một dao.

Tiếng cười nhạo len lỏi trong bóng tối.

Có thể làm đến mức này…Yêu thánh!?

Một Yêu thánh xâm nhập Trấn Yêu quan?

Kẻ địch đứng trong bóng tối chăm chú quan sát Trịnh Trường Văn dãy dụa.

Mà Trịnh Trường Văn lúc này giống như con côn trùng mắc trong mạng nhện, cho dù hắn có sử dụng cách nào, cũng chỉ là đang giãy

dụa chực chết.

Hắn hơi ngơ ngẩn nhìn hạt mưa rơi xuống.

Đêm mưa này giống y hệt như cơn ác một thường xuyên lặp lại trong trí não của hắn.

Cha hắn, anh hắn đều chết trong đêm mưa này.

Mưa to như trút nước, tựa như không có điểm cuối, cũng không có điểm khởi đầu.

Đôi môi tái nhợt khẽ nhấp nháy, thì thào nói gì đó.

Trong đại điện, không ngừng có tu sĩ mặc áo bào đi tới bàn cát.

Tiếng lật sách, tiếng lì rì, còn có tiếng mưa rơi xuống mặt đất kêu vang.

Về phần trận đại chiến trong hậu viện, tựa như chưa từng tồn tại.

“Linh Nhi, đến giờ giao ban rồi.

Triệu Linh Nhi không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: “Đến đây” Một lát sau, nàng đặt bút xuống.

Khi giao ban, nàng vô thức liếc qua Hỗn thiên nghi.

Đến tận bây giờ, Tiềm Long vẫn chưa về, Trịnh Trường Văn đâu?

Nàng đi ra hậu viện, nhìn mưa rơi xuống mái hiên nhà.

Không có ai, đi đâu rồi?

Triệu Linh Nhi vừa định quay đầu đi, bỗng dừng chân lại.

Có hơi…là lạ….

Nàng đứng dưới mái hiên, đôi mi thay tú hơi cau lại.

Tiếng mưa rơi vang rầm rầm.

Cảm giác này rất kỳ diệu, bảo nàng nói, nàng cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Thần thức cũng không cảm nhận được có gì dị thường, rốt cuộc là ở đâu.

Một giọt mưa rơi xuống gương mặt nàng, nàng đưa tay đón lấy, nhịp tim chậm nửa nhịp.

Đây không phải hạt mưa, mà là…máu….

“Ầm…”

Khí lưu vô hình bỗng nhiên tản ra, Triệu Linh Nhi vội lấy ra phi kiếm của mình.

Trịnh Trường Văn cả người đẫm máu xuất hiện trước mắt.

“…Có…kẻ địch”

Ba chữ vang như sấm sét, sau khi nói ra ba chữ này, Trịnh Trường Văn như mất hết sức lực, cơ thể nằm xụi lơ trên mặt đất như bùn nhão.

Triệu Linh Nhi giật mình: “Kẻ…địch…

Vừa dứt lời, một luồng sức mạnh cường đại đánh tới nàng.

Nàng chỉ cảm thấy cả người chấn động mạnh, mắt tối sầm, khí huyết trào dâng.

Cả người bị đánh bay cao lên ba trượng.

Có một bóng người dài nhỏ màu đen đi vào trong sân.

“Không tiếc phế bỏ một thân tu vi của mình, tu sĩ Trấn Yêu quan các ngươi vẫn luôn không biết thương yêu tính mạng của mình như vậy”

Từ bóng người truyền đến một giọng nữ the thé.

Yêu Thánh, Khâm Nguyên.

Cùng lúc đó, mười cái bóng khác thi nhau hiện thân, như là ác quỷ trong đêm mưa.

Có tu sĩ muốn thi triển đạo pháp, xong bị một thanh phi kiếm nện trúng, trực tiếp mất mạng. Bọn tu sĩ Yêu tộc đánh úp này, đều là Kiếm tu.

Phi kiếm là vũ khí có lực sát thương mạnh nhất, một kiếm lặng lẽ, nhanh chuẩn hung ác.

Quả thật là vật nên chọn để giết địch.

“Kẻ định, mau báo động!”

Khi đám người trong điện kịp phản ứng, tất cả đã muộn.

Tòa đại điện, trung tâm đầu mối then chốt tầng một, nơi thu nạp vô số tình báo đột nhiên người ở trong mất hết cả tay lẫn chân, đồng thời mất đi phương thức liên lạc với thế giới bên ngoài.

Chỉ còn một trung tâm vỡ nạt bại lộ trước mặt kẻ địch.

Trận này đến quá mức đột ngột, không ai có thể ngờ rằng, có một ngày Yêu tộc lại xuất hiện bên trong đại điện.

Tòa đại điện này vốn không còn bất kỳ cách nào phản kháng.

quan viên các cấp tọa trấn trong đại điện này, cơ bản đều là quan văn, không giỏi chém giết. Nhất thời trong đại điện đầy rẫy phi kiếm, có người muốn lấy ra pháp bảo, nhưng trong lúc thoảng thốt, họ vốn không thể ứng phó được với phi kiếm đột nhiên lao tới mình kia. Hầu như đều bị một kiếm chém đứt cổ. Chỉ còn một số ít còn có sức chống cự.

Chương 788: Nên cùng uống một bữa rượu

2100 chữ

Yêu thánh Khâm Nguyên cất bước, nàng thong thả đứng trước của đại điện.

Ung dung nhìn cảnh tượng giết chóc trước mặt.

Lúc này tòa đại điện ngày thường luôn có trật tự, mỗi giây mỗi phút đều bận xử lý hơn trăm thậm chí là hơn ngàn chuyện biến thành một vùng hỗn Ipajn.

Bọn tu sĩ Yêu tộc này đều là tinh anh được tuyển chọn tỉ mỉ trong đám Kiếm tu.

Có lẽ quan văn làm việc ở trong tòa đại điện này quá lâu, lâu đến mức khiến bọn họ gần như quên hết cảm giác chiến đấu đến chết.

Đứng trước từng lớp phi kiếm vô cùng sắc bén, bọn họ không thể chịu nổi dù là một kích.

Áp lực khó diễn tả đè nén lên người bọn họ, khiến bọn họ không thở

nổi.

Tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi, hai vị chủ sự, một người là Tiềm Long không biết tung tích, một người là Trịnh Trường Văn không rõ sống chết.

Một thanh lưu quang chém bay đầu một tên Kiếm tu Yêu tộc.

Một tiếng gió sấm vang lên trong đại điện, ngay sau đó là một dòng máu bắn ra, lại có thêm một người bay đầu.

Triệu Linh Nhi biến đổi thủ quyết.

Hai thanh phi kiếm vẽ ra một đường cung duyên dáng màu xanh trên không trung, lao tới một đám tu sĩ Yêu tộc.

Ánh xanh sắc bén đụng phải hai vầng sáng khác, tạo thành một vòng sáng chói.

Càng lúc càng biến lớn, càng lúc càng biến sáng, cuối cùng nó hóa thành một vòng tròn sáng như tuyết.

Kiếm quang rơi xuống như trút nước, vừa sáng vừa tròn, tưởng như không có lúc dừng.

Có hai chiếc phi kiếm một trái một phải lao đến tấn công Triệu Linh Nhi.

Triệu Linh Nhi không gọi phi kiếm bảo vệ, mà chỉ uốn người một cái. Dùng thân pháp "Lưu thủy hành vân", tránh khỏi màn kiếm.

Song kiếm một trái một phải, đồng thời bắn ra một màn mưa kiếm.

Kiếm pháp của hai người này tinh diệu tuyệt luân, Triệu Linh Nhi đành phải vừa di chuyển vừa né tránh.

Đồng thời nàng điều khiển hai thanh phi kiếm tấn công mãnh liệt hơn vào một tên tu sĩ Yêu tộc, như thể muốn lấy mạng đổi mạng.

Trong chốc lát, trên người Kiếm tu Yêu tộc kia đã xuất hiện hàng trăm lỗ lớn.

Còn có một sợi dây đỏ nhàn nhạt, nhìn kỹ, đó cũng là một thanh kiếm.

Vừa phòng thủ chặt chẽ, vừa di chuyển dốc hết sức đánh cược một lần.

Trận đấu pháp giữa các Cường giả, có khi sẽ kéo dài đằng đẵng, có khi thì rất ngắn.

Lúc thì nhanh như điện, lúc chậm thì như chơi game.

Nhưng chung quy lúc nhanh chiếm nhiều hơn, lúc chậm chiếm ít hơn.

Lưu quang màu xanh, bùng nổ ngay khi đến thời gian dự định, quyết định vận mệnh của tên Kiếm tu Yêu tộc kia.

Phá tan Phi kiếm bản mệnh của hắn, đâm xuyên qua đầu hắn.

Thông thường Kiếm tu sẽ không để pháp bảo bên mình, có pháp bảo tức là có đường lui, có lo lắng.

Cho nên những Kiếm tu chỉ tu kiếm, chỉ cầm theo một hoặc hai kiếm trên tay.

Sau khi giết được địch, lưu quang màu xanh cũng không ngừng lại, một thanh lao về chỗ Triệu Linh Nhi, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc giúp nàng ngăn chặn được hai Phi kiếm của hai tên Kiếm tu yêu tộc.

Một thanh khác đột nhiên rít gào, sau đó đâm thẳng vào Kiếm tu Yêu tộc, đồng thời Triệu Linh Nhi cũng nâng kiếm tấn công.

Một kiếm này của nàng mạnh mẽ đáng sợ đến khó ngờ.

Mục tiêu của Triệu Linh Nhi có lẽ là tên Kiếm tu Yêu tộc bên phỉa, kiếm thế đột nhiên ép sang bên trái, đánh cho kẻ kia trở tay không kịp.

Một tiến một lùi, nhanh như chớp.

Cùng thời gian rút kiếm, cùng quỹ đạo, cùng linh hoạt mau lẹ như vậy.

Hai thanh kiếm vẽ lên trên không trung một đường vòng cung sáng chói, đâm chuẩn về phía hai người kia.

Hai Kiếm tu Yêu tộc kia đều là cao thủ trong sử dụng kiếm.

Mỗi kiếm đều cất lên tiếng xé gió chói tai, như thể mang trong đó hàng nghìn vì sao đêm sắc bén.

Mỗi chiêu của hai bên đều hoàn hảo vô cùng.

Nhưng đến cuối cùng hai tu sĩ Yêu tộc vẫn là chậm hơn một bước.

“Phụt phụt” Hai tiếng trầm đục rất nhỏ.

Hai tên tu sĩ Yêu tộc trừng mắt, màng nhĩ kêu ông ông, phung ra một búng máu tươi.

Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc, ba tên Kiếm tu Yêu tộc đã chết thảm dưới kiếm của nàng.

“Bốp bốp!”

Trong tiếng ồn ào lại có một tiếng vỗ tay rất nhẹ.

“Hảo kiếm pháp”

Yêu thánh Khâm Nguyên nhìn nữ Kiêm tu này với con mắt thích thú.

16:37

Triệu Linh Nhi biết rõ, giờ phía nàng không có bất cứ một phần thắng nào, giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

“Không tệ không tệ, đáng tiếc, ngươi vẫn chỉ là tu sĩ Nhân tộc. Khâm Nguyên hờ hững nói.

Khuôn mặt của Triệu Linh Nhi tái nhợt lại, hiển nhiên nàng vừa đánh thắng ba tên Kiếm tu Yêu tộc, hao phí nhiều sức lực là phải.

Nàng cũng không định chạy trốn, bọn chúng đã dám ngang nhiên tới đây, chắc chắn phía nàng có trốn cũng không thoát được.

Nàng sờ sờ máu trên thân kiếm, lạnh lùng hỏi: “Người phía ngoài rất nhanh sẽ phát hiện bất thường, ta không tin các ngươi có thể thâm nhập vào đây dễ dàng như thế.”

“Tiểu cô nương ngươi còn rất trẻ, có nhiều điều ngươi không biết lắm”

“Ta càng hiếu kỳ càng ngươi mai phục ở đây bằng cách nào”

“Trên đời này làm gì có nơi nào là vách sắt thành đồng?” Khâm Nguyên ngồi lên chiếc ghế vốn thuộc về Tiềm Long, lạnh nhạt tiếp lời: “Cho dù có, chẳng lẽ nó lại không sụp đổ từ trong nội bộ ư?”

Nội gián?

Triệu Linh Nhi cũng không quá là bất ngờ.

Bọn chúng đã có thể mai phục ở vị trí then chốt này, nếu không có nội ứng, có đánh chết Triệu Linh Nhi cũng không tin.

Nhưng nội ứng ở đây là ai, ai lại có quyền lớn như vậy?

“Haha, tiểu cô nương không cần đoán đâu, ngươi cũng không cần tò mò.

Ta sẽ nói cho ngươi, khỏi phải nghĩ đứng đây kéo dài thời gian làm gì.

Tỷ tỷ đứng đây tốn nước bọt nói chuyện với ngươi, là bởi vì ta có thời gian mà. Triệu Linh Nhi nhìn xung quanh, thi thể đầy đất.

Chín phần là người phía nàng.

Nhưng quan văn này không có năng lực chiến đấu bằng những tu sĩ canh gác kia.

Thế nhưng bày binh bố trận, pháp môn của tu sĩ nào kết hợp với tu sĩ nào, ai với ai liên hợp tạo thành kiếm trận thì tốt hơn, hay đặc tính của Đại yêu một phương bên phía Yêu tộc, pháp bảo nên đối phó kiểu gì, nên tổ chức tấn công như thế nào, làm cách nào để xử lý chuyện nội bộ…Không ai có thể sánh bằng họ.

Bàn cát đã tồn tại hàng vạn năm, là tâm huyết của bao nhiêu đời người cứ như vậy mà bị hủy trong chốc lát.

Từng chồng văn thư được cất trên kệ, cũng bị kẻ kia dùng bí pháp tiểu hủy.

Triệu Linh Nhi lộ ra sắc mặt buồn bã.

Trái ngược với nàng, Yêu thánh Khâm Nguyên tỏ ra rất đắc ý.

Nàng còn muốn nói thêm gì, bỗng nhiên tiếng sấm phía người im bặt, sau đó truyền đến một tiếng

no vang.

“Chưởng giáo đời hai Đạo môn Dương Kiên Bạch phản bội Nhân tộc, Lang Vệ bị hãm hại!” Tiếng vang như sấm rền, vang vọng khắp nửa Trấn Yêu quan.

Triệu Linh Nhi nghe ra, đó là giọng của Tiềm Long.

Là giọng nói của cái tên cà lơ phất phơ kia, lúc này giọng nói ấy lại đáng tin vô cùng.

Nét vui mừng trên gương mặt của Khâm Nguyên cứng lại: " Con lừa Dương Kiên Bạch đang làm gì!? Một tên Tiềm Long cũng không bắt được!"

"Đại nhân, làm sao bây giờ?"

"Rút lui!"

Khâm Nguyên quyết định thật nhanh, biến cố này khiến bọn chúng trở tay không kịp.

Nửa sau của kế hoạch cứ thể mà bị hủy trong chố clast.

Triệu Linh Nhi cười, nhìn Khâm Nguyễn mà cười trào phúng: "Xem ra các ngươi cũng chả có gì đặc biệt"

Khâm Nguyên tối sầm mặt.

Một lát sau, Lang Vệ đốt lên ngọn lửa cháy hừng hực.

Triệu Linh Nhi ngã vào trong vũng máu, mê mang nhìn trần nhà.

Nơi xa, toàn thân Tiềm Long đẫm máu, đứng một mình trên đài cao.

Hắn cầm trong tay là loa phóng thanh được chế tạo bằng thuật cơ quan của Mặc gia.

Hắn hô hào được mấy câu, sau đó như thể đã dùng hết khí lực còn lại, dần ngã xuống, tay phải không thấy nữa, nội tạng hoàn toàn lộ ra ngoài.

Từ trên xuống dưới cả người thê thảm vô cùng.

Không ai biết, sao hắn có thể làm vậy được.

Dưới tình huống không chút phòng bị, đối mặt với Dương Kiên Bạch – chưởng giáo đời hai của Đạo môn cao hơn mình hai cảnh giới, cộng thêm bị hai đệ tử thân truyền của hắn vây giết, vậy mà hắn vẫn có thể trốn được, cuối cùng còn báo tin cho bên ngoài.

Vị tu sĩ tạp nham này, lúc còn trẻ là giang hồ lãng tử, giờ đây hắn đã chứng minh cho người đời thấy thực lực của hắn.

Trấn Yêu quan

Năm Kỷ Dậu, thiên can kỷ thổ.

Chưởng giáo đời hai của Đạo môn, Dương Kiên Bạch phản bội dẫn theo hai đệ tử thân truyền chạy trốn.

Yêu thánh Khâm Nguyên lãnh đạo hơn ba mươi tên Kiếm tu Yêu tộc xâm nhập vào Trấn Yêu quan, Lang Vệ bị hủy.

Năm mươi ba người chết.

Thống soái Lang Vệ, truyền tin Tiềm Long và Trịnh Trường Văn của đầu mối then chốt tầng một đã chết ra bên ngoài, tránh cho thương vong nhiều hơn.

Ánh nắng ban mai chiếu lên mặt Tiềm Long.

Xung quanh là một mảnh ồn ảo, nhưng hắn giống như không nghe được bất cứ thanh âm nào cả. Bên cạnh hắn, là Trịnh Trường Văn đang nằm.

Hai người họ vẫn chưa chết, còn sót lại một hơi thở.

Nhưng mà cũng chỉ vậy thôi, bị thương như vậy không ai có thể cứu được bọn họ.

“Muốn muốn…uống rượu quá….

“Cũng không biết chết là cảnh tượng như thế nào….khó chịu thật cmn chứ…..lão tử nên chạy mới

phải”

“Lúc ấy quỳ xuống xin hàng, chưa biết chừng cái tên yếu đuối kai có thể tha cho ta một mạng.” Tiềm Long bắt đầu lầu bầu oán trách.

“Khụ khụ! Xuống dưới kia ta uống với ngươi”

Bên cạnh truyền đến giọng nói bé như muỗi kêu của Trịnh Trường Văn.

Tiềm Long nghiêng đầu sang nhìn, nhìn cái tên mấy trăm năm nay không ưa gì hắn.

Đúng rồi, hai người hắn hình như chưa từng uống cùng nhau một bữa nào thì phải.

Trịnh Trường Văn vốn không ưa cái tên ma cà bông này, cảm thấy

tên này sỉ nhục vị trí kia.

Đồng thời còn sỉ nhục cha anh mình đã chết ngoài chiến trường.

Tiềm Long hẳn cũng không ưa cái mặt thối của Trịnh Trường Văn, giống như ai cũng thiếu nợ hắn.

Nhưng mà giờ này phút này, hai người họ lại nhìn nhau cười.

“Mẹ, sớm biết vậy….nên uống cùng ngươi một bữa từ lâu mới phải”

Trịnh Trường Văn lần đầu tiên phun ra một câu chửi tục.

Tiềm Long bật cười: “Vậy thì cùng xuống Hoàng Tuyền sau đó uống cùng đi…”

Màn sương dày đặc dần tan đi, mặt trời dần nhô lên cao. Giờ Mão tam khắc, Tiềm Long, Trịnh Trường Văn bỏ mình….

Chương 789: Cứu trận

1550 chữ

Trời còn chưa sáng hẳn.

Bên ngoài Trấn Yêu quan, Yêu tộc tấn công ác liệt chưa từng thấy.

Khỏi phải nhắc tới, chiến trường chính vẫn luôn kịch liệt như vậy, phi kiếm rơi xuống như thác đổ. Mà hai phía Tây Bắc, Đông Nam bình thường hay bị Yêu tộc xem nhẹ, hôm nay lại liên tục có vài vị đại yêu gia nhập chiến cuộc. Hai tên Yêu thánh mỗi tên đứng một bên áp trận.

Trên chiến trường, Yêu tộc thể hiện bản lĩnh thần thông của mình, đám yêu binh vốn sắm vai đá lót đường kia bị ngọn lửa hừng hực nuối chửng. Khủng khiếp hơn nữa, bọn chúng còn quấn theo ngọn lửa nóng rực này xông đến tường thành.

Lửa bị bọn chúng tấn công, càng bùng cháy hơn.

Hàng nghìn phi kiếm và pháp bảo của tu sĩ Nhân tộc rơi vào trong biển lửa, giống như là thiêu thân bay vào lửa.

Trong chốc lát, một vùng biển lửa lớn hóa thành một mảnh đất hoang vu.

Cùng lúc đó, không ngừng có ánh lửa ngút trời, ánh lửa rơi xuống tường thành, bập bùng, máu thịt văng tung tóe.

Khắp trời là những đốm lửa nhỏ, sáng rực như đèn hoa rực rỡ, lại dày đặc như sao đêm.

Từ mặt đất nghiêng mình vươn lên tường thành, tựa như Tử thần vươn tay ra, bóp chết tất cả sinh

linh.

Khung cảnh tráng lệ mà kỳ dị này, lại dẫn tới yêu khí không thể tả bằng lời, khiến người nhìn thấy hoa mắt mơ màng, rùng mình sợ hãi.

Ngay vào lúc này, một thanh trường kiếm tỏa ra ánh bạc sáng chói phóng lên tận trời, nó xoay một vòng trên tường thành, sau đó nghiêng mình lao vào ánh lửa.

Dưới thân kiếm, biển lửa cứ thế mà tách ra làm hai.

Đó là một Kiếm tiên Cửu cảnh ra tay bất ngờ, giao đấu với Yêu thánh Quỷ Xa ở phía Tây Bắc, hợp lực với hai vị đỉnh phong Bát cảnh đấu chọi với Đại yêu hung hãn.

Bọn họ vẫn có thể chịu đựng được, chí ít là chờ đến khi viện quân tới.

Chỉ là phía Đông Nam, bỗng có một cây cầu từ hư không huyễn hóa mà thành, nối liền mặt đất và

tường thành.

Một tên Đại yêu thống lĩnh Yêu binh mở trận, Pháp tướng đối chọi với hàng trăm pháp bảo và phi kiếm, tiến thẳng về phía trước.

Sau lưng hắn, hàng nghìn Yêu binh lúc nhúc lao tới.

Toàn bộ phòng tuyến tầng 1 của Trấn Yêu quan, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã mất liên lạc hẳn với bên ngoài.

Người ở đây chỉ có thể chiến đấu loạn xã, giống như võ lâm cao thủ mất đi con mắt của mình.

Tình thế trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, mấy vị Đại năng Bát cảnh cùng với một vị Kiếm tiên Cửu cảnh, lúc này đột nhiên biến mất, và không nhận được tin tức của Lang Vệ.

Giờ này phút này, Chu Võ đang đứng trước trận.

Những ngày này, y không bị Lão Ngưu đánh thì cũng bị người ta dần trên đường.

Ngày ngày bị đánh như vậy, chắc chắn ôm hẳn cục tức nhưng không có chỗ phát tiết.

Thế là y thường xuyên ra ngoài quan chiến đấu, vừa giết Yêu cho bõ tức, vừa tạo dựng công danh cho mình.

Hôm nay cũng như vậy, chỉ là y không ngờ tình thế lại biến hóa nhanh như vậy.

Nhìn đám Đại yêu bên kia hung hăng lao tới, Chu Võ giận dữ quát một tiếng.

Toàn thân y khí huyết nóng rực lên như vầng mặt trời cháy bỏng, vút thẳng lên bầu trời.

Như thể chỉ trong một quyền, y đã tập hợp khí tràng trong chu vi trăm trượng, sau đó di chuyển, ngưng tụ tạo thành một quyền này.

Một võ phu Nhân tộc trao đổi quyền với một Đại yêu, hai bên bèn lùi lại mấy bước.

Máu tươi tràn ra trên khóe miệng Chu Võ, nhưng gương mặt y lại mang theo ý cười.

“Haha! Sức mạnh còn kém xa con trâu kia.

Hai bên giống như là một tòa núi di chuyển với tốc độ cao, va chạm kịch liệt, hơn nữa còn không phải một lần, mà là mấy lần.

Cách chiến đấu của võ phu, không hề lòe loẹt, cũng không hề đầu cơ trục lợi.

Chiến đấu một cách đơn giản tự nhiên, nhưng chiêu nào chiêu ấy luôn sẵn sàng đoạt mạng. “Ầm ầm..”

Khí lưu bắn ra không ngừng, lực đạo liên miên bất tuyệt.

Làn sóng này nối tiếp làn sóng khác, đến khi đẩy lùi đối phương với thôi.

Tên Đại yêu kia nhìn chằm chằm Chu Võ một lát, sau đó lập tức quay người đi.

Bị tấn công nhiều như vậy, cơ thể của hắn sắp chạm tới cực hạn rồi, chỉ là hắn đã đạt được mục đích, cây cầu kết nối mặt đất và tường thành đã được xây dựng kiên cố.

Cây cầu giống như tường đồng vách sắt cản lại mọi đòn tấn công của tu sĩ Nhân tộc, còn là cầu nối cho đại quân Yêu tộc nhào lên trên.

Nếu lúc này có Lang Vệ chỉ huy, có lẽ cây cầu kia mới thành hình thôi, đã bị giết từ trong trứng.

Tuy có tu sĩ Nhân tộc nhạy bén phát hiện, thế nhưng thực lực vốn không đủ, hơn nữa cũng không có khả năng gọi tu sĩ khác đến giúp hắn.

“Không được! Nhất định phải đánh gãy cây cầu!” có người cao giọng hét.

Những người kia rất tán thành, nhưng cây cầu kia được xây nên từ pháp bảo, dù gì cũng là hàng Bát phẩm, lại chứa đựng tâm huyết của mấy tên Đại yêu, sao có thể nói phá là phá.

“Mẹ kiếp! Lang Vệ đi đâu rồi!”

“Còn không triệu hồi tháp Phi kiếm bắn trả!”

Có hơn nghìn tòa tháp Kiếm, nhưng giờ đây họ phải tự ứng chiến, đây là điều lệ chưa từng có, thời

cơ chớp mắt là qua, há có thể do dự.

Chu Võ cúi đầu, lấy hồ lô rượu bên hông lên, ngẩng đầu uống một hớp lớn, sau đó thả người lao đi. Mấy tên tu sĩ còn sót lại trên tường thấy thế, thi nhau rủa một tiếng, rồi theo sát y.

Hôm nay có liều chết, cũng phải đánh gãy cây cầu này.

Lúc này, Yêu thánh khiến họ phải chịu cảnh khốn khổ lại ra tay một lần nữa.

Chu Võ không để ý đến hắn, cho dù có phải dùng hết võ đạo của cả đời y cũng phải đánh sập cây cầu này.

Họ đồng tâm hiệp lực, nhưng lại phát hiện cũng chỉ là dã tràng xe cát, cứ tiếp tục với tốc độ này, e rằng cầu chưa gãy, họ đã bị đám Yêu quân quấn chết rồi.

Chu Võ hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng, y gầm lên một tiếng

giận dữ.

Cửa ải ngăn cản y hơn ba mươi năm, đã bị phá tan tại thời khắc sinh tử này.

Giờ đây Chu Võ bước vào Bát cảnh, đem đến cho y một cơ hội mới.

Trong đầu vang lên một tiếng ầm vang, cánh tay vươn dài, cắt thành một vòng tròn lớn.

Sức mạnh sôi sục mãnh liệt, giống như dòng nước xiết.

Một đòn toàn lực của võ phu Bát cảnh, nhưng chỉ đủ để cây cầu kia rung nhẹ, sau khi qua đi, Chu Võ như đã mất hết sức lực, ngã gục xuống cầu.

Hơi thở hôi tanh của đám Yêu quân ập vào mũi y.

Có cái bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Trên lưng trâu còn có một bóng người.

Tần Thời nhảy vọt lên trên cầu, tấn công cùng lúc với Lão Ngưu, đánh vào nơi yếu nhất trên cây cầu, sau đó vang ầm ầm, cây cầu đã đổ.

Khi Chu Võ thấy rõ người đến là ai, trái tim đang treo lơ lửng hạ xuống, thở ra một ngụm khí thô. Trên đầu tường, có một bóng người màu xanh xuất hiện.

Giờ Mão một khắc, Lý Bình An đã đến hỗ trợ.

Ở một phía khác, Yêu thánh bên kia ồ lên một tiếng.

“Ta thấy hắn rồi! Hắn đã xuất hiện.

Ánh mắt Quỷ Xa hơi chuyển động: “Rốt cuộc là cảnh giới gì?

“Khó nói, nhưng chắc chắn là trên sơ kỳ Cửu cảnh, Trấn Yêu quan lại có thêm một vị tiên nhân Cửu cảnh, có cần phải thăm dò thực lực của hắn không?”

Lão Kiếm tiên đang ở hướng Tây Bắc cũng ngó sang bên này một cái.

Ông có từng nghe tên Lý Bình An, nhưng cũng chỉ là biết mà thôi, là lừa hay ngựa còn không rõ.

Ngay vào lúc này, một giọng nói từ trong ải truyền ra.

“Chưởng giáo Đạo môn đời thứ hai Dương Kiên Bạch phản bội Nhân tộc, Lang Vệ bị tấn công”

Chương 790: Tình thế hỗn loạn vạn năm chưa từng thấy

Khá nhiều người đang đắm chìm trong chiến đấu, hoàn toàn không chú ý tới giọng nói này, đương nhiên cũng có nhiều người đã nghe thấy.

Nhưng cũng chỉ là nghe thấy mà thôi, với tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mắt, cho dù trong đầu có bất cứ suy nghĩ gì, thì lúc này cũng không phải là lúc đi tìm hiểu rõ ràng.

Lão Kiếm tiên đối diện với một tên Yêu thánh và hai tên Đại yêu đỉnh phong Bát cảnh mà không hề nhăn mày một cái.

Lúc này, sau khi nghe thấy giọng nói kia, mặt ông trầm như nước.

Ông đương nhiên là biết, đó là giọng Tiềm Long.

Cái tên ma cà bông Tiềm Long, theo như cách nói của dân, hắn là loại đến cả chó cũng chê.

Câu này là thật, bởi vì ông đã từng gặp cái tên kia rồi.

Tên đó đứng ven đường lôi kéo một con chó, còn lảm nhảm với nó hơn hai canh giờ.

Lão Kiếm tiên mắng tên tiểu tử này là đầu óc ngu si, giờ nghĩ lại, mình lại đứng nhìn một thằng đần nói chuyện với chó hơn hai canh giờ, thế là ông quay người đi.

Chỉ là ông hiểu rất rõ, từ trước đến nay tên kia sẽ không lơ là chuyện chính.

Chuyện này không thể nào đùa được.

Một góc nhỏ trên chiến trường Đông Nam, có Lý Bình An áp trận, cộng thêm sự tấn công mạnh mẽ của Lão Ngưu và Tần Thời, thế cục dần chuyển biến theo hướng tốt hơn.

Lang Vệ bị tấn công, Dương Kiên Bạch phản bội chạy trốn?

Sau khi nghe được tin tức này, Lý Bình An khẽ nhíu mày.

Hắn không phải là người trong Trấn Yêu quan, nhưng chỉ trong một câu ngắn ngủi, đã có thể nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc.

“Này này! Tình hình thế nào? Tên Dương Kiên Bạch kia làm hỏng chuyện rồi?”

Quỷ Xa không nhịn được vỗ một chưởng, chỗ hắn đang ngồi lập tức nứt toang.

“Ta đã bảo rồi, tu sĩ Nhân tộc không đáng tin mà. Giờ làm sao đây?”

“Còn làm sao được nữa, đánh tiếp chứ sao”

Quỷ Xa chỉ nói như vậy, hắn vốn đã không định tiếp tục công thành.

Bực bội đứng dậy, quay người bỏ đi.

Giờ Mão ba khắc.

Triệu Linh Nhi bị trọng thương, còn một tia hi vọng sống.

Lang Vệ vị vây trong biển lửa, cho dù lửa đã được dập tắt, nhưng người và vật bên trong đều bị chôn vùi cùng nhau.

Có một nam tử mặc áo bào mỏng, giữa mi tâm có một nốt ruồi đứng trước Lang Vệ bị thiêu hủy, không nhìn ra biểu cảm trên mặt y.

Nho gia Khổng Dương.

Thánh chủ Thanh Huyền bế quan nhiều năm, bao nhiêu năm nay Trấn Yêu quan vẫn luôn do Khổng Dương quản lý, Dương Kiên Bạch và một vị tiên nhân Binh gia làm trợ thủ.

“Ài!”

Khổng Dương nhẹ thở dài, tâm huyết của hàng nghìn người giờ đây bị hủy theo dòng Đông.

Càng khiến người ta đau lòng hơn là, Lang Vệ không phải bị hủy trong tay người ngoài, mà lại là bị người nhà hãm hại.

Lúc ấy người ở đây, chỉ còn một nữ Kiếm tu còn sống.

“Này, ngươi không thể đưa nàng đi được.

“Người này xem như là nửa đệ tử của ta, bây giờ người bị trọng thương, ta muốn đưa nàng về chữa thương”

“Trấn Yêu quan của chúng ta có y sĩ, ngươi không cần lo lắng”

“Tại hạ không phải không tin vào y thuật của y sĩ ở đây, chỉ là tại hạ tự chữa trị cho nàng thì yên tâm hon.”

Khổng Dương liếc nhìn: “Thôi được, không cần ngăn hắn.

Lý Bình an nhìn hắn, hơi gật đầu xem như là đáp lời.

“Đa tạ túc hạ ra tay trợ giúp”

“Thiên hạ diệt vong hay hưng thịnh thất phu đều có trách nhiệm, Trấn Yêu quan gắn liền với sự tồn vong của trăm tỉ dân Cửu châu, đã tới đây há lại có thể ngồi yên không bận tâm. Lý Bình An đáp. Khổng Dương nhìn Triệu Linh Nhi bị trọng thương: “Nếu túc hạ có cần gì, cứ việc nói với ta, Trấn Yêu

quan sẽ không bỏ bê người đã chiến đấu cho nơi đây”

“Đạ tạ, có chuyện tự sẽ nói, xin cáo từ

Khổng Dương không nói thêm gì, nhìn trâu đen cõng cô gái kia đi theo người áo xanh.

Có đệ tử vội vàng đến báo: “Thành chủ xuất quan rồi.

“Đã biết, ta đi gặp hắn.

Thành chủ đương nhiệm của Trấn Yêu quan, Thanh Huyền, là đại đệ tử của Đạo Tổ. Đồng thời, cũng là sư huynh của chưởng giáo Đạo Đình, Dương Kiên Bạch.

Bây giờ chưởng giáo đời hai của Đạo Môn phản bội, lòng người Trấn Yêu quan bàng hoàng.

Ngay cả chưởng giáo Đạo môn cũng có thể phản bội rồi bỏ trốn, vậy còn tin được người nào bên cạnh nữa?

Ai biết còn có ai sẽ phản bội nữa hay không, nhất là đệ tử của Dương Kiên Bạch, thậm chí là toàn bộ đệ tử Đạo Đình.

Khổng Dương đương nhiên phải báo chuyện này cho Thanh Huyền

trước tiên, Thanh Huyền cũng biết đây là chuyện lớn, lập tức kết thúc bế quan.

Khách sạn Viễn Phương.

Nhà bếp, Xi Linh bưng mâm đồ ăn đi ra đi vào.

Cô bé thì một tay cầm xén, một tay cầm muỗng đảo tới đảo lui.

“Chậc…mấy tên kia đi đâu hết cả rồi?” Xi Linh mệt đến mức môi sắp trắng bệch.

16:38

Hôm nay không biết vì sao mà khách khứa kéo đến nườm nượp, chỉ là chẳng thấy bọn Lý Bình An và Tần Thời đâu.

“Đừng hoảng! Bình tĩnh, tỉnh táo” Cô bé vẫn chăm chú làm việc.

Xi Linh nhìn cô nhóc nghiêm túc này.

A! Bà cụ non.

Cô bé lấy tay xoa xoa đôi mắt bị khói dầu hun đỏ.

Một lát sau, Trương Ninh Viễn cũng vào.

Không nói không rằng, vén tay áo lên hỗ trợ nàng. Mãi đến trưa, khách sạn mới vơi khách hơn.

Cuối cùng ba người cũng có thời gian nghỉ ngơi.

Cô bé hít mũi một cái, đếm từng viên linh thạch đựng trong ngăn kéo, nàng vui vẻ khóe miệng không khỏi cong lên.

Lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Ninh Viễn: “Ngươi có thấy Đại Bình An nhà ta và trâu trâu đâu không?”

“Hắn là tới cửa quan rồi, ta nghe anh ta nói bây giờ tình hình rất loạn. Trương Ninh Viễn đáp.

Trương Ninh Viễn vốn muốn lên chiến trường với sư phụ thân thương Chu Võ của y, nhưng lại bị Chu Võ dạy dỗ cho một trận, nói bây giờ thằng nhóc y mà ra đó, chỉ có nằm phơi xác ngoài ấy thôi. Lúc này, Lý Bình An và Lão Ngưu đã về.

Cô bé lập tức nhảy xuống ghế chạy lại, ngẩng đầu lên nhìn Lý Bình

An.

Lý Bình An suýt nữa không nhận ra tiên tử nhà mình, hắn đưa tay vuốt một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn, sao giống như vừa chui ra từ trong thùng rác vậy.

Cô bé nhìn người Lão Ngưu đang cõng: “Tiên tử biết người này.

Nàng vẫn nhớ Triệu Linh Nhi là ai.

“Lão Ngưu, đưa Linh Nhi lên lầu trước đi.

Trước đó hắn đã ổn định lại tâm mạch của Triệu Linh Nhi rồi, tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Tên nói lắp đâu?” Xi Linh ngó trái ngó phải.

Không thấy bóng dáng Tần Thời làm nàng có hơi lo lắng.

“Đang ở ngoài đó. Lý Bình An ngồi xuống.

Cô bé đi theo hắn, thấy hắn ngồi xuống vội nhảy lên ghế, rót cho hắn một chén trà.

“Tiên sinh, Trấn Yêu quan…sao rồi? Ta nghe người ta nói Dương Kiên Bạch phản bội chạy trốn? Lang Vệ cũng bị hủy” Trương Ninh Viễn nghi ngờ hỏi.

Y mới tới Trấn Yêu quan không lâu, nên không biết Lang Vệ là gì, cái tên Dương Kiên Bạch cũng là lần đầu nghe thấy, chỉ là y cảm thấy chuyện này có hơi sai sai.

“Không sao, xem ra hôm nay buôn bán khá nhỉ.

Vất vả cho các ngươi rồi, lát nữa ở lại đây ăn cơm đi

Lý Bình An tỏ vẻ thoải mái nói.

Sau đó đi lên lầu, bây giờ không cần nói chuyện này với mấy đứa nhỏ làm gì, để bọn nó biết được ngoại trừ lo lắng ra thì có làm được gì đâu.

Hắn có cảm giác, tình thế hỗn loạn văn nam chưa từng có, sẽ xuất hiện nhanh thôi. Cũng không biết lần này có thể vượt qua kiếp nạn này hay không, cố hết sức vậy.

Chương 791: Kết thúc vinh quang

1594 chữ

Dương Kiên Bạch đứng dựa vào lan can, trông về phía Trấn Yêu quan, không biết là đang nghĩ ngợi gì.

Bên cạnh hắn là một nam tử trung niên mặc long bào, tay cầm bình rượu, y vừa uống rượu, vừa liếc mắt nhìn hắn.

“Chạy thì đã chạy rồi, còn nhìn cái đếch gì?”

Nam tử trung niên không phải ai khác, đó chính là Vực ngoại Thiên Ma mà Lý Bình An tìm được.

Trận chiến Yên Châu ngày ấy, khiến phân thân của y phải chịu không ít giày vò.

Giờ đây nam tử trung niên xuất hiện trong doanh trại của Yêu tộc, mới chính là thể xác của Vực ngoại Thiên Ma bậc nhất Cửu Châu.

“Ngươi mặc long bào làm gì?” Dương Kiên Bạch nhíu mày hỏi.

“Haha, không phải hoàng đế Nhân tộc thường hay mặc thứ này à? Ta may một bộ mặc thử xem

Ngươi khoan hãy hỏi vì sao mặc bộ nảy, a bây giờ ta cảm rất mình đang hừng hực khí thế, chỉ hận không thể leo lên đỉnh Trấn Yêu quan”

Vực ngoại Thiên Ma vỗ vai Dương Kiên Bạch.

“Uống một chén?”

Dương Kiên Bạc đanh mặt, không nói gì.

“Được rồi, nếu đã làm rồi thì đừng có ra vẻ hận đời như thế nữa.

Vực ngoại Thiên Ma thôi không nhìn hắn, cười haha.

Dương Kiên Bạch trầm giọng nói: “Ta không bận tâm đến thanh danh của mình, ngàn năm sau, năm sau, tự sẽ có hậu nhân xứng danh cho ta

Vực ngoại Thiên Ma gật đầu, rất tán thành với câu nói này của hắn.

van

“Cửu Châu chiến tranh đã lên, theo chiều hướng này, Nhân tộc trong thiên hạ bị tàn sát chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Lựa chọn của ngươi là đúng đắn nhất, vạn năm sau đám người còn sống sót sẽ cảm kích những gì ngươi đã làm lắm”

Dương Kiên Bạch nói: “Đừng quyên giao ước giữa chúng ta, sau khi thành công, các ngươi phải cắt một Châu cho ta, để Nhân tộc ta có một nơi nghỉ lại”

Vực ngoại Thiên Ma cười ha ha: “Nói trước, đây không phải là giao ước giữa ngươi và ta, đây là giao ước của ngươi với Yêu tổ, ta chỉ là người làm chứng”

“Nhưng ngươi yên tâm, mặc dù ta không thuộc Yêu tộc, càng không thuộc Nhân tộc.

Ta giúp Yêu tộc tiêu diệt Nhân tộc, cũng chẳng có ích gì cho ta.

Sau khi xong chuyện, cắt một phần Cửu Châu để cho Nhân tộc các ngươi sinh tồn!”

Nói rồi, y tiện tay quẳng bình rượu nóng đi.

“Trấn Yêu quan này tồn tại vạn năm, cũng ngăn cản Yêu tộc vạn năm, ngăn cản Cửu Châu hưởng vạn năm thái bình, hãy để chúng ta đặt một dấu hết vinh quang cho nó đi?

Trong nhà cỏ, có bảy người.

Nhà cỏ không lớn nhưng phải chứa bẩy người, khó trách khỏi chật hẹp.

Lúc này, người ngồi ở vị trí đầu là thành chủ vừa mới xuất quan Thanh Huyền, bảy người còn lại

16:42

bao gồm: Nho gia Khổng Dương, tiên nhân Cửu cảnh.

Binh gia Mặc Thuần, tiên nhân Cửu cảnh.

Lão Kiếm tiên, gia chủ nhà họ Cố, Cố Khai, tiên nhân Cửu cảnh.

Võ phu Thôi Lực, hông đeo bình rượu, râu tóc bạc trắng, võ phu đỉnh phong Bát cảnh.

Võ phu bởi vì giới hạn của bản thân, nên trong lịch sử số người đột phá Cửu cảnh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hiện nay Nhân tộc, cũng chỉ có một người là Cố Tây Châu.

Đừng nhìn Thôi Lực là võ phu đỉnh phong Bát cảnh mà khinh, khi đối đầu với tiên nhân Cửu cảnh, lại không hề rơi vào thế hạ phong.

Hòa thượng Huyền Diệu, tiên nhân Cửu cảnh.

Dư Nhi, gia chủ nhà họ Dư, tiên nhân Cửu cảnh.

Đây cũng là những người có chiến lực cao nhất Trấn Yêu quan lúc này.

Nếu như tính cả Dương Kiên Bạch không phản bội chạy trốn…..

Bầu không khí có phần cứng ngắc, nhất thời không ai lên tiếng.

Khổng Dương là người phá vỡ sự im lặng trước tiên: “Bình thường nhiều nhất chỉ có hai tên Yêu thánh tham dự chiến trận, nhưng bây giờ lại có tận ba Yêu thánh ra mặt.

Theo phán đoán trước đó, những Yêu thánh còn lại đại khái đều đã tham gia.

Mười đại Yêu thánh, trong đó Phi Liêm, Kế Mông đã bị giết ở thành Đằng Trùng.

Còn lại tám Yêu thánh, cộng thêm Yêu tổ, và…Dương Kiên Bạch.

Có lẽ còn nhiều át chủ bài hơn mà chúng ta không biết, nói cách khác, ít nhất chúng vẫn còn hơn mươi tên có chiến lực Cửu cảnh, bên chúng ta đã rơi vào thế hạ phong”

Một hơi nói hết, không ai ngắt lời.

Nhân tộc vốn yếu đuối, đối mặt với Yêu tộc đương nhiên rơi vào thế hạ phong.

Cho dù là tiên nhân Cửu cảnh, nếu một chọi một với bọn chúng, mọi người ở đây không ai nắm chắc phần thắng.

Mấy Yêu thánh này, không giống Phi Liêm và Kế Mông bị phong ấn.

Khi ấy trận chiến thành Đằng Trùng, hai tên này không đủ thực lực, chỉ đủ phá vỡ phong ấn Yêu thánh, nhưng cũng đủ khiến Cửu châu đại loạn, mà tình hình bây giờ…..

“Ta thấy tình hình nào có bết bát như vậy, Yêu tộc không phải là trên dưới một lòng, mấy tên Yêu

thánh đều có huyết hải thâm thù. Nhớ mấy lần trước không? Bọn chúng chẳng phải tự đâm người nhà mình à?”

Võ phu Thôi Lực nổi danh lạc quan.

Ông ta nói cũng đúng, so với Nhân tộc, Yêu tộc hỗn loạn không tả nổi.

Mấy tên Yêu thánh ngươi tranh ta đoạt, đấu đá lẫn nhau, chưa bao giờ đồng tâm hiệp lực lại. Cho dù là Yêu tổ giữ vị trí lãnh tụ trên danh nghĩa, nhưng hắn đã lâu rồi không màng thế sự. Huống chi cho dù màng thế sự, hắn cũng không có khả năng thay đổi cục diện hỗn loạn của Yêu tộc.

Nếu không với chiến lực của toàn Yêu tộc, Trấn Yêu quan sao có thể vững đến tận hôm nay.

Mà bây giờ, trên chiến trường liên tục có ba tên Yêu thánh tham chiến, phối hợp tác chiến, thêm với Dương Kiên Bạch phản bội chạy trốn, giống như có người nào đó, đột nhiên đả thông tư tưởng cho bọn chúng, để bọn chúng hợp lại tiêu diệt Trấn Yêu quan.

“Ta thấy lần này không đơn giản như vậy, e rằng xảy ra chuyện lớn.

Thông báo cho mấy nhà khác chưa? Để họ tranh thủ thời gian phái người đến trợ giúp Trấn Yêu quan.

Nếu không cứ tiếp tục như vậy, chờ đến khi Yêu tộc đánh vào Trấn Yêu quan, tất cả coi như xong đời”

Lão Kiếm tiên Cố Khai thẳng thắng nói.

“Gom hết chiến lực của chúng ta lại đi, đếm trên đầu ngón tay xem thử còn mấy người có chiến lực cao có thể ra chiến trường”

Nói đến đây, lão Kiếm tiên chợt nhớ tới cái gì.

“Cái tên dắt theo trâu, hôm qua ta gặp, ừm đúng, chúng ta có thể gọi cả hắn.

Khổng Dương nhìn thành chủ Thanh Huyền, Thanh Huyền khẽ vuốt cằm.

Lúc này Khổng Dương mới nói: “Trung tâm then chốt tầng một đã mất, ý của thành chủ là từ hôm nay, tất cả chúng ta phải đi cùng Trấn Yêu quan.

Theo quy ‘ tắc lúc trước, mỗi người thủ một vị trí…”

“Nhưng mà Dương Kiên Bạch đã phản bội. Thôi Lực ngắt lời Khổng Dương: “Vị trí của Dương Kiên Bạch do ai đảm nhiệm

Những người ở đây, chỉ còn lại một tiên nhân Cửu cảnh là Thanh Huyền, chỉ là hai bên giao chiến, sẽ không ai đưa thẳng chủ soái lên chiến trường.

Thanh Huyền không xuất thủ, tương đương với một quân át chủ bài còn đang ở thế úp. Một khi bài ngửa, hai bên sẽ ngang nhau.

Yêu Tổ có lẽ sẽ xuất hiện ở một nơi bọn họ không tưởng tượng được.

16:43

Binh gia Mặc Thuần vẫn luôn giữ im lặng từ đầu: “Chúng ta đã thương lượng rồi, vị trí của Dương Kiên Bạch do Lý Bình An đảm nhận”

Lão Mặc và Lý Bình An còn vài phần giao tình, đệ tử bán truyền của Lý Bình An – Vương Nghị, chính là đệ tử thân truyền của Lão Mặc.

Qua sự dẫn dắt của lão, Lý Bình An bèn thuận thế đồng ý.

“Lý Bình An?” Dư Nhị hừ một tiếng: “Dư gia ta có đệ tử chết trong tay của hắn!”

Lão Kiếm tiên Cố Khai đập vai Dư Nhị một cái: “Lão Dư bây giờ không phải là lúc nên so đo chuyện riêng”

“Ta không nghi ngờ thực lực của Lý Bình An, chỉ là hắn thủ một khu vực vậy thống soái này sẽ bị coi như không có ư?”

Mặc Thuần thản nhiên đáp: “Quên nói, tên kia đồng ý thủ thành.

Nhưng điều kiện tiên quyết là khu vực đó chỉ có một mình hắn, người trước giữ vị trí đó có thể điều

sang vị trí khác”

“Gì?”

Chương 792: Biến số

11330 chữ

Chiến trường chính, phi kiểm đổ xuống như thác lũ, không ngưng nghỉ một giây.

Mà trong chiến trường Đông Nam lại trống ra một khoảng lớn, tháp Phi kiếm vốn phụ trách hướng Đông Nam đang thi nhau chuyển hướng.

Khắp chiến trường Đông Nam không có tu sĩ nào xông ra ngoài thành, phá trận giết địch.

Trên đầu thành, chỉ còn một hai tu sĩ vẫn còn đang phản kích, nhưng rất nhanh, phản kích đã ngừng.

Dường như đám Yêu quân kia đã phát hiện bên này không còn ai, bèn rút ra một phần nhỏ, chuyển hướng tấn công sang phía bên này.

“Người của Trấn Yêu quan làm sao vậy? Bỏ trống nơi Dương Kiên Bạch cai quản? Là không cần nữa

hay não chập nghĩ thông rồi?”

Đây là một câu nói đùa.

Nhưng mà, hắn cũng không hiểu Trấn Yêu quan đang nghĩ gì.

Bỗng cảm thấy chuyện này khá thú vị.

Không chỉ tên Yêu thánh này, hàng trăm tu sĩ Trấn Yêu quan cũng không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Nhưng có người thông báo cho bọn họ, chiến trường Đông Nam đã không cần họ hao tâm tổn trí. Nhìn đám Yêu quân lít nha lít nhít, đêm không xuể đang leo lên tường thành, họ không hiểu nổi thượng tầng đang muốn làm gì.

Khi người ở đây đang sinh lòng nghi ngờ, một kiếm lao về hướng Nam, không trung tỏa ra vầng hào quang soi sáng bốn phía.

Kiếm khí rơi xuống chiến trường, giống như một trận mưa lớn.

Kiếm khí nghiền nát một đám lớn binh sĩ Yêu tộc, khiến bọn chúng không thể chống trả.

Có tu sĩ Yêu tộc lấy ra pháp bảo, nhưng cũng chỉ trụ được một hơi.

Hai bóng người rơi xuống tường thành, Lý Bình An miễn cưỡng duỗi eo, xương cốt toàn thân vang

lách cách.

Ngẩng đầu, nhìn Yêu thánh đang tọa trấn chiến trường.

Cả ngày nay, Lý Bình An trấn giữ chiến trường Đông Nam.

“Ài, quả nhiên vẫn tới

Nơi xa, trong doanh trại Yêu quân.

Vực ngoại Thiên Ma hóa thân thành một nam tử trung niên, người mặc long bào khẽ thở dài một

“Trấn Yêu quan xuất hiện thêm một biến số, ngươi của Thiên phạt, ta lại muốn xem thử ngươi có thể ngăn cản thiên hạ đại thế hay không!”

Trung Châu, Triều Sang Quan.

“Sư phụ, người muốn tới Trấn Yêu quan kia thật ạ?” Ôn Nhược Hải nói: “Người dẫn ta đi với!”

“Không phải là đi du lịch ngắm cảnh, dẫn ngươi đi làm gì?” Bàng Tuấn sờ cái bụng tròn trịa của mình, khẽ ợ một cái.

“Vậy sao người lại dẫn sư tỷ đi?”

“Sư tỷ ngươi tu vi cao hơn ngươi, lại nói môn phái cần có người trông coi.

“A!” Ôn Nhược Hải thở dài: “Sư phụ, ta cũng muốn tới đó xem mà”

16:44

“Đã bảo là không phải đi chơi mà!” Bàng Tuấn hiếm khi nổi giận: “Ngươi phải ở lại núi chăm lo cho các sư đệ”

“Da

Ôn Nhược Hải đáp một tiếng thật dài.

“Sư phụ, vậy bao giờ người đi?”

“Sư thúc A Lệ Á của ngươi đưa thư đến, nói phi thuyền sẽ đến đây, vi sư đi cùng phi thuyền là được.

Sáng sớm hôm sau, Bàng Tuấn dẫn theo đệ tử thân truyền Tuyên Nhược xuống núi.

“Chúc sư phụ chiến thắng trở về!”

Đệ tử trong môn thi nhau chắp tay vái biệt.

Đại Tùy, phi thuyền dạng lớn đã xuất phát đầu tiên.

4/49

Từ Thục Sơn, Đạo môn, Thư viện….

Từ chiêu lệnh con cháu bách gia ban hành, đã thông báo khắp Cửu châu.

Cùng trong hôm này, tể tướng Đại Tùy Cảnh Dục băng qua mưa tuyết, vào cung gặp Thánh thượng.

Ba ngày sau, hơn hai trăm nghìn quân Quan Ninh nổi danh nhất quân đội Đại Tùy xuất chinh, tể tướng Đại Tùy tự mình dẫn quân, đi thẳng tới Trấn Yêu quan.

Đồng thời, các nước khác trong Cửu Châu cũng không tiếc điều động quân tinh nhuệ, bị ép cũng tốt, chủ động cũng được.

Quả nhiên tất cả đều có chung một mục tiêu.

Bắc thượng

Nhuận Thổ quay đầu lại, sau tấm cẩm bào vân mây là hàng nghìn đệ

tử.

Nó hít sâu một hơi: “Xuất phát, tiến về phương Bắc!”

5/49

Đại Tùy, Phù Ngọc Sơn.

16:44 ■

Chưởng giáo Yến Thập Tam vội vàng kết thúc bế quan, dẫn theo một nửa đệ tử tới Trấn Yêu quan.

Nơi xa nhất Ung Châu.

Một vị võ phu nghèo ngồi dưới thác nước, thân ảnh bỗng hóa thành dòng lưu quang xông thẳng lên

Vân Châu, Vương Nghi đeo hộp kiếm đổi sang hướng khác.

Hắn bỏ lại hắc mã, ngự kiếm mà đi.

Hoài Lộc thư viện, các đệ tử tu vi trên Ngũ cảnh đều đi theo sư phụ tới Bắc thượng.

Đại Nho Trương Thái thở khẽ, nhìn từng khuôn mặt đều mang ý chí chiến đấu của những người đọc sách.

Không biết lần này đi, còn bao nhiêu người sẽ sống sót trở về.

6/49

Từng con Chân Long từ trong biển Cửu Châu lao vọt ra, phóng lên trời, sau đó lập tức hóa thành lưu quang, không hẹn mà cùng hướng về phương Bắc.

Long Hổ sơn.

Lão Thiên sư ngóng về phương Bắc, uống rượu.

“Mẹ kiếp, không biết ải này có vượt qua được hay không

Từng mệnh lệnh phát ra, con cháu bách gia ở Cửu Châu đang hành động với tốc độ nhanh nhất.

Cùng lúc đó, Trấn Yêu quan.

Yêu tộc điên cuồng tấn công đã được hơn một tháng.

Hai bên đều chịu tổn thất nặng nề, Yêu tộc cứ tấn công không màng trả giá, mà bên Trấn Yêu quan cũng chỉ có thể phòng thủ bất chấp như vậy.

Bởi vì chưởng giáo đời hai của Đạo môn Dương Kiên Bạch đầu hàng địch, để tình thế vốn đã ác liệt này còn ác liệt hơn.

Là nhân vật có quyền lớn nhất Trấn Yêu quan, Dương Kiên Bạch đương nhiên hiểu rất rõ về điểm yếu, sơ hở trong các cửa, pháp môn,...của Trấn Yêu quan.

7/49

Khi ấy, hắn phụ trách chiến trường phía Đông Nam.

Nếu chiến trường phía Đông Nam vẫn còn người phòng thủ như lúc trước, e rằng không biết đã tổn thất bao nhiêu chiến lực còn lại.

Chỉ là không ai ngờ tới, người tọa trấn chiến trường Đông Nam lại là một tán tu mới đến.

Vả lại người này không tuân theo khuôn mẫu, bỏ hết tất cả chiến thuật, trận pháp, tháp phi kiếm…được đặt trên chiến trường này.

Ngoài trừ lão Ngưu phá trận tấn công, còn một võ phu nói lắp ba lắp bắp, mà Chu Võ – một hán tử có vóc người hơi nhỏ bé.

Ngoài ra không còn ai.

Lý Bình An tọa trấn một vùng, đảm bảo Yêu tộc sẽ không tấn công từ phía chiến trường Đông Nam. Thật ra cũng có tiên nhân Cửu cảnh một mình trấn giữ một vùng, chỉ là không có nhiều, hơn nữa một phần do tình thế ép buộc.

Cho dù ngươi có lợi hại thế nào, cũng không bù kịp sức lực tiêu hao được.

Huống chi, trên chiến trường không chỉ bởi vì ngươi là tiên nhân Cửu cảnh mà dễ dàng, đến khi ngươi mệt mỏi, lộ ra sơ hở, sẽ có tu sĩ Yêu tộc cùng cảnh giới với ngươi tiến hành vây giết.

8/49

Ở Trấn Yêu quan, nhiều tiên nhân chiến lực Cửu cảnh bởi vì vậy mà mất mạng.

Cho nên chiến lực hàng đầu trấn giữ hai bên, bình thường sẽ không

đánh trực tiếp, chỉ thi thoảng thi triển phép thần thông mà thôi.

Đánh nhiều quá, khó tránh khỏi bị người phân tích, nghĩ ngợi, rồi để lộ ra vài phần sơ hở.

Khi quyết đấu với các cao thủ cùng cấp bậc, thu thập tin tình báo là một công tác hết sức quan

Cho nên chỉ đến thời điểm quyết định thắng thua, mới nắm thóp chém chết.

Những ngày này, Yêu quan tăng cường tấn công vào chiến trường Đông Nam, trước mắt là để làm tiêu hao chiến lực của Lý Bình An.

Với Yêu tộc, những con tốt này không hề làm ảnh hưởng đến toàn cục.

Chỉ cần hao tổn một chút khí lực của tiên nhân Cửu cảnh, vậy là được lắm rồi.

Nhưng mà với Lý Bình An chuyện này không ảnh hưởng đến toàn cục.

Hắn không ngại ra tay, cũng không ngại để lộ sơ hở.

Chương 801: Giết địch

Lý Bình An đứng quay lưng về phía bức tường thành, phía trước mặt hắn là quân lính yêu tộc, quân

số đông đảo, trải dài mênh mông vô tận, san sát chật ních, dày đặc che kín bầu trời. Hai chân Lý Bình An vững chãi, đứng thẳng như cột đình, toàn thân ngưng tụ lực lượng võ lực. Lý Bình An chỉ dùng một chiêu đã trực tiếp đánh tan vô số yêu quân, trải dài trăm dặm phía trước mặt. Dưới sức mạnh võ lực của Lý Bình An, tất cả đều không có đường sống.

Lý Bình An triển khai thế quyền, quyền ý toàn thân dồi dào như biển cả mênh mông, giống như chỉ cần dựa vào riêng sức mạnh quyền ý này, hắn đã có thể tự tạo thành cho mình một vùng thiên địa riêng.

Một con đại yêu không chút do dự lấy ra ba bảo vật mà nó luyện hoá thành bản mệnh chi vật tấn công Lý Bình An. Nhưng kết quả lại

giống như trâu đất xuống biển, không tạo chút gợn sóng nào. Mặc dù, đại yêu ẩn núp ở phía xa nhưng khi bản mệnh chi vật của nó bị hủy cũng khiến cho nó sống không bằng chết, không còn cách nào khác là rút lui ra khỏi chiến trường.

Lý Bình An và lão Ngưu liếc nhìn nhau một cái. Ngay sau đó, một người, một trâu tách nhau ra triển khai đội hình theo hai phương hướng riêng biệt. Dùng sức một mình để mở đường chính là việc làm đánh đổi tính mạng.

Lý Bình An hít sâu một hơi, dùng nắm đấm mở đường. Phía trước tầm mắt hắn giống như không có tồn tại bất cứ chướng ngại vật nào cả. Máu tươi bắn ra tung tóe, vũ khí đao kiếm, pháp bảo bắn

tung lên trên không trung, những mảnh khôi giáp thì trong nháy mắt hóa thành bụi mịn, giống như bị một luồng sức mạnh rất lớn cắn nuốt, biến mất không còn dấu vết.

Đại quân Yêu tộc hung hãn không sợ chết, ào ào tiến lên giống như tre già măng mọc, càng lúc càng nhiều. Tiếng chiến đấu chém giết càng lúc càng lớn, càng lúc càng hỗn loạn, càng lúc càng khốc liệt. Nhưng mà, không có một tên nào có thể sờ đến một sợi tóc của Lý Bình An.

Trong vòng vài chục dặm xung quanh người Lý Bình An đều không có bóng dáng của một tên yêu binh nào. Yêu quân liên tục không ngừng vọt tới, rồi đều bị khí áp khổng lồ mạnh như núi của Lý Bình An nghiền chết.

“ Ta thực sự nhìn không quen cảnh tượng trước Trấn Yêu Quan như vậy một chút nào.”

Yêu Thánh Khâm Nguyên nhìn trấn thủ trước Trấn Yêu Quan chỉ có một người một trâu, nhớ lại cảnh tượng khi xưa, Trấn Yêu Quan bừng bừng sức sống, phi kiếm bay trên trời như mưa. “Thật sự là không uổng công chúng ta khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy.

Yêu Thánh Bạch Trạch nhìn rất nhiều Yêu quân chết thảm, lại nhắm mắt làm ngơ coi như là không thấy. Trước cảnh núi thi biển máu, phong thái của hắn vẫn nhẹ nhàng, tao nhã ung dung khiến cho người ta có một loại cảm giác như thể hắn ở một thế giới khác, không vướng bận khói lửa nhân gian, xa cách thế tục.

Yêu tộc cái gì cũng thiếu, duy chỉ không thiếu lính tạp nham. Lý Bình An rõ ràng đến chỗ này với tâm thế quyết tử. Vậy thì để cho đám tạp binh đi ra, làm tiêu hao thể lực của hắn. Nếu không không ai biết được, trước khi hắn chết có thể lấy đi bao nhiêu mạng Yêu Thánh.

Ngoại trừ Cửu Anh và Anh Chiêu bị thương nặng, còn lại sáu vị Yêu Thánh khác và Dương Kiên Bạch đều xuất hiện trên chiến trường.

Nếu như giờ phút này, bọn họ hiệp lực vây giết Lý Bình An và lão Ngưu thì trận chiến này sẽ kết thúc nhanh một chút nhưng tất nhiên cái giá phải trả có thể là một vị Yêu Thánh nào đó sẽ bị đối phương liều chết giết chết. Suy cho cùng thực lực của Lý Bình An, mấy vị Yêu Thánh có thể thấy rõ như ban ngày.

Chỉ là hiện tại Yêu Tổ đã chết, còn Vực Ngoại Thiên Ma thì nghe nói đã bị Thanh Huyền dùng những giây phút cuối cùng của sinh mệnh sử dụng bí pháp nào đó tạm thời phong ấn trong Vận Mệnh Trường Hà.

Mấu chốt hơn chính là Trấn Yêu Quan bây giờ đã không còn bất kỳ sức chiến đấu nào. Thanh Huyền, kẻ khiến cho bọn chúng kiêng kị nhất đã chết, ngay cả Khổng Dương và các vị tiên nhân cảnh giới Cửu Cảnh khác cũng đã chết trên chiến trường.

Yêu tộc giống như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lập tức có kế hoạch

riêng của mình. Ban đầu bọn họ vốn là bởi vì một số quan hệ lợi ích mà tạm thời liên minh lại với nhau.Hiển nhiên, sau khi chiếm được Cửu Châu, chờ đợi bọn họ chính là cuộc chiến chém giết tranh đoạt lợi ích giữa các phe phái trong Yêu tộc.

Cho nên trong lúc này, ai cũng không muốn chủ động là người đi nghênh chiến, tự nhiên không hẹn mà cùng chờ một cơ hội.

Lý Bình An vươn tay ra, dùng tay chặn một chiếc chiến phủ đang bổ xuống đầu, xoay tay trái vung ra Phù Tang đao chém kẻ cầm chiến phủ thành hai khúc. Lý Bình An thay đổi chiến thuật, ban nãy hắn vẫn chỉ sử dụng quyền pháp, lúc này chuyển sang một tay cầm đao.

Một kết giới có hình dáng giống như lồng giam lao đến đây, định nhốt hắn vào trong. Lý Bình An không tránh không né, cũng không dùng chiêu thức phức tạp nào. Đến giai đoạn này, sử dụng bất kỳ đao pháp, kỹ thuật tinh xảo nào cũng chỉ là ra vẻ hào nhoáng không

có hiệu suất. Chỉ có bổ, chém, vung, quét. Đạo sau mạnh hơn đạo trước, đạo sau nhanh hơn đạo trước. Đơn giản lại hiệu quả. Trong nháy mắt, Lý Bình An chỉ dùng một đao đã chém nát kết giới lồng giam phức tạp kia, sau đó thế đao không hề suy giảm ở trên chiến trường không kiêng nể gì lao về phía trước tung hoành ngang dọc, cho đến khi chém chết trăm yêu binh thì bóng đạo mới dần dần biến mất.

13/49

Lý Bình An cũng không khăng khăng mở ra một con đường thẳng, mà chiều hướng mở trận của hắn sẽ là mỗi khi tiến lên một đoạn sẽ quét ngang tạo thành một vòng tròn trên chiến trường, sau đó lại quay về dưới chân tường thành.

Sau khi giết một vòng, hắn lấy lại bình tĩnh, hít sâu một hơi, tiếp tục vung đao giết địch.

Đại trận do mấy trăm Yêu tộc kiếm tu tạo thành ngay ngắn trật tự, phân công rõ ràng chiếm giữ năm phương hướng, mỗi một phương hướng đều là kiếm sau nối tiếp kiếm trước tạo ra một thế kiếm trận hoàn hảo, không ngừng tấn công về phía Lý Bình An.

Kiếm nối kiếm liên miên không dứt, mỗi một kiếm tấn công đều lựa chọn góc độ và tốc độ chậm nhanh không giống nhau, rất hợp lý, vừa vặn, không có kẽ hở, không chê vào đâu được.

Kiếm đâm tới liên miên không dứt, khí thế tấn công ác liệt như muốn nuốt cả sơn hà, hình thành một biển kiếm sắc lạnh sát khí trùng trùng không dứt.

Keng!

Tay trái Lý Bình An làm thành kiếm quyết, vạch xuống một đường từ trên xuống dưới. Lấy kiếm đấu kiếm

Ánh sáng trắng lóe lên đã chém ra một kiếm. Thời điểm chém ra một kiếm này siêu chuẩn, kiếm

14/49

đến người chết, không lãng phí một chút sức lực nào.

Đối mặt với vô số Yêu quân, xác suất cuối cùng là hắn sẽ chiến đấu đến kiệt sức mà chết. Trong loại tình huống này, hắn chỉ có thể kéo dài bao lâu thì sẽ kéo dài bấy lâu, có thể tiết kiệm được bao nhiêu

sức lực thì tiết kiệm bấy nhiêu sức lực.

Những tên kiếm tu Yêu tộc ở tuyến trên, thân hình ầm ầm tách ra. Kiếm ý của Lý Bình An vẫn còn chưa tiêu tán, từ một chiêu kiếm phân tách ra vô số kiếm ý lao ra bốn phía. Giống như là từ trên một thân cây mọc ra vô số cành cây, đan xen chằng chịt, dệt thành một mạng lưới kiếm đáng sợ. Dưới mạng lưới kiếm bao trùm, bất kể là tu sĩ Yêu tộc trong tay cầm phi kiếm bổn mạng hay là trên người mặc pháp bào, áo giáp, đều bị chia thành từng khúc…

Chiến trường lấy Lý Bình An ở giữa làm trung tâm lại một lần nữa trở nên trống trải.

Nhưng chưa được bao lâu, lại bị một đám cảm tử Yêu quân lại tràn đến, quây kín, dày đặc chật ních. Kiếm khí như mưa tầm tã lại đổ xuống phương hướng Lý Bình An đang đứng. Lý Bình An vung ra một quyền, buộc mưa kiếm đang bay tới trên không trung bay ngược trở về.

Nhìn mấy trăm kiếm tu yêu tộc là thuộc hạ của mình đã mất đi chín phần, Yêu Thánh Khâm Nguyên cảm thấy tim như đang rỉ máu. Bạch Trạch híp mắt lại, nhìn chằm chằm bóng hình của Lý Bình An. Có phải hơi….. chiến đấu quá tốt rồi không……

15/49

“ Tốt, tốt, tốt!”

Một giọng nói như sấm dậy vang lên, trên chiến trường xuất hiện một vòng tròn lửa. Yêu Thánh Quỷ Xa cầm trường thương đi đến, phía sau là một vùng ánh sáng rực rỡ, ánh lửa trực tiếp bao phủ Lý Bình An vào bên trong. Đây là vị Yêu Thánh đầu tiên ra tay. Mũi thương của hắn bùng phát ra sức mạnh, ngọn lửa thiêu đốt nóng rực.

Phù Tang đạo va chạm với mũi thương, tạo ra một trận sóng gợn rung chuyển điên cuồng, gió mạnh phát ra khắp bốn phía, trực tiếp phá nổ vài dãy núi do một tên đại yêu chuyển đến.

Ánh lửa lóe lên, vang lên một tiếng nổ “oành” dữ dội, liên tiếp xuất hiện các cột lửa phóng thẳng lên trời, bốn phương tám hướng đều là một vùng lửa đỏ, thiêu rụi mọi thứ trong biển lửa.

Yêu tộc gần đó đều bị cuốn vào trong, dưới ánh lửa chiếu rọi, không có một tiếng kêu la thảm thiết của yêu tộc nào có thể phát ra, cũng không có một tên yêu tộc nào có thể chạy thoát. Tất cả đều bị thiêu đốt thành tro tàn, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong đại quân Yêu tộc, không có một tên yêu tộc nào dám lại gần biển lửa nửa bước, chỉ dám thi triển pháp thuật từ xa.

Những ngọn núi lớn liên tiếp sụp đổ, chúng là từ trên bầu trời rơi xuống nhưng còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị vô số dòng khí lưu quét tới, đánh cho vỡ nát.

16/49

Ngay sau đó, chiến trường chiến đấu của Lý Bình An và Yêu Thánh Quỷ Xa áp sát tới gần đội quân Yêu tộc. Những tên Yêu tộc xui xẻo đứng ở hàng tiên phong đều phải hứng chịu sóng chấn động đánh tới, ngã ra chết tươi, sau đó thi thể bị đốt thành tro bụi.

Chương 802: Người này không chết, Yêu tộc không yên!

Phù Tang đạo va chạm với mũi thương kịch liệt. Âm thanh khí lưu giao kích vang dội như sấm rền, chấn động phát ra khiến cho người khác chóng mặt hoa mắt, khiến cho không gian như cũng đang run rẩy. Dòng khí lưu điên cuồng khiến cho mặt đất nổ tung, tạo thành rất nhiều hố sâu. Một người, một yêu chỉ va chạm một chiêu đã lập tức tách ra xa đối phương. Sắc mặt Yêu Thánh Quỷ Xa trở nên rất nghiêm trọng. Một người gánh trên vai cả Trấn Yêu Quan chiến đấu liên tiếp mấy ngày. Vậy mà vừa rồi khi Quỷ Xa va chạm với Lý Bình An, hắn lại không cảm thấy khí áp trên người đối phương suy yếu. Ngược lại, giống như…... còn mạnh hơn"

Vẻ nghiêm trọng trên mặt Quỷ Xa dần dần được thay thể bằng sự hưng phấn.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Quỷ Xa hít sâu một hơi, lập tức nhanh như chớp xông thẳng tới phía trước, trường thương vung lên chém mạnh xuống đầu Lý Bình An. Một thương này chém xuống tưởng như ngay cả gió mây

17/49

cũng phải thay đổi màu sắc, đây là một đòn chí mạng, đơn giản, mạnh mẽ, nhanh gọn, dứt khoát. Tất cả sức mạnh đều tập trung ở trên thân thương, không để lại biến chiêu gì phía sau, trong chiêu thức chỉ tràn ngập khí thế quyết tử một đi không trở về.

Trên chiến trường từng giây từng phút đều có thể xảy ra tình huống xoay chuyển thế cục, một thương này đánh ra chính là một đòn phải thắng.

Trong nháy mắt, một vòng tròn vô hình khổng lồ xuất hiện. Bên trong vòng tròn là sát khí bao trùm nghiêng trời lệch đất, giống như nguyệt hủy tinh trầm (tiêu huỷ mặt trăng, đánh chìm vì sao) một màu đen kịt, một vùng mục nát. Sát khí giống như thủy triều, ăn mòn từng tấc đất, từng tấc không gian. Tình trạng này kéo dài khoảng mười nhịp thở, vòng tròn càng lúc càng rút nhỏ lại, cuối cùng rộng chỉ còn khoảng hơn hai trượng.

Miệng Quỷ Xa phun ra máu tươi, từ trong đó bay ra.

Hai tay Lý Bình An nắm lại thành đấm, sức mạnh lưu chuyển khắp xương cốt, hô lên một tiếng, rồi đấm ra ngoài.

Đúng lúc này, một thanh phi kiếm bắn ra, khí thế phi kiếm bay tới rất mãnh liệt. Thương Dương là một kẻ dày dặn kinh nghiệm, ra tay rất tàn nhẫn. Một kiếm này của hắn lao ra với tốc độ nhanh như chớp, một đòn chí mạng. Yêu Thánh Thương Dương cũng đã ra tay.

18/49

“Am

Hai lòng bàn tay Lý Bình An hợp lại, tay không trực tiếp bắt lấy thanh phi kiếm lao tới kia, khiến cho thân thể Lý Bình An không thể trụ vững phải lùi lại mấy bước.

Không cho Lý Bình An cơ hội thở dốc, mặt đất dưới chân hắn bất ngờ xuất hiện một bàn tay. Là Yêu Thánh Phi Sinh gia nhập cuộc chiến, hắn phát tán ra bột phấn không màu.

Phấn độc”

Yêu Thánh Phi Sinh nổi danh là sử dụng độc dược. hắn vừa ra tay, chính là dùng loại kỳ độc, độc tính đủ để khiến cho đại năng cảnh giới bát cảnh mất đi chiến lực.

Lý Bình An giậm chân thật mạnh một cái “Ầm ầm…”. Khí áp trên người Lý Bình An toát ra bốn phía, thân hình lập tức bay ngược về sau, từ xa đánh ra hai chiêu quyền ý, bức Phi Sinh phải lùi lại.

Lý Bình An chưa kịp hạ xuống, lại có một bóng người tấn công tới, là Yêu Thánh Thử Thiết đánh ra đòn. Thử Thiết có hình dáng chân và

sừng giống trâu nước, bộ da lông đen như màu sơn. Lý Bình An lắc mình né tránh đòn tấn công. Bên trong miệng Thử Thiết phun ra sóng lớn cuồn cuộn. Người nào bị cuốn vào, sẽ giống như bị vạn trùng quấn thân, lại giống như rơi vào trong đầm lầy không thoát ra được.

Cùng lúc đó, Yêu Thánh Bạch Trạch từ xa phóng ra một kiếm, đường kiếm lao đến thẳng tắp. Chỉ có một kiếm duy nhất, không có kiếm thứ hai. Kiếm thuật tinh diệu, thường thường không xuất kiếm thì thôi nếu một khi xuất kiếm thì một chiêu quyết định thắng bại.

Mai Vũ kiếm lướt ra đỡ một kiếm của Bạch Trạch. Lý Bình An thì dùng toàn lực triển khai quyền ý ngăn cản sóng lớn ngập trời của Thử Thiết.

Trong một hơi thở, Mai Vũ kiếm vỡ tan thành nhiều mảnh. Kiếm khí của Bạch Trạch còn sót lại tiếp tục tấn công về phía Lý Bình An. Kiếm khí lao đến, giữa đường đột nhiên thay đổi, không ngờ phân ra thành ba luồng kiếm ý Viễn Cổ tinh thuần.

Lý Bình An đấm ra hai quyền, đánh nát ba luồng kiếm ý, đồng thời đá ra một cước đá bay Thử Thiết ra ngoài. Yêu Thánh mỗi người đánh ra một chiêu, sau khi đánh xong một chiêu thì ngay lập tức rút lui khỏi chiến trường.

Ngay sau đó, đại quân Yêu tộc ở phía xa và vô số Yêu tộc tu sĩ đã bày binh bố trận vận sức chờ phát động, lần nữa xông lên tấn công Lý Bình An. Mà mấy Yêu Thánh thì lẳng lặng chờ đợi thời cơ tấn công lần tiếp theo.

Bạch Trạch đứng khoanh tay, luồng kiếm ý Viễn Cổ này là hắn tích góp từng ít một mới có, không biết đã phải mất bao nhiêu tâm huyết. Đây chính là vây giết theo hình thức tập kích, không biết có

bao nhiêu tu sĩ đã chết vì cách thức vây giết này, không phải bị tiêu hao, đấu đến kiệt sức mà chết, thì cũng sẽ bị kẻ tập kích dùng một chiêu lấy mạng.

Lý Bình An thoáng nhìn về hướng Mai Vũ kiếm vỡ nát, tay nắm chặt lấy Phù Tang đao, nháy mắt sau đó, ánh đao quét ra.

Những toà Phi Kiếm Tháp của Trấn Yêu Quan đều đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Bạch Ngọc Kinh và Lão Ngưu canh giữ ở chính diện của

Trấn Yêu Quan. Yêu tộc tấn công dồn dập, từng đợt tiến lên đều bị đẩy lui. Nhưng ngay sau đó lại có từng đợt từng đợt tấn công khác đến, không có hồi kết. “Phù”

Sau khi, Lý Bình An mạnh mẽ đánh chết một tên đại yêu võ phu cảnh giới Bát Cảnh, cuối cùng nhịn không được thở ra một hơi dài.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Dương Kiên Bạch đánh ra một chưởng nhanh như sét đánh. Yêu Thánh Khâm Nguyên cũng tung ra hai tấm pháp ấn, từ hai bên trái phải tập sát đến. Quỷ Xa, Phi Sinh cũng đồng loạt ra tay……

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, Lý Bình An rõ ràng đã không còn mạnh mẽ như lúc ban đầu, hơi thở suy yếu dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Hơn mười đại yêu cảnh giới bát cảnh đang quần nhau với hắn, bọn chúng chính là chạy tới liều chết. Hơn nữa còn có vô số Yêu tộc, 21/49

không cho Lý Bình An một chút cơ hội nào nghỉ ngơi.

Nhóm Yêu Thánh ở phía sau chiến trường tham lam nhìn chằm chằm vào Lý Bình An, như là một đám linh cẩu nhìn chằm chằm con sư tử đang chiến đấu, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên đánh ra một đòn chí mạng.

“Phù~” Lại là một tiếng hít thở vội vàng. Đột nhiên, Lý Bình An bị trúng một tấm phù.

“Giết!”. Thương Dương sao có thể bỏ qua cơ hội này. Quỷ Xa đi trước một bước dẫn đầu, chớp mắt đã tới trước mặt Lý Bình An. Mí mắt Bạch Trạch giật giật, bỗng nhiên nhận ra được điều gì đó, hô lên: “Không hay rồi…… Lùi lại!”

Nhưng đã quá muộn, khí áp trên người Lý Bình An đột nhiên bùng phát. Bạch Ngọc Kinh vốn đang lung lay chao đảo như sắp đổ thì đột ngột bắn ra một luồng ánh sáng màu vàng.

Quỷ Xa hoàn toàn không chú ý tới biến động của Bạch Ngọc Kinh, toàn bộ tâm trí tinh thần của hắn đều đặt ở trên người Lý Bình An, bất ngờ không kịp đề phòng bị xuyên thẳng qua ngực bụng. Hoa văn màu vàng nhanh chóng phủ kín toàn thân Quỷ Xa, hắn biết mình còn có đường sống, hắn muốn chạy trốn.

Thương Dương ở gần và Bạch Trạch ở xa phản ứng nhanh nhất, đồng loạt đánh ra chiêu kiếm hướng về phía Lý Bình An, muốn cứu Quỷ Xa.

Cả người Lý Bình An nhuộm đầy máu không hề tránh né, cứng rắn chịu một kiếm, một tay dứt đứt đầu Quỷ Xa xuống. Đầu Quỷ Xa rời khỏi cổ nhưng hắn vẫn chưa chết, mắt mở trừng trừng, không thể tin nổi.Trong giây phút tiếp theo, đầu của hắn ở trong tay Lý Bình An hóa thành một đống thịt nát.

Lý Bình An ngẩng đầu lên, nhìn những tên địch nhân còn lại, tiếng nói vẫn bình tĩnh như cũ: " Kẻ tiếp theo"

Lùi lại"

Các Yêu Thánh lại một lần nữa lui về phía sau. Vô số pháp bảo, phi kiếm một lần nữa phóng về phía Lý Bình An. Lý Bình An cũng một lần nữa lao lên chiến đấu. Đã rơi vào tuyệt cảnh, không còn đường lui nữa, sao không liều chết đánh cược một lần, tấn công về phía trước, nói không chừng còn có thể đánh ra một chút hy vọng mong manh.

Không biết từ lúc nào, thi thể đã chồng chất cao như núi, thậm chí vô số thi thể phần lớn là bị trực tiếp nghiền nát thành bột mịn, bị gió lớn thổi tan.

vỡ vụn từ lâu. Tình trạng của lão Ngưu và Bạch Ngọc Kinh cũng không tốt hơn hắn chỗ nào, quân địch thật sự là quá nhiều. Nhiều đến mức nếu như xếp thành hàng, để cho bọn họ chém giết, chém đến mười ngày mười đêm, chém đến tê tay, đầu óc mụ mị quay cuồng cũng giết không hết. Hắn đã không còn dư sức để điều khiển phi kiếm của Bạch Ngọc Kinh nữa, nếu không lão Ngưu bên kia sẽ không chịu đựng nổi. Hơn một trăm đại yêu cảnh giới Bát Cảnh luân phiên tấn công như vũ bão, hắn cũng chỉ có thể liều mạng đứng vững. Lý Bình An lại vung nắm đấm lên, lại một lần nữa giết ra một vòng tròn lớn trên chiến trường, rồi quay về đứng ở vị trí ban đầu.

Bạch Trạch kiêng kỵ nhìn chằm chằm Lý Bình An, sắc mặt trở nên nghiêm trọng. Yêu Thánh Quỷ Xa là Yêu Thánh đầu tiên tử trận trên chiến trường. Ngoài ra Yêu Thánh Phi Đản, Yêu Thánh Thương Dương thì bị thương nặng. Yêu Thánh Thử Thiết bị ba lần chém đứt tay chân, thậm chí đầu cũng bị từng bị dựt xuống. Lần tấn công cuối cùng, nếu hắn không phải được hai đại yêu dưới chướng dùng tính mạng bản thân hi sinh cứu hắn trở về, hắn đã phải chết không thể nghi ngờ!

Một loại pháp bảo do các Yêu Thánh tỉ mỉ luyện chế hàng ngàn năm, thậm chí vạn năm bị phá hủy. Gần chín mươi vị đại yêu cảnh giới Bát Cảnh bị giết. Về phần tu sĩ Yêu tộc cảnh giới dưới Bát Cảnh thì tử thương vô SỐ.

Bạch Trạch âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải giết người này! Nếu không người này chắc chắn

16:45

sẽ là đại họa của Yêu tộc. Lúc này đối với hắn mà nói việc công phá một tòa Trấn Yêu Quan không người trấn thủ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Người này không chết thì Yêu tộc sẽ không yên!

Lý Bình An đứng hơi lảo đảo, trong tay còn đang cầm hai cái đầu, trong hai mắt tràn đầy tơ máu. Mặt trời buổi chiều mờ nhạt, chiếu vào trong mắt của hắn khiến cho hắn nhìn không thấy rõ phương hướng hắn phóng tới yêu quân. Nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa.

Lý Bình An lần nữa triển khai ra thế quyền, đường lui đã không còn, hắn chuẩn bị dùng hết phần năng lượng còn lại cuối cùng trong cơ thể, hắn thì thào nói: “Lý Bình An, mở trận…....

Ánh chiều tà buông xuống sau sườn núi, bóng nhạn tà dương. Dường như nơi đây là một nơi an nghỉ không tồi.

Bỗng nhiên, một bàn tay dày rộng đặt lên trên vai Lý Bình An. Lý Bình An khẽ giật mình, sau đó buông nắm đấm xuống.

“ Nếu ngươi có thể đến sớm hơn một chút, ta đã có thể mời ngươi uống một bữa rượu rồi” Lý Bình

An nói.

“A! Đừng nhé.” Cố Tây Châu nhếch miệng, nhe răng cười, nói: ” Từ trước đến nay, ta luôn luôn đến

hay đi đều không có dấu vết, ngươi cũng biết mà. Đúng lúc, ta đang du ngoạn trên biển, nếu không phải là trong lúc vô tình nghe Hải Long Vương nói đến chuyện này, bây giờ huynh đệ ta vẫn còn đang ở

dưới biển hầm canh rùa uống đây.

Lúc này, bọn họ vẫn còn có thời gian rảnh rỗi để trò chuyện với nhau.

“Rầm- -!

Dù là đang nói chuyện, Cố Tây Châu vẫn không quên địch nhân trước mắt, đơn giản đánh ra một quyền nhìn rất nhẹ nhàng, giống như chỉ là đang làm nóng người, nhưng quyền ý lại rất tàn bạo, buộc Dương Kiên Bạch phải lùi lại, đồng thời quyền ý rơi xuống đám binh lính Yêu tộc, giết chết vô số. Ngay say đó, hắn vung tay lên quảng Lý Bình An đến đầu tường thành, hướng về phía đại quân yêu tộc cao giọng nói: “Nửa hiệp sau, đổi người!”

“Khụ khụ!”

Lý Bình An khép hờ hai mắt, nhìn thấy những cột sáng khổng lồ từ trên trời đổ xuống. Hắn ho ra một ngụm máu tươi, trong mê man nhìn thấy rất nhiều bóng người. Cuối cùng….. đến rồi. Viện quân nhân tộc đã tới ”

Chương 803: Viện quân đã tới

26/49

Võ phu Cố Tây Châu thế chỗ Lý Bình An mở trận.

Sau đó, những cột sáng màu trắng khổng lồ đáp xuống trên chiến trường Trấn Yêu Quan, giống như những vầng mặt trời chói mắt xuất hiện. Mỗi một cột ánh sáng hạ xuống, đều có quân thiết giáp xuất hiện, cờ hiệu bay phấp phới trong gió.

Phía sau là đột quân mười ngàn Mạch Đao Thủ, đao xếp thành đao trận, nghiêm chỉnh, sẵn sàng

đón địch.

Đội hình mười ngàn Mạch Đao Thủ đều mặc giáp trụ hạng nặng, từng mảnh giáp xếp nối tiếp nhau như vảy cá, khí huyết tràn đầy, trên mỗi áo giáp đều lưu chuyển một lớp khí lưu vô hình.

Đây chính là Quang Minh Giáp tiếng tăm lừng lẫy của Đại Tùy. Nó được hàng trăm vị cơ khí sư Mặc gia và Khâm Thiên Giám Đại Tùy nghiên cứu hơn trăm năm, lại trải qua ba lần cải tiến, luyện chế rèn

đúc mà thành. Sau đó được Đại Tùy tập trung toàn lực sản xuất với quy mô lớn, mới có thể làm ra hơn ba vạn bộ.

Nghe đồn bộ giáp này không chỉ có thể phòng thủ bảo vệ thân thể mà còn có thể mượn lực để phản kích. Chỉ cần bộ giáp không bị tổn hại, cho dù là bị tổn thương đến mức nghiêm trọng, hấp thu tinh hoa mặt trời là có thể dần dần khôi phục, rất là thần kỳ.

Hai cánh bên là quân đoàn thiết kỵ Quan Ninh tiếng tăm lừng lẫy của Đại Tùy. Giáp trụ của kỵ sĩ

gồm: lớp trong là lẫn giáp thủy tộc, lớp ngoài là vẫn giáp. Vân Giáp ở trước ngực và sau lưng có các vòng tròn bảo vệ lớn khá giống nhau đối xứng hai bên, hai vai khuỷ tay cũng được bảo vệ. Trên giáp khắc đầy phù triện. Phần đầu và thân ngựa cũng được trang bị đầy đủ giáp mã.

Dựa vào những trang bị này, mặc dù quân đội nhân tộc không tiện triển khai tấn công tập kích nhưng thường thường sử dụng phương thức dọa người, đạp tường mà vào, dùng phương thức tấn công áp đảo, phá núi lấp biển thậm chí nghiền nát tất cả mọi thứ trước mắt. Kỵ binh hạng nặng hai bên trái phải mở ra như hai cánh hạc, hai cánh co duỗi tuỳ ý.

Đại Tùy phái tới một trăm ngàn thiết kỵ, mười ngàn Mạch Đao Thủ, hơn một trăm tu sĩ binh gia. Ngoài ra còn có hơn hai mươi vạn thiết kỵ theo phi thuyền tới.

Lần truyền tống trước, đã huy động toàn bộ đệ tử Khâm Thiên Giám của ba mươi tám nước Vân Châu. Vì thế, dẫn đến tổn thất mấy ngàn vị đệ tử Khâm Thiên Giám, hao tổn hơn mười năm tinh nguyên, sáu vị Giám Chánh hi sinh ngay tại chiến trường.

Trước trận một thành viên hổ tướng đứng hiên ngang, đầu đầy tóc bạc, lưng hùm vai gấu, hai mắt sáng ngời bắn ra ánh sáng quan sát bốn phía, cầm trong tay mã đao trơn nhẵn như nước mùa thu. Đây chính là Vũ An Quân uy danh hiển hách nhất Đại Tùy, Lưu Dũng Một ông lão mặc trang phục mãng bào màu đỏ, râu dài từ trong mây mù đáp xuống. Đó chính là

Cảnh Dục đã được thăng chức làm thủ phụ Đại Tùy. Hắn nắm giữ quốc vận Đại Tùy, được khí vận một quốc gia bảo vệ, trong thời gian

ngắn đã đứng đầu Tiên Nhân cảnh giới Cửu Cảnh. Theo lý thuyết cho dù nhìn vào tu vi cảnh giới hay là tuổi tác của hắn, đung mạo bản thân cũng không đến mức già nua như vậy. Tuy nhiên, hắn đã là thủ phụ Đại Tuy, là người đứng đầu một quốc gia, cũng không thể xuất hiện trước mặt người khác với một khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn được. Hắn sớm đã không còn là thiếu niên thiên tài Cảnh Dục ham thích vui chơi ở học viện Hoài Lộc Đại Tùy nữa. Mà đã là thủ phụ Đại Tuỳ dưới một người trên vạn người, nắm giữ vận mệnh của hàng tỷ lê dân bách tính. Bóng dáng Cảnh Dục yên lặng đứng trước Trấn Yêu Quan.

Chân trời phía xa xa xuất hiện rất rất nhiều người, đó là những kiếm tu từ trời nam biển bắc kéo đến tạo ra một vùng tối đen như mục, che khuất bầu trời. Thục Sơn kiếm tu theo sát phía sau, do môn chủ Thục Sơn tự mình chỉ huy.

Từng chiếc phi thuyền nối tiếp nhau phá tan mây mù dày đặc, trên phi thuyền có khắc ký hiệu của khắp các nơi trên Cửu Châu. Từ các môn phái, các gia tộc đưa đến từng vị tu sĩ gia nhập vào trong chiến trường.

Võ phu từ trên trời trực tiếp giáng xuống đất, các tu sĩ thì khống chế pháp bảo vững vàng đáp

xuống mặt đất, hai vị thần Âm Dương khổng lồ nâng núi cao lên…. Kim Thân Phật khổng lồ tỏa sáng trên chiến trường phía tây. Trường Thanh đã được xác định là Phật đời sau cũng gia nhập chiến truong.

Chư Tử Bách Gia đã tồn tại trong các phái tại các nước ở Cửu Châu từ lâu. Tuy rằng trong lúc đó có mâu thuẫn nội bộ nhưng đối mặt với vấn đề liên quan đến Yêu tộc thì lập trường đoàn kết nhất trí là không thể nghi ngờ. Tướng sĩ tinh nhuệ tại các nước Cửu Châu, phần lớn quân đội đã lần lượt tiến vào quan.

Ở khắp các nơi tại Cửu Châu, tu sĩ Chư Tử Bách Gia cảnh giới Lục Cảnh trở lên ngoại trừ một số ít thì toàn bộ đi đến Trấn Yêu Quan. Người vi phạm, xử lý theo tội thông đồng với địch!! Không ít tán tu không nhận được mệnh lệnh, cũng tự phát theo phi thuyền đi tới.

Đạo môn, đại chưởng giáo Thanh Huyền chết trận, nhị Chưởng Giáo phản bội chạy trốn. Nho môn, người đứng đầu thiên hạ Khổng Dương chết trận…

Lấy Nho Thích Đạo đứng đầu Ngự Tam gia khởi động phương án

khẩn cấp, thành lập Võ bộ lâm thời, chỉ đạo điều động các nguồn lực ở khắp Cửu Châu, quyết tâm toàn lực đối kháng Yêu tộc. Đồng thời ra lệnh cưỡng chế đình chỉ toàn diện nội chiến trên khắp Cửu Châu, người nào không tuân theo sẽ diệt tộc diệt quốc.

30/49

Chính vì thế vào lúc này, một số giáo phái tà môn đều ngừng hết các hành vi làm loạn, bắt đầu tâm lo lắng về sự tình ở Trấn Yêu Quan.

Theo như trước đây, chuyện này sẽ khiến cho bọn họ vừa long đắc ý, lợi dụng thời điểm này mà điên cuồng tàn sát bừa bãi. Nhưng hiện tại, Trấn Yêu Quan biến động. Thành chủ và nhiều Tiên Nhân cảnh giới Cửu Cảnh đều chết trận, lực lượng sống sót bảo vệ Trấn Yêu Quan đều bị tiêu diệt. Mắt thấy Yêu tộc sắp phá tan Trấn Yêu Quan, quét sạch Cửu Châu. Những giáo phái tà môn này cũng phải là kẻ ngốc, chúng rất rõ một đạo lý. Nhân tộc tồn tại, mặc dù bọn họ bị chèn ép thì vẫn còn có một con đường sống. Nhân tộc diệt vong, Chư Tử Bách Gia chống đối với bọn họ sẽ không còn. Kết cục của bọn họ cũng sẽ tương tự, cũng sẽ không thể tồn tại.

Đột nhiên trong lúc này, tiếng trống trận dồn dập, tiếng kèn lệnh vang lên.

Hai cánh kỵ binh phối hợp với Mạch Đao Thủ gào thét tiến lên nghênh địch, khí thế tấn công như phi mã, âm thanh hô hào như chuông vang.

Phía trên Trấn Yêu Quan lại bùng lên dòng lũ phi kiếm, nhiều như châu chấu, đông như cá diếc sang sông, che kín cả bầu trời. Phối hợp với trọng giáp kỵ binh trên mặt đất tràn ra như thuỷ triều màu đen quét qua tất cả, đạp thành đất bằng mà đi.

31/49

Tiếng gào thét rống dài, tiếng gầm rít kêu giết khiến núi sông run rẩy!

“ Vít…

Một tiếng kêu sắc bén chói tai vang lên, một thanh kiếm màu bạc khổng lồ dài đến hơn mười trượng, rộng nửa trượng lao tới cắt ngang bầu trời, tấn công đến vị trí của đội quân thiết kỵ. Trường kiếm lao tới phía trên đầu đội quân thiết kỵ nhưng lại bị trận hình quân binh cực lớn do thiết kỵ hình thành ngăn cản.

Từng bóng người dũng mãnh lao về hướng đại quân Yêu tộc

“Binh gia tu sĩ Vương Nghị đến đây mở trận!”

“Phù Ngọc Sơn Yến Thập Tam mở trận!” “Thục Sơn Nhuận Thổ mở trận”

“Vọng Giác Âm Thần Gia Trạch mở trận!” “Triều Lang Quan Bàng Tuấn mở trận!” “Trảm Yếu Nhân Hàn Vũ mở trận!” “Hoài Lộc học viện A Lệ Á mở trận

32/49

“Nho sĩ Lữ Lương mở trận!”

“Liễu gia Liễu Vô Tâm mở trận!”

Những dòng ánh sáng sáng tối khác nhau lóe ra, hoặc trước hoặc sau, hoặc trái hoặc phải, hoặc đông hoặc tây, hoặc nam hoặc bắc. Bóng người lấp loé, ánh sáng lập loè.

Trong trận chiến đấu ác liệt, tiếng ngựa chiến hí vang, tiếng kêu gọi, tiếng hò hét, liên tiếp vang lên, thanh thế hùng tráng. Giống như một tấm màn thật lớn được kéo ra xuất hiện một vở kịch giết chóc đẫm máu mà huy hoàng.

“Khụ khụ..”

Máu tươi từ miệng mũi của Lý Bình An không thể khống chế được phun ra, dường như đây là lần đầu tiên hắn bị thương nặng đến như vậy. Nhận thức cuối cùng của Lý Bình An là nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn đi tới chỗ hắn.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy tiếng rống giận của Thanh Phong vang lên bên tai.

“Con bà nó, tên khốn nạn nào dám đánh đồ đệ giỏi giang đáng yêu của lão nương thành ra như vậy. A ui, đồ đệ của ta, ngươi không được chết đâu đấy, nếu ngươi chết ai sẽ chăm sóc cho vi sư,

33/49

nuôi dưỡng vi sư lúc cuối đời đây~ Ngươi cũng không thể để cho ta, người đầu bạc tiễn người đầu xanh chứ…... Là ai! Lão nương sẽ đánh kẻ đã gây ra chuyện này, khiến hắn phân ra đầy mông đít!” Ngay lập tức, Lý Bình An mất đi toàn bộ ý thức…

Chương 804: Đêm nay không ai ngủ

Sáng sớm, tại phòng nghỉ trong chủ điện của Trấn Yêu Quan.

Liễu Vận ném đi chiếc khăn ướt đẫm máu cuối cùng. Lý Bình An nằm ở trên giường, trước đó thân thể hắn giống như hồ lô máu lúc này đã được chà lau sạch sẽ.

Cơ quan trong cơ thể hắn bị tàn phá nặng nề, giống như vừa trải qua lũ lụt, hắn trúng rất nhiều loại độc, chúng xâm lấn ăn mòn khắp cơ thể, độc tính rất mạnh, cơ thể khó có thể chống đỡ. May mắn cơ thể hắn có Kim Thân Chi Thuật của Phật gia ổn định lại.

Vết thương bên ngoài cũng đã được Phật quang hóa giải, không còn tiếp tục chảy ra máu tươi nữa. Mấy vết thương đủ để mất mạng, chắc chắn để lại sẹo trên da thịt. Rất nhiều vết thương chằng chịt đan xen, trong mỗi một vết thương đều ẩn chứa một luồng pháp lực cường đại. Với loại thương tích này, sợ rằng ngay cả là Tiên Nhân Cửu Cảnh cũng không thể sống sót. Nhưng Lý Bình An vẫn còn sống.

34/49

Một viên đan dược trị thương màu vàng đã sớm được đưa vào trong cơ thể hắn, chảy xuôi theo huyết mạch. Mặc dù, nó không có năng lực khởi tử hồi sinh, nhưng đối với những vết thương trong nội phủ ngũ tạng lại có hiệu quả kỳ diệu.

Hơn mười vị pháp sư vây quanh phòng, gõ mộc ngư. Âm thanh không lớn nhưng rất trong trẻo. Dường như trong âm thanh ấy toả ra một năng lượng thần kỳ khó có thể nói rõ. Âm thanh này giống như là một bản tiên nhạc, dễ đi vào lòng người, ai cũng đều cảm thấy tâm trí thanh thản, ác niệm trừ bỏ, sinh ra một loại cảm giác hướng thiện. Ánh sáng kim quang tự nhiên bám vào trên người Lý Bình An, giống như đang chữa trị hơi thở và tinh nguyên sinh mệnh của hắn.

Lý Bình An mở to mắt, nhìn trần nhà, rồi nhìn sáng người mặc áo đỏ bên cạnh.

“Trấn Yêu Quan thế nào rồi?”

Nghe thấy Lý Bình An nói chuyện, Liễu Vận giật mình. Ngay sau đó, nàng lập tức cười nhẹ nhõm: ” Ngươi…... Ngươi tỉnh lại rồi.

Lý Bình An muốn ngồi dậy, nhưng mới chỉ hơi động đậy một chút đã thấy toàn thân đau đớn kịch liệt.

35/49

“Đừng nhúc nhích, ngươi bị thương rất nặng”

“Khụ khụ khụ….. Tình huống bên ngoài thế nào rồi?”

Vẫn còn đang đánh, tình thế nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tưởng tượng. Lần này, Yêu tộc quyết tâm liều mạng”

“Ta đã bất tỉnh bao lâu rồi?”

“Chỉ mới hai ngày mà thôi.

“Lão Ngưu nhà ta đâu?” Lý Bình An lại nghĩ đến một vấn đề.

“Ò….Ò…..”

Lý Bình An nghe thấy tiếng lão Ngưu đáp lại bên cạnh giường, hắn quay đầu lại, thấy cả người lão Ngưu quấn đầy băng vải, Ngưu Ngưu được băng bó khắp người đang cắm cúi gặm một cái móng trâu trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng lạo xạo.

Trông thấy lão Ngưu không có việc gì, Lý Bình An mới yên lòng, “Khụ khụ khụ…..” Lại là một trận ho khan kịch liệt. Lý Bình An đau đến mức không thể không nhắm hai mắt lại: ” Ngươi cảm thấy… cảm thấy chúng ta có thể thắng không?”

Liễu Vận nhíu đôi lông mày xinh đẹp lại, nói: “Ngươi nói ít một chút đi, ngươi đã làm tất cả những

36/49

gì có thể rồi, an tâm dưỡng thương đi?

Lý Bình An mím môi: “Không phải Yêu tộc muốn diệt Nhân tộc, mà là kế hoạch của Vực Ngoại Thiên Ma muốn huỷ diệt Nhân tộc”

Thực lực của Yêu tộc vượt xa Nhân tộc, bất kể là số lượng tu sĩ hay là trình độ. Tu sĩ Yêu tộc bẩm sinh đã có thân thể cường tráng, tốc độ tu luyện cũng không phải Nhân tộc có thể so sánh được. Trấn Yêu Quan có thể ngăn cản Yêu tộc ở ngoài Cửu Châu là bởi vì nội bộ Yêu tộc chia năm xẻ bảy, sát phạt lẫn nhau, chưa bao giờ có sự thống nhất thực sự. Bọn chúng thù hận đồng tộc, thậm chí còn hận hơn cả Nhân tộc.

“Đại quân Yêu tộc các nơi cũng đang chạy tới đây…..

Liễu Vận cẩn thận đỡ Lý Bình An dậy để hắn tựa lưng vào đầu giường. Sau đó cho hắn uống thuốc, lúc này nàng mới tiếp tục nói:

“Đại quân Yêu tộc các nơi cũng đang chạy tới đây, đợt thăm dò đầu tiên giữa hai bên đã kết thúc. Đợi đến vòng thứ hai, chính là quyết chiến. Thắng thì hương khói Nhân tộc kéo dài, Yêu tộc trở lại cục diện chia năm xẻ bảy. Bại thì ….vong tộc diệt chủng. Chiều nay, các thế lực khắp nơi sẽ nghị sự ở ven hồ Thanh Vân”

37/49

Tình trạng hiện tại của Lý Bình An chắc chắn là không thể tham gia, hắn nhắm mắt lại lần nữa chìm vào ngủ say.

Trong lúc đó, nhóm người A Lệ Á cũng tới thăm hắn nhưng người trong Phật môn nói, quá nhiều người quấy rầy sẽ ảnh hưởng đến sức khoẻ của Lý Bình An. Vì thế, vốn mọi người muốn tới thăm hắn cũng phải bỏ đi ý định này.

Nhân dịp thời gian nghỉ ngơi này, Lý Bình An quan tưởng lại cơ thể mình.

Tuy rằng hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng khi quan sát tận mắt mới phát hiện là thê thảm đến như vậy.

Giống như một quốc gia giàu có, trước đây đã xây dựng được các châu, phủ, huyện, sửa đường, xây nhà, phát triển thương mại. Cả đất nước đang không ngừng phát triển. Rồi bỗng xảy ra chiến tranh, từng con đường lớn bị phá hủy, nhà cửa bị đổ sập, dân chúng lưu lạc khắp nơi, các châu, phủ, huyện liên tiếp bị nhấm chìm. Cảnh tượng đổ nát, hoang tàn khắp nơi.

Hắn chiến đấu một trận này, xem ra đã đánh cho chính mình hoàn toàn thành tàn phế, tổn thương đến bản nguyên. Nhưng tất cả đều là đáng giá. Chỉ cần Nhân tộc còn, chính mình còn. Không sợ không thể chữa trị, chỉ là sẽ phải tốn thêm nhiều thời gian mà thôi.

Buổi tối, hắn vẫn không thấy bóng dáng Liễu Vận trở về, đoán chừng là nghị sự ở ven hồ còn chưa

kết thúc.

Thần niệm của Lý Bình An vô thức khẽ động, tự động đến ven hồ Thanh Vân ở trong Trấn Yêu Quan. Hiện tại, hắn chính là chủ của Trấn Yêu Quan, vạn sự vạn vật trong Trấn Yêu Quan chỉ cần hắn muốn đều có thể cảm nhận được.

Tâm hồ của Lý Bình An nổi lên một trận sóng triều dữ dội, giống như muốn nổ tung, hắn quên mất hiện tại bản thân đang bị thương nặng…... Nhưng vô tình trong lúc đánh bậy đánh bạ, Lý Bình An phát hiện mình dung hợp với Trấn Yêu Quan càng sâu, hơn nữa loại cảm giác này rất rõ ràng, mặc dù hiện tại bản thân bị thương nặng.

Lúc trước, hắn vội vã tiếp quản Trấn Yêu Quan cũng chưa thực sự biết cách khai thác sức mạnh của Trấn Yêu Quan. Hắn hít sâu một hơi, cẩn thận cảm thụ, sợ chạm đến thân thể đang bị thương nặng của mình. Lúc này, giống như toàn bộ Trấn Yêu Quan dung nhập vào máu thịt của hắn. Hắn cảm nhận được một luồng năng lượng thần bí mạnh mẽ. Đó là luồng năng lượng thuộc về Trấn Yêu Quan.

Những tuyến mạch màu vàng óng, giống như rễ cây đại thụ lan tràn ra khắp nơi, nối liền đến dòng khí vận của cả Nhân tộc. Hắn dùng nguyên khí còn lại không nhiều lắm của mình chậm rãi điều

trong năng lượng của Trấn Yêu Quan kéo ra một tia lực lượng nhỏ. Hắn cảm nhận được tính điên cuồng của lực lượng này.

Hắn nhào nặn tia lực lượng này giống như là nhào bột kéo mì, xoa nắn nó thành hình dạng mình muốn, khiến cho nó giảm đi tính hung dữ và sau đó cố gắng thử hấp thụ, dung nhập nó vào trong cơ thể của mình, bổ sung nguyên khí cho mình.

Một lát sau, bên trong Ngọc Chẩm Quan vang lên một tiếng sấm. Lúc này, hắn cảm giác được lực lượng của mình đang chậm rãi ngưng tụ lại. Hắn dẫn dắt năng lượng này đến trên tay mình.

Hắn thử lại vài lần, mỗi lần đều có luồng năng lượng khác nhau xuất hiện trên tay hắn. Một lần, hai lần, ba lần, bốn lần. Hắn cảm giác

được một luồng nguyên khí từ khắp cơ thể chậm rãi dâng lên chảy về phía khí hải, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Đó là một loại cảm giác rất thoải mái, dễ chịu khiến cho hắn tự nhiên nhắm mắt lại, trong sự thỏa mãn và bình yên cực độ, chìm vào giấc ngủ say.

Đêm hôm đó, Lý Bình An lại một lần nữa tỉnh lại. Bên cạnh giường hắn là người con gái mặc áo đỏ, hai tay gối sau đầu, ngồi ở cạnh giường.

Liễu Vận hít thở nhẹ nhàng, mái tóc dài màu đen như mây bồng bềnh, lúc nàng ngủ trên hàng lông này vẫn còn có nét ưu sầu lo âu như mây mù. Chắc là nghị sự ban ngày cũng không thuận lợi.

40/49

Lý Bình An thở ra một hơi, phát hiện thân thể của mình không có suy yếu như ban ngày nữa. Lý Bình An lặng lẽ đứng dậy, hắn lấy chăn đắp lên người nàng. Còn mình thì mặc thêm một chiếc áo khoác, lập tức đi ra ngoài.

Bên ngoài, Trấn Yêu quan yên lặng dị thường, hai bên đều rất ăn ý không phát động tiến công nữa. Cùng đợi một trận chiến quyết định thiên hạ!

Lý Bình An đi đến một nơi trong Trấn Yêu Quan. Đó là Thủ Kiếm Các. Thủ Kiếm Cac là nơi tập trung sức mạnh lớn nhất của toàn bộ Trấn Yêu Quan.

Phía sau, bỗng nhiên có người gọi hắn lại.

“Ta sợ phía trước sẽ không còn có đường quay về.

Lý Bình An đột nhiên dừng bước chân lại, xoay người.

Trong bóng đêm, dưới ánh trăng Liễu Vận nhìn hắn, nàng im lặng thật lâu, mới chậm rãi mở miệng

“Đừng đi nữa, hãy dưỡng thương cho tốt đi, ta thật sợ..... phía trước sẽ không còn đường quay về nữa”

Đêm nay, không ai có thể ngủ được.

41/49

Chương 805: Dung hợp

Trăng sáng như ban ngày, trời trong như nước.

A Lệ Á vuốt vuốt chiếc bụng mập mạp của Bàn Tuấn, vỗ nhè nhẹ.

“Sao bây giờ lại lớn hơn lúc nhỏ nhiều như vậy?”

“Ngươi thì biết cái gì, trong này đều là tri thức đấy, phải có chổ rộng lớn thì mới chứa đủ?

Ánh mắt của A Lệ Á di chuyển lên, nàng gật nhẹ đầu như đang suy nghĩ điều gì: “ Ừm….. Chính xác là rất to!”

Vương Nghị đi bên cạnh không nhịn được cười. Bàn Tuấn đưa tay bảo vệ ngực, nói một câu nữ sắc lang.

Triệu Linh Nhi trở về, ngồi xuống chiếc ghế, mắt khép hờ, đầu hơi nghiêng. Bốn người bọn họ quen biết từ thuở nhỏ, sau đó mỗi người đều có ước mơ riêng, theo đuổi con đường của riêng mình. Mặc dù đại đa số thời gian trong cuộc đời, bọn họ đã sớm không còn ở bên nhau nhưng tình cảm trước kia vẫn còn.

Bên ngoài đình nghỉ mát, ba người Yến Thập Tam, Chương Ngư kiếm sĩ, Nhuận Thổ đang uống

rượu. Ba người bọn họ chính là không đánh không quen biết, lúc trước bởi vì chuyện làm ăn có xảy ra mâu thuẫn xung đột, rồi lại bởi vì xung đột mà quen biết kết bạn. Mấy năm nay Phù Ngọc Sơn và Thục Sơn vẫn thường xuyên qua lại làm ăn, cho nên tự nhiên trở thành bạn bè.

Ö xa xa, có hai người đang đánh cờ, Cảnh Dục với mái tóc bạc phơ đối lập với Trường Thanh đã mất đi ba ngàn sợi phiền não (cạo trọc).

“Tóc của Cảnh thí chủ lại mọc thêm không ít đấy~”

Trường Thanh cảm khái nói lên cảm nhận của mình.

Cảnh Dục cười ha hả: ” Ta thấy gần đây thanh niên ở kinh thành có trào lưu nhuộm tóc, nhuộm tóc trắng thành tóc đen hết.

“ Với tu vi của Cảnh thí chủ thì cũng không cần phải tốn nhiều công

sức, khổ tâm như thế

“Hừ! Là bọn họ không tinh ý. Nếu như ta muốn thì sẽ nhuộm tóc thành màu xanh!”

Trường Thanh gật đầu: “Tiểu tăng cảm thấy…... như vậy rất tốt, rất đẹp”

“Nhưng mà bây giờ thì chưa được.” Cảnh Dục khẽ thở dài: ” Chờ đến ngày không còn làm quan nữa, không còn làm quan thì không cần suy nghĩ gì nữa. Lần trước chúng ta gặp nhau là khi nào nhỉ?”

43/49

Trường Thanh hơi ngẩn ra, suy nghĩ một lát rồi nói: “Tiểu tăng cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết là đã lâu…rất lâu rồi thôi…..

“Đúng vậy, lâu rất lâu rồi”

Cảnh Dục cũng chìm vào trong hồi ức. Lúc trước tâm huyết dâng trào, hắn còn lôi kéo Trường Thanh và Lý Bình An lập ra tổ đội tên là “Cửu Châu tam kiệt”. Cứ cách một khoảng thời gian, bọn họ lại phải tụ tập lại một chỗ, bàn bạc một chút chuyện, làm một số việc gì đó, hoặc đơn giản là chỉ gặp gỡ nhau, tưởng tượng cảnh tượng danh hiệu Cửu Châu Tam Kiệt truyền khắp thiên hạ…... Nhưng theo thời gian trôi qua, tuổi tác dần dần lớn lên. Mỗi người đều bắt đầu bận rộn với chuyện của riêng mình. Cảnh Dục trở thành thủ phụ đại thần của Đại Tùy. Trường Thanh truyền bá Phật pháp khắp nơi, trở thành Đức Phật Đà tương lai. Dường như chỉ có Lý Bình An là gần như không hề thay đổi. Vẫn là người lãng khách tự do làm theo ý mình, đi du lịch khắp mọi nơi.

“Con bà nó! Có phải ngươi trộm rượu của lão nương không?”

Trường Phong đập bàn thật mạnh.

“Ợ~” Cố Tây Châu ợ một cái: ” Sao lại có chuyện đó?”

44/49

“Bầu rượu trong tay ngươi là bầu rượu của lão nương!” “Bầu rượu của ngươi? Trên đó có viết tên ngươi không?” Ánh mắt Cố Tây Châu nhìn chăm chú vào bầu rượu.

“Trên đó rõ ràng viết hai chữ Xích Tâm, chắc là đạo hiệu của ai đó, sao lại thành bầu rượu của người được.”

“ Nói lung tung, đây chính là bầu rượu lão nương đoạt được từ trong tay hắn!”

Thanh Phong dùng giọng hợp tình hợp tình nói.

“Hứ, đừng keo kiệt như vậy chứ, ta chỉ uống có một ngụm thôi mà.

“Uống một ngụm, ngươi đã uống gần như hết bầu rượu của lão nương, giờ còn có cái rắm! Đó là rượu ta để cho đồ đệ giỏi giang của ta.

Đêm hôm nay, không ai ngủ.

Có người đang viết di thư, biết sau trận chiến này có thể sẽ không trở về được nữa. Có người bởi vì gặp lại bạn tốt đã xa cách nhiều năm mà phấn khích uống thêm mấy chén.

Cửu Châu rộng lớn, khi còn trẻ có thể du ngoạn khắp nơi, tình cờ gặp nhau, kết nên tình nghĩa sâu

45/49

đậm.âm Sau đó, lại xa cách nhau, có thể cả đời này cũng sẽ không gặp lại.

16:46

Ngày hôm nay vì một mục đích chung mà tụ tập lại ở Trấn Yêu Quan. Làm sao có thể không khiến cho người ta cảm khái xúc động, hạnh phúc nhớ lại năm tháng trước kia, giống như quay trở về ngày tháng xưa cũ đó.

Tại Thủ Kiếm Các.

Vạn năm qua, trong kiếm hồ đã có vô số thanh bảo kiếm. Có thể đặt bội kiếm của mình vào trong Kiếm Các là một vinh dự mà mỗi kiếm tu ở Trấn Yêu Quan ao ước.

Năm đó, sư phụ của Trương Tung Trương Từ Tâm, bởi vì bị người ta vu oan mà lý tưởng suốt đời bảo vệ phải buông xuôi trôi theo dòng nước, bội kiếm của mình cũng không có duyên được đặt vào trong Kiếm Các.

Vì lý do đó, Trương Tung Trương Từ Tâm mới quyết định đến Trấn Yêu Quan, cũng bởi như vậy mà mất mạng.

Lý Bình An khoác trên người một chiếc áo, bước chân hơi lảo đảo đi

vào trong Kiếm Các. Hắn chậm rãi tới gần hồ kiếm mênh mông vô biên, hồ kiếm chứa đựng vô số bảo kiếm giết người.

46/49

“Ong ong ong – -!!”

Hắn có thể rõ ràng nghe thấy tiếng rung động của từng thanh tiên kiếm. Lý Bình An nhẹ nhàng giơ một tay lên, sóng nước dập dờn. Một thanh cổ kiếm nhẹ nhàng rung lên, bắn tung bọt sóng, lập tức từ trong hồ, chậm rãi lộ ra chuôi kiếm.

Lý Bình An đưa tay ra thử nắm lấy nó. Ngón tay của hắn lập tức xuất hiện một vết cắt, hắn không để ý, tiếp tục nắm lấy, lần này là giữa trán xuất hiện một vết máu dài chừng một tấc, trên khuôn mặt còn có một cái đường cắt mảnh màu đỏ nhạt. Đều là vết thương do kiếm gây nên, vét cắt ngọt như nước chảy.

Hắn nhảy vào trong hồ nước, trong hồ vang lên một tiếng ”ùm”, trong nháy mắt nước trong hồ dâng lên cao hơn một trượng.

Ngay khi vào trong hồ nước, não bộ của Lý Bình An trở nên trống rỗng, chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh buốt. Hắn hơi hoảng hốt, tập trung tinh thần lắng nghe, hắn nghe thấy tiếng kiếm reo “Ong ong ong…..” nhè nhẹ, có tiết tấu.

Hắn từ từ mở lòng bàn tay ra, trong tay là Bạch Ngọc Kinh đã bị đánh đến sơ xác chì còn trơ một cái khung không, ngoại trừ lèo tèo vài thanh phi kiếm, còn lại phần lớn phi kiếm đã bị hắn sử dụng trên chiến trường.

47/49

Lý Bình An ngồi khoanh chân ở giữa hồ kiếm, hiện tại hắn là chi chủ của Trấn Yêu Quan, đồng thời cũng là chủ nhân của Bạch Ngọc Kinh.

Sau khi Lý Bình An ngồi khoanh chân trong hồ một thời gian dài, bên trong hồ kiếm vốn đã đã tĩnh lặng xuống lại bắt đầu trở nên ồn ào.

Một thanh cổ kiếm hóa thành một vệt ánh sáng, rồi lập tức chui vào trong Bạch Ngọc Kinh.

Ngay sau đó, lại có một thanh tiểu kiếm toàn thân là màu vàng kim, dài không đến năm tấc dài, hình dáng cổ quái, giống như là mô phỏng hình thức ban đầu của một thanh bảo kiếm. Tiếp theo là một thanh trường kiếm, chuôi kiếm có sợi dây tua rua màu đỏ sậm chậm

rãi lướt ra.

Sao đó là từng thanh trường kiếm lần lượt sáng lên. Giờ phút này mỗi một thanh phi kiếm đều ẩn chứa chi khí của Trấn Yêu Quan đang dần dần dung hợp vào Bạch Ngọc Kinh.

Từng dòng kiếm khí chảy xuôi vào trong cơ thể của Lý Bình An. Kiếm khí sắc bén khiến thân thể vốn đã bị thương nặng của hắn trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Trong đau đớn kịch liệt, Lý Bình An cảm giác nước trong hồ bắn lên đều là máu tươi của mình. Lục

phủ ngũ tạng, kinh mạch, các huyệt đạo giống như đều bị phá hủy trong nháy mắt. Mắt hắn tối sầm lại, một vùng tối đen, cái gì cũng không thấy rõ.

Ngay lúc kiếm khí đi qua bí huyệt trên cơ thể hắn, đại đạo phù văn nhanh chóng vận chuyển. Đại đạo phù văn không hấp thu kiếm khí rất sắc bén kia, mà biến chúng thành khí áp mềm mại hơn. Giống như là tia sáng ánh trăng, một vũng nước trong, bắt đầu chậm rãi chảy ngược vào trong thân thể Lý Bình An, nuôi dưỡngthân thể hắn.

Giờ phút này, đại đạo phù văn, Bạch Ngọc Kinh, Trấn Yêu Quan đưới sự điều khiển tinh tế của Lý Bình An cùng nhau tồn tại trong cơ thể hắn.

Chương 793: Khải hoàn

Khách sạn Phương Viễn, tầng hai.

Triệu Linh Nhi nằm trên giường, mắt nhìn lên trần nhà.

E rằng điều nàng có thể làm bây giờ cũng chỉ có thế. Trong số Lang Vệ, nàng là người may mắn nhất.

Bởi vì những người khác đều đã chết, bây giờ còn sống, nàng đã không còn yêu cầu xa vời gì.

Cạnh giường có một chiếc ghế, cô bé tóc rối mù đang ngồi trên đó.

Một tay cầm bát, một tay cầm thìa, trong bát là nước thuốc đen sì.

“Sut soat sut soat ~”

Cô bé dùng đầu lưỡi nếm thử thuốc, có vẻ đang thăm dò nhiệt độ.

Một lát sau, khi nàng cảm thấy nhiệt độ vừa đủ: “Ta đút ngươi uống thuốc nha.”

Triệu Linh Nhi liếc qua:

“Thuốc đâu?”

“Trong chén chứ đâu…”

Cô bé bỗng nhiên ngây ngẩn, lúc này mới phát hiện thuốc trong chén sắp bị mình uống hết rồi.

Thế là liếm liếm môi.

“Tiên tử đi rót cho ngươi một bát khác.

Triệu Linh Nhi bất đắc dĩ bật cười: “Sao không quấn tóc lên?”

“Đại Bình An và trâu trâu đều không ở nhà”

Cô bé chỉ đáp không quay đầu lại, sau đó nàng đi vào phòng bếp, nhét thêm chút củi vào lò, rồi cầm cây quạt quạt cho lửa lớn hơn, chống má nhìn.

“Ừm….còn năm ngày nữa.

Nàng đếm đầu ngón tay tính toán.

Gia chủ nhà họ Dư, sau khi Dư Nhị trảm giết hai tên đại yêu, hắn lo lắng bị Yêu thánh tập kích, vội cong người nhảy lên tường thành.

“Lão chủ uy vũ!” Có đệ tử nhà hắn hò hét.

Một câu hò cả họ hùa theo, lúc này đệ tử nhà họ Dư càng hưởng ứng nhiều hơn.

“Lão chủ uy vu!”

Sắc mặt Dư Nhị vẫn như thường, nhưng trong lòng không khỏi nổi lên chút kiêu ngạo.

Canh chuẩn thời cơ, hắn nhân lúc hai tên Đại yêu đều bị giam trong

nhà tù, lập tức ra tay, chém cho Yêu thánh không kịp phản ứng.

Quay người chạy đi, thoát ly chiến trường.

Lần này đánh gọn giết gọn, quả thật xứng đáng cho hắn kiêu ngạo.

Dư Nhi khoát tay, ngăn đám người thôi hò hét: "Đi!"

"Mẹ, đánh được năm ngày năm đêm chưa?"

"Còn chẳng à? Sắp bị mài chết rồi!"

"Tiên nhân cửu cảnh vẫn ở đó, chỉ là không biết đang ở giai đoạn nào thôi. Có lợi hại bằng gia chủ nhà họ Dư chúng ta không?"

"....Không biết được.....ta nghĩ chắc có"

Hai tên đệ tử nhỏ giọng thầm thì, nhưng không thoát khỏi lỗ tai của Dư Nhị.

Thần trí của hắn cũng hướng về chiến trường Đông Nam.

Mức độ kịch liệt trên chiến trường Đông Nam, ngoài trừ chiến trường chính thì không thua bất kỳ một chiến trường nào khác.

Nhưng mà lực lượng đối kháng chính trên chiến trường Đông Nam, cũng chỉ có được mấy người. Nếu tính kỹ, lực lượng chủ yếu chỉ có một người một trâu.

Lý Bình An và lão Ngưu phân công nhau, Lý Bình An phụ trách ban ngày, ban đêm ngủ; lão Ngưu phụ trách ban đêm, ban ngày ngủ.

Lúc mới bắt đầu, chỉ có một tên Yêu thánh tọa trấn chiến trường Đông Nam, sau đó lại tăng thêm một tên.

Hai tên Yêu thánh cùng tọa trấn, tính toán tìm một cơ hội hạ thủ.

Nhưng mà, bọn chúng vẫn chưa tìm ra cơ hội này.

Ban ngày Lý Bình An đối mặt với đám Yêu quân lao đến như giòi đẻ, đánh một mạch đến khi mặt trời lăn.

Lúc đó lại đổi sang lão Ngưu, chỉ mất một đêm, sang hôm sau Lý Bình An đã tiếp tục trạng thái sẵn sàng.

Để những cái tên Đại yêu có ý đồ hội đồng hắn, cùng với đám Yêu thánh không khỏi có phần kiêng ky.

“Tổn thất! Đã thế thì tổn thất đi, xem ai tổn thất hơn ai!”

“Bà nội nó, lão tử bất chấp!”

Yêu thánh Quỷ Xa cắn răng nghiến lợi nói.

Yêu thánh Khâm Nguyên đứng bên cạnh chậc chậc: “Người này có lẽ chưa đến cảnh giới của ông lão kia, nhưng mà cũng đánh được đấy”

Dư Nhị cau mày nhìn, tâm trạng vui vẻ ban nãy chợt tan biến không còn gì.

Nhưng mà vừa nghĩ tới người tên kia giết là Yêu tộc, nhất thời tâm trạng không khỏi có hơi phức tap.

Có vẻ như lão Kiếm tiên nhìn ra tâm sự của hắn, thầm nhắc nhở.

“Ta nói cho ngươi biết, bây giờ không phải là lúc để ngươi xử lý ân oán cá nhân đâu. “Cút mẹ ngươi đi! Lão Tử là người không phân rõ đúng sai à?”

Dư Nhị chửi ầm lên.

Ngoài đầu thành, chiến trường chính.

Khổng Dương ngồi xếp bằng, áo trắng không nhuốm bụi trần đã dính máu tươi.

Dưới sự tấn công bất chấp của Yêu tộc, hắn không thể không ra tay.

Đây là sau khi so chiêu với một tên Yêu thánh, lúc sau lại bị hai tên Đại yêu vây giết, cuối cùng một tên bị Khổng Dương giết chết.

Lúc này, trên người hắn mới bị dính máu.

Chiến trường mênh mông, trong không khí ngập tràn mùi máu tươi làm người ta buồn nôn, khói bụi mịt mù.

Tu sĩ Nhân tộc người đầy máu me liều mình đánh cược một đòn cuối cùng.

Tiếng trầm đục xé gió sắc bén, tán loạn trong bầu không khí chiến tranh đóng hầm hập.

Máu chảy thành sông, xác chết đầy đồng, phi kiếm đứt gãy cùng các loại pháp bảo bị phá ngập trong đống thi thể.

Trong ánh tà dương lóe lên vầng hào quang nhỏ bé.

Nếu trên chiến trường này, có tu sĩ nào giữ được cho mình một thân không nhuốm máu, hẳn là y sẽ kiếm được rất nhiều, nhưng tiền đề là y phải sống được trước đã.

Từng thanh phi kiếm gào thét bay vút qua, trên khuôn mặt dữ tợn hai mắt đỏ thậm của đại quân Yêu tộc lóe lên vẻ liều chết không lui.

Trong doanh trại Yêu tộc.

Thiên Ma mặc long bào giơ ly rượu hơn, trước mặt y là tám tên Yêu thánh.

Cùng chưởng giáo Đạo môn đời hai của Nhân tộc, Dương Kiên Bạch.

“Ta xin kính các vị chén rượu này trước.

Chờ sau khi đánh bại Trấn Yêu quan, chúng ta sẽ uống tiếp ở nơi này”

Không ai đáp lời, Thiên Ma cũng không cảm thấy xấu hổ, giọng nói bỗng vang hơn.

“Chúc các vị chiến thắng trở về!”

Tám tên Yêu thánh lộ ra dáng vẻ hưng phấn cùng mong chờ, chỉ có sắc mặt của Dương Kiên Bạch có phần hơi phức tạp.

“Chiến thắng”

Lúc này tám tên Yêu thánh mới mở miệng.

Trên chiến trường, đòn tấn công quỷ dị của Yêu tộc đã ngừng.

Đầu là tiên ở chiến trường chính, sau đó lập tức là các chiến trường phụ.

Chỉ có một số ít Yêu quân không rút về được, còn đang anh dũng tấn công thành, nhưng rất nhanh

đã bị tu sĩ Nhân tộc vây giết.

“Tự nhiên sao lại không đánh nữa?”

“Bỏ mẹ,

đám côn trùng này không biết đang toan tính gì”

Giọng nói hô hào khắp phía.

Khổng Dương ngẩng đầu, nhìn sắc trời.

Ánh chiều đỏ thắm đến lạ, thậm chí còn mang màu như máu.

Mà ánh chiều tà trên chiến trường chính lại có vẻ như không chân thực.

“Ầm ầm..”

Có một nam tử áo trắng của Yêu tộc nhảy ra, đáp xuống trung tâm chiến trường chính.

Yêu thánh, Bạch Trạch.

Bạch Trạch là người có cấp độ gần bằng Yêu tổ được Yêu tộc công nhận, nhưng đây đã là chuyện của hai ngàn năm trước.

Có lẽ bây giờ, hắn đã vượt qua Yêu tổ rồi.

Bạch Trạch cũng là cố vấn của Yêu tộc, trung thành tuyệt đối với Yêu tộc.

Sau khi Yêu tộc chia cắt, Bạch Trạch cũng không tự xưng vương, mà đi theo con trai thứ mười của lão Yêu đế, Lục Áp, bảo vệ hạt giống cuối cùng của Yêu tộc…

Chương 794: Theo ta đi chém yêu

1681 chữ

Một tên theo sát phía sau, Cẩm tú thanh y, tay cầm quạt xếp, Yêu thánh – Anh Chiêu.

Có một nam tử dáng người thấp bé, tướng mạo xấu xí từ trong mặt đất chui ra ngoài. Yêu thánh Phi Đản.

Một gã có hình thể như rắn chín đầu, thân cao hơn núi xuất hiện trên chiến trường Tây Bắc.

Yêu thánh Cửu Anh.

Một nữ tử áo đỏ ngồi trên cơ thể khổng lồ của rắn chín đầu, Yêu thánh Thương Dương.

Một nữ tử áo đen hai cánh giương lên, lơ lửng xuất hiện trên chiến trường Tây Nam, Yêu thánh Khâm Nguyên.

Một gã có hai sừng, tay cầm gậy gộc, đầu người thân trâu xuất hiện trên chiến trường Đông Nam.

Yêu thánh Thử Thiết.

Yêu thánh Quỷ Xa cầm trong tay một cây thương dài, sóng vai với Yêu thánh Thử Thiết.

Dương Kiên Bạch xuất hiện trên chiến trường chính.

Tám tên Yêu thánh, cộng thêm một chưởng giáo đời hai của Đạo môn, cùng với hơn ba trăm tên Đại yêu Bát cảnh.

Hàng trăm Yêu binh.

Mang theo sức sống tràn trề của Yêu tộc, leo lên chiến trường!

Bọn chúng cũng không che giấu hơi thở của mình, mà cố ý để những tu sĩ Nhân tộc đang đứng trên tường thành cảm nhận được cảm giác áp bức khủng bố này.

"...Haha."

Một lão Kiếm sư nhếch miệng điên cuồng cười.

"Mẹ kiếp!"

"Mẹ bà Ba ông Hai nhà mày! Lão tử sợ đéo sống nổi mà về!"

Đã qua mấy vạn năm, đây là lần đầu tiên Yêu tộc điên cuồng đến mức ấy.

Bọn chúng không muốn tiếp tục dây dưa với Trấn Yêu quan nữa.

Sau lưng Trấn Yêu quan là Cửu châu, đến lúc đó người ở Cửu châu sẽ không ngừng tiếp tế cả người và của cho Trấn Yêu quan.

E là trận chiến này lại phải kéo dài thêm mấy ngàn năm, mấy vạn năm...

Cho nên khi con cháu bách gia nhận ra lần này Yêu tộc đoàn kết xưa nay chưa từng có, đã lập tức thông báo khắp Cửu châu, để bọn họ nhanh chóng đến trợ giúp Trấn Yêu quan.

Nhưng mà, Yêu tộc sẽ không đứng yên chờ quân tiếp viện của họ đến.

Bọn chúng muốn đánh cược tất cả.

Một đòn công phá Trấn Yêu quan.

Lúc này trên tường thành, những người có chiến lực cao nhất Trấn Yêu quan, tính cả Lý Bình An và lão Ngưu, cùng lắm có tám vị tiên nhân Cửu cảnh.

Lấy chín chọi tám, miễn cưỡng xem như đánh ngang tay.

Nhưng mà chiến lực dưới Cửu cảnh, lại không hề ngang nhau.

Nếu như không có đại trận Trấn Yêu quan như hôm nay, e rằng ngày thường hai bên chém giết,

chưa được nửa ngày Nhân tộc đã bị giết sạch rồi.

Khổng Dương hít sâu một hơi, đứng dậy.

Ánh mắt của hắn mang theo vẻ hơi kinh ngạc, sau đó lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh.

Bảy chữ mà hắn nói ra truyền rõ ràng vào tai mỗi người.

“Các vị”

“Theo ta đi chém yêu!”

Tiếng kiếm to rõ bỗng vang lên, bay thẳng tới chỗ trung tâm Bạch y Yêu thánh Bạch Trạch đang đứng.

Mấy vị tiên nhân Cửu cảnh còn lại vụt lao đi, xông thẳng ra chiến trường.

Quyết không để lũ Yêu quân này đâm thẳng vào Trấn Yêu quan bên dưới, nếu không Trấn Yêu quan sẽ không còn sức chống trả, nhất định phải nhân lúc này, xé rách thế công của bọn chúng!

Trên tường thành, mấy nghìn kiếm tu có lực sát thương mạnh nhất đi theo mấy vị Cửu cảnh, vút kiếm mà đi.

Bát đại Yêu thánh bên phía Yêu tộc, cũng thi triển pháp thuật lao đến.

Trong lúc nhất thời Tần Thời có hơi hoảng hốt.

Dưới màn trời đen mịt, hàng nghìn tiếng hò hét khiến mặt đất rung chuyển.

Bầu trời vốn trong xanh, giờ đây mây giăng mù mịt.

Phi kiếm và pháp bảo giao nhau trên không trung tạo thành một khúc sông dài.

Nhóm tu sĩ Nhân tộc và Yêu quân xông lên đầu tiên đã biến thành thi thể, tro tàn chưa tắt.

Hai bên lại lần nữa hổ "Xông lên" vang trời, chợt nghe thấy tiếng trống ầm ầm, vang cuồn cuộn như tiếng sét.

Đạo bào của Tần Thời bị máu đỏ thấm đẫm, dính sát vào người hắn.

Hắn mặc kệ, vút qua núi thây biển máu.

Cách đó không xa, cờ lệnh vẫn tung bay phấp phới dưới màn khói mù mịt kia.

Một kiếm từ trên trời lao xuống, chia cắt chiến trường.

Thành chủ Trấn Yêu quan Thanh Huyền đã xuất thủ.

Một thanh kiếm gỗ có vẻ bình thường xuất hiện trong tay của hắn, mặt đất xuất hiện một rãnh

sâu, không biết bao nhiêu binh sĩ Yêu tộc đã rơi xuống rãnh sâu không thấy đáy này. Thanh kiếm gỗ nằm trong tay hắn, lại tựa như không người có thể địch.

Sau khi tổ sư ba nhà tọa hóa, vị chưởng giáo Đạo Đình này không thẹn với danh người mạnh nhất nhân tộc Cửu châu hiện tại.

Ngay tại nửa giây sau khi Thanh Huyền xuất thủ, đại quân Yêu tộc chấn động.

Yêu tổ bế quan hơn vạn năm không hiểu sự đời xuất hiện.

Chân thân của nó chính là yêu quái viễn cổ – Côn Bằng.

Mấy vạn năm trước, nó vốn có năng lực chấn chỉnh Yêu tộc.

Tổ sư ba nhà biết chắc nó sẽ xuôi Nam thôn tính Nhân tộc, bèn cùng đến Yêu giới, liên thủ vây giết

Từ đó về sau, Côn Bằng bị trọng thương phải bế quan.

Yêu giới lại rơi vào cảnh hỗn loạn.

Mà tổ sư ba nhà cũng bởi vậy mà bị thương nặng, đã dùng chút hơi thở cuối cùng xây dựng nên Trấn Yêu quan, , đề phòng Yêu tộc phía Bắc, sau đó tọa hóa.

Bây giờ Yêu tổ lại hiện thế, nhưng tổ sư ba nhà cùng thời với nó đã rời khỏi nhân gian rồi.

Đối mặt với Trấn Yêu quan mà tử địch để lại, không biết lúc này nó sẽ có cảm tưởng gì đây. Yêu tổ và Thanh Huyền rất là ăn ý mà cùng vút thẳng lên trời, mở ra một chiến trường mới.

Áo bào màu trắng mà Khổng Dương yêu thích nhất đã bị hủy, giờ đây hắn đã quay về đầu thành Trấn Yêu quan.

Nơi xa, lão Kiếm tiên Cổ Khai và Dư Nhị kết hợp mở ra một tòa đại trận.

Vừa che chở cho tu sĩ Nhân tộc, đồng thời chống lại Cửu đầu chi thần Yêu thánh Cửu Anh.

Binh gia tiên nhân Mặc Thuần độc chiến Yếu thánh Thương Dương.

Mặc Thuần chỉ xuất ra một chiêu, đám Yêu binh vây quanh người ông ta lập tức biến mất.

Nhưng mà một lát sau, bọn chúng lại lao lên.

Thương Dương ẩn trong đám Yêu binh đông như dòi, thi thoảng lại chui lên so chiêu với Mặc Thuần.

Tuy nói tiên nhân Cửu cảnh đối đầu với tiên nhân Cửu cảnh, Yêu thánh sẽ là bên chiếm ưu thế. Nhưng mà đối mặt với tiên nhân Binh gia có lực sát thương mạnh mẽ này, hắn không dám lơ là.

Thôi Lực và hòa thượng Huyền Diệu tuy nói là bất đắc dĩ, nhưng hai người họ kết hợp đối chiến một tên Yêu thánh và mấy tên Đại yêu bát cảnh.

Có tu sĩ lấy ra pháp bảo bản mệnh, là một tấm cờ lớn.

Lập tức cát vàng tung bay đầy trời, khói lửa cuồn cuộn.

Phàm là Yêu tộc dính phải, liền gào thét đau đớn, sau đó bị hủ hóa thành xương trắng.

Có tu sĩ thi triển thuật Ngũ hành trên chiến trường, trong vòng trăm dặm tất cả đều biến thành băng sương.

Chu Võ và mấy tên võ phu tiến hành bổ trợ, đánh vào giữa đám Yêu quân.

Dựa vào thể chất mạnh mẽ của võ phu, đánh tan ngọn núi mà Yêu tộc dùng bí pháp gọi đến.

Trong cơ thể Tần Thời có Long Hổ chi khí, hắn ra tay diệt bọn Yêu quân giống như là quét lá thu vàng.

Nhưng mà, có tên Đại yêu mượn một ngụm tiên khí thổi tan cát vàng.

Cũng có hai tên Đại yêu kiếm tu, nhân lúc vị tu sĩ thi triển thuật Ngũ hành kia không chú ý mà giết chết hắn.

Từng ngọn núi được dời đến chiến trường đều bị võ phu Nhân tộc đánh nát.

Thế thì dời tiếp!

Xem người đánh nhanh hay là ta dời nhanh.

Chu Võ nhìn núi cao lít nha lít nhít, che khuất cả bầu trời, khó nén xuất hiện một tia tuyệt vọng.

Trận chiến này, theo lý thuyết Yêu tộc đã chiếm hết phần thắng rồi.

Nhưng mà với mấy vị Yêu thánh, tình huống này có vẻ không quá như ý bọn họ.

Bởi vì, chiến trường Đông Nam có Lý Bình An và lão Ngưu thật sự là đánh rất được.

Một người một trâu da dày thịt béo, lao đi lao lại.

Đối mặt với sự vây giết của ba tên Yêu thánh, hai người họ không hề rơi vào thế hạ phong. Lúc này, bọn chúng mới nhận ra hóa ra bọn chúng đã tính thiếu một tiên nhân Cửu cảnh.

Nhìn con trâu đen kia tiếp đón ba món pháp bảo của mình, đồng thời hoàn hảo tránh sang một nơi bằng phẳng.

Yêu thánh Khâm Nguyên đau lòng hít thở vài hơi.

Ba món pháp bảo này của nàng đủ để diệt chết một tên Đại năng Bát cảnh, giờ đây lại bị hủy không còn chút thương tiếc.

Hơn nữa, lại giống như không có tý tác dụng nào.

16:47

Chương 795: Vua và vua

1605 chữ

Thanh Huyền cầm một thanh kiếm gỗ, chém ra một đường cong hình bán nguyệt lao thẳng đến Yêu

tổ.

Bởi vì ảnh hưởng do hai bên giao chiến, trên bầu trời hoang dã xuất hiện mấy chục tia chớp màu

tím.

Gió lớn nổi lên khắp nơi, cỏ cây lung lay kêu xào xạc.

Nguyên tố trong không gian di chuyển loạn xạ, linh khí trong phạm vi ngàn dặm đều bị hút khô kiệt.

Từng đợt sóng xung kích va chạm vào nhau, có đợt phóng lên trời, có đợt tản ra bốn phương tám hướng.

Từ tảng thiên thạch từ bên ngoài bầu trời lao xuống vùn vụt.

Mặt đất nứt toác ra hết tầng này lại đến tầng nọ, một màn này khiến cho người ta cảm giác như thế giới đang sụp đổ.

Khí tràng mênh mông như biển đập vào mặt, để người ta sinh ra cảm giác mình rất nhỏ bé.

Những nơi xung quanh bị phá hủy trong nháy mắt, hào quang chói mắt va chạm với nguồn năng lượng kịch liệt, đã vượt qua cực hạn…..

Mảnh đất này rõ ràng đã không thể chứa chấp trận đánh của hai người kia nữa.

Thanh Huyền bỏ kiếm gỗ xuống, bàn tay hướng lên không trung, nhẹ nắm một quyền. “Âm!”

Một tiếng kiếm ngân dài vang lên.

Yêu tổ thản nhiên nói: “Người ta nói Thanh Huyền ngươi có ba thanh kiếm, một thanh kiếm gỗ, cực kỳ sắc bén.

Một thanh kiếm sắt, vấn hỏi đạo tâm.

Một thanh kiếm ngọc, có hình có hồn.

Đến cảnh giới này, kiếm đạo chỉ là phản phác quy chân.

Sử dụng thần binh lợi khí, ngược lại sẽ làm ảnh hưởng đến kiếm đạo.

Cái gọi là: “Không kiếm thắng có kiếm.

Thanh Huyền khẽ cười một tiếng, tiếng kiếm êm tai như tiếng phượng kêu. Kiếm khí trong tay hắn nháy mắt hóa thành một vầng sáng mông lung.

“Xin tiền bồi chỉ giáo”

Hắn nói rất khách khí, nhưng khi ra tay lại hoàn toàn tương phản.

Một tay hắn cầm kiếm, tay trái khẽ kết thành kiếm quyết, tay phải đẩy trường kiếm về phía trước. Nhưng lực đẩy này, chậm chạp đến vô cùng. Chỉ là khi thế kiếm mới hình thành, kiếm khí lập tức tăng vọt, hóa thành một đầu dây dài.

Đột nhiên, một “Thế” vô hình bắn ra.

Chặn lại kiếm của hắn, giống như là một ngọn núi lớn ngăn giữa dòng sông dài.

Dòng điện cuồng bạo đan xen lẫn nhau tạo thành một tấm lưới điện to lớn, tạo thành một nguồn năng lượng điên cuồng như vũ bão.

Hai người họ chiến đấu từ giữa không trung di chuyển xuống rãnh sâu, lại từ rãnh sâu lao ra biển cả.

Sóng biển mang theo một loại sát khí khiếp người, vang ầm ầm.

Từng đợt sóng cả liên tiếp nối đuôi nhau, rất nhanh sóng đã dâng lên hơn trăm trượng, uốn cong như là pháo đài di động.

Thanh Huyền biến đổi thủ quyết: "Ngươi có thể dời biển, ta có thuật dời non.

Dứt lời, một ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống.

Tựa như đang ép chết biển, một núi một biển, cùng quyết sống còn.

Trên bầu trời, mây đen nhan nhản bị phá tan thành từng mảnh.

Yêu tổ thầm niệm một loại chú ngữ nào đó, một vùng to lớn không ngừng khuếch trương.

Mặt biển trong khuôn viên trăm dặm không ngừng thu nhỏ, không ngừng hóa thành hình, không ngừng vỡ vụn.

Nhưng mà tất cả đã đứng im khi Thanh Huyền ném ra một viên cầu màu đen.

"Ầm [image] Ầm!"

Họ đã bị vây ở trong một kết giới không có điểm kết cũng không có điểm khởi đầu.

Kết giới này không có không gian, không có trời đất, không có luân hồi sinh tử, không có ngày đêm thay phiên, đây là một khoảng không gian bị nguồn linh lực cường đại cưỡng ép phong ấn vào.

Đột nhiên, hàng nghìn sức mạnh lao vao nhau, phát ra tiếng nổ vang làm lòng người khiếp sợ. Hồi lâu sau, cuối cùng kết giới kia không chống đỡ nổi mà bị phá tan.

Thanh Huyền rơi xuống một vùng hoang dã, ba thanh kiếm sau lưng hắn xếp thành một hàng ngay ngắn.

Hắn dựa vào ba thanh phi kiếm bản mệnh, mở ra dòng sông vận mệnh.

Sông này không nằm ở quá khứ, không nằm ở hiện tại, cũng không nằm ở tương lai.

Không xuất hiện trong tâm hải, không phản chiếu lên đôi mắt.

Xung quanh không có lấy một vết tích, từ cổ chí kim đều vô tung.

Tung bay mờ mịt, thoắt ẩn thoắt hiện, thật ảo đan xen, phải lại như không phải.

Nơi này là bí cảnh rộng rãi nhất đất trời, không thể nói rõ cũng không thể tả rõ được.

Động cơ của Thanh Huyền rất rõ ràng, hắn không muốn biến Cửu châu thành chiến trường quyết

chiến với Yêu tổ.

Mặc dù, hắn có thể nhận được sức mạnh không ngừng sinh sôi của Cửu châu.

Nhưng mà không diệt được Yêu tộc, Yêu tổ khó trừ.

Lấy dòng sông vận mệnh làm chiến trường, là vì muốn quyết định sinh tử triệt để.

Yêu tổ lại theo như ý nguyện của hắn, họ chuyển chiến trường từ Cửu châu đến dòng sông vận mệnh.

Đến thế giới hư vô lửng lơ này.

Chiến đấu kịch liệt, hàng nghìn lần va chạm qua đi, hai bên cùng rơi xuống một chỗ nào đó.

Dòng sông vận mệnh trải dài vô biên, những thứ bị bọn họ phá hủy nhanh chóng tái sinh lại.

Yêu tổ cảm nhận được dòng chảy bao quanh nơi này, mỗi một giọt nước sông, đều chứa ẩn vận mệnh của một người.

Từ sinh ra cho đến tử vong, toàn bộ vận mệnh của người kia đều được lưu giữ ở trong đó.

Mà hàng trăm hàng triệu giọt nước tích lại, bèn không chỉ là vận mệnh của vài người, mà những giọt nước này tượng trưng cho số phận của hàng triệu người đan xen vào nhau, đó chính là dòng sông vận mệnh.

Một giọt nước phản chiếu khuôn mặt Yêu tổ, khuôn mặt kia như là lúc hắn còn trẻ.

Yêu tổ sinh ra ở một vùng đất hoang dã, khi hắn sinh ra trời sinh dị tượng.

Ngay từ thủa nhỏ hắn đã có thể cảm nhận được dòng sông vận mệnh, là tu sĩ Tam cảnh trẻ tuổi nhất Yêu tộc.

Phụ vương của hắn, là Thượng cổ đại yêu sở hữu hơn ba ngàn mỹ nữ.

Từ nhỏ đã tiêm nhiễm vào đầu hắn một lý niệm.

Thống nhất Yêu tộc, phá vỡ Cửu châu, trở thành chúa tể duy nhất của thế giới này.

Thực tế, hắn thật sự chỉ thiếu một chút nữa là làm được.

Khi đó, Cửu châu vẫn chưa có Trấn Yêu quan.

Thậm chí còn chưa có cái gọi là con cháu bách gia quản hạt.

Nhân tộc hoàn toàn không tạo được uy hiếp gì cho hắn, uy hiếp lớn nhất là loạn từ trong nội bộ Yêu tộc.

Yêu tộc phân tách ra làm nhiều thế lực nhỏ, là hắn dùng thực lực của mình chứng minh mình có khả năng, phải mất hơn một ngàn năm, hắn mới khiến Yêu tộc đoàn kết lại.

Hắn thấy, dường như mình đã hoàn thành ước mơ của mình.

Sau đó là xuôi Nam tiêu diệt Nhân tộc.

Chỉ là không ai ngờ, Nhân tộc lại xuất hiện ba tiên nhân Cửu cảnh.

Càng bất ngờ hớn, ba người này lại lẻn vào Yêu tộc mà không ai hay biết, tiến hành vây giết hắn. Lần đó, đã hủy đi tất cả của hắn.

Hắn đợi chết ở khúc sông này, nhưng vận mệnh lại cho hắn một cơ hội khác.

Hắn gặp một Thiên ma đang ẩn thân trong dòng sông vận mệnh, sau đó giao dịch với Thiên ma đó.

Giao dịch cách đây khoảng hơn vạn năm….

Tựa như một ánh trăng sáng từ trên trời giáng xuống, bao lấy Yêu tổ.

Đó là ánh kiếm, không phải là trăng sáng.

Trời như bừng sáng, là do kiếm này chiếu rọi.

Trên tay Thanh Huyền, áo bào xanh tung bay.

Đây cũng là người mạnh nhất Nhân tộc, dáng vẻ luôn hững hờ.

Hắn kết thừa Đạo tổ, nhưng thực lực của hắn đã sớm vượt qua ân sư năm đó.

Hắn đánh bại tam trọng tâm ma, tu vô thường đại đạo.

Ý chí kiên định, trên người hắn hiện ra khí chất bá đạo.

Có phong thái của bậc Thượng cổ kiêu hùng, sát phạt rất quả quyết.

Nhìn hắn, Yêu tổ như thể nhìn thấy mình khi xưa.

Nếu như là hắn thời đỉnh phong, hắn chắc chắn phần thắng.

Nhưng bây giờ, hắn sớm đã gần đất xa trời.

Ánh kiếm xuyên thấu cơ thể hắn, xé rách cơ thể hắn, phá hủy hồn phách của hắn.

Cơ thể còn chút hơi tàn cố kéo dài hơn vạn năm, chịu đòn tất công mạnh bạo như vậy kết quả vẫn là vỡ nát.

Mỗi một tấc da thịt, mỗi một tấc máu xương, mỗi một tấc máu thịt đều bị xé nứt.

Yếu tố không kêu gào, hắn cố nén đau đớn trong lòng.

Duy trì tôn nghiêm cuối cùng của bậc quân vương”

Chương 796: Bại cục đã định

1980 chữ

Chương 796: Bại cục đã định “Ngươi thua rồi!”

Giọng nói của Thanh Huyền vang lên. “Đúng vậy, ta thua rồi.”

Yêu tổ nằm vật xuống đất, thân thể tả tơi.

Hắn đã không còn con át chủ bài nào rồi.

Đột nhiên, Yêu tổ lại cười điên cuồng.

“Ta thua..nhưng mà ngươi cũng không thắng. Là ta đã tự bán rẻ mình.

Không những vậy ta còn bán được một cái giá tốt, haha!”

Cơ thể của hắn bắt đầu vặn vẹo, kiếm của Thanh Huyền lại đâm xuống đâm cho hắn không còn bất kỳ sức sống nào.

Thế nhưng, một luồng sức mạnh lại từ nơi sâu thẳm nhất trên người hắn tuôn ra,

Sức mạnh kia không tả rõ, không nói rõ được.

Chỉ là nó khiến người ta sợ hãi đến tận cùng.

Dường như Thanh Huyền đã nhận ra điều gì, lại ra chiêu, thế nhưng đã không kịp rồi.

Từ giây phút hắn quyết đấu với Yêu tổ, hắn đã rơi vào cái bẫy của bọn chúng rồi.

Yêu tổ lấy bản thân làm mồi nhử, dụ người mạnh nhất Nhân tộc này vào tròng.

Hai điểm sáng màu đỏ lớn đột nhiên xuất hiện, đó là một đôi mắt, thâm thúy đến vô cùng.

Một giọng nói khó mà diễn tả phát ra từ bên trong dòng sông vận mệnh.

Là Vực ngoại Thiên ma

Y vẫn luôn ẩn nấp trong cơ thể Yếu tổ, mà bản thể của y đang nằm trong chính dòng sông vận mệnh này.

“Vực ngoại Thiên ma?” Thanh Huyền hơi nheo mắt lại: “Yêu tổ luôn coi trọng thanh danh, vậy mà cũng cam mình sa ngã đến mức này?”

“Chết rồi thì sợ gì đàm tiếu, chỉ cần Yêu tộc chúng ta ngạo nghễ đứng trên Cửu châu mà thôi.

Yêu tổ cất tiếng cười vang.

“Phụ thân, ta làm được rồi.”

“Người nhìn thấy không!”

“Con của người đã làm được rồi, phụ thân ta có thể ưỡn ngực đi gặp người rồi.

“Yêu tộc sẽ không bao giờ quên ta, quên ta là con của người….

Từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn là một kẻ có dã tâm, phụ thân của hắn cũng vậy.

Cả đời hắn chỉ theo đuổi mục tiêu thống nhất Yêu tộc, bá nghiệp chiếm đoạt Cửu châu. Vì thế, hắn nguyện trả giá tất cả.

Bây giờ hắn đã không còn gì để trả giá rồi, chỉ còn mỗi sinh mạng này thôi.

Vị Yêu tổ tồn tại từ thời Thượng cổ đến nay, cuối cùng đã về với cát bụi.

Vực ngoại Thiên ma đưa tay về phía Thanh Huyền.

Giết Yêu tổ không phải là một chuyện dễ dàng, kể cả là với Thanh Huyền.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi Thanh Huyền đã mất đi năng lực trở lại nhân gian.

Ở nơi này, hắn không thể ngưng tụ khí vận của Cửu châu, linh khí của thiên hạ.

Theo lý thuyết, chỉ cần hắn giết được Yêu tổ, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể về lại nhân gian.

Nhưng hôm nay, trên dòng sông vận mệnh lại xuất hiện kẻ địch có thực lực không kém gì Yêu tổ, thậm chí còn mạnh hơn Yêu tổ.

Một giọng nói bình tĩnh vang khắp dòng sông vận mệnh.

“Đại đệ tử Đạo tổ, chưởng giáo Đạo Môn đời thứ nhất, Thanh Huyền, vấn kiếm”

Trấn yêu quan.

Tình thế trên chiến trường dường như đã ngả về một bên.

Mặc dù tất cả người ở đây đều đã quyết tâm quyết tử.

Nhưng chỉ quyết tử thôi nào đã đủ để chiến thắng trận chiến này.

Yêu thánh và tiên nhân Cửu cảnh có thực lực không ngang nhau.

Bình thường, hai tiên nhân Cửu cảnh mới có thể chống lại một Yêu thánh thạo chém giết. Một chọi một, tiên nhân Cửu cảnh của Nhân tộc hoàn toàn rơi vào thế yếu.

Đây là sự thật được công nhận, cũng bởi vậy mà những năm qua mỗi khi Trấn Yêu quan

xuất hiện

một hai con Yêu thánh lại phải đánh mấy trăm năm, mấy ngàn năm mới giải quyết được. Nhưng lúc này, dưới ảnh hưởng của Vực ngoại Thiên ma và rất nhiều nguyên nhân khác. Tám Yêu thánh vậy mà buông bỏ hận thù cá nhân, liên thủ đánh cho Nhân tộc trở tay không kịp. Đại trận do gia chủ nhà họ Dư – Dư Nhị và lão Kiếm tiên Cố Khai liên kết tạo thành đã bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Dư Nhị bị Yêu thánh Phi Diên kéo vào một khoảng không gian khác.

Pháp bảo của hắn tung bay theo gió.

Không gian lập tức trầm xuống, trong khoảng không nhỏ bé từng ngọn núi lớn dần đổ

Cung điện trước mắt không biến hình thì cũng rung mạnh, chỉ còn lại một bãi hoang tàn, không có tòa nào còn nguyên vẹn.

“Ta cho ngươi một cơ hội sống sót”

Trong khoảng không nhỏ bé, vang lên giọng nói của Phi Diên.

“Ta nghe nói người có quan hệ khá tốt với Dương Kiên Bạch, khi còn trẻ từng làm bạn đồng hành đi du lịch khắp nơi…”

“Bỏ mẹ ngươi đi! Đừng có nhắc đến tên chó má sinh con không có lỗ đít kia với lão tử!”

Lúc này, khắp nơi trên người hắn toàn là vết thương, cái mũi nửa đen nửa tím. Ngay cả mắt cũng bị móc rớt một bên.

Tiên nhân Cửu cảnh không phải người bất tử, đừng nói là đối diện với Yêu thánh Cửu cảnh.

Chỉ cần là Đại yêu Bát cảnh, đã đủ hành cho hắn một trận rồi.

Con mắt này, là do một tên võ phu Đại yêu Bát cảnh móc rớt, đương nhiên con Đại yêu kia cũng bị hắn đập vỡ đầu.

Dư Nhị lấy ra vật bản mệnh, là một chiếc bình hồ lô cao cỡ người.

Hồ lô phun ra sương trắng nồng đậm.

Sương mù dày dặc chưa đến một lát đã bao phủ cả không gian.

Tiếng cọ xát chói tai, từ trong màn sương vang lên.

Dư Nhị sững sờ.

Một con ma núi nhìn sinh động như người thật xuất hiện trong màn sương dày đặc, không chỉ là

một con, mà là rất nhiều con.

Những con ma núi kia, chính là tu sĩ của Trấn Yêu quan. Họ bị Phi Diên nhặt về, luyện thành xác sống.

Trong đó cũng có con cháu của Dư gia hắn.

Dư Nhị hít sâu một hơi, đôi mắt khó nén lửa giận.

Một lát sau, không gian tiêu tan.

Thân thể của Dư Nhị ngã trên mặt đất, nửa người của hắn đều đã nát.

Từng đạo âm lôi men theo thất khiếu chui vào trong cơ thể hắn, máu thịt bắn tung tóe.

Kinh mạch bị hao tổn hơn nửa, nguyên thần hắn đang kịch liệt run rẩy.

“Chậc chậc! Tốn bao nhiêu xác sống của ta.

Đám tu sĩ Nhân tộc các ngươi, quả nhiên là liều mạng.”

Lão Kiếm tiên Cố Khai đâm Phi Diên một kiếm từ phía sau.

Lại bị Phi Diên dễ dàng tránh thoát.

Hai người xoay quanh một vòng, lại so kèo một hồi.

“Haha ah ~” điệu cười trào phúng của Phi Diên truyền đến.

“Không đánh lại, vẫn là không đánh lại đâu..”

Lão Kiếm tiên này cũng bị thương không nhẹ, Phi Diên vừa nét tránh vừa dùng thuật triệu núi đánh tới Cố Khai.

Có Yêu quân lao đến, Dư Nhị cố gượng mình chống đỡ một hơi, đánh lùi được hai tên.

Cố Khai dùng một kiếm diệt sạch đám Yêu quân bên cạnh, một tay đỡ Dư Nhị dậy.

“Lão Dư, đi!”

“Mẹ…sợ là lão tử không đi được nữa đâu, ngươi mau đi đi, nếu không ngươi cũng không đi được…”

“Con mẹ đừng có nói mê sảng!”

“Mẹ ngươi, bây giờ là lúc diễn tình anh em thân thiết à!”

“Hắn nói đúng đấy, nếu ngươi không đi thì cả hai đều sẽ không đi được.

Cổ tay Phi Diên tỏa ra ánh sáng lung linh, có mấy món pháp bảo đang chuyển động.

Bản thể của hắn là chuột chân trần, có hai cánh, ngoại hình cực xấu.

Không quen đấu đá chém giết, nhưng chiêu nào cũng vừa độc vừa hiểm.

Hắn thi triển pháp bảo quanh mình, lại hình thành một khoảng không nhỏ.

Cố Khai nhếch nhếch khóe miệng.

Ngay vào lúc này, có một cái bóng đen bị ném tới.

Phi Diên lập tức nhận ra, đó là gã trâu đen to khỏe kia.

Phi Diên thấy gã trâu đen mài mài móng rồi chạy tới chỗ hắn, nụ cười trên mặt vụt tắt, quay người bỏ chạy.

Đối phó với tên khó chơi này, nên giao cho người khác thì hơn.

Hắn không chơi với loại trâu bò này đâu.

Cố Khai quay đầu nhìn lại.

Lý Bình An ném Lão Ngưu đến chỗ này, sau đó một mình đục trận.

Lúc này, một nửa trong tám tên Yêu thánh đang vây giết hắn.

Đối mắt với bốn tên Yêu thánh cùng với một đám Đại yêu, nhất thời Lý Bình An không thoát thân

Hắn cố gắng phá nát một cái tiên quan đang muốn nhốt mình.

Lao lên trời, hai tay nắm lấy hai tên Đại yêu.

Dùng đầu hai bọn chúng đập mạnh vào tên Yêu thánh Quỷ Xa đang đứng đằng kia, máu đỏ chảy

“Ầm ầm…””

Từng quả cầu lửa bị đụng nát, hai tên Đại yêu bị Lý Bình An xách theo đồng thời chịu thương hại.

Cuối cùng, bọn chúng bị Lý Bình An ném lên không trung, một chút hơi tàn cũng không còn, căn cơ đã bị hủy hết.

Quỷ Xa cầm trong tay một chiếc ca – nô đang xoay tròn, giống như là đang cầm mặt trời.

Hung hắn nhìn cái tên có thần hồn cứng đến mức không tưởng nổi kia.

Một lát sau, Quỷ Xa ăn một dùi của Lý Bình An.

Hai tay hắn lần lượt phá nát hai món pháp bảo, đầu ngẩng cao cao, đâm vào đầu Quỷ Xa,

Quỷ Xa chỉ cảm thấy não kêu ù ù, bị đập bay ra xa bốn, năm trăm dặm.

Hắn tiện tay nắm lấy một sợi dây quấn quanh mình, kéo tới mức dây phát giãn.

16:48

Giờ đây, ngay cả Thử Thiết kẻ ngang ngược nhất trong đám Yêu thánh cũng phải tức đến mức thở

hổn hển.

Yêu thánh Khâm Nguyên lấy làm hiếm lạ: “Cái thân thể thiên phạt kia nếu bỏ vào túi được thì tiện quá.”

Lý Bình An đúng là một biến số, ngăn cản Yêu thánh Cửu cảnh đồ sát Trấn Yêu quan. Nhưng hắn vẫn không thay đổi được đại cục, chiến tuyến vẫn bị đẩy sâu vào trong ải.

Mấy bóng dáng xông xáo cũng dần biến mất trong đại quân Yêu tộc.

Lý Bình An quay đầu nhìn, Bạch Ngọc Kinh đang đứng thình lình trước Trấn Yêu quan.

Yêu quân không ngừng leo lên Bạch Ngọc Kinh cùng với dòng phi kiếm như thác lũ ngày càng đến gần Trấn Yêu quan.

Bị công phá chỉ là vấn đề thời gian.

Mấy vị tiên nhân Cửu cảnh cũng không chống đỡ được bao lâu.

Đến lúc đó, tám tên Yêu thánh cùng mấy trăm tên Đại yêu Bát cảnh rảnh tay, thi nhau lao vào vây giết hắn, cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng là một cây khó mà trụ vững.

Khổng Dương thoáng nhìn Yêu thánh Bạch Trạch không ngừng đuổi theo hắn, ánh mắt lại nhìn chiến tuyến phía xa.

Sắp tiêu..thật rồi?

Chương 797: Sự giãy dụa cuối cùng.

Bạch Trạch đứng ở vị trí không xa không gần, tươi cười nhìn vị thay thành chủ quản lý Trấn Yêu quan này, dường như sớm đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Khổng Dương cũng nhìn vị Yêu thánh mạnh nhất chỉ dưới cơ Yêu tổ này.

Bạch Trạch mặc một bộ áo bào màu chàm, trên phía cổ áo có thêu vân mây bằng chỉ bạc, hông thắt một chiếc thắt lưng gấm có màu xanh thêu hình mây.

Làn da mong manh tựa như trứng gà thổi nhẹ là nát, dưới ánh nắng lộ ra dáng vẻ cực kỳ mê người, giống như làn da của nữ nhân.

Thực lực của hắn không kém gì Yêu tổ, không ngang ngược giống như Yêu tổ thời kỳ đỉnh phong, dùng vũ lực áp bức tất cả, Bạch Trạch mưu cao kế hiểm, hắn còn có nhiều dã tâm hơn, càng có thủ đoạn cao cường hơn.

Hắn rất ít khi ra tay, tổng cộng chỉ ra tay hai lần ở Trấn Yêu quan này.

Nhưng chỉ hai lần đó thôi, đã khiến hai tiên nhân Cửu cảnh mất mạng dưới tay hắn.

Cao thâm khó đoán, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Nói ra thì, Bạch Trạch rất giống Khổng Dương.

Cho dù là tính cách hay là cả sở thích.

Hai người họ đều thích sạch sẽ, thậm chí còn vô cùng cố chấp.

Nếu không phải hai bên có mâu thuẫn không thể giảng hòa, có lẽ họ sẽ trở thành bạn bè.

Khổng Dương đang đợi, đợi thành chủ Thanh Huyền trở về.

Hắn tin Thanh Huyền sẽ chiến thắng Yêu tổ.

Dù cho Yêu tổ đã tồn tại từ thời Thượng cổ, là tu sĩ còn sót lại duy nhất cho đến bây giờ, nhưng mà sống lâu, cũng không thể là vô địch mãi được.

Tiên nhân Cửu cảnh, Yêu thánh, hay là Yêu tổ cũng thế.

Không ai có thể chiến thắng thời gian, không một ai….

Từng bước đột phá tu vi, sẽ chỉ kéo dài tuổi thọ của ngươi, nhưng sẽ không giúp ngươi vĩnh sinh.

Khổng Dương và Thanh Huyền đã quen nhau từ lâu.

Hắn bái Nho thánh, Thanh Huyền vào Đạo quán.

Khi đó Nho thánh và Đạo tổ thường hay ganh đua so sánh lẫn nhau, so tu vi, so tín đồ, so cả đồ đệ

Ba tuổi Khổng Dương đã cảm nhận được thiên địa linh khí, năm tuổi lĩnh ngộ bước vào Nhất cảnh. Mười lăm tuổi trở thành tu sĩ Tam cảnh, đã không thể dùng từ thiên tài để hình dung hắn, mà phải dùng từ "yêu nghiệt".

So với hắn, Thanh Huyền là một tên đầu gỗ.

Chí ý khi đó, Khổng Dương thích gọi hắn như vậy.

Mãi đến mười bốn tuổi, Thanh Huyền mới bước vào nửa bước Tam cảnh, đến năm mười lăm tuổi, mới cố gượng bước hẳn vào Tam cảnh. So với Khổng Dương, hai bên khác nhau một trời một vực. Nhưng, đến năm mười sáu tuổi.

Thanh Huyền một khi đã lĩnh ngộ, bèn nhảy một mạch bước vào Bát cảnh.

Lúc đầu hắn tưởng đó chỉ là lời đồn, đến khi tận mắt nhìn thấy tên đầu gỗ mình vung mông một cái là không thấy, giờ đây đã biến thành kẻ mà mình không thể chạm đến.

Về sau, Khổng Dương luôn đứng sau Thanh Huyền.

Cho dù hắn cũng trở thành tiên nhân Cửu cảnh, nhưng lại chậm hơn Thanh Huyền một ngày.

Thế nhưng tiên nhân Cửu cảnh và tiên nhân Cửu cảnh cũng có khoảng cách, vả lại chênh lệch càng

Cuối cùng, Khổng Dương không thể không ngừng ngước nhìn bóng lưng của Thanh Huyền.

Nhìn Thanh Huyền vượt qua hắn, nhìn Thanh Huyền trở thành thành chủ tân nhiệm của Trấn Yêu quan, nhìn hắn trở thành người thay đổi tất cả.

Thời gian trôi qua, những hâm mộ ghen ghét cũng đã tan biến sạch sành sanh.

Khổng Dương ngẩng đầu, lẩm bẩm: "Thanh Huyền phải thắng đó, dù sao ngươi cũng chỉ biết đánh chứ chẳng có ưu điểm nào khác"

Chiến trời ồn ào, nhưng âm thanh nhỏ xíu này lại không thể thoát khỏi lỗ tai Khổng Dương. Trấn Yêu quan đang di động.

Đây là kết hoạch cuối cùng trước khi đi, Thanh Huyền và Khổng Dương đã bàn với nhau.

Trấn Yêu quan lùi về hơn ba nghìn dặm, rút về Vân Châu.

Đồng thời cắt đứt thông đạo Vân Châu và Yêu tộc, tranh thủ thời gian cho Nhân tộc. Chuyện này cũng không dễ dàng, càng không có bao phần nắm chắc.

Cho nên, nó chỉ là một kế hoạch.

Một kế hoạch bất đắc dĩ, một khi hắn thực hiện, thì đã chứng minh một chuyện, họ đã rơi vào tuyệt cảnh.

Thanh Huyền…thua rồi!

Ánh mắt Khổng Dương trở nên phức tạp.

“Ầm” Tiếng vang nối tiếp tiếng vang, hắn nhìn thấy Thanh Huyền.

Nói chính xác hơn, hắn nhìn thấy hóa thân của Thanh Huyền, Thanh Huyền đang dùng sức mạnh

của thành chủ di chuyển toàn bộ Trấn Yêu quan.

“Thua rồi?”

Khổng Dương đi tới bên cạnh hắn. “Thật xin lỗi”

“Có gì mà xin lỗi, ngươi thua Yêu tổ?”

“Không, là thua Vực ngoại Thiên ma “Vực ngoại Thiên ma?”

“Đúng vậy, bọn chúng liên thủ, bố trí sẵn bẫy ở dòng sông vận mệnh, chỉ chờ ta chui vào. “Thủ đoạn cao thật”

Trấn Yêu quan đã thoát khỏi mặt đất, chấn động nhè nhẹ nối tiếp thành một mảng, lan khắp ải. “Ta không giữ vững được bao lâu? Thanh Huyền vội nói: “Còn lại phải nhờ ngươi rồi. Đệ tử Nho gia Khổng Dương nghe lệnh!”

“Đệ tử Nho gia Khổng Dương, hôm nay ngươi tiếp nhận vị trí thành chủ Trấn Yêu quan, mong người không phụ sự ủy thác của bậc tiền nhân.

Đá nát biển cạn mà thân này vẫn còn tồn tại, tâm này không chết, bảo vệ Trấn Yêu quan!”

“Đệ tử Nho gia Khổng Dương… tiếp lệnh!”

Trấn Yêu quan lúc này đổi chủ.

Trấn Yêu quan vốn do khí của thành chủ điều khiển, hội tụ tại thân này.

“Lên!”

Khổng Dương và Thanh Huyền hét lớn một tiếng.

Toàn bộ Trấn Yêu quan nhanh chóng bật lên.

“A..cứu mạng…

Những người còn ở trong Trấn Yêu quan chỉ cảm thấy long trời lở đất. “Phộc phộc!”

Mèo con đang ướp dưa vào vại, lập tức ngã vào trong vại dưa.

Khó lắm mới leo ra được, lại bị một cái bàn đập vào.

“Meo…”

Nàng nhảy ra, lập tức thi triển thuật bảo vệ, bảo vệ mấy món đồ quý giá trong tiệm, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, khéo léo tới phòng của Triệu Linh Nhi, trong phòng vẫn còn một thương binh á.

Mèo con vội nhảy vào.

Triệu Linh Nhi đã leo lên nóc nhà, ánh mắt nhìn về phía xa.

“...Trấn Yêu quan…đang di chuyển?”

“Vù vù.”

Thanh âm bên tai không dứt.

Đại đệ tử của Đạo tổ, chưởng giáo Đạo đình, thành chủ Trấn Yêu quan Thanh Huyền cứ như vậy mà tan biến.

Trên chiến trường, Yêu thánh Bạch Trạch nở một nụ cười quái dị.

“Cách cuối cùng, vẫn chưa đủ xoay chuyển đất trời đâu ~”

Hắn lắc đầu.

Đây vốn chẳng phải cách, bởi vì di chuyển Trấn Yêu quan không khác gì tự biến ải thành một tấm bia sống.

Thành chủ Thanh Huyền đã chết, đây chẳng qua chỉ là kéo dài chút hơi tàn của Nhân tộc mà thôi. Dương Kiên Bạch bỗng dừng động tác lại, hắn ngẩng đầu nhìn hóa thân của sư huynh, trút hết chút sức lực còn lại xuống Trấn Yêu quan này.

Ánh mắt của hắn phức tạp cực kỳ, tay đưa lên rồi lại buông xuống.

Yêu thánh Quỷ Xa, cầm trong tay một thanh thương dài, trên thân thương lửa nóng cháy ngùn ngụt.đó là Nam Minh Ly Hỏa, là lửa của Thiên Tiên Bát Quái Ly Lập.

Tương truyền nó là ngọn lửa mà thần thú thượng cổ Chu Tước nhất tộc, uy lực vô biên.

Thương vút thành một đường dài, đâm thẳng vào Khổng Dương.

Võ phu Thôi Lực từ trên trời giáng xuống, một quyền đón lấy cán trường thương.

Tóc tai bù xù, trên dưới toàn là vết máu, hai mắt đỏ sậm.

Hiển nhiên là do đối chọi quá nhiều.

Chương 798: Cá chết lưới rách

2113 chữ

“A !!!!!”

Lớp chân khí hộ thể trên người Thôi Lực, lập tức bị đâm xuyên.

Chân hỏa đốt thần hồn hắn, lan tràn khắp người hắn.

Phía sau hắn xuất hiện Pháp tướng Kim thân to lớn, là Pháp tướng hùng vĩ nhất thuộc về võ phu. Lúc này mặc dù Pháp tướng đã rách tươm, nhưng nó vẫn đưa hai tay lên ngăn cản một kích toàn lực của Yếu thánh.

Chỉ là đến cuối cùng nó vẫn không ngăn được, trường thương nóng hừng hực đâm thẳng vào Pháp tướng của Khổng Dương.

Khóe miệng Khổng Dương tràn ra máu tươi, hắn không nhận ra Yêu thánh vẫn đang tiếp tục tấn công hắn.

Áo bào trắng cứ vậy mà nát tươm.

Pháp tướng Kim thân thuộc về Nho giáo xuất hiện trên bầu trời chiến trường. Không giống với Pháp tướng Kim thân của võ phu Thôi Lục.

Pháp tướng Kim thân của Khổng Dương thuộc cảnh giới cao cấp của thuật biến hóa, lĩnh hội đạo lý thiên địa, mượn ưu thế của đất trời biến thành ưu thế của mình.

Linh hồn, thân thể cùng biến lớn, đồng thời pháp thuật và sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội.

Pháp tướng màu ánh kim sau lưng hắn từ từ thi triển thần thông của mình, nó dùng sức của thành chủ làm cơ sở, di chuyển Trấn Yêu quan về Vân Châu.

Giây phút này, chiến trường ác liệt cứ như thể bị đình chỉ.

Tất cả người ở đó đều chú ý tới sự thay đổi này, Trấn Yêu quan đang di chuyển!

Phải phòng thủ, phải phòng thủ…

Cho dù có bao nhiêu tu sĩ Nhân tộc đang giết địch, giờ đây đều không màng do dự lập tực phi lên bầu trời Trấn Yêu quan.

Cùng lúc đó đám tu sĩ Yêu tộc cũng thi triển pháp lực thần thông của mình, ngăn cản thứ kia đang di chuyển Trấn Yêu quan về phía xa.

Thời khắc này trong đầu tu sĩ Nhân tộc chỉ có một suy nghĩ duy nhất, tử thủ.

Phải phòng thủ, phải phòng thủ

Cho dù là dùng thân thể, cũng phải ngăn cản đòn tấn công mãnh liệt của đám yêu ma kia. “Ầm ầm..”

Trấn Yêu quan khổng lồ khẽ nghiêng một cái.

Khổng Dương chảy máu khắp người, Kim thân thuộc về thánh nhân không ngừng tan biến, nhưng lại được hắn dùng sức mạnh bù vào.

Bạch Trạch bật cười, nhẹ thốt ra một câu: “Dã tràng se cát”

Cho dù bây giờ đám Yêu quân có dừng đợt tấn công, để mặc cho hắn và mấy tên nhân Cửu cảnh gánh vác Trấn Yêu quan, nhưng sau khi dời Trấn Yêu quan đến Vân Châu thì sao? Xem chừng nửa cái mạng cũng chẳng còn, vậy lấy gì đánh với Yêu tộc đây?

Kế hoạch này hoàn toàn chỉ là lời nói mớ của kẻ diễn, là lựa chọn bất đắc dĩ của Trấn Yêu quan.

“Phoc!”

Sự thật đúng như những gì Bạch Trạch nói, ngay cả trong tình huống bình thường, muốn di chuyển Trấn Yêu quan, đã là một chuyện rất gian nan. Huống chi là phải đối mặt với đám Yêu quân đông như kiến? Yêu tộc tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ có cơ hội này.

Có tên võ phu Yêu tộc dùng một quyền đột phá vòng vây, đánh thẳng vào ải.

Lại có tên Kiếm tu Yêu tộc mượn ánh trăng, hóa thành kiếm khí.

Từng ngọn núi cao bị Yêu thánh gọi đến, giáng xuống Trấn Yêu quan.

Có Kiếm tu Nhân tộc chém ra một kiếm, lại thấy đạo sĩ nói lắp của Long Hổ sơn, dẫn khí Long Hổ phá tan ba ngọn núi cao mà Yêu thánh gọi đến.

Lão Kiếm tiên Cố Khai kéo thân thể tàn phế của Dư Nhị chạy về Trấn Yêu quan.

Yêu thánh đuổi theo sau lưng ông đã bị trâu đen kia cản lại.

Ánh kiếm dài, đón lấy bầu trời.

Bầu trời đã không còn phân rõ ngày hay đêm.

Yêu thánh Thương Dương lấy ra chiếc túi thần kỳ của mình, dường như hắn đã dốc gần hết tất cả vốn liếng.

Còn có hơn mười tên Đại yêu đang phối hợp lẫn nhau, trong túi của nàng cất giữ bao nhiêu là núi, là hang động, lít nha lít nhít từ trên trời rơi xuống.

Từng ngọn núi lớn, từng thế núi đều được nàng bố trí tỉ mỉ.

Giờ đây, tất cả biến thành thứ vũ khí sắc bén.

Dư Nhị nằm trên lưng Cố Khai, hắn mở to mắt, nói khẽ: “Mẹ kiếp! Lão tử không đi được nữa rồi, Lão Cố buông tay đi.

Cách đó không xa, đã có vài tên Đại yêu xông lên tập kích bọn họ.

Giữa không trung, núi cao rơi xuống.

Lão Kiếm tiên Cố Khai không nói gì, chỉ nâng kiếm chém đứt ngọn núi trước mắt, dùng hết sức thoát khỏi đám Đại yêu sau lưng.

Dư Nhị gạt ra một nụ cười, nhảy lên trên.

Ba vật bản mệnh đều đã bị hủy.

Một lát sau, không trung bỗng nổ vang.

Tiên nhân Cửu cảnh Dư Nhị lấy thân thể tiên nhân làm pháo, nổ nát hơn mươi ngọn núi cao từ trên trời giáng xuống.

Cứ như vậy mà hi sinh.

Chiến trường, cuối cùng cũng xuất hiện một tiên nhân Cửu cảnh bỏ mình.

Hắn là người đầu tiên, nhưng chắc chắn không phải người cuối cùng.

Lão Kiếm tiên Cố Khai ngẩng đầu nhìn người bạn già này, bỗng cười.

Ông dựng thẳng ngón tay cái: "Ngầu lắm, lão đầu!"

Lý Bình An băng qua chiến trường Yêu tộc, dùng hết sức ngăn cản đám Đại yêu lao lên trên.

Về phần mấy tu sĩ Tam cảnh của Yêu tộc, hắn vốn chẳng buồn nhìn, bởi vì có ngăn cũng không hết được.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Trấn Yêu quan đang nghiêng ngả, xung quanh thì bị vây chật như nêm cối. Khổng Dương kia sắp không chịu nổi rồi.

Lý Bình An đáp xuống đất, chân chạm vào mặt đất xuất hiện một vết rách hình mạng nhện, lập tức cả người hắn hóa thành một luồng sáng, phóng lên trời.

Bạch Trạch chú ý tới động tác của Lý Bình An, hắn không biết người này định làm gì, nhưng mà chắc chắn có thể khẳng định, tên này là một biến số.

Ai biết được, hắn có thể làm được chuyện gì.

Yêu thánh Thử Thiết sải bước, Pháp tướng nguy nga xuất hiện.

Pháp tướng đánh ra một quyền, đơn giản tự nhiên, nhưng lại vừa nhanh vừa hiểm.

Hai quyền va chạm vào nhau, bóng dáng đang xông lên của Lý Bình An chỉ ngừng lại trong chốc lát. Thử Thiết bị nguồn lực mạnh mẽ này đánh bay ra mấy trượng.

Hắn lập tức ổn định lại, nắm đấm lao xuống Lý Bình An như mưa,

Lý Bình An không muốn dây dưa nhiều với hắn, một quyền đột nhiên từ trong mặt đất mọc lên.

Lý Bình An bày ra một thế quyền, lấy thân mình làm trung tâm.

Trong khuôn viên hơn mười dặm, bất kể là pháp bảo, thần binh hay là tu sĩ Yêu tộc đều bị đập nát dưới quyền ý của hắn.

Quân địch xung quanh chết sạch, nhưng hắn không hề dừng lại.

Nháy mắt, hắn đã nhảy tới phía dưới Trấn Yêu quan, mở ra một đường giữa vòng vây của Yêu tộc. Trấn Yêu quan lại nghiêng sang một bên, xem ra Khổng Dương không chịu nổi nữa thật rồi.

Mấy vị tiên nhân Cửu cảnh còn lại đều đang dốc hết toàn sức thủ vệ Trấn Yêu quan, bọn họ không thể di chuyển trong lúc này. Bọn họ mà dám có một ly phân tâm, chắc chắn đám Đại yêu sẽ xé xác bọn họ.

Lúc này, gánh nặng trên lưng Khổng Dương bỗng nhẹ hơn nhiều.

Trong không khí như có dòng điện ánh kim xẹt qua, lập tức bùng nổ ra xung quanh. Có Pháp tướng to sừng sững xuất hiện.

Không giống với Pháp tướng được tạo dựng bằng linh khí hoặc pháp thuật khó hiểu, Pháp tướng này của Lý Bình An tồn tại hai loại sức mạnh không tương thích với linh khí đất trời, đó là nguyên khí do hắn tự dung nạp. Tồn tại độc lập với đất trời.

Bí huyệt trong cơ thể hắn như miệng sông rộng lớn, sức mạnh tuôn ra không ngừng, xây nên Pháp tướng.

Khổng Dương cảm nhận được nguồn lực sung mãnh truyền tới mình, gương mặt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Nguồn lực kỳ lạ kia bài xích không cho đám Yêu tộc xông vào, Yêu tộc kẻ thì sống sót dưới nguồn lực này, kẻ thì rơi xuống đất nhưng hơi thở vẫn còn.

Trấn Yêu quan một lần nữa giữ thăng bằng giữa không trung, nhưng mà tình hình này cũng không duy trì được bao lâu.

Giờ đây, Yêu tộc đang dốc toàn bộ chiến lực chính ngăn cản không cho Trấn Yêu quan di chuyển.

Khổng Dương và Lý Bình An liếc nhau, cười ôn hòa.

Cùng khép hai tay lại, thu hồi Pháp tướng của mình.

Không thể tiếp tục mãi như vậy, nhất định phải có người đưa ra đối sách cuối cùng. Bởi vì xưa nay nào có chuyện gì thành mà không phải trả giá?

Đối với tình cảnh hiện nay của bọn họ, chỉ có thể liều, mất mạng cũng phải liều mới có thể mở ra một con đường sống.

Lý Bình An bỗng cảm nhận được có một nguồn sức mạnh kỳ lạ đang dâng lên trong cơ thể mình. Nói là sức mạnh, chẳng bằng nói là một sự cảm ứng kỳ diệu.

Giờ đây, hắn cảm nhận được toàn bộ Trấn Yêu quan, tất cả đều hiện rõ trong tầm mắt hắn….

Như thể hắn có thể điều khiển Trấn Yêu quan, mơ hồ tạo ra một mối liên hệ với nơi này.

Đó là sức mạnh duy nhất chỉ thuộc về người làm thành chủ.

Khổng Dương đuổi theo sức mạnh này hơn nửa đời, ngay khi hắn đạt được sức mạnh này không lâu, lại trao cho người khác.

Trong nháy mắt Khổng Dương đã bình thường lại, con đường sống này cần có người hiến dâng tính

; để đổi lấy.

Mà người thay đổi tất cả không phải là hắn, cũng không nên là hắn. Áo bào trắng tinh mà hắn yêu thích nhất, đã bị nhiễm đỏ máu tươi. Thân hình hắn có hơi không vững, thất khiếu vẫn đang chảy máu.

Hắn chắp tay thở dài, thanh âm chưa bao giờ quyết đoán đến thế. “Mong Lý tiên sinh hộ Trấn Yêu quan ta!”

16:49

Mấy tiên nhân Cửu cảnh khác, cùng với rất nhiều tu sĩ của Trấn Yêu quan đều chắp tay thở dài, khuôn mặt từng người đều lộ ra dáng vẻ quyết tuyệt: “Mong Lý tiên sinh hộ Trấn Yêu quan ta!” “Mong Lý tiên sinh hộ Trấn Yêu quan ta!”

Thanh âm trầm bổng càng nghe càng vang, càng hô càng rõ, vang thật lâu, vang xuyên qua tầng

mây.

Dường như Lý Bình An đã hiểu được gì.

Hắn im lặng thật lâu, khẽ vuốt cằm.

Như mọi chuyện hắn đã từng hứa hẹn lúc trước, không có bất cứ lời thề nào, chỉ là một cái gật đầu hay là chỉ là một câu đồng ý tùy tiện mà thôi.

Một lời đã hứa, vạn sơn không ngại. Khổng Dương nhảy lên kiếm lao đi.

Lão Kiếm tiên Cố Khai theo sát phía sau.

Thôi Lực một thân rách rưới từ trên tường nhảy xuống…..

Kiếm tu Nhân tộc cầm kiếm bay theo…đếm không xuể.

Mỗi tu sĩ ra đi đại diện cho sự sống của Trấn Yêu quan, không màng cái chết lao tới Yêu tộc.

Điều họ muốn làm là ngăn cản bước chân Yêu tộc, để Lý Bình An tranh thủ di chuyển Trấn Yêu quan tới Vân Châu.

Sau đó tự tay họ sẽ đánh gãy thông đạo nối liền Vân Châu và Trấn Yêu quan, cắt đứt đường sống của mình, đồng thời tranh thủ thời gian để viện quân tới kịp.

Đây là cơ hội cuối cùng!

Từ xưa đến nay cơ hội không bao giờ do người khác ban cho, mà là do tự mình đạt được!

Chương 799: Hỗn chiến

1705 chữ

Chiến trường bước vào giai đoạn cao trào.

Tiên nhân Binh gia Mặc Thuần hạ hai tên Đại yêu ngay trong trí não, thân hình đột nhiên từ trong mặt đất trồi lên.

Có Kiếm tu Yêu tộc canh chuẩn thời cơ, gọi ra phi kiếm bản mệnh đã ủ sẵn từ lâu đâm tới hắn. Lại bị một nguồn lực vô hình ngăn cản lại.

Lập tức, đầu của hắn bị cắt xuống trong vô thức, lăn lông lốc.

Xung quanh Mặc Thuần có ba Kim giáp thần tướng hiện lên.

Bọn chúng lặng lẽ vây quanh hắn, chúng đều là Đại yêu Bát cảnh thần thức rất khó phong tỏa bọn chúng lại.

Yêu thánh Anh Chiêu lấy ra bốn cái pháp ấn, bốn cái pháp ấn khắc lần lượt bốn chữ: "Thần, sát, quỷ, hồn bằng vàng.

Pháp ấn lần lượt xông về phía ba Kim giáp thần tướng phối hợp với chúng lao lên tấn công Mặc Thuần.

Không tạo thành thương tổn cho thể xác, nhưng tạo thành thương tổn cho linh hôn.f

Dùng âm sát dương, lấy bạo chế bạo.

"Nghe nói thân thể của tiên nhân ngài vốn là một tòa pháp trấn lớn, sao ngài không để cho chúng ta mở mang tầm mắt nhỉ?"

Anh Chiêu khẽ cười nói.

Mặc Thuần vô cảm đáp: "Được! Vậy hôm nay sẽ cho các ngươi mở mang tầm mắt.

Đang nói chuyện, thân hình của hắn lóe lên một cái, huyễn hóa thành tám phân thân, hiện lên thế tứ tượng.

Lấy bản thể làm trung tâm, một tòa di tích chiến trường cổ xuất hiện giữa trung tâm cuộc chiến. Chiến trường cổ đại diện cho hơn chín mươi phép thần thông.

Mỗi một phép thần thông đều có thể tự cấu thành đại trận, liên miên không dứt, uy lực vô biên. Mà bây giờ những đại trận này hợp lại với nhau tạo ra một tòa đại trận.

Anh Chiêu nhìn cảnh tượng này, cảm nhận được sức mạnh kinh khủng kia.

Nàng thầm sợ hãi, trận pháp này lại hoàn chỉnh, hoàn hảo đến vậy.

Bảo sao người ta đều nói, bàn về quy mô chém giết trên chiến trường phải nhắc đến Binh gia.

Mỗi một lần đại trận phát động tấn công, đều chứa ẩn trong đó binh đạo huyền bí.

Giống như là một Binh thánh thượng cổ, đang chỉ huy cả một đội quân.

Nhất thời, lại dựa vào sức mạnh của một người mà kiềm chế hai tên Yêu thánh, hơn mươi tên Đại yêu.

Yêu thánh Anh Chiêu cùng với Yêu thánh Cửu Anh – người có chiến lực mạnh nhất trong dàn Yêu thánh, chia đều ra hai hướng đáp xuống đại trận.

Chín con ngươi của Cửu Anh lóe lên nét hưng phấn khó mà kiềm chế được.

Bốn thanh phi kiếm bản mệnh của lão Kiếm tiên Cố Khai giờ đã gãy ba, chỉ còn lại một thanh.

Mấy tên tu sĩ Yêu tộc vây quanh ông đã nhìn ra lão ra này chỉ là miệng cọp gan thỏ.

Bèn hợp lực chuẩn bị vây giết ông.

May thay, lúc này bên cạnh Cố Khai có hai võ phu là Tần Thời và Chu Võ.

Hai võ phu giúp ông dọn dẹp xung quanh, Cố Khai thì canh chuẩn cơ hội xuất kiếm.

Sau khi xuất kiếm, ông lập tức cất kiếm vào trong huyệt nuôi dưỡng.

Dù chỉ có nhiều thêm một phần uy lực, nhưng với tình thế hiện tại vậy cũng đã đủ rồi.

Yêu thánh Quỷ Xa không tìm được đối thủ ngang tầm với hắn.

Sau khi giết hai vị luyện khí Bát cảnh, một vị Kiếm tu đỉnh phong Thất cảnh, hắn nhìn thấy lão Kiếm tiên Cố Khai ở phía đằng xa.

Lập tức, Quỷ Xa lát mình xuất hiện trước mặt lão Kiếm tiên.

Thập đại Yêu thánh, có tên nào là không cất giấu vô số pháp bảo, pháp khí?

Tu hành nhiều năm như vậy, để có thể tồn tại ở nơi khắc nghiệt như Yêu giới, bọn chúng đã phải chiến đấu rất nhiều, tiên nhân Cửu cảnh

của Nhân tộc sao có thể sánh được? Mà Yêu tộc lại có thân thể cường hãn, thần hồn cứng cỏi.

Tuổi thọ lại dài, bảo vật được luyện hóa qua những năm tháng dài đằng đẵng, tất nhiên đều đáp ứng được yêu cầu của bọn chúng.

Thế nhưng Yếu thánh Quỷ Xa lại là một trường hợp đặc biệt.

Trên người hắn không có bất kỳ một pháp bảo nào, chỉ độc duy nhất một cây thương cao bằng thân.

Cảm giác áp bức do Yêu thánh mang đến, không gì có thể sánh kịp.

Giờ đây, trên trán Chu Võ không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng mà võ phu là thế đấy.

Một quyền nằm trong tay toàn thiên hạ, cho dù như thế nào cũng phải đánh ra khí thế của người

học võ.

Cho dù biết một đi không trở về, cũng phải đánh ra hy vọng sống sót!

Khóe miệng Quỷ Xa cong lên, hắn nhẹ vung tay, ra hiệu cho đám tu sĩ Yêu tộc lui xuống.

Sau đó khẽ nâng trường thương: “Mời!”

Khổng Minh so kiếm với Bạch Trạch.

Bạch Trạch hóa thân dây dưa với hắn, cười khinh nói: “Cho dù ở thời kỳ toàn thịnh ngươi vẫn không phải đối thủ của ta, huống chi là bây giờ!”

Nói rồi, hắn liền mặc kệ Khổng Dương.

Đưa tay gọi ra một chiếc bình bát luyện chế, nước từ trong bình bát tuôn ra như không có điểm dừng, chảy về phía chân trời chuẩn bị tấn công Trấn Yêu quan.

Nhưng mà dòng nước cuồn cuộn kia, lại bị kiếm quang chặn đứt giữa đường.

Khổng Dương đứng giữa không trung, trường kiếm trong tay hắn thấp thoáng phát ra tiếng long ngâm.

Hơi thở dồn dập, mặt đổ mồ hôi như tắm.

“Nỏ mạnh hết đà!”

Khổng Dương bỗng cắn chặt răng, lao tới Bạch Trạch nhanh như chớp, vung ra một kiếm.

Quyết chiến đến cùng, khí thế ngất trời.

Kiếm tu Nhân tộc len lỏi trong đám Yêu tộc, né tránh đợt truy kích.

Hắn không chủ động tấn công, chỉ chờ sẵn thời cơ thích hợp.

Mới chém ra một kiếm, đã tiêu diệt một tên tu sĩ Yêu tộc, hoặc là một tên chỉ huy tay cầm cờ pháp phới.

Có một tên Yêu tộc to cao, vung hai nắm đấm vào hắn.

Thanh niên Kiếm tu kia thoắt một cái, vừa hay nhảy sang phía trái, tránh khỏi một cú này.

Đồng thời sau lưng hắn vang lên tiếng sấm sét, đánh ngã tên Yêu tộc kia.

Thanh niên tên là Bùi Quý, chỉ là cái tên này không mấy người biết đến. Họ chỉ biết hắn tên là Bùi Thập Nhị.

Bởi vì hắn là đệ tử thứ mười hai của chưởng giáo đời hai Đạo môn Dương Kiên Bạch.

Hắn thiên phú dị bẩm, tuổi nhỏ đã được Dương Kiên Bạch nhận làm đệ tử thân truyền.

Bùi Thập Nhị trượt mình một cái, lại chém đứt một cánh tay của tu sĩ Yêu tộc.

Đang muốn điều khiển phi kiếm, lao về phía không trung, bỗng có một bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Là sư phụ hắn, kẻ đã phản bội Nhân tộc.

Bình thường, Bùi Thập Nhị luôn vừa kính trọng lại vừa hơi e dè người sư phụ này.

Dương Kiên Bạch vừa xuất hiện, liền trầm giọng nói: “Đi cùng vi sư!”

Bùi Thập Nhị cười: “Sư phụ ơi, bây giờ chúng ta đã là kẻ địch, đang

trên chiến trường sao ta có thể đi cùng sư phụ ngài được.

“Tên nhóc ngươi thì biết gì! Sau này ngươi tự khắc sẽ hiểu nỗi khổ tâm của vi sư!”

Dương Kiên Bạch cảm nhận ánh mắt nhìn mình của đồ đệ đã thay đổi, cho dù hắn biết chuyện đã làm, chắc chắn sẽ bị người đời cười chê.

Nhưng lòng hắn vẫn cảm thấy hơi đau xót, nhưng cảm giác đau xót này rất nhanh đã biến mất ngay trong sự tự an ủi của hắn, hắn đang vì tương lai của nhân tộc.

Bây giờ không ai hiểu hắn, nhưng ngày sau sẽ có người hiểu cho hắn.

Chuyện hắn làm bây giờ là muốn giữ lại một tia hi vọng cho Nhân tộc.

“Thập Nhị, chẳng lẽ ngươi không tin vi sư?

Trấn Yêu quan bị công phá, Cửu châu bị diệt đã là sự thật không thể cãi, vi sư là đang cứu vãn Nhân tộc ta.

Sau khi thành công, bọn họ đã hứa sẽ cắt cho Nhân tộc ta một châu, không đến mức diệt chủng!

Ta không hi vọng ngươi có thể hiểu được nỗi khổ tâm của vi sư, ngươi còn nhỏ, sau này ngươi sẽ hiểu vì sao vi sư làm như vậy”

Bùi Thập Nhị nhìn sư phụ vì nghĩa bất khả kháng mà mình luôn kính trọng này, đột nhiên bật cười. Gương mặt Dương Kiên Bạch lộ ra vài phần tức giận: “Ngươi cười gì?”

“Sư phụ..sư phụ à. Ta còn tưởng Yêu tộc hứa cho người cái gì, hóa ra…hóa ra người lại vì lý do này mà không tiếc phản bội Nhân tộc.

Bùi Thập Nhị bỗng cảm thấy Dương Kiên Bạch khá đáng thương.

“Sư phụ, chẳng lẽ người chưa nghe qua câu này sao?”

“Không phải đồng tộc, tất sẽ có mưu đồ khác!”

“Người cảm thấy người lớn đến mức nào, mà khiến Yêu tộc thực hiện lời hứa với người?”

“Người vẫn chưa hiểu sao, sư phụ, chúng ta đã không còn đường lui rồi. Xin người đừng ôm ấp những suy nghĩ ngây thơ viển vông của

người nữa.

Vừa nói, hắn vừa lấy ra phi kiếm bản mệnh của mình.

Dương Kiên Bạch khẽ thở dài: “Ngươi còn cơ hội quay đầu.

Bùi Thập Nhị bình tĩnh đáp: “Sư phụ, người từng dạy ta, ở Trấn Yêu quan chỉ có đệ tử Đạo môn chiến đấu tới chết.”

Chương 800: Cơ hội duy nhất lúc này

1818 chữ

Trên bầu trời Vân châu, phần đa những tu sĩ bản địa vừa có tu vi trên Tam cảnh vừa ở gần vị trí Trấn Yêu quan đều nhanh chóng được điều tới đó.

Lúc này trên bầu trời phương Bắc, mây mù tan đi, Pháp tướng nguy nga kia hiện ra.

Nó ôm lấy Trấn Yêu quan như đang bồng bế một đứa trẻ.

Miệng mũi Lý Bình An chảy ra đầy máu tươi. Di chuyển Trấn Yêu quan đây vốn không phải là một kế hoạch chính thức, nhưng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bọn họ bắt buộc phải tiến hành kế hoạch này. Và thật sự Lý Bình An đã thực hiện được điều đó.

Một tay hắn nâng Trấn Yêu quan, tay còn lại nâng Bạch Ngọc Kinh ngăn cảnh đám Yêu tộc đang xông lên giết hắn.

Hồng y Thương Dương là Yêu thánh duy nhất thoát ly khỏi chiến trường.

Lúc này, nàng đứng nhìn người áo xanh kia một tay ôm lấy Trấn Yêu quan rộng lớn, một tay giữ vững Bạch Ngọc Kinh giết địch.

Nàng vốn chưa bao giờ rung động, giờ đây bỗng thầm chặc một tiếng.

Trước đó khi bàn kế hoạch, nàng có nghe Vực ngoại Thiên ma nhắc nhở phải cẩn thận biến số này.

Khi đó, Thương Dương còn cảm thành Thiên ma có hơi quá lời, nàng

đây gặp nhiều tiên nhân Cửu cảnh rồi. Ngoại trừ trường hợp như Thanh Huyền, còn đâu chẳng có gì đặc biệt.

Thanh Huyền là người vạn năm mới có một.

Ai biết, khi đối đầu trực tiếp nàng mới nhận ra Thiên ma thật sự không nói quá.

Vực ngoại Thiên ma liên thủ với Yêu tộc, bên Nhân tộc lại xuất hiện thêm một kẻ bị trời phạt…tạo hóa trêu ngươi.

Chỉ là giờ này, không phải là lúc để nàng suy nghĩ nhiều.

Nàng nấp vào một góc, chờ đợi một thời cơ.

Cuối cùng, khi thấy con trâu đen sau lưng Lý Bình An rời khỏi, nàng bỗng nhiên ra tay.

Vừa ra tay đã đánh ngay vào điểm chết.

Nháy mắt ba thanh phi kiếm đã đâm xuyên qua Pháp tướng của Lý Bình An.

Trấn Yêu quan thoáng rùng mình.

Thương Dương dễ dàng tránh thoát đòn mưa kiếm của Bạch Ngọc Kinh. “Chíu ”

Phi kiếm Tế Vũ từ trong hồ lô rượu bay ra.

“Keng keng keng!”

Phi kiếm va chạm kịch liệt với Thương Dương trên không trung.

Hai thanh phi kiếm vừa nhanh vừa sáng uốn lượn không ngừng, lúc đan xen, lúc tiến lúc lùi, bỗng nhiên một giây sau, hai thanh phi kiếm phát ra một tiếng vang giòn khiến người muốn thủng màng nhĩ.

Mặt khác, hai thanh phi kiếm kia lại thừa cơ vòng qua phi kiếm Tế Vũ, hung hăng quấn vào người Lý Bình An.

Thương Dương nao nao.

Phi kiếm dính trên người Lý Bình An lập tức như mất khống chế, nó cứ run mãi không ngừng. Một lực phản mạnh mẽ từ trong phi kiếm truyền ra, đâm thẳng vào tâm khảm của nàng. Lý Bình An không quan tâm đến phi kiếm đang dán sát tim mình, hắn dốc toàn lực

chống đỡ Trấn Yêu quan đang lung lay.

Thời gian khoảng chừng rất ngắn, nhưng đối với hắn lại tưởng như dài vô cùng. “Ầm ầm!”

Mây đen áp thành, Trấn Yêu quan rơi xuống Vân Châu.

Cuối cùng…cũng thành công!

Trên chiến trường, người phản ứng đầu tiên lần lượt là Khổng Dương và Bạch Trạch.

“Nhanh! Giữ vững thông đạo Kinh Môn sơn và Trấn Yêu Quan!”

Bạch Trạch hét lớn.

Hắn đã biết ý đồ của Nhân tộc, đẩy Trấn Yêu quan về Vân Châu, sau đó cắt đứt thông lộ.

Kìm bước đại quân Yêu tộc.

Bước đầu tiên cũng là bước khó khăn nhất, thế mà lại để bọn chúng thực hiện được.

Hàng trăm Yêu quân cùng tu sĩ Yêu tốc chết thảm trong trận Vu Chiến, người dụng binh, càng sát phạt nhiều chiến lực vô hình càng mạnh.

Mà ở đây, không ngoại lệ đây chính là nơi để hắn phát huy toàn bộ khả năng của mình.

Cuối cùng Yêu thánh Cửu Anh vẫn phải lấy ra sức mạnh mặt trăng, mặt trời mà hắn tích cóp qua năm nghìn năm, để phá hủy triệt để đại trận thành cổ của vị tu sĩ Binh gia này.

Mặc Thuần ngẩng đầu, hắn nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía xa.

Thành công rồi!

Trấn Yêu quan rơi xuống rồi, tên tiểu tử kia làm được rồi.

Mặc Thuần vô lực đi vào thông đạo nối liền Kinh Môn sơn và Trấn Yêu quan, càng không cần nói phải phá hủy như thế nào.

Hắn bình tĩnh nhìn Cửu Anh, đồng thời trên người hắn xuất hiện hàng nghìn sợi dây ánh kim nhỏ. Cửu Anh nhìn thấy cảnh này chỉ

cười, biết đây là cách phá giải duy nhất của tiên nhân Binh gia. Dùng cách này, để đảm bảo sau mình có thể chuyển thế.

Cũng có nghĩa là dùng một cách thức khác, sống một cuộc đời khác.

Cửu Anh hừ một tiếng, châm chọc: "Hóa ra người Trấn Yêu quan các ngươi cũng sợ chết, chỉ là ta thấy ngươi cũng phí công vô ích nữa.

Không lâu sau toàn bộ Cửu châu đều sẽ bị diệt sạch, cho dù ngươi có đầu thai thành ai thì bọn ta

cũng diệt hết."

Nàng nói được một nửa, bỗng ngừng lại.

Ánh mắt khinh thường, dần dần trở nên khiếp sợ.

"Ngươi…"

Mặc Thuần cười khẩy: "Lão tử chẳng cần giải binh chuyển thế, lão tử sống đủ rồi!"

Những sợi dây ánh kim kia không phải là phương pháp chuyển thế gì cả, đó là cách thiêu đốt tiên hồn của nhà binh, tự bạo cùng toàn bộ di tích cổ.

Bỗng nhiên Cửu Ánh thấy sáng chói mắt, ánh sáng thần kỳ trở nên trầm lắng khiến mặt đất run rẩy theo, run rẩy, vặn vẹo, nứt nẻ, cuồn cuộn.

"Lốp bốp…"

Như thể toàn bộ chiến trường đang bị thiêu đốt.

Khói dày đặc như cơn bão cát giữa hoang mang, vút lên trên không.

Yêu thánh Cửu Anh gào thét, nàng trọng thương phải rút lui khỏi chiến trường.

Tiên nhân Binh gia Mặc Thuần, đánh trọng thương hai Yêu thánh, tiêu diệt vô số tu sĩ Yêu tộc, thần hồn tan biến, không còn kiếp sau….

Vết tích cuối cùng chứng minh hắn từng tồn tại trên thế gian này đã hoàn toàn biến mất chỉ trong một tiếng nổ vang.

Tiếng kiếm vang lên một nửa, bỗng nhiên bị đánh gãy.

Dưới trường thương của Quỷ Xa là thân thể của lão Kiếm tiên.

Tần Thời giãy dụa muốn bò lên lần nữa, lại bị một quyền của Quỷ Xa đánh bay.

Hắn nhìn chằm chằm Tần Thời, có vẻ như so với lão Kiếm tiên đang cực kỳ suy yếu này, đạo sĩ mang trong mình khí Long Hổ càng khó giải quyết hơn.

Trong lòng của hắn đã đưa ra quyết định cuối cùng, kẻ này tuyệt đối không thể sống!

Lúc này, kiếm quang bị bẻ gãy đột nhiên khẽ di chuyển, Quỷ Xa dễ dàng tránh né, lão Kiếm tiên Cố Khai ở dưới thương của hắn lấy kiếm gãy làm kiếm, chém ra một đường kiếm khí cao hơn trăm truong.

Quỷ Xa kề thương ngay trước ngực lão: “Haha, lão già tự xưng là danh môn chính phải như người hóa ra cũng dùng chiêu tà môn này

Tranh thủ thời cơ, lão Kiếm tiên Cố Khai phải đưa ra quyết định chọn tiễn Chu Võ hay Tần Thời đi

Lão già như ông chết ở đây là được rồi, hai người này đều có thiên phú dị bẩm không nên chết trẻ như vậy.

Ngay khi ông đang không biết lựa chọn thế nào, Chu Võ đột nhiên lên tiếng: “Để tên nói lắp đi đi, hôm nay ta mà đi, võ đạo của ta coi như lãng phí”

Lão Kiếm tiên không do dự nữa, tình hình hiện nay cũng không cho phép ông làm như vậy, lúc này ông cố dốc hết chút sức cuối cùng đưa Tần Thời ra khỏi chiến trường.

Lão Kiếm tiên Cố Khai kiệt sức mà hi sinh.

Quỷ Xa nhìn thi thể Cố Khai, sau đó lại nhìn Chu Võ.

Chu Võ bước lên một bước, cơ thể đẫm máu bày ra một thế quyền.

“Võ phu Chu Vũ!”

Quỷ Xa nhìn tên này đã đến cực hạn, lung lay chỉ chực ngã này, khuôn mặt không hề mang theo vê

châm chọc, mà cực kỳ trang nghiêm nói :”Võ phu Chu Võ, ta nhớ tên ngươi rồi!”

Từng kiếm linh mạnh mẽ xuất hiện trong ánh kiếm của Khổng Dương.

Hắn chỉ còn lại một cánh tay, lúc này đây cánh tay lại nâng kiếm lên.

Giữa đất trời, Pháp tướng của thánh nhân Nho gia cũng giơ lên kiếm hướng lên cao. Hổ ứng lẫn nhau.

Mây trôi cuồn cuộn, phía Đông có khí Tử kim từ từ tụ về, nhật nguyệt đồng thiên.

Giọng nói Không Dương vang như sấm rền, vang lên chín tầng mây, vang xuyên Tử phủ.

“Tại hạ đệ tử Nho giáo Khổng Dương, bái thầy Nho thánh, theo học một nghìn năm trăm năm.

Kế thừa thuật pháp nhà Nho, không có chí kinh hồng, cả đời công lao ít ỏi, sống nghìn năm mà không có mục tiêu.

Nay nguyện lấy thân này chứng đạo, sau không nhập luân hồi, không về nhân gian.

Lấy thân ta, cầu một kiếm này!”

Lập tức, Khổng Dương chém ra một kiếm mạnh nhất đời này của mình.

Một kiếm này trải qua hàng nghìn khó khăn, đưa kiếm của hắn đến cực hạn, dẫn động địa thế thiên dia.

Một kiếm này mang theo uy lực lớn lao, khiến cho Yêu thánh Bạch Trạch phải hợp lực cùng với ba Yeu thánh khác cùng với hàng trăm tên Đại yêu mới có thể ngăn cnar.

Một kiếm qua đi, hai mắt Khổng Dương nhắm lại.

Pháp tướng to lớn theo gió nhẹ tan biến cùng với cơ thể của hắn.

Đệ tử Nho gia Khổng Dương, cứ vậy mà tiêu tan.

Cũng là sau khi qua đi kiếm này, thông đạo nối liền Trấn Yêu quan và Vân Châu hoàn toàn sụp đổ.

Toàn bộ tiên nhân Cửu cảnh của Trấn Yêu quan đều đã hi sinh, nhưng tu sĩ khác của Trấn Yêu quan kẻ trước ngã xuống, kẻ sau thay phiên tiến lên.

Chương 801: Làm hết sức, nghe thiên mệnh

16:50

1439 chữ

Lúc này sắc mặt của Yêu thánh Bạch Trạch khó coi vô cùng, hắn trơ mắt nhìn Khổng Dương chém ra một kiếm cuối cùng của đời mình.

Kiếm này chặt đứt thông đạo nối liền Trấn Yêu quan và Vân Châu, từ đó toàn bộ Cửu châu đã cách ly hẳn với thế giới bên ngoài.

Trấn Yêu quan lùi lại hơn ba ngàn dặm, rút lui về vùng phía Bắc, Vân Châu.

Lý Bình An ngồi trên tường thành, hồn phách run rẩy kịch liệt, ruột gan phèo phổi trong cơ thể cùng ứ đọng khó chịu.

May mà đại đạo phù văn trong cơ thể hắn lại hoạt động, mới giúp hắn dần khôi phục lại.

Lý Bình An thở dốc một hồi lâu, sau đó phóng mắt nhìn xung quanh.

Lãnh đạo ải gần như bị diệt hết, tầng trung cũng tổn thất hơn phản nửa, xung quanh đã không còn ai có thể thương lượng đối sách rồi.

Vì chút hi vọng sống mong manh này, Trấn Yêu quan đã trả giá tất cả. “Ngưu ~”

Lão Ngưu lê cái xác đầy vết thương của mình leo lên tường, sau đó ngồi sập xuống, đầu ngửa về đằng sau, chớp mắt đã ngủ thiếp đi.

Nó cõng hai người về, một là Tần Thời đang hôn mê bất tỉnh, một là Bùi Thập Nhị cứu được trên chiến trường.

Rất nhiều tu sĩ trên Tam cảnh, lúc này cũng leo lên đây, họ nhìn xung quanh, tâm mờ mịt.

Phần lớn trong số họ là đệ tử thuộc gia tộc trong Trấn Yêu quan, hoặc là tu sĩ con cháu bách gia

Nhưng mà có lẽ sư phụ, cha mẹ của họ đều đã hi sinh trên sa trường hết rồi.

“Còn ai…ai là người canh thủ Trấn Yêu quan?”

Nghe thấy giọng nói của Lý Bình An, có tên Kiếm tu hơi giật mình.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó đi lại chỗ Lý Bình An.

Kiếm tu Lục cảnh, lúc đầu hắn cũng muốn đi theo đám người kia nhảy ra khỏi Trấn Yêu quan, hy sinh vì nghĩa, lúc sau lại bị phụ thân ném về, nhưng cha hắn thì một đi không trơ rlaji.

“Ta..Vân Thạch ta, là Kiếm tu của đội hộ vệ B

Lý Bình An không nhìn hắn, ngồi khoanh chân lại.

“Bây giờ ta là thành chủ của Trấn Yêu quan

“Ta lệnh cho người tập hợp những người còn sống sót trong đội, từ giờ trở đi thực hiện lệnh cấm đi lại ban đêm.

Đề phòng có người trong ải thừa cơ làm loạn, tập hợp tu sĩ trên Tam cảnh lập thành danh sách sau đó đưa cho ta.

Người không phải tu sĩ cùng với tu sĩ dưới Tam cảnh, trong vòng ba ngày rút khỏi Trấn Yêu quan, những người còn lại sau ba ngày thì lần lượt rút lui…”

Vân Thạch ngẩn ngơ, lập tức trịnh trọng đáp lời: “Vâng”

Lúc này những tu sĩ còn sống sót lại bắt đầu tôn thờ Lý Bình An.

Chờ sau khi bọn họ đi khỏi, Lý Bình An uống hết nước trong bầu rượu, lại thở dài một hơi.

Hắn nhìn sang phía Bắc Vân Châu, gương mặt không hề thả lỏng chút nào.

Cho dù đã phá vỡ thông đạo, nhưng Yêu tộc sẽ xây lại nó, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Bắt đầu từ Yêu thánh tập kích Lang Vệ, Dương Kiên Bạch phản bội chạy trốn, sau đó là Tiềm Long, Trịnh Trường Văn hi sinh.

Đến khi lãnh đạo Trấn Yêu quan nhận ra, Yêu tộc lần này khác với khi xưa, dường như có một thế lực nào đó, chấn chỉnh lại lũ Yêu tộc

này. Sau đó đến lượt lãnh đạo ải thông báo cho khắp Cửu châu. Tất cả chỉ xảy ra trong vòng ba ngày ngắn ngủi.

Sau đó là bát đại Yêu thánh, cùng Yêu tổ xuất hiện trên chiến trường.

Tập kích khiến Trấn Yêu quan trở tay không kịp.

Đến tận bây giờ, Trấn Yêu quan rơi vào thế bị động, chỉ có thể liều chết tranh thủ thời gian, chờ người đến giúp.

Lý Bình An bấm ngón tay, tính toán thời gian.

Hắn không biết Yêu tộc sửa lại thông đạo sẽ mất bao nhiêu thời gian, nhưng thời gian dành cho bọn họ cũng không nhiều lắm.

Đi đến mức này, đã không phải chỉ dựa vào sức người là có thể thay đổi.

Thôi cứ làm hết sức mình, nghe theo trời thôi.

Mèo con ngồi ở cửa khách sạn, mắt lom dom nhìn người người nhà nhà di chuyển.

Mặc dù nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn đã có chuyện lớn xảy ra. Trên đường, có người vừa đi vừa khóc, mèo con mặt không cảm xúc, nhưng lại cảm thấy lo lắng. Khách sạn không có khách đến, mà có khách đến mèo con cũng không có lòng đi tiếp.

Nàng cứ nhìn đường nhìn xá mãi, nhưng không thấy hai cái bóng quen thuộc nhà nàng đâu.

Lại nghe thấy có người khóc gọi cha ơi, mẹ ơi,.... nàng cũng mơ hồ hiểu được, à, là có người chết…rất nhiều người.

Mèo con lo lắng lắm, đã mấy ngày rồi mèo không ngủ ngon.

Mặt trời đỏ thức dậy, nắng mai yếu ớt chiếu rọi vào nàng.

Chóp mũi mèo con giật giật, nàng ngẩng cổ lên nhìn, sau đó lập tức mở to hai mắt, lại dùng móng vuốt vuốt.

Mèo con từ trên nóc nhà nhảy xuống, bốn cái chân ngắn chạy thật nhanh.

Từ đằng xa chạy tới, tựa như là bay tầm thấp.

Nàng nhảy vào lồng ngực của Lý Bình An, khuôn mặt nhỏ cẩn thận

nhìn hắn.

Sau khi xác định hắn không sao, lại nhảy sang người trâu, nhìn lão Ngưu thương tích đầy mình. "..Um.."

Lão Ngưu nở nụ cười, an ủi nàng không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi.

Mèo con hít hít mũi, cũng không hỏi nhiều nữa.

Dường như nàng đã biết được gì, nhưng lại rất giống như là không biết.

Chỉ là, nàng có thể nhìn ra lão Ngưu và Đại Bình An không muốn kể cho nàng nghe, nên là nàng không hỏi, mà chỉ đau lòng nhìn một người một trâu thương tích đầy mình.

Vừa vào khách sạn, chỉ thấy Triệu Linh Nhi từ trên tầng hai bước xuống.

"...Tiên sinh.

Lý Bình An cười bất đắc dĩ, biết nàng muốn hỏi gì, hắn thoải mái nói: "Tất cả những gì có thể làm đều đã làm hết rồi, còn đâu phải giao cho ông trời thôi. Thương thế của ngươi ra sao rồi?"

"Không còn gì đáng ngại"

Lúc hai người đang nói chuyện, phòng bếp đã vang lên tiếng lạch cả lạch cạnh.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là mèo con lạ quay về làm chú mèo hăng hái rồi.

"Ba ngày sau Trấn Yêu quan rút lui hết, bây giờ ngươi không thể tham gia chiến đấu, dẫn theo Miêu Miêu tiền tử rời khỏi Trấn Yêu quan đi."

Triệu Linh Nhi im lặng hồi lâu: "...Chuyện đã nghiêm trọng đến vậy ư?"

"Đề phòng vạn nhất.

Mèo con làm một mâm đồ ăn, nàng ngồi cạnh, nghiêng đầu chăm chú nhìn Đại Bình An và trân trâu ăn hết sạch đồ ăn.

Tần Thời và Bùi Thập Nhị thì giao cho Xi Linh chăm sóc.

Một lát sau, Trương Ninh Viễn cũng tới.

Y tới hỏi thăm tung tích của sư phụ thân thương Chu Võ.

Lý Bình An không trả lời y, nhưng nhìn nét mặt của hắn, Trương Ninh Viễn liền đoán được kết quả. Tối này cũng không yên bình.

Khắp Trấn Yêu quan đều có tiếng khóc than.

Trận chiến này, có nhiều người đi mà không về được quá.

Sáng sớm hôm sau, ngoài đường đầy ắp người.

Các gia đình ở đây nhận được thông báo, bắt đầu vội vàng rút lui.

Chỉ là có người vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn ở lại tìm kiếm tung tích của người thân. Nhưng họ có hỏi thăm thế nào, cũng chỉ đổi lại là thất vọng.

Trấn Yêu quan đã mất đi năng lực tác chiến.

Người ở đây đều hiểu điều này có nghĩa là gì, chờ khi Yêu tộc sửa xong thông đạo, nếu viện quân còn chưa tới kịp họ chỉ đành thành nát người vong…

Chương 802: Thủ quan

1684 chữ

Kiếm tu Văn Thạch ngồi trong doanh trại, qua ba ngày, hắn đã thống kê xong lực lượng còn lại của Trấn Yêu quan.

Một Kiếm tu Bát cảnh, trọng thương.

Hai luyện khí sĩ Bát cảnh, là chủ một thương hội trong ải, đã rút khỏi Trấn Yêu quan từ hai ngày trước.

Một võ phu Bát cảnh, cũng trọng thương.

Một trăm năm mươi hai luyện khí sĩ Thất cảnh, một nửa trọng thương, nửa còn lại đều là nhân viên của ban hậu cần.

Về phần tu sĩ Tam cảnh, trước mắt có hơn năm trăm người, trong đó tu sĩ Tứ cảnh, Ngũ cảnh chiếm phần đa.

Đây cũng là toàn bộ chiến lực còn lại của ải.

Văn Thạch nhìn những con số trước mắt, lại bắt đầu thở dài.

Đòn tấn công lần này thật sự là tiêu hủy Trấn Yêu quan đến tận cùng.

Sau khi hắn thống kê xong, bèn đến báo lại cho thành chủ đương nhiệm Lý Bình An. Lý Bình An nhìn qua, , hắn vốn đã có dự đoán sẵn trong lòng. Nhưng khi nhìn thấy số liệu chính xác, hắn vẫn không khỏi giật nảy mình.

Trấn Yêu quan lớn như vậy mà chỉ sót lại chừng ấy người như thế, e rằng còn không đủ nhét kẽ răng cho Yêu tộc.

“Tổ chức cho mọi người rời khỏi đây đi” Lý Bình An bình tĩnh nói: “Xong xuôi các ngươi cũng rời khỏi đây đi, các ngươi đã hoàn thành sứ mệnh của mình rồi”

Văn Thạch giật mình: “Tiên ….tiên..Lý tiên sinh, Yêu tộc cần bao nhiêu thời gian để tu sửa lại thông đạo?”

“Ta cũng không biết, có thể là ngày mai, cũng có thể là hôm nay.

“Nếu Trấn Yêu quan bị phá, Cửu châu nhất định sẽ gặp đại nạn.

Văn Thạch lại thở dài, trầm giọng nói: “Ta nguyện đi theo Lý tiên sinh, thề chết bảo vệ Trấn Yêu quan!”

Lý Bình An vỗ vai hắn, thành khẩn mà nói: “Hãy vì tương lai Nhân tộc đi.” “Vậy…Lý tiên sinh thì sao?”

“Ta? Đương nhiên là ta phải ở lại đây rồi.

Nói rồi, hắn bèn chắp tay sau lưng thong thả bước đi.

Ánh nắng của Vân Châu đẹp quá, nhất là vùng phía Bắc. Trời trong xanh không một gợn mây, trong suốt như ngọc

Lý Bình An ngồi bên dòng sông, chuẩn bị câu cá về ăn.

Sau khi thả dây cầu vào trong nước, lòng bỗng trùng xuống.

Bây giờ hắn đã là chủ của Trấn Yêu quan.

bích.

Chỉ là qua hai lần đổi chủ ngắn ngủi, lúc này Trấn Yêu quan vẫn chưa dung hợp hoàn toàn với hắn. Nhưng với hắn, hắn giống như

đứng từ phía trên nhìn xuống dưới quan sát bàn cờ lớn là Trấn Yêu

Nhất cử nhất động, đều nằm gọn trong tay hắn.

Trấn Yêu quan đón nhận khí vận của toàn Cửu châu, giống như một tòa đại trận tự nhiên, tự gia trì

cho bản thân nó.

Mà lúc ở trên chiến trường, Lý Bình An hao phí quá nhiều tinh lực, nào là kiềm chân bốn tên Yêu thánh, hơn mười tên Đại yêu, cuối cùng là di chuyển Trấn Yêu quan. Nhưng sau khi hắn trở thành thành chủ, tinh lực lại tự bù về.

Cộng thêm hồn phách và thân thể đặc thù của mình, chỉ trong một thời gian ngắn hắn đã khôi phục được bảy tám phần.

Lý Bình An lặng lẽ hít thở, trạng thái Quan Tưởng trong cơ thể hắn, khiến hắn càng đắm chìm sâu, tâm hồn sáng vành vạch như trăng.

Xóa bỏ tạp niệm của hắn, thần khí thanh sảng, suy nghĩ tự thông.

Lần điều tức này, hắn lập tức quên mình, khí vận lưu thông khắp cơ thể, xua tan hết mỏi mệt. Chớp mắt, một ngày lại trôi qua.

Đến sáng sớm, Lý Bình An chỉ cảm thấy có một nguồn lực đang chảy cuồn cuộn trong cơ thể mình, nó đâm thẳng lên ngực và bụng, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp, mọi suy nghĩ đều tiêu tan, thần trí rõ ràng.

Lý Bình An nhìn giỏ, trong giỏ chẳng có lấy một con cá nào.

Hắn cười bất đắc dĩ, vác cần câu quay về khách sạn.

Đường về trấn rất vắng người, chỉ có một số tu sĩ đi qua đi lại.

Khách sạn Viễn Phương, mèo con đã thu dọn xong đồ đạc từ lâu.

Triệu Linh Nhi bị thương nặng, không thể tiếp tục tham gia chiến đấu, vừa hay để nàng dẫn Miêu Miêu tiên tử đi cùng.

Ngược lại là Tần Thời, rõ ràng hắn bị thương nặng như vậy, điều động được chân khí đã xem như là kỳ tích, xem ra nếu cho hắn chút thời gian, hắn có thể khôi phục được bảy tám phần.

Mèo con ngồi dưới đất, im lặng không nhúc nhích.

Thấy Lý Bình An đang đi về từ đằng xa, mèo lập tức chạy lại. Khi

nhìn hắn đi một ngày một đêm mà không câu được con cá nào, mèo con ngẩng đầu, mắt nhìn hắn đầy lo lắng.

Tiên tử đi rồi, Bình An ngốc phải làm sao bây giờ –

Có vẻ như Lý Bình An nhìn ra được suy nghĩ trong lòng nàng, hắn đưa tay xoa xoa đầu mèo, cười nói: “Ra ngoài phải nghe lời của Triệu Linh Nhi tỷ tỷ, biết chưa?”

“Ừm, tiên tử biết rồi.

Mèo con hôm nay ngoan ngoãn đến lạ kỳ.

“Đại Bình An và trâu trâu cũng phải tự chăm sóc mình đó, xong chuyện phải về nhanh nha Lý Bình An đưa tay sờ sờ cái mũi nhỏ của nàng.

Trên bầu trời ngoại trừ vài áng mây vỡ vụn, còn đầu chỉ mang độc một màu xanh lam, xa xa có ánh nắng hơi chói mắt.

Triệu Linh Nhi, Tần Thời, Xi Linh và mèo con rời khỏi khách sạn, ra khỏi Trấn Yêu quan.

Nửa đường, còn gặp Trương Ninh Viễn đang giúp đại ca y dọn nhà.

Mấy người họ bèn kết bạn đồng hành.

Mèo con đi một bước thì quay đầu lại ba lần, đi được nửa đường, đột nhiên chạy về.

Mèo bắt đầu lải nhải: “Tiên tử để lại nhiều bánh cá lắm, giữ được lâu nữa cơ, còn có cả thịt khô để trong nhà bếp ấy.

Đại Bình An và trâu trâu đối thì hấp lại bánh ăn nhé, có cả mình nữa.

Tiên tử còn chuẩn bị cả pháo dây và câu đối, sắp sang năm mới rồi.”

Lý Bình An nghe vậy liền cười ấm áp.

Hắn dạy rất nhiều người, cũng dạy nhiều yêu, không thiếu người hay tinh quái đi theo hắn.

Chỉ là chú mèo này rất đặc biệt.

Không thiên phú tu hành, không có ngộ tính, thậm chí còn rất khờ.

Nhưng đồng thời ngoài lão Ngưu, chú mèo này là người đi cùng với

hắn lâu nhất, có lẽ là hắn không yên tâm nàng.

“Tại hạ biết rồi, tiên tử đi đi”

Mèo con im lặng, khuôn mặt nhỏ rất là nghiêm túc, nàng hít sâu rồi nói: “Đại Bình An và trâu trâu sẽ không chết đúng chứ?”

“Không đâu, sắp hết năm rồi, qua tết tại hạ và trâu trâu sẽ về.”

“Thật ư?”

“Ngưu!” Lão Ngưu cũng lên tiếng cam đoan.

Lúc này mèo con mới quay người đi, đi được vài bước, lại ngoảnh đầu nhìn Đại Bình An và trâu trâu của nàng.

Sau đó hạ quyết tâm, chạy thật nhanh.

Đám người Triệu Linh Nhi đứng ở đằng xa, chắp tay về phía hắn, rồi thở dài.

Trước lúc đi Tần Thì đã đề nghị muốn ở lại thủ quan cùng Lý Bình An, nhưng bị hắn từ chối. “Ngươi bây giờ không được, nhưng không có nghĩa là sau này cũng vậy, hi vọng của tương lai đặt hết lên người các ngươi.

Cho nên có đôi khi chạy trốn, chưa chắc đã là một sự lựa chọn sai lầm.

Tần Thời có muốn nói gì đó, lại bị Xi Linh kéo lỗ tai ép hắn đi.

Vừa đi vừa khiển trách: “Đi thôi đi thôi”

“Với tình trạng của ngươi bây giờ đi đến đó thì khác gì đi chết, ngoan ngoãn dưỡng thương đi…

Nhóm Kiếm tu và Văn Thạch là những người cuối cùng rút khỏi Trấn Yêu quan, trước khi đi bọn họ ngoảnh đầu lại từ biệt lão Ngưu và Lý Bình An.

Sau đó Trấn Yêu quan,

chỉ còn lại một người và một trâu.

Lý Bình An và lão Ngưu quay về khách sạn.

Cơm tối của hai bọn họ là thịt bò kho tương và bánh cá mà tiên tử để

lại, ngoài ra hắn và lão Ngưu còn ăn thêm một đĩa trứng gà, uống chút rượu.

Xong xuôi, Lý Bình An khóa kỹ cửa khách sạn, hắn cùng lão Ngưu đạp lên nắng chiều, thong thả đi lên tường thành.

Noi xa,

đám Yêu quân ngùn ngùn leo lên Vân Châu.

Chỉ trong bảy ngày, bọn chúng đã sửa xong thông đạo.

Tiếng trống ngột ngạt cứ quanh quẩn, như thể cách ngàn dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Tiếng kèn lệnh vang lên, đại quân Yêu tộc gào rú rồi xông thẳng về phía Nam, lao đến Trấn Yêu quan.

Lão Ngưu và Lý Bình An đứng trên tường thành, nhìn cảnh tượng trước mặt.

Lão Ngưu vẫn chuyên chú nhai thịt bò ngâm tương của nó.

Chờ đến khi bọn chúng lao tới gần, tấm áo xanh và cái bóng đen kia mới từ trên tường thành nhảy xuống.

Lý Bình An đưa lưng về phía Trấn Yêu quan, cảm nhận được khí vận đại trận đang gia trì cho hắn. Bình tĩnh hô vang: “Lý Bình An, đến đây khai trận

Lão Ngưu bên cạnh ngửa đầu lên trời thét dài: “Ngưu!”

Chương 803: Giết địch

2011 chữ

Lý Bình An đứng quay lưng về phía bức tường thành, phía trước mặt hắn là quân lính yêu tộc, quân số đông đảo, trải dài mênh mông vô tận, san sát chật ních, dày đặc che kín bầu trời.

Hai chân Lý Bình An vững chãi, đứng thẳng như cột đình, toàn thân ngưng tụ lực lượng võ lực. Lý Bình An chỉ dùng một chiêu đã trực tiếp đánh tan vô số yêu quân, trải dài trăm dặm phía trước mặt. Dưới sức mạnh võ lực của Lý Bình An, tất cả đều không có đường sống.

Một con đại yêu không chút do dự lấy ra ba bảo vật mà nó đã luyện hoá thành bản mệnh chi vật của mình, tấn công Lý Bình An. Nhưng

kết quả lại giống như trâu đất xuống biển, không tạo chút gợn sóng nào. Mặc dù, con đại yêu này ẩn núp ở phía xa nhưng khi bản mệnh chi vật của nó bị hủy cũng khiến cho nó sống không bằng chết, không còn cách nào khác là rút lui ra khỏi chiến trường.

Lý Bình An hít sâu một hơi, dùng nắm đấm mở đường. Phía trước tầm mắt hắn giống như không có tồn tại bất cứ chướng ngại vật nào cả. Máu tươi bắn ra tung tóe, vũ khí đao kiếm, pháp bảo bắn tung lên trên không trung, những mảnh khôi giáp thì trong nháy mắt hóa thành bụi mịn, giống như bị một luồng sức mạnh rất lớn cắn nuốt, biến mất không còn dấu vết.

“ Ta thực sự nhìn không quen cảnh tượng trước Trấn Yêu Quan như vậy một chút nào.

Yêu Thánh Khâm Nguyên nhìn trấn thủ trước Trấn Yêu Quan chỉ có một người một trâu, nhớ lại cảnh tượng khi xưa, Trấn Yêu Quan bừng bừng sức sống, phi kiếm bay trên trời như mưa.

“Thật sự là không uổng công chúng ta khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy.

16:57

Yêu Thánh Bạch Trạch nhìn rất nhiều Yêu quân chết thảm, lại nhắm mắt làm ngơ coi như là không thấy. Trước cảnh núi thi biển máu, phong thái của hắn vẫn nhẹ nhàng, tao nhã ung dung khiến cho người ta có một loại cảm giác như thể hắn ở một thể giới khác, không vướng bận khói lửa nhân gian, xa cách thế tục.

Chỉ là hiện tại Yêu Tổ đã chết, còn Vực Ngoại Thiên Ma thì nghe nói đã bị Thanh Huyền dùng những giây phút cuối cùng của sinh mệnh sử dụng bí pháp nào đó tạm thời phong ấn trong Vận

Mệnh Trường Hà.

Yêu tộc giống như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lập tức có kế hoạch riêng của mình. Ban đầu bọn họ vốn là bởi vì một số quan hệ lợi ích mà tạm thời liên minh lại với nhau. Hiển nhiên, sau khi chiếm được Cửu Châu, chờ đợi bọn họ chính là cuộc chiến chém giết tranh đoạt lợi ích giữa các phe phái trong Yêu tộc.

Một kết giới có hình dáng giống như lồng giam lao đến đây, định nhốt hắn vào trong. Lý Bình An không tránh không né, cũng không dùng chiêu thức phức tạp nào. Đến giai đoạn này, sử dụng bất kỳ đao pháp, kỹ thuật tinh xảo nào cũng chỉ là ra vẻ hào nhoáng không

có hiệu suất. Chỉ có bổ, chém, vung, quét. Đao sau mạnh hơn đạo trước, đạo sau nhanh hơn đạo trước. Đơn giản lại hiệu quả.

Trong nháy mắt, Lý Bình An chỉ dùng một đao đã chém nát kết giới lồng giam phức tạp kia, sau đó thế đao không hề suy giảm ở trên chiến trường không kiêng nể gì lao về phía trước tung hoành ngang dọc, cho đến khi chém chết trăm yêu binh thì bóng đạo mới dần dần biến mất.

Ánh sáng trắng lóe lên đã chém ra một kiếm. Thời điểm chém ra một kiếm này siêu chuẩn, kiếm đến người chết, không lãng phí một chút sức lực nào.

Nhưng chưa được bao lâu, lại bị một đám cảm tử Yêu quân lại tràn đến, quây kín, dày đặc chật

ních. Kiếm khí như mưa tầm tã lại đổ xuống phương hướng Lý Bình An đang đứng. Lý Bình An vung ra một quyền, buộc mưa kiếm đang bay tới trên không trung bay ngược trở về.

Nhìn mấy trăm kiếm tu yêu tộc là thuộc hạ của mình đã mất đi chín phần, Yêu Thánh Khâm Nguyên cảm thấy tim như đang rỉ máu. Bạch Trạch híp mắt lại, nhìn chằm chằm bóng hình của Lý Bình An. Có phải hơi…... chiến đấu quá tốt rồi không……

Yêu tộc gần đó đều bị cuốn vào trong, dưới ánh lửa chiếu rọi, không có một tiếng kêu la thảm thiết của yêu tộc nào có thể phát ra, cũng không có một tên yêu tộc nào có thể chạy thoát. Tất cả đều bị

thiêu đốt thành tro tàn, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngay sau đó, chiến trường chiến đấu của Lý Bình An và Yêu Thánh Quỷ Xa áp sát tới gần đội quân

Yêu tộc. Những tên Yêu tộc xui xẻo đứng ở hàng tiên phong đều phải hứng chịu sóng chấn động đánh tới, ngã ra chết tươi, sau đó thi thể bị đốt thành tro bụi.

Chương 804: Người này không chết, Yêu tộc không yên!

2485 chữ

Phù Tang đạo va chạm với mũi thương kịch liệt. Âm thanh khí lưu

giao kích vang dội như sấm rền, chấn động phát ra khiến cho người khác chóng mặt hoa mắt, khiến cho không gian như cũng đang run rẩy. Dòng khí lưu điên cuồng khiến cho mặt đất nổ tung, tạo thành rất nhiều hố sâu. Một người, một yêu chỉ va chạm một chiêu đã lập tức tách ra xa đối phương. Sắc mặt Yêu Thánh Quỷ Xa trở nên rất nghiêm trọng. Một người gánh trên vai cả Trấn Yêu Quan chiến đấu liên tiếp mấy ngày. Vậy mà vừa rồi khi Quỷ Xa va chạm với Lý Bình An, hắn lại không cảm thấy khí áp trên người đối phương suy yếu. Ngược lại, giống như…... còn mạnh hơn!

Quỷ Xa hít sâu một hơi, lập tức nhanh như chớp xông thẳng tới phía trước, trường thương vung lên chém mạnh xuống đầu Lý Bình An. Một thương này chém xuống tưởng như ngay cả gió mây cũng phải thay đổi màu sắc, đây là một đòn chí mạng, đơn giản, mạnh mẽ, nhanh gọn, dứt khoát.

Chương 804: Người này không chết, Yêu tộc không yên

Tất cả sức mạnh đều tập trung ở trên thân thương, không để lại biến chiêu gì phía sau, trong chiêu thức chỉ tràn ngập khí thế quyết tử một đi không trở về.

Phấn độc!!

Cùng lúc đó, Yêu Thánh Bạch Trạch từ xa phóng ra một kiếm, đường kiếm lao đến thẳng tắp. Chỉ

có một kiếm duy nhất, không có kiếm thứ hai. Kiếm thuật tinh diệu, thường thường không xuất kiếm thì thôi nếu một khi xuất kiếm thì một chiêu quyết định thắng bại.

Bạch Trạch đứng khoanh tay, luồng kiếm ý Viễn Cổ này là hắn tích góp từng ít một mới có, không biết đã phải mất bao nhiêu tâm huyết. Đây chính là vây giết theo hình thức tập kích, không biết có bao nhiêu tu sĩ đã chết vì cách thức vây giết này, không phải bị tiêu hao, đấu đến kiệt sức mà chết, thì cũng sẽ bị kẻ tập kích dùng một chiêu lấy mạng.

16:58

Những toà Phi Kiếm Tháp của Trấn Yêu Quan đều đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Bạch Ngọc Kinh và Lão Ngưu canh giữ ở chính diện của

Trấn Yêu Quan. Yêu tộc tấn công dồn dập, từng đợt tiến lên đều bị đẩy lui. Nhưng ngay sau đó lại có từng đợt từng đợt tấn công khác đến, không có hồi kết.

“Phù”

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, Lý Bình An rõ ràng đã không còn mạnh mẽ như lúc ban đầu, hơi thở suy yếu dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Hơn mười đại yêu cảnh giới bát cảnh đang quần nhau với hắn, bọn chúng chính là chạy tới liều chết. Hơn nữa còn có vô số Yêu tộc, không cho Lý Bình An một chút cơ hội nào nghỉ ngơi.

Lý Bình An đã không còn nhớ rõ nữa đây là lần thứ bao nhiêu xung trận. Phù Tang đao đã bị đánh vỡ

địch thật sự là quá nhiều. Nhiều đến mức nếu như xếp thành hàng, để cho bọn họ chém giết, chém đến mười ngày mười đêm, chém đến tê tay, đầu óc mụ mị quay cuồng cũng giết không hết. Hắn đã không còn dư sức để điều khiển phi kiếm của Bạch Ngọc Kinh nữa, nếu không lão Ngưu bên kia sẽ không chịu đựng nổi. Hơn một trăm đại yêu cảnh giới Bát Cảnh luân phiên tấn công như vũ bão, hắn cũng chỉ có thể liều mạng đứng vững. Lý Bình An lại vung nắm đấm lên, lại một lần nữa giết ra một vòng tròn lớn trên chiến trường, rồi quay về đứng ở vị trí ban đầu.

Bạch Trạch âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải giết người này! Nếu không người này chắc chắn sẽ là đại họa của Yêu tộc. Lúc này đối với hắn mà nói việc công phá một tòa Trấn Yêu Quan không

người trấn thủ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Lý Bình An lần nữa triển khai ra thế quyền, đường lui đã không còn, hắn chuẩn bị dùng hết phần năng lượng còn lại cuối cùng trong cơ thể, hắn thì thào nói: “Lý Bình An, mở trận……

Nếu ngươi có thể đến sớm hơn một chút, ta đã có thể mời ngươi uống một bữa rượu rồi” Lý Bình

“A! Đừng nhé.” Cố Tây Châu nhếch miệng, nhe răng cười, nói: ” Từ trước đến nay, ta luôn luôn đến hay đi đều không có dấu vết, ngươi cũng biết mà. Đúng lúc, ta đang du ngoạn trên biển, nếu không

phải là trong lúc vô tình nghe Hải Long Vương nói đến chuyện này, bây giờ huynh đệ ta vẫn còn đang ở dưới biển hầm canh rùa uống đây.

“Ram—!

Dù là đang nói chuyện, Cố Tây Châu vẫn không quân địch nhân trước mắt, đơn giản đánh ra một quyền nhìn rất nhẹ nhàng, giống như chỉ là đang làm nóng người, nhưng quyền ý lại rất tàn bạo, buộc Dương Kiên Bạch phải lùi lại, đồng thời quyền ý rơi xuống đám binh lính Yêu tộc, giết chết vô số. Ngay say đó, hắn vung tay lên quăng Lý Bình An đến đầu tường thành, hướng về phía đại quân yêu tộc cao giọng nói: “Nửa hiệp sau, đổi người!”

Lý Bình An khép hờ hai mắt, nhìn thấy những cột sáng khổng lồ từ trên trời đổ xuống. Hắn ho ra một ngụm máu tươi, trong mê man nhìn thấy rất nhiều bóng người. Cuối cùng…... đến rồi. Viện quân nhân tộc đã tới ”

Chương 805: Viện quân đã tới

1803 chữ

Phía sau là đột quân mười ngàn Mạch Đao Thủ, đao xếp thành đao trận, nghiêm chỉnh, sẵn sàng đón địch.

16:59

Hai cánh bên là quân đoàn thiết kỵ Quan Ninh tiếng tăm lừng lẫy của Đại Tùy. Giáp trụ của kỵ sĩ gồm: lớp trong là lẫn giáp thủy tộc, lớp ngoài là vẫn giáp. Vân Giáp ở trước ngực và sau lưng có các vòng tròn bảo vệ lớn khá giống nhau đối xứng hai bên, hai vai khuỷ tay cũng được bảo vệ. Trên giáp khắc đầy phù triện. Phần đầu và thân ngựa cũng được trang bị đầy đủ giáp mã.

Trước trận một thành viên hổ tướng đứng hiên ngang, đầu đầy tóc bạc, lưng hùm vai gấu, hai mắt sáng ngời bắn ra ánh sáng quan sát bốn phía, cầm trong tay mã đao trơn nhẵn như nước mùa thu. Đây chính là Vũ An Quân uy danh hiển hách nhất Đại Tùy, Lưu Dũng.

Một ông lão mặc trang phục mãng bào màu đỏ, râu dài từ trong mây mù đáp xuống. Đó chính là Cảnh Dục đã được thăng chức làm thủ phụ Đại Tùy. Hắn nắm giữ quốc vận Đại Tùy, được khí vận một quốc gia bảo vệ, trong thời gian ngắn đã đứng đầu Tiên Nhân cảnh giới Cửu Cảnh.

Theo lý thuyết cho dù nhìn vào tu vi cảnh giới hay là tuổi tác của hắn, đung mạo bản thân cũng không đến mức già nua như vậy. Tuy

nhiên, hắn đã là thủ phụ Đại Tuỳ, là người đứng đầu một quốc gia, cũng không thể xuất hiện trước mặt người khác với một khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn được. Hắn sớm đã không còn là thiếu niên thiên tài Cảnh Dục ham thích vui chơi ở học viện Hoài Lộc Đại Tùy nữa. Mà đã là thủ phụ Đại Tuỳ dưới một người trên vạn người, nắm giữ vận mệnh của hàng tỷ lê dân bách tính. Bóng dáng Cảnh Dục yên lặng đứng trước Trấn Yêu Quan.

Võ phu từ trên trời trực tiếp giáng xuống đất, các tu sĩ thì khống chế pháp bảo vững vàng đáp xuống mặt đất, hai vị thần Âm Dương khổng lồ nâng núi cao lên…. Kim Thân Phật khổng lồ tỏa sáng trên chiến trường phía tây. Trường Thanh đã được xác định là Phật đời sau cũng gia nhập chiến trường. Chư Tử Bách Gia đã tồn tại trong các phái tại các nước ở Cửu Châu từ lâu. Tuy rằng trong lúc đó có mâu thuẫn nội bộ nhưng đối mặt với vấn đề liên quan đến Yêu tộc thì lập trường đoàn kết nhất trí là không thể nghi ngờ. Tướng sĩ tinh nhuệ tại các nước Cửu Châu, phần lớn quân đội đã lần lượt tiến vào quan.

Đạo môn, đại chưởng giáo Thanh Huyền chết trận, nhị Chưởng Giáo phản bội chạy trốn. Nho môn, người đứng đầu thiên hạ Khổng Dương chết trận…..

Chính vì thế vào lúc này, một số giáo phái tà môn đều ngừng hết các hành vi làm loạn, bắt đầu quan tâm lo lắng về sự tình ở Trấn Yêu Quan.

Đột nhiên trong lúc này, tiếng trống trận dồn dập, tiếng kèn lệnh vang

Hai cánh kỵ binh phối hợp với Mạch Đạo Thủ gào thét tiến lên nghênh địch, khí thế tấn công như phi mã, âm thanh hô hào như chuông vang.

“Vít…..”

“Phù Ngọc Sơn Yến Thập Tam mở trận!”

“Thục Sơn Nhuận Thổ mở trận”

“Vọng Giác Âm Thần Gia Trạch mở trận!” “Triều Lang Quan Bàng Tuấn mở trận!” “Trảm Yêu Nhân Hàn Vũ mở trận”

“Hoài Lộc học viện A Lệ Á mở trận!”

“Khụ khụ..

Máu tươi từ miệng mũi của Lý Bình An không thể khống chế được phun ra, dường như đây là lần đầu tiên hắn bị thương nặng đến như vậy. Nhận thức cuối cùng của Lý Bình An là nhìn thấy một

bóng người nhỏ nhắn đi tới chỗ hắn.

“Con bà nó, tên khốn nạn nào dám đánh đồ đệ giỏi giang đáng yêu của lão nương thành ra như vậy. A ui, đồ đệ của ta, ngươi không được chết đâu đấy, nếu ngươi chết ai sẽ chăm sóc cho vi sư, nuôi dưỡng vi sư lúc cuối đời đây~ Ngươi cũng không thể để cho ta, người đầu bạc tiễn người đầu xanh chứ…... Là ai! Lão nương sẽ đánh kẻ đã gây ra chuyện này, khiến hắn phân ra đầy mông đít!” Ngay lập tức, Lý Bình An mất đi toàn bộ ý thức…

Chương 806: Đêm nay không ai ngủ

1859 chữ

Một viên đan dược trị thương màu vàng đã sớm được đưa vào trong cơ thể hắn, chảy xuôi theo

huyết mạch. Mặc dù, nó không có năng lực khởi tử hồi sinh, nhưng đối với những vết thương trong nội phủ ngũ tạng lại có hiệu quả kỳ diệu.

Nghe thấy Lý Bình An nói chuyện, Liễu Vận giật mình. Ngay sau đó, nàng lập tức cười nhẹ nhõm: ” Ngươi…... Ngươi tỉnh lại rồi”

Lý Bình An muốn ngồi dậy, nhưng mới chỉ hơi động đậy một chút đã thấy toàn thân đau đớn kịch

liệt.

Trông thấy lão Ngưu không có việc gì, Lý Bình An mới yên lòng, “Khụ khụ khụ…... Lại là một trận ho khan kịch liệt. Lý Bình An đau đến mức không thể không nhắm hai mắt lại: ” Ngươi cảm thấy… cảm thấy chúng ta có thể thắng không?”

Liễu Vận nhíu đôi lông mày xinh đẹp lại, nói: “Ngươi nói ít một chút đi, ngươi đã làm tất cả những gì có thể rồi, an tâm dưỡng thương đi.

Lý Bình An mím môi: “Không phải Yêu tộc muốn diệt Nhân tộc, mà là kế hoạch của Vực Ngoại Thiên Ma muốn huỷ diệt Nhân tộc.

“Đại quân Yêu tộc các nơi cũng đang chạy tới đây…...

Buổi tối, hắn vẫn không thấy bóng dáng Liễu Vận trở về, đoán chừng là nghị sự ở ven hồ còn chưa kết thúc.

Những tuyến mạch màu vàng óng, giống như rễ cây đại thụ lan tràn ra khắp nơi, nối liền đến dòng khí vận của cả Nhân tộc. Hắn dùng nguyên khí còn lại không nhiều lắm của mình chậm rãi điều khiển tinh hoa sinh mệnh yếu ớt của mình. Hít vào thở ra từ từ, dần đều. Lý Bình An cố gắng thử từ

cuồng của lực lượng này.

Chương 807: Dung hợp

Triệu Linh Nhi trở về, ngồi xuống chiếc ghế, mắt khép hờ, đầu hơi nghiêng. Bốn người bọn họ quen biết từ thuở nhỏ, sau đó mỗi người đều có ước mơ riêng, theo đuổi con đường của riêng mình. Mặc dù đại đa số thời gian trong cuộc đời, bọn họ đã sớm không còn ở bên nhau nhưng tình cảm trước kia vẫn còn.

Bên ngoài đình nghỉ mát, ba người Yến Thập Tam, Chương Ngư kiếm sĩ, Nhuận Thổ đang uống rượu. Ba người bọn họ chính là không đánh không quen biết, lúc trước bởi vì chuyện làm ăn có xảy ra mâu thuẫn xung đột, rồi lại bởi vì xung đột mà quen biết kết bạn. Mấy năm nay Phù Ngọc Sơn và Thục Sơn vẫn thường xuyên qua lại làm ăn, cho nên tự nhiên trở thành bạn bè.

Ở xa xa, có hai người đang đánh cờ, Cảnh Dục với mái tóc bạc phơ đối lập với Trường Thanh đã mất đi ba ngàn sợi phiền não (cạo trọc).

“Tóc của Cảnh thí chủ lại mọc thêm không ít đấy…”

“ Với tu vi của Cảnh thí chủ thì cũng không cần phải tốn nhiều công sức, khổ tâm như thế.

“Nhưng mà bây giờ thì chưa được.” Cảnh Dục khẽ thở dài: ” Chờ đến ngày không còn làm quan nữa, không còn làm quan thì không cần suy nghĩ gì nữa. Lần trước chúng ta gặp nhau là khi nào nhỉ?” Trường Thanh hơi ngẩn ra, suy nghĩ một lát rồi nói: “Tiểu tăng cũng không nhớ rõ nữa, chỉ biết là đã lâu…rất lâu rồi thôi…..

“Đúng vậy, lâu rất lâu rồi.”

Cảnh Dục cũng chìm vào trong hồi ức. Lúc trước tâm huyết dâng

trào, hắn còn lôi kéo Trường Thanh và Lý Bình An lập ra tổ đội tên là "Cửu Châu tam kiệt". Cứ cách một khoảng thời gian, bọn họ lại phải tụ tập lại một chỗ, bàn bạc một chút chuyện, làm một số việc gì đó, hoặc đơn giản là chỉ gặp gỡ nhau, tưởng tượng cảnh tượng danh hiệu Cửu Châu Tam Kiệt truyền khắp thiên hạ….. Nhưng theo thời gian trôi qua, tuổi tác dần dần lớn lên. Mỗi người đều bắt đầu bận rộn với chuyện của riêng mình. Cảnh Dục trở thành thủ phụ đại thần của Đại Tùy. Trường Thanh truyền bá Phật pháp khắp nơi, trở thành Đức Phật Đà tương lai. Dường như chỉ có Lý Bình An là gần như không hề thay đổi. Vẫn là người lãng khách tự do làm theo ý mình, đi du lịch khắp mọi nơi.

"Con bà nó! Có phải người trộm rượu của lão nương không?"

"Ợ~" Cố Tây Châu ợ một cái: " Sao lại có chuyện đó?" "Bầu rượu trong tay ngươi là bầu rượu của lão nương!" "Bầu rượu của ngươi? Trên đó có viết tên ngươi không?" Ánh mắt Cố Tây Châu nhìn chăm chú vào bầu rượu.

"Trên đó rõ ràng viết hai chữ Xích Tâm, chắc là đạo hiệu của ai đó, sao lại thành bầu rượu của ngươi được.

- Nói lung tung, đây chính là bầu rượu lão nương đoạt được từ trong tay hắn!"

"Uống một ngụm, ngươi đã uống gần như hết bầu rượu của lão nương, giờ còn có cái rắm! Đó là rượu ta để cho đồ đệ giỏi giang của ta"

Cửu Châu rộng lớn, khi còn trẻ có thể du ngoạn khắp nơi, tình cờ gặp nhau, kết nên tình nghĩa sâu đậm.âm Sau đó, lại xa cách nhau, có thể cả đời này cũng sẽ không gặp lại.

Vì lý do đó, Trương Tung Trương Từ Tâm mới quyết định đến Trấn Yêu Quan, cũng bởi như vậy mà

mất mạng.

Ngay khi vào trong hồ nước, não bộ của Lý Bình An trở nên trống rỗng, chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh buốt. Hắn hơi hoảng hốt, tập trung tinh thần lắng nghe, hắn nghe thấy tiếng kiếm reo "Ong ong ong…... nhè nhẹ, có tiết tấu.

Từng dòng kiếm khí chảy xuôi vào trong cơ thể của Lý Bình An. Kiếm khí sắc bén khiến thân thể

vốn đã bị thương nặng của hắn trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Trong đau đớn kịch liệt, Lý Bình An cảm giác nước trong hồ bắn lên đều là máu tươi của mình. Lục phủ ngũ tạng, kinh mạch, các huyệt đạo giống như đều bị phá hủy trong nháy mắt. Mắt hắn tối sầm lại, một vùng tối đen, cái gì cũng không thấy rõ.

Ngay lúc kiếm khí đi qua bí huyệt trên cơ thể hắn, đại đạo phù văn nhanh chóng vận chuyển. Đại đạo phù văn không hấp thu kiếm khí rất sắc bén kia, mà biến chúng thành khí áp mềm mại hơn. Giống như là tia sáng ánh trăng, một vũng nước trong, bắt đầu chậm rãi chảy ngược vào trong thân thể Lý Bình An, nuôi dưỡng thân thể hắn.

Chương 808: Xin chư vị đạo hữu, giúp ta!

2315 chữ

Trận quyết chiến được quyết định bắt đầu vào giờ Thìn ba khắc.

Toàn bộ Yêu tộc không tiếc bất cứ giá nào di chuyển đến đến phía bắc Vân Châu tấn công Trấn Yêu Quan. Không giống với trận chiến trước đây chỉ nghiêng về một phía Yêu tộc, lần này phía Nhân tộc dốc sức toàn lực ứng chiến. Cục diện đã ít nhiều duy trì trạng thái giằng co với Yêu tộc.

Dưới chân núi, Yêu Thánh Bạch Trạch đứng hiên ngang với thế gian.

Một bóng người xuyên qua mây mù, từ trên bầu trời giáng xuống. Dưới chân người này thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ ầm ầm. Đó là một người đàn ông mặc áo ngắn, đang nhanh chóng tới gần Bạch Trạch.

Cho dù, Bạch Trạch đã bố trí trận địa Tam Sơn Ngũ Nhạc dưới chân nhưng vẫn không ngăn cản được thân hình của người này. Đó là võ phu Cố Tây Châu.

Mặc dù Cố Tây Chây không phải là người đầu tiên của Nhân tộc đột phá cảnh giới võ phu Cửu Cảnh, nhưng không ai nghi ngờ hắn là người mạnh mẽ nhất trong số đó.

Nhắc tới cũng thật là trùng hợp, võ phu Nhân tộc gần đây nhất đột phá cảnh giới Cửu Cảnh, là người đã chết dưới trận đấu quyền với

Bạch Trạch. Khi đó, Bạch Trạch dẫn binh tấn công Trấn Yêu Quan. Khổng Dương và vị võ khách Cửu Cảnh kia, còn hai vị Tiên Nhân cảnh giới Cửu Cảnh khác, mấy người đại năng Binh gia. Họ liên hợp lại muốn tiến hành vây giết Bạch Trạch, kẻ được coi là mạnh nhất dưới Yêu Tổ này. Nhưng kết quả chính là đại bại, phải thê thảm rút về!

Cuối cùng vì để yểm hộ cho nhóm người Khổng Dương rút lui, không để toàn quân bị diệt. Vị võ phu Cửu Cảnh ấy đã đánh ra một quyền sinh tử cuối cùng của mình hướng về phía Bạch Trạch.

Nhưng Bạch Trạch lại rất dễ dàng đối phó với đòn tấn công đó, hắn cũng không nghĩ biện pháp giết chết vị võ phu Cửu Cảnh này ngay. Dù sao võ phu cảnh giới Cửu Cảnh cũng không thể dễ dàng bị giết chết.

Bạch Trạch ném vị võ phu Cửu Cảnh đó vào trong Minh Ngục của Yêu tộc, sau đó chỉ qua vài trăm năm, vị võ phu Cửu Cảnh chết già ở nơi đó, tiết kiệm cho Bạch Trạch rất nhiều sức lực.

“Phùng ! Phùng! Phùng!”

Phía sau lưng Bạch Trạch là ánh lửa mặt trời mạnh mẽ chiếu rọi, thông thường ngay cả thân thể đại năng cảnh giới Bát Cảnh cũng sẽ bị nung chảy.

Xuất hiện với Cố Tây Châu là một bóng hình nhỏ nhắn xinh xắn, bóng hình này nhảy lên đứng trên đám mây, sau lưng nàng còn cõng một cái hồ lô rất lớn.

Đó chính là Thanh Phong, tiên nhân cảnh giới Cửu Cảnh, đồng thời còn là một võ phu cảnh giới Bát

Cảnh.

Nàng là một thiên tài Nhân Tộc, có thể nói là thiên tài Nhân tộc có một không hai.

Người đồng thời tu luyện theo hai hướng rất khó đột phá cảnh giới Thất Cảnh.

Mà Thanh Phong không chỉ không những cả hai hướng đều đột phá, mà còn tu luyện từ cảnh giới luyện khí đến cảnh giới Tiên Nhân.

Bây giờ phóng tầm mắt ra tìm khắp tu sĩ Nhân tộc ở Cửu Châu, có thể làm đối thủ của Bạch Trạch sợ rằng chỉ có hai người này.

Yêu Thánh Cửu Anh lúc trước bị Binh gia tiên nhân Mặc Thuần đánh trọng thương, đã một lần nữa xuất hiện trên chiến trường.

Bản thể của Cửu Anh là rắn khổng lồ chín đầu, sinh mệnh lực rất mạnh mẽ.

Nhật tinh luân và nguyệt tinh luân xoay chuyển vòng quanh nhau, ở trên chiến trường giống như binh gia tiên nhân càng giết càng mạnh.

Trên chiến trường, tu sĩ Nhân tộc đều không dám tới gần vị Yêu Thánh có lực trấn áp mạnh mẽ này.

“Vút vút – -!!!

Một loạt phi kiếm từ trên không lao xuống trước mặt Cửu Anh. Cửu Anh không tránh không né, nhìn thẳng về phía bóng người xuất hiện cách đó không xa. Vương Nghị đặt một đầu hộp kiếm xuống đất, một tay dặt vào đầu hộp kiếm còn lại. Đồng thời sau lưng hắn xuất hiện ba bóng người là Bàn Tuấn, A Lệ Á, Triệu Linh Nhi.

“Hôm nay, ta thay mặt sư phụ đấu Kiếm!

Dường như Cửu Anh chú ý tới khí áp trên người Vương Nghị, có chút giống với Tiên Nhân Cửu Cảnh, Mặc Thuần kia. Hắn không kìm được mà hừ ra một tiếng: ” Đến sư phụ ngươi bổn tọa còn không sợ, huống chi một đứa trẻ con như ngươi!”

“A gào a gào a gào!

Dưới từng trận kiếm kết cấu tuyệt mỹ của Chương Ngư kiếm sĩ, binh lính Yêu tộc đều bị chê thành

mấy đoạn.

Yêu Thánh Khâm Nguyên nhìn thấy cảnh tượng này thỉ không thể kiểm chế nổi nữa lập tức ra tay. Hắn lắc mình đi tới trước người Chương Ngư kiếm sĩ: ” Đồ bạch tuộc thối tha, ngươi đúng là loại phiền phức!”

Chương Ngư kiếm sĩ cầm kiếm trước người, bị khí thế mạnh mẽ của Yêu Thánh Khâm Thiên ép

phải lùi lại.

Ngay sau đó, lại xuất hiện một bóng người tay nắm thành quyền đấm tới Yêu Thánh Khâm Thiên. Đó là võ phu một tay Yến Thập Tam.

“Ầm ầm ầm – -!”

Yêu Thánh Khâm Nguyên vừa lùi bước về sau đồng thời liên tục triển khai ra ba luồng trận pháp. Toàn thân quyền ý tinh thuần của Yến Thập Tam lưu chuyển giống như một sợi dây nhỏ màu vàng, từ dưới chân hắn phát ra. Chỉ trong giây lát khiến cho trận pháp của Yêu Thánh Khâm Nguyên sụp đổ.

“Ăn một pháp bảo của ta!”

Một viên gạch được bao bọc bên ngoài bởi phù triện bay tới.

Yêu Thánh Khâm Nguyên cũng không hề để ý, nhưng trong nháy mắt viên gạch kia lại biến thành vô số viên gạch tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, giống như hình thành một vùng không gian nhỏ vậy Yêu Thánh Khâm Nguyên vào bên trong đó.

Tuy nhiên ngay sau đó không gian này bị Yêu Thánh Khâm Nguyên đánh nát.

Nhuận Thổ mặc pháp bào xuất hiện ở trên chiến trường, thủ quyết bấm một cái, phía sau lưng hắn xuất hiện từng hàng từng hàng phù triện, chúng hợp lại với nhau giống như tạo thành một bức tường lớn.

Tại mặt chính diện của chiến trường là vô số tu sĩ Nhân tộc và tu sĩ Yêu tộc hỗn tạp trộn lẫn vào

Viện trưởng học viện Hoài Lộc, hai vị Đại Nho, tân nhậm chưởng giáo Đạo Đình, tiên nhân Pháp gia… và hơn mười vị tiên nhân cảnh giới Cửu Cảnh đã gia nhập chiến trường. Vô số quân sĩ giơ chiến khiên lên trên đỉnh đầu, ở dưới ánh trời chiều đồng loạt xông vào chiến trường.

Trong bối cảnh ngọn lửa cháy rực bùng bùng, tiếng hò hét của nhân mã, tiếng hiệu lệnh khiến mặt đất rung chuyển. Những người đi tiên phong phía trước giống như mũi nhọn của thanh đao, phía sau lưng họ là binh lính tràn ra, giống như kiến đen ra khỏi tổ, đông đúc xông lên, thanh thế to lớn, giống như dòng chảy sắt lạnh lao thẳng đến đại quân Yêu tộc.

Trận chiến giữa đại quân Yêu tộc và đại quân Nhân tộc khiến cho trời đất chao đảo.

Chiến trường hai quân giao chiến như đại dương mênh mông, trải dài không thấy bờ, lửa nóng hừng hực bốc cháy khắp nơi, máu chảy thành sông, đất đai cằn cỗi.

Đi theo tiếng hò hét xông trận anh dũng là từng hàng phi kiếm phóng tới tạo thành âm thanh gào thét rung động màng nhĩ.

Lưu Dũng vung tay lên cao, hô thật to: “Theo ta phá trận!”

Ánh mắt của các binh sĩ đỏ ngầu như máu loé ra ánh sáng trên khuôn mặt dữ tợn.

Phía sau đại quân Yêu tộc, trong quân trướng có một bóng người đang ngồi khoanh chân.

Nếu là có tu sĩ Trấn Yêu Quan ở đây, liếc mắt một cái là có thể nhận ra người này. Đó là đại chưởng giáo Đạo gia, Thanh Huyền.

Nhưng lúc này trang phục trên người Thanh Huyền đã đổi thành một bộ long bào màu vàng, trên mặt treo một nụ cười không phải là của Thanh Huyền.

Vực Ngoại Thiên Ma khẽ thở ra một hơi: ” Thật là khó khăn, không uổng công ta dày công vất vả” Hắn nhìn thân thể mới này của mình, rất hài lòng. Đây chính là thân thể cường giả mạnh nhất

đương thời của Nhân tộc. Không những vậy, hắn còn là chi chủ của Trấn Yêu Quan.

Tuy nói Trấn Yêu Quan hiện tại đã đổi chủ nhưng mà Thanh Huyền lại đã làm chi chủ Trấn Yêu Quan liên tục nhiều năm.Trong các đời chi chủ là người chấp chưởng Trấn Yêu Quan thời gian dài nhất, há có thể nói đổi chủ là đổi dễ dàng ngay được.

Lúc này Vực Ngoại Thiên Ma hóa thân thành Thanh Huyền vuốt ve hạt châu trong tay.

Mưu đồ mấy vạn năm làm sao có thể bị một kẻ Thiên Phạt nhỏ nhoi mà hỏng toàn bộ kế hoạch được!!

Hắn liếc mắt nhìn về phía nhị chưởng giáo Đạo gia Dương Kiên Bạch.

“Lần này may nhờ có ngươi”

“Đừng quên lời hứa của ngươi..”

Dương Kiên Bạch nhìn thân thể vốn thuộc về đại sư huynh bây giờ do người khác điều khiển, tâm trạng hắn rất phức tạp.

Ngay sau đó, hình dáng Thanh Huyền đã xuất hiện trên chiến trường nóng như lửa.

Trên chiến trường, không vì sự xuất hiện của hắn mà xảy ra điều gì xáo trộn. Bởi vì thực tế, cho dù là hắn có dùng thân thể của Thanh Huyền cũng không ai còn tâm trí chú ý tới hắn, tình hình chiến

trường hiện tại là một vùng hỗn loạn, chỉ cần hơi chút không chú ý là có thể mất mạng ngay tại

Cho nên đến tận khi hắn dẫn động toàn bộ Trấn Yêu Quan, tất cả mọi người mới chú ý tới sự biến hóa này.

Hắn muốn để cho Thanh Huyền một lần nữa trở thành chi chủ Trấn Yêu Quan, từ đó triệt để phá hủy hoàn toàn Trấn Yêu Quan, phá hủy nơi tập trung khí vận Nhân tộc này.

“Ầm ầm ầm…”

Một trận rung chuyển phát ra âm thanh ầm ầm áp đảo tất cả âm thanh khác trên chiến trường. Một lát sau, đất rung núi chuyển.

Một tiếng “Oành” thật lớn vang lên, sấm đánh, chớp giật, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều bị chấn động đến mức đầu váng mắt hoa, màng nhĩ sắp nứt thủng.

Mỗi một lần chớp sét lóe lên, mọi thứ xung quanh trở thành một vùng trắng xóa.

Trong phút chốc, trước mắt mọi người đều là một vùng trắng xóa, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, bên tai chỉ nghe tiếng sấm ầm ầm, còn những âm thanh khác ai cũng không nghe thấy. Viện trưởng học viện Hoài Lộc thì nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, đương nhiên cũng phát hiện Thanh Huyền đang điều khiển tất cả. Viện trưởng thấy hắn ngửa mặt lên trời, cũng nghe được tiếng thét dài vui sướng vang tận trời xanh của hắn.

Mưu đồ hàng ngàn năm, nghịch chuyển Càn khôn, đảo ngược thiên địa, điên đảo âm dương, chỉ vì tiêu diệt sinh cơ của Nhân tộc.

Ha ha ha ha ha!” Cái gì là thiên tài Nhân tộc, cái gì là Yêu tộc lão tổ,

cái gì là Trấn Yêu Quan. Chẳng qua đều chỉ là quân cờ của hắn mà thôi.

Sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi, tiếng gào thét này khiến cho bọn họ đều cảm nhận được một sự sợ hãi!

Dường như nghe thấy được vô số Thần Ma chi hồn đang gào thét.

sup đồ!!

Vào giờ khắc này, bọn họ kinh hãi phát hiện Trấn Yêu Quan bắt đầu Biểu tượng đại biểu cho khí vận Nhân tộc đang bắt đầu bị tan rã sup đổ. Cảnh tượng quỷ dị này khiến cho trong chớp mắt tất cả mọi người đều bị sốc đến ngây ngươi.

Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì… Tâm trí của mọi người đều trở nên trống rỗng, chỉ thấy người trước mắt.

Tiếng cười man rợn của Vực ngoại thiên ma bỗng nhiên im bặt, bởi vì hắn bất ngờ phát hiện Trấn

Yêu Quan vậy mà đang bắt đầu chống cự lại sức mạnh của hắn.

Không chỉ như thế, luồng lực lượng chống lại này còn đang tăng lên nhanh chóng, trong nháy mắt đã biến thành luồng lực lượng mênh mông cuồn cuộn.

Cái gì?

Một đôi mắt màu xanh thẫm từ trong Thủ Kiếm Các, nơi chỗ sâu nhất của Trấn Yêu Quan, chậm rãi mo ra.

Sóng gió nổi lên.

Lý Bình An tắm trong ngọn lửa niết bàn tái sinh, ngón tay chỉ lên trời, lập tức xuất hiện một cột ánh sánh trắng dựng thẳng giữa trời, nối liền thiên địa.

“Các vị đạo hữu, xin hãy giúp ta!”

Chương 809: Khắp tám phương thiên địa xuất hiện rất nhiều dị tượng

Những sợi tơ vô hình màu vàng kết nối với khí vận Trấn Yêu Quan, một lần nữa trở nên ổn định lại. Tiếng nổ động đất dừng lại, toàn bộ Trấn Yêu Quan như không có chuyện gì xảy ra.

Ánh sáng trắng đều biến mất, thay vào đó là vô số ánh sáng kiếm.

Trên bầu trời của Trấn Yêu Quan ánh sáng kiếm đan xen với nhau thành một tầng lại một tầng giống như là mạng lưới.

Trong mỗi một ánh kiếm đều có một luồng kiếm khí khiến cho trái tim người ta đập loạn.

Có luồng kiếm khí u ám, có luồng kiếm khí thê lương, có luồng kiếm khí lại chứa sinh khí bừng bừng, có luồng kiếm khí nén lại bên trong..

Ngàn vạn kiếm khí phân biệt rõ ràng giống như là vô số kiếm tu, mỗi người có một cá tính riêng. “Lên!”

“ Ong” một tiếng, vô số kiếm quang giáng xuống chiến trường, kiếm quang trên không trung bỗng

hóa thành từng người cầm kiếm, giống như những kiếm tu đã khuất một lần nữa tái sinh. Kiếm khí như mưa rền gió dữ, theo sau là vô số dòng ánh sáng, chiếu rọi đầy trời.

Mỗi một kiếm đều như quét qua bán kính không gian trong phạm vi trăm trượng.

Kiếm khí dữ dội không kiêng kỵ bất cử thứ gì, thoải mái mở trận mà đi.

Mọi người cảm nhận được luồng lực lượng dữ dội lướt qua bên người, những người đứng trên chiến trường đều không khỏi giật mình.

Lúc này, Vực Ngoại Thiên Ma đã hóa thân thành Thanh Huyền, vẻ mặt nghiêm trọng, nhìn chằm chằm vào Trấn Yêu Quan.

Hắn muốn cười nhưng cười không nổi.

A chết tiệt! Tên kia còn sống, không chỉ còn sống mà còn sống rất tốt, rất khoẻ mạnh. Thậm chí còn củng cố vững chắc vị trí chi chủ của Trấn Yêu Quan.

Vực Ngoại Thiên Ma cảm nhận được luồng lực lượng dữ đội kia càng lúc càng mạnh hơn thì chân mày nhíu chặt.

Kế hoạch lớn vạn năm, làm sao có thể bị hủy hoại trong tay một Nhân loại nhỏ bé kia!!

Đột nhiên hắn giơ tay lên, "gào" một tiếng rồng ngâm uy nghiêm vang lên.

Một thanh trường kiếm màu xanh, khí lạnh toả ra khắp thân kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Mũi kiếm hướng lên trời, hóa thành một cột kiếm màu xanh, cắn nuốt linh khí khắp một vùng thiên

dia.

Hắn không phải người Cửu Châu, chính xác mà nói hắn căn bản không thuộc về thế giới này vì thế hắn không cảm nhận được cái gọi là linh khí.

Chỉ khi đoạt xá một thân xác có đủ khả năng chứa đựng linh hồn hắn, hắn mới có thể làm được việc này.

Xét theo một phương diện nào đó mà nói, hắn và Lý Bình An có rất nhiều nét giống nhau.

Ngay tại thời điểm hắn xuất kiếm, lập tức có một dải ánh sáng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, chiếu sáng khắp bầu trời.

Vực Ngoại Thiên Ma cảm nhận được luồng kiếm khí đang tấn công về hướng mình.

Hắn vung kiếm đánh tan, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải giết người kia.

Nếu không chắc chắn người đó sẽ phá hỏng kế hoạch lớn của hắn.

Trấn Yêu Quan chỉ có thể có một chủ nhân!

Lý Bình An cởi hồ lô rượu xuống, uống cạn toàn bộ rượu trong hồ lô.

Ngay sau đó, hắn thở ra một hơi dài, xắn tay áo lên, khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã ở trên không trung vị trí của Vực Ngoại Thiên Ma tung ra một quyền ác liệt, quyền phong bao phủ thân thể Vực Ngoại Thiên Ma vào bên trong.

Vực Ngoại Thiên Ma ra một chiêu, tinh thần trong tiểu thiên địa sụp đổ.

Ở trên bàn tay của hắn, xuất hiện một bức bát quái đồ, tám tám sáu mươi bốn quẻ.

Mỗi một quẻ đều là tiên thuật ngưng tụ tạo thành, mỗi quẻ ngưng tụ thành một đòn sát chiêu, giao hòa lẫn nhau.

Giờ khắc này, ánh sáng trắng chói mắt vượt xa tưởng tượng bùng phát, khắp thiên địa chỉ toàn là ánh sáng trắng vô tận, bao trùm hết thảy mọi thứ.

Vực Ngoại Thiên Ma thông hiểu tất cả các chiêu số của Thanh Huyền, chúng có lực tàn phá khủng bố đến cực điểm.

Quẻ tượng hàng ma lực, sóng dữ càn khôn, bảo ấn phá sơn….. một loạt tiên thuật tiến về phía Lý Bình An.

Đồng thời, một cái kết giới dung hợp pháp quyết tam phái Phật, Đạo, Nho hình thành một hàng

phòng tuyến chặt chẽ bao vây Lý Bình An.

Phương pháp ứng chiến của Lý Bình An cũng rất đơn giản, một mặt điều khiển Bạch Ngọc Kinh xuất hiện mạnh mẽ cuồn cuộn, đồng thời mặt khác Lý Bình An cũng triển khai ra thế quyền, quyền ý chảy xuôi theo toàn thân như một vầng mặt trời lớn.

Phần lớn tiên thuật đều không thể phá vỡ được phòng ngự của Bạch Ngọc Kinh. Chỉ có một số ít lọt qua được nhưng lại bị quyền ý hùng hậu của Lý Bình An nghiền nát.

Từ trong khiếu huyệt của Vực Ngoại Thiên Ma bay ra một thanh phi kiếm dài nhỏ, phi kiếm vừa di chuyển đã thi triển ra thần thông bổn mạng. Lập tức bao vây thân thể Lý Bình An vào trong thế giới cực lạnh có băng tuyết bay múa.

Đầu tiên là từng ngọn núi tuyết đột ngột mọc lên cao vút, đập về phía Lý Bình An. “Ầm ầm ầm….. Đồng thời lúc đó, băng tuyết lan tràn ra khắp nơi. Sương trắng trên đỉnh núi bị đông kết lại trong không khí, đồng thời cũng đông cứng Lý Bình An lại.

Sương tuyết càng lúc càng dày hơn, gió thổi càng lúc càng lạnh hơn, và các vết nứt dưới lớp băng ngày càng lớn hơn và rộng hơn.

“Ong – -!!”

Một thanh cổ kiếm từ trong Trấn Yêu quan bay ra, đồng thời cũng thi

triển thần thông. Một kiếm chém xuống bổ mở một ngọn núi, một kiếm đâm tới xuyên thủng lòng núi khác, tất cả các ngọn núi đều bị chém thành bụi mịn.

Cổ kiếm xoay tròn rất nhanh, chỉ trong chốc lát hòa tan toàn bộ tiểu thiên địa.

Ngay sau đó, nó kéo Vực Ngoại Thiên Ma vào trong tiểu thiên địa của mình.

Phía sau lưng Lý Bình An là một dải phi kiếm bay vờn quanh, cùng lúc đó hắn phi thân lên tiến tới chỗ Vực Ngoại Thiên Ma, tung quyền đấm ra liên tiếp, một quyền lại một quyền.

Nắm đấm đánh ra rất đơn giản nhưng lại đánh cho thân hình Vực Ngoại Thiên Ma không ngừng rơi xuống phía dưới.

Pháp trận phòng ngự trước người Vực Ngoại Thiên Ma cũng nhanh chóng sụp đổ một tầng lại một tầng. Hoàn cảnh xung quanh hai người lại thay đổi. Từ một vùng tiểu thiên địa này lại lần nữa xuyên qua đến một vùng tiểu thiên địa khác.

Tại vùng đất rộng lớn Thần Châu, hàng loạt võ tướng mặc giáp vàng được tiên kiếm kêu gọi, xông lên như diều gặp gió.

Thần thông của từng thanh tiên kiếm đã được Lý Bình An giải phóng, chúng nhanh như chớp.

Từng biển mây, động phủ bị Lý Bình An bổ ra.

Kiếm thuật huyền bí Tứ Quý là bốn mùa xuân, hạ, thu, đông chém xuống như mưa như bông tuyết. Còn có một số thần thông khác thì trực tiếp bị Lý Bình An đánh vỡ.

Sử dụng một thanh bội kiếm chứa đựng ý chí của vô số tiền bối, cũng không phải dễ dàng như vẻ bề ngoài.

Vô số kiếm khí dung nạp vào trong bản thân, những kiếm khí này cũng không phải là thống nhất, thậm chí còn đối kháng lẫn nhau, tàn sát lẫn nhau….. Chạy lung tung trong cơ thể.

Sở dĩ Lý Bình An còn sống, là bởi vì trong cơ thể hắn có đại đạo phù văn giống như một đại trận khiến cho kiếm khí của những thanh kiếm viễn cổ trở nên dịu dàng hơn, để hắn có thể sử dụng.

Khắp tám hương thiên địa xuất hiện rất nhiều dị tượng.

Sông núi thình lình xuất hiện, trên biển dâng lên trăng sáng giữa ban ngày.

Chân trời phía đông xuất hiện khí tím ba vạn dặm, đất nở sen vàng.

Đầm lầy khô cạn, cỏ cây héo úa, chu vi vạn dặm đều rung chuyển.

Trên bầu trời Vân Châu cao vạn dặm, mây tập hợp lại như biển, trùng trùng điệp điệp, nhanh

chóng rơi xuống.

Một loạt bóng người xuyên qua tầng mây.

Một con đại yêu hóa thành một người khổng lồ cao mấy trăm mét, giống như một Thái Cổ Ma Thần. Nhưng chỉ trong nháy mắt một thanh trường kiếm đã đâm xuyên qua đầu con đại yêu.

Những con đại yêu khác hoàn toàn không thể giãy dụa, từng đường kiếm màu vàng đan xen giống như lồng giam vây lấy thân thể bọn chúng.

Cảnh Dục vung kiếm chém ngang trước mặt, ánh kiếm lóe lên, đầu một đại yêu bay lên cao hơn mười trượng, rồi mới rơi xuống đất.

Trong thiên địa, máu chảy thành sông dài vạn dặm. Vô số hồn phách u linh trôi dạt ở trong dòng chảy hỗn độn, bất tử bất diệt. Đây là bổn mạng thần thông của Yêu Thánh Khâm Nguyên, còn Yêu Thánh Thương Dương thì treo kiếm bên hông.

Cảnh Dục cầm kiếm, gần như trong nháy mắt xuất hiện vô số phù lục.

Trên vô số phù lục là vẽ cảnh vật trong quốc gia Đại Tùy, từng tấm phủ lục sơn thủy đồ nối liền với nhau như vô số núi cao, sông ngòi, các động phủ sống động như thật.

Là người nắm trong tay khí vận của một nước, đứng đầu một quốc gia, tuổi trẻ đã nổi tiếng. Trước

đây, Cảnh Dục đã có danh xưng là thiên tài kiếm tu.

Cảnh Dục xuất kiếm.

Trên chiến trường, tượng Phật Đà Kim Thân vĩ đại, so với Trấn Yêu Quan còn to lớn, oai phong hơn, càng thêm vượt trội hơn hết thảy pháp tướng kim thân trên chiến trường.

Trường Thanh ngồi khoanh chân trên mặt đất, chuyển động hạt phật châu.

Giờ phút này cho dù là pháp tướng của Yêu Thánh cũng chỉ giống như một hạt bụi dưới chân núi

Chương 810: Đến giờ phút Nhân tộc nguy nan rồi

2434 chữ

Trên biển mây, Lý Bình An oai nghiêm đứng đối diện với Vực Ngoại Thiên đã hóa thành Thanh Huyền. Trên tay Vực Ngoại Thiên Ma lần nữa kết thành pháp ấn. Một pháp ấn sinh ra vạn pháp ấn, mãi mãi không hết. Kiếp vẫn dày đặc, sắc trời trong vòng bán kính ngàn dặm bỗng âm u.

Hai bên chém giết đã đến thời khắc gay cấn nhất. Một quyển tranh sơn thủy trải ra trên không trung chuẩn bị tạo lôi kiếp đánh xuống.

Lý Bình An ngẩng đầu lên, nhìn lôi kiếp kéo tới, biết đã không thể cứu vãn được tình hình nữa.

Trên tay hắn cầm một thanh kiếm nhìn qua khá là mỏng manh, giống như kiếm của nữ nhân. Người cuối cùng sử dụng nó là Trương Tung. Kiếm có tên là Vấn Tâm.

Lý Bình An một tay cầm kiếm, rút kiếm ra, từ phía trên xẹt qua một đường cầu vồng. Sau một lúc, thiên địa yên tĩnh, lôi kiếp đã tiêu tán…...

Trận đại chiến giữa hai người cũng không vì vậy mà kết thúc.

So với trận chiến giữa Thanh Huyền và Yêu Tổ chỉ càng ác liệt hơn chứ không kém.

Cuối cùng Vực Ngoại Thiên Ma đứng trên một ngọn núi, hắn nhìn về phía trước. Trong mắt tràn đầy căm phẫn và thù hận, ở phía sau lưng hắn hàng loạt núi lớn, hang động sụp đổ ầm ầm.

Cả một khu vực rộng lớn sau trận hạo kiếp chỉ còn lại một vùng phế tích tang thương. Đập vào tầm mắt đều là đổ nát hoang tàn, một vùng đất hoang vu cằn cỗi, sự sống bị cắt đứt, không còn lại bật cứ thứ gì.

Thân thể Thanh Huyền đã tàn phá, nát bét không hoàn chỉnh.

Một nửa thân thể đã bị bóc ra, bên trong lộ ra máu thịt be bét. Nhưng hắn vẫn đứng oai nghiêm sừng sững, dữ tợn đáng sợ như ánh mặt trời

Những tấm phù triện được khảm sâu trong nguyên thần của hắn, pháp ấn sơn thủy đang rất nhanh chóng sụp đổ.

Đó là do một tia ý thức cuối cùng còn sót lại của Thanh Huyền gây ra.

Thanh Huyền cũng không phải bị Vực Ngoại Thiên Ma đoạt xá hoàn toàn, mà ẩn giấu một tia nguyên thần cuối cùng sâu trong cơ thể.

Ở giây phút cuối cùng, hắn đã hi sinh dùng cái giá là hồn phi phách tán để kích nổ thân thể của chính mình.

Mặc dù bị Vực Ngoại Thiên Ma kịp thời phát hiện, nhưng những thương tổn Thanh Huyền gây ra cho chính thân thể của mình không thể xoá bỏ.

Cũng như thế, Lý Bình An đứng đối diện cũng không dễ chịu hơn, tuy nói mặc dù nhìn qua bên ngoài hai người bị thương như nhau, người tám lạng kẻ nửa cân.

Nhưng lục phủ ngũ tạng bên trong lại hoàn toàn khác, Lý Bình An không bị thương đến mức độ đó. Hắn vừa điều chỉnh nguyên khí, vừa sử dụng sức mạnh của đại đạo phù văn tăng tốc chữa thương. Khi Lý Bình An hồi phục đã có thể tiếp tục chiến đấu tiếp thì Vực Ngoại Thiên Ma tuyệt đối không thể hồi phúc hoàn toàn.

Không nghi ngờ gì nữa, Lý Bình An đã thắng trong cuộc chiến này.

Vực Ngoại Thiên Ma đã tính toán hết thảy mọi chuyện, tính đến cả chuyện Dương Kiên Bạch phản bội, tính đến cả trận chiến giữa Yêu Tổ và Thanh Huyền, tính ra cả chuyện mình có thể chiếm đoạt được thân thể của Thanh Huyền, từ đó có thể điều khiển được Trấn Yêu Quan.

Nhưng chỉ có một chuyện tuyệt đối hắn không tính đến, đó là Lý Bình An sẽ trở thành tân nhậm chi chủ của Trấn Yêu Quan, ở trong thời gian cực ngắn, đã có thể dung hợp hoàn toàn với Trấn Yêu Quan. Do đó Lý Bình An có thể đánh bại hắn.

Ở ngoài kế hoạch tính toán của hắn, đâu chỉ có riêng Lý Bình An, còn

là sự hi sinh, dùng chính sinh tử để đánh cược của vô số anh hùng Trấn Yêu Quan, đánh ra một con đường sống. Đúng vậy, đó còn là kiếm tiên các đời truyền lại, đánh cược lấy một cơ hội cuối cùng.

Là sự hi sinh anh dũng của vô số tu sĩ Cửu Châu đương thời xông đến chiến trường.

Hắn lấy chúng sinh làm quân cờ nhưng lại bị chính những quân cờ này đấu tranh giết lại.

“Ta còn chưa thua”

Hắn lắc đầu, thân thể Thanh Huyền đã không còn chống đỡ được linh hồn của hắn, bắt đầu sụp đổ.

Cửu Châu cũng không cách nào chấp nhận linh hồn của hắn, hắn chỉ có thể trở về trong Vận Mệnh Trường Hà.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn nhất định phải khiến cho Yêu Tổ dẫn Thanh Huyền tới trong Vận Mệnh Trường Hà.

‘ Đã vậy, không bằng dùng thân thể tham chiến thì sao?”

Vực Ngoại Thiên Ma cười to một tiếng.

Ngay lập tức, tất cả sinh linh trần gian đều nằm rạp trên mặt đất, cảm nhận được áp lực cực lớn.

Thần niệm của bọn họ không còn cảm nhận được bất cứ quy tắc nào của thế giới này nữa. Thần thông pháp lực của bọn họ cũng không thể điều động.

Luồng lực lượng mạnh mẽ đến mức khiến cho người ta khiếp sợ run rẩy, giống như siết chặt lấy linh hồn bọn họ khiến cho bọn họ cảm thấy không thể thở nổi.

Bất ngờ, dưới ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, Trấn Yêu Quan sụp đổ, biến thành một vùng bụi mù, biến mất không còn thấy nữa.

Lặng lẽ hoàn toàn không phát ra một tiếng động nào, không có tiếng đổ ầm ầm, không có sóng lực dao động khủng bố.

Giống như đó chỉ là một bức tường giấy, bị một cước giẫm bẹp.

Chỉ có thế thôi.

Những sợi tơ vô hình màu vàng quấn quanh Trấn Yêu Quan nhanh chóng sụp đổ.

Sau đó không ngừng co rút lại, không ngừng biến dạng, không ngừng tan rã.

Tạo ra một vùng hỗn độn, u ám mênh mông.

Tất cả đều giống như bị xoáy vào một chỗ, mất đi hình dạng ban đầu.

Không chỉ có Nhân tộc, thậm chí là các Yêu Thánh cũng bị cảnh tượng trước mắt này làm cho kinh

Bọn họ đều cảm giác được một sức ép vô tận, giống như chính mình chỉ là một con con sâu cái kiến đang ngước nhìn lên một vị Ma Thần đấy sức mạnh, hận không thể lập tức quỳ rạp xuống mặt đất bái lạy.

Trên thực tế, đó cũng chính là sự thật.

Đây là lần đầu tiên Vực ngoại thiên ma thể hiện ra sức mạnh của mình ở nhân gian.

Ngay sau đó, hắn lập tức bị Thiên Đạo trừng phạt.

Vực Ngoại Thiên Ma phát ra tiếng kêu rên thống khổ, thân thể Thanh Huyền đã sớm bị nổ tung.

Trong giờ phút này, Vực Ngoại Thiên Ma cảm giác được một nguồn năng lượng hủy diệt vô cùng mạnh mẽ giáng tới.

Hắn có dự cảm, chỉ cần một lát nữa thôi, hắn sẽ bị tan thành mây khói.

Đây là sự trừng phạt của Thiên Đạo đối với lần ra tay này của hắn.

Hắn cuối cùng phát ra tiếng cười: ” Đây chính là hạ sách cuối cùng! Lý Bình An đây đều là ngươi ép ta, không sao, ta có thể chờ, mười vạn năm, một triệu năm, ta đều có thể chờ. Lúc đó Nhân tộc, sợ là đã sớm bị tuyệt chủng, không còn tồn tại… Ha ha ha!”

Hắn cười lớn tiếng, ngay sau đó biến mất khỏi vùng đất này. Biến mất cùng với Vực Ngoại Thiên Ma còn có Trấn Yêu Quan mà Nhân tộc bảo vệ vạn năm qua, đã….. không có hi vọng nào có thể cứu vãn được nữa.

Trấn Yêu Quan biến mất, Nhân tộc hoàn toàn không có lực đối kháng

nổi với lực lượng Yêu tộc mạnh

mẽ.

Vô số yêu quân hoàn toàn có thể quét ngang Cửu Châu.

Tuy rằng không ai rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng đối với Yêu tộc mà nói, đây không thể nghi ngờ chính là một chuyện rất rất tốt.

Đại quân Nhân tộc hiện tại đã không còn đường lui nữa. Kết quả cuối cùng chỉ có thể là bị Yêu tộc nuốt chửng, sau đó Yêu tộc sẽ quét ngang Cửu Châu.

Một tiếng sét rung chuyển trời đất.

“ Đến giờ phút Nhân tộc nguy nan rồi.

“Chư quân, theo ta quyết tử!!!

Trong tay Cảnh Dục cầm trường kiếm dài ba thước, toàn thân nhuốm máu.

Trên lưỡi kiếm sắc lạnh là đầu lâu của Yêu Thánh Khâm Nguyên.

Tượng Phật Đà khổng lồ vươn ra hai tay, bắt đầu gom đại quân Nhân tộc lại một chỗ, trở thành lá chắn tạm thời cho đội quân Nhân tộc.

Tu sĩ Yêu tộc không sợ chết liều mạng xông lên.

Mây mù gào thét ở phía chân trời, tiếng la hét vừa tan biến lại một lần nữa vang vọng trong gió. Thi thể chồng chất như núi, bầu không khí nặng nề khiến cho con người gần như không thể hít thở. Bầu trời phản chiếu hình ảnh Võ An Quân Lưu Dũng dẫn dắt tàn quân tiến hành cuộc tấn công cuối cùng, một đi không về.

Từ đó toàn bộ thiết kỵ Quan Ninh của Đại Tùy đều hi sinh trên chiến trường.

Lý Bình An từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, nhìn Trấn Yêu Quan đã hoá thành mây bụi, cảm xúc buồn thương nhẹ nhàng nổi lên trong lòng.

Hắn mất đi lực lượng của Trấn Yêu Quan, sức mạnh trong cơ thể trở nên hỗn loạn.

Ban đầu Bạch Ngọc Kinh, Trấn Yêu Quan, đại đạo Phù Văn, tam đạo hợp nhất tạo thành cục diện hoàn mỹ, hiện tại cục diện nhanh chóng

sụp đổ.

Những dòng kiếm ý viễn cổ trở nên càng thêm điên cuồng, trong nháy mắt phá huỷ lục phủ ngũ

tạng của Lý Bình An.

Một hạt bụi rơi lên đầu ngón tay của Lý Bình An.

Hắn nhìn hạt bụi nhỏ này, Trường Thanh thường nói với hắn một bông hoa cả một thế giới, một lá bồ đề cả một đạo quả.

Dường như một hạt bụi nhỏ có thể phản chiếu toàn bộ Trấn Yêu Quan.

Trong cơ thể có lực lượng quen thuộc đang rung động. Đó là dấu vết của Trấn Yêu Quan để lại, Trấn Yêu Quan đã sớm hợp làm một với hắn, dung nhập vào trong thân thể hắn.

Hắn nhìn Bạch Ngọc Kinh to lớn vĩ đại, đôi mắt xanh thẫm hơi lóe sáng.

Hắn đưa tay ra nắm lấy từng sợi tơ màu vàng vô hình, sợi tơ ngay cả trong mắt Tiên Nhân cảnh giới Cửu Cảnh cũng không thể nhìn thấy.

Những sợi tơ màu vàng này đáng ra sẽ tiếp tục tan biến, nhưng bởi vì dưới sự dẫn dắt của lực lượng quen thuộc trên người Lý Bình An, chúng bắt đầu niết bàn tái sinh. Có sợi đang tiêu tán cũng ngừng lại, chủ động tiến sát lại gần Lý Bình An.

Trong đôi mắt màu xanh thẫm đã không còn chúng sinh.

Thiên địa đều được tạo thành từ từng sợi tơ màu vàng này.

Đại đạo phù văn từ bí huyệt trong cơ thể Lý Bình An phát ra, Bạch Ngọc Kinh bắt đầu biến hình. Bọn chúng đang dung hợp hình thành một Trấn Yêu Quan mới!

Trong một thoáng, dường như có tiếng thì thầm của ác ma quanh quẩn bên tai Lý Bình An:

“Lý Bình An! Lý Bình An! Ngươi không thể làm như vậy! Ngươi không muốn sống nữa sao…. Ngươi có thể sống sót mà, cho dù là Yêu tộc công phá Cửu Châu, với thực lực của ngươi vẫn có thể sống sót! Ngươi còn có đường lui, cho dù là ngươi tái tạo Trấn Yêu Quan, trận chiến tranh này Nhân tộc đã định là thất bại…

Dường như đó là tiếng của Vực Ngoại Thiên Ma đang điên cuồng rống giận.

Một thoáng sau đó, dường như hắn nhìn thấy thần linh lơ lửng ở ngoài chín tầng trời.

Ánh mắt thần linh nóng rực nhìn chăm chú vào hắn, nhìn chăm chú vào kẻ cho tới tận bây giờ vẫn không thuộc về thế giới này, kẻ trường sinh bất tử.

Ánh nhìn giống như là đang chất vấn hắn, vì sao lại làm như vậy. Lại giống như đang dùng giọng nói vang rền như sấm sét hỏi rằng, liệu ngươi có hối hận không?

Đối mặt với vị thần linh bên ngoài chín tầng trời và với Thiên Ma ở trong Vận Mệnh Trường Hà, Lý Bình An đều không nói gì.

Cánh chim bay lượn cỏ mọc không ngừng, đào hồng liễu xanh.

Âm thanh đàn nhị ung dung vang lên.

Là lão Ngưu luôn bên cạnh làm bạn, là cô nương lương thiện bán đậu hủ, là công chúa rơi xuống nước lần đầu gặp gỡ, là thiên tài kiếm khách thiếu niên phong lưu Cảnh Dục, là Trường Thanh chơi cờ giỏi.

Là Cố Tây Châu luôn tìm kiếm người yêu, là Thanh Phong thích uống rượu đánh nhau, là Miêu Miêu tiên tử ngây thơ ngơ ngác được mọi người yêu thích, là bốn đứa trẻ ở An Bắc Tứ trấn… Là mỗi người, mỗi một tiểu yêu hắn gặp trên đường. Hoặc cũng có thể chỉ là một phong cảnh.

Cho tới hiện tại, hắn chưa bao giờ thuộc về thế giới này, bản thân là một người trường sinh bất tử, hắn cũng chưa biết chốn trở về của mình là ở đâu.

Giống như một người hoàn toàn xa lạ, nhưng thế giới này…... Cũng không tệ.

Hắn cúi đầu, nhỏ giọng thì thào nói.

“ Cũng chỉ là chết mà thôi…...

Hắn ngẩng đầu lên, trên mặt là nụ cười dịu dàng, giọng nói của hắn chợt vang vọng khắp thiên địa. “Lý Bình An, không hối hận!”

Chương 811: Chương cuối I

Sau câu nói ấy, thân thể Lý Bình An dần dần tan biến, từng sợi tơ màu vàng lần lượt bao quanh, chỉ trong nháy mắt, thân hình hắn đã hoàn toàn biến mất.

Trấn Yêu Quan mới đang hình thành

Xa xa một thanh kiếm lao tới, ánh sáng kiếm màu trắng lao thẳng về phía lão Ngưu, che khuất mặt

Giống như muốn dùng lực của một nhát kiếm này bổ Trấn Yêu Quan còn chưa hình thành ra. “Um… ò…...”

Một tiếng gầm dài vang dội trời đất, thân thể lão Ngưu nằm xuống trên mặt đất, nhắm hai mắt lại. Thân thể lão Ngưu cũng dung hợp với Trấn Yêu Quan.

Kiếm khí lao tới lập tức giống như trâu đất xuống biển, biến mất không còn dấu vết.

Một lát sau, Trấn Yêu Quan hoàn toàn mới xuất hiện, loé sáng trước mắt thiên hạ. Khí vận thuộc về Nhân tộc một lần nữa được tập hợp lại.

Mùa đông năm nay không tới trễ, mùa xuân cũng không đến muộn

Trấn Yêu Quan chào đón một năm mới tới.

Chiến tranh vẫn chưa kết thúc, không ít người từ ngàn dặm xa xôi tới Trấn Yêu Quan, ở chỗ này đón một năm mới đặc biệt.

Khách sạn Phương Xa một lần nữa khai trương trở lại.

Trong phòng những cô nương Liễu Vận, A Lệ Á, Triệu Linh Nhi cùng nhau gói sủi cảo. Bên ngoài nhà vang lên tiếng chẻ củi.

Tần Thời sắp xếp bàn ghế, cẩn thận tính toán số lượng bát đũa, chỗ ngồi xem có đủ hay không. Cảnh Dục treo đèn lồng đỏ lên thật cao.

Thanh Phong nghiêng đầu, đứng ở phía trước nói: “Hình như hơi lệch rồi.

“ Lệch sao?”

“ Lệch rồi!”

Cố Tây Châu khoanh tay trước ngực, lại nói: ” Không lệch.

“Không lệch..

Trong bếp, Miêu Miêu tiên tử cẩn thận lấy cá từ trong nồi, nếm thử một miếng xem mặn nhạt thế nào.

Ừ, vừa rồi.

Nàng bưng cá lên bàn, dần dần trên bàn đã bày không ít đồ ăn.

Miêu Miêu tiền tử lại thêm một ít củi vào trong bếp, vừa quay đầu, nàng thấy Triệu Linh Nhi đang nhìn mình chằm chằm.

Cô bé chớp chớp mắt, trên mặt Triệu Linh Nhi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, từ trong tay áo lấy ra một chút tiền đồng được bọc trong lì xì đỏ.

“Đây là tiền mừng tuổi tặng cho tiên tử.

“A~ cám ơn.

Cô bé nhận lấy bao lì xì, trịnh trọng đặt vào trong túi xách nhỏ của mình. Sau đó, nàng lấy ra tiền

mừng tuổi mình đã chuẩn bị trước: ” Đây là tiềng mừng tuổi tiên tử tặng cho ngươi.

“ Cảm ơn tiên tử.

“Không cần khách khí meo meo”

“Trường Thanh, quân cờ của ta trên bàn cờ đâu rồi? Ta nhớ rõ ràng ở đây ta có một quân cờ cơ mà.”

“Tiểu tăng không biết.

“Không biết? Có quân đó là ta đã thắng rồi!”

“Cảnh thí chủ đang nói mê sảng gì vậy, chẳng lẽ là già cả nên mắt mờ rồi sao?”

“Ăn cơm thôi!”

Cố Tây Châu và Thanh Phong đã bắt đầu uống rượu.

“Hôm nay quần áo của tiên tử rất xinh đẹp. Xi Mộng nhìn cô bé mặc

một bộ quần áo màu đỏ nói. “ừm”

“Nghe nói ngày mai Trấn Yêu Quan còn có hoa đăng, chúng ta cùng đi xem nhé.

“Ừm, được.”

Cô bé kéo một đĩa sủi cảo nhân thịt chuột đến trước mặt mình, lặng lẽ ăn.

Mới ăn được bốn năm cái, bỗng nhiên cô bé nhảy xuống, cầm theo bánh sủi cảo của mình, nhân lúc mọi người không chú ý chạy đi, biến thành mèo con, ngậm sủi cảo trong miệng leo lên nóc nhà. Bầu trời đêm điểm xuyết đầy những ngôi sao, mèo con dùng móng vuốt cầm cái bánh sủi cảo lên. Xa xa pháo hoa nổ vang không ngừng, phản chiếu trong đôi mắt nàng.

“Ô ô ô… Hu hu hu…...

Bất ngờ nàng bật khóc, dùng móng vuốt nhỏ lau nước mắt đang không ngừng rơi xuống.

Giọng nói của cô bé bị tiếng pháo hoa lộp bộp che lấp.

“Tiên tử… Tiên tử… muốn Đại Bình An và Ngưu Ngưu… Đại Bình An…... Hu hu…... Đại Bình An nói dối”

Cuộc đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc cũng không bởi vì vậy mà kết thúc.

Sau khi Yêu Tổ chết, Vực Ngoại Thiên Ma biến mất.

Tám vị Yêu Thánh thì Quỷ Xa và Khâm Nguyên bị giết, chỉ còn lại có sáu vị.

Cũng không bao lâu, Yêu tộc lại một lần nữa rơi vào nội loạn.

Trường Thanh thay thế Lý Bình An trở thành tân nhậm chi chủ của Trấn Yêu Quan.

Bởi vì Trấn Yêu Quan đã lui về phía bắc Vân Châu, đối mặt với sự tiến công của Yêu tộc phía bắc, áp lực lên Nhân tộc càng lớn.

Sau đó, nội bộ Yêu tộc xảy ra nội chiến.

Thế hệ trước của Nhân tộc sau cuộc chiến kinh thế hãi tục đó thì gần như tất cả đều rời khỏi sân khấu lịch sử.

Cảnh Dục, Trường Thanh, Yến Thập Tam, Vương Nghị, Tần Thời, Triệu Linh Nhi…... Tân binh thế hệ mới của Nhân tộc bắt đầu lên sân khấu, tiếp nhận vị trí từ các tiền bối, một lần nữa củng cố phòng tuyến ở Trấn Yêu Quan.

Sau đó, giữa hai tộc Nhân Yêu lại bùng phát hơn ba trăm trận chiến lớn, vô số trận đánh nhỏ.

Cuối cùng dưới sức ép của thù trong giặc ngoài, Yêu tộc bị ép phải rút lui ra khỏi Vân Châu.

Ba trăm năm sau, dưới sự nỗ lực của vô số con người, Trấn Yêu Quan lại di chuyển, lại một lần nữa trở lại cực bắc Cửu Châu, quay trở về cố đô!

Còn trận đại chiến kinh thế hãi tục đó sau này trở thành một giai thoại lưu truyền từ người này sang người khác.

'Um….Ò……..

Lão Ngưu?"

Lý Bình An chợt mở mắt, thảm cỏ xanh chim bay hót, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuyên qua áng mây, bóng lá lấp lánh chiếu lên trên người, gió nhè nhẹ thổi qua.

Hắn nhìn thấy lão Ngưu.

"Lão Ngưu, hôm nay tiên tử nấu món gì ăn vậy?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Lý Bình An lập tức ngây ngẩn cả người.

Hắn dụi dụi mắt, cố gắng nhanh chóng nhớ lại tất cả mọi chuyện.

Ta…... Không phải đã chết rồi sao?

Chỉ là khung cảnh này quá mức quen thuộc, quen thuộc giống như chỉ vừa mới trải qua một chặng đường dài.

Bước lên chặng đường mới, ở dưới tàng cây hắn chỉ ngủ một lát, lừa gạt Miêu Miêu tiên tử đi làm

việc.

Ngưu Ngưu quay đầu nhìn hắn, lộ ra một nụ cười với hắn, dù nụ cười không mấy dễ nhìn, giống như đang nói lời tạm biệt.

Một trận gió thổi tới, thân hình lão Ngưu dần dần tan biến cho đến khi biến mất hoàn toàn, giống như bay đi theo chiều gió.

“Lão Ngưu?”

Ý thức của Lý Bình An dần dần mơ hồ, cảnh vật xung quanh nhanh chóng biến ảo.

Giống như cả một vùng thiên địa nhỏ đang chìm xuống.

“Này! Này!”

Có ai đó đang vỗ vỗ vào mặt hắn.

Lý Bình An mở đôi mắt xanh thẫm ra, nhìn thấy mấy đứa trẻ không lớn lắm.

“Ngươi là ai, sao lại ngủ ở đây?”

Lý Bình An quan sát xung quanh, phát hiện mình đang nằm ngủ dưới một gốc cây đại thụ, xung quanh là thảm cỏ xanh mượt như đệm, trên đầu là ánh mặt trời ấm áp.

Lý Bình An cảm giác như mình vừa mới mơ một giấc mơ rất dài, lúc này đầu óc vẫn còn hỗn loạn.

“Um…ò…...

Tiếng kêu của một con nghé con thu hút sự chú ý của hắn.

Lý Bình An quay đầu nhìn lại, thấy đó là một con nghé con lông còn chưa mọc đủ, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của lão Ngưu trên người nó, chỉ khác là kích thước hình thể đã thu nhỏ lại mấy chục lần.

“Um ò…...”

Tiểu Ngưu nhìn những ánh mắt xung quanh, đầy cảnh giác. Nó giống như rất không thích ứng được với thế giới này, theo bản năng nó nhích lại gần Lý Bình An.

Lý Bình An ngẩn người một lát, lập tức hiểu ra mỉm cười, vươn tay ôm Tiểu Ngưu vào trong lòng. Dường như hai người đã quay về mùa đông năm ấy, một cậu nhóc mù lòa vừa mới xuyên qua nhặt được một Tiểu Hắc Ngưu bị vứt bỏ. Một người, một trâu cứ như vậy sống nương tựa vào nhau.

Chương 812: Chương cuối II

Một người áo xanh dắt một con nghé con chậm rãi đi trên đường. Lý Bình An ngồi xuống một quán trà, tháo nón xuống.

“Cho một bình trà”

“Vâng, có ngay!”

Lý Bình An nhìn mọi thứ xung quanh, tinh thần hắn vẫn còn có một chút mê mang.

Hắn không có cảm giác về cái chết, chỉ cảm thấy mình như vừa ngủ một giấc. Hỏi thăm người bên

ngoài mới biết được, khoảng cách từ trận đại chiến kia đến lúc này đã qua bốn trăm năm.

Chớp mắt đã là bốn trăm năm.

“Bánh bao nhân thịt bò tươi ngon đây!”

“Um ò!”

Tiểu Ngưu vừa nghe thấy tiếng rao bánh bao thì vẫy loạn bốn cái chân vào người Lý Bình An.

“Um ò….. um ò…...”

Lát sau, Tiểu Ngưu gặm bánh bao nhân thịt bò đi theo sau lưng Lý Bình An tiếp tục đi dạo trên đường.

Đi đến quán trọ Phương Xa, Lý Bình An chợt dừng bước, nhìn bốn chữ lớn trên biển hiệu.

Bên trong quán trọ người ra vào đông đúc, nhìn qua có thể thấy làm ăn không tệ.

Không chỉ như vậy, ngay cả quán trọ đối diện trước kia cũng đã bị thu mua, mở thêm chi nhánh bên đó.

Xem ra khi không có hắn và lão Ngưu ở đây, Miêu Miêu tiên tử làm ăn vẫn rất tốt.

Lý Bình An không đi vào trong, hắn dắt Tiểu Ngưu ngồi ở bên ngoài.

Lúc này, hắn chú ý tới có một lão ông ngồi ở trên ghế thái sư đối diện quán trọ, đang nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp.

Lý Bình An nhận ra ông lão này, đó không phải là ông chủ quán trọ lúc trước sao.

Hắn đi tới, ông chủ đã sớm quên mất hắn là ai.

Chào ông chủ, ngài thật có nhã hứng “

Ông chủ già hơi giương mắt lên, liếc nhìn Lý Bình An một cái.

“ Ông chủ ? A, đã lâu không có ai gọi ta là ông chủ.

“Tại hạ nhớ rõ lúc trước ông chủ không phải là chủ của quán trọ này hay sao? Sao hiện tại quán trọ lại đổi tên rồi?”

Ông lão nhếch miệng lên cười toe toét, biết mình gặp lại được khách hàng cũ, vội vàng ngồi thẳng người lên.

“Không có cách nào khác, quán trọ đối diện bên kia làm ăn quá tốt, bên này ta làm không nổi nữa.

Không chỉ riêng một mình nhà ta, rất nhiều quán trọ trong Trấn Yêu Quan cũng đều đã đổi tên rồi”

“Làm ăn tốt như vậy sao?”

“ Ừm, làm ăn rất tốt đấy, con mèo nhỏ đó rất giỏi, rất biết kinh doanh.

“ Chủ của quán trọ kia là một con mèo sao?” Lý Bình An biết rõ còn cố hỏi.

“Đúng vậy, chăm chỉ lắm, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã thức dậy chạy lên Trấn, rồi lại chạy về làm việc”

“Chạy lên Trấn làm gì?”

‘Không biết, có vẻ như đang chờ ai đó. Ông lão nhớ lại: ” Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không ngày nào nghỉ, gió mưa cũng phải chạy qua đó”

Dường như Lý Bình An có thể tưởng tượng được hình ảnh mèo con chạy lên Trấn, ngồi ở trên đầu tường chờ đợi, ánh bình minh từ từ nhô lên, chiếu lên mặt nàng. Cuộc sống cứ lặp đi lặp lại như vậy……

“Đáng tiếc tuổi thọ của con mèo nhỏ kia quá ngắn, nếu dài hơn một chút nữa, chỉ sợ toàn bộ khách điếm ở Trấn Yêu Quan đều phải là của nàng” Ông chủ cười ha hả.

Ông lão ngây người, phát hiện người thanh niên áo xanh trước mắt đã biến mất, không biết đã rời đi

từ khi nào.

Trong đám người đông đúc trong quán trọ, Trương Ninh Viễn đã không còn là một cậu thiếu niên, phục hồi tinh thần.

“Tiên sinh…... Tiên sinh!?”

Hắn kích động kêu lên.

Lý Bình An nhẹ nhàng mỉm cười: ” Đã lâu không gặp”

“Ngài… Ngài….. Ngài đã trở về thật sao?”

Trương Ninh Viễn không thể tin được.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn không biết nên nói cái gì, bỗng nhiên vỗ đầu mình một cái. “Tiên sinh, xin ngài chờ ta một chút, ta sẽ lập tức quay lại!”

Một lát sau, Trương Ninh Viễn lại xuất hiện. Trong tay hắn có thêm một cái hộp, giao cho Lý Bình

“Đây là Miêu Miêu tiên tử lúc gần đi dặn dò ta, nếu nếu có một ngày có thể nhìn thấy tiên sinh thì giao cái này cho ngài.”

Lý Bình An tò mò mở chiếc hộp ra, bên trong hộp là từng tờ khế đất.

Tên trên mỗi tờ khế đất đều là chữ viết quen thuộc viết tên Lý Bình An và Ngưu Ngưu. Đây là những tờ khế đất của một cô bé hơi ngơ ngác ngu ngơ, rất dễ bị lừa gạt.

Nàng nghĩ rằng nếu như có một ngày nào đó Đại Bình An và Ngưu Ngưu trở về mà nàng không còn ở đây nữa, vậy ai sẽ chăm sóc bọn họ.

Vì thế vào những buổi tối vô danh, buổi sáng mặt trời còn chưa mọc, bóng dáng Miêu Nhi ôm theo túi xách nhỏ đi lại giữa Trấn Yêu Quan.

Tại Thập Vạn Đại Sơn.

Hoàng đế già nua ngồi trên ngai vàng, lão kế vị ngai vàng từ tay phụ thân mình là Y Cáp.

Hiện tại, lão cũng đang lựa chọn người kế vị của mình. Lão cố gắng giữ vững tinh thần, xem xét tấu chương, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, lão mơ thấy một người thanh niên mặc áo xanh, nói với lão.

“Bệ hạ, nhân quả đã trả hết, tại hạ sẽ lấy đi đàn nhị hồ”

“..... Là ngươi!?”

Hoàng đế bừng tỉnh khỏi giấc mộng, lão khẽ thở dài một hơi.

Những năm đầu cai trị, quả thật lão đã mơ không ít giấc mộng như vậy, cho nên cũng không để ý.

Nhớ khi xưa lão bất học vô thuật, bất chấp tất cả làm chuyện hung bạo.

Không ngờ một ngày lão tình cờ gặp được người thanh niên áo xanh ấy, người ấy đã thay đổi vận mệnh của lão.

Lão hoàng đế giật mình, chiếc đàn nhị hồ được đặt ở trên thư án, vậy mà thật sự đã biến mất! Lão tìm khắp nơi nhưng quả nhiên không còn thấy tung tích ở đâu nữa.

Tại kinh thành Đại Tuỳ

Nữ hoàng bệnh nặng, hơi thở đứt quãng nhẹ như bay.

Vị nữ đế này có thể nói là đã đi vào trong truyền thuyết, cuối cùng nàng cũng phải đi xuống khỏi sân khấu lịch sử.

Người kế vị đã được nàng chỉ định, Hoàng đế Đại Tùy tương lai, Hòa Uyển công chúa giờ phút này đang ở trước giường bệnh, hầu hạ nàng uống thuốc.

“Khụ khụ khụ..... Không uống nữa, đắng quá.

Tóc của nữ đế đã sớm bạc phơ, nhẹ giọng nói.

“Bệ hạ, thuốc đắng mới tốt cho bệnh”

“Quả nhân tự biết mình không còn sống được bao lâu nữa, muốn ăn

một ít đồ ngọt.

Ngày hôm đó, kinh thành có tuyết rơi.

Một người thanh niên mặc bộ quần áo màu xanh đi vào kinh thành.

Liễu Vận tóc bạc trắng, ánh mắt lay động, bỗng nhiên nở rộ một nụ cười. “Ngươi…... Ngươi…... Ngươi đã trở về rồi…...

“Đúng vậy, ta đã trở về”

Hòa Uyển công chúa quay đầu lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Lý Bình An.

Một lát sau, nàng cúi người lui ra ngoài.

Lý Bình An nhìn Liễu Vận già nua không còn xinh đẹp như năm xưa, mỉm cười. “Ngươi cũng ta đi ra ngoài dạo một chút đi, hoàng cung thật là ngột ngạt……

Gió thổi rất mạnh, tuyết bay tứ tung khắp nơi.

Liễu Vận ngẩng đầu lên, cảm nhận được bông tuyết rơi trên người mình.

Trận tuyết này rất lớn khiến cho nàng nhớ tới lần đầu tiên nàng nhìn thấy tuyết lớn là ở thành Lạc

Thủy, nhớ lại mọi chuyện lúc đó.

“Haiz…..”

Nàng khẽ thở ra một hơi dài.

“Nếu như…... nếu như có thể làm lại cuộc đời thì tốt quá.

“Làm lại cuộc đời?”

“ Làm lại cuộc đời…..Ta không muốn làm hoàng đế nữa, làm hoàng đế thật sự mệt chết đi được… Cả đời này vì nước vì dân, vì lý tưởng, vì hoài bão hùng vĩ của mình.

Nếu có kiếp sau, nàng chỉ muốn làm một tiểu nữ tử khuê phòng đợi gả, giúp chồng dạy con.

Lý Bình An ngẩng đầu lên, nhìn tuyết lớn rơi như lông ngỗng.

Trong khí ức nhạt nhào, lần đầu tiên họ chia tay ở thành Lạc Thủy cũng là trận tuyết lớn như vậy.

Nữ đế Đại Tùy đã đi xong cuộc đời mình như vậy.

Gặp lại chính là lúc ly biệt.

Trấn nhỏ không lớn, từ sáng sớm tiếng rao bán đậu hũ đã vang lên xung quanh bầu trời trấn nhỏ.

“Đậu hũ đây, bán đậu hũ đây~”

“Cho ta hai miếng đậu hũ.

“ Có ngay, hai miếng đậu hũ”

Lão Ngưu bán đậu hũ nhận ra Lý Bình An, đây là hàng xóm mới dọn đến sát nhà lão mấy ngày

“Đậu hũ nhà ta ngươi cứ ăn đi, đây là nghề truyền thống của tổ tiên ta truyền lại đó…..

Lão Ngưu tự hào nói.

Đây không phải là hắn khoác lác, tra từ gia phả gia tộc thì thấy, đậu hũ nhà hắn có thể nói là có lịch

sử lâu đời.

Nghé con ăn đậu hũ, cau mày biểu cảm không ngon.

Cho trâu ăn thứ này? Vậy là ta đã đi theo một người nghèo sao?

Lý Bình An cầm đậu hũ nóng hôi hổi, cắn một miếng vào miệng.

Câu chuyện bắt đầu với một miếng đậu hũ, cũng kết thúc bằng một miếng đậu hũ.

Bắt đầu từ nhân gian, cũng trở về nhân gian.

Hắn rất muốn trở lại nơi này nghỉ ngơi một chút, còn về phần tiếp theo sẽ đi nơi nào thì chưa biết, khi nào lên đường cũng chưa quyết định.

Nhưng cũng không cần vội vàng, dù sao thời gian vẫn còn dài.

Tiếng gió tuyết ngày càng lớn.

Lý Bình An ngồi ở góc đường, ung dung kéo đàn nhị hồ.

Ta là một lữ khách cô đơn, đã đi xa vạn dặm, đi qua những con đường uốn lượn quanh co khắp núi sông, vượt qua nhiều núi non, đi xuyên qua sông dài.

Đã dừng chân trong những khách điếm tồi tàn, rách nát, đã lang thanh với đoàn xe ngựa.

Đã đi khắp núi cao sông dài, đã uống nước trên muôn dặm giang hà hồ hải.

Sơn thủy xa xôi, gió cuốn tiêu điều.

Lập đàm trung, tử sinh đồng, nhất hứa thiên kim trọng… (Nói lời giữ lời, sinh tử chỉ như cát bụi, một lời hứa nặng tựa ngàn vàng)

(Hết quyển sách)

Chương 813: Ngoại truyện

Gửi thời gian ngàn năm sau.

Tại kinh thành Đại Tùy.

Dường như chuyện xưa chỉ còn tồn tại trong miệng của những người kể chuyện.

Ánh mặt trời dịu dàng lan toả, len lỏi giữa những mái nhà ngói xanh, tường đỏ.

Từng nụ cười trên khuôn mặt mọi người đều nhẹ nhàng thanh thản, không chỗ nào là không phản ánh sự phồn vinh thịnh vượng của kinh thành.

Cho dù thời gian đã trôi qua ngàn năm nhưng ánh sáng cuối chiều của Nữ Đế để lại cho Đại Tùy vẫn còn toả sáng.

Cảnh Dục đã từ quan.

Trong mắt hắn, thời đại thuộc về bọn họ đã qua.

Nhớ tới khi còn trẻ ước mơ của hắn chính là vươn tới đỉnh cao, từng quyết tâm trở thành người số

một trên thiên hạ.

Hiện giờ chuyện hắn thích làm nhất chính là cầm theo lồng chim, đi uống trà, xem một vở kịch, phơi nắng, tận hưởng ánh mặt trời, hoặc là nghe một đoạn truyện xưa từ miệng của những người kể chuyện.

Không biết từ lúc nào, hắn đã không còn thích uống rượu hoa nữa, cũng không muốn đi quá xa, chỉ thích ở một nơi quen thuộc.

Cảnh Dục cảm thấy mình có thể đã thật sự già rồi, trên thực tế theo như tuổi thọ của Tiên Nhân cảnh giới Cửu Cảnh mà nói, hắn hiện tại vẫn không tính là già. Thậm chí có thể nói, hắn còn rất

Nhưng không biết có phải vì những trận đại chiến ở Trấn Yêu Quan đã tiêu hao hết tinh thần của hắn hay không, dẫn đến sau đó hắn làm cái gì cũng đều không còn hứng thú.

Như thường ngày, hắn cầm theo lồng chim, đi tới quán trà.

Hôm nay có một gánh hát đến quán trà, vì thế quán trà đông người hơn bình thường.

Cảnh Dục đã đặt chỗ từ trước.

thành chi trả rất nhiều bạc mời họ tới hát hí khúc, nhưng họ đều từ chối.

Nghe nói ông chủ quán trà này có chút giao tình với gánh hát, vì thế mới có thể mới được.

Cảnh Dục không lựa chọn ngồi ở phòng riêng trên lầu hai, hắn rất không thích xung quanh yên ắng, không có người nói chuyện.

Hắn cắn hạt dưa, trò chuyện thoải mái với những người khác xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, gánh hát bước lên sân khấu.

Buổi biểu diễn đầu tiên hôm nay là “Trấn Yêu Quan”, được cải biên chuyển thể từ cảnh chiến trường diễn ra từ ngàn năm trước tại Trấn Yêu Quan.

Nghe từng câu hát trong vở kịch được trình diễn, quần chúng xung quanh phát ra tiếng hoan hô khen ngợi.

Trên sân khấu, khúc hí nhỏ diễn giải câu chuyện chứa đựng cảm xúc bi thương, vui vẻ, ly biệt, gặp lại, dưới sân khấu mọi người đều đắm

chìm trong những cảm xúc này.

Tay Cảnh Dục đang cầm tách trà cũng phải dừng lại, sắc mặt không khỏi ngây dại.

Hắn biết kết cục của câu chuyện này, nhưng mỗi một lần nghe xong hắn vẫn không nhịn được muốn nghe lại một lần nữa.

Khi Lý Bình An hát ra đoạn ca từ đầy nhiệt huyết đó, nửa đầu câu chuyện đã dần dần hạ màn. Nửa sau câu chuyện là cuộc chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Cuối cùng sau khi Nhân tộc đánh lui cuộc tấn công của Yêu tộc, Trấn Yêu Quan trở về cố đô xưa, toàn bộ câu chuyện đến hồi kết thúc…

Chỉ là câu chuyện trên sân khấu dừng lại ở giây phút vui sướng.

Nhưng đây là cuộc sống thực tế.

Cảnh Dục rất lâu không lấy lại được tinh thần.

Vì thắng lợi đó, bọn họ đã phải trả giá quá nhiều, đánh đổi quá nhiều, cũng hy sinh quá nhiều.

Cho đến khi khúc hí kết thúc, khán giả xung quanh giải tản, không còn khách nào trong quán trà

Cảnh Dục mới lại xách lồng chim lên, thảnh thơi đi ra ngoài.

Những người bạn cũ hoặc là đã ra đi hoặc là mỗi người bận rộn chuyện của riêng mình.

Trường Thanh vẫn tọa trấn tại Trấn Yêu Quan, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cuộc đời này hắn sẽ không rời khỏi nơi đó.

Bốn cô cầu bé ngày trước Triệu Linh Nhi, A Lệ Á, Bàn Tuấn, Vương Nghị theo Lý Bình An xuôi

phương Nam cầu học. Ngoại trừ Bàn Tuấn, ba người khác đều ở lại Trấn Yêu Quan…... Đúng rồi, thanh niên nói lắp Tần Thời cũng đã thành hôn. Người hắn lấy là một cô nương người Nam Cương, họ còn tổ chức lễ cưới ở Long Hổ Sơn.

Nghe nói Thanh Phong, Phong chủ Thông Thiên Phong của Thục Sơn và Cố Tây Châu kết bạn cùng nhau đi chu du khắp Cửu Châu.

Nghe nói chưởng giáo mới của Đạo môn họ Bùi, tên là Bùi Thập Nhị.

Nghe nói sau này, Yến Thập Tam tiếp nối Cố Tây Châu, trở thành vị Nhân tộc thứ hai bước vào cảnh giới võ phụ Cửu Cảnh.

Vị tân nhiệm môn chủ Thục Sơn lại là một con đại bàng …..

Nghe nói hiện giờ Đông Tuyết Viễn đã tràn đầy cỏ thơm hoa đẹp, liễu xanh chỉ vàng, trời trong nắng

ám.

Ngàn năm trước, bởi vì trận chiến của Lý Bình An tại trấn nhỏ khiến cho trấn nhỏ biến mất, tuyết đồng vạn năm không tan đã dần tan ra.

Lại nghe nói cây hoa quế đầu tiên ở Đông Tuyết Viễn là do một con mèo con trồng xuống.

Hôm nay gieo hạt giống ngày sau hái quả.

Hiện nay, cây hoa quế kia đã trưởng thành, trở thành một thế lực hùng mạnh đem đến rất nhiều cơ hội cho người hữu duyên.

Cũng bởi vì sau trận chiến đó, hoàn cảnh cánh đồng tuyết biến đổi rất lớn.

Kết quả, Đông Tuyết Viễn đã thành lập một vương triều thống nhất.

Theo sử sách của họ ghi lại: Trước năm Chính Đức hai mươi tám, có một vị Tôn giả đến đây ban cho bộ lạc thần lực.

Sau đó, ngài đi đến vùng Lĩnh Bắc, nơi giao tranh của Thần Ma, tạo ra biến đổi lớn trong thiên địa. Cánh đồng tuyết phát sinh hiện tượng lạ, băng tuyết tan chảy…..

Từ đó về sau, biểu tượng một người, một trâu, một mèo đã được toàn bộ người dân tộc phía đông đời đời tôn kính qua nhiều thế hệ…

Những câu chuyện này đều đã xảy ra trước đó, sau này Cảnh Dục nghe được vẫn cảm thấy thú vị. Về phần Lý Bình An, nghe nói hắn chưa chết.

Còn nghe nói sau đó, Lý Bình An đi tới kinh thành một chuyến, gặp Nữ Đế lần cuối cùng. Sau đó, Lý Bình An biến mất, không ai biết hắn đi đâu.

“Hắn đúng là kẻ không có lương tâm, cũng không thèm ghé thăm ta lần nào.

Cảnh Dục cảm thán thở dài.

Thực ra, hắn rất muốn gặp lại người bạn cũ này, con người càng già càng dễ hoài niệm.

Hắn không muốn nói chuyện về cuộc chiến kinh thiên động địa kia, không muốn nói về tương lai Nhân tộc.

Hắn chỉ muốn ôn lại những chuyện quá khứ đã qua với người bạn cũ, lắng nghe nhau nói về những trải nghiệm trong những năm qua.

Người đó chẳng bao giờ rảnh rỗi, chắc chắn trong mấy năm qua người đó đã gặp rất nhiều người và biết nhiều câu chuyện thú vị.

Xung quanh tiếng người đông đúc ồn ào, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua những khe hở nhỏ.

Thời gian trôi qua rất chậm chạp.

Dưới ánh mặt trời là hình bóng quen thuộc lại hơi có chút xa lạ, đang đứng ở nơi đó. “Um mò…..”

Tiểu Ngưu đã trở thành lão Ngưu, kêu lên một tiếng, dường như là chào hỏi với Cảnh Dục.

Bên cạnh nó còn có một cô bé mặc quần áo màu đỏ, đeo túi xách nhỏ, đội mũ trùm đầu, chớp chớp

đôi mắt to lấp lánh.

Trong miệng người áo xanh ngậm một cọng cỏ dại, trên đầu đội chiếc nón cỏ, ngẩng đầu nhìn lên. “ Chào, lâu rồi không gặp ~”